

THE LIBRARY

Wilson Library

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆCORUM.

VOLUMEN QUARTUM.

PARISIIS. — EXCUDERANT FIRMIN DIDOT ET SOCI, VIA JACOB, 56.

In compliance with current copyright law, the University of Minnesota Bindery produced this facsimile on permanent-durable paper to replace the irreparably deteriorated original volume owned by the University Library.

FRAGMENTA HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

CAROLUS MÜLLERUS.

VOLUMEN QUARTUM.

INSUNT FRAGMENTA

PRAXAGORÆ ATHENIENSIS,
BEMARCHII CÆSARIENSIS,
EUSTATHII CAPPADOCIS,
EUTYCHIANI CAPPADOCIS,
MAGNI CARRHENI,
EUNAPII SARDIANI,
OLYMPIODORI THEBÆI,
PRISCI PANITÆ,
MALCHI PHILADELPHENSIS,
CAPITONIS LYCII,

CANDIDI ISAURI,
EUSTATHII EPIPHANIENSIS,
HESYCHII MILESI,
NONNOSI,
PETRI PATRICII,
ANONYMI,
MENANDRI PROTECTORIS,
THEOPHANIS BYZANTII,
JOANNIS EPIPHANIENSIS,
JOANNIS ANTIOCHENI,

ALIORUM AUCTORUM SUPRA QUINGENTOS NUMERO QUORUM
ÆTAS EST INCERTA.

ACCEDUNT ADDENDA

ET INDICES LOCUPLETISSIMI AUCTORUM,
TITULORUM, RERUM NOMINUMQUE.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANTIÆ TYPOGRAPHO,
VIA JACOB, 56.

M DCCC LXXXV.

880

F842

v. 4

PRÆFATIO.

Rem lubricam sane et errori obnoxiam aggreditur, si quis itineris longitudinem definire suscepit, quod nemo unquam sit emensus. Sic mihi quoque accidit, ut sero intelligerem magnum istum fragmentorum acervum, qui in opus artificiose tessellatum expandendus erat, multo latius quam opinatus eram vindicare sibi spatium. Tanta enim in dies succrescebat historiarum copia, ut volumen tertium, quo absolvere operam meam decreveram, vix iis sufficeret scriptoribus, quos ordine chronologico ad Constantini Magni usque tempora recensere deberem. Itaque trecentorum et amplius agmen historicorum, quorum ætas est incertior, una cum Addendis et Indicibus locupletissimis in novum hocce volumen deduxi. Verum ne sic quidem requiem mihi fecit FIRMINUS DIDOT. Ego enim quum stans promissis longe majus mihi fecisse viderer, quam pro ævi nostri levitate expectare prudentior quisque potuisset, Firminus Didot aliam prorsus sibi legem scripsit. Quem si audias, promissa præstitis non modo exæquanda sed etiam superanda sunt, atque favor publicus quo cœpta nostra excipiuntur, non præmium esse debet, quo fruenter quiescamus, verum stimulus et ἰσπὸς quasi οἰστρος quo quis ad majora incalescat. Quemadmodum igitur nova illa Polybii et Dionysii et Diodori fragmenta ex pulvere Escorialensi in lucem protracta volumini secundo inseruit, in tertia autem parte reliquias Nicolai Damasceni et Dexippi et Eusebii e codice Hispanico et ex Atho montis thesauris literatis auxit maximopere: similiter quartum quoque volumen dote aliqua haud stipulata locupletari voluit. Videlicet colligendis et resarciendis fragmentis non

43058

subsistendum in ætate Constantini Magni, sed ad ea usque tempora **pergendum** esse decrevit, quibus Constantinus ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος **scriptores** veteres, nescio laudandone an exsecrando consilio, discerpere instituit. Itaque novum historicis illis librum dedicavimus, qui quanquam sermone labentem græcitatem coarguunt, fide tamen et auctoritate in ~~sua~~ quisque ætatis historia principem facile locum merentur. Denique **appendicis** instar adjecta sunt Chronica Joannis Antiocheni, qui quum in historia imperatorum Romanorum auctores optimos ad verbum fere transcripserit, permulta præbet bonæ frugis plenissima. Reliquias horum Chronicorum sat amplas, quarum partem Valesius olim, partem majorem nuper in Anecdotis Parisinis Cramerus edidit, tum numero auximus e codice Parisiense, tum opera critica locis quam plurimis correximus.

Hæc fere præfanda mihi præfationum osori visa sunt. Ne tamen quod superest in hac pagina spatium illiteratum livore pereat, locum apponere liceat memorabilem, qui vol. III, pag. 343, ubi de vita Nicolai Damasceni agitur, inserendus est. Acceptum refero illustrissimo Cardinali ANGELO MAI, qui benigne eum communicare mecum voluit, quum Romæ versabar, ut quæ ad geographiam pertinerent, ibi colligerem. Jam diu scilicet in parando desudamus corpore geographorum, quo scripta geographica quæ vel integra perdurarunt, vel ex parte saltem in codicibus supersunt, vel quorum fragmenta per varios auctores sparsa occurrunt, sive græce sive latine sive arabice scripta sint, ad unum omnia comprehendantur ex ordine disposita, commentariis explanata, tabulis denique æri incisis illustrata. Quanquam si sortem perpendas quæ similia aliorum cœpta lucusque manserit, verendum sane ne nostra quoque consilia ὁ φθόνος τῶν θεῶν discutiat, vel efflorescentem vix segetem flatus quidam Typhonii exurant. Quod Deus avertat. Sed illuc redeo. Etenim Sophronius in Miraculis SS. Cyri et Cyrilli (Spicileg. Rom., tom. III, p. 548), quo loco exponit quomodo Isidorus, Dionysii *Damasceni* filius, morbo epileptico laborans sanatus sit, primum nonnulla præmittit de Damasci urbis claritate, ex quibus pauca hæc exscribere juvat: Αὕτη γάρ, αἰτ, τῆς Κοίτης Συρίας μητρόπολις, τῆς ὅλης Ἑώας ἀρχηγὸς ἰθασιεύς, Νίνον ἑαυτῇ βασιλεύοντα καὶ Σεμίραμιν τὴν περίφημον ἔχουσα· ἄμφω γὰρ ἐκαὶ βασιλεύσαντες καὶ τείχεσι τὴν πόλιν κυκλώσαντες, ἀπ' αὐτῆς τὰς

ἀποικίας ἐξήγαγον, εἰς τε τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν λεγομένην εὐδαί-
 μονα. Deinde vero de Dionysii genere assert hæcce : Δαμασκηνὸς ἦν
 καὶ τῶν ἐν τέλει λαμπρῶν Διονύσιος, ἐκ γένους βλαστήσας αἰὶ διαλάμπαντος·
 οὐπὲρ ἀρχὴ καὶ ρίζα Νικόλαος ἦν ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἡρώδου παιδευτὴς καὶ
 παίδων τῶν Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας διδάσκαλος· ἀφ' οὗ καὶ Νικόλαοι
 δώδεκα κατὰ διαδοχὴν ἐξανθήσαντες, φιλοσοφία γαυρούμενοι, τὸ γένος ἐφαί-
 δρυναν καὶ εἰς μέγα δόξης καὶ λαμπρότητος ἤγαγον· ἐκ τούτων ὁ λαμπρὸς
 γεννηθεὶς Διονύσιος, κτλ.

Parisiis, mense Januarii MDCCCLI.

CAROLUS MÜLLERUS.

LIBER NONUS.

A CONSTANTINO MAGNO USQUE AD PHOCAM IMPERATOREM.

306-602.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.
BEMARCHIUS CAESARIENSIS.
EUSTATHIUS CAPPADOX.
EUTYCHIANUS CAPPADOX.
MAGNUS CARRHENUS.
EUNAPIUS SARDIANUS.
OLYMPIODORUS THEBAEUS.
PRISCUS PANITES.
MALCHUS PHILADELPHENSIS.

CAPITO LYCIUS.
CANDIDUS ISAUROS.
EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.
HESYCHIUS MILESIUS.
NONNOSUS.
PETRUS PATRICIUS.
MENANDER PROTECTOR.
THEOPHANES BYZANTIUS.
JOANNES EPIPHANIENSIS.

PRAXAGORAS ATHENIENSIS.

Praxagoras Atheniensis postremis Constantini M. temporibus vel sub Constantio imperatore, ut videtur, Vitam Constantini M. libris duobus, Res Alexandri Magni libris sex, denique De regibus Athenarum libros duos dialecto ionica conscripsit, testante Photio.

Photius cod. 62, p. 20 ed. Bekk. : Ἀνεγνώσθη Πραξαγόρου [τοῦ Πραξαγόρου addit cod. A.] τοῦ Ἀθηναίου τῆς κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἱστορίας βιβλία δύο. Ἐν οἷς λόγοις διέξεισιν, ὅτι ὁ πατὴρ Κωνσταντίνου Κωνσταντῖος Βρετανίας ἐδασίλευσε, Μαξιμῖνος δὲ τῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἄλλης Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ὁ δὲ ἕτερος Μαξιμῖνος τῆς τε Ἑλλάδος καὶ τῆς κάτω Ἀσίας καὶ Θράκης. Διοκλητιανὸς δὲ, ὁ καὶ τῶν ἄλλων πρεσβύτατος, τῆς τε Βιθυνίας ἤρχε καὶ τῆς Ἀραβίας καὶ τῆς Λιβύης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὅσῃν ὁ Νεῖλος ἐπερχόμενος ἄρδει. Τὸν οὖν Κωνσταντῖνον ὁ πατὴρ πέμπει παρὰ Διοκλητιανὸν εἰς Νικομήδειαν παιδευσόμενον. Παρὼν δὲ, φησὶ, Μαξιμῖνος, ὁ τῆς κάτω Ἀσίας βασιλεύων, εἰς ἐπιβουλὰς ὤρμησε τοῦ νέου· καὶ πρὸς μάχην λόντι ἀγρίῳ καθίστησι τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ τὸ μὲν θηρίον κρατήσας ἀνείλε, τῆς δὲ ἐπιβουλῆς αἰσθόμενος φεύγει πρὸς τὸν πατέρα· οὗ τὸν βίον λιπόντος, ὁ παῖς ἐκδέχεται τὴν βασιλείαν. Ταύτης δὲ ἐπιβάς, Κελτοὺς καὶ Γερμανοὺς, ἴθνη πρόσσικα καὶ βάρβαρς, κατεστρέψατο. Ἀσελγῶς δὲ καὶ βρῆως τῶν ὑπηκόων ἄρχειν Μαξέντιον μαθὼν (οὗτος δ' ἄρ' ἦν μετὰ Μαξιμῖνον τῶν ἐν Ῥώμῃ καταστάς κύριος), ἐστρά-

τευσεν ἐπ' αὐτὸν, δίκας τῆς εἰς τοὺς ἀρχομένους παρανομίας πραττόμενος. Καὶ μάχῃ νικήσας εἰς φυγὴν ἔτρεψε. Φευγὼν δὲ, ἣν τοῖς πολεμίοις αὐτὸς ἰδοιορῶν μηχανὴν, ταύτην εὗρατο τοῦ βίου καταστροφὴν, τῇ παρ' αὐτοῦ κατασκευασθείσῃ διώρυγι περιπεσὼν. Τὴν μέντοι τούτου κεφαλὴν τινες τῶν Ῥωμαίων ἀποτειμόντες καὶ ξύλῳ ἀρτήσαντες τὴν πόλιν περιέπολεον. Κωνσταντῖνος δὲ καὶ ἦδε ἡ βασιλεῖα προθύμως καὶ χαίρουσα προσεχώρησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Λικίνιον ὁμῶς καὶ ἀπανθρώπως τοῖς ὑπηκόοις ἀπαεχρημένον ἐπυνθάνετο (οὗτος δὲ τῆς μοίρας ἐκαίνης ἐδασίλευσεν, ἥς Μαξιμῖνος ὁ τὴν ἐπιβουλὴν Κωνσταντῖνον διὰ τοῦ λόντος προσενγκλὼν ἐπιστάται, αὐτοῦ τὸν βίον λιπόντος), οὐκ ἐνεγκλὼν ὁμοφύλων ὕβριν ἀφόρητον, ἐστράτευεν ἐπ' αὐτὸν, τῆς τυραννίδος αὐτὸν εἰς τὸ βασιλικῶς ἄρχειν μεταστήσόμενος. Λικίνιος δὲ τὴν τοῦ βασιλέως ἐπιστρατεῖαν ἀκούσας καὶ δέσας, ἔκρυπτε τὴν ὁμότητα φιλανθρωπίας πρόσχηματι, καὶ δροκούς ὑπέτεινε, ἀγαθὸν τε ἑαυτὸν τοῖς ἐπὶ χεῖρα παρασχέσθαι, καὶ ἄς ἔθετο σπονδὰς συντηρεῖν ἀπαραβάτους. Διὸ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέστη τοῦ πολεμεῖν· ὕστερον δὲ, ἐπεὶ κακία ἤρμαινεν οὐχ οἷα τέ ἐστι, καὶ τῶν δροκῶν ἡφειδηνότα καὶ εἰς πᾶν κακότητος ἐληλακότα καταπολεμήσας μάχαις κρατεραῖς, καὶ ἐν τῇ Νικομηδείᾳ συγκλείσας ἐπολιόρχει. Κάκισθον ἐν ἱκέτου πρὸς βασιλεῖα καταφυγόντα στήματι κατέλιπεν ἡ βασιλεία. Καὶ συνέβη τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, τῆς μεγάλης ἀρχῆς τὸν ἄξιον ἐπιζητούσης, εἰς ἑαυτὸν τὰς

Lecti sunt Praxagoræ Atheniensis *De gestis Constantini Magni historiarum libri duo*: quibus narrat Constantini patrem Britanniam imperasse, Maximinum (*M. Aurelium Valerium Maximianum Herculum*) Romæ et ceteris Italiae atque Siciliae regnum tenuisse; alterum vero Maximianum (*C. Galerium Valer. Maximianum*) Græciam, minoremque Asiam ac Thraciam occupasse; Diocletianum autem, qui ceteros ætate antebat, Bithyniam tenuisse; Arabiam item et Africam atque Egypti omnem oram, quam Nilus alluit (*an. 292*). Igitur Constantinum pater ad Diocletianum Nicomediam erudiendum misit. Aderat tum forte Maximinus ille (*C. Galerius Valerius Maximianus*), qui inferiori Asia imperabat. Is insidias adolescenti tendere animum inducens, ad pugnam cum sero leone ineundam eum composuit (*Idem narrat Zonaras II, p. 623 Bonn.*). Ille vero seram superans occidit, deprehensusque insidiis, ad patrem confugit; quo vita defuncto (*306 Julii. 25*), regnum illius excepit. Eo potitus Gallos et Germanos, gentes finitimas ac barbaras, in potestatem redegit. Cognito deinde impotenter ac tyrannico subtilis imperare Maxentium (hic post Maximinum Romæ imperio potitus erat), expeditionem adversus eum suscepit, penas tyrannidis quam in subtilis exercebat, exacturus. Mox proelio superior in fugam tyrannum convertit.

Ille vero fugiens, quem hostibus per dolum interitum machinatus est, ipse reperit, in foveam, quam aliis paraverat, delatus (*312 Oct. V. Zos. II, 16*). Hujus caput Romani a corpore resectum hastaque impositum per urbem gestarunt, et victori Constantino libentes se ac volentes etiam hujus regni incolæ tradiderunt. Audito rursus Licinium quoque crudeliter et inhumane suis abuti (cui pars illa imperii obvenerat, quam Maximinus ille, qui Constantino per leonem insidias struxerat, usque ad mortem tenuerat), non ferens intolerandam civibus vim atque injuriam inferri, copias item contra hunc eduxit, quo tyrannidem legitimo commutaret imperio. Licinius vero intellecta in se expeditione, metu perculsus immanitatem texit, humanitatisque speciem præferens jurejurando etiam se obstrinxit clementem deinceps subtilis futurum, quæque sordere icto promississet, integre servaturum. Quamobrem bello tunc imperator abstinuit. Postea tamen (ut conquiescere improbitas nequit) violati jurisjurandi reum atque in omne flagitiorum genus delapsum, magnis præliis victum in Nicomedia urbe inclusum obsedit. Hinc supplicia habitu ad Constantium fugienti ademptum imperium est, et Constantino Magno traditum. Sic, magno imperio dignum desiderante imperatorem, Constantinus tandem quæ diximus regna sibi vindicavit. Patrium enim regnum jure hereditatis adiit, Ro-

εἰρημέναις βασιλείαις ἐπισπάσασθαι. Τῆς τε γὰρ πα-
τρώας κληρονόμος ἐγένετο καὶ τῆς Ῥωμαίων, καταλύσας
Μαξιμίνον (1. Μαξίντιον), Ἑλλάδος τε καὶ Μακεδο-
νίας καὶ τῆς κατὰ Ἀσίας, παραλύσας τῆς ἀρχῆς τὸν ῥη-
θέντα Λικίνιον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης μοίρας, ἧς
ἤρχε Διοκλητιανὸς, αὐτὸς ἀναδύσατο τὸ κράτος. Ὁ γὰρ
Λικίνιος καὶ ταύτην εἶχεν ὑπ' αὐτὸν, Μαξιμίνου πο-
λέμου νόμῳ ἀφελὼν, ὃς Διοκλητιανοῦ διάδοχος ἐγεγό-
ρει. Κρατυνόμενος οὖν καὶ μίαν δεῖξας τὴν σύμπασαν
βασιλείαν, κτίζει τὸ Βυζάντιον ἐπώνυμον αὐτοῦ. Φησὶν
οὖν ὁ Πραξαγόρας, καίτοι τὴν θρησκείαν Ἑλλήνων,
δὲ πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθείᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίᾳ
πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας ὁ βασιλεὺς
Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Ἐν οἷς αὐτοῦ καὶ οἱ δύο
συμπερινοῦνται λόγοι.

Ἔτος δὲ τῆς ἡλικίας ἦγε δεῦτερον καὶ αἰκοστὸν Πραξα-
γόρας, ὡς αὐτὸς φησιν, ὅτι ταῦτα συνέγραφε. Συνεγρά-
φω δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ἑτέρα βιβλία δύο Περὶ τῶν Ἀθήνησι
βασίλευσάντων, ἔτος ἀνύων ἐννεακαίδεκατον. Συνέταξε
δὲ καὶ ἑτέρα βιβλία εἰς Εἰς τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλεῖα
Ἀλεξάνδρον, τριακοστὸν πρῶτον ἐλαύνων ἐνιαυτόν.
Ἔστι δὲ τὴν φράσιν σαφὲς καὶ ἥδύς, ὀλίγον δὲ τοῦ
δύοντος ἀτονώτερος. Κέχρηται δὲ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ.

BEMARCHIUS CÆSARIENSIS.

Suidas : Βημάρχιος, Καισαρεύς ἐκ Καππα-
δοκίας. Οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασι-
λέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα, Μελέτας τε καὶ λόγους
διαφόρους. Eadem Zonaras p. 386. Ex opere histo-
rico nihil servatum. Scripserit sub Constantio,
cujus laudes (orationibus) celebrasse dicitur a
Libanio De vita sua, tom I, p. 24 et 30 sqq.
ed. R.

Subjicere liceat mentionem PALLADII METHO-
XEI, qui iisdem fere temporibus florens, librum
De festis Romanorum scripsisse perhibetur. Sui-

manum everso Maximino (Maxentio), Græciæ denique et
Macedoniæ Asiæque minoris exuto, ut diximus, regno Lic-
inio; verum etiam ejus partis, cui Diocletianus præfue-
rat, imperium sibi adjunxit. Nam hanc quoque belli jure
Maximino ademptam, qui Diocletiano successerat, tenebat
Licinius. Victor itaque, et unum ex omnibus imperium
confians, mox Byzantium cognominem sibi civitatem fecit.
Refert autem Praxagoras, quamquam gentilis homo est,
omni virtutum atque honestatis genere omni que felicitate
cunctos qui antecesserint imperatores obscurasse Constans-
tinum. In his duo ipsius Historiarum libri terminantur.

Ceterum annos natus erat duos et viginti Praxagoras, ut
de se ipse testatur, quum hæc commentatus est. Scri-
pserat etiam *De regibus Athenarum* libros duos, annum
agens undevicesimum. Porro libros sex *De rebus gestis*

das : Παλλάδιος, Μέθωναῖος, σοφιστής. Γέγονε
δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. Περὶ τῶν παρὰ
Ῥωμαίοις ἑορτῶν. Διαλέξεις. Λόγους διαφόρους,
Ὀλυμπιακόν, Πανηγυρικόν, Δικανικόν. Cf. Eudocia
p. 352. Ad hunc, ut videtur, Palladium Libanius
scripsit Ep. 573 etc. Adde Phot. cod. 132 : Ἀνε-
γνώσθησαν Παλλαδίου σοφιστοῦ μέλῃται διάφοροι, καὶ
Ἀφθονίου καὶ Εὐσεβίου σοφιστοῦ καὶ Μαξίμου σοφι-
στοῦ Ἀλεξανδρείας. Ἀλλὰ τῶν ἄλλων ὁ Παλλάδιος κατὰ
πᾶσαν ἀρετὴν τὴν ἐν λόγοις ἐπὶ πλείστον διενήνοχεν.
Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 93, 14.

EUSTOCHIUS CAPPADOX.

Suidas : Εὐστόχιος, Καππαδόκης, σοφιστής.
Ἐγραψε τὰ κατὰ Κωνσταντῖνον τὸν βασιλεῖα,
καὶ Ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν
(num ἄλλων?) ἰθύνων.

Archæologiam hujus scriptoris ante oculos ha-
buit Stephanus Byz. : Παντικάπαιον, πόλις μεγί-
στη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. Ὡχίσθη δὲ παρὰ
Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὸν τόπον παρὰ Ἀγαήτου τοῦ
Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ
παραρρέοντος ποταμοῦ Παντικαποῦ (Παντικαπᾶ cod.
Palat.). Ὁ πολίτης Παντικαπαιεύς. Λέγεται καὶ Παν-
τικαπαιάτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαιεύς ὡς ἀπὸ τοῦ
Παντικάπη, ὅς τοῦ Σινώπη τὸ Σινωπιεύς. Τὸ δὲ Παν-
τικαπαιάτης (Παντικάπη codd. Rhedig. et Salmas.)
κεῖται παρὰ Εὐστοχίῳ.

Alius Eustochius est medicus et Plotini discipu-
lus, qui scripta magistri ordinavit, de quo v. Por-
phy. in Vit. Plotini c. 7. Eustochium Syrum e
Palæstina rhetorem habes ap. Libanium Ep. 699 :
Εὐστόχιον ὁσθᾶ που τὸν ἐκ Παλαιστίνης τὸν νόμων τε
πλήρη καὶ τῇ τῶν λόγων ῥώμῃ βοηθοῦντα τοῖς νόμοις.

Alexandri Magni Macedonum regis composuit, ætatis
anno primo et tricesimo. Stylus illi apertus est et jucundus,
nonnihil tamen æquo languidior. Dialecto denique usus est
Ionica.

Panticæum, urbs maxima, earumque quæ in Bosphoro
sunt metropolis, condita est ab Aetæ filio, qui locum illum
ab Agaete Scytharum rege acceperat, nomenque urbi indi-
dit a Panticape fluvio præterfluente (cf. Herodot. 4, 18;
Dion. 814; Mela, 2, 1, 5). Civis Panticapæensis. (cf.
Strabo 2, p. 74; 11, p. 494). Dicitur etiam Panticapæates.
Formatur vero Panticapæensis, quasi ab urbis nomine Pan-
ticape; quemadmodum a Sinope sit Sinopensis. Forma
Panticapæates vero reperitur apud Eustochium.

MAGNUS CARRHENUS.

EUTYCHIANUS CAPPADOX.

Magnus, ex Carrhis Mesopotamiæ urbe oriundus, et Eutychianus Cappadox Juliani imperatoris expeditionem Persicam, cui uterque interfuerat, literis tradiderunt. Et Eutychianus quidem in bello isto dux Armeniorum fuit, testante Joanne Malala. Magnus autem, ni fallor, idem est cum Magno tribuno, cujus Zosimus (III, 22, 8) et Ammianus Marcellinus (XXIV, 4, 24) de Ctesiphontis urbis oppugnatione agentes mentionem faciunt. De alio quodam Magno, Nisibeno ex Mesopotamia, iatrosophista, qui historici nostri fere æqualis fuit, vide Eunapium in Vit. Sophist. p. 103 ed. Boisson. et Theophilum De urin. proœm. Eutychianus, nescio num idem cum nostro an diversus ab eo, laudatur apud Codinum De orig. Constantinop. p. 18 ed. Bonn., ubi quæ de Byzantii muris Constantinianis et de encæniis urbis leguntur, ea ita se narrasse auctor dicit, καθὼς Ιστοροῦσι Εὐτυχιανὸς πρωτοσηκρήτης ὁ γραμματικὸς (*) καὶ Εὐτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συμπαρὼν ἐν Περσίδι, καὶ ἐπιστολογράφος Κωνσταντίνου (sic cod. Vat.; ὁ ἐκ. Κωνσταντίνος vgo) Ἐλεῦσιός τε διάκονος ὁ φιλόσοφος, Τρωίλος ὁ ῥήτωρ, ὁ πολλὰς ἀρχὰς μετὰ δοξῆς ἀνύσας, καὶ Ἡσύχιος ὁ ταχυγράφος. Οὗτοι πάντες αὐτόπται γινόμενοι τῶν τῆνικαῦτα πραθέντων ἀκριδῶς ταυτὶ συνεγράφαντο. — Qui hoc loco præter Eutychianum et Eutropium citantur Eleusius, Troilus et Hesychius notarius, num historias scripserint, parum liquet. Troilus, quem aliunde novimus, de Constantinopoli urbe a Constantino exornata in *Orationibus* disseuisse videtur. Suidas : Τρωίλος, σοφιστής, παιδεύσας ἐν Κωνσταντίνου πόλει. Λόγους πολιτικούς, Ἐπιστολῶν

(*) Ab hoc Eutychio genus duxerit Εὐτυχιανὸς ὁ νέος, qui Agathias auctor suasorque fuit scribendæ historiæ, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τελὼν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγγινούστατος, παιδείας τε ἀποχρώντως ἔχων, καὶ τοῦ τῶν Φλωριδῶν γένους ἀριστον ἐγκαλλώπισμα γεγεννημένος (Agathias proœm. p. 7, 18 ed. Bonn.).

Imperator Julianus contra Sabburarsacen (*Saporem Arsacem*), Persarum regem, exercitum ducens, Hierapolim venit, missis in Samosatæ Euphratesiæ urbem, qui navigia fabricarent, partim lignea partim coriacea, uti tradit sapientissimus Magnus Carrhenus chronographus, qui hoc bello sub Juliano militavit. Hierapoli discedens Imperator Carrhas venit; hinc via sæpe in duas partes dividit, quarum

βιβλία ζ'. Troili Prolegomena in Hermogenem edidit Walz. in Rhett. Gr. tom. VI. Ceterum Troilus Sidetes (Socrat. H. Eccl. VII, 27) non Constantini Magni æqualis fuit, uti Georgius Codinus dicit, sed initio sæculi quinti, sub Theodosio II floruit. Nam amicus fuit Anthemii, qui pro Theodosio II puero Orientis regnum administravit (an. 408 sqq. Vide Socrates VII, 1 et 27; Synesius Epist. 73; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 4. 9). Eandem rhetoris ætatem inde colligis quod Socrates VI, 6 (ex eoque Nicephorus Callist. XIII, 6) Eusebium, quo tempore carmen de rebus Gainæ Gothorum ducis (qui mortuus est post an. 400) scripserit, Troilum sophistam audiisse refert. Jam quum de Troili ætate errasse Codinum pateat, fortasse etiam de Hesychio similiter lapsus est. Certe constat pleraque, quæ de Constantinopolitanis originibus Codinus tradit, ex Hesychii Milesii Illustris Chronicorum libro sexto esse descripta, adeo ut proclivis sit conjectura hunc ipsum Hesychium Milesium, qui Anastasii et Justiniani temporibus vixit, a Codino laudari. Ceterum si duos Hesychios, alterum notarium, alterum illustrem, distingui malueris, per me licebit.

(DE JULIANI BELLO PERSICO.)

Malalas Chron. p. 328, 20 ed. Bonn. : Καὶ κατ' αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς κατὰ Σαβδουραράκου, βασιλέως Περσῶν, κατέβησεν ἐν Ἱεραπόλει καὶ πέμψας κατασκευάσαι πλοῖα ἐν Σαμοσάτοις, πόλει τῆς Εὐφρατης, τὰ μὲν διὰ ξύλων, τὰ δὲ διὰ βυσσῶν, ὡς δὲ σοφώτατος Μάγνος ὁ χρονογράφος ὁ Καρρηνός, ὁ συνὼν αὐτῷ Ἰουλιανῷ βασιλεῖ, συνεγράφητο. Ἀπὸ δὲ Ἱεραπόλεως ἐξελθὼν ἦλθεν ἐν Κάρραις τῇ πόλει· κατέβησεν αὖρε δύο ὁδοὺς, μίαν ἀπάγουσαν εἰς τὴν Νίσιδιν πόλιν, οὗσαν ποτὶ Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην ἐπὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κάστρον τὸ λεγόμενον Κιρκήσιον, καίμενον εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ἀβόρρα· ἔπερ ἔχτισε Διοκλητιανός, βασιλεὺς Ῥω-

una in Nisibin duxit, urbem Romanis olim subjectam; altera in Circesium tendit, castrum Romanum, quod Euphratem inter et Aborram fluvios medium, a Diocletiano exstructum est. Julianus itaque diviso exercitu, armorum sedecim millia Nisibin versus expedit, sub Sebastiani et Procopii ductu; ipse autem ad Circesium castrum ducit iter. Ubi militum stationariorum sex millibus, quos ibi

μαίων. Καὶ μερίσας τὸν στρατὸν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς πέμ-
πει ἐπὶ τὴν Νισίβιν ὁπλίτας ἄνδρας μυρίους ἑξακισχι-
λίους μετὰ δύο ἑξάρχων Σεβαστιανοῦ καὶ Προκοπίου.
Καὶ κατέφθασεν ὁ αὐτὸς Ἰουλιανὸς τὸ Κιρκησίον κά-
στρον· καὶ ἰάσας καὶ ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ, ὅσους
εἶρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας ἑξακισχιλίους, προσθεὶς
αὐτοῖς καὶ ἄλλους ὁπλίτας ἄνδρας τετρακισχιλίους μετὰ
ἑξάρχων δύο Ἀκαμέου καὶ Μαύρου. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκεί-
θεν, καὶ περῆλθε τὸν Ἀβορρὰν ποταμὸν διὰ τῆς γερύ-
ρας, τῶν πλοίων φθασάντων εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν·
ὧντινων πλοίων ὑπῆρχεν ὁ ἀριθμὸς διακοσίων πεντή-
κοντα. Καὶ συναθροίσας τὸν ἴδιον αὐτοῦ στρατὸν, ἔχων
μεθ' ἑαυτοῦ Ἀνατόλιον μάγιστρον καὶ Σαλούστιον ἑπαρ-
χον πραιτωρίων καὶ τοὺς στρατηλάτας αὐτοῦ, ἀνελθὼν
ἐν ὑψηλῷ βήματι δι' ἑαυτοῦ προσιφώνησε τῷ στρατῷ,
ἐπαινῶν αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος προθύμως καὶ σω-
φρόνως ἀγωνίσασθαι κατὰ Περσῶν. Καὶ εὐθέως ἐμβαί-
νειν εἰς τὰ πλοῖα ἐπέτρεψεν, εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς ὁ βα-
σιλεὺς εἰς τὸ εὐτρεπισθὲν αὐτῷ πλοῖον, καὶ προηγεῖσθαι
αὐτῶν προσκουλάτορας προσέταξεν ἄνδρας γενναίους
ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λαγκιαρίων καὶ ματτιαρίων χιλίους
πεντακοσίους, κελεύσας βραδέως καὶ τὰ σίγηα αὐ-
τοῦ καὶ τὸν κόμητα Λουκιανὸν (sic etiam Zosim. III,
14, 3. Λουκιλλιανὸν sec. Ammian.), ἄνδρα πολεμι-
κώτατον, εἶναι σὺν αὐτῷ, ὅστις καὶ πολλὰ κάστρα
Περσικὰ παρὰ τὸν Εὐφράτην κείμενα καὶ ἐν μέσῳ τῶν
ὕδατων ἐν νήσοις ὄντα ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄν-
τας Πέρσας ἀνείλε. Βίβτορα δὲ καὶ Δαγαλαῖρον κατέ-
ταξεν ὀπισθεν τῶν λοιπῶν πλοίων εἶναι καὶ φυλάττειν
τὰ πλῆθη. Καὶ κατῆλθεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ στρατοῦ
παντὸς διὰ τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς
μισγούσης τῇ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν

αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποτα-
μοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην. Καὶ περίβαλεν εἰς
τὰ Περσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν λεγομένων Μαυζανιτῶν
πλησίον Κτησιφώντος πόλεως, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ Περσι-
κὸν βασιλεῖον· καὶ ἐπικρατῆς γενόμενος Ἰουλιανὸς
ὁ βασιλεὺς ἐσκήνωσεν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς αὐτῆς πόλεως
Κτησιφώντος, βουλόμενος μετὰ τῆς ἰδίας συγκλήτου
καὶ ὡς Βαβυλωνίος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκείσε.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαβδουραρσάκιος ὑπονόησας ὅτι διὰ τῆς
Νισίβιδος ἤρχετο ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς, ὥρ-
μησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ πλῆθους αὐτοῦ παντός.
Ἀπαγγελλέντος δὲ αὐτῷ ὅτι ὀπισθεν αὐτοῦ ἔστιν ὁ βα-
σιλεὺς Ῥωμαίων Ἰουλιανὸς παραλαβὼν τὰ Περσικὰ
μέρη, καὶ ὅτι ἔμπροσθεν αὐτῷ ἀπαντῶσιν οἱ στρατηγοὶ
τῶν Ῥωμαίων καὶ πλῆθη πολλὰ, καὶ γνοὺς ὅτι ἐμι-
σάσθη, φεύγει εἰς τὴν Περσαρμενίαν, δόλῳ πέμψας δύο
συγκλητικούς αὐτοῦ καὶ αὐτοὺς κατὰ ἰδίαν βούλησιν
ῥινοτομήσας πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλεῖα Ῥωμαίων, ἵνα
πλανήσωσιν αὐτὸν, πρὸς τὸ μὴ καταδιωχθέντα αὐτὸν
φθασθῆναι. Οἱ δὲ ῥινοτομηθέντες Πέρσεις (sic) ἦλθον
πρὸς τὸν βασιλεῖα Ῥωμαίων προδοῦναι, φασίν, θέλον-
τες τὸν βασιλεῖα Περσῶν, ὡς τιμωρησάμενον αὐτούς.
Ἀπατηθεὶς δὲ παρ' αὐτῶν ἐπομνυμένων ὁ αὐτὸς βασι-
λεὺς Ἰουλιανὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς μετὰ τοῦ ἰδίου στρα-
τεύματος· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὴν Ἰρμηον καὶ ἀνυ-
δρον ἐπὶ μίλια ρν', πλανήσαντες αὐτούς, τῇ εἰκάδι
πέμπτῃ τοῦ Δαισίου τοῦ καὶ Ἰουνίου μηνός. Καὶ εὐρὼν
(εὐρὸν?) ἐκεῖ τεῖχη παλαιὰ πεπτωκότα πόλεως λεγο-
μένης Βουδίων, καὶ ἄλλο δὲ χωρίον, ἐστῶτων μὲν τῶν
οἰκημάτων, Ἰρμηον δὲ ἦν, ὅπερ ὀλέγετο Ἀσία· ἔνθα
ἔλθων ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς καὶ ὁ πᾶς στρατὸς τῶν
Ῥωμαίων ἐκεῖ ἐσκήνωσεν. Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς τόποις

invenit, ipse quattuor millia militum alia adjecit, Accameo
(*Machabæo* sec. Ammian. xlv, 1, 2) et Mauro ducibus
constitutis. Inde autem discedens, Aborrhæ fluminis ponte
trajecto, classem suam, 1250 naves numero habentem,
per Euphratem adventantem reperit. Tum vero in unum
coactis copiis cum Anatolio magistro et Salustio præfecto
prætorio, consensu alto suggestu, exercitum allocutus est,
et fortia ejus facta deprædicans, uti paratissimo optimoque
animo contra Persas in aciem descenderent hortatus est. Post
hæc statim navigia conscendere jussis omnibus, ipse quoque
in paratam sibi navem ingressus est; præmissis qui explora-
tores essent, quingentis ex numero lanceariorum et mattia-
riorum fortissimis viris; vexilla quoque sua sibi præferri
jussit, et Lucilianum comitem, virum bellicosissimum,
secum habere voluit. Hic plurima Persarum castra Eu-
phrati confinia, et quæ medias inter aquas in insulis sita
erant, vastavit, Persis custodibus eorum trucidatis. Ex-
tremæ vero classis curam Victori et Dagalaipho demanda-
vit. Et descendit rex cum exercitu universo per magnum
canalem, quo Euphrates Tigridi miscetur, atque in Tigri-
dem, ubi mixti duo illi fluvii ingentem alveum efficiunt.
Et in Persidis regionem perrexit, quæ Mauzanitarum vo-
catur, a Ctesiphontis non procul, ubi reges Persarum sedes
suas habuerunt. Figebat autem victor imperator Julia-

nus tentoria sua in ipsa Ctesiphontis planitie, in animo
habens ad Babylonem usque cum primoribus suis pene-
trare eamque subjugare. Persarum vero rex Sabburarsa-
cius existimans imperatorem Romanum per Nisibim iter
instituisse, copiis suis omnibus instructis, adversus eum
proficiscitur. Certior autem factus Julianum sibi a tergo
esse regiones Persicas occupantem, a fronte autem Ro-
manos duces cum exercitu magno se adorturos insiare:
mediis se hostibus inclusum sentiens in Persarmeniam sq-
git, cavensque sibi ne ab hostibus prehenderetur, ex primo-
ribus suos duos, navibus proprio illorum ex consensu abs-
cisis, dolose mittit, qui Julianum in avia abducerent.
Duo itaque hi imperatorem Romanorum adeuntes, Persa-
rum et regem, ob illatas sibi injurias, se proditores esse
dicebant. Quumque juramento sese in hoc obstrinxissent,
imperator dolis eorum delusus, ipse cum exercitu hos li-
neris duces secutus est. Et per errores duxerunt eum in
deserta et aquæ carentia ad miliaria centum quinquag-
inta, die vicesima quinta Dæcii sive Junii mensis. In-
venerunt ibi moenia quædam antiqua et collapsa urbis,
quæ Bubia olim vocabatur, et aliud quoddam castellum,
Asiam nomine, quod domicilia quædam adhuc stantia
habebat, sed desertum erat. Ibi imperator cum exercitu
considens, castra posuit, sed nec militi cibum, nec ju-

γενόμενοι ἐλπίοντο τροφῶν, καὶ οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις ὑπῆρχε βοτάνη· ἦν γὰρ ἐρημία· καὶ γνοὺς ὁ πᾶς στρατὸς Ῥωμαίων ὅτι ἀπατηθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐπλάνησεν αὐτοὺς καὶ εἰς ἐρήμους ἤγαγε τόπους, εἰς πολλὴν ἀταξίαν ἐτρέψαν. Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ μηνὶ Ἰουνίου κς', ἀγχιὼν τοὺς πλανήσαντας αὐτὸν Πέρσας ἐξήτασεν αὐτούς· καὶ ὁμολόγησαν λέγοντες ὅτι « ὑπὲρ πατρίδος καὶ τοῦ βασιλέως ἡμῶν, ἵνα σωθῇ, ἰδούκαμεν ἡμᾶς ἑαυτοὺς εἰς θάνατον, καὶ ἐπλάνησαμεν ὑμᾶς· ἰδοὺ οἱ δοῦλοι σου ἀπεθάνομεν. » Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Καὶ περὶ ὧραν δευτέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς παριὼν τὸ στράτευμα καὶ θυσιῶν αὐτοὺς μὴ ἀτάκτως φέρεσθαι ἐτρέψθη ἀδήλως καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἴδιον παρυλεῶνα διὰ τῆς νυκτὸς τελευτᾷ, ὡς ὁ προγεγραμμένος Μάγνος ἐξέθετο.

Εὐτυχιανὸς δὲ ὁ χρονογράφος ὁ Καππάδοξ, στρατιώτης ὢν καὶ βικᾶριος τοῦ ἰδίου ἀριθμοῦ τῶν Πριμοαρμενιῶν, παρὼν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ πολέμῳ, συνεγρέψατο ὅτι κατελθὼν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Ἰουλιανὸς μονᾶς ἐ' ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη διὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσέλθας

καὶ ἐπικρατῆς γενόμενος καὶ νικήσας πάντας παρέλαβεν ὡς πόλιν λεγομένην Κτησιφώντος, ἐνθα ὁ βασιλεὺς Περσῶν ἐκάθητο, ἐκείνου φυγόντος ἐπὶ τὰ μέρη τῶν Περσαρμενίων, καὶ βουλομένου μετὰ τῆς ἰδίας συγχλήτου καὶ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ἄχρι τῆς Βαβυλώνος τῇ ἐξῆς ὁρμῆσαι καὶ ταύτην παραλαβεῖν διὰ τῆς νυκτός. Καὶ ὡς καθύδει, εἶδεν ἐν ὀράματι τινα τέλειον ἄνδρα ἐνδεδυμένον ζάβαν καὶ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν παρυλεῶνα αὐτοῦ πλησίον τῆς πόλεως Κτησιφώντος ἐν πόλει λεγομένην Ἀσίᾳ, καὶ κρούσαντα αὐτὸν λόγχῃ· καὶ προσηθείς ἐξυπνίσθη κράζας· καὶ ἐξανέστησαν οἱ κουβικουλάριοι εὐνοῦχοι καὶ σπαθάριοι καὶ ὁ στρατὸς ὁ φυλάττων τὸν παρυλεῶνα, καὶ εἰσελθόντες πρὸς αὐτὸν μετὰ λαμπάδων βασιλικῶν· καὶ προσεσχέτως Ἰουλιανὸς ὁ βασιλεὺς ἑαυτὸν σπργέντα κατὰ τῆς μασχάλης ἐπηρεώτησεν αὐτῶς· « Πῶς λέγεται ἡ κώμη ὅπου ἐστὶν ὁ παρυλεῶν μου; » καὶ εἶπον αὐτῷ ὅτι Ἀσία λέγεται. Καὶ εὐθὺς ἐκραξεν· « ὦ Ἥλιε, ἀπώλεσας Ἰουλιανόν. » Καὶ ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὧραν νυκτερινὴν πέμπτην (ἔτους κατὰ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην χρηματίζοντος οὐα').

mentis pabulum in tam deserto loco invenire potuit. Exercitus itaque totus quum intelligeret ab imperatore transfugarum dolis deluso se in loca inculta abductum esse, tumultus statim ciebat maximos. Die autem sequente, nempe Junii vicesima sexta, Imperator Persas illos, errorum auctores, coram adduci jussit. Interrogati « Nos, alebant, pro rege ac patria mortem nos addicentes fraudem vobis fecimus. Ecce servi tui ad necem parati sumus. » Imperator vero ita eos excepit, ut salvos fore fide data promitteret, modo exercitum suum ex deserto deducerent. Et circa horam secundam ejusdem diei Julianus imperator, dum exercitum lustrans militem ut ordinem servaret hortatur, ab incerta manu vulneratus est. Et in tentorium suum regressus eadem nocte vitam finivit, uti Magnus, quem supra commemoravi, tradidit.

Eutychianus autem chronographus, Cappadox, et ipso expeditionis illius socius et vicarius cohortis suae Primoarmeniorum, scriptum reliquit Julianum imp., emenso quindecim dierum itinere, in regiones Persicas per Euphratem

penetrasse; ubi bello superior factus et ubique victor omnia subegit usque ad Ctesiphontem urbem, regni Persarum sedem regiam, rege ipso in Persarmeniam fuga elapso. Sequente autem die, primoribus et exercitu stipatus, Babylonem usque penetrare destinaverat, urbem eam de nocte aggressurus. Inter dormiendum vero per somnum vidit virum quendam adultum, lorica indutum, qui tentorium regium in Asia, urbe Ctesiphonti vicina, erectum ingressus, hasta eum percussit. Ipse autem horrore experefactus exclamare: confestim igitur consurgentes cubicularii eunuchi et spatharii quique ad tentorium regis excubias agebant milites, cum lampadibus regis ad eum ingressi sunt. Julianus autem imp., quum animadvertisset se sub axilla letale vulnus accepisse, de vici nomine, ubi positum erat tentorium, sciscitatus est. Asiam vero vocari respondentibus illis, elata statim voce exclamavit: « O Sol, Julianum perdidisti! » Et effuso sanguine animam efflavit, hora noctis quinta anno æræ Antiochenæ 411.

EUNAPIUS SARDIANUS.

Eunapius Sardianus, rhetor et historicus, natus est circa annum 347 p. C. Cognatus fuisse videtur Eunapii ejus, qui ipse quoque haud infimi nominis rhetor, a Lydis missus ad Julianum imperatorem legatione non absque laude perfunctus est (360 p. C.). Vide Eunap. fr. 15 et 45. Nostrum in Asia puerum erudit Chrysanthius, sophista et theologus gentilis, qui Melitam, consobrinam Eunapii, in matrimonium duxerat, quemque Julianus, antequam ad expeditionem Persicam proficisceretur (362), summum Lydiae pontificem constituit (*). Jam prima hac institutione Eunapio inculcata fuerit superstitiosa ista doctrina, miraculorum consecatrix, quam inter gentiles philosophos tum maxime vigentem, contra Christianos tueri, moderate tamen, Chrysanthius studebat. Aetatis anno decimo sexto (an. 362) ex Lydia juvenis in Græciam iter suscepit (**), ut Athenis se in disciplinam daret Proxresii, qui senex tunc octogenarius inter Athenienses sophistas principem locum obtinebat. In ipsa autem navigatione Eunapius febris correptus vehementi, adeoque vi morbi prostratus est, ut, appulsa nave, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, e Piræeo in urbem ædesque Proxresii deportatus sit. Ibi morbo ingravescente quum de salute Eunapii

(*) Eunapius Vit. Chrysanth. init. p. 117 ed. Boiss. : Ταύτης τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσάνθιος, τὸν τε γράφοντα ταῦτα πεκαυδευκώς ἐκ παιδός, καὶ διασσωκώς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον τινά, τὴν περὶ αὐτὸν εὐνοίαν.

Idem Vit. Maximī p. 56 : ... Χρυσανθίου γυναῖκα εἶναι... Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφέροντος, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιόν.

Idem ib. p. 57 : Ἀρχιερεὶς δὲ ἀποδείξας (Ἰουλιανός) τὸν τε ἄνδρα (Χρυσάνθιον) καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνοις ἐπιτρέφας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον.

Idem Vit. Chrysanth. p. 111 : Ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν κτλ.

(**) Eunap. Vit. Proxres. p. 74 : Διέβηκε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος. — Idem ib. p. 92 : Ἰουλιανὸς οὐ βασιλεύσας, τόκου τοῦ παιδεύειν ἐξαιρούμενος (Προαιρέσιος, an. 362) — ἰδοὺ γὰρ εἶναι Χριστιανός — σοφίᾳ τινὶ περιήλθε τὴν πρόγνωσιν... Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον εἰς ἕκτον καὶ δέκατον ἔτος τελῶν παρῆλθε τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιλήταις ἐγκατεμίγη. — Idem Vit. Maximī p. 58 : Καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἐκπαιδεύετο κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους (quibus Julianus expeditionem Persicam suscepit), καὶς ὢν καὶ εἰς ἐρήθους ἀρτι τελῶν. — Eunap. Histor. fr. 8 : Κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τότε καὶς, ἥνικα ἐδασίλευσεν (Ἰουλιανός).

jam desperarent, Aeschines Chius medicus os moribundo per vim aperuit eique medicamentum infudit, quo alvus descendit copiosius, levatusque Noster τὸν δῆρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οὐρανοὺς. Sanitati restitutus, balneoque, quo initiari novitii discipuli solebant, a Proxresii alumni purgatus, collegio scholasticorum adscribitur. Paterno deinceps amore Sardianum juvenem magister amplexus est, meritaque ejus Eunapius grati animi pietate rependit (Vit. Soph. p. 74-76). Quadriennio post, sive ætatis anno vicesimo, arcana doctrinæ theurgicæ, quæ a Iamblichō est profecta, Eunapio reclusa sunt (*). Eodem fere tempore, opinor, mysteriis Eleusiniis initiatus est (**). Deinde, postquam per quinque jam annos Athenis commoratus erat, in Ægyptum (Alexandriam) se conferre statuit, verum a parentibus in Lydiam revocatus est, ubi, hortantibus amicis, rhetoricen profiteri cœpit (***). Magisterio huic horas impendebat matutinas; deinde ad meridiem usque et ultra ex ore pendebat Chrysanthii, qui quem literarum elementis olim imbuerat, nunc in adyta sublimioris philosophiæ suæ docendo introduxit (****). Præterea discendæ arti medicæ Eunapius operam navavit. Nam ægrotanti quondam Chrysanthio seni quum venam incidere medici vellent, obstitisse se, idque salutē Chrysanthio fuisse dicit, addens : Οὐδὲ γὰρ ἔπειρος λατρικῆς ὁ ταῦτα γράφων (Vit. Chrys. p. 119). Idem etiam ex Historiis colligas, in qua sæpius metaphoris utitur ab arte medica repetitis. Denique Nostrum

(*) Eunap. Vit. Soph. p. 20 : Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδός ἀκροατῆς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἤλθοιτο τῶν ἀληθεσιτέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπάρετεινε τῷ χρόνῳ.

(**) Idem p. 52 : Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον (sc. Juliani tempore) ὅστις ἦν τοῦνομα οὐ μοι θέμις λέγειν ἔτελει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα.

(***) Idem p. 92 : Ὁ δὲ συγγραφεὺς... ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Προαιρέσιου) καθάπερ καὶς γνήσιος, ἠκίετο μὲν μετὰ πεμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ κατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξεβιάσαντο· κακείνῳ μὲν σοφιστικῇ προῦκειτο.

(****) Idem p. 114 : Τὸν δὲ ταῦτα γράφοντα ἐκπαιδεύσας νῦν ἐπὶ ὄντα, ἥνικα ἐκπαρῆλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἡγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καθ' ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, εἰς τοῦτο ἐκινῆσας, ὥστε τὰ ἐσθινά μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικῶς λόγοις ἑτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐκπαιδεύειν, μικρόν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐκπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θεσιτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἥνικα οὕτε ὁ παιδεύων ἔκαμινεν ἑρῶντι συνῶν, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις.

videbimus familiarem fuisse celeberrimi suæ ætatis medici, Oribasii, qui Chrysanthium morbo postremo laborantem tractavit (Eunap. Soph. p. 120). Nullusque dubito quin Noster sit Eunapius ille, cui τῶν Εὐπορίων tetrabibulum Oribasius inscripsit. Præter allata de vita Eunapii nihil compertum habemus, nisi quod ad provectam satis ætatem pervenerit. Nam in historiis scribendis occupatum adhuc fuisse post annum 414, senem septuagenarium, ex fragm. 87 consequitur.

Opera Eunapii novimus duo, Βίους φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν et *Romanæ historiæ libros quattuordecim*. In illo sermonem instituit de viginti tribus philosophis et sophistis, quorum major pars vel æquales Eunapii fuerunt, vel proxime ætatem scriptoris attigerunt. De plurimis pauca verba jecisse satis habet; nobiliores prolixiore quidem stylo prosequitur, ita tamen ut βιογράφου munus prorsus eludat. Neque ordinem rerum neque delectum curans, incompositam farragine nebula involvit narratione, quam dicendi genere deturpat scabroso isto et inepte picturato, quod tanquam nervosum simul et elegans ista ætas admirabatur.

Alterum opus, ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονική, historiam Romanam continebat inde a Claudii II decessu (270 p. C.), in quem Dexippi Chronica desierant, usque ad Arcadii annum decimum (404 p. C.), quo Arsacius, pulso Johanne Chrysostomo, episcopalem Constantinopoli sedem occupavit, uxorque Arcadii Eudocia ex abortu mortua est (Vid. testim. Photii). Hæc annorum 134 historia per quattuordecim libros ita erat distributa, ut libro primo compendiaria ratione percurreret (διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχει, Eunapius ait) res annorum 85, qui a Claudio labuntur ad Julianum Cæsarem (271-355), dehinc ad argumentum, quod primo consilio sibi delegerat, accederet, et diducta narratione per reliquos libros tredecim historiam Juliani, Valentis, Theodosii et Arcadii usque ad annum 404 explicaret. Rursus in his quasi cardo exstitit beatum regnum Juliani. Hic lux est, reliqui umbra; hic candidus Græcorum Apollo; reliqui, τοῦ ἀνεσχολοπισμένου σοφιστοῦ sectatores, atrum et averruncandum vulgus monachorum. Καὶ σχεδόν τι, Photius ait, τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἰς τὸ ἐκείνου (Ἰουλιανοῦ) ἐγκώμιον συντιθέν ἐξικονήθη. Idque ipse etiam Dexippus fatetur (fr. 1) : Καὶ πάντα γε εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἰδοῦμαι, ὅς ἐδασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεχύνουν ἅπαντες. Et in proœmio libri secundi (fr. 8) : Φέρεται δὲ ἐνταῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὃν περ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γε ἐν τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότα. Ceterum ad Juliani res posteritati man-

dandas non suo tantum ipsius impetu ferebatur, sed quotquot tunc doctrinæ laude eminebant, omnes absque remissione Eunapium instantè precabantur, ut hanc provinciam vellet suscipere : præ ceteris autem Oribasius ille Pergamenus medicus, qui Juliani comes perpetuus consiliorumque omnium socius fuerat. Is enim, Eunapius ait, ἀρετὴν ἰδοὺ περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας γὰρ ἡπίστατο παρὼν ἀπάσαις) μάλ' ἀκριβῶς ἐπόμνημα συντελεῖ πρὸς τὴν γράφην (fr. 8).

Desinit opus in annum 404, uti monui. Quem quidem terminum operi non auctoris consilium sed sati necessitas posuisse videtur. Certe non percipio ego cur Eunapius, quem post annum 414 in scribendo adhuc versatum esse scimus (fr. 47), in anno 404 subsistere, quam ad mortem usque Arcadii (408) narrationem, si licuisset, deducere maluerit. — Porro libros operis quattuordecim non uno tenore Eunapius perscripsit, neque simul in publicum edidit. Etenim quum Eunapius in Vitis sophistarum Historias suas de rebus quæ ad Juliani, Valentis et Theodosii tempora pertinent, ita laudet ut eas tunc jam editas esse appareat (v. fr. 14. 19. 22. 25. 45. 55) : in Vita Prisci (fr. 65), ubi de Hilario loquitur, qui a Gothis sub Alaricho Græciam vastantibus (an. 396 p. C. Arcadii anno 1) occisus sit, ita habet : Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διαδοχικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γράψεται. Igitur primum composuit Historias usque ad mortem Theodosii (270-395), ut videtur; deinde scripsit Vitas sophistarum (circa ann. 405); denique post annum 414 Historias suas continuavit, Arcadiique regnum additurus erat; quod consilium quominus ad exitum perduceret morte prohibitus esse videtur. — Quæ quum ita sint, putari possit τὴν νῦν ἱστορίαν ἔκδοσιν, cujus tituli Except. De sentent. atque Photius mentionem faciunt, de opere ab ipso Eunapio retractato continuatoque debere intelligi. At quæ Photius refert in eam potius ducunt sententiam, ut nova ista recensio a Christiano aliquo bibliopola profecta sit, qui resectis convitiis, quibus religioni nostræ Eunapius insultaverat, emendatum sic et castigatum opus iterum ediderit. Est hæc Niebubrii sententia probabilissima. Ita habet vir clarissimus (Script. hist. Byz. tom. I, p. xix) : « Quum duplicem editionem Historiæ Photius vidisset, Constantinianæ eclogæ, ut inscriptio docet, e secunda sumptæ sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, hiantes lacunæ apparerent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cujus vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert : con-

jecturane ductus an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse, ut in his quæ manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quæ vocant, exemplaria, quæ in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt, non raro occurrunt. *

De auctoritate Eunapii non est cur multus sim. Quemadmodum ab usu rerum civilium alienus fuisse videtur, sic in historiam intulit, quæ sedulo arcenda erant, rhetoris professionem atque studia et iram mentis præoccupatæ. Hinc oratio ab limpida historiæ tranquillitate prorsus abhorrens; hinc tractationis genus epidicticum, quo spernitur ἡ ἀπρίσεια historica tanquam humilior quid (*); hinc denique, quod maximum est, judicia de rebus personisque perversa nullaue ad veri justique normam directa et ponderata. Ceterum quodsi Eunapius calamitates, quæ in Romanum imperium irruerunt, omnes ex spretis sacris majorum adscitataque Christianorum religione perperam sane repetendas esse censuit, ideoque Julianum in cælum evexit, Christianos imperatores insanis conviciis oneravit: meminisse juvat quantopere in contrariam partem peccaverint scriptores Ecclesiastici, qui Constantini, Juliani et Theodosii res literis consignarunt. Haud minimum igitur ad singula quæque recte trutinanda momentum asserret opus Eunapianum, si integrum ad nos perdurasset. Nunc acquiescendum nobis est in Excerptorum Constantinianorum parte superstite et in Zosimo, quem in rebus ab Eunapio tractatis hunc ipsum sibi ducem selegisse et quodammodo in compendium redegisse tum diserte Photius testatur, tum ex reliquiis Sardiani nostri colligitur.

TESTIMONIA.

Photius Bibl. cod. 77: Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δεξιππον, νέας ἐκδόσεις, ἐν βιβλίοις τεσσαρεσκαίδεκα. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς δὲ Δεξιππὸν ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παίδων βασιλείαν, ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, δὲ Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν.

(*) Sic chronologicæ contemptorem se fatetur Eunapius (fr. 1).

Οὗτος δὲ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστὶ (τὰς γὰρ ἐν Λυδίᾳ Σάρδεις ἴσχει πατρίδα)· δυσσεβὲς δὲ τὴν θρησκείαν ὦν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἱεῖμα) τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδῳ κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλεον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθέν ἐξεπονθήθη. Ἔστι δὲ καλλιπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτῷ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρονωδὲς καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἱερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθηκώδεις, καὶ τὸ ποταμώδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς μὲν κέχρηται παραδόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφασιν τὰ πολλὰ καὶ ἀστείότης. Τῇ συνθέσει δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέτρως καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἐνισχυὲς δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθόδοις λαβὴν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποσιμνώνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἐκδόσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἱστέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἐκδόσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκείσε λύσεως ὑποφαίνουσιν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχονεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἴγνωμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγεννημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσφῶς ἐκχεῖσθαι, καίτοι φροντιστὴς ἐστὶ τοῦ σαφούς· ἀλλ' ὅτι τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγινωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Idem cod. 98, de Zosimo: Εἰποι δ' ἂν τις, οὐ γράψαι αὐτὸν ἱστορίαν, ἀλλὰ μεταγράψαι τὴν Εὐναπίου, τῷ συντόμῳ μόνον διαφέρουσιν, καὶ ὅτι οὐχ, ὥσπερ ἐκεῖνος, οὕτω καὶ οὗτος Στελίζονα διασύρει. Τὰ δ' ἄλλα κατὰ τὴν ἱστορίαν σχεδόν τι ὁ αὐτὸς καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων διαβολαῖς. Δοκεῖ δέ μοι καὶ οὗτος δύο ἐκδόσεις, ὥσπερ καὶ ἐκεῖνος, πεποιημένα· ἀλλὰ τούτου μὲν τὴν προτέραν οὐκ εἶδον· ἦν δὲ ἀνέγνωμεν, ἐπέγραφε νέας ἐκδόσεις, ἐξ ὧν συμβαλεῖν ἦν καὶ ἑτέραν αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τῷ Εὐνα-

πίω, ἐκδεῖσθαι. Σαφές δὲ μᾶλλον οὕτως καὶ συντομώτερος, ὥσπερ ἐρμαιν, Εὐναπίου· καὶ τοῖς τρόποις, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ καχρημένος.

ARGUMENTUM.

FR. 1. LIBRI PRIMI, qui usque ad Juliani Cæsaris tempora pertinet, proœmium. — 2. *Aurelianus*. Seleucis avis. — 3. *Probus* (Cremna in Lycia obsessa). — 4. *Carini* indoles. — 5. *Diocletianus* fines imperii R. muris copiisque firmat. — 6. *Jovii* et *Herculii*, legionum nomina. — 7. *Ablabius*, præfectus prætorio, a *Constantio* supplicio afficitur (337). — 8. LIBRI SECUNDI proœmium. — CONSTANTIUS ET JULIANUS CÆSAR : 8 a. *Constantius* in Galliam ablegans *Julianum* Cæsarem, legatos rerumque omnium administratores ei addit *Marcellum* et *Salustium* (355). — 9. *Julianus* Germanos ad Argentoratum prælio fundit (357). — 10. *Julianus* contra *Chamavos* proficiscens *Saliis* parcere jubet (358). — 11. *Chariettonem*, latronem *Gallum*, socium sibi adjungit contra *Quados*. — 12. Pacem *Chamavis* petentibus concedit, obside retento filio regis captivo (358). — 13. *Badomarius*, Germanorum princeps, captivos Romanos *Juliano* restituere recusat (359). — 14. *Constantii* in *Julianum* invidia et insidiæ. *Cyllenius* quidam, qui *Juliani* res contra *Alemannos* gestas scripserat, ut veritatis parum studiosus ab ipso Cæsare redarguitur. — JULIANUS IMPERATOR : 15. *Eunapius* rhetor, legatus *Lydorum*, benigne ab imperatore excipitur (361). — 16. *Juliani* in judiciis exercendis æquitas. — 17. *Salustius* aulæ præfectus. *Julianus* *Marcellum* in honore habuit, etsi filium ejus conjurationis reum supplicio affecerit (362). — 18. *Heraclium* cynicum scripta oratione *Julianus* refutavit. — 19-22. *Juliani* expeditio Persica. *Julianus* *Scytharum* incursiones animo præ sagit. *Ctesiphontis* obsidio. — 23. Post mortem *Juliani* super creando principe consultatio. (Subjungitur στυλιτυτικὸς κατὰ Εὐναπίου.) — 24. Loci e laudatione *Juliani* petiti : *Juliani* ad *Oribasium* medicum vox; *Solis* adoratio. — 25. *Libanium* in deliciis habebat *Julianus*; in *Proæresium* infestior erat. — 26. 27. Oracula *Juliano* data. — 28. E novi libri proœmio. Ad sum ipsius res ætatis describendas accedens auctor se veritatis studiosissimum fore pollicetur. — JOVIANUS, VALENS ET VALENTINIANUS (363-378) : 29. *Valentinianus* *Nicææ* in *Bithynia* imperator proclamatur (364). — 30. *Salustius*, præfectus prætorio, homo integerrimus, a munere suo removetur. *Valentinianus* *Rhodanum* vel *Chrysaphium* archieunuchum judicio con-

demnatum cremari jubet. — 31. 32. *Procopii* rebellio (365). — 33. *Arbitio* *Valentem* *Procopii* ceptis territum ac fluctuantem erigit ac confirmat (365). — 34. *Parum* abfuit quin prælio ad *Thyrtira* commisso imperatoris copiarum ab *Hormisda*, *Procopii* duce, cladem acciperent (366). — 35. *Supplicia* de consciis *Procopii* sumpta. — 36. *Ælianus*, *Valentis* dux; ejus indoles. — 37. *Belli* *Gothici* sub *Valente* initia (366). — 38. *Theodori* in *Valentem* conjuratio (374). — 39. *Festus*, in *Asia* proconsul, summa crudelitate sævit in eos qui *Theodorezæ* conjurationis participes fuisse, artesque magicas exercere videbantur. Perit *Maximus* philosophus et *Cœranus* (374). — 40. Perierunt item *Simonides*, *Patricius* et *Hilarius*. — 41. De origine *Hunnorum*, quorum impetu pulsi *Gothi* in *Romanorum* ditionem, trajecto *Istro*, confugerunt (376). — 42. 43. *Gothi* in fines *Romanos* admissi jussu *Valentis*, ruptis foederibus *Thraciam* late vastant. — 44. *Marciani* virtus. — 45. *Musonii*, *Asiæ* proconsulis, qui in bello *Isaurico* cecidit (368), laudatio. — 46. *Valens* bellum contra *Gothos* parat (378). — 47. *Sebastianum* ex *Italia* advocat, virum probum strenuumque, cui bellum istud gerendum committat. — THEODOSIUS. 48 : *Theodosii* luxuria. — 49. Infelix rerum publicarum sub *Theodosio* status. — 50. *Nicopolitani* in *Thracia*, qui *Gothis* se dederant, irrident reliquas *Thraciæ* civitates spe auxilii resistentes. — 51. *Modares*, militum dux, strategemate usus *Gothos* in *Thracia* clade afficit (379). — 52. *Julius*, in *Asia* dux, senatum *Constantinopolitanum* de consiliis *Gothorum*, per *Orientis* urbes dispersorum, clanculum certiores facit (380). — 53. *Arbogastis* *Franci*, quem una cum *Baudone* *Gratianus* *Theodosio* contra *Gothos* auxilio misit (381), mores et ingenium. — 54. *Morbus* intestinorum per plures urbes homines corripuit. Quæ calamitas comparatur cum alia quæ, *Neronis* temporibus, urbis, nescio ejus, incolis accidit. — 55. *Gothi* in *Romanorum* imperium trajicientes *Christianam* fidem simulabant, ut fallerent imperatores *Christianos*. — 56. *Magnum* *asinorum* sub *Theodosio* pretium. — 57. De *Gratiani* indole (383). — 58. *Maximi* bellum cum *Barbaris*, qui in paludes *Macedoniæ* se receperant (388). De dissoluto imperii statu. — 59. *Tatianus* ejusque filius *Proculus* (præfectus ille prætorianus, hic urbanus) *Rufini* fraude circumventi (392). — 60. Conjuratio principum *Gothorum* a *Fravitha* suppressa (392). — 61. *Theodosius* paullo post mortem *Gallæ* uxoris in bellum contra *Eugenium* proficiscitur. — ARCADIVS ET HONORIUS : 62. *Arcadius* et *Honorius* *Theodosio*

patri succedunt (395); at rerum omnium potestas erat penes tutores eorum Rufinum et Stelichonem, mutuis illos se inimicitias lacessentes. — 63. 64. Rufini indoles. — 65. Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit. Mors Prisci, Proterii, Hilarii (395. 396). — 66-69. De Eutropii eunuchi indole. — 70. De Timasii, militum præfecti, moribus. — 71. Bargus, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii circumventus poenas dat (396). — 72. Eutropius Timasium et Abundantium, virum consularem, in exilium ejicit (396). — 73. De auctoris in scribenda historia studio veritatis. De malis quibusdam scriptoribus querelæ (E novi libri proœmio). — 74. Nuntios de rebus occidentalibus Eutropii temporibus valde incertos fuisse. — 75. Asiæ minoris provincias immanem in modum diripuit Tribigildus, in Phrygia militum dux; hunc clanculum adjuvat Gainas. Uterque hoc agebat, ut Eutropium, tamquam omnium istorum malorum auctorem, in invidiam inducerent, potestatemque ejus everterent (399). — 76. Leo, militum dux contra Tribigildum, in Asiam mittitur; homo brutus, at familiaris Eutropii. — 77. Subermachius dux Eutropio deditissimus; ejus origo moresque. — 78. Persæ cujusdam de victoriis Romanorum derisio. — 79. De rebellionem Gainæ (400). — 80. Fravitha dux contra Gainam emittitur. Ejus indoles. — 81. Fravithæ naves Liburnicæ. — 82. Fravitha ad Chersonesum Gainam vincit; quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur. Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert (401). — 83. Hieracis Alexandrini mores. — 84. Arbasacii ducis, qui contra Isauros bellum gessit (404); mores dissoluti. — 85. Mors Fravithæ. Johannes dux creatur. — 86. Bellum Isauricum. Hieracis rapacitas. Hierax ab Herenniano correptus pecunia se redimit (404). — 87. His temporibus, sicuti etiam deinceps sub Pulcheriæ administratione,

præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerat pro lubitu diripiebat. Sic Hierax, quem accipitrem quasi aquila oppressit Herennianus. — 88. Stelichonis rapacitas.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ.

Ε ΛΙΒΡΟ ΠΡΙΜΟ.

1.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Exc. De sentent. p. 247-253 Mai. : Δεξιππῶ τῷ Ἀθηναίῳ κατὰ τοὺς Ἀθηναίων ἀρχοντας, ἀπ' οὗ κατὰ Ἀθηναίους ἀρχοντας, ἱστορία συγγράπεται, προσριθμουμένων τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρχαμένης τῆς γραφῆς. Τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐρεῖναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πιθανῷ καὶ μᾶλλον θναπείθοντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προϊόντα καὶ ἐπὶ πλέον μαρτυρούμενα συνενεργεῖν καὶ κατακλείσθαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ κρίσιν ἀληθιστέραν. Βιάζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς Ὀλυμπιάδας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἀρχοντας. Πρόθυρα δὲ κάλλους ἀνάμυστα προθεῖς τῆς συγγραφῆς καὶ προϊῶν, τὰ τε ἴνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν μυθῶδες καὶ λίαν ἀρχαῖον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφίησιν ὥσπερ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συντεθειτάς· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωδοῦμενος ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τελευτώτερα (παλαιότερα? Bekk.) τῶν παρ' ἐκάστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδηλοῶν καὶ σχεδὸν τι μαρτυρούμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἐκαστον ἕτερος προλαβὼν εἴρηκεν. Καὶ περιφέρει γε τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν τῶν ταῦτα

HISTORIA QUA DEXIPPUM AUCTOR CONTINUAVIT. EDITIO ALTEBA.

1.

PROCEMIUM.

Dexippus Atheniensis juxta annuorum principum, qui Athenis fuerunt, fastos, inde a tempore, quo archontes apud Athenienses esse coeperunt, historiam composuit, Romanis quoque consulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quum ante consules ipsos atque archontas scriptum exorditur, id sibi proposuit historicus, ut antiqua nimis et quæ a poetarum gente traduntur, ea singula probabilitati suæ

permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse sinit: posteriora autem et quæ testimoniis magis abundant, ea conferat ad historicam aeveritatem, et sub verioris criticæ regulas redigat. Cogit igitur digeritque tempus, juxta Olympiadum seriem id scribens, juxtaque occurrentes in unaquaque Olympiade archontas. Jam pulcherrimo historiæ suæ proœmio præposito, pergit porro; et ipsum scripturæ corpus venustius adhuc ostendens, fabulosa quidem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tanquam pharmacum vitium et reprobatum, otiosa esse sinit: Ægyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiæ in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimoniis comprobans, unumquodque ex his incertioribus alium ex alio historico fuisse mutuatam.

εἰρηκότων ὥσπερ ῥωπὸν τι καὶ ποικίλον καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπώλιον τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. Πάντα δὲ, ἔσα πρὸς τε τὸ κοινὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀξιόλογα καὶ κατ' ἀνδρὰ εἰς ἀρετὴν περιττοῦ τινος ὀνόματος ταχυχρότα, λάβρως ἐπιδραμὼν καὶ διαθέμενος τῷ λόγῳ, τελευταῖον εἰς Κλαύδιον καταλύει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς ὃ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, ἐν αὐτὸν ἀρξας Ῥωμαίοις ἑναοὶ δὲ καὶ ἕτερον αὐτῷ χαρίζονται. Εἴτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάρχουσας καὶ ἀρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν ἐτῶν ὑποβαλὼν, ὥσπερ ἀγωνίων, εἰ μὴ πολλοὶν λίαν ἐτῶν ἀποδοίη λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Ἐγὼ δὲ ὁ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξιπποῦ ταῦτα ἔχων ἐκιδάσκεισθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἡλικὸς ὁ κίνδυνος κατὰ τὸν ἐν αὐτὸν ἑκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθῆ κατὰ τοὺς χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἑτέρως ἰδοῦσα, καὶ περιφανῶς αὐτοῦ κατηγορεῖν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικὴν ἱστορίαν γράφων πλανωμένην τινὰ καὶ μιστὴν τῶν ἀντιλεγόντων, ὥσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν, ἐκτίθησι τὴν γραφὴν, ὁδῶς δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐ πρέπει, κἀκεῖνα προσελογιζομένη, ὅτι τέλος ἱστορίας καὶ σκοπὸς ἀριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δίχα τινὸς πάθους εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκριβεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὥσπερ ἀκλῆτοι μάρτυρες, αὐτομάτως ἐπεισιόντες, ἐς ταῦτα ὠφελοῦσιν οὐδέν.

Τί γάρ Σωκράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντελεῖται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ καγαθοὶ διὰ θέρος ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους αὐξανομένας καὶ ἀπορρεούσας παρείχοντο; Ἀλλ' ἴσως ἑκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐς φύσιν καὶ δύνανται ἀγαθὸν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐνεργείαις ἀπειδίδου καὶ διέσωζεν. Τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορίας τέλος εἰδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες κυνὸς ἐπιτίλλοντος; τί δ' ὄφελος ἦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἰς ὠφελίαν ἱστορικῆς χρήσεως, εἰ κατὰ ταύτην ἐτέχθη τὴν ἡμέραν ὁ δαῖνα, καὶ μελοποιὸς ἀνίσχεν ἢ τραγωδὸς ἀριστος; Εἰ γὰρ ἰσχυρὸς ὁρος τῶν περὶ τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπείρων πραγμάτων ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πείραν λαβεῖν, καὶ γενέσθαι γέροντας εἰ νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν προγεγονότων, ὥστε, τίνα μὲν φευκτίον, τίνα δὲ αἰρετίον, εἰδέναι, τούναντίον ἐμοὶ γε δοκοῦσι ποιεῖν οἱ περιττοὶ καὶ ἀπηρητημένοις ἐπεισοδίοις ὥσπερ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδωδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθείροντες ἀλμυρῷ λόγῳ πότιμον ἀκοήν. Κωλύει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲν καὶ περιττόν τι μαθεῖν, ἀλλως τε, ὥς φησιν αὐτὸς Δεξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων διαπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμπεφωνημένων. Τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἄπασιν ὅσοι λόγων ἤψαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὥς Λυκούργος Λακεδαιμόνιος; ἐς δὲ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἄπασι θεὸν ἀντικρυς ἀνα-

ipse autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scripserunt, historiam conficit; cinnum veluti varium et per bonum ad unicam pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quas sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicujus virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrrens atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspiciatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quamquam nonnulli duos huic imperii annos largiuntur. Deinde Olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex Olympiadibus annorum miliarium conficit; quasi laboriose aestuans, nisi permultorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit. Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lectoribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicuo coarguere, ut reapse Dexippo accidit, quod historiae chronicae quivis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, seu chorum exilegem, evilit descriptionem: Dextricum quoque proverbium mox auditurus, quod sic tibi sonare non decet. Denique et illud inecum reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestae, duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero temporum calculos, si veluti testes

non invocati adsint, praedictae rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli ad ingenii sollertiam conferunt tempora? num hi per aestatis tempestatem bonos se probosque viros praebant? num suas virtutes, tanquam folia pro anni tempore, crescentes desflentesque exhibebant? Alqui horum, opinor, uterque quidquid vel naturae conditione vel ingenii cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo prae se ferebat actibus suis atque servabat. Quid igitur prodest historiae proposito scire ac cognoscere, Graecos navali proelio ad Salaminem vicisse ex oriente canicula? Quid rursus confert lectoribus ad utilitatem ex historia capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicus vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bonum in eo vertitur, ut multarum ac paene innumerabilium rerum praecclare gestarum brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, fiamusque senes dum juventute floremus, ob praeteritarum rerum scientiam, ita ut, quid fugiendum sit quidve appetendum, sciamus: contrarium mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodis, tanquam peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delicatumque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam discere animus fert. Praesertim quum chronici scriptores, ut ait ipse Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissident in rebus illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo revocat aut diffidetur. Nam quis apud historiam peritus vel conditores Lacedaemonio Lycurgo co-

καλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους. Τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰρηκότων ἑτέρω συμφέρεται περὶ τῶν ἡνίκα εἶθαι τοὺς νόμους χρόνων; ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ οἰκίαν ἢ στῦλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, οἷον μὲν ἔστι καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε [ἀπορία suppl. Nieb.] παντοδαπῇ ἐμπεπλήχασιν τὰ βιβλία. Ὅποτε καὶ Θουκυδίδης ὁ πάντων ἀκριδέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυύμνητον ἑκείνον πόλεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαβεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἢ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἔχει διαιτᾶν σαφῶς καὶ ἀκριδῶς, τίνες ἐπικάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἔλθων ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, οἷον κενὴ τις πού καὶ ἀχρεῖος ἢ περὶ τοὺς χρόνους διατριβὴ καὶ σχολή.

Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἑμαυτὸν ἐκκλησιάζας καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικά σπεύδουσιν καὶ ἀνιστηκόσιν ὁμοίᾳ τινα παρεγγυῶν, ὥς ἢ περὶ τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ἀκριδέα πλουσίων οἰκονόμοις τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεχηνόσι, καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῷ φανερώς κάθηνται, αὐτὸς δὲ προαγορεύων πόρρωθεν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, οἷον πιστεύσας ἑμαυτῷ εὐνάσθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα, πρὸς τόδε τὸ ἔργον ὤρμησα, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ καθ' ἡμέραν ὥσπερ ἀπροσδιόλυσόν τινα ῥῆσιν παραιτησάμενος, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἷον τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον. Ἀναγνώσεται γοῦν τις, οἷον ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως ἢ τοῦδ' ἐπράττετο καθ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἕτερος ἐς τὴν ἀπάτην χορεύεται † τις. Ἐγὼ δὲ καὶ [κατὰ? Nieb.] τὸ πιστεύειν ἑμαυτῷ γράφω, ἀνδράσιν ἐπόμενος, οἷον τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου μακρῷ προεῖχον κατὰ παιδείαν, καὶ διατεταμένως ἐνῆγον μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ

τῶν ἔργων, καὶ ὅσα ὁ καθ' ἡμᾶς ἔφερε χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξίππου γραφὴν οὕτω λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανῶς τετυχηκότα. Ἐγένετο δὲ ἑκείνοις τε καὶ μοι κοινὸν τὸ ἔργον τόδε, καὶ πάντα γε ἐς τὸν Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἔδοκεν, ὅς ἰδρασλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὥσπερ τινὰ θεὸν προσεκύνουν ἅπαντες. Λόγου δὲ ἦν ἄξιον καὶ καλῶς ἔχειν ἔδοκεν, καθάπερ τοῖς ἐνεκεν ἐρωμένης. . . . . νοῦσι ποιηταῖς οἷον γενομένοις ἀρίστοις· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν τινα καὶ γένεσιν προθεμένοις τὴν . . . παρόντα καὶ . . . τῶν προ . . . ἔδοκεν . . . φῆν . . . κόντων χρόνων . . . μένον καὶ . . . ψυχῆς ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδῶλον . . . δεῖν . . . ἐν ἀλλοτρίοις.

Ὅτι ἐξουσία ἐστὶ . . . πονηρᾶς . . . ὑπὸ λόγου . . . παραινέει καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχᾶς . . . γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

[2. ΑΥΡΗΑΙΑΝΟΣ.]

[Suidas : Σελευκίς· ὀρνέον ἐστὶ εὐπεκτον καὶ ἀκόριστον καὶ πανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον. « Hæc verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus 1, 57, 6, in ea parte Historiæ quam e Nostro sumpsit, Σελευκιάδας memoret, αἷ ταῖς ἀκρίσι συμπεριπίπτανται καὶ τοῖς στόμασι ταύτας δέχονται. » Boissonnadius. Zosimus ista intexit narrationi de Aureliani in Palmyrenos expeditione.]

3. (ΠΡΟΒΟΣ.)

Suidas : Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. « Ὅ δὲ τοξότης ἡφαί βέλος, εὐστοχος ὦν τοσούτους κατακαίνειν, ὅσα ἡφαί βέλη. » Εὐνάπιος φησιν.

« Hoc fragmentum pertinet ad illam Historiæ

lebrior est? de quo dei testimonium in ore omnium versatur, diserte deum vocitantis ob ferendarum legum sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt, consentit cum alio homine de temporibus quibus ille leges scripserit? Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili agatur, quod quidem ille sit et exstiterit, concedunt et annuunt; de tempore autem quo exstiterit, variis dubitationibus implent volumina. Et quidem ipse Thucydides (IV, 122), quo nemo fuit diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionesque cepisse ait ex dierum controversia, quæ de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri justius questi sint: mox quum ad dierum supputationem ventum est, significat atque demonstrat, vanam esse propemodum atque inutilem istam circa temporum notationem sedulitatem.

Hæc et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas villicos divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, qui cælestia scrutantur, et calculatoris artem diserte proflitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad res præteritas

ac præsentis scribendas mihi suffecturas, hoc opus aggressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem, seu quid importunum, negligam; verum tempora intra quæ reges singuli versati sint, expendam accuratius. Lector igitur apud me inveniet hæc vel illa sub hoc vel illo rege evenisse; verumtamen rei gestæ annum et diem alius quivis præstigiator dicat. Ego vero pro hac mei fiducia scribere incipio exemplum secutus hominum, qui hanc nostram ætatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum lace-rem, sive quas nostra ætas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi nondum litteris vel publicis commentariis commendatæ fuerunt. Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus. — Et nobis quidem omnia ad Julianum referenda videbantur, qui memoria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus est...

2.

Seleucis avis, quæ cibos facile concoquit et insatiabilis et astuta, et locustas avide devorans.

3.

Eunapius : « Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset jaculandi peritus, adeo ut toti homines interficeret, quot sagittas emitteret. »

partem qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremonam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I, 54, 7 et 70, 1. Crediderim Eunapiana hæc esse referenda ad Cremonæ obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: Συνῆν τις ἰνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremona obsesso) μηχανὰς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφίεναι βέλη δυνάμενος· ὥστε δασύκις ἐνεκλειύσατο ὁ Λύδιος αὐτῷ κατὰ τινος τῶν πολεμίων ἀφίεναι βέλος, μὴ διζμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ. = Boissonadius.

4. KAPINOS.

Suidas: Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γένόμενος ἐν ἑξουσίᾳ καὶ βουλήσειος κύριος, ἀνίδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, [ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδομένην τυραννίδα·] οὕτως καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρήλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνθηες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτάνειν· ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὐστῆς καὶ ἀδιηγῆτου τῆς φθορᾶς, παραηλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δαίπνοις ἀλικτορίδας, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνησθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔρασα, τῶν μὲν ὥς οὐκ ἐπήνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μαιράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὥς ἐβούλετο· ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελάσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε. Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Hæc esse Eunapii patet e Suida vv. Διοσημία, Ἐγκύκλιον, Μακρῷ, Ὑβρις, ubi particulæ hujus loci afferuntur, nominato auctore. Fortasse huc pertinet etiam Suidas v. Ἀτάσθαλα (vid. fr. 89). Ceterum quum ap. Suidam proxime antecedant hæc: Καρικὸν θῦμα· ἐπὶ τῶν ἀσάρκα ἢ ἀβρωτα μέλη θούων· οἱ γὰρ Κάρει κύνα θύουσιν. Eunapios: probabiliter Küsterus statuit Eunapii mentionem non suo esse loco factam, sed ad ea quæ de Carino sequuntur pertinere. Inclusa e Suida v. Μα-

κρῶ suppleta sunt. De re cf. Vopiscus in Carino c. 16.

[5. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.]

[Suidas v. Ἐσχατιά:· Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων ᾤκηθ' οἷν καὶ δυνάμειν ἀρκούσαις ἐκάστην ἐσχατίαν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι.· Eunapio hæc vindicanda probabiliter censet Reitemeyer. ad Zosimum II, 34, 2, ubi: Τῆς γὰρ Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπανταχοῦ τῶν ἐσχατιῶν τῇ Διοκλητιανοῦ προνοίᾳ, κατὰ τὸν εἰρημένον ᾤκηθ' μοι (sc. in libri I parte nunc deperdita) τρόπον, πόλεις καὶ φρούριος καὶ πύργοις διηλημμένης, κτλ. Ex ipso Zosimo Suidiana fluxisse putavit Valesius ad Ammian. Marcell. XXIII, 5, 2, p. 256.]

[6.]

[Idem: Ἰόβειοι καὶ Ἐρκούλαιοι, ὀνόματα τάξεων. Τάγματα γὰρ τινὰ δαίμοσιν (δαίμονος ed. Bernh.) ἐπώνυμα. Ἰόβεις γὰρ παρὰ Ἱταλοῖς ὁ Ζεὺς, Ἐρκούλιος δὲ ὁ Ἡρακλῆς. Eunapium de his narrasse ex eoque hausisse lexicographum suspicatur Boissonadius, collato Zosimo III, 30, 4: Ἐτετάχατο δὲ ἐν τούτῳ Ἰοβιανοὶ καὶ Ἐρκουλιανοί. Ταγμάτων δὲ ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καταστάνα, φερόντων τῆς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλείους ἐπώνυμον εἶχε. Et lib. II, 42, 3: Ἰοβιανῶν καὶ Ἐρκουλιανῶν τάγματα δὲ ταῦτα (δαίμοσιν supplendum censet Boiss.) ἐπώνυμα. Ceterum cf. Valesius in Ammian. XXV, 6, 2, et Schwarzium in Mamertini Paneg. p. 93.]

7. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Eunapius Vit. Edesi p. 25 ed. Boiss.: Κωνσταντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλαδίον τιμῶν ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαδίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε Κωνσταντῖνον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, διποδίζαμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν Κωνσταντῖνῳ καὶ Κωνσταντὶ τοῖς

4.

Carinus, Carī regis filius, adeptus potestatem arbitratus quo quidvis agendi, tantus tyrannus evasit, ut tyrannorum sævitiā a tragicis poetis celebratam aurum esse ostenderet: adeo vel nomen ipsum factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus injuriæ per contumeliā illatæ, propter consuetudinem, ne injuriæ quidem existimabantur, sed hujusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comminiscabatur, et jus dicebat illis, qui laesi essent, neque ullus eorum, qui in judicio litigabant, incolumis evadebat: quum præsertim inter multas et ineffabiles cades quidam ex opulentioribus velut in communibus epulis gallinæ, animi et voluptatis gratia a Carino consumerentur. Horum alios ideo caros

dicebat, quod suam formam non laudarent, alios, quod se declamantem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Omnino cuncta ejus facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in meliis populis, ejus imperio subiectis, rabie grassabatur.

[5.]

Diocletianus reipublicæ rationem diligenter intens kloneo copiarum numero limites imperii tutandos et castella exstruenda curavit.

[6.]

[Jovis et Herculis, nomina legionum. Sunt enim quædam legiones a diis sic denominatæ. Jovis enim apud Italos est qui græce Zeus, et Hercules qui Heracles vocatur.]

ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον ταῦτα εἴρηται.

Ablabius, praefectus praetorio, invidia ductus in Sopatrum favore apud Constantinum maxime pollentem, machinis suis effecit, ut aemulus capitali crimine circumventus jussu Constantini trucidaretur. Fusc rem exponit Eunapius l. l. p. 24. Ipse Ablabius deinde a Constantio (337 μ. C.) supplicio affectus est. Zosimus II, 40. Ἀνηρέθη δὲ τότε Ἀβλάδιος ὁ τῆς αὐλῆς ὑπαρχος, τῆς Δίχης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης, ἀνθ' ἧν ἐβούλευσε θάνατον Σωπάτρου τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος. De mortis genere vide Eunapium l. l. p. 25 sq.

7 a. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

Exc. De sent. p. 253 : ..... ἀλλ' ἡ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλᾷ μητρὶ εἶναι τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος εἰδείκνυ τοῦ πατρὸς ὦν.

Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλειῦσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πείραν εἰς τὸ ἐναντίον ἐστρεφέν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς συνενθουσιώσης ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας ξένα καὶ ποικίλα φερούσης τῷ βασιλεῖ διηγήματα· ἐφ' οἷς ὁ Κωνσταντίος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου, τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολεμίων ἐπετείχιζε τῷ Καίσαρι, καὶ τὴν αὐτοῦ προσετίθει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνον δρῶν τὰ ἑδία, καὶ τὸ οἰκτεῖν ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ Καίσαρι σώζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκτεῖν, εἰ καταλύοι μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑπουλον μεταβαλὼν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον.

7 a.

Ait vero proverbium : messem calamus ostendit. Tunc ergo Constantius, quoniam parente satius esset, palam fecit.

Quae consilia Constantius contra Julianum Caesarem adornavisse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium vertit : Caesaris virtutibus favente jam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis : quibus morsus Constantius et jam aeger invidia, in Caesarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odiis vim ipsemet suam adjunxit. Et jam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Caesare salvi essent ; alienos pro suis, dummodo Caesari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, socios esse effecit.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

8.

Res itaque post Dexippi historiam usque ad Juliani tempora gestae satis in superioribus, quantum summa quaeque attingenti licuit, declaratae fuerunt. Deinceps oratio fertur ad eum, quem jam ab initio spectabat, Caesarem ; cogitque

8.

Exc. De sent. p. 254 et 255 :

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δειξίππου συγγραφῆς εἰς τοὺς Ἰουλιανοῦ καθήκοντα [καιροὺς], ὡς ἐντὶν μάλιστα διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν διεδήλωται· φέρεται δὲ ἐνταῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὃν περ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἀναγκάζει γὰρ τοῖς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότας. Οὐ τι μὰ Δία τιθεαμένους ἢ πεπειραμένους· κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἥνικα ἐδασίλευσεν· ἀλλὰ δεινὸν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον εἰς ἔρωτα τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ (ἐπ' αὐτῷ? B.) δόξης ἀστασίεστον. Πῶς γὰρ ἦν σιωπᾶν ἐπὶ ὧν οὐδεὶς ἔφερε σιωπᾶν (σιωπῆν? N.) ; πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ δυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔφραζον, εἰς γλυκεῖαν τινα καὶ χρυσὴν διατριβὴν τὴν ἑκείνου ἀναφέροντες (μνήμην suppl. N.) ; Καὶ ὁ μὲν πολὺς ἄνθρωπος ταῦτα πάσχοντες ὅμως ἑλάττον εἰς τὸ γράφειν ἐξεβιάζοντο· τὸ δὲ ἐξαιρετόν, καὶ ὅτι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀρίεστα ἠρέσαν, ἀλλ' ἐνέκειντο παραθαρούνοντες ὡς ἐπιληψόμενοι (συνεπιλ. ? B.) τοῦ πόνου. Ὁ δὲ εἰς τὰ μάλιστα γεγονώς αὐτῷ γνώριμος, ὁ Περγαμηνὸς ἀνὴρ Ὀριβάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας ἱατρικὴν ἐπιτάττειν ἀριστος καὶ δρᾶν ἔτι θειότερος, καὶ ἀσεβήσειν ἐβόα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγράφοιμι· καὶ τῶν γὰρ πράξεων (πάσας δὲ ἡπίστατο παρὼν ἀπάσαις) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφήν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολή, καὶ βουλομένῳ βραθυμείν.

Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὥσπερ

nos in ejus gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum pellectos : non quod per Jovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus : prorsus enim adolescentulus erat qui haec scribit, dum ille regnabat : sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principe existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret, de quo nemo conticescere poterat ? Cur ea non diceremus, quae sancti etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulce quoddam et aureum officium ducentes ? Et vulgus quidem quamquam illa esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat ; sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac prae se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Julianum maxime noverat Pergamenus Oribasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc divinior, me etiam impium inelamabat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote praesens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otiosi voluissem.

στράτου μεταπεσόντος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

Postrema ex Eunapio affert Suidas v. Ὀστράκου περιστροφή. Eadem locutione proverbiali Eunapius utitur in Vit. Proxresii p. 80, ubi v. Boiss. Sententia spectat Julianum Cæsarem, qui Gallie præfectus profligatas ibi res Romanorum erexit.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

8 a.

[Suidas : Ἐξιστάμενος, ἀντὶ τοῦ παρχωρῶν. « Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὴν δὲ ἀληθεστέραν αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. » Eunapii hæc esse monet Valesius ad Ammian. Marcell. XVI, 4, 3. Constantius quum Julianum Cæsarem declarasset, τοῖς ὑπὲρ τὰς Ἀλπεὶς ἔθνεσιν ἔπεμπεν (355 p. C.). Ἀπιστος δὲ ὢν φύσει, καὶ ὡς εὖνους αὐτῷ καὶ πιστὸς ἵσται μήπω τεθαρρηκὼς, συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ καὶ Σαλλούστιον, αὐτοῖς, καὶ οὐ τῷ Καίσαρι, τὴν αὐτόθι καταπιστεύσας διοικήσιν. Verba sunt Zosimi III, 2, 4. Cf. Julianus in Ep. ad Athen., ubi in Galliam missum dicit οὐκ ἀρχοντα μᾶλλον τῶν ἐκείσε στρατοπέδων, ἢ τοῖς ἐκείσε στρατηγοῖς ὑπακούσντα.

9.

Exc. De sent. p. 255 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ· Τῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδρότατης τε ἅμα καὶ χλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τὴνδε τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταῦτόν τοις ἐν ἡμέρᾳ ὁῤῃδας ἀνασχοῦσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνείρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς βιβλίδιον ὅλον τῇδε ἀναθεὶς τῇ μάχῃ διῆλθεν ὁ βασιλικώτατος καὶ ἐν λόγοις Ἰουλιανός, αὐτοὶ παραβαλούμεθα καὶ συνεκθήσομεν ἑτέραν γραφὴν τὰ αὐτὰ σημαίνουσιν· ἀλλὰ τοῖς μὲν βουλευμένοις τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνου λόγων τε

καὶ ἔργων ἀνασκοπεῖν τὸ περὶ τούτων βιβλίδιον ἐπιτάξομεν, καὶ πρὸς ἐκείνην φέρεσθαι τὴν ἐκτίνα τῆς συγγραφῆς, ἐκ τῆς ἐνεργείας τῶν τότε ὑπ' αὐτοῦ παρθέντων ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου δύναμιν ἀπορρυσίσαν καὶ διαλάμψασαν· αὐτοὶ δὲ ὅσον οὐ πρὸς ἑμιλλαν μειρακιώδη καὶ σοριστικὴν, ἀλλ' εἰς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν ἀναστῆσαι καὶ διαπλάσαι τὸν λόγον, ἐπιδραμούμεθα τὰ γενημένα, συνάπτοντες τοῖς εἰρημένοις τὰ ἔχοντα.

« Juliani libellum, quo bella a se in Gallia gesta complexus fuerat, commemorat atque æque commendat etiam Libanius Or. XIII, tom. I, p. 412 Reisk. » Mai. Prælium quod l. l. indicatur, est celeberrimum illud, quo Germanos fudit ad Argentoraturn (357 p. C.). Zosimus III, 3, 6 : Συμμίξας δὲ τοῖς πολεμίοις, πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, ἔξ μὲν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ μυριάδων (χιλιάδων? sex millia sec. Ammian. XV, 22 : ὀκτακισχίλιοι νεκροὶ fuere sec. Liban. Or. ad. Jul.) ἀπολομένων, ἑτέρων δὲ τοσούτων ἀλομένων κατὰ τοῦ Ῥήνου καὶ διαρθρευσὼν ἐν τῷ βεύματι. Ὅστει εἰ τις ἐθέλοι τῇ πρὸς Δαρείον Ἀλεξάνδρου μάχῃ ταύτην παραβαλεῖν τὴν νίκην, οὐκ ἂν εὖροι ταύτην ἐκείνης ἐλάττω.

10.

Ibid. p. 256 : Ὅτι Ἰουλιανὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς πολεμίους ἐδίδασκεν ἅμα τίσι δοκαῖ (δεῖ? B.) τὸν ὄντως βασιλεῖα κρατεῖν, καὶ ὡς ἀνδρεία μὲν καὶ βίωμη καὶ χειρὸν κράτος πρὸς τοὺς ἀνθεστηκότας μόνον τῶν πολεμίων χρήσιμα, δικαιοσύνη δὲ μετ' ἐξουσίας ὥσπερ πηγὴ τις οὖσα τῶν ἀρετῶν καὶ τοὺς μὴ παρόντας χειροῤῃθεις ἐμποιεῖ (τε ποιεῖν? B.) καὶ δουλοῦσθαι πέφυκε. Τοιαύτας ὑποτείνων ἀρετὰς καὶ σπέρματα φιλοσοφίας εἰς τοὺς ὑπηκόους ἀπαντας ἀπὸ βήματος ἐπέταττε Ῥωμαίοις μηδένα Σαλίων ἀδικεῖν, μηδὲ δηρὸν ἢ σίνεσθαι τὴν ἰδίαν χώραν. Ἰδίαν δ' ἀπέφαινε πᾶσαν αὐτοὺς δεῖν ὑπολαμβάνειν, ἣν ἀνευ μάχης καὶ πόνων ἔχουσιν· ὡς ἀναγκαῖον εἶναι πολεμεῖν τὴν τῶν πολε-

Hæc felicitas contigit, atque omnia, tanquam testa conversa, meliora Romanis fluere cœperunt.

8 a.

Penes Marcellum omnium rerum potestas erat, qui solum nomen et habitum Juliano concedebat, interiorem autem ipse imperii vim administrabat.

9.

De Juliano Apostata sic ait Eunapius : Hujus maximæ et quotquot antea fuerunt clarissimæ expeditionis narrationem scribere aggrediens, haud imitator eos qui meridie facies attollunt, ut latens aliquid vestigent. Nam quia ipse Julianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinorum admiratione captus, libellum integrum super hoc prælio conscripsit, equidem haud illi me contendam, neque ullam historiam eadem de re instruam : sed eos qui orationis pariter et operum magnitudinem contemplari volunt, ad prædictum libellum ablegabo, atque ad illius scripturæ

splendorem, qui nimirum ex operum ejus virtute in ipsius orationis facundiam radios projicit. Ego vero, haud puerilis vel sophisticæ æmulationis studiosus, sed ad historicam veritatem orationem meam conformans et dirigens, res gestas percurram, et ante dictis consequentia nectam.

10.

Julianus subjectos æque suos atque hostes edocuit, quam ratione verus rex vincere debeat : et quod fortitudo ac robur manuumque vis contra hostes tantummodo in acie valeant ; verum justitia cum imperio juncta fons quidam virtutum sit, eoque absentes quoque subditos sibi servosque faciat. Atque hæc Julianus virtutes philosophiæque semina de tribunali suo palam subditiis cunctis ostentans, Romanos inhibuit, quominus quemquam Saliorum læderent, vel popularentur regionem propriam atque vastarent : propriam vero dicebat debere eis existimare regionem, quam sine pugna et labore tenerent. Quare opus esse, ut illam utique

μούντων ἡγείσθαι καὶ νομίζειν, οἰκίαν δὲ τὴν τῶν πε-
ρακχωρηκότων.

Ὅτι εἰώθει Ἰουλιανὸς ἀρχὴν νίκης, οὐ πολέμου τί-
θεσθαι.

De expeditione Juliani contra Chamavos et Sa-
lios (358 p. C.) vide Zosimum III, 6, ubi inter
alia : Ἀντιπῆει μὲν τοῖς Κυάδοις (deb. Χαμάδοις)·
παραγγυῖ δὲ τῷ στρατῷ, τούτοις μὲν κατὰ τὸ κρατε-
ρὸν διαμάχισθαι, Σαλίων δὲ μηδένα κτείνειν ἢ κω-
λύειν ἐπὶ τὰ Ῥωμαίων ὄρια διαβάνειν κτλ. Paucis
hæc absolvit Ammian. XVII, 8. Cf. Julian.
Orat. I.

1.

Ibid. p. 257 : Τοῦτον δεξιόμενος ἱταῖρον ἐφ' ἑαυτῷ
συνιστάμενον εἶχεν· εἴτ' ἄλλος προσήει, καὶ πλῆθος ἦν
καὶ καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι φασί, μονάδος ἐπὶ δυάδα
κινήσεις οὐκ εἶναι τὴν τῶν ἀριθμῶν ἡρεμεῖν φύσιν, ἀλλὰ
διαχεῖσθαι καὶ βεῖν ἐς πολὺ, οὕτω, Χαριέττονος Κερ-
κίωνα προσλαβόντος, εἴ τε πράξεις ἐπὶ πολὺ προή-
σαν, καὶ ὁ τῶν συνισταμένων ὄχλος ἀνάλογον ἤχο-
λοῦθαι ταῖς πράξεσιν.

« Abruptam ponit Constantinianus eclogarius
narrationem de Chariettone, quam Zosimus III,
7, integram scribit, Eunapium sine dubio sectans,
sed tamen aliis verbis utens. Summa rei est hæc :
Charietto Gallus, magna vir præditus audacia et
viribus, quum ante Juliani in Galliam adventum
adfectas Quadorum incursionibus urbes videret,
adsumpto sibi latronum comitatu, nocturnis insi-
diis trucidare Quados cœpit; quam rem postea
supervenienti Julianus ratam habuit, et Chariet-
tonem auctoritate sua atque auxiliis confirmavit. »
MAL. — Κερκίωνα] « Tropo quodam utens, loco la-
tronum gallicanorum ponit Cercionem [Cercyo-
nem], famosum illum Atticæ grassatorem, quem
Theseus interfecit. Atque hæc est Eunapii, quam

hosticam crederent, ejus incolæ armis resisterent; verum-
tamen illam propriæ instar haberent, quæ jam sui deditio-
nem fecisset.

Julianus non pugnam, sed victoriam exordiri solebat.

11.

Hunc (Chariettonem) in sodalitatem receptum lateri
suo adherentem habebat: tum alius accedebat, fiebatque
numerus. Et quemadmodum Pythagorei aiunt monadem,
si ad dyadem adjiciatur, haud jam retinere solitariæ notæ
rationem, sed diffundi atque in pluralem numerum cre-
scere; ita postquam Charietto Cercionem sibi adjunxit,
plura jam facinora edebantur, et jam sociorum turba pro-
pter felicem factorum successum sequebatur.

Charietto igitur, quum et ante vir clarus esset et invictus
et insigni rerum gerendarum audacia alios terreret, omnes
a latrocinando prohibebat.

Videbatur enim (Charietto) et corpore gigantis esse et

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

Photius cod. 77 admirabatur, ἀσταιότης. « Mai.
Dubito an tam insulse vel Eunapius inserit.

Suidas : Ἀνεῖχεν, ἐκώλυε. « Χαριέττων μὲν οὖν
καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος τῷ
τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ
ληστείας ἅπαντας. » Eunapio hæc vindicavit
Valesius ad Ammian. XXII, 11. Cf. Zosimus III,
7, 4.

Idem v. Γίγαντιώδης : « Ἐδόκει γὰρ τὸ σῶμα γι-
γαντιώδης εἶναι καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγρί-
νοιαν τῶν συλλεγεμένων ἀπάντων πολυπλοκώτε-
ρος. » Hæc ex eodem fonte ducta esse censet Majus,
collato Zosimo III, 7, 1, qui de Chariettone :
Ἀνὴρ τις ἦν, μέγισθος σῶματος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἅπαν-
τας ἔχων, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀνάλογον τῷ σώματι.

12.

Exc. De legat. p. 15 P. (11 V.) : Ὅτι τοῦ Ἰου-
λιανοῦ ἐς τὴν πολέμειαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάδων
ἱκετευόντων φεῖδισθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκίας, ὁ Ἰου-
λιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλεῖα σφῶν προελθεῖν
καλεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἶδεν
ἰσθηκῶτα, ἐπιβάς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων (ἦν ἔκτος?)
τοξεύματος), ἱρμηνία ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις.
Ἐκείνων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἱτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσ-
ωπὸν τε ἅμα καὶ ἀνεγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χα-
μάδων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατόν ἐστι τὴν τῆς
Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαῖκά πρού-
ρια διαπέμπισθαι), καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρείας χαρί-
ζεται τὴν εἰρήνην, καὶ δημῶρα ᾗται λαβεῖν πίστιως ἐνε-
κεν. Τῶν δὲ ἱκανῶς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων,
ἐκείνους ἔφη τὸν πόλεμον αὐτῷ δεδωκέναι, κατ' ὁμο-
λογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς
ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν δὲ
ἱκετευόντων καὶ ἀξιούντων αἰπεῖν οὐς βούλεται, μετα-
λαβὼν αὐθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα,
πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτον, ὥσπερ οὐκ ἔχων.

animo sereno et ingenii acumine et dolo omnes latrociniorum
suorum socios longe superare.

12.

Quum Julianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi
supplicarent, ut genti, tanquam quæ sua esset, parceret,
assensus est, et eorum regem ad se venire jussit. Ut venit,
et eum ad ripam stantem vidit, navem adscendens (erat
autem navis extra teli jactum), per interpretem cum bar-
baris disseruit. Quum vero illi parati essent imperata facere,
et videret pacem peropportunam esse et necessariam (ete-
nim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis coloniis
commeatus immitti nequeunt), utilitate adductus, pacem
indulsit, et fidei firmandæ gratia obsides petiit. Quum di-
cerent idoneos esse eos qui in bello capti essent, hos bel-
lum dixit sibi tradidisse, ex foedere minime sumpsisse; nunc
autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace conve-
nienda excogitarent. Quum supplices orarent atque ob-

Ἐνταῦθα δ' τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς ἐκταθέντες, οἴμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρῃσι προσεχέγγοντο, θεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεισθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστήσαι καὶ θυμῶν δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον, « Εἴθε ἔζη μοι, ἔφη, ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθεὶς ὁμηρος, ὦ Κεῖσαρ, δουλείαν ἡτύχῃ τῆς ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν. Ἄλλ' ὑπὸ σοῦ τέθνηκην, ἀτυχήσας ἰσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. Πολέμῳ γὰρ ἐπίστανται τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ νῦν, ὦ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαίτεῖς ὡς ὄντα, ἐγὼ δ' ἀρχομαι θρηνεῖν, συνορῶν τίνα οὐκ ἔχω. Παῖδα γὰρ θύρομαι ἕνα, καὶ κοινὴν εἰρήνην τῷ παιδί συναπολώλεκα. Κἂν μὲν πιστεύσης τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει μοι τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ πάντων ἀτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιστήσης, καὶ πατήρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀρθήσομαι. Τοῖς γὰρ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τοιούτοις καθεστηκόσι, προσκαίρονται δὲ αἱ κοινὰ συμφοραί. Καὶ οὐ παραιτήσομαι τοὺς ἄλλους ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δεινῶν ἀναγκάσω, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύνασθαι. » Τούτων ἀκούσιν ὁ βασιλεὺς τὴν τε ψυχὴν ἔπαθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς ὁράμασι, ὅταν εἰς ἄπορον καὶ δύσλутον αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος

εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμπεραίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὐκρίτον, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασιν ἀμυγχανοῖς καὶ δυσεξόδοις, μετ' οἴμωγῆς ἁπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ ἐπιζητούμενον ὁμηρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανίσκον παραγαγὼν ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ δαιτυμένον, καὶ διαλεχθῆναι τῷ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐδούλετο, περιεσκόπει τὸ πρᾶχθησόμενον. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἄξια τούτων. Οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, ὅταν τότε εἴῃ τοῖς παροῦσιν ὄρᾱν καὶ ἱστορεῖν. Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ θαυμάσου καὶ θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβαι συνδεθέντες εἰς τὸ αἰνιχτὸν ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δαίξαντος αὐτοῖς οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἰδωλόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἁπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φθειγόμενος εἰς μέσον, « Τοῦτον, εἶπεν, ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκε, θεὸς δὲ ἰσως καὶ τὸ Ῥωμαίων σέσωκε φιλόφθρωπον. Ἐξω δὲ αὐτὸν ὁμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβὼν καὶ τῷ κρατεῖν ἀρκούμενος. Καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχῆσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνών· ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθήκας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημί δὲ οὐχ ὅτι κολάσομαι τὸν ὁμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω· ὁ καὶ ἄλλως ἀνίσον καὶ θεομισίς, τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, ὅταν ὅρ' ἐτέρων διώκῃται· ἀλλ' ὅτι πρῶ-

testarentur ut palam faceret quos vellet, iterum cum his sermone congregiens, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, tingens tanquam non haberet. Ad quae barbarorum rex et barbari, ad pedes jacentes, fletu largo et ejulatu usi, precibus contenderunt, ne quid imperaret quod praestare nequirent. Nec enim se posse eos qui perissent in vitam revocare, et eos qui mortui essent obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit: « Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Caesar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret! Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis objecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam, nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem communem una cum filio perdidit. Si meas miseras tantas esse, quantae sunt, credideris, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium salute hunc casum subierim: sin fidem abrogaris, et pater infelix et rex conspiciar. Nam non solum alia mea mala commiserationem non movebunt, quae omnibus debetur ejusmodi doloribus afflictis; sed accedent etiam publicae calamitates; neque ceteros a miseriis defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia potestate fruens, quod mihi soli non licet infelleem esse. » Haec ubi Imperator audivit, apud animum suum summo mœrore est affectus, et eorum, quae dicta erant, commiseratione punctus, tenere illacrimavit. Et quemadmodum in consiliis,

quando res involutae et perplexae ad ambigua et explicata difficilia vergunt, deus qui vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et tristia laetis mutat: ita Julianus, ubi res in magna difficultate versabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem, quem peteret, se habere testarentur, in medium adolescentem adductum omnium conspectui atque oculis subiecit, regie apud se habitum. Quumque eum disserere cum patre quae volebat jussisset, ad ea, quae deinceps agenda erant, advertit. Quae sunt consecuta, his consentanea fuerunt. Non protulit sol diem qualis illa fuit, quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari enim, a mœrore et lamentis stupore et admiratione correpti, immobiles et fixi steterunt tanquam Julianus illis exhibuisset non adolescentem, sed falsam imaginem adolescentis. At Imperator, ubi silentium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in medio loquens, « Hunc quidem, inquit, ut vos existimatis, vestrum bellum perdidit: sed deus fortasse et Romanorum benignitas restituit. Habebo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex conventionem, sed a bello ipso, contentus vicisse; et illum quidem amplissima quaeque non deficient, dum mea consuetudine fruatur. Quodsi conabimini a fœdere discedere, omnium jacturam facietis. Hoc dico non quod sciam in obsidem, quem apud me habeo, non tanquam pignus pacis, sed meae erga vos virtutis documentum. Est enim impium et nimis deo gratum, eos, qui nihil commoverunt, pro his qui deliquerunt, morsu appetere et laniare, ut ferae bestiae quicquid occurrit et obvium est, si quis eos persequitur. Sed primum quia a vobis initium injuriae fa-

τον μὲν ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, οὐ μένων διαθροῦς οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις, καὶ δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυχάνειν· δεύτερον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ἡμῖν ὁ λόγος ἔσται καὶ μὲν τὸν ἄρχοντα τούτων, ὃν οὔτε πολέμου οὔτε εἰρήνῃν αἰτοῦντες ἐνικήσατε. » Προσελύνθησαν ἐπὶ τούτοις πάντες καὶ ἀνευρήμον, θεὸν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπαισάμενος γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων ὁμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέβη ἐπὶ τοιαύταις πράξεσι, μετοπίωρου τε ἱστοκίτου (ἱεστηκίτου Wyttenb.) καὶ χαιμῶνος ἤδη συνισταμένου καὶ διαφύχοντος.

Res pertinet ad ann. 358 p. C. Eandem historiam vide ap. Petrum Patricium (Exc. De legg. p. 131 ed. Nieb.). Paucis hæc exponit Zosimus III, 7, nisi quod pro *Chamavis* perperam ponuntur *Quadi*. Præter Ammianum Marcellin. XVII, 8, 5, cf. Julianus in Ep. ad Athen. p. 280 A.

13.

Ibid. p. 17 : Ὅτι Βαδομαρίος τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε Γερμανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ἐκετύρετο μαγαλαυχίας, ὥστε ἐτύχανε μὲν ὁμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκώς υἱόν, ἕως ἂν ἀποδῶ τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρπασμένους, τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδούς ἀπῆται τὸν ὁμηρον, πολλὰ ἀπειλῶν, εἰ μὴ λάβοι. Ἀποπέμπει δὲ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ, τοσοῦτον ἐπιθείς, ὥς οὐκ ἔστιν ἀξιόπιστον ἐν μεράκιον ὑπὲρ πολλῶν εὐγενεστέρων ὁμηρεῶν παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆχον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίου, τοῖς αὐτίκα ἤξουσι πρέσβεισιν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραψε τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλε. Καὶ

ciendæ oriatur, qua re nulla est capitalior pestis pernicioque hominibus, etiam si videantur ad breve tempus, et quantum ad præsens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum imperator, quem neque bellum gerentes neque pacem facientes nunquam superavistis. » Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari fœdus approbantes statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme incunte (jam enim frigeat), profectus est.

13.

Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate excellit, quæ res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursions ceperat, obseide dato, quum minime captivos restitueret, nihilominus obseidem sibi restitui postulavit, multa minatus, si non reciperet. Hunc vero Julianus ad ipsum remisit, hoc adjiciens, unum adolescentem non esse idoneum apud se pro multis nobilioribus obseidem. Sed aut captivos, qui ad tria millia in ejus potestate erant, eum restituere oportere, aut injuriæ pœnas se soluturum esse sciret. Hæc scripsit, et le-

αὐτὸς εἶπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. Ἦδη τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις, ὃ ἔστι φρούριον.

Quæ h. l. de Badomario leguntur, aliunde non nota sunt. Apud Zosimum III, 4 *Badomarius* prave appellatur, qui *Chnodomarius* dicendus erat. Vide Reitemeyer. ad Zosim. l. l. Res pertinere videtur ad ann. 359.

14.

Exc. De sentent. p. 257 : Ὅτι φησὶν ὁ Εὐνάκιος περὶ Ἰουλιανοῦ· Ἐνταῦθα δὲ γενομένους μεμνησθαι προσῆκεν, ὥς νῦν ἡ γραφὴ περιέχει τὰ τοῦ Καίσαρος ἔργα, ταῦτα δὲ ἐγένετο Κωνσταντίου βασιλέως βασιλεύοντος· ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κατὰ Κωνσταντίον ἀμφοτέρων μεμνημένη τὰ τοῦ προκειμένου Κωνσταντίου μᾶλλον εἶλεν καὶ παρῆγεν εἰς τὸν λόγον, οὕτως ἐπειδὴ τὸν λόγον ἐκ τῆς γενέσεως εἰς Ἰουλιανὸν ἐλθόντα τὸν Καίσαρα νῦν ἀναγράφει, ἐπιμνήσεται πάλιν, ἐς ὅσον ἂν ἐγγιωρῇ αὐτῷ, τῶν κατὰ τοὺς παραπίπτοντας καιροὺς εἰς τὸν Καίσαρα Κωνσταντίῳ συντεθειμένων τε καὶ μεμνημένων.

2. Ὁ μὲν γὰρ Ῥωμαῖος Μάριος τὸν ἀντίπαλον Σύλλαν διπλοῦν θηρίον ἀποκαλῶν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔρασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐδαίς παρῆν, πολλὰ δὲ ἀλώπεκες κύκλῳ περιτρέχουσαι διεθορύβουν τὸν Καίσαρα.

3. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ Κωνσταντίον φέρεσθαι, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων ἕκαστον ἀναγαγεῖν ἐπὶ καιροὺς καθ' οὓς ἐγένετο καὶ συνέπιπτεν.

4. Τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς (χαίρειν supp. N.)

gationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemelibus ad Rhenum movens; jamque apud Rauracos erat, quæ est Romanorum colonia.

14.

Hæc ait de Juliano Eunapius: Atque hoc jam loco meminisse decet, nunc quidem historiam facta Cæsaris complecti, quæ quidem Constantio Augusto regnante patrata fuerunt. Sicuti ergo, dum Constantii res narrabantur, utriusque mentio in historia fiebat, ita tamen ut, quia Constantius præcipua persona erat, ad hunc maxime tenderet spectaretque oratio; ita nunc, quia de Juliano ab ejus nativitate usque ad Cæsaris dignitatem scribimus, rursus quantum res tulerint, insidias machinasque memorabimus, quas opportuno tempore adversus Cæsarem Constantius instruxit.

2. Adversarium Syllam Marius Romanus seram duplicem appellare solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multæ vulpes circumvallantes negotium Cæsari facebant.

3. Sed plane necesse est ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut ejus res gestas temporibus quamque suis collocet.

4. Tunc vero Constantius, quæ gaudere par erat, moleste

ἴδῃ δυσφορῶν, καὶ ὁ ἔπραττεν Ἰουλιανὸς βαλὼν τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβάνων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἐορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐξώγκωτο πόλεμον.

6. Ἔοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως ὁ χρόνος ἐν ταῖς μακραῖς περιόδοις καὶ κινήσει πολλὰς ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεισθαι συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῷ Δαρείῳ συστάντες ἐπὶ τοὺς μάγους ἦσαν ἑπτὰ, καὶ οἱ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκη κατὰ Μακεδόνων συνεγερθέντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

8. Συνορῶσι δὲ, ὅτι θερμότητος μὲν δεῖται καὶ ὀρμῆς τὸ ἀσφαλές· τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἰστός, σπῆψιν ἤμιστ' ἐκδεχόμενον, προσχρότερον (προχειρότερον conj. Bekk.) ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

7. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδονίῳν (Ἀλεμανῶν? B.) πολυτρόπου γενομένης ἐκτίθησι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαγῶ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναπράζων ἐν ἐπιστολαῖς. Πρὸς τινα γοῦν Κυλλήνιον καὶ ταῦτα ἐξηγούμενον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρακτιθῆσι γε τὰ πρᾶχθέντα ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι πού τ' αὐτὰ ἐργα λέγοντος (οὐδὲ γὰρ Παλαμῆδην Ὀμήρου προσδεθῆναι φησιν εἰς ὁδὸν), καὶ τὰς ἀλλοτρίας συγγραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοψυχίας παραιτούμενος, αὐτὸς ὅμως διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν αὐτὰ κατασειόμενος, οὐδὲ συγγραφὴν ἀπλῆν, ἀλλ' ἔπαινον κέκριεν (ἱστορικόν? N. ἀκριβῆ?) τινα καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διέξεισιν αὐτοκλέυστος, καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ὑμνῶν.

§ 1. « Legenda est Juliani epistola Augustalis ad Athenienses, in qua Constantii artificia late quidem, sed nescimus quam vere, scribuntur. » Mai. — § 2. « Hos aulicos belluarum nomine appellat ipse Julianus Ep. XXIII. » Idem. — § 4. δυσφορῶν] « sc. Gallicas Germanicasque Juliani victorias. » Idem. V. Zosimus III, 8, 6, 9, 8 ibique not. Reitemeyeri. — § 5. « Loquitur auctor de Juliani a Constantio defectione, cujus machinationis duos ipse certe conscios habuit Oribasium et Euemerum, teste Eunapio in Maximi Vita. Fieri tamen potest ut his alii postea se adjunxerint, quum res peragenda

fuit. Et quidem in illo motu militari apud Parisios (Zosim. III, 11), quo Julianus declaratus fuit Augustus, credibile est septem principes rei tantæ exstitisse auctores. Nam certe Zonaras XIII, 10, ait Julianum ob eam rem patrandam sibi aliquos tribunos conciliavisse. Ex somnio autem imperium sibi ominabatur Julianus Ep. XVII ad Oribasium, qui secum mox conspiravit. » Mai. Cf. Eunap. Vit. Max. p. 53 : Περφθεὶς δὲ Καῖσαρ ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνη μόνον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ ὁδὸν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνῆνεγκεν, πάντας μὲν λανθάνων διὰ θεραπείας θεοῦ, καὶ τὸν τε Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκείνον ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνον ἀναγέγραπται), τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνους ἐκείνους γνώριμα διαπραξάμενος, ἐπὶ τὴν καθάρεισιν ἡγέρθη τῆς Κωνσταντίου τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνήδεσαν Ὀριδάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου καὶ τῆς τῶν ἐκ Λιβύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ καὶ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. — Idem in Vit. Oribasii p. 103 : Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν (τὸν Ὀριδάσιον) εἰς τὸν Καῖσαρα προῖων συνήρπασεν (in Galliam secum abduxit) ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέχτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥστε καὶ βασιλεὺς τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκείνον ἀκριβέστερον εἴρηται. — § 6. « Loquitur auctor de militari tumultu, quo Julianus volens nolens (si credere dignum est) imperium admittere debuit. Zosimus et Zonar. l. l. et Ammian. XX, 4. » Mai. — § 7. De Nardinis non constat. Scribi possit : κατὰ τῶν Ναρισκῶν; quanquam ad sensum aptius est, quod Bekkerus conjecit, x. τ. Ἀλεμανῶν. « Desideratur Juliani epistola ad Cyllenium. Apparet autem hunc hominem fuisse historicum. » Mai.

ferens, et Juliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristemque casum transtulit; invidiaque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

5. Tempora sæpenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eandem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant: et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

6. Intelligunt autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendam securitatem. Namque instans necessitas, consideratiorem nihilominus patientem, proximius vindicat sibi periculum.

7. De bellica adversus Nardinos (Alemanos?) expelli-

tionem, quæ varios casus experta est, scribit ipse Julianus alibi alia in epistolis ad diversos enarrans. Ad quemdam itaque scribens Cyllenium, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum objurgat, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indigere: nam neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alienas factorum suorum historias excelso animo abnuens, ipse tamen magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque simplicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur, atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum prædicat.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

15.

Exc. De legat. p. 17 : Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ

τῆς βασιλείας ἀναγόμενοι πρεσβείαι πανταχόθεν συν-
κρίνον, καὶ στέφανοι πολλοὶ χρυσοὶ (οἱ) αὐτῷ παρὰ
τῶν Ἰωνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν
ἐκόντες Ἰτυχὸν δῶν ἰδεθήσαν, καὶ πλειόνων καὶ
καπνόνων. Αὐδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρείττον ἔκραττον, Εὐ-
πακίου μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος,
ἐπιμερήσαντος δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν ὥστε καὶ
οἱ τινὲς περιμαχήτω συνειπεῖν, ἃ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν
ἐκάλειν. Ὁ δὲ ἐνέκα καὶ τὴν δίκην· καὶ ἐκ Κλαζο-
μενῶν δὲ Πείσων εὐδοκίμει λέγων.

Eunapius h. l. memoratus non confundendus
cum nostro historico, qui anno 361 p. C. puer
adhuc erat. De Pisone Clazomenio aliunde non
constat.

[16.]

[Suidas v. Ἰουλιανός. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλὰ
εἰσι ἐχώρου, χανδὸν ἐμπορουμένων τῶν ἀνθρώπων
τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαὶ τε οὐκ ἦσαν
ἐπ' αὐταῖς, δεσὶ νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων
τὸ ἀδικὸν ἰσχύουσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδικούντων καὶ
προεληφτότων. Ἀλλ' ἡ παραχρῆμα ἰδεὶ τὸ ἴσον ἀέγ-
γεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μᾶλλον καὶ διωθόμενον εἰς τὸν
χρόνον ὑποκτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγ-
χανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ
ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἔξην, οὐδὲ λυ-
πνεῖν ἀδικούσι. Βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπειδείκνυε τοῖς
μογθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. Οἷα γὰρ προϊόντος μὲν
πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ
οὐσεὶ πρὸς πᾶσαν ἐντυξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον [ἦν]
τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς

15.

Pest Juliani ad Imperium erectionem undique ad eum
legationes convenerunt, et coronas aureas a gentibus attu-
serunt. Tunc etiam Ionia habitantes ab eo et magna et
parva, quae petebant, sunt consecuti. Lydi vero, Euna-
pio rhetore, eorum legato, pro his verba faciente, multo
ampliora, quam precibus suis complexi fuerant, obtinue-
runt. Quae legatio tam prospere legato successit, ut legatum
quoque imperator juberet causam quandam valde intrica-
tam agere. Qua in lite et ipse superior evasit, et Piso qui-
dam Clazomenius magna cum laude verba fecit.

16.

Ad Julianum multae causae deferbantur, quod homines
affatim illius iudicis aequitate fruerentur. Neque enim di-
lationibus ejusmodi locus erat, quae lege sancitam e scri-
ptis tralatiticiis habent iniquitatem, et hominibus injustis
alienaque delinquentibus auxiliantur; sed aut statim aequi-
tas naturae consentanea demonstranda erat, aut mora et

ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς
ἡσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.]

Eunapii locum esse censet Küsterus. Cf. Am-
mian. Marcellin. XXII, 10, 1 : *Ibi (sc. Antio-
chia), hiemans (ann. 362 p. C.) ex sententia, nul-
lus interim voluptatis rapiebatur illecebris, quibus
abundant Syriae omnes, verum per speciem quietis
judicialibus causis intentus, non minus arduis
quam bellicis, distrahebatur multifformibus curis,
exquisita difficultate librans, quibus modis tuum
cuique tribueret; justisque sententiis et improbi mo-
dicis coercerentur suppliciis, et innocentes fortunis
defenderentur intactis. Et quanquam in disceptando
aliquoties erat intempestivus, quid quisque jurgan-
tium coleret, tempore alieno interrogans : tamen
nulla ejus definitio litis a vero dissonans reperitur;
nec argui unquam potuit ob religionem vel quod-
cumque aliud, ab aequitatis recto tramite deviasse.*

17.

Suidas v. Σαλούστιος. Ὅτι Σαλούστιος, ὁ τῆς
αὐλῆς ἑκαρχὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως
περιττὸς εἰς φιανθρωπίαν· ὅ γε τοσοῦτον ἡμερότητας
καὶ προφότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελ-
λον ἐκείνον, τὸν, ἡνίκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ
χρησάμενον, πᾶν περιδεῖν ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα,
καίτοι τοῦ παιδὸς ἀεγχεθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν
πρὸς Κωνσταντίον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέ-
θηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

• Totum hunc locum ex Eunapio excerptum esse
suspiciatur Valesius ad Ammian. Marcellin. XXII,
11, 2; qui recte etiam monuit Suidam hic omnia
confundere, et ad Salustium male referre ea quae
Juliano convenient. • Küster. De Marcello patre,
quem Constantius Juliano Caesari in Gallia impe-
ratori socium una cum Salustio adjunxerat, vidi-
mus supra. De filio ejus Ammianus Marc. XXII,

procrastinatio suspecta habebatur. Gravis igitur et molestus
erat, et ob haec improborum et injustorum natio exaspera-
batur. Nec enim injuriam facere licebat, nec, qui injuriam
fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam improbis
illum reddebat adeundi facilitas. Quum enim saepe propter
festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem
et affabilem se praeberet, quilibet eum alloqui poterat. Ille
vero improborum maledicta et indignationem minime sen-
tiebat aut curabat.

17.

Salustius, aulae praefectus sub Juliano, vir fuit insigni et
eximia humanitate praeditus, qui (imo : *Julianus Augu-
stus*) adeo mansuetus et benignus erga omnes fuit, ut Mar-
cellum eum, a quo ipse Julianus, quo tempore Caesar erat,
multis injuriis erat affectus, ob haec terrore correptum,
quum etiam ejus filius ob benevolentiam in Constantium
res novas agitasse convictus esset, juvenem quidem sup-
plicio affecerit, ipsum vero Marcellum magno opere honoravit.

11, 1 : *Tunc (362) et Artemius... supplicio capitali multatus est. Post quem Marcelli ex magistro equitum et peditum filius, ut injectans imperio manus, publica deletus est morte.*

18.

Exc. De sent. p. 259 : 'Οτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἶωθεν ἐν μὲν τοῖς ἀπείροις τὸ πλεόν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοσι τὸ γεγυμνασμένον· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντᾷ τὸ παράλογον τῆς τύχης, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνοις χόρραν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὥσπερ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμασι δρῶμεν τὸ προτεθὲν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀπείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

2. 'Οτι πᾶν ἔργον κρείττον ἀπορρήτως στρατηγούμενον· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρείττων ἐστὶν ἢ ὁ μετ' ἔργων θρασύτης φανερώς ἐπιών.

3. 'Οτι ὁ κυνικός Ἡράκλειος ἀκροασόμενον ἐκάλει τὸν Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠρελῆσων αὐτόν. 'Ο δὲ θαυμάσας τὸ τῆς ὑποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ἐπήκουσεν. Ἐπεὶ δὲ παρὰ δόξαν ἀπήντησεν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιγράφας λόγον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηνε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπερέβλητον. Οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπλεγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, καθάπερ θεοῦ προσεκύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασιλικὸν θυμὸν διέλυσε λογικὴ φιλοτιμία. 'Ο δὲ καὶ ἐτέρῳ λόγῳ τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

§. 3. 'Ἡράκλειος] = Codex h. l. 'Ἡράκλειτος; at infra in rebus Procopii tyranni idem codex habet 'Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas; posteriori textus Juliani in oratione contra hunc Cynicum ed. Petav. = Mat.

19.

Suidas v. Ὑπαίθριον, ὑπὸ τὸν αἶρα· καὶ ὑπαίθρον ὁμοίως. Εὐνάπιος· « Μάξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετιιχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πραγμάτων πείρας ἐλάχιστον. » Καὶ αὐθις· « Ὡς ἂν ὑπαίθρον τινα καὶ ἐννομόν ἀγωνισάμενος μάχην, » τουτέστι, προ-

φανῇ. Posteriorem locum plenius habet s. v. Νεωτερίζειν, ubi : « Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσιν τὰ πράγματα τύχην ἔσχευ ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἐννομόν τινα καὶ ὑπαίθρον ἀγωνισάμενος μάχην. » Prior locus spectare mihi videtur ad Maximum et Priscum Persicæ expeditionis socios. Cf. Eunap. in Vit. Maximi p. 57 : Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων κτλ. Ammian. Marcellin. XXV, 3, 23, de Juliano moribundo : *Ipsæ cum Maximo et Prisco philosophis super animorum sublimitate perplexius disputans, hiante latius suffossi lateris vulnere... medio noctis horrore vita est absolutus.* De Maximo cf. etiam Eunap. Vit. Max. p. 47 : Ἦν δὲ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ἰουλιανοῦ δὲ τοῦ βασιλεύσαντος ἡξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος πάντων ἀντρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέστερον γέγραπται), καὶ φιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιελείφθη μόνος, οἱ ἡλικίαν περιφρονηθεῖς καὶ πραότητι.

20.

Suidas v. Ἰλῆ· Εὐνάπιος· « Τότε δὲ Ἰλῆ τῶν κατὰ τῶν ἱππέων ὑπὲρ τοῦ εὐ' ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατερράγη. »

« Crediderim hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicæ Juliani expeditionis, et inde prosecisse Zosimum qui hæc non absimilia habet, III, 28, 6 : Οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐρχοῖς τοῦ Ῥωμαίων στρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον. » Boiss.

21.

Suidas v. Οἱ σούινες· Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ τῶν Πέρσων οἰσύνες ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύνια πλοκήν τινα πάτριον πεπλαγμένα. » « Valesius hæc verba admovet Ammiano XXIV, 2, 9, ubi describuntur Persæ Pirisaboræ civitatis : *defensores obtecti scutis vimine firmissimo tectis.* » Boiss.

18.

In imperitis plerumque numerus prævalet, in sapientibus eruditio. Neque enim fortunæ temeritas arte, præditis usvenit, sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad propositum finem non imperitos, sed solertes devenire videmus.

2. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi præstat. Sane qui bellum plura celat, potior est illo qui factorum audacia manifeste utitur.

3. Heraclius cynicus Julianum invitavit ut se præceptorem audiret, seu regno administrando utilem futurum. Is autem, magnitudinem promissorum admirans, alacriter morem gessit. Mox, quum res citra spem evenisset, Julianus, contra illius oratione scripta, ingenium suum naturanique eximiam demonstravit. Quicumque vero scriptum illud legissent, tum eloquentiæ vim suspexerunt, tum præcipue Juliani clementiam, tanquam dei, osculati sunt, qui regalem

iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Julianus alia quoque oratione cynicum ultus est.

19.

Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed republicæ gerendæ et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quæ res innovare solet, culpam conferre poterat, quasi justum aliquod peccatum aperto Marte commisisset.

20.

Tunc autem equitum cataphractorum, i. e. armis undique munitorum, turma, quæ quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimæ custodes impressionem fecit.

21.

Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas plicatione quadam patria plicatas.

22.

Exc. De sent. p. 260 : "Οτι τῷ Ἰουλιανῷ ἔχμαζεν ὁ πρὸς Πέρσας πόλεμος, τὰς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὥσπερ ἐγκρυπτομένας ἔτι κυματιστὴν (κυματιστῇ ἐν βύθῳ;) ἐτίθει πόρρωθεν ἢ θεαλυτῶν ἢ λογιζόμενος. Λέγει οὖν ἐπιστέλλων· « Σχύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμούσιν, ἴσως δὲ οὐκ ἀτρεμήσουσιν. » Ἐς τοσόνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μελλόντων αὐτῷ ἡ πρόνοια, ὥσθ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον καιρὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκειν.

2. "Οτι τὸ πρὸ Κτησιφῶντος πεδίον ὀρχήστραν πολέμου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπικρινῶνδας, Διονύσου σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανός, ἀνέσεις τινὰς τοῖς στρατιώταις καὶ ἡδονὰς ποριζόμενος.

3. "Οτι τοσαύτη ἐν τοῖς προαστείοις Κτησιφῶντος ἀρθρονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον τοῖς στρατιώταις φέρειν, μὴ ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθαρήσιν.

4. "Οτι ἴσκει τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπίφορον εἶναι καὶ κάταντες πρὸς τὸ βάσκανον. Καὶ οἱ στρατιῶται οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαινῶσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, « τοὺς Ἀχαιοὺς, φασίν, ἔκρινον ἀπὸ πύργου, » στρατηγικός τις καὶ περιττός εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βουλόμενοι. Καὶ τοῖς μὲν ὅλη τις ὑπὲρ φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἔχόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνέστρεφεν.

§ 2. Cf. Ammian. XXIV, 6, 3. Zosimus III, 26, 2 : Καὶ πρὸς τι χωρίον Ἰλθὼν (Ἀβουζαθὰ τοῦτο Πέρσαι καλοῦσιν), ἡμέρας ἐν τούτῳ διέμεινε πέντε. — § 4. « Sermo est de consultatione militari Romanorum, quum, Ctesiphonte frustra tentata, recedendum fuit e Perside, ne undique hostibus obvallarentur. Ammian. XXIV, 7, 8. » Mai.

22.

Quo tempore Persicum bellum calebat, Julianus Scythicos quoque motus latentes adhuc, procellas instar, procul sentiebat, vel dei familiaris monitu, vel proprio ratiocinio. Dicit ergo in epistola : « Scythæ nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non retinebunt. » Scilicet ejus futurorum provisio in tantum tempus extendebatur, ut illos sua ætate tantummodo pacem servaturos aut cognoverit.

2. Julianus campum apud Ctesiphontem quum belli choream prius exhibuisset, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, otia quædam et voluptates militibus indulgens.

3. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut abundantia militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperebantur.

4. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non possint, « Achæos, dicunt, de turri judicabant; » quum se quisque imperatoria scientia præditum prudentiaque præstantem haberi velit. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem acceptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

23.

Bellum gerens tantisque periculis circumsessus, de eli-

De morte Juliani ex Eunapio nihil traditur.

Ipsæ vero Eunapius in Vit. Max. p. 58 ad hunc Historiarum locum amandat : Τὰ πράγματα συντόμως ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ λαμπρῶν ἐλπίδων ἐς τὸ ἀφανὲς καὶ ἄμορφον κατερράγη καὶ διωλίσθησεν, ὡς ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν εἴρηται.

23.

Exc. De sent. p. 261 : "Ὡς περ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τοσούτων ἐπικειμένων ἀρχόντος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν ἀρεσιν περισκόπει. Καὶ καθάπερ ἱατρικοί φασι καταδύτων (καταδύλων? Ν.) γενομένων δυσὶν ἀλγυμάτων τὸ ὕαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω καὶ τότε θεωρεῖν ἔξῃν, ὡς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κατὰ τὸν βασιλέα πάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος πρὸς πόδας ἰσθῶς καταμαραινῶν ἀπήμβλυνεν. Ἰὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον ἦν φανερόν, τὸ δὲ ὅπως εἰκαζεν ἄλλος ἄλλως, ἡπίστατο δὲ οὐδὲ εἶς. Πλὴν ἐν τούτῳ γε ἔδεισαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσήκε σφισιν ἀρχοντας. Εἰ δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἡπίσταντο σαφῶς, ὅτι ἀρχόντος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ πλαστός (πλάστης?) θεὸς, εὐρήσουσιν. "Ὅς γε διὰ φύσεως ἐξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ θεῷ ἀγωγῆς τε ἀνάγκην ἐπαύσατο (ἐπαυσε s. ἐβιάσατο Β.) πρὸς τὸ χειρὸν Ὀκουσαν, καὶ ἐκ τοσούτων ἀνανεγκῶν κυμάτων οὐρανόν τε εἶδε καὶ ἐπέγνω τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοῖς ἀσωμάτοις δμολήσας σῶμα ἔχων ἔτι. Καὶ βασιλείας τε ἔτυχεν οὐχ ὅτι ἤρα βασιλείας, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον ἰώρα ἐσομένους βασιλεύεσθαι· φιλοστρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἡπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρειν.

[Ταῦτα ληρεῖν ἀνέχῃ, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλυαρημένων; Τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν

gendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac, quemadmodum medici alunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore minorem solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis mœrorem ab imminente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quamam vero ratione id esset patratum, alii aliter conjectabant, sed nemo certo sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat, nisi quod ducem eligere prorsus oportebat. Jam etsi vulgaris turba erant, id tamen nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Juliano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non iri: qui naturæ suæ præstantia ac divina magnitudine vitæ hujus necessitatem, quæ in deterius ruere solet, pervicit; seque ex tot fluctibus attollens, cœlum introspexit, bonaque ibi latentia novit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter versans. Neque vero imperium ausceperat, quia regnandi cupidus esset, sed quia homines regnatore indigentes videret. Tum et militibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex usu rei publicæ id fore sciebat.

[Inepta hæc effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intelligens? Nam quis in patriis Græcorum dogmatibus sic

Ἑλλησι δογμάτων οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων θεατὴν ὑπάρχει τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐνταῦθεν βιοτῆς ἢ συνόμιλον ἀσωμάτων γενέσθαι; Καὶ τίνες οἱ ἀσώματοι οὗτοι, εἰ μὴ που Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμήδους ἐκ Τρώων ἱραστής, δι' οὗ καὶ Ἥρα παραγκινίζεται ἡ ἀδελφὴ καὶ γαμετὴ τῷ Φρυγί μαιρακίῳ; Ἀλλὰ τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν ὀργίων, τὰς ἀσωμάτων φημι φρατρίδας· ἐπεὶ τῶν γε σῶν δογμάτων μὴ οὐχὶ καὶ ἐμπαθέστερον τῶν κατὰ τὸν φθαρτὸν τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανὸν σοὶ ἄλῳιν μάκαρες βιούντες· οἷς Ἡδὴ μὲν οἶνοχοαί, οἱ δὲ πολλοὶ τῷ νίκταρι μεθυσκόμενοι τὰ ἀκαίσια διεξίχουσι Τρώων πόλιν εἰσπορόντες. Πρὸς τίνες καὶ τῶν κατ' Ἑλλήνας ἐαυτὸν ἀναφέρων φιλοσόφων ἤρα βασιλείας; πρὸς Ἀντισθένη; πρὸς Διογένη; ἀλλὰ τοῦτοις μὲν ἴσμεν οὕτως ἀπραγμοσύνης μέλον, ὥς τὴν κυνῶν ἐξηλωκότας ζωὴν καὶ τῇ τούτων ἐγκαλλωπιζέσθαι κλήσει. Οὐκ οὖν ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἴλετο βασιλεύειν, διὰ μὴδ' ἐπανόρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν φιλοδοξίας κακῇ λυσσῆματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην διαγινόμενος, ἐπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἀγούσιν αὐτὸν δαίμοσι τὸ ὀλίθριον ἀρσιούμενος σέβας, λάθοι πρὸς τῶν ὑπ' αὐτοῦ σπουδαζομένων δαιμόνων τοιοῦτου καὶ τέλους κυρῆσαι, ἀξίου καὶ τῆς ἐκείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἐμπληξίας.]

In prima fragmenti parte agitur de ducibus post mortem Juliani super creando principe consultantibus. V. Ammian. XXV, 5, 1. Zosimus III, 30, 1. Ad ea quæ deinde Christianus zelotes subjecit, in margine adscriptum : Στηλιτευτικὸς κατὰ Εὐναπίου.

inituari dicitur, ut mysteriorum celestium spectator fiat, atque ut ex hoc terreno incolatu translatus cum incorporeis naturis versetur? Quinam vero sunt hi incorporei, nisi forte Ganymedes et Juppiter, Ganymedis Trojani amator? cujus rei causa Juno quoque soror et conjux exploditur, ut Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te Christianis sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex tuorum dogmatum norma nonne turpius, quam intemperantissimi in hac vita mortales solent, beatos tuos deprehendes in cælo vivere? quibus Hebe quidem ministrat; ipsi autem nullo neclare ebris obscena fabulantur, Trojanam urbem despectantes. Quemnam porro Græcum philosophum æmulatus est Julianus, quum regnum appetivit? num Antisthenem? num Diogenem? Atqui hos scimus tantum otium fecisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque horum appellatione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res humanas corrigeret, imperium affectavit; nam nihil omnino emendavit; sed primo quidem prava gloriæ cupiditate ingratus adversus benefactorem fuit; deinde dum ducibus suis armonibus scelerata religione se devovet, nescivit foro ut per cultos ab eo daemones talem exitum consequeretur, qui et fraudem simul illorum et suam insaniam deceret.]

24.

Monenti Oribasio, non oportere iram, etiam si adit, voce

24.

Exc. De sent. p. 263 : Ὅτι πρὸς τὸν Ὀριδάσιον εἰπόντα, ὡς οὐ γρηὶ τὸν θυμὸν, καὶν ἐπεισὶν, διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκφορεῖσθαι, « Ὅρα τείνουν, εἶπεν, ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦτο ἐγκαλέσεις ἔτι δεύτερον. »

Ὅτι φασὶν Ἀλεξάνδρου θειάζοντος ἑαυτὸν ἐκ Διὸς Ὀλυμπιάδα θρυπτομένην φάσκειν. « Οὐ παύσεται τὸ μαιρακίον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἥραν; »

Ὅτι προσαγορεύων ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν·

Ὁ τέκος ἀρμυλάτω θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων.

Ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἰδίον [πατέρα add. Mai] ἀνακαλεῖ τὸν ἥλιον, οὐχ ὥσπερ Ἀλεξάνδρος διαβάλλεται φάσκων πρὸς τὴν Ἥραν, διὰ Ὀλυμπίας αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνιλομένην τοῦτο οὐκ ἀπεκρύπτετο· ἀλλ' οὗτος γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς τὸν Πλάτωνα ὑπορέεται, ὥσπερ ὁ ἐκείνου Σωκράτης φησὶ· « Μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλου τῶν θεῶν, » ταύτην (ταύτη Ν.) καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλιακὴν βασιλείαν τινὰ καὶ χρυσὴν σειρὰν ἀναφέρων καὶ συναπτόμενος.

25.

[Suidas v. Λιβάνιος : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ τοσούτοις ἐμειδηκὼς, τῆς τε περὶ λόγους ἤπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ὃν Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασαν, τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποῖν τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν

et oculis declarare, « Tu vero vilesis, inquit Julianus, quandoquidem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis. »

Quum Alexander divino se Jovis genere satum jactaret, aiunt Olympiadem affectato fastidio dixisse : « Nondum hic pusio apud Junonem criminandi mei finem facit? »

Deus Julianum alloquens ait :

O stirps arigantis dei, qui omnia regit!

Solem Julianus in epistolis patrem suum appellat : hand equidem qua ratione Alexander calumniatur apud Junonem, nempe quod Olympias de Jove se concepisse non dissimularet; verum ipse dei testimoniis subnixus ad Platonem provocat. Nam sicuti Platonicus ait Socrates : « Cum Jove nos sumus, alii cum alio deorum; » ita etiam Julianus ad solare quoddam regnum aurea veluti catena referebat semet atque adjuugebat.

25.

Julianus Parabates, quamvis tantam negotiorum molem sustineret, tamen et eloquentiæ gloriam expelebat, et Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra modum admirabatur, partim fortasse, quod eum probaret, partim vero, ut magnum illum sophistam Proceresium doctore afficeret, alterum anteponebat. Acacius tamen, vir illicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob hæc semper eum accusabant, et iudicia ejus reprehendebant.

ρητορικὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, αἰ
πρὸς ταῦτα ἐπικαλοῦν καὶ διεμύμοντο τὰς κρίσεις.]

Hæc Eunapio vindicat Boissonadius. De *Protre-*
sio cf. Suidas v. Προκρίσιος : ... Οὗτος ἐπὶ Ἰουλι-
ανῷ ἤματι, σύγγρονον Λιβανίῳ τῷ σοριστῇ· καὶ ὅπως
λυποῖται τοῦτον Ἰουλιανὸς, τὸν Λιβανίον μεγάλως ἐθύ-
μαζεν. Hieronymus Chron. ad ann. 363 : *Protre-*
sus sophista Atheniensis, lege data ne Christiani
liberalium artium doctores essent, et sibi speciali-
ter Julianus concederet ut Christianos doceret, scho-
lam sponte deseruit. Eunap. Vit. Prokres. p. 92 :
Ἰουλιανῷ δὲ βασιλεύοντος, τόπον τοῦ παιδεύειν
ἐξαιρούμενος (ἰδοῦναι γὰρ εἶναι Χριστιανός), συνορῶν
τὸν ἱεροφάντην ὥσπερ Δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς
τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιον πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνα-
κείμενον, σοφία τινὶ περιῆλθε ξένη τὴν πρόγνωσιν, κτλ.
Idem ib. p. 73 : Περὶ Προκρίσιου καὶ προλαβοῦσιν
ἱκανῶς εἴρηται καὶ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγη-
σιν ὑπομνήμασι. — De *Libanio* idem in Vit. Liban.
p. 97 : Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πράπουσαν καὶ
τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἡ γραφὴ πεποι-
ται. — De *Acacio* cf. Suidas v. Ἀκάκιος· ῥήτωρ
δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανῷ καὶ Λιβανίῳ τοῦ σοριστοῦ·
ὃς ἐπικαλεῖ τὸν Ἰουλιανόν, καὶ διεμύμοντο τὰς κρίσεις
αὐτοῦ, σὺν Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ
ῥήτορι ὄντι δεινῷ. De *Tuscianno* Eunap. in Vit. Ju-
liani sophist. p. 68 : Τουσκιανῷ δὲ μνησθῆναι καλόν·
καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς δουλίας· ἀλλὰ τού-
του μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνησθημεν διεξο-
δικοῖς.

26.

Exc. De sent. p. 265 : [Περὶ τῆς τελευταίας Ἰου-
λιανῷ τοῦ Παραβάτου τοῦ ἀθέου, χρησμὸς ἦν τοιοῦτος]

Ἄλλ' ὅποτε (ἐκότεν S.) σκήπτροισι τοῖς Περσέων αἵμα
ἔχρη Σελευκίης κλονίων ἐφέεσαι θαλάσσης,
ἐπὶ τότε σὲ πρὸς Ὀλύμπου ἄγει πυρλαμπὲς ὄχημα
ἀμφὶ θαλλεῖται κυκλώμενον ἐν στροφάλιγγι,
λυσιμέμον (ρίφαντα S.) βροτείων βεθέων πολυτέλητον ἀνέν.

26.

De sine Juliani Parabata: impii oraculum erat hujusmodi :

Sed postquam sceptrum tuo Persicum genus
Seleuciam usque persequens gladio subjeceris ;
tunc te ad Olympum igne coruscans currus subvehet,
procellosis rotatus in turbinibus,
variis mortalium membrorum ærumnis liberatum.
Venies autem ad ætheris luminis paternam aulam,
unde olim excussus ad humanum corpus abieras.

His elatum versibus atque oraculis libenter admodum
mortales temporalesque exuvias dimisisse ait. Jam præter
hæc oracula aliæ quoque existant nescio quam preces et per-
agenda diis sacrificia ; quas quidem res ab eo fieri fortasse
necesse erat, sed easdem in gravem historiam recipi non est
decorum. Nam singillatim omnia persequi haud veritatem
sectantis est, sed hominis qui, curiositate prolectus, ad ine-
ptias pronus delabitur.

Ἦλθες δ' αἰθερίου φάος πατρίων αὐλῆν,
ἐνθεν ἀποκλαγγαῖς μεροπῆιον ἐς δέμας ἦλθες.

Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπεσιν αὐτὸν καὶ λογίοις μάλα
ἡδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπὶ καίριον. Πρό-
καινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τινες εὐχαὶ τε καὶ θυσίαι
περὶ τοὺς θεοὺς, ἃς ἐκείνῳ μὲν ὄραν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως,
ἐς δὲ ἱστορικὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλογον·
τὸ γὰρ καθ' ἑκάστα [γράφειν suppl. N.] οὐκ ἦν ἀλή-
θειαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγμοσύνην ἐς λῆρον
ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

Idem oraculum Suidas v. Ἰουλιανὸς assert, præ-
missis verbis quæ uncis inclusimus. Sedes fragmenti
indicat hæc ex eo narrationis loco deprompta esse,
quo laudationem Juliani Eunapius rebus ejus gestis
subtexuit

27.

[Suidas. v. Ἰουλιανός : Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς
ὁ δοθείς αὐτῷ, ὅτι περὶ Κτησιφῶντα διῆγε·

Γηγενίων ποτὶ φύλον ἐνέφατο μητίετα Ζεὺς
ἐχθιστὸν μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανὸς θεοειδής,
μαρναμένο· Περσῶν πόλιν καὶ τείχεα μακρὰ
ἐγγεμάχων διέπερσε κυρὶ κρατερῶ τε σιδήρῳ,
νυκτερινῶ δ' ἰδάμασσε πόλιν τε καὶ ἔθνη πολλά.
Ἀλλὰ καὶ ἐσπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας
ὀσμήναις πυκνὰισιν ὤων ἀλάπαξεν ἀρούρας.]

Pro ἰδάμασσε πόλιν κτλ. codd. ABEN : ἰδάμασσε
καὶ ἔθνη πολλά καὶ ἄλλα, Ὅρρα (i. e. ζεῖρα) καὶ
κτλ. Cf. Antholog. Pal. XIV, 148.

IOBIANOS. ΟΥΑΛΗΣ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ.

28.

Exc. De sent. p. 266 : Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· Περὶ
μὲν οὖν τῶν παλαιότερων καὶ ὅσα πρὸ ἡμῶν, ἀνάγκη
συγχωρεῖν τοῖς γράψασιν ἢ τοῖς πρὸ (περὶ N.) ἐκείνων
λόγοις εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἀγραφον εἰς διαδοχὴν πε-

27.

Exstat et oraculum ipsi datum, quum juxta Ctesiphon-
tem commoraretur :

Gigantum quondam stirpem delevit consiliis pollens Jupiter,
inimicissimam diis beatissimas Olympicas domos habitantibus.
Romanorum vero Imperator Julianus deo similis
Persarum cœnibus pugnantium urbes et mœnia longa
pugnans vastavit igne validoque ferro ;
assidueque domuit urbes et gentes multas.
Quin etiam occidentalem Alamannorum regionem
præliis crebris occupavit et arva illorum vastavit.

28.

• Ait Eunapius : Quod quidem ad antiquiores res attinet,
et quæ ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est,
aut vetustioribus etiam traditionibus, quæ memoriter et

ριζορριζομένους καὶ καθήκουσιν· ὅσα δὲ ἐπ' ἑμῶν αὐτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησι Πλάτων, παρὰδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

« Hunc locum consideranti vix dubium esse potest, quin Eunapius novum Historiae librum hinc exordiat. » Mai.

29.

Exc. De legg. p. 18 : « Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάρρησις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπειροτέκεισαν ἐπὶ τοῦτον τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκεῖνον ἀναφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπερρίντο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων βασιλεὺς οὕτως καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅπασιν ὡς [τι?] ποιήσων αὐτίκα μάλα. Cf. Zosimus III, 36, 6; Zonar. XIII, 14; Ammian. Marcellin. XXVI, 1, 3.

30.

[Suidas : Σαλούστιος, ἐπαρχος πραιτωρίων· ὃς προεβίβατο βασιλεὺς Βαλεντινιανόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς διεδέξατο αὐτόν, καὶ ἔθηκε προθέματα, ἵνα, εἰ τις τι ἔδικηται παρ' αὐτοῦ, προσέλθῃ τῷ βασιλεῖ. Οὐδεὶς δὲ προσῆλθεν· ἦν γὰρ ἀγνότατος ὁ Σαλούστιος. Οὗτος δὲ ὁ Βαλεντινιανὸς τὸν πραιπόσιτον Ῥοδανόν (καὶ τὸν πραιπόσιτον ἔκρυψε Χρυσάριον, Suid. v. Προθέματα), ἀδικήσαντα Βερονίαν τινὰ γῆραν, ἧς προσελθούσης τῷ βασιλεῖ ἔδωκε δικαστὴν Σαλούστιον· ὁ δὲ κατεδίκασε τὸν πραιπόσιτον· καὶ τούτου κατακρονήσαντος, τὸν πραιπόσιτον ἐν τῷ ἵππικῳ πυρὶ παραδίδωσι, καὶ τὴν κτῆσιν πᾶσαν τοῦ ἀρχιμουνόχου τῇ γῆρᾳ δίδωσι· καὶ φοβηθέντες πάσης ἀδικίας ἀπίσχοντο.]

Partem hujus loci, ex uberiore narratione male contracti, habes ap. Suidam v. Προθέματα, ubi praepositus ille non Rhodanus, sed Chrysaphius dicitur. Ceterum de Salustio, de quo jam in Ju-

liani rebus vidimus, cf. Zosim. IV, 1 : Κατηγορεῖται δὲ (de Valentiniano ex amicorum beneficio Nicææ agrotante) κατὰ τινῶν ἦσαν ἐπιρριπῶν, ὃς ἀγγινοῖα τε καὶ φρονήσαι διέλυεν ὁ τῆς αὐλῆς ἐπαρχος· ἦν δὲ ἔτι Σαλούστιος. Ibid. c. 2 : Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανῷ διοικήσεως ἔθνων ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτοις· ἐν οἷς καὶ Σαλούστιος ὁ τῆς αὐλῆς ἐπαρχος ἦν. In locum ejus suffectus est Nebridius (365). Ammian. Marcellin. XXVI, 7, 3. Zonar. II, p. 26, B. Tillemont. IV, p. 696. V, p. 7. 50.

31.

Exc. De sent. p. 267 : « Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδὼν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος (ἐν παλαιστρᾷ γὰρ ἐπιπτώκει), διαναστὰς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχέσων γῆν εἴτα ἐπιθυμοίη τῆς ἀπάσης.

« Ὅτι τὸν Θεσεία φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἡρακλείους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδάναι.

« Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στασιάσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθειμένου, Ἡράκλειος ὁ κυνικός προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εὖ μάλα τῇ βακτηρίᾳ τοῦδαρος, « ἄλκιμος ἔσσο, φησὶν, ἵνα τις σε καὶ ὀφειγόνων εὖ εἴπῃ. »

Prima hujus fragm. parte Procopium significari imitatore Juliani censet Niebuhrius. De conjuratione coeptisque Procopii (365) v. Ammian. XXVI, 6—10; Zosimus IV, 4 sqq.; Themist. Orat. VII, p. 91; Tillemont. V, p. 30 sq. 79 sq.

32.

Suidas : Χαριστέρους· ἐνδοξοτέρους. Εὐνάπιος·

« Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλεῖα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνεπαίγεται. »

sino scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res quas nostra ætate acciderunt, cæ, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradendæ lectoribus sunt.

29.

Valentinianus Nicæam in Bithynia ad purpuram est erectus, atque legationes, quæ convenerant ad hunc (Sorianum?) aureas ferentes coronas, jam (Soriani subita morte extincto) ad illum referebantur. Cunctis his legationibus nihil ipse discrete respondit, sed breviter et perfunctorio cum iis collocutus, universa declaravit velociter admodum aliquid se facturum.

30.

Salustius, prefectus prætorio, Valentianum designavit imperatorem. Ille quum imperium suscepisset, successorem ei dedit, et edicto proposuit, ut qui ab illo affectus esset injuria, imperatorem adiret. Verum nemo questus est : fuit enim integerrimus Salustius. Ille Valentinianus præpositum Rhodanum (morte multavit). Quum enim is vihiam quandam Beronicen injuria affecisset, imperator mulieri ad se acro-

denti judicem dedit Salustium : a quo condemnatus præpositus, quum judicium illius nihil faceret, ab imperatore in Hippico crematus est, omnibus archieunuchi bonis vihiæ assignatis. Hoc exemplo territi reliqui omni injuria abstinuerunt.

31.

Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo (in palæstræ enim arena deciderat), exurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam appeteret.

Amant veteres, Thesum, dum Herculem æmulari vellet, exiguum imitationis suæ fructum tulisse.

Quo tempore Procopius, Juliani proxinquus, affectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatens, « Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet. »

32.

Procopius, assumptis illis qui gratiosiores erant, ad imperatorem Valentem per Phrygiam contendit.

33.

Exc. De sent. p. 267 : Ὅτι οὖν οἱ φυσικοὶ φασὶ πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκινήσιαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτὴ μένουσα, οὕτως ἂν τις ἐπέλαβε καὶ τότε τὸν πρεσβύτερον Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἀτακτον καὶ κυματώδη φορὰν εἰς ὁμαλὸν καὶ λεῖον καταστορίσαι τοῦ λογισμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Cf. Zosimus IV, 7, 5 : Ἀλλὰ Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐάλης, τὴν ἐκανάστασιν ἐν τῇ κατὰ Φρυγίαν Γαλατίᾳ πυθόμενος, κατεπλάγη μὲν ἅμα τῇ ἀκοῇ, καὶ ἐπίπλατο παραχῆς. Ἀρβιτίωνος δὲ θαρρεῖν κελεύσαντος, ἔταπτε μὲν ὥς εἰς πόλεμον τὰς οὖσας δυνάμεις. Ammianus XXVI, 7, 13.

34.

Suidas : Μικροῦ, σχιζόν, φανερῶς. Εὐνάπιος· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὀρμίσθου τοῦ Πέρσου. »

Idem : Μικροῦ δεῖν, παρὰ μικρόν. Καὶ χωρὶς τοῦ δεῖν· « Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος, » ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

De re v. Zosimus IV, 8, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἤλυνον ἐκ' ἀλλήλους ὁ τε βασιλεὺς καὶ Προκόπιος, συναντῶσί πως σφίσιν εἰς Οὐάτιρα τὰ στρατεύματα· μικροῦ δὲ ἐδέχθησιν ἡ Προκοπίου μερίς, ὑπερτέρα γενομένη, τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπήν, τοῦ Ὀρμίσθου, τοῦ Πέρσου παιδὸς (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρί), δοξάντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. Attamen Gomarii, qui alter dux Procopii erat, prodicione factum est ut imperatoris copiae vincerent.

35.

Exc. De sent. p. 267. 268 : Μεγαλόψυχον γὰρ καὶ λίαν θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ καὶ τῶν ἀναίτιων. Τὸ

33.

Sicut igitur physici aiunt, cujusvis motus finem esse quietem, quæ motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris (Valentis) incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad æquabilitatem ejus animum tranquillitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omissurus erat rem publicam.

34.

Parum absuit quin res labefactaret Hormisda Persa.

35.

Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere: non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam poenæ insignes imperii luendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subjecti: at enim ommissio poenæ ab eximia virtute venit: ceu si regia dignitas magni-

μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμωρίας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχῃται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, ὥς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀρκούσης ἑαυτῇ καὶ ἀνευ τιμωρίας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅπῃ γνώμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἐγείτω.

Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον ἐοικέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένοι Κύκλωπι.

« Sine dubio agit Eunapius in hoc fragmento de suppliciis eorum qui cum Procopio conspiraverant. Namque Valentem crudeliter post victoriam in reos desævisse ait Ammianus XXVI, 9, nec non Zosimus IV, 8, 6, quibuscum consensisse Eunapium vix dubito. At enim oratores, qui non posteritati, ut historici, sed præsentì temporì serviunt, Symmachus a me editus Laud. Val. I, 21, Themistius Or. VII, Libanius Or. I ed. Reisk. tom. I, p. 113, cum inscriptione, quam ego ad Symmachum protuli, Valentis clementiam prædicant. » Mai ad priorem huj. fr. locum. Cf. Lenain de Tillemont *Hist. des emp.* tom. V, p. 84. — In seqq. exercitum duce suo Procopio privatum confert cum Macedonibus post mortem Alexandri.

36.

Suidas : Αἰλιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συεδρών· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνιστηκῶς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφρόνως ἐχορηγῆθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπλήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πράξει ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, καὶ τὸ θηριώδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἀγρίου οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

« Totum hunc locum ex Historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus e Suida v. Ἀνιστηκῶς: ubi fragmenti hujus pars addito scriptoris istius nomine adducitur. » Kuster. ad Suid.

tudine fastigioque suo sibi sufficiat, ut suppliciis opus non sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia judicet. Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem fuisse Cyclopi lumine cassi.

36.

Ælianus sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris (quæ urbs est Isauriæ), valde liberalis, quique a puero generosos animos concepisset, corporisque dotibus a natura abunde instructus. Membra enim habebat firma, quæque motus animi facile sequerentur: adeo, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, confestim perageret. Doctrinæ neque valde peritus neque plane expertus erat; sed agrestior tamen quo iracundior, insita quadam ferocia et feritate, quæ rationis cultura non esset mitigata vel subacta.

Prima verba usque ad *ἐκ παιδός* iterum Suidas v. Συέδρων apponit, Ceterum *Ælianus* ille nescio an aliunde notus sit.

37.

Exc. De legg. p. 18, 19 : "Οτι τῷ βασιλεῖ Οὐά-
λεντι, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰασιῶν καὶ τῶν ὀνειρίων ἄγοντι,
τὸ ἐπιλεκτὸν ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν στρατεύμα πλη-
σίον ἤδη πού τυγχάνειν, οὗς ὁ Προκόπιος εἰς συμμα-
χίαν ἐξεκκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους
εἶναι τὰ φρονήματα ἔλαγον τοὺς προσιόντας καὶ περι-
φρονητικούς τῶν δρωμένων (Ῥωμαίων? B.), ὀλιγώρους
τε πρὸς τὸ ἐκόλαστον μεθ' ὕβρεως, καὶ πολὺ τὸ ἀγέ-
ρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς
συντόμως αὐτοὺς ἀποταμών τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστρο-
φῆς κατεῖχεν ἐντὸς ἀρκύων, καὶ τὰ ὅπλα παραδόναι
κελεύσας. Οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν
μέχρι τοῦ κινήσai τὰς κόμας (κόμας Wyt.), ἐπιδει-
ξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν
ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο
τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα πρὸς τε μῆκος ἀχρεῖον
ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατὰ τε τὸ μέσον
διεσφιγμένα, ἥπερ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἐντομα. Λι-
γόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰ-
κοῦντες καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἐξα-
πάτην γελᾶν ἠναγκάζοντο. Τούτους ἀπῆται τοὺς γαν-
ναίους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς. Καὶ ἦν τὸ πρῆγμα δριμύ
καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐκ εὐδαιότητον. Ὁ μὲν
γάρ ἔπασκε βασιλεῖ δεδοικέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ
δρκους· ὁ δὲ ἀπέπασκε βασιλεὺς μὴ τυγχάνειν καὶ αὐ-
τὸν οὐκ ὁμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστιθέντος τὸν
Ἰουλιανόν, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδοικὲ συγγένειαν,
καὶ τὰ τῶν πρέσβειων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ βα-

37.

Valenti, quum otium ageret ab externis et domesticis
bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope
jam adesse. Hi vero erant, quos Procopius in suum auxi-
lium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno
cum fastu et arrogantia incedere et omnia, quae se eorum
conspectui obtulissent, despiciere, propterea quod quicquid
injuriae inferbant, id impune faciebant, et arroganter et
superbo se cum omnibus gerebant. Hos imperator intra
breve tempus interclusos in Scythiam reditu, quasi retribus
captos continuit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt,
motu tantum capillorum mentis ferociam indicantes (*mentis
superbiam demonstrantes, eo quod pagos seditione im-
plerent*, sec. Wyttenb.). Hos igitur per urbes dispersos in
libera custodia habuit, et contemptum eorum excitavit his
qui viderunt eorum corpora, in nimiam proceritatem sur-
gentia, graviora quam ut pedes ferrent, et circa mediam
partem exilia, qualia Aristoteles insecta dicit. At urbium
incole quum Scythas in suas domos admissent, ubi eorum
virium imbecillitatis periculum fecerunt, suum errorem ir-
ridere coacti sunt. Hos igitur tam praeclaros Scytharum rex
repetiit. Erat hoc negotium arduum, et huiusmodi quod
non facile posset ad iusti rationem expendi. Dicebat enim,

σιλεὺς ἀντιφώνει, τοὺς τε πρέσβεις ἔχειν τὴν δίκην καὶ
τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς
συμμαχίαν ἔχοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προτάσεων
ὁ Σκυθικὸς ἀναγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν
συνιόντων ἰθύνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν
ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθεῖς, τῇ δὲ τοῦ
βασιλέως ὀξύτητι καὶ προνοίᾳ κατενεχθεῖς ἐπὶ τὸ στα-
θερὸν καὶ ἀσφαλέστερον.

De his belli Gothici sub Valente initiis (366)
vid. Zosimus IV, 10, 1—5, ubi Eunapianae nar-
rationis habes epitomen; Ammianus Marcellin.
XXVII, 5. Ex postrema hujus fragmenti parte
quaedam delibavit Suidas v. Ἀτέκμαρτον· Εὐνάπιος
δὲ λέγει··· Τῷ τε (l. μὲν) ἀξιώματι τῶν συνιόντων
ἰθύνων καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα
προβήσεσθαι (adde καὶ χωρήσειν) πολυτρόπων συμ-
φορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης (l. προσ-
δοκηθεῖς). Quae sequuntur apud Eunapium item
habes ap. Suidam v. Σταθερὸν.

38.

Exc. De sent. p. 268, 269 : Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κα-
τελεγμένος τοῖς νοταρίοις ἐν δίκῃ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ
βασιλέως· τό τε γὰρ εὖ γεγονέναι προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ
εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὴν ἄπασαν, τό τε σῶμα συνήν-
θει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαρρόδιτον ἐν ταῖς συνου-
σίαις κόσμος ἔδοκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελὲς τις καὶ πιν-
αρμόνιος. Ἄλλ' ἔλαθεν, ἥ φησιν Ὅμηρος, ὑπὸ τῶν
ιδίῳ διαφθαρεῖς καλῶν. Τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ ὅσαι
περὶ στρατείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας
ἐπτοχόμενοι καὶ κατηνότες, τὴν ἡμερότητα καταμαθόν-

se hos fide juramento habita ad suppetias imperatori (Pro-
copio) misisse. Valentinus vero negabat, eum, ad quem
miserat, imperatorem fuisse, neque se jurasse: ille Julianum
in medium adducebat, seque propter illius cum hoc con-
sanguinitatem dedisse. Legatorum etiam dignitatem obten-
debat: Imperator contra discebat, legatos illos pernas
dare, et quot eorum adessent, eos pro hostibus delineri,
quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his
causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate
gentium, quae colerunt, et magnitudine apparatusum ma-
gnam variorum casuum et incertae fortunae expectationem
morebat, sed acumine iudicii imperatoris et providentia ad
firmum et tutum exitum perductum est.

38.

Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, jure in
pretio apud Caesarem habebatur: nam et nobili loco natus,
et natura ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis
decus, et in consuetudine familiari venustas concinnam
quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum
erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis
perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quae-
stui publicisque bonis praeiabant, cognita hujus mol-

τες αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς τὰς ὁμιλίας εὐκρατὲς (εὐκρατον? B.; εὐμαρὲς?) καὶ πρόχειρον, ταχὺ μᾶλα τὴν ἀμαχον καὶ φοβερὰν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι πολυκαίαν ποιοῦντες καὶ προβαλλόμενοι καθάπερ ἑλέπολιν τινα καὶ μηχανὴν ἀφυκτον, ἐξέωσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων λογισμῶν τὸν νεανίσκον, καὶ κατέσεισαν εἰς τὸν μαυνώδη καὶ σφαλερὸν τῆς βασιλείας ἔρωτα.

Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν τινα πάσης κακίας τυγχάνειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ ἐκείνης γὰρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων περιττῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν τ' ἀνέφυσεν ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ αὐξηθεῖσα πολέμους ἀνεβλάστησε καὶ φόνους· φόνων δὲ ὁ φύομενος καρπὸς φθορὰ τοῦ γένους καὶ ὀλεθρος· ὃ δὴ καὶ ἐπὶ Οὐάλεντος συνεπράττετο.

De hoc Theodoro assentatorum adulationibus malisque artibus adducto, ut in regnum conspiraret (374), v. Zosimus IV, 13, 4: Ἦν τις Θεόδωρος τοῖς βασιλικοῖς ὑπογραφεῦσιν ἐναριθμούμενος· τοῦτον εὖ μὲν γεγονότα τε καὶ τραφέντα, νέον δὲ ἔτι καὶ τῷ τῆς ἡλικίας θερμῷ βράδιως καλὰ κων θωπείαις ἐπὶ τὰ χεῖρονα σαλευόμενον, περιστάντες τοιοῦτοί τινες ἀνακρίθουσιν, ὥς περιττοὶ τινες εἰσὶν ἐν παιδείᾳ, καὶ τεκμήρασθαι τὸ μέλλον ἐκ τινος κατωρθωμένης αὐτοῖς μαντείας δεινοί. Πυνθανόμενοι δὲ τίς μετὰ Οὐάλεντα βασιλεύσειεν, ἔστησαν τρίποδα, τὸ μέλλον αὐτοῖς διὰ τινος σημαίνοντα τελετῆς. Φανῆναι δὲ ἐν τῷ τρίποδι γεγραμμένα, θῆτα καὶ ε καὶ ο καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ δέλτα. Ταῦτα δὲ μονονουχὶ φωνὴν ἀφιέντα δηλοῦν ὡς Θεόδωρος τὴν βασιλείαν μετὰ Οὐάλεντα διαδέξεται. Τούτοις ἐπαρθείς τοῖς ὕθλοις, ὑπὸ τε τῆς ἀγαν ἐπιθυμίας ἀγύρταις συνεχῶς καὶ γόησιν ἐντυγχάνων, καὶ περὶ τοῦ πρακτεῖου κοινοῦμενος, βασιλεὶ κατάφωρος γίνεται· καὶ αὐτὸς μὲν ἀξίαν ἐξιδού τῆς ἐπιχειρήσεως δίκην. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 8 sqq. Tillemont. V, p. 107 sq.

39.

[Suidas: Φῆστος. Οὗτος περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπαπίστευτο. Πέμπεται δὲ ὁμῶς

τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχετον, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θεσσαλίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θύραθεν, ἀλλ' ἐνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐχουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκίμοῦσεν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὃ τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παραφορὰς ἔρρηξεν καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισπράξας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζῶν τῷ λύθρῳ πάντας συνανήρει καὶ κατέφλοι.]

Eunapio locum primi vindicarunt Valesius ad Ammian. XXIX, 2, 22, Küsterus ad Suid., Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. c. 4. Nonnulla hujus fragm. Suidas repetit v. ἔχετος, θύραθεν. — De Festo cf. Ammian. Marc. XXIX, 2, 22: *Festus quidam Tridentinus ultimi sanguinis et ignoti, in nexum germanitatis a Maximino dilectus ut sodalis et contogatus, decernentibus satis ad Orientem transgressus est: ibique administrata Syria, magisterioque memorie peracto, bona lenitudinis et reverentiae reliquit exempla: unde regere Asiam proconsulari potestate exorsus, velificatione tranquilla (ut aiunt) ferebatur ad gloriam. Audiens autem Maximinum optimo cuique exiliale, obtrectabat subinde actibus ejus ut perniciosius et foedis. Sed quum impie peremptorum exsequiis suffragantibus ad praefecturam venisse hominem comperisset immeritum, exarsit ad agenda sperandaque similia; et histrionis ritu mutata repente persona, studio nocendi concepto, incedebat oculis intentis ac rigidis, praefecturam autumans uosfore propediem, si ipse quoque se contaminasset insontium poenis. Et quanquam sint multa et varia, quae, ut levius interpretemur, egit asperime: pauca tamen dici sufficiet, quae sunt nota ac pervulgata, philosophum quendam Cæranium (Κοίρανον Eunap.), haud exilis meriti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum occidit, quod ad conjugem suam familiariter scribens, id sermone addiderat Greco: Σὺ δὲ νόει, καὶ στίφα τὴν*

39.

lilia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere ceperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem assentationem, quam illi ceu tormentum quoddam et machinam insuperabilem admoventes, juvenem e sanis salubribusque consiliis dejectum ad furiosam perniciosamque regnandi sitim perpulerunt.

Aiunt avaritiam malitiae omnis esse fontem; immo nec ipsi malitiae jucundam esse vel utilem. Etenim ex hac scaturigine atque ex nimia pecuniae cupiditate, ubi semel pars animi deterior hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines gignitur et contentio. Discordia augescens bellum caedesque parit: caedium autem fructus est humani generis vastitas et exitium. Quae omnia sub Valente evenerunt.

Festus temporibus Valentis in Asiam proconsul mittitur (374), fasci regii curator, idemque crudelitate sua effecturus, ut Homericus ille et fabulosus Echetus, et si qui alii fuerunt in Sicilia vel Thessalia tyranni, cum eo comparati, aurum et ludus viderentur. Insania autem ejus non apparebat extrinsecus, sed penitus rabie actus furebat, quippe homo natura malus, tum vero potestatem nactus: qui suppliciorum immanitate, quae in aula regia florebat, relicta, nullum iniquitatis et petulantiae genus praetermisit. Ad tantam vero insaniam et sanguinolentiam processit, ut Maximum gladio interficeret, Cæranum Aegyptium caedi ejus addens. Quum autem adhuc cruore caleret et serveret, omnes una occidebat et cremabat.

τύχην : quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius aliquid agendum agnoscat. De cæde Maximj aliorumque multorum, qui post Theodori conspirationem in γοητείας et veneficiorum suspicionem venerunt, vide Zosimus IV, 14 sq. : Πρὸς δὲ ὀργὴν ἀμειτρον ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς, ὑπόπτως εἶχε πρὸς ἀπαντας τοὺς ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτους ἢ ἄλλως λόγοις ἐν-τεθραμμένους... Πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνὴρ ἦτο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἰάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος. Ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φόνῳ μᾶλλον ἢ ψήρῳ δικαίᾳ κατακριθέντες... Τῶν δὲ ἀτοπημάτων ἦν κολορὸν Φῆστος, ὃν εἰς πᾶσαν εἰδῶς ὠμότητα πρόχειρον ὄντα, τῆς Ἀσίας ἀνθύπατον ὁ βασιλεὺς ἐσταίεν, ὡς ἂν μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων ἀπολειφθείη. Πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὗρεν, ἀκρίτως ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑπερόριον ἐαυτοῖς φυγὴν ἐνάγκασεν ἐπιθεῖναι. De Maximi cæde v. Eunapii Vit. Maximi p. 63 ed. Boiss., ubi ad Historias suas lectorem relegat : Καὶ ταῦτα ἴσχειν οὕτως, καὶ ἐν ταῖς διεξοδικαῖς ἀκριδέστερον γέγραπται. Ibi Festum dicit φοινικὴν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν. Ammian. Marcellin. XXIX, 1, 42 : Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingente nomine doctrinarum, ... oraculi supra dicti versus audisse simulatus, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro prædixisse, consultores ipsos suppliciis poenalibus perituros : Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quaestoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviolem. Quæ subijcimus ex Suida, item Eunapio viri docti vindicari volunt.

40.

[Suidas : Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Πατρίκιος· οὗτος ἤχμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασι-

40.

Simonides. Hic imperatoris Joviani temporibus ob philosophiam erat celeberrimus.

Patricius. Hic floruit sub Joviano Imperatore. Fuit autem ex Lydia. Qui ex occurrentium aut apparentium signorum conjectura vates fuit accuratus.

Hilarius Phryx, sub Joviano Romanorum imperatore. Fuit autem vix doctrina quidem non celebris : sed deus ipsi futurorum præscientiam impertiri videbatur. Quare fuit præstantissimus vates.

41.

In prioris Historiarum parte, quoniam nemo adhuc certa narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunul

λίως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· δε τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατραχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριδὲς ἦν ἐξεταστής.

Ἰάριος ὁ ἐκ Φρυγίας· ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλείᾳ Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς εἰδοὶ τῆς τοῦ μᾶλλοντος προγνώσεως, ὥστε ἦν μάντις ἀριστος.]

Cf. Zosimus I. 1.; Ammian. XXIX, 1, 7 : Corruptus Fidustius... rei totius calamitosum aperit textum : absolute confessus, se cum Hilario et Patricio vaticinandi peritis, quorum Hilarius militaverat in Palatio, de imperio consuluisse futuro, etc. Idem, § 37 : His accessit philosophus Simonides, adolescens ille quidem, verum nostra memoria severissimus. Qui quum audissey negotium per Fidustium deferretur, et causam non ex veritate, sed ex unius nutu pensari vidisset, didicisse se dixit prædicta, et commissa pro firmitate animi tacuisse. De alio quodam Hilario, qui anno 395 periit, vide infra.

41.

Exc. De sent. p. 269, 270 : Κατὰ μὲν οὖν τὰ πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδένος οὐδὲν σαρὲς ἔχαιν λέγοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐννοὶ, δη τὴν καίμενοι τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέδραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἐρριψαν γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας λογισμοὺς εἰρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων δοξάζοντι πρὸς τὸ ἀκριδὲς, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀπαρτήσαιμεν, μηδὲ παραφέροι πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος. Ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτόν πάσχοντες τοῖς ἐκ παιδῶν οἰκίαν μικρὰν καὶ φαύλην οἰκίσασιν, εἴτα διὰ τύχης εὖροιαν μεγάλων καὶ λαμπρῶν ἐπιλαβομένοις οἰκοδομημάτων, ὅμοις [δὲ] διὰ συνήθειαν τὰ ἀρχαῖα θαυμάζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προειρημένα γιγνῆσθαι συγχωρήσαντες ἐτέρων ἀποστει[ρούμεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὥσπερ οἱ κατὰ τινὰ θεραπεῖαν σώματος τὰ πρῶτα χρησάμενοι φαρμάκῳ δι' ὠφελείας ἐλπῖδα, κατὰ τὸ κρεῖττον πείρα δοκιμάσαντες ἐκ' ἐκείνου μεθίστανται καὶ βλέπουσιν, οὐ τῷ δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναιροῦντες, ἀλλὰ τῷ δευτέρῳ

universam Europam pervaserint, Scythicumque genus propulsarint, nos quidem memorias veteres colligentes, rem probabili ratiocinatione tractavimus : tum quicquid relatum erat, diligenti iudicio exploravimus, ne quid minus probabile proferremus, et ne sermo noster veritate procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum, qui in exigua vilique casa a pueris enutriti, dein favorabili fortunæ cursu magnas atque splendidas domos nacti, nihilominus consuetudine victi antiquos adhuc amant lares atque amplectuntur ; haud nos, inquam, prædictis utcumque narrata fuerunt indulgentes, alia negligemus : quin potius instituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam medicinam, quam utilem sperabant, jam adhibuerint, mox

σμένω κακῶς τὸ ἀληθὲς ἐκπαισάγοντας, καὶ καθάπερ φῶς ἀπὸ λαμπρόδος διὰ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος ἀφανίζοντες καὶ ἀμειλύνοντας, ὁμοίως ἐπιθήσομεν τοῖς εἰρημῶν τοις τάλανθίσταρα, κάκεινα διὰ τὴν ἱστορικὴν δόξαν συγχωρήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐπελευσάμενοι καὶ παραζεύξαντες.

« Gothos ab Hunnis supervenientibus casos victosque petivisse a Valente ut in Romanam ditionem trajecto Istro reciperentur (376), tota vetus historia testatur. Dicturus hanc rem Eunapius coeperat hic scribere de Hunnorum origine. Verum ejus narrationem infelicitè amissam non incuriose supplet Zosimus IV, 20. » Mai. Ad locum Zosimi cf. Reitemeyerus Zosimi vel Eunapii errores castigans. Ceterum v. Ammian. XXXI, 2. Hunnorum mentionem ex Eunapio Suidas quoque injicit v. Καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ. Εὐνάπιος· « Οἱ δὲ Οὐννοὶ πλατὺ καγχάζαντες ὤχοντο. »

42.

Exc. De legg. p. 19-21 : « Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννων ἀναιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων (τὸ πλῆθος), οἱ μὲν ἐγκαταλαμβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέχναις διεφθείροντο, καὶ οὐδεμία φειδῶ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὠμότητος. Τὸ δὲ συναλισθὲν καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμήσαν πλῆθος μὲν (ἦν?) οὐ πολὺ τῶν εἰκοσι μυριάδων ἀποδέουσai (ἀποδέον, ὅσοι?) συνῆλθον [τῶν] ἐς τὸ μάχιμον ἀκμαζούσας (ἀκμαζόντων?). » κινηθέντες [νικηθέντες Hoesch.] καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖρας τε ὄρεγον πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας, ἐπιτραπῆναι τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν ὁδου-

ρόμενοι, καὶ προσθήκην τῇ συμμαχίᾳ παρῆλιν ἐπαγγελλόμενοι. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξειν ἀνευ βασιλείας γνώμης. Ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλεῖα ἡ γνώσις· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνώμῶν ἐν τῇ βασιλικῇ συλλόγῃ ῥηθεισῶν, ἔδοξε τῇ βασιλεῖ. Καὶ γὰρ ὅπῃν τι ζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας, οἱ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέγραπται οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διττῶν κατὰ σφῆς ἔδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἀνεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. Τούτων ὅτῃ ἕνεκα, καὶ ὥς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ δπλα καταθειμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάβασιν ἐκ βασιλείας ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ πύθαιδες βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀποδασμὸν τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολεμίους διέφθειραν. Οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν, πολιτικούς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀντιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀγραίον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδείξαντες καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, καὶ ταύτην εἰς ὁμηρείαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς ὄχθαις, καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περαίωσιν, εἰ μὴ τὰ δπλα καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνοιν. Οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἤρα παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἡλῆει (ἦλω? W.) γυναικὸς εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὃς δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε

tamen, si potiore aliam experientia edocti fuerint, hanc deligunt atque praecoptant; sic nos haud sane priora dicta confodientes, sed erroneis opinionibus veras res supponentes, ac veluti faculae lucem solaribus radiis opprimentes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus. Nempe et superiora illa in historicae opinionis loco esse sinemus, et praesentia addemus juxtaque apponemus, ut veritati consultum esse videatur.

Hunni vero cachinnantes abierunt.

42.

Scythiis victis et ab Hunnis casis et ad internecionem usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt, quum nullus crudelitatis et caedum esset modus; qui autem collecti effugerant non minus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et aetate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam (Istri) stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fetu et vociferatione emittebant, trajectionemque sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani, qui ripis praerant, nihil se nisi imperatoris jussu facturos responderunt. Quamobrem hujus rei cognitio est ad imperatorem delata. Quum res in magna varietate versaretur multaue in utramque partem in consilio principis dicta es-

sent, tandem assensus est, maxime propter emulationem, quam habebat cum his qui imperium cum eo tenebant. Erant autem filii fratris, quemadmodum et supra dictum est, qui imperatoriam potestatem inter se dividendam statuerant, non patri arbitrio permessa divisione. His causis impulsus, tum etiam quia maxima accessio potentiae foret Romanis, jussit Scythas admitti, modo arma deponerent. Antequam vero trajectus esset ab imperatore concessus, Scytharum audaciores et elatiores transitum sibi vi aperire constituerunt, sed vi repulsi deleti sunt. At illi qui eam Scytharum exercitus partem oppressam consecerant, magistratu privati sunt et capitis periculum adierunt, quia videlicet hostes trucidaverant. Qui autem apud imperatorem primas partes gratiae occupabant, et plurimum apud ipsum valebant, eos irridebant, tanquam homines militares et bello quidem aptos, sed rerum civilium prorsus rudes. Praeceperat imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli usui aptam suscipere aetatem et per Romanorum ditionis terras dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent; neque eo secius ad ripas consisterent, ut turbas pugnae aptas minime transgredi sicerent, neque navigia illis ad trajectionem praebere, priusquam arma deposuissent, quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista mandata exceperunt, exarsit hic amore pueri alicujus candidi

τῶν δώρων, τὰ τε λινὰ ἱμάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐκ' ἀμφότερα θυσανοειδές· ἕκαστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ἐπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκιστῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομιωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας παλαιούς μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦτον ἀκονιτὶ πρᾶγμα διαπειραγμένοι καὶ τὴν οἶκον συμφορὰν εὐτυχίσαντες, οἷγε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἐπελάμβανον, εὐθὺς πολὺ τι βάρβαρον ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἀχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείρατο. Οἰκίεται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἀβροτέρας ὄραν ἢ κατὰ αἰχμαλῶτον. Παιδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικόν (τοῦ οἰκετικοῦ? W.) πρὸς τε τὴν εὐκρεσίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφύομενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δρακοντείων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὅποις ἄμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἀνδρας ἀναπάλλεσθαι (ἀνατέλλεσθαι? W.)· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεστὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ

φόνων, ἀναλθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξιμένοις ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκότων εἰς ἐπανάστασιν εὐθὺς ἐγερθὲν καὶ μαχόμενον, πολὺ δεινότερον καὶ τραγικώτερον συνετόλμησεν ὢν ἔκπληεν. Ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστὶ καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ (καὶ? W.) ταῦτα ἀναγράφειν ὁ λόγος ἦν. Τοσούτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἄμα καὶ εὐάνδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἀπιστος καὶ παράλογος ἐπανάστασις ἐξαπιναιώς καὶ παραγρῆμα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρευσεν εἰς τοσόνδε καὶ καθημάξεναι ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Δόξαν δ' αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιωμαχοῦ μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐβάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχέρωσαν. Περιεστῆται δὲ εἰς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαριθμητοὶ καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσείσθησαν καὶ ἐτι σώζονται τειχῶν ἐνέκιν καὶ οἰκοδομημάτων· ἡ δὲ χώρα καὶ (κατὰ? W.) τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶν ἀοίκητον καὶ ἄβυστον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμῆσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέξει, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον

et vultu grati ex his, qui trajecti fuerant, alter misertus est uxoris formosae unus ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alios magnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorem quavis licentia implerent. Itaque victi ejusmodi victoria sordidissima et scelestissima eos tanquam benefactores et servatores prisca cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine illo labore adepti, patriam calamitatem jam lucro apponentes (nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium), multam statim barbariem frangendo perfide sordere prodiderunt. Imbellis quidem aetas quam prior transierat, diligenti studio curaque eorum, qui hoc consilii dederant, per provincias distributa fuerat sparsimque collocata. Porro cernere erat domesticos eorum et uxores et liberos, hos quidem bullas regias ferentes, illas autem delicatius, quam captivas decebat, victilantes. Liberiorum autem et servitiorum corpora salubritate acris excrecebant, praematuraque aetate pubescebant, atque omnino gens hostilis ubique pullulabat. Aiant veteres fabulae, satis in Bœotia et Colchide draconum dentibus, armatos homines ex ea natione semet extulisse: nostra vero aetas fabulam istam publica in loco veroque opere effectam dedidit, et spectare coacta est. Nam statim ac Scythici generis soboles, ceu dentes illi, in Romano imperio sala fuit, ubique odia rixaeque et cordes exaudiebantur adole-

scantium horum, qui intempestive ad aetatem armiferam perveniebant. Atque ita juvenus potentiae Scythicae generosissima cepit protinus, loco eorum a quibus nuper expulsa fuerat, hospites suos oppugnare, hisque mala multo luctuosiora pejoraque inferre, quam ipsamet perpessa fuerat. Profecto universa Thracia et huic finitimae provinciae Macedonia atque Thessalia, tam uberes tamque admirandae erant, ut nulla satis oratione describi possint. Hanc talem tantamque regionem tam beatam tamque multis ac strenuis viris cultam, infida atque insperata Scytharum sellio, quae statim post transitum conspirato ausu erupit, adeo stravit et calamitatibus vastam fecit, ut, comparata cum his praedatio aurum esse videretur Mysica illa quae proverbio fertur praedatio. Quum ergo Scythia rebellare libuisset, quo tempore nullae copiae resistendo idoneae aderant, multitudinis sua incautos inermesque cives perterruerunt, multisque cordibus in devictos sevientes regionem incolis nudaverunt. Inde factum est ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae munitibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integre et illaese permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta jacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Sara-

ἐνταῖνων (ἐντύνων? D.) ἑαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἦδη γάρ καὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς ταίχεσιν ἠνόχλουν περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν δρῶντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηρότες. Ὁ δὲ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἡ τύχη. De re cf. Zosimus IV, 20.

43

Suidas v. Πρόβολος· Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε, καὶ προβόλους τε ὑπαλάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. »

« Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. V. Zosim. IV, 20, 8. » Boisson.

44.

Exc. De sent. p. 270 : « Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἅπασαν ὥσπερ τις κανὼν ἡχρίδωμένος. »

« Marcianus hic est sub Valentiniano jun. vicarius, de quo loquitur in codicis Theod. Prosopographia Gothoffredus. Jam quod ejus virtutes Eunapius commendat, bene est; nam et Symmachus, Epist. VIII, 23, ad hunc quasi severi moris magistrum scribit de vitæ suæ castimonia eximia; cujusce argumenti literas ad Clodium certe non scripisset. » Mai.

45.

[Suidas : Μουσώνιος, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλείας.

cenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimere. Jam enim usque ad Constantinopolim excurrerant, et tanquam urbem obsidentes moenia incursabant, quum nullas copias, quæ illis resistere possent, cernebant, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

43.

Rex autem quum hos exceperet, ipsis et pecudes et agros distribuit, existimans eos validissimi et adamantini muniti loco sibi fore adversus Hunnorum irruptiones.

44.

Marcianus ad omne virtutis genus tanquam regula quadam exactus erat.

45.

Quæcumque optima erant, si quis ea cum Musonii gravitate et actiosa ingenii profunditate contulisset, parva videbantur. Propter quæ jure meritoque laudatus, maritimam Asiæ regionem peragravit, eique proconsul etsi majorem dignitatem haberet, iter facienti cedebat. Musonius igitur quum paucis diebus omnem illam oram perlustrasset,

Πάντα, ὅσα ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου καὶ τὴν σὺν τῷ ὀρκατηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἧ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἄλιτενῇ χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον καὶ μεζονα ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίστατο, κακείνος ἅπαντα ἐπιὼν ἐν ἀλίταις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἀδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις· ἀλλὰ παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· Εὐνάπιος γάρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπιστάται τοῖς πραττομένοις.]

Exc. De sent. p. 270, 271 : Φιλόκαλος γάρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος τοὺς πανταχόθεν καθειλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὥσπερ ἡ μαγνητικὴ λίθος τὸν σίδηρον. Οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖνα, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἰδέναι.

« Ὅτι συντηρῆσθαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώνιος ἱππον ἐπιβάς ἐξῆλθε τῶν Σάρδεων. Καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν συγγραφεῖα μεταπεμφάμενος ἐδάκρυσε τὴν ἐξοδὸν, καὶ ἀνδρὶ τάλλα γε ἀτεράμονι καὶ ἀτέγχετ' ἄκρυα κατεχεῖτο τῶν παρειῶν ἀκρατέστερον. »

« Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεοδώρου τοιοῦτόν ἐστιν· »

Ἐνθα μὲν Ἀίας κείται ἀρήιος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἐνθα δὲ Πάτροκλος θεὸν μῆστορ' ἀτάλαντος·
ἐνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανείκελος ἥρωσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιο τέλος Μουσώνιος ἦρως.

« Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκόπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραγεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ

mare tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quæ fiebant, ut injustis, querebatur : sed illa, quæ tributorum causa conferebantur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius (a Nostro ille diversus) enim, Phrygius orator, negotio illi præerat.

Pulchri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, ceu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

Bello jam indicto, Musonius, equo conscenso, Sardibus progressus est. Tum Theodorus, quum eum, qui hæc scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immitti lacrimas ubertim per genas manabant.

In Musonium epigramma Theodori hoc est :

Ubi jacet Ajax Mavortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio per :
ibi tribus heroibus animo vitæque sine
persimilis Musonius heros jacet.

Romani ab Isauris occisione cæsi fuerunt. Atque huic tanquam dramati magno et atroci Musonii episodium non minoris momenti fata adjunxerunt. In hoc autem historię

πραχθὲν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προειρημένα, ὥστε τοῖς καιροῖς μὴ πολὺ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφὴν.

Suidæ locum ad Eunapium referendum esse primus monuit Valesius ad Ammian. Marcell. XXVII, 9, 6; ubi hæc: *At in Isauria globatim per vicina digressi prædones, oppida villasque uberes libera populatione vexantes, magnitudine jacturarum Pamphyliam adfluebant et Cilicas. Quos quum nullis arcantibus internecive cuncta disperdere Asiæ vicarius ea tempestate Musonius advertisset, Athenis Atticis antehac magister rhetoricus: deploratis novissime rebus, luxuque adjumento militari marcente, adhibitis semiermibus paucis, quos Diogmitas appellant, unum grassatorum cuneum, si patuisset facultas, adoriri conatus, per angustum quendam transiens devezitatis anfractum, ad inevitabiles venit insidias: et ibi cum his confossus est quos ducebat. Mors Musonii pertinet ad annum 368. Unde patet hæc memorari præter ordinem chronologicum. Idque ipse Eunapius indicat verbis: Ἐνταῦθα που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθὲν, ὅτι τοῖς χρόνοις παρέτεινεν... ἐπὶ τὰ προειρημένα. Scilicet Isauri post motus illos, quibus Musonius periit, quieverunt usque ad annum 376. De hoc autem tempore Eunapius loquens superiora, quatenus ad Isauros pertinent, repetiit. Quemadmodum Eunapius, sic Zosimus (IV, 20 ad ann. 376) quoque turbas Isauricas eo loco commemorat quo de Hunnis Gothorumque migrationibus sermo est. Ceterum de Musonio cf. Eunapius in Vit. Proæresii p. 92 ed. Boiss.: Ἐπανίστη δὲ αὐτῷ (τῷ Προαιρείῳ) ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιστικὴν ὁμιλητὴς ὢν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται), καὶ ὅτι γε ἀντὶ τῆς καταμαθῶν πρὸς τὴν ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλιστα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν καταπήδησεν. V. Wernsdorf. ad Himer. p. 473. De filiis ejus cf. Zosimus V, 5. — Ὁ Θεόδωρος] = Arbitror hunc esse Theodorum Iamblichi discipulum, qui appellatur in Comm. ad Nicomach. Arith. p. 61,*

vel Theodorum aliquem magistratum. Tum et Theodori proconsulis exstant epigrammata duo ap. Brunckium tom. III, p. 6. = Mai. Idem Major ex epigrammate colligit ad Ilium Musonium esse sepultum. — E postremis quædam adducit Suidas v. Ἀρᾶμα et Ἐκτισόδιον.

46.

Exc. De sent. p. 271. 272: Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἤνικα οἱ Σκύθαι τὴν Μακεδονίαν ἐκίτρεχον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν τὰς πανταχόθεν οὐνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ παράδοξον ἐργασάμενος. Ὅσον δὲ παιδεία ἀνγνωσίως ἰσχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβὲς θεωρία πρὸς ἀμαχὸν τινα καὶ γραμμικὴν ἔκθεσιν τελευτῶσι καὶ συναγχασμένῃ, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. Πολλῶν γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πόρρωθεν βοούσης, ὅτι οὔτε πολλοῖς οὔτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν ἀπειγνυκῶσιν ἑαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτοίμως ἔχουσιν, ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατοπέδα καταλύειν συμφέρει χρόνῳ τρίβοντα τὸν πόλεμον καὶ περικόπτοντα τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπιτηδείων, ὅπως ὑπ' ἑαυτῶν πολεμοῖντο δι' ἑνδεῖαν πολλοὶ τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύουσιν, ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχωσιν, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὐσῃ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὡς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἡ κτῆσις * — σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίῳ διαφαρμένους καὶ ἀγνοαῖς ἐπὶ χεῖρον προκαταλημμένους.

De Valentis contra Gothos bello (378) vide Zosim. IV, 21, 1. In postremis σπανιώτερον δὲ οὐδὲν ἀρετῆς κατὰ. sermo est de improbitate eorum qui Constantinopoli rebus præfecti erant. Quibus quum bellum committere tutum non putaret Valens, ex Italia advocavit Sebastianum, virum integrum prudentemque, de quo v. fr. 47. Cf. Zosim. IV, 22, 6 sq. Ammian. XXXI, 11, 1.

47.

Suidas: Σεβαστιανός. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις· εἰ-

loco id positum est, quia tempus ejus usque ad prædictas res profunditur sitque lis coactaneum, adeo ut temporibus haud multum declinet a tramite historia nostra.

48.

Valens Cæsar, quo tempore Scythæ Macedoniam incurabant, profectus (Antiochia) Constantinopolim militares undique copias contrahens, magnum quid moliens et inopinum. Jam quantum valeat ad belli usum literarum cognitio, quantumque historia accurata notitia prosit his qui certum aliquem et definitum necessariumque exitum sortiri volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti procul mittens docet, neque magno, neque parvo

militem numero adversus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pugnandum; verum ejusmodi exercitus trahendo bello esse dissolvendos, subtractis interim comæditibus, ut intestina necessitate vincantur, dum alimoniam penuriam numerus prægravat: neque his concedendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pugnas tentandas facultatem liberam habeant, cujus arbitrium penes adversarios sit.

Quum ejusmodi virtutem adeptio * — Nihil rarius virtute est in vitioso vitæ genere atque in moribus ad deteriore semitam prorsus.

47.

Sebastianus. Hic tempore Valentis fuit. Sub quo quum virorum bellicosorum delectus haberetur, hic vir omni

ρίθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμίᾳς ἀρετῆς ἀποδίων· οὐδένος γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων [ἐλείπετο], ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκίμοισιν εἰς ἀπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὦν, ἥμισυ φιλοκίνδυνος ἦν· οὐ δὲ ἑαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὅπλων κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ προήρητο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἦρκει, καὶ ὁρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὦν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφ' ἑρὶ πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οὐκίων, καὶ τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι (?) συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἰπὶν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παραίχων ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλας καὶ λαμπραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων κολοσσός, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὦν, οὐκ ἔστιν ἐράσμιος, κακείνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαστός ὦν, οὐκ ἔσχε χάριν· προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητά τοις κατακοιμισταῖς εὐνούχοις τῶν βασιλείων, εὐχολος ὦν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας.

Exc. De sent. p. 272, 273 : Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βασιλέως Οὐάλεντος εἰληφὼς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν δισχίλους ἤτησεν ὁπλίτας. Τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἵρέσεως αὐτὸς ἐπιτραπίς, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος, ὅτι κινδυνεύσει περὶ δισχίλους, εἴτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὀλίγους αἰτοῖ, τὰ λοιπὰ δὲ Σεβαστιανὸς ἐφη τὸν πόλεμον εὐφῆσιν· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεσθαι· πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων

δὲ ἀρχομένων εἰς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐπιτυχανούσης, τό γε (τότε B.) κατὰ μικρὸν προσιόντας βῆον ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἐνταθῆσθαι.

Suidæ locum Eunapio vindicavit Valesius ad Ammian. XXXI, 11. Nonnulla ex eo iterum affert Suidas v. Κολοσσός et Προσκεκρουκῶς. Cf. Zosim. III, 23.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

48.

Exc. De sent. p. 273 : Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδόσιος, παραλαβὼν τσαούτην ἀρχὴν καὶ βασιλείαν, συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλίχον ἐστὶ κακὸν ἐξουσία, καὶ ὅτι πρὸς τὰ πάντα στεγανόν τι καὶ μόνιμον πλὴν εὐτυχίας ἀνθρώπος. Οὐ γὰρ ἔφθασε παρελθὼν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ καθάπερ μεράκιον μελλόπλουτον πατὴρ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ γρήματα σεσωρευκός διὰ σωπροσύνην καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεύσαν τῶν πραγμάτων σφοδρόν τινα καὶ παντοῖον δλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαίνεται, οὕτω καὶ τότε ἦν ὁρῶντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιωπῆς, τὸν γε ἔμφρονα, μηδένα τρόπον ἀμελούμενον κακίας καὶ ἀκολασίας εἰς τὴν κοινὴν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφοράς ἀκίνδυνον.

« Eunapium Christianis omnibus fuisse infensum imperatoribus satis novimus. Hic autem reprehendit Theodosii luxum; cujus vituperationis imitatore habet Eunapius Zosimum, qui, IV, 27, ait Theodosium exorsum esse imperium a luxuria, sordidia et prodigalitate. Pergit porro idem Zosimus Theodosii luxum describere IV, 28. 33. 50. Sed

spe melior est inventus, nullius virtutis expertus. Nullus enim erat non solum illius ætatis hominum, sed ne prisorum quidem et eorum qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset jure comparari. Qui, quum bella amaret, minime tamen periculorum amans erat, non propter se, sed propter eos quibus imperabat. Pecunie copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victu vero utebatur duro et aspero, qui ipsi defatigato sufficeret, et ad laborem eunti non esset impedimento. Quum autem insigniter militum amans esset, vitiis tamen eorum non gratificabatur, sed omnem illorum avaritiam et rapacitatem a suis avertens in hostes convertibat. Illos vero, qui hæc violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adjumento. Denique, ut paucis rem expediam, se ipsum virtutis exemplum et effigiem præstabat. In magnis autem et splendidis præturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem formidabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Et quum propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum (Gratiani et Valentiniiani II) cubicularios, ipsi, qui propter pauperatatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successor datus est.

Sebastianus, imperium copiarum ab imperatore Valente

consecutus, præter omnium expectationem duo millia tantummodo militum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuisset, eidemque gratum animum imperator testaretur, quod duobus tantum stipatus millibus prælium experiri auderet, insuperque causam rogaret tam paucos poscendi. « Quæ desunt, inquit Sebastianus, bellum inveniet; nam felicibus multi adjungentur: nunc vero multitudinem corruptam a perditis moribus revocare per arduum est. Contra si pauci ad virtutem incipiant retrahi, tunc disciplina adhibita illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt. »

48.

Theodosius Augustus, tam lata ditione imperioque potitus, veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse potestatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obduratum felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulus luculentam patris hereditatem diuturna frugalitate parsimoniaque partem repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu ad prodigendam rem inventam rapitur: sic tum licebat cordato homini tanquam e specula observare Theodosium ad commune rei publicæ exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

contradicit calumniae Victor in Epitome de Theodosio dicens, *prohibuisse lege ministeria lasciva psaltriasque comissationibus adhiberi, etc. Elegans lautumque convivium dare solitum, non tamen sumptuosum, etc. Vescendi continentia valetudinem rexisse*. Contradicit etiam Themistius in oratione quam ego Mediolani edidi, de praefectura suscepta, cap. 7, 9, qui Theodosium Marco et Antonino patrem philosophia dicit. » Mai. Zosimi auctoritatem tuetur Reitemeyer. ad Zosim. p. 593. — Ἀπορία γάρ κτλ.] » Vix dubito quin h. l. Eunapius Theodosium reprehenderit veluti tributorum graviorum exactorem, quod facit Zosimus IV, 29. 32 : cui pariter insimulationi diserte obviam it praedictus Victor, tum multo luculentius Themistius in Oratione I. cap. 17 sqq., qui sublata propemodum a Theodosio tributa narrat, redditum a fisco aurum, expeditum aes alienum, victum suppeditatum, orbis pueris puellisque consultum, proscrip- tis restituta bona, barbaros ipsos in ditione Romana commeatu sublevatos ab imperatore de- praedicat. » Mai.

49.

[Suidas v. Ἐκμελής. « Καὶ Θεοδοσίος δ βασιλεὺς ἐκμελής ἦν καὶ πάσῃ βραθυμίᾳ ἐκχεόμενος. »] Verba Eunapii agnoscit Boissonadius. Idem ad rerum statum, qui Theodosii temporibus erat, spectare cen- set sequentia :

Idem : Σιρομάστης, σχεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναϊς ἐρευναν. » Εὐνάπιος. « Ὅστε δ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. » « Describat forte immanem hanc pecuniae cupiditatem, qua Theodosius laborabat, quum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorque- rent, et imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάστην praeferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV, 28, 32. » Boisson.

Idem : Ῥύμη, δρυὴ βίαία. Εὐνάπιος. « Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ῥύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἀρχόντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι. » Cf. Zo-

sim. IV, 29, 3 : Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες πένια τε καὶ ἀρχόντων κακίᾳ τρυχόμενοι, εὐστρυγῇ καὶ οἰκτιστὸν ἔτριβον βίον κτλ.

Idem : Ἐπέκλυσεν, ἐκαθάρισεν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέρ- ρησε. « Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. » Eunapii esse conjiciunt Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. 4 et Boissonadius.

50.

Exc. De sent. p. 274 : Ὅτι οἱ Νικοπολίται τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγάλασαν, εἰ τοῦ φόβου τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἐπασχον, τὸ μὲν βοηθῆσον αἰεὶ δι' ἐλπίδος λε- πτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κινδύνων ἐνεστηχὸς πείρα καὶ δῶκε διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες. Οὔτε γοῦν αὐτοὶ φρουρὰν τινα στρατιωτικὴν πεμφθῆσθαι προσεδόκη- σαν, οὔδ' ἐν ἑτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ τῶν μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες ἐς ἐλευθε- ρίαν ἐπικίνδυνον ἀπέστησαν.

Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θράκην ἐδήω- σαν κατὰ μικρόν.

« Nicopolim eo anno quo Valens periit, qui an- nus proximus est Theodosii imperio, occupatam a Gothis dicit Ammianus XXXI, 11, 2 : *Barbari, motu imperatoris cum abundante milite cognito, popularibus jungere festinant, circa Beroeam et Nicopolim praesidiis fixis*. Jam vero ex hoc Euna- pii excerpto cognoscimus Nicopolitanos barbaris praepotentibus ultro sui deditionem fecisse; cete- risque Thracibus, qui metu experiendae regiae po- testatis ad barbarorum partes minime accederent, timiditatem atque stultitiam exprobravisse, pro- pterea quod praesentia extrema pati mallent, quam incertam experiri fortunam : nec Romanorum praesidium, metu amittendae libertatis, implorarent, neque cum barbaris conspirarent. » Mai.

51.

Suidas v. Παραστάτης. Καὶ Εὐνάπιος. « Πολὺ δισταῶντας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποιή- τὰ δπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ ῥί- ροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα. » « Hoc fra-

49.

Theodosius imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

Tantus erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros vi- classe ipsis esset aurum et quidam albus dies.

50.

Nicopolitani Thracas ceteros irridebant, qui ob regiae potestatis metum male se mulctari perpetuebantur, dum

suppetiarum exiguum spem foverent, ingruentia vero infor- tunia propter suam ignaviam spectant reque ipsa experimur. Igitur nec ipsi praesidium aliquod militare mittendum sibi exspectabant, neque in aliis fiduciam salutis colloca- bant, atque ita his neglectis, quae sibi tutelae esse non possent, in periculosam libertatem incidebant.

Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

51.

Jussit eos (*Molares*) magno inter singulos spatio relicto procedere, ne arma, vel ad vicinis impulsu vel ab ipso qui ea gestaret, cum aliorum armis inter agminis turbam col- lisa strepitum ederent.

gmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros (Gothos in Thracia) vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV, 25, ubi hæc inter alia: 'Ηευχῇ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπιχομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ἐπλήσιους, καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἱάσαντας, ἐπιλθεῖν τοῖς βαρβάροις (379). » Mai. De re cf. Tillemont. V, p. 196

52.

Suidas: Στίγματα, αἰματα. Καὶ Εὐνάπιος· « Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ, στίγμι περιπεπλασμένα, καθίς ἐν πήρῃ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως (καὶ ἄρτους ὁμοίους leg. Casaub.), ὥς μή τινα γινώσκειν τὸ ἀπόρητον. » Ratio verborum grammatica laborat. — « Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua senatum Constantinopolitanum monuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV, 26, 6: Τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερούσια γράφας ἐν παραθύρῳ. » Boisson. Ceterum ad eundem locum spectare videntur, quæ Suidas habet v. Καθίς, ἐμβαλὼν, χαλάσας. « Καθίς τε τὴν χεῖρα ἐς τὴν πήραν ἀναιρείται τὴν ἐπιστολήν. »

53.

[Suidas: Ἀβρογάστης, Φράγγος, ὅς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογισθεὶς ἦν, δευτεράγωνίστης τυγχάνων Βαύδιωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγὼς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς

χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἀσπονδόν. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἰδοὺ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς γε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον, ἀρρενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπιτίθει, καθάπερ ὄρθον καὶ ἀστραβὴν τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεισθαι ἢ ἀμαρτάνεισθαι.]

« Eustathius in Il. s. p. 513 locum hunc [i. e. Ἄβρ. Φρ.... φλογισθεὶς ἦν] de Arbogasto, quem Ἀβρογάστην vocat, ex Suida, ut opinor, αὐτολεξεί descripsit. » Kuster. Partem affert Zonaras, momente Bernhardyo. Eunapio locum vindicavit Boissonadius. Ceterum de Baudone et Arbogaste, quos Gratianus Theodosio contra Gothos auxilio misit, vide Zosimus IV, 33, 2 sqq. (381 p. C.). V. Tillemont. V, p. 214.

54.

Exc. De sent. p. 274: Τοιοῦτον δὲ τι ἱστορεῖται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέρωνος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. Φασὶ γὰρ τραγῳδὸν τινα διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἐκπεσόντα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δόξαν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς φωνῆς πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύναι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην (τοιαύτην? Β. Ταρσὸν? Ν.) μεγάλην πόλιν καὶ πολυάνθρωπον, συναγεῖραι τε αὐτοὺς εἰς θέατρον. Καὶ συνελθόντων τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σφαλῆναι τῆς ἐπιδείξεως· οὐδὲ γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατὰς, ἅτε ἄρτι καὶ πρῶτον ἑωρακότας, φεύγειν θλιβομένους περὶ ἀλλήλους καὶ πατουμένους. Ὡς δὲ ὁ τραγῳδός

52.

Ille autem literas, quas in ænea tabella sculpserat, placenta circumlitata, in peram coniecit, aliosque panes delaticeps imposuit, ne quis arcanum cognosceret.

53.

Abrogastes (potius Arbogastes), Francus, robore corporis ferox et animæ iracundia flammæ similis, secundas a Baudone partes agebat: ceteroqui temperantiæ deditissimus suisque numeris absolutus, qui bellum implacabile cum pecunia gereret. Certe quod ad divitias attinet, nihil a gregariis militibus differebat; eamque ob causam Theodosio Augusto videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et justos suum quoque adjungeret pondus, tanquam rectam et accuratam regis normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

54.

Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed tamen in urbe una. Aiunt enim tragœdum quendam Neronis æmuli invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset suæque artis præstantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in magnam atque incolis affluentis-

simam civitatem, quos in theatrum mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil agere potuit: neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix eo primum viso, confertim illico atque invicem se proculcantes fugiebant. Sed quum deinde tragœdus principibus eorum seorsim appellatis declaravisset et personæ naturam et pulpita, quibus actoris proceritas exaggeratur, atque illis persuasisset ut spectaculo adessent illudque perferrent; tum in scenam publice egressus, principio quidem leniter ac moderate gustum suæ vocis cantusque præbuit, (Euripidis vero Andromedam egit): mox angescens vehementius insonuit vocemque statim submisit; deinde intulit vehementem harmoniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei ferventissima, et theatrum hominibus constipatum: quare actor spectatores rogabat ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigerata jam et desinente die redirent. Illi vero pedibus ejus advoluti, infimis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate destitueret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragœdus proripiens, etsi pleraque tragœdiæ decora peribant apud homines indoctos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum, et modus his idoneus, et metri gratia, et affectuum vis, quæ vehementissime ac promptissime percellere auditum solet; quanquam denique nec ar-

ἰδία τοὺς πρώτους αὐτῶν ἀπολαβὼν τὴν τε τοῦ προσο-
πιίου φύσιν ἰδεῖν καὶ τοὺς ὀκρίδοντας, ὅφ' ὧν τὸ
μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ συνέπειθιν οὕτως
ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε παραλθὼν εἰς
ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑφισταμένους τὴν θέαν, τὸ μὲν
πρῶτον ἐπιεικῶς καὶ μετρίως τῆς φωνῆς αὐτοὺς διέ-
γευσε καὶ τοῦ μέλους (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν
ὑπεκρίνετο), προῖων δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὑφῆκεν
αὐθις, εἴτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ
πάλιν εἰς τὴν γλυκαῖαν περιήνεγκεν. Ὡρα δὲ ἦν θέρου
δ' τι περ ἀκμαϊότατον, καὶ τὸ θέατρον κατείχετο. Καὶ
ὁ τραγῳδὸς ἀναπαυσασμένους ἡξίου σφᾶς φοιτῆν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν περὶ λήγουσαν καὶ ἀποφύχουσαν ἡμέραν· οἱ
δὲ πρὸ τῶν ποδῶν πισόντες καὶ κυλινδούμενοι πάσας
ἀφίσαν φωνὰς μήποτε αὐτοὺς ἀποστερῆσαι τοιαύτης
μακαριότητος καὶ ἡδονῆς. Ἐνταῦθα ὁ τραγῳδὸς ἀραῖς
ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ
πλεῖστα περιήρητο τῆς τραγῳδίας πρὸς ἀνθρώπους ἀξυ-
νέτους, ὄγκος τε καὶ βαρύτης λέξεων, καὶ τὸ περὶ ταῦτα
εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρου χάρις, τό τε τῶν ἡθῶν ἐναρ-
γίς, ὀξύτατόν τε καὶ ἐπιφορώτατον εἰς ἀκοῆς κίνησιν,
καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκεισθαι τὴν ὑπόθεσιν, —
ἀλλ' ὅμως τούτων ἀπάντων γεγυμνωμένος ἐς τοσούτῃ τῇ
τε εὐφωνίᾳ καὶ τῷ μέλει μόνῳ κατεκράτησεν, ὥστε οἱ
μὲν ἀνεχώρουν προσκυνοῦντες ὡς θεὸν, καὶ τὰ ἐξαίρετα
τῶν παρὰ σφίσι αὐτοῖς δοῖρα ἐκόμεζον, καὶ τὸν πλοῦτον
ὁ τραγῳδὸς ἐβαρύνετο. Μετὰ δὲ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐπι-
δείξεως ἡμέραν νόσημα κατέσκηπεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ
πάντες οὐ τὰς λέξεις σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος
εἶχε δυνάμει καὶ φύσει, ἐκδοῦντες, καὶ διαρροίας
ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσούσης, ἐν τοῖς στενωποῖς παρε-
θέντες ἔκειντο, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀνδρομέδας ἐπιτριβό-
μενοι καὶ ἐχρηώθη τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ πόλις,
ὥστε ἐκ τῶν προσούκων ἐποικισθῆναι. Ἀλλ' ἐπ' ἐκείνων
μὲν εὐφροίναν τε ἦν αἰτιάσασθαι καὶ ἄερος ὑπερβάλ-
λουσαν θερμότητα, ἢ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ τὰ

κύρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέταυσεν·
ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ
πάθους εὐθεώρητοι (περὶ τὰ ἐντερα γὰρ ἦσαν ἄπασαι
καὶ ὑπὸ γαστέρα), τὸ δὲ καὶ τινος τῶν οὐκ ἀνοήτων
πρὸς τοῦτο ὠλισθηκέναι οὐκ εἰς φυσικὴν ἀν τις εἰκό-
τως, ἀλλ' εἰς θειοτέρα ἀνεγέχοι κίνησιν, ποινηλατεῖ-
σθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.

« Tragœdi historia quin sit eadem atque illa,
quam narrat Lucianus (Quom. hist. scrib. c. 1)
apud Abderitas accidisse, dubitari non potest.
Nam et ibi acta est Euripidis Andromeda, et
idem morbus accidit, et cetera satis conspirant.
Sed illud maxime dissidium est, quod Lucianus
rem ponit in Lysimachi regnantis temporibus, Eu-
napius sub Nerone. » Mai. Ubinam acciderit Theo-
dosii temporibus calamitas, quæ sub finem hujus
fragmenti commemoratur, non liquet mihi.

55.

Exc. De sent. p. 277, 278 : Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν
πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεβέβηκασιν ἄπειροι, καὶ πλείους
ἐπιδιέβηκον, οὐδενὸς κωλύοντος· ἀλλ' ἐν τοσούτοις κα-
κοῖς κέρδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τὸ δωροδοκεῖσθαι παρὰ
τῶν πολεμίων. Εἴχε δὲ ἐκαστὴ φυλὴ ἱερὰ τε οἴκοθεν τὰ
πάτρια συνεφελομένη, καὶ ἱερέας τούτων καὶ ἱερείας·
ἀλλὰ στιγανή τις ἦν λίχν καὶ ἀδοξάντινος ἡ περὶ ταῦτα
σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐχευμυθία, ἢ δὲ εἰς τὸ φα-
νερὸν προσποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πολεμίων
ἀπάτην διηρυμένη. Καὶ τινες ὡς ἐπισκόπους αὐτῶν
ἐς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταστολίσαντες καὶ περι-
κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιγέλαν-
τες, εἰς τὸ μέσον προεβίβαν, πανταχοῦ τὸ ἀφύλακτον
διὰ τῶν καταφρονουμένων ὀρκῶν παρ' ἐκείνοις, παρὰ
δὲ τοῖς βασιλεῦσι σφόδρα φυλαττομένων, ὑποτρέχοντες
καὶ κατασκευάζοντες. Ἦν δὲ καὶ τῶν καλουμένων μο-
ναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κατὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς

gumenti cognitio erat : nihilominus actor, his omnibus
destitutus, tantum valuit suavitatis vocis solæque harmoniæ,
ut spectatores ad eum accurrerent instarque numinis ado-
rarent, et sua quæque pretiosa conferrent, ita ut re bona
tragœdus obrueretur. Post septimum autem ab actione diem
morbus urbem corripuit ; quo stimulantē, omnes inelama-
bant non ipsa quidem distincte tragœdiæ verba, sed nume-
ros carminum pro sua quisque facultate ac natura : et
simul diarrhœa vehementi labefactati, jacebant in viis
exanimæ, male admodum ab Andromeda afflicti. Atque
adeo viris feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi
frequentare debuerint. Ago vero illis barbaris causam morbi
fuisse harmoniam reputare licet, nec non aeris calorem im-
modicum, qui cantum per aures in animas facultates
dissolvit atque perussit. In nostros vero ætatis homini-
bus causas passionis facile agnoscas : etenim cunctas in
ventre fuerunt atque in iis, quæ sub ventre sunt. Quod
autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum
casum prolapsi fuerint, id non tam naturalis, quam divinæ

nescio cui commotioni merito tribuendum est : quia sci-
licet furis pœnalibus agitur aliquando humana con-
ditio.

55.

Innumera hostium turmæ principio flumen tranarunt ;
pluresque secutæ sunt, prohibente nemine ; verum in tan-
tis malla præclarum nostris videbatur lucrum, dum se do-
nis ab hoste corrumpi paterentur. Singula vero barbaro-
rum tribus sacra patria secum vehabant cum horum ex
utroque sexu ministris. Sed enim altum atque altissimum
de his erat silentium, et mysteriorum taciturnitas ; quic-
quid vero extrinsecus per simulamentum speciemque liebat,
id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratumque
erat ; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos
veluti episcopos miro isto habitu indutos multamque iis
imposturam circumponentes, in medium producebant. Sic
enim dabant operam, ut improvisos nos opprimerent propter
sacramenta apud illos quidem contempta, apud imperatores
autem nostros religioso servata. Erat præterea apud ipsos

καλεμαίους ἐπιτετηδευμένον, οὐδὲν ἔχουσης τῆς μιμή-
σεως πραγματικῶς καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξήρκει φαῖδ
ἱμάτια σύρουσι καὶ χιτῶνια, πονηροῖς τε εἶναι καὶ πι-
σταύεσθαι. Καὶ τοῦτο ὁρίως συνείδον οἱ βάρβαροι τὸ
θαυμαζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτη-
δεύσαντες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαθύτητος καὶ σκέπης
δτι μάλιστα στεγανωτέτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια
ἱερὰ γενναῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες [διετίλουν
supp. N.]. Οὕτω δὲ ἔχόντων τούτων, ὅμως ἐς τοσαύτην
ἄνοιαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεκίσθαι σαφῶς καὶ
ἀμάχως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, δτι Χριστιανοὶ τέ-
λει καὶ πάσαις ταῖς τελεταῖς ἀνέχοντες.

Hæc non de Gothis, qui sub Valente (376)
Istrum transierunt, sed de novis sub Theodosio
advenis intelligenda esse videntur. Maius annotat :
« Hoc loco agitur de barbaris illis quorum ingen-
tem numerum ad se accedere passus est Theodo-
sius (Zosim. IV, 30. 33), vel de Porthingis item
Istrum sub eodem imperatore non sine munerum
corruptela transeuntibus, ut late scribit idem Zo-
simus IV, 38, 39. » At quæ Zosimus IV, 30. 33
narrat, non sunt ejusmodi ut ad nostrum locum
possint referri. Quæ de Porthingis Zosimus IV, 38
habet, pertinent ad annum 386; quousque nostro
loco nondum perducta esse potuit narratio. Quare
de alio tempore (inter ann. 381 et 383 medio) ser-
monem h. l. esse arbitror. — ἱερὰ... συνεφελεχο-
μένη] Cf. Hieronymus Ep. 107, 2 : *Getarum rutilus
et flavus exercitus ecclesiarum circumfert tentoria;
et ideo fortasse contra nos æqua pugnant acie, quia
pari religione confidunt.* — ἱερὰ(ς) « Intellige
diaconissas in vetere christiana Ecclesia nusquam
non ordinari solitas. Immo vero intelligere etiam
licet sacras virgines moniales; quod institutum
apud Gothos Christianos exstitisse satis docet Go-
thici calendarii fragmentum in specimine Medio-
lanensi editum, ubi xiv Kal. Augusti legitur ve-
nerabilium XL monialium commemoratio, quæ
Berææ martyrium fecerunt. » Mai. — ἀπορρήτων

ἔχει μυσθ(α) « Hæc pertinere videntur ad arcanam
apud Christianos doctrinam, de qua re ecclesia-
stici historici disseruerunt. Sane de eucharistie
præcipue et de baptismi sacramento apud incre-
dulos aut indoctos reticebant Christiani, ne res
sanctissimas ludibrio exponerent. » Mai. — φαῖδ
ἱμάτια σύρουσι] Cf. Eunap. in Vit. Aedesii
p. 45 : Ἔτα ἐπεισῆγον τοῖς ἱεροῖς τόποις τοὺς καλου-
μένους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ
βίος αὐτοῖς συνώδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἐκασχόν τε καὶ
ἐποιοῦν μυρία κακὰ καὶ ἄφραστα. Ἀλλ' ὅμως τοῦτο
μὲν εὐσεβὲς ἰδοῦμαι, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θεοῦ· τυραν-
νικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλειναν
φορῶν ἰσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν·
ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ περὶ
τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱστορίας συγ-
γράμμασιν εἴρηται.

65.

Exc. De sent. p. 279 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βα-
σιλέως ἐς τοῦτο ἤδη συνέκειεν ἅπαντα καὶ περιηρέθη
κατὰ τινὰ βίαν ἀπαραίτητον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστα-
τον καὶ θεήλατον, ὥς καὶ τὸ τῶν ὄνων γένος, μὴ δτι
τῶν ἱππῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λεφάντων γενέσθαι τιμιώτε-
ρον. Ὁ μὲν οὖν Μακεδὼν Φίλιππος καταζευγνύει
μῆλων περὶ ἱσπέραν ἤδη, εἴτα πυθόμενος ὡς οὐ δυνα-
τὸν, εἰπόντων τῶν καλυόντων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν ἱα-
νὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέλευξε τοῦτ' εἰπὼν, ὡς οὐδὲν βα-
σιλέως ἀτυχίσταρον, ὅς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν
ζῆν ἀναγκάζεται. Ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευσε
ὅλως ἐπὶ τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

57.

Ibid. p. 279, 280 : Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ
μὲν καθ' ἑκάστον καὶ οἷός τις ἦν, οὔτε δυνατόν ἦν πε-
ριεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται
καὶ μάλα στεγανῶς, οὔτε πολυπραγμονοῦσι συμμαθεῖν·
τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἑκάστου, πολλὰς καὶ πο-
λυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν

genus illud hominum, quos monachos dicimus, ad illorum
imitationem subornatum, qui in adversa parte versabantur;
quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, sed ni-
gris pænnis et tunica humum verrere sufficit improbosque
esse et existimari. Atque hoc barbari probe scientes in ad-
miratione apud Romanos esse, decipiendi causa facitabant.
Ceteroquin sacra patria præclare incorrupteque firmissi-
moque silentio tecta apud se custodiebant. Quæ quum ita
se haberent, nihilominus nostri in tantum dementiæ ve-
nerunt, ut cordati quoque homines manifeste et indubitate
in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet
Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

56.

Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et
divina necessitate circumferebantur, ut asinorum quoque
genus elephantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo

quidem Philippus sub vesperam e castris moturus, quum
id fieri non posse audisset, quia pabulum, ut monebant,
jumentis idoneum non aderat, rex sese recepit atque nihil
esse rege infelicis, qui jumentorum quoque commodita-
tibus vitam suam conformare deberet. Nostra vero ætate
rerum summa in asinis posita esse videbatur.

57.

Cæsar Gratianus cujusmodi in singulis rebus esset, acru-
tari altius nemo poterat. Etenim quæ intra regia septa fiunt,
ea celantur studiosissime neque in molitiam curiosorum ve-
niant. Rumores autem, quos singillatim homines serunt,
ii quum varie multumque inter se differant, simplicem ve-
ritatem ceu thesaurum quendam arcanum neque nudant
neque revelant. Sicuti vero accidit, quum aliquis iconas
pingit propositumque archetypum exprimere studet, ut fa-
cile similitudinem parvæ quædam res objectæ conficiant;

ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπόρρητον οὐ διεγύμνου καὶ ἀπαλυπτειν. Ὡς περ οὖν τοῖς γράφουσι τὰς εἰκόνας καὶ τὸ δοθὲν παράδειγμα χαρακτηρίζουσιν ἐπιτείνει τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρὰ τινα τῶν ὑποκειμένων συμφορῶν, καὶ ἡ ῥυτίς ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη, ἢ τις ἰονθος παρανατελλῶν παρὰ τὸ γένειον, ἢ τοιοῦτό τι μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, δ' παροφθὲν μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριδωθὲν δὲ μόνον αἴτιον τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλέως συλλαμβάνειν ὅς τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκώς ὅσον τὸ ἄρχειν καὶ ὅσον τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαίνει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθείσαν ἀγωγὴν καὶ συνήθειαν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ κρείττον ἐξώσῃ καὶ βιάσῃται. Ἐξέστι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων, εἰς ἃ συνωμολογούν ἅπαντες καὶ ἀντίλεγεν οὐδὲ εἰς τῶν λέγειν συνειθισμένων καὶ τὸν κοινὸν φλῆναρον ἡσυχότων.

Probabiliter hæc de Gratiani ingenio Eunapius subjunxit narrationi de morte imperatoris (25 Aug. 383).

58.

Exc. De sentent. Ibid. p. 280, 281 : "Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάσαντος καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐστρατευσάντων, φήμη κατέσχε τοὺς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν ἐπὶ πλείστον συλλέγουσι. Καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεινὸν οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὸ σῶναι ἀνέδραμον σόφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Μακεδονικὰς λίμνας. Καὶ συμφανέ γε ἅπασιν κατέστη, ὡς ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, τρυφὴν μὲν ἀρνούμενη πόλεμον δὲ αἰρουμένη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνήκοον καὶ ἀδούλωτον. Ἀλλὰ δεινὸν γέ τι χρῆμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων

nempe vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud ejusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id, inquam, si prætermittatur, imago non sit iconica; sin accurate observetur, vel id solum faciet similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam principis hujus ingenium fuerit, assequi licet, qui sane et juvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime naturæ præstantiam declarare solet, si quis nimirum e consueto communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem porro e subjectis exemplis cognoscere licebit, quæ cuncti fatebantur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex his qui communem nugandi morem præ se ferebant.

58.

Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et præterea barbari Romanos bello appetere, fama inter barbaros manabat, quod Romani ingentes copias contraherent. Quare periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confugerunt; in paludibus nempe Macedonicis semet abthlerunt. Prorsus autem cunctis innotuit, Romanum imperium, si, delictis repulsa, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac liberam relicturum.

φύσειν ὁ θεὸς ἐγκατέμιξεν, ὥσπερ τοῖς ὀστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν καὶ τοῖς ῥόδοις ἀκάνθας, οὕτω ταῖς ἐξουσίαις συγκατασπείρας τὴν ἡδονὴν καὶ βαθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἐξὸν εἰς μίαν μεταστῆσαι πολιτεῖαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βασιλεῖαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρνται, τὸ τῆς δοῆς ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσιν καὶ παρικλέγουσαι.

Cf. Eunapii epitomen in Zosim. IV, 45, 4 sqq. (388 p. C.).

59.

Ibid. p. 281 : "Ὅτι ὀλισθηρὸν, ὥς ἔοικε, καὶ σφαλερώτερον ἀνθρώπος πρὸς τιμὴν ἢ συμφορὰν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τατιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, τιμὰς τε ὑπερφυεῖς ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἐνσπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρνομήκεις ἐλπίδας ὑποτείναντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πρόχλον τοῦνομα· ὃν εἰς τὸ δεσμωτήριον συνέκλεισαν, καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Λυκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρώσαντες.

« Tatiani Proculique filii fata perspicue diligenterque narrantur a Zosimo IV, 52, qui sine dubio Eunapium exscripsit multo latius quam nunc legimus in Excerpto Vaticano. Fuit autem universæ tragædiæ celebris ille Rufinus moderator. » Mai. Res pertinet ad an. 392.

60.

Exc. De legg. p. 21 sq. : "Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ πρώτου χρόνου τῆς βασιλείας τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενον τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὐννων, διεβέβηκεσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιώματι καὶ γένει προήκον-

Sed enim grave quoddam humanæ naturæ deus commiscuit infortunium; nam veluti cancri periculosam bilem, rosas spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiamque ingeneravit. Quare quum fieri posset ut universum hominum genus ad unum corpus rei publicæ revocaretur; imperia interim caducæ rei studiosa voluptatem consecrantur, neque id exquirant, quod immortale est, neque præoptant.

59.

Videtur homo facilius honore subverti ac decipi quam calamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administri (Rufinus ejusque socii) dum Tatiano aulicos sine modo honores et præteriti temporis oblivionem spondent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi, ut filium Proculum adduceret; quo protinus in carcerem coniecto, Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

60.

Sub Theodosio primis ejus imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus, qui genere et nobilitate præstabant, trajecerant. Illi honoribus ab imperatore delatis arrogantiores facti et omnia in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excitarunt, quum alii hortarentur.

τες. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξουγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοῖς ὀρῶντες κείμενα, στάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν καλεῦντες, οἱ δὲ τὸν οἶκον γεγονότα φυλάττειν ὄρον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκείνας τὰς συνθήκας. Αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδείκνυοντες ἀδικεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὥς ἂν τῆς ἐκείνων ἀπάσης γούρας ἐγκαταίῃς γίνωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπερρέγησαν, οἱ μὲν τὰ χεῖρῳ προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἑκατέρα στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὁμῶς. Καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν δὲ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεωριῆς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονώς δὲ εἰς ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοὺς τε γὰρ ὠμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν (διακρότησιν? Class.), ἀλλὰ γυμνὴν καὶ καθαρὰν διεφαίνε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς ἄλδαο πόλιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κούρη ἐνέφρεσιν, ἄλλο δὲ εἶπε.

Γυναῖκα οὖν ἦτης Ῥωμῆαν εὐθύς, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ

πατρὶ) καὶ τὸ πρᾶγμα ἰθαῦμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἔξει γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγαθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεστήκισαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ ἔχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὠδὴν τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες ἐμεμήνευσαν· ὧν ἦρχεν Ἐριούλφος, ἀνὴρ ἡμιμανῆς καὶ τῶν ἄλλων λυσσώδεστος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγουσαν· οἶνος καὶ ἀλήθεια, = τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐχώρουν τιθορυθμένοι καὶ παρακεκινηκότες (παρωνηκότες? Class.)· ὁ δὲ Φράβιθος δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἄμα καὶ θεωριέστερον ὀρθήσασθαι νομίζων, εἰ προσθεῖη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασε. Καὶ ὁ μὲν ἐκεῖτο πεισὼν, ὄνειροπολήσας τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλὴν· οἱ δὲ ***

Exc. De sent. p. 281 : Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρότερου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέδειξαν ἀληθινὴν [τὴν] λέγουσαν· οἶνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύσου. = Διὸ καὶ τὸν θεὸν εὐλότως Λυαῖον καλοῦσιν, ὥς οὐ μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορρήτων διαχίοντα καὶ διακαλύπτοντα. Καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλὴν, διαλύεται τὸ συμπόσιον ἀτάκτως.

De re narrata cf. Zosimus IV, 56 (392 p. C.).

tur, ut contenti presenti prosperitate fruerentur, alii ut iurjurandum, quod domi praesliterant, servarent, neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et crudelitate ipsum barbarorum morem excedebant: ut omni ratione Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum summa in eos constabant merita, aggredirentur et circumvenirent, neque quiescerent, donec omni illorum regione polita essent. De hoc igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas contrarias partes lati sunt. Alii in deteriore, alii in benigniore sententiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat. Nihilominus imperator illos honoribus ornare non desistebat, et modo suae mensae participes, modo sub eodem tentorio degentes admittebat et omni benevolentia eos prosequabatur. Nusquam enim prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem sanctioris et deis carae partis dux Fravitta, aetate quidem juvenis, sed qui, quum virtutem coleret et veritati studeret, omnium hominum praestantissimus erat. Deos ille sibi ad antiquum morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille quicquam per fraudem et malitiam fingebat, quo sibi potentiam compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines agebat. Pejorem portis infernorum inimicum cum esse ducebat, qui aliud in pectore versaret, aliud ore proferret. Uxorem Romanam expetivit, ne propter corporis necessitatem injurius esse cogeretur. Et im-

perator dedit jus nuptiarum, et pater puellae (etenim sub patre nutriebatur) rem admiratus, beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo factum est ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtutem et pietatem reveriti, ad ejus causam se adjunxerint. Multo vero plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, luenda sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et furere. Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. Quum autem illos imperator convivio lautiore excepisset, verum esse illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. Nam ejus ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium incondite, et magna cum commotione et confusione convivae tumultuantes foras prosiliunt. At Fravitta, quae erat ejus virtutis magnitudo, si statim prosiliret, pulchrius et justius se facturum existimavit. Itaque non exspectato alio tempore, ense educto latus Eriulfum confodit: et ille quidem collapsus jacebat, somnians, quum ante in somnis injustam aggressionem. * * *

Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sumptuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud, Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum appellant, quia non solum mœroribus liberat, verum etiam mentis arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pocula consilia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

61.

[Suidas : 'Επ' ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. • 'Ο δὲ Θεοδοσίος τὴν βασίλισσαν θανοῦσαν ἐπ' ἤματι σχεδὸν τι ἐδάκρυσεν. Ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος (contra Eugenium) συνεσχίαζεν αὐτῷ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος. •]

Cf. Zosimius IV, 57 : "Ἦδη δὲ αὐτῷ πρὸς τὴν ἐξοδὸν ἐπειγομένῳ συμβέβηκε ἑτέραν τὴν γαμητὴν ἐν ταῖς ὥδισιν αὐταῖς τελευτῆσαι, σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. Ταύτην μὲν οὖν κατὰ τὸν Ὀμπρικὸν νόμον ὁ βασιλεὺς ἐπ' ἤματι δακρύσας, ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον διαθήσων (394). Tillemont. V, p. 374.

ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΚΑΙ ΟΝΩΡΙΟΣ.

62.

Exc. De sent. p. 281, 282 : "Ὅτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἔστησαν. Εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ὅπερ ἐστὶ σκοπὸς ἱστορίας, προστιθέναι δεῖ τοῖς γεγενημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐῶαν Ῥοφρίνου, τὰ δὲ ἑσπέρια Στελίχωνος εἰς ἅπασαν ἐξουσίαν· οὕτω γοῦν οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπετάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν ὥσπερ βασιλεύοντες, φανερώς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ ὅπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολείποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρπον καὶ ὑπουλον τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὥς ἀνδρεῖον...

De re cf. Zosim. V, 1 (395 p. C.). Post hæc in codice Vaticano desiderantur paginæ duæ. • Deniersæ sunt partim saltem res, quas scribit Zosimus V, 2—10; nempe Rufini et Stelichonis simul-

tates et insolentia facinora; Luciani comitis supplicium; Arcadii nuptiæ cum filia Promoti, Iulæ Rufini exspectatione; Honorii item nuptiæ cum Stelichonis filia; Alarici per Græciam vastationes, salvis tamen Athenis; Stelichonis in Græciam adventus ex eaque regressus; Rufini denique cædes a Stelichonis militibus patrata; quo extincto, potestas Eutropii eunuchi in aula Byzantina se efferre cepit. • Mar.

63.

Suidas : 'Ρουφῖνος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυφίνους. Ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἀμφω [οἱ] τὰ πάντα συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε· δίκαι τε ἄπασιν πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολλὸς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἰ ποῦ τιτι χωρίον ὑπάρχοι παντομιγῆς τε καὶ εὐκαρπὸν· καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήρπαστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφαιμένων ἐνηδρευμένος. Καὶ ὁ ἀδικούμενος ἠδικοῦτο, τοῦ ἀδικούντος κρίνοντος. Ἐς τοῦτο (τοσοῦτον Suid. v. Ἀμετροχάου) δὲ ὁ 'Ρουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροχάου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημόσιον ἀπημύλαι, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια 'Ρουφῖνω πάντες ἐδίκάζον. Καὶ ὁ τῶν κολάων περὶ αὐτὸν ὄχλος ἦν πολὺς. Οἱ δὲ κολάαι χθὲς μὲν καὶ πρώην δεδρακότας τοῦ καπηλαίου καὶ τοῦ τὰ βάρη καλλύνειν καὶ τοῦδαρος χορεῖν, ἄρτι δὲ χλαμύδας τὰς τε εὐπαρύρους ἐνδευκότας, καὶ παρόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγίσαι χρυσοδέτοις διασφιγμένοι ***. Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ 'Ρουφῖνου εὖροις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Ejusdem loci particulas Suidas exhibet vv. Παντομιγῆς. Ἀμετροχάου. Βάρη. Καλλύνων. Παρόνη. In

61.

Theodosius imperatricem defunctam per unum vix diem deslevit. Nam ipsa necessitas et præsens bellum obumbrabant ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

62.

Liberi Theodosii (Honorius et Arcadius) imperium patrum obtinebant (393 p. C.). Verumtamen si veritas, quod est præcipuum historiarum propositum, dicenda est, illi quidem nomine tenus reges erant, reapse autem in Oriente Rufinus, in Occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant. Sic ergo Imperatores quidem a curatoribus suis regebantur; ipsi vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant; non ita equidem, ut publico manus et arma invicem inferrent, clam tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum ignavumque animum quicquid erat subdoli fallacisque artificii, pro virili facinore habebant.

63.

Rufinus sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio præ-

ditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiebant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causæ apud hos judicabantur, magnaue multitudo circumcursantium erat, si forte alicui prædium aliquod esset locuples et fertile. Nam dominus confestim corripiebatur, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subornatorum insidias. Itaque, cui fiebat injuria, condemnabatur ab auctore injuriæ. Rufinus autem eo immensus et improbus avaritiæ processit, ut vel ipsa publica mancipia venderet, et publica prætoria omnia in Rufini gratiam judicaret. Et adulatorem turba circa eum magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudilustertius cauponis servi erant, ut subsella purgarent et pavimenta verrerent; jam vero chlamydes egregie prætextas gestabant, et aureis fibulis vestes constrictas ferebant, et sigillis auro inclusis digitos ornabant. Plurimas vero Rufini criminationes reperias in Eunapii Sardiani Chronographia.

brevius Eunapii locus contractus est in Exc. Joannis Antiocheni p. 849 Vales. Cf. Claudian. In Rufinum I, 186 :

Fluctibus auri

*expleri istis ista nequit. Cuiusque montis
contextum gemmis, aut prædia culta fuissent,
Rufino populandus erat; dominoque parabat
exitum secundus ager. Metuenda colonis
fertilitas. Laribus pellit, detrudit aulis
Ænibus, etc.*

64.

Suidas : Ἀμείλικτον, ἀπηγῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος : Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἔχωρει περιφανέστερον. » Agitur sorte de Rufino et Stelichone. » Boisson.

65.

Primo Arcadii anno Alarichus per Thermopylas in Græciam irrumpens Bæotiam et Atticam vastavit, ipsasque oppugnare aggressus est Athenas, quas tutabatur cum Achille Minerva. De his ad Historiarum suarum volumina Eunapius lectorem ablegat in Vita Maximi p. 52 : ... καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιηγίων ἐπικλυθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διζοδικαῖς τῆς ἱστορίας εἰρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέπη τὸ θεῖον, λαλεῖται), ὅτι Ἀλλάρικος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρῆλθεν, ὥσπερ διὰ σταδίου καὶ ἱπποκρότου πείλου τρέχων. Τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἥτις τῶν τὰ φαῖά ἱμάτια ἔχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων δαίδια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραρραγὲς νόμος καὶ σύνθεσμος. Postremis Eunapius, Wyttenbachio interprete, significat Christianos monachos simul cum Gothis per Thermopylas in Græciam invasisse et patria avitæque templa evertisse. (Aliter Tillemont l. l. V, p. 434.) In isto tumultu perierunt Priscus ille, Juliani olim favore pollens, et Proterius et Hilarius quidam, teste Eunapio in Vita Prisci p. 67 : Καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος (sc. Priscus), καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς... συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προΐεμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατακόπτοντο· ἐν οἷς Προτέριος τε ἦν τις ἐκ Κεφαλληνίας τῆς νήσου, καὶ ἱμαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἰλάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίστατο, ἀνδρὰ Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγεγράφαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραμμὴν οὕτω φιλοσοφῆσαντα, ὥστε οὐκ ἐτιθνήχαι ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν τὸ ἐν εἰδείσι καλὸν

ἰθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἰλάριος τῶν ἀπολαυσάντων τὴν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὐρεθείς τῶν Ἀθηναίων (πλησίον γὰρ πρὸς Κορινθίου διέτριβε), κατακοπεῖς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διζοδικαῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξη, γραφῆσεται, οὐ τὰ καθ' ἑκάστον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινόν, ὃ ἐκεί σφαιρότερον λαλεῖται. » Hac Gothorum in Græciam incursione, Wyttenbachius ait, Athenas non captas esse, et hic significat Eunapius, et in opere Historiæ Romanæ fusius declarasse videtur, siquidem ejus sectator Zosimus V, 6 copiosus est in hoc loco, urbem divino munere ex isto periculo servatam tradens, circumeunte muros Minerva, et ante eos stante Achille : quorum conspectu perculsos hostes oppugandi propositum abjecisse. At alii veteres urbem pariter, ut alias Græcas urbes, captam perhibent : quorum testimoniis nituntur Tillemontius (V, p. 188) et Corsinus (F. Att. IV, p. 197) : nituntur etiam eo, quod Eunapius supra in Maximo p. 52 dixit per Alarichi incursionem mysteria Cereris Athenis cessasse; quæ sane ratiuncula levis est ad fidem de servata urbe elevandam : et diserte refellitur præsentē loco Eunapii, quo per verba ἔξω τῶν Ἀθηναίων ostenditur, eos, qui intra urbem manserint, servatos esse : ad quem locum illi viri non attendunt. Equidem haud dubito in judicio de hac Zosimi narratione sequi duos novissimos ejus annotatores : quorum Reitemeyerus cum cum aliis in concordiam redigi posse putat, ut Attica tantum regio, salvis Athenis ipsis, hostium injuriam experta esse credatur : Philostorgius vero (XII, 2), Alarichum intrasse Athenas dicens, ad Zosimi verba ita explicetur, ut dux hostium non cum copiis, et sœdere antea composito, intraverit. Heynius autem prudenter monet p. 641 : » Quam Christiani illo ævo nihil fere, quod memorabile esset, sine miraculo factum jactarent, tolerandum sane erat in Gentilibus, si et illi sua miracula venditarent. » Quanquam in hoc Athenarum negotio, et objecta hostibus specie Minervæ et Achillis, humana solertia valuisse potest : qualis valuisse dicitur in specie Minervæ, Ætolis urbem Pellenam oppugnantibus objecta, apud Polyænum (VIII, 59) et Plutarchum in Arato p. 1042, qui, pro Minerva Dianam exhibens, cetera consentit. — Quod Prisci mortem attinet, eam non ei de qua loquimur Alarichi incursioni assignandam esse Wyttenbachius putat, sed ad priora tempora, chronologia vitæ Prisci motus, referri mavult, quoniam jam antea sub Theodosio, maxime inde

¶¶.

Adeo ambo erant revera inexorabiles, et facinus illud evasit illustrius.

ab an. 384 templa Græcorum patria diruta sint. Denique ad hoc velim attendas, Eunapium, quum sapius in Vitis ad Historias suas lectorem ableget, adeo ut eas jam in publicum editas esse consentaneum sit : hoc loco, ubi de Alarichi temporibus sermo est, ita loqui, ut eorum memoriam tum nondum ab auctore nostro consignatam esse appareat.

66.

Suidas : Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· « Ὁ μὲν γὰρ Ρουφίνος, ἀνὴρ τε ὢν ἡ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονὼς, καὶ ποικίλαις διμυλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἰδοῦναι κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκαίνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ρουφίνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρὸν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. Ὅς γε ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεδιόχετο. Καὶ εἰ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανῆσθαι ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα περιττὸν καὶ φλῆναρον τὸν μῦθον ἀπίδειξε. » Καὶ πολλὸν καταχρεῖται διασυρμὸν ὁ ἱστορικὸς τουτοῦ τοῦ εὐνοῦχου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

67.

[Idem v. Χανδόν· « Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρνούμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμονῶν, ὥστε οὐκ ἔλαθε πατὴρ παιδὸς μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μήτηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκαίνου γνώμην. »]

Eunapio locum vindicavit Maius. In postremis vir doctus in Steph. Thes. s. v. Ἐξακοντίζω leg. proponit : ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Nescio an fuerit ἐξηκουτίζοντο.

68.

Eutropius eunuchus Theodosii imp. tutor; de quo Eunapius loquens, « Rufinus quidem, ait, quum vir esset aut esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna jactatus non præter rationem nec præter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus, omnia adeo concussit et instar tonitrus perturbavit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmonius cum ipso collatus parvum quiddam esse videretur. Qui quum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur. Et fabulæ quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et spectatores in saxa mutasse. Sed nostra ætas ineras aniles nugæ illam fabulam esse demonstravit. » Aliisque Eunapius eunuchum istum plurimis conviciis perfundit, Improba ejus vita dignissima.

67.

Eutropius vero occasionem et fortunam immo dice et af-

68.

Idem : Μυριέλικτος, ὁ πολλάκις ἐλῖξει στρεφόμενος. Εὐνάπιος· « Ὁ βερεὺς καὶ μυριέλικτος ἐκαίνος ὄφεις, καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ τὴν ψυχὴν κακαραωμένος παρέδωκεν αὐτόν. »

Idem : Καρωθεὶς, καὶ κεκαραωμένος. « Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κακαραωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν. »

« Credo hic agi de Eutropio qui fr. 69 serpenti comparatur. Sed et poterit hic aliquis agnoscere Rufinum, qui imperium affectans ac spe tumidus obviam processit Stelichonis militibus, a quibus circumventus fuit et occisus Claudianus In Rufin. II, 343 :

*Ipse salutatam reduces post prælia turmas
Jam regale tumens et principe celsior ibat,
Collaque femineo jactabat mollia gestu,
Imperii certus, legeret ceu purpura dudum
Corpus, et ambirent ardentes tempora gemmas.*

Cf. Zosimus V, 7. • Boisson.

69.

Idem : Περισπειραθεὶς, περιπλαχεὶς, περιλιχθεὶς. « Ὁ δὲ εὐνοῦχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, καὶ περισπειρατόμενος τὰς αὐλὰς συνέσπριγγεν ἅπαντα, καθάπερ τις γενναῖος ὄφεις, καθελίττων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. » Περὶ Εὐτροπίου λέγει.

70.

Idem : Τιμάσιος. Οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως ἦν· ὃν δὲ Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς Ἀσίας μετακαλεῖτο πρὸς τὰ βασιλεῖα. Ὁ δὲ γαυρὸς τε ἀνὴρ ὢν καὶ ἀγέρωχος καὶ στρατείας ὠμιληκὼς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον ἐπικλύζοντα,

fatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se immiscens, ita vivebat, ut pater filium odio prosequens aut maritus uxorem aut mater filiam minime lateret, sed omnes ejacularetur ad ipsius sententiam.

68.

Infestus ille serpens et sinuosus, quasi qui susurris a Melea sopitus esset, oppressus veterno sese deditit.

Ille vero cor honoribus tanquam veterno gravatum habens in iter se dedit.

69.

« Eunuchus vero regiam obtinebat, quumque aulam spiris quasi circumdedit, omnia constricta tanquam robustus serpens suum in latibulum pertrahebat. » De Eutropio hæc dicuntur.

70.

Timasius sub Theodosio imperatore fuit. Quem Eutropius rebus præficere volens ex Asia ad regiam evocavit. Ille vero, vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus,

καὶ τὸ ἔχειν αὐτῷ ὅ τι βούλοιο κεχρῆσθαι καὶ ἀδεῶς, διὰ τε μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ αἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυσόμενον καθορᾶν ἥλιον, Ἰσα καὶ οὐρανοῦ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων πρὸς ὀλιγωρίαν διατριβῶν ἀπορρήξας αὐτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὥς ἂν δῇ τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν (παρ. π. τινα, Suid. v. Παιδιά) θησόμενος, εἰ βούλοιο.

Quædam hinc Suidas repetit s. v. Γαῦρος et Παιδιά. De hoc Timasio, qui inde a Valentis temporibus inter militum duces eminebat, v. Zosim. IV, 45. 49. 54. Eutropii machinis circumventus exilio mulatur (396). V. Zos. V, 8 sq., coll. Eunap. fr. 71. 72.

71.

Exc. De sent. p. 282. 283 : .... ρασε καθάπερ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν διενεχθῆν, καὶ κατὰ τοῦτον εἰς ἀνθρώπινα. Ὁ μὲν οὖν Βάργος τὴν ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνοῦχου ἐξῆλθε μάλα φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ὥς ἂν ἀρχὰς ὑποθησόμενος αὐτῷ τινας πάλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεσθαρμένων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ περιόντι τῆς τόλμης καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγχειρουμένων πολλοὺς ἤδη περιπεφυγῶς κινδύνους, εἰς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη πρὸς ἅπαντα καὶ ἅπαν αὐτυχίᾳ τὴν τόλμαν ἐξειδίκετο. Συνετώτερος δὲ ὢν (sc. ὁ εὐνοῦχος) κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλήν. Καὶ ὅττα γυνὴ συνῶκει τῷ Βάργῳ· ταύτην διὰ καθειμένων ἀνθρώπων πάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτρίως ἔχουσιν, διὰ τινος ἡρτυμένης καὶ συνεσιασμένης ἐπιβουλῆς, ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὥσπερ ἐχιδνὰν νωθρὰν καὶ ὑπὸ κρύους κατεφυγμένην ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστρεψαν καὶ ὥρθωσαν. Καὶ τέλος φυγὼν καὶ συλληφθεὶς τὴν τῶν ἀχαρίστων ὑπέσχε δίκην. Καὶ ὁ μὲν αὐτὸν μανικώτατον καὶ τὸν εὐνοῦχον φρονιμώτατον [ἀποδείξας Nieb.] ἔκειτο μαρ-

quum prima mortalium bona duceret honorem et gloriam et affluentes opes et arbitratu suo et secure vivendi licentiam et per ebrietatem noctem et diem nescire, neque orientem neque occidentem solem aspicere, quumque evocationem illam pro cælesti haberet imperio, ab ignavis et in omnes delicias remissis vitæ studiis se avellens, animum ad gloriæ cupiditatem intendit, et ex Pamphylia gravis in Lydiam iter direxit tanquam rex quidam, aut qui vel ipsum imperatorem et eunuchum animi causa ludos facturum esset, si vellet.

71.

... tanquam cælo in terram adeoque inter homines demissum. Bargus itaque ab eunuchō (Eutropio) promotus, magno gestiens gaudio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera animo suo despondebat; corpitque non sine multo corruptorum militum numero benefactores suos (Eutropium) oppugnare. Nam qui audaciæ suæ exsuperantia ac magnitudine suorum facinorum compluribus

turpium, ἤλικον ἐστὶ τὸ τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῷ ἔγκλημα.

Bargus ille Syrus e Laodice, olim ἀλλαντοπώλης, homo nequam, a Timasio, cujus in gratiam se insinnaverat, cohorti militum præfectus, et ex Asia Constantinopolim abductus fuerat. In regia autem Bargus Eutropii promissis seductus contra Timasium accusator exstitit, viroque de se optime merito auctor fuit exilii. Post hæc ipsum etiam Eutropium, qui militare munus ei tribuerat, insidiis aggressus est, sed ausis excidens pœnas dedit. Vide Zosimus V, 10 (396).

72.

Ibid. p. 283 : Ὅτι ὁ εὐνοῦχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλικούτον ἐκβαλὼν τοῦ βίου, εὐνοῦχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπατον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγεννημένον, μέγα δὲ τι καὶ ὑπὲρ ἄνδρας ἐφρόνει· καὶ μὴ τις γὰρ τὸ Ἀβουνδαντίου πάθος, κακείνου τελέσαντος εἰς ὑπάτους...

Τοσοῦτον ὄντα] = Dicit Timasium, quem tamen Zosimus non occisum, sed relegatum ad Oasim dicit, incerta dein fama, num ibi perierit an potius evaserit. Item Hieronymus Ep. LX, 15 : *Timastus præcipitatus repente de altissimo dignitatis gradu, evasisse se putat, quod Assæ vivit inglorius*. MΔΙ. Cf. Tillemont. V, p. 436. — Ἀβουνδαντίου πάθος] = Scilicet Abundantius, qui jam inde a Gratiani temporibus militaverat, et sub Theodosio seniore summos honores adeptus fuerat, prætor etiam et consul designatus : nunc denique Eutropii invidia et insidiis patrimonio eversus, aula pulsus fuerat, Sidonemque habitare jussus, ut ait Zosimus V, 10. Quanquam Hieronymus (Ep. LX, 16) Pityunte Abundantium ætate sua exulare egentem affirmat, quæ est urbs Pontica. Sed enim, ut observat Vallarsius, conciliat discrepantiam Asterius Amasenus, ex quo intelligimus

periculis jam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existimabat. At Eutropius, utpote callidus, vestigia quadam persequens ad instruendas insidias properabat. Et enim Bargo concubina quadam erat; quam huic jampridem iratam, artificiosa ac latente fraude, adversus Bargum tanquam colubrum torpidum geluque rigentem præmiis propositis concitaverunt. Quare Bargus postremo fugam moliens et comprehensus, ingrati animi sui pœnas luit. Et hic quidem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum ostendit; et documento fuit, quam deo invisum sit ingrati animi crimen.

72.

Eunuchus (Eutropius) postquam talem tantumque hominem vita spoliaverat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu majores sumpserat. Et ne quis Abundantii calamitatem, qui et ipse consul fuerat...

commutatam fuisse Abundantio exilii sedem. •
Μαι.

73.

Ibid. p. 283-285 : Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφό-
μενον· πλὴν εἰ τις ἕτερος αὐτὰ γράφειν ἱκανός ἐστι,
θαυμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείως ἀποραινέσθω μοι
τῆς ἀνεξικακίας χάριν. Ἄλλ' εἰκὲς μὲν τοὺς τὰ ἀκριδέ-
στερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἀνδρας προσ-
ποιουμένους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἐς τε χάριν καὶ ἀπέ-
χθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφήν· τῷ δὲ ταῦτα γράφοντι
οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερεν ἡ ὁδός, ἀλλ' ὥς ὅτι μάλιστα
ἀνατρέχοι καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. Ἐπεὶ καὶ
κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυνθανόμην,
ὥς ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσιν ἱστορίαν· οὐδ' ἐγὼ οὐ
τι νεμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἀνδρας
ἀγερῶχους τε καὶ σχιρτῶνας καὶ ἀληθείας τοσοῦτον
ἄφρονητότας, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. Καὶ οὐκ
ἐκείνοις μέμφομαι, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν
ἄκρατὲς καὶ ὀλισθηρὸν καταμέμφομαι, ὅτι θαλγόμενοι
καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἑκαστον, ἂν ὀνόματος
μνησθῇ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς γνωρίμου, καὶ τι
τῶν περὶ τὴν αὐτὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριδέστερον ὑπο-
ρύξαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοθό-
ρυδον ἔχουσιν ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες,
καὶ πολλὸς περὶ αὐτοὺς ὁ συνθέων ἔμιλος, μαρτυροῦντες
βραδύως, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς
συγγραφῆς εἰς τόδε συμβιβασάμενοι καὶ κατατείναντες,
ὥς ἄρα τοῦτο ἐς (ἐστὶν? Ν.) αἰθέριον καὶ οὐρανόμηκες,
ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινὰ χλιδὴν * ἴδωσι καὶ ἀπλότητα
χαυνότερον ἐπαινοῦντες, ἐς τὸ πιστευόμενον καὶ δημώ-
δες συνάγουσι καὶ καταβιάζονται. Ἄλλ' ὅμως εἰ καὶ

ἀπίθανόν πως εἴρηται, πολλά τε αὐτοῦ τερατωδέστερα
καὶ μυθωδέστερα προτίθεται, καὶ ἅπαντα ἦν τῆς ἡλια-
κῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς (τε αὐ-
τὸς Β.) ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένοις. Καὶ βηθήσεται γε
(μὲν Β.) ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βα-
θυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν· ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ
ἡ συγγραφή μετριώτερον· καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῶν λεγο-
μένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη ἀλήθεια. Ἄλλ'
οὐκ οἶδα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφον· πολὺ γὰρ τὸ
φροντίζειν ἀληθείας· ἀλλ' ὁ γε τοῖς γεγραμμένοις ἀκο-
λουθεῖν καὶ πειθόμενος ἀκρίβειάν τε προσκυνήσει καὶ
ἀλήθειαν. Hæc e libri alicujus proœmio petita
videntur.

74.

Ibid. p. 285, 286 : Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐ-
τροπίου τοῦ εὐνούχου τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέρην οὐδὲν
ἀκριδῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς ἐξήγησιν. Τό τε γὰρ διὰ-
στημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς ἐποίει τὰς ἀγγελίας
καὶ διεθαρμμένας ὑπὸ χρόνου, καθάπερ ἐς χρόνιον καὶ
παρέλκουσάν τινα νόσον μεταβιβλημένας· οἱ τε πλα-
νώμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες ἦσαν τῶν περὶ
τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδάναι, πρὸς χάριν καὶ ἀπέ-
χθειαν καὶ τὰ καθ' ἑδονὴν ἑκαστος κατὰ (καὶ Β.) βού-
λησιν ἀπέστελλεν (ἐπίστελλεν Β.). Εἰ γοῦν τις αὐτῶν
συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρες τάναντία λέγοντας ὥσπερ
μάρτυρας, πολὺ τὸ παγκράτιον ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ
πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβὼν ἀπὸ ῥηματίων καὶ *
συγκεικαυμένων. Ταῦτα δὲ ἦν· « Σὺ πόθεν ταῦτα οἶδας;
ποῦ δὲ σε Στελγίων εἶδες; σὺ δὲ τὸν εὐνούχον εἶδες
ἄν; » ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. Τῶν δὲ

73.

Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam
alius in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit,
atque ob suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum
par est, eos qui accuratius de temporibus et de hominibus
egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium
historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is qui hæc
scribit, diversam plane viam instituit, nihilque ei antiquius
fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane
et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos
ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse
novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quan-
tum inscitia proximos. Neque ego illos acruso; sed illam
non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua
permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illu-
strius insonuit multisque famigeratum, tum si quid ex aula
regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt,
et magno strepitu se jactant, quasi vera narrent et omnia
norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur,
qui facile dictis testimonium dant; quique historiarum virtutem
in hoc verti eoque redigi putant, ut illud inirificum ac con-
tente esse dicatur, quod ipse pro vitæ suæ molitia ac sutili
simplicitate laudant atque in publicam fidem vel pertrahunt.
Age vero etiam si incredibilia forte narrentur, nihilominus

alia præsto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quam
tamen solari motu veriora dicuntur. Testis autem dicto-
rum sol. Et quidem alia fortasse dicuntur his adhuc fal-
siora atque ab obtinenda fide remotiora, verumtamen
nostra historia, ut decet, ea exponet, idque propter illud
effatum: Amicus deus, et amica veritas. Verum ignoro,
quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave enim
negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis
mentem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque
sectabitur.

74.

Eutropii spædonis temporibus de rebus Occidentis nihil ac-
curatius in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus
spatiosa longinquitas seros nuntios et mora corruptos efficie-
bat, ceu si in diuturnum quendam protractumque morbum
incidissent: et qui peregrinabantur aut cum exercitu profi-
ciiebantur, si forte negotia publica rescire poterant, pro
sua gratia vel odio et pro libito ac voluntate in suis quisque
epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte horum tres vel
quattuor contraria affirmantes testium instar congregavis-
ses, præclara fiebat sermonum lucta, conflictusque protinus
exsistebat, sumpto plerumque iulio ab argutia ignisque
vocalis, quæ fere lujusculi erant: « Tu vero videntem
hæc audisti? ubinam te Stelicho vixit? num tu eunuchum

ἐμπόρων οὐδὲ εἰς λόγον πλεονεξίας φευδομένων, ἢ δὲ κερδαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῷ σοφωτάτῳ μαρτυρεῖ κατὰ Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβοτέραν κατάληψιν.

• Verba τὴν ἀκριβοτέραν κατάληψιν, a quibus aliud folium incipit, cum iis quae praecedunt, omnino non cohaerere videntur. • Νικαυῆς. De latinis suis A. Maius : • Jam vero, inquit, candidum benignumque lectorem meum admonendum judico me et in superioribus et praecipue in consequentibus valde interdum aestuavisse, dum Eunapium latinum facerem. Nam et palimpsestus ægerime legebatur, et excerpta biabant, et praeterea jam diu notum est difficilem esse Eunapii interpretationem tum propter styli novitatem tum propter codicum corruptelam. •

75.

Ibid. p. 286-287 : Ὅτι ἐκ τὰς Ἀσιανῶν συμφορὰς στρέψω τὴν συγγραφὴν· τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἡμετέροις, οὐδὲ τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνδοχμῶδη τοιαύτη φορὰ καὶ κίνησις. Ἀλλ' ὅμως οὕτως εἶχε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσώπητον, ὡς ἀδικοῦν γὰρ ἂν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον ἀληθὲς μὴ γράφοιτο. Καὶ τοῦτο γὰρ οὐδὲν διαφέρειν ἐδόκει μοι τοῦ πεινῆν τι τῶν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ ἐκεῖνα καταχειρσθέντα τοῖς σώμασιν ἀπὸ τῆς τέλους ἔχει τὴν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὸς τὸ παραλογον, οὗ τῆς γραφῆς ἐστὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἀμαρτήματος, ἀλλὰ γλυκύ τι καὶ πόσιμον διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀκριβῶς ἐξετάζειν βουλομένοις γίνεται.

2. Καὶ οὗτος μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ὢν· ὅμως

nosti? • neque facile erat, rixas componere. Jam et mercatorum nemo quicquam praeter mendacia praeterque lucrum suum loquebatur, et quicquid sapientissimo rerum omnium tempore, prout Pindari (Ol. 10, 64) sententia est, accuratorem exhibet explorationem.

75.

Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim nihil ævum immensum tulit, neque unquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui haec ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet : nam ille injuste se gereret, qui ob fidei impetrandae difficultatem res veras historiae non commendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti haec insuaviter corporibus commixta salutem parant ; sic etiam quae mirabiliter et praeter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiae molestum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos qui res altius scrutari volunt.

2. Atque ita praecclare evasit incolumis, qui malus vir erat : simulque valetudini suae bene fecit continenti equitatione, (nam splene laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abibat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus ; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσαι) διατίθη καλῶς ὑπὸ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας, κατεπράυνέ τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπεμάλαξε. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμήσων, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἐπαγγέλων ἀληθέστερον πόλεμον.

3. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὖσα τὰ δεύτερα ἐμελλε τοῦ ἀλῆθους φέρεσθαι.

4. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἀπείρῳ ἦν τὸ σῶζεσθαι· ἀπὲς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἐτι ζῶσι παραμύθιον.

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ἔφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἐννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκείνη τὸ διπλάσιον ὑπερέβαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἄμετρον πλεονεξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἑτερον.

5. Ὅτι [οὐχ οὕτω παρακεινηκότες καὶ διεσθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ] δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροῦ καὶ χρόνου τὸν εὐνοῦχον ἀνέθεσαν τινες Εὐτρόπιον. Ὡς περ οὖν τῶν λατρῶν ἐστὶν ἀκούειν, ἐτι τοῖς φιλοζῶοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἥπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινεν, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκίμειν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παράθεσιν τῶν ἐπιλαβουσῶν συμφορῶν.

6. Ὅμως ὁ Γαῖνας διασφείρας τὸν πολέμιον (ἐπολέμει γὰρ εὐνοῦχῳ μάλα ἐντεταμένως· οὕτω σφόδρα γυναικός τις ἦν), εἰ δὲ ἐδόκει καταρθωκέναι, διὰ τούτων ἤττητο. Ὑγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατορθώματος καὶ μαλακώτερος γινόμενος, ὡς ἂν ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρηκώς καὶ τοῖς ποσὶν ἐπιμεινῶν αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ἀμφαφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολου (I. Τριβίγλιδον) ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

3. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat (si Tribigildus Phrygia vastata, eam statim aggressus esset, neque in Pisidiam potius se convertisset).

4. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . ad praetiorum gladios et barbari . . . non pro legitimae exactionis modo, quam tamen ipsa dimidio amplius erat, sed pro barbarica infinitaeque cupiditate. — Ab altero periculum non imminabat.

5. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum ad felicitatem imperii Juliani referrent. Ergo, ut medici aiunt, vitae retinendae cupidus melius esse, ut a splene doleant, quam ut jecore laborent, vel ea parte, quae supra jecur per pulmonem ad cor pertingit ; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum praesentibus malis compararetur.

6. Simul Gainas, adversario Eutropio subverso (etenim eunuchum vehementer oppugnabat : tam forti animo erat ;) quae sibi videbatur prospere egisse, iis exitium sibi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si jam Romanum imperium pedibus proculcaret, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum (Tribigildum) nuntium misit, significans, commune consilium jam scopo esse potitum.

7. Gainas et Argibolus . . . Ille quidem dux, hic autem

7. Ὅτι Γαῖνος καὶ Ἀργίβωλος (L. Τριβίγιλθος)... ὁ μὲν ἡγούμενος, ὁ δὲ ἐρεπόμενος...

Οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπίνειν· σφαγεῖς δὲ ἔκειτο, μὴδὲ τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορύσσοντα.

§ 1. Sermo est de Asiae provinciis a Tribigildo direptis, quem Gainas, Eutropii odio motus, ad seditionem excitaverat. V. Zosim. V, 13, 7. — § 2. Οὗτος κτλ.]. « Num sermo est de Gaina, qui Constantinopoli discedens ad civile bellum concitandum, causam discessus obtendebat affectam valetudinem? » Mai. Fortasse Tribigildus intelligendus est. — § 3. Cf. Zosimus V, 15, 6: Εἰ μὲν οὖν ἐπιβλῶν ἐπὶ τὴν Φρυγίαν ὁ Τριβίγιλθος, μὴ τὴν ἐπὶ Πισιδίαν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπὶ Λυδίαν ἐχώρησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε, ταύτης ἀκονίτι κατὰ κράτος αἰρεθείσης, συναπολέσθαι καὶ τὴν Ἰονίαν αὐτῇ. — § 5. Prima verba uncis distincta Niebuhrius addidit e Suida, qui v. Παραινούντα ex h. loco nonnulla excerpit. — § 6. Ἀργίβωλον.]. Apud Zosimum aliosque homo audit Τριβίγιλθος. Neque aliter Eunapius, quem sequitur Zosimus, dixerit. — § 7. Σφαγεῖς] Quis? Num Eutropius, de cuius caede v. Zosim. V, 18, 4; Tillemont. V, p. 457; an Tribigildus, qui in Thracia periit, teste Philostorgio H. Eccl. II, 8 p. 531, B ed. Vales.; an Leo?

76.

Suidas: Λέων. Οὗτος στρατηγὸς ἐπέμπεθ' παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκόλος ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τούτῳ συνηναχασμένον, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουν. Cf. Suid. v. Εὐπαράγωγος.

Idem: Ἀπεστάται, ἀπειχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος. « Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεστάται τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. »

Idem: Διευχενίζετο, τὸν αὐχένα ὀρθίον εἶχεν. Εὐνάπιος. « Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεχενιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διευχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. »

De Leonte, quem contra Tribigildum Eutropius

asserit... Neque ipse alterum eluxit; caesus enim jacuit, nemine vel sepulturae mandante vel obruente.

76.

Leo ab Eutropio eunucho belli dux missus est contra barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis facillime deceptus. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat, ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet, quam hiant omnes homines.

Et enim a Leonis cognomento non abstinebat; sic enim et hoc animal facere solet.

Ille autem ad reliqua negotia se preparans corpore erecto et cervicem elata stabat, ut Leonem ita dictum aggrediretur, eunquo interficeret.

in Asiam misit, v. Zosim. V, 14, 3: Λέων μὲν οὖν, ὁ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν συμβεβηκόσι βοηθῆσαι ταχθεὶς, ἀρετῆς μὲν οὐδ' ἡστιν οὐδὲν μετελῆφαι στρατηγικῆς, οὐδ' ἄλλου τινὸς ἀξίου πρὸς τοῦτο τύχης αὐτὸν ἀγαγεῖν, πλὴν ὅτι πρὸς Εὐτρόπιον εἶχεν οὐκίως. — De altero Suidae loco Boissonadius: « Credo, inquit, agi de Leontis immuni edacitate, quem hoc nomine dignum fuisse ait Eunapius, quod leonis mores referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eutrop. II, 376:

*Emicat ex templo, cunctis trepidantibus, audax
crassa mole Leo, quem rix Cyclopia solum
aequatura fames, quem non jejuna Celæno
vinceret: hinc nomen fertur meruisse Leonis...
Tunc Ajax erat Eutropii, laleque fremebat,
non septem vasto quatens umbone iuencos,
sed, quam perpetuis dapibus, pigroque sedili,
inter anus interque colos oneraverat, alium.*

Quae si cum fragm. 77 comparentur, forte videbitur Subarmachium et Leonem unum et eundem esse hominem. Subarmachio propter leoninam famem cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc est hariolari. — De fine Leontis, quem Tribigildus simulata fuga fefellit, deinde adortus in paludes et necem adegit, v. Claudian. l. l., coll. Reitemeyer. ad Zosim. V, 17, 1.

77.

Suidas: Σουβαρμάχιος. Οὗτος τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμὼν, πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἰπερ τις ἄλλος· ἔπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἡδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἐκκρίσιν. Αἰεὶ γοῦν ἦν, πεπωκὼς τε καὶ οὐ πεπωκὼς, μεθύων τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε [οὐ] σφαλερὸν διαβάντων τοῖς ποσὶ, καὶ πρὸς τὴν πτώσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας (καὶ διὰ νεότητά) συνιστάμενος. Ἦν δὲ βασιλικῷ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβὲς τῶν ὑπὲρ Φάσιν καὶ Θερμοδόντα, τοξότης [δὲ] ἀριστος, εἰ γὰρ μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.

De Subermachio aliunde non constat. Negatio-

77.

Subarmachius fuit satellitum dux, fidelissimus eunucho Eutropio, si quis alius: qui quamvis plus vinum biberet, quam capere posset, venter tamen ejus per consuetudinem et exercitationem perquam vehementem et strenuam omnia ad naturalem humorum excretionem percoquebat. Is semper erat ebrius, sive potasset sive non potasset. Ebrietatem vero legebat [non] instabilis ejus incessus, quum propter aetatem juvenilem casui resisteret gressumque firmaret. Erat autem genere regio oriundus, Colchus verus ex his, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant; item sagittarius optimus, nisi luxus immodicus ipsum sagittis suis quasi conficeret.

sem oú ante σφαλρὸν inseruerunt Portus, Touprius, Boissonadius. Vulgatam tinentur Hemsterhusius et Bernhadyus. « Nempē hominis incessus, Bernh. ait, semper lubricus et temulento similis occultabat ejus vinolentiam. »

78.

Exc. De sent. p. 288 : Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ, ἔπαρχος πρὸς χλευασίαν καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδας δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίου συγκομισάμενος, καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα ἐντεῖθαι γαλοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορρήτως τὰ γραφόμενα καταχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. Ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλίως καὶ Ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἔμπανῃ καὶ νόμιμον οὐδαμοῦ τὰ γραφόμενα παριδῆλου καὶ συνηνίττετο· χεὶρὸς δὲ τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χεὶρὶ· « Θεοῦ χεὶρ ἐλευνούσα τοὺς βαρβάρους. » Αἰσχρὸν τοῦτο καταγράφειν, ἀλλ' ἀναγκαῖον. Καὶ πάλιν ἐτέρωθι· « Βάρβαροι τὸν Θεὸν φεύγοντες. » Καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα κ. . . δ' ἕτερα κωθωνίζομένων γραφῶν φλὴνζον, οὐ καὶ πρότερον ἢ συγγραφή μίμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . . . τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἤδη . . . ἀπο . . .

79.

Suidas : Ἑλλανοδίκαί, οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω· « Καὶ τότε δὲ μέγιστος Ἑλλανοδίης Γαῖνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ἐλευθρον ἡθλοθέτει. » Eadem v. Ἡθλοθέτει.

Idem v. Πολυάνδριον. « Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξιχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐτὴν πολυάνδριον καὶ πολυταλῆ τάφον, οὕτω τιθαμμένων τῶν ἐνωχηκότων. » Eunapii esse Maius monuit.

Petita hæc ex narratione de rebellionē Gainæ, qui parum absuit quin ipsa Constantinopoli urbe potiretur (400). V. Zosim. V, 19.

78.

Persa quidam Romæ præfectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in medio Circo positis tabellis, ut presentium rerum imaginem quandam effingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irritavit. Nam neque imperatoris fortitudinem, neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat : sed manus quædam quasi e nubibus protensa erat, cum inscriptione : *Manus Dei Barbaros fugans*. Turpe est hæc scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia : *Barbari Deum fugientes* : atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugæ, quarum et antea in historia memini.

79.

Tunc vero maximus Hellanodica Gainas perniciem Romanorum dispensavit.

Gainas ex urbe excessit, quam commune et pretiosum sepulcrum reliquit, incolis ejus nondum sepoltis.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

80.

Suidas : Φράβιθος. Οὗτος στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, δὲ ἀκμαζὼν τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον· καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμενον καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξιν τινα καὶ ἀρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρχίσαιεν τῷ καλῷ· δὲ τοὺς ληστὰς βραδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἕλληνας τὴν θρησκείαν.

Eunapio locum vindicavit Boissonadius. De Fravitho (Φραΐουτον vel Φραούστιον Zosimus dicit), cui contra Gainam bellum commissum est, v. Zosimus V, 20, 1 : Ἡ γερουσία στρατηγὸν ἐκ τῷ κατὰ Γαῖνην αἰρουντάι πολέμῳ Φραΐουτον, ἄνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνας δὲ ἄλλως οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκεία κτλ. Cf. fr. 104.

81.

Idem : Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβις. « Πηξάμενος δρομάδας τριακοντήραις Λιβερνίδων τύπῳ. » « Hæc verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiæ locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V, 20, πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκοῦντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα κτλ. Boisson.

82.

Exc. De sent. p. 288-290 : Ὅτι Φράβιθος ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γαῖναν περὶ τὴν Χερρόνησον διαμένοντα, καὶ τοῦτον μὴ διώξας, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ κερδαίνειν τὸ ἔργον καὶ Λακωνικός τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέραν τοῦ μετρίου ποιεῖσθαι τὴν ἐδίωξιν. Καὶ οὗτος μὲν ἀσφαλέστερον βου-

80.

Fravitta fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus majore sanitate frueretur. Et corpus, quod jam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse coagmentabat et in quandam compagem et et commissuram cogebat et quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservandæ sufficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latrocinii nomen ex hominum memoria propemodum exciderit. Fuit autem religione Græcus.

81.

Celetibus cum triginta remis Liburnicarum modo constructis.

82.

Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso demorantem vicit, sed victum non insecutus est; nam tardior erat ad persequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi videbatur, neque inmodicæ persecutioni esse indulgendum. Atque hic tutiore consilio utens præ-

λευόμενος, ἥλικον ἐστὶ τοῖς ἄλλοις τὸ καλῶς στρατηγεῖν ἰδειξεν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ὅσον ἡλίθιον καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμενοι καὶ τὸ γεγοῶς ὑποσημαίνοντες διελήρουν καὶ περιφλυάουν, τὰς ὁρῶν ἀνασπῶντες, καὶ διαφλεγόμενοι φθόνῳ πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι (καταστροφὴν;) ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ πάθους, ὁμόφωνοι κατὰ (παρὰ B.) δόξαν ὑπὸ δειλίᾳ γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιθον ἐπεβήριζον [νικᾶν N.] μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. Ὁ γοῦν. . τὴν Χερρόνησον ἐγκατέλιπεν . . . αἰχμαλωτον ὀπίσω σωτηρίας . . προστηκόντως τύχῃσι· θέαμα τῆς νίκης ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . ἔθρα [σύνοντο] καὶ ὑπέσπειρον εἰς τὰ βασίλεια τῷ λόγῳ ποικίλον τι καὶ περι . . ες, ὡς βάρβαρος βερβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφυγὴν καὶ σωτηρίαν· ὁ δὲ Φράβιθος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . . ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν ὑφέρπον τῆς προφερομένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασίλεια φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς [πάντων ἐκπεπληγ]μένων πρὸς τὸ παραλογον τῆς τύχης καὶ θεὸν ἐρᾶν ὑπολαμβανόντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον (οὕτως, ὅτι ἐστὶ νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἔδεισαν,) πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ ἐλευθερίας . . εἰ μὴν διατεινόμενος ἐξεδόκησιν τῶν καταφρουαττομένων φθόνων καὶ νηστείας καθάρματα . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῷ μὲν δεῖ βού[λεται] τὸ δυν[ατὸν] ἐκείνου κακῶς . . τηλικούτον ἐν . . καταπε . . ἔργον οἶσθα βασιλεῦ. Τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . ἀλλότριον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. Τοῦ δὲ . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, οἷά γάρ ἀπλότῃ πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . τα τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προστῆκόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . τοῦ δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὁ Φράβιθος ἔρρησεν ἐπιτραπῆναι κακὰ τὸν πάτριον νόμον ἱερατεῦσαι θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὁ δ' ἐδέξατο.

Ὅτι Φαμέας ὁ Μιλων (l. Ἰμιλων) ἐπικαλού-

μενος, μυρία παρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἴτα Σκιπίωνος στρατηγοῦντος οὐ (οὐδὲν N.) ὀνύμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξεῖπεν, τὰ μὲν πρόβατα εἶναι ταῦτά, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἀργου πολυωπότερον.

De re v. Zosimus V, 21. 9. In postremis Gainas cum Himilcone Phamaza, Fravitta cum Scipione comparatur.

83.

Ibid. p. 291 : Ἱέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν εἶδαν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτόν, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀνιμάξατο διὰ τὸν λόγον (τῶν λόγων B.). Καὶ συνελόντι γὰρ εἰπεῖν Ἀλεξανδρεῖς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληστον ἐς τροφὴν, προστῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφῇ, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλεκτροῦδης, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεῖς ἀσελγέστατος γένοιτο, καὶ εἰ γέ τι Ἀλεξανδρείᾳ ἀσελγέστερον. Ἀλλ' ὅμως ὁ συγγραφεὺς αἰδουμένην τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἱταμότητα συμπίσας ἐξ' οἷς ἦν λόγοις ὤχετο ἀπῶν, τεθηπότων τῶν παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος εἰς Ἀλεξανδρείᾳ γλώσσῃν τε ἐπέσχε καὶ φλυαρίαν ἐπέστησε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν (κατέκρυψεν N. κατέβαψεν Dübnerus) ἐρυθμάτι.

« Quisnam fuerit hic homo proprio nomine *Accipiter*, cui tam vehementer maledixit Eunapius, non divino. Vixque intelligendum puto *Arbazacium* ducem [v. fr. 84], quem in bello adversus *Isauros* luxuriose se gessisse ait Zosimus V, 15. Etenim nomen illud non tam hominem *Alexandrinum* quam *barbarum* denotat. » Mai. Idem in *Addendis* p. 715 hæc affert : « *Accipiter*, cui Eunapius ethnicus tam acerbè maledixit, sine dubio est ille *Hierax*, homo Christianus S. Cyrillo Episcopo *Alexandrino* summopere addictus, quem idcirco malevolus præfectus *Alexandriæ* *Orestes* tormentis subiecit, indignante, ut par erat, *Cyrillo*

clarum exemplum imperatoris artis suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui imperandi periti videri vellent, prædictam rem ludibrio habentes sermonibusque carpentes ac supercilii adductis irridentes, inviklia inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque inopino attoniti aiebant : Imperare scit Fravitta, sed victoria uti nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia ruitores varios . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pedetentim manaret, in regiam gestiens lætambundusque dolatus, improvise fortunæ eventu deus potius, quam homo, visus est : adeo nesciebant quid esset vincere . . qui quum facie annuisset ; namque ob multam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat : ait æquum esse anuere . . quumque imperator diceret, oportere ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu deum colere sibi liceret. Imperator autem propter exultantiam, quæ in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos affecerat, deinde, Scipione exercitibus præposito, quum nihil jam posset, causamque rei rogaretur, ait : « Oves quidem eadem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatio. »

83.

Huic homini nomen proprium erat *Hierax* (*accipiter*) ; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque ejus serendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, *Alexandrinus* erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur : sed neque libidinibus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinentis instar hominis *Alexandrini*, immo et si quid *Alexandrino* incontinentius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem hominem pudorem edocuit eoque facto abiit, nigrantibus illis qui aderant, quod homo *Alexandrinus* linguam cohiberet, nugas omitteret, et facie ruborem traheret.

(Socrat. Hist. Eccl. VII, 13). En igitur quam ob causam impius Eunapius tam acriter Hieracem proscindit. » Zosimi narratio in hac Historiæ parte lacunam habet.

84.

Suidas : Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἀρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεχτικόν. Ἦν μὲν ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἔμα συγκατεληγμένος πάθαισι, ὥσπερ Ἰφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἡμάνε γε ἐν αὐτοῖς ἐμπαδόν· ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία. Οὕτω δὲ εἰς ἰσχυρὸν ὄρον τὰς αὐτῶ δοκούσας ἀρετὰς ἐπετήδευεν, ὥστε οὐκ ἂν τις ἐπίστανσε [μὴ] πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκαῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἑτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἱ γε προσήκοντες αὐτῷ λογιστὰι τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἔδιδαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἱταρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. Ὡσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ ἐκαῖνος τὰς ἱταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἔριθμον.

Partem horum repetit Suidas v. Μουσουργοί. De Orontis dicto cf. Aristid. vol. II, p. 257. Eunapii hunc locum primus vindicavit Valesius ad Marcellin. XV, p. 93. De Arbazacio, qui contra Isauros Pamphyliam et Ciliciam devastantes emissus est (404), vid. Zosimus V 25.

85.

Exc. De sent. p. 291, 292 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον, « Ἀλλὰ σύ γε, εἶπε, πάντων εἴ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τι βασιλεῖς διατίμωνεν ἐκ

τῆς σφῶν αὐτῶν κολλησεως, καὶ τὸ θεοκρεπίστατον ἔργον καὶ οὐρανόμηνες ὑπορύττων καὶ κατασειῶν ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διαλύσιν καὶ φθοράν. Ἔστι δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἀρρήκτον καὶ ἀδαμάντινον τοὺς βασιλεῖς ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας φαίνεσθαι. » Καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κεφαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότις· ἰδοὺ γὰρ αὐτοῖς ἀριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ σφέτερα κέρδη κεχηνότες (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοῖς πονηροῖς, ἥπερ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο), τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελήσαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τεχνικὸν δὲ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φράβιθον ἀφελόντο τῆς ψυχῆς.

Quo hæc spectent, nescio. » Fortasse, Maius ait, sermo est de Arcadii cum Honorio fratre bello Gildonico (397. 398). » Joannes aut Chrysostomus est episcopus Constantin., aut Joannes comes, cui Arcadius arcana sua omnia committebat, quemque plerique patrem esse pueri, quem Arcadius genuisse opinabatur, crediderunt, teste Zosimo V, 18.

86.

Ibid. p. 292 : Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων πορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικὰς συμφοράς· καὶ καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτερος (ἡ μὲν γὰρ ἐφόβησε μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν), οὕτω καὶ τοὺς Ἰσαυροὺς φρικωδεστάτους ὄντας ἀκούσαι τε καὶ ἰδεῖν ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατόν τι καὶ χλοερὸν ἔσρ ὁ βέλτιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησάμενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ Φραβίθου φόνῳ. — Καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ ῥύμην καὶ φοράν. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπὴν ὁ Λύκιος Ἐρεννιανὸς

84.

Arbazacius Isaurus, sub Arcadio Imperatore, quem propter rapacitatem Harpazacium, i. e. Rapacem, appellabant. Fuit enim ex Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vulcaniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Hæ autem affectiones fuerunt insanus amor et ebrietas et avaritia. Tanto autem studio illis quas exstimabat virtutibus operam dabat, ut qui id experientia compertum non haberet, credere non posset cum tantos in tribus illis vitis progressus fecisse. Tot enim psaltrias in convictu suo habuit, ut neque ipse neque alius ullus e ministris eas numerare posset. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant; meretricum vero multitudo omnem eorum calculum superabat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt minimum digitum et decem millia et unum significare : sic etiam illi meretrices et singulatim et per dena millia numerabant.

85.

Is autem, conversa ad Joannem oratione, « Tu vero, inquit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum

dissocias, remque omnium præstantissimam atque celestem artificii tuis perturbatam pessumdas. Quippe summa felicitas atque adamantina insuperabilisque firmitas est, quum duo reges unum regnum possidere videntur. » Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Veruntamen dum a Joanne sibi timent, et suum quisque incrum meditatur, (namque impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est, largiebatur,) communi omnia salute, Joannem sibi præfecerunt, callidum scilicet Hieracis alumnum, Fravitamque vita spoliarent.

86.

Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se judicabat, si his tantum afficeretur. Jam sicuti in procellis fulgure fulmen formidabilius est; illud enim territat, hoc interimit : sic etiam Isauros ceteroquin auditu visuque tremendos, veris tamen instar herbidi floridique ac voluptarii præclarus hic demonstravit Hierax, dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravitæ cadem. — Ille clam fugam rapidam et tumultariam molitus est : verum Herennianus vicarius, quem non sefellera, naturam aquilæ in-

βικάριος ὢν· ἀεὶ δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρπασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετραχισηγίλους ἔχεινος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.

De bello Isaurico (404) v. Zosimus V, 25; Sozom. VIII, 25; Philostorg. XI, 8; Tillemont tom. V, p. 473 sqq.

87.

Ibid. p. 292 — 295 : "Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλείας ἐξέκειτο δημοσίᾳ πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχάς· πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερῶς ἐπὶ δημοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐκ ἀγορᾶς ὠνίων. Ὁ βουλούμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμενος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνόσει πρὸς τὸ ἀδικον ἢ ἐχθροὺς ἔχων. Ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν τοὺς ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ ὁ βικάριος ἰδύνατο καὶ ἡ ἀνθύπατος ἀρχή. Καὶ ὅσος ἦν οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμάτων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὥς δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νόμοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἀσθενέστεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κονιορτοῦ παντὸς πρὸς τὸ βεῖν εὐκόλως καὶ διανειμούσθαι παραπερόμενοι. Ὁ δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύο τινας ἢ τρεῖς στρατιώτας συνεπιλόμενος κατὰ τὴν πλαγίαν εἰσιόντας θύραν, μὴ βουλούμενος μαυθάνειν (λανθάνειν B.), ὅτι [..., διὰ B.] σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὴ κήρυγμα σιωπώμενον γίνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν, ὥς δὴ φησιν Ὀμηρος·

« κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοις πονεῖτο » καὶ ὁ ἀρχὼν διὰ τῶν ἀρθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὐκ ἑκάστῳ περιήγγελλεν, ὥς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσοῦ καὶ τόσοῦ ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλλειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρέδεσθαι θανάτοις καὶ ἐτμεύσεσιν. Οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προὑπαρχούσης οὐσίας κατατίθεσθαι οἰμώζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ ἀποροῦντες δημοσίᾳ καταδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώματα· πρόφασις δὲ ἦν ἑτέρα τις. Εὐρίθη γὰρ γένος ἀνθρώπων δι' ἀπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὀξυθάναντον καὶ φιλοκίνδυνον, οἱ τὰς ὑδρεῖς οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας ὥρμησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρχόν. Κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα διεσχηματισμένος πάλαι καὶ αὐτὸς ἑτέρα τοιαῦτα πάσχων τὸν τε κατηγοροῦντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγοροῦσας ὡς παρηρσίαν ἔχοντας ἐπήνεσεν... τοιαῦτα γένοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔρραζεν ἂν διὰ τοῦ πιστοτάτου τῶν εὐνούχων « Ἀπιτε, ὦ βέλτιστοι, πάνυ θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἀπιτε· κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἐξεστίν. » Οἱ μὲν ἀπήσαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶντες, ὅτι ἔχουσι συνηρμοσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν Καδμείαν μακρῷ πλείον ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριάμενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρχῆς προσκαταβαλὼν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοις. Πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἂν τὸν δόλον· καὶ ῥᾶστα ἦν ὁρᾶν τοὺς ἀρξάντας δεδημευμένους, ὥσπερ που καὶ ὁ κωμικός φησιν· « ἀρξάντος ἀνδρὸς δημοσίᾳ τὰ χρήματα. » Ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικός, οὐδὲ ἀναγινώσκειν ἄξιός τὴν γραφὴν. Οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἑρηνιανὸς τότε τὸν Ἰέρακα

duas, corripuit Hieracem; vixque demum dimisit, quattuor acceptis ab illo aureorum millibus.

87.

Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis qui praefecturas coemere volebant: et sive haec magnae sive modicae essent, palam in publicis mensis, seu venales in foro merces, distrahebantur. Igitur qui Hellespontum diripere augebat, Hellespontum emptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenen, prout quisque peculandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licet autem his improbis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel etiam cumulate plurimum: illatenus enim patebat vicarij vel proconsulis iurisdictionis. Nullus autem melius erat decretorum tristium jampridem cum legibus mortuorum, quod penae videlicet is qui jus venale habet, obnoxius sit. Etenim leges non morio, prout Scythia Anacharsis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus pulveris instar huc illuc facili jactu circumagebantur ac diffuebant. Qui vero unam gentem pluresve emerat, binis vel ternis stipatis satellitibus, qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, * per tacitos praeco-nes (si tamen praconium tacitum fieri potest) omnes certiores fecit, et more Homérico (Il. 9, 11) nominatim ad forum viros singulos advocabat

sine strepitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his taciturnis praeco-ribus utens in cuiusque aurem insusurrabat, se singulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis implicitos supplicia percelli et proscriptiones. Qui ergo nummati erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solvabant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant; rei praetextus autem aliunde petebatur. Exsistit enim genus hominum, qui ob egestatem ac recordiam impendentem necem ac pericula temerent. Hi, nimirum injuriarum impatientes, crimen peculatus apud aulam praefectum detulerunt. Hic autem, rem serio agere simulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) cum qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat. Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: « Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis; namque magistratibus diem dicere nequaquam licet. » Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contrectantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerereant. Qui autem Cadmeam hanc victoriam retulerat, multo jam infelicius erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et

Isti quidem hic manentes, bellum clam serebant.

93.

Idem : 'Ρῦμα, φυλακή . . . « Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πολλὰ ἄμα βέλη ἀφίεντες. » Εὐνάπιος· « Πέτρα δέ τις ἀπασπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα, » τουτέστιν ἔλκυσμα. Καὶ αὖθις· « Κραταίως ἐκ τούτων ἀνῆπτον τὰ ῥύματα, λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων, καὶ κατείχετο τὸ ζεῦγμα τοῖς ῥύμασι. » Primus et tertius locus num item Eunapii sit, in medio relinquo. Certe qui deinde subjungitur verbis Καὶ αὖθις locus quartus, non est Eunapii sed Polybii (III, 46).

Idem : Ζεῦγμα. Εὐνάπιος· « Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις. »

94.

Idem v. Μελεδωνός : Καὶ Εὐνάπιος· « Τῶν αὐτῶν ἐθνῶν (ἰσῶν v. 1.) γυναῖκά τινα στιλάς ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμματα, ὥς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης θεοῦ. »

95.

Idem : Ἀποτραχηλίζοντες, ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. »

96.

Idem v. Ἐκμελές : « Καὶ τὰλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῇ λύρην ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος.

97.

Idem : Ἀπαγορεύει, ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται. « Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. » Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· « Πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. » Καί· « Ἀπαγορεύει Σίμων Πέτρος. » Priorem locum Dexippi esse suspicatur Bernhardus. Idem vocem αὖθις ante ἀπαγορεύει poni vult.

93.

« Barbari Romanos circumnavigarunt, sagittae jactum ab his distantes, multaque tela in eos miserunt. » — Eunapius : « Petra vero quaedam teli jactum distans. » — Et iterum : « Firmiter hie funes ductarios alligarunt, quos sumebant ex navibus, quarum altera juxta alteram collocata erat ; itaque pons funibus ductariis retinebatur. »

94.

Mulierem, quae mores ejusdem populi sequeretur, alba veste et coronis ornatam misit, quasi sacerdotem Deae Syriae quam appellant.

95.

Et illi quidem eos funibus strangulantes necarunt.

96.

Et ceteri ejus morbi ad ingratum lyrae cantum sanabantur.

97.

Quum in obscuram et occultam regionis partem per-

98.

Idem v. Μεγαλοπρεπής : Εὐνάπιος· « Οὕτως ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δόξαν ἐν ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. »

99.

Idem : Συντεκμηράμενος, συμβαλὼν, καταστοχασάμενος. Εὐνάπιος· « Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβολῶν τε καὶ σημείων. »

100.

Idem : Διάμετρος, γεωμετρικὸν τι εἶδος. Εὐνάπιος· « Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κεχῶσθαι τὴν γλῶσσαν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. »

101.

Idem : Διενεχθεῖν, ἀγχεῖν. Εὐνάπιος· « Κατὰ τοὺς τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρώδεις, ὥστε ἀπιστον εἶναι διενεχθεῖν εἰς τὴν διήγησιν. »

102.

Idem v. Παιδεία : Εὐνάπιος· « Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πρὸς τοὺς πόλεμους ἡγούμενοι, τοσοῦτον ἔδυσχέρινον, ὅσον ἡναγκάζοντο βοᾶν καθ' οὗς ἐμβάλοιν. »

« Si reliqua belle se habent, saltem boam labem duxit : nam Eunapius, opinor, voluit, milites illos opinione falsos fuisse, qui quum bellum sic per ludum jocumque gesturos animo praesumpsissent, arumnas debuerint tolerare vel rebus alienis abstinere. Contra sentit Hermannus, priora veritens, *jocum opinabantur ab hostibus paratum.* »
BERNHARDY.

venissent, et caedibus praedisque agendis defatigati essent.

98.

Et alioquin illi, qui splendide vivunt, periculis in bello se offerre recusant.

99.

Omniem ejus vitam per conjecturam assecutus ex evidentibus indicis signisque.

100.

Ita ut lingua secundum quasdam diametros adversis et coeuntibus spiculorum ictibus decussata esset.

101.

His temporibus facinus quoddam audacter susceptum a virili muliere et confectum est, adeo generosum illud et virile, ut incredibile sit, si in narrationem deducatur.

102.

Et illi quidem ludum quendam ab hostibus ludi putantes, tantum indignabantur, quantum vociferari cogebantur contra illos, quos adorabantur.

103.

Idem : Διαυχενίζεσθαι. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. »

Idem : Ἀνηρέθιζε, ἐπὶ τι παρώτρυνε καὶ παρέθην. Εὐνάπιος. « Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν. »

« Agitur forte de Valentiniano, qui ut Cellicarum gentium securitati provideret, violaciam uti κλειστήν, ait Zosimus IV, 12, 2, ἀθροίσας, ἐκ τῶν παροικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλίπας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥήνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, qui adversus Gainam dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V, 20, 4, τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσιν ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐκέρρωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV, 23, 5, τὸ ἐνδέον ἐπλήρου κτλ. » Boisson.

104.

Idem v. Χρῆμα : Εὐνάπιος. « Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισεν, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. »

« Agitur forte de Fravitho, qui teste Eunapio (fr. 80) ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαίνουσας πλέον. » Boiss.

105.

Idem v. Ψιλός. Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ οἶον κοῦρον.

103.

Ille vero spiritus et animos militum irritabat, eosque ad ferociam erectis cervicibus ostendendam et pericula prompte adeunda exercitationibus provocabat.

104.

Ille vero copias coegit et trajectus negotium jam vehementer urgens, et praeter bonum animum corpus non habens.

105.

Nudum. — Suspexit diis.

106.

Eutocius, e Thracia oriundus, nec probro animo fuit nec genere nobili, sed miles gregarius : qui quum magnam pecuniae summam cohorti suae suffuratus esset, in Palaestinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos

Idem : Ἀνῆψεν, ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Sequuntur fragmenta auctoris sui nomine non insignita, quae Eunapii esse viri docti censuerunt.

106.

Idem : Εὐτόκιος ἀπὸ Θράκης ἰλθὼν οὔτε γνώμην ἐπιεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εὐ ἔχων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχῶν, πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας ὤχετο φεύγων εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλίπει, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλους. Καὶ γὰρ ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἴδρι πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον. Ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίται, τὸ πλῆθος ὑπιδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. Ὁ δὲ μεταχώρησεν εἰς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, πολιτικῆς τε μετέδωκεν ἑλευθερίας. Οἱ δὲ Θράκες ὑστέρῳ χρόνῳ κατὰ πίστιν ἔκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῆλθον τὸν Κρατερὸν αὐτὸν τε τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ οὐ μετίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίχην τὸ πρᾶγμα φερόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὥδε.

« Integrum hunc articulum descripsit Suidas ex historico aliquo deperdito : quem ex stylo Eunapium esse suspicor. » Kuster. Contra Bernbardus : « Equidem nihil agnosco, quod Eunapium magis quam Malchum redoleat. » — Dubitans locum in Eunapiana receperunt Boissonadius et Niebuhrius. Res tanto incertior, quum de Eutocio illo ejusque ætate non constet. Niebuhrius suspicatur ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Justiniano scripsit, duxisse genus.

107.

Idem : Διαυχενίζετο, ὑψηχένει. « Ἔτερα δὲ

in civium numerum reciperetur, postquam magnis largitionibus in senatum irrepserat. Ex humili igitur conditione ad fortunæ splendorem pervenire cupiebat, quum prius sentiendi rationem in melius debuisset convertere. Sed tamen Eleutheropolitani, copiam divitiarum suspectantes, Eutocium non receperunt. Tum Ascalonem migravit ; ubi Craterus, vir inter Ascalonitas primarius, ipsum cum pecunia benigne suscepit, et jure civitatis donavit. Thraces igitur, ad quos fama ejus rei perlata fuerat, Eutocium venerunt arcessitum, a Cratere Eutocium et pecuniam repelentes. Ille autem virum non tradidit. Et quum milites rem ad iudices detulissent, Craterus Eudocium defendit et Thraces vicit : qua de re tale oraculum editum est.

107.

Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat

οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμπερῆ. »

« Eunapiana esse suspicor ob usum verbi διευχενίζεσθαι, quo usus est Eunap. fr. 103, et hæc ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο leguntur in fr. 76. » Boisson.

108.

Idem : Δραστήριον. « Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικὴς γὰρ ὦν καὶ πρὸς γ' ἐτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμπεδηχὸς ἐξ ἀνάγκης οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων. »

« Fragmentum Eunapio dandum duxi ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum. » Boisson.

et cervice elata incedebat; sed his graviora et fulmini similia.

108.

Modestia et tranquillitas in illo conjuncta erat cum alacritate et fortitudine. Nam qui modestus esset et vitæ quietæ amans, idem tamen, quum necessitate cogente ad negotia

109.

Idem : Περιχαῶς, ἐρωτικῶς. « Περιχαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. » « Hæc Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περιχαῶς fuerit usus in Sophistis p. 111. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum. » Boisson.

110.

Idem : Ἐμπερία, διοικήτης.

Idem : Μεσσιπόλιος, ὁμογέρων, μισοπόλιος.

« Hæc referri posse ad Eunapium putavi ex hac Zosimi, qui Eunapium sæpissime exprimit, sententia (II, 51) : ἀνδρα μεσσιπόλιον, ἐμπερίαν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως εἶχειν, εὐροῖν. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. » Boisson.

accederet, nullo erat inferior eorum qui in illis assidue versati erant.

109.

Illius mulieris ardente amore flagrans.

110.

Similitudo. — Semicanus

OLYMPIODORUS THEBÆUS.

Olympiodorus ex Ægypto Thebæus, gentilis poeta et historicus, Byzantii, ut videtur, vixit temporibus Arcadii et Theodosii secundi. Circa annum 412 legationem obiens ad Donatum Hunnorum regulum (v. Exc. Phot. § 18) itinere maritimo eoque periculosissimo profectus est. Aliud iter maritimum, quo item multa auctor perpessus sit, in Photianis excerptis (§ 28) memoratur inter res quæ pertinent ad annum 415. Videtur Byzantium in Græciam trajecisse, quandoquidem ibidem narratur Olympiodorus Athenas appulisse, ubi Leontium in thronum sophisticum opera sua et studio evexerit. Denique tertium iter, in quo rursus κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζεται (§ 35), circa annum 421 in Ægyptum suscepit, Thebasque patriam visit, indeque meridiem versus Syenen contendit, nec non Blemmyum regionem lustravit. Inter familiares ejus Philtatus quidam erat, εὐφωὺς περὶ τὴν γραμματικὴν ἔχων (§ 32), et fortasse etiam Valerius, qui sub Constantio imp. præfectus Thraciæ fuerat (§ 27).

Scriptis Olympiodorus atque Theodosio juniore dedicavit historiarum libros sive λόγους ἱστορικῶς viginti duos, quibus res annorum ferme octodecim continebantur, inde ab Honorii anno decimo tertio (407) usque ad annum 425, quo Valentinianus tertius imperio potitus est. Ceterum non id auctor egit, ut opus ad justæ historiæ severitatem elaboraret, sed materiam vel silvam historico uberriam præbere satis habuit. Quare tum de rerum ordine chronologico minus sollicitus fuit, et in fundenda oratione genio suo indulgit.

Præter Photium unus Zosimus semel (V, 27) disertam hujus scriptoris mentionem injecit. Dubitarique nequit, quin recte Tillemontius (*Hist. des emp.*, tom. V, p. 656) et Reitemeierus (ad Zos. p. 611) Zosimum in postrema operis sui parte (inde a lib. V, 26) Olympiodoro maxime se addixisse statuerint. Reitemeierus l. l. de his ita habet: « In postrema hac historiæ suæ parte Zosimus, postquam in superioribus maxime Eunapium ducem habuit, Olympiodori nunc, scriptoris æqualis, disertis ac fide dignissimis, vestigiis institit, ejusque sylvam ita sequitur, quantum scilicet comparatione epitomæ a Photio confectæ et historiæ Zosimæ intelligitur, ut rationem et ordinem eundem servet, et ubi res naturali vinculo laud conjunctæ explicandæ sunt, a rerum serie

cum eo deflectat, veluti in historia Constantini tyranni, quæ paullo quidem seriore, commodo tamen loco integra et aliis haud interrupta enarratur. Judicio Zosimum suo esse usum, nec temere auctoritatem ducis sui secutum, argumento erunt loca, in quibus ab Olympiodoro discedit, et alia, quæ vel in breviario Photii paullo prolixius sunt explicata, docebunt, quantum sit in Zosimo brevitatis studium, quod vel obscuritatem nonnullis videtur affudisse locis (e. g. V, 34, 2. 37, 6. VI, 8, 1). Quæ de rerum causis vitiisque imperatorum, rebusque præfectorum civilibus aut militaribus judicata in hac parte legimus, Olympiodori potius esse quam ab Zosimo animi acie inventa, suspicamur, eamque ob causam ea, quæ de Stilichonis virtutibus ac vitiis ab omni iniquitate alienus judicavit, non Eunapio, qui ut impium in majorum sacra hominem eum exagitaverat, sed Olympiodoro duce scripsit. Qui cum Zosimo hic comparari scriptores adhiberique ad ejus emendationem possint, ii et paucissimi sunt et minimi momenti. Orosius quidem, nisi justo parcior ac brevior in rebus enarrandis fuisset, indulgissetque minus ingenio supersticioso, ut æqualis ætate adeoque maxime auctoritate pollens, utilissimus ad hunc usum foret. Suppeditant nonnulla, quæ huc faciunt, præter Sozomenum et Philostorgium et chronographos Marcellinum et Prosperum, Jornandes et Procopius, hic in ultimis, ille in prioribus, denique Augustinus, æqualis, ac Frigidus Turonensis. Ultimo loco monebimus, hiatum esse quodammodo historiæ rerum quæ inter annum 404 et 407 gestæ erant. Quum enim Eunapius historiæ suæ finem anno 404 fecerit, Olympiodorus autem suam anno 407 exorsus sit, relictum ab iis est spatium, quod nisi aliunde sartum Zosimus præstitit ac rebus in illo temporis intervallo gestis explevit, ipsius historiam imperfectam reddere debuit. Quantum comparando potest conjici, ex Olympiodoro, qui exordium historiæ suæ paullo altius duxisse videtur, ea, quæ iis annis sunt inclusa, sumpta sunt et translata. » — Præter Zosimum præ ceteris Sozomenus Olympiodori commentarios consuluisse videtur.

Photius Bibl. cod. 80.

Ἀνεγνώσθησαν Ὀλυμπιοδώρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. Ἀρχεται ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ἑβδομον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις οὗ βαλεντινιανὸς ὁ Πλακιδίας καὶ Κωνσταντίου παῖς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ῥώμης ἀναρρήθη ἀρχὴν. Οὗτος ὁ συγγραφεὺς Θηβαῖος μὲν ἔστιν, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θηβῶν τὸ γένος ἔχων ποιητῆς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτέδευμα· Ἕλλην τὴν θρησκείαν· σαφὲς μὲν τὴν φράσιν, ἄτονος δὲ καὶ ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπατημένην κατενηνεγμένος χυδαιολογία. Ὡς τε μὴδ' ἀξίος εἰς συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι ὁ λόγος· ὁ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὐ συγγραφὴν αὐτῷ ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὅλην συγγραφὴν ἐκπορισθῆναι διαβεβαίουται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνεται. Καὶ γὰρ οὐδεμιᾷ τῶν ἰδεῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισὶ τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκδιείκοιτο. Τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξυτελισμένῳ καὶ ταύτης ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὅλως ὑπενήνεκται. Ὑλὴν δὲ αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν ὅμως καὶ λόγοις διαίρει, καὶ προοιμίοις πειράται κοσμεῖν. Καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα, ὃς ἀνεψιὸς ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρκαδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναρῶναι.

2. Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίου, ὅσῃν τε περιβέβλητο δυνάμειν, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου· καὶ ὡς Σερῆναν νόμον γάμου

ἡγάγετο, Θεοδοσίῳ καὶ ταύτῃ αὐτῷ κατεγγυήσαντος. Ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελίου εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀνωρίον γαμβρὸν ἐποίησατο. Καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον εἴη μᾶλλον ἤρθη δυνάμειος, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ τῶν ἔθνων κατέρβουσε. Καὶ ὅτι μισιφρόνῳ καὶ ἀπανθρώπῳ σπουδῇ Ὀλυμπίῳ, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσωκαίωσεν, τὸν διὰ ζήλους ὑπέμεινε θάνατον.

3. Ὅτι Ἀλάριχος ὁ τῶν Γότθων φύλαρχος, ὃν Στελίου μετεκάλιστο ἐπὶ τῷ φυλάξει Ὀνωρίῳ τὸ ἱλλυρικόν (τῇ γὰρ αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνεμετρίων βασιλεία)· οὗτος ὁ Ἀλάριχος, διὰ τε φρόνον Στελίου, καὶ ὅτι αὐτὸς συνέχευτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Ῥώμην. Ἐξ ἧς χρήματά τε ἀπειρα ἐξεκόμισε, καὶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἡγματοῦσε. Καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἕνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιστάων (Ἀτταλὸς ἦν ὄνομα αὐτῷ), τὴν ἐπαρχότητα τότε διέποντα, εἰς βασιλείαν ἀνηγόρευσεν. Ἐπράχθη δ' αὐτῷ ταῦτα διὰ τε τὰς προσηρημένας αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρων, καὶ αὐτὸν Γότθον ὄντα, καὶ πλείους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα (ἄχρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξεστίνετο), ἄλλως δὲ ἡρωϊκὸν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον δὲ Ῥωμαῖοι ἡταιρίσαντο δι' ἔχθρας Ἀλάριχῳ ὄντα, ἀσπονδὸν ἐχθρὸν Ἀλάριχον ἐποίησαντο.

4. Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφονίᾳ τῶν ἐνοικούντων ἐγένετο.

5. Ὅτι Ἀλάριχος, εἴτι ζῶντος Στελίου, τισσάρχοντα κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐστρατείας.

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorio, Romani Imperatoris, consulatu septimo, et Theodosii secundo (an. 407) : deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentinianus, Placidius et Constantii filius, Romanus imperator declaratus est (an. 425). Scriptor hic ortum ducit Ægyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse profutetur, religione vero gentium imbutus. Dictioni illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in profligatam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna ut historiæ adnumeretur : cujus ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiæ suppeditari contendit : adeo informis ac specie carens etiam ipsimet dictionis suæ character visus est. Etenim nulla orationi forma hic enitet, nisi quis cum alicubi simplicitati arcedere contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus delabitur. Et licet silvam suam ipse opus appellet, libris tamen distinguit, præfationibusque ornare nititur. Historiam inscribit Theodosio [Minori] Imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Placidie patruellis fuit.

2. Narrat itaque, Stilichonem ad magnam pervenisse potentiam, quum cum Theodosio Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque Honorio, tutorum imponisset (395), ac præterea uxorem Serenam duxisset, a Theodosio æque ipsi desponsam. Post etiam, illa sua Thermantia nuptui

Honorio imperatori data, illum sibi generum adscivisse : indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Romanis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria immanique Olympii opera, qui per Stilichonem imperatori familiaris factus fuerat, ferro mortem excepit (408. Cf. Zos. V, 32, Sozom. IX, 4, Philostorg. XI, 3. XII, 3. Oros. 7, 33).

3. Adhuc Alarichum, Gothorum præfectum, quem olim evocarat Stilicho, ut Honorio Illyricum armis teneret (hæc enim illi provincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat [cf. Zos. 5, 26, 2]), tum ob Stilichonis cædem, tum quod promissum illi datum non esset, cinxisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim præda avertisse, quia et sororem Honorii Placidiam, Romæ tum agentem, captivam habuisse (410). Ante captam vero urbem illustrem tum virum, cui Attalo nomen, summam præfecturam gerentem, imperatorem renuntiasse. Actaque esse hæc ob eas, quas diximus, causas, et ob Sarum, Gothum item generum, sed paucorum hominum præfectum (vix enim ducentos, aut summum trecentos ducebat), cetera generosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani adjunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt inimicum.

4. In hac urbis obsidione mutua carne pastos esse obsessos (408).

5. Alarichum, vivente etiam Stilichone, militibus mer-

6. Ὅτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἑναποπνιγῖσα καὶ Σερῆνα ἡ τοῦτου γυνὴ, αἰτία νομισθεῖσα τῆς ἐπὶ Ῥώμην ἐφόδου Ἀλαρίχου. Ἀναιρεῖται δὲ πρότερον μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης ἀδελφεὸς παῖς ὁ Εὐχέριος.

7. Ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Γότθων τινῶν ὡς δ' αὐτως καὶ τὸ φοιβεράτων κατὰ διαφόρου καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλήθους.

8. Ὅτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίχωνα μαγιστρος τῶν ὀφρικίων γέγονεν· εἴτα ἐξέπασε τῆς ἀρχῆς. Εἴτα πάλιν ἐπέβη ταύτης. Ἐπειτα ἐξέπασεν. Εἴτα ἐκπεσὼν, βοκάλους ὑστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, ὃς ἡγάγετο Πλακιδίαν, παιόμενος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπέας. Καὶ ἡ δίκη τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος οὐκ ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

9. Ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογαῖσον Γότθων οἱ κεφαλῶνται ὀπτίματοι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὓς καταπολεμήσας Στελίχων Ῥοδογαῖσον προσηταιρίσατο.

10. Ὅτι Ἀλαρίχου νόσῳ τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀδάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

11. Ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκελλάτον ὁ συγγραφεὺς καλεῖσθαι φησι· καὶ χλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, ὡς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

12. Ὅτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς πρε-

σβύεται πρὸς Ὀνώριον, ἔκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βιασθεὶς ἀπολογούμενος εἶναι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς βασιλείας ἀξιών κοινωνίαν. Καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηκότα δυσχερῆ τίως καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ τὰς Βρεττανίας δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγχανεν ἀντχορευμένος, στάσει τῶν ἐκεῖσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρχήν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώριον τὸ ἐβδόμον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν ὁρμήσαν τὸ ἐν αὐταῖς στρατιωτικόν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα. Τοῦ δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. Ἐπὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορῆς γεγονώς, ἀπισφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀναβιβάζεται ὄνομα. Οὗτος Ἰουστίνον καὶ Νεοβιγαστὴν στρατηγούς προβαλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας ἰάσας, παραιοῦται ἅμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βονωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλλῶν ὁρίοις κειμένην. Ἐνθα διατρίψας, καὶ ὄλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀκύτανον στρατιωτὴν ἰδιοποιήσάμενος, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μεταξὺ Ἰταλίας τε καὶ Γαλατίας. Οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιανόν· ὃν τὸν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἴτα ὑστερον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νωδελίσσιμον.

13. Ὅτι Ἀτταλὸς βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίου ἐπὶ Ῥάβενναν ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ βασιλείας Ὀνωρίου πρὸς βασιλεία, Ἰουλιανὸς

cedem centenarios quadraginta accepisse (cf. Zos. 5, 26, 3; 29, 14).

6. Post Stelichonis interitum suffocatam periisse et Serenam, ejus conjugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa existisse putaretur, et interfectum esse antea, interempto jam Stelichone, filium ejus ex Serena, Eucherium (cf. Zos. 5, 38).

7. Buccellarii vocabulum Honorii imperatoris temporibus tributum militibus, non Romanis solum, sed et Gothis quibusdam. Eodem modo et foederatorum nomen attributum inconditae et e diversis conflatae multitudini.

8. Olympium illum, qui Stelichoni insidiatus erat, officiorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. De hoc iterum positum, rursum privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, quum ei ante caedem auriculæ resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

9. Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscum Stelichonem, Rodogaiso debellato, societatem iniisse (406. Cf. Zosim. 6, 26, 4. Oros. 7, 27. Jordanes De success. regn. c. 95. Deinde quæ Zosimus, 6, 27, nominato Olympiodoro habet, vide ad calcem Exc. Photii.

10. Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adauphūm, uxoris fratrem (410).

11. Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illudque militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint appellati.

12. Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad Honorium legatos mittit excusantes, invitum se et a militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque imperii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Constantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, militari tumultu ad imperium adactus. Etenim ante Honorii consulatum septimum (407) in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam imperatorem crearat: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quattuor, illis jam fastidio ductis, praevisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Justinum (Justinianum, Zos. 6, 2) et Neovigastem (Neovigastem, Zos.) militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis trajecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adiungens, omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quæ Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Julianus. Illum Caesarem constituit, Julianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

13. Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tanquam ab Honorio imperatore ad imperatorem Jovianus, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militum dux, et Potamius quaestor, et Julianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuūit vero ille: concedere tamen se,

ἐπαρχος καὶ πατρίκιος, καὶ Οὐάλης στρατηγὸς ἐκπύρας δυνάμειος, καὶ Ποτάμιος ὁ κραισάτωρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικήριος τῶν νοταρίων οἱ δὲ δόλουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινονίᾳ τῆς βασιλείας ἀπιστάλθαι παρὰ Ὀνωρίου. Ὁ δὲ ἀπένευσεν, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἑτερόν τινα τόπον, ὃν ἂν βούλοιτο, συγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ. Ἀποκρίνεται δὲ Ἰοβιανὸς ἡσθεὶς, ἐπαγγελλόμενος καὶ σινῶσαι καθ' ἑνὸς μέλους τὸν βασιλεῖα Ὀνώριον. Ἐφ' ᾧ ἐπατίμησεν Ἀττάλος Ἰοβιανῷ, ὡς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινουῖσθαι βασιλεῖα, ἔκοντὶ τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. Ἀλλὰ Ἰοβιανὸς μὲν πολλάκις πρεσβεύσας, καὶ μηδὲν ἀνύσας, καταμίνει πρὸς Ἀττάλον, πατρίκιος Ἀττάλου ὀνομασθεὶς. Μετίρχεται δὲ κατὰ τὴν Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἡ δυναστεία. Ὅς μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχου ἐπηρέα καὶ ὑποθήκῃ δημοσίᾳ καὶ ἐπ' ὄψεσι τοῦ βασιλέως βλάβοις ἀναιρεῖται. Χρόνος ἔρρευσε καὶ ἱκανὸς, καὶ μὴ παιθόμενος Ἀττάλος Ἀλαρίχῳ, σπουδῇ δὲ μάλιστα Ἰοβιανῷ, ὃς ἦν τὴν Ὀνωρίου πρεσβείαν προεδωκώς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ἰδιώτην παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνθηρημένος. Ἐπειτα μετὰ χρόνον τινὰ βασιλεύει. Ἐῖτα καθαιρεῖται. Καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐπὶ Ῥάβενναν παραγεγονώς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δακτύλους ἀκρωτηριασθεὶς ἐξορία παραπέμπεται.

14. Ὅτι Ἀλλοβίχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τινὸς, γνῶμη τοῦ βασιλέως κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἀναιρεῖται. Καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν, ὥστε σπείσασθαι Ὀνωρίῳ, φοβηθεὶς ὑποστρέφει.

15. Ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βραττίας,

ἢ οὗ φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλούμενον περαιωθῆναι ἐπισχεθῆναι. Ἄγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον ἱστάμενον ἐκώλυσε τὴν περαιώσιν. Τετέλεστο δὲ, ὡς μυθολογεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀποτρόπαιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴτνης πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβάρων. Ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκρίματον ἐτύγγανε, καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. Οὗ καταλυθέντος ὕστερον ἐκ τε τοῦ Αἰτναίου πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἡ Σικελία ἐδέξατο. Κατέστρεψε δὲ τὸ ἀγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίως διοικητὴς καταστάς.

16. Ὅτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κωνσταντος τοῦ παιδὸς, ὃς πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἐκχειροτόνητο, τούτων ἡττηθέντων καὶ περευγόντων, Γερόντιος ὁ στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίσας εἰρήνην, Μάξιμον τὸν ἐαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομειστικῶν τάξιν τελοῦντα, βασιλεῖα ἀναγορεύει· εἶτα ἐπιδιώξας Κωνσταντα, κατεπράξατο ἀναιρεθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἶπετο, δεικνὼν καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, Κωνσταντῖος καὶ Οὐλφίλῃς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ Κωνσταντίνου. Καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρχηλατον, ἐνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντῖνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί, ταύτην πολιορκοῦσι. Καὶ Κωνσταντῖνος καταφυγὼν εἰς εὐκτήριον πρεσβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὅρων αὐτῷ ὑπὲρ σωτηρίας δοθέντων. Καὶ τοῖς πολιορκοῦσιν αἱ πύλαι τῆς πόλεως ἀναπετάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ Κωνσταντῖνος πρὸς Ὀνώριον. Ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν ἀνεψιῶν αὐτοῦ, οὐς ἐτύγγανε Κωνσταντῖνος ἀνελών

ut insulam inhabitet malorum expertus Honorius, vel alium quemcumque velit locum. Respondet ad hæc lætabundus Jovianus, adjecitque etiam parte aliqua corporis mutilandum esse Honorium imperatorem. Quare Jovianum Attalus increpans nullum ferre moram dixit, ut mulieretur imperator, qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Jovianus sæpenumero legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennæ interim delabitur ad Eusebium præpositum potestas: qui post non diu Allovichi violentia ac decreto publico in oculis imperatoris fastibus est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et vero maxime Joviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio dejicitur: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde non multo post iterum imperavit, ac rursum abdicare coactus est. Post hæc tandem ad Ravennam profectus et summis dexterarum manus digitis truncatus proscribitur (416. Cf. Zos. 6, 839q.; Sozom. 9, 8, 12.)

14. Allovichus item post paulo, quod Eusebium præpositum sustulisset, imperatoria sententia penas dedit, atque in ejus conspectu occiditur. Constantinus tyrannus, cognita Allovichi morte, Ravennam accedens, ut cum Honorio socius iniret, metu periculis revertit (410).

15. Rhegium metropolim esse Bruttiorum, e qua refert

historicus Alarichum, dum in Siciliam trajicere parat, tentum fuisse. Statua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, trajectum vetabat. Fuerat vero hæc, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, tum ut Etnæ montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet. Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam gestabat. Ea igitur statua contracta tandem ex Etnæo igne et a barbaris, detrimentum Siciliam cepisse. Eversam vero statnam ab Asclepio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidie curator erat.

16. [Am. 411.] Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem Cæsar, post etiam imperator creatus fuerat, victis fugisque dilapsis, Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libens inita, filium suum Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Cæsarem renuntiat. Constantem deinde insecutus, e medio sustulit, et vestigia consecretans, Constantinum quoque patrem persequabatur. Dum hæc geruntur, Constantius et Ulphilas ab Honorio adversus Constantium missi, quumque Arelaten pervenissent, ubi Constantinus cum Juliano filio agebat, hanc obsident. Constantinus, ad templum confugiens, sacerdos ordinatur, jurjurando de salute illi dato. Sic urbis portæ obsidentibus militibus apertæ sunt, missusque est cum Juliano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsis igno-

πρὸ τριάκοντα τῆς 'Ραβέννης μιλίων παρὰ τοὺς ὄρκους προστάττει τοὺς ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενομένων Οὐλφίλλῃ καὶ Κωνσταντίου, φεύγει καὶ καταληφθεὶς, ὅτι ἐγκρατῶς ἦρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται. Πῦρ γὰρ κατὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀνῆψαν. Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας κρπετρώς ἐμάχετο, ἵνα συναγωνιστὴν ἔχων Ἀλανὸν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. Τέλος τὸν τε Ἀλανὸν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμουμένους, ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτὸν. Μάξιμος δὲ ὁ παῖς ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους.

17. Ὅτι Ἰοβίνος ἐν Μουνδιακῇ (deb. Μογουντιακῇ) τῆς ἑτέρας Γερμανίας κατὰ σπουδὴν Γοτάρ τοῦ Ἀλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, ὃς φύλαρχος ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιῶνων, τύραννος ἀνηγορεύθη. Πρὸς ὃν παραγενέσθαι Ἀττάλος Ἀδαούλφον παραινεί. Καὶ παραγίνεται ἄμα τοῦ κλήθους. Καὶ Ἰοβίνος ἀνίσταται ἐπὶ τῇ Ἀδαούλφου παρουσίᾳ καὶ μέμψεται δι' αἰνιγμάτων τῷ παραινέσαντι Ἀττάλῳ τὴν ἀφίξιν. Καὶ Σάρος δὲ ἐμᾶλλε πρὸς Ἰοβίνον παραγενέσθαι. Ἄλλ' Ἀδαούλφος τοῦτο μαθὼν, προὔπαντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιωτῆν, ἔχοντι ἄνδρας περὶ αὐτὸν Σάρῳ ὀκτωκαίδεκα ἤ καὶ εἴκοσιν. Ὅν ἔργα ἥρωϊκά καὶ θαυμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις σάκκοις ἐζώγρησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρος δ' ἦν ἀποστάς Ὀνωρίου, ὅτι Βελλερίδου, ὃς ἦν αὐτῷ δομέστικος, ἀναιρεθέντος, οὐδεὶς λόγος τῷ βασιλεῖ τῆς ἀναιρέσεως, οὐδὲ τοῦ φόνου γίνεται εἰσπραξίς.

18. Ὅτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν

Οὔνων, καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐρυμοσάτης τοξείας, καὶ ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ Δονάτον ὁ ἱστορικὸς ἐπρέσβευσε. Καὶ τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγῶδει καὶ τὸν κίνδυνον καὶ ὅπως ὄρκῳ Δονάτος ἀπατηθεὶς, ἐκθέσμως ἀποσφάζεται. Καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φόνῳ εἰς θυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικοῖς δώροις διαπραίνεται καὶ ἡσυχάζει. Ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστορίας δεκάλογος.

19. Ἀρχεται δὲ ἡ δευτέρα ᾧδε· ὅτι Ἰοβίνος παρὰ γυνῆν Ἀδαούλφου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασίλῃ χειροτονήσας, εἰς ἐχθρὰν Ἀδαούλφῳ κατέστη. Καὶ πέμπει Ἀδαούλφος πρὸς Ὀνωρίον πρέσβεις, ὑποσχόμενος τὰς τε τῶν τυράννων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην εἶναι. Ὅν ὑποστρεφάντων, καὶ ὄρκων μεσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασιλεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβίνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος, ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κακείνῳ τῷ βασιλεῖ, ὃν αὐθιγῆσας Δάρδανος ὁ ἐπαρχὸς ἀναιρεῖ. Καὶ ἀποτίθενται ἄμω αἱ κεφαλαὶ Καρθαγίνης ἔξωθεν, ἐνθα καὶ ἡ Κωνσταντίνου καὶ ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπειμῆθησαν πρότερον, ἥ τε Μαξίμου καὶ ἡ Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμενοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

20. Ἀδαούλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπαιτεῖτο κατὰ σπουδὴν μάλιστα Κωνσταντίου, ὃς ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἔειπεν. Ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδαούλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινομένων, καὶ μάλιστα τῆς σιτοκομπίας, οὔτε ταύτην ἀπιδίδου, καὶ εἰς μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

scens ob interfectos a Constantio cognatos suos; ad triginta a Ravenna miliaria contra iurijurandi fidem interfici eos jubet. Geronius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capessit: deprehensusque, quod severius exercitui praesent, suorum insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus injecerunt; at ille fortiter in adversarios pugnat, uno adjuvante famulo, qui Alanus erat. Re tamen tandem desperata, Alanum illum suamque uxorem, ut ipsi postularant, interimit, ac denique etiam sibi mortem consciscit. Maximus, ejus filius (potius: ejus domesticus), re intellecta, ad Iuderos confugit barbaros. (Cf. Sozom. 9, 14.)

17. [Am. 412.] Jovinus apud Moguntiacum, Germaniae alterius urbem, studio Goaris Alani et Guntiarrii, Burgundionum praefecti, tyrannus creatus est. Cui ut sese adjungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et vero hic cum copiis ad illum se confert. Jovinus tamen, Adaulphi adventu offensum, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat, quod adventum suasisset. Sarus item ad Jovinum venturus erat, sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, occurrit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem gesta herolca et stupore digna edentem, viz tandem saccis adhibitis, vivum ceperunt ac postea occidunt. Desciverat autem ab Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum, nullam tamen caedis rationem duxisse imperatorem, nec in percussorem inquirendo vindicasse.

18. Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagittandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum missum scriptor ait, multisque maris erroribus periculisque jactatum fragice narrat. Donatum illum jurejurando circumventum, contra fas jugulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob eandem ira incensum, imperatoris donis rursum mitigatum placatumque fuisse. Et haec quidem prima operis decade continentur.

19. [Am. 413.] Alteram vero hinc auspicatur. Jovinus fratrem suum Sebastianum, invito Adaulpho, imperatorem creans, in ejus odium incurrit. Adaulphus itaque per interuentios, capita se tyrannorum missuram pacemque initurum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt, et jusjurandum praestitum est, Sebastiani mox caput imperatori mittitur. Jovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, missusque ad imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percutiens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Juliani antea resectum, Maximi item et Eugenii, qui, sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

20. Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii ejus, qui illam postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa praesertim de curanda annonae, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

21. Ὅτι Ἀδάουλφος ἀπειτούμενος Πλακιδίαν, ἀν-
ταπῆται τὸν ὀρισθέντα σῖτον. Ἀπόρων δ' ὄντων τῶν
ὑποσχομένων εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον ὁμολογούν-
των, εἰ λάβοιεν Πλακιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος
τὰ ὁμοία ὑπεκρίνετο, καὶ πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν
οὕτω καλουμένην, παρτρενόμενος, ὁλοῶς τὴν λαβεῖν
ἤλπιζεν. Ἐνθα πληγαῖς, Βονηρατίου τοῦ γενναιοτάτου
βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγὼν, εἰς τὰς
οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνάς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμίᾳ
λιπὼν, καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βο-
νηράτιον.

22. Ὅτι Ἀδάουλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίης,
Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρυτέρας προὔ-
τεινεν αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων
εὐλογον δόξῃ τὴν κατάσχασιν αὐτῆς πεποιτημένην.

23. Ὅτι Κωνσταντίος δισίγνατος πάλαι γεγονώς
ὑπατος κατὰ τὴν Ῥάβειναν προέρχεται, μεθ' οὗ κατὰ
τὴν Κωνσταντινούπολιν ὑπατεύει Κώνστας. Καὶ χρυ-
σίον μὲν σύμμετρον καὶ ἱκανὸν πρὸς τὸ τῆς ὑπατείας
ἀνάλωμα εὐρηται ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλειανοῦ, ὃς τυραν-
νίδα μελετῶν ἀνήρηται· οὐ μὲν γὰρ τοσοῦτον εὐρέθη,
ὅσον καὶ ἠλπίζετο· χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ μέχρι κεν-
τηναρίων εἰκοσιν εὐρηται· ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ οὐσία,
καὶ αὕτη εἰς δισχιλίαις λίτρας συνέτεινε. Καὶ ταύτην
ἀπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως
παρὰ Ὀνωρίου εἰλήφει. Ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν
ταῖς προσόδοις κατηφὴς καὶ σκυθρωπὸς, μεγαλόφθαλμός
τε καὶ μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι' ὄλου
ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ οὕτω
τῇδε χάκισα λοξὸν ἐκπέμπων τὸ ὄμμα· ὡς τὸ τοῦ

λόγου πᾶσι φαίνεσθαι, « εἶδος ἄξιον τυραννίδος. » Ἐν
δὲ δαίπνοις καὶ συμποσίοις τερπνὸς καὶ πολιτικὸς, ὡς
καὶ ἐρίζει τοῖς μίμοις πολλάκις, παίζουσι πρὸ τῆς
τραπέζης.

24. Ὅτι Ἀδάουλφῳ σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδι-
διανοῦ ὁ πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὲν δ' Ἰα-
νουάριος ἐνείσθῃ, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρβοις, ἐν
οἰκίᾳ Ἰγγενίου τινὸς πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. Ἐνθα
προκαθεσθείσης Πλακιδίης ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς
ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βασιλικῷ, συγκαθίσταται
αὐτῇ καὶ Ἀδάουλφος, ἐνδεδυμένος χλανίδα καὶ τὴν
ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθήτην. Ἐν οἷς μετὰ τῶν ἄλλων γα-
μικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδάουλφος καὶ πεντήκοντα
εὐειδεῖς νεανίας στρογγύλην ἐνδεδυμένους ἐσθήτην, φέροντος
ἐκάστου ταῖς χερσὶν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ὧν
ὁ μὲν χρυσοῦς πλήρης, ὁ δὲ τιμίων λίθων, μᾶλλον δὲ
ἀτιμῆτων, ἐτύγγανεν, ὃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν
ἄλωσιν τοῖς Γότθοις ἀποσπληθέντα. Εἶτα λέγονται καὶ
ἐπιθαλάμιοι, Ἀττάλου πρῶτον εἰπόντος, εἶτα Ῥου-
στικίου καὶ Φοιβαδίου· καὶ συντελεῖται ὁ γάμος, παι-
ζόντων καὶ χαιρόντων ὁμοῦ τῶν τε βαρβάρων καὶ τῶν
ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

25. Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γότθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης
Ἀλβίνος ὁ τῆς Ῥώμης ἐπαρχος, ἤδη ταύτης πάλιν
ἀποκαθισταμένης, ἔγραψε, μὴ ἐξαρκεῖν τὸ χορηγού-
μενον μέρος τοῦ δήμου, εἰς πλῆθος ἤδη τῆς πόλεως ἐπι-
διδούσης. Ἐγραψε γὰρ καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τετιέχθαι
ἀριθμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

26. Ὅτι Ἀδάουλφος, τευχθέντος αὐτοῦ ἐκ τῆς Πλα-
κιδίης παιδὸς, ᾧ ἐπέθετο κλησὶν Θεοδοσίον, πλείον

21. Adaulphus ergo, quum Placidia repeteretur, frumen-
tum vicissim ipse promissum petiit. Cujus conferendi etsi
qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen se-
cius consentiunt, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad
quae simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Mas-
siliam interea sic dictam urbem profectus, solo eam capere
tentavit: sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, vix
mortem effugiens in sua se lenoria recepit, urbe omissa,
quae, laetitia plena, laudibus ac faustis acclamationibus
Bonifacium est prosecuta.

22. Adaulphus item, de Placidia nuptiis satagens, Con-
stantio eam postulanti graviores praetexit postulationes,
ut, si compos illarum non fieret, illa juste retenta vide-
retur.

23. [An. 414.] Constantius olim designatus, consul Ra-
vennae creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum
Constans gerit. Auri vis justa et sufficiens ad consulatus
sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyran-
nidis affectatus nomine est interemptus, quamquam tantum
pecuniae repertum non est, quantum speratum erat: auri
enim ne viginti quidem centenaria laventa, immobilium
vero bonorum ad bis mille libras. Quas quidem faculta-
tes omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit.
Erat ipso Constantius, quum prodiret, subiecti vultu ac
tetrico, magnis oculis, sublataque cervice, et plano ca-
pito, inclinans se omnino in equi, quo vehebatur, collum,

et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri
verbo dicitur, tyrannide digna forma omnibus appareret.
In coenis tamen atque convivis jucundus adeo civilisque
fuit, ut etiam cum nimis interdum ad mensam ludentibus
contenderit.

24. Adaulpho studio ac consilio Candidiani nuptiae cum
Placidia celebrantur, Januario mense in Narbone, Galliae
urbe, in domo Ingenii cujusdam, primarii ejus urbis viri.
Hic digniore loco residente Placidia in thalamo Romano more
adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adaulphus laena
indutus ceteroque amictu Romano. Inter alia nuptiarum
dona Adaulphus offert etiam quinquaginta formosos pueros,
serica veste indutos, ferentes singuli utraque manu inge-
tes discos binos: quorum alter auri plenus, alter lapillis
pretiosis vel pretii potius inestimabilis, quae ex Romanae
urbis direptione Gothi depredati fuerant. Hinc versus ca-
nuntur epithalamii, Attalo praecinente, deinde Rusticio atque
Phaebadio; nuptiaeque peraguntur lusu gaudioque ingenti
barbarorum simul et Romanorum, qui cum illis erant.

25. Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis prae-
fectus, quod jam eadem ad primum rediret statum, scripsit,
non sufficere praebitam populo (frumenti publici) partem,
multitudine jam aucta civitate: additque, uno die numerum
natum esse civium millium quattuordecim.

26. [An. 415.] Adaulphus, nato sibi ex Placidia filio, cui
Theodosio nomen dedit, in Romanorum amicitiam propen-

ἡσπάζετο τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν· Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταντίον ἀντιπραττόντων, ἔμενεν ἀπρακτος ἡ τούτου καὶ Πλακιδίας ὁρμή. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, πένθος μέγα ποιῶσιν ἐπ' αὐτῷ, καὶ θάπτουσιν ἐν λάρνακι καταθέντες ἀργυρᾷ πρὸ τῆς Βαρκιλλωνος ἐν τινὶ εὐκτηρίῳ. Ἔλτα ἀναιρεῖται καὶ Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἱππῶν, ὡς εἰθιστο αὐτῷ, διατρίβων ἐν τῷ ἱππῶνι. Ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων Γότθων, Δούδιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλακήσας· παλαι γάρ ἦν ὁ τούτου δεσπότης μοίρας Γότθικῆς βλῆ, ὑπὸ Ἀδαούλφου ἀνηρημένος· ἐξ οὗ καὶ τὸν Δούδιον λαβὼν Ἀδαούλφος φεικώσατο. Ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δεῦτερον διαχρήσατο. Τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέταττε τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἰ τι δύναιντο, τὴν Ῥωμαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. Διάδοχος δὲ ὁ τοῦ Σάρου ἀδελφός, Σιγγέριχος, σπουδῇ μᾶλλον καὶ δυναστείᾳ ᾗ ἀκολουθία καὶ νόμῳ γίνεται. Ὅς τὰ τε παιδία, ἃ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς ἐτύγχανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνείλε, βίᾳ τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγησάρου κόλπων ἀποσπᾶσας, καὶ τὴν βασιλίδαν Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδὸς προηγῆσασθαι τοῦ ἱπποῦ ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε. Καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέχρι δωδεκάτου σμυρίου. Ἐπτά δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναιρεῖται. Ἠγεμὼν δὲ τῶν Γότθων Οὐαλίας καθίσταται.

27. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπιστῆμων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεισμένων εἰς βαρβάρων ἀποκώλυσιν. Ἐν γὰρ ταῖς

ἡμέραις, φησὶ, Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκῃ Οὐαλερίου ἄρχοντος, μήνυσιν γέγονεν, ὡς θησαυρὸς εὗρεθείη. Οὐαλέριος δὲ παρὰ τὸν τόπον παραγνόμενος μανθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐτῷ ἀφιερῶσθαι. Ἔλτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέχεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῷ ἀναλαβεῖν τὰ μνησθέντα. Ἀνορυχθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὗρισκονται τρεῖς ἀνδριάντες δι' ὧλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχήματι βαρβαρικῷ κατακείμενοι, καὶ ἐξηγωνισμένοι κατ' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἐνδεδυμένοι δὲ βάρβαρον πεποιημένην ἱσθῆτα, καὶ κομῶντες τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον μέρος, τουτέστι κατὰ τοῦ βαρβαρικῷ χώρου. Ὡς ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρῶτον μὲν τὸ τῶν Γότθων ἔθνος πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἱμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καὶ τὸ τῶν Οὐννων καὶ τὸ τῶν Σαρματῶν καταδραμεῖσθαι τό τε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. Ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῆς τε Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικῷ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς. Καὶ εἰσὶ τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς ἔθνους τετελεισθαι βαρβάρου.

28. Ὅτι ὁ ἱστορικός περὶ τοῦ οἰκείου διαλαμβάνων διάπλου, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχῆσαι φησι. Λέγει δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας κατέβη, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ εἰς τὸν σοριστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὐκ ὀφείλοντα. Λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρίβωνος, ὡς οὐκ ἐξῆν κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλίσθαι αὐτόν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ᾧ μὴ τῶν σοφιστῶν ἡ γνώμη ἐπέτρεπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικοὺς νό-

sior esse corpit; verum, Constantio ejusque asseclis repugnantibus, Adaulphi et uxoris Placidiae prompta voluntas effectu caruerunt. Exstinctum autem postea infantem vehementer uterque parens luxit; argenteaque capsa conditum juxta Barcinonem in templo quodam sepelierunt. Interficitur deinde et Adaulphus ipse, dum equos suos in stabulo de more inspicit, a Gotha quodam, ejus domestico, Dubli nomine, quum hanc veteris odii vindicandi occasionem ille captasset. Hujus enim prior dominus, Gothicae partis rex, fuerat ab Adaulpho e medio sublatu, inde Dubium receptum Adaulphus in suam familiam adsciverat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc interfecit. Moriens Adaulphus fratri suo injunxit, Placidia ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent, Romanae sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque conciliarent. At qui successit, Sari frater, Singerichus, studio potius ac vi, quam successione aut legu creatus, Adaulphi e priore conjuge liberos vi e sinu Sigesari episcopi abreptos occidit; atque ipsam Placidiam reginam in Adaulphi contumeliam pedibus ante equum una cum ceteris captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod est ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies quum imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia constituitur.

27. Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de argenteis statuīs ad barbaros arcendos inauguratis.

« Nam Constantii, loquit, imperatoris temporibus, praefecto in Thracia Valerio, indicium factum thesauri reperti. Valerius vero ad locum accedens, sacrum illum esse religione ex incolis cognovit et antiquo ritu statuas ibidem consecratis. Retulit haec ad imperatorem, rescriptumque accepit, quo jubebatur indicata illa bona tollere. Igitur effosso loco, tres solidae ex argento fabricatae repertae sunt statuae, habitu barbarico, et utroque brachio ansato, vestio praeterea variegata barbarico ritu indutae, et comam demissum capite gestantes atque in septentrionem, quae barbarorum regio est, obversae. Quae simulatque statuae sublatae sunt, paucos post dies Gothorum primum gens universam incurrit Thraciam, futuraeque post paulo erant Hunnorum ac Sarmatarum incursiones in Illyricum et ipsam Thraciam: nam Thraciam inter et Illyricum sita sunt haec consecrationis loca. Ceterum trium statuarum numerus adversus omnes gentes barbaras inauguratus videbatur. »

28. De sua scriptor hic navigatione refert, multa se adversa pertulisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque studio et cura ad sophisticam etiam sedem erectum Leonium, tametsi id ille nondum vellet. Sed et de pallio sophistico memoriae prodidit, nemini, praesertim vero extero homini, Athenis id gestare licuisse, nisi sophistarum suffragio ejus gestatio illi concessa, dignitasque ista sophistarum legum ritibus esset confirmata. Ritibus autem, qui peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum

μους τελεταί ἐδεβαίου τὸ ἐξίωμα. Ἦν δὲ τὰ τελούμενα τοιαῦτα. Πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον βλανεῖον ὅσοι νεήλυδες, ἂν τε μικροί, ἂν τε μεγάλοι. Ἐξ ὧν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήδαιοι ἡλικίας ἤδη καιροῦ γεγονότες· οὗς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες σχολαστικοί. Ἐῖτα τῶν μὲν ἱμπροσθεν τρεχόντων καὶ κωλυόντων, τῶν δὲ ὠθούντων καὶ ἐπεχόντων, πάντων δὲ τῶν κωλυόντων ταῦτα βοώντων· « Στᾶ, στᾶ, οὐ λούει, » κατακρατεῖν ὄνθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδόκουν οἱ ἀντιθούντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ. Ὅστις μετὰ πολλὴν ὥραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ τοῖς προαγθεῖσιν ἐθίμοις ῥήμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν θερμὸν οἶκον καὶ ἀπολούεται. Ἐῖτα ἐνδυσάμενος ἐδέχετο τὴν τοῦ τρίβωνος ἐξουσίαν, καὶ αὐτόθεν μετὰ τοῦ τρίβωνος ἐκ τοῦ βλανεῖου ἐντίμῳ καὶ περιδόξῳ δορυφορούμενος κομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνοὺς φανεράς εἰς τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρωμίτας.

29. Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους Τρούλους καλοῦσι, διὰ τὸ λιμῷ πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἐνὸς χρυσίνου. Ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον ξίστου χωρεῖ.

30. Ὅτι κατὰ τὰς Ἰσπανίας τῶν Οὐανδάλων καταδραμόντων καὶ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τετειχισμένας πόλεις καταφυγόντων, τοσοῦτος αὐτῶν λιμὸς κατεκράτησεν, ὥς εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐκδυσσθῆναι. Καὶ γυνὴ τέσσαρα τέκνα ἔχουσα πάντα κατέφαγε, πρόφρων ἐφ' ἐκάστου ποιουμένη τὴν τῶν ὑπολοιπῶν τροφὴν καὶ σωτηρίαν, ὥς ἂν πάντα καταφαγοῦσα λίθοις ὑπὸ τοῦ δήμου ἀνηρέθῃ.

deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive grandiores. Ex his qui per ætatem ad pallium sumendum apti erant, eos in medium protrudebant scholastici a quibus deducebantur. Deinde aliis præcurrentibus atque prohibentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus, quotquot autem prohibebant vociferantibus: « Sta, sta, non lavare: » tandem in hoc certamine li videbantur obtinere, qui, in honorem scholastici quem deducebant, obstantes retrudebant. Tandem, post longam moram multamque ob illata ex more ultro citroque verba contentionem, is qui deducitur, in calidam cellam inducitur, ibique abluatur. At postquam se induit, pallii dignitatem accipit, atque exinde cum pallio o balneo, celebri et honorifica stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus in scholarum antistites, qui dicuntur Acromitæ.

29. Vandali Gothos appellant Truloi, propterea quod hi, cuncti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno redimerent. Trula vero nondum tertiam sextarii partem capit.

30. Dum Vandali Hispanias vastassent, qui in munitas se urbes Romani receperant, eo inedia adacti sunt, ut invicem se lanlando edere cogerentur. Ibi mulier una, quattuor librorum mater, omnes devoravit, ad singulos prætexens, reliquos se alere ac salvare velle, donec omnibus illis absumptis, lapidibus a plebe obruta est (414).

31. [An. 416.] Euplutius Magistriani ad Valliam, Gotho-

31. Ὅτι Εὐπλούτιος ὁ μαγιστρινὸς πρὸς Οὐαλί. δε τῶν Γότθων ἐγρημάτιζε φύλαρχος, ἀποστέλλετα ἐφ' ᾧ σπονδὰς τε θέσθαι εἰρηνικάς, καὶ ἀπολαβε τὴν Πλακιδίαν. Ὁ δὲ ἐτοίμως δέχεται, καὶ ἀποστλέντος αὐτῷ σίτου ἐν μυριάσιν ἐξήκοντα, ἀπολύεται Πλακιδία παραδοθεῖσα Εὐπλουτίῳ πρὸς Ὀνώριον τὸν οἰκεῖον αὐτῆς δδελφόν.

32. Ὅτι ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κακολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ κόλλου, Φιλτάτιος ὁ τοῦ ἱστορικοῦ ἱταῖρος, εὐφυῶς περὶ γραμματικὴν ἔχων, τοῦτο ἐπέδειξε. Καὶ εὐδοκιμήσας τυγχάνει παρὰ τῶν πολιτῶν εἰκόνας.

33. Ὅτι περὶ τῆς Ὀάσεως ὁ συγγραφεὺς πολλὰ παραδοξολογεῖ, περὶ τε τῆς εὐκρασίας αὐτῆς καὶ ὅτι οἱ τὴν ἱερὰν νόσον ἔχοντες οὐ μόνον ἐκείσε οὐ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν παρπγινόμενοι ἀκαλλέττονται τοῦ νοσήματος διὰ τὴν τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν· καὶ περὶ τῆς ψάμμου τῆς πολλῆς ἐκείνης, καὶ τῶν ὀρυσσομένων φρεάτων, ὥς εἰς διακοσίους καὶ τριακοσίους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς πεντακοσίους πήχεις ὀρυσσόμενα, ἀναβλύζουσι τὸ ῥεῖθρον, αὐτοῦ τοῦ στομίου προεχόμενον· ἐξ οὗ κατὰ διαδοχὴν ἀρῶμενοι, ὅσοις κοινὸν γέγονε τὸ ἔργον, τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσιν οἱ γεωργοί. Καὶ ὅτι αἱ ὀπῶραι δαὶ τοῖς δένδροις φέρονται· καὶ ὅτι ὁ σῖτος παντὸς κρείστων σίτου καὶ χιόνος λευκότερος, καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε δις τοῦ ἔτους σπαίρεται ἡ κριθή, τρίς δὲ δαὶ ἡ κέγχρος. Ἀρδεύουσι δὲ τὰ γῆδια αὐτῶν ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ εὐφορία γίνεται. Καὶ ὅτι οὐδέποτε συννεφία γίνεται. Καὶ περὶ τῶν ποιουμένων αὐτοῦ ὀρολογίων. Λέγει

rum præfectum, mittitur, qui pacis fœdera iniret, Placidiamque reciperet. Ille vero commode recepit missaque frumentatione sexcentorum millium, Placidia Euplutio tradita, ad Honorium fratrem remittitur.

32. Quum Athenis inquiri ceptum esset quonam modo conglutinari possent libri, discere quærentibus modum glutinis, Philtattius, scriptoris hujus familiaris, in re litteraria bene industrius, ostendit: quare et honoris gratia statuam illi cives collocant.

33. De Oasi auctor multa narrat incredibilia, deque ejus temperie, et quod sacro ibi morbo non modo nulli laborent, sed etiam si qui aliunde adveniant, eo liberentur ob benignam aeris temperiem. De copiosa deinde quæ ibidem est arena, deque puteis (Atrebatensibus), qui fossione ad ducentos et trecentos, nonnunquam vero etiam ad quingentos cubitos facta, scaturigialis rivus per orificium effundunt: unde per vices ii, qui communi labore opus fecerunt, hauriunt, et arva sua rigant, agricolæ. Arbores perpetuo ibi poma ferre et frumentum illis natum omni frumento esse præstantius niveque candidius. Interdum bis quotannis hordeum ibi sæci, milium autem perpetuo ter. Rigare incolas ruscula sua æstate tertio quoque die, hieme sexto, atque hinc tantam terræ fertilitatem conciliari. Nunquam ibi cælum nubes contrahere. Ad hæc de horologiis, quæ ibidem conficiuntur. Oasim memorat insulam olim suisæ, atque a continente divisam, eandemque ab Hero-

δ' ὅτι νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν, καὶ ἀπεγαρῶθη, καὶ ὅτι ταύτην καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νήσους· Ἡρόδοτος δὲ, ὁ τὴν Ὀρρίως καὶ Μουσαίου συγγράψας ἱστορίαν, Φαιακίδα ταύτην καλεῖ. Τεκμηριοῖ δὲ νῆσον αὐτὴν γαγονέειν ἐκ τε τοῦ δστρακx θαλάσσια καὶ δστρεα λίθοις τοῦ ὄρους προσκεπλασμένα εὐρίσκεισθαι τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀασιν ἀπὸ τῆς Θηβαίδος φέροντος, δεύτερον δὲ φάμαθος πολλὴ ἐπεκχεῖται αἰ, καὶ τὰς τρεῖς ἀναπληροῖ Ὀάσεις. Τρεῖς γάρ φησιν Ὀάσεις καὶ αὐτὸς εἶναι, δύο μεγάλας, τὴν μὲν ἐξωτέρω, τὴν δὲ ἐσωτέρω, καταντικρὺ κειμένας ἀλλήλαις, συντείνοντος εἰς ἑκατὸν σημεῖα τοῦ μεταξὺ διαστήματος. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη, τρίτη μικρά, πολλῶν διαστήματι τῶν δύο χωρισμένη. Λέγει δὲ εἰς πίστιν τοῦ νῆσον γανίσθαι, ὅτι καὶ ὑπὸ ὀρνέων ὄρεσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθύς φερομένους καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λαίψανα, ὥς ἐνταῦθεν εἰκάζεσθαι, μὴ πολὺ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. Φησὶ δὲ καὶ Ὀμηρον ἐκ τῆς πρὸς ταύτῃ Θηβαίδος ὤκειν τὸ γένος.

31. Ὅτι ἑκατος ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον, καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίῳ τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίαν γάμον ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾧ πολλὰ μὲν αὐτῇ ἐνανεύουσα, Κωνσταντίον παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργίζεσθαι θαρπόντων. Τέλος ἐν τῇ τῆς ὑπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτην ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἄκουσαν λαθὼν, ἐγχειρίζει παραδιδούς Κωνσταντίῳ. Καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότατον ὁ γάμος. Ἐῖτα καὶ παῖς αὐτοῖς τίχεται, ἣν ὀνομάζουσιν Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾧ κλῆσιν ἴδεντο Οὐαλεντινιανός· ὃς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νωθελλίσσιμος γίνεται, βιασμένης τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασι-

λέως, καὶ ἔτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδείκνυται. Ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονοῦντος, ἀλλὰ σχεδόν τι ἄκοντος. Χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Αὐγούστα, τοῦ τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων. Ἐῖτα πέμπεται πρὸς Θεοδοσίον, ὃς ἀδελφιδὸς ὦν Ὀνωρίου, τῶν πρὸς ἐω μερῶν ἐδασλευσεν, ἡ ἀνάρρησις μνηυομένη τῆς Κωνσταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. Ἐφίσταται νόσος Κωνσταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι οὐκέτι ἦν αὐτῷ ἐκ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἐξίεναι τε καὶ ἀπύναι ὅπῃ καὶ ὅπως βούλοιο, καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι ὡς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίοις. Τέλος ἐπτά βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ καὶ ὁ ὄνειρος εἶπεν· « ἐξ ἤδη πεπλήρωται, καὶ ἀρχονται ἐπτά, » πλευριτικῇ νόσῳ τελευτᾷ, συντελευτησάσης αὐτῷ καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὀργῆς καὶ ὀρμῆς, ἣν ὠδινεν ὅτι τὴν ἀναγόρευσιν τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσήκοντο.

35. Ὅτι Οὐαλίου τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θευδέρχος τὴν ἀρχὴν διαδέχεται.

36. Ὅτι κατὰ θάλασσαν πολλὰ παθὼν ὁ συγγραφεὺς μόλις διασώζεται. Ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀστέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἰστίῳ τοῦ πλοίου, μίλλειν (μίλλον conj. Nieb.) αὐτοὺς βυθίζεσθαι. Οὐρανίαν δὲ τὸ φανέν παρὰ τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι. Λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἰκοσιν ἔτεσι συνδιῆγεν, ὥς σχεδόν τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραττομένων ἀμίμκτον κατελέμπανεν. Ὀργεῖτό τε γὰρ, καὶ ἤδε, καὶ ἐκάλει ἐξ ὀνόματος, καὶ τὰλλα ἐπραττεν.

doto vocari Beatorum insulam, ab Herodoro autem eo, qui Orphei ac Musaei conscripsit historiam, nominari Phaeacidem. Insulam ante fuisse ex eo conjecturas ducit, quod testae marinae et ostrea lapidibus adhaerentia in eo monte inveniantur, qui ex Thebaide in Oasim ducit. Deinde etiam, quod perpetuo copiosa ibi arena scalet, tresque Oases replet. Nam etiam ipse tres Oases esse tradit, duas magnas, exteriorem unam, alteram interiorem, e regione sibi invicem oppositas, centum miliarium spatio interjecto, cum tertia parva, longo interstitio ab alteris duabus separata. Insuper hoc etiam argumento insulam fuisse tradit, quod saepenumero accidit, ut pisces ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscium reliquiae: ut inde conjectare liceat, non admodum longe abesse mare. At porro Homerum ex vicina huic Thebaide genus ducere.

34. [An. 417.] Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consules creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias quum vehementer detrectaret, effecit ut ipsius famulis indignaretur Constantius. Tandem nihilominus ipso quo consulatum inivit die, manu ipsam arreptam Honorius imperator, frater ejus, invitam Constantio in manum tradit, nuptiaeque splendide celebrantur (417 Jan. 1). Hinc nata filia, quam Honoriam nominarunt: filius item (419 Jul. 3), cui Valentiniano nomen datum, qui superstitie etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, impellente fratrem Placidia. Quin et mortuo Honorio, disiecta-

que Joannis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est. Constantius vero Honorii in augustali imperio collega fit, ab illo quidem ipso, sed pæne repugnante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fratre et marito dicta est (421 Feb. 8). Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii genitus Orientis partibus Augustus Imperabat, de Constantii imperatoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. Hinc morbum Constantius contraxit, suscepti poenitens imperii, quod non jam, ut antea, eundi redeundique, quo et quando vellet, libertas esset: neque iudicris, ut moris ejus erat, operam dare jam imperatori permitteretur. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum et insomnium sic indicaverat: « Sextus abiit: septimus inchoatur, » πλευριτιδε extinctus est (421 Sept.), extincta in Occidentem ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus non esset, animo agitabat.

35. Valia, principe Gotthorum, morte absumpto (416), imperium Theuderichus suscepit.

36. Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi et prodigiosa quaedam de sidere commemorat, in ipsum navigii malum magno cum pondere ingruente, ut jam mergendi viderentur. Uraniam vero meteorum illud a nautis appellari. Refert de psittaco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humanarum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et canebat, et suo quemque nomine compellabat, ceteraque faciebat.

37. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας καὶ τὴν Συήνην ἱστορίας ἕνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυλάρχους καὶ προφῆτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἧτοι τῶν Βλεμμύων, τῆς ἐντυχίσεως αὐτοῦ· ἐκίνει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἡ φήμη. Καὶ ἑλθόν με, φησί, μέχρι αὐτῆς τῆς Τάλμειως, ὥστε κἀκείνους τοὺς χώρους ἱστορῆσαι, διάγοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρι πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμα, ἧτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Ἀιγυπτίου ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγγανεν· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῇ Πρίμα, ἧτοι πρώτη, ὠνομάσθη· καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκειωθεῖσα τοῖς βαρβάροις μεθ' ἑτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. Παρὰ τούτους τοὺς χώρους φησί καὶ σμαράγδου μέταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἡ σμαράγδος ἐπλεόναζε. Καὶ ταῦτα, φησὶν, οἱ προφῆται τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεάσασθαι· ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνατὸν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προσταξέως.

38. Ὅτι Λιβανίων τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντίου ἐπὶ Ῥαβένναν παραγενέσθαι. Ἄκρον δὲ τοῦτον εἶναι τελεστικόν. Καὶ δύνασθαι δὲ φησι καὶ ὑπισχνέσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν (καὶ) [καὶ χωρὶς ὀπλ. κατὰ conj. Nieb.] κατὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. Ἔπειτα παῖραν δούς, φησὶν, οὗτος τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν τὴν βασιλίδά μαθεῖν, ἀναιρεῖται ὁ τελεστής· ἠπειλεῖ γάρ, φησὶν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ τοῖς ζῶσι περιλίποιτο Λιβάνιος, ἀνὴρ γόης καὶ ἀπιστος.

39. Ὅτι Κωνσταντίος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ

Ναίσου πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατίας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διελθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείαν ἀρχήν, ὡς ἐρρήθη, ἐπέδω. Ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἱππαινοὺς καὶ χρημάτων δὲ κρείττων, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδίᾳ. Ἐπεὶ δὲ αὐτῇ συνέζευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. Μετὰ μέντοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δειήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα ἀδίκηθέντων ἐπὶ Ῥαβένναν παντρχόθεν συνέρρεον. Ἀλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησί, κουφότης καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς αὐτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

40. Ὅτι τοσαύτῃ διαθέσει Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκίαν ἰδελῆν, ἐξ οὗπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνσταντίος ἀπεβίω, παρεμπιπύκει, ὥς τὴν ἑμέτρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῇ κατὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχροῦ αὐτοὺς τοῖς πολλοῖς ἐμβαλεῖν. Ἀλλὰ τοσαύτῃ πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέλθη ἔχθρα σπουδῇ Σπαδοῦσης καὶ Ἐλπίδας (τροφὸς δ' ἦν αὕτη Πλακιδίας), αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσεῖχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντίῳ τοῦ ταύτης κουράτορος, ὥστε στάσεις μὲν πολλάκις ἐν τῇ Ῥαβέννῃ συστήναι (περιῆν γὰρ κἀκείνῃ πλῆθος βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδάουλον συναφείας καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας), καὶ πληγὰς δὲ προελθεῖν ἐξ ἑκατέρου μέρους. Τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιρρόπου τῆς πρὶν φιλίας μίσους εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελφοῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκείοις πεισὶν ἐξορίζεται. Καὶ μόνος αὐτῇ Βονηράτιος τὰ πιστὰ φυλάττων, ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς, ἧς ἤρχε, καὶ χρήματα ὡς ἐδύνατο ἐπεμπε, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην αὐτὸς ἐσπευδε θεράπειαν· ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβόλετο.

36. Refert item historicus, quum apud Thebas et Syenen lustrandorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitatos præfectos ac vates eorum barbarorum, qui Talmin incolunt, quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium. « Abripuerunt itaque me, ait, in ipsam usque Talmin, ut illas quoque regiones perlustrarem, a Philis quinque dierum intervallo distantes usque ad urbem scilicet, quæ dicitur Prima. Hæc olim prima Thebaidis urbs erat a barbarico solo proficiscenti, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo jam tempore barbari eam sibi vindicarint cum aliis quattuor oppidis, Phœnicone, Chiride, Thapide et Talmide. » In hac regione smaragdi esse fodinas se comperisse scribit: unde Ægyptiorum regibus olim smaragdi illa tanta copia suppeditasset. Et hæc quidem barbarorum vates inspicere invilabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

38. De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere huic, Honorio et Constantio Imperatoribus (421), Ravennam venisse, summumque veneticum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus adversus barbaros patrare. At quum deinde experimentum promissum dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidie aures rumorem deluisset, necatum illum esse: comminante Placidia conjugi

Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius præstigiator atque infidelis.

39. Constantius genere Illyrius fuit, e Naissu urbe Daciæ, qui multis obitibus jam inde a Theodosii Magni temporibus militiæ muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem evectus est. Is quum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagraret, antequam quidem Placidie conjungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluerunt, quos bonis ille per injuriam exuisset. « Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidie cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent hæc querimonie omnisque adeo juris vis ac potentia, effecit. »

40. Honorii erga sororem affectio tanta fuit, ex quo Constantius, ejus maritus, vita decessit, ut perditio nimis amando et assidue os ejus osculando turpis apud multos consuetudinis suspicionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia Placidie nutrice, quibus illa tribuebat plurimum, adjutante item ipse Leonteo, illius curatore, ut et seditiones Ravennæ frequenter existerent (adhuc enim ipsi adhuc barbarorum turba, quum ex Adaulphi, tum ex Constantii imperatoris conjugis), et vulnera etiam utrimque inferrentur; donec tandem ob eas ipsas inimicitias et priori amoris per nunc odium Constantinopolim Placidia, fratre præva-

41. Ὅτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νοσήματι ἀλούς, πρὸ ἐξ καλανδῶν Σεπτεμβρίων τελευτῇ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν ἀνατολήν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντα. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ τῆς ἀναρρήσεως γινόμενης, ἐρρήθη ὥσπερ ἀπὸ τινος προρρήσεως προαχθέν· « πίπτει, οὐ στήκει » καὶ τὸ πλῆθος ὥσπερ ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ βῆθιν ἀναφωνοῦσι· « στήκει, οὐ πίπτει. »

42. Ὅτι Βονηράτιος ἀνὴρ ἦν ἥρωϊκός καὶ κατὰ πολλῶν πολλάκις βαρβάρων ἡρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονομαχῶν· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων καὶ διαφόρων ἐθνῶν ἀπῆλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. Ἦν δὲ καὶ δικαιοσύνης ἐραστής, καὶ χρημάτων κρείττων. Ἐπράχθη δὲ αὐτῷ καὶ τι τοιοῦτον. Ἀνὴρ τις ἀγροίκος, ἔχων ἀνθοῦσαν γυναῖκα τὴν ὥραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοιχεύετο· δαίται τοιγαροῦν Βονηράτιου, τὴν ἑβριν ὀλοφυρόμενος. Ὁ δὲ Βονηράτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἐκέτην τέως ἀπέπεμπε, προστάξας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν· ὥστας δὲ λαθὼν ἀπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἐλάσας, ἐβδόμηκοντα διστάμενον σταδίοις, καὶ εὐρὺν τὸν βάρβαρον τῇ μοιχευομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. Προσελθόντι δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὐρίον τῷ ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διαπυνθανόμενος εἰ ἐπιγινώσκει αὐτήν. Ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμα καταπλαγεὶς καὶ ἀμηχανήσας, ἵππειτα ἐπι-

γνούς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστήσας, σὺν χαρᾷ ἀπέει.

43. Ὅτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἰκῶν τῆς Ῥώμης, ὥς φησιν, ἅπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὅποσα πόλις σύμμετρος ἠδύνατο ἔχειν, ἱππόδρομον καὶ φόρους καὶ ναοὺς καὶ πηγὰς καὶ λουτρὰ διάφορα. Διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφθέγγετο·

Εἰς δόμος ἄστυ κέλει· πόλις ἄστυα μυρία κείθει.

Ἦσαν δὲ καὶ λουτρὰ δημόσια παμμεγέθη. Αἱ δὲ Ἀντωνινιανὰ οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουομένων καθέδρας εἶχον παρακειμένας χιλίας ἑξακοσίας, ἐκ μαρμάρου κατεσκευασμένας ἑξοτοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιαναὶ ἐγγὺς διπλασίους. Τὸ δὲ τεῖχος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου καθ' ὃν καιρὸν Ἰότθοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποίησαντο, εἴκοσι καὶ ἐνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη.

44. Ὅτι πολλοὶ οἰκοὶ Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐνιαυτὸν ἐδέχοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσοῦ κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκετο, τοῦ εἰσφερομένου χρυσοῦ. Τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρώτους δευτέρων οἰκῶν τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηναρίων ἡ πρόσοδος ἦν. Καὶ ὅτι Πρόδος ὁ παῖς Ὀλυμπίου (Ὀλυβρίου conj. Reines. et Nieb.), τελέσας τὴν οἰκίαν πραιτουῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννίδος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσοῦ ἀνήλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ λογογράφος, συγκαλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώμην ἀλῶ-

lente, cum liberis ablegatur (423). Solus Bonifacius fidem illi servans, quum ex Africa, cui præerat, pecuniam, ut poterat, submittebat, tum ad alia ei obsequia præsto erat. Qui post etiam, ut ad imperium hæc rediret, nihil non fecit tulitque.

41. Honorius aquæ intercutis morbo correptus, ante diem sextum kalendas Septembris (an. 423) vitam finiit, missæque in Orientem litteræ Augusti mortem nuntiantes. Quæ dum ultro citroque mittuntur, Joannes quidam tyrannidem occupavit. De quo in ipsa ejus inauguratione, tanquam aliquo futuræ rei oraculo, jactum est: « Cadit, non stat: » quod vulgus dictum invertens exclamabat: « Stat, non cadit. »

42. Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis sæpe gentibus barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copis adhibitis, interdum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut verbo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem justitiæ vel inprimis studiosus et abstinens ac pecuniarum contemptor fuit. A quo etiam hujusmodi aliquando patratum facinus. Rusticus quidam præstanti forma uxorem suam cum barbaro quodam e confœderatis milite consuescere cognovit: rogavit itaque Bonifacium, dedecus illud familiæ deplorans, ut opem ferret. Ille, cognito loci intervallo et agri nomine ubi adulterium patraretur, hominem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire jussum. Noctu autem, insciis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum pro-

fectus, deprehensi cum mœcha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redeunti dein, ut mandatum fuerat, postridie marito, barbari caput obtulit, percunctatus an novisset. Ille, spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis justitiæ causa actis gratis, domum lætus rediit.

43. E magnis Romanæ urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquæque habuit, quæcumque mediocris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scriptor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quæ Antoninianæ nominantur Thermæ, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianæ duplo fere plura. Romanæ vero urbis mœnia ex Ammonis geometræ dimensione, quo tempore Gothi illam priore incursione infestaverunt, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

44. Multas Romæ familias annuos redditus e bonis accepisse quadraginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque speciebus, quæ tertiam æquabant auri partem, si venderentur. Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in censu habuisse. Probum, Olympii (l. Olybrii) filium, in prætura, quam Joannis tyranni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse:

ναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτοῦραν τελοῦντος, εἴκοσι κεντηνάρια ἐδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἷς τῶν εὐπόρων, εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτοῦραν τεσσαράκοντα κατεβάλετο κεντηνάρια. Ἐπτά δὲ ἡμέραις οἱ πραιτωρεὶς τὰς πανηγύρεις ἐτέλουν.

45. Ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῷ Ὀδυσσεὶ τὴν πλάνην οὐ κατὰ Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας καὶ τὴν εἰς ἄθρου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν ᾧ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. Ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τοῦτο παραστῆσαι. Ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τούτοις αὐτῷ συμφωνοῦντας.

46. Ὅτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεοδοσίου Πλακιδία, ἅμα παισὶ κατὰ τοῦ τυράννου· καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Λυγούστρης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωβαλιστίμου ἀξίωμα. Συνεκίμπεται δὲ αὐτοῖς καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπέδου ἑκατέρας δυνάμεις, Ἀρδαβούριος ἅμα τῷ παιδί Ἀσπαρι, καὶ τρίτος Κανδιδιανός. Κατὰ δὲ τὴν Θεσσαλονίκην Ἡλίων ὁ τῶν ὀφφικίων μάγιστρος παρὰ Θεοδοσίου ἀποσταλεὶς ἐνδύει Βαλεντινιανὸν ἐπ' αὐτῆς Θεσσαλονίκης τὴν τοῦ καίσαρος ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγοντα τῆς ἡλικίας. Κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἀρδαβούριος μὲν ἀλίσκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου, καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτὸν, καὶ φιλιᾷ αὐτῷ· ὁ δὲ τούτου παῖς ἅμα

Πλακιδίᾳ ἐν ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ ἦσαν. Κανδιδιανὸς δὲ πολλὰς πόλεις αἰρῶν καὶ εὐδοκίμων λαμπρῶς, τὸ λυποῦν δισκέδαζε καὶ ἐψυχαγῶγει. Ἔττα σφάζεται ὁ τύραννος Ἰωάννης, καὶ Πλακιδία ἅμα καίσαρι τῷ παιδί εἰσέρχεται εἰς τὴν Ῥάβενναν. Ἡλίων δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατριχίος, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην καὶ πάντων ἐκείσε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἐπταέτηρον ὄντα ἐνδύει Βαλεντινιανόν. Ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἱστορίας [τελευτᾷ].

2.

Zosimus V, 27 : Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέννῃ (μητρόπολις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποικία, Ῥήνη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὑδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὐχ, ὡς ὁ Ὀλυμπιόδωρος ὁ Θεβαῖός φησι, διὰ τὸ Ῥῶμον, ὃς ἀδελφὸς γέγονε Ῥωμύλῳ, τῆς πόλεως ταύτης οἰκιστὴν γεγονέναι...) ἐν τῇ Ῥαβέννῃ τοίνυν ταύτῃ παρεσκευασμένῳ Στελίχῳ ταῖς Ἰλλυρίων πόλεσι μετὰ στρατεύματος ἐπιστῆναι, καὶ σὺν Ἀλλαρίῳ παρασπᾶσθαι μὲν αὐτὰς Ἀρχαδίου, περιποιήσασθαι δὲ τῇ Ὀνωρίου βασιλείᾳ, δύο κωλύματα συνέβη παρεμπιστῆναι, κτλ. (an. 506). *Petita hæc sunt ex prima operis parte. Antecedit apud Zosimum c. 26 narratio de victoria quam de Rhadagaiso Stelicho reportavit, cujusque mentio fit in Phot. Exc. § 1)*

Symmachum vero oratorem, mediocri censu senatorem, ante captam urbem filio Symmacho præturam gerente, centenarios impendisse viginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum, in filii præturam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus solennes ludos prætores celebrabant.

45. Scriptor hic Ulyssem ait non circa Siciliam, sed ad extremas Italiæ oras oberrasse; et trajecto Oceano ad inferos descendisse, atque in eo mari variis illum erroribus jactatum fuisse. Quod multis confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo consentientes.

46. Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis adversus Joannem tyrannum: et illa quidem Augustæ nomen, Valentinianus vero Nobilissimi titulum iterato suscepit (425). Submissus quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiæ, Ardaburius nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessalonicam quum ventum esset, Helion officiorum magister, a Theodosio missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Cæsaris veste induit, annos natum non amplius quinque (425). Quum autem ad

Italiam pervenissent, Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitiam cum eodem init. Ejus interim filius, *Aspar*, una cum Placidia in magna rerum desperatione luctoque versabantur. Sed Candidianus, multis occupatis urbibus, partaque rebus bene gestis nominis claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Carso dein Joanne tyranno (425), Placidia una cum Cæsare filio Ravennam inivit. Helion vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluentibus, Valentinianum jam septennem veste induit imperatoria. In his Historiæ finis est.

2.

Ad Ravennam (quæ metropolis est Flaminiae; prisca sane civitas, colonia Thessalorum, Rhene dicta, quod eam aquæ ab omni parte circumfluunt; non autem propterea, sicut Olympiodorus Thebæus ait, quod Remus, Romuli frater, eam condiderit), ad Ravennam igitur Stelichone jam parato ad Illyricas urbes cum exercitu adeundas, et Alarichi auxilio ab Arcadio avertendas et Honorii regno adjiciendas, impedimenta duo contigit intervenire.

PRISCUS PANITES.

Priscus, rhetor et sophista, in Chronico Paschali p. 588 (v. fr. 3 a) et ap. Theophanem p. 179 appellatur Θράξ, apud Suidam Πανίτης dicitur. Unde colligitur oriundum fuisse Priscum ex eo Panio, quod est Thraciae oppidum, in ora Propontidis, haud ita longe ab Heraclea urbe dissitum (*). De vita ejus nihil compertum habemus præter ea quæ ipse de se in Historiarum fragmentis nostris prodidit. Hinc docemur Priscum amicitia usum esse Maximini, summæ dignitatis viri, cui ad Attilam legationem obeunti comitem se adjunxit (fr. 8 init. : ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκλιπαρήσας πείθει με Μαξιμίνος αὐτῷ συναπῆραι, an. 448 p. C.), operamque in eo negotio præstitit eximiam. Priscus enim studio suo et industria effecit ut Attila, qui haud levi de causa Theodosio iratus aditum legato imperatoris denegabat, tandem flecteretur animo, conveniendique Maximino daret potestatem. Hæc sicuti reliqua, quæ ad legationem istam pertinent, narratione uberima bonæque frugis plenissima Priscus persequitur in fr. 8. — Paucis annis post (452), eundem Maximinum in Arabiam et in Thebaidem Ægypti secutus est (v. fr. 20 et 21). Maximino ibi defuncto, rediens Priscus quum Alexandriam venisset, quo tempore urbs seditione laborabat, haud minimum consiliis suis contulisse videtur, ut Rufus præfectus rebellionem brevi posset restinguere (v. fr. 22). Deinde Euphemius, magister officiorum, Priscum assessorem sibi selegit (fr. 26). Denique Romam profectum esse, nescio quando, sive legatum sive comitem legati, ex fragm. 16 colligimus. Religione paganus fuisse videtur. Certe « Maximinus (Niebuhrius p. xxix ait) quum absque dubio paganus esset (Christianus enim nunquam animum induxisset, ut Blemmyis de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, fœderis-

(*) V. Suidas : Πάνιον, ὄνομα κύριον. « Ἐνθα καὶ πόστρον παρὰ αἰγιαλῷ, ὃ λέγεται Πάνιον, πρὸς τοὺς τῆς Ἡρακλείας μέσους. » Inter urbes Europæ, quæ est una ex Thraciæ provinciis, Panum recensent Constantinus Porphyrog. De them. II, p. 47, 4 Bonn. et Hierocles in Synecd. p. 390 ed. Bonn.; ad quem locum Wesselingius notat hæc : « Maritimæ Thraciæ, αἱ κατὰ τοὺς τῆς Θράκης πόλεις, τὸ τε Πάνιον καὶ ἡ Ἡράκλεια, sunt in Cedreni Compend. p. 417; unde colligas haud multum Heraclea remotum fuisse oppidum. Clarior id videas ex Suida v. Πάνιον, et ex concilio Ephesino p. 790, ubi Heraclea et Panium eundem episcopum habent. Postea tamen singulis episcopis paruerunt; unde concilio Constantinopolitano 3 p. 500 Πρωτοεπίσκοπος Πανίου τῆς Θράκης χώρας scribendo adfuisse dicitur. »

que tabulam in illo templo figeret, fr. 21), conjectura jam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris addictum fuisse, magis adhuc confirmatur. »

Scripta Prisci Suidas recenset Μιλῆτας ῥητορικὰς et Ἐπιστολάς, tum vero Ἱστορίαν Βυζαντικὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν ἐν βιβλίοις ὀκτώ. Postremis non duo opera historica, sed unum idemque indicari recte statuit Niebuhrius. Similiter Excerpta De legationibus gentium inscribuntur : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ Ἱστορίας Βυζαντικῆς ἐκλογαί, dum Excerptis De leg. Romanorum præfiguntur hæc : Πρίσκου ῥήτορος καὶ σοφιστοῦ Ἱστορίας Γοτθικῆς ἐκλογαί. Nimirum prima historiarum pars quum præ ceteris pertineret ad res cum Gothis sive Scythis Hunnisque gestas, vel ab ipso auctore vel ab excerptore Ἱστορία Γοτθική inscribi poterat.

De ambitu Historiarum ita Niebuhrius : « A quo tempore historiam inceperit Priscus, expediri non potest : sed nullius rei, quæ ante annum 433 gesta sit, mentio ex eo affertur. Asparis filiorumque cædem, quæ an. 471, Leonis imp. an. 15 patrata est, a Prisco narratam esse, Euagrius (II, 16) docet : unde colligimus, quum Malchus annum 474, Leonis an. 17, historiæ suæ initium fecerit, Priscum ad eum substitisse. » — Liber tertius pertinuit usque ad Maximinum a legatione Hunnica Constantinopolim reducem (448 p. C.). Itaque in sequentibus libris quinque Priscus exposuit res annorum viginti sex. Jam quum probabiliter statuere liceat similem fuisse rationem librorum antecedentium, adeo ut quindecim ferme annorum res complecterentur : verisimillimum est auctorem exordium historiarum sumpsisse ab anno 433, quo Attila regnum suscepit, ideoque primum fragmentum ex ipso fere operis initio esse desumptum.

De indole et pretio historici nostri haud absurde summus Niebuhrius ita judicat : « Longe optimus omnium sequioris ævi historicorum; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud cævos tum inter posteros merito adeptus est; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contigit. »

Reliquias scriptoris, præter pauca illa, quæ Euagrius, Theophanes, Jornandes et Suidas sup-

peditant, solis hucusque debemus Excerptis De legationibus, quæ ediderunt Ursinus, Schottus, Hoescheli, Cantoclarus, Valesius, Niebubrius. At spes est fore ut parata hæc novis accessionibus augeantur. Certe Minoidas Minas in eodem codice, ex quo Polybii, Dionysii, Polyæni, Dexippi et Eusebii nonnulla, quæ ex Constantiniano Περὶ στρατηγμάτων titulo fluxerunt, descripsit, etiam Prisci nostri excerpta duo se reperisse testatur. Addo denique quæ apud Vossium (Hist. Gr. p. 310 ed. Westerm.) leguntur : « Videtur autem (Priscus) hodie exstare; sane citat eum Baptista Fulgosus in Memorabilium libris, inque bibliotheca Vaticana esse auctor est Raphael Volaterranus Anthropolog. lib. XIII. Superesse etiamnum ait in nomenclatore suo Rob. Constantinus. » Quæ eatenus vera esse puto, quatenus titulum aliquem Excerptorum Constantinianorum cum integro Prisci opere viri illi confuderunt.

TESTIMONIA.

Suidas : Πρίσκος, Πανίτης, σοφιστής, γεγώς ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἔγραψεν Ἱστορίαν Βυζαντικὴν (Βυζαντικὴν var. lect.) καὶ τὰ κατὰ Ἀττίλῃαν (Ἀτταλον codd.) ἐν βιβλίοις ὀκτῶ, Μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ Ἐπιστολάς.

Euagrius Hist. Eccles. I, 17 : Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πολὺς τῷ λόγῳ πόλεμος ἐκκίνητο Ἀττίλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέρχον καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ὅπως τε κατὰ τῶν ἐσθίων καὶ ἐσπερίων ἐπεστράτευσεν μερῶν, ὅας τε καὶ ὅσας πόλεις ἐλὼν κατήγαγε, καὶ ὅσα πεπραχὸς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.

Idem II, 16 : Ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκπέμπεται, ἢ Μαρκιανὸς ὁ πρῶτος βασιλευκῶς τὴν οἰκίαν κατηγγύσει παῖδα. Ἐκπέμπεται (an. 468) δὲ στρατηγὸς κατὰ Γίξερικου βασιλίσκος, ὁ τῆς Αἰώντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφός, μετὰ στρατεύματος ἀριστίνδην συνειλεγμένου. Ἀπερ ἀκριδέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεπόνηται· ὅπως τε ὁδοὶ περιελθὼν ὁ Αἰών, μισθὸν ὥσπερ ἀποδίδους τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναιρεῖ (an. 471) Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον, ὃν καίσαρα πεποίητο πρότερον, ἵνα τὴν Ἀσπαρος εὐνοίαν κτήσεται.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Rua, Hunnorum rex, Eslam legatum ad Romanos mittit, bellum minitans, nisi transfugas reidant. Rua defuncto, Attilaque cum Bleda fratre succedente, Romani de pace servanda Plinthus et Dionysium legatos mittunt. Pacis condiciones

Romanis ignominiosæ (433). — 2. Scythæ, violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Margus urbs ab episcopo iis proditur (442). — 3. Attila Scythas transfugas dedi sibi a Theodosio poscit. Illo recusante, fines vastat, castella nonnulla expugnat, Ratiariam urbem aggreditur (442). — 3 a. Cyrus, præfectus prætorio, a munere removetur (442). — 4. Senator, vir consularis, a Theodosio legatus ad Attilam mittitur. — 5. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolius ad Attilam mittitur. Pacis ab Hunnis propositæ condiciones durissimæ. Theodosius ut pactam pecuniam solveret, tributa exigit severe, novaque imponit. Asinuntii, qui soli Hunnis fortiter resistebant, paci isti accommodare se coguntur (447). — 6. Attila ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum occasiones. Parthi, Vandali, Isauri, Saraceni Romanos vexant (447). — 7. Edecon Scythæ Attilæ mandata de dedendis transfugis aliisque de rebus Theodosio nuntiat. Hunc Chrysaphius eunuchus inducit, ut redux Attilam de medio tollat. Theodosius Maximinum ad Attilam mittit (448). — 8. Maximinus cum Bigila interprete et Prisco nostro ad Attilam proficiscitur. Iter describitur. Insidiæ Attilæ paratæ per ipsum Edeconem produntur. Legatis denegatur aditus, quam vix tandem Prisci et Scottæ opera obtinent. Bigilas Constantinopolim remittitur. Maximinus operiri cogitur reditum Onegesii, qui tum ad Acatiros Scythas profectus erat. De Acatiris excursus. Legati cum Attila septemtriones versus ad regiam tendunt. In vico quodam ab una ex Bledæ uxore excipiuntur. Obviam fiunt legati Romanorum occidentaliū. Ejus legationis causa. Regiæ Attilæ descriptio. Puellarum chori et Onegesii uxor advenientem regem salutantes. Prisci cum Græco quodam apud Hunnos degente colloquium. Priscus Onegessio dona fert. Quid Onegessius Maximino responderit. Priscus Cercæ, Attilæ uxori, dona offert. Ejus domus. Prisci cum legatis Rom. occidentaliū colloquium de Hunnorum imperio, eorumque expeditione Persica. Convivium in regia Attilæ describitur. Attilæ mores. Legatorum reditus (448). — 9. De Attilæ regia. — 10. Martis gladium quomodo Attila adeptus sit. — 11. Zeron, scurra Bledæ regis. — 12. Attila Orestem et Eslam ad Theodosium mittit, qui Chrysaphium, conjurationis auctorem, exposcant. Idem Chrysaphius a Zenone ad pœnam poscitur (448). — 13. Nomus et Anatolius ad Attilam proficiscuntur, ut iram ejus in Chrysaphium placent (449). — 14. Felix ejus legationis successus (449). — 15. At-

tila legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum ablegantur, tributorum causa. Utraque legatione nihil proficitur. Quare bellum Attila parat (450). — 16. Belli inter Attilam et Aetium causa. Denuo Attila de iisdem rebus legatos mittit, incassum. Copias cogit (450). — 17. Apollonius tributum causa ad Attilam missus re infecta revertitur. — 18. Attila cur a Roma urbe abstinuerit (452). — 19. Ex Occidente redux, Orienti bellum minatur, nisi solvatur tributum (452). — 20. Ardaburius bellum gerit cum Saracenis. Cum legatis eorum de pace colloquentem conveniunt Maximinus et Priscus (453). — 21. Maximinus (cum Prisco) in Thebaidem profectus, cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quæ morte ejus solvitur (453). — 22. Priscus e Thebaide venit Alexandriam, ubi Florus seditionem componit (453). — 23. Marcianus imp. somnio de morte Attilæ edocetur (453). — 24. Marcianus bis legatos mittit ad Genserichum, ut Eudocia, Valentiniani uxor, ejusque filia in libertatem restituerentur. Genserichus, neque Marciani neque Aviti legatis aurem præbens, Siciliam et Italiam vastare pergit (456). — 25. Romani denuo bellum parant contra Gobazem, Lazorum in Colchide regem (456). — 26. Gobazes legatos ad Rom. mittit. Pax ei datur iis conditionibus, quas Marciano suasit Euphemius (456). — 27. Majorianus imp. Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460). — 28. Leo imp. Balamerum Gothorum principem a vastatione finium Rom. avertere studet tributum annuum pollicens (461). — 29. Ricimer Genserichum, qui Siciliam a Marcellini copiis destitutam vastabat, per legatos hortatur ut fœdera observaret, regiasque mulieres redderet. Genserichus Eudociam ejusque filias dimittit, Siciliam vero diripere continuat (462). — 30. Romani occidentales, quum a Marcellino et a Vandalis sibi timerent, ad Leontis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellinum monet, ut cum Romanis pacem colat. A Gensericho nihil obtinet. Legatio Saragurorum, Urogorum et Onogurorum ad Leontem (c. 463). — 31. Romani occidenta-

les a Leonte petunt, ut Vandalos ipsis reconciliet. Perozes, rex Persarum, queritur Persas transfugas a Leonte excipi, Magosque a religionis suæ cultu prohiberi; denique pecunias ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum poscit. Leon ad Persas Constantium, ad Vandalos Tatianum mittit legatos (c. 464). — 32. Tatianus a Vandalis redire infecta. Constantius in Edessa urbe diu substitit, quum admittere eum rex differret. — 33. Constantius tandem convenit Perozem, qui contra Cuncham tum belligerabat. Fjus belli origo et progressus. Re infecta dimittitur. — 43. Gobazes cum Dionysio Constantinopolim veniens benigne a Leonte excipitur (366). — 35. Sciri auxilia petentes a Romanis contra Gothos obtinent (c. 366). — 36. Attilæ filii societatem cum Leonte inire student frustra. Eorum dissidium. — 37. Saraguris et Acatiris in Persiam irrumpentibus, Persæ a Leonte auxilia petunt incassum. — 38. Dengizich, Attilæ fil., bellum contra Romanos molitur. — 39. Gothi a ducibus Romanis in deditionem accepti trucidantur (c. 467). — 40. Genserichus pacis conditiones per Phylarchum legatum a Leonte oblatas rejicit bellumque parat. (367). — 41. Suanni a Sazio et Persis bello appetiti auxilium petunt. Persarum legati victoriam de Hunnis Cidaritis deportatam nuntiant. Leon de rebus Siculis sollicitus (468).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΗ.

Ιστορία Γοτθική.

1. (433 p. C.; Theodosii II an. 26.)

Exc. De leg. Rom. p. 47, 48 Par.: "Ὅτι 'Ρούα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμιλζούροις καὶ Ἰτιμάροις καὶ Τονώσουροι καὶ Βοίσκοις καὶ ἑτέροις ἔθνεσι προσποιούσι τὸν Ἰστρον, καὶ ἐς τὴν 'Ρωμαίων ὁμαρχίαν κατὰφυγάνουσιν, ἐς μάχην ἔλθειν προηρημένος ἐκπέμπει Ἥσλαν, εὐθότα τοῖς διαφόροις αὐτῶν τε καὶ 'Ρωμαίοις διακονεῖσθαι, λύειν τὴν προὔπάρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ γε πάντας τοὺς παρὰ σφῶς καταφυγόντας ἐκδοῖεν. Βουλευομένων δὲ 'Ρωμαίων στείλει πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννους, πρεσβεύειν μὲν ἤθελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακικοῦ γένους, ἀμφοτέροι δὲ στρατοπέδων ἡγού-

HISTORIA BYZANTINA.

(Historia Gothica.)

1.

Quum Rua, Hunnorum rex, statuisset cum Amilsuris (Alipsuris, Jornand.), Itimaris, Tonosuribus (Juncarsis, Jorn.), Boiscis ceterisque gentibus quæ Istrum accolunt, quod ad armorum societatem cum Romanis jungendam confugissent, bello decertare, Eslam componendis Romano-

rum et Hunnorum controversis adhiberi solitum mitti, qui Romanis denuntiaret, se a fœdere, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthis et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem (Plinthis an. 419; Dion. an. 429) apud Romanos gesserant, hanc legationem obire voverunt. Ut vero visum est non ante legatos proficisci,

μενοι καὶ ἄρξαντες τὴν ὑπατον παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχήν. Ἐπειδὴ δὲ ἰδοὺσι Ἥσσαν παρὰ τὸν Ῥούαν ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐκπεμψομένης πρεσβείας, συνεκπέμπει Πλίνθας Σηγγίλαχον, ἄνδρα τῶν ἐπιτηδείων, κείσαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους ἔλθειν. Τελευτήσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσας τῆς Οὐννων βασιλείας ἐς Ἀττήλαν [καὶ Βλήδαν add. N.], ἰδοὺσι τῇ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν πρεσβεύεσθαι παρ' αὐτούς. Καὶ κυρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγίνην ὁ Πλίνθας συμπρεσβεύειν αὐτῷ ὡς μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερόμενον καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαιστόρος. Χειροτονίης δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἀμφὶ ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ παραγίνονται ἐς Μάργον. Ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Μυσῶν πρὸς τῷ Ἰστρῷ κειμένη ποταμῷ ἀντικρὺ Κωνσταντίας φρουρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένου, εἰς ἣν καὶ οἱ βασιλῆες συνήσαν Σκύθαι. Καὶ τὴν σύνοδον ἔσω τῆς πόλεως ἐποιούντο, ἐπιβεβηκότες ἵππων· οὐ γὰρ ἰδοὺσι τοῖς βαρβάροις ἀποδοῖσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προνοουμένους ἀπὸ τῆς αὐτῆς προσιρίσεως ἐς ταῦτόν τοις Σκύθαις ἔλθειν, πρὸς τὸ μὴ τοὺς μὲν ἀπ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι . . . . . (***) Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μᾶλλον μὴ ὀφείσθαι suppl. N.) τοὺς ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς καταφεύγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη περυσγῶτας, σὺν καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις Ῥωμαίοις τοῖς ἀνευ λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀριγμένοις ἐκδίδοσθαι, εἰ μὴ γὰρ ὑπὲρ ἑκάστου περυσγῶτος τοῖς κατὰ πόλεμον κτησαμένοις ὀκτὼ δοθεῖν χρυσοί· ἰδοὺσι δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμχεῖν Ῥωμαίους πρὸς Οὐννους αἰρομένους (αἰρομένῳ N.) πόλα-

μον· εἶναι δὲ καὶ τὰς πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐννοῖς· φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἑξακοσίων λιτρῶν χρυσοῦ ἑτοὺς ἑκάστου τελευμένων παρὰ Ῥωμαίων τοῖς βασιλείας Σκύθαις (πρότερον δὲ πεντήκοντα καὶ τριακόσιαι αἱ τοῦ τέλους ἐτύγγανον οὔσαι). Ἐπὶ τούτοις ἐσπένδοντο Ῥωμαῖοί τε καὶ Οὐννοί, καὶ πάτριον ὅρκον ὑμύσαντες ἐς τὰ ἀμφοτέρω (ἐς τὰ σφέτερα ἀμφοτέροι; B.) ἐπανήσαν. Οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίους καταφυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάροις, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μάμα καὶ Ἀτακάμ τοῦ βασιλείου γένους, οὗς ἐν Κασσῷ φρουρίῳ Θρακίᾳ οἱ παρεληφότες ἑσταύρωσαν, δίκας αὐτοῖς πραττόμενοι τῆς φυγῆς. Οἱ δὲ περὶ Ἀττήλαν καὶ Βλήδαν τὴν εἰρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι ἐμεξήσαν τὰ ἐν τῇ Σκυθικῇ ἔδῃ χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συνεστήσαντο.

Cf. Jornandes De reb. Get. c. 35; Tillemont, *Hist. des empereurs*, tom. VI, p. 95 sq.; Gibbon, *Hist. of the decline and fall of the Rom. emp.* chap. XXXIV, tom. VI, p. 32 sqq. (ed. Basil. et Paris. 1789).

2. (442. Theodos. an. 35.)

Exc. De leg. gent. p. 33. 34 : Ὅτι τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ Ῥωμαῖοι ἐπέσταλλον πρὸς τοὺς Σκύθας, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενοι τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἔνακον καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλιγωρίας. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἀρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμενοι ταῦτα δράσειαν· τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἐαυτῶν ἀναβιβηκότα γῆν καὶ διερευνησάμε-

quam Esias ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Esia misit Singilachum, unum ex suis necessariis, qui Ruam persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Quum autem, Ruam mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoris suffragio comprobato, Plintham cupidus incessit, Epigenem, qui sapientiae laude celebris erat et quaesturae dignitatem obtinebat, socium legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiae arcis, ad alteram fluminis ripam collocatae, quo et regni Scytharum convenerant. Extra civitatem equis insidentes utrique congressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et legati Romani suae dignitatis memores eodem quoque apparatu in Scytharum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum equitibus disserendum foret. Itaque placuit, a Romanis non modo in futurum non excipi e Scythica profugos, sed etiam eos qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui non soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dediti, aut pro unoquoque captivo Romano his, qui cum bello ceperant, octo aureos dari; Romanos belli societatem cum barbara gente, quam bellum cum Hunnis gerat, non facere; conventus ad mercatores pa-

ribus legibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse; foedera rata manere et observari, si quoque anno septingentae auri librae tributi nomine Scythiae regis a Romanis penderentur, quum antea tributum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum. His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua iurejurando patrio ritu utriusque praestito firmata, utrique ad sua redierunt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt; de quorum numero erant filii Mama et Attacani ex regio genere, quos Scythiae receptos in Carso, Thraciae castello, crucis supplicio affecerunt, et hanc ab his fugae poenam exegerunt. Pace cum Romanis facta, Attilas et Bleila ad subigendas gentes Scythicas profecti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2.

Scytharum, quo tempore mercatores Scytharum et Romanorum frequenti multitudo celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de praesidiis expugnatione et fidelium contemptu cum eis expostularent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas injurias ulciscentes, haec fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, sacrum regium et reconditos thesauros indagatum expulso. Hunc nisi deslerent una cum transfugis, ut foederibus convenerit (esse enim apud eos plures), bellum il-

νον τὰς παρὰ σφίσιν βασιλείους θήκας, σεσυληφέναι τοὺς ἀποκειμένους θησαυρούς· καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰ τὰ ὑποκαίμενα (εἶναι γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις πλείστους), τὸν πόλεμον ἐπάξουν. Ῥωμαίων δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φαμένων εἶναι, ἐν τοῖς σφετέροις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι θέμενοι κρίσεως μὲν τῶν ἀμφιδόλων κατωλιγώρουν, πρὸς πόλεμον δὲ ἐτράπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἰστρον πόλεις καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐκάκωσαν. Ἐν οἷς καὶ τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλιν δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυσῶν. Ὡς γινομένων, καὶ τινων λογοποιούντων, ὥς ὁ ἐπίσκοπος ἐκδοθεῖν, ὥστε μὴ ἐνὸς ἀνδρὸς περὶ τῷ παντὶ Ῥωμαίων τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπήσας ὁ ἀνθρώπος ἐκδοθῆσθαι, λαθὼν τοὺς ἐν τῇ ἀστεί πρὸς τοὺς πολεμίους παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑποσχενταί τὴν πόλιν, εἴγε ἐπικαιρὲς τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσαιντο βασιλεῖς. Οἱ δὲ ἔφασαν πάντα ποιήσιν τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτοῦ ἀγοὴ ἐς ἔργον ὑπόσχουσιν. Δειψῶν τε καὶ ὀρεῶν ἐπὶ τοῖς ἐρημένοις δοθέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθείας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐκάνεισι γῆν, καὶ ταύτην προλοχίσας ἀντικρὺ τῆς ὀχθῆς νυκτὸς διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλοις τὴν πόλιν ποιεῖ. Δηωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον, ἐπὶ μείζον τῷξήθη τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα. Cf. Tillemont. VI, p. 96; Gibbon. VI, p. 41.

3. (442. Theodos. an. 35.)

Ibidem p. 34: "Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττίλας ὁ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οὐκ εἰς στρατὸν ἀγείρας γράμματα πέμπει παρὰ τὸν βασιλέα τῶν τε φυγάδων καὶ τῶν φόρων περὶ, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἰδέδοντο, τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακληυόμενος συντάξεως ὅτ' ἐνεκα * μὲλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλεγομένους ἀρικνεῖσθαι, ὥς, εἰ μελλήσεται ἢ πρὸς πόλεμον ὁρμήσεται, οὐδὲ αὐτὸν ἔτι ἰδέλοντα τὸ Σκυθικὸν ἐφίξειν

πλῆθος. Ταῦτα ἀναγνόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεῖα οὐδὲ μὴ τοὺς παρὰ σφῆς καταφυγόντας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκείνοις τὸν πόλεμον ὑποστήσασθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς τὰ διάφορα λύσοντας. Ὡς δὲ τῇ Ἀττίλᾳ τὰ δεδογμένα Ῥωμαίοις ἠγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρᾶγμα ποιούμενος τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐδέχου γῆν, καὶ φρούριά τινα καθελὼν τῇ Ρατιαρίᾳ προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρώπων.

[3. a.] (242.)

Chronicum Paschale p. 588 ed. Bonn. (ad an. 459) postquam dixerat: Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συναγράφατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ, pergit: Λέγει (Priscus?) ὅτι Κῦρος προσβλήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑπαρχος τῶν πραιτωρίων καὶ ἑπαρχος [τῆς] πόλεως καὶ προφῆει μὲν ὡς ἑπαρχος πραιτωρίων εἰς τὴν καροῦχαν τῶν ἐπαρχῶν· ἀνεχώρει δὲ καθήμενος εἰς τὴν καροῦχαν τοῦ ἐπαρχοῦ τῆς πόλεως· ἐκράτησεν γὰρ τὰς δύο ἀρχὰς ἐπὶ χρόνους τέσσαρας, διότι καθαρὸς ἦν πάνυ· καὶ αὐτὸς ἐπενόησεν τὰ ἐσπερινὰ φῶτα ἀπτεσθαι εἰς τὰ ἐργαστήρια ὁμοίως καὶ τὰ νυκτερινὰ. Καὶ ἔκραξαν αὐτῷ τὰ μέρη εἰς τὸ Ἰππικὸν ὅλην τὴν ἡμέραν· «Κωνσταντῖνος ἔκτισεν, Κῦρος ἀνενέωσέ.» Καὶ ἐχόλεσεν αὐτῷ βασιλεὺς ὅτι ταῦτα ἔκραξαν καὶ διεδέξατο αὐτὸν δημεύσας καὶ ἐποίησεν αὐτὸν κληρικόν, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν ἐπίσκοπον εἰς Σμύρναν (Κοτυάειον sec. Malal. et Suid.) τῆς Ἀσίας κτλ. Num revera hæc e Prisco Chronici auctor vel potius auctores desumpserint, in medio relinquo. Certe illud λέγει ita positum, ut rem non possit dirimere. Ceterum eadem fere habet Malala p. 361 ed. Bonn. et Theophanes p. 149 ed. Bonn. Cf. etiam Suidas v. Κῦρος et Θεοδόσιος ὁ μικρὸς. Honore destitutus Cyrus est an. 242 vel 243 (vide de his disputat. Tillemontii tom. VI, p. 609 sq.). Successorem habuit Chrysaphium; ante eum eandem dignitatem gesserat Antiochus. De hoc Antiocho vide Suidam v. Ἀντίοχος et

laturos. Quæ quum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum quæ dicebant fide perstarent, iudicium quidem de his quæ in contentione posita erant subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque, transmissis Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quæ Mæsurum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, quum multi in sermonibus dictitarent episcopum dedi oportere, ne unius hominis causa universa Romanorum respublica belli periculum sustineret, ille se deditum iri suspicatus, clam omnibus civitatem incolentibus ad hostes effugit, et urbem traditurum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea quum beneficium omni ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret, datis dextris et dictis iurejurando utrinque præstito firmatis, ille cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est reversus. Eam multitudinem quum ex adverso ripæ in insidiis collocasset, nocte dato signo exsiliit, et urbem

in manus hostium traduxit. Et ab eo tempore barbarorum res in diem auctiores melioresque fuerunt.

3.

Sub Theodosio Juniore imperatore Attilas Hunnorum rex delectum ex suis habuit, et litteras ad imperatorem scripsit de transfugis et de tributis, ut, quæcumque occasione huius belli reddita non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si cunctarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, imperator nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed una cum illis in animo sibi esse, belli eventum exspectare. Ceterum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem magnam et populi multitudine abundantem irruptionem fecit.

Πραιπόσιτος; quem locum e Prisco fortasse desumptum esse suspicatur Niebuhrius.

4.

Exc. De leg. Rom. p. 48 : Ὅτι Θεοδόσιος ἔπειπε Σηνάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευσόμενον. Ὅς οὐδὲ τὸ τοῦ πρεσβευτοῦ ἔχων δόμα ἐθάρρησε πεζὸς παρὰ τοὺς Οὐννοὺς ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησσηνῶν ἐπλευσε πόλιν ἐν ᾗ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐκπεμφθεὶς διέτριβεν.

Senator consul fuerat an. 436. Legatio hæc ad quemnam annum pertineat, accuratius dici nequit. Ante Chersonesium prælium, quod in fr. 5 memoratur, collocandam esse, probabiliter censet Valsius.

5. (447. Theodos. an. 40.)

Exc. De leg. gent. p. 34. 35 :

Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερρονήσῳ μάχην Ῥωμαίων πρὸς Οὐννοὺς ἐγένοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίου πρεσβευσταμένου. Καὶ ἐπὶ ταῖςδε ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς Οὐννοῖς οἱ φυγάδες, καὶ ἐξ ἑκατὸν χρυσίου λίτρων ὑπὲρ τῶν πάλαι συντάξεων δοθεῖεν αὐτοῖς· φόρον δὲ ἕτους ἑκάστου δισχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον εἶναι· ὑπὲρ δὲ αἰχμηλῶν Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν σφετέραν γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοῦς εἶναι ἀποτίμησιν, μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους ἐκδιδόναι τὸν φεύγοντα· μηδένα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίους κατὰ (παρὰ conj. B.) σφᾶς φεύγοντα δεῖχε-

σθαι. Ταύτας προσηποιοῦντο μὲν ἰθιλονταὶ Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ [καὶ N.] ὑπερβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν ἐπίταγμα καίπερ ὄν χαλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδακότες, ἡσμένιζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυτάτην οὖσαν προσέεντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν οὐκ εἰς εἶον ἐκδεσθαι πωλημένων, ἀλλὰ περὶ θέας ἀτόπους καὶ φιλοτιμίαις οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονᾶς καὶ ἐκπίνας ἀνείμοντας, ἃς οὐδεὶς τῶν εὖ φρονούντων οὐδὲ ἐν εὐπραγίαις ὑποσταίη, μὴ τί γε δὴ οἱ τῶν ὀπλων ὀλιγορήσαντες, ὥστε μὴ μόνον Σκύθαις, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς λοιποῖς βαρβάροις τοῖς παρεκκοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακούειν εἰς φόρου ἀπαγωγὴν. Τούτων τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων περί, ὅπερ ἰδοὶ τοῖς Οὐννοῖς ἐκπέμπεσθαι, συνεισφέρειν πάντας ἡνάγκασε, δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρυτάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δικαστῶν κρίσει, εἴτε βασιλέων φιλοτιμίαις. Συνεισέφερον δὲ ῥητὸν χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γερουσίᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας. Καὶ ἦν πολλοῖς ἡ λαμπρὰ τύχη βίου μεταβολή· ἐσπράττοντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ὅπερ ἕκαστον ἀπεγράφαντο οἱ παρὰ βασιλέως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι, ὥστε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐπιπλα τοὺς πάλαι εὐδαίμονας προτιθεῖν ἐν ἀγορᾷ. Τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ κακὸν Ῥωμαίους ἰδέετο, ὥστε πολλοὺς ἡ ἀποκαρτερήσαντας ἡ βρόχον ἀφαιμένους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Τότε δὲ ἐκ τοῦ παραχρῆμα τῶν θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τότε τε χρυσίον καὶ οἱ φυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν ἀριγμένου· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπει-

4.

Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam legationem obiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire; sed iter per pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem navigavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

5.

Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in hac conditiones convenerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro præteritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis annis tributum nomine pendere; pro unoquoque captivo Romano, qui in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duodecim aureorum mulctam inferri. Quæ si non solveretur, qui captivum recepiasset, restituere teneri; Romanos neminem ex barbaris ad se confugientem admittere. In hac quidem fœderum leges Romani sponte consensisse videri volebant: sed necessitate coacti, superante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantumvis duras et iniquas conditiones sibi impositas summo pacis consequendæ studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum tributum pendere non recusabant, quanquam opes imperii et regii thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spe-

ciacula, in vanos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones consumptæ fuerant, quales nemo sanæ mentis vel in maxime affluentibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei militaris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythiis, sed et reliquis barbaris, qui proximas Imperii Romani regiones incolebant, vectigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos deferri oportebat, imperator omnes conferre coegit: nulla etiam eorum immunitatis habita ratione, qui terræ onere, tanquam nimis gravi ad tempus, sive imperatorum benignitate, seu iudicum sententia, levati erant. Conferebant etiam aurum indictum qui in senatum ascripti erant, in præmium suæ dignitatis, et multis splendida et illustris fortuna vitæ commutationem attulit. Confidebant enim pecuniæ, quæ unicuique imperatæ erant, cum acerbitate et contumelia ab iis quibus huius rei cura ab imperatore erat demandata: adeo ut, qui a maioribus acceptas divitias posciebant, ornamenta uxorum et pretiosam suam suppellectilem in foro venum exponerent. Ab hoc bello tam atrox et acerba calamitas Romanos excepit, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo laqueo vitam finirent. Tunc igitur, parvo temporis momento exhaustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susciperet, advenerat) ad Scythas misit. Romani vero multos ex profugis, qui dediti reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e regis Scythiis, qui militare sub Attila renuerant et Romanis

θοῦντας πρὸς τὴν ἐκδοσιν. Ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ὑπῆρχον Σκυθῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττίλας τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους ἀφίκοντο. Τοῖς δὲ αὐτοῦ ὁ Ἀττίλας προστιθεὶς ἐπιτάγματα, καὶ Ἀσημοντίους ἐκλεύσειν ἐκδιδόναι ὅσους αἰχμαλώτους ὑπῆρχον ἔχοντας εἴτε Ῥωμαίους εἴτε βαρβάρους. Ἀσημοῦς δὲ ἐστὶ φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχον τῆς Ἰλλυρίδος, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκείμενον μέρει· ὅπερ οἱ ἐνοικοῦντες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ τειχῶν ἀμυνόμενοι, ἀλλ' ἔξω τῆς τάφρου μάχας ὑφιστάμενοι πρὸς τε ἀκείρον πλῆθος καὶ στρατηγούς μέγιστον παρὰ Σκύθαις ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρῆσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ περαιτέρω τῶν οἰκίων γινομένους, ἤνικα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οἱ σκοποὶ διέναι τοὺς πολεμίους λείψαν Ῥωμαϊκὴν ἀπάγοντας, ἀδοκήτους τε ἐμπίπτειν καὶ σφέτερα τὰ ἐκείνων ποιῆσθαι λάφυρα, πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντικαταπονεμένων, ἀρετῇ δὲ καὶ βίῳ διαφέροντας. Πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσημοντίοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκύθας μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαίους δὲ ἠλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναντίων ἰδέξαντο. Οὐκ ἀπάγειν οὖν ἔφη ὁ Ἀττίλας τὸν στρατὸν, οὐδὲ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν οἱ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δοθεῖν ἀποτιμήσεις, ἀφαιρήσαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσημοντίων ἀπαχθέντες αἰχμαλῶται βάρβαροι. Ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ ὡς οὐχ οἷός τε ἦν οὔτε Ἀνατόλιος πρεσβευόμενος, οὔτε Θεόδουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θράκιον ταγμάτων ἡγούμενος (οὔτε γὰρ ἐπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτείνοντες, τοῦ μὲν [γὰρ] βαρβάρου τεθαρρηχότος καὶ προχείρως ἐς τὰ ὅπλα ὁρμῶντος,

αὐτῶν δὲ καταπτηχότων διὰ τὰ προὑπάρχοντα), γράμματα παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἵσταλλον ἢ ἐκδιδόναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλώτους Ῥωμαίους, ἢ ὑπὲρ ἐκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοὺς, διαφεθῆναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Οὐννοὺς. Οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπεσταλμένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας Ῥωμαίους ἀφίνα ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Σκύθας δὲ ὅσους αἰχμαλώτους ἔλαβον ἀνηρηκίνα, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορκίαν ἐξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμόντων παίδων ἀρπάσαι τινάς, οὐς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς νόμῳ πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. Ταῦτα ἀπαγγελλάντων τῶν παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἀριγμένων, τῷ τε Σκυθῶν βασιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἀρχουσιν ἰδοὺς μὲν ἀναζητηῖσθαι οὐς οἱ Ἀσημοντίοι ἔφασαν ἡρπάσθαι παῖδας, οὐδενὸς δὲ φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσημοντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν, πίστει τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ εἴσαν. Ἐπώμυνον δὲ καὶ οἱ Ἀσημοντίοι, ὥς οἱ παρὰ σφῶς καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀφίθησαν. Οὐμνουν δὲ, καίπερ παρὰ σφίσιν ὄντων Ῥωμαίων οὐ γὰρ ἐπίορκον ὦντο ὄρκον ὁμνύειν ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφετέρου γένους ἀνδρῶν. Cf. Gibbon. VI, p. 49 sqq.

6. (447. Theodos. an. 40.)

Ibidem p. 36. 37 : Ὅτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττίλας αὐθις παρὰ τοὺς ἐφ' οὓς ἐπεμψε πρέσβεις, φυγάδας αὐτῶν. Οἱ δὲ τοὺς πρεσβευομένους δεξάμενοι καὶ πλείστοις ὁμοῖς θεραπεύσαντες ἀπέπεμψαν, φυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. Πάλιν ἑτέρους ἐπεμψε. Χρη-

se adjunxerant. Præter has pacis condiciones Attilas Asimuntliis quoque imperavit, ut captivos, quos penes se haberent, sive Romanos, sive barbaros, redderent. Est autem Asimuntli oppidum validum, non multum ab Illyrico distans, quod parti Thraciæ adjacet, cujus incolæ gravibus damnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambitu tuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omnia spe ab oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, si quando hostes exissem et prædas ex Romanis egisse exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi parta ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversariis, sed robore et virtute præstantes. Itaque Asimuntli plurimos ex Scythis in hoc bello necaverunt, et multos Romanorum in libertatem asseruerunt, et hostium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum non ante moturum, aut fœderis condiciones ratas habiturum professus est, quam Romani, qui ad Asimuntlios pervenissent, redderentur, aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitutem barbari. Quum, quæ contra ea dissereret, non haberet Anatolius legatus, neque Theodulus, præsidiorum Thraciæ militum dux (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, qui recentî victoria elatus, prompte ad arma ferebatur, ipsi

contra propter recens acceptam cladem animis ceciderant), Asimuntliis per litteras significavit, ut Romanos captivos, qui ad se perfugissent, restituerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent, et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui ad se confugissent, liberos se abire sive, Scythas vero, quotquot in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione omissa, in insidiis collocati, nonnullos pueros, qui ante munitiones greges pascebant, rapuissent, quos nisi reciperent, captivos jure belli sibi acquisitos minime restituros. Hæc renuntiavit qui ad Asimuntlios missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis principibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntlii raptos esse querebantur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntliis capti sunt dimissi, prius tamen fide a Scythis accepta, non esse apud ipsos pueros. Juraverunt etiam Asimuntlii, se Romanos, qui ad se confugissent, libertate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec enim sibi pejerasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute salvos et incolumes præstarent.

6.

Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales mittit, qui transfugas repelerent. At illi legatos plurimis donis ornatos, quum nullos perfugas apud se esse asseveras-

ματισαμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτη παρεγένετο πρεσβεία, καὶ τετάρτη μετ' αὐτήν. Ὁ γὰρ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἀφορῶν φιλοτιμίαν, ἣν ἐποιούντο εὐλαβεία τοῦ μὴ παραβῆναι τὰς σπονδὰς, ὅσους τῶν ἐπιτηδείων εὖ ποιῆν ἐβούλετο, ἔπεμπε παρ' αὐτοῦς, αἰτίας τε ἀναπλάττων καὶ προφάσεις ἐφραυρίσκων κενάς. Οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι, καὶ δεσπότης ἡγοῦντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρακλιέσσαιτο. Οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελθεῖν πόλεμον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθυσίους ἐν παρασκευῇ τυγχάνοντας ἐδεξίσαν, καὶ Βανδήλους τὰ κατὰ θάλατταν ταραττοντας, καὶ Ἰσάυρους πρὸς τὴν ληστειάν διανισταμένους, καὶ Σαρακηνοὺς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἑω κατατρέχοντας, καὶ τὰ Αἰθιοπικά ἔθνη συνιστάμενα. Διὸ δὲ τιταπεινωμένοι τὸν μὲν Ἀττήλαν θεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντας καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντες.

7. (448. Theodos. an. 41.)

Ibidem p. 37. 38 : Ὅτι καὶ αὐθις Ἐδῆκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σκύθης, μέγιστος κατὰ πόλεμον ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὀρέστη, δεσπότη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ὧν ᾔκει τὴν πρὸς τῷ Σάφῳ ποταμῷ Παιόνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγῶν τῶν ἱσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσιν. Οὗτος δ' Ἐδῆκων ἐς τὰ βασιλεία παρελθὼν ἀπεδίδου τὰ παρὰ Ἀττήλα γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτίᾳ τῶν φυγάδων πέρι· ἀνθ' ὧν ἡκεῖλαι ἐπὶ τὰ δπλα χωρεῖν, εἰ μὴ ἀποδοθεῖν αὐτῷ, καὶ ἀφείξονται Ῥωμαῖοι τὴν

δορυάλωτον ἀροῦντες. Εἶναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παιόνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ βάθος πάντε ἡμερῶν ὁδόν. Καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς μὴ πρὸς τῇ ὁχθῇ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναισσῷ, ἣν ὄριον, ὡς ἐκ' αὐτοῦ ὁχθωθεῖσαν, τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πάντε ἡμερῶν ὁδὸν εὐζώνῳ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσαν ποταμοῦ. Πρέσβεις δὲ ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβόλων διαλεζομένους, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀνδρῶν τοὺς μεγίστους· οὓς εἰ ἐκπέμπειν εὐλαβεθεῖεν, αὐτὸν δεξιόμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαδήσεισθαι. Τούτων ἀναγνωσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμάτων, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδῆκων σὺν τῷ Βιγίλῳ ἔρμηνεύσαντι ὅσα περὶ ὁ βαρβάρος ἀπὸ στόματος ἔρρασε τῶν Ἀττήλα διδογμένων, καὶ ἐς ἑτέρους οἴκους παρεγένετο, ὥστε αὐτὸν Χρυσάφῳ τοῦ βασιλέως ὑπασιπιστῇ, ὃς αὖτὰ μέγιστα δυνάμενῳ, ἐς ὅφιν ἔλθειν, ἀπεθάρμασε τὴν τῶν βασιλείων οἰκὴν περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ, ὡς τῷ Χρυσάφῳ ἐς λόγους ἦλθεν ὁ βαρβάρος, ἔλεγεν ἔρμηνεύων, ὡς ἐπαινοῖ ὁ Ἐδῆκων τὰ βασιλεία καὶ τὸν παρὰ σφίσιν μακαρίζοι πλοῦτον. Ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔρρασεν ἰσσεῖν καὶ αὐτὸν οἴκων τε χρυσοστέγων καὶ πλοῦτου κύριον, εἶγε περιίδοι μὲν τὰ παρὰ Σκύθαις, ὅμοιο δὲ τὰ Ῥωμαίων. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς τὸν ἑτέρου δεσπότης θεράποντα ἀνευ τοῦ κυρίου οὐ θέμις τοῦτο ποιῆν, ἐπυνθάνετο ὁ εὐνοῦχος, εἶγε ἀκώλυτος αὐτῷ ἡ παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἴη εἰσοδος, καὶ δύναιμι παρὰ Σκύθαις ἔχει τινα. Τοῦ δὲ ἀποκριναμένου, ὡς

sent, dimiserunt. Misit et iterum Attilas alios, quibus non minus amplis muneribus ditatis, tertia ab eo, post illam itidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum liberalitatem, qua utebantur veriti ne a foederibus barbari discederent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasiones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos liberalitate ornare volebat, eas legationes deferrebat. Romani vero in omnibus rebus Attilae dicto audientes erant, et quae praeceperat, domini jussa ducebant. Non solum enim a bello contra eum suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bellum apparabant, et Vandalos, qui maritimas oras vexabant, et Isauros, qui praedibus et rapinis grassabantur, et Saracenos, qui regiones ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Praeterea gentes Aethiopum in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attilam colebant, sed ceteris gentibus resistere conabantur, dum exercitus comparabant, et duces sortiebantur.

7.

Edecon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genero Romanus Praeniam regionem, ad Saum flumen sitam, incolebat, quae ex foedere inito cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Itaque Edecon, in palatium admissus, imperatori litteras Attilae tradidit, in quibus de transfugis non relictis querebatur, qui nisi redderentur, et Romani a colenda terra abstinere, quam bello captam suae ditioni

adjecerat, ad arma se iterum minabatur. Ea vero secundum Istrum a Paenibus ad Novas usque in Thracia sitas in longitudinem extendebatur; latitudo autem erat quinque dierum itinere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istrum volebat, sed in Naisso, quam urbem a se captam et dirutam, quinque dierum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et Romanorum ditionis limitem constituebat. Legatos quoque ad se venire jussit controversa disceptaturos, non ex quolibet hominum genere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere interniserint, se ipsum ad eos arcessendos in Sardicam descensurum. His litteris lectis, digresso ab imperatore Edecone, cum Bigila, qui ea, quae Attilas verbis imperatori denuntiari voluit, interpretatus erat, quum reliquas quoque domos obiret, et in conspectum Chrysaphii spatharii imperatoris veniret, qui plurimum auctoritate et gratia apud imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset imperatorias arces, et Romanos beatos duceret propter affluentes divitiarum copias. Tum Edeconi Chrysaphius dixit, fore eum hujusmodi domuum, quae aureis tectis praefulgerent, competentem et opibus abundaturum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. « Sed alterius domini servum, Edecon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere. » Quae ait ex eo eunuchus, an facilius illi ad Attilam pateret aditus, et num qua

καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττίλῃ καὶ τὴν αὐτοῦ ἄμα τοῖς εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσις ἐμπιστεύεται φυλακὴν (ἐκ διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητάς ἡμέρας ἕκαστον αὐτῶν ὡς μεθ' ὁπλῶν φυλάττειν τὸν Ἀττίλαν), ἔρασαν δ' εὐνούχος, εἴπερ πίστεις δέχοιτο, μέγιστα αὐτῷ εἶναι ἀγαθὰ· δεῖσθαι δὲ σχολῆς· ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἴγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἴθωι χωρὶς Ὀρίστου καὶ τῶν ἄλλων συμπρεσβευτῶν. Ὑποσχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνούχου παραγενόμενος, καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλῃ ἑρμηνεῖ δεξιᾶς καὶ ὄρκους ἔδωκεν, ὃ μὲν εὐνούχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἐδέκωνι, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσοιτο, ὃ δὲ, ὡς οὐκ ἐξείποι τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρήσοι. Τότε δὲ ὁ εὐνούχος ὡς τῷ Ἐδέκωνι, εἰ διαβάς ἐς τὴν Σκυθικὴν ἀνέλθοι τὸν Ἀττίλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἔξει, ἰσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. Τοῦ δὲ ὑποσχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων, οὐ πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πεντήκοντα λιτρῶν χρυσαίου, δοθησομένων τῷ ὑπ' αὐτὸν πλήθει, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι πρὸς τὴν ἐπίθασιν, καὶ τοῦ εὐνούχου τὸ χρυσίον παραχρῆμα δώσειν ὑποσχομένου, ὡς γὰρ ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττίλῃ περὶ τῆς πρεσβείας, συμπέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττίλα ἐπὶ τοῖς φυγάσις ἀπόκρισιν δεξάμενον. Δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐτοῦ χρυσαίου μηνύσειν, καὶ ὃν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται. Ἀπεληλυθότα γὰρ, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονῆσαι τὸν Ἀττίλαν, τίς τε αὐτῷ ὠρεὰ καὶ ὁπόσα παρὰ Ῥωμαίων δίδονται χρήματα· μὴ οἶόντι δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ τοὺς

συμπορευομένους. Ἐδοξε δὲ τῷ εὐνούχῳ εὖ λέγειν, καὶ τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἐπὶ βασιλῆα φέρει τὴν βουλὴν. Ὃς Μαρτιάλιον τὴν τοῦ μεγίστου διέποντα ἀρχὴν προσμετακινῶντος ὡς τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. Ἀνάγκη δὲ ἰθάρρει τὸ τῆς ἀρχῆς· κασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μέγιστος κοινωνὸς, οἷα δὲ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἑρμηνέων καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένων. Ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμίνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν.

8. (448. Theodos. an. 41.)

Exc. De leg. Rom. 47—71 : Ὅτι τοῦ Χρυσάφου τοῦ εὐνούχου παραινέσαντος Ἐδέκωνι ἀνελθὲν τὸν Ἀττίλαν, ἔδοκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ τῷ μεγίστῳ Μαρτιάλῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ καὶ Μαξιμίνον ἐκπέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένῳ τὴν τοῦ ἑρμηνέως ἐπὶ τὸν τῆς πράξεως ἀπὸ Ἐδέκωνι δοκεῖ, τὸν δὲ Μαξιμίνον μηδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐπιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. Ἐνεγέγραπτο δὲ τῶν πρεσβευομένων ἀνδρῶν ἕνα, ὡς ὁ μὲν Βιγίλας ἑρμηνεύς, ὃ δὲ Μαξιμίνος μεζόνος ἦκερ ὁ Βιγίλας ἀξίας, γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ. Ἐπειτα ὡς οὐδεὶς παραλαβόντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων ἐμβατεύειν γῆ. Φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας ἐπτακαίδεκα ἀπέ-

potestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, respondit, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiae primoribus ejus custodiam. Nam per vires unumquemque eorum praescriptis diebus cum armis circa Attilam excubias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit se maximorum bonorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandae otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad coenam rediret sine Oreste et reliquis legationis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus coenae tempore ad eunuchum pergit; et per Bigilam interpretem datis dextris jusjurandum utrumque praestitum est, ab eunuchos, se de rebus, quae Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quae sibi crederentur, non enuntiatum, etiamsi exsequi nollet. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scythiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesserit, vitam in magnis opibus beate traducturum. Eunuchos Edecon assensus ad hanc rem peragendam dixit opus esse pecuniis, non quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus praesesset, ut sibi ad rem impigre exsequendam adjumento essent, divideret. Quum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, dixit barbarus se prius ad renuntiandam legationem dimitti oportere, et una secum Bigilam, qui Attilae de transfugis responsum acciperet; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indicaturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percunctaturum, ut reliquos omnes, quae munera sibi et

quantae pecuniae a Romanis dono datae sint. Neque id celare per collegas et comites licitum fore. Visus est eunuchos barbarus recta sentire, et ejus est amplexus sententiam. Itaque eo a coena dimisso, ad imperatorem consilium initum detulit, qui Martialium, magistri officiorum munere fungentem, ad se venire jussum docuit conventionem cum barbaro factam: id enim illi credi et committi jure magistratus, quem gerebat, necesse erat. Nam omnium imperatoris consiliorum magister est particeps; sub cujus cura sunt tabellarii, interpretes et milites, qui palatii custodiam deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed etiam Maximinum legatum mittere ad Attilam.

8.

Chrysaphius eunuchus suavit Edeconi Attilam de medio tollere. Super ea re, habito ab imperatore Theodosio cum Martialio magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed Maximinum quoque legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis, quo munereungebatur, quae Edeconi viderentur, exsecuturum, Maximinum vero, qui minime eorum quae in consilio imperatoris agitata erant conscius esset, litteras ab eo Attilae redditurum. Scripserat autem imperator de legatis suis, Bigilam interpretis munus obitum, et Maximinum legatum mitti, qui quidem Bigilam dignitate superaret, et genere illustris et sibi valde familiaris esset. Praeterea scripserat minime decere Attilam

σταλκά σοι, ὡς ἑτέρων οὐκ ὄντων. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἐν τοῖς γράμμασι· φράζειν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἀπὸ στόματος τῷ Ἀττίλᾳ, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἑτέρων τῶν ἀρχάντων τῆς Σκυθικῆς γενέσθαι, ἀλλὰ πρεσβεύσασθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιώτην καὶ ἀγγελιαφόρον. Εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφιβαλλόμενα ἰδοὺκαί πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶόντε γὰρ αὐτὸν, Σερδικῆς ὁρωθείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ εἰς αὐτὴν προῖέναι. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν πρεσβείαν ἐλλιπαρήσας πείθει με Μαξιμῖνος αὐτῷ συναπᾶραι. Καὶ ὁῦτα ἅμα τοῖς βαρβάροις ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ εἰς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα ὁδὸν ἀνδρὶ εὐζώνῳ τῆς Κωνσταντίνου ἀπέχουσιν. Ἐν ᾗ καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἱστίαν Ἐδέκωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. Πρόβατα οὖν καὶ βόας ἀποδομένων τῶν ἐπεχωρίων ἡμῖν, κατασφάζαντες ἀριστοποιούμεθα. Καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν βαρβάρων τὸν Ἀττίλαν, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θαυμάζόντων, ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἴη θεὸν καὶ ἄνθρωπον δίκαια συγκρίνειν, ἄνθρωπον μὲν τὸν Ἀττίλαν, θεὸν δὲ τὸν Θεοδοσίον λέγων. Ἡσυχάλων οὖν οἱ Οὐννοὶ, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαινόμενοι ἐχαλέπαινον. Ἡμῶν δὲ εἰς ἕτερα τρεψάντων τὸν λόγον καὶ φιλοφροσύνῃ τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραυνόντων θυμὸν, μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διανέστημεν, δώροισι ὁ Μαξιμῖνος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἰθαράπευσε, σπρικαῖς ἐσθήμασι καὶ λίθοις Ἰνδικαῖς. Ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης ἀναχώρησιν, πρὸς τὸν Μαξιμῖνον φρά-

ζει, ὡς σοφός τε εἴη καὶ ἀριστος, μὴ ὁμοία σὺν τοῖς ἀμυρὰ τὰ βασιλείᾳ πλημμελήσας· χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δεῖπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦντες δώροισι ἐτίμων. Ἀπόρου δὲ τοῦ λόγου ὡς μηδὲν ἐπισταμένοις φανέντος, καὶ ἀνερωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν περιώπται μὲν αὐτός, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν ἀποκρινάμενος ἐξῆλθε. Ἦν δὲ ἑσπεραία ὡς ἐθαδίζομεν, φέρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἄπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. Ὅς δὲ ἐκεῖνον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχάνοντα· αὐτὸν μὲν γὰρ ὁπάονά τε καὶ ὑπογραφεῖν εἶναι Ἀττίλᾳ, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πόλεμον ἀριστον, ὡς τοῦ Οὐννου γένους, ἀναβεβηκέναι τὸν Ὀρέστην πολύ. Ταῦτα εἰπὼν καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰδιολογησάμενος ἔρασαν ὕστερον πρὸς ἡμᾶς, εἴτε ἀληθιζόμενος, εἴτε ἐπακρινόμενος, ὡς εἶποι μὲν αὐτῷ τὰ εἰρημένα, μόγις δὲ αὐτὸν καταπραῦναι τραπέντα ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν εἰς ὀργήν. Ἀφικόμενοι δὲ εἰς Ναῖσσον Ἱρμηον μὲν εὗρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατραπεῖσιν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλύμασι τῶν ὑπὸ νόσων καταγομένων τινὲς ἐτόγγανον ὄντες. Μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἐν καθαρῷ καταλύσαντες (σύμπαντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὀχθὴν ὁσίων ἦν πλεῖα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων), τῇ ἐπαύριον πρὸς Ἀγίνθειον τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ταγματῶν ἡγούμενον ἀφικόμεθα, οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναῖσσοῦ, ἐφ' ᾧ τὰ παρὰ βασιλείᾳς ἀγγεῖλαι καὶ τοὺς φυγάδας παραλαβεῖν· τοὺς γὰρ ε' τῶν ιζ', περὶ ὧν Ἀττίλᾳ ἐγγράπτο, αὐτὸν ἰδοὶ παραδιδόναι. Ἠλθομεν οὖν εἰς λόγους, καὶ τοὺς ε' φυγάδας παραδούνησι αὐτὸν τοῖς Οὐννοῖς παρεσκευάσμεν· οὗς φιλοφρονησάμενος σὺν

fœdera transgredientem Romanorum regionem invadere. « Transfugas autem, in literis illis inquit, post eos quos antea dedidi nunc tibi nisi septemdecim. Nec enim plures apud me nunc sunt. » Et hæc quidem litteris continebantur. Coram autem Maximinum suis verbis jusserrat Attilam dicere, ne postularet majoris dignitatis viros ad se legatos mitti. Hoc enim neque ipsius majoribus datum esse, neque ceteris Scythiæ regibus, sed quemlibet militem aut alium nuntium legationis munus obisse. Ceterum ad ea quæ inter ipsos in controversia erant dijudicanda sibi videri Onegesium mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quæ diruta esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione Maximinus precibus mihi persuasit, ut illi comes essem. Atque ita cum barbaris iter facere cœpimus, et in Serdicam pervenimus, trium et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distantem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecon et ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas incolæ nobis suppedilaverant, jugulatis, instructo convivio epulati sumus. Inter epulas barbari Attilam, nos imperatorem admirari et extollere. Ad quæ Bigilas dixit, minime justum esse, deum cum homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id ægre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos vero alio sermonem detorquere, et eorum iram blandis verbis lenire. A cœna ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem donis conciliaturus, Ser-

cis vestibis et gemmis Indicis donavit. Orestes deinde præstolatus Edeconis discessum verba faciens cum Maximino, sibi quidem ait illum probum et prudentem videri, qui non ut alii ministri regi peccasset. Etenim speelo Oreste, Edeconem ad cœnam invitaverant et donis coluerant. Nos autem harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non satis perripientes, quum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit et discessit. Postridie quum iter faceremus, Bigilas, quæ Orestes dixerat, retulimus. Ille vero ait Orestem non debere iniquo animo ferre, si eadem quæ Edecon minime esset consecutus. Orestem enim comitem et scribam Attilæ, Edeconem vero bello clarissimum, ut e gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere. Quæ quum loqueretur, patrio sermone Edeconem affatus, non inulto post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconi ea quæ prius illi dixeramus exposuisse, et ægre iram ejus ob dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quæ ab hostibus fuerat eversa et solo æquata: itaque eam desertam hominibus offendimus, præterquam quod in ruderibus sacrarum ædium erant quidam agroti. Paulo longius a flumine ad vacua loca divergentes (omnia enim circa ripam erant plena ossibus eorum qui bello ceciderant), postridie ad Aginthicum, copiarum in Illyrico ducem, qui non longe a Naisso habitabat, accessimus, ut, traditis imperatoris mandatis, reciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de

ἡμῖν ἀπέπεμψε. Διανυκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὁρίων τῆς Ναισσοῦ τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἐς τὴν χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρεῖς, καμπὰς δὲ καὶ ἐλιγμούς καὶ περιγωγὰς πολλὰς ἔχον. Ἐν ᾧ περ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, οἰομένοις ἐπὶ δυσμὰς πορεύεσθαι ἢ τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν κατεναντίον ὤφθη, ὥστε τοὺς ἀπείρως ἔχοντας τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναδοῆσαι, ὅσα δὲ τοῦ ἡλίου τὴν ἐναντίαν ποιούμενου πορείαν καὶ ἕτερα παρὰ τὰ καθεστῶτα σημαίνοντος. Ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατολὰς ἐκείνο τὸ μέρος ἔδραπε τῆς ὁδοῦ. Μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὕλῳδαι παραγινόμεθα. Ἐντεῦθεν βάρβαροι πορθμεῖς ἐν σκάφει μονοξύλοις, ἀπὲρ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνοντες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσιν, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ διεπόρθημεν τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἕνεκα παρασκευασάμενοι, ἀλλὰ διαπορθεύσαντες πλῆθος βαρβαρικὸν, ὅπερ ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπηντήκει, ὅσα δὲ βουλομένου ὥς ἐπὶ θήραν Ἀττίλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. Τοῦτο δὲ ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιούμενῳ (παρασκευὴ ποιούμενῃ; B.) τῷ βασιλεῖ Σκύθῃ, προφάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδόσθαι. Περαιωθέντες δὲ τὸν Ἰστρον καὶ σὺν τοῖς βαρβάροις ὡς ὁ πορευθέντες σταδίου, ἐν πεδίῳ τινὶ ἐπιμένειν ἠναγκάσθημεν, ὥστε τοὺς ἀμὲρ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττίλῃ γενέσθαι τῆς ἡμετέρας ἀφίξεως μηνυτάς. Καταμεινάντων δὲ σὺν ἡμῖν καὶ τῶν ἠναγισάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμὲρ δειλὴν ὄψιν δείκνον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἵππων ὡς ἡμᾶς ἐρχομένων ἤκουετο. Καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σκύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν Ἀττίλαν

ἡμᾶς ἀπείναι παρακλιεόμενοι. Ἡμῶν δὲ πρότερον ἐπὶ τὸ δείπνον αὐτοὺς ἔλθειν αἰτησάντων, ἀποδάντες τῶν ἵππων εὐωχῆθησαν, καὶ ἡμῖν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἡγήσαντο. Παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττίλα σκηνὰς ἀμὲρ θ' τῆς ἡμέρας ὥρα (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγγανον οὔσαι), ἐπὶ τῇ λόφῳ τινὲς σκηνοποιῆσαι βουλευθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διεκώλυσαν βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττίλα ἐν χθαμαλῇ ὑπαρχούσης σκηνῆς. Καταλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σκύθαις ἔδοκει, Ἐδέκων καὶ Ὀρίστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λογάδων ἔχον ἀνερωτῶντες τίνων τυχεῖν ἐσπουδαχότες τὴν πρεσβείαν ποιούμεθα. Ἡμῶν δὲ τὴν ἀλογον ἀποθυμαζόντων ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶντων, διατέλουν πρὸς ὄχλου τῆς ἀποκρίσεως ἕνεκα γινόμενοι. Εἰπόντων δὲ, Ἀττίλα καὶ οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλεῖα παρακλιεύεσθαι, χαλεπήνας Σκόττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου ἐπίταγμα εἶναι· οὐ γὰρ ἐν πολυπραγμοσύνῃ σφετέρᾳ παρ' ἡμᾶς ἐληλυθέναι. Φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι καῖσθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντας, μηδὲ ἐς ὅψιν ἐρχομένους παρ' οὐς ἐστάλησαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὡς ἕνεκα πρεσβεύοιτο, καὶ τοῦτο μηδὲ αὐτοὺς ἀγνοεῖν Σκύθας θαμινὰ παρὰ βασιλεῖα πρεσβευομένους· χρῆναι δὲ τῶν ἰσων κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας εἶναι· ὡς τὸν Ἀττίλαν ἀνέλευσαν, καὶ αὐθις ἐπανῆχον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ ἀπαντα, κατὰ ὧν ἐπρεσβεύομεθα, εἰπόντες, προστάττοντες τὴν ταχίστην ἀπείναι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχοιμεν. Ἐπὶ δὲ τοῖς λαχθεῖσι πλέον ἔτι ἀποροῦντες (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν ὅπως ἐκδηλὰ ἐγεγόνει τὰ θεῶν παρά-

quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur convenimus, et quinque profugos Hunnis tradere præcepimus, quos verbis consolatus nobiscum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naisi Istrum versus pergentes, in angustam convallem per obliquos flexus et circuitus multos deferimur. Hic quum in ea opinione essemus, ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit sol exorrens, sese ex adverso oculis nostris objecit. Itaque qui loci situm ignorabant exclamare, tanquam sol contrarium solito cursum conficeret, et abhorrentia a constituto rerum ordine designaret: sed propter loci inæqualitatem via ea parte ad Orientem spectat. Ex illo difficili et arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus sectis et cavatis adornant, exceperunt, et flumen transmiserunt. Et lembi quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbarorum trajiciendam erant præparati, quæ nobis in via occurrerat, quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi velle. Revera autem bellum contra Romanos paravit, cujus gerendi occasionem sumebat, quod transfugæ non redderentur. Transmisso Istro, septuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adventus certiorum faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui nos erant deducturi. Circa vesperam nobis cœnantibus, auditus est strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythæ advenerunt, qui nos ad

Attilam venire jusserunt. Nobis vero prius eos ad cœnam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivium interunt, et postridie viam præcuntes demonstrarunt. Qua die hora fere nona ad Attilæ tentoria pervenimus: nam erant ei plurima. Et quum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari prohibuerunt, quoniam Attilæ tentorium esset in planitie positum. Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythiis primores mox advenerunt, et ex nobis quæsierunt, quarum rerum consequendarum gratia hanc legationem suscepissemus. Nos vero invicem intueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli Attilæ, non aliis imperatorem mandata exponere jussisse respondissemus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce præceptum esse dixit, neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obtestari, nusquam hanc legem legatis impositam, ut per alios mandata edant et palam faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et in conspectum eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui sæpenumero legatos ad imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, neque aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditis ad Attilam perrexerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quæ cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque, nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere jusserunt. Quæ ubi audivimus, animis dubii suspensique hæsimus.

δυστα (τάδε ἐν παραδύστῳ;) δεδομένα βασιλεῖ), συμφέρειν ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνεσθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου τύχομεν. Διὸ ἐφάσκομεν, εἴτε τὰ εἰρημένα τοῖς Σκύθαις, εἴτε καὶ ἕτερα ἤχομεν πρεσβευόμενοι, τοῦ σφοῖν αὐτῶν ἡγουμένου τὴν πεῦσιν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθήσεσθαι. Οἱ δὲ ἡμᾶς παραχρῆμα ἀναχωρεῖν προσέταττον. Ἐν παρασκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένους τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγίλας κατεμύετο, ἐπὶ ψεύδει ἀλῶναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπράκτους ἀναχωρεῖν. « Εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀττήλα εἵτυχον, φησὶν, ἐληλυθὼς, ἐπαπείκειν βραδίως ἀν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἀποστῆναι διαφορᾶς, ὅα δὲ ἐπιτήδειος αὐτῷ ἐν τῇ κατὰ Ἀνατόλιον πρεσβείᾳ γενομένης. » Ταῦτα (Διὰ τ. conj. Hoesch. Ταῦτα δ' ἔλεγεν ἐλπίζων Bekk.) εὖνουν αὐτῷ τὸν Ἐδέκωνα ὑπάρχειν· ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβείας καὶ τῶν ὁπωσοῦν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προφάσεως τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευέσθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, ὅπερ ἔφασκε δεῖσθαι ὁ Ἐδέκων, κομίσαι τὸ διακηνηθῆσόμενον [τοῖς ὑπ' αὐτὸν suppl. B.] ταττομένοις ἀνδράσι. Προδιδόμενος δὲ ἐλελήθει. Ὁ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑποσχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὁρέστην εὐλαδηθεὶς, μὴ ἐς τὸν Ἀττήλαν ἀγάγοι ἄπερ ἡμῖν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν εἰρήκει, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ εὐνούχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐληλυθέναι, καταμηνύει τὴν μελετηθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβουλήν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐκπεμψθησομένου χρυσίου, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ἐποιούμεθα. Τῶν

δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγκῃ τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιῆσθαι πειρώμενοι, μεταξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγενόμενοι ἐπιμαίνει ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακαλεῦσασθαι τὸν Ἀττήλαν ἔλεγον. Ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, θέναι καὶ διανέστημεν, ἔχον ἡμῖν βοῦν ἄγοντες τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀττήλα διαπεμψθέντας. Δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐτρέπτημεν. Ἡμέρας δὲ γενομένης φόμεθα μὲν ἡμερόν τι καὶ πρῶτον παρὰ τοῦ βαρβάρου μηχανήσεσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἔπεμπε, παρακαλούμενος ἀπείναι, εἰ μὴ ἔχοιμὲν τι παρὰ τὰ αὐτοῖς ἔγνωσμένα λέγειν. Οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευαζόμεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαριλονεικούντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησόμενα. Ἐν πολλῇ δὲ κατηφείᾳ τὸν Μαξιμῖνον ἰδὼν, παραλαβὼν Ῥουστίκιον ἐξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνήν, δεῖν ἡμῖν ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐληλύθει (οὐ τῆς πρεσβείας ἕνεκα ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν τινα πρὸς Κωνσταντίον, ὃν Ἰταλιώτην ὄντα ὑπογραφέα Ἀττήλα ἀπεστάλκει Ἀέτιος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων στρατηγός), παρὰ τὸν Σκόττην ἀρκενούμενος (οὐ γὰρ Ὀνηγησίος τῆνικαῦτα παρῆν), καὶ αὐτὸν προσιπῶν ὑπὸ ἑρμηνεῖ τῷ Ῥουστικίῳ ἔλεγον δῶρα πλείστα παρὰ τοῦ Μαξιμίνου λήψεσθαι, εἴπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου παρασκευάσοι τυχεῖν. Τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαίους καὶ Οὐννοὺς ἐυνοῖσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀνηγησίῳ, ὃν παρ' αὐτὸν βασιλεῖα εἶναι βούλεσθαι καὶ τὰ τοῖς ἔθνεσι διευκρινῆσαι ἀμφίβολα· ἀρκεόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι δωρεῶν. Χρῆναι οὖν μὴ παρόντος Ὀνηγησίου

Nec enim satis intelligere poteramus, qua ratione occulta imperatoris consilia patefacta essent. Quamobrem potius esse diximus, nihil quicquam de mandatis nostris elferre, priusquam nobis Attilam adeundi potestas fieret: itaque respondimus: « Sive ea, quæ Scythiæ modo protulerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem vestrum querere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere constituimus. » Illi vero nos quamprimum abire jusserunt. Dum recitum parabamus, Bigilas nos propter responsionem Scythiis factam increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi, quam re infecta domum reverti. « Si enim, inquit, cum Attila collocutus fuisset, facile illi a contentione cum Romanis discedere persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione cum Anatolio suscepta contraxi. » Atque inde Edeconem quoque bene sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quæ vere aut falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua compositas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, afferretur, quod certis hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat se proditum: Edecon enim, sive simulate cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi caveret, ne is illud quod in Serdica inter cœnandum nobis indicaverat, ad Attilam deferret, nimirum se, remoto Oreste, secretos sermones cum imperatore et eunucho habuisse, Attilam comparatam in ipsum coajurationem aperuit, et auri summam, quam in eam

rem mitti convenerat, simul et ea quæ per nos in ista legatione tractanda erant, enuntiavit. Jumentis jam adornatis et necessitate ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui dicerent, Attilam jubere nos propter tempus noctis intempestivum remanere. In eundem igitur locum, unde proficiacebamus, præsto fuere qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos afferrebant. Cœnati nos dormitum contulimus. Luce orta in specem adducebamur, Attilam se ad lenitatem daturum, et aliquod mite responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eosdem misit, jussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod jam omnibus cognitum esset, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut responderemus nos alia dicenda habere. Ego vero quum Maximinum mirrore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum linguæ peritus erat et nobiscum in Scythiam venerat (non legationis nostræ causa, sed ob rem privatam aditurus Constantium ex Italia oriundum, quem ad Attilam Aetius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis esset, miserat), Scottam adiit (nec enim aderat Onegesius), et cum illo per Rusticium interpretem collocutus, eum plurima dona a Maximino latum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Legatum venire enim de rebus, quæ non solum Romanis et Hunnis maximam essent utilitatem allaturæ, sed etiam ipsi Onegiesio. Imperatorem enim pascere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui disjunderet controversias inter utranque gentem,

ἡμῖν, μᾶλλον δὲ τὰ δαλάρῃ ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ συναγωνίζεσθαι πράξει. Πείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν Ἀττίλαν μεμαθηκέναι φησὶν· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἴσασθαι βεβαίως τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ μὴ γε πείρα τὴν αὐτοῦ γνοίημεν δύναμιν. Ὅς δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβολοῦς εἶναι ἔφη τοῦ καὶ αὐτὸν ἴσα τῷ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττίλα λέγειν τε καὶ πράττειν. Καὶ παραχρῆμα τὸν ἵππον ἀναβάς ἐπὶ τὴν Ἀττίλα διήλασε σκηνήν. Πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίονον ἐπανελθὼν ἀλύοντα ἅμα τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθιστώσιν φησὶν ἅ τε τῷ Σκόττα διειλεγμαι καὶ ἄπερ παρ' αὐτοῦ ἠκηκόειν, καὶ ὡς δαί τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθησόμενα παρασκευάζειν ὥρα καὶ τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. Ἀμφοτέροι οὖν ἀναπηδήσαντες (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἰδάφους καὶ τῆς πόας κείσθαι σφᾶς συνέβαινεν) ἐπήνεσάν τε τὴν πρᾶξιν, καὶ τοὺς ἤδη μετὰ τῶν ὑποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλουν, καὶ διεσκέψαντο ὅπως τε προσείποιεν τὸν Ἀττίλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ τὰ τε βασιλείως ὥρα δοῖεν καὶ ἄπερ αὐτῷ ὁ Μαξιμίονος ἐκόμιζεν. Ἀμφὶ δὲ ταῦτα πονοῦμένους διὰ τοῦ Σκόττα ὁ Ἀττίλας μετεπέμψατο, καὶ ὄντα ἐς τὴν ἐκείνου παραγινόμεθα, ὑπὸ βαρβαρικοῦ κύκλῳ πεφρουρημένην πλήθους. Ὅς δὲ εἰσόδου ἐτύχουμεν, εὖρομεν ἐπὶ ξυλίνου δίφρου τὸν Ἀττίλαν καθήμενον. Στάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ἀπωτέρω τοῦ θρόνου, προσελθὼν ὁ Μαξιμίονος ἡσπάσατο τὸν βαρβάρον, τὰ τε παρὰ βασιλείως γράμματα δοὺς φησὶν, ὡς σὺν εἶναι αὐτὸν καὶ τοὺς ἄμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεῦς. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἴσασθαι Ῥωμαίοις ἄπερ αὐτῷ βούλονται. Καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν

εὐθὺς τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναιδὲς ἀποκαλῶν, ὅτου χάριν παρ' αὐτὸν ἔλθειν ἠθέλησεν ἐπιστάμενος τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ δόξαντα, ὡς εἴρητο μὴ πρότερον πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἔλθειν, πρὶν ἢ πάντες οἱ φυγάδες ἐκδοθεῖν βαρβάροις. Τοῦ δὲ φήσαντος, ὡς ἐκ Σκυθικοῦ γένους παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ εἴη φυγὰς (τοὺς γὰρ ὄντας ἐκδοῦσθαι), χαλεπήνας μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλείστα λοιδορησάμενος μετὰ βροχῆς φησὶν, ὡς αὐτὸν ἀνασκολοπίσας πρὸς βορὰν οἰωνοῖς ἐδεδώκει ἄν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θισμῷ λυμαινεσθαι ἰδόκει τῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων ἰταμότῃ ἐπιθεῖναι δίκην· φυγάδας γὰρ τοῦ σφετέρου ἔθνους παρὰ Ῥωμαίοις εἶναι πολλοὺς, ὧν ἐκέλευε τὰ ὀνόματα ἐγγεγραμμένα χάρτῃ τοὺς ὑπογραφίας ἀναγινώσκειν. Ὅς δὲ διεζήλθον ἅπαντας, προσέταττε μηδὲν μελλήσαντα ἀπιέναι· συμπέμψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἡσλαν Ῥωμαίοις λείοντα, πάντας τοὺς παρὰ σφίσι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν Καρπιλιόνης χρόνων, δεσμώρευσεν παρ' αὐτῷ παῖς ὦν Ἀετίου τοῦ ἐν τῇ ἐσπέρᾳ Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ἐκπέμψαι παρ' αὐτόν. Καὶ γὰρ [οὗ] συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θεράποντας ἀντίον αὐτοῦ ἐς μάχην ἵναι, καί περ μὴ δυναμένους ὠφελεῖν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκείας ἐπιτρέψαντας γῆς. Τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσῶσθαι, φησὶν, ὑπ' ἐκείνων, οὐ περ αὐτὸς ποιῆσαι τὴν αἵρεσιν ὤρυξεν; Ἀπαγγείλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδωγμένα, αὐτὸς ἐπανάκειν μηνύοντας πότερον αὐτοὺς ἐκδοῦναι βούλονται ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. Παρακλειυσάμενος

unde non nisi ingentibus donis cumulatus esset redituros. Oportere igitur illum, quum Onegesius non adsit, in tam præclara actione nos aut potius fratrem ipsum adjuvare. Et ipse quoque Attilam plurimum fidere dixi nos accepisse; sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: « Ne amplius, inquit, dubitatis. Æque ac frater apud Attilam valeo auctoritate, seu verbis, seu facto opus est. » Et ascenso equo, ad Attilæ tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui una cum Bigila angebatur animo, et incertus erat quid constituendum esset, narraui sermones quos habueram cum Scotta, et quæ ab ipso audieram; atque adeo illum excitavi ad præparanda munera quæ barbaro offerenda essent, et præmeditandum quibus verbis Attilam affaretur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido jacentes), et operam a me egregie navatam laudaverunt, et eos, qui se jam cum jumentis itinere accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam aggredierentur, et quo modo dona Imperatoris, et quæ Maximinus ipse afferebat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum cura versabamur, Attilas nos per Scottam arcessivit: itaque ad ejus tentorium iter direximus, quod barbarorum multitudinem, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sedentem in sella lignea invenimus. Stetimus paulo remotius ab ejus solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et Imperatoris litteras tradens, dixit, saluum et incolumem illum suosque precari Imperatorem. Et barbarus, « Sit et Romanis quemadmodum et

mili cupiunt, » inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, seranisque impudentem vocans, quærebat quare impulsus ad ipsum venisset, quum sibi eorum, quæ et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisse, quam omnes profugos, qui apud Romanos exstarent, redditi essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convicia ingessit, et cum clamore dixit, se illum in crucem acturum et prædam vulturibus præbiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis ejus orationis et temeritatis poena offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant in charta descripta, jussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant, Attilas Bigilam una cum Esia sine mora proficisci jussit Romanis denuntiandum, ut omnes transfugas Scythicæ nationis, quotquot in eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpilionis, filii Aetii, Romanorum Occidentaliū ducis, qui obses apud eum fuerat. Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse, quanquam ne iis quidem, qui suæ ditionis custodiam illis commiserint, prodesse possint. Quam enim urbs, quod castellum ab illis possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum habuerint? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire eos quamprimum jussit renuntiandum, utrum transfugas reddere, an bellum eo nomine malint suscipere. Prius vero Maximinum paulum exspectare jubens, dum ad

δὲ πρότερον καὶ τὸν Μαξιμῖνον ἐπιμένειν, ὡς δὲ αὐτοῦ περὶ τῶν γεγραμμένων ἀποκρινόμενος βασιλεῖ, ἐπέ-
 τρεπε τὰ δῶρα. Δόντες τάλιν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν
 σκηνὴν, ἐκάστου τῶν λεχθέντων περὶ ἰδιο λογοῦμιθα. Καὶ
 Βιγίλα θαυμάζοντος ὅπως πάλαι αὐτῷ πρεσβευμένῳ
 ἤπιός τε καὶ πρῶτος νομισθεὶς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορή-
 σατο, λέγον, μὴ ποτέ τις τῶν βαρβάρων τῶν ἐν Σερδικῇ
 ἱστιάθωντων σὺν ἡμῖν δυσμενῇ αὐτῷ τὸν Ἀττίλαν πα-
 ρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν μὲν τὸν Ῥωμαίων
 ἐκάλε βασιλέα, ἀνθρώπον δὲ τὸν Ἀττίλαν. Τοῦτον τὸν
 λόγον ὁ Μαξιμῖνος ὡς πιθανὸν ἐδέχετο, οἷα δὲ αἰμίτοχος
 ὢν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐνοῦχος
 ἐποίησατο. Ὁ δὲ Βιγίλας ἀμφίβολός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ
 ἐδόκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττίλας
 ἐλοιδορήσατο· οὔτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον
 ἡμῖν διηγεῖτο, οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρησθαι τῷ
 Ἀττίλᾳ ἐνόμιζεν, μηδενὸς μὲν ἑτέρου τῶν ἐκ τοῦ πλῆ-
 θους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα κατὰ πάντων φόβον ἐς λό-
 γους αὐτῷ θηροῦντος ἰλθῆναι, Ἐδέκωνος δὲ πάντως
 ἐχευθήσοντας διὰ τε τοὺς ὄρκους καὶ τὴν ἀδελφίαν τοῦ
 πράγματος, μὴ ποτε καὶ αὐτὸς, ὡς τοιούτων μέτοχος
 λόγων, ἐπιτήδειος νομισθεὶς, θάνατον ὑφείξει ζημίαν.
 Ἐν τοιαύτῃ οὖν ἀμφιβολίᾳ τυγχάνουσιν ἐπιστὰς Ἐδέ-
 κων, καὶ τὸν Βιγίλαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαραγῶν
 συνόδου, ὑποκρινάμενός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βε-
 βουλευμένων ἕνεκα, καὶ τὸ χρυσίον κομισθῆναι παρα-
 κέλευσάμενος τὸ δοθησόμενον τοῖς ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν
 πρᾶξιν ἐλευσομένοις, ἀνεχώρει. Πολυπραγμονοῦντα

δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκωνος πρὸς αὐτὸν λόγοι, ἀπειτᾶν
 ἱσπευδὲν ἠπατημένος αὐτὸς, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν
 ἀποκρυψάμενος ἔρασκε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκωνος εἰρησθαι,
 ὡς καὶ αὐτῷ ὁ Ἀττίλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαίνει·
 ἔδει γὰρ ἢ πάντας ἀπολαβεῖν, ἢ πρέσβεις ἐκ τῆς μεγί-
 στης ἐξουσίας ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Ταῦτα διαλεγόμε-
 νοις παραγενόμενοι τινες τῶν Ἀττίλα ἐλεγον, μήτε
 Βιγίλαν, μήτε ἡμεῖς Ῥωμαίων αἰχμάλωτον ἢ βάρ-
 βαρον ἀνδράποδον ἢ ἵππους ἢ ἕτερόν τι πλὴν τῶν
 εἰς τροφὴν ὠνεῖσθαι, ἄχρις οὗ τὰ μεταξὺ Ῥωμαίων
 καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακρίθῃ. Σεισορισμένως δὲ
 ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε
 τὸν μὲν Βιγίλαν βραδίως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλῶναι πρά-
 ξει ἀποροῦντα αἰτίαι, ἐφ' ἧπερ τὸ χρυσίον κομίζοι,
 ἡμεῖς δὲ προφάσει ἀποκρίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησο-
 μένης Ὀνηγήσιον ἀπεκδέξασθαι, τὰ δῶρα κομιζόμενον
 ἅπερ ἡμεῖς τε δίδοναι ἐβουλόμεθα καὶ βασιλεὺς ἀπα-
 στάλκει. Συνέβαινα γὰρ αὐτὸν σὺν τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν
 Ἀττίλα παίδων ἐς τὸ τῶν Ἀκατιζίων (ἢ Ἀκατίρων)
 ἔθνος ἐστάλθαι, ὃ ἐστὶ Σκυθικὸν ἔθνος, παρίστη δὲ τῷ
 Ἀττίλᾳ ἐξ αἰτίας τοιαύταις. Πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη
 ἀρχόντων τοῦ ἔθνους, Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκπέμπει
 δῶρα, ὥστε ὁμονοίᾳ σφετέρᾳ ἀπαγορεύσαι μὲν τῇ τοῦ
 Ἀττίλα συμμαχίᾳ, τὴν δὲ πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν
 (εἰρήνην Hoesch.) ἀπαΐζεσθαι. Ὁ δὲ τὰ δῶρα ἀπο-
 κομίζων οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ τῶν βασιλέων τοῦ ἔθνους
 οἰδῶσιν, ὥστε τὸν Κουρίδαχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ
 ἀρχῇ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, οἷα δὲ περιτθέντα

ea, quae imperator scripserat, per se responsum daret, mu-
 nera petiit. Quae postquam dedimus, in tentorium nostrum
 nos recipimus, et de singulis, quae dicta fuerant, inter nos
 disseruimus. Quum autem Bigilas admiraretur qui fieret
 ut Attilas, qui sibi jam pridem, quum legatus ad illum ve-
 nisset, comis et perhumanus visus esset, tunc se acerbis
 contumeliis affecisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris,
 qui in Serdica nobiscum epulati erant, Attilam infensum
 nobis reddidissent, et Bigilam Romanorum imperatorem
 deum, Attilam vero hominem appellasse, retulissent. Quam
 orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus, quia
 conjurationis in Attilam ab eunucho initae particeps non
 fuerat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam su-
 spicari posse videbatur, quare Attilas eum tam acerbis con-
 vicis insectatus esset. Nec enim in animum suum inducere
 poterat, ut nobis postea retulit, enuntiata fuisse, quae in
 convivio in Serdica dicta fuerant, nec conjurationem in At-
 tilam detectam, quum nemo ex omni multitudine quae At-
 tilam circumstabat, excepto Edecono, praeter metu, qui om-
 nium mentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere
 auderet; Edeconem autem studioso operam daturum cen-
 seret, omnia silentio transigere, tum propter iuramentum,
 tum propter negotii gravitatem: ne, quia clandestinis in
 Attilam consiliis interfuerat, reus iudicatus, poena mortis
 afficeretur. Haec quum ambigua mente volveremus, Ede-
 con supervenit, et abducto a nostro caetu Bigila (sinebat
 enim velle vero et serio de praemeditatis inter eos insidiis
 agere), ubi aurum afferri praecipit, quod his daretur, qui

exsequendo facinori operam navatori essent, discessit.
 Ego vero quum Bigilam curiosius inquirerem, quos
 sermones secum Edecon habuisset, decipere conatus est,
 deceptus et ipse, et veram causam occultans commentus
 est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter
 transfugas succensusse. Oportuisse enim aut omnes re-
 stitui, aut legatos summa auctoritate praeditos ad illum
 venire. Haec dum loquebamur, advenere ab Attila, qui
 Bigilam et nos prohiberent, captivum Romanum aut bar-
 barum mancipium aut equos aut quicquam aliud emere,
 praeterquam quae ad victum necessaria essent, donec inter
 Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset. Haec
 callide et praemeditato consilio barbarus faciebat, quo fa-
 cilius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehen-
 deret, quum nullam satis idoneam causam comminisci
 posset, cur aurum afferret. Nos porro praetenta causa
 responsi, quod ad legationem editurus erat, Onegesium
 opperiri coegit, ut munera, quae ad eum imperator mi-
 serat, et tradere volebamus, acciperet. Etenim tum forte
 Onesius una cum seniore ex Attilae liberis ad Acatiros
 missus fuerat. Illa gens est Scythica, quae in potestatem
 Attilae hac de causa venit. In eam gentem plures secundum
 populos et tribus imperium exercebant, quos imperator
 Theodosius, firmata inter eos concordia, ab Attilae societate
 ad colendam cum Romanis pacem et societatem muneribus
 traducere conatus est. Qui ea munera attulerat non pro cu-
 jusque gentis regis merito et gradu ea distribuere. Curda-
 chus enim secundo loco acceperat, qui regum antiquior, pri-

καὶ τῶν σφετέρων στερηθέντα γαίῳ, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἀττίλαν κατὰ τῶν συμβασιλευόντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα πολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ παραστησάμενον καλεῖν τὸν Κουρίδαχον τῶν νικητηρίων μεθεξόντα. Τὸν δὲ ἐπιβουλὴν ὑποτοπήσαντα εἰπεῖν, ὡς χαλεπὸν ἀνθρώπῳ ἔλθειν ἐς θῖν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλίου δίσκον ἀτενῶς ἔστιν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς τις θύοιτο; Οὕτως μὲν ὁ Κουρίδαχος ἔμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχήν, τοῦ λοιποῦ παντὸς τοῦ Κατζίρων (l. Ἀκατίρων) ἔθνους τῷ Ἀττίλᾳ παραστάντος· οὐπὲρ ἔθνους βασιλέα τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων καταστήσαι βουλόμενος Ὀνηγήσιον ἐπὶ ταύτῃ ἐκπέμψει τὴν πρᾶξιν. Διὸ δὲ καὶ ἡμεῖς, ὡς εἴρηται, ἐπιμείναι παρακλειυσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαφῆκεν ἅμα Ἡσλᾳ προάσει μὲν τῶν φυγάδων ἐς τὴν Ῥωμαίων διαβησόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τῷ Ἐδέκωνι τὸ χρυσίον κομιοῦντα.

Τοῦ δὲ Βιγίλα ἔξορμήσαντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀναχώρησιν ἡμέραν ἐπιμείναντες, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκτικώτερα τῆς χώρας σὺν Ἀττίλᾳ ἐπορεύθημεν. Καὶ ἄχρι τινὸς τοῖ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἑτέραν ὁδὸν ἐτράπημεν, τῶν ξαναγούτων ἡμῶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακλειυσάμενων, ὡς τοῦ Ἀττίλα ἐς κώμην τινὰ παρεσομένου, ἐν ᾗ γαμῖν θυγατέρα Ἐσκάμ ἰδοῦλετο, πλείστας μὲν ἔχων γαμετάς, ἀγόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. Ἐνθένδε ἐπορεύμεθα ὁδὸν ὁμαλὴν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις τε προσεβαλομένῳ ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἰστρον ὁ τε Δρήκιον λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τι-

φῆσας ἦν. Καὶ τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοξύλοις πλοίοις, οἷς οἱ προσοικοῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται· τοὺς δὲ λοιποὺς ταῖς σχεδίαις διεπλεύσαμεν, ἃς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν οἱ βάρβαροι διὰ τοὺς λιμένας φέρουσι τόπους. Ἐχορηγοῦντο δὲ ἡμῖν κατὰ κώμας τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγχρος, ἀντὶ δὲ οἴνου ὁ μέδωκ ἐπιχωρίως καλούμενος. Ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπηρεταὶ κέγχρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγούμενον πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. Μακρὰν δὲ ἀνύσαντες ὁδὸν περὶ δελιῶν ὄψιν κατισκηνώσαμεν πρὸς λίμνην τινί, πότιμον ὕδωρ ἔχουσα, ὅπερ οἱ τῆς πλησίον ὁρεούοντο κώμης. Πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἐξαπίνης διαναστάσα μετὰ βροντῶν καὶ συγχῶν ἀστραπῶν καὶ ὀμβροῦ πολλοῦ οὐ μόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηνήν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν σύμπασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. Ὑπὸ δὲ τῆς κρατούσης τὸν αἶρα παραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐξωρίζομεθα, ὡς ἐν σκότῳ καὶ βετῳ, τραπέντες ὁδὸν ἦν αὐτῇ ῥαδίαν ἐκστος εἶσθαι οἶτο. Ἐς δὲ τὰς καλύβας τῆς κώμης παραγόμενοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτράπημεν), ἐς ταῦτόν συνήειμεν, καὶ τῶν ἀπολειπομένων σὺν βοῇ τὴν ζήτησιν ἐποιούμεθα. Ἐκπηδῆσαντες δὲ οἱ Σκύθαι διὰ τὸν θόρυβον, τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῷ πυρὶ κέχρηται ἀνέκαιον, φῶς ἐργαζόμενοι, καὶ ἀνηρότων ὅτι βουλόμενοι κικράγαμεν. Τῶν δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα διαταραττόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπεδέχοντο, καὶ ἀλειὴν παρῆχον καλάμους πλείστους ἐναύοντες. Τῆς δὲ

mus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi debitis præmiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vocaverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emissu eorum alios sustulit, alios ad deditionem compulit. Deinde Curidachum ad se vocat, tanquam illi quæ ex victoria consecutus fuerat, impertiturus. Sed iste, dolum et insidias suspicatus, difficile et grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita Curidachus regnum suæque omnia salva sibi et integra conservavit, et reliqua omnis Acatiorum regio in jus ditionemque Attilæ concessit. Et genti quum seniore ex filiis regem Attilas constituere decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onegesium miserat. Itaque nos exspectare, ut dictum est, jubens, Bigilam cum Esia ad Romanos amandavit, specie quidem transfugarum repelendorum, sed revera, ut aurum Edeconi promissum afferret.

Post Bigilæ discessum unum tantum diem in his locis commorati, postridie una cum Attila ad loca magis ad septentrionem vergentia profecti sumus. Haud longum viæ spatium cum barbaris progressi, alio iter vertimus, Scythiis, qui viam ducebant, nos id facere jubentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in quo filiam Escam uxorem, et plures alias haberet; Scytharum legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et aequali via per planitiem iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles incli-

dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas et Tiphexas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos ratibus, quos barbari curribus imponunt, et per loca restagnantia important, trajecimus. Congerebantur vero nobis ex vicis commeatus, pro frumento milium, pro vino medus; sic enim locorum incolæ vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur, milium accipiebant et potionem ex hordeo, quam camum barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem inclinante, ad paludem quandam, ad quam aquatum (erat enim ejus aqua potui apta) proximi vici incolæ ibant, tentoria fiximus. Ingens ventus et procella derepente exorta cum tonitru et crebris fulguribus et multo imbre tentorium nostrum disjecit, et omnia nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aere excitatis, et casu, qui contigerat, perterriti, locum illum deseruimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostrum, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbribus est persecutus. Tandem inopia vici subeuntes (illuc enim divisis itineribus omnes diverteramus) convenimus, et ea, quæ nobis deerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythæ exsistentes, calamos, quibus ad ignem utuntur, accenderunt, atque comparato sic lumine, interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores ederemus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate perculsos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et ca-

ἐν τῇ κόμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὕτη τῶν Βλήδα γυναικῶν ἐγγόνει) τροφὰς ἡμῖν διαπεμφαμένης καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ γυναικας εὐπρεπεῖς (Σκυθικὴ δὲ αὕτη τιμή), τὰς μὲν γυναῖκας ἐκ τῶν προκειμένων ἰδωδίων φιλοφρονησάμενοι τῇ πρὸς αὐτὰς ομιλίᾳ ἀπηγορεύσαμεν· ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς καλύβαις ἅμα ἡμέρα ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐγράφημεν ἀναζήτησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐπὲρ ἐν τῇ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῇ ὁχθῇ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάβομεν. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῇ κόμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα διατερσίζοντες· ὃ τε γὰρ χειμῶν ἐπέκλυτο καὶ λαμπρὸς ἥλιος ἦν. Ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν λοιπῶν ὑποζυγίων παρὰ τὴν βασιλίδι ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπασάμενοι καὶ ὠροῖς ἀμειψάμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις καὶ ἐρυθροῖς ὀβρυαῖς καὶ τῷ ἕξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρπῷ τῶν φοινίκων καὶ ἑτέροις τραγήμασι διὰ τὴν μὴ ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάροις οὐσι τιμῆς, ὑπέξιμεν, εὐξάμενοι αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. Ἡμερῶν δὲ ζ' ὁδὸν ἀνύσαντες ἐν κόμῃ τινὶ ἐπεμείναμεν, τῶν ξαναγούτων παρχαλειουσάμενων Σκυθῶν, οἳ δὴ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν ὁδὸν καὶ ἡμῶν κατόπιν αὐτοῦ πορεύεσθαι ὀφειλόντων. Ἐνθα δὲ ἀνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων καὶ αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευομένοις· ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνὴρ τῇ τοῦ κόμητος ἀξίᾳ τιμημένος, καὶ Πριμούτος (infra: Προμούτος) τῆς Νωρίκων ἀρχῶν χώρας, καὶ Ῥωμαῖος στρατιωτικῷ τάγματι ἡγεμῶν. Συνῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντῖος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν Ἀττήλαν

ὑπογραφέως χάριν, καὶ Τατούλος δ' Ὀρίστου πατὴρ τοῦ μετὰ Ἑδείκωνος, οὗ τῆς πρεσβείας ἕνεκα, ἀλλὰ οἰκειότητος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κωνσταντῖος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰταλίαις προὑπάρχσαν πρὸς τοὺς ἀνδρας γνῶσιν, Τατούλος δὲ διὰ συγγένειαν. Ὁ γὰρ αὐτοῦ παῖς Ὀρίστης Ῥωμύλου θυγατέρα ἐγγαμήκει, ἀπὸ Παταβίωνος τῆς ἐν Νωρίκῳ πόλεως..... Ἐπρεσβεύοντο ἐκμειλιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλόμενον Σιλβανόν, Ἀρμίου (ἀργυρίου? Val.) τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προεστῶτα, ὅς τι φιάλας χρυσᾶς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν ἐν τῇ Ἰσπέρᾳ ὀρμηῆτο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βλήδαν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κωνσταντῖος, ὑπογραφέως χάριν. Κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ Σκυθῶν ἐν τῇ Παιόνων ἐπολιορκεῖτο τὸ Σέρμιον, τὰς φιάλας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν λύσασθαι, εἰ γε περιόντος αὐτοῦ ἀλῶναι τὴν πόλιν συμβαίη, ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπαγομένους τῶν ἀστῶν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδραποδισμόν ὀλιγωρήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ πρᾶξιν τινὰ παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλβανοῦ χρυσίον τὰς φιάλας δοῦς, ὥστε ῥητοῦ χρόνου ἐντός ἢ ἀποδόντα τὸ ἐκδανεισθέν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἢ αὐτοῖς τὸν Σιλβανόν ἐς ὃ τι βούλοιτο χρήσασθαι. Τοῦτον δὲ τὸν Κωνσταντῖον ἐν ὑποφύᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας τε καὶ Βλήδας ἀνισταύρωσαν· μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλα ὥς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμηνύθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλβανόν, οἳ δὴ πῶρα τῶν αὐτοῦ γινόμενον, ἰδοῦ-

lamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledæ uxoribus erat. Hæc nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amor indulgeremus (hoc enim apud Scythas honori ducitur), suppeditavit. Mulieribus ex tibus præbitis gratificati, ab earum consuetudine abstinuimus; manentes vero in tuguriis, simul atque illuxit, ad ea quæ ex nostra suppellectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Hæc partim in eo loco, ubi pridie consederamus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestas enim desierat, et clarus sol apparebat) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis jumentis, reginam salutatum ivimus. Hanc vicissim donis remunerati sumus tribus pateris argenteis, velleribus rubris, pipero Indico, palmulis et variis cupediis, quæ omnia a barbaris, ut ignota, magni æstimantur. Nec multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati, discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythæ, qui nos ducebant, in quodam vico nos consistere jusserunt, quia post Attilam, qui hac via proficisceretur, iter nobis faciendum esset. Ille obvius habuimus legatos a Romanis Occidentalibus, ipsos quoque ad Attilam missos. Erant autem præcipui Romulus Comitibus dignitate decoratus, et Primutus (Promotus?), Noricæ regionis præfectus, et Romanus, militaris ordinis ductor. Illi aderat Constantius, quem Aetius ad Attilam, ut illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatulus, Orestis ejus, qui

cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italiis agenti magnus cum illis usus intercesserat: Tatulum affinitas inovebat. Orestes enim, ejus filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate, uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lentrent, qui sibi Sylvanum, Armi (argen-tarix?) mense Romæ præfectum, tradi postulabat, propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Ille Constantius, ex Galliis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirminum oppidum, in Pæonia situm, Scythæ obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstite urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitutem abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam ejusmodi negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, convenitque ut, si intra tempus præfinitum aurum mutuo sumptum redderet, vasa reciperet: nil fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et illa pro arbitrio uteretur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, quum illis prodictionis nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis auris indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum quæ sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aetio et

λατο. Πρέσβεις τούτων παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλεύον-
τος τῶν ἱσπερίων Ῥωμαίων ἐσταλήσαν ἀρούντες, ὡς
χρήστης Σιλβανὸς Κωνσταντίου γενόμενος τὰς φιάλας
ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαβὼν ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας
ἀργυρίου χάριν ἱερεῦσι καὶ (del. καὶ αὐτ. leg. καὶ οὐ)
τοῖς ἐπιτυχούσιν ἀπέδοτο· οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις
εἰς σφετέραν διακονίαν κεχρησθαι ἐκπιύμασιν ἀνατε-
ταῖσι θεῷ. Εἰ οὖν μὴ τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ αὐ-
λαθεία τοῦ θεοῦ ἀποσταίη τοῦ τὰς φιάλας αἰτεῖν,
ἐκπέμπειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν Σιλβανὸν πα-
ραιτουμένους· οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἄνθρωπον ἀδικούντα
οὐθέν. Καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν πρεσβείας,
καὶ παρίκοντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμφοι σφέας
ὁ βάρβαρος. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γενόμενοι, προ-
πορευθῆναι αὐτὸν ἀναμείναντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκο-
λουθήσαμεν πλήθει. Καὶ ποταμούς τινας διαδάντες ἐν
μεγίστῃ παρεγινόμεθα κώμῃ, ἐν ᾗ τὰ τοῦ Ἀττίλα οἰκή-
ματα περιφανέστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἐλέγγο, ἐ-
ξύλοις τε καὶ σανίσιν εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περι-
βόλῳ ξυλίνῳ κυκλούμενα, οὐ πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ
πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. Μετὰ δὲ τὰ τοῦ βα-
σιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διαπρεπῆ, καὶ περίβολον
μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ ὥσπερ
ὁ Ἀττίλα πύργους ἱκοσμεῖτο. Βελανεύιον δὲ ἦν οὐ
πόρρω τοῦ περιόλου, ὅπερ Ὀνηγησίος μετὰ τὸν Ἀτ-
τίλαν παρὰ Σκύθαις ἰσχύων μέγα ὠκοδόμη, λίθους
ἐκ τῆς Παιόνων διακομίσας γῆς· οὐδὲ γὰρ λίθος, οὐ
δένδρον παρὰ τοῖς ἐκείνῳ τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάροις
ἐστίν, ἀλλὰ ἐκπεσάκτῃ τῇ βλῇ ἀέχρηται ταύτῃ. Ὁ δὲ

ἀρχιτέκτων τοῦ βαλανείου ἀπὸ τοῦ Σιρμίου αἰχμαλώ-
τος ἄχθεις, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθερίαν λήψεσθαι
προσδοκῶν, ἔλαθε μείζονι πόνῳ περιπεσὼν τῆς παρὰ
Σκύθαις δουλείας· βαλανία γὰρ αὐτὸν Ὀνηγησίος κα-
τίστησε, καὶ λουομένῳ αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν
διηκονεῖτο. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττίλαν
ἀπῆντων κόραι στοιχηδὸν προπορευόμεναι ὑπὸ ὀθόναῖς
λεπταῖς τε καὶ λευκαῖς, ἐπὶ πολὺ ἐς μῆκος παρατει-
νούσαις, ὥστε ὑπὸ μιᾷ ἐκάστη ὀθόνη ἀνεχομένη ταῖς
χερσὶ τῶν παρ' ἐκάτερα γυναικῶν κόρας ἐπὶ τῇ καὶ
πλείους βαδίζουσας (ἦσαν δὲ πολλὰι τοιαῦται τῶν γυ-
ναικῶν ὑπὸ ταῖς ὀθόναῖς τάξεις) ἄδειν ἄσματα Σκυθικά.
Πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γενόμενον
(δι' αὐτῶν γὰρ ἡ ἐπὶ τὰ βασίλεια ἦγεν ὁδός), ἐπιξελ-
θούσα ἡ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετὴ μετὰ πλήθους θερα-
πόντων, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων (με-
γίστη δὲ αὕτη παρὰ Σκύθαις ἐστὶ τιμή), ἡσπάζετό τε
καὶ ἡξίου μεταλαβεῖν ὢν αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκομι-
σιν. Ὅς δὲ ἐπιτηδείου ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῇ
ἡσθien ἐπὶ τοῦ ἔκπου ἤμενος, τῶν παραπομένων τὸν
πίνακα (ἀργύριος δὲ ἦν οὗτος) ἐς ὕψος ἀράντων βαρ-
βάρων. Ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσεγεγείσης αὐτῷ
κύλικος ἐς τὰ βασίλεια ἐχώρει, ὄντα τῶν ἄλλων ὑπέρ-
τερα καὶ ἐν ὑψηλῷ διακείμενα χωρίῳ. Ἡμεῖς δὲ ἐν
τοῖς Ὀνηγησίου, ἐκείνου παρακλειυσάμενου, ἐγκατε-
μίναμεν· ἐπανεληλύθει γὰρ σὺν τῷ Ἀττίλᾳ παιδί.
Καὶ ἡριστοποιησάμεθα, δεξιωσαμέντες ἡμᾶς τῆς τε
γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γένος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς
γὰρ τῷ Ἀττίλᾳ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τότε πρῶτον ἐς

Romanorum Occidentaliū imperatore venerant, qui di-
cerent, Sylvanum Constantii creditorem vasa aurea pro cre-
dito oppignerata, non furto ablata, penes se habuisse, quæ
sacerdotibus, qui primi se obtulissent, nummis argenteis
permutasset. Nec enim fas esse hominibus pocula Deo con-
secrata propriis usibus applicare. Itaque nisi tam justa causa
aut divini nominis reverentia a petendis poculis dimoveatur,
revento Sylvano, aurum se pro pateris præbaturum. Ho-
minem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum
esse. Hæc erat igitur horum virorum legationis causa, qui
barbarum æquebantur, ut responsum ferrent, et dimitte-
rentur. Quum vero nobis eadem via eundum esset, qua At-
tilas incedebat, parumper morati, dum præcederet, non
multo post secuti, cum reliqua multitudo, trajectis qui-
busdam annibus, ad quendam magnum vicum pervenimus.
Illic erant Attilæ ædes, quæ reliquis omnibus ubicunque
locorum præstantiores esse ferebantur. Erant hæc ex li-
gnis et tabulis eximie politis exstructæ et ambitu ligneo
circumdatæ, non ad munimentum, sed ad ornatum com-
paratæ. Proxima regiæ erat Onegesii domus, et ipsa quo-
que atubita ligneo constans, non tamen æque, ac Attilæ,
turribus insignis. Haud longo intervallo a circuitu domus
distabat balneum, quod Onegesius, qui secundum Attiliani
plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus ex Pæo-
nia advectis edificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea
parte Scythiæ habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed
materia aliunde advecta utuntur. Hujus autem balnei ar-
chitectus, e Sirmio captivus abductus, mercedem operis sui

libertatem se consecuturum sperans, falsos sua spe, in longe
duriorem apud Scythas incidit servitutem. Balneatorem
enim eum Onegesius instituit, ut sibi totique suæ familie,
quum latarentur, operas præstaret. In hunc vicum adven-
tanti Attilæ puellæ obviam prodierunt, quæ per series in-
cedebant, sub linteis tenuibus et candidis, quammaxime in
longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque linteo, ma-
nibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem
puellæ aut etiam plures progredientes (erant autem multi
hujusmodi mulierum sub illis linteis ordines) Scythica car-
mina canerent. Jani proxime Onegesii domum accesserat
(per ipsam enim via ducebat ad regiæ), quum foras prosi-
liret Onegesii uxor, magna ancillarum comitata multitu-
dine, quæ obsonia et vinum ferebant, qui maximus est apud
Scythas honos. Hæc Attilam salutavit, rogavitque ut ex ci-
bis desumeret, quos cum summa testificatione suæ erga il-
lum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi neces-
sarii gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in
ejus comitatu erant, suspensam tabulam (erat autem argen-
tea) attollentibus. Deinde degustato calice, qui illi fuerat
oblatus, in regiæ se recepit. Erat autem illa reliquis con-
spectior et in altiori loco sita. Nos vero in ædibus Onegesii
(sic ille præceperat; redierat enim cum Attilæ filio) re-
mansimus. Illic coenam sumpsimus, exicipiente nos ejus
uxore, comitata illustrioribus qui eum genere contingebant.
Illi enim animum nobiscum convivio exhilarare per otium
minime licuit; quia quæ gesserat in negotio, ad quod mis-
sus fuerat, et adversum, qui filio Attilæ contigerat, casum

ὄψιν ἔλθόν, καὶ αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῇ πράξει, ἐρ' ἦν ἔσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τὸ τῷ Ἀττίλᾳ παιδὶ συνεν-
εχθέν (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολισθήσας κατέαξεν),
συνευωχεῖσθαι ἡμῖν οὐκ ἔγε σχολήν. Μετὰ δὲ τὸ δαῖπνον
ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀνηγησίου οἰκήματα πλησίον τῶν
Ἀττίλᾳ κατεσκηνώσαμεν, [ὥστε] ἢ παρὰ τὸν Ἀττίλᾳ
ἐπιέναι τὸν Μαξιμῖνον, ἤγουν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς
ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους ἵνα ὀφείλοντα, μὴ πολλῶ κε-
χωρῆσθαι διαστήματι. Διαγαγόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην
τὴν νύκτα ἐν ᾗ περ κατελύσαμεν χωρίῳ, ὑπορπινούσης
ἡμέρας ὁ Μαξιμῖνος στέλλει με παρὰ τὸν Ὀνηγησίον
τὰ ὄψρα δούσοντα, ἃ τε αὐτὸς ἰδίῳ, ἃ τε βασιλεὺς
ἀπεστάλκει, καὶ ὅπως γνοίῃ, εἰ βούλεται αὐτῷ, καὶ
δότε, ἐς λόγους ἔλθειν. Παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς
κομίζουσιν αὐτὰ ὑπηρεταῖς προσεκαρτέρουν, ἵτι τῶν
θυρῶν κεκλεισμένοι, ἄγχις οὗτοι τις ὑπεξελθὼν τὴν
ἡμετέραν μηνύσειεν ἄριζιν.

Διατρίβοντι δὲ μοι καὶ περιπάτους ποιούμενοι πρὸ
τοῦ περιβόλου τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βάρ-
βαρον ἐκ τῆς Σκυθικῆς ψήθηεν εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῇ
ἀσπάζεται με φωνῇ, « χαῖρε » προσειπὼν, ὥστε με
θαυμάζειν, ὅτι γε δὴ ἑλληνίζει Σκύθης ἀνὴρ. Ξύγκλυ-
δες γὰρ ὄντες πρὸς τῇ σφετέρᾳ βαρβάρῳ γλώσσῃ ζη-
λοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γότθων, ἢ καὶ τὴν Αὐσο-
νίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιεῖται καὶ οὐ
βαδῶς τις σφῶν ἑλληνίζει τῇ φωνῇ, πλὴν ὧν ἀπήγα-
γον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος πα-
ράλου. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνώριμοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐτύγχανον ἐκ τε τῶν διερρωγόντων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ
αὐχμοῦ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὴν χεῖρωνα μεταπεσόντες

τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἔρχεται Σκύθῃ εὐείμων τε ὢν
καὶ ἀποχειράμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα. Ἀντα-
σπασάμενος δὲ ἀνθρώπων τίς ὢν καὶ πόθεν ἐς τὴν βάρ-
βαρον παρῆλθε γῆν καὶ βίον ἀναιρεῖται Σκυθικόν.
Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι βουλόμενος ταῦτα γινῶναι ἰσπού-
δακα, ἐγὼ δὲ ἔρχην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι
τὴν Ἑλλήνων φωνήν. Τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραικὸς
μὲν εἶναι τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάκιον
ἐληλυθέναι τὴν πρὸς τῷ Ἰστρῷ Μυσῶν πόλιν. Πλείστον
δὲ ἐν αὐτῇ διατρίβει χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι
ζήλουτον. Τὴν δὲ ἐντεῦθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι,
ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πόλεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν
ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνηγησίῳ ἐν τῇ τῶν λαρύ-
ρων προκριθῆναι διανομῇ· τοὺς γὰρ ἀλόντας ἀπὸ τῶν
εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττίλᾳ ἐκκρίτους εἶχον οἱ τῶν
Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατίθεσθαι. Ἀρι-
στεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ἕσπερον πρὸς Ῥωμαίους μά-
χαις καὶ τὸ τῶν Ἀκατίρων ἔθνος, δόντα τῷ βαρβάρῳ
δεσπότῃ κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν
πόλεμον αὐτῷ κτηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. Γυναῖκα
δὲ γήμασθαι βάρβαρον, εἶναι τε αὐτῷ παιδᾶς καὶ
Ὀνηγησίῳ τραπέζης κοινωνοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προ-
τέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι [βίον]. Τοὺς μὲν γὰρ
παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνῃ δια-
τελεῖν, ἐκάστου τῶν παρόντων ἀπολαύοντες καὶ οὐδα-
μῶς ἢ ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μὲντοι παρὰ Ῥω-
μαίοις ἐν μὲν πολέμῳ βαδῶς ἀναλίσκασθαι, εἰς ἑτέρους
τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων· εἰ
τοὺς τυράννους μὴ χρωμένων ὅπλοις. Καὶ τῶν χρω-
μένων δὲ σφαλερωτέρᾳ ἢ τῶν στρατηγῶν κακία, μὴ

(dextram enim delapsus frēgerat) renuntiaturus, tum pri-
mum a reditu in Attilae conspectum venerat. Post cenam,
audibus Onegesii relictis, propius Attilae aedes tentoria po-
suit, ut Maximinus, quem Attilam convenire et cum
his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oportebat, mi-
nime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo pri-
mum devertimus, noctem transegit. Luce orta misit me
Maximinus ad Onesium, ut illi tum quae ipse dabat, tum
ab Imperatore missa munera traderem, et ut ipse cogno-
sceret, an illi secum et quo tempore colloquium inire li-
beret. Perrexi igitur ad Onesium cum famulis, qui dona
portabant: quum januae clausae essent, expectavi donec
aperirentur, et aliquis exiret, qui cum mei adventus certio-
rem faceret.

Itaque tempus mihi terenti et circa murorum ambitum
domus Onegesii ambulanti, progressus nescio quis, quem
barbarum ex Scythico vestitu esse rebar, Graeca voce me
salutavit dicens « Χαῖρε. » Mirari ego, qui fieret ut Graeco
loqueretur vir Scythae: etenim ex variis gentibus commixti,
praeter suam linguam colunt sive Hunnorum, sive Gotho-
rum, aut etiam Romanorum, hi scilicet, quibus cura Romanis
frequentius est commercium. Neque quibquam eorum fa-
cile loquitur Graeco, nisi si qui sint captivi e Thracia aut
Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt
ex vestibus laceris et capitis squalore, tanquam qui in mi-
seriam inciderint fortunam. Ille vero opulenti Scythae spe-

ciem praese ferebat: erat enim bene et eleganter vestitus,
capite in rotundum raso. Hunc resalutans interrogavi, quis
esset, et unde in terram barbaram veniens, vitae Scythicae
institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam hoc ex
ipso quaererem, rogavit. « Mihi vero, inquam, haec a te ut
sciscitarem, causa fuit, quod Graece locutus es. » Tum ri-
dens ait, se Graecum esse genere, ad mercaturam faciendam
Viminacium, Mysorum ad Istrum urbem, accessisse, in ea
domicilium longo tempore habuisse, uxorem quoque divi-
tem duxisse; parva illic felicitate capta urbe exutum fuisse,
et propterea quod dives erat, se suaeque omnia in praeda di-
visione Onesio cessasse. Etenim esse apud eos in more po-
situm, ut praecipui ab Attila Scythiae principes captivos
ditiores sibi seponant, quoniam plurimum auctoritate va-
lent. Postea ubi adversus Romanos et Acatirorum gentem
fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum,
omnibus, quam bello acquisierat, barbaro domino traditis,
recuperasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea
liberos autulisse, et Onesiū mensae participem, hoc vitae
genus longe potius priore ducere. « Qui enim apud Scythas
delegunt, inquit, tolerato bellorum labore, sine ulla sollicitu-
dine vitam peragunt. Tum unusquisque bonis, quae sibi for-
tuna indulsit, fruitur, neque quisquam illi ulla in re mo-
lestus est. Qui vero sub Romanis aetatem agunt, facile in
bello pereunt. Hos enim in aliis sui conservandi spes col-
locare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-

ἐπισταμένων τὸν πόλεμον. Ἐν δὲ εἰρήνῃ δδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίνοντα τῶν ἐν τοῖς πολέμοις κακῶν διὰ τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δασμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κατὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμόν τῶν πλουτούντων εἴη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ δίδόναι δίκας· εἰ δὲ πένης εἴη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγμασιν, ὑπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἴπερ μὴ πρὸ τῆς κρίσεως ἀπολείποι τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεινομένου χρόνου καὶ πλείστων ἐκδανωμένων χρημάτων. Ὅπερ τῶν πάντων ἀναιρότατον εἴη, ἐπὶ μισθῷ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου τυγχάνειν. Οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παραδώσει, εἰ μὴ τι ἀργύριον τῷ τε δικαστῇ καὶ τοῖς ἐκείνῳ διακονομένοις κατάθοιτο. Τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προτιθέντος, ὑπολαβὼν ἔρασκον πρῶτος αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ ἐμοῦ ἀκούειν· καὶ δὴ Πλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὐρεταὶ σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ὥστε τὰ πράγματα [μὴ] τηναλλως φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς δὲ ποιῆσθαι τῶν ὅπλων ἐπιμέλειαν ἔταξαν καὶ τὰς πολεμικὰς μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μηδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὥστε εἶναι πρὸς μάχην ἱετούς καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαρροῦντας ἐπὶ τὸν πόλεμον εἶναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς διὰ τῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀγωνιζομένους τρέφειν ἔταξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσπραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων

προνοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προϊστασθαι ὑπὲρ τῶν δι' ἀσθένειαν φύσεως μὴ οἶοντε ὄντων τὰ σφέτερα προϊσχεσθαι δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἅπερ ὁ νόμος βούλεται· μὴ ἑστερῆσθαι ἐκ φροντίδος μηδὲ τῶν παραστάντων τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κἀκαίων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησομένους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν τυχὼν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεὶς πλῆρον, ἥπερ ἡ δικαστικὴ βούλεται ψῆφος. Εἰ γὰρ μὴ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιούμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἑτέρας δίκης ἐγίνετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νενικηκότος χαλεπώτερον ἐπεξιόντος, ἢ τοῦ τὸ χεῖρον ἀπενεγκαμένου τῇ ἀδικίᾳ ἐπιμένοντος γνώμη. Εἶναι δὲ καὶ τούτοις τεταγμένον ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν γεωργῶν τοῖς ὀπλίταις. Ἡ οὐχ ὅσιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέφειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὥσπερ ἀγαθὸν ἵππεϊ μὲν ἡ τοῦ ἵππου χομιδὴ, ἀγαθὸν δὲ βοῦκόλῳ ἡ τῶν βοῶν καὶ θηρατῇ ἡ τῶν κυνῶν ἐπιμέλεια, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς σφέτεραν φυλακὴν τε καὶ ὠφελειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. Ὅποτε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόντες ἐκτίνουσιν, ἀνατιθέντων ἀδικίᾳ σφέτερά καὶ οὐχ ἑτέρῳ τὴν βλάβην. Τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἂν οὕτω τύχοι, χρόνον, τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιάζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν· λογιζομένους ἀμεινον εἶναι ὅψι πέρας ἐπιτιθέναι δίκην, ἢ ἑσπουδαχότας μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὐρετὴν θεὸν πλημμελεῖν. Καῖσθαι δὲ

cet arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo his, quibus id jure licet, valde est perniciosa ducum ignavia, qui bellum minime gnauiter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt quæ accidunt, quam calamitates quæ ex bello proveniunt, et propter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexationes, quom leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens eas sit transgressus, ille quidem iniquitatis suæ pœnas non luet: sin aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc pœna a legibus statuta manet: nisi forte eum, priusquam sententia feratur, longo in litibus continuato tempore, multis præterea exhaustis opibus, vita defecerit. At mercede et pretio, quod legum et juris est, obtinere, omnium iniquissimum est. Nec enim injuria affecto quisquam fori judicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam judicis et ejus ministrorum commodo ceasuram deponat. » Hæc atque hujusmodi multa quum in medium proferret, ego precatus, ut quod sentirem, patienter et benigne audiret, respondi, reipublicæ Romanæ auctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageretur, alios legum custodes fecisse, aliis armorum curam commisisse, ut, ad nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam præpararent, militaria opera exercerent, et propulsata per assiduam belli meditationem omni formidine, consueta militiæ exercitatione, animis firmati, in aciem descenderent. » Alios qui agris colendis et culturæ terræ operam darent, et se ipsos et, annonæ militari ab his exacta, eos alere voluerunt, quo pro sua salute dimicarent. Constituerunt quoque, qui injuria affectis prospicerent, et jura

eorum, qui propter naturæ infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur, quique jure dicendo, quæ leges juberent, serarent. Neque vero sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui judicibus adsunt, sed his quoque esse qui prospiciant, ut jus assequatur qui sententia judicium obtinuit, et injurius judicatus, id solum, quod judicii calculus fert, et nihil præterea, facere cogatur. (Si enim non essent huic rei præpositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui adversam sententiam reportavit, in perversa mente perstante, ex una lite alterius litis nasceretur exordium.) Itaque his quoque constitutum argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis. Quid enim æquius, quam eum, qui opituletor et auxilium ferat, alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equiti emolumento est equi, pastori bouum et venatori canum cura, et reliquorum animantium, quæ homines custodiæ et utilitatis causa alunt. Porro quum sumptus in litem factos qui causa cadunt solvant, damnum nulli alii rei quam suæ iniquitati imputent. Quod vero ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id evenit, id juris providentius dicendi gratia fit, ne judices properantes ab accurata judicandi ratione aberrant. Melius esse judices accurate rem perpendentes, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum jus in hominem statuere, verum etiam in deum, justitiæ inventorem, peccare. Leges autem in omnes positæ sunt, ut illis etiam ipse imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte

τοὺς νόμους κατὰ πάντων, ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλεῖα παῖσθαι, καὶ οὐχ, ὃ τῇ αὐτοῦ ἐνιστι κατηγορία, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πένητας ἀκινδύνως βιάζονται, εἰ μὴ γε διαλαθῶν τις φύγοι τὴν δίκην. Ὅπερ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὐροὶ τις ἀν' πλημμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορίᾳ ἐλέγχων δοῖεν δίκας. Καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμβαῖνόν ἐστι. Χάριν δὲ ὁμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρξάσῃ ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ τῇ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσποτῇ, ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθῆναι, ἢ φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου καλᾶσθαι. Ἄμεινον δὲ καὶ τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. Πατέρων γὰρ ἢ διδασκαλῶν ἐς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐρ' ὅ τῶν πρὸ τῶν ἀπεχομένους μετιῖναι ἄπερ αὐτοῖς καλὰ νενόμισται, σωφρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἀμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους παῖδας. Οὐ δὲ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σκύθαις, ἐπάγειν θέμις. Ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλείστοι, ἦν οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, διατάττοντες κατὰ τῆς παρουσίας ὃν βούλονται τρόπον. Καὶ νόμος ἐστὶν ὅπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βουλευέσσοιτο. • Καὶ δὲ δακρύσας ἔφη, ὥς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὅμοια τοῖς παλαί φρονοῦντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγόμενων ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἐνδοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιόλου. Ἐγὼ δὲ προσδραμὼν ἐκπυθόμεν ὃ τι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι· ἀπαγγεῖλαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαι τι παρὰ τοῦ (τοῦ

παρὰ αὐτὸν παρὰ τοῦ παρὰ? B.) Ῥωμαίων ἔκοντος πρεσβευτοῦ. Ὅς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντεύξεσθαι μικρὸν ἀναμείναντι· μέλλειν γὰρ αὐτὸν ὑπεξίεναι. Καὶ δὴ οὐ πολλοῦ διαγενομένου χρόνου, ὥς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον, ὥς ὁ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται πρεσβευτῆς, καὶ ὥρᾳ ἐξ αὐτοῦ ἤκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμθέντι χρυσίῳ· ἐσπουδακότε δὲ ἐς λόγους ἔλθειν, οἳ καὶ πότε βούλεται διαλέγεσθαι. Καὶ δὲ τό τε χρυσίον τὰ τε ὥρᾳ ἐκέλευσε τοὺς προσήκοντας δέξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγεῖλαι Μαξιμίνῳ, ὥς ἤξοι αὐτίκα παρ' αὐτόν. Ἐμήνυον τοίνυν ἐπανελθὼν, τὸν Ὀνηγήσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθὺς ἦκεν ἐς τὴν σκηνήν. Προσειπὼν δὲ τὸν Μαξιμίνον ἔφρασε χάριν ὁμολογεῖν ὑπὲρ τῶν ὧρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀνθρώπα ὃ τι λέγειν βουλόμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἔφρασεν ἦκειν καιρὸν, ὥστε Ὀνηγήσιον μείζον ἐν ἀνθρώποις ἔχειν κλέος, εἴπερ παρὰ βασιλεῖα ἐλθὼν διευκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῇ σφετέρᾳ συνέσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς καταστήσεται. Γενήσεται γὰρ ἐνθένδε οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμφοτέροις συμφέρον· ἀλλὰ καὶ τῷ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ παρέξει πολλὰ, ἐπιτήδειος ἔσται αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες βασιλεῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένει. Ὁ δὲ Ὀνηγήσιος ἔφη· καὶ τί ποιοῦντες κεχαρισμένοις βασιλεῖ ἢ ὅπως παρ' αὐτοῦ τὰ ἀμφίβολα λυθῇ; Ἀποκριναμένου δὲ, ὥς διαβὰς μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθήσει, διευκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τῆς αἰτίας διαρευνῶν καὶ ταύτας κατὰ τὸν τῆς εἰρήνης λύων θεσμόν, ἔφρασεν ἐκεῖνα εἶναι βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν, ἄπερ

latens poenam effugerit: quod non solum divitibus, sed etiam inopibus usu venit; nam hi quoque, si argumenta deficiunt, peccatorum penas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunae debere, neque eam domino acceptam referre. Quum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut praeceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis absterneant, curant, et eorum, quam honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eum in his, quam delinquant, sicut et suos liberos. Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythias, fas est. Libertatis vero adipiscendae plures sunt modi. Non enim solum qui vita fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere possunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuere liceat, et quodcumque quis moriens de rebus domesticis jusserit, lex sit. • Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem publicam praeclare constitutam esse, sed magistratus, qui non aequae ac priscae probi et prudentes sint, eam labefactare et pervertere.

Haec inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onegesi septorum domus fores aperuit. Ego statim accurrere et querere, quas res ageret Onegesi; me enim habere a Maximino, qui legatus a Romania venisset, quod illi dicerem. Ille vero Onesium mihi sui facturum copiam ro-

spondit, si paullum opperirer; exiturum enim esse. Nec multo temporis spatio interjecto, ut ipsum exeuntem vidi, progressus dixi: « Te Romanorum legatus salutat, et dona tibi ab ipso una cum auro ab imperatore misso affero. » Et quum maxime ille eum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui, quaevisi. Ille suos, qui aderant, jussit aurum et munera recipere, et me Maximino renuntiare, se protinus ad eum accedere. Reverti igitur ad Maximinum, et renuntiavi, Onesium ad eum venturum esse: nec mora, in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus dixit, se Imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et percunctatus est, quandoquidem se accessisset, quid esset quod illum vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset majorem gloriam apud homines adipisci, si ad imperatorem accedens, quae essent inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia componeret, et inter utramque gentem concordiam stabiliret: quae res non solum utilitati utriusque gentis esset celsura, sed etiam ejus domui tanta bona praebitura, ut ipse una cum suis liberis in posterum imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devinctus foret. Tum Onegesi dixit, qua re gratificari regi ei quomodo controversias ipse componere posset? Respondit Maximinus eum, si in Romanorum ditionem proficisceretur, gratiam apud regem initurum, controversias autem componiturum, si in criminationes sedulo inquirens ex pacis legibus eas dilueret. Tum Onegesi dixit, se imperatori et illis, qui et a consiliis essent, ea dicturum esse, quae Attilas

Ἀττήλας βούλεται. Ἡ οἰεσθαι ἴσῃ Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν, ὥστε καταπροδοῦναι ἐσκόπῃν καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σκύθαις καὶ γαμετῶν καὶ παίδων κατολιγώρησιν, μὴ μείζονα δὲ ἡγεῖσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις πλούτου; Συνοίσειν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκίᾳ τὸν (γὰρ) τοῦ δεσπότου καταπραΰνειν θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν ὀργίζεσθαι κατὰ Ῥωμαίων συμβαίνει, ἢ παρὰ σφῶς ὀλοῦντα αἰτία ὑπάγεσθαι, ἕτερα ἢ περ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. Ταῦτα εἰρηκῶς, καὶ μὴ ποιῆσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἡγησάμενος ἐνταυθὶν περὶ ὧν πυκνάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα (οὐ γὰρ τῷ Μαξιμίῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχῆς πρόσδος ἦν εὐκρηπῆς), ἀνεχώρει. Ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸν Ἀττήλα περίβολον ἀφικνούμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομίζων γαμετῇ. Κρίκα δὲ ὄνομα αὐτῇ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγγόνεσαν τρεῖς, ὧν δὲ πρεσβύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατίρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν νεμομένων τὴν πρὸς τὸν Πόντον Σκυδικήν. Ἐνδὸν δὲ τοῦ περιβόλου πλείστα ἐτύγχανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγγλύφων καὶ ἑρμοσμένων εἰς εὐκρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν κεκαθαρμένων καὶ πρὸς εὐθύτητα ἐπεξεσμένων, ἐμβεδλημένων δὲ ξύλοις [κύκλοις] ἀποτελοῦσιν· οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἰδάφους ἀρχόμενοι ἐς ἕψος ἀνέβαινον μετρίως. Ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλα ἐνδαιτωμένης γαμετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔτυχον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην κατέλαβον, τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πλωτοῖς τοῦ ἰδάφους σκεπομένου, ὥστε ἐπ' αὐτῶν βαδίζειν. Περιεῖπε δὲ αὐτὴν θεραπεόντων πλήθος κύκλῳ· καὶ θεράπαινοι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους ἀντικρὺ αὐτῆς καθήμενοι ὀδόντας χρώμασι δι-

ποίκιλλον, ἐπιβληθσομένους πρὸς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. Προσελθὼν τοίνυν καὶ τὰ ἔωρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δοῦς ὑπεξῆλιν, καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζεν οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸν Ἀττήλαν ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος ὁπότε ἐπεξέλθοι Ὀνηγήσιος· ἤδη γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξαληλύθει καὶ ἔνδον ἦν. Μεταξὺ δὲ τοῦ παντὸς ἱστάμενος πλήθους (γινώριμός τε γὰρ ὦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοις αὐτῷ βαρβάροις ὑπ' οὐδενὸς διωκωλύομην), εἶδον πλήθος πορευόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γινόμενον, ὡς τοῦ Ἀττήλα ὑπεξιόντος. Προῆι δὲ τοῦ οἰκήματος βαδίζων σοβαρῶς, τῇδε καὶ κακῇ περιβλεπόμενος. Ὡς δὲ ὑπεξελθὼν σὺν τῷ Ὀνηγησίῳ ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ (δὲ) τῶν ἀμφισθητήσεως πρὸς ἀλλήλους ἔχόντων προσήσαν καὶ τὴν αὐτοῦ κρίσιν ἰδέχοντο. Ἐῖτα ἐπανῆι ὡς τὸ οἶκημα, καὶ πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἔχοντας βαρβάρους ἰδέχετο.

Ἐμοὶ δὲ ἀπεκδεχομένῳ τὸν Ὀνηγησίον Ῥωμύλος καὶ Προμούτος καὶ Ῥωμανὸς οἱ ἐξ Ἰταλίας ὀλοῦντες παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἐνεκα τῶν χρυσῶν, συμπαρόντος αὐτοῖς καὶ Ῥουστικίου τοῦ κατὰ Κωνσταντίον, καὶ Κωνσταντιόλου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Πασιόνων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀττήλα ταπτομένης, ἐς λόγους ἦλθον, καὶ ἀνθρώπων πότερον διηφείθημεν, ἢ ἐπιμένειν ἀντιστασόμεθα. Καὶ ἐμοῦ φήσαντος, ὡς τούτου χάριν πευσόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβάλοις προσκαρτερῶ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς δ' Ἀττήλας ἡμερόν τι καὶ πρῶον περὶ πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδαμῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν, εἰ μὴ γι αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπώματα

sibi præciperet. « An Romani existimant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodat dominum suum, et nihili faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos suos, neque potiore ducat apud Attilam servitutem, quam apud Romanos ingentes opes? » Ceterum se domi remanentem majori eorum rebus adjumento futurum, quippe qui domini iram placaret, si quibus in rebus Romanis irasceretur, quam si ad eos accedens criminationi se objiceret, si forte quid contra quam Attilæ rationibus commodum videretur faceret. Quæ quum dixisset et mihi veniam dedisset eum de his, quæ ex ipso intelligere cuperemus, adeundi (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat continuus congressus), abiit. Postridie ad domum Attilæ interiora septa me contuli dona ferens ejus uxori, quæ Cerca vocabatur. Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natu jam tum Acatirorum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, regnum tenebat. Intra illa septa erant multa ædificia, partim ex tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere puro et in reclinatitudinem affabre dolatis, quæ impositæ erant lignis in circulos curvatis: circuli autem a solo in mediocrem altitudinem assurgebant. Illic habitabat Attilæ uxor, ad quam a barbaris, qui circa januas erant, nactus aditum, ipsam deprehendi in molli stragula jacentem. Erat autem pavimentum laneis tapetibus stratum, in quibus constitimus. Eam samulorum multitudo in orbem circumstabat, et ancillæ ex ad-

verso humi sedentes telas coloribus variegabant, quæ vestibus barbarorum ad ornatum superinjiciuntur. Cerca salutata, et munerebus traditis, egressus, expectans dum Onegesius regia exiret (jam enim e domo sua illuc venerat), ad reliqua ædificia, ubi Attilas commorabatur, processit. Illic dum ego stare cum reliqua multitudine (nec enim accessu ullius loci prohibebar, quippe qui Attilæ custodibus et barbaris, qui cum associabantur, eram notus), vidi magnam turbam accurrentem, quæ tumultum et strepitum edens exitum Attilæ præstolabatur. Tandem Attilas domo egressus, gravi vultu, huc illuc oculos torquens, cum Onegasio pro ædibus subsistit. Illic eum multi, quibus erant lites, adierunt, et ejus judicium exceperunt. Deinde domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se venerant, admisit.

Me vero, dum Onesium expectabam, Romulus, Promutus et Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cum Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Pæonum regione, quæ Attilæ parebat, me sunt sermone adorti, et interrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. « Id ipsum, inquam, ut sciam ex Onegasio, intra ista septa opperior. » Tum ego illos vicissim percunctari, an aliquod mihi responsum ad ea, de quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum deduci a sententia, sed bellum minari et denuntiare, si Sylvanus aut pocula dedantur. Nos vero quum

πειμθείη. Ἀποθαυμαζόντων δὲ τῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβὼν δ' Ῥωμύλος, πρεσβευτὴς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἐμπειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ μαγίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τύχης ὄναιμιν ἐξίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίσῃ ὑπάρχειν αὐτούς. Οὐδενὶ γὰρ τῶν πώποτε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἑτέρας ἀρξάντων γῆς τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπράχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ὀκεανῷ νήσων ἀρχεῖν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥωμαίους ἔχειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν. Ἐξίμενον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι πλειόνων καὶ ἐπὶ μείζον αὐξήσας τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐς Πέρσας ἀπεινὰ βούλεσθαι. Τῶν δὲ ἐν τῇμιν τινος πυθομένου ποῖαν ὁδὸν τραπέις ἐς Πέρσας ἔλθειν δυνήσεται, ἔλεγεν δ' Ῥωμύλος, μὴ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφιστάναι τῆς Σκυθικῆς, οὐδὲ Οὐννοὺς ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ πάλαι ἐς αὐτὴν ἐμβεδληκέναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατήσαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συνιστάμενον πόλεμον μὴ συμβαλλόντων. Παριελθούσιν δὲ ἐς τὴν Μήδων τὸν τε Βασίλῃ καὶ Κουραίῃ τοὺς ὕστερον ἐς τὴν Ῥώμην ἐλθλυθότας εἰς διαιχμίαν, ἀνδρας τῶν βασιλείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ πλῆθους ἀρχοντας. Καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρημον ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ παραιωθέντες, ἦν δ' Ῥωμύλος τὴν Μαιῶτιν εἶναι ὥμετο, πάντα καὶ δέκα διαγενομένων ἡμερῶν ὄρη τινὰ ὑπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβαλον. Ἀηϊζομένους δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλῆθος Περσικὸν ἐπελθὼν τὸν σφοῦν ὑπερχειμένον ἀέρα πληῖσαι βελῶν, ὥστε σφοδρῶς δέει τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρῆσαι εἰς τοῦπίσω

καὶ τὰ ὄρη ὑπεξελευεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν· ἡ γὰρ πλείστη ὑπὸ τῶν Μήδων ἀρήρητο. Εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν πολεμίων διώξιν ἑτέραν τραπῆναι ὁδὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην εὐλόγα ἐκεῖθεν πορευθέντας . . . ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκίσια ἀφικέσθαι, καὶ γινῶναι, οὐ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφιστάναι τῆς Σκυθικῆς. Τὸν οὖν Ἀττίλῃν ἐπ' αὐτὴν λέναι βουλόμενον οὐ πονήσαι πολλὰ, οὔτε μακρὰν ἀνύσειν ὁδὸν, ὥστε καὶ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας παραστήσεσθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν· παρῆναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον ὄναιμιν, ἦν οὐδὲν ἔθνος ὑποστήσεται. Ἡμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπευξαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέψαι τὸν πόλεμον, ὁ Κωνσταντίολος ἔλεγε δεδιέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας βραδίως παραστήσμενος ἀντὶ φίλου δεσπότης ἐπανήξει. Νῦν μὲν γὰρ τὸ χρυσίον κομίζεσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοστιζομένων ἀρχὴν, ἀλλὰ θερμόντας περιφανῶς ἡγησάμενον χαλαρώτερα ἐπιτάζειν καὶ οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. Ἦν δὲ ἀξίς, ἥς ὁ Κωνσταντίολος ἐπεμνήσθη, στρατηγῷ Ῥωμαίων, ἥς χάριν δ' Ἀττίλῃς παρὰ βασιλείῳ ἐδέδεκτο τοῦ τοῖς στρατηγοῖς χορηγουμένου τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. Ἐλεγεν οὖν μετὰ Μήδους καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνειδος, ὅπερ αὐτὸν βούλονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἥ αὐτὸν τιμηκέναι νομίζουσιν, ἀποσιεσάμενον ἀναγκάσειν σφοδρῶς ἀντὶ στρατηγῷ βασιλεῖα προσαγορεύειν. Ἦδη γὰρ καὶ χαλεπαίνοντες εἰπεῖν, ὡς ἐκείνῳ μὲν οἱ

barbari miraremur animi impotentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus et multo rerum usu præditus, ait, secunda fortuna et potentia inde collecta adeo illum efferrî, ut justis sermonibus nullum apud se locum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi tempore gessit. Totius Scythiæ dominatum sibi comparavit, et ad Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romanis tributa exigat. Nec his contentus, ad longe majora animum adjecit, et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogitat. Uno ex nobis quærente, qua via a Scythia in Persas tendere posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissitos esse a Scythia, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, fame per eorum regionem grassante, quum Romani propter bellum, quod tunc temporis gerebant, minime cum illis prælio decertarent, hæc irrupisse et usque ad Medos Basiolum et Cursichum, duces ipsorum, e regia Scythia oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romanam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hoc narrasse, per quamdam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem trajecisse, quam Romulus existimabat esse Maxidem: deinde, quinquaginta diebus elapsis, per montes quosdam, quos superassent, in Mediam descendisse. Ibi prædæ agratibus et excursionibus agros vastantibus Persarum agmen superveniens telis æra replevisse. Itaque imminentia periculi metu retro abcessisse, et per montes re-

gressos, pauxillum prædæ abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse: ipsos autem, ut persequentium hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse, et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illinc profectos, . . . dierum itinere in seiles suas revertisse. Atque ex eo satis vilisse, non magno intervallo Scythiam a Media distare. Quamobrem si Attilam cupido ceperit Medos invadendi, non nullum operæ et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriatur, et cogat tributi illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nulla gens sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma inferret, et a nobis in illos belli molem averteret: « Verendum est, inquit Constantiolus, ne, Persis facile devictis, non jam amplius amicus, sed dominus in nos revertatur. » Nunc enim auro accepto pro dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas domuerit, minime eum Romanorum a suo sejunctum regnum passurum, sed eos manifesto seruos suos reputantem, gravia illis et intolerabilia imperaturum esse. Dignitas autem, cujus mentionem Constantiolus fecit, erat Romanorum exercitus ducis, quam Attilas ab imperatore acceperat, et stipendia ejus, qui exercitus regabat, missa sibi non recusabat. Innucebat igitur, Attilam, Media, Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romanis illum vocare lubet, et dignitatem, quam illi ornamentum loco esse existimant, repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Jam tum enim indignatus di-

αὐτοῦ θαράποντες εἰσι στρατηγοί, αὐτῷ δὲ οἱ τοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμότιμοι. Ἔσεσθαι δὲ οὐκ εἰς μακρὰν τῆς παρούσης αὐτῷ δυνάμει αὐξήσιν· σημαίνει καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρεος ἀναφάναντα ξίφος, ὅπερ ἐν ἱερὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλείων τιμώμενον, οἷα ἐν τῇ ἐφόρῃ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφανισθῆναι χρόνοις, εἴτα διὰ βοῆς εὐρεθῆναι (cf. fr. 10, p. 96).

Καὶ ἑκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθιστώτων βουλομένου, Ὀνηγησίου ὑπεξελθόντος, παρ' αὐτὸν ἦλθομεν, καὶ ἐκπαιρώμεθα περὶ τῶν ἐσπουδασμένων μαθαίνειν. Ὁ δὲ τισι πρότερον βαρβάρους διαλεχθεὶς, πυθέσθαι με παρὰ Μαξιμίνου ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἀνδρὰ τῶν ὑπατικῶν παρὰ τὸν Ἀττίλαν πρεσβευόμενον στέλλουσιν. Ὡς δὲ παραλθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ἔφραζον, ἄπερ εἰρητό μοι, καὶ ὅ τι δεῖ λέγειν ὦν χάριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπύθετο ἅμα τῷ Μαξιμίνῳ βουλευσάμενος ἐπανῆλθον ὡς τὸν Ὀνηγησίον, λέγων, ὡς ἐθέλουσι μὲν Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφῆς ἔλθοντα τῶν ἀμφιβόλων ἔνεκα διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τούτου διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλέα ὃν βούλεται πρεσβευσόμενον. Καὶ εὐθὺς μετιέναι με τὸν Μαξιμῖνον παρεκελεύσατο, καὶ ἔκοντα αὐτὸν ἦγε παρὰ τὸν Ἀττίλαν. Καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπεξελθὼν ὁ Μαξιμῖνος Πλαγεν, ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατόλιον ἢ Σενάτορα πρεσβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δεξιῶσαι. Καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκριναμένου, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν τοὺς ἀνδρας καλοῦντα ὑπόπτους καθιστᾶν βασιλεῖ, εἰρηκέναι τὸν Ἀττίλαν, εἰ μὴ ἔλθοντο ποιεῖν ὃ βούλεται, ὅπλοις τὰ ἀμφιβόλα διακριθῆσθαι. Ἐπανελθόντων δὲ ἡμῶν

εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρίστου πατὴρ ἦκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ἡμεῖς Ἀττίλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ αὐτὸ περὶ θ' τῆς ἡμέρας. Ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐφυλάξαμεν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἱσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἵστημεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀντὶ Ἀττίλα. Καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἐπέδωκαν ἔθος, ὡς καὶ ἡμεῖς πρὸ τῆς ἔδρας ἐπεύξασθαι. Οὐ δὲ γινόμενου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους ἦλθομεν, οὐ ἴδει καθισθέντας δειπνεῖν. Πρὸς δὲ τοῖς τοίχοις τοῦ οἰκήματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δῖφροι ἐξ ἑκατέρας πλευρᾶς. Ἐν μισωτάτῳ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνης ὁ Ἀττίλας, ἐτέρως ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἣν βαθμοὶ τινες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνῆγον εὐνὴν, καλυπτομένην ὀθόναις καὶ ποικίλοις παρακετάσμασι κόσμου χάριν, καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμούντων Ἕλληνες τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. Καὶ πρώτην μὲν ἐνόμιζον τῶν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀττίλα, δευτέραν δὲ τὴν ἐνώνυμον, ἐν ᾗ ἐτυγχάνομεν ὄντας, προκαθεσθέντες ἡμῶν Βερίχου, παρὰ Σκύθαις εὖ γεγονότος ἀνδρός. Ὁ γὰρ Ὀνηγησίος ἐπὶ δῖφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. Ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίου ἐπὶ δῖφρου ἐκαθίζοντο δύο τῶν Ἀττίλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτερος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἔγγυς, ἀλλ' ἐπ' ἀκροῦ, αἰδοῖ τοῦ πατρὸς βλέπων εἰς γῆν. Πάντων δὲ ἐν κόσμῳ καθιστώτων, παραλθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττίλᾳ οἴνου κισσύβιον ἐπιδίδωσι. Δεξιόμενος δὲ τὸν τῇ τάξει πρῶτον ἡσπάζετο. Ὁ δὲ τῷ δοπασμῷ τιμηθεὶς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἰζῆσαι θέμις ἦν, πρὶν ἢ τῷ οἰνοχῶι ἀπογευσάμενος ἢ καὶ ἑκκὼν ἀπέδωκε τὸ κισ-

cebat, illi servos esse exercituum duces, sibi vero viros imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ense in lucem protracto, portenderit. Hic ensis tanquam sacer et deo bellorum praesidi dedicatus, a Scytharum regibus olim colebatur, et multis saeculis non visus, hovis ministerio fuerat tunc temporis erutus.

Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegesius foras prodiit, ad quem, ut ex eo disceremus quae nostrae curae commissa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nescio quibus barbaris collocutus, quærere me ex Maximino jussit, quem Romani ex consularibus legatum ad Attilam essent missuri. Ut in tentorium veni, et Maximino, quae mihi Onegesius dixerat, retuli, habita de eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, redii, dicitque Onegasio, Romanos magnopere desiderare, illum suarum cum Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Qua spe si exciderint, imperatorem, quem sibi libuerit, legatum missurum. Extemplo me Maximinum arcescere jussit, quem, ut venit, ad Attilam deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit barbarum velle imperatorem ad se mittere legatos aut Nomum aut Anatolium aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissurum. Et quum Maximinus objiceret minime convenire legatos, qui ad se mittantur, designando suspectos imperatori reddere, Attilam respondisse, si haec abnuerint,

armis se controversias disceptaturum. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, « Vos ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas; fiet vero illud ad nonam diei horam. » Tempore condito observato, ut venimus, et una quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine cenaculi coram Attila. Tum pincernae, ut mos est in illis regionibus, calicem tradiderunt, ut ante accubitam vota faceremus. Quo facto, et calice degustato, ipea solia, in quibus nos sedentes cenare oportebat, ascendimus. Omnia sedilia circa parietes cubiculi ab utraque parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad ejus cubile ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contextum, simile cubilibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare pro more habent. Et primum quidem convivarum locum ejus habebant, qui ad Attilae dextram sedebat, secundum ejus, qui ad laevam: in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore loco. Nam Onegesius in sella ad dextram regii thori, et e regione Onegessii duo ex Attilae filiis sedebant. Senior enim in eodem, quo pater, throno, non prope, sed multum infra accumbebat, oculis praepudore propter patris praesentiam semper in terram coniectis. Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poculis, ingrediens pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit, qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat, quam

σύδιον. Καθισθέντα δὲ αὐτὸν τῷ [αὐτῷ] τρόπῳ οἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀσπασμὸν ἀπογεύμενοι. Ἐκάστῳ δὲ εἰς οἰνοχόου παρῆν, ὃν ἴδαι κατὰ στοῖχον εἰσιέναι, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχόου ὑπεξιόντος. Τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἑξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς ἴσοις ὁ Ἀττήλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάλων τάξιν. Ἡ δὲ ἀσπασμῷ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσαν μὲν οἱ οἰνοχόοι, τραπέζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττήλα παρατίθεντο κατὰ τρεῖς καὶ τέταρτας ἀνδρας ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἷός τε ἦν τῶν τῇ μαγίδι τοδὶ (ἰδίᾳ? Val.) ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν μὴ ὑπεξιῶν τῆς τῶν θρόνων τάξεως. Καὶ πρῶτος εἰσῆλθε ὁ τοῦ Ἀττήλα ὑπέρτερος, κρατὶς πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακονούμενοι μετ' αὐτὸν σῖτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελεῖ δαίπνα κατεσκευάστω, κύκλοις ἐπικαίμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλῃ ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρατῶν. Μέτριον δὲ ἐκὺτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἐδείκνυ. Τοῖς γὰρ τῆς εὐωχίας ἀνδράσι κύλικας χρυσαῖ τε καὶ ἀργυραῖ ἐκαδίδοντο, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐκκύμα ξύλινον ἦν. Αἰτῇ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθῆς ἐτύγχανεν οὐσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλὴν τοῦ καθαροῦ εἶναι διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηωρημένον αὐτῷ ξίφος, οὔτε οἱ τῶν βαρβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοί, οὔτε τοῦ ἵππου ὁ χαλινός, ὥσπερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσοῖ ἢ λίθοις ἢ τινι τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. Τῶν δὲ ὄψων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πίναξιν ἐπιτιθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὸν δῖφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδοδομένην αὐτῷ

οἶνου πλήρη ἐξέπια κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σὺν εἶναι ἐπευξάμενος. Καὶ τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύτερος ἕκαστη τραπέζῃ ἐπατίθετο πίναξ ἑτέρα ἔχων ἐδώμα. Ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξαναστάντες τρόπῳ, αὖθις ἐκπλέοντες ἐκαθέσθημεν. Ἐπιγενομένης δὲ ἐσπέρας ὁπῶδες ἀνῆρθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττήλα παραλθόντες βάρβαροι ἄσματα κεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐτοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἀδόντας ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς εὐωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἤδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ τῶν πολέμων ἀναμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν, ἄλλοι δὲ ἐχώρουν ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡσθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἠναγκάζετο. Μετὰ δὲ τὰ ἄσματα Σκύθης τις παραλθὼν φρενοβλαβής, ἀλλόκοτα καὶ παράσημα καὶ οὐδὲν λογικῶς φεγγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας παρεσκεύασε παρελθεῖν. Μεθ' ὃν ὑπεισῆλθε Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος (vid. fr. 11)· ὁ γὰρ ἑδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἔλθειν παρέπεισεν, ὥς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαματὴν ἀποληφόμενον, ἦν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήδῃ περισπούδαστος ὢν. Ἀπολειοίπει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ παρὰ τοῦ Ἀττήλα δῶρον Ἀετίῳ πεμφθεῖς. Ἀλλὰ τῆς μὲν τοιαύτης διήμαρτεν Ἠλπίδος, τοῦ Ἀττήλα χαλεπήναντος, ὅτι γε δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπαυῆλθε. Τότε δὲ διὰ τὸν τῆς εὐωχίας καιρὸν παραλθὼν τῷ τε εἰδαι καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φωνῇ καὶ τοῖς συγκεχυμένως παρ' αὐτοῦ προφερομένοις ῥήμασι· τῇ γὰρ Αὔσονίῳ τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Γότθων παραμεινὺς γλώτταν πάντας διέχεεν καὶ ἐς ἄσβεστον ὀρμῆσαι γέλωτα παρεσκεύασε, πλὴν Ἀττήλα. Αὐτὸς

merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet. Sedenti autem Attilæ endeni modo, qui convivio intererant, pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilæ exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernæ recesserunt. Mensæ vero juxta Attilæ mensam erant erectæ, excipiendis tribus et quattuor, aut etiam pluribus convivis idoneæ, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensæ ferculis comode sumere posset. Deinde primus in medium accessit Attilæ minister patinam carnibus plenam ferens; post ipsum qui panem ministrabant et obsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima cœna præparata erat et in discis argenteis reposita, Attilæ vero in quadra lignea, et nihil præter carnes. Moderatum pariter in reliquis onibus acce præbebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur; Attilæ poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque ejus ensis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque ejus equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia quacunque re pretiosa erant ornata. Ut obsonia primorum ferculorum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum ad sedem

suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini plenam, servato priore ordine, Attilam saluum et incolumem precatus, ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova fercula cuique mensæ sunt illata, quæ alia continebant esculenta, ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedissent, eodem modo surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere, facibusque accensis, duo Scythas coram Attila prodierunt, et versus a se factos, quibus ejus victorias et bellicas virtutes canebant, recitarunt. In quos convivæ oculos defixerunt; et alii quidem versibus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis manabant lacrimæ, quorum corpus artate debilitatum erat et vigor animi quiescere coquebatur. Post cantus et carmina Scythæ nescio quis mento captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia effundens risum omnibus commovit. Postremo Zerkon Maurusius intravit. Edeon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret, omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc enim, quum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eamque in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missa, reliquerat. Sed hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensuit, quod ad sua remigrasset. Itaque tunc accepta festivitatis occasione, progressus et forma et habitu et pronuntiatione et verbis confuse ab eo prolatis, Romanæ Honorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes latitia implevit, et effecit ut in vehementem risum prorumpere. Sed Attilas

γὰρ ἔμενεν ἀστεμφής καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ οὐδὲν οὔτε λέγων οὔτε ποιῶν γέλωτος ἔχοντα ἑφαίνετο, πλὴν οἷον τὸν νεώτατον τῶν παίδων (Ἡρῆς δὲ ὄνομα τούτῳ) εἰσιόντα καὶ παρεστῶτα εἶλε τῆς παραιδίας, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὀμμασι πρὸς αὐτόν. Ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων ὀλιγωροῖτο, πρὸς δὲ ἐκείνον ἔχοι τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος βάρβαρος, συνιστὶς τῆς Αὐσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μοι βηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπὼν, ἔφασκε τοὺς μάντις τῷ Ἀττῆλᾳ προηγορευμέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γένος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστήσεσθαι τούτου. Ὡς δὲ ἐν τῷ συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βουλευθέντες τῷ πότῳ προσκαρτερῖν.

Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἤλθομεν, χρῆναι ἡμᾶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τηνάλλως τρίβειν τὸν χρόνον. Καὶ ὅς ἔφη ἐθέλει καὶ τὸν Ἀττῆλαν ἀποπέμψειν ἡμᾶς. Καὶ μικρὸν διαλιπὼν ἅμα τοῖς λογάσις ἐβουλεύετο περὶ τῶν Ἀττῆλᾳ δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθησόμενα συνέταττε γράμματα, ὑπογραφῶν αὐτῷ παρόντων καὶ Ῥουσιχίου, ἀνδρὸς ὀρμωμένου μὲν ἐκ τῆς ἀνω Μυσίας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρβάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διαπονουμένῳ συντάξει. Ὡς δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδείχθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως τῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παίδων, ἐν τῇ Ῥατιαρίας ἀνδραποδισθέντων ἀλώσει. Καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν οὐκ ἀπηγόρευσε λύσειν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σφᾶς ἐβούλετο χρήμασιν ἀπαιπολᾶν. Ἡμῶν δὲ ἔλειν αὐτοὺς

τῆς τύχης ἱκετεύσαντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, δίδω τε πρὸς τὸν Ἀττῆλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίῃς διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥείκην (leg. καὶ Κρέικα, πρὶ supra) ἡ τοῦ Ἀττῆλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμαι τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς παρεκάλει. Καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔθνους λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. Ἐδεξιοῦτο δὲ ἡμᾶς μαιλιχίῳ τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδίων παρασκευῇ. Καὶ ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπίνοντα περιβαλὼν καὶ φιλήσας ταύτην ἐδίδετο. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐλθόντες ἐς ὕπνον ἐτράπημεν. Τῇ δὲ ὕστερα ἐπὶ συμπόσιον αὐθις ἡμᾶς Ἀττῆλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ ἐς τὴν εὐωχίαν ἐτράπημεν. Συνέβαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν παίδων ἥσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὡθάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα πρὸς πατρός. Παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγοις φιλοφρονούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ περιελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ, ὅς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφῶς χάριν, δίδοναι ἦν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. Παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θεοδοσίον ἅμα τοῖς σταλεῖσι παρὰ τοῦ Ἀττῆλα πρέσβεσιν ἀφικόμενος ὁ Κωνσταντῖος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις ἔφησεν ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασιλεὺς, καὶ Σατορνίλου περιουσίᾳ καὶ γένει κοσμουμένου θυγατέρα

semper eodem vultu, omnis mutationis expert, et immotus permansit, neque quicquam facere aut dicere, quod jocosum aut hilaritatem prae se ferret, conspectus est: praeterquam quod junioem ex filiis introeuntem et adventantem, nomine Ernas, placidis et latis oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero quum admirarer, Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum adjicere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinae linguae usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quae dicerentur, vulgatorum, dixit vates Attilae vaticinatos esse, ejus genus, quod alioquin interituum foret, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis compotationi indulgendum esse rati, exivimus.

Die exorto, Onegesium adivimus dicentes, nos dimitti oportere, neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in ea esse voluntate, et nos dimittere consiluisse respondit. Itaque non multo post consilium procerum de his, quae Attilas statuerat, habuit, et litteras, quae imperatori redderentur, digessit. Aderant enim quorum curae epistolas scribere incumbere, inter quos erat Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, quum dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis navabat. Dimisso concilio, ab Onegasio precibus contendimus, ut Sylla uxori et ejus liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariae una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitueret. Et vero ab his libe-

randis minime abhorrebat, sed eorum libertatem magna pecuniae summa a nobis emptam volebat. Itaque nos eum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunae ratione, praesentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et ejus filios dono ad imperatorem misit. Interca Creca, Attilae uxor, in aedes Adamis, qui ejus res domesticas curabat, nos ad coenam invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiae principibus comiter excepti sumus et jocundis sermonibus et magnifico epularum apparatu. Tum unusquisque eorum qui aderant, surgens, Scythica comitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A cena nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad coenam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilae in ejus thoro una cum ipso accubebat, sed Oebersius, ejus patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans imperatori dicere jussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilae legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus et genere clari et ornati, se illi nuptui daturum

εἰρήκῃ δώσειν. Τὸν δὲ Σατορνίλιον ἀνηγήκει Ἀθηναῖς ἢ καὶ Εὐδοκίαν· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. Ἐς ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ συνεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν Ζήνων, ὑπατικὸς ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύρων δύναμιν, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντινίου κατὰ τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. Τότε δὲ τῶν ἐν τῇ ἑοῦ στρατιωτικῶν ἀρχῶν ταγματῶν ὑπεξάγει τοῦ φρουρίου τὴν κόρην, καὶ Ῥούφω τινὶ, ἐν τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυᾷ. Ταύτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντῖος ἰδεῖτο τοῦ βαρβάρου, ἐνυδρισμένον αὐτὸν μὴ περιορᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθείσαν ἢ καὶ ἄλλην αὐτῇ οἰδοσθαι γαμητὴν φερνὴν εἰσοίσουσιν. Παρὰ τὸν τοῦ δειπνοῦ τοῖνον καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ βασιλεύοντι τὸν Μαξιμῖνον ἐκέλευε, μὴ γρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ τὸν Κωνσταντῖον ἐλπίδος διαμαρταίν'· οὔτε γὰρ βασιλεῖ (βασιλικόν; Β.; πρέπειν suppl. N.) τὸ ψεύδεσθαι. Ταῦτα δὲ ὁ Ἀττίλας ἐνετέλλετο, ὑποσχομένου Κωνσταντίου χρήματα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλούτων αὐτῷ παρὰ Ῥωμαίοις κατεγγυηθεῖη γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξεληθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμερῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείσθημεν δώροις τοῖς προσέχουσι τιμηθέντες· ἔπειτα δὲ ὁ Ἀττίλας καὶ Βέριχος τὸν ἡμῶν ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθέντα, ἀνδρα τῶν λογάδων καὶ πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἀρχόντα, παρὰ βασιλέα πρεσβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν, εἰς δὴ πρέσβυν, [δῶρα] παρὰ Ῥωμαίων δέξασθαι [βουλούμενος]. Ποιουμένων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ πρὸς κώμην καταλυσάντων τινὶ, ἤλω Σκύθης ἀνὴρ καττοκοπῆς ἕνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον

διαβελήκως χεῖραν καὶ αὐτὸν Ἀττίλας ἀνασκολοπισθῆναι παρεκλεύσατο. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ οἱ ἑτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἀνδρες οὗοι τῶν παρὰ Σκύθαις δουλευόντων ἦγοντο, ὁπίσω τῷ χεῖρε δεδεμένοι, ὡς τοὺς κατὰ πολέμον ἀνελόντας δεσπότας· καὶ ἐπὶ ζύλων δυοῖν κεφαλὰς ἔχοντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμβαλόντες ἀνεσταύρωσαν. Ἐρ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήμεν, ὁ Βέριχος ἀκοινώνει τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἥσυχός τις καὶ ἐπιτήδειος ἐνομιζέτο. Ὡς δὲ τὸν Ἰστρον ἐπερσιώθημεν, ἐν ἔχθρῳ ἡμῖν ἐγένετο μόρα διὰ τινὰς ἐώλους προφάσεις ἐκ τῶν θεραπόντων συνενεχθείσας. Καὶ πρότερον μὲν τὸν Ἰππον ἀφείλετο, ὃν τὸν Μαξιμῖνον δωρησάμενος ἦν. Ὁ γὰρ Ἀττίλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογάδας παρεκλεύσατο δώροις τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονήσασθαι, καὶ ἕκαστος ἐπιπόμπῃ Ἰππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριχος. Ὀλίγους δὲ λαβὼν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλῶσαι ἐκ τῆς μετριοτήτος ἰσπουδακῶς. Τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν Ἰππον, καὶ οὔτε συνοδοιπορεῖν οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠνέσχετο· ὥστε ἡμῖν ἐν τῇ βαρβάρων χώρα γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προελθεῖν. Καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδριανοῦ πόλιν τὴν πορείαν ἐποιησάμεθα. Ἐν ᾗ εἰς ναπαυσάμενοι ἐς λόγους ἦλθομεν τῷ Βερίχῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς σιωπῆς κατεμεμψάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικοῦσιν οὐδέν. Θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίαις καλέσαντες ἐξωρμήσαμεν. Καὶ τῷ Βιγίλῃ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἱπαναζευγνύοντι, καὶ τὰ παρὰ Ἀττίλα ἡμῖν τῆς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀποκρίσεως εἰρημένα ἀρηγησάμενοι, τῆς

promiserat. Saturninum autem interemerat (an. 444 sec. Chron. Marcellini) Athenais seu Eudocia, uxor Theodosii (utroque enim nomine vocabatur), neque imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consilarem, licuit. Is, magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quo tempore bello premebatur (an. 442?), præsidio fuerat. Tunc vero quum orientalium exercituum dux esset, puellam custodia eluxit, et Rufo cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtracta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumeliam negligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quæ erepta fuerat, aut etiam alia, quæ dotem afferret. Quamobrem per cuncto tempus barbarus Maximinum imperatori dicere iussit, non oportere Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab imperatoris dignitate alienum videri, mendacem esse. Hæc Attilas Maximino mandavit, propterea quod Constantius illi pecuniæ summam pollicitus erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret.

Sub noctem a cœna discessimus. Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus. Attilas quoque Berichum, virum e Scythiæ primoribus, multorum vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco sedebat, nobiscum legatum ad imperatorem misit tum alias ob causas, tum vero, quod eum legatum donis Romanorum ditari vellet. Nobis autem iter conficiantibus et in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Romanis explorandi gratia in barbaram regionem descen-

derat, quem crucis supplicio affici Attilas præcepit. Postridie etiam dum per alios viros progredereur, duo, qui apud Scythas serviebant, manibus vincti post terga traherantur, quod iis, quos belli casus dominos fecisset, vitam eripuissent. Hos affixis amborum capitibus in lignis quæ antennas habebant suspenderunt. Berichus vero, quamdiu Scythiam peragravimus, eadem via nobiscum iterat, et placidus et amicus visus erat. Ut Istrum trajecimus, propter quasdam vanas causas, a servis ortas, non inimicorum loco habuit. Et primum quidem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Etenim Attilas omnes Scythiæ principes, qui in ipsius comitatu erant, donis Maximinum ornare jussit, et unusquisque certatim illi equum miserat, inter quos et Berichus. At ille quum inoderationis gloriam sibi comparare studeret, ex equis oblatis paucos acceperat, reliquos rejecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademittit, neque deinceps eadem via ire aut cornari nobiscum voluit. Itaque hospitalitatis tessera, in barbara regione contracta, eo usque progressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit. In hac civitate quiescentes, Berichum cursus allocuti cum eo, quod tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ullam fuisse causam cur nobis irascetur, quandoquidem in nulla re eum offenderamus. Itaque eo placato et ad ornatum invitato, ab Adrianopoli movimus. In itinere Bigitam, qui in Scythiam revertebatur, obvium habuimus: quo elocto, quæ Attilas ad legationem nostram responderat, ceptum iter con-

ἐπανέδου εἰχόμεθα. Ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρεγενόμεθα, μεταβελῆσθαι μὲν φόμεθα τὸν Βέριχον τῆς ὁργῆς· ὅς δὲ τῆς ἀγρίας οὐκ ἐπελέληστο ρύσεως, ἀλλ' ἐς διαφορὰς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν Μαξιμίνον, ὡς ἔφησεν εἰς τὴν Σκυθικὴν διαβάς τὸν Ἀρεόβινδον καὶ τὸν Ἀσπαρα, ἀνδρας στρατηγούς, μηδεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχειν μοῖραν, καὶ ὡς ἐν ὀλιγωρίᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποιήσατο, τὴν βαρβαρικὴν ἐλέγξας κουφότητα.

ΛΟΙΟΥΣ Δ'.

Ἀναξεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν εἰς τὸν Ἀττίλαν τόποις διατρίβειν συνέβαινεν ἀρικόμενον περιστάντες εἶχον (συνεῖχον Ν.) οἱ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένοι βάρβαροι, καὶ τὰ χρήματα, ἅπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκόμιζεν, ἀφείλοντο. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττίλαν ἦγον, καὶ ἀνηρωτᾶτο οὗτου χάριν τοσοῦτον φέροι χρυσίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοίας εἶναι, ὥστε μὴ ἐνδεία τροφῶν ἢ ἱππῶν σπάνει, ἢ καὶ τῶν φορτηγῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἐκδρανήθენტων ὁδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρεσβείας σπουδῆς· παρεσκευάσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὦνῃν, πολλῶν κατὰ τὴν Ῥωμαίων δεηθέντων αὐτοῦ, τοὺς σφίσι προσήκοντας λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττίλας « ἀλλ' οὗτοι, » ἔφη, « σὺ πονηρὸν θηρίον, » τὸν Βιγίλαν λέγων, « τὴν δίκην σοφίζόμενος λήσεις, οὐδὲ ἴσται σοι πρόφασις ἱκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν, μελζονος μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑπαρχούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἱππῶν καὶ ὑποζυγίων ὦνθησομένων, καὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων λύσεως, ἣν σὺν Μαξιμίνῳ παρ' ἐμὲ ἀρικόμενῳ ποιεῖν ἀπηγόρευσα. » Ταῦτα εἰπὼν τὸν υἱὸν (ἣν δὲ καὶ τῷ Βιγίλᾳ τότε πρῶτον ἐς τὴν βαρβάρων ἀκολουθητικὴν χώραν) ἔρει

καταβληθῆναι παρεκλεύσατο, εἰ μὴ φθάσας εἰποι ὅτι τὰ χρήματα καὶ δι' ἣν αἰτίαν κομίζεαι. Ὁ δὲ ὡς ἐθεάσατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα, ἐς δάκρυά τε καὶ ὀλυφурμούς ἐτρέπη, καὶ ἀνέβόα τὴν δίκην ἐπ' αὐτὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νῆον τὸν ἀδικούντα οὐδέν. Καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκωνι καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συνεχῶς δὲ ἐς ἱερίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναρθεῖναι, διαφεθῆναι δὲ τὸν παῖδα. Γνοὺς δὲ ὁ Ἀττίλας ἀπὸ τῶν Ἐδέκωνι εἰρημένων μηδὲν διαφεῦσθαι τὸν Βιγίλαν, ἐν δεσμοῖς εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν παῖδα ἐκπέμψας ἑτέρας αὐτῷ πεντήκοντα χρυσίου λίτρας ὑπὲρ τῶν σφετέρων κομίσαι λύτρων. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐπανήκει. Ἐπειπε δὲ καὶ Ὀρίστην καὶ Ἡσλαν ὁ Ἀττίλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου.

9.

Jornandes De reb. Get. c. 34: *Ad quem in legationem remissus a Theodosio juniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibistamque et Uriccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vitlicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum in quo rex Attila morabatur, accessimus: vicum, inquam, ad instar civitatis amplissimæ, in quo lignea moenia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset junctura tabularum comprehendi. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Area vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostende-*

tinuavimus. Ut Constantinopolim venimus, Berichum existimabamus iram abjecisse, sed agrestis et feræ suæ naturæ minime est oblitus. Nam Maximinum insimulavit dixisse, quum in Scythiam transisset, Areobindi et Asparis, exercituum ducum, auctoritatem apud imperatorem nullius esse ponderis, et quum barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum gesta in nullo pretio habuisse.

E LIBRO QUARTO.

Reversum Bigilam, quum in iis locis advenisset, ubi tum Attilas commorabatur, circumstantes barbari ad id præparati comprehenderunt, et manus in pecunias, quas Edeconi afferebat, injecerunt. Quum ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quæsit, cujus rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessariorum inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturæ aptorum penuria, quæ per longa itinera deperissent, a studio obeundarum legationum avocaretur. Præterea ad redemptionem captivorum pecuniam paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petiisse, ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas: « Sed neque jam, o turpis bestia (Bigilam appellans), ullum tibi tuis cavillationibus iudicii

subeundi patebit effugium: neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicii evitare possis. Longe enim major summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel jumentorum, vel liberationem captivorum, quam jamdudum Maximino, quum huc venerat, interdixi. » Hæc dicens, filium Bigilæ (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi jubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium morti addictum, ad lacrimas conversus, sua implorare, et ensen in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quæ a se, ab Edecone, ab eunucho et imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Quum autem Attilas ex his, quæ Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspicere, in vincula duci præcepit, e quibus non prius eum exsolutorum minatus est, quam ejus filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro liberatione sua exsolvisset. Et Bigilas quidem in vincula est conjectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Eslam Constantinopolim.

ret. Hæc sedes erant Attilæ regis barbariam totam tenentis : hæc captis civitatibus habitacula præponebat. Hæc jungenda iis quæ legimus fr. 8, pag. 85.

10.

Idem ib c. 35 : Qui [Attila] quomodo hujus esset naturæ, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, sacer apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquit, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur : tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossumque protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. Paucis hæc indicata in fr. 8, p. 91. Adde alterum de Hunnis locum, ubi Priscus laudatur ap. Jornand. c. 24 : Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus advenere. Quorum natio sæva, ut Priscus historicus refert, in Mæotide palude ulteriorem ripam insedit, venatione tantum, nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit.

[11.]

[Suidas : Ζέρκων, Σκύθης οὕτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυίαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὀφθαλμοῦ παρέρχων (βραχὺς γάρ τις ἦν, κυρτός, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν ῥίνα τοῖς μυκτῆρσι παραφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολῆν), Ἀσπαριτῷ Ἀρδαβουρίῳ ἰδοδωρήτο, καὶ ὅν ἐν Αἰθιόπῃ διέτριβε χρόνον. Ἦλθον δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακίαν ἐμβαλόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤχθη Σκύθας, καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἔναγχεν ὄφιν· ὁ δὲ Βλήδας ἤσθη λίαν αὐτῷ φηγ-

11.

Zercon, Scythia sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis deformitatem, et quod vocis balbutio ipsoque aspectu risum movebat (nam brevis erat, gibbosus, distortis pedibus, et mirum in modum simus, ita ut nasum o paribus tantum cognosceres), Aspari, Artaburii filio, tum in Libya commoranti, donatus est. Captus autem erat, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scythas regios est perductus : quorum Attila ne aspectum quidem hominis tulit, Bledas vero supra modum eo delectatus est loquente ridicula tantum, et si non loqueretur, insolentius incedente corpusque jactante. Aderat autem ipsi et epulanti et ad bellum proficiscenti, in expeditionibus arma assumens ad risum movendum facta. Quamobrem etiam Bledas tanti cum fecit, ut fuga elapsus cum Romania captivis, neglectis ceteris, summa cura quæri jussit : captum autem et

χομένῳ οὐ μόνον γέλωτος ἄξια, εἰ δὲ μήγε, καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινεῖν τὸ σῶμα· συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχομένῳ καὶ ἐκστρατεύοντι, πεποιτημένην πρὸς τὸ γελοιότερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις πανοπλίαν. Διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιούμενος μετὰ αἰχμαλώτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν ἄλλων κατωλιγώρησεν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀναζητεῖσθαι προσέταξεν. Καὶ ἄλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα ἐν δαιμοῖς ἰδὼν ἐγέλασε. Καὶ καθυφαίης τῆς ὀργῆς ἐκυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ οὗτου χάριν νομίζοντες τὰ Ῥωμαίων τῶν παρὰ σφίσι ἀμείνονα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμάρτυμα μὲν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον τὸ μὴ γαμετὴν αὐτῷ δεδόσθαι. Τῷ δὲ γέλῳτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑπαχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν ἐν γεγονότων καὶ τῇ βασιλίδι διακονησάμενων, ἀτόπου δὲ τινος πράξεως ἕνεκα οὐκέτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. Καὶ οὕτω διετελεῖ ἀπαντα τὸν χρόνον τῷ Βλήδᾳ συνών, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευταίην Ἀττήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν Ἰσπερίων Ῥωμαίων ὄψρον τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρξ ἐπεψεν.] Hæc, si recte Prisco vindicavit Valesius, jungenda cum fr. 8, p. 92, ubi de Zercone isto jam vidimus. Pro Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίῳ recte Niebubrius emend. : Ἀ. τ. Ἀρδαβουρίου; sed non erat cur verteret : patri Ardaburii (quæ vocis πατρὶς omissio insolens, adeo ut vulgatam intactam reliquerit Bernhardyus); nam duo sunt Ardaburii, alter pater, alter filius Asparis. V. Tillemont. VI, p. 105 et passim.

12. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. gent. p. 38. 39 : Ὅτι ζωραθέντα τὸν Βιγίλαν ἐπιβουλευόμενον τῷ Ἀττήλᾳ, καὶ τοῦ χρυσίου τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ Χρυσάφου τοῦ εὐνούχου σταλείσας ἀρελομένου (ἀρελούμενος Class.), παρευθὺς Ἰπαιπιν Ὀρέστην καὶ Ἡσλιν ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου, ἐντελλόμενος τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ περ ἐμβαδλήκει Βιγίλας τὸ χρυ-

ad se adductum in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugæ quaesivit, et cujus rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero respondit se quidem peccasse, quod fugisset; sed peccati causam se habere, quod nulla uxor ipsi data fuisset. Tunc Bledas in majorem risum prorumpens uxorem ipsi dedit, unam de nobilibus, quæque fuerat de reginæ ministris, sed ob peccatum quoddam ad illam non amplius accedebat. Hoc igitur pacto cum Bleda vixit perpetuo. Post ejus vero mortem Attila Aetio, Romanorum occidentalium duce, Zerconem dono mittit; isque ad Asparem misit.

12.

Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablatis ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, ex templo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, jussitque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod

εἶον Ἐδῆκωνι δοθησόμενον, τῷ σφετέρῳ περιθέντα τραχήλῳ ἔλθειν τε παρὰ βασιλέα, καὶ αὐτῷ ἐπιδείξαντα καὶ τῷ εὐνούχῳ ἀνερωτᾶν εἴγε αὐτὸ ἐπιγινώσκουσιν; τὸν δὲ Ἡσάλαν λέγειν ἀπὸ στόματος, εὐ μὲν γεγονότος εἶναι πατὴρ τὸν Θεοδοσίον παῖδα, εὐ δὲ καὶ αὐτὸν φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδίουχον διαδεξάμενον διαφυλάξαι τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδοσίον ἐκπεπτωκότα δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑφιστάμενον. Οὐ δίκαιον οὖν ποιῆ τῷ βελτίονι καὶ ὃν αὐτῷ ἡ τύχη δεσπότην ἀνέδειξεν, ὥς πονηρὸς οἰκίτης λαθριδίως ἐπιτιθέμενος. Οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν εἴη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων, εἰ μὴ γε τὸν εὐνούχον ἐκπέμψαι πρὸς κόλασιν. Καὶ οὗτοι μὲν ἐπὶ τοῖσδε ἐς τὴν Κωνσταντίνου παραγέγοντο· συνηνέχθη δὲ τὸν Χρυσάφιον ἐξαιτεῖσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μαξιμίνου γὰρ εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν ἀπαγγελλαντος χρῆναι βασιλέα πληροῦν τὴν ὑπόσχασιν, καὶ τῷ Κωνσταντίνῳ τὴν γυναῖκα δίδοναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλὴν ἑτέρῳ κατεγγυηθῆναι οἶόντε ἦν (εἶναι B.)· ἡ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεῶσαι (ἐκδοῦναι δώσει; Bekk.) δίκας, ἡ τοιαῦτα τὰ βασιλέως εἶναι, ὥστε μὴδὲ τῶν σφετέρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὧν συμμαχίαν, εἴγε βούλοιτο, ἔτοιμον εἶναι περσεχεῖν. Ἐδήχθη τε ὁ Θεοδοσίος τὸν θυμὸν, καὶ δημοσίαν τῆς κόρης οὐσίαν ποιῆ.

13. (449. Theodos. an. 42.)

Exc. De leg. Rom. p. 71. 72 : "Οτι ὑπ' ἀμφοτέρων, Ἀττήλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰτούμενος ὁ Χρυσάφιος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστήκει. Πάντων δὲ αὐτῷ εὐνοίαν

Edeconi daretur, conjecerat, collo imposita, in conspectum imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nosset; deinde Eslam hæc verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis esse filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem ejus Munduchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosium tradita a patre nobilitate excidisse, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur justam rem facere eum, qui præstantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dedit, tanquam servus improbus clandestinas insidias paret. Neque se prius criminari illum eo nomine destitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit ut Chrysaphius a Zenone ad pœnam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere imperatorem promissis stare, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare; hanc enim, invito imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, pœnas datorum fuisse, aut eo imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum esse. Sed Theodosius iracundiam suam palam faciens bona puellæ in publicum redegit.

13.

Hinc Attilas, illinc Zeno Chrysaphium ad pœnam deposcebant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis,

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

τε καὶ σπουδὴν συνεισφέροντων, ἰδὲ καὶ παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβεύεσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἀρχόντα τελῶν καὶ τὰς συνθήκας τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μαγίστρου τιμὴν (ἀρχὴν mago Hæsch.) ἀρξάντα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις εὖν ἐκείνῳ καταλεγόμενον, οἱ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασι πάσας. Συνεπέμπετο δὲ Ἀνατόλιῳ Νόμος οὐ διὰ μέγεθος τῆς τύχης μόνον, ἀλλὰ ὥς καὶ τῷ Χρυσάφῳ εὖνους ὦν καὶ φιλοτιμία τοῦ βαρδάρου περιεσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ τὸ μὴ φεῖσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἱσπουδακότι. Καὶ οὗτοι μὲν ἐστὲλλοντο τὸν Ἀττήλαν ἀπάγοντες τῆς ὁργῆς καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεσι διαφυλάττειν πείσοντας, λέγοντες δὲ καὶ, ὥς τῷ Κωνσταντίνῳ κατεγγυηθήσεται γυνὴ οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσίᾳ· ἐκείνην γὰρ μὴ βεβούλησθαι, ἀλλ' ἑτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἀκουσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι ἀνδρὶ. Ἐπεμπε δὲ καὶ ὁ εὐνούχος τῷ βαρδάρῳ χρυσίον, ὥστε αὐτὸν μελιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

14. (449. Theodos. an. 42.)

Ibidem p. 72 : "Οτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἰστρον περαιωθέντες ἄχρις τοῦ Δρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἐς τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοῖ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττήλας, ὥστε μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρίβεσθαι διαστήματι, ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποίησατο ἔντευξιν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπερηφάνως διαλεγθεὶς ὑπήχθη τῷ πλῆθει τῶν δώρων, καὶ λόγοις προσ-

visum est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum: Anatolium quidem magistrum militum presentalem, et qui pacis cum barbaro initæ conditiones proposuerat; Nomum vero magistri dignitatem gerentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum, quæ dignitas ceteris omnibus antecellit. Misus vero est cum Anatolio Nomus non solum propter fortunæ amplitudinem, sed etiam quia erat benevolus in Chrysaphium animo, et liberalitate sua barbarum subacturus esset, et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi proposuerat, minime pecunias parcebat. Et illi quidem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis conditiones observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nuptum datum iri puellam minime Saturnini filie genere et opibus inferiorem. Illam enim minime gratum hujusmodi matrimonium habuisse: itaque secundum legem alteri nupsisse. Nec enim apud Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et eunuchus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

14.

Anatolius et Nomus, Istro transmissi, ad Dreconem fluvium (sic enim appellant) usque in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defatigarentur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum æquior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum

ηέσι μαλαχθεῖς φυλάττειν τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ἐπώμυντο συνθήκαις, ἀνχωρεῖν δὲ καὶ τῆς τοῦ Ἰστρω ὀριζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα εἶτι παρέχειν περὶ φυγάδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γε Ῥωμαῖοι αὐτῆς ἐτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δέξοιντο. Ἡρίει δὲ καὶ Βιγίλαν, τὰς πεντήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας δεξάμενος (ταύτας γὰρ αὐτῷ ἐκακομίκει ὁ παῖς σὺν τοῖς πρέσβεισιν ἐς τὴν Σκυθικὴν διαβάς), καὶ αἰχμαλώτους ἀνευ λύτρων ἀφῆκε πλείστους, Ἀνατολίῳ καὶ Νόμῳ χαριζόμενος. Δωρησάμενος δὲ καὶ ἵππους αὐτοῖς καὶ θηρίων δорὰς, αἷς οἱ βασιλεῖοι κοσμοῦνται Σκύθαι, ἀπέπεμπε, συμπέμψας καὶ τὸν Κωνσταντίον ὥστε αὐτῷ βασιλεῖα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν. Ὡς δὲ ἐπανῆλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε αὐτῶν, τὰ τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεβλήθη, κατεγγράφη τῷ Κωνσταντίῳ γυνὴ γαμετὴ Ἀρματίου γενομένη, παιδὸς Πλίνθου τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις στρατηγήσαντος καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν ἀρξάντος. Συνεδεδόχαι δὲ τὸν Ἀρμάτιον ἐς τὴν Λιβύαν διαβάντα ἐπὶ τῇ πρὸς Αὐσοριανοὺς μάχῃ εὐημερῆσαι μὲν ἐν τῷ πρὸς ἐκαίνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. Οὗ δὲ τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διαπρέπουσαν, ἐπεισεν ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. Οὕτω καὶ τῶν πρὸς Ἀττήλαν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδοσίος ἐβδόμῃ, μὴ ποτε καὶ Ζήνωνι τυραννίδι ἐπιθήσεται.

Quod apud Suidam v. Θεοδοσίος legitur de Theodosio II ejusque regno judicium, non e Prisco (ut Niebubrius putavit), sed ex Johanne Antiocheno depromptum est, uti liquet ex collatis Exc. Peiresc. p. 850.—Accedimus in seqq. ad tempora Marciani imp. De his cf. Euagrius Hist. Eccl. II, 1 : Μαρκιανὸς τοίνυν καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ Πρίσκῳ ἱστορεῖται τῷ βῆτορι.

conventiones juravit; omni se regione trans Istrum, tanquam Romanorum juris ditionisque cedere, neque porro imperatori de profugis reddendis molestum futurum, modo Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent. Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris, quas Bigilae filius cum legatis in Scythiam veniens attulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quamplurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythiae regis ad ornatum uluntur, dimisit. Comitum illis addidit Constantium, ut imperator ipsi se confirmaret, quae verbis promiserat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta retulerunt, Constantio nuptiae datur quondam uxor Armatii, filii Plinthae, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et consulatum inerat. Armatius in Libyam profectus acie cum Ausorianis decertaverat et prospere pugnavat; mox morbo correptus vitam finierat. Ejus uxori, genero et divitiis conspicuo, post mariti obitum imperator nubere Constantio persuaserat. Sed sopitis omnibus ad hunc modum cum Attila controversia, Theodosium novus timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet.

15.

Quum primum Attilae nuntiatum est, Marcianum post

15. (450. Marciani an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 39. 40 : Ὅτι ὡς ἡγγέλθη τῷ Ἀττήλᾳ, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαϊκῇ παρεληλυθέναι βασιλείᾳ μετὰ τὴν Θεοδοσίου τελευτὴν, ἡγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας πέρα γεγεννημένα, πρὸς μὲν τὸν ἱσπερίων Ῥωμαίων ἑσταλλὰ τοὺς διαλεξιμένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖσθαι, ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεγύησε· τιμωρήσιν γὰρ αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκήπτρα. Ἐπειπε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἐφῶους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων ἕνακα. Ἀπράκτων δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπανελθόντων πρέσβειων — οἱ μὲν γὰρ τῆς Ἑσπερίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν αὐτῷ ἐς γάμον εἰσεῖν μήτε δύνασθαι, ἐκδομένην ἀνδρὶ· σκήπτρον δὲ αὐτῇ μηδ' ὀφείλεσθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀρρένων ἡ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ἀρχή. Οἱ δὲ τῆς ἑω ἔφασαν οὐχ ὑποστήσασθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεοδόσιος ἔταξε· καὶ ἡσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσωσιν, πόλεμον δὲ ἀπειλοῦντι ὅπλα καὶ ἀνδρας ἐπ' αὐτῇ τῆς αὐτοῦ μὴ λειπομένους δυνάμεως. Ἐμερίζετο οὖν τὴν γνώμην, καὶ διηπόρει ποίους πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ εἶδομαι καλῶς τέως ἐπὶ τὸν μείζονα τρέπεσθαι πόλεμον καὶ ἐς τὴν ἱσπερίαν στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς Ἰταλιώτας, ἀλλὰ καὶ πρὸς Γότθους καὶ Φράγγους ἰσομένης, πρὸς μὲν Ἰταλιώτας ὥστε τὴν Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν, πρὸς δὲ Γότθους χάριν Γεζερίχῳ κατατιθέμενον. Cf. Tillemont. VI, p. 146 sqq. Jornandes c. 36.

16. (450. Marciani an. 1.)

Ibidem p. 40 : Ὅτι τῷ Ἀττήλᾳ ἦν τοῦ πρὸς Φράγγους πολέμου πρόφασις ἡ τοῦ σφῶν βασιλείως τελευτὴ

Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quae Honoriam accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potiebatur, misit qui contenderent, Honoriam nihil se indignum admisisse, quam matrimonio suo destinasset; seque illi auxilium laturum, nisi summa quoque imperii ei deferretur. Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi. Etenim qui Occidentis imperio praerat, respondit, Honoriam illi nubere non posse, quod jam alii nupsisset. Neque imperium Honoriam deberi: viro enim, non mulierum, Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratam habere tributum illationem, quam Theodosius consensisset: quiescenti munera largiturum; bellum minanti viros et arma obiecturum ipsius opibus non inferiora. Itaque Attila in varias distrahebatur sententias, et illi in dubio haerebat animus, quos primum aggrediretur. Tandem melius visum est ad periculosius bellum prius se convertere, et in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore non solum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis: cum Italis, ut Honoriam cum ingentibus divitiis secum abduceret; cum Gothis, ut Genserichi gratiam promeretur.

16.

Et Francos quidem bello lacestandi Attilae causa fuit re-

καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐκείνου παίδων διαφορά, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττίλαν, τοῦ δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγειν ἐγνωκότος· ὃν κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον (πρεσβευόμενοι conj. N.), μήπω οὐλοῦν ἀρχόμενον, ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιγεγραμμένην διὰ μέγεθος ὤμοις. Θετὸν δὲ αὐτὸν ὁ Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα καὶ πλείστα δῶρα δοῦς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ δμαρχίᾳ ἀπέπεμψε. Τούτων ἕνεκα ὁ Ἀττίλας τὴν ἐκστρατείαν ποιοῦμενος, αὐτῶν τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἀνδρᾶς ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐπεμπεν ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδόναι· εἶναι γὰρ αὐτῇ ἡρμοσμένην πρὸς γάμον, ταχυμῆριον ποιοῦμενος τὸν παρ' αὐτῆς πεμψέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπιδειχθῆσόμενον ἱσταίη· παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντινιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεως τῆς βασιλείας μέρος, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης μὲν παρὰ πατρός τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῇ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπαιρηθείσαν πλεονεξία. Ὡς δὲ οἱ ἱσπεῖριοι Ῥωμαῖοι τῆς προτέρας ἐχόμενοι γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῇ δεδωγμένων ὑπήκουον, εἶχετο μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν τὸ τῶν μαχίμων ἀγείρων πλῆθος.

17. (452. Marciani an. 3.)

Jornandes c. 42 : *Quum ad Romam animus fuisset ejus [Attilæ] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, removere, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Vesegothorum regis objicientes exemplum, veriti regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu non supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis.* Cf. Chron. Paschal. p. 587 Bonn. : Περὶ οὗ πολέμου (sc. Attilæ) συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Πρίσκος ὁ Θράξ.

18. (452 Marciani an. 3.)

Exc. De leg. Rom. p. 72. 73 : Ὅτι τοῦ Ἀττίλα

[τὸν] παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένον φόρον ζητοῦντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρέσβεις ἀπακρινάμενων, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, οὐκ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμήκει θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδόσιος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ καταγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφῳ ἐδεδώκει πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγγόνει. Τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηδείων ὁ Ἀπολλώνιος γεγονώς καὶ τὴν στρατηγίδα λαχὼν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττίλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. Καὶ τὸν μὲν Ἰστρον ἐπαραιοῦτο, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. Ἐν ὁρῇ γὰρ ἐκείνος ποιοῦμενος τὸ μὴ κεκομίσθαι τοὺς φόρους, οὕς ἐλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τετάχθαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσάμενον ἐδέχετο, τοῦ πέμψαντος καταλιγῶν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργον κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος. Τοῦ γὰρ Ἀττίλα μὴ προσιμένου τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἔλθειν βουλομένου, παρακαλουμένου δὲ πέμπειν ἄπερ αὐτῷ ἐκ βασιλείας δῶρα ἐκόμιζε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν· « Οὐκ αἰτεῖν προσῆκε Σκύθαις ἄπερ αὐτοῖς ἔστιν ἢ δῶρα ἢ σκύλα λαβεῖν· παραδελῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθήσεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιντο πρεσβευσόμενον, σκύλα δὲ, εἰ ἀνελόντες ἀφείλοιντο. Οὕτω μὲν οὖν ἀπραχτος ἐπανήει. « Hic videtur esse Apollonius qui postea consul fuit cum Magno (460). Sunt ad illum aliquot Theodoretī epistolæ (n. 73 et 303), qui etiam Rufi comitis meminit in ep. 79. » VALESIIUS. Plura de his vide ap. Tillemont. VI, p. 73. 99. 103. 293.

19. (452. Marciani an. 3.)

Exc. De legg. gent. p. 40 : Ὅτι ὁ Ἀττίλας μετὰ τὸ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδίσασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα

gum ipsorum obitus et de regno inter liberos controversia, quum major natu Attilam auxilio vocasset, Actium minor, quem Romæ vidimus legationem obeuntem, nondum sanguine efflorescente, flava coma, et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros effusis. Hunc etiam Aetius filii loco adoptaverat, et plurimis donis ab ipso et ab imperatore ornatum, initaque cum eo amicitia et societate dimiserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam poscerent; eam enim secum matrimonium pepigisse: cujus rei ut fidem faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradiderat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam jure paternum regnum pertineret, quo injusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prima sententia persisterent et Attilæ mandata rejicerent, ipse toto exercitu convocato majore vi bellum paravit.

18.

Quum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfacturos respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater

ejus, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Rufo collocarat, qui tunc in vivis esse desiderat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis, et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmissis Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas, ira aestuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contemptu ejus, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet ejus legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quæ ad eum ab imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, nisi daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expetere, quæ aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans dona his cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si intersecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

19.

Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum

ἀναζυγίας, τοῖς κρατοῦσιν τῶν ἐφ' ὧν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμόν τῆς χώρας κατήγγελλεν, ὥς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου.

20. (453. Marciani an. 4.)

Ibidem p. 40 : "Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνοῖς ἐπολέμει κατὰ τὴν Δαμασκόν· καὶ ἐκείσε παραγενομένου Μαξιμίνου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, εὗρον αὐτὸν τοῖς Σαρακηνῶν πρέσβεσι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

De Ardaburio locus, quem Prisco Niebuhrius vindicat, legitur apud Suidam : Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. Τούτῳ οὖν γέρας ἀριστιῶν ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἑῶν στρατοπεδάρχίαν. Καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἀνέσιν ἐτράπη καὶ βασιτῶν τὴν θηλυδριῶτιν. Ἐχαιρε γὰρ μέμοις καὶ θαυματοποιῶσι καὶ πᾶσι σκηνηκοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἡλόγει πάνπαν τῶν πρὸς εὐκλείαν τεινόντων. — Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γεγονότος, θᾶπτον δὲ ἐκδιωχόμενος, αὐτοκελεύστω γνώμῃ Ἀσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασιν. Prisco hæc tribui possunt, si ex iis quæ Priscus per plures libros de Ardaburio narrasse debet, pauca delibasse Suidæ auctorem statueris. De re cf. Tillemont. VI, p. 296 sq.

21. (453. Marciani an. 4.)

Exc. De leg. gent. p. 40. 41 : "Ὅτι Βλέμμυες καὶ

Νουβάδες ἡττηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων πρέσβεις παρὰ τὸν Μαξιμίνον ἐπιμπόν ἐξ ἀμφοτέρων ἐθνῶν, εἰρήνης πέρι βουλόμενοι σπένδισθαι. Καὶ ταύτην διατηρῆσαι ἐρασσαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμίνος τὴν Θηβαίων ἐγκαταμένοι χώραν. Τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπένδισθαι τοσούτῳ, ἤλεγον ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσαιν ὄπλα. Ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρεσβείας προσίετο λόγους, ἑκατοντούτεις ἔθεντο σπονδὰς· ἐν αἷς ἰδόκει Ῥωμαίων μὲν αἰχμαλώτους ἀνευ λύτρων ἀρεῖσθαι, εἴτε κατ' ἐκείνην, εἴτε κατ' ἑτέραν ἐφοδὸν ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαχθέντα ἀποδοθῆναι βοσκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι τὴν ἀποτίμησιν· δηήρους δὲ τοὺς (τριακοσίους κοπ. Ν.) εὖ γεγονότας παρὰ σφίσι δίδοσθαι πίστειν ἕνεκα τῶν σπονδῶν. Εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκώλυτον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰσιδος διάβασιν, τοῦ ποταμίου σχάρως Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧ περ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθεύεται. Ἐν βῆτῳ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἐς τὴν οἰκίαν διακομίζοντες τὸ εἶδον, πάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμενοι ἐς τὴν νῆσον ἀποσιώζουσιν. Ἐμπεδωθῆναι τοίνυν ἐν τῷ [ἐν] Φίλαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἰδόκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον εἶναι. Ἐπέμποντο μετεξέτεροι. Παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβάδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τιθέμενοι. Ἐγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν δηήρων παραδοθέντων (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων γεγονότων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο· οὐποτε γὰρ Νουβάδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ὡμήρευσαν παῖδες), συνενέχθη δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀνωμάλως διατεθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. Τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου τελευταίην μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε δηήρους ἀρεῖλοντο βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

20.

Ardaburius, Asparis filius, ad Damascum Saracenos debellavit. Eo Maximino duce et Prisco, hujus historici scriptore, advenientibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorum legatis de pace tractantem.

Ardaburius, Asparis fil., vir fortis et strenuus, barbaros Thraciam incursantes fortiter saepe repulit. Hunc imperator Marcianus præfectum exercituum Orientis creavit, quam dignitatem ob res præclare gestas præmii loco ei tribuit. Quum autem pacata omnia essent, vir bellis assuetus otio et muliebri ignavia indulgere cepit. Gaudebat enim nimis et præstigatoribus et bistrionibus scenicis, totosque dies sordis istiusmodi oblectamenti consumens, gloriæ suæ nullam omnino rationem habebat. — Quum Marcianus imperator bonus quidem fuisset, sed citius decessisset, Aspar propria voluntate effecit ut Leo ipsi succederet.

21.

Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandæ gratia miserunt,

quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente sordus icere, subjecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moturos arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, rejecta, centum annorum inducias fecerunt. His foederibus placuit captivos Romanos, qui et hoc et superiore prælio capti erant, sine ullo redemptionis pretio, liberos dimitti : pecora tunc abacta reddi, et consumptorum æstimationem restitui : ad firmandam fidem foederis obsides ex nobilioribus dari : liberam esse ipsi secundum antiquam legem ad templum Isklis tractionem, dum Egyptii curam cymbæ fluminis haberent in qua signum deæ impositum transveberetur. Certo enim tempore barbari statuam deæ, e templo in quo est collocata, domum importantes trajiciunt, et oraculis ab ea acceptis, rursus in insulam reducunt. Hanc pactionem Philis in templo affligi Maximino visum est, et ad eam rem missi [ex ejus necessariis] nonnulli. Affuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui foedera in insula deponerent. Fudero per scripto et obsidibus traditis (erant autem ex his, qui dominatum exercebant, aut ex filiis eorum; quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadum aut Blemmyum filii obsides apud Romanos fuerant), Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero

• De Nubis et Blemmyis sub Marciano devictis testatur Jordanes in libr. De success. regn. : *Cum Parthis et Vandalis omnia infestantibus pacem instituit, Attilæ minas compescuit, Nubades Blemmyasque Æthiopia prolapsos per Florum, Alexandrinæ urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus Rom.* Erat hic Florus non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per Ægyptum, ut ex Prisco docet Euagrius (II, 5). Hi a Procopio Νοῦβαι dicuntur, a Stephano Νοῦβαι et Νοῦβάδεις. — De Isi Philis culta loquitur etiam Marinus in Vit. Procli. Procopius Pers. I, p. 33 ait Nubas et Blemmyas Isim et Osirim colere. Adde et Servium in lib. VI Æn. (154), ex Seneca in libro De sacris et ritibus Ægyptiorum. Sed notandum est, quod ait Procopius in libro jam citato, Diocletianum scilicet, quum juxta Elephantinen insulam in Nilo reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis et barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communione amicitia coalesceret, unde et locum Philas vocavit. In quo fallitur Procopius. Philæ enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemæo. • VALESIIUS.

22. (453 Marcian. an. 4.)

Euagrius Hist. Eccl. II, 5 : Προτέριος δὲ τὴν ἐπισκοπὴν ψήφῳ κοινῇ τῆς συνόδου τῆς Ἀλεξανδρίων κληροῦται· ὃς ἐπειδὴ τὸν οὐκ εἰς κατελῆφαι θρόνον, μέγιστος καὶ ἀνύποιστος τάραχος τῷ δήμῳ διανέστη πρὸς διαφόρους κυμαινομένῳ γνώμας. Οἱ μὲν γὰρ Διόσκορον ἐπιζήτουν (οἳ περ εἰσὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις γίνεσθαι), οἱ δὲ Προτερίου μάλα γεννικῶς ἀντείχοντο, ὥς καὶ πολλὰ καὶ ἀνήκεστα προσελθεῖν. Ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῆναι τῆνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θεβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν δῆμον

ὁμοῖα κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων βολαῖς αὐτοὺς χρῆσασθαι. Τρέφασθαι τε τούτους ἀνὰ τὸ ἱερὸν τὸ παλαι Σαράπιδος, καὶ ἀναδραμόντας ἐκπολιορκῆσαι, καὶ πυρὶ ζῶντας παραδοῦναι. Ταῦτά τε τὸν βασιλεῖα μαθόντα δισχιλίους νεολέκτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπιτυχόντας οὐριοδρομῆσαι, ὥς ἀνὰ τὴν ἑκτην τῶν ἡμερῶν τῇ μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρίων προσσχεῖν πόλει. Κάντεῦθεν τῶν στρατιωτῶν περαινούντων ἐς τε τὰς γαμετάς καὶ θυγατέρας τῶν Ἀλεξανδρίων, τῶν προτέρων πολλῶν δεινότερα προσελθεῖν. Ὑστερόν τε δεηθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων ἡγουμένου, ὁμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν διάποντος ἀρχὴν, ἀνὰ τὴν ἐκποδορίαν ἀλισθῆντα· ὥστε καταπράξασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεῖου χορηγίαν, ἣν περ παρ' αὐτῶν ἀφῆρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θείαν καὶ ὅσα διὰ τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. Καὶ οὕτως τὸν Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντῃ τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι τε αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλῦσαι. Eadem narrat Nicephorus VIII, 15, qui etiam addit nonnulla de Serapidis templo, quæ fortasse e Prisco item fluxisse suspicatur Valesius.

23. (453.)

Jornandes c. 49 : *Id accessit mirabile, ut Marciano, principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adsistens, arcum Attilæ in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo telo multa præsumat. Hoc Priscus historicus vera se dicit attestatione probare.*

24. (456. Marcian. an. 7.)

Exc. De leg. Rom. p. 73 : Ὅτι Γεζερίχου τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλεύοντος Ἀβίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἑω Ῥωμαίων βασιλεὺς παρὰ τὸν Γεζερίχον τὸν τῶν Βανδῆλων ἀρχόντα πρέσβεις ἐσταλ-

de ejus obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

22.

Proterius communi totius synodi suffragio Alexandrinum episcopatum sortitur. Qui quum sedem suam capessivisset, ingens atque intolerabilis exortus est tumultus in civitate, populo in diversas sententias distracto. Alii enim Dioscorum requirebant, ut in hujusmodi occasionibus fieri solet; alii Proterium pertinaciter defendebant, adeo ut multa admodum gravia ac prope insanabilia inde profluxerint. Certe Priscus rhetor in Historia sua scribit, his temporibus venisse se Alexandriam ex provincia Thebaide, et populi multitudinem impetum in magistratus facientem vidisse. Quumque milites seditionem inhibere vellent, populum eos lapidibus appetivisse et in fugam vertisse: et quum milites in templum quod olim fuerat Serapidis se recepissent, populum eos illic obsedisse et vivos concremasse. Ea re cognita, imperatorem duo millia militum, qui recens conscripti erant, eo misisse:

qui secundo vento usi adeo prospere navigarunt, ut sexta post die ad magnam Alexandrinorum urbem appulerint. Deinde quum milites petulantius illuderent uxoribus et filiabus Alexandrinorum, multo graviora quam antehac perpetrata esse. Tandem vero populum in circo congregatum rogasse Florum, qui tunc dux rei militaris per Ægyptum, et præfectus simul erat Alexandriæ, ut præbitionem annonæ, quam ipsis ademeral, restitui curaret, balnea item et spectacula et quæcunque ipsis ablata fuerant ob seditionem ab ipsis concitatam. Florum vero, suasu et consilio Prisci, in conspectum populi prodixisse, seque id facturum promississe, atque ita seditionem brevi dissolvissse.

24.

Postquam Gensericus Romam vastaverat, imperioque Avitus potitus erat, Marcianus, Romanorum Orientalium imperator, ad Gensericum legatos misit, qui juberent eum ab Italia vastanda abstinere, et uxorem Valentiniani (Eudociam) et ejus filias (Eudoxiam et Placidiam) in captivitatem abdu-

λεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχεσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τὴν τε Βαλεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. Καὶ οἱ πρέσβεις ἐς τὴν ἑω ἄπρακτοι ἐπανήσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπεσταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζέριχος ὑπήκουσεν, οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναῖκας ἐδούλετο. Ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἕτερα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευσόμενον Βλήδαν ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος· τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν θρησκείας καὶ τοὺς Βανδήλους εἶναι συμβαίνει. Ὅς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀρίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐτοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβεῖα, αὐθαδεστέρων λόγων ἤπειτο, καὶ ἔρη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἰπερ ὑπὸ τῆς παρούσης εὐημερίας ἀρθεῖς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἑω Ῥωμαίων βασιλέα πρὸς πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσοι, τὰς βασιλείους μὴ λύων γυναῖκας. Ἄλλ' οὕτε ἡ τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ῥημάτων ἐπιείκεια, οὔτε δ' ἀπειληθεὶς φόδος μέτρια τὸν Γεζέριχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἄπρακτον γὰρ καὶ τὸν Βλήδαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐθις καὶ ἐς τὴν πρόσοικον αὐτῇ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμφάμενος πᾶσαν ἐδήλου. Ὁ δὲ Ἄδριτος ὁ τῶν ἱσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπρεσβεύετο καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζέριχον, τῶν παλαι αὐτὸν ὑπομιμνήσκων σπονδῶν, ἃς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν παρασκευάσασθαι, πλήθει τε οἰκείῳ πίσυνον καὶ τῇ τῶν συμμάχων ἐπικουρίᾳ. Ἐπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρικίον Ρεχίμιν ἐς τὴν Σικελίαν σὺν στρατῷ. Cf. Tillemont. VI, p. 300 et 276. Ex narratione de Vandalis Italiā et Siciliā diripientibus sumptus etiam fuerit locus Suidæ v. Χάρυδδης: Πρίσκος λέγει περὶ Χάρυδδους· « Παραπλεύουσι ἐκ τὴν Σικελίαν πρὸς

τῇ Μισσηνῇ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ᾧ περ ἡ Χάρυδδης, πνευμάτων ἐπιλαβόντων δυσασιν, αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν. »

25. (456.)

Ibidem p. 73. 74 : Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἐλθόντων καὶ συμβαλόντων πόλεμον πρὸς Λαζούς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς ἐς τὰ σφέτερά ἐπινέζευεν, καὶ οἱ ἀμφὶ τὰς βασιλείας πρὸς τὴν ἑτέραν μάχην παρσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν αὐτὴν ἢ τὴν δι' Ἀρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου πορευθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐκάζουσι, πρότερον πρεσβεῖα τὸν μόναρχον τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ θάλατταν ἄπορος αὐτοῖς πᾶν (ἄπορον αὐτοῖς εἶναι Nieb.) ἐνομιζέτο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν, ἀλιμίνου τῆς Κόλχου τυγχανούσης. Ὁ δὲ Γωδάξης ἐπρεσβεύετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπρεσβεύετο δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. Καὶ ὁ μὲν τῶν Πάρθων μόναρχος, ὡς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὐννούς τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσείσατο παρ' αὐτὸν τοὺς Λαζούς καταφεύγοντας.

26. (456.)

Exc. De leg. gent. p. 41 : Ὅτι Γωδάξης πρεσβεύετο παρὰ Ῥωμαίους. Ῥωμαῖοι δὲ ἀπακρίναντο τοῖς παρὰ Γωδάξου σταλεῖσι πρέσβεσιν, ὅς ἀρέζοντι τοῦ πολέμου, εἴγε ἢ αὐτὸς Γωδάξης ἀπόθοιτο τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν παῖδα τῆς βασιλείας ἀρέλοιτο· οὐ γὰρ θέμις τῆς χώρας ἀμφοτέρους ἡγεμονεύειν παρὰ τὸν παλαιὸν θεσμόν. Ὡς δὲ θάτερον βασιλεύειν, Γωδάξην ἢ τὸν αὐτοῦ παῖδα, τῆς Κόλχίδος, καὶ τῇδε λυθῆναι τὸν πό-

cla libertati restituere. Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil eorum quæ Marciano imperata fuerant, facere, neque liberare mulieres voluit. Quamobrem Marcianus iterum litteras ad Gensericum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus hæreseos Genserici. Vandalis enim Christianorum cultum et religionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non bene cessurum illi, si in præsentia rebus secundis elatus bellum cum Orientalium quoque Romanorum imperatore contraheret, regis mulieribus non in libertatem restitutis. Sed neque ulla verborum lenitas prius a legato usurpata, neque incussus timor, illum ad ullam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italiae loca exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Romanorum Occidentaliū imperator, ad eum legatos misit, qui monerent ut fructum pacis cum illo initorum meminisset; sin minus, se, et domestico exercitu et auxiliariis copiis fretum, bellum paraturum. Et misit sane Reclmerum patricium cum exercitu in Siciliam.

Priscus de Charybdi dicit: Quum autem Siciliam præternavigarent juxta Messanā in freta Italiae, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ijs viris submersæ sunt.

25.

Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant, nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Quum autem imperator denuo bellum repetere præpararet, consilium habuit, an eadem via insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim quum Colchidis ora esset importuosa, res nimis ardua ipsis videbatur locus infestus præternavigare. Gobazes quoque legatos misit ad Parthos et ad imperatorem Romanorum. Et Parthorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cidaritas vocant, Lazos ad se confugientes rejecit.

26.

Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani responderunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse deponeret, aut filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis legem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsum Gobazem, aut ejus filium regnare in Colchide, atque ita bellum solutum iri. Hæc Euphemius illis suaserat, qui magistri officiorum dignitatem adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano imperatore reipublicam administrationem gerebat, et multorum optimorum consiliorum auctor illi fuit. Hic Priscum quoque hujus historiae scriptorem assessorem sibi adjunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni insignia deposuit, et regno filio ce-

λεμον, Εὐρήμιος ἐσηγήσατο, τὴν τοῦ μαγίστρου διέπων ἀρχὴν· δε ἐπὶ συνέσει καὶ λόγων ἀρετῇ δοξαν ἔχων Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως τὴν τῶν πραγμάτων ἑλαχυν ἐπιτροπὴν, καὶ πλείστον τῶν εὖ βουλευθέντων ἐκείνῳ καθηγητὴς ἐγένετο· δε καὶ Πρίσκον τὸν συγγραφεὰ τῶν τῆς ἀρχῆς φροντίδων ἐδίδετο κοινωνόν. Τῆς δὲ αἰρέσεως τῆς αὐτῷ δοθείσης, ὁ Γωδάζης εἴλετο τῆς βασιλείας παραχωρῆσαι τῷ παιδί, αὐτὸς τὰ σύμβολα ἀποθέμενος τῆς ἀρχῆς. Καὶ παρὰ τὸν κρατοῦντα Ῥωμαίων τοὺς δεησομένους ἔπεμπε, ὡς, ἐνὸς Κόλχου (Κόλχων Ν.) ἡγεμονεύοντος, οὐκ ἐστὶ δι' αὐτὸν χαλεπαίνοντα ἐπὶ τὰ ὅπλα χωρεῖν. Βασιλεὺς δὲ διαβαίνειν αὐτὸν ἐς τὴν Ῥωμῶν ἐκέλευε, καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων διδόναι λόγον. Ὃς δὲ τὴν μὲν ἀρετὴν οὐκ ἔρνησατο, Διονύσιον δὲ τὸν ἐς τὴν Κολχίδα πάλαι διαπεμφθέντα τῆς τε αὐτοῦ Γωδάζου διαφορᾶς ἐνεκα πίστιν δώσοντα ἤτησεν, ὡς οὐδὲν ὑποσταίη ἀνήκιστον. Διὸ δὲ ἐς τὴν Κολχίδα Διονύσιος ἐστέλλετο, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν συνέβησαν. Cf. Tillemont. VI, p. 362.

27. (460, Leon. an. 4.)

Ibidem p. 41. 42 : Ὅτι ὁ Μαϊοριανὸς ὁ τῶν ἐσπερίων Ῥωμῶν βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κατίστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔθνη τὰ μὲν ὅπλοις, τὰ δὲ λόγοις παριστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειρᾶτο δυνάμει, νηῶν ἀμφὶ τὰς τριακοσίας ἡθροισμένων αὐτῷ. Πρίσβεις μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδῆλων ἡγούμενος ἔπεμπε, λύειν τὰ διέφορα λόγοις βουλόμενος· ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυρουσίαν γῆν, ἐς ἣν τοὺς ἀμφὶ τὸν Μαϊοριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἀποβαίνειν ἔχρην, πᾶσαν ἐδῆκωσεν, καὶ ἐκάκωσεν καὶ τὰ ὕδατα. Cf. Tillemont. VI, p. 320.

28. (461. Leon. an. 5.,

Exc. De leg. Rom. p. 74 : Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σκύθου παρασπονδήσαντος καὶ πολλὰς πόλεις δρωσαμένου καὶ γῶρας Ῥωμαϊκὰς, ἔπεμπε παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρίσβεις, οἱ αὐτῷ τοῦ νειωτισμοῦ καταμύμοντο, καὶ, ὥστε μὴ αὐθις τὴν χώραν καταδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν αὐτῷ ἐκάστου ἔτους ἔταξαν· σκάνει γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἔραζε πρὸς πόλεμον τὸ οἰκτεῖον διαναστῆναι πλῆθος. V. Tillemont. VI, p. 373, qui recte narratam ad annum 461 referendam esse censet probabiliter.

29. (461. 462. Leon. an. 5. 6.)

Ibidem p. 74 : Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκ ἐστὶ ταῖς πρὸς Μαϊοριανὸν τεθείσας σπονδαῖς ἐμμένων Βανδῆλων καὶ Μαυρουσίαν πλῆθος ἐπὶ δρώσει τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρκελλίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεκίμερα παρελθεῖν αὐτὸν τῆς δυνάμειος ἐβλήσαντα, τοὺς παρεπομένους αὐτῷ Σκύθας (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι) παρακαλεῖν χρήμασιν, ὥστε ἐκείνους μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέσθαι... [ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. Τοῦτ' ἐποίησε τὸν Μαρκελλίνον εὐλαβ. suppl. N.] εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλὴν (αὐτῷ γὰρ ἀντιφλοσιμεῖσθαι τῷ Ῥεκίμερος ἐδύνατο πλοῦτις) τῆς Σικελίας ὑπονοστήσαι. Ἐστέλλετο οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχον πρεσβεῖα, τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεκίμερος, ὡς οὐ δεῖ κατολιγωρεῖν αὐτὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν ἐν τῇ ἐν Ῥωμῶν, ἐφ' ᾗ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀπέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναῖκας. Γεζέριχος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρεσβευτῶν κατὰ διαφοροὺς σταλέντων

dere constituit. Tum ad imperatorem misit, quandoquidem uni solum jam pareret Colchidis regio, uti non amplius illi usque eo succenseret, ut etiam arma inferret. Imperator vero jussit Gobazem in Romanorum regionem transgredi, ut eorum, quæ sibi facienda statuisset, rationem redderet. Ille autem protectionem minime abnuit; sed petiit ut Dionysius, qui jam olim ad Gobazem discordiarum causa in Colchidem missus erat, ad fidem præstandam ad se veniret, se nihil iniqui passurum esse. Eo igitur in Colchidem profecto, de rebus dubiis convenerunt.

27.

Majoriano, Romanorum Occidentaliū imperatori, Gothi, qui in Gallia erant, socii confederatique facti sunt, et gentes dittonis Romanorum accolæ partim armis, partim verbis ad deditiōnem compulsi. Hic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu trajicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quæ essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurusiorum terram, in quam ex Iberia Majoriani navales copiæ appulsuræ erant, omnem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

28.

Quum Balamerus Scythia fœdera violaret et Romanorum regiones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut deinceps a vexanda incursionibus Romanorum regione abstinere, trecentas auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suæ gentis multitudinem rerum necessariarum inopia ad bellum se convertere.

29.

Gensericus, quum non amplius fœderibus cum Majoriano pactis stare constituisset, Vandalorum et Maurusiorum multitudinem ad vastationem Italiæ et Siciliæ immisit. Marcellinus enim jam ante insula cesserat, propterea quod Recimerus, qui ejus imperium in se trahere studebat, militibus ejus pecunias largitus erat (erant autem fere omnes Scythæ), quo illis persuaderet a Marcellino delicere. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus insidias, quia opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad Gensericum legatio: tum a Recimero, ne fœdera violaret; tum ab eo Leone, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia et Sicilia abstinere et regias mulieres redderet. Gensericus vero, multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulieres liberavit, quam

χρόνους, τὰς γυναῖκας οὐ πρότερον διαρῆκε πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέρα (Εὐδοκίαν δὲ ἦν ὄνομα αὐτῇ) Ὀνωρίχῳ τῷ ἑαυτοῦ παιδὶ κατενέγκῃ. Τότε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοκίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμπε σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἑτέρᾳ αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγγεγάμηκε Ὀλύβριος. Τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίας δροῦν ὁ Γεζέριχος οὐκ ἀπίστη, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς ἐξεπόρθει, μετὰ τὸν Μαϊοριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. V. Tillemont. VI, p. 331

30. (c. 463. Leon. an. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 42. 43 : Ὅτι οἱ ἑσπῆριοι Ῥωμαῖοι ἐς ὅτος ἐλθόντες περὶ Μαρκελλίνου, μήποτε αὐξανόμενης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πόλεμον, διαφόρως ταπεινομένων αὐτοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδήλων, τοῦτο δὲ καὶ Αἰγυπίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ ὁρμωμένου, τῷ δὲ Μαϊοριανῷ συστρατεύσαντι καὶ πλείστην ἀμφοτέρων ἐχόντος δύναμιν, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀναίρεσιν ἐν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τιμῆς ἀπῆγαγε πόλεμον ἢ πρὸς ἰσχυροὺς τοὺς ἐν Γαλατίᾳ διαφορᾷ. Περὶ γὰρ τῆς ὁμόρου πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερώς ἐμάχετο, καὶ ἀνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ πολέμῳ. Τούτων δὲ ἕνεκα οἱ ἑσπῆριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς ἐχθροὺς πρέσβεις ἔστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρκελλίνον καὶ τοὺς Βανδήλους διαλλάξαι. Πρὸς μὲν τὸν Μαρκελλίνον Φύλαρχος σταλαῖς ἔπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὅπλα μὴ κινεῖν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς Βανδήλους διαβὰς ἀπραχτοῦς ἀνεχώρει, τοῦ Γεζέριχου μὴ ἄλλως τὸν πόλεμον καταθήσειν ἀπει-

λούντος, εἰ μὴ γε αὐτῷ ἢ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῇ. Καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἱσίων Ῥωμαίων ἐκαστόν μοῖραν τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνωρίχῳ γεγαμημένης. Διὸ δὲ ἑτοὺς ἐκάστου ταύτην τοῦ πολέμου πρόστασιν ποιούμενος, εὐθὺς ἦρος ἀρχομένου σὺν στόλῳ τὴν ἐκστρατείαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τῇ Σικελίᾳ καὶ τὰς Ἰταλίας· καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχιμον δύναμιν τῶν Ἰταλιωτῶν εἶναι συνίσβαινεν, οὐ βραδίως προσεφέρετο· καταλαμβάνων δὲ χωρία, ἐν αἷς μὴ ἔτυχεν οὐσα ἀντίπαλος δύναμις, ἐδῆου τε καὶ ἡνδραποδίζετο. Οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσβάσιμα τοῖς Βανδήλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύναντο, πλήθει τῶν πολεμίων βιαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παραῖναι σπῆσι ναυτικῇν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἱσίων αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγχανον διὰ τὰς πρὸς Γεζέριχον ἐκείνους ταθείας σπονδάς· ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ῥωμαίων πράγματα διὰ τὸ διηρησθαι τὴν βασιλείαν.

Ἐκπρεσβεύσαντο δὲ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἱσίους Ῥωμαίους Σαράγουροι καὶ Οὐρωγοὶ καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἐξαναστάντα τῶν οἰκείων ἡθῶν, Σαβίρων (Σαβινώρων Suid.) ἐς μάχην σπῆσιν ἐληλυθότων, οὓς ἐξήλασαν Ἀβάρεις, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἰσίων οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεαντικὴν ἀκτὴν, [τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὠκεανοῦ ὁμιχλώδεις γινόμενον, καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν· ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· διὸ δὲ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιδόντων δυνατωτέρων ὄντων οἱ τὴν ἑσπέρην (οὐχ) ὑφιστάμενοι μετανίσταντο·] ὥσπερ καὶ

majorum natu filiarum Valentiniani, Eudociam nomine, Honorichio filio desponderet. Tunc enim Eudociam, Theodosii filiam, remisit cum Placidia, ejus sorore, quam duxit Olybrius. Neque eo serius Italiam et Siciliam Genserichus vastare destitit, sed multo magis saeviebat, quum post mortem Majoriani (461 p. C.) Olybrium ad imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

30.

Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellinus, ne, si copiis augetur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictæ et perturbatæ, hinc Vandallis, illinc Aegidio imminente. Hic vir ex Gallia occidentali oriundus, qui in Hispania cum Majoriano militaverat, et magnum exercitum habebat, ob eandem imperatoris erat illis infensus. Sed a bello appetendæ Italia avocavit eum ortum cum Gothis in Gallia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, fortiter bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Hac in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, et Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus ei persuasit ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos deflectens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non alias bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani

et Aetii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociæ nomine, quæ Honorichio, ejus filio, nupserat. Atque hanc belli renovandæ occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Italorum praesidiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quæ Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas quum a Romanis Orientalibus petissent, non impetrarunt, quia sedus cum Genserichio fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum Occidentalium rebus fuit.

Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogii et Onoguri. Hæ gentes, propriis sedibus ejectæ, commissa pugna cum Sabiris, quos expulerant Abares, et ipsæ quoque extorres factæ a gentibus quæ Oceani littus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent: quibus calamitatibus excitati, in fluminum sedes irruerunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impe-

οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὐννοῖς ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστράμενοι τό τε φύλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφίκοντο, τυχαῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδειότητος. Βασιλεὺς οὖν καὶ οἱ ἄμρ' αὐτὸν φιλοφρονησάμενοι καὶ δῶρα δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

De prima hujus loci parte v. Tillemont. l. i. Quae deinde sequuntur de Salaguris etc., eorum plurima habet etiam Suidas v. Ἀκάρις. Hinc Classenus supplevit verba unciis distincta: τὴν δὲ χώραν usque ad μετανίσταντο. Nonnulla ejus loci repetit Suidas v. Ἀκατίροι et Σαράγουροι.

Marcellinus his temporibus in Dalmatia suum sibi quasi regnum habere cepit. Nescio an ex hac narrationis parte petita sit Salones urbis mentio ap. Stephanum Byz.: Σαλωνίαι, πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἔθνικόν, ὡς Πρίσκος ἐν ἐκτῷ.

31. (c. 464. Leon. an. 8.)

Ibidem p. 43: Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγάδων ἰθὺν κατὰ τοὺς κατὰ τὴν ἑοῦ Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεῖα ἀφίκετο λέγουσα, ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδῆλους διαλλάξουσιν. Ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε παρ' αὐτοὺς καταρρυγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθνους αἰτίαν ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῇ ἐκ παλαιῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατρίων ἰθὺν καὶ νόμων ἰθὺν καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγιστείας, παρενοχλοῦσι τε ἰσκαί καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν θεσμὸν οὐ συγχωροῦσι τὸ παρ' αὐτοῖς ἀσβεστον καλούμενον πῦρ. Καὶ ὡς χρὴ τοῦ Ἰουροειπαχ φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων χειμένου πυλῶν χρήματα χορηγοῦντας Ῥωμαίους ποιῆσαι ἐπιμέλειαν, ἢ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιώτας στέλλειν, καὶ μὴ μόνους [σφᾶς] θακάνῃ καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βαρύνεσθαι· εἰ

γὰρ ἐνδοῖεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαίους τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἰθὺν κακὰ βεβίως ἀφικέσθαι. Χρῆναι δὲ αὐτοὺς ὁλεθρὸν καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῇ πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδάριτας λεγομένους· ἴσασθαι γάρ σφισιν αὐτῶν νικῶντων ὄνησιν, μὴ συγχωρουμένου τοῦ ἔθνους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβαίνειν ἐπικράτειαν. Πάντων δὲ ἕνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλεχόμενον τῷ Παρθυσίῳ μονάρχῃ· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι παρὰ σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς θρησκείας περὶ τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροειπαχ (Οὐροεισάχ cod.) φρουρίου καὶ πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδαδεγμένους μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. — Ἐπρεσβεύσατο δὲ παρὰ μὲν Βανδῆλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξίᾳ καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταντῖος (Κωνσταντῖνος h. l. cod.), τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχὸν λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπακτῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικίότητος τυχών.

Τῶν Μάγων] = Intelligit Magos, qui in Capadocia degebant per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilius Magnus in Ep. 325 ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat. = Valerius. Ceterum v. Tillemont. VI, p. 381 et 332. — Ἰουροειπαχ] = Apud Lydum De mag. III, 52, 53, *Viriparach* vel *Viraparach* (Bp.) vocatur: id quod proxime ad veritatem accedere videtur: *barach* enim domum sive mansionem significat, *viram* solitudinem vel ruinas. = Niebuhr. in Add.

32. (c. 464 s. 465. Leon. an. 8. 9.)

Exc. De leg. Rom. p. 74. 75: Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐπρεσβεύετο παρὰ μὲν Βανδῆλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς, ἐν τῇ τῶν πατρικίων ἀξίᾳ

tum sustinere non poterant, cesserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quaerendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis proeliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendae eorum societatis cupidi se contulerunt. Itaque Imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

31.

Dum gentes patria profugae cum Romanis in Oriente disident, legatio ab Italis advenit, quae doceret res Italas stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege (*Peroze*), quae multos e Perside ad Romanos confugere querebatur, et quod Romani Magos, qui jam inde a praeiis temporibus eorum finium incolae essent, a patriis moribus et institutis et antiquo religionis cultu abducturi, quavis ratione vexarent, et ignem, qui apud eos vocaretur *inextinguibilis*, in perpetuum ardere secundum legem non sinerent. Addebant, nequum videri, Romanos castelli *Iuroipach*, ad portas Caspiae siti, curam habere, et pecunias ad illud conservandum conferre, ne-

que se solos sumptibus et arcis custodia gravari. Si enim cesserint, non solum in Persarum, sed etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes inferri posse. Oportere etiam se juvari pecuniis ad bellum contra Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilitatem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceatur. Romani responderunt, se quamprimum legatos missuros, haec omnia cum Parthorum rege disceptaturos. Neque enim ullos apud se esse fugitivos, neque Magos in suae religionis cultu impediri. Quum autem ipsi custodiam castelli *Iuroipach* et bellum contra Hunnos Cidaritas in se receperint, minime juste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patricius dignitate ornatus; ad Persas vero Constantius, qui ter praefectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatumque honorem evectus.

32.

Sub Leone, Romanorum Imperatore, legatus pro Italis ad Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum nume-

καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταντίος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον (ὑπατον cod.) λαβὼν ἀρχήν, πρὸς δὲ τῇ ὑπατικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικιότητος τυχὼν. Καὶ Τατιανὸς μὲν ἐκ Βανδύλων εὐθὺς ἀπρακτὸς ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γεζιρίχου μὴ παραδεχθέντων λόγων· ὁ δὲ Κωνσταντίος τῇ Ἑδέσῃ, Ῥωμαϊκῇ μὲν πόλει, προσοίκῃ δὲ τῆς Περσῶν χώρας, ἐγκατέμεινε, ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλλομένου τοῦ Παρθουαίου μονάρχου.

33. (c. 465. Leon. an. 9.)

Ibid. p. 75. 76 : Ὅτι τὸν Κωνσταντίον τὸν πρεσβευτὴν ἐν τῇ Ἑδέσῃ χρόνον ἐπιμείναντα, ὡς εἰρησταί μοι, τῆς πρεσβείας πέρι, τότε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μονάρχος ἐς τὴν σφετέραν, καὶ παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ ἐν τοῖς μεθορίοις αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς διατριβὰς ποιούμενος... [πρὸς οὐς πόλεμον suppl. N.] αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχων, ὡς τοὺς φόρους τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὓς οἱ πάλαι μὲν τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔθεντο. Ὡς δὲ πατὴρ [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπεδέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί, ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτη ἰθελῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ ὅττι διαπέμψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τοῦ τότε Περσῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον, ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τε συμμαχίᾳ ἐπένδυσθαι βούλοιο, καὶ τὴν αὐτοῦ καταγγεῖν ἀδελφὴν. Νεώτατον γὰρ αὐτὸν εἶναι συν-

εἶδαι, καὶ μηδέπω παῖδων εἶναι πατέρα. Τὸν δὲ προσδεξάμενον τοὺς λόγους γήμασθαι οὐ τοῦ Πειρώζου ἀδελφὴν, ἀλλ' ἐτέραν γυναῖκα βασιλικῶς διακοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μονάρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυήσας, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βασιλείας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν θάνατον ἔξει ζημίαν· οὐ γὰρ ἀνέξισθαι τὸν Κιδαριτῶν ἀρχοντα θεραπείαν ἔχειν γαματὴν ἀντὶ τῆς εὐ γενομένης. Τοῦτου χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡγούμενον οὐκ ἐπὶ πολὺ τῆς ἀπάτης ἀπώνατο· εὐλαβηθεῖσα γὰρ ἡ γυνή, μὴ ποτε ὁ ἀρχὼν τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἐτέρων πυθόμενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶι αὐτὴν ὑφείξει θανάτῳ, μηνύει τὸ μελετθέν. Ὁ δὲ Κούγγας ἐπαινέσας τὴν γυναῖκα τῆς ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινε ἔχων γαματὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ ὄλου Πειρώζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς ὁμόρους ἔχειν ὑπεκρίνετο, δεῖσθαι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδείων (μυρίον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι πλῆθος), ἀλλὰ τῶν στρατηγησόντων αὐτῇ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ τ' αὐτῷ ἀνδρας τῶν λογάδων ἐξέπεμψε. Καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαριτῶν ἀρχὼν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ λωθεσάμενος παρὰ τὸν Πειρώζην ἀπέπεμψε ἀπαγγελοῦντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτης ἔδωκε δίκην. Οὕτως αὖθις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεξωπυρήθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς. Ἐν Γόργα τοίνυν (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ περ συνέβαινε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνσταντίον ὁ Πειρώζης ἐδέξατο, καὶ τινες ἡμέρας φιλοφρονισάμενος διατῆκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρινάμενος.

rum conscriptus; ad Persas vero Constantius, tertium profectus, et una cum consulatu (an. 457) patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Vandalis intra breve tempus, re infecta, reversus est, repudiatis a Gensericis pacis conditionibus. Constantius vero Edessæ, quæ urbs est in Romanorum ditione posita et Persis contermina, substitit, in qua longo tempore commoratus est, quum diu eum admittere Parthorum rex differret.

33.

Tamēn Persarum rex Constantium legatum, qui longo tempore, ut diximus, legationis causa Edessæ subititerat, in suam regionem admisit et ad se venire iussit, non in urbibus tum, sed in consiliis regionis suæ et Hunnorum Cidaritarum commorans. Etenim bellum iis intulerat, propterea quod Hunni minime tributum inferebant, quod illis olim Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum pater (Isdegerdes), tributū illationem renuens, bellum excoeperat, quod quidem una cum regno ad filium transmiserat: donec Persia longiori bello defatigata venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire. Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Cuncham, Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare et armorum societatem jungere et illi suam sororem dare uxorem. Ille enim erat tum forte adhuc iunior, neque dum liberos ullos sustulerat. Quibus sermonibus quum Cunchas esset assensus, non tamen Perosis sororem

in matrimonium duxit, sed aliam mulierem regio cultu adornatam. Hanc autem Persarum rex misit, ut, si nihil eorum, quæ lingebantur, enuntiaret, regis felicitatis participem futuram: sin minus, et simulata delegeret, mortis supplicium subituram; non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servilis conditionis pro ingenua et nobili. Quum igitur his conditionibus Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua fraus utilitati et fructui fuit. Mulier enim, timens ne, si forte per alios de sua conditione certior fieret, pessima se morte mulcicaret, conventum indicavit. Cunchas vero, mulierem ob veritatem detectam laudans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum ulturus, contra finitimos bellum se gerere simulavit, in quo sibi viris opus esse non quidem ad militiam aptis (infinitam enim horum sibi adesse multitudinem), sed his, qui bellum sibi administrarent. Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Cidaritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui renuntiarent, has illos commissæ ab eo fraudis penas luisse. Itaque inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur (hoc enim erat loco nomen, in quo tunc sorte Persæ castra habebant) Constantium Peroses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractaverat, nullo illeneo ad legationem dato responso, dimisit.

34. (366. Leon. an. 30.)

Exc. De leg. gent. p. 43. 44 : "Οτι μετὰ τὸν ἐμπρησμόν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέοντος ἦεν ὁ Γωδάζης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίνου, Περσικὴν ἔχων στρατὸν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρόπῳ. "Ὅν οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεῖα δεξιόμενοι πρότερον μὲν τοῦ νεωτερισμοῦ κατεμύψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέπνευσαν· εἰς γὰρ αὐτοὺς τῇ τε θωπείᾳ τῶν λόγων, καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.

Fragmento 26 legimus Gobazem ad Leonem venire jussum, antequam obsequeretur, postulasse ut Dionysius ad se veniret, qui fidem prae-staret nihil iniqui Gobazem passurum esse. Hæc assignavimus anno 456, suadente tum Marciani regis mentione, tum serie excerptorum. Contra nostra, quum urbis incendio (die 2 mens. Sept. an. 465) posteriora sint, ad finem anni 465 vel potius ad an. 466 pertinere debent, et cum iis quæ fr. 26 narrantur, componi non possunt, ut recte statuit Tillemont. VI, p. 389 et 633.

35. (c. an. 466.)

Ibidem p. 44 : "Οτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον συνελθόντες καὶ διαχωρισθέντες ἀμφοτέρω πρὸς συμμάχων μετάκλησιν παρισχευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς ἰώους ἦλθον. Καὶ Ἀσπαρ μὲν ἡγεῖτο μηδετέρους συμμαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέων ἐβούλετο Σκίροις ἐπικουρεῖν. Καὶ δὴ γράμματα πρὸς τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς στρατηγὸν ἐπεμπεν, ἐνταλλόμενός σφισιν κατὰ τῶν Γότθων βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.

36.

Ibidem p. 44 : "Οτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον

παρὰ τῶν Ἀττήλα παίδων ἐς τὸν βασιλεῖα Λέοντα πρεσβεῖα, τὰς αἰτίας διαλύουσα τῆς προὑπαρξέσης διαφορᾶς, καὶ ὡς γρή αὐτοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ σπένδασθαι, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν Ἰστρον ἐς ταῦτόν ἰόντας Ῥωμαίοις προτιθέναι ἀγορὰν, καὶ ἀντιλαμβάνειν ὧν ἂν δειόμενοι τύχοιεν. Καὶ ἡ μὲν σφῶν αὐτῶν πρεσβεῖα ἐν τοῖσδε οὔσα ἀπρακτος ἐπανήει· οὐ γὰρ ἰδοῦκει τῷ βασιλεύοντι Οὐννοὺς τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακώσαντας γῆν· οἱ δὲ τοῦ Ἀττήλα παῖδες τὴν ἐπὶ τῇ πρεσβεῖᾳ ἀπόκρισιν δεξιόμενοι πρὸς σφᾶς διεφέροντο· ὁ μὲν γὰρ Δεγγιζίχ, ἀπρακτικῶς ἐπανελθόντων τῶν πρέσβεων, πόλεμον Ῥωμαίοις ἐπάγειν ἐβούλετο, ὁ δὲ Ἡρνάχ πρὸς ταύτην ἀπηγόρευε τὴν παρασκευὴν, ὡς τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων.

37.

Ibidem p. 44 : "Οτι Σαράγουροι Ἀκατίροις καὶ ἄλλοις Ἰθνεσιν ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἰστράτευον. Καὶ πρότερον μὲν ἐπὶ Κασπίας παραγίνοντο πύλας· καὶ φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐταῖς ἐγκαθεστῶσαν ἐδρόντες ἐτίραν δὸν ἐτράποντο, δι' ἧς ἐπὶ τοὺς Ἰβηρας ἐλθόντες τὴν τε αὐτῶν ἐδέχον καὶ τὰ Ἀρμενίων χωρία κατέτρεχον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ τῶν Κιδαριτῶν τῷ παλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλαβουμένους ἐφοδον, παρὰ Ῥωμαίους πρεσβεύσασθαι καὶ αἰτεῖν χρήματα σφισιν αὐτοῖς δίδασθαι ἢ ἄνδρας πρὸς φυλακὴν τοῦ Ἰουροειπαχ (Οὔροεισάχ cod.) φρουρίου, καὶ λέγειν ἀπὸ αὐτοῖς πολλάκις εἶρητο πρεσβευομένοις, [ὅτι], αὐτῶν ἐπισταμένων τὰς μάχας καὶ [μὴ] συγχωρούντων τὰ ἐκίοντα ἰθνη βάρβαρα πάροδον εἶχειν, ἢ τῶν Ῥωμαίων ἀδύητος διαμένει χώρα. Τῶν δὲ ἀποκριναμένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκῃ τῆς οἰκείας ὑπερμαχοῦντα

34.

Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Gobazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit. Gobazes enim, Christianorum symbola ostentans, blanda oratione eum cepit.

35.

Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique recedentes, ad accersenda auxilia animum adiecerunt. Qua de re Romanos quoque Orientales adierunt. Aspar quidem censuit, neutris optulandum esse. Sed imperator Leo statuit Sciris opem ferre. Itaque litteras ad praefectum Illyrici misit, jussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris adversus Gothos praebere.

36.

Eodem tempore venit et ad Leonem imperatorem legatio a filiis Attilae, ut, omnibus omnino praeteritorum dissidiorum causis resecatis, pacem inirent, et inter se, ut olim erat in more positum, ad Istrum convenientes, mercatum

celebrarent, ex quo invicem ea, quae sibi opus essent, desumerent. Et ea quidem legatio, quae circa hæc versabatur, re infecta rediit. Nec enim imperator commercium Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilae filii, renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Dengisich, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis inferre volebat : cui consilio Irnach repugnabat, quod turbæ intestinæ a bello avocarent.

37.

Saraguri cum Acatiris aliisque gentibus conjuncti in Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas Caspias accesserunt, ubi quum praesidium Persicum ostendissent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi regionem vastarunt, et excursions in oppida Armeniorum fecere. Quare Persae, qui post superius cum Cidaritis bellum hanc quoque aggressionem timebant, legatos ad Romanos miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis Iuroipach peterent, et quod jam saepe per legatos egissent, docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggredientes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His vero respondentibus rationi consentaneum esse unumquem-

γῆς τῆς σφετέρως φρουρᾶς ἐπιμελεῖσθαι, πάλιν ἀπρακτοὶ ἐπανεῖχον.

38.

Ibidem p. 44. 45 : "Ὅτι Διγγίλιχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεχόντος καὶ τῇ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος (f. exc. 8^{θη} Nieb.), τοῦτο μαθὼν δ' Ὀρνιγίσκλου (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῷ Θρακίῳ μέρει τοῦ ποταμοῦ φυλακὴν), ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο δ' τι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζονται. Ὁ δὲ Διγγίλιχ τοῦ Ἀναγαστοῦ κατολιγώρησας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας ἀπράκτους ἤφει, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεχόμενους ἵσταλλεν, ὥς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῷ [καὶ τῷ] ἐπομένῳ δόξῃ στρατῷ, πόλεμον ἐπάξει. Τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβειων ἐς τὰ βασίλεια ἀφικόμενων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγγειλάντων, ἀπεκρίνατο βασιλεὺς ἑτοίμως ἔχειν πάντα ποιῆν, εἴγε ὑπακουσόμενοι αὐτῷ παραγένοιται· χαίρειν γὰρ τοῖς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχίᾳ ἀφικνουμένοις.

39. (c. 467, Leon. an. 11.)

Ibid. p. 45. 46 : "Ὅτι Ἀναγαστοῦ καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρόου καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα κοῖλον χῶρον συχλυσάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῶν τε πιεζομένων τῶν Σκυθῶν σπᾶναι τῶν ἐπιτηδείων, πρεσβείαν παρὰ τοὺς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνδιδοῦσι νεομομένους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς δ' τι ἂν θέλουν. Τῶν δὲ ἐπὶ βασιλείᾳ τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων πρεσβείαν, καὶ

τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ περὶ σφᾶς θίσθαι ἐθέλειν τῆς συμβάσεως φαιμένων, καὶ μὴ οἷους τε εἶναι μακρὰς ποιῆσαι ἀναχωρᾶς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέκοντες, τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλείας ἐπιτροπῆς, εἴγε σφᾶς αὐτοὺς διέλουν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν διακρίνεται πλῆθος· ἵσσεσθαι γὰρ αὐτῶν ῥαδίως οὕτως ἐπιμελείαν, ἐς τοὺς κληρομένους καὶ οὐκ ἐς πάντας ἀποβλεπόντων τῶν στρατηγῶν, ὥσπερ ἐς φιλοτιμίαν ὁρῶντες πρὸς τὴν αὐτῶν πάντας ἀμειλιθῆσονται (ἀμειλιθῆσονται conj. Cantocl.) κομιδῇ. Τῶν δὲ Σκυθῶν τοὺς ἀπαγγελθέντας διὰ τῶν πρέσβειων προσδεξαμένων λόγους καὶ ἐς τοσαύτας σφᾶς αὐτοὺς ταξάντων μοίρας, ἐς δ' ὅσας περ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διακρίντο, Χελχάλ, τοῦ Οὐννων γένους ἀνὴρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διαπόντων τὰ Ἀσπαρος τάγματα, παρὰ τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἐλθὼν, καὶ τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ἐπῆρχον) μεταπειψάμενος τοὺς λογάδας τοιῶνδε ἐποίησατο λόγων ἀρχήν, ὥς δώσει μὲν αὐτοῖς γῆν ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἐς σφετέραν δὲ αὐτῶν ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφίσιν Οὐννοις. Τούτους γὰρ ὀλιγώρως γειτονίας ἔχοντας εἰκὴν λύκων τὰς αὐτῶν ἐπιόντας διαρπάξασθαι τροφὰς, ὥστε θεραπόντων τάξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκείνων ἐνεκα ταλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἰεὶ ποτε τοῖς Οὐννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπίνδου διαμείναντος, καὶ ἐκ προγόνων τὴν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὁμαχίαν ὁμοσπαμένων, ἐφ' ᾧ καὶ ὄρκων πατρίων πρὸς τῇ τῶν οἰκείων στερήσει καταπρονεῖν. Αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὐννων αὐχρεῖ γένος, δικαιοσύνης πόθεν τάδε πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδωκέναι περὶ τοῦ πρακτεῖος βουλὴν. Ἐπὶ τούτοις οἱ Γότθοι δια-

que sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos reversi sunt.

38.

Dengisich bellum Romanis inferens Istri ripas institit. Quod ubi Ornigiseli filius (Anagastes) comperit (is in ea parte Thraciae quæ ad Istrum est, custodiam ripæ fluminis præfectus erat), per suos ex eo quæsitit, quem in sinem acie decertare vellet. Sed Dengisich Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent: sibi enim pergratum et jucundum esse, si quando inimici in fedus societatemque transirent.

39.

Anagastes, Basiliscus et Ostryes et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythæ, victuum inopia laborantes, Romanos missis legatis certiores fecerunt, se, facta deditione, omnibus quæ statuerint parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant. Romani responderunt, se ad imperatorem eorum postulata delaturos. At Scythæ propter famem, quæ eos premebat, transigere velle dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordinibus præpositi, habito consilio, tantisper dum Imperator aliter sta-

tueret, alimenta se præbituros polliciti sunt, si Scytharum Romanorum more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius ens, quum singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a ducibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certaturi. Itaque Scythæ his, quæ legati renuntiaverunt, paruerunt, seque in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distributi. Quo facto Cheichal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat, barbarorum, quæ suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus hujusmodi orationem habere cepit. Terram quidem imperatorem ad inhabitandum daturum, quæ non illis fructui et commodo futura esset, sed ejus utilitas ad solos Hunnos redundaret. Hos enim terræ cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invadentes diripere, qui ipsi servorum conditione habiti ad victum illis comparandum laborare coacti essent: quamvis nullum unquam fedus inter utramque gratem sancitum sit, et majores jurejurando eos obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non tantum suis eos privari, sed etiam patriæ sacramenta negligere. Se quidem genere Hunnum, quo maxime gloriatur, sed aequitate inotum hæc illis dicere, ut, quæ facienda essent, viderent. His dictis Gothi commoti, et hæc Cheichalem pro benevolentia, qua ipsos prosequeretur, suggestisse rati, Hunnos sibi immixtos truci-

παραχθέντες, καὶ εὐνοία τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χαλχὰλ εἰρηκέναι νομίσαντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννοὺς (ὧς) συστάντες διχειρίζοντο· καὶ μάχη καρτερὰ ἀμφοτέρων συνίστατο τῶν ἔθνων ἐκ συνθήματος. Ὁ Ἀσπαρ πυθόμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν λοιπῶν στρατοπέδων ἡγεμόνες μετὰ τῶν οὐκίων παραταξάμενοι τὸν ἐπιτυχόντα τῶν βαρβάρων ἀνέβρουν. Τοῦ δὲ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκύθαι λαβόντες ἔννοιαν σφᾶς τε ἀνακαλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. Ἀλλ' οἱ μὲν Ἀσπαρος τὴν σφισιν ἐπιλαχοῦσαν ἐρθασαν ἀναλώσαντες μοῖραν· τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἡ μάχη ἐγένετο, τῶν βαρβάρων καρτερῶς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐκλειφθέντας τὰς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι καὶ τῇδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 392, qui de tempore rei monet: « Il ne faut pas mettre cet événement plus tard qu'en 467, puisque Basilisque était occupé en 468 à la guerre des Vandales. »

40. (467. Leon. an. 11.)

Exc. De leg. Rom. p. 76: « Ὅτι Λέων ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζήργιον Φύλαρχον τὴν τοῦ Ἀνθεμίου βασιλείαν μὴνύσων καὶ πόλεμον ἀπειλήσων, εἰ μὴ γὰρ τῆς Ἰταλίας καὶ βασιλείας ἀφείκοιτο. Ἐπὶ ἀντὶ ταῦτα ἀγγέλλων, μὴ ἐθέλῃ αὐτὸν τοὺς τοῦ βασιλέως προσίστασι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμῳ εἶναι παρασκευῇ, ὡς ὑπὸ τῶν ἑσίων Ῥωμαίων παρασπονδούμενον. V. Tillemont. VI, p. 394 sq.

41. (c. 468. Leon. an. 12.)

Exc. De leg. gent. p. 46: « Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάννων ἔθνος Ῥωμαίοις τε καὶ Λαζοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ σήματος * τῶν

Σουάννων συνισταμένων μάχην *. Καὶ Περσῶν δὲ ἐθελόντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρούρια, ἅπερ [ὑπὸ] τῶν Σουάννων ἀφῆρηντο, πρεσβεῖαν ἐστελλεν, ἐκικούρους αὐτῷ διαπεμφθῆναι παρὰ βασιλέως αὐτῶν ἐκ τῶν παραφυλαττόντων στρατιωτῶν τὰ Ἀρμενίων ὄρια τῶν Ῥωμαίοις ὑποτελῶν, ἐφ' ᾧ προσχώρων ὄντων ἐτοιμὴν ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυνεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένων ἐπιτρέψασθαι δαπάνη, τοῦ πολέμου, ἀν' οὗτω τύχη, διαβαλλομένου, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγόνει. Τῆς γὰρ σὺν Ἡρακλείῳ ἀπεσταλμένης βοθείας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰβήρων τῶν αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἑτέρων ἔθνων τότε ἀπασχοληθέντων, μάχην * τὴν συμμαχίαν ἀπέπεμψεν ἀσχάλλων ἐπὶ τῇ τῶν τροπῶν χορηγίᾳ, ὥστε, αὐθις τῶν Πέρθων ἐπ' αὐτὸν ἀναζηυξάντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. Τῶν δὲ στεῖλαι τὴν βοήθειαν ἐπαγγελαμένων καὶ ἀνδρᾶ τὸν αὐτῆς ἡγησόμενον, παρεγένετο καὶ Περσῶν πρεσβεῖα ἀγγέλλουσα, τοὺς Κιδάριτας Οὐννοὺς ἐπ' αὐτῶν κατηγωνίσθαι, καὶ Βαλαάμ πόλιν αὐτῶν ἐκπεπολιορκηκέναι. Ἐμήνυσον δὲ τὴν νίκηκην καὶ βαρβαρικῶς ἐπακόμπαζον, τὴν παροῦσαν αὐτοῖς μεγίστην δύναμιν ἀποφαίνειν ἐθέλοντες. Ἀλλὰ αὐτοὺς παραυτίκα, τούτων ἀγγελθέντων, ἀπέπεμψε βασιλεὺς, ἐν μείζονι φροντίδι τὰ ἐν Σικελίᾳ συνενεχθέντα ποιούμενος.

Classenus voce μάχην, quæ in utroque loco corrupto obvia est, indicari censet nomen proprium ducis Suannorum. Tillemontius VI, p. 401, suspicabatur fortasse leg. esse, ἐς τὴν κατὰ τοῦ Σήματος (sc. ducis Lazorum)... μάχην. Idem: « Comme les anciens, inquit, ne nous marquent point que Léon ait jamais eu d'affaires en Sicile que cette année (468), à l'occasion de la guerre contre Genséric, nous y rapportons ce que dit Priscus. »

darunt. Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occiderunt. Scythæ, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt, et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare stipendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quæ illis obvenerat, ad internecionem usque ceciderunt. Reliquis ducibus non incruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessentibus. Ex qua pugna qui superstites ex Scythiis fuerunt, perruptis Romanis legionibus, evaserunt.

40.

Leo Imperator Gensericum per Phylarchum legatum de Anthemii imperio certiores fecit, eique bellum indixit, nisi Italia cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Rediit autem nuntius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo bellum apparare, quod Romani Orientales fœdera transgressi essent.

41.

Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suannorum

gente controversia, ** Persas quoque cupido belligerandi incessit propter oppida quæ Suanni ipsis eripuerant. Itaque ad Romanorum imperatorem legationem misit, sibi auxilia mitti postulans ex militibus, qui Armeniæ oram Romanis subjectam tuebantur, ut, quia proximi erant, præsto essent, ne, dum longinqua auxilia expectant, periculum incurrant, aut, si advenerint, sumptibus atterantur, producto ob eam causam bello, sicut jam antea evenerat. Missam enim cum Heraclio auxiliariorum manum, Persis et Iberis, quibuscum tunc bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occupatis, quum grave illi et molestum esset exercitum alere, remiserať: sed rursus in eum Parthis reddentibus, Romanos revocavit. Legati vero retulerunt, Romanos missuros ad eos auxilia et ducem. Quo tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas ab ipsis devictos, et Balaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nuntiaverunt igitur legati victoriam quam Persæ obtinuerant, et barbarorum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quæ illis adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis Imperator dimisit: nam illi res Siculæ longe majori curæ erant.

42. (468.)

Theophanes Chron. p. 178 ed. Bonn.: Τούτω τῷ ἔτει Λέων ὁ βασιλεὺς κατὰ Γιζερύχου τοῦ Ἀφρων κρατοῦντος στόλον μέγαν ἐξοπλίσας ἀπέστειλεν. Ὁ δὲ Γιζερίχος μετὰ τὴν τελευταίαν Μαρκιανοῦ πολλὰ δεινὰ ἐνεδείξατο, ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων βασιλείαν χώραις ληϊζόμενος καὶ αἰχμαλωτίζων πολλοὺς καὶ τὰς πόλεις κατασκάπτων· ὅθεν ζήλῳ κινήθει ὁ βασιλεὺς ἐκ πάσης τῆς ἀνατολικῆς θαλάσσης ἑκατὸν χιλιάδας (1. ἑκατὸν καὶ χιλιάδα: 1113 naves sec. Cedren.) πλοίων ἀθροίσας, καὶ στρατῶν καὶ ὀπλῶν ταῦτα πληρώσας, κατὰ Γιζερίχου ἀπέστειλεν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν αὐτὴν κεντηνάρια δεδαπανηκέναι χρυσίου ἐν τούτῳ τῷ στόλῳ. Στρατηγὸν δὲ καὶ ἑκρχον τοῦ στόλου κατέστησεν Βασιλίσκον τὸν Βερίνης τῆς αὐγοῦστης ἀδελφόν, τῆς ὑπάτου τιμῆς ἤδη μετασχόντα καὶ Σχύθας πολλάκις νικήσαντα ἐν τῇ Θράκῃ. Ὃς δὲ καὶ συνδραμοῦσης αὐτῷ ἐκ τῆς Ἰσπερίου οὐκ ὀλίγης δυνάμειος, συμπλακεὶς εἰς ναυμαχίας πολλάκις τῇ Γιζερίχου μετὰ * (καὶ μέγα πληθος;) τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδοὺς, εἴτα καὶ αὐτὴν ἡδυνήθη Καρχηδόνα κρατῆσαι. Ὑστερον δὲ δώροις ὑπὸ Γιζερίχου καὶ πλείστοις χρήμασι δελεασθεὶς, ἐνέδωκεν καὶ ἡττήθη ἐκὼν, ὡς Πρίσκος (ὥσπερ σικδός, et ὡς Περ-

σικδός codd.) ἱστορήσεν ὁ Θράξ. Cf. Tillemont. VI, p. 396 sqq. Gibbon. tom. VI, p. 162 sqq.

43. (circa an. 467 v. 468).

Euagrius Hist. Eccles. II, 14: Ὑπὸ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις (τοὺς αὐτοὺς χρόνους? Val.), τοῦ Σκυθικοῦ πολέμου συνισταμένου πρὸς τοὺς ἐξώους Ῥωμαίους, ἢ τε Θρακία γῆ καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἐσείσθη, καὶ Ἰωνία καὶ αἱ καλούμεναι Κυκλάδες νῆσοι, ὡς Κνίδου καὶ τῆς Κῷ τῶν νήσων (τῆς νήσου?) τὰ πολλὰ κατενεχθῆναι. Καὶ ὁμοῦς δὲ ἐξαισίους ὁ Πρίσκος ἱστορεῖ γενέσθαι ἀνὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν καὶ τὴν Βιθυνῶν χώραν, ἐπὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἡμέρας ποταμῶν τῶν ὑδάτων ἐξ οὐρανοῦ φερομένων· καὶ ὄρη μὲν ἐς πεδία κατενεχθῆναι, κατακλυσθείσας δὲ κώμας παραπολέσθαι· γενέσθαι δὲ καὶ νήσους ἐν τῇ Βοάνῃ λίμνῃ, οὐ μακρὰν τῆς Νικομηδείας ἀρεστώσῃ, ἐκ τῶν συνενεχθέντων ἐς αὐτὴν παμπολλῶν φορυτῶν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ἐπράχθη. Cf. Tillemont. VI, p. 404. Fugit hic locus Niebuhrium.

Capita nonnulla eorum, quæ deinceps Priscus tractavit, recenset Euagrius Hist. Eccles. II, 16. Vide Testimon. N. 3.

42.

Hoc anno Leo imperator ingentem classem et valide instructum exercitum adversus Gizerichum qui Africam obtinebat emisit. Gizerichus quippe, defuncto Marciano, multa mala intulit in provincias Romanæ ditioni subjectas, prædis abactis, multisque in captivitatem missis et eversis passim civitatibus. Quibus excandescens imperator naves ex toto Oriente mille et centum contraxit, ipsasque militibus et armis bene munitas adversus Gizerichum destinavit. In eam classem 1300 auri centenaria expendisse narrant. Ducem ac præfectum instituit Basiliscum, Verinæ Augustæ fratrem, consulis munere jam perfunctum et frequentibus in Scythas per Thraciam victoriis clarum. Is conflante in auxilium ex occiduo mari navium non pernitenda manu, cum Gizerichi classe frequentiores conflictus exercuit, plerasque naves in profundum demersit, et ipsam tandem Carthaginem superare potuisset. At mox donorum illecebris et vi pecuniarum

inescatus, priorem impetum remisit et volens cladem passus est, ut Priscus Thrax tradidit.

43.

Sub idem tempus quum bellum Scythicum contra Orientales Romanos motum esset, Thracia et Hellespontus terræ motu concussæ sunt. Ionia quoque et Cyclades insulæ eandem calamitalem expertæ sunt, adeo ut in Cnido urbe et in Cō insula pleraque ædificia corruerint. Præterea immensos imbres Constantinopoli et in Bithynorum regione accidisce refert Priscus, quum trium aut quattuor dierum spatio aqua e celo fluviorum instar decidisset; ac montes quidem in planitiem depressos esse, vicos vero complures aquis obrutos periisse. Insulas quoque in Boanensi lacu, qui est juxta Nicomediam, exortas esse ex quisquiliis quamplurimis, quæ alluvione illuc delatæ fuerant. Verum hæc quidem aliquanto post contigerunt.

MALCHUS PHILADELPHENSIS.

• Malchus, Philadelphiensis, ex illa Philadelphia quæ in Palæstina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, insert Fabricius, sophistam Constantinopoli egit. Ejus Historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474, decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis, qui a. 480 occisus est, septem annorum res totidem libris, quos Βυζαντιὰ inscripsit, persecutam Photius legit : atque intra hoc temporis spatium eclogæ de legationibus, quasque ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur : ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse : ipsum innuere plura se additurum si vita suppetat : quum igitur Suidas Malchi Historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse ; integram ei innotuisse qui paulo post Justinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit, quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cujus ignaviam probraque [f. 4] mansuræ infamiz tradidit : ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit majestatis poenam evasisse qui talia contra decessorem Principis, præsertim qui Augustæ maritus fuerat, auderet. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandæ in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum : nam Tiberius, valde in iis versatus, quæcunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiam miramur Eunapium non morte poenas dedisse pro his quæ quemvis Christianum non minus quam Principes læderent. Malchum non maledicentiæ sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quæstio quod Malchus Historiam a Constantino M. inchoasse a Suida dicitur : in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios ejusdem auctoris atque argumenti præcessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substituerat : itaque necesse est aut partem quæ præcederet ab aliquo qui catenam historiæ conficiebat, cujusmodi plures exstitisse constat, recisam ; aut res a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere

comprehensas fuisse. Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui eum canonis historiæ instar esse ait, ultra veritatem laudibus elatus, tamen inter valde bonos historiæ auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet : quod per se parum est ; verum in ipsum, ut a Classeno inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur, qui Pamprepio [fr. 20] tam aperte faveat. • Hæc ΝΙΖΣΥΝΑΙΟΣ l. l. p. xxx.

TESTIMONIA.

Suidas. : Μάλχος, Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ᾗ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλείσκου, καὶ τὸν ἐμπρησμόν τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης [an. 476], καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Αὐγουστείου, καὶ ἄλλα τινὰ διεξέρχεται μάλα σιμνῶς, καὶ τραγῳδίας δίκην ἀποδρηνῶν αὐτά.

Photius cod. 78 : Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιὰ, ἐν βιβλίοις ἑπτὰ. Ἀρχεται μὲν ἐξ οὗ Ἀέοντα τὸν βασιλεῖα ἡ νόσος ἐκίεζε, τούτῳ δὲ τῆς βασιλείας ἔτος ἑπτακκιδέκατον παρτείνετο· διερχεται δὲ τὴν τε Ζήνωνος ἀνάρρῃσιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβὴν, καὶ τὴν Βασιλείσκου ἀνάρρῃσιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόθεσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν καθόδον Ζήνωνος, τὴν τε τοῦ προειρημένου Βασιλείσκου διὰ ἔξους ἀναίρεσιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρὰ νόμον κρίσει ἐκοινώνησαν. Καὶ ὅτι Ἀρμάτος ὁ Ζήνωνα κατὰ γυναικὸς ἀντιμισθίας ἀκύνετο, διὰ Ὀνούλφου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. Διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θεοδερύχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θεοδερύχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θεοδερύχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήνωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανοῦ ἐπανάστασιν, καὶ πρό γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδεύειαν τὴν αἰδίων, καὶ τὴν κατὰ Ἰλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεῖσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμνου ὑπὸ Θεοδερύχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) ἐν δόλῳ κατάσχεσιν. Ταῦτα δι᾽ ἑξῶν διεξίεισι καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἑβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, δεξιβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκερίον τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσχὺν περιβάλλετο, καὶ εἰς σχῆμα κείρας κληρικῶ ἀντὶ βασιλείας ἀρχιερέα κατέστησεν· ὑφ' οὗ καὶ ἐπιβουλευθεὶς ἀνήρηται. Οὗτοι οἱ ἑπτὰ τῆς ἱστορίας λόγοι καὶ προηγούμενους ὑποφαίνουσιν αὐτῷ λόγους ἄλλους διαπεπονησθαι· καὶ ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἑπτὰ τοῦ πρώτου

λόγου τοῦτο παραδῆλοι· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῷ συγγραφεῖ, ὥς τοῦ ἑβδόμου λόγου τὸ πέρας ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἰ τις ἄλλος κατὰ συγγραφὴν ἱστορίας ἀριστος· καθαρὸς, ἀπέρिटτος, εὐκρινὴς (πῦμα εὐκρινὴς? Ν.), λέξιων ταῖς ἀνθροτάταις καὶ εὐσήμοις καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· καὶ οὐδὲ αἱ καίνοπραπτεῖς αὐτῷ, ὅσαι τὸ ἐμφορτικὸν καὶ εὐήχον καὶ μεγαλείον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὥσπερ --- τὸ --- καὶ τοιαῦτ' ἴδια· καὶ ὅλως κανὼν ἐστὶν ἱστορικοῦ λόγου· σοφιστὴς δ' ἦν τῷ ἐπιτήδεισμα, καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐκτετακώς, καὶ τὴν θρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικοῦ θιάσου.

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Amorcesus ex Persia profugus partem Arabiæ Petraz et Jotaben insulam sibi subijcit. Fœdus cum Romanis initurus Petrum episcopum Saracenorum ad Leonem mittit, deinde ipse ad imp. venit, votique compos honoribusque affectus revertitur. Hac in re Leo pacta violavit cum Persis inita (473 p. C.) — 2. Leo Pelagium Silentiarium ad Gothos in Thraciam legatum mittit. Theoderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia princeps, præter alia Asparis hereditatem sibi reddi et magistri militum munus dari postulat. Nihil obtinens, vastat Thraciam et Arcadiopoli potitur. Tandem pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur et summi ducis munus ei concedit (473). — 2 a. De Leone imp. iudicium. — 3. Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui imp. de pace propositiones admittit. Multos captivos Severus, vir integerrimus, redimit (465). — 4. Heraclius, Zenonis dux, a Theodericho in Thracia captus redimitur; in reditu a Gotho quodam occiditur (475). — 5. Ejus indoles. — 6. Erythrius, præfectus prætorio, munere se abdicat (475). — 7. Basilisci indoles. Ejus avaritia sævæque exactiones, dum, pulso Zenone, regnum obtinebat (475-477). — 8. Harmatii et Zenonidis amores. Ad summos honores evecti fatua insolentia. A Zenone per Onulphum Illyrium interficitur (477). — 9. Zeno in Isauria clade affectus in Constantinopolim castellum confugit (Jun. 476). De Zenone iudicium. Ejus filius, juvenis vitiis obrutus, moritur. — 10. Zenone jam in regnum restituto (Jul. 477), Odoacer et Nepos Augustulus, legationibus eodem tempore Byzantium missis, amicitiam imperatoris ambiunt (477 vel 478 init.). — 11. Theu-

derichus Trarii filius, Basilisci tyranni amicus, qui postreditum Zenonis in Thraciam reversus erat, legatos de reconciliatione ad imperatorem mittit; incassum (478). — 12. Pecuniarum summa, quam præfectus Egypti muneris obtinendi causa solvebat. — 13. Honorichus, Genserichi f. et successor, homo ignavus, de amicitia et societate legatos mittit (478). — 14. Quum Theoderichi, Valamiri f., qui Romanorum socius erat, potentia minui videretur, Theoderichus autem, Triarii f. hostisque Rom., multas gentes sibi conciliaret, Zeno inimicitias componere studet. Conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat. — 15. Theoderichus, Valamiri f., contra Theoderichum, Triarii f., Marcianopoli proficiscitur, rogante Zenone et auxiliares copias promittente. Verum non stante promissis Zenone, Theoderichus auxiliis Rom. destitutus, pacem ac fœdus cum Triarii filio init. — 16. Valamiri filius legatis ad Zenonem missis exponit cur cum Triarii filio fœdus fecerit; terras, frumenta et pecunias poscit. Similiter Theoderichus Triarii filius tributa et affinium suorum redditionem exigit. Zeno copias undique contrahit; ipse militem ducturus est; mox ad insitam ignaviam relapsus, ob militum seditionem castra dissolvere cogitur (479). — 17. Theodericho Valamiri f. Thraciam vastante, Zeno pacem facit cum Theodericho Triarii filio. Pacis condiciones (479). — 18. Theoderichus Valamiri f. gravibus damnis a Romanis afficitur. Deinde vero Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicam oppugnare parat; Zenonis precibus commotus Macedoniae vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnide repulsus, Scampsiam et Epidamnum capit. Ejus cum Adamantio colloquium. A Sabiniانو duce clade afficitur (479). — 19. Theoderichus Triarii f., audita Marciani seditione, Byzantium proficiscitur, verbo tenus ut opem Zenoni ferret, reapse ut urbe potiretur. Vix Zeno obtinet, ut copias a Byzantio Theud. reducat (479). — 20. De Pamprepio Egyptio Hilli familiari.

BYZANTIACA

ἐν βιβλίοις ἐπτά.

1. (473 p. C. Leonis an. 17.)

Exc. De leg. gent. p. 91. 92 Par.: Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτι τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Μακελλου, πάντων πανταχόθεν ταραχῶναι δοκούντων,

BYZANTINA LIBRIS SEPTEM.

1.

Septimo decimo Imperii Leonis Macelli anno, quum in-

gens undique rerum perturbatio esse videretur, adventu quidam Arabum Scenitarum, quos vocant Saracenos, sacerdotum eorum, qui sunt apud eos Christiani; ejus adventus hæc fuit causa. Quum tempore Theodosii exortum esset inter

ἀφικνεῖται τις τῶν σκηνιτῶν Ἀράβων, οὐς καλοῦσι Σαρακηνοὺς, ἱερεὺς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἐποιήσαντο, ὅτε ὁ μέγιστος πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ Θεοδοσίου συν-εργάγῃ πόλεμος, μὴ προσδέχασθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνοὺς, εἰ τις ἐς ἀπόστασιν νεωτερίσαι προέλοιτο. Ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἀμόρκειος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἴτε τιμῆς οὐ τυγχάνων ἐν τῇ Περσίδι γῇ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων χώραν βελτίως νενομικῶς, ἐκ-λιπῶν τὴν Περσίδα εἰς τὴν γαίτονα Πέρσαις Ἀραβίαν ἐλαύνει. Κάντιϋθεν ὁρμώμενος προνομὰς ἐποιεῖτο καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ αἰεὶ ἐν ποσὶν εὐρισκομένοις Σαρακηνοῖς. Ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν προήει κατὰ μικρόν. Μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρεσπάσατο νῆσον Ἰωτάδην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκα-τηλόγους ἐκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημάτων εὐκόρησεν οὐκ ὀλίγων ἐντιϋθεν. Καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτὸς Ἀμόρκειος τῶν πλησίον ἀφελόμενος χωμῶν, ἐπεθύμει Ῥωμαίοις ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετραίαν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. Πέμπει οὖν πρὸς Λέοντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς τῆς ἑαυτοῦ, εἰ πως δύναίτο ταῦτα πείσας ποτὲ διαπράξασθαι. Ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέχθη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους ὁ βασιλεὺς, καὶ μετάπεμπτον εὐθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμόρκειον ἔλθειν πρὸς αὐτόν, ἀβου-λότατα τοῦτο διανοησάμενος καὶ ποιήσας. Εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονῆσαι προήρητο, ἴδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορκεῖῳ τοῦτο προστάξει, ἕως καὶ τὰ Ῥω-μαίων ἐνόμιζε φοβερά, καὶ τοῖς ἀρχουσιν αἰεὶ τοῖς τυ-

χοῦσι Ῥωμαίων ἐμελλεν ἔχειν ὑποπεπτηχῶς, καὶ τὴν γε προσγορίαν βασιλέως ἀκούων αὐτήν. Καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ κρείττον τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. Νῦν δὲ πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεων ἦγεν, ἃς ἐμελλεν ὀφείσθαι τρυφῆς μόνον γεμούσας, ὅπλοις δὲ οὐ χρωμένας· ἔπειτα δὲ, ὡς ἀνῆλθεν ἐς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως, [ὅς] καὶ τραπέζης κοινωνὸν βασιλικῆς ἐποίησατο, καὶ βουλῆς προκείμενης μετὰ τῆς γερουσίας συμπαρεῖναι ἐποιεῖ· καὶ τό γε δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίων ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματισά-μενος ὁ βασιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπίσθη γενέ-σθαι· καὶ τέλος ἀπέπεμψεν αὐτόν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσῇν καὶ καταλίθον λαβὼν (λαβόντα c. N.), σφόδρα τε οὖσαν πελυτελῇ, καὶ τῶν ἄλλων καλύσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν ἐς τὴν βου-λήν. Τὴν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἥς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον κατέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ κώμας προσέθηκε πλείονας. Ταῦτα παρασχὼν Ἀμορκεῖῳ ὁ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἀρχοντα, ὧν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέπεμψεν ὑψηλόν, καὶ ὅσος οὐκ ἐμελλε τοῖς δεξιμένοις λυσιτελεῖν. Cf. Tillemont. VI, p. 417.

2. (473 p. C. Leon. an. 17.)

Ibidem p. 92. 93 : Ὅτι ὁ αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπίστευτα πρὸς τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ βαρβάρους κρεσδευτὴν Τελόγιον (Πελάγιον vel Εὐλόγιον conj. N.) τὸν σι-λεντιάριον. Οἱ δὲ βάρβαροι τοῦτον ἀσμένως δεξάμενοι ἀντικέμπουσι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥω-μαίων εἶναι βουλόμενοι. Ἠτήσαντο δὲ τρία, πρῶτον

Persas et Romanos maximum bellum, sordere remi trans-egerunt. Eo sordere cavebatur, ne alterutri admitterent Saracenos, qui in eorum fide et ditione essent, si forte quis deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorcesus genere Nocalius: is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens, in vicinam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrrens, rapinas et cetera ho-stitilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Saracenos, quos passim offendeat. Sic potentiam suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quæ Romanis parebant, sibi subiecit Iotaben (πνευ Ιαβοα) nomine, qua, expulsis decimarum exactoribus, potitus est. Ita-que tributa colligens, quum etiam ex proximis vicis nullas prædas egisset, non parvam pecuniarum summam ibi pa-ravit. Deinde Romanorum confœderatus et Saracenorum, qui in Arabia Petrea sub Romanis degunt, princeps esse magnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem imperato-rem mittit Petrum, ejus gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab imperatore hæc impetraret. Ut venit et cum imperatore verba fecit, sermones ejus imperator excipit, et Amorcesum statim ad se vocat. Quæ sane in-consultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum ejus gentis principem creare constituisset, oportuerat eum e longinquo hoc mandare, ut Romanorum imperium illi sem-per formidini esset, et ad solum nomen imperatoris, qui-

huslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremere. Sic enim multo majus quid et præstantius reliquis hominibus eum esse credidisset. At ille hominem per ur-bes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, imperator benigne excipit, et regiar mensæ participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod sordissimum Roma-norum probum fuit, sellam poni ante omnes patricios jussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre jusserat. Insulam vero, cujus supra mentio-nem fecimus, non solum ejus potestati permisit, ut eam sine controversia possideret: sed et plures alios vicos ad-jecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatum et superbientem et talem, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profuturus, dimisit.

2.

Leo imperator misit Pelagium silentiarium legatum ad barbaros, qui in Thracia erant. Barbari lubenti animo legatum exceperunt, et legatos ipsi quoque ad impera-torem, Romanorum amici esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petiere: primum ut Theuderichus, Triarii f., eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar

Θευδέρηγον τὸν κατάρχοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀρῆκεν αὐτῷ Ἀσπαρ, δεῦτερον νέμεισθαι τὴν Θράκην συγχωρηθῆναι αὐτῷ, τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγμάτων, ὧν περ καὶ Ἀσπαρ ἡγήσατο. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντελῶς ἀπαίπατο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσεν, εἰ φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδόλως. Καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Θεουδέρηχος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλείως ἀπράκτους, τὸ μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐκπέμπει, τῷ δὲ προσεκάθητο τὴν Ἀρκαδιούπολιν μηχανῇ, πάσῃ πολιτορκῶν. Καὶ ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὅπλοις, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἐνδον τοῦ ἄστεος ἰσχυρῶς στενοχωρήσαντι. Καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑποζυγίων καὶ νεκρῶν σωματίων ἔφαιτο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. Τῆς δὲ μὴ παρούσης, ἀπῆλπισαν καὶ ἐνέδωκαν. Οἱ δὲ ἐκπεμψθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ ἄστεος ἐνέπρησαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεινὸν ἐργάσαντο. Καὶ τούτων οὕτω λυμαινομένων τὴν Θράκην, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεχόμενοι πρεσβεῖαν πέμπουσι περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. Καὶ γίνεται ἡ σύμβασις τῶν ὅρων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γότθοις δίδοσθαι κατ' ἔτος χρυσίου λίτρας δισχιλίας, τὸν δὲ Θεουδέρηγον καθίστασθαι στρατηγὸν δύο στρατηγιῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵ περ εἰσὶ μέγιστα (εἰς τὴν ἑτέραν γῆν)· αὐτῶν δὲ τῶν Γότθων αὐτοκράτορα εἶναι, καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας [εἰς τὴν σφετέραν γῆν ex antec. suppl. Vales.] τὸν βασιλέα δέχεσθαι· συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεῖ εἰς πᾶν, ὅ τι καλεῖται, πλὴν ἐπὶ μόνων τῶν Βανδάλων. V. Tillemont. VI, p. 414.

(*matris Theud. frater*), frueretur : secundum, ut liceret illi in Thracia habitare : tertium, ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo omnino denegavit Imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dummodo sine fraude ejus amicus esset, concedit, et ita legatos dimittit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos suos ab Imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Philippos misit; cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppugnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quæ oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis jumentis et mortuorum corporibus, exspectantes, si qua ex parte auxilium adveniret, vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem adducti, deditionem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos, solum ea quæ circa urbem erant, combusserunt, neque quicquam præterea atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, nihilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad Imperatorem miserunt, qui de pace agerent, quæ his conditionibus est facta : ut duo millia librarum auri Gothi singulis annis penderentur : Theuderichus magister equitum et peditum presentis militiæ constitueretur, quæ dignitas maxima habetur, ipsorumque rex Gothorum esset, neque quicquam eorum, qui ab eo delicere voluerint, ab Imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quencumque voluerit

2. α.

Suidas : Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. Ὃς ἔδοξε τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι, καὶ φοβερός ἅπασιν τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φήμην ἀφίκετο. Καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. « Ἐγὼ δὲ, φησὶ Μάλχος, εὐτυχίαν οὐκ οἶμαι, εἰ τις τῶν ἀρχομένων τὰ ὄντα διακυλῶν, καὶ μισθοῦμενος δαί συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτὸς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀντὶρύσκει, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος ἑαυτῷ μόνῳ καταθείτο, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἐμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὥς μηκέτι τοὺς φόρους, οὐς ἐτέλουν, δύνασθαι μετ' εὐχερείας ἀπανεγκεῖν. » Καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλχος γενέσθαι αὐτὸν κατὰ γώγιον· ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον τὸν γραμματικὸν ἐρυγάζουσε. Καὶ ποτὲ τῷ Εὐλογίῳ τῷ φιλοσόφῳ σιτηρείσιον εἰπὼν δοθῆναι, τινὸς τῶν εὐνούχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιωτικὰ προσήκει δαπανᾶσθαι, εἶπεν· « εἴθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου, ὥστε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχεσθαι. » Postrema inde ab ὅς γε καὶ Ὑπερέχιον κατὰ. num ejusdem Malchi sint, vel certe num eodem loco dicta fuerint, dubium.

3. (475. Zenon. an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 87 : Ὃτι Ζήνων ἀνὴρ ὢν ἀπόλοιμος ἄγαν, καὶ πολλῆς πανταχόθεν παραγῆς ἐπιστάσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βανδῆλον εἰς Καρχηδόνα πρεσβεύσασθαι. Καὶ Σεῦτρον ἐκ τῆς βουλῆς πρεσβευτὴν αἵρεῖται, ἀνδρὰ καὶ σωφροσύνη διακρίσειν δοκῶντα καὶ τῷ εἶλεν τὰ δίκαια. Καὶ πατρίκιον αὐτὸν ποιήσας

imperator, exceptis Vandalis, a parte imperatoris pugnaret.

2. α.

Leo Lanio Imperator Romanorum, qui omnium Imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius Imperio subjectis populis, quam ipsis barbaris, ad quos ejus fama pervenisset. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. « Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si quis populorum Imperio suo parentium fortunas diripiens, et ad hoc sycophantias semper mercede conducens, et ipse accusans, quum alios non invenerit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe collectum sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spoliât, ut non possint amplius facile pendere tributa, quæ pendebant. » Denique Malchus affirmat, illum omnia improbitatis deversorium fuisse. Idem et Hypericium grammaticum in exilium egit. Quum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari jussisset, et quidam ex eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit : « Utinam ævo meo contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur ! »

3.

Quum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini admodum iustitiae, venit in mentem ad (Gensericum) Vandalum legationem Carthaginem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui temperantia

ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρεσβείας τὸ σχῆμα κατασκευάσαι σεμνότερον. Καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάνδελος μαθὼν, ὅτι ἤτοι πρεσβεία, φθάσας ἑκπλουν ποιεῖται, καὶ Νικόπολιν εἶλεν. Ὁ δὲ πρεσβευτὴς Σευῆρος διαβάς ἀπὸ Σικελίας εἰς Καρχηδόνα ἀφίκετο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἑκπλουν ἐμέμετο τὸν Βάνδηλον. Ὁ δὲ τὰ μὲν ὡς πολέμιος πράξει· τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, νῦν ἔφη λόγον προσέειπαι. Τοῦ δὲ Σευῆρου τό τε σῶφρον τοῦ βίου θαυμάσας καὶ τῶν λόγων ἡγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης αἰεὶ παῖραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἑκαίνας προβαλλοίτο. Μάλιστα δὲ ἰδοὺς αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβάρου δίδόντος καὶ τὰ πρίποντα δῶρα πρεσβευτῇ δωρούμενος, ἀπεισίστατο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ τούτων δῶρόν ἐστιν εὐσχημον πρεσβεύοντι ἀνθρώπῳ τοὺς αἰχμαλώτους κομίσασθαι. Ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄνδρα, « οὐς μὲν, » ἔφησιν « σὺν τοῖς ἐμοῖς υἱεῖσι τῶν αἰχμαλώτων ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντα ἀρήμι· ἦν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῶν κατενείματο μοῖραν, τούτους σοι μὲν ἐξίσταται παρ' ἐκόντων, εἰ βούλει, κρῖσθαι τῶν ἐχόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ δυναίμην οὐκ ἐθέλοντας ταῦτα τοὺς εἰληφότες βιάσασθαι. » Ἐνταῦθα ὁ Σευῆρος ἀπέλυσε μὲν προῖκα οὐς αὐτὸς εἶχεν ὁ Βάνδελος· ὁ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἱσθῆτα καὶ σκευὴ πάντα ὑπὸ κήρυκι δημοσίᾳ πωλήσας, τούτοις δσους ἰσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. Gensericus si mortuus est initio anni 477, paulo post pacem cum Zenone initam: sequitur legationem nostram (quam ad Gensericum, non vero ad filium ejus effeminatum missam

et justitia praeferre existimabatur: itaque, ut legationis dignitati majus decus adderet, patricium eum creavit. Et ille quidem navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire, prius cum classe trajecit, et Nicopolim (Epiri) cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthaginem venit, et magnopere questus est cum Vandalis, quod classe transmississet. Ille vero dixit, se hanc ut hostem fecisse: nunc quum de pace ad se legatus missus sit, condiciones ejus se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, ejus consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui ejus justitiae quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quae proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est justus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur et munera legato debita daturus esset, omnia rejecit dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. Et barbarus, humanitate ejus collaudata: « Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. » Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni quam habebat quamque ex vestibis et suppellectile publice a praecone venditis solvebat, captivos quoscunque potuit redemit.

esse dubium non est) fugam Zenonis (an 475 Nov.) antecedere. V. Tillemont. VI, p 480. Cf. tamen id. p. 640.

4. (475.)

Exc. De leg. Rom. p. 87. 88: «Οτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γότθων πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ κρατηθέντος παρὰ τῶν Γότθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφήσειν, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλαντα. Ταῦτα τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐπέλυσε παρασχεῖν, ἵνα μὴ δοκοῖν λιλυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλου γενέσθαι σχήματι. Πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γότθοις τὰ χρήματα. Οἱ δὲ ἰδόντες μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνίσχιν Ἡρακλείου προΐοντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίου πόλει προστρέχουσι τινες Γότθοι, καὶ βαδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γότθων βία τὸν ὦμον ἐπαισι. Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡρακλείον τις ἐπέπληξε τῷ Γότθῳ, καὶ « πῶς, εἶπεν, οὔτε σαυτὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε γινώσκεις ἐν ἐκλήξας; » Ὁ δὲ πάνυ γινώσκειν ἔφη τὸν ὑπ' αὐτοῦ κάκιστα ἀπολούμενον καὶ ἅμα σπασάμενοι ὁ μὲν τις τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. Καὶ φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἑκαθεν Ἡρακλείου ἐλέγτο γὰρ τινες τῶν ὑπ' αὐτῷ τελούντων στρατιωτῶν, δόξαντάς τι πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν τὸ στράτευμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλέυσαι. Ἐκτοτε οὖν ἡ τοῦ θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο.

5.

[Suidas: Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὼς ἐπὶ

4.

Zeno imperator per legatos summum Gothorum ducem rogavit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redemptionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitato conjunctos persolvere jussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missae sunt igitur pecuniae Gothi in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e custodia liberum abire siverunt. In hunc, quum iter Arcadiopolin tenderet, incurrunt nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in Gothum invectus: « Et quid tibi vis? ait; satia tu te ipsum nosti et eum quem vulnerasti? » At Gothus, probe se nosse eum dixit, quem male perditurus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput, alter manus Heraclio abscidit. Et illi quidem aiant, ea quae meruisset, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant, judicatos aliquod facinus, non tamen morte dignum, commisisse, in foveam conjectos lapidibus ab omni exercitu obrui jussisse; ex eo deus ira sua eum persecutus est.

5.

Heraclius fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis al-

Ζήνωνος, ὅς μὲν τολμήσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἐτοίμως, οὐ μέντοι τὸ προμηθὲς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλὴν πρότερον ποιησάμενος, ὥρμα πρὸς δ' ἱσπευδε πράττειν, ἀλλ' ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἔχωρει. Καὶ τὸ ἐμπλήκτως ὅζῳ ἐν ἀνδρὸς μοῖρα ἐτίθετο. Ὅπῃ δὲ καὶ μάλιστα αὐτὸν ὑστερον ἐσχηλεν.] Malchi hæc esse Valesius monuit.

6. (475.)

[Suidas : Ἐρυθρίος, ἑπαρχος γεγονὼς ἐπὶ Ζήνωνος. Ὅς ἐπὶ μῆτε τὰ κοινὰ διαρκούντα ἑώρα, μῆτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ ταταγμένου τοῖς συντελέσιν ἡνεύχεται, μῆτε τινὰ ποιεῖν πονηρὸν, ὥς ὢν φιλόανθρωπος, τῶν ὀφειλομένων ἡδύνατο χάριν, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. Λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχεν, ἥνικα ταύτην ἀπέθετο. Μόνος γὰρ τῶν τελοούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῶ πάντων ἀγαθῷ ἐπιφύκει, θάπτους μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινα παντάπασι τῶν πρόσθε προσκεκρουκότων ἀμύνεσθαι. Τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσιν ἀπορίαν κατέλθεν, ὥς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. Ἄ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμεῖον Λέων κατέλιπεν ἀποθησίων ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς φίλοις, ὥς ἐτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε γινώσκειν αὐτὰ, εἴ πῃ καὶ ἄλλως κλέπτοντο.] Erythrium præfectum prætorio fuisse annis 473 et 474 ex legibus quibusdam in cod. Justinian. liquet. Idem præfectus adhuc fuit anno 475 (v. Tillemont. VI, p. 478). Successit ei Sebastianus, quem præfectum fuisse mense Dec. an. 477, paullo post quam Zeno ex fuga redierat, leges Zenonis in cod. Just. probant (v. Tillem. p. 590). Erythrius igitur statim post reditum Zenonis (mens. Oct. 477), vel, quod probabilius est, paullo antequam imperator Verinæ et Basilisci insidiis in fugam compelleretur (Jul. an. 475), inunus deposuit.

criter conserendas : nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque consultatione prius habita, sed sine consilio et tenens ad res gerendas accebat, et inconsultam celeritatem furore percitam viro fortis convenire judicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

6.

Erythrius præfectus prætorio sub Zenone, qui, quum neque fiscum sufficere videret, nec tributis constitutis gravius onus addere, neque aeris alieni dissolvendi gratia injuste cuiquam vim inferre, utpote vir humanus, sustineret, Zenonem rogavit, ut sibi magistratu illo abire liceret : quod impetravit. Dolorem autem civibus gravem attulit, quum officium suum deponeret. Ex illis enim, qui tunc reipublicæ præerant, solus ad omnium commune bonum natus erat. Nam petentibus prompte beneficia præstabat, nec quonquam ob veteris offensas ulcisci animum induxit. Fiscus autem ad summam penuriam tunc devenerat, ut in eo nihil esset reliquum. Nam quæ Leo moriens reliquerat

Cf. de eodem Tillemont. p. 402 403 et 577. Idem probabiliter est Erythrius cujus mentio fit ap. Suidam : Πανόλδιος, ἐπὶ ποιητῆς. Ἐγραψε διάφορα, καὶ πρὸς Αἰθέριον μετὰ τὴν νόσον δι' ἐπὶ καὶ πρὸς Ἐρυθρίον, καὶ πρὸς Δωρόθεον ἡγεμόνα καὶ κόμητα καὶ εἰς Ἀφρόδιον κόμητα καὶ ἐπιτάριον Ἰπατίας θυγατρὸς Ἐρυθρίου. Porro ad hunc Erythrium Reinesius refert quæ e Damascio habet Suidas v. Ἡραίσκος : Ὅτι γὰρ Ἀμμόνιος καὶ Ἐρυθρίος ὁ Αἰγύπτιας διεμάχοντο πρὸς ἀλλήλους ἐν Βυζαντίῳ, καὶ διετέλει προωθῶν αἱ δ' ἑτερος τὸν ἑτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. — Idem Suidas de Heraisco alteram habet glossam, quam e Malcho fluxisse suspicatur Bernhardynus. Verba sunt : Ἡραίσκος, ἀνὴρ Αἰγύπτιος. Οὗτος ἦν μὲν συνεῖναι δεινός, ἀγωνιαστὴς δὲ οὐκ ἰσχυρὸς ἀπὸ (ὑπὲρ s. v. Συνεῖναι, ubi ead.) τῆς ἀληθείας, οὐδὲ τὰς ἔξω φερύσας ἀπὸ ταύτης ἐδούς ἀνιχνεύσαι καὶ διεξελεῖν. Οὗτος γὰρ ἐς τοῦναντίον ἐκεκλήρωτο τὴν εὐμοιρίαν.

7. (an. 475—477.)

[Idem : Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ρουστικίου στρατοπεδάρχου ἡρέθη, εὐεπίταυκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φαναρίζουσι βραδύως ἐπαγόμενος.

Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν ἰσίων βασιλεὺς, τῶν ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δαῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπακρούσθη. Πολὺς τε ἦν πρὸς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὥς μηδὲ αὐτῶν τῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μειόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. Καὶ ἦν ἅπαντα μετὰ θακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν πράξει. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀρμάτιος.] V. Tillemont. VI, p. 482 sqq.

in publico ærario, omnia a Zenone celeriter exhausta erant, quod multa amicis inconsulte largiretur, ipse vero parum esset accuratus, ut cognosceret si forte ab aliis sibi quædam surriperentur.

7.

Basiliscus, Verinæ imperatricis frater, sub Leone imperatore in locum Rusticii, castrorum præfecti, delectus est. In pugna quidem felix, sed per ingenii tarditatem adversus fraudes impostorum parum cautus.

Basiliscus, Romanorum Orientalium imperator, pecuniam ab ecclesiarum episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis episcopum, parum absuit quin pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui monachi dicebantur, cohibitus fuisset. Magnaque pecuniæ congerendi cupiditate flagrabat, et insigni avaritia præditus erat, ut ne illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quamobrem propter huiusmodi tribulorum exactiones omnia lacrimarum plena erant. Vide de eodem s. v. Harmatius.

B. (an. 475-477.)

[Suidas: Ἀρμάτος. Ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπεικέρως συγγενεὶ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελφῷ ἐπέτρεπεν ἐν-
τυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριδομένης σφισὶ τῆς
δμιλίας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου
ὄντος, ἀμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. Ῥίψεις οὖν ὁμ-
μάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεκτροπαὶ συνε-
χεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε
μετὰ ταῦτα ἔρωτος ἐκ' ὅφιν στεγομένου. Ἐπεὶ δὲ
κοινοῦσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίας
μαίᾳ ἴασαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μέλεις ἰατρείᾳ, Ζη-
νωνίς Βασιλίσκον διὰ θαπείας ἤγε τοῦ τὸν ἱραστήν
ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. Ὁρῶν δὲ Θεοδέρχης
τιμώμενον ἐκ πάντων Ἀρμάτον, ἡσυχάλῃν ὡς παρην-
δοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης
φρονεῖζοντος σωμαστικῆς. Ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τε φορῆς
γρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλείτου τυφωθείς, οὐδένα αὐτοῦ
ᾤετο διοίσειν ἐκ' ἀνδρείᾳ. Καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἔδε
ἡ ἄλῃ ἐκκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν (ἀναλαβεῖν
Suid. v. Ἄλῃ, ubi ead.) Ἀχιλλέως, οὕτω τε περι-
βαίνειν (εἰς) ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρομον φρουάτ-
τισθαι τοῦ οἴκου. Ἐξῆρθε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην
δόξαν μαίνεσθαι τὸ ἐπὶ δῆμου σύρρακος ἐν εὐφημίαις
ἀνταχαιεῖσθαι Πύρρον. Ὅς εἰ μὲν οὕτως ἰδὼν διὰ τὸ
ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, λέγειν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς
ἱππαινον ἀνδρείας, ἰθαγενὲς ὡς νέον. Οὐ γὰρ ἤρωας
ἰθαλλεν, ὡς Πύρρος (δ' Ἀχιλλέως add. v. Σύρραξ),
ἀλλὰ γυναιμανῆς ἦν, ὡς Πάρις.

Ἀρμάτιος. Οὗτος μέγιστον ἰσχυοῖ παρὰ τῇ Ζη-
νωνίδι τῇ βασιλίσσῃ καὶ αὐτῇ Βασιλίσκῳ. Ἐσφάγη
δὲ ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. Καὶ ὑπερήσθησαν οἱ
πολιταὶ τῇ τούτου σφύγῃ. Ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς *
τοὺς στασιάζοντας, ἔσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς

χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπειπε. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν δι-
χρήσατο, ὅτινα δ' Ἀρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βερ-
βάρων ἤκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον
κόμητα ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν,
καὶ εἰς ἐστίαςιν ἔχειν πολλὸν ἀργυρὸν παρέσχε. Ἀντί-
δωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς
μισιζόνου.]

Utrumque locum Malcho tribuit Niebuhrius. Quamquam et in scribendo nomine Harmati vel Harmatii diversitas et orationis color diversus parum favet huic sententiae. Priorem locum Candido Isauro Toupus, Damascio in Vita Isodori Valesius (ad Euagr. Hist. Eccl.) tribuit.—Pro Toupusii sententia facit quod in Candidi exc. ap. Phot. nomen viri est Ἀρμάτος. In Malchi excerpt. De leg. (fr. 10) nomen est Ἀρμάτιος, ut in secundo Suidae loco legitur. Ex primo loco nonnulla repetuntur v. Ἄλῃ et Σύρραξ. Pro φρουάττισθαι τοῦ οἴκου (quod optimi codd. etiam s. v. Ἄλῃ praebent, ceteri vero: φρ. τοῦ ἵππου) Toupus scribi vult καταφρουάττισθαι τοῦ ὄχλου. Bernhardus nomen loci recondi (velut Zeuxippi, in Chron. Pasch. p. 285 B) suspicatur. Ceterum de Harmatii historia adi diligentissimum nostrum Tillemontium VI, p. 481. 483. 488.

8 α.

Exc. De leg. Rom. p. 88: Ὅτι * φεύγειν τε καὶ
κλανᾶσθαι καὶ μετὰ μὲν δύνασθαι τῶν κακῶν ἀναπνεῦ-
σαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος ἡλπιζόν εἶναι παρα-
φυγῇ. Verba Zenonis exulis.

9. (an. 476 Juli.)

[Suidas v. Ζήνων: Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθό-

8.

Harmatus. Quum Basiliscus imperator Harmato, ut co-
gnato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permetteret,
eaeque consuetudo diutius duraret et utriusque forma non
vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere ocu-
losque in se vicissim conjicere, et vultus subinde convertere
et risu mutuo blandiri sibi corperunt. Quum vero dolorem
tandem pareret amor, quem vultu tegebant morbum suum
Danieli eunucho et Mariae obstetrici aperuerunt, eumque
medicina concubitus vix sanarunt. Quo facto Zenonis blandis
identidem verbis Basiliscum aggressa effecit tandem, ut
amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus
(Triarii filius) autem animadvertens, Harmatum ab omni-
bus colli, aegre tulit praeferrī sibi juvenem, qui capillis tan-
tum ornandis et corpori exercendo operam daret. Harmatus
vero quum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris
amplitudinem inflatus, neminem fortitudine se praestan-
torem putabat. Quae falsa ejus persuasio adeo invaluerat, ut
Achillis habitum assumeret, itaque vestitus equo veheretur, et
in circo sese insolenter populo jactaret. Illud autem insanum
gloriae studium acclamationes infimae plebis, Pyrrhum eum
vocantis, augbant. Quae quidem si eum ita appellabat,

quod rubicunda esset facie, vere dicebat; sin laudandae
fortitudinis gratia, tanquam adolescenti palpabatur. Non
enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus, sed muliercularum
amori Paridis modo indulgebat.

Harmatus. Hic plurimum potuit apud Zenonidem impe-
ratricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem est a Zenone
imperatore, ejusque caede cives admodum sunt laetati. Nam
sub Leone quoscumque de Thracibus, qui seditionem mo-
verant, cepisset, eos manibus amputatis dimiserat. Onou-
lphus vero quidam ipsum interfecit, quem Harmatus pau-
perem et a barbaris recens venientem humaniter susce-
ptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero
praefectum Illyriorum, et ad convivia magnam pecuniae vim
ipsi prae-buerat. Ille vero barbaricam perfidiam sanguinaria
manu ipsi pro gratia retulit.

8 α.

Extorrem esse et errare neque unquam a malis respirare
mibi datum est, ne apud eos quidem apud quos infortunii
me consolationem reperturum sperabam.

9.

Zeno imperator (profugus in Isauria), audita suorum

μενος τῶν οἰκείων τὴν ἦταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφου κείμενον, ὃ Κωνσταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. "Ὅπερ γνοὺς τοῖς συνοῦσι στενάξας, « Θεοῦ παίγνιον ἄρα, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος, εἴγε καὶ ἐμὲ οὕτω παίζειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. Ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατεινόμενοι προύλεγον. Καὶ γὰρ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσεσθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φυγὰς εἰς λόφον ἦλθον, εὐρηκῶς ὁ δεῖλαιος προσηγορίαν θυώνυμον. »

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ἐμότητα, ἣ ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμούμενον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθιστήσθαι ἐσάπαξ, ὅσον τοῦ Λέοντος διέμενε. Καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότιμον, καὶ ἂ ἐπραττε, ὁδὸς ἐνεκεν καὶ τοῦ θαυμάζεσθαι ἐπραττεν, ἐπιδεικτικῶς μᾶλλον ἢ ἀληθῶς. Οὐ μὲν οὐτε ἐμπειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὐτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς ἴσταιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. Πρὸς δὲ κέρδος καὶ λῆμμα οὐχ οὕτω μὲν ἐμμανῶς ὥς ὁ Λέων διέκειτο, οὐδὲ ἐπλάττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὲν οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. Καὶ χρηστὴς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς ὁ τότε παραδυναστεύων ἦγεν αὐτὸν ὅπη ἐδούλετο, καπηλεύων ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρατον ἱῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐλῇ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπεδίδοδοτο πάσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῇ βασιλεῖ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος ὅραχ' ἢ τι προστιθεῖς, ἐκείνος ἦν αἰρετώτερος. Τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γινομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπύπρασαν. Εἰ δὲ τίνα (τινί?) ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ὥσπερ πολιτοκά-

πηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγου παρ' ἐκείνου λαμβάνων, ἄλλοις παρείχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι δὲ τὰ κλέμματα παρέχων.

Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. "Ὅς Ζήωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προηγέ τε δι' ἀξιών, καὶ σωμασκεισθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἡλικίας. Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἀδελφῆν τὰ δημόσια καταναλίσκειν, σωμαστικῶς τὸν νέον κραιπαλῶν ἐνέργουν (ἐνήγον *conij. Bernh.*), καὶ ματροπειύοντες αὐτῷ τοὺς συνήθους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρέων ἑρωτας λυσσᾶν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. Διαιτῆς οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τῷ τῷ τιθεμένῃς τὸ καλὸν ἐθὺς γινόμενος, καὶ τὴν ὑποτιζομένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ παραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπειμαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἔρχτο καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἶρειν καὶ, συλλήβδην φάναι, προσέχειν πᾶσιν ὥς οἰκέταις ἀνθρώποις. Ἀλλ' ὁ πάντων ἔσχατος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τεθεσμένος, διαρρεύσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθητῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκδῆναι. Cf. *idem* *iv.* Ἀδελφ., *Ματροπειύοντες, Διαιταίς.*]

Hæc e Malchi Exc. Constant. fluxisse dubium non est. Cum iis quæ primo loco leguntur cf. Suidas v. 'Εξῆλθεν, ἐξέδη, ἐτελείσθη. « Ὅτι Ζήνωνι παρ' ἧν εἶχε ὄξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντισμα. Ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλείδος ὥς ὤρετο πόλεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτῷ ὄνομα ἔχοντι συνέδη τὸ πέρας τοῦ βίου. » Postrema quum ab historia prorsus aberrant, corrupta habeo. Corrigam ex nostro loco τὸ πέρας τοῦ Ἰουλίου. De Zenone in Isauria obsesso v. Theophanes p. 186 ed. Bonn.; Euagrius III, 3; Tillemont. VI,

clade, in castellum confugit, quod in colle situm vicini Constantinopolin vocabant. Quo cognito suis cum gemitu dixit: « Homo utique dei ludibrium; aliquidem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi prædixerunt affirmantes, Julium mensem [an. 476] fatalem mihi esse, quo Constantinopoli versarer. Atque ego quidem arbitrabar me Constantinopolin venturum. Nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, quem collem nomine appellari miser deprehendo. »

Zeno, Romanorum imperator, non eadem qua Leo fuit crudelitate, neque iracundia fuit in perpetuum inexorabili, ut ille. In multis autem animum ambitiosum ostendit, et quum faciebat, gloriæ et admirationis causa faciebat, per ostentationem potius quam ex veritate. Adde quod erat rerum imperitus, neque illam scientiam habebat, per quam regna tuto gubernari possunt. Lucri autem et questus non tam insano flagrabat amore, quam Leo, nec falsa crimina adversus possessores commulabatur; nec tamen ab vitio isto prorsus immunis erat. Jam sub illius imperio Romani quiesce vivere potuissent, nisi Sebastianus, tum in aula potentissimus, arbitrato suo quovis eum impulisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam in aula Cæsarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus vendebat, pretio partim sibi reservato, partim cum imperatore com-

municato. Quodsi quis accessisset, qui paululum quiddam adjiceret, is ceteris preferbatur. In aula denique nihil erat rerum omnium, quod ipsi venale non esset. Si cui vero suorum familiarum Zeno contulisset, ipse tanquam publicorum munerum mundinator ab illo redemptum exiguo pretio pluris vendebat aliis, Zenoni furta præbens.

Zeno, Romanorum imperator, Zenonem suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provexit, et corpus exercere jussit ad incrementum staturæ. Sed aulici, nacti potestatem pecuniæ publicæ luxu perdendæ, adolescentem in Sybariticam crapulam impulerunt, quumque lenonum more pueros æquales ipsi conciliarent, insano marium amore animum ejus imbuerunt. Itaque vitæ assuescens, quæ pulchrum in voluptate et superbia reponeret, et arrogantiam, quam ob expectationem imperii animo fovebat, vultu præ se ferens, superbo incedere, et sublinem cervicem erigere, et, ut breviter dicam, omnes nervorum loco habere cepit. Sed ille omnium vindex improbitatem ejus, tam natura quam disciplina haustam, perspicens, quum ventris profluvio laborasset et per dies multos sine sensu lectum excrementis suis inquinasset, immaturum rebus humanis excedere jussit.

p. 386. De Constantinopoli castello mihi non constat. De filio isto Zenonis impuro reliqui scriptores nihil tradidere.

10. (477 vel 478 init.)

Exc. De leg. gent. p. 93. 94 : 'Οτι ὁ Αὐγουστος ὁ τοῦ Ὀρίστου υἱὸς (deb. : Ὀτι Ὀδοάχος) ἀκούσας Ζήνωνα πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακατήσθαι τῆς ἑω, τὸν Βασιλίσκον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλὴν ἀποστεῖλαι πρεσβείαν Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίας μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δέοι, κοινὸς δὲ ἀποχρῆσαι μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς πέρασι. Τὸν μὲν τοι Ὀδοάχον ἐπ' αὐτῶν προεδιβλῆσθαι ἱκανὸν ὄντα σώζειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν ἔχοντα σύνασιν ὁμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δεῖσθαι τοῦ Ζήνωνος πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστεῖλαι ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν τούτῳ ἐφεῖναι διοίκησιν. Ἀφικνοῦνται δὲ ἄνδρες τῆς βουλῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ, τούτους ἐς Βυζάντιον κομίζοντας τοὺς λόγους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἀγγελοι, τῶν τε γεγεννημένων συνηθησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα ταῖς ἰσαῖς τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσαι προθύμως βασιλείας ἀνάκτησιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ ταῦτα διδόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δέοι, συνεκπονοῦντα τὴν χάθοδον. Ταῦτά τε λέγοντας ὁ Νέπως ἀπέστελλεν. Ζήνων δὲ τοῖς ἔκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα, ὡς δύο ἐκ τῆς ἑω βασιλείας λαβόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν, Ἀνθέμιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοὺς ἐρη γινώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλεῖς ἔτι ὄντος ἑτέρου ἡγήσασθαι (εἰσηγ. Bekk.) γνῶμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι· τοῖς δὲ ἐκ

τοῦ βαρβάρου ὅτι καλῶς πράξοι παρὰ τοῦ βασιλέως Νέπωτος τὴν ἀξίαν τοῦ πατρικίου δεξάμενος Ὀδοάχος· ἐκπέμψειν γὰρ αὐτὸν, εἰ μὴ Νέπως ἐπερθῇ. Ἐπαινεῖν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδίδεσθαι ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοις προσέχοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸν ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θάπτον, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δίκαια. Καὶ βασιλεῖον γράμμα περὶ ὧν ἠεούλετο πέμπειν τῷ Ὀδοάχῳ, πατρικίον ἐν τούτῳ τῷ γράμματι ἐπυνόμασε. Ταῦτα δὲ συνεσπουδάξε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κακῶν τὰ ἐκείνου οὐκ εὐίων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπόθεσιν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάχθεσθαι. Ἄμα δὲ καὶ Βηρίνα συνεπώτρυνε τούτον, τῇ Νέπωτος γυναικὶ συγγενεῖ οὐσῇ συσπεύδουσα. V. Tillemont. VI, p. 492 et 441.

11. (478 Zenon. an. 5.)

Ibidem p. 94. 95 : Ὀτι ἐν τῇ ἐξῆς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρεσβεία ἦλθον ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Ἰότθων, οἷς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιοῦντες Ζήνωνα Θευδερίχῳ σπείσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίου, ἥσυχον ἐθέλοντι διεξάγειν τὸν βίον καὶ μηδεῖνα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἰρεσθαι πράγμασιν. Ἡξίου δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιος ὢν κατέβλαψε Ῥωμαίους, καὶ ὅσα Θευδερίχος ὁ τοῦ Βαλαμήρου παῖς, στρατηγὸς ὢν καὶ φίλος, ταῖς πόλιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀπεχθείας παλαιᾶς ὁρᾶν μᾶλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο παντελῶς ὠφέλιμον. Εὐθὺς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλὴν συγκαλέσας γνῶμην αὐτοῖς προὔθηκεν ὅ τι εἰδοὶ ποιῆσαι. Οἱ δὲ ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἔρασαν ἱκανὸν τὸ

10.

(Odoacer) ut audivit, Zenonem iterum Orientis imperium, expulso Basilisco, recuperasse, senatum Romae legationem ad Zenonem mittere coegit, quae illi significaret, proprio imperatore se non indigere. Unum imperatorem sufficere, qui utriusque imperii fines tueretur : Odoacrum se elegisse, qui hanc partem tutam praestaret. Hunc enim et scientia reipublicae administrandae, et rei militaris peritia praestare. Itaque orare ut illum Zeno patriciatus dignitate ornaret, et Italiam regendam ei committeret. Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutum imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, quo ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adjuvaret, et pecunias et exercitus et alia, quae opus forent, suppeditaret, quo illi reditum ad pristinam fortunam pararet. Haec qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, haec responsa dedit : senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente acceperant, imperatoribus unum expulisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, ipsos dixit perspicere : imperatore enim supersite, non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quae barbarus nuntiarat : recte et iuste facturum, si a Nepote imperatore Odoacer patriciatus dignitatem susciperet. Eam se illi mis-

surum, nisi Nepos praevenerit. Laudare se eum, quod sic morem Romanis convenientem servare inceperit, ideoque confidere, fore ut imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem iusta facere vellet, quamprimum reciperet. Et in litteris regis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quae Zeno Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miserritus, et communem hominum sortem reputando ad aliorum commiserationem adductus. Eo illum impulit etiam Verina, quae Nepotis uxori, cujus erat consanguinea, favebat.

11.

Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in Thracia consederant et fœdere cum Romanis conjuncti erant : hos fœderatos Romani vocant. Orabant ut reconciliari vellet Theudericho, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quietam vitam docere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam eum considerare jusserunt, quanta mala ipse, quum hostis exstisset, Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset ; neque tam veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium utilitatem. Confestim igitur Imperator senatum convocavit, et haec illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid facto opus esset. Senatores vero dixerunt, reditus publicos minime sufficere

δημόσιον εἶναι συντάξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προ-
χείρως, ὅποτε γε μηδὲ αὐτοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις
ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορηγίας δυνάμεθα. Ὁπό-
τερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προελίσθαι, τούτου κύριον
αὐτὸν βασιλεὺς καθίστασθαι. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦς
τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας καλίσας καὶ τὰς σχολὰς
ἀπάσας, ἀναβὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεουδερῖχου κα-
τηγόρει, ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς
ἄνωθεν εἴη, καὶ ὡς ἐλυμήνατο τοῖς τὴν Θράκην οἰ-
κοῦσι, χεῖράς τε ἀποτέμων ἄμα τῷ Ἀρματίῳ καὶ τὸ
γεωργοῦν ἅπαν ποιήσας ἀνάστατον ὅπως τε τυραννίδα
πάλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βασιλείου ἐπήγειρε, καὶ
ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκείνον ἀνέπεισεν ἐκποδῶν ποιή-
σασθαι, ὡς τῶν Γότθων ἀρχόντων. Καὶ νῦν δὴ πρε-
σβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας δεό-
μενον. « Ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων,
ταύτην » εἶπε « περ' ὑμῶν ἀκούσαι βουλόμενος νυνὶ
παρεκάλεσα, εἰδὼς τῶν βασιλείων τούτους ἀσφαλῶς
πράττειν, οἳ ἂν τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοι-
νώσωσιν. » Οἱ δὲ ἤς κατέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες
καὶ ἐκ ταύτης διδαχθέντες ὁ γρῆν ἀποκρίνασθαι, πάν-
τες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίοις Θεουδερῖχον
καὶ πάντας εἴ τις ἐκείνῳ συνίστηκεν. Οὐ μέντοι τοῖς
πρέσβεσι ταύτην εὐθὺς ἰδὼκεν ἀπόκρισιν ὁ Ζήνων,
ἀλλ' ἐπέειχεν, ἕως τὸ πλέον ἀκούσει τῶν ἔξωθεν. Ἐν
τούτῳ δὲ γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει
τινὲς τῷ Θεουδερῖτῳ ἐάλωσαν, Ἀνθιμὸς τε ἱατρός καὶ
Μαρκελλῖνος καὶ Στέφανος. Καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπι-
στολὰς ἐπέμπον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττούμενοι
γράμματα ἐκείνῳ ἐπέστελλον, θαρσύνειν βουλόμενοι,

ad stipendia prompto utrisque suppeditanda, quum ne solis
quidem militibus victus commode praestari posset. Cum
quo vero ex duobus amicitiam instituere praestaret, id in
solius imperatoris arbitrio consistere. In aulam quoque
convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso suggestu,
multa de Theudericho questus est, maxime quod jampridem
Romanorum hostis exstitisset, quod Thraciam incolae
depradatus fuisset, quod una cum Harnatio manus ca-
ptivis amputasset; quod omne agricolarum genus sedibus
suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rempublicam
invenisset, deinde ad ejusdem caedem milites instigasset,
tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mit-
tere, non iam ut pacem, quam ut exercitus imperium po-
stularet. « Nunc igitur, » inquit, « quam sententiam super
his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi: scio
enim, eos imperatores tuto suas res agere, qui sua consi-
lia cum exercitibus communicant. » At illi, accusationibus,
quas in Theuderichum imperator intenderat, auditis, satis
ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, perci-
pientes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse
Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad ejus cau-
sam se adiungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non
e vestigio legatis dedit, sed expectabat, donec exploratius,
quomodo se haberent ea quae fors gererentur, sciret. In-
terea comprehensi sunt qui ea quae in urbe facta erant,
ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcel-

ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττοντας ἔνδον. Καὶ
τρεῖς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου παρόντος, ἐξε-
τάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς ἐπι-
θέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. Δῆθεν γὰρ ἀπί-
χεσθαι θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο.
Repudiata sic reconciliatione, quam Theuderichus
proposuit, bellum illud secutum esse videtur, in
quo urbes vastans Theud. usque ad muros By-
zantii pervenit, tandem vero a suis sibi timens
recessit, uti narrant Euagrius III, 25 et Theo-
phanes p. 108, C.

12.

Exc. De leg. Rom. p. 88: «Οτι τὸν ἀρχοντα Αἰ-
γύπτου ἐπὶ μόλις χρυσίου λίτραις ν' ἐκπεμπόμενον,
ὥσπερ εὐδοκιμοναστέρας γενομένης ἢ πρόσθεν, ἐπὶ πεν-
τακοσίαις ὁμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν.

13. (an. 478.)

Exc. De leg. gent. p. 95. 96: «Οτι τῷ αὐτῷ
ἔτει πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνας ἐς Βυζάντιον ἦλθον, οὓς
Ἀλέξανδρος ἦγεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς ἐπίτροπος·
ὃς ἐτύγχανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος παλαι, συνθελοῦσης
καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. Ἐλεγον δὲ οἱ πρέ-
σβεις, ὅτι Ὀνώριχος φίλος τε τῷ βασιλεὶ καθεστήκει
ἀδόλως, καὶ στέργοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀρήσει πάντα,
ἃ πρόσθεν ἐνεκάλει περὶ τε τῶν προσόδων καὶ τῶν
ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς προαιλήρει
ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνας
ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἰ τι ἄλλο

linus et Stephanus, qui non solum suas ipsorum litteras,
sed etiam magistratuum quorundam supposititias ad eum
miserant, quibus jubebant illum bono animo esse, tanquam
multos suarum partium fautores intra urbem esset habitu-
rus. Tres ex senatu, praesente magistro, de his quæstionem
habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio con-
demnarunt. Quippe suppliciis Zeno et cardibus abstinere
videri volebat.

12.

Praefectum Egypti, qui antea vix quinquaginta auri libras
pro obtinendo munere solvere solebat, Zeno, tanquam
uberiore facta provincia, quingentis libris in praefecturam
amandavit.

13.

Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium ve-
nerunt, quos Alexander, uxoris Olybrii procurator, duce-
bat, qui a Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat.
Dicebant vero legati, Honorichum velle cum imperatore
sine fraude amicitiam contrahere et Romanorum partes
amplecti. Quum antea repetiisset de redditibus et pecuniis
uxoris sum, quae Leo ipsi praecepisset, quæque mercatori-
bus Carthaginiensibus per bellum, quod nuper fuerat,
rapta et ablata essent, et in universum ea, de quibus pater
ejus cum Romanis litigasset, remittere et condonare. Fir-
mani et stabilem pacem petere, neque quicquam suscipi-

πάσαι ὁ πατήρ πρὸς Ῥωμαίους ὁπωσοῦν ἔσχειν αἰτίαν τὴν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοῖν βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς ἐμπιδῶσιν, καὶ ὅσα ἤδη συνέλειτο. Εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι τὴν Ὀλυβρίου τετιμῆκοι γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάντα ἑτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν ἃ βούλοιο. Ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἐδεδοίκεσαν ὑποψίαν πολέμου, καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γενζιρίχου παρόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὔτε τὴν αὐτὴν βῶμην ἐς πράγματα ἔσχον, οὔτε τὰς αὐτὰς ἐτι συνείχον παρασκευὰς, ἃς ἐκείνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρους, ὥς θᾶπτον αἰὲν πράττειν, ἢ ὥς ἂν ἄλλος βουλευσάιτο. Διζήμενος δὲ αὐτοὺς φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἡξίωσε διούσης τοὺς πρέσβεις, καὶ δώροις ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμήσας, Ἀλέξανδρον δὲ ποιῆ τῶν πριβάτων κόμητα.

Ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναῖκα ἐπιτρ.] sic pro ὁ τῆς Ἀλβαρίου ἐπ. Valesius, addens : « Hæc Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Genserichus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentiniani Placidi vidua, Constantinopolim remiserat, ut scribit Procopius in lib. I Vandalicorum et Priscus. De Alexandro autem procuratore Placidie loquitur Victor Uticensis in libro II De persecutione Vandalorum, qui hanc historiam valde illustrat. »

14.

Exc. De leg. Rom. p. 88. 89 : « Ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ζήνων αἰσθόμενος, ὥς τὰ μὲν Θεουδρίχου τοῦ παιδὸς Βαλαμήρου αἰὲν ἀσθενέστερα καὶ ἐλάττωνα γίγνοιτο, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔθνη τε συναθροίζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίοις

nis Romanis relinquere statuisset, quominus pax et sordus sine fraude componeretur : multam quoque gratiam habere imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit ; quod quia intellexerit, adduci ut omnia, quæ imperator voverit, facere paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant : revera enim quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genserici in omnem mollitiem deveniant ; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigebant, neque eodem exercitus alebant, quos Genserichus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia præveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatarum rerum fecit.

14.

Eodem tempore quum Zeno imperator præsentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minui, contra Theuderichum triarii varias gentes sibi concillare et copias suas colligere, inimicitias æquis conditionibus, si convenire vellet, deponere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petiit ut filium, quod jam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret ; ut omnia, quæ rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine

αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλύσει τὴν ἐχθρὰν. Καὶ πρέσβεις ἀποστείλας ἡξίου τὸν τε υἱὸν παραδοῦναι δμηρον, ὥς πάσαι προῦκαλεῖτο, καὶ ἰδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μένειν, μηδὲν ἐνοχλούμενον, ὥσπερ ἤτησε τότε, λαβεῖν τε τὴν οὐσίαν ὑπόσας ἀφῆρητο, καὶ τὰλλα ἡσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα κακὸν οὐδὲ ἐτίμωι παρέχοντα. Ὁ δὲ ἀπακρίνατο, ὅτι [οὔτε] τὸν υἱὸν ἐτι δμηρον δώσοι, οὔτε δύνασθαι ἐτι ἐκ μόνης τῆς οὐσίας ἰδιώτης διάγειν. Ἔως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔθνη τοσαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μόνῃ ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συστέλλομένῳ ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι· νῦν δὲ, ἐπεὶ περ αὐτὸν ἐς ἀνάγκην τοῦ ἔθνη συλλέξαι κατέστησαν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθὼν ἢ δράσας ἐν ἀναμφισβήτητον τῷ παντὶ πέρας ἐξοίσειν. Ταῦτα ὥς ἀπηγγέλθη, ἔδοξεν εἰς ἀκριθεὶ κατασκευάζεσθαι πόλεμον. Καὶ τάγματα μὲν πάντα, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς ἐσθλοῖς ἐνὶ δρυτο μέρεσι, κατὰ τάχος ἐκάλει. Καὶ παρῇν πανταχόθεν οὐκ ὀλίγον τι πλῆθος. Κατεσκευάζοντο δὲ ἄμαξαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἐκνοῦντο, καὶ εἰτός τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγίνετο ἑτοιμα, ὥς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι.

15.

Ibidem p. 89. 90 : « Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλόμενος στρατηγόν, καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀταξίαν ἐλθόντος, ὥς ταῦτα καλῶς ἔχειν ἰδοῦναι, πέμψει ἄνδρας αὐτίκα παρὰ τὸν Βαλαμήρου λέγοντας, ὅτι οὐ δεῖ τρέβειν ἐτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἔργου νῦν ἔχεισθαι καὶ πληροῦν τὰς ἐλπίδας, ἐφ' ἃς τῆς στρατηγίας ἡξιώθη Ῥωμαίων. Ὁ δὲ ἀκούσας ἀντικείμεναι καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον πρέσβεις, λέγων ὥς οὐ πρότερον ἐγγειρήσοι τῇ ἔργῳ,

mala passurus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem daturum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Quum enim solus neque tanta multitudine circumseptus fuerit, bona quidem, quæ tunc possidebat, si ea diligenti ratione administrasset, privato fortasse suffecissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Hæc ubi nuntiata sunt, censuit imperator bellum omni cura et diligentia apparendum. Itaque omnes legiones, quæ erant circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quanta potuit celeritate evocavit, et undique præsto fuit non parva multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves emebantur et frumentum, et quæcumque necessaria erant alendo exercitui, ea omnia præparabantur diligenter, quoniam illius ipse intra breve tempus copias educturus erat.

15.

Quum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licentiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit qui dicerent, non jam amplius oportere differre pugnam, sed tempus esse prælio decertandi et expectationem, quam excitasset, quum ducis Romanorum dignitate

εἰ μὴ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῷ ἐπομόσαιτο πᾶσα, ὡς οὐδέποτε ἐπὶ (ἐπὶ c. Bekk.) τῷ Τριαρίῳ συμβήσονται. Οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς καὶ οἱ ἄρχοντες ὤμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θέλοι· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μηδὲν ἀποστήσασθαι τῶν ἤδη συγκειμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκείνον παραβαίνοντα ἴδοι. Τούτων δὲ ὁμοθύντων, αὐτὸν μὲν Θεοδέρχον ἰδοῦσε κινήσαντα τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανῷ πόλει τὴν πᾶσαν ἰδρυμένην, εἰς τὸ εἰσω ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γίνηται πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Αἵμου, τότε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν διασχίλοις ἵππευσιν καὶ ὁπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμίζει· ὑπερβάντι δὲ Αἷμον ἄλλην ἀπαντήσασθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἑβρῷ καὶ Ἀδριανῷ πόλει, πεζοὺς μὲν δισμυρίους, ἑξακισχιλίους δὲ μετὰ τούτων ἱππίας. Ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαντίου πόλεων καὶ φρουρίων ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, εἰ δεήσει, ὥστε μηδὲν ἐλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συντελούντων τῷ ἔργῳ. Ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέσβεσι κατὰ τάχος ἐκπέμπει. Ἄρας δὲ ὁ Θεοδέρχης τῷ αὐτοῦ στρατεύματι χεῖρ ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέχειτο. Ἐρχομένων δὲ αὐτῷ οὕτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θράκης ἀπήντα, οὕτε οἱ πρὸς τῷ Ἑβρῷ ὑποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ οἱ ἑρμίας (ἡρμίας conj. Val.) διελθὼν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδῖν (Σούκιν Val.) παραγίνεται χώρους. Ὅρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν τε καὶ μέγα καὶ ἄπορον ἐπελθεῖν, εἴ τις ἀνω κυλύει· ἐν ᾧ στρατοπεδεύων ὁ Τριαρίῳ ἐτύχχανε. Κάνταυθεν προσβάλλοντες ἐξ ἐξόδων ἀλλήλοις

ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λαίαν ἄλλην ἀφῆρπαζον. Ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου συνεχῶς προσιππεύων ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ τὸ ἐκείνου, ὕβριζε καὶ ὠνειδίζε πλείστα, ἐπίορκόν τε καλῶν καὶ παῖδα καὶ ἄρρωνα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἐχθρόν τε καὶ προδότην, ὅστις οὐ συνίησι τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων, μηδὲ ὁρᾷ τὴν σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυγῇ αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς κατατρίψαι τοὺς Γότθους. «Κάκεινοι μὲν τὴν νίκην ἀκονιτὶ ἔχουσιν, δπότεροι πίσοιμεν. Ἡμεῖν δὲ δπότεροι τοὺς ἑτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Κασμαίαν ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἐπιβουλήν. Νῦν γοῦν σὲ καλίσσαντες καὶ ἐπαγγελάμενοι παρέσσεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὔτε ἐνταῦθα πάρεσιν, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπῆντησαν, ὡς εἶπον, μόνον δὲ ἐπέλιπον ἀπολίσσθαι κάκιστα καὶ τῆς γε θρασυτητος δοῦναι δίκην ἀξίαν ᾧ προέδωκας γένει.» Ταῦτα ἐπακούσαντες πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνῆδον τοῖς λόγοις, καὶ τῷ στρατῷ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὡς εἰκότα ὠνειδίζοι ἐκεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθείρεσθαι περσιτέρῳ, οὐδὲ τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πάλιν ἀναβάς Θεοδέρχης ἐπὶ τινα γήλορον ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκείνου ἐβόα· «Τί τοὺς ἐμοὺς συγγενεῖς, ὦ κάκιστε, ἀπολλύς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας χηρεῦν; ποῦ δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάντων ἡ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἴκοθεν συνεστράτευσάν σοι; καὶ σύνδου καὶ σύντρεις ἐκαστος ἵππους ἔχων, νῦν ἀνίπποι γω-

decoratus esset, explendi. His cognit's, Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum non prius id operis aggressurum, quam imperator et senatus juramento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theudericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixerunt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi imperator voverit, redituros. Et imperator, se nunquam a foedere recessurum, nisi prius ea ipse esset transgressus. His juramentis praelitis, Theuderichum movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris habebat, et ulterius progredi iussit: ubi ad portas Hæmi montis pervenisset, Thraciæ præfectum cum duobus equitum millibus et decem millibus gravis armaturæ se illi conjuncturum esse; Hænum transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam ituros, peditem viginti, equitum sex millia. Ceterum Heracleam et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse alias copias, si opus foret, ita ut nulla res, quæ ad felicem eventum sperandum faceret, destitueretur. Hæc Zeno promittens legatis, statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu, ut convenerat, ad fauces Hæmi montis venit. Quum illuc accessisset, neque dux Thraciæ obvius fuit, neque hi qui ab Hebro venturi dicebantur. Interea percurrens deserta, quæ in medio erant, ad loca Sondin (Sucin?) pervenit. Est autem Sondin mons altus et præruptus, qui ascendit minime potest, si quis sit qui ex alto impediatur. In eo Theuderichus, Triarii filius, castra posuerat, illique levibus præliis inter se, quum pabulatum

libant, congregientes, armenta, equos et aliam prædā mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius crebro obequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose insectabatur, et multa convicia in eum jaciebat, perjurum eum vocans, puerum, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui Romanorum mentem non nosset, neque quod tenderent eorum consilia, videret. «Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere ut Gothi per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utrivis nostrum ceciderint, victores existant. Quicumque nostrum adversarios oppreserint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reportabunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii. Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut cum tuo exercitu conjunctos, bellum gesturos esse promiserunt, neque quisquam hic adsuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occurrerunt, tequo solum, ut male perires et poenas lenocitatis tuæ his, quos prodidisti, dares, reliquerunt.» Hæc ubi audierunt, plures ex multitudinis, quæ cum Theudericho erat, ea quæ dicta erant, probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum causam, qui ipsos prodiderant, adiungere. Postridie iterum ascendens Theuderichus colleni hostium castris imminentem, clamabat: «Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres viduas effecisti? ubinam locorum sunt eorum viri? quomodo consumptæ sunt facultates quas habuerunt, quum cumo ad

ροῦσι καὶ πῆλοι, καὶ διὰ Θράκης διαπερὶν ἐν ἀνδραπόδων ἐπόμενοι μερίδι· ἀλλὰ καὶ ἐλευθεροὶ τε καὶ γένους οὐ χείρονος, * ἡ μεδίμνω χρυσίου ἔλθοντες ἀπομετρήσονται (οἱ μεδίμνω χρυσίου ἔλθ. ἀπομετρήσαντο conj. Hoesch.); * Ταῦτα ὡς ἐπήκουσε τὸ στρατόπεδον ἅπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὁμοῦ πάντες ἤσαν ἐπὶ τὸν Θεοδέρικον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυγῇ τε καὶ βοῇ ὡς ἀξιοῦντες συμβαίνειν εἰ δὲ μὴ, ἀπολείψειν αὐτὸν ἔφωσαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες. Ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θεοδέρικον πρέσβεις, καὶ συνέρχονται ἄμφω παρὰ ποταμὸν τινα ἐφ' ἑκατέρας ὁχθῆς. Μίσον δὲ ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συνθήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, [καὶ] ὅσα ἤγηντο συμφέροντα. Καὶ ταῦτα ὁμόσαντες πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

16. (an. 479.)

Exc. De leg. gent. p. 96. 97: "Ὅτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θεοδέρικος καὶ ὁ Τριαρίου οἱ Ἰότθοι μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλαμήρου τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὅτι προδομένος ὑπ' ἐκείνου τυγχάνει, καὶ ὡς τῶν συντεθέντων οὐδὲν εὖρων ἀληθὲς Θεοδέρικῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ χώραν αὐτῷ, ἐν ᾗ μένοι, δοθῆναι, καὶ σίτον, ὅστις αὐτῷ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐφαρξάσει διαίειν, καὶ τοὺς προαγωγίαις τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς, οὓς δομestικούς καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα, λόγον δίδοντας ὧν

Ἰαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸς αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολὺν ὄχλον κατέχειν τοῦ μὴ ὅθεν δύναιτο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανορθοῦσθαι τὴν Ἰνδοίαν. Ταῦτα μὲν ὁ ἑτερος Θεοδέρικος ἔλεγεν· ὁ μὲντοι Τριαρίου τὰ τε ἐπὶ Λέοντος συντεθέντα ἡξίου αὐτῷ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συντάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστὰς αὐτῷ ζῶντας ἀποδοθῆναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἰλλοῦν περὶ τούτων ἐπομόσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πιστεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμήρου ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἴη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέσχετο δράσας, ὅστις διαπολεμῇν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα καὶ βοήθειαν προσκαλέσεται ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν τῶν Ῥωμαίων καλίσας κρύφα πρὸς Θεοδέρικον πράττει περὶ φιλίας· οὐ δὲ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θράκης καὶ τοὺς ἄλλους, ὅπόσοι τὰ Ῥωμαίων φρονοῦσι, μήτε ἀπνητιχῆναι, μήτε συμβάλλειν αὐτῷ τὰς δυνάμεις θαρσῆσαι, φοβουμένους ἐνέδραν. Νῦν τε εἰ θελήσαι πρὸς αὐτὸν πολεμῆσαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῷ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσίου λίτρας χιλιάς, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσδοδόν τε πρὸς τούτοις νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῷ δώσειν τῆς Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει. Ταῦτα τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλάντων παρ' αὐτοῦ τοὺς κλείοντας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρέσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν Φιλοξένον, εἶτα Ἰουλιανὸν, εἰ πως ἄρα δύναιτο μεταπιῆσαι ὑπὸν ἡγεῖναι ἐκείνῳ. Ὡς δὲ οὐδὲν ἐπειθε,

militandum sub te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat, nunc equis destituti pedites incedunt, et se per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu; * et venerint, ut aurum modio admeliantur. * Hæc ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, duccem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile foret amplexuros et eum deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo conveniunt ad fluvium quendam, ab utraque ripa. Deinde medio interjecto flumine, collocuti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Hæc ubi uterque juravit, mittunt legatos Byzantium.

16.

Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, scedere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quæ promiserat, reperisset, id causæ fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitus usque ad messem satis esset. Ut etiam reddituum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum quæ receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quia rapinas et prædas agant, ex quibus suam inopiam possint sublevare. Hæc

quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii, postulabat ut omnia sibi a Leone promissa præstarentur, et præteritorum annorum stipendia solverentur, et affines sui superstites sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isauris alios, quorum curæ et custodiæ commissi fuerant, jurare jussit. Hæc ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum esse proditorem, qui omnia contra, quam promississet, fecisset; qui quum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi accersisset: et quum Romanorum copias, quæ suppetias ferrent, accivisset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxisset. Quæ quum dux Thraciæ et alii, quicumque a Romanorum partibus starent, viderent, veritos insidias, ad illum accedere aut suas copias ejus copiis conjungere ausos non esse. Nunc etiam si velit cum Theudericho bellum facere, se polliceri hæc, si victoriam reportarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia librarum, et redditum decem millium aureorum et nuptum illi collocaturum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civitatis. Quæ quum dixisset, plerosque eorum, qui miseri erant, dignitatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum, deinde etiam Julianum, si qua ratione possent eum adducere, ut sedes cum Theudericho solveret. Quum nihil eum moveret, evocatis militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo essent: se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fuerit, aditurum. Hæc quum milites audissent, imperatorem huic bello interesse statuisse, ita

πέμψας τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν πόλεμον ὥρμα, καὶ παρεκάλει θαρσεῖν ὡς αὐτὸς ἐκστρατεύσων καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὃ τι ἂν ὀέοι πεισόμενος. Οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξάγειν ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειλέγετο ἑαυτὸν ἐπιδείξει βασιλεῖ πολλοῦ ἀξίον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν, ἐφ' ᾧ μὴ στρατεύοιντο, ἀργύριον διδόντες πάλιν εἰς τὸ μέτεχειν τῆς ἐξόδου παρείχον. Καὶ πάντες ἀνθήκτοντο τοῦ πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θεουδέριχου πεμψθέντας ἐζώγρησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμήρου φυλακῆς μοῖραν ἔλαβον ἐπὶ τὸ μακρὸν ταῖχος οἱ ἐκεῖ φυλάττοντες διαπρεπῶς ἀπεκρούσαντο. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ φερόμενος ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύσιν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύτου ἀπεισθέσθαι δειλίας, ἐνταῦθα ὀργίζονται καὶ χαλεπῶς ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμύφοντο ἀλλήλους τῆς ὅλης ἀτολμίας, εἰ χειράς τε ἔχοντες καὶ βαστάζοντας ὅπλα μαλακίας τοιαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις ἀπασαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχὺς ἐξαπόλωλε, πάντων ἐκ' ἐξουσίας περικοπτόντων, ἃ βούλονται. Τοῦτον δὲ Μαρτινιανὸς συνελόμενος τὸν θροῦν, πέμπει Ζήνωνι λέγων ὅτι δεῖ τὸ στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μὴ τι καὶ νεώτερον συνασπαστικὸν ἐργάσωνται. Πέμψας οὖν ἐκέλευεν ἀπιῖναι ἐκαστοὺς ἐπὶ τὰ χεῖμαδια, ὡς πρὸς τὸν Θεουδέριχον ἰσομένης εἰρήνης. Οἱ [δὲ] τὸν χάρακα ἔλυσαν καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῇ διαλύσει ἀχθόμενοι, καὶ ὅτι ὅστων αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέβη, πρὶν ἄνδρα σκαψόμενους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὅς τῆς παρούσης λύμης ἀνακτᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὁπωσοῦν δυνήσεται.

17. (ap. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 90. 91 : Ὅτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς Θεουδέριχον, τὴν εἰρήνην συνθέσθαι πρὸς αὐτὸν, ὅπως καὶ δύναιτο. Ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ὁ Βαλαμήρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρος, καὶ κατατασινάμενος (κατασινάμενος Val.) τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἀπαντα, καὶ εἰ τι ἦν κτηνικὸν ἀραρπάζει. Ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐτόθι γεωργοῦν, κτείνων τε καὶ εἰσπράττων (σπαράττων Bekk.) ὅσα μὴ φέρειν ἔδυναντο (ἡδύναντο em. Bekk.). Θεουδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἤδρασθαι μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐτοῦς ὀρώη, ἀχθῆσθαι μὲντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς γεωργοῖς βλέπει γινομένην τὴν οἴκην, ὣν οὐδὲ φθειρομένων Ζήνωνά γε ἢ Βηρίναν οὐδ' ὁπωσοῦν ἐπιστρέφασθαι. Ὡς δὲ ἦλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ τε μυρίοις μὲν καὶ τρισχιλίοις ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θεουδέριχος, συντάξεις τε καὶ τροφὴν χορηγεῖν βασιλείᾳ, δυοῖν δὲ αὐτὸν σχολαῖν προβάλλεσθαι ἀρχόντα, ἀπολαβεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὅσην πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἑτέραν τῶν δύο στρατηγιῶν τῶν περὶ βασιλείᾳ, καὶ ἔχειν τὰς ἀξίας, εἰς ἃς ἤδη προῆλτο ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. Περὶ δὲ τῶν κτεριστῶν, εἰ μὲν ἐτελεύτησαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναι οἱ πρᾶγμα· εἰ δὲ ζῶσι, λαβόντας ἤνκερ εἶχον οὐσίαν, οἰκεῖν πόλιν, ἣν αὐτὸς δοκιμάσει Ζήνων. Ταῦτα ὡς συνέδοξε, παύσας τὸν Βαλαμήρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀντ' ἐκείνου Θεουδέριχον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἱεμψεν, ὅσα ἔδει αὐτίκα διανεῖμαι τοῖς Γόθοις.

se ad hoc compararunt, ut talem se unusquisque ostendere studeret, qualem imperator merito suo plurimi faceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut qui antea militie variationem a ducibus pecunia redemerant, pecunias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent. Itaque et exploratores, a Theudericho premissos, vivos ceperunt, et cohortem, quae Valamiri filii custodiam agebat et usque ad longos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret et ad insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per turbas coeuntes, sese invicem ignaviae accusabant, quod manus habentes et arma gestantes tantae molitiei, quae omnes civitates et omnes Romanorum vires pessumderet, obaequi sustinerent, neque quisquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum quum Martinianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissime fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dissolveret. Ad quem Zeno remisit, et iussit, ut unusquisque militum, tanquam cum Theuderichio pax futura esset, in hiberna concederet. Itaque castra solverunt; quam castrorum solutionem plerique iniquo animo ferentes abierunt: maxime quod discorsiter cogorantur, antequam virum summus rerum praeficerent, qui rem publicam ab everisione et interitu vindicare posset.

17. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum (Triarii f.), ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter haec (Theuderichus) Valamiri filius, contractis copiis suis, ad Rhodopen montem processit et fertilissima quaeque Thraciae loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolae agris suis expulsi, occidens et corrumpens quae auferre non poterat. Haec ubi facta Theuderichus (Triarii f.) audit, se quidem lacerari dixit, eum qui amicus et filius ab iis appellaretur, talia in ipsos perpetrare, tamen moleste ferre, quod videret agricolas ob illorum dementiam plecti et poenas dare, quos in summam calamitatem redigi nihil morari Zenonem aut Verinam. Ubi vero legati venerunt, pacem fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theuderichus (Triarii f.) vellet, imperator stipendia et comestus praeberet: duabus scholis ipse dux praeficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerat, illi restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitibus, qui circa imperatorem sunt, duceret, et easdem dignitates, quas sub Basilisco obtinuerat, recuperaret. De affinis, si mortui essent, ut Zeno diceret, nihil amplius negotii esse; si superstitibus, omnia bona, quae eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem, quam Zeno arbitratus fuerit, habituros esse. Haec ubi conventa sunt, imperator, abrogato Theuderichio, filio Valamiri, magistratu, in ejus locum suffecit Theuderichum, Triarii filium. Et pecunias misit, quae confestim debebant distribui Gothis.

18. (an. 479.)

Exc. De leg. Rom. p. 78—86: "Οτι δ Βαλαμῆρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀποβαλὼν, οὐ μικρὰν ἔχων ὀργὴν τῷ [ἐπὶ τῷ Nieb.] πάθει ἀπέδραμεν, ἀφειδῶς δ τι ἐν ποσὶν εὖροι καίων τε καὶ φονεύων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Στόβους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τῶν ταύτῃ ἐμψυχοῦντων τοὺς ἀντιστάνας ἀπέκτεινεν. Ὡς δὲ τῇ Θεσσαλονίκῃ ἐγγύθεν ἐφειδρεύων ἡγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολῖται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραίᾳ ἀνεγνώσθαι γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὰς τοῦ Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν ὁρμήσαντες τὸν ἑπαρχὸν (ἑπαρχὸν Nieb.) ἑτοιμοὶ διασπάσαι ἦσαν. Οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐμπιπρᾶναι ἑμαλλον, εἰ μὴ ὑποφθάσαντες τὰ τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐξῆαις ἐξήρπασάν τε αὐτὸν τῆς ὀργῆς τῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγοις πρᾶσι κατέστειλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν βασιλέα τῇ πόλει τι δυσχερές ἢ κακὸν βεβουλαῦσθαι, τῆς τε πόλεως γρῆναι ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτω ἂν ἐθέλωσι καὶ ὃν ἡγούνται πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. Οἱ δὲ τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπάρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεὶ ἔδοσαν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνόντων φρουρὰν ἐπενόησαν, ὡς ἡδύναντο, πλείστην, καὶ τὸν στρατηγὸν ἑστεργον. Ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς βουλομένου μάχασθαι, ἀριστον

εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν κακοῖς μετρίαις τῆς τῶν πόλεων φθορᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἀρτεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν ὅτι τῷ στρατηγῷ γραμματεῖα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. Οἱ Ἀθόντες Πλαγόν, ὅτι « Σὺ δ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἐξῆαις, αἱ αἰσι λαμπρόταται Ῥωμαῖοις, σεμνῶς ἐπεχόσμησε, καὶ ἀρχεῖν τῶν μεγίστων ταγμάτων ἐποίησεν, οὐδὲν οἷά περ ἀνδρὶ ἀπιστήσεας βαρβάρῳ. Σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν ἀπάταις ὑπαχθεὶς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διάφθειρας, καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἴδαι σε (sic Bekk.; ἴδαις vgo), κύριον. Οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεὶ ἐγκαλῶν, ὦν εἰς ἑαυτὸν ἅμα καὶ εἰς ἐκείνον ἐξήμαρτες. Νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοι ἔστιν ἐκ τῆς παρούσης τύχης τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν [ὡς] οἷόν τε, πέμποντα δὲ πρεσβείαν πειρᾶσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ βασιλέως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεισθαι. » Ὁ δὲ πεισθεὶς ἄνδρας μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν καλεῖν ἢ φονεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἀνείργει τὸ στράτευμα, οὐ μέντοι ἐδύνατο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπιτηδεῖα ἐκπορίσαι καλύειν. Καὶ δὴ προῖόν ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν ταύτῃ [τῇ] πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ ἀποστειλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῇ κῆσαν διεφύλαξε, καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκοῦντας ἐνταῦθα παραλυκῶν ἐκ τῶν ταύτῃ μόνων (μερῶν Hoesch., φόνων Nieb.) τὸ πλῆθος ἐκκεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. Εἰς δὲ τὸ Βυζάντιον ὡς ἦλθον οἱ

18.

Theoderichus, Valamiri filius, multis suorum a Romanis ducibus cæsis, non parum iracundiæ ob acceptam cladem animo conscivit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, assit et necavit, et primam, quæ illi obvia fuit, Macedoniæ urbem, Stobos, evertit, et militem, qui illic in præsidio erant, omnes, qui resistere audebant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonicensem petere, statim urbis incolæ ad fraudem faciendam litteras pridie recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque præfectum habere in animo, urbem barbaro tradere, seditione facta, ejus statuas dejiciunt, et præfectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et prætorium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et magistratus prævenientes, populi iræ præfectum subduxissent et furorem plebis blandis verbis composescissent. Dicebant enim, eum non esse horum malorum causam, neque imperatorem male consultum civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quemque sibi fidum esse cognoverint. Itaque claves civitatis a præfecto acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex his qui tum temporis in urbe erant, quam diligentissimam potuerunt custodiam instituebant, et duci suo obtemperabant. Interea Zeno quum audiret imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus æquissimis barbarum ab urbium ruinis et

excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, quum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: « Te imperator amicum concillavit, et dignitatibus, quæ sunt apud Romanos clarissimæ, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi, homini licet barbaro, minime diffidens. Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunæque tuas coniecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero haudquaquam jure imperatori imputes ea quæ in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redelegisti, hoc tibi quantum ad præsentem fortunam reliqui est, ut ab injuria et damnis urbibus et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud imperatorem, qui bonus est, moderatum quid et æquum obtinere coneris. » Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, quum omnium rerum essent egeni, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam (Sinticam) Macedoniæ pervenit. Hujus urbis archiepiscopus, quum quam plurima et diversi generis munera ad eum et ejus exercitum misisset, omnem regionem a direptione illæsam conservavit, neque quicquam molestiæ exhibens locorum incolis, copias suas ex reditu hujus regionis alere operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, imperatorem monuerunt oportere, quam celer-

παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, λέγοντες οἱ δέοι ταχέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῷ πρεσβευτὴν ἀποστέλλαι, ὥς οὐχ οἶω τε πλῆθος ἀπειρον εἶργειν ἐπὶ πλείονα χρόνον τῆς ἀφ' ὧν ἂν δύναιτο βλάβης. Ὁ δὲ Ἀδαμάντιον τὸν Βιδιανοῦ παῖδα, πατρίκιόν τε ὄντα καὶ πολιάρχῃσαντα, προσβείας αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατικῆν, ἐπέμψεν παραγγείλας, χώραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Πανταλίᾳ, ἣ τῆς μὲν Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῶν ἐισβολῶν τῆς Θράκης, ὅπως, εἴτε Θεοδέρικος ὁ Τριαρίου ἐγχειροίῃ τι κινεῖν, ἢ παῖδρον ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου, εἴτε αὐτὸς ταράττειν τὰ συγκαίμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν ἔχων τῶν τε Ἰλλυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεων εὐκολώτερον αὐτοῦ περιμεῖναι δύναιτο. Εἰ δὲ τροφῶν ἀπορεῖν τῷ στρατεύματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, ἅτε μήτε ἐν σπόροις μήτε καρποῦ ἐλπίδα ἔχων ἐν Πανταλίᾳ, ἔδωκε λίτρας χρυσοῦ ἀπιδόντι διακοσίας, ἃς ἐκέλευε δόντα τῷ ὑπάρχῳ τῷ ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῖς ἐς Πανταλίαν χορηγῆσαι τὴν ἐπαρχοῦσαν. Ἐπὶ δὲ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, στρατιώται συστάντες ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸν ὑπαρχὸν Ἰωάννην προΐοντα φυλάξαντες ξιφῆραις ὤρμησαν· καὶ ὠρίσθη παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν. Ὁ δὲ Βελαμήρου, ἐν ᾧ τὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο, περὶ Ἡράκλειαν ἔμενεν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἡπειρον πέμπει πρὸς Σιδιμουῖνον, ἐκ μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνέκαθεν ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμνον Ἡπειρῷ χώραν τε νεμόμενον καὶ εὐδαίμονα κλῆρον, καὶ παρὰ βασιλείῳ δεχό-

μενον συντάξει. Ἀνεψιὸς δὲ ἦν οὗτος Αἰδοίγγου, Βηρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκιστοῦ καὶ τὴν τῶν λεγομένων δομαστικῶν ἀρχὴν ἀρχόντος, μεγάλην τινὰ οὔσαν τῶν περὶ βασιλεία. Πρὸς τοῦτον οὖν ἐπέμπε, τῆς τε παλαιᾶς αὐτὸν συγγενείας ἀναμιμνήσκων, καὶ ἀξίων ἐξυρεῖν καὶ συμπράξει τρόπον, οἱ οὐ τῆς τε Ἐπιδαμνοῦ καὶ τῆς ἄλλης Ἡπειροῦ δυνηθεῖη κρατῆσαι στήναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰδρύσας ἐαυτὸν ἐν πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεῦθεν ὥς ἂν διδῶ δέχεσθαι τὸ συμβαῖνον. Σιδιμουῖνος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ δεξάμενος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις ἡγησάμενος κρεῖττον, ἐλθὼν εἰς Ἐπίδαμνον καὶ ἰδίᾳ μετιῶν τῶν πολιτῶν ἕκαστον ὥς ὤθηεν κατ' εὐνοίαν συνεβούλευεν αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, ὅστις ὑπεκτιθεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι λέγων, ὥς βάρβαρος ἐπὶ ταύτην ὤρμηται, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, καὶ ὥς Ἀδαμάντιος ἐπὶ ταῦτα κεμρθεῖη· κρεῖττον οὖν εἶναι αὐτοῖς, ἕως ἔτι ἀπιστιν, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐτοὺς διοικῆσθαι. Ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις [λέγων Nieb.] τοῖς ἐκεῖ φυλάττουσιν, οἷσιν ὥς δισχιλίους, οἱ καὶ ἀμύνεσθαι ἐπιόντα πρὸς γε τὸ παραχρῆμα βραδύως ἡδύναντο, ἐπεισεν δμοῦ πάντας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμνον, καὶ λέγων καὶ ταράττων, καὶ φήμην ἀεὶ καινὴν πειρώμενος ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀπεχθήσονται μᾶλλον ἀντιστῆναι θέλοντες, καὶ πρὸς τὸν Βελαμήρου εὐθέως ἐπέστελλεν, ὥς τάχος ἐπιείγασθαι. Ὁ δὲ τὸ τοῦ Σιδιμουῖνου ἐπέμπε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσῳ κατεχομένην, ἐξ ἧς ἐτελεύτησε. Φανεράν μέντοι τῆς

rime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate instructum. Nec enim in ejus potestate esse, longo tempore tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis continere. Quamobrem imperator misit Adamantium, Viviani filium, patricium et olim urbi praefectum, quem etiam dignitate consulari auxit, jussitque regionem in Pautalia illi assignare, quae Illyricae partis est provincia non longo intervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio faciebat, ut, si qua Theoderichus, Triarii filius, se commovere ausciperet, illum adversarium huic oppositum sciret, atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet, quum inter duos exercitus, Illyricum et Thracium, degeret, cum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exercitum suum inopia laborare Theoderichus diceret, propterea quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas jussit regionis illius praefecto tradere, ut eas ad convehendos in Pautaliam commoatus, qui illis alimentis satia essent, impenderet. Quum legatus adhuc esset Byzantii, milites, qui Thessalonicas in praesidiis erant, Joannem praefectum, qua exiret, observantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit Adamantius ex praescripto Zenonis et hunc pacavit. Dum haec Thessalonicas gerebantur, Theoderichus, Valamiri filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidimundum mittit. Is, ex eodem genere et majoribus ortus, tunc temporis credebat Romanorum amicus esse. Etenim

regionem circa Epidamnium incolerat, quae illi ex hereditate opulenta obvenerat, et sub imperatore stipendia merebat. Erat hic Aeddingi patruelis, qui valde familiariter Verina utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quam dignitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur misit, antiquam cognationem in memoriam revocans et orans, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et reliquae Epiri dominatu potiretur, ubi post tot errores consistere posset, et suis rebus urbe et munitibus firmatis, casus quos fortuna daret, exspectaret. Ut Sidimundus haec ab illo accepit, barbarus cum barbaro conjungi, quam cum Romanis, satius esse duxit. Itaque Epidamnium venit, et privatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum salutis providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque haberet, exporteret, et se suaque omnia in insulas, aut in aliquam aliam urbem conferret: barbarum enim quam primum Epidamnium invasurum: sic enim imperatorem decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adamantium miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum adesset, rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in praesidiis militum duo millia, qui barbari primum impetum repellere potuissent. His quoque multum dicendo et terrorem injiciendo et quotidie novos rumores spargendo persuasit, ut urbem Epidamnium desertam relinquarent. Alebat enim, eos, si resistere auderent, magis imperatoris voluntati adversaturos. Mox quo celerius Theoderichus accederet, ad eum misit: is circa Heracleam consederat, et quid sibi

καθίδρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος ἀφίξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ ἐκ τοῦ βασιλείως. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανοῦσαν θύαφεν, τὰ δὲ παρὰ Σιδιμουῦνδου ἀπήντησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρούριον δὲ ἰσχυρὸν ἀνασκευασμένους, πέμψας ἀπῆται σῖτον πολὺν τινα καὶ οἶνον, ὅπως τῇ στρατῷ ἔχοι ἀπικὼν ἐφόδια. Οἱ δὲ οὐδὲν ἔφασαν αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τοσαύταις ἡμέραις λέγοντες, ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδαπανῆσθαι. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν τὰ πλείστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν οὐσης ἐρήμου, εὐθὺς ἀπανίσταται. Καὶ κατὰ τὴν δύσ-οδον καὶ στενὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νῆαν λεγομένην Ἡπειρον ἀπάγουσαν ἀναστῆσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἱππεῖς τὰ ἄκρα τῇ στρατιᾷ προκαταληφόμενους, καὶ ἕως ἀνέλπιστοί εἰσι κατ' ἐκείνα χωρήσειν, ἐξ ἐφόδου ἀπρόως ἐκκρούσαντας τὴν φυλακὴν, ἥτις ἦν αὐτόθι. Οἱ δὲ ὡς ἐνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχεῖ φρουροῦντες στρατιῶται τό τε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰφνίδιον αὐτῶν καταπλαγέντες οὔτε ἐς ἄλκην ἔτι τραπέσθαι ὑπέμειναν, οὔτε λογισμὸν ἔχον ἀποζυῖσαι τὸ τεῖχος, ἀλλ' ὥρμησαν φεύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπερίοπτοι πάντων [τῶν] εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠφελῆσαι δυναμένων. Οἱ δὲ κατὰ πολλὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐχώρουν, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτὸς δὲ Θεοδέρχης, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θεοδιμουῦνδος δὲ ὁ ἕτερος τῶν Βαλαμῆρου καίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θεοδέρχης μὲν οὖν προκταβὰς

καὶ θαρσύν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐφεπόμενος, τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχωρεῖν αὐτὸς δὲ ὑπαίγματο φθάσαι προκαταλαβὼν ἦν ἂν δύναίτο πόλιν. Καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐκελθὼν ἀπεκρούσθη, ἐπὶ ὄχυρῳ καίμηνῃ καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προεινόντος. Ἀναστὰς δὲ ἐκείθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἰρεῖ, τῶν οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλειποτόν, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁρμήσας Ἐπίδαμνον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προπέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινὰ, οὐς μαγιστριανοὺς καλοῦσι, μεμφομένους τε αὐτῷ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πρεσβείας ποιοῦντι, καὶ καλεῶν ἡρεμεῖν καὶ μήτε πλοῖα λαβεῖν, μήτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νεωτερίσαι, ἕως ἂν αὐτὸς ἔλθῃ· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ ὀώσει τῆς μετὰ τὴν πρεσβείαν αὐθις ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὅλης ἀδείας. Ταῦτά τε πρὸς ἐκείνον ἐπέστελλε, καὶ αὐτὸς ἄρας ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἔρχεται εἰς Ἐδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανὸς, σὺν δὲ αὐτῷ καὶ Φιλόξενος. Καὶ τὰς τε βέλτους αὐτῷ παρέχουσι, καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι, καὶ περὶ τῶν παρόντων αὐ διαβουλεύοντο. Καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βαρβάροις πορευομένοις οὐκ ἀσφαλὲς ἰδοὺς, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῷ Σαβινιανῷ μισθοφόρων οἰκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοινῶν ταγμάτων τῶν μὲν διευπαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου (ὁ εὐούλφου vgo) ἀκολουθούντων. Ἐδόκει δὲ πέμπειν ἀπανταχοῦ προσταγμάτων συγκαλοῦντα τοὺς στρατιώτας, καὶ τὸν στρατηγὸν ἐηλοῦντα προ-

nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbum sororis, quæ paullo post decessit, exspectabat. Sux autem moræ causam palam legatum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo animo in se esset imperator, intelligere cuperet. Nec multo post, quum sororem suam mortuam effleret, a Sidimundo nuntius occurrit, qui eum arcesseret. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et se in arcem munitissimam receperant, misit qui peterent magnam frumenti vim et vini, ut discedens viaticum, quod alendo exercitui sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare commentum, quos largiri possent; etenim quos habuissent tot diebus in parvo castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quæ ab hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis castris, via ardua et angusta, quæ ad Novam Epirum ducebat, perrexit. Tum equites præmittit, qui juga montium prius occuparent, ut, quum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, præsidia, si qua essent, impetu repente facto depellerent. Qui pro mœnibus urbis præsidia agebant, ut multitudinem hostium conspexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque illis tantum animi et prudentiæ fuit, ut propugnaculum occluderent, sed in fugam conversi præ pavorē nihil, quod utile esset, attenderunt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur. Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat, Theudimundus, alter ex Valamiri filiis, extremum. Theuderichus valde audax

et confidens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud currus et cetera impedimenta erant, procedere iussit. Ipse præibat, ut quancunque posset urbem præveniendū caperet. Ad Lychnidum accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium et scaturigine plena, et convecto prius frumento abundabat. Hinc moveas, Scampiam, quam jamdudum incolæ reliquerant, diruit, et inde progressus impetu facto Epidamnū occupat. Quod ubi cognovit Adamantius, mittit unum ex equitibus imperatoris, qui cum eo expostularet, quod contra id, quod missa legatione promiserat, faceret, et juberet ab incepto desistere neque vires sumere, aut quicquam aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad se mittere, qui sibi tuti post peractam legationem reditus et reliquæ securitatis fidem præstaret. Hæc quum ad eum Adamantius mandata dedisset, ipse, Thessalonica relictis, Edessam venit et una cum eo Philoxenus. Erat Edessæ Sabiniānus, cui litteras imperatoris reddiderunt quemque ducem creaverunt, ceteraque omnia ordine administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum visum est. Sabiniāno enim pauci milites mercenarii ex ejus domesticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordinariis legionibus adscripti stipendia faciebant, quum per urbes dispersi, tum Onulfum, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et ducem legatum, qui ea promulgaret, præmittere. Eo ipso tempore eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbarorum sacerdotem,

πέμπειν τὸν πρεσβυτέρην. Ἦδη δὲ ὁρμημένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπεσταλμένος ἱππεὺς ἀπαντᾷ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστιανοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῷ ἐπιθήσαντα. Ἐχόντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἠπάγοντο, καὶ ἀφικνοῦνται εἰς Λυχνηδόν. Τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς ἀξίαις (παλαιόπλουτος τε γὰρ αὕτη καὶ εὐδαίμων ἡ πόλις) καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. Καὶ ἀποστέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμνον, κελεύων ἢ αὐτὸν τὸν Θεοδέρχον εἰς τι τῶν περὶ Λυχνηδὸν χωρίων ἀπαντῆσαι μετ' ὀλίγων διαλεζόμενον αὐτῷ περὶ ὧν ἀπίστατο, ἢ εἰ βούλοιο αὐτὸν ἔλθειν εἰς Ἐπίδαμνον, πέμψαι ὁμήρους εἰς Λυχνηδὸν Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Λαγίσθειον, φυλαχθσομένους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανεέλθῃ. Ὁ δὲ πέμπει μὲν τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμεῖναι ἐν Σκαμπία καὶ προαποστεῖλαι ἄνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὁρκώσῃ, ἢ μὴν ἐπανιόντος σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς ὁμήρους ἀπαθεῖς ἀποπέμψαι. Ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔρη ὁμεισθαι· οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμωμοκίναί ἐπ' οὐδενὶ πράγματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δοξάν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. Καὶ τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρῆσαι τοῖς χαιρῶν ἢ ἀπρακτὸν εἶναι τὴν πρεσβείαν (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπειλεῖν μὴ τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαβόντα), οὐδὲν μᾶλλον ἐπαίσθη, ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἔρη εἰδέναι τὸ ἑαυτῷ πρακτέον, αὐτὸν δὲ οὐδὲν ποιῆσειν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. Ἐνταῦθα Ἀδαμάντιος κατὰ κράτος εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' ὄχθων τε ἀβάτων καὶ ὁδοῦ

ἀδύλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς δὲ καὶ ἀτρεβοῦς καὶ τότε πρῶτον ἱππους, ὡς ἐλέγετο, δεξαμένης, ἀφ' ἱσπέρας ὁρμήσας καὶ κύκλῳ περιελθὼν ἔρχεται εἰς φρούριον Ἐπιδαμνοῦ πλησίον ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ καίμενον καὶ ἄλλως ἀμυχον, ὃν φάραγξ ὑπέκειτο βαθύς, καὶ παρὰ τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. Ἐνταῦθα μεταπέμπεται τὸν Θεοδέρχον. Καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλλην στρατιάν πόρρῳ καταστήσας σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι πρὸς τὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλῳ περὶ τὸν λόφον τάξας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσις παρ' ἐκείνου γένηται, ὑποκαταβάς εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστόν, καὶ κελεύσας ἀκαίην τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διαλέγεται μόνῳ. Καὶ κατὰ κράτος ὁ Θεοδέρχος κατηγορεῖ Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, δίκαια, λέγων ὅτι « ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ἑλκῆς Θράκης διατρίβειν ἡρώμην, πόρρῳ πρὸς τὴν Σκυθίαν, ὅπου μένων οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἐτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακούσεσθαι ἐνταῦθεν ἐς ὃ τι προστάξειεν. Ὑμεῖς δὲ καλίσαντες ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θεοδέρχον, πρῶτον μὲν ὑπέσχεσθε τὸν τῆς Θράκης στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμειος εὐθὺς μοι παρέσεσθαι, ὃς οὐδαμῶς ἔρῃν, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον τὸν τοῦ Γότθικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἔξῃν, ὃν οὐδὲ αὐτὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας ὁδοῖν μοι δεδώκατε, οἱ τὰς εὐπορωτέρας τῶν ὁδῶν ἐάσαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φερούσας ἀπήγαγον δι' ὁρθείας ἀτραποῦ καὶ κρημνῶν ἀμφιρρόπων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἔλθον, σὺν ἱππεῦσί τε ἰὼν, ὡς εἰκός, καὶ ἀμάξεις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν ἄφνω τῶν πολεμίων ἅμα τῇ ἐμῇ πλήθει παντὶ

quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Adamantium ad barbarum accedere fide sua interposita juberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes protinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat haec urbs jam olim opulenta et divitiis abundans: cujus magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius denuo Epilamnnum mittit, petitque ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epilamnnum accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampiae subsistere et hominem ad Sabinianum prae-mittere jussit, qui Sabinianum jurejurando adigere, si salvus et incolumis Adamantius rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se juraturum. Nec enim ulla de re antea se jurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inveteratam depositurum. Quum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore: nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitae et salutis suae pignus accepisset: Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi facto opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Ille quum Adamantius in dubio haberet, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam multis incognitam ne-

que antea initam, et quae tunc primum equites admisisse dicitur, sub vesperam profectus circumeundo pervenit ad castellum Epilamno proximum, in praerupto tumulo situm, cui suberat fossa profunda, in quam altus fluvius infuebat. Illic Theuderichum accessit: et ille quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exercitu, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem, ne ullae insidiae tentarentur, undique in orbem circa collem milites collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et jubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est collocutus. Ille quum Theuderichus constitisset Romanos jure, ut videbatur, accusat. « Ego quidem, » inquit, « extra Thraciae lines Scythiam versus vitam transigere constitueram. Ille mihi manenti et imperatori in omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum quidem Thraciae ducem cum exercitu mihi praesto futurum promisistis: is nullibi gentium apparuit: deinde Claudium, procuratorem stipendii Gothici, cum extero milite adventurum, quem ipsum quoque nusquam vidi. Tertio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expeditis omnia, per eas, quae ad hostem ferebant, per praerupta et praecipitia loca me deduxerunt, in quibus parum abfuit, quum cum equitibus et curribus et reliquo castorum apparatu iter facerem et hostes in me repente irruerent, quin cum toto exercitu meo funditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pacem facere sum coactus,

ἀπολίσσθαι καθάπαξ. Ἐνταῦθα ἀναγκαίαν ἐδιδάσθην σύμβασιν πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι· οἷς χρὴ πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑφ' ὧν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι δίδωσάν γε ὅμως. Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τε τῷ βασιλείῳ τιμῶν αὐτὸν ἀνεμίμνησκε, καὶ ὅτι πατριχίον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, ἃ τοῖς πλείστα καμῶσι παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἴσθι, καὶ τῶν ἄλλων δωρεῶν καὶ πλοῦτου ἐνέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἴδρι μὴδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ διατίθεσθαι. Καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ οἶμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειράτο. Καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκτὰ ποιήσειεν ἐν πρεσβείᾳ ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἱ καὶ ἀποκακλεισμένοι ἐν Θράκῃ ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὅμως συνεχώρησαν ἔχοντες διελεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκείθεν κινηθῆναι, οὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν εἴχε δύναμιν τῆς παρούσης. Νῦν τε συμβουλευεῖν αὐτῷ μετριώτερον ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ παρίχειν· οὐ γὰρ ἂν δυνηθῆναι τὴν Ῥωμαίων εἰς τέλος ὑπερβάλλειν χεῖρα πανταχόθεν ἐφεισθητότων. Δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἠπειρὸν καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις (οὐδενὶ γὰρ εἶναι φορητὸν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκβληθέντων, ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι), ἔλθειν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, ἐν ἣ χώραν εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλὴν μὲν καὶ εὐγεῖον, ἐνδεῆ δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν ἀφθόνοις αὐτοῦ τὴν στρατιάν ἐιάγειν. Ὁ δὲ Θεοδέρχης αὐτὸς μὲν ἐπώμνυε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μὲντοι ἀνέξισθαι αὐτοῦ τὸ πλῆθος, πολλὰ

μὲν προτεταλαιπωρητὸς, μόλις δὲ ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὐς οὐ δύνασθαι μήπω ἀναπνεύσαντας ἀγειν μακρὰν οὕτω πορείαν. Ἀλλὰ νῦν μὲν αὐτοὺς ἔαν αὐτοῦ ἐπιχειμᾶσαι, μήτε πρόσω χωροῦντας [ὧν] ἔχουσι πόλιν, μήτε ἐπιφθείροντας συνθέμενον δὲ περὶ πάντων ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ ἦρι πέμψαι τὸν ἄξοντα ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν ἐνδοῶς (ἐπεικῶς Ν., ἐτοίμως Β.; ἀσμένως;) ἐπακολουθήσοντας. Ἐλεγε δὲ, ὡς ἔτοιμος εἴη τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἄμαχον πλῆθος καταθέμενος ἐν πόλει, ἣ βούλοιτο βασιλεὺς, καὶ ὁμήρους παρασχὼν τῆς ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἑξακισχιλίων τῶν μάλιστα μαχητῶν ἔλθειν ὡς τάχιστα εἰς Θράκην· καὶ ὑπισχνέσθαι σὺν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς στρατιώταις καὶ ἄλλοις, ὅπόσους ἂν βασιλεὺς ἀποστείλῃ, τοὺς ἐν τῇ Θράκῃ Γότθους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ὃ τε, εἰ τοῦτο ποιήσῃ, αὐτὸν τε ἀντὶ Θεοδέρχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ εἰσεδεχθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαίων πολιτεύσοντα τρόπον· ἔτοιμος δὲ, εἰ προστάξει βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαλματίαν ἀπελθεῖν, ὡς Νέκωτα κατέζων. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλὰ δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. Ἀνοίσειν οὖν ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος διακύθηται γνώμην. Ἐπὶ τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἐν ὧν δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνελθύθει μὲν πολλὰ τῶν ταγμάτων εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ ἀγγελίαν, λίγαι δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὡς οἱ βάρβαροι καταπρο-

quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a vobis proditum, quum occidere possent, tamen servarunt. Ad haec Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum imperator honoribus affecisset, ut patricium et ducem creasset, quae essent apud Romanos praemia his, qui strenuam rei publicae navaverint operam, constituta amplissima, ut cum multis donis et muneribus cumulasset, pro quibus decuerat imperatorem haud secus, quam patrem, colere et revereri. Ceterum ea, de quibus imperatorem inanimulabat (et erant opinor vera), diluere et resutare conatus est. Sane minime toleranda commisisse, qui per speciem legationis Romani imperii partem invaserit et occupavit, praesertim quum illi, tametsi copiae ejus in Thracia montibus et fluviiis inclusae et militum manu septae tenerentur, tamen libere exire concesserint. Etenim si noluisent et restitissent, etiamsi ejus copiae decies numero superassent eas quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se summisiis erga imperatorem gerat. Nec enim tandem in ejus potestate fore Romanorum, qui illi undique imminerent, manus effugere. Oportere igitur, si se audiat, Epiro et ejus regionis urbibus cedere. Nec enim ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, cum tenere. Abeat igitur in Dardaniam, ubi regio sit praeter eam, quae habitetur, ampla, amena et fertilis, quae incolis indigeat; quam si colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et sustentare posse. Theoderichus jurejurando affirmavit, id quidem sibi cordi esse:

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

sed exercitum suum reluctatum esse, qui tot mala perpressus, vix nunc quiete frueretur. Fieri enim non posse ut milites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducerentur. Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut populationibus faciendis progredierentur. Quibus ita compositis, ab imperatore petiit ut inecunte vere virum, qui eos in Dardaniam deduceret, mitteret; ipse enim libenter secuturos esse. Addidit, se omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam paratum esse in ea urbe, quam imperator praescripserit, relinquere. Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsidibus datis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis, quos imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos exterminaturum polliceri. Quae si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theoderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Imo si imperator jussit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem reducat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; imperatori haec omnia esse probanda. Quare se illi haec relaturum, et exspectaturum esse, dum ejus sententiam compererit. Post haec discesserunt. Interea dum haec gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis convenerant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiauit, barbaros

νήσαντες σχυλαίτερον κατίασιν ἀπὸ τῆς Κανδαβίας, οἱ τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαζῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ τῆς οὐραγίας, ἐν ὅς καὶ Θεοδίκουδης ἦν ὁ τοῦ Θεοδερύχου ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἡ τούτων, καὶ οἱ ἔστιν ἑλπίς τῶν πλειόνων κρατήσιν. Ὁ δὲ τό τε ἱππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντάξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὁρῶν περιπέμψας καὶ προειπὼν ὅποτε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνήσας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἀφ' ἑσπέρης ἐχώρει. Καὶ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. Καὶ ὁ μὲν Θεοδίκουδης καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἐροδὸν, ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδίον, καὶ τὴν γέφυραν, καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθέως ἀνελόντες (ἀναλύοντες Nieb.), ἡ φάραγγι βαθεῖα ἐπέκειντο, μέσης οὐσῆς τῆς ὁδοῦ, τὴν δῶξιν ἐκείνους ἐπὶ τοὺς καταδάντας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἑαυτῶν ἀδύνατον τὴν φυγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ἑμῶς τοῖς ἱππεῦσιν ἐχώρουν. Ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφάνησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν εἰς τοὺς ἱππεῖς, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπλίτας ἐμπέκτοντες ἐθνησκον. Καὶ τὰς ἀμάζας αὐτῶν λαβὼν Σαβινιανός, οὐσας ὡς δισχιλίας, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαζῶν καὶ κατακύσας ἐν τῷ ὄρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλαῦσαι διὰ κρημνῶν τοσούτων, εἰς τὴν Λυχνηδὸν ἀφικνεῖται. Καὶ εὗρίσκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς Θεοδερύχον συνορίας ἐπανεληθόντα· οὐ γάρ πω Θεοδερύχος ἐπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων. Τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς μὲν εὖ γεγονότας ἐν φυλακῇ ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας δίδωκε τοῖς στρατιώταις. Ἀ-

μάζας μέντοι πολλὰς καλεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρεῖας, ὡς ἐλήφθησαν αὐταί, ἀπέπε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρχούσας ἔχων. Μετὰ δὲ ταῦτα γράρει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βασιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θεοδερύχον αὐτῷ διειλεγμένα· γράρει δὲ καὶ Σαβινιανός καὶ Ἰωάννης ὁ ὑπαρχος τὰ γεγενημένα ἐπὶ μείζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναί τι τῷ βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὐσῆς ἢ κατὰ κράτος αὐτὸν ἐξελάσειν τῆς χώρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρέψειν. Ταῦτα ἐξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρὰς εἶναι βελτίω, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴν, καλεύσας μηδὲν εἶτι πρὸς ἐκείνον συνθέσθαι, ἀλλ' εἰπεῖν Σαβινιανῷ καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων τῶν περὶ τὴν Ἠπειρον γεγαμηκότι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔχεσθαι τοῦ πολέμου πάσῃ χεὶρ, ὡς οὐδὲν βασιλείᾳ πρὸς ἐκείνους συνθησομένου. Καὶ συγκαλίσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀδαμάντιος ἐπήνεσεν αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γενναίως, ὥσπερ πατρίον αὐτοῖς, ἔχεσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ ἐκ βασιλείας ἐκπαινεῖν πρόσταγμα. Ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλείᾳ δεῖ πᾶσι τὴν προθυμίαν οὐκ ἄκαρπον εἶναι, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρεπέμψθη. Καὶ ὁ μὲν ἀπὸ πλῆθους ποιήσας.

19. (an. 479.)

Ibid. p. 86. 87 : Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στάσεως γενομένης παρὰ Μαρκιανοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεοδερύχος ὁ Τριαρίου μαθὼν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπο-

securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circumcundo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut cenaverat, cum exercitu suo sub vesperam movet, et prima luce hostium agmen invadit. Theudemundus autem et ejus mater, ut in se impetum fieri viderunt, celeriter in planitiem elapsi, et pontem, cui suberat fossa ingenti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eorum, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddiderunt. At illi pro desperatione, quum pauci essent, in Romanos equites irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito pruruperunt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus currum duo, captivorum plus quam quinquae millia, cepit, et non parum praevio. Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca agere, in monte incensis, Lychnikum revertitur: hic Adamantium reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim Theuderichus, quas in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat. Captivorum autem nobiliores custodiam tradidit, reliquos militibus cum

præda distribuit. Et quum non multo ante per civitates ad usum exercitus currus præparandos imperasset, ut istis est politus, vetuit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat habebat. His ita gestis, scribit Adamantius imperatori, ut Theudericho promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et Sabinianus et Joannes praefectus res a se gestas, et omnia in majus extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi imperator rescivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere juberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni (is erat vir Gothus, et mulieri Romanæ in Epiro nupserat, et copias ducebat), ut cum omnibus copiis quæ ipsis adessent, bellum gererent; nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. Adamantius vero, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergerent, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magna præmia esse prætermisurum. Haec illum magno cum plausu locutum honorifice milites prosecuti sunt. Et sic quidem, legatione haud feliciter peracta, discessit.

19.

Zenone imperante Marcianus et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est de-

λαβὼν καιρὸν νῦν αὐτῷ παρεστάναι τῇ πόλει ἐπιθεῖσθαι καὶ τῷ βασιλεῖ αὐτῷ, πᾶν εὐθὺς ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἦκε, ἐγὼ μὲν ὡς βουλόμενος αὐτῷ τε τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀμύναι, πρόδηλος δὲ εἶναι πᾶσιν ἐφ' ἧτις ἐπαίγεται. Βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἱππία ἐξέπεμψε καὶ βασιλίστα γράμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐπαινῶν, κλειῦν δὲ ἀπειθεῖν, ὡς οὐκέτι οὐσης χρείας, μὴ μόλις καταστῆσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐθις εἰς ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἐτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στάσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἐφη τῷ βασιλεῖ πείθεσθαι, τὸ δὲ πλῆθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν, τοσοῦτόν τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαύων (λίαν ἀπειθείς conj. Nieb.). Ὑπὲρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι, μήτε ἐπαλξέως μηδεμιᾶς μήτε πύργου ἱστυῶτος, καὶ εἰσελθόντι πάντα τὸν δῆμον προσείσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαυρῶν ἀπειθείᾳ. Ἄ δὲ καὶ φοβούμενος Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα ἔχοντα πολλὰ, τὰ μὲν αὐτῷ Θεουδερῖχῳ, τὰ δὲ καὶ τῷ Γοτθικῷ τῷ παντὶ διδόασιν (εἰδόναι Nieb.), καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐλθὼν δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις οὔσι τὸ φύσει φιλόγυρον τοῦ τρόπου μεταλθὼν, διαπέμπει. Καὶ ἰδοῦς δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναφέρειν τὴν πόλιν. Οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίζει εἰσιόντος ἢ πόλεμόν τε ἐνδόν καὶ τοῦ παντός ἐμπρησιν. Οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρῆσαι βιαζόμενοι ἐκινούουν, ἀλλὰ κοντοὺς ὑψηλοὺς προπαρασκευάσαντες, λίνον ἐκ' ἀχροῖς αὐτοῖς προσόχσαντες καὶ θεῖον, πολλοὺς εἶχον ἐτοίμους, εἴ ποτε βιασθῶσιν, ἅπασαν ὑράσθαι

τὴν πόλιν. Καὶ ὁ μὲν Θεουδερῖχος οὕτως ἀπεχώρησε. Τοὺς δὲ περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλαῖς ἀποστέλλων παρὰ Θεουδερῖχου ἐξήτει, ἰνδαιγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐτὸν τοῦτο ἐξῶν παρασχέσθαι. Ὁ δὲ πάντα μὲν Ὀλαγε πείθεσθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι δοῖον Γότθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλοις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους τοῖς λαβεῖν βουλομένοις ἐκδιδόναι προχείρως. Ἐὰν οὖν αὐτοὺς ἤξiou, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῆν ὀχληροὺς ἰσομένους. Καὶ οἱ μὲν οὕτω βραχὺ τι γῆδιον νεμόμενοι παρὰ Θεουδερῖχῳ διῆγον.

Fragmenta 18 et 19 in Exc. De legat. Rom. primo et secundo loco legebantur, quum loco postremo essent collocandæ. Hoc enim flagitat tum rerum ordo chronologicus, tum series narrationis, qualem e Malcho enotavit Photius. Igitur ab initio Excerptorum ad finem hæc revocavimus. De rebus adi Tillemontium VI, p. 493 seq.

20.

Suidas : Παμπρέπιος. Οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἰδυνήθη· γένος μὲν ὢν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικὸς αἰρεθείς, συγχά τε ἐκπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐκπαυθεὶς ἑαυτοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Πρόκλῳ. Διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων (ἐλλογίμων conj. Bernh.) συστάσης, ὑβρισθεὶς ὑπ' ἐκείνου καὶ μείζονος ἢ ἐγρῆν διδάσκαλον ὑπ' αὐτοῦ πειραθείς σχευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα

lata, sibi oblatam occasionem urbem et imperatorem ipsum adoriendi existimans, magnam barbarorum manum coegit, simulans se ad imperatorem et urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omnibus, quæ de causa accurreret. Itaque imperator, ubi hoc audivit, ad eum cum litteris regis equitem mittit, animum et voluntatem erga se laudat, sed jubet eum recedere, quia illo non amplius sibi opus esset, ne civitatem vix a tanto æstu liberatam homines novarum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem conjicerent, et longe perniciosiorem et majorem priore excitarent seditionem. Ille vero respondit, se imperatori obsecuturum, neque tamen posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro mœnibus, quæ nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi occurrerent, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem turbam defecturam propter odium quo Isauros prosequeretur. Idem Zeno veritus mittit Pelagium cum nullis pecuniis, quas partim Theudericho, partim Gothis in universum divideret, et qui alia non parva munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insitam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et universum incendium, expectare

oportebat. Statutum enim apud animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe cedere. Itaque contos prægrandes præparaverant, quorum in extrema parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis inferretur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio cremare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium (Marciani filium) vero et Busalbum sæpius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore imperatori, tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, prodere. Eos igitur ut omitteret, orabat, præsertim quum nulla re, nisi quod viverent, essent molesti futuri. Et illi quidem apud Theuderichum, quod reliquum vitæ fuit, modicum agrum colentes, transegerunt.

21.

Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere Thebæus Ægyptius ingenioque præditus ad omnia apto. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditæ sapientiæ partibus. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem illius loci magistratum delatus et gravius quam magistrum deceret exagitatus fuisset, Byzantium venit. Et cetera quidem bonum et probum se præbebat, sed, ut in urbe, in qua omnes Christiani

ἀγαθὸς καὶ χρηστὸς φεινόμενος, ὥς δὲ ἐν Χριστιανούς πάντας ἐχούσῃ πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεκνύμενον, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἑτέρα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἦγε. Συσταθέντα δὲ αὐτὸν δ' Ἴλλους ἡδέως δέχεται. Καὶ τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἔδωκε, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. Καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βαρβαίνοντες αὐτῷ συνθέντες διαβολὴν, τὴν τε ἐκ τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι μαγγανεύει καὶ μαντεύεται τῶν Ἰλλῶν κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσι τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίναν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. Καὶ ὁ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας· Ἴλλους δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐληλάσθαι τὸν ἄνδρα, πέμψας ἀναλαμβάνει αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν, καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιῖται, καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἱμπλεὲς) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτῷ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἦγε, διοικεῖν ἐπέτραπεν, ἐλθὼν τε ἐς Βυζάντιον συμπαράλαβεν αὐτόν. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ Μαρριανοῦ σύστασις, ἀποροῦντα τὸν Ἴλλουν αὐτὸς ἐπεθάρσυνε. Καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι « τὰ τῆς προνοίας μεθ' ἡμῶν ἔστι τεταγμένα, » παρέσχεν ὑπόβριαν τοῖς τότε ὑπακούουσιν, ὥς ἐκ τινος ἀθλήου ταῦτα θειάζει προγνώσεως. Καὶ ἐκδάντος, ὥσπερ δὴ καὶ ἐξέβη, τοῦ τέλους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐκείνου λόγον συμβάλλοντες, αὐτὸν πάντων αἰτίων (οἷα φιλεῖ δμῖλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν παραδόξως αὐτοῖς ἀποβαίνειν δοκούντων. Οὕτω μὲν οἱ σώφρονες περὶ αὐτοῦ εἰλάζον. Εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰσχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι· ἀλλ' ὁμοίως καὶ μέγα καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρῶτῳ ἀνεκινουῦτο. Καὶ τότε τοίνυν λαβὼν αὐτόν, εἰς Νίκαιαν ἦκε χειμάσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δήμου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα τὴν πόλιν ἐκτρέψασθαι θαίμονα πρὸς ὀλίγον ἰθαίων.

essent, græca sua religione, quam non dissimulabat, sed confidenter palam ostentabat, opinionem attulit hominibus ipsum et alia arcana sapientia esse præditum. Igitur cum sibi commendatum illius humaniter suscepit, et, quum publice quoddam poema recitasset, honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim de suo, partim e publico, ut doctori. Quum autem in Isauriam abisset, invidi, conflata calumnia tum ex ejus superstitione, tum quod incantationibus uteretur, et adversus imperatorem illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinæ, quæ tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamum, urbem Mysiæ, se confert. Illus vero, quum audisset, hominem sua causa pulsum esse, in Isauriam advocatum consiliarium et contubernalem adsciscit, et (erat enim et ille civilis prudentiæ plenus) eas sui imperii res, ad quas administrandas otium ipso non habebat, gerendas ipsi permittebat, et Byzantium profectus, cum secum adduxit. Quum autem Marciiani conspiratio exorta esset, illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus :

Locum hunc a Malcho petitum esse patet e Suida v. Συντάξεις, ubi hæc : Καὶ Μάλχος· « Τῶν συντάξεων στερηθέντες πολλάκις οἱ στρατιῶται καὶ παρακαπτόμενοι τῆς τροφῆς τῆς συνήθους ἐς ἀπόνοιαν ἦλθον. » Καὶ αὐθις Μάλχος· « Ὁ δὲ τὸν Παμπρέπιον λαμπρῶς τε ἐτίμησε καὶ σύνταξιν ἔδωκε. » De Pamprepio cf. Candidus ap. Phot. cod. 78, Damascius ap. Phot. cod. 242 et quæ sequuntur apud Suidam l. l. et v. Σελούστιος, ex eodem Damascio, ut videtur, excerpta. Tillemont. l. l. p. 507 sqq. 513. 521. Patria viri fuit Panopolis in Thebaide. Suidas : Παμπρέπιος Πανοπολίτης, ἐπὼν ποιητῆς, ἀμαύσας κατὰ Ζήωνα τὸν βασιλέα. Ἐγραψεν (inseruerim καὶ) Ἑτυμολογιῶν ἀπόδοσιν, Ἰσαυρικὰ καταλογάδην. Utrumque scriptum prosaicum fuisse puto. Bernhardus τὰ Ἰσαυρικὰ sermone ligato, Etymologias soluto scripta censet.

21.

Idem v. Ἐπετίμα, ἐπηύξει τὴν τιμὴν. « Οἱ δὲ καρδαίνουσιν οἰόμενοι ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σῖτον. Ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον ἡγόραζε. » Μάλχος φησίν.

Idem : Λέπρα, εἶδος νόσου. Μάλχος. « Λέπρα δὲ ἐπὶ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. »

Idem : Ἀμαξιτόν, ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· « ἡ δὲ ἐισβολὴ κτλ. Quæ verba non Malchi, sed Xenophontis Anab. I, 2, 21 sunt. Malchi locus et deinde Xenophontis mentio exciderit.

Idem v. Ὑπολαβών : « Τοὺς δὲ ἀντιστήναί οἱ τολμήσαντας ὑπολαμβάνων ὡς ἐκαστοὺς διέφθειρε. » Καὶ Μάλχος· « Ὁ δὲ Κύρος κτλ. Quæ item non Malchi, sed Xenophontis (Anab. I, 1, 7) verba sunt. « Fort. antecedens locus ad Malchum pertinet, adeo ut scrib. sit φησὶ Μάλχος vel ὡς M. » Bernh.

« Providentia nobiscum facit, » suspicionem præbuit his qui auscullant, quasi ex quadam prænotione divinitus hæc dixisset. Quum autem res evenisset, sicut evenit, ejus sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet, omnium, quæ præter communem opinionem ipsis accidere videbantur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes conjiciebant. Ceterum aliud quid fuisse neque præfracte negare habeo neque affirmare. Illus tamen perinde maxima et minima quæque cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto, Nicæam hibernaturus venit, sive populi offensionem declinans, sive fatum illud, quod urbem cadibus infestabat, evitare paulisper volens.

Milites stipendiis sæpe privati, victu etiam consueto fraudati, in desperationem venerunt.

21.

Illi vero lucrari volentes, et frumentum ut fame laboranti majore pretio vendebant. At ille nihilominus emit.

Lepra autem in ejus facie efflorescebat.

CAPITO LYCIUS.

Quemadmodum Pamprepius, Zenonis Isauri æqualem, Ἰσαυρικὰ scripsisse modo vidimus (v. Malchi fr. 20 not.), sic idem argumentum iisdem fere temporibus, sub Anastasii, ut videtur, imperio, tractavit Capito Lycius. De eo ita Suidas habet: Καπίτων, Λύκιος, ἱστορικός. Οὗτος ἔγραψεν Ἰσαυρικὰ βιβλία ἢ (ζη cod. E.)· Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου ῥωμαϊστὶ ἐπιτεμόντος Αἰθίων τὸν Ῥωμαίων· καὶ Περί Λυκίας καὶ Παμφυλίας. (Eadem Eudocia p. 267.) Patet Capitonem hunc Eutropio, quem brevior, juniorem, Stephano Byzantio autem, a quo sæpius laudatur, antiquiorem fuisse, ideoque vixisse inter regna Valentis et Justiniani II (inter an. 380—580). Motus vero Isaurici, quos narraſſe in Ἰσαυρικῷ Capitonem jure statuimus, quum inde a Valentis maxime temporibus usque ad primos annos Anastasii obtinuerint, deinde in fragmento 5 occurrat mentio Cononis, quem eundem esse suspicor cum Conone duce Isaurorum contra Anastasium rebellantium (491): haud adeo improbabilis conjectura est scripsisse Capitonem nostrum temporibus Anastasii (491—518) vel Justiniani I (518—527). — Libros Ἰσαυρικῶν Suidas recenset octo; at Stephanus citat librum decimum quintum. Aut igitur apud Suidam pro ἢ scribendum videtur ἢ, aut in Stephano pro ὡ olim fuerit ὡ. — Eutropii versionem græcam a Prænio quodam elaboratam adhuc habemus; ea quam Capito confecisse dicitur, nusquam commemoratur. Quanquam Valesius et Küsterus quædam ejus vestigia in Suida deprehendere sibi visi sunt. Etenim ad v. Ἀπόστον hæc Küsterus annotavit: « Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pæne translata sunt ex Eutropii Breviario (II, 6). Neque vero hic duntaxat locus, sed et plura alia apud Suidam ex eodem Breviario conversa sunt; unde patet existisse olim versionem græcam Eutropii, antiquiorem et elegantiorē ea quæ hodie in manibus eruditorum versatur et Prænium auctorem habet. Ex eadem versione Joannes Antiochenus quoque multa loca in historiam suam

transtulerat, ut monet Valesius in notis ad Collectanea Constantini Porphyrogen. p. 115. Existimem autem cum Valesio versionis illius, qua Suidas et Joannes Antiochenus usi sunt, auctorem fuisse Capitonem Lycium. » Hæc etsi speciem veri præ se ferunt, falsa tamen esse mihi persuasum est. Argumenta rei exponam in annotatione ad reliquias Joannis Antiocheni, ubi demonstrare studebo illos, quibus Joannes atque Suidas (qui sua ex Exc. Joannis habet) cum Eutropio conspirant, non fluxisse ex versione aliqua Eutropii, verum ex antiquiore Chronico petita esse, qui communis erat fons et Eutropii et Joannis Antiocheni.

ΙΣΑΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz.: Ἐδεβησσός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἰθνηκὸν Ἐδεβησσός καὶ Ἐδεβήσσιος. Cf. Hierocles Synecd. p. 395, 21 ed. Bonn., ubi inter Lyciæ urbes: Γάγαι, Ἀχαλίσσος, Ἐδεβησσός (sic ex Stephano Wesseling. pro v. Ἐλισσός), Αἰμυρα.

Κοτράδης, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. Τὸ ἰθνηκὸν Κοτράδιώτης, ἀπὸ τῆς γυναικὸς τῆς Κοτράδους.

Αλίσανδα, πόλις Ἰσαυρικῇ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ· τὸ ἰθνηκὸν Αλίσανδρεύς. Οἱ νῦν δὲ Δαλίσανδα καὶ Δαλίσανδριώτης. Nunquam Αλίσανδα urbs nominata est; sed Isaurica Capitonis, quibus Stephanus usus est, scripturæ vitio literam Α pro Δ exhibebant, monente Wesselingio ad Hieroclem, p. 397, 22, ubi v. plura de hac urbe.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem: Ἀλίμαλα, χωρίον Λυκίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Οἱ ἐνοικοῦντες Ἀλιμαλίς.

Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἰθνηκὸν Ἀρυκανδεύς.

ISAURICA.

1.

Edebessus, urbs Lyciæ, ut Capito in primo Isauricorum. Gentile Edebessæus et Edebessius.

Cotrades, urbs Isauriæ. Capito Is. primo. Gentile Cotradeates, a genitivo Cotradeos.

Lalisanda, urbs Isaurica, ut Capito Is. primo. Gentile

Lalisandæus. Nunc vero Dalisanda urbem dicunt civesque Dalisandæotas.

2.

Alimala, locus Lyciæ. Capito Is. secundo. Incolæ Alimalenses.

Arycanda, urbs Lyciæ, ut Capito Is. secundo. Gentile Arycandensis.

Σύβρα, οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσ. δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Συβριανός. Westermanni ed. Σύμβρα et Συμβριανός; idque recte, puto, flagitante ordine alphabetico.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem : Ἀρνεαί, πόλις Λυκίας μικρά, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρνεάτης.

Μενεδήμιον, πόλις Λυκίας. Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος ἢ Μενεδημιεύς.

Σύεδρα, πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Κ. ἐν Ἰσ. τρίτῳ. Ὁ πολίτης Συεδρεύς. Cf. Florus 4, 2; Lucan. 8, 259; Hierocles Synecd. p. 395, 18. Syedris oriundus Valenti; dux Aelianus. V. Eunapii fr. 36

E LIBRO SEXTO.

4.

Idem : Καυίνδανα, Ἰσαυρίας κώμη. Κ. Ἰσ. ἔκτῳ. Ὁ κωμητὴς Καυινδανιώτης.

Μούκισσος, πόλις Καππαδοκίας δευτέρας. Κ. Ἰσ. ἔκτῳ. De hac urbe, quæ aliis audit Μωκισός vel Μωκχτός, posteaque Cappadociæ tertiæ metropolis a Justiniano I constituta et Justinianopolis est vocata, vide quæ congegesserunt Berkel. ad Steph. et Wesseling. ad Hierocl. p. 396, 29. Ceterum ex hoc loco colligas Capitonem vixisse antequam Justinianus Cappadociam, a Valente imp. in duas partes distinctam, in tres provincias distribueret.

Symbra, neutro genere, Phygiae castellum, ut Capito Is. secundo. Gentile Symbrianus.

3.

Arneæ, urbs Lyciæ parva, ut Capito Is. tertio. Gentile Arneates.

Menedemium, urbs Lyciæ. Capito Is. tertio. Gentile Menedemius vel Menedemiensis.

Syedra, urbs Isauriæ. Capito Is. tertio. Civis Syedrensis.

4.

Canindana, vicus Isauriæ. Capito Is. sexto. Paganus Canindaneates.

Mucissus, urbs Cappadociæ secundæ. Capito Is. sexto.

5.

Palmada, oppidum Isauriæ. Gentile Palmadensis. Ca-

E LIBRO DECIMO QUINTO.

5.

Ψίμαθα, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ψιμαθαῖς. Καπίτων ἐν πεντακαιδεκάτῳ. « Κόνωνα δὲ παρόντα Ψιμαθία μεγάλως ἐφιλορρονήσατο. » Novimus Cononem fratrem Zenonis imperatoris (v. Theophanes p. 117, D. Tillemont. VI, p. 377), atque alium Cononem Isaurum, qui olim Apameæ episcopus, in postrema Isaurorum rebellionē, quæ post mortem Zenonis accidit (an. 491), unus ex ducibus eorum fuit. V. Euagrius III, 35, Tillemont p. 543.

E LIBRIS INCERTIS.

6.

Idem : Ἀκαρασσός, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκαράσσιος καὶ Ἀκαρασσιεύς, σύνθηες αἰ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

Ἀμάσεια, πόλις Ποντικῆς... Ὁ πολίτης Ἀμασιεύς, ὡς Στράβων· κατὰ δὲ Καπίωνα Ἀμασιώτης.

Δέρβη, φρούριον Ἰσαυρίας καὶ λιμὴν. Ὁ κατοικῶν Δερβήτης... Λέγεται δ' Ἰσως καὶ Δέρβεια καὶ τὸ ἐθνικὸν Δερβεΐτης. Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. Τινὲς δὲ Δελβειαν, ὃ ἐστὶ τῇ τῶν Λυκαόνων γωνίᾳ ἄρκευθος· καὶ Ἀρκεύθη (Ἀρκεύθης cod. Rh.) ἢ πόλις.

Πιτύη, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται Πιτυᾶται. Καπίτων δ' αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει.

Μοναβάι, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Μοναβάτης.

pito in decimo quinto : « Cononem Psimadensem, qui aderat, comiter admodum amplexus est. »

6.

Acarassus, urbs Lyciæ, ut Capito. Gentile Acarassius et Acarassensis, ex more apud Indigenas loci huius obtinente.

Amasea, urbs Pontica. Civis Amasensis, ut ap. Strabonem est. Secundum Capitonem vero Amaseota.

Derbe, castellum Isauriæ et portus. Incola Derbetes. Fortasse etiam Derbia urbs, et Derbetes civis dicitur. Capito autem Dermen appellat. Nonnulli vero Delbiam dicunt, quod Lycaonum sermone significat juniperus; ut urbs sit *Junipera*.

Pitye, urbs Cariae. Cives Pityatæ. Capito autem urbem per duas s (*Pissyen*) vocat.

Monabæ, urbs Isauriæ. Capito in Isauricis. Gentile Monabates.

CANDIDUS ISAURUS.

Candidus ex Isauria Tracheotide oriundus, Christianus orthodoxus, per tres libros stylo ab historia alieno res Leonis I et Zenonis Isauri (457—491) concinnavit, teste Photio, qui singulorum librorum argumenta summis lineolis adumbrat.

Photius Bibl. cod. 79 : Ἀνεγνώσθησαν Κανδίδου ἱστορίας λόγοι τρεῖς. Ἀρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναρρήσεως, δε ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς, στρατιωτικῇ παραγγελίας τάγματι καὶ τε-
λῶν ἀρχῆς τῶν ἐν Σηλυμβρία, τὴν βασιλείαν δὲ σπουδῇ Ἀσπαρος ἐγχειρισθεὶς, δε ἦν Ἀλανὸς μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησά-
μενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαβούριον, Πατρίκιον, Ἑρ-
μενάρικον, καὶ θυλείας δύο. Ποιῖται μὲν δὲ συγγραφεὺς, ὡς εἴρηται, ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευταῖα δ' εἰς τὴν ἀναγόμευσιν Ἀναστασίου. Ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς Τραχείας· ἐπιτήδευμα δὲ ἰσχιν ὑπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαύροις πλείστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ θρησκείαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. Τὴν τε γὰρ τετάρτην σύνοδον ἐπαίνοις στέζει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτο-
μοῦντας καθάπτειται δικαίως. Τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρέπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέ-
ξεσιν ἀπειροχάλως τε κίχρηται καὶ μειρακιωδῶς, καὶ ἡ συνθήκη αὐτῇ εἰς τὸ τραγύτερον καὶ δύστηνον ἐκδιθυραμ-
βοῦται, ὥσπερ αὐτὸς πάλιν εἰς τὸ ἐκλαλυμένον τε καὶ ἐκμελὲς ὑπτιάζει. Νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἑτέροι, ἀλλ' ὥστε δυσχερὲς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος.

Lecti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, quum militari agmini Selymbrianisque cohortibus praesset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis imperatoris; desinit vero quum Anastasius imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fatetur, quae Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitae instituto sub his qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem orthodoxus. Quartam enim synodum laudibus ornat, meritoque perstringit eos qui eam oppugnant. Stylum habet historiae non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine delectu ac juvenilliter abutitur: et compositio ejus durior et absona, dithyramborum ritu, quae alias iterum in dissolutum atque inconcinnum dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum majorem ac venustatem, ut alii solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expertus suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior

Πλὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολὺ βελτίων ἐνιστοῦ τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῇ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιο-
τάτων ἀρμόζων ἀλίσσεται. Οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἰσαῦ λαβεῖν τὴν ἐπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν Ἀσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀνάρρησιν δὲ τοῦ Ἀσπαρος Λέοντος, τὸν συμβάντα τῇ πόλει ἐμ-
πρησμόν, καὶ ὅσα Ἀσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῇ συμφέρον διαπέπρακται· καὶ περὶ Τατιανοῦ καὶ Βι-
διανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηγήθη Ἀσπαρ καὶ ὁ βα-
σιλεὺς, καὶ ὅσα εἰς ἀλλήλους ἀπερθέξαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο ἡταιρίσατο τὸ Ἰσαύριον γένος διὰ Ταρασικοδίσσα Ρουσσυμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρὸν ἐποίησατο, τὴν προτέρα γυ-
ναῖκα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα. Καὶ ὡς Ἀρδαβού-
ριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῇ βασιλείᾳ, καὶ αὐτὸς οἰκιοποιήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διανοήθη. Καὶ ὅτι Μαρτίνος, οἰκίος ὢν Ἀρδαβουρίου, μὴνύει Ταρασικο-
δίσσα ἀπὸ Ἀρδαβουρίου κατὰ βασιλέως ἐτυρεύετο· καὶ ὡς ἐντεῦθεν εἰς τὸ τραγύτερον τῆς ἐς ἀλλήλους ὑπονοίας προΐουσης, ἀναιρεῖ Λέων ὁ βασιλεὺς Ἀσπαρ καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαβούριον καὶ Πατρίκιον τὸν καίσαρ.
Ἄλλ' ὁ μὲν καίσαρ τῶν πληγῶν ἀνενεγκὼν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἑτερος τῶν παίδων, Ἀρμενέριχος (supra Ἑρμενάρικος), οὐ συμπαρὼν τῇ φόντι τὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρασικοδίσσαν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιῖται, καὶ μετονομάζει Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἐν χειροτονήσας. Καὶ τὰ κατὰ Ἀφρικτὴν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. Καὶ ὡς Λέων πολλὰ βουλευθεὶς καὶ δικ-

prorsus evadens, promiscuam historiam ex admodum dissimilibus concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatam dicere audent.

Primo libro narrat Asparis liberorumque ejus potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quaeque hic ab Aspare reipublice commodo gesta sint. De Tatiano et Viviano, utique de illis Aspar cum imperatore contenderit, et quae ac qualia inter eos verba tum jactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isaurorum genere societatem iniisse per Tarasicodissam Rusumbladentam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, quum is priorem conjugem mortali-
um lege amisisset. Ardaburium item, quo imperatori adversaretur, Isauros aequae suarum partium facere consiliulasse: atque Martinum quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissae indicasse, quaecumque in imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde asperius in dies crescente mutua suspitione, Leo imperator Asparem sustulit ejusque liberos, Ardaburium et Patricium Caesarem; etsi Caesar excepta plaga, inopinato salvus evasit, vixitque: et alius item de Aspari filiis, Armenerichus, quod

μηχανισάμενος Ζήνωνα τὸν γαμβρὸν ἀνείπειν βασιλεία, τῶν ὑπηκόων μὴ παραδεχομένων, οὐκ ἴσχυσε. Καὶ ὡς πρὸ τελευταῖας αὐτοῦ τὸν ἱγγονον μὲν αὐτοῦ ἐκ Ζήνωνος φύντα τῇ Ἀριάδνῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευταίην Λέοντος ὁ παῖς Λέων Ζήνωνα τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς βουλῆς, βασιλεὺς ἔσται. Αἰστομερῆς τε τῆς Ἰσαύρων γενεαλογίας ἀρήγησις, καὶ ὡς εἶσαν ἀπόγονοι τοῦ Ἰσαῦ, πολλὴ σπουδὴ καὶ διήγησις. Ὅπως τε Ζήνων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατηθεὶς, φεύγει γυναῖκα ἅμα καὶ μητρί τῆς πόλεως καὶ τῆς βασιλείας. Καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπίδι τοῦ συναρθῆναι Πατρικίῳ τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυγαδεύσασα ἐξ ἀπάτης, καὶ αὐτὴ τῆς ἐλπίδος ἐσφαλῇ, τῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀναιπόντων βασιλεὺς. Περὶ τε τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφαγῆς. Καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλεὺς Ῥώμης Αὐγούστουλον ὁ πατήρ Ὀρίστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. Ταῦτα ὁ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως Πατρικίος ὁ μάγιστρος ὁ Βηρίνη συμφειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλείου, ἀπεβίω. Καὶ διὰ τοῦτο Βηρίνα δι' ἰχθῆρος πρὸς τὸν ἀδελφὸν καταστῆσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἰσχυρὰ ἔπασεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ εἰ μὴ διέκλεψεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διαφθάρῃ. Ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμητῇ συνδιαφειρόμενος Βασιλείου, ἐπὶ μέγα δυναστείας ἔρθη. Καὶ ὡς ὕστερον τὸν κατὰ Ζή-

νωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλινεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. Καὶ εὐδοκίμων ἐπὶ Ζήνωνος, ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλείου καίσαρα ἰδεῖν, ὕστερον ἐκρεουργήθη, καὶ ὁ παῖς ἐκ τοῦ καίσαρος εἰς τοὺς ἐν Βλαχέρναις ἀναγνώστας ἐτάλεσεν. Ὡς πρὸ τούτων Βασιλεὺς Μάρκον τὸν ἰδίον υἱὸν καίσαρα ἀνείπεν, εἴτα καὶ βασιλεὺς. Καὶ ὡς Ἰλλους συνέβη Ζήνωνι εἰς φίλιν, καὶ πάλιν ἀναλαθεῖν παρακινῆσαι τὴν βασιλείαν. Καὶ ὡς καταστασιασθεὶς Βασιλεὺς σὺν τῇ γυναίκῃ Ζηνονίδι καὶ τέκνοις καταφεύγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κακίθην ἀπάτη Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἴτα παγγενεὶ κατασφάζεται. Ὡς Πέτρου τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταρασσόντος ἐκκλησίας, Καλανδίωνα Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱερᾶσθαι Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεόμενος χρημάτων ἐκ μηνυμάτων ἐπέτυχε. Καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκλινοῦσιν εἰς τὴν ἰδίαν ἔδωκαν. Ὡς Ἰλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτείᾳ, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. Ὡς μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Αὐγουστούλου, Ὀδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. Καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυσμικῶν Ἰαλατῶν, διαπρεβευσμένων τε αὐτῶν καὶ Ὀδοάκρου πρὸς Ζήωνα, Ὀδοάκρῳ μᾶλλον ὁ Ζήνων ἀπέκλινεν. Ὡς Ἀλανὸς τις Ἰλλου ἀναλαβεῖν βουλευθεὶς καὶ πληξας, Ἐπινίκιον εἶπεν, ὅς ἦν οἰκίος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν

abisset tum forte a patre, eadem perinde effugit. Tarsicodissam ergo sibi generum, data Ariadna filia, imperator adscivit, Zenonemque nominatum, exercitus in Oriente locum creavit. Refert deinde quae in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa volentem molientemque, quo Zenonem generum imperatorem renuntiaret, subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum creasse: ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentiente senatu, esse imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stirpem per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posteros ac sobolem studiose persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno fugerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe adjungendi sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, generum suum Zenonem fugaverit per fraudem; quae tamen spes eam fefellerit, quum il qui in magistratu erant, Basiliscum, ejus fratrem, imperatorem renuntiarent. De Isaurorum incredibili Constantinopolitana in urbe caede, utque post Nepotem, Romanorum imperatorem, Orestes pater Augustulum Romano praefecerit imperio. Et haec fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, perit. Eapropter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adjuvans, extrema quaeque a fratre pertulit, ac nisi e templo Harmatus rem clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci uxore adulteratus Harmatus, ad

summam pervenerat potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis illi opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti quum esset nominis Harmatus, ut et filium Basiliscum Caesarem viderit, post nihilominus in frustra discerptus est, et puer ipse ex Caesare inter lectores in Blachernis profiteri cepit. Basiliscus ante haec Marcum filium Caesarem crearat, ac post etiam imperatorem. Illius, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditiosis superatus, cum Zenonide conjuge ac liberis in templum se recepit, unde Harmati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe cersus est. Quum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno imperator Calandionem, ut Antiochenae sedis episcopus sacraretur. Quum autem pecunia indigeret imperator, eam ex denuntiationibus sibi comparavit. Multi rebus novis contra illum studentes, capti poenas dederunt. Multa illius Romano rei publicae contulit, quum militum rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac justitiae cultu. Post interemptum Nepotem, imperatorem Romanum, et ejus successorem Augustulum expulsam, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potitus est. Rebellantibus autem hinc Occidentis Gallis, et legatione ab ipso, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere illum conatus, quum eum percussisset, ab Epinicio, qui erat Verinae domesticus, subornatum se ad eundem ait; itaque traditus illo Epinicius est, qui data fide et oblivione et praemiorum, ordine cuncta enarravit, quae in illum

ὑποθίσθαι. Καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἰλλου· καὶ ὡς ὑποσχέσει καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐεργεσιῶν ἐξείπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλευε Βηρίνῃ κατὰ Ἰλλου. Καὶ ὡς Ζήνων Βηρίναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὁ δ' αὐτὴν εἰς φρούριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἡσφαλίσατο· ὡς Παμπρεπλίῳ τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἰλλους φιλιωθείς, ἀπαντα κατὰ μικρὸν συνέγει τὰ αὐτοῦ. Ὡς ἰμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλεμος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασιλεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὁ δὲ Προκόπιος πρὸς Θεοδώριχον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. Καὶ ὡς ὑπερορίσθεις Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγὼν ἐτάραξε τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν· εἶτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν διωκίσθη. Καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρὰ τῷ βασιλεῖ συνέστη καὶ ᾠξήθη. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δεύτερος.

Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἔμφανες Ἰλλους ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλεῖ Λεόντιον σὺν Βηρίνῃ ἀνείπεν. Ὅπως τε δυσπραγήσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἄλόντες ἀπετμήθησαν, καὶ τὰλλα ἕως τῆς Ζήωνος τελευτῆς.

2.

Suidas v. Χαιρίζω : Κάνδιδος (Κάδδος codd.) ἱστοριογράφος φησὶν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας, περὶ τὴν ἐστρατείαν τὴν κατὰ Βανδάλων ἀπειρα χρήματα δεδαπάνηκε. Ἦσαν γάρ, ὡς εἰ ταῦτα ἐφάνησαν χειρικότες, διὰ μὲν τῶν ὑπάρχων χρυσοῦ λίτραι τετρακισμύρια πρὸς ἑπτακισχίλιαι· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν θησαυρῶν ἑπτακισχίλιαι πρὸς μυρία· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἑπτακόσκιαι χιλιάδες, αἱ τῶν ἀντλωμένων ἀρχόντων (ἀρχόντων Vales.) ἐκ δημοσίων, καὶ ἐκ τοῦ βασιλείως Ἀνθεμίου. Cf. Vales. ad Enagrium p. 74.

Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Illo tradidit, qui eam in Ciliciae castellum ablegavit, atque ita tutum esse reddidit. Illus Pamphrepio, homini impio, Marci opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Civile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano atque Procopio, filijs ejus, qui Romam imperaverat, Anthemii. Quos quum illis Zenonis auspicijs devicisset, Marcianus quidem natu grandior ordinatus est presbyter; Procopius vero ad Theuderichum (Triarii filium) in Thraciam confugit. Quin et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga elapsus, quæ ad Ancyram pertinet, Galatiam turbavit, donec captus in Isauriam est relegatus. In illum quoque ab imperatore odium conceptum est auctumque. Atque hæc libro secundo prodita.

Tertius deinde liber quum alia continet, tum quomodo palam in Zenonem Illus insurrexerit, Leontiumque imperatorem cum Verina renuntiaverit, utque re infelicitè gesta, obcessi capique capite truncati sunt, aliaque ad exitum usque Zenonis.

2.

Candidus historicus refert a Leone Macello, qui post Marcianum imperavit, in bellum adversus Vandalos infinitam pecuniam erogatum fuisse. Fuerunt enim, testibus illis qui eam administrarunt, per præfectos numerata auri pondo quadraginta septem millia; per Comitem vero largitionum auri librarum septendecim millia, argenti vero septingenta millia, quum sumptus abunde suppeterent partim ex bonis publicatis, partim ex ærario imperatoris Anthemii.

EUSTATHIUS EPIPHANIENSIS.

Eustathius ex Epiphania Syriæ urbe oriundus historiæ epitomen condidit, in qua, sumpto inde ab antiquissimis temporibus exordio, usque ad Anastasii imp. annum duodecimum (502) narrationem deduxit. Opus hoc ex uno fere novimus Euagrio, qui iis locis quibus historiæ profanæ summa capita rebus ecclesiasticis interponit, sæpius ac summa cum laude Eustathii facit mentionem. Neque dubito quin Euagrius historiæ civilis breviaria sua usque ad an. 502 longe plurima hauserit ex Eustathii epitome, adeo ut etiam historici, qui majorum operum conditores passim ab eo citantur, ex Eustathio nostro commemorentur (*). Idem lib. V, 24 divisionem operis indicat. Etenim postquam historiæ profanæ scriptores recensuit Characem, Theopompum, Ephorum, Dionysium Halicarnassensem, Polybium, Appianum, Diodorum, Dionem Cassium, Herodianum, Nicostratum, Dexippum, Arrianum, Asinium Quadratum, Zosimum, Priscum, subjicit hæc: Ἀπερ ἅπαντα Εὐσταθίου τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέμνεται πανάριστα ἐν δύο τεύχεσιν, ἐν μὲν ἕως ἀλώσεως Ἰλίου, τῷ δὲ ἑτέρῳ ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. In his verba ἐν δύο τεύχεσιν intelligenda sunt de duobus operis partibus, quarum utramque complures libros continuisse consentaneum est. In priore parte, quæ mythica continebat, præ ceteris secutus erit Characem, quem per multos libros argumentum illud tractasse scimus, atque primo loco inter auctores, quos Eustathius excerpserit, ab Euagrio memorari videmus. De altera parte, quæ a Trojanis temporibus initium cepit, Suidas loquitur in hisce: Εὐστάθιος, αἶτ, Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν (ὥραιοτάτην add. Eudocia) τῶν ἀπ' Αἰνείου (τοῦ Τρωὸς add. Eud.) μέχρι Ἀναστασίου βασιλείας ἐν τόμοις θ', καὶ ἄλλα τινά. Eudocia pro ἐν τόμοις θ' habet ἐν τόμοις εἴκοσι. Kusterus scribi voluit ἐν τόμοις β', ex Euagrio scilicet. Verum Euagrius duas historiarum

(*) Eustathium inter fontes Euagrii recenset etiam Nicephorus Callist. H. Eccl. proem.

1.

Ejusdem Theodosii temporibus crebræ in Europa rebellionæ exstiterunt, dum Valentinianus Romæ Imperium administraret. Quas Theodosius oppressit missis iugentibus auxiliis tam pedestris quam navalis exercitus. Persas quoque insolentia elatos (quorum tunc rex erat Indigentes pater (I. Jilius) Vararans, sive, ut Socrati placet, Vararanes

partes, uti dixi, non vero duos libros significare voluisse mihi videtur.—Inter ἄλλα τινά, quæ Eustathius scripsisse dicitur, fortasse fuit historia belli Persici, quod contra Cabadem Anastasius (502—505) gessit. Eam vero historiam ne ultra primum belli annum, qui Amidæ urbis expugnatione clarus erat, deduceret, fato impeditus est. Euagrius I, 19 (fr. 1, ubi de Theodosii II temporibus sermo est): Ἀπερ ἱστορήται μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρω, δε καὶ τὴν ἀλωσιν Ἀμίδης συνεγράφατο. Idem III, 37 (fr. 6, ubi inter belli Persici initia Theodosiopolis et Amidæ expugnatio commemoratur): Εἰ τῷ δὲ φίλον λιπεῖως τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριβεῖ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορήται τε καὶ συγγέγραπται· δε μέχρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται, δωδεκάτον ἔτος τῆς Ἀναστασίου καταλειποῦς βασιλείας. Malala p. 399 (fr. 7): Περὶ οὗ πολέμου Εὐστάθιος... συνεγράφατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

1.

Euagrius Hist. Eccl. I, 19: Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις Θεοδοσίου ἐπαναστάσεις συχναὶ κατὰ τὴν Εὐρώπῃ γεγόνασιν, Οὐαλεντινιανοῦ Ῥώμης βασιλεύοντος· δε καὶ καθύπερθε Θεοδοσίος, μεγάλας δυνάμεις ἐκπέμφας κατὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, περικύβ τε καὶ νηῖν στρατῶ. Οὕτω δὲ καὶ Περσῶν παροινησάντων χαιράτης, βασιλεύοντος αὐτῶν Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου, ἥως Σωκράτει δοκεῖ, αὐτοῦ Οὐαραράνου βασιλεύοντος· ὥς καὶ πρεσβευσάμενοις αὐτοῖς εἰρήνην χάρισασθαι, ἥ καὶ διήρκτης μέχρι δύο καὶ δέκα ἔτων τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. Ἀπερ ἱστορήται μὲν καὶ ἄλλοις, ἐπιτέμνεται δὲ εὖ μάλα κομψῶς καὶ Εὐσταθίῳ τῷ ἐξ Ἐπιφανείας, τῷ Σύρω, δε καὶ τὴν ἀλωσιν Ἀμίδης συνεγράφατο. Euagrium exscripsit Nicephorus Callist. Hist. Eccl. XIV, 57, p. 579 ed. Paris.

Ἰσδιγέρδου πατρὸς τοῦ Οὐαραράνου] His menda subest, quæ in errorem induxit diligentis-

ipso) usque adeo superavit, ut pacem ipsais per legatos poscentibus concederet, quæ ad duodecimum annum Anastasii permansit. Quæ res tum ab aliis scriptoribus prodita sunt, tum ab Eustathio Epiphaniensi Syro admodum eleganter in compendium sunt reductæ. Qui quidem Amidæ quoque urbis expugnationem scripsit.

sinum Tillemontium *Hist. des emp.* VI, p. 44. 45. 610. Etenim Isdigerdes I (398—419), patrem Vararanis, omnino nullum contra Romanos suscepisse bellum discrete testatur Agathias IV, 27. Filius vero ejus Vararanes V (419—439 vel 440) bellum intulit Theodosio II, qui etsi armis superior esset, ipse tamen primus legatos de pace ineunda ad Persas misit (Socrates c. 18, p. 357, C. Theophanes p. 134 ed. Bonn.). Pax illa facta est an. 422 in annos centum (Sozom. IX, 4, p. 805, A). At duodeviginti fere annis post foedera rupta, bellumque instauratum, sive eodem adhuc regnante Vararane (ut Procopius De bell. Pers. I, 2, et Agathias IV, 27 tradunt), sive sub initio regni Isdigerdis filii, ut Eustathius noster dicit (probabilius utique, v. Tillemont. p. 611), ac statuisset videtur Chron. Marcellini, ubi responitur in an. 441. Hinc deinceps usque ad Anastasii annum duodecimum de bellis inter Romanos Persasque gestis nihil innotuit, ac revera eousque pacem fuisse testatur Eustathius. Patet igitur apud Euagrium non de bello anni 422, sed de bello anni 441 cogitandum esse; idque vel inde colligas, quod in antecedente capite Euagrius de Attila Hunnorum rege (ab an. 433) verba facit. Consequitur pro 'Ισδιγέρδου πατρός leg. esse 'Ισδιγ. υἱού, nisi forte ipsius Euagrii errorem esse mavelis. Denique pro παροινησάντων leg. propono παρασπονδήσαντων.

2.

Euagrius II, 15 : Λέων δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδνῃ προσλαμβάνεται Ζήνων, Ἀριμμήσον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον, μετὰ δὲ τοῦ γάμου καὶ τὴν προσηγορίαν προσκτησάμενον ἐκ τινος παρὰ τοῖς Ἰσαύροις ἐς μέγα κλέος ἐληλυθότος, οὕτω προσαγορευομένου. Ὅθεν δὲ προσήχθη οὗτος ὁ Ζήνων, τίνος τε χάριν πάντων παρὰ τοῦ Λέοντος προὔκριθη, Εὐσταθίῳ ἐκτίθεται τῷ Σύρῳ.

2.

Leo Zenonem sibi generum adscivit, data ei in conjugium Ariadna filia. Qui quum ab incunabulis Arimmesius dictus esset, simul cum nuptiis nomen Zenonis assumpsit, ex quodam viro ita appellato, qui apud Isauros ad summam gloriam pervenerat. Undenam vero hic Zeno ad tantum fastigium processerit, et qua de causa Leo cunctis eum praelulerit, ab Eustathio Syro relatum est.

3.

Insurrexit adversus Zenonem Theuderichus (*Triarii f.*), natione Gothus; collectisque in Thracia suis copiis, expeditionem suscepit adversus Zenonem. Et quum cuncta quae obvia erant, usque ad fauces Ponti late vastasset, parum absuit quin ipsam urbem regiam caperet. Cepissetque omnino, nisi quidam ex ejus familiaribus, donis corrupti, ipsum interficere moliti essent. Itaque ille, cognita suo-

Ἀριμμήσον] Ἀριμμήσιον cod. Florent Nomen corruptum. Apud Candidum Isaurum (cujus v. fr.) vocatur Ταρσιχοδίσσε. Apud Agathiam IV, 29 : Ζήνων.. ὃς δὲ πρῶτον Ταρσιχοδίσσεος; sic legebatur ante Niebuhrium, qui scripsit Ταρσιχοδίσσεος e cod. Rhedig., ubi Τάρσις Κωδισαίος; similiter in Chronico Pasch. p. 599, 12, ed. Bonn. legitur : Ζήνων ὁ Κωδισαῖος ὁ Ἰσαυρὸς. In epistola Verinae Aug. ap. Theophanem p. 200, 11 Bonn. : Ταρσιχοδίσσεον τὸν μετακληθέντα Ζήωνα. — [ἐκ τινος] Intellige Flavium Zenonem, consulem an. 448, et magistrum militum in Oriente. V. Priscus fr. 8 extr. 12. 14. 15. Tillemont. l. I. VI, p. 109. 114. 229.

3.

Idem III, 25 : Ἐπανίσταται δὲ τῷ Ζήνωνι καὶ Θεοδέρχης Σκύθης ὧν γένος, καὶ τὰς οἰκίας δυνάμεις ἀνὰ τὴν Θρακίαν ἀθροίσας ἐπιστρατεύει κατὰ τοῦ Ζήνωνος, καὶ μέχρι στόματος τοῦ Πόντου δρώσας τὰ ἐν ποσὶ χωρὶα μικροῦ τὴν βασιλείον εἴλε πόλιν, εἰ γε μὴ τινες τῶν ἐς τὰ μάλιστα αὐτῷ ἐπιτηδείων ὑπαγθέντες ἐβουλεύσαντο αὐτὸν ἀνελεῖν. Ὅς ἐθαλοκακούντας τοὺς οἰκίους ἐγνωκίως, ἐς τοῦπίσω μὲν ἀποχωρεῖ· οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον τοῖς ἀπελθοῦσι συναριθμεῖται. Λέξω δὲ καὶ τὸν τῆς τελευταίας τρόπον, ὥδε γινόμενον. Δόρυ διηγκυλημένον πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῷ μετῴρητο σχῆμα βαρβαρικόν. Εἶτα διακινήσαι τὸ σῶμα βουληθεὶς, ἵππον ἀχθῆναι προστέταχεν· ἀναβολῇ δὲ οὐκ εἰσὼς χρησθαι, τῷ ἵππῳ προσήλατο. Ὁ δὲ, ἀγλαῖός τις ὧν καὶ ὑβριστής, οὕτω περιβάδην Θεοδέρχου καθίσαντος, μεταωρίζει τὸ πρόσθε πόδι, τῷ ὀπισθίῳ μόνῳ ἀκροβατῶν, ὡς διαφιλονεικούντα τὸν Θεοδέρχον, καὶ μήτε τῷ χαλινῷ ἀνασειράζειν τὸν ἵππον τολμῶντα, ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοι γε αὐτῷ, μήτε τῆς ἰδρας βεβαίως ἀντεχόμενον, [ἐν τῷ] τῇδε κάκεισε περιδονεῖσθαι διασεῖσαι τὴν αἰχμήν, ταύτην τε ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθῆναι πλαγίαν, καὶ τὴν πλευράν κατατρῶσαι· ἐνθεν τε κλινήρῃ γινόμενον καὶ βραχέας ἡμέρας ἀρκέσαντα, τὸν βίον ἐκ τοῦδε τοῦ τραύματος καταστρέψαι. Cf. Marcellin. Chron. ad

rum malevolentia, retro abcessit. Neque multo post vitam cum morte commutavit. Mortis autem genus quale fuerit, exponam. Hasta amentata ante illius tabernaculum suspensa erat more barbarico. Forte igitur quum corpus exercere vellet, equum sibi adduci jussit. Quumque stratoris auxilio haudquaquam uti soleret, ipse in equum insiliit. Equus vero, utpote indomitus ac ferox, quum Theoderichus ipsum ambabus libris nondum amplexus esset, anterioribus pedibus in sublime elatis, posterioribus duntaxat insistere atque ingredi coepit. Adeo ut Theoderichus cum equo suo certans, ac neque illum freno retrahere ausus, ne retractus supra ipsum caderet, neque in sella firmiter inherens, hac et illac circumageretur, hastaque eusdem impelleret: quae in eum oblique impacta latus ejus vulneravit. Inde igitur in lectum delatus, quum paucos dies supervisisset, ex eo vulnere discessit.

an. 481 (Placidio solo cons.) : *Theodorichus, Triarii f., rex Gothorum, adscitis suis usque ad Anaplum, quarto urbis milliario advenit; nulli tamen Romanorum noxius continuo reversus est. Porro in Illyricum properans, dum inter suorum moventia plaustra progreditur, jacentis super carpentum teli acumine et pavescentis equi sui impulsionem fixus transverberatusque interiit.* Cf. Tillemont. VI, p. 499. 505.

Cap. 26. Μετὰ δὲ ταῦτα δινευχθεὶς πρὸς Ζήνωνα Μαρκιανὸς, παῖς μὲν Ἀνθεμίου τοῦ Ῥώμης βασιλεύσαντος, κῆδος δὲ πρὸς Λέοντα τὸν βασιλευκότεν πρότερον ἰσχυρῶς, ἐπεὶ τὴν νεωτέραν αὐτοῦ θυγατέρα Λεοντίαν ἐσυκίσαστο, τυραννεῖν ἐπειράτο· καὶ μάχης ἰσχυρᾶς περὶ τὰ βασίλεια συρραγείσθης καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν πεπτωκότων, τρέπει τοὺς ἐναντίους ὁ Μαρκιανὸς, καὶ τῶν βασιλείων ἐγκρατὴς γέγονεν ἄν, εἰ μὴ τὸν καιρὸν παρήκειν, ἐς αὖριον τὴν πρᾶξιν ἀναβαλλόμενος· ὅς περ γὰρ ὁ καιρὸς, καὶ παρὰ πόδας μὲν ἰὼν ἰσως ἀλίσκεται· ἐπὶ δὲ τὴν λαβὴν διαδράσει, μετρωπορεῖ, γελᾷ τε τοὺς διώκοντας, ἐρικτὸς αὐτοῖς λοιπὸν οὐκ ἀνεχόμενος εἶναι· ὅθεν ἀμίλει οἱ πλάσται καὶ ζοιγράροι κόμην ἔμπροσθεν καθέντες αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὀπίσθεν ἐν χροῖ ἑυρῶσιν· εὖ μάλα σοφῶς ἀνιττόμενοι ὡς ὀπισθοπόους μὲν τυγχάνων τῷ καθειμένῳ τῆς κόμης ἰσως κρατεῖται, ἔμπροσθοπόους δὲ γενόμενος τέλειον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὅτῳ κρατηθεῖται τῷ διώκοντι. Ὅπερ καὶ ἐπὶ Μαρκιανῷ γέγονε, τὸν μὲν εὐθετον αὐτῷ καιρὸν ἀπολέσαντι, ἐξυρεῖν δὲ τοῦτον λοιπὸν οὐ δύνηντι. Ἄνὰ γὰρ τὴν ἐξῆς πρὸς τῶν οἰκείων καταπροδοθεὶς, καὶ μόνος ἀποληθθεὶς πέφυγεν ἀνὰ τὸ τίμενος τῶν ἀγίων ἀποστόλων· ἐκεῖθεν τε πρὸς βίαν ἀφελκυ-

σθεὶς, εἰς Καισάρειαν πόλιν (εἰς τὸ Παπουρίου Καστέλλιον Theoph.) τῶν Καππαδοκῶν ἐξοικίζεται. Καὶ τισι μοναχοῖς συναγελαζόμενος, ὕστερον ἐξωράθη λαθεῖν ἰδέλῳ. Καὶ πρὸς τοῦ βασιλέως εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἐκπεμφθεὶς, καὶ τὴν κόμην ἀποθέμενος πρεσβύτερος χειροτονεῖται. Γέγραπται ταῦτα κομψῶς Εὐσταθίῳ τῷ Σύρῳ. Cf. Theophanes p. 196 sq.; qui eodem modo hæc narrat post memoratam necem Theoderichi.

4.

Idem ib. c. 27 : Ὁ αὐτὸς γράφει τὸν Ζήνωνα καὶ Βηρίνη τῇ πεντηκῇ μυρίας ἐπιβουλὰς βράβαι· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ πρὸς τὴν Κιλικίαν ἐκπέμψαι χώσαν. Ὑστερον δὲ μεταβῆναι ταύτην πρὸς τὸ Παπυρίου λεγόμενον φρούριον, Ἰλλου τυραννήσαντος, αὐτόθι τε τὸν βίον ἐκλιπεῖν. Καὶ τὰ κατὰ Ἰλλουν εἰ γράφει μάλα λογίως ὁ Εὐστάθιος, ὅπως πρὸς τοῦ Ζήνωνος ἐπιβουληθεὶς διέφυγε, καὶ ὅπως ὁ Ζήνων τὸν ἀποσφάζει τοῦτον προσαχθέντα ἐς θάνατον ἐκδέδωκε, μισθὸν τῆς ἀποτυχίας τὴν τῆς κεφαλῆς ἔκτομην αὐτῷ παρασχών· ὃν καὶ στρατηγὸν ὁ Ζήνων τῶν ἐόντων ἀποδεφνυσι δυνάμεων, τὸ λαθεῖν πραγματευόμενος. Ὁ δὲ, Λεόντιον προσεταιριζόμενος, Μάρσον τε οὖν, ἄνδρα δοκιμον, καὶ Παμπρέπιον, ἀνὰ τὰ τῆς ἐξῆς γέγονε μέρη. Ἔπειτα τὴν Λεοντίου ἀνάρρησιν τὴν ἐς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας γενομένην· ὅπως τε καὶ οὗτοι τῆς τυραννίδος ἀπώσαντο, Θεουδερίχου κατ' αὐτῶν ἐκπεμφθέντος, ἀνδρὸς Γότθου τὸ γένος ὑπάρχοντος, παρὰ Ῥωμαίοις τε αὐτῷ ἐπιστήμου, μεθ' ἡμεδαπῆς τε καὶ ἀλλοδαπῶς δυνάμεως. Ἀναγράφει μάλα σοφῶς ὁ αὐτὸς Εὐστάθιος καὶ τοὺς δευσιμαίους ἀνηρημένους πρὸς Ζήνωνος ἀντὶ τῆς ἐς αὐτὸν εὐνοίας· καὶ

Post hæc Marcianus, filius Anthemii ejus qui Romæ imperavit, affinis autem Leonis, qui ante Zenonem imperium rexerat, cujus etiam filiam nata minorem, Leontiam nomine, uxorem duxerat, a Zenone dissidens, tyrannidem arripere conatus est. Commissaque gravi pugna circa palatium, et plurimis ex utraque parte cæsis, Marcianus adversarios in fugam vertit. Eodemque impetu palatium occupavisset, nisi, re in crastinum diem dilata, opportunitatem e manibus elabivisset. Volueris enim est occasio. Et dum ad pedes quidem advolat, forsitan apprehendi potest; ubi vero manus effugerit, in sublime avolat, ridetque eos qui ipsam insequuntur, nec amplius ad eos advolare sinat. Itaque pictores et statuarii comam ei a fronte dimittunt, et occipitium ad cutem usque radunt: prudenter admodum subinducantes, occasionem quamdiu quidem a tergo imminet, comâ demissâ facile apprehendi posse; quando autem præcedit, penitus effugere, nullam animam, qua capiatur, præbentem insequentibus. Quod quidem tunc accidit Marciano: qui quum occasionem ipsi oblatam elabi videret, eandem postea recuperare non potuit. Postero enim die a suis prolitus, et solus relictus, confugit ad basilicam sanctorum apostolorum. Unde per vim extractus Cæsaream Cappadociam relegatur. Ibi quum se monachis quibusdam aggregavisset, postea fugam militari

deprehensus est. Quam ob causam ab imperatore Tarsum Ciliciæ deportatus, de tonsâ comâ presbyter est ordinatus. Atque hæc quidem ab Eustathio Syro scripta sunt eleganter.

4.

Idem Eustathius scribit Zenonem innumeras insidias adversus Verinam socrum suam struxisse, tandemque eam in Ciliciam relegasse. Postea vero, quum illius tyrannidem occupasset, Verina in Papirium castrum migravit, ibique excessit e vita. Res præterea illi ab eodem scriptore elegantissimo exponuntur, quemadmodum, quum a Zenone insidiis appetitus fuisset, effugerit; atque Zeno eum quem ad interficiendum illum submisserat, illo necandum tradiderit, capitis amputationem mercedis loco ei rependens, eo quod conatu excedisset. Illum quoque magistrum Orientalis militiæ renuntiavit, studens ut occulte essent insidias quas illi comparaverat. Illus vero, adscito in societatem Leontio et Marso, viro egregio, ac Pamprepio, ad Orientis partes perrexit. Refert deinde idem Eustathius, quomodo Leontius apud Tarsum Ciliciæ imperator nuncupatus sit; et quem isti tyrannidis viro fructum perceperint, quum Theoderichus, vir natione Gothus, et qui apud Romanos erat illustris, adversus eos missus esset cum exercitu Romanorum simul ac barbarorum. Idem Eustathius elo-

ἔτι γὰρ ὁ Θεοδέρχης τῆς ἐπιβουλῆς Ζήνωνος αἰσθόμενος, ἐπὶ τὴν πρεσβυτέραν Ῥώμην ἀναχωρεῖ· τινὲς δὲ φασὶν ὡς καὶ ὑποθήκῃ Ζήνωνος. Καὶ Ὀδοάκρον μάλιστα, πρῶτος, ἔφ' ἑαυτὸν τὴν Ῥώμην ποιῆται, βῆγα προσονομάσας ἑαυτόν. Cf. ubi etiam narrationem Theophanis p. 197 sqq. Plura apud Tillemont. VI, p. 509 sqq. 519 sqq.

5.

Idem III, 29 : Τοῦ Ζήνωνος τοίνυν ἀπαιδὸς τελευτήσαντος ἐπιληψίας νόσῳ μετὰ ἑβδομον καὶ δέκατον ἔτος τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἤλπισεν μὲν Λογγίνος ὁ τούτου ἀδελφὸς εἰς μέγα δυνάμειος προεχρησάμενος, τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ περιθήσασιν· οὐ μὴν τῶν δοκηθέντων ἔτυχεν. Ἡ γὰρ Ἀριάδνη Ἀναστασίου τὸν στέφανον περιτίθασιν, οὕτω μὲν ἔχοντι ἐς γερουσίαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τῶν σιλεντιαρίων σχολῇ καταλεγόμενῃ. Ἱστορεῖ δὲ οὖν ὁ Εὐστάθιος μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Διοκλητιανοῦ βασιλείας ἐς τὴν Ζήνωνος τελευτὴν καὶ τὴν ἀνάρρῃσιν Ἀναστασίου ἔτη διελθεῖν ἑπτὰ καὶ διακόσια· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐγούστου μοναρχίας ἔτη δύο καὶ λ' καὶ πεντακόσια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης ἀρχῆς ἔτη δύο καὶ τριάκοντα καὶ ὀκτακόσια ὁμοίως πρὸς μῆσιν ἑπτὰ· ἐκ δὲ τῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ Ῥωμύλου βασιλείας ἔτη δύο καὶ πενήκοντα [add. καὶ διακόσια] καὶ χίλια καὶ πρὸς γὰρ μῆνας ἑπτὰ· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλώσεως Τροίας ἔτη ἑξ' καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἐξηκόσια καὶ χίλια πρὸς μῆσιν ἑπτὰ. Οὗτος δ' Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν Ἐπίδαμνον ἔχων, [†] Δυρράχιον νῦν προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδνην ἐσοικίζεται· καὶ

πρῶτα μὲν Λογγίνον Ζήνωνος ἀδελφόν, τὴν τοῦ μαγίστρου ἀρχὴν διέκοντα, ὃν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῇ αὐτῇ τάξει οἱ πρόσθεν ἐκάλουν, ἀνὰ τὴν ἐνεγκραμένην ἐκπέμπει· εἴτα δὲ καὶ πολλοὺς ἑτέρους Ἰσαύρους, τοῦτο δὲ θέναι αἰτήσαντας. Zeno mortuus est an. 491. Anni epocharum, quas Euagrius affert, parum accurate notati. De Longino etc., v. Theophan. p. 210 sq. Tillemont. VI, p. 533 seq. 542 sq. 648 sq.

6.

Idem III, 35 : Οὐκ ἀπὸ δὲ τρόπου (τόπου;) καθ' ἣν ἐτύχονεν προκαταβεβληκότες ὑπόσχεσιν, καὶ τὰ ἑτερα λόγου ἄξια ὑπὸ τοῖς Ἀναστασίου χρόνοις γεγενημένα συνάψαι τῇ ἱστορίᾳ. Λογγίνος, ὁ Ζήνωνος δαίμων, τὴν ἐνεγκραμένην, ὡς προεδοχέωται (προεδιδήγηται v.g.), κατεληφώς, τὸν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πόλεμον ἀναφανδὸν ἀναζώννυται. Καὶ πολλῶν ἐνθεν τε κίχαιθεν συναθροισθέντων δυνάμεων, μεθ' ὧν καὶ Κόνων ἐτύγχανεν ὧν, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀπαμείᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυρὸς συνεστράτευσε, τέλος ἐπιτίθεται τῷ πολέμῳ, τῶν μὲν Ἰσαύρων τῶν συστρατευσάντων τῷ Λογγίνῳ πανωλεθρίᾳ φθαρέντων, τῶν δὲ κεφαλῶν Λογγίνου καὶ Θεοδώρου πρὸς Ἰωάννου τοῦ Σχύθου σταλίσαντων ἀνὰ τὴν βασιλείως πόλιν· ἃς καὶ ἐν κόντοις περιαρτήσας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς καλουμέναις Συχαῖς ἀντικέραν τῆς Κωνσταντίνου κειμένης ἐπηώρησεν, ἥδ' ὁ θάνατος τοῖς Βυζαντίοις ἀνθ' ὧν κακῶς πρὸς Ζήνωνος καὶ τῶν Ἰσαύρων ἐπεπόνθεισαν. Καὶ ὁ ἑτερος δὲ Λογγίνος τὸ πολὺ τῆς τυραννίδος συνέχων ὁ ἐπὶ κλην Σελινούντιος, καὶ Ἰνδῆς σὺν αὐτῷ, πρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπὶ κλην κυρτοῦ στέλλονται

ganti admodum stylo eadem eorum describit, quos Zeno crudeliter necari iussit, hanc eis mercedem rependens benevolentiae qua ipsum complexi fuerant : et quomodo Theoderichus, quum Zenonis adversus ipsum insidias comperisset, Romam se contulit. Alii dicunt Zenonis suasu id a Theodericho factum fuisse. Qui consilio praelio quum Odoacrum superasset, Romam sub potestatem suam redegit, regis nomine sibi assumpto.

5.

Quum Zeno post septimum decimum imperii sui annum ex comitali morbo absque liberis decessisset, Longinus quidem ejus frater, qui ad magnam potentiam pervenerat, in spem venit se imperium facile occupaturum esse. Sed tamen voti sui haudquaquam compos factus est. Etenim Ariadne coronam imposuit Anastasio, qui, nondum in senatorium ordinem adlectus, in silentiariorum adhuc schola militabat. Porro Eustathius scribit ab exordio imperii Diocletiani ad Zenonis obitum et nuncupationem Anastasii annos fluxisse 207; a principatu autem Augusti annos 532 mensesque septem; ab Alexandri autem Macedonis regno annos 832 et menses septem; a Romanorum et Romuli regno annos 1252 mensesque septem; a Trojae denique expugnatione annos 1686 cum septem mensibus. Hic Anastasius, ortus ex urbe Epidamno, quum nunc Dyrrhachium dicitur, imperium simul et Zenonis uxorem Ariadnen accepit.

Ac primum quidem Longinum, Zenonis fratrem, qui magistri dignitatem gerebat, quem antiqui praefectum officiorum palatii appellabant, in patriam amandavit. Multis item aliis Isauris, qui ab ipso id petebant, ad suos redeundi copiam fecit.

6.

Non ab re fuerit, si res quoque ceteras, quae Anastasii temporibus acciderunt, juxta id quod antea polliciti sumus, subtexamus. Longinus, Zenonis frater, quum in patriam suam, sicut antea memoratum est, advenisset, palam adversus imperatorem bellum suscepit. Plurimis igitur collectis utrimque copiis, in quibus erat etiam Conon, Apameae in Syria olim episcopus, qui una cum Isauris, utpote Isauris, militabat, bellum tandem hujusmodi exitu terminatum est. Isauri qui una cum Longino militaverant, omnes ad internecionem caesi; Longini vero ac Theodori capita ab Joanne Scythae Constantinopolin missa sunt. Quae imperator contis suffixa circumferri et in suburbano Syntensi, quod ex adverso Byzantii situm est, suspendi iussit: quod spectaculum Constantinopolitanis gratissimum fuit, ob mala quae a Zenone et ab Isauris perpassi fuerant. Alter vero Longinus, cognomento Selinuntius, praecipuum robur tyrannicae factionis, et cum illo Indes, ab Joanne, cognomento Gibbo, vivi capti sunt, et ad imperatorem Anastasium missi. Quae res et imperatorem et populum Constan-

τῷ Ἀναστασίῳ ζωγρίαι· ὁ μάλιστα τὸν τε βασιλεῖα τοὺς τε Βυζαντίους ταθεράπευκε, θριάμβου δόκην ἀνὰ τῆς λεωφόρου τῆς πόλεως ἀνὰ τε τὴν ἱπποδρομίαν Λογγίνου τε καὶ Ἰνδοῦ περιενεχθέντων, καὶ τῶν ἐκ σιδήρου πεποιημένων ἀλύσεων ἀνὰ τοὺς αὐγίνας καὶ τὰς χειρὰς περιβεβλημένων. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ καλούμενα πρῶτην Ἰσαυρικὰ τοῖς βασιλικοῖς ἐννεχέθη θησαυροῖς· ἦν δὲ ἅρα τοῦτο χρυσίον ἐς ἑκαστον ἔτος τῆς βαρβάρους χορηγούμενον, πεντακισχιλίας ἔλκον λίτρας. Cf. Theophan. p. 216. 224. Tillemont. l. l. p. 549.

Cap. 36. Ἐπεκώμασαν οὐκ εἰς τὸ συνοῖσον σφίσι κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας καὶ οἱ Σχηνῖται βάρβαροι, τὰ τε τῆς μέσης τῶν ποταμῶν τὰ τε τῆς Φοινίκης ἑκατέρας καὶ τὰ Παλαιστίνων ληισάμενοι πράγματα. Οἵπερ κακῶς παρὰ τῶν ἑκασταχοῦ στρατηγούντων παθόντες, ὕστερον τὴν ἡσυχίαν ἤγαγον, πρὸς Ῥωμαίους πρᾶσσειν σπινθόμενοι. Cf. Theophan. p. 217 sq.; Nonnosi Exc. ap. Photium; Tillemont. p. 351.

Cap. 37. Ἀλλὰ καὶ Πέρσαι παρασπονδήσαντες ὑπὸ Καβάδῃ τῷ βασιλεῖ, καὶ τὰ οἰκεία καταλελοιπότες ἔθῃ, πρῶτα μὲν Ἀρμενίοις ἐπιστράτευσαν, καὶ πολέχιον ἐπέκλῃν Θεοδοσιούπολιν ἔλόντες, ὡς Ἀμιδαν πόλιν ὀχυρὰν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν ἀρικνοῦνται, καὶ ταύτην ἐκπολιορκήσαντες ἔλκον. Καὶ αὐθις ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς πολλοῖς ἀνεκώσαστο πόνοις. Εἰ τῷ δὲ φθιόν λεπτῶς τὰ περὶ τούτων εἰδέναι καὶ τῇ ἀκριθείᾳ πάντων ἐπεξελεῖν, Εὐσταθίῳ εὖ μάλα σοφῶς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐς ἄγαν κομψείας ἱστορεῖται τε καὶ συγγέγραπται· δε μέγρι τῆς γραφῆς ταύτης ἱστορήσας, τοῖς ἀπαλοῦσι συναριθμεῖται, ὠδέκατον ἔτος τῆς

Ἀναστασίου καταλελοιπὸς βασιλείας. Cf. Theophan. p. 222 sq. Procop. Bell. Pers. I, 7, De ædif. III, 5; Marcellin. Chron. ad an. 502 (Probo et Avieno coss.); Tillemont. p. 560 sq.

7.

Malala p. 398, 11 ed. Bonn.: Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Ἀναστασίου) βασιλείας παρελήφθη Ἀμιδα, μητρόπολις ὀχυρὰ πάνυ τῆς Μεσοποταμίας, καὶ Θεοδοσιούπολις, πολέμοι ληφθεῖσα ὑπὸ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, ἐπελθόντος τοῦ βασιλέως μετὰ δυνάμειος πολλῆς. Ἐλαβε δὲ παραλήπτους ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Περσῶν Κωνσταντίνον, στρατηγὸν Ῥωμαίων δυνατὸν, φυλάττοντα τὴν αὐτὴν Θεοδοσιούπολιν, καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς· οἵτινες καὶ ἐτελεύτησαν ἐν τοῖς Περσικοῖς μέρεσι. Καὶ ἐπιστράτευσεν κατὰ Περσῶν ὁ αὐτὸς Ἀναστάσιος βασιλεὺς, πέμψας Ἀρεόβινδον τὸν Δαγαλαῖρου υἱόν, στρατηλάτην ἀνατολῆς, τὸν ἀνδρα Ἰουλιάναν, καὶ Πατρικίον, στρατηλάτην τοῦ μεγάλου πραισέντου, καὶ Ὑπάτην, στρατηλάτην πραισέντου, τὸν υἱὸν Σακουδίνου τοῦ πατρικίου, καὶ τὸν πατρικίον Ἀππίονα, ποιήσας αὐτὸν ἐπαρχὸν τῶν πραιτωρίων ἀνατολῆς, καὶ πλῆθος ἀπειρον στρατιᾶς μετ' αὐτῶν πεζικῆς καὶ ἱππικῆς δυνάμειος. Καὶ συνέβαλον μετ' ἀλλήλων τὰ ἀμφοτέρωθεν τάγματα, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ καὶ ἐπεσον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Περὶ οὗ πολέμου Εὐσταθίος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράψατο· ὅστις καὶ εὐθέως ἐτελεύτησε, μήτε εἰς τέλειον τὴν ἑκθεσιν αὐτοῦ συντάξας.

tinopolitanum magnopere recreavit, quum Longinus et Indes, tanquam in triumphali pompa, per vicos urbis et in circo traducerentur, calenas ferreas collo ac manibus circumjectas gestantes. Ex eo tempore munera, quæ vocabantur Isaurica, in principis ærarium inferri cœpere. Id erat aurum, quod barbaris quotannis pendebatur, librarum scilicet quinque millia.

Sed et barbari quos Scenitas vocant, non sine suo ipsorum damno insultarunt imperio Romano, Mesopotamiam et utramque Phœnicem et Palestinam provincias depopulati. Verum a ducebus Romanis, qui in singulis provinciis erant, gravi clade affecti, postmodum quiescere, quum universa gens pacem cum Romanis fecisset.

Persas quoque, regnante apud ipsos Cabado, sedus rumpere, et, relictis propriis sedibus, primum in Armeniam cum exercitu invaserunt. Quumque oppidulum Theodosiopolin cepissent, Amidam versus, quæ urbs Mesopotamiæ est satis munita, iter ferere. Hanc quoque diuturna obsidione cinctam tandem ceperunt. Sed imperator Romanorum, non sine magno labore, eam postmodo instauravit. Quodsi quis singula accurate cupit cognoscere, et diligentem cunctorum, quæ gesta sunt, narrationem perhægere, in Eustathium legat, qui luculentissimo et summo cum labore

maximaque elegantia harum rerum historiam conscripsit. Qui quum usque ad hæc tempora historiam suam perduxisset, excessit e vita, res gestas anno imperii Anastasii duodecimo persecutus.

7.

Anastasio Imperante, Persarum rex Coakes (Cabades), ingenti exercitu instructus, Theodosiopolin atque Amidam, munitissimam Mesopotamiæ metropolin, bello cepit. Constantinum quoque ducem Romanorum fortissimum et urbis Theodosiopolitane custodem, cum pluribus aliis captivum abduxit, qui diem suum omnes in Perside obierunt. Imperator itaque Anastasius bellum Persis intulit, in expeditionem hanc missis Areobindo Dagalaiphil filio, Julianæ conjugis et militum in Oriente magistro, Patricio magni Præsentis duce, et Hypate Secundini patricii filio, Præsentis militis magistro, et Appione patricio, quem prætorio in Oriente præfectum constituit: horum sub ductu exercitum emisit pedestribus et equestribus copiis instructissimum. Prælio autem commisso quamplurimi utrimque ceciderunt. Belli autem huius historiam exorsus est sapientissimus Eustathius chronographus; quam tamen morte præoccupatus ad exitum non perduxit.

HESYCHIUS MILESIUS.

Suidas : Ἡσύχιος Μιλήσιος, υἱὸς Ἡσυρίου δικηγόρου καὶ φιλοσοφίας, γεγονὼς ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. Ἐγράψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. Καὶ Χρονικὴν ἱστορίαν, ἥντινα διέτελλε εἰς ἑξὶ διαστήματα (οὕτω γὰρ καλεῖ ἕκαστον βιβλίον), ἐν αἷς ἐμψέρονται αἱ κατὰ καιροὺς πράξεις τῶν Ῥωμαίων βασιλέων καὶ αἱ δυναστεῖαι τῶν κατὰ ἔθνος κρατησάντων τυράννων καὶ τὰ κατὰ τὸ Βυζάντιον πραχθέντα ἕως τῆς βασιλείας Ἀναστασίου, τοῦ ἐπὶ νομαζομένου Διοδώρου. Εἰς δὲ τὸν πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ λαμβάνων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων οὐδένος μνημονεύει· ὥς ἐκ τούτων ὑπόνοιαν παρέχειν, μὴ εἶναι αὐτὸν Χριστιανόν, ἀλλὰ τῆς Ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων.

Igitur Hesychius, qui a dignitate *Illustris*, Ἰλλούστριος, vocari solet, patriam habuit Miletum, patrem Hesychium, matrem denique, si veteres Suidæ editiones sequimur, *Sophiam*. Verum pro vulgata καὶ Σοφίας optimi Suidæ codices ABVF præbent καὶ φιλοσοφίας. « Nec temere, Bernbardyus ait, præsertim quum in Labbæi Glossis Basil. exstet ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφῆσας τῆς Μιλήσιος. Accedit quod Photius item Bibl. cod. 69 posuit Ἡσυρίου καὶ Φιλοσοφίας, ubi libris invitis olim legebatur καὶ Σοφίας. Itaque καὶ Σοφίας repudiavi; quamquam quæ doctrinæ genera memorata fuerint, haud divinare licet. » Mihi vero non doctrinæ genera sed matris nomen commemorari apud Suidam videtur. Eo enim ducit Photius; et in Glossis Bas. facillime emendatur: Φιλοσοφίας τῆς Μιλήσιος. Ac quidni apud Romanos, qui nomen Σοφίας in honore habebant, modestius etiam Φιλοσοφίας nomen mulieri inditum sit? — Filium ex uxore Hesychius suscepit Joannem, quem satum præmaturum patri eripuit (Phot. cod. 69).

Deinde Suidas vixisse Hesychium dicit sub Anastasio; recte procul dubio; sed vixit etiam sub Justino I et Justiniano. Nam Constantinus Porphyrogenitus De them. I, 2 p. 18 Bonn.: Οὗτοι γὰρ Προχόπιος, αἰτ, οὗτε Μένανδρος οὗτε Ἡσύχιος Ἰλλούστριος ἐμνημόνευσε τοῦ τοιούτου ὀνόματος (sc. τοῦ θέματος Ἀρμενιακοῦ), οἱ τὰ Χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας. Idem etiam inde colligitur, quod Hesychius historias suas usque ad primos annos regni Justiniani deduxit, et probabiliter etiam ultra deducturus fuisset, nisi a scribendo animum avertisset dilecti mors filii. Denique rem conficiunt ea quæ de Triboniano assentatore leguntur in Ὀνοματολόγῳ. Qui quidem Tribonianus quum

Ἕλληνα καὶ ἄθροον, i. e. *ethnicus et impius*, dicatur, simul hinc liquet Hesychium religione Christianum fuisse. Adde quod inter Sibyllas primam fuisse narrat Chaldaeam τὴν περὶ Χριστοῦ προφητεύσαν. Alia nonnulla, quæ in eandem sententiam interpretanda apud Hesychium occurrunt, collegit Chr. Thorschmidtus in Comment. De Hesychio Milesio *Christiano* (Wittenberg 1716; et repetita in Hesychii Milesii opusculis II, ed. Orellius Lips. 1820, p. 261 sqq.). Temere igitur Suidas ethnicum Hesychium fuisse suspicatur ex eo, quod in Onomatologo sacra miscere profanis auctor noluit.

Scrpsit Hesychius Ὀνοματολόγον ἢ πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον. « Hæc (Nækius ait in Chæril. fr. p. 34) incredibile quantas turbas dederint. Albertus, ubi Suidæ locum exhibet cum variorum notis, in Prolegg. ad Hesych. Lex. fol. I, Jo. Vossii verba apponit, quæ si bene intelligo, hæc fuit Vossii sententia, Suidam lexicon illud suum appellare βιβλίον et Epitomen Hesychii Milesii. Meursius mutilum esse censebat Suidam, et ita supplendum: ὀνομαστῶν, Διογένην Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή κτλ. Quam conjecturam secure repetiit Thorschmidtus in Diss. De Hesychio Milesio. Albertus eam non refutavit, et Kusterus ad Suidam liberum de ea lectori iudicium reliquit. A vero proxime absit Fabricius B. Gr. VI, p. 222 (*). Breviter

(*) Fabricius l. l.: « Hoc potest ita intelligi, ut duos libros ejusdem argumenti composuerit Hesychius, unum ubiorem, quem Callimachi exemplo inscripserit Πίνακα et alterum qui hodie exstat breviorē Ὀνοματολόγον, qui fuerit prioris veluti epitome. Equidem Meursius putat supplenda esse verba: Διογένην τὸν Λαέρτιον μιμησάμενος, οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τὸ παρὸν βιβλίον. Sed quamquam plurima e Laertio hisdem verbis repetiit, Epitomen tamen Laertii ne utiquam præstat, ne dicam codicem nullum Suidæ ms. conjecturæ Meursii audaciori suffragari, et Hesychium multa referre, de quibus in Laertio ne γρά. Nonnulla ex Hesychii libello verbotenus Suidas, non tantum in v. Εὐάνθος, Εὐνοκράτης, Ποτάμων, Φαίδων, sed etiam in Ἀπολλώνιος, Ἀριστέας et aliis quam plurimis locis. » — « Exstat hic libellus mss. Florentiæ in bibl. Laur. Med. cod. XXXVII, nr. 10, et cod. XIV, sac. XVI, plut. 70: vid. Bandin. Catal. codd. Gr. II, 569 et 674. In posteriore codice præcedit epistola græca Christophi Rufi ad Cosmum I Medicum, in qua se recens hunc auctorem e tenebris eruisse testatur. Quam epistolam Bandinus l. l. evulgavit. Montfauconus Bibl. bibl. mss. tres codices bibl. Medic. refert. — Paris. in cod. 3025, nr. 10 bibl. nation. » HARLES. — « Prodiit primum græce e bibliotheca Jo. Sambuci, Antwerpæ an. 1572, 8. apud Christophorum Plantinum, subjunctaque ad

loquitur, ut in re nota, Suidas, cujus sententia hoc modo supplenda est: *Hesychius Milesius scripsit 'Ονοματολόγον ἢ πῖνακα, cujus Epitome est hicce libellus, qui nunc Hesychii Milesii nomine inscribitur.* Innuit autem eundem libellum quem hodie nos habemus. Sane quidem nos nihil nisi epitomen quandam uberius operis tenere, eamque negligenter admodum confectam, luce clarius est. Quodsi vero glossas Suidiani lexi cum iis quae in nostro libello leguntur, contuleris, facile intelligitur Suidam aut integro Hesychii opere usum esse, aut epitomen ante oculos habuisse, eā, quae superstes est, ampliorem. In hac sua epitome, opinor, Suidas reperit verba illa quae immutata in suum lexicon transcripsit: οὗ ἐπιτομή ἐστὶ τοῦτο τὸ βιβλίον.

Præterea Hesychius Annales scripsit libris (διαστήμασιν) sex, quibus continentur imperatorum Romanorum res variis temporibus gestæ et historię principum, qui singulis gentibus imperarunt, item ea quae Byzantii gesta sunt usque ad imperium Anastasii cognomento Dicori. Sic Suidas refert. Disertius de his exponit Photius, qui etiam tertium Hesychii opus, cujus mentio apud Suidam desideratur, commemorat.

Photius cod. 69: Ἀνεγνώσθη μοι βιβλίον ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμητικῆς ἱστορίας (ὁ δὲ συγγραφεὺς Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος, Μιλῆσιος μὲν ἐκ πατρίδος, παῖς δὲ Ἡσυχίου καὶ Φιλοσοφίας [Σοφίης υἱοῦ])· καθ' ὃ καὶ ἡ ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου μετὰ τοῦ ἱστορίας Ῥωμαϊκῆς τε καὶ παντοδαπῆς τυγχάνει. Ἀρχεται μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τοῦ Βήλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλέως βασιλείας, χάσις δὲ μέχρι τῆς τελευταίας Ἀναστασίας, ὅς Ῥωμαίων γέγονεν αὐτοκράτωρ.

Ἔστι δὲ σύντομος καὶ καλλιπής· λέγει τε γὰρ ἀνθρῶπι καὶ εὐσήμεν κίχρηται, καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου κατὰ λόγον αὐτοῦ ἡρμοσμένη· κυριολογία μὲν μάλιστα χαίρων εἰ δὲ πού καὶ τρέφοιτο, τῷ τε εὐσήμεν καὶ ἑμπατικωτάτω τῆς λέξεως ἥδυνε μὲν τῇ τροπῇ τὸν ἀχροατὴν, οὐδὲν δὲ ἤττον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον, σαφῶς τὸ πρῶτον, ἢ εἰ μὴ ἐτέτραπτο, παριστήσατο. Ὑπὸ χναίται δὲ καὶ ἀληθείας εἶναι φροντιστής.

calcem versio latina Hadriani Junii cum ejus castigationibus, in quibus, ut Hesychium e Laertio, ita vicissim Laertium ex Hesychio subinde emendandum demonstrat. Postea grave et latine prodit cum Junii versione et notis, novisque H. Stephani animavit versionibus ad calcem Diogenis Laertii, ex laudati Stephani officina an. 1594, 8. Illa Laertii editio et cum illa Hesychii libellus recusus est Geneva ap. Jo. Vignon, 1616, 8. Interim Jo. Meursius Lugdun. Bat. 1613, 4 [et tom. VII Opp. Meursii, Florent. 1746, p. 205 aqq.] Hesychii opuscula atque in his praesentem libellum vulgavit, castigationibusque Junii ac Stephani notas suas addidit. — FABRICIUS. Novissime Hesychii opuscula cum notis variorum suisque ipsius edidit Orellius (Lips. 1830).

Διαιρεῖται δὲ αὐτῷ τὸ σπούδασμα εἰς τμήματα ἑξ. ὧν τὸ μὲν πρῶτον τμήμα περιέχει τὰ πρὸ τῶν Τρωικῶν, τὸ δὲ δεύτερον τὰ ἀπὸ Ἰλίου ἀλώσεως ἕως τῆς κτίσεως Ῥώμης, τὸ δὲ τρίτον τὰ ἀπὸ τῆς κτίσεως Ῥώμης μέχρι τοῦ Ῥωμαίου ἢ τῶν ὑπάρχοντων εἰσέχθη ἡγεμονία, καταλύσας τοὺς βασιλεῖς κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ ἐξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα (Ol. 68, 1=508 a. C.). τὸ δὲ τέταρτον, ἐξ οὗ περ Ῥωμαίων ἡγήσαντο ὑπατοί, ἔτι ἀπὸ τῆς ὁγδόης καὶ ἐξηκοστῆς Ὀλυμπιάδος μέχρι β' καὶ π' καὶ ρ' Ὀλυμπιάδος, οὗ καὶ ἤλθεν ἡ τοιαύτη ἀρχή, Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχήσαντος. Τὸ δὲ πέμπτον τμήμα περιέχει τὰ ἀπὸ τῆς Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος μοναρχίας μέχρι τοῦ Βυζάντιον ἐπὶ μέγα δόξης καὶ ἰσχύος ἔρθη, Ὀλυμπιάδος ἐξδόμετης καὶ ο' καὶ διακοσιοστῆς ἰσταμένης (329 p. C.). Τὸ δὲ ἕκτον, ἐξ οὗ βασιλεῖα Κωνσταντινουπόλεως ἡτύχῃσεν Κωνσταντῖνον, μέχρι τῆς Ἀναστασίας τελευταίας (518 p. C.). ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς πρῶτητί τε καὶ ἡμερότητι οὐκ οἶδ' ὅπως πολλῶν ἀποσεμνύνει διανεγκεῖν· οὗ συνέκτισεν ἡ τελευταία κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ἰνδικτιῶνα, Μάρκου μόνου ὑπατεύοντος (518 p. C.). Ἡ δὲ περιοχὴ τῶν χρόνων χιλίων (δισχιλίων;) καὶ ἐνετήκοντα καὶ ἑκατὸν ἐν οἷς καὶ ἡ συγγραφή [τελευταία]. Ἀνεγνώσθη δὲ μοι καὶ ἐξέρχεται τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ἐν ᾗ περιέχεται τὰ τε Ἰουστινῶν πραχθέντα, ὅπως τε Ἀναστασίας τελευταίας, αὐτὸς ἀνερρήθη· εἶτα καὶ τὴν Ἰουστινιανοῦ, τοῦ μετὰ Ἰουστίνον, ἔστιν ἀνάρρησιν κατιδεῖν, καὶ τὰς ἄλλας πράξεις μέχρις ἐτῶν τινῶν (f. τριῶν Bekk.) τῆς αὐτοῦ βασιλείας. Καὶ τὸ λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς ἐπισχέθη, θανάτῳ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου τὴν ψυχὴν καίριαν βλήθει, καὶ τῆς πρὸς τὸ γράφειν ὁρμῆς ἐκκοπίς.

Quod postremo loco Photius commemoravit opus de rebus Justini, penitus interiit. Ex Chronicis vero, quae usque ad mortem Anastasii pertinebant, praeter breviores locos tres vel quattuor, amplius fragmentum servatum est ex initio libri sexti, in quo de Constantinopoli a Constantino condita agens in priorem urbis historiam excurrit, fataque ejus inde ab origine usque ad Constantinum imp. ex tōν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων recenset. Quae digressio jam pridem e chronicis Hesychianis avulsa separatimque edita esse videtur. — Primus eam edidit G. Dousa (Heidelberg. 1596, 8), deinde Meursius (Lugd. 1613, 8) e codice Palatino (*).

(*) Plura quae ad bibliographica pertinent vide apud Fabricium B. Gr. I. I. — Codicem Palatin. denuo excussit Bastius in Ep. crit. ad Boissonadium. Ceterum Harles. in Fabricii Bibl. annotat. haec: « In Cod. Vindob. Caesar. CXXVI. est Hesychii illustris initium sextae partis Annalium s. Chronici operis, cum inscriptione πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, πόθεν ἐκλήθη καὶ πόθεν ὀνομάζεται. De quo copiosus est Kollar. in Supplem. ad Lambecl. comm. 729, variasque culpat in Neuschi cap. V Catal. cod. XXXVII. et Forlosius

ubi titulus praenigitur: 'Ἡσυχίου Μιλησίου Ἰλλουστρίου πατέρα Κωνσταντινουπόλεως. Praeterea fragmenti huius pars longe major occurrit in Georgii Codini (qui medio saec. XV vixit) Excerptis De orig. Constant., quorum primum caput inscribitur hunc in modum: Γεωργίου τοῦ Κωδίνου παρεχόμεναι

ἐκ τῆς βιβλίου τοῦ Κρονικοῦ περὶ τῶν πατέρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως: quod Chronicon vel ipsius Hesychii Milesii fuit, vel auctoris, qui Hesychium exscripserat. Cf. Heynium De Antiq. Byz. Excurs. I (p. 361 sqq. in ed. Orellii).

narratione. Nomen quidem nusquam adscriptum comparet; ex certissimis tamen vestigiis cognoscitur. Kollar. negat contra Forlosiam illum codicem, saeculo XIII vel certe proxime consequenti manu exaratum, a Georgio Codino, capte a Turcis CSpoli superalite, fuisse interpolatum, tum ostendit, in hoc eodem modo quasdam abesse narratiunculas, quae in Codini edit. legantur, modo plura indicari, quae in exemplo Codini typis vulgato desiderentur. Concludit igitur hanc Hesychianorum annalium partem sextam jam ante Codinum ab incerto quodam saeculi XI scriptore a

reliquo annalium corpore resectam fuisse et sub Originum CSpolitanarum epigrapha separatim editam. Quae de Synodiis quibusdam post Hesychii aetatem habitis et de imp. Leon. philosopho ac Romano II vel III addita sunt, ea a scriptore saec. XI profecta esse monet (conf. Montfaucon. in Bibl. biblioth. MSS. de codice Colbertino, T. II, p. 1150). Denique affirmat, id quod superest in Caesareo codice Hesychianorum annalium, multo esse sincerius, quam illud, quod praescripto Codini nomine vulgatum sit.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΜΑΙΚΗ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΔΑΠΗ.

1.

ΕΚ ΤΟΥ Ε ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Gloss. verborum juris in Ottonis Thesaur. jur. rom. III, p. 1818: Παλματίους ἱκούς, ὁ τοῦ Παλματίου ἱππος. Ὡς δὲ Παλμάτιος οὗτος ἱππεὺς παμπλοόσιος διὰ τυραννίδα ἰδημεύθη, περὶ οὗ φησιν ὁ Ἰλλούστριος Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφῆσας (1. Φιλοσοφίας) τῆς Μιλησίας, ἐν τῷ πέμπτῳ χρονικῷ διαστήματι τῆς ἱστορίας ταῦτα. Κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ ἐν Κεισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας Παλμάτιός τις, οὐκίαν ὑπὲρ τὰ βασιλεία κακτημένος, ἱππὼν τε ἀγέλαις καὶ τῶν ἄλλων πλούτῳ κομῶν, εἰς πολὺ μέρος τῶν μοναρχούντων ἐφικνούμενος, ἀσιλγῆς δὲ, εἴ τις ἕτερος, ὥς καὶ ὑπατικοῦ τινὸς Ἰσοαίμου τοῦνομα γαμετὴν Αἰθερίαν καλουμένην ἀρπάσσει καὶ εἰς Σίδην ἐκχομίσσει. * διότι προστατεύων ἐτύχχανε τῆς ἐναντίας τοῦ δήμου μοίρας.

2.

Constantin. Porphy. De Them. II, 8: Καὶ νικήσας ὁ Καῖσαρ τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν Κλεοπάτραν ἔκτισε πόλιν, καλίσας αὐτὴν Νικόπολιν διὰ τὸ ἔκτισαι ἡττηθῆναι τὸν Ἀντώνιον. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ καλουμένου Ἀκτίου καὶ τὰς καλουμένας Ἰνδικτιῶνας ἐκάλεσεν. Οὕτω γὰρ γράφει Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος.

Fr. 2. Cf. Cedrenus p. 327 ed. Paris. (tom. I, p. 573 ed. Bonn.): Καὶ ἔρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ἰνδικταί, ἀρξάμεναι ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος ἐν ἐταίᾳ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ. Καλεῖται δὲ Ἰνδικτιῶν, τοῦτο ἐστὶν ἰνακτιῶν, ἡ περὶ τὸ Ἀκτιὸν νίκη. Ἀκτιὸν δὲ ἐστὶν ἀκρωτήριον Νικοπόλεως τῆς Ἠπείρου, ἐνθα μαχισάμενος Αὐγουστός τὸν τε Ἀντώνιον καὶ Κλεοπάτραν ἐνίκησε, μοναρχὸς ἀναστειλθεὶς τῷ τότε χρόνῳ. De hoc commentio vide Idelerum in Handbuch der mathem. u. techn. Chronol., tom. II, p. 357. Ceterum haec Hesychius eo Historiarum loco notasse putandus est, quo de instituto secundum indictionum periodos numerandi exposuit. Numerari vero solebant indictiones ab anno 312 (Sept. 1). Hinc retro annum, ad quem origo huius periodi pertinuerit, Hesychius computavit. Vide notam ad fragm. 4 § 1. Subjungo alterum locum, qui item ad mythologumena chronologica pertinet.

HISTORIA ROMANA ATQUE OMNIGENA.

1.

E LIBRO QUINTO.

Palmatius equus, id est, equus Palmatii. Palmatius ille, eques perdives, ob affectatam tyrannidem bonis exutus est. De eo Hesychius Illustris, Philosphiar. Milesiar. f., in quinto Chronicon Historiae libro ita habet: « Valeriani temporibus, Caesarem in Cappadocia Palmatius quidam domum possidebat ipsa regia splendidiorem, et equorum gregibus ceterisque divitiis abundabat, adeo ut parum abesset quin ad regium fastigium attingeret. Idem vero, si quis alius, insolentem se gerebat, ut vel consularis viri, cui Isoetimo nomen erat, Aetheriam uxorem raptam in Sidam urbem abduxerit. » Quamobrem factioni populo adversanti patrocinebatur.

2.

Cesar quum Antonium et Cleopatram vicisset, urbem condidit, quam Nicopolin nominavit, quod eo loci superatus esset Antonius. Ab Actio autem promontorio Indictiones vocari instituit. Sic enim Hesychius Illustris scribit:

• Ἰνδίκτιών, τοῦτ' Ἰστικὴ Ἰνακτιών, ἡ περὶ τὸ Ἀκτιον νίκη. Διὰ τοῦτο ἀρχεται μὲν Ἰνδίκτιών ἀπὸ πρώτης καὶ καταλήγει μέχρι τῆς ιε', καὶ πάλιν ὑποστρέφει καὶ ἀρχεται ἀπὸ πρώτης, διὰ τὸ τὸν Ἀντώνιον συνάροντα γενέσθαι Αὐγούστῳ τῷ Καίσαρι μέχρι τοῦ ιε' χρόνου· μετὰ δὲ ταῦτα μόνος ἐκράτησεν Αὐγούστος. •

3.

Ἐὼ Κάλανδον Νόννον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν ταύτῃ, ὥν περ τὸ εὐαγγέλιον ἡμέρας παραγράφει. Ἐν χρόνῳ Ἀντωνίου γὰρ Ῥωμαίων ἡττηθέντων καὶ συγκλεισθέντων ἐν αὐτῇ τῇ γεραιτέρᾳ Ῥώμῃ, κινδυνεύοντων τε λιμῇ πάντων διαθροῖναι, οὗτοι τὸν δῆμον οἰκοθεν ἔτρεπον τὸν τῆς Ῥώμης, ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα Κάλανδος κατὰ μῆνα, Νόννος ἡμέρας δὲ ὀκτώ, τὰς τέσσαρας Εἰδὸς δέ. Ἡσύχιος Ἰλλούστριος, Πλούταρχος τε καὶ Δίων καὶ Διονύσιος ὁμοῦ γράφουσι ταῦτα πάντα.

ΕΚ ΤΟΥ Ε' ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ.

4.

HESYCHII MILESHII ILLUSTRIOR.

ΠΑΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Δύο καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων ἀπὸ τῆς Αὐγούστου Καίσαρος διηλυθότων ἐνιπυτῶν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ, καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς πέρας ἀφί-

• *Indictio*, inquit, hoc est *Inactio*, victoria scilicet ad Actium (2 Sept. an. 31 a. C.). Idcirco indictio incipit a prima et desinit in decima quinta, et deinde rediens iterum incipit a prima, quia Antonius collega fuerat Augusti Caesaris usque ad annum decimum quintum, post quem solus imperavit Augustus. •

3.

Mitto Calandum, Nonum nec non Idum, quorum salutare institutum mensis diebus adscriptum est. Etenim Antonini temporibus, quum victi Romani includebantur in ipsa Roma antiquiore, ac fame perire omnes periclitabantur, viri illi populum Romanum e re sua cibis sustentabant, et Calandus quidem per dies octodecim quoque mensae, Nonus autem per octo dies, et per quattuor Idus. Hesychius illustris, Plutarchus atque Dio et Dionysius simul haec scribunt omnia.

E LIBRO SEXTO.

4.

HESYCHII MILESHII ILLUSTRIS ORIGINES CONSTANTINOPOLIS.

Annis post Augustum Caesarem trecentis sexaginta duobus, quum vetus Roma ejusque res jam declinare ad finem coepissent, Constantinus Constantii filius, qui tum sceptrum

Fr. 3. Locus est Tzetze in Chil. III, 869 sqq. — « Nomini Antonini in codice A. superscriptum Ἀδριανού. » *Atesslingius*. Dionis, Plutarchi et Dionysii mentio ad ea quae in praecedentibus Tzetzes narrat, referenda esse videtur.

Fr. 4. § 1. Quae leguntur § 1 et 2 Codinus hoc loco omittit; postea vero quum ordo narrationis ad Constantini tempora duxisset, iisdem fere verbis apponit (p. 14, 18 ed. Bekker.) : « Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ ἔτι ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἤδη πρὸς τὸ πέρας ἀφικμένην, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίου παῖς τῶν σκήπτρων ἐπιλαβόμενος τὴν νέαν ταύτην καὶ περιχαλῆ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντίνου. Eadem paucis mutatis Chron. Constantinop., et ex alio Chronico Suidas v. Ἡράκλειος, nisi quod ap. Suidam pro annis 362 ponuntur anni 360, quantum ex edit. Bernhardyana colligere possum. Nam Meursius ad Hesych. Suidiana citans, scribit : δύο δὲ καὶ ἐξήκοντα καὶ τριακοσίων... διηλυθότων ἐνιπυτῶν. Encenia urbis Constantinus celebravit die XI mensis Maii, regni anno vicesimo quinto (330 p. C.), uti testantur Hesychius § 42, Chronicon Paschal. p. 529 ed. B., Malalas p. 319 ed. B., alii (apud Philostorg. H. E. II, 19, pro ἡ καὶ α' ἔτι lege : ε' καὶ α' ἔτι). Quando fundamenta murorum urbis Imperator jecerit, in nostro quidem fragmento non traditur, sed ex Hesychio, puto, accuratissime tradidit Codinus p. 17, 13 ed. Bekk. Cujus verba quum et Tillemontium (tom. IV, p. 455) in disquisitione de anno quo Nova Roma condita sit, in errorem duxerint, et in novissima etiam Codini editione non sanata sint, apponere liceat. Haec sunt : Χρὴ δὲ εἰδέναι ὅτι τῇ πενταχισχίλιστῳ ὀκτακοσιοστῇ τριακοστῇ ἑβδόμῃ (τετάρτῃ cod. C.) ἔτι τοῦ κόσμου τῇ τρίτῃ μηνὶ τῆς δευτέρας ἐπιμεμήσεως (i. e. anni 328 p. C.), τῇ αἰκοστῇ ἑκτῇ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἐν ἡμέρᾳ τετάρτῃ (i. ex cod. C. : τῇ ἡμέρᾳ τετάρτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς), ὄντος τοῦ ἡλίου εἰς τὸ τοῦ τοξότου ζώδιον (ὥροσκόπει γὰρ καρκίνος), τῇ πρώτῃ (ἢ τετάρτῃ) ἔτι τῆς διακοσιοστῆς ἑξηκοστῆς πέμπτῃς (leg. e cod. C. : ἑβδομηκοστῆς ἑκτῆς) Ὀλυμπιάδος, ἐπέσαντο τοῦ θεμελίου τῶν δυτικῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ἐν ἐννέα (i. ἐν ἐννεακαίδεκα) μηνὶ τὸ τε χερσίων καὶ παράλιον τείχος μετὰ κλειστῶν οἰκοδομημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει δομηθέντων ἀπαρτίσαντες, τῇ ια' τοῦ Μαΐου μηνὸς τὰ ἱγναῖνα τῆς πόλεως γέγονε. — Initio hujus loci perperam legi Σεπτεμβρίου, qui primus, non vero tertius mensis indictionis est, luce clarius est. Ne quid corrigerent editores, impediri videntur quae mox leguntur verba ἐν ἐννέα μηνὶ : nam revera a Septembre ad Maium novem sunt menses. Sed primum haud credideris novem mensium spatio ista omnia exstructa esse; deinde vero, si recte haberet illud ἐννέα, urbs condita foret anno 329, quae est indictio *tertia*, dum Noster ponit indictionem *secundam* (δευτέρας ἐπιμεμήσεως), sive annum 328; utque sincerum esse suadet auctoritas Chronici Paschalis p. 527, in quo ad eundem annum 328 (Januario et Iusto cosa.) origines Const. referuntur. Liqueat igitur scribendum esse ἐν ὅτῳ μηνὶ (Nov. 328 — Mai 330); quod quum in ἐν ὅτῳ corruptum esset, factum est ut sciolus in antec. loco Novembris poneret Septembrem. — His praemissis, ad nostrum locum Hesychii redeamus. Quodsi Hesychius annos istos 362 numeravit usque ad *encenia* urbis (330 Mai), numerus explicari nequit. Porro corruptum esse, ob aliorum consensum non est probabile. Itaque usque ad *urbem conditam* (328 Nov.) numerum pertinere statuo. Quod si est, sequitur Augusti imperii initium praeliumque Actiarum referri ad an. 34 a. C. Id quidem falsissimum est; sed erravit hunc errorem Hesychius. Etenim scagni. 2 vidimus *indictionum initium* componi cum praelio ad Actium et cum initio imperii Augusti. Indictionum vero cycli quindeccennales vulgo computantur a primo Sept. an. 312 p. C.; atque ita Hesychium quoque secus, inde colligis quod Anastasium obisse dixit indictione undecima (518 p. C. Vide Phot. in *introduc.*). Jam vero

γμένων, Κωνσταντίνος ὁ Κωνσταντίου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων τὴν νέαν ἀνίστασι 'Ρώμην, Ἰσὴν αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν προστάξας. Ἦδη μὲν γὰρ καὶ τυράννοις καὶ βασιλεῦσι χρησαμένην πολλάκις, ἀριστοκρατίας τε καὶ δημοκρατίας πολιτευσαμένην τρόπον, τέλος ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐξηγησάμενος μέγας. (2) Λεπτόν δὲ ἡμῖν, ὅπως τε ἐξ ἀρχῆς γέγονε, καὶ ὑπὸ τίνων ἀπώκισθη, ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ὑπόθεσιν ποιούμενους.

3. Φασι μὲν Ἀργεῖους πρώτους, χρυσάσας αὐτοῖς τῆς Πυθίας οὕτως,

Ὀλβιοι, οἱ καίνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν
ἐκτὴν Θρηακίῃν τ' ἐνυγρον παρὰ τε στόμα Πόντου,
ἐνθα δύο σκύλακες πόλιν λάπτουσι θάλασσαν,
ἐνθ' ἰχθὺς Διαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

πῆξασθαι τὰς οἰκήσεις ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ Κύδαρος τε καὶ Βαρβύσης ποταμοὶ τὰς διαζόδους ποιοῦνται, ἔμιν τῶν ἀρχαίων, ὁ δὲ τῶν ἱσπερίων προρρέοντες, καὶ κατὰ τὸν τῆς λεγομένης Σεμέστρης νύμφης βωμὸν τῇ θαλάσῃ μιγνύμενοι. (4) Ἐπεὶ οὖν εἰς τὴν εἰσαρμένην ἀφίκοντο, καὶ θυσίαις τοὺς ἐγχωρίους ἐξίλεώσαντο δαίμονας, κόραξ τῆς ἱεουργίας ὑφαρπάσας βραχὺ τι μέρος εἰς ἕτερον μετατίθεικε τόπον, ὃς ἔχει τὴν τοῦ Βοσπόρου προσηγορίαν, βουκόλου τὴν τοῦ ὄρνιθος ὑποδείξαντος πτῆσιν, ἀφ' οὗπερ καὶ Βουκόλια ἐκείνη τὸ χωρίον ἐκλήθη. (5) Ἕτεροι δὲ Μεγαρεῖς ἱστορήσαν ἀπὸ Νίσου τὸ γένος κατάγοντας, εἰσπλουν ἐν αὐτῷ ποιησαμένους τῷ τόπῳ ἑφ' ἡγεμόνι Βύζαντι, οὗπερ τὴν προσηγορίαν μυθεύουσι τῇ πόλει προσεθῆναι. Ἄλλοι δὲ Σεμέστρης τῆς ἐγχωρίου νύμφης παιδὰ τινα γεγνότα τὸν Βύζαντα ἀναπλάττουσι. (6) Οἱ μὲν οὖν

tenebat, novam condidit Romam, quam eodem quo priorem nomine ac loco esse voluit. Jam enim, quam et tyrannorum et regum imperio saepius civitas subjecta fuisset, atque aristocratica et democratica rerum publicarum administratione usa esset, tandem et ad hocce magnitudinis fastigium efferri contigit. (2) Nobis vero, quanam ejus fuerint initia, et a quibus condita sit, ex vetustorum poetarum et historicorum narratione referendum est.

3. Ac sania quidem fert, Argivos primum, quum a Pythia responsum accepissent :

Felices illi, qui urbem istam sacram incolent,
et litus Thracium ad aquas os Ponti,
ubi catuli duo canum lambunt mare,
ubi piscis cervosque pabulo vescuntur eodem :

suas sxisse sedes eo in loco, in quo Cydarus et Barbyses fluvii, quorum alter ab arcto, alter ab occasu venit, apud aram Semestris nymphæ mari miscentur. (4) Quum igitur in terram fato ipsis destinatum sacrificio indigenis diis litarent, corvus particulam victimæ surreptam allum in locum deportavit, qui Bosphorus nominabatur, pastore volatum avis indicante : unde etiam Bucolia locus ille vocatus est. (5) Alii vero memorie prodiderunt Megarenses a Niso genus ducentes, illic appulisse duce Byzante, a quo etiam urbi nomen inditum esse volunt. Alii Semestris, indigenæ nymphæ, filium Byzantem fingunt. (6) Illi igitur diversæ de hac re narrant; nos autem historię nostræ lectoribus id, quod

si hinc retro cyclorum initia computaveris, videbis praelium Actiacum (2 Sept. an. 31), ut cum indictionum cycli initio componeretur, removendum fuisse in an. 34, Sept. 1. — Ceterum de rebus Byzantii et Constantinopolis v. Du Fresnoy Byzantii veteris origines in Scriptt. Byz. tom. XIV; Gyllius De Bosphoro Thracio et De topographia Const. in Gronov. Thes. tom. VI, p. 3087-3342; Anselm. Bandurius Commentat. in Antiq. Constant. in Scriptt. Byz. tom. XV; Heynius Antiquitates Byzantine in Commentt. Soc. Gotting. 1809; Alex. Falkius De origine Byzantii. Vratislav. 1829. Gibbon. Hist. of the decline and fall etc. chap. XVII, not. 2. J. Dallaway. Constantinople ancient and modern. London. 1794. 4. Hammer. Constantinoplis und der Bosphorus, örtlich u. geschichtlich beschrieben. Pesth. 1820. 2 voll. Andreoffy Constantinople et le Bosphore. Paris. 1828. — ἡ δὲ μὲν] ἡ δὲ μὲν conj. Bastius. Excidisse verbum videtur. Post voc. προκείμενον suppleverim συνίδη. — § 2. Ὀλβιοι κτλ.] Codinus et Chron. Constantin. nominati duos versus postremos exhibent, quorum in priore Chron. C. habet : Ζεφὴν μάκρτουσι θάλασσαν (Cf. Hesych. § 32). Apud Stephan. Byz. v. Βύζαντιον ita legitur : Χρησμός δ' ἐδόθη ἱερωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος :

Ὀλβιοι, οἱ καίνην πόλιν ἀνερὲς οἰκήσουσιν,
ἐκτὴς Θρηακίης ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου,
ἐνθ' ἰχθὺς Διαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν·
στελλεῖν δ' ὡς ὥκιστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Καὶ οὕτως ἐκτίσθη ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κερκύρας, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς καὶ Ποσειδῶνος. [ἡ δὲ τοῦ στόλου Βύζης ἦν ἡγεμὼν]. Stephanum exscriptit Eustathius ad Dionys. 803, nisi quod quartum versum omittit. Secundum Stephan. conditores fuisse videntur Megarenses sub duce Argivo. De Argivis Byzantii v. Müller. Dor. 1, p. 120. — ἰχθὺς ἐλαφός τε] Quo spectent hæc, liquet e Strabone VII, p. 320. — ἐς αὐτόν] τὸν αὐτόν Codinus et Steph.; sed infra § 32 Codinus item habet ἐς αὐτόν. In secundo versu leg. videtur παρὰ τὸ στόμα. — Βαρβύσης] Βαρβύσης Codin.; Βαρβύσου habet ap. Suidam v. Ἡράκλειος. Βάρυσσον fluvium dicit Nicephorus Breviar. p. 13. De Barbysio Phidalam patre historiam præbet Chronicon Paschal. ad Ol. 243, p. 493 Bonn. Ceterum de fluvio illis v. Gyllius De Bosp. Thrac. II, 3. — Σεμέστρης] Σεμμήστρης Codinus. — § 4. ἐξίλεώσαντο] ἐξίλάσκοντο Codinus, sicut Hesychius infra § 11. — βραχὺ τι] τι om. Codin. — τοῦ Βοσπ.] τοῦ om. Codin. — § 5. Μεγαρεῖς] τοὺς M. Codin. De re cf. Scymnus Perieg. 717, Constantin. De them. II, 1. De tempore v. Fischer. tabb. Chronol. ad Ol. 30, 3. 659. — ἀπὸ Νίσου] ἀπὸ νήσου codex; em. Lambecius ad Codin. ubi codd. : ἀπὸ νήσου τῆς νῦν Καταγίας. — προσεθῆναι] προσγραφῆναι Codin. Quæ sequuntur ἄλλοι... ἀναπλάττουσι om. Codin. — § 6. τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι] τοῖς θέλουσι Codin., qui deinde om. vocem προσφῶρος. Max v. de

διαφόροις ἐγρήσαντο λόγοις, ἡμεῖς δὲ πιθανὴν τὴν ἱστορίαν τοῖς ἐντυγχάνειν ἐθέλουσι παραστήσαι βουλόμενοι ἐκ τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς Ἰούς τὴν ἀρχὴν προσφόρως πιασόμεθα. Ἰνάχου γὰρ τοῦ Ἀργείων βασιλέως γέγονε θυγάτηρ Ἰώ. Ταύτης [δὲ] τὴν παρθενίαν ἐρύλαττεν Ἄργος, ὃν πολυόματον λέγουσιν. Ἐπεὶ δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς τῆς κόρης παῖθαι τὸν Ἑρμῆν δολοφρονῆσαι τὸν Ἄργον, λυθείσης αὐτῇ τῆς παρθενίας, εἰς βοῦν μεταβάλλεται. (7) Ἦρα δὲ χαλυνθεῖσα ἐπὶ τῷ γενομένῳ οἴστρον ἐπιπέμπει τῇ δαμάλει, καὶ διὰ πάσης αὐτὴν ἐλαύνει [τῆς] ἱερᾶς τε καὶ ὑγρᾶς. (8) Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὴν Θρακῶν ἀφίκετο χώραν, ὄνομα μὲν τῷ τόπῳ καταλείλοιπε Βόσπορον, αὐτὴ δὲ πρὸς τὸ καλούμενον Κέρας ἐπανεληθεῖσα, καθ' ὃ Κύδαρός τε καὶ Βαρβύσης συμμίσγονται, τοῖς ἐνοικοῦσιν προθεσπίζουσα τὰ ἐσόμενα, παρὰ τὸν Σαμέστρης βωμὸν τὴν λεγομένην Κερόεσσαν ἀπεκύχσε κόρην, ἐξ ἧς καὶ Κέρας ὁ τόπος ὠνόμασται. Ἄλλοι δὲ μᾶλλον τῇ θέσει τοῦ χωρίου τούνομα προστιθέασιν· οἱ δὲ τῇ τῶν καρπῶν εὐπορίᾳ τὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς κέρας προσαγορεύουσιν. (9) Ἡ τοίνυν Κερόεσσα παρὰ τῇ Σαμέστρῃ νύμφῃ τραφεῖσα καὶ παραδόξῳ μορφῇ λαμπρυνθεῖσα, πολὺ τὰς Θρακικὰς ὑπερέβαλε παρθένους, τῷ τε θαλαττίῳ μίγξις Ποσειδῶνι τίχτει τὸν καλούμενον Βύζαντα, τούνομα τοῦτο λαβόντα ἐκ τῆς θρεψάσης αὐτὸν κατὰ τὴν Θράκην νύμφης Βυζίης, ἧς μέχρι καὶ νῦν οἱ πολῖται τῶν ὑδάτων ἀρύονται. (10) Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας ὁ νέος προέβαινε, καὶ τοῖς Θρακίοις ἐνδιέτριβεν ὄρεσι, φοβερὸς πρὸς τοὺς θῆρας καὶ τοὺς βρὺχάρους φερόμενος, πρεσβείας ὑπὸ τῶν τοπαρχούντων ἰδέχεται, σύμπαχος αὐτοῖς εἶναι καὶ φίλος προτραπόμενος. (11) Ὡς οὖν καὶ Μελίας αὐτὸν ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς ἐπὶ τὸν τοῦ θηρὸς ἄθλον μεταπέμψατο, καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ δοῦσας ὁ Βύζας ἀπηνέγκατο, τὸν ὑποταγέντα ταῦρον τῇ ἱεουργίᾳ προσφέρων καὶ τοὺς πατρώους ἐξίλασκόμενος δαίμονας, κατὰ τὴν τῶν εἰρημένων ποταμῶν σύμμιξιν, αἰτὸς ἀθρόως φανείς τὴν καρδίαν ὑπερπάξει τοῦ θύματος, καὶ κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἀκτῆς ἀποπτὰς ἔσται ἀντικρὺ τῆς καλουμένης Χρυσόπολεως· ἦν Χρύσης ὁ παῖς ἐκ Χρυσίδος γεγονὼς Ἀγαμέμνονος, φεύγων τὴν Κλυταιμνήστρας ἐπιβουλὴν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀναίρεσιν, καὶ πρὸς τὴν τῆς Ἰφιγενείας ζήτησιν ἐπειγόμενος, μνηστῆς τῆς ἑαυτοῦ πατρὸς τοῖς ἐγχωρίοις κατέλειπεν, φρασάσης αὐτὸν [ἐκεῖ] τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς. (12) Ὁ μὲν οὖν Βύζας κατὰ τὴν ἄκραν τῆς Βοσπορίας ἄλδος διέγραψε πόλιν. Ποσειδῶνος δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, ὥς φασι, συναρ-

vero simile est, commemorabimus, ab Io, Inachi filia, ut par est, facientes initium. Inachi enim Argivorum regis filia Io fuit: hujus virginitati Argus, quem multoculum appellant, custos appositus. Postquam vero Juppiter puellam amore captus Mercurio auctor fuit, ut dolo Argum occideret, imminuta virginitate a Jove in bovaculam mutatur. (7) Irata vero Jovis facto Juno nostrum illi immittit, agitque per omnes terras tractusque maris. (8) At ubi Thraciam attingit, Bosporum loco nomen reliquit; et ad Ceras, quod appellatur, veniens, ad Cydari et Barbysæ confluentes, ubi futura incolis prædixit, ad Semestram aram Ceroessam peperit, a qua locus ille Ceras appellatur. Alii nominis causam ad situm loci potius referunt; alii ob fructuum abundantiam Amalthem capræ cornu appellant. (9) Hæc Ceroessa apud Semestram aram educata, quum forma excelleret, et Thracias virgines reliquas longe superaret, a Neptuno marino compressa Byzantem peperit, illa appellatum a nutrice Byzia, nympha, quæ illum in Thracia enutriverat; cujus etiamnum aquas hauriunt cives. (10) Quum igitur ætatis florem juvenis hic attigisset, atque in Thraciæ montibus versaretur, feris pariter barbarisque metuentibus, per legatos a loci dominis ad amicitiam societatemque invitatur. (11) Quumque etiam Melias Thraciæ rex ad feræ certamen advocasset, et victoriam cum gloria deportasset Byzas, devictumque laurum diis patriis offerret ad Cydari et Barbysæ, quos dixi, confluentes, apparens derepente aquila, abrepto hostiæ corde, ad extremum Bospori litus avolans, substitit ex adverso Chrysopoleos, quam Agamemnonis e Chryside filius Chryses, post necem patris Clytemnestræ insidias fugiens, et Iphigeniæ quærendæ intentus, sepulcri sui monumentum indigenis reliquit, quum mors illic eum occupasset. (12) Ceterum Byzas in extremitate Bospori maris urbem designavit, et Neptuno ac Apolline, ut fertur, adjuvantibus, moenia

addidit e Codino. — λυθείσης] e Codino; λυθείσης δ' codex Hesych. — μεταβάλλεται] μετετρέπεται Codin. — § 7. ἐπὶ τῷ γεν.] τῷ γεν. Codin. — αὐτὴν] om. Codin., ex quo addidit v. τῆς. — § 8. ἐπειδὴ δὲ] ἐκεῖ δὲ Codin. — καταλείλοιπε] κατέλειπε Codin. — προθεσπίζουσα] e Codino; προθεσπίζοντες Hesychius. Verba παρὰ τὸν Σ. β. om. Codin. — μᾶλλον] μάλιστα Codin. — εὐπορίᾳ] εὐπορίᾳ Codin. — § 9. παρὰ τῇ Σ. v.] om. Codin. — τούνομα τοῦτο] τοῦτο om. Codin. — Βυζίης] e Codino; Βυζύης codex Hesychii. Innuì Borbystem fluvium, qui item Byzantem educasse dicitur, opinatur Lambecius ad Codinum. — § 10. τὴν ἀκμὴν] τῆς ἀκμῆς Codin. — προέβαινε] ἐβaine Codin. — ὑπὸ τ. τοπ. ἰδέχεται] ἰδέχεται ὑπὸ τῶν τοιούτων Codin. — § 11. ἀποπτὰς ἔσται] e Codino addidit Meursius. — καλουμένης Χρυσ.] καλ. om. Codin. — Ἀγαμέμνον.] καὶ Ἀγ. Codin. — τὴν Κλ.] τῆς Κλ. Codin. — τοῖς ἐγχωρ.] τοῖς ἐγγ. τὸ ὄνομα τοῦτο κατέλειπε Codin. — ἐκεῖ] addidit e Codino. — § 12. ἀνοικοδομεῖ] ἀνοικοδομεῖ Codin.

γούντων ἀνοικοδομαῖ τὰ τεῖχη, λόγου (τε) παντός κρείττονα μηχανώμενος. (13) Τοὺς γὰρ ἐν αὐτῷ πύργους ἑπτὰ ὄντας ἀντιφθέγγεσθαι τε καὶ διηγεῖν ἀλλήλοις συνήρμοζεν. Εἴποτε γὰρ σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα τοῖς πύργοις ἐπιφοῖτα, ἕτερος ἐξ ἑτέρου τὴν ἡχὴν μεταλάμβανε, καὶ τῇ πρὸς τὸ πέρας κειμένῳ παρέπεμπον. (14) Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄλλο τι τοῖς ταῦτα συγγράψασιν εἰρημένον οὐ παραλείβομεν. Τὸν γὰρ Ἡρακλῆους καλούμενον πύργον τὰ τῶν πολεμίων τοῖς ἐντὸς οὔσι τοῦ τείχους μεταδιδόναι μυστήρια λέγουσι. (15) Μετὰ δὲ τὴν τοῦ τείχους στεφάνην καὶ [τὰ] τεμένη τῶν θεῶν ἀπειργάζετο· Ῥέας μὲν κατὰ τὸν τῆς Βασιλικῆς λεγόμενον τόπον ναῶν τε καὶ ἄγαλμα καθιδρύσατο, ὅτι καὶ Ἰὺχαιον τοῖς πολίταις τετίμητο, Ποσειδῶνος δὲ τέμενος πρὸς τῇ θαλάττῃ ἀνήγειρεν, ἐνθα νῦν ὁ τοῦ μάρτυρος Μηνῆ οἶκος διακεκόσμηται, Ἐκάτης δὲ κατὰ τὸν τοῦ ἵπποδρομίου τόπον, τῶν δὲ Διοσκούρων, Κάστορος τε φημι καὶ Πολυδεύκου, ἐν τῇ τῆς Σαμέστρης βωμῷ καὶ τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ᾗ καὶ λύσις τῶν παθῶν τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. (16) Ἐγγὺς δὲ τοῦ καλουμένου στρατηγίου Αἰαντός τε καὶ Ἀχιλλέως βωμοὺς ἀνέθιχτο· ἐνθα καὶ [νῦν] τὸ Ἀχιλλέως χρηματίζει λουτρόν. Ἀμφιάρῳ δὲ τοῦ ἔρωτος ἐν ταῖς λεγομέναις Συκαῖς ψυχοδόμησεν, αἱ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῶν συκοφόρων δένδρων ἐδέξαντο. Ἀνωτέρῳ δὲ μικρὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναοῦ, καὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης προσαγορεύεται τέμενος, Ἀρτέμιδος δὲ [καὶ Ἀθηνᾶς] πρὸς τὸ τῆς Θράκης ὄρος.

17. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πρὸς τὴν αὐτοῦ διωκῆσατο πόλιν, ἔχρην λοιπὸν τοὺς ἐπὶόντας ἀπωθεῖσθαι βαρβάρους, [καὶ] μάλιστα τὸν Αἴμον, ὃς τῆς Θράκης τύραννος ἦν, καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχεν τὴν τοῦ Βύζαντος πόλιν, αὐτὸν τε τὸν ἔρωτα προκαλούμενος εἰς μάχην, καὶ διαπορθεῖν ἅπαντα προθυμύμενος. [Ὁ δὲ] οὐχ ὑπομείνας τὴν ἔφοδον τοῦ βαρβάρου, μόνος πρὸς μόνον διαγωνίζεται, καὶ καταβάλλει τὸν Αἴμον ἐπὶ τὸν ἐπώνυμον αὐτοῦ λόφον. (18) Ὁ μὲν οὖν Βύζας μετὰ τὴν εἰρημένην νίκην ὡς ἐπὶ τὴν Θράκην ἤλαυνε τοὺς πολεμίους, Ὀδρύσης δὲ τῶν Σκυθῶν βασιλεὺς περαιωθεὶς τὸν Ἰστρον, καὶ πρὸς αὐτὰ διελθὼν τὰ τῆς πόλεως τεῖχη, ἐπολιόρχει

omni predicatione excellentiora exstruxit. (13) Septem enim, quae in his sunt, turres illae coaptavit, ut loqui inter se et responsare viderentur: quippe si tubae aut alius aliquis sonus turres illas percuteret, altera alteri sonum ad ultimam usque transmittebant. (14) Est etiam aliud quod ab harum rerum scriptoribus memoriae proditum minime silentio praeteribimus: turrim scilicet, quae Herculis nuncupatur, hostium arcana civibus prodere solitam narrant. (15) Absoluto muri ambitu, delubra quoque condidit; et Rheae quidem templum et simulacrum in loco nuncupato Basilicae erexit, quod etiam ut Fortunae sanum a civibus colebatur; Neptuni autem templum juxta mare exstruxit, ubi nunc Menae martyris aedes est; porro Hecates, ubi Hippodromus; Dioscurorum Castoris et Pollucis ad Semestrae aram et fluminum confluentes, ubi etiam a malis liberari hominibus contingebat. (16) Prope Strategium Ajaci et Achilli aras crexit, ubi etiamnum Thermae Achilleae, quas vocant, sunt. Praeterea Amphiarao heroi in regione Sycaena, quae a ficibus nomen habet, sacrum dedicavit. Paullo supra Neptuni templum Veneri sanum consecratum, Dianae autem et Minervae ad Thracum montem.

17. Urbe sic constituta, supererat ut incurrentes barbaros submoveret, et imprimis Haemum Thraciae tyrannum, qui ad ipsam Byzantis urbem progressus, heroe hoc ad pugnam provocato, cuncta vastare decreverat. At Byzas barbarum incurstantem indignatus, solusque cum solo congressus in monte cognomine eum prosternit. (18) Post hanc victoriam quum hostes in Thraciam usque Byzas persequeretur, Scytharum rex Odryses, trajecto Istro, ad ipsa moenia progressus urbem obsedit; cum quo Byzantis uxor, admirabilis illa

— § 13. ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῇ Codin. Praestaret ἐν αὐτοῖς. — τὴν ἡχὴν] τὸν ἡχον μεταδίδου Codin. — § 14. τὸν γὰρ κτλ.] Codinus: τὸν γὰρ Ἡρακλῆους πύργον ἱστάμενον ἐντὸς τοῦ τείχους τὰ τῶν πολεμίων μεταδιδόναι μυστήρια λόγος ἦν. Cf. fragmentum quod Lambecius e codice Bibl. Reg. exscripsit in not. ad Codin.: "Ὅτι Βύζας ὁ τὸ Βυζάντιον κτίσας τὴν πόλιν ἀνέγειρεν τεῖχισι μεγάλαις καὶ πύργοις περικαλλέσιν ἑπτὰ. Ξένον δὲ τινα καὶ ἀξιοθύμαστον οἱ πύργοι οὗτοι τὴν ἐνέργειαν εἶχον. Εἴποτε γὰρ, φησί, σάλπιγξ ἢ φωνή τις ἑτέρα, ἀνθρώπου τυχὸν ἢ ἄλλου ζώου ἢ καὶ λίθου βολῆς, ἐνός τῶν ἐκτὸς τούτων πύργων ἐπεγένετο, εὐθὺς εἰς τὸν μετ' αὐτὸν ὁ ἡχος διέβαινε, καὶ καθέξη; διὰ τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ ἐσχάτου παρεπίμπατο καθαρὸς, οἷος ἐξ ἀρχῆς ἐξερωνήθη, εἴτε ἐναρθρὸς εἴτε καὶ ἀναρθρὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ εἰς τῶν ἐκτὸς τούτων πύργων, ὁ καὶ τοῦ Ἡρακλῆος καλούμενος, τὰ τῶν πολεμίων ἐξωθεν μυστήρια, τῶν εἰς πολιορκίαν τυχόν τῆς πόλεως καθισταμένων, ἐντὸς αὐτοῖς ἐντὸς καὶ ἀκουστά. Ἰδρυται δὲ ὁ πύργος οὗτος ἐν τῇ τῆς ἀποπόλεως λόφῳ, ὃς νῦν Κυνήγιον ὀνομάζεται. — § 15. [τὰ] suppl. e Codino. — ὅτι καὶ T.] ἐπὶ τείχεσιν Codin. — τετίμητο] Codin.; τετίμηται Hes. — Ποσειδῶνος δὲ] Bekker. II. τε Hes. et Codin. — τῶν δὲ Διοσκ.] e Codino. τὸν δὲ Δ. Hes. — φημι] om. Codin. — ἐν τῇ τῆς Σεμ. κτλ.] Codinus: ἐν τῇ τῶν ποταμῶν μίξει, ἐν ᾗ καὶ κτλ., missis verbis τῇ τῆς Σ. βωμῷ Hesychius: ἐν ᾗ καὶ. Sensus sec. Heynium: ubi novas sedes querentes conditores consederunt. Valde ego dubito. — § 16. ἀνέθιχτο] ἀνέθιχεν Codin. — νῦν] addidi e Codin.; τὸ τοῦ Ἀχ. Codin. — ἔρωτος] ἱερώς Codin. — ψυχοδόμησεν] ναὸν addit Codin. — μικρὸν] om. Codin. — καὶ τὸ τῆς Ἀφ.] καὶ om. Cod. — Ἀρτέμ. ἔξ] e Codino; Ἀ. τε Hesych. — Θράκης ὄρος] Ἀφροδίτης ὄρος Codin. — § 17. αὐτοῦ] ἐκ τοῦ Codin. — ἔχρην] e Codino; ἔχρην δὲ Hesych. — ἐπὶόντας ἀπωθεῖσθαι] ἐπὶόντας αὐτῷ ἀπωθεῖσθαι Codin. — καὶ μάλ.] καὶ addidi e Codino, qui dein et b. l. et infra τὸν Αἴμονα. — Θράκης τύρ. ἦν] τύρ. Θράκης ὦν Codin. — [ὁ δὲ] suppleni. — μόνος] Αἴμονος codd. Codin. — § 18. τοὺς πο-

τοὺς Ἰνδόν. Πρὸς δὲ ἡ τοῦ Βύζαντος γυνή, ἡ θαυμαστὴ Φιδάλεια, μηδὲν τι καταπλαγεῖσα τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τῇ γυναικεῖα χρησαμένη χειρὶ διηγωνίσαστο, σοφισμένη τὸν βάρβαρον τῇ τῶν δρακόντων σύμμαχίᾳ. (19) Ὡς γὰρ τοὺς κατὰ [τὴν] πόλιν ὄφεις εἰς ἐν τι χωρίον συλλαβοῦσα ἑρπύρει, ἀθρόως τοῖς ἐναντίοις ἐμφανέισα δίκην βελῶν καὶ ἀκοντίων ἐπιμπετὰ θηρία, καὶ πλείστους λυμνημένῃ τούτῳ τῷ τρόπῳ διέσωσε τὴν πόλιν. Ἐντεῦθεν τοίνυν ἀρχαῖος μῦθος φέρεται, μὴ δεῖν τοὺς κατὰ τὴν πόλιν ἀλισκομένους ἀπολλύειν ὄφεις, ὥς οἷα εὐεργέτας αὐτῆς γινόμενους.

20. Οὐ μετὰ πολὺν δὲ χρόνον Στρόμβος ἀνὴρ τοῦνομι, καὶ αὐτὸς ἐκ Κεροίσσης τεχθεὶς, πόλεμον ἐπιφέρει τῇ Βύζαντι, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν. Ἀνεκινεῖτο τοίνυν ἅπαντα τὰ Σκυθικὰ γένη· συνέτρεχον δὲ καὶ οἱ τῆς Ἑλλάδος κρατοῦντες καὶ Ῥοδίων οὐκ εὐκαταφρόνητος δύναμις ὁ τε τῆς γείτονος Χαλκηδόνος τοπάρχης Δίνεως, ἐκ Μεγαρίων ἀποικὸς ἐκείσε γινόμενος δέκα καὶ ἐννέα ἑμπροσθεν ἔτεσι τῆς Βύζαντος αὐταρχίας. (21) Χαλκηδὼν δὲ ὠνόμασται τὸ χωρίον, ὥς μὲν τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος ποταμοῦ· ὥς δὲ ἄτεροι, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κάλχαντος τοῦ μάντεως, ὕστερον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου γινόμενου· ὥς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀποικίων ἐκεῖ πεμφθέντων· οὗς δὲ καὶ τυρλοὺς ἀπεκάλεσαν, παριωραχότας τὸ Βυζάντιον. (22) Ὡς οὖν οὖν πλείοσι ναυεῖν ὁ Δίνεως εἰς σύμμαχίαν ἔλατο τοῦ Βύζαντος, μὴ δυνήσας προσορμῆσαι τῇ πόλει, ἄρτι τοῦ βασιλείως αὐτῶν Βύζαντος μεταλλάξαντος, καὶ τοῦ δήμου παντὸς ἐν ἀγωνίᾳ τυγχάνοντες, πρὸς τὸν καλούμενον Ἀνάπλου ἀφίκετο, ἔνθα καὶ διατρίψας Ἑστίας τὸν τόπον ὠνόμασε. (23) Μικρῷ γέ μὴν ὕστερον διαβὰς ἐν τῇ πόλει, καὶ τοὺς βαρβάρους ἀπωσάμενος, αὐτὸς ἱστρατήγησε τοῦ δήμου τῶν Βυζαντίων καθ' οὗς δὲ χρόνους καὶ δρακόντων πλείστα γένη ἐπιφοίτησε τῇ πόλει, ὥς τοὺς οἰκοῦντας αὐτὴν διαφθεῖρασθαι· οὗς δὲ τῇ τῶν καλουμένων πελαργῶν ὀρνίθων ἐπιφορᾷ διεχρήσαντο, Ποσειδῶνος αὐτοῖς, ὥς φασιν, συνεργήσαντος. (24) Οὐ μετὰ πολὺ δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων αὐτοῖς ἐναντία φρονούντων καὶ θανάτων αἰτίαν ἐπαγόντων, τοὺς τε ἀλισκομένους αὐτοῖς ὄφεις πρὸς τὰς τῶν ὕδατων δεξαμενὰς ἀκοντιζόντων, καὶ τοῖς γε πο-

Phidalia, hostium multitudine inperterrita, muliebri manu decertavit, serpentum auxilio barbarum circumveniens.

(19) Angues enim, quos in urbe uno in loco collocatos asservabat, eos subito in hostes sagittarum vel jaculorum instar immisit, et plurimis hoc modo interfectis urbem servavit. Atque hinc etiam antiqua illa fabula fluxit, nefas esse quemquam serpentes in urbe captos, quippe qui ei salute fuerint, occidere.

20. Non longo post tempore Strombus quidam, et ipse Ceroessa genitus, numeroso exercitu adducto bellum Byzanti intulit. Universa itaque Scythica natio commota est: præstantissimi etiam Græcorum, et Rhodiorum non contemnendæ copiæ convenerunt, unaque vicinæ Chalcedonis dominus Dinæus, qui deducta Megaris colonia novemdecim annis ante Byzantis principatum sedem illic sibi elegerat. (21) Chalcedon autem appellata est, ut quidam volunt, a fluvio Chalcedone, sive, ut alii, a Calchantis vatis filio, qui post Trojanum bellum vixit: alii vero a Chalcide Eubææ urbe, unde missi illo coloni, quos et cæcos appellarunt, quod solum Byzantii non animadvertissent. (22) Ceterum Dinæus cum magna classe suppeliatum Byzanti veniens, quam ad urbem appellere non posset, Byzante ejus rege paullo ante defuncto, et universo populo ea re perturbato, ad Anaplum, quem vocant, pervenit, ibique commoratus Hestias loco nomen dedit. (23) Nec multo post urbem ingressus est, et barbaris profligatis, ipse Byzantinorum præturam gessit. Hac tempestate varia serpentum genera urbem infestabant et perniciosam civibus afferebant, quos Neptuni ope, ut aiunt, ciconiarum super-ventu, interfecerunt. (24) Paullo post quum aves quoque inimicum animum induissent, atque mortis causa multis existerent, eo quod serpentes quos ceperant in cisternas aquarum jacularentur, et civibus in vila pu-

λαμίους] Codin.; v. καλίμους cod. Hesych. Verba hæc ut a librario assuta ejicienda censet Heynius. — Ὁ δὲ φύσις] Χρύσης (et Κροίσος) ἐκ δὲ codd. Codini. — καὶ πρὸς αὐτὰ κτλ.] καὶ πρὸς αὐτὸν διαλθεῖν ἐκλιόμηναι τὰ τῆς πόλεως τεῖχη. — πρὸς δὲ κτλ. Codin. — ἡ θαυμ. Φιδάλεια] om. Codin. Phidalia facinus narrat etiam Tzetzes Chil. II, hist. 40. Cf. Stephan. Byz. v. Γυναικέλις. — μηδὲν τι] τι om. Codin. — καταπλαγεῖσα] καταλογισαμένη Codin. — ἀλλὰ] om. Codinus, qui proχ διηγωνίζετο. — § 19. ὥς γὰρ τοὺς] Codinus: οὗς γὰρ κατὰ τὴν πόλιν ὄφεις εἰς ἐν τῶν χωρίων συλλαβοῦσα ἑρπύρει, ἀθρόως τοῖς ἐν. ἐμφανέισα καὶ δίκην βελῶν ἀκοντίων κτλ. Vocem τὴν οὗ Codino addidit. — λυμνημένῃ] καταλ. Codin. — ὥς οἷα] οἷα Codin. — § 20. ἀνεκινεῖτο] ἐκινεῖτο Codin. — Δίνεως] Διναιδὸς Codin. h. l. et infra. — δέκα καὶ ἐννέα] septemdecim sec. Herodot. IV, 144. — αὐταρχίας] ἐπαρχίας Codini codd. nonnulli. — § 21. ὥς δὲ ἄλλοι] ὡς δὲ Codin. — ἐκεῖ πεμφθέντων] ἐκεῖσε παραπεμφθέντων Codin. — ἀπεκάλεσαν] ἐκαλ. Codin. De re v. Herodot. IV, 144; Strabo VII p. 322; Tacitus Ann. XII, 62. — § 22. ὥς οὖν] ὥς ἐκ οὖν Codin. — ἑστίας] ἱστίας Codin. — § 23. μικρῷ] μικρὸν Codin. — αὐτὸς ἱστρατ.] αὐτὸς ἱστρ. Codin. — καθ' οὗς δὲ] καθ' οὗς Codin. — § 24. θαν. αἰτίαν] θάνατον ἢ ἐπαχ. Codin. — αὐτοῖς ὄφεις] αὐτοῖς om. Codin. — ἐπιβαλλόντων] ἐπαλλομένων Codin.

λίταις ἐν ταῖς λωφόροις ἀφανῶς ἐπιβαλλόντων, ἐν ἀφασίᾳ διετέλουν. (25) Ἄνθρωπος δὲ τις τῶν ἐκ Τυάνων τοῦνομα Ἀπολλώνιος ἐκ λίθου ἑστού τρεῖς ἀνίστησάτο πελαργούς ἀντρίπροσώπως ἀλλήλοιν ὁρῶντας· οἱ καὶ μέχρι τῶνδε διαμένουσι τῶν χρόνων, οὐ συγχωροῦντες ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει τὸ τῶν πελαργῶν γένος.

26. Ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις Δίνεω τοῦ στρατηγοῦ μεταλλάξαντος, Λέων τὴν τῶν Βυζαντιῶν ἀριστοκρατίαν ἐδέξατο, ἐφ' οὗπερ Φίλιππος ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, ὁ Ἀμύντου παῖς γεγονώς, πολλὴν ἐπαγόμενος δύναμιν ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, διώρυξί τε καὶ παντοίοις πολεμικοῖς μηχανήμασι τοῖς τεύχεσι προσπιλάζειν. (27) Καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε νυκτὸς ἐπιλαβόμενος ἀσπλήνου καὶ θυέου καταρραγέντος ἑξαισίου, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τοῦ θεοῦ γέγονε συμμαχία τοὺς κατὰ τὴν πόλιν κύνες πρὸς ὑλακὴν ἀναστήσαντος, καὶ νεφέλας πυρὸς τοῖς ἀρπυγίοις ἐπαγαγόντος μέρεσιν. Ἐξ οὗπερ οἱ δῆμοι διεγερθέντες, καὶ θερμῶς τοῖς πολεμίοις συνενεχθέντες, ἤδη τὴν πόλιν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου γενομένην ἱρρύσαντο, ἀναλαβόντες τοὺς διασπαρμένους κύργους τοῖς ἐκ τῶν τάφων παρακειμένοις λίθοις, καὶ ἀνυφάναντες τὰς ἐπαλξεις τοῦ τείχους· οὗ δὲ χάριν Τυμβοσύνην τὸ τεῖχος ἐκάλεσαν, λαμπαδηφόρον Ἐκάτης ἀναστήσαντες ἀγάλμα. Αὐθις δὲ πρὸς ναυμαχίας τραπέντες περιφανῶς τοὺς Μακεδόνας ἐνίκησαν. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διαλυθέντος τοῦ πολέμου Φίλιππος παραχωρεῖ Βυζαντίους.

28. Ἐπειδὴ δὲ καὶ Λέων τὸν βίον μετέλλαξεν, Χάρης ὁ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς σὺν ναυσὶ τεσσαράκοντα εἰς συμμαχίαν τῶν Βυζαντιῶν ἔλθων πρὸς τὸν κατὰ Φιλίππου πόλεμον, κατέλαβε τὴν ἄκρην τῆς Προποντίδος, ἥτις μεταξὺ καίται Χρυσόπολεως καὶ Χαλκηδόνος, καὶ ἐν ἐκείνῳ προσορμίσας τῷ τόπῳ ἀποκείραν ἐλάμβανε τοῦ πολέμου. (29) Ἐνθα δὲ τὴν ἐπομένῃ αὐτῷ γυναῖκα νόσῳ βληθεῖσαν ἀποβαλὼν κατέθηκεν ἐν τάφῳ, ἀναστήσας αὐτῇ βωμὸν καὶ κίονα σύνθετον, ἐν ᾗ δαμάλις δεικνύται ἐκ ἑστού λίθου ἀνακειμένη. Οὕτω γάρ (μᾶλλον) ἐκείνη τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο, ἥτις διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων στίχων μέχρι

blicis clanculum injicerent, stupore Byzantini percubiti sunt. (25) Sed vir quidam Tyanens, Apollonius nomine, tres ciconias ex lapide polito, obversa facie se mutuo adspicientes erexit, quæ ad hoc usque tempus durant, neque ciconias in urbem venire permittunt.

26. Post hæc, Dinæo prætoræ mortuo, Leo summum Byzantii magistratum suscepit; sub quo Philippus Macedonum rex, Amyntæ filius, magnis copiis admoletus, urbem obædit, et cuniculis aliisque machinis bellicis muros aggressus est. (27) Et sano facile eam expugnasset, nocte illuni et immensa pluvia adjuvantibus, nisi quis deus tulisset opem, et canes per urbem ad latratum excitasset, nubesque lucidas ad septemtrionem produxisset. Ea re auscitati cives urbem jam sere a Philippo captam conservarunt, turresque et murorum propugnacula labefactata ex lapidibus sepulcralibus restaurarunt. Ejus rei gratia illum murum Tymbosynen (Sepulcretum) cognominarunt, erecta sinui lampadifera Hecates statua. Deinde autem ad pugnam navalem se convertentes, illustri clade Macedones affecerunt. Atque hunc in modum finito bello Philippus Byzantiis cessit.

28. Postquam autem Leo quoque excessit e vita, Atheniensium dux cum quadraginta navibus in auxilium Byzantiorum profectus ad bellum contra Philippum, occupavit promontorium Propontidis, quod inter Chalcedonem et Chrysopolim sitam est, ibique periculum belli subit. (29) In eodem loco conjugem, expeditionis comitem, morbo extinctam sepulturæ tradidit, et aram ei posuit cum columna, in qua damalis seu juvenca conspicitur ex lapide polito. Etenim Damalis nomen uxori

— 25 Τυάνων] e Codino; Τυάνης Hesychi. Temporum confusionem in hujusmodi auctore noli mirari. Frustra Orellius in § 24 pro οὐ μετὰ πολὺ δὲ scribi voluit μετὰ πολὺ δὲ. Ceterum de re cf. Tzetzes Chil. II, hist. 60; Nicephorus Callistus III, 11, et Cedrenus in Chron. — ἀλλήλοιν ὁρ.] ὁρῶντας ἀλλήλους. — Ceterum ad hunc Hesychii et Codini locum illustrandum pertinet fragmentum historicum, quod ex antiquo codice Bibl. Regiæ hic subjunctum: "Ὅτι ἐνοχλουμένων ὁσπερ τῶν Βυζαντιῶν ὑπὸ τῶν ὀρεῶν, διαφθειρόντων αὐτοῖς τὰ ὕδατα, ὁ Τυανεύς Ἀπολλώνιος ἀπὸ λίθου ἑστού τρεῖς ἀνίστησι πελαργούς, οἵτινες οὐκ ἐῴσιν ἐπιφοιτῆσαι τῇ πόλει πελαργούς· ἐκεῖνοι γὰρ πνίγοντες τὰς ὄρεας πρὸν ἡκόντιζον νεκρούς κατὰ τῶν δεξαμενῶν." Lambectius. Alia de Apollonio Tyanensi a Constantino Byzantium advocato τ. in Chron. Constantinop. — § 26. Λέων] Λέων τις τῶν Βυζ. τὴν ἀρ. Codin. Inerte Dinæum in præfectura Leo excepisse dicitur. De re cf. Stephan. Byz. v. Βόσπορος. — ἐφ' οὗπερ] ἐφ' οὗ Codin. — ὁ Ἀμύν.] ὁ om. Cod. — παντοίοις] om. Cod. — § 27. καὶ δὴ ἂν ταύτην ἐξεῖλε] καὶ ταύτην ἀνέδε Codin. — κύνες vocem post ἀναστήσας. ponit Codinus. — πρὸς... μέρεσιν] πρὸς τοὺς ἀρχ. ἐπ. τόπους Codin. — διεγερθ.] ἐπεγερθ. Codin. — καὶ θερμῶς... συνενεχθέντες] om. Codin. — ἀνυφάναντες] ἀνοικοδομήσαντες Codin. — Τυμβοσύνην] « Fort. Τυμβοσύνη a violatis sepulcria. » Hesychius. — ναυμαχίας] συμμαχίαν cod. Codin. — § 28. ἐπεὶ δὲ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — τῶν Βυζ.] τῶν om. Codin. — § 29. ἐνθα] ἐνθεν Hesychi.; ἐνθα καὶ τὴν γυναῖκα συνεπομένην ἔχων αὐτῷ Codinus. — σύνθετον] om. Codin. — ἀνακειμένη] om. Codin. — οὕτω γάρ μᾶλλον κτλ.] Disertius Codinus: οὕτω γάρ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκέκλητο ἐκείνη ἢ γυνὴ τοῦ Χάρητος, ὅπερ καὶ διὰ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐκείσε στίχων ἀριδῆλως ἐμφαίνεται, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς διασωζομένων χρόνων.

τῶν καθ' ἡμᾶς διασώζεται χρόνων. (30) Εἰσι δὲ [οἱ] στίχοι οὗτοι·

30 Ἰναχίης οὐκ εἰμὶ βοῶς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμοῖο
κλέχεται ἀντωπὸν Βοσπόριον πέλαγος.
Κεῖνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἔλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος, ἐπλων δ' ὅτ' ἐπλων ἐκαίνος
τῆδε, Φιλιππείων ἀντίπαλος σκαρίων.
Βοΐδιον οὖνομα δ' ἦν ἐμοὶ τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἡπαίρους τέρπομαι ἀμφοτέρωθεν.

(31) Τοῦ δὲ Χάρητος εἰς Ἀθήνας ἐκπλεύσαντος, Πρωτόμαχος τὴν στρατηγικὴν ἀρχὴν διαδέχεται· δε τοὺς ἐπαναστάνας Θρᾷκας καταδουλώσας τοῖς δπλοῖς, ἐν τῷ καλουμένῳ τῆς πόλεως Μηλίῳ χάλαρα ἀνέθηκε τρόπαια. (32) Κατοικημένου δὲ καὶ τούτου, Τιμαχίσιος ἀνὴρ τῶν ἐν Ἀργείοις γραφέντων πρῶτον μὲν κατὰ τὸν Εὐξείνιον προσαγορευόμενον πόντον, πρὸς τῷ λεγομένῳ Ἐφεσιατῇ (ἐνθα ποτὲ Ἐφέσιοι ἀπαικίαις πέμψαντες, καὶ πόλιν οἰκοδομεῖν πειραθέντες, αὐθις τοῦ Βυζαντίου ὑπάρχουσιν λόγιον,

Ἐνθα δύο σκύλακις πόλιν μάρπτουσι θάλασσαν,
Ἐνθ' ἰχθύς Παρὸς τε νομὸν βόσκοντα ἐς αὐτόν),

ἀντικαταστήσαι πόλιν ἐπιχειρήσας, καὶ διαμαρτῶν τῆς ἐλπίδος, συνοικίζεται Βυζαντίοις, καὶ στρατηγὸς τοῦ παντὸς ἀναδειχθεὶς δήμου, πᾶσαν ἐμοῦ τὴν πόλιν εἰς τὸ μείζον καὶ ὠφέλιμον μετερρύθμισε, νόμους τε περὶ τῶν καθ' ἡμέραν συμβολαίων τιθέμενος, καὶ εἴθη καθιστὰς πολιτικά τε καὶ ἥμερα, δι' ὧν ἀστείους τε καὶ φιλανθρώπους τοὺς πολίτας ἀπέδειξεν, (33) ἱερὰ τε θεῶν πλείστα, τὰ μὲν αὐτὸς ἀνεστήσατο, τὰ δὲ καὶ πρὶν ὄντα ἐπεκόσμησε· τὸν γὰρ πρὸς τῇ ἀκρᾷ τῆς Προποντίδος θαλάσσης καίμενον ναὸν, ὃν Ἰάσων ποτὲ τοῖς δώδεκα θεοῖς καθιέρωσε, κατηρειπωμένον ἀνήγειρε, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ Φρίξου λεγομένῳ λιμένι τῆς Ἀρτέμιδος οἶκον ἀνεκτίναςεν. (34) Ἐπὶ δὲ τούτῳ Καλλιᾶδης στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου, ἀριστὰ τε πρὸς τοὺς θηναίους τε καὶ ἐμφυλίους πολέμους ἀγωνισάμενος, τὸ περιβόητον τοῦ Βύζαντος ἄγαλμα κατὰ τὴν καλουμένην Βασιλικὴν ἀνέθηκε, καὶ ἐπέγραψεν οὕτως·

Τὸν κρατερόν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν
κίον κοσμήσας ἀνέθετο Καλλιᾶδης.

35. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ἀριστοκρατουμένων καὶ δημοκρατουμένων τῶν Βυζαντίων, εἴτι δὲ καὶ τυραννουμένων, κατὰ διαφόρους συμδέδρα χρόνους. Ὡς δὲ

Charetis erat, ut liquet ex adscriptis huius versibus, qui adhuc supersunt :

30. Inachiae non sum signum bovis, haudque vocatur
a me adversum illud Bosporum pelagus.
Hanc etenim prius ira gravis Junonis abegit
usque Pharam ; sed ego mortua sum Cecropis ;
atque Charetis eram conjux, illumque sequerbar
nempe Philippiis navibus oppositum.
Bucula dicta fui : conjux nunc grata Charetis
terrarum gemino laetor utroque solo.

31. Quum vero Chares Athenas navigasset, Protomachus praeturae excepit ; qui quum obturbantes Thraces armis subjugasset, aerea tropaea eo in urbis loco qui Miliarium dicitur statuit. (32) Hoc etiam mortuo Timesius quidam Argivorum civitate adscriptus primum ad Pontum Euxinum in loco nuncupato Ephesiate (ubi quondam Ephesii, colonis eo deductis, urbem aedificare conati, iterum Byzantium illud oraculum audierunt :

Hic, ubi caeruleum lambunt duo flumina pontum,
Piscis uli cervusque cibo vescuntur eodem),

urbem ex adverso condere incipiens, quum spe excidisset, ad Byzantios se contulit. Universique populi imperator designatus, totam civitatem in melius auctam reformavit, ac leges de quotidianis commerciis promulgavit, et consuetudines instituit civiles, quibus elegantes et humanos cives effecit. (33) Aedes item deorum complures vel exstruxit ipse, vel pridem exstructas exornavit. Nam quod ad Propontidis promontorium est templum, ab Iasone olim diis duodecim consecratum, dejectum restauravit, et in Phrixi portu aedem Dianae renovavit. (34) Post hunc Calliades, Byzantii praetor, vir bellis domi forisque egregius, celebrem illam et admirandam Byzantis statuam in Basilica posuit, atque sic inscripsit :

Magnanimum Byzantem cum grata Phidalea
crexit junctis Calliades statuis.

35. Et haec quidem Byzantiis sub optimatum, populi et tyrannorum quoque imperio variis temporibus acciderunt. Postquam vero consulari virtute Romanum imperium

— § 30. οἱ στίχοι οἱ ἀδελφεοὶ Codino. Epigrammata exstat etiam ap. Constantia. Porphyre. De Them. II, 12. V. in Anthol. Steph. III, 12, p. 224. Bruck. Anal. I. III, p. 187. Cf. Heyn. Antiq. Byz. Excurs. III : De Damalide Charetis conjuge ejusque statua. — βοῖδιον κτλ.] βοῖδιον δ' ἔκρινον ἐγὼ τότε Codin. — § 31. καταδουλώσας] καταδουλώσας Codin. — Μηλίῳ] ἐν τῷ καλ. Μηλίῳ τόπῳ τῆς πόλεως Codin. — ἀνέθηκε] ἀνέστησε Codin. — § 32. γραφέντων] γραφέντων Codin. — προσαγορευόμενον] om. Codin. — Ἐφεσιατῇ], = loco in litore Bospori sinistro (Dionys. Byz. p. 17), haud longe a Ponti Euxini orio, infra Myclaeum. = Haebe. Cf. Lambecius in not. ad Codinum. — λόγιον] λόγος Codin. — μάρπτουσι] supra § 3 λέπτουσι, uti hoc quoque loco habet Codinus, non duos, sed quattuor versus agnoscens, quos Hesychius § 3 adscripsit. — δμοῦ τὴν πόλιν] sic Codin. ; δμ. τὴν μὲν πόλιν Hesych. Particulam τε post νόμους om. Codin. — τε καὶ ἡμερα] om. Codin. — § 33. ἐπεκόσμ.] διεκόσμ. Codin. — καθιέρωσε] καθιέρωσε Cod. — Φρίξου] Φρίξου Cod. — τῆς Ἀρτ.] τῆς om. Cod. — κατεριπωμένον] Hes. ; κατεριπωμένον Cod. — § 34. στρατηγῶν] στρατηγῆς ; vel, ut in cod. Vat. στρατηγός Cod. — καλουμένην] λεγομένην Cod. — κίονι] Codin. ; εἰς ἐν Hesych. ; ἐνθαδ Codini codex bibl. Valicellanae. — § 35. ταῦτα μὲν καὶ ἀρ. κτλ.] ταῦτα μὲν ἀρ. τῶν Βυζ. εἴτι δὲ καὶ τυρανν. κτλ. Codin. — ἐπιστατῆς] Bekker. in Co-

τῇ τῶν ἑκείνων ἐπιστατείᾳ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ πάσας
ὑπερεβάλετο τὰς δυναστείας, κατεδούλωσε δὲ καὶ τὰ
τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, εὐκότως αὐτῇ καὶ οἱ Βυζάντιοι
πειθόμενοι διετίλουν. (36) Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τινες χρό-
νους, Σεβήρου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, αὐτοὶ τὴν
τοῦ τυραννήσαντος τῶν ἑσίων Νίγρου προτιμήσαντες
ἐλπίδα, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐτόλμησαν πρὸς τὸν αὐτοκρά-
τορα, ἀφαιρέθentes παρ' αὐτοῦ τῶν πολιτικῶν δικαίων,
καὶ τῆς στεφάνης αὐτοῖς καταλυθείσης τοῦ τείχους, Πε-
ρινθίους προσετάχθησαν δουλεύειν, τοῖς καλουμένοις
Ἡρακλειώταις. (37) Πausαμένου δὲ τῆς ὁργῆς τοῦ Σε-
βήρου, αὐθις εἰς μέγιστον κόσμον ἐπανήλθον, λουτρὸν
μὲν αὐτοῖς μέγιστον κατὰ τὸν τοῦ Διὸς Ἰππίου βωμὸν
ἢ τὸ Ἡρακλεῖος ἄλσος καλούμενον (ἐνθα τὰς Διομή-
δους αὐτὸν φασὶ δαμάσαντα Ἰππους, Ζεύξιππον τὸν
τόπον ὀνομάσαι) πολυτελεῖς ἐγαίραντος, καὶ τὸν τούτῳ
πλησιάζοντα χώρον τῆς Ἰπποδρομίας, τοῖς τοῦ Διὸς
ἀνακαίμενον κούροις, ἱερίοις τε καὶ στοαῖς διακοσμή-
σαντος (ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες ἐηλοῦσι τὰ τῶν
ἐφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὧν τοῖς
χαλκοῖς ὀβελίσκοις), ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ στρατιωτικὰ
τέλη προσνεύσαντος. (38) Μέχρι μὲν οὖν περιῆν Σεβή-
ρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνινία
προσηγορεύετο, ἐπειδὴ δὲ τοῖς θεοῖς τῶν βασιλέων
ἀπεδόθη, αὐθις τὸ Βυζάντιον ὠνομάζετο. (39) Κων-
σταντίνου δὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν κῦρος παρειληφότος καὶ
ἐκτὴ Κωνσταντινούπολις ἐκλήθη, προθύμως ἀνασχο-
μένη τὴν προσηγορίαν ἀνταλλάξαι τῇ ὑπερβαλλούσῃ
τοῦ αὐτοκράτορος φιλοτιμίᾳ, θαυμαστὴν μὲν αὐτὴν
ἀπεργασάμενον τῷ κάλλει, πόρρω δὲ μεταγαγόντος τὰ

omnes potestates superavit, redacta jam in servitutem
Graecia, merito se quoque illi submisserunt Byzantii. (36) Ali-
quanto tamen post, Imperante Severo, quum ipsi Nigri, qui
Orientis imperium invaserat, partes potiores rati, opponere
se Imperatori ausi essent, ereptis privilegiis, murisque de-
jectis, Perinthis alve Heracleotis servire jussi sunt. (37) Sed
pacato mox Severo in mellorem rursum formam restituti:
quippe balneum ipsis maximum ad Jovis Equestris aram,
alve lucum Herculis (qui domitis ibi Diomedis equis
Zeuxippo nomen loco dedisse creditur) splendide exstruxit:
item vicinum Hippodromum, Dioscuris sacrum, tabulatis ac
porticibus exornavit (ubi etiamnum metæ Deorum præci-
dum exhibent indicia, ova nimirum aeneis obeliscis impo-
sita), et assignavit etiam redditus e militari ærario. (38) Et
quousque Severus Imperator fuit, ejusque filius An-
toninus *Caracalla*, urbs Antoninia appellata fuit: post-
quam vero divis Imperatoribus annumerati fuerant, iterum
Byzantii nomen accepit. (39) Ubi vero in Imperium Con-
stantinus successit, Constantinopolis appellari cepit, neque
invita sane nomen mutavit, insigni Imperatoris munifi-
centia; quippe elegantiore illi reddidit et pulchritudine
admirandam, ad Troodenses usque porticus prolatis pomeri-
is, quæ antea foro ipsi cognomini terminabantur: præ-

διῶν pro vulg. ἐπιστατεία. — καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη] καὶ Ἑλλήνι; Codin. — οἱ Βυζ.] οἱ om. Cod. — § 36.
ἐπειδὴ δὲ] ἐπεὶ δὲ Cod. — βασιλεύσαντος τῆς Ῥ.] τῆς Ῥ. βασιλεύσαντος Cod. — παρ' αὐτοῦ] om. Cod. — αὐτοῖς
καταλ.] αὐτῆς τοῦ τείχους κ. Cod. — προσετάχθησαν] ἐτάχθησαν Codin. — παυσάμενου] παυσάμενης Codin. —
§ 37. αὐθις εἰς μέγ. κτλ.] Codinus: αὐθις τοῦτον ἔσχον εἰς βασιλείαν, δὲ καὶ εἰς μέγιστον καὶ περιεπλην κόσμον ἐκνήγαγε
τὸ Βυζάντιον. — αὐτοῖς μέγιστον] αὐτοῖς om. Cod. — ἢ] ἦτοι Cod. — ἐνθα κτλ.] Codinus: Λουτρὸν μὲν... ἀνήγειρεν,
ἐνθα δὲ καὶ τὰς Διομήδους δαμάσαντας Ἰππους Ζεύξιππον τὸν τόπον ὠνόμασεν καὶ τὸν αὐτοῦ πλησιάζοντα χώρον τοῦ Ἰππο-
δρομίου τοῖς τοῦ Δ. ἀ. κ. ἰ. τ. κ. στ. διακοσμήσεν. — ἐπὶ δὲ τούτοις... προσνεύσαντος] om. Codinus. — § 38. Ἀν-
τωνινία] Ἀντωνία Hesych.; quod item vulgo legitur ap. Eustath. ad Dion. 803 (p. 253 ed. Bernh.), ubi ad verum
proxime accedit cod. K., qui Ἀντωνινίαν. In numis Severi et Antonini: *Antoninia Byzantion Sebast.* Codinus:
καὶ μέχρι μὲν οὖν περιῆν ὁ Σεβήρος, ἀπὸ τούτου παῖς Ἀντωνίου Ἀντωνινία ἢ πόλις κατονομάζετο. Deinde interponit hæc:
Ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντος μέχρι τοῦ Σεβήρου ἔτη ἐξήλθον ἐξάκισια ὀγδοήκοντα (πεντήκοντα Vatican.) κέντε. Ἀλλ' ἐκνακτίον τὸν
λόγον καὶ διηγητέον, ὅπως Σεβήρος τοῦ Βυζαντίου ἐκράτησεν. Ἀναστὰς ἐκ Ῥώμης Σεβήρος, κατέληξε τὸ Βυζάντιον, κρη-
τοῦντο; τότε αὐτοῦ Νίγρου, τοῦ υἱοῦ Τιμησίου καὶ εἰρηναῖος σκοπὸς μετὰ Νίγρου ποιήσας, εἰσῆλθε μετὰ τῶν μεγιστάνων
αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐπεὶ δὲ οἱ Βυζάντιοι ὑπὸ Μακεδόνα κακῶς ἐπολιορκούντο καὶ ἐλυμαίνοντο, ἐξῆλθεν ὁ Σεβήρος κατὰ
Μακεδόνα, ὑπερμαχῶν Βυζαντιῶν. Μέλων δὲ ἐξέρχισθαι, τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῇ τοῦ Νίγρου υἱῷ εἰς γυναῖκα παρέδωκεν (τὸν
γὰρ στρατὸν αὐτοῦ ὁ Σεβήρος κατέλειπε ἐν Χρυσοπόλει). Ἐν δὲ τῇ τοῦ γάμου εὐνοχίᾳ ἔστησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης δύο φιλόσοφοι
τινες Ῥωμαῖοι, Φόρτων καὶ Μαρτίων καλούμενοι, καὶ εἶπον πρὸς τοὺς ἐσθίοντας Βυζαντιῖους: « Ἠγάγομεν χαρὰν ἀπερδὴ καὶ
λύπην ἀχρήμιον. » Προσκαλεσάμενος δὲ Νίγρος τοὺς φιλοσόφους αὐτοῦ, ἐποίει ἔρευναν περὶ τοῦ βήματος: ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη
διερμηνεύσαι αὐτό. Εἰς δὲ τις τῶν ἐν τῇ συμποσίᾳ ἀνακαίμενων, ἀγγίλους πάνυ, ἤδη γεραιὸς, ἀναλογισάμενος τὸ ἀπόρρητον
εἶπεν: « Τοῦτό ἐστι ἱππικὸς καὶ ἀγωνιστικὸς ἀγών. » Τότε ὁ Σεβήρος πρὸς θεράπειαν τοῦ συμπεπνευμένου αὐτοῦ Νίγρου, ἔκτισε δύο
λουτρά: ἑσώθεν μὲν τῆς πόλεως καὶ πλησίον τοῦ παλατίου ἐν, τὸ καλούμενον Ζεύξιππον· ἑσώθεν δὲ τῆς πόλεως, τὰ νῦν καλού-
μενα Καμίνα, λουτρὸν εὐμέγεθες καὶ ἀξιοθαύμαστον· ἐκ δὲ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐν ἐκάστῃ ἡμέρᾳ δύο χιλιάδες
ἐλούοντο. Ἦκε δὲ τὸ τοιοῦτον λουτρὸν μετὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρός. Τὸ δὲ μέχρι τοῦ νῦν σωζόμενον Ἰπποδρόμιον ἐκτίσθη παρ'
αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κήπων ὄντων ἐκεῖσε δύο τινῶν ἀελάρων καὶ γυναικῶν χήρας. Μέχρι μὲν οὖν τοῦ χαλκοῦ κίονος τοῦ Τετρα-
πλείρου πεδινὸς ἦν ὁ τόπος, ἀπὸ δὲ τούτου καὶ μέχρι τῆς Σπενδόνης, κρημνοῦ ὄντος, κίονες εὐμεγέθεις καὶ κτίσματα ἀνη-
γέρθησαν. Ἐνθα δὲ καὶ ἡ ψυχρὰ καλουμένη κιστερνα ἐστὶ, διότι πάνυ κρηνώδης ἦν ὁ τόπος. Τὸ δὲ ἐν μέρος τῶν βαθμίδων ἀνε-
πληρώθη παρ' αὐτοῦ τοῦ Σεβήρου, κατελείβετο δὲ τὸ ἕτερον ἀτείλεις, διὰ τὸ ἐλθεῖν εἰς αὐτὸν ἀγγελίαν, ὅτι Γάλλοι πορθοῦσι τὴν
Ῥώμην, καὶ παραγενέσθαι ἐν αὐτῇ· ἢ ὅτι καὶ τελευταῖά νόσφ' ἐκλήψατο, βασιλεύσας χρόνους δεκάετη. (Quæ sequuntur
apud Codin. usque ad τ. ἀνέστησε πόλιν eadem fere habes ap. Hesych. § 1.) Παρήλθον δὲ χρόνοι ἐξήκοντα καὶ ἐπέκεινα

τείχη κατὰ τοὺς λεγομένους Τρωαδισίους ἐμβόλους, πρότερον αὐτῶν οὐκ ἔξω τῆς ἐπωνύμου ἀγορᾶς τοῦ βασιλέως κειμένων, λουτροῖς τε καὶ ἱεροῖς οἰκοῖς ἐπίδειξαντος φαιδρότερον, δίκαιά τε πάντα πρὸς ἕλκον τῆς πρεσβυτέρης Ῥώμης δωρησάμενον, καθὼς καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἐνθα ποτὶ οἱ στρατηγοῦντες τῆς πόλεως ἄνδρες τὰς τιμὰς ἐπιδέχοντο, ἐπὶ λιθίνης ἀνέγραψε στήλης. (40) Καὶ τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς [Ἑλένης] ἐπὶ κίονος ἀνέστησεν ἄγαλμα, καὶ τὸν τόπον ὠνόμασεν Αὐγουσταῖον, καὶ τοῖς ἀκολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς μεγάλης Ῥώμης συγκλητικοῖς ἐφιλοτιμήσατο οἴκους, οὓς αὐτὸς κατεσκεύασεν ἐκ χρημάτων ἰδίων. (41) Ἐπὶ δὲ τούτῳ, Κωνσταντίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένου, καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὁλκὸς προσετέθη τῇ πόλει, ἀνέστησαν δὲ αἱ δύο ἀψίδες πρὸς τῷ καλούμενῳ φόρῳ, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιόλεπτος κίων, ἐφ' οὗ περ ἰδρῦσθαι Κωνσταντῖνον δρῶμεν, εὐκην ἡλίου προλάμποντα τοῖς πολίταις. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ τοὺς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀνηκοδόμησεν οἴκους, Σανάτα τούτους ὀνομάσας, καὶ τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν. (42) Πάντα δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον πληρώσας ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ τὴν τῶν ἑκαταμῶν ἡμέραν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Μαΐου μηνὸς ἐπιτελέσας, ἐν ᾗ τῆς βασιλείας αὐτοῦ εἰκοστῇ πέμπτῳ, ἵπποδρόμιον θεωρήσας, διέταξεν οὕτω τὴν ἑαυτοῦ στήλην ἐπὶ τοὺς ἐφεξῆς χρόνους τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέρᾳ δρᾶσθαι μετὰ τῆς εἰθισμένης τιμῆς τῷ κατὰ καιρὸν βασιλεύοντι καὶ τῷ ὄχμῳ. Οὕτω μὲν οὖν ἡ Κωνσταντινούπολις πρὸς τόδε τὸ μέγεθος ἐξένησεν, ἐκ διαδοχῆς βασιλευσμένη μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων. Τέλος.

5.

(Follis tributum) Τοῖς μὲν τοῦ πρωτίτου τέλους ὀκτὼ χρυσίου λίτραι, τοῖς δὲ τοῦ δευτέρου τέσσαρες, καὶ δύο τοῖς τρίτοις, ὡς φησιν Ἡσύχιος ὁ Ἰλλούστριος, ὁ Φιλοσοφίας τῆς Μιλησίας, ἐν τῇ ε' Χρονικῇ διαστήματι τῆς ἱστορίας.

ἄχρι τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἐν δὲ τῷ τριακοστῷ καὶ ἑξήκοστῳ δευτέρῳ βιβλίῳ ἀπὸ Αὐγούστου Κεῖσαρος μοναρχίας, τῆς πρεσβυτέρης Ῥώμης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῆς ἡδὴ πρὸς τὸ πέρας ἀρτιμενῶν, Κωνσταντῖνος ὁ Κωνσταντίνου παῖς, τῶν σινηπτῶν ἐπιλαβόμενος, τὴν νῦν πόλιν καὶ περιεχλὴ ἀνέστησε πόλιν, τὴν λεγομένην Κωνσταντῖνον. Πρωτοκτίστην γὰρ προσεργασάμενος τῷ κάλλει, πόρρωθεν καὶ τὰ τεῖχη μετέσχευε κατὰ τοὺς Τρωαδικούς ἐμβόλους, λουτρά τε καὶ ἱεροὺς δύο οἴκους μεγάλους ἀνήγειρε, καὶ ἐν τῷ Στρατηγίῳ λεγομένῳ φόρῳ, ἐνθα ποτὶ οἱ στρατηγοῦντες τὰς τιμὰς αὐτῶν ἀπεδέχοντο, ἐκπύον ἐπὶ λιθίνης ἀνέγραψε στήλην. — § 40. [Ἑλένης:] e Codino addidi. — ὠνόμασεν] ἐκάλεσεν Cod. — καὶ τοῖς ἀπ.] Codinus: τοῖς τε ἀκολουθήσασιν αὐτῷ ἀπὸ Ῥώμης συγκλητικοῖς ἐφιλοτιμήσατο οἴκους αὐτοῖς δωρησάμενος, οὓς ἐκ ἰδίων ἰδέματο χρημάτων. — § 41. ἐπὶ δὲ τούτῳ κατ.] Codinus: Ἐπὶ δὲ τούτῳ καὶ ὁ τῶν ὑδάτων ὁλκὸς προσετέθη τῇ πόλει. — ἀνέστησαν κατ.] Locī ratio grammatica laborat. Codinus iterum plura interponens ita habet: Ἀνέστησαν δὲ καὶ δύο ἀψίδες πρὸς τὸν καλούμενον φόρον, καὶ ὁ πορφυροῦς καὶ περιόλεπτος κίων ἐφ' οὗ περ ἰδρῦται Κωνσταντῖνος, ὃν δρῶμεν εὐκην ἡλίου τοῖς πολίταις ἐκλάμποντα. Τοῦτο γοῦν τὸ ἄγαλμα κατεσκεύασεν ἀπὸ τοῦ κίονος, καὶ πόρον τῶν ἑκατὸς εὐρεθέντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ὡς εἶπε εἰργάσατο, κατὰ τὴν πεμπτὴν δεκάτην τοῦ Ἀπριλίου μηνός, τῆς τεσσαρεσκαίδεκάτης ἰνδικτιῶνος, τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ καὶ ἑξακοσιοστοῦ τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους, εἰκοστὸν ἔτος ἀγοῦσης τῆς βασιλείας τοῦ κυρίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Ὡρα ἦν ὡσεὶ τρίτη, ὅτε γρόφος ἐγένετο καὶ βίσιος νότος ἐπνευσε σφοδρῶς, τοῦ κομήτου ἀστέρος τοῦ ἀκοντίου κληθέντος τὸν τοιοῦτον τοῦ αἵρος τέραχον ἐξερχασαμένου, τοῦ φανέντος κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς παρασκευῆς τῆς πρώτης ἑβδομάδος. Οὗτος δὲ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐποίησεν οἴκους, καὶ Σανάτον τὸν τόπον ὠνόμασεν, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Δωδωναίου Διὸς ἱσταται ἄγαλμα καὶ δύο τῆς Παλλάδος ἱδρύματα. Urinole alia sequuntur sat multa de aedificiis a Constantino exstructis (p. 10-23 ed. Bekker.), quorum partem hanc dubie etiam in Hesychii Chronicis legere erat; verum Codinus aut Hesychiana cum aliis serioribus miscuit, aut omnia sua ex inferiori aevi auctore hausit, qui ipsam Hesychium adhibuerat.

Fr. 5. Leguntur haec in Glossis veriorum juris in Ottobris Thea. jur. tom. III, p. 1818, v. Φόλλις, ubi sermo est de Follis tributo, quod a nobilissimis viris, qui ad praefuras erecti essent, Constantinus exigi iussit (v. Zosim. II, 38). Eadem paullo post commemorantur iterum.

terea balneis quoque et sacris aedibus illustriorem fecit, iuraque omnia ad veteris Romae formam dedit; ilque in foro Strategio, ubi quondam militiae duces honores meritos accipiebant, in columna lapidea inscriptione testatus est. (40) Matris item Helenae effigiem in columna constituit, locumque Augusteum appellavit: quin et senatoribus ipsum seculis aedes a se exstructas donavit. (41) Ad haec Constantino imperante additus urbi est aqueductus, erectique in foro fornices duo, et insignis illa columna purpurea, in qua collocatum Constantinum videmus, solis instar radios civibus spargentem. Aedificata quoque senatorum domicilia, quae Senata vocantur, et palatii aula. (42) Constantinus vero, omnibus ita peractis et encenalis die undecimo Maii mensis celebratis, anno imperii sui vicesimo quinto, editis circensibus ordinavit, uti deinceps hoc honore a seculis imperatoribus populoque, die urbis natali statua sua spectaretur. Et isto modo Constantinopolis ad hanc magnitudinem pervenit, per imperatores alternatim succedentes ad haec usque tempora gubernata. *Finis.*

5.

Prima classis eorum, a quibus follis tributum exigebatur, solvebant octo auri litras, secunda litras quattuor, tertia duas litras, ut Hesychius Illustris, Philosophiae Milesiae filius, libro sexto Historiae Chronicæ refert.

6.

Ἰστίον δὲ εἶναι τὸν Ἰλλούστριον Ἡσύχιος ὁ φιλοσοφίας (φιλοσοφίας ἡγο) Μιλησίας ἐν τῇ 5^ῃ χρονικῇ διαστήματι τῆς αὐτοῦ ἱστορίας φησὶν οὕτως· « Διμυσίων χωρίων ἀπέδοτο ἰγγύς ἅπαντα Οὐάλης ὁ βασιλεὺς δευθεῖς χρημάτων ὑπερφυῶς τῶν βαρβάρων Ἰννα. Ὅσοις ἂν (1. οὖν) ᾗ δυνατόν ὠνεῖσθαι, τιμήματος ὀλιγοστοῦ κύριοι τούτων κατέστησαν, καταλαπτόσσαντες (1. καταλιπτόσσαντες) τὴν ἀληθῆ αὐτῶν πρόσδοτον χάριτι καὶ προσοδία (1. προδοσία) τῶν διαχειριζομένων τὰ δημόσια. Καὶ οἱ μὲν οὐδενὸς καθάπαξ φόρου ἐπιβλήθέντος αὐτοῦ (1. αὐτοῖς), ὀλίγῃ τινὶ πλείονος τιμήματος ταῦτα ἐπρίαντο, ὅπερ κτήσεως εἶδος βελέβατον λέγουσι οἱ Ῥωμαῖοι· οἱ δὲ παρυτίνα μείον ἐν τῷ παρὰ Ῥωμαίοις σαβλο κανόνι. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαρκιανὸς ἀριστα προὔθηκε τοῖς ὠνησάμενοις ἢ ἀναδοῦναι τὰ χωρία κομισσάμενους ταῦτά τιμήματα, ἢ καὶ τὰ χωρία κατέχοντας οὐκ ὀρθῶς ἀποκρυβεῖσαν ποσότητα τῆς προσόδου τῇ δημοσίᾳ συναγαγεῖν. »

7.

ΗΣΥΧΙΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ
(ΣΟΦΩΝ).

Κυνική ἐκλήθη φιλοσοφία διὰ τὸ ἐν Κυνοςάργει τῷ γυμνασίῳ κατάρχεσθαι αὐτῆς τὸν Ἀντισθένην. Ἡ δὲ Περιπατητικὴ, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἔχει κήποι κατάρχει αὐτῆς Ἀριστοτέλης.

Α.

1. Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα κύουσα ἡ μήτηρ, δαίμονα ἰδεάσατο λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη, ὃν κύει· εἶναι δὲ αὐτὸν Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, ὅθεν ὑπολήφθη αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν.

2. Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου φασὶ τὴν ψυχὴν ἰξίμναι, ὅτε ἐβούλετο, καὶ ἐπανίεναι πάλιν.

3. Αἰσχίνης ὁ τοῦ ἀλλαντοποιοῦ διεβάλλετο ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετριέως, ὡς τοὺς πλείστους διαλόγους ὄντας Σωκράτους ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης· ὧν οἱ καλούμενοι ἀκέφαλοι σφόδρα εἰσὶν ἐκλελυμένοι καὶ οὐκ ἐπιφαίνοντες τὴν Σωκρατικὴν

6.

Notandum est quod Hesychius, Philosophiae Milesiae f., in sexto Chronicon suae historiae libro narrat : « Fundos publicos, ait, fere omnia Valens rex vendiderat, quum barbarorum causa pecuniis egeret quammaxime. Quibus igitur tunc emendi facultas erat, si pretio minimo in possessionem bonorum illorum venerunt, quum veram reditus ex his percipiendi summam attenuarent sive gratia administratorum publicorum sive proditione. Et alii quidem haec, si omni prorsus tributo exonerarentur, paullo majori pretio emerunt : quod possessionis genus *relevatum* Romani vocant : alii autem... Verum Marcianus rex his qui sic emerant jure merito proposuit, ut aut redderent fundos recepto emptionis pretio, aut, si servare vellent possessiones, justam vectigalis quantitatem contra fas celatam exsolverent. »

7.

HESYCHII MILESI ILLUSTRIS

DE HIS QUI ERUDITIONE CLARUERUNT LIBER.

Cynica secta nomen adeptæ est a Cynosarge gymnasio, ubi Antisthenes primus eam orsus est (Diog. VI, 13). Peripatetica autem dicta est, quod in ambulacro sive horto primus eam condidit Aristoteles.

Α.

1. Apollonium Tyaneum mater utero ferens, demonem dicentem sibi conspexit, se esse quo gravis sit, nimirum Protea Aegyptium : unde factum est ut Protei filius esse crederetur.

2. Aristex Proconnesii animam quoties vellet ex corpore exiisse et eodem remeasse serunt.

3. Aeschines factoris filius a Menedenio Eretriensi insimulatus fuit, quod dialogos plerosque Socrate auctore scriptos pro suis vendidisset, a Xanthippe scilicet acceptos : inter quos soluti admodum sunt et remissi ii qui ἀκέφαλοι (exordio carentes) vocantur, neque Socraticam acrimoniam et

Fr. 6. Ibidem tom. III, p. 1794 v. Παλεδάτους ἀγερ. Verba ei δὲ παρυτίνα κτλ. quomodo emendanda sint nescio.

§ 1. Ex integriore Hesychii opere vel epitome hausit Suidas : Ἀπολλώνιος Τυανεύς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου καὶ μητρὸς πολιτίδος τῶν ἐπιφανῶν, ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάνα δαίμονα ἰδεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἶη ὃν κύει· εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον· ὅθεν ὑπολήφθη αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. Καὶ ἔκμαζε μὲν ἐπὶ Κλυδίου καὶ Γαίου καὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετέλλαξεν. Ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη· εἶτα ἀπῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, καὶ καίθηεν ἐπὶ τοὺς Ἀραβας, καὶ συνέλεγε ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλούμενα μαγανεύματα. Συνέταξε δὲ τὸσαῦτα· Τελειὰς ἡ περὶ θυσίων, Διαθήκην, Χρησμούς, Ἐπιστολάς, Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λάμνιος τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον. Cum his quæ in excerpto nostro leguntur, cf. Philostrat. Vit. Ap. I, 4.

§ 2. Hæc quoque plenius Suidas tradit : Ἀριστέας, Δημοχάρειος ἢ Κανυτροβίου, Προκοννήσιος, ἑκακοῖος. Τὰ Ἀριμάσκια καλούμενα ἐπη' Ἰσσι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορείων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. Τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν ὅτε ἐβούλετο ἰξίμναι καὶ ἐπανίεναι πάλιν. Γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κύρον, Ὀλυμπιάδι ν' (ὁγδόῃ cod. V.). Ἐγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογόλῃν Θεογονίαν, εἰς ἑπταχίλια.

εὐτονίαν. Τοῦτόν φασι εἰ ἀπορίαν εἶναι εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παραρῥῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι, δόντα τὰ τινος τῶν λόγων (διαλόγων Diog.) εὖρα λαβεῖν, ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήναζε μὴ τολμᾶν σορίσσευσιν, ἐνευδοκίμουτων (εὐδοκίμ. Diog. e nostro corrigendus) τότε τῶν περὶ Πλάτωνα [καὶ Ἀριστίππον add. D.], ἐμίσθους δὲ τὰς ἀκροάσεις ποιῆσθαι. Τούτου τοὺς διαλόγους καὶ Ἀριστίππος ἐπώπτευεν. Ἐν γοῦν Μεγάρους ἀναγινώσκοντος αὐτοῦ φασὶ σκῶψαι, εἰπόντα, Πόθεν σοί, ληστὰ, ταῦτα;

4. Ἀριστίππος δὲ Κυρηναῖος τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίδωκε, πόνῳ δὲ οὐδαμίαν ἀπολαύσιν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων· ὅθεν δὲ Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. Οὗτος ἐρωτηθεὶς, τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη, « ἂν πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν ». Ἀργύριον εἶπε παρὰ τῶν γνωρίμων λαμβάνειν, οὐχ ἵν' αὐτὸς χρῶτο, ἀλλ' ἵν' ἐκεῖνοι εἰδῶσιν, εἰς τίνα δεῖ χρῆσθαι τοῖς ἀργυρίοις. Πρὸς τὸν αἰτιώμενον, ὅτι Σωκράτους ὦν μαθητὴς ἀργύριον λαμβάνει· « Καὶ μάλα, » εἶπε· καὶ γὰρ Σωκράτης, πεμπόντων αὐτῷ τιμῶν καὶ σίτον καὶ οἶνον, ὀλίγα λαμβάνοντα τὰ λοιπὰ ἀποπέμπειν. « Εὐτυχίῳ δὲ τῷ ἀργυριώτη. Ἐχρήτο καὶ Λαίδῃ τῇ ἑταίρᾳ. Πρὸς οὖν τοὺς μεμφομένους ἔφη· « Ἐγὼ Λαίδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, ἔπειτ' ὁ κρατεῖν καὶ μὴ ἡττᾶσθαι ἡδονῶν ἀριστον, οὐ τὸ μὴ χρῆσθαι. » Ἐρωτηθεὶς, τίνα ἐστὶν ἃ δεῖ (τοὺς D.) καλοὺς παῖδας μανθάνειν, ἔφη· « Οἷς ἄνδρες γενόμενοι χρῆσονται. » Τέλος δὲ ἀπέβαινε τὴν λαίαν κίνησιν εἰς αἰσθησὶν ἀναδιδόμενῃν.

5. Ἀλεξίνος δὲ Ἡλείος διὰ τὸ φιλονεικίατος εἶναι Ἐλεγεῖνος ἐπεκλήθη. Τοῦτόν φασιν, ὡς ἐκ τῆς Ἡλίδος ἀπελθὼν ἐν Ὀλυμπίᾳ φιλοσοποιῆ. Τῶν δὲ μαθητῶν αὐτοῦ πυθανομένων, διὰ τί τῇδε κατοικεῖ, φάναι βούλεσθαι αἵρεσιν συστήσασθαι, ἣν Ὀλυμπιακὴν κληθήσασθαι· τοὺς δὲ καὶ [τοῖς add. D.] ἐφοδίοις θλισομένους καὶ τὸ χωρίον νοσερὸν καταγρόντας ἀπελθεῖν, καὶ τοῦ λοιποῦ διατρίβειν [ἐρημον add. D.] Ἀλεξίνον σὺν οὐκ εἰρημονίᾳ· ἔπειτα μέντοι νηχόμενον ἐν τῇ Ἀλφειῷ νυχθεῖναι καλᾶμῳ, καὶ [οὕτως add. D.] τελευτῆσαι. Καὶ ἐστὶν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκατός,
ὥς ἀτυχὲς τις εἶναι
τὸν πόδα καλυμμένων περιέπειρά πως ἦλεν.
Καὶ γὰρ ὁ στυγρὸς ἄνθρωπος,
πρὶν Ἀλφειὸν ποτ' ἐκπερὶν Ἀλεξίνος
θνήσκει νυχθεὶς καλᾶμῳ.

6. Ἀριστοτέλης τὸν Σταγίρειτον φασὶ παιᾶνα εἰς τὸν θλαδίαν Ἑρμείαν ποιήσαντα, δεῖ ἦν αὐτοῦ πενθε-

soliditatem produnt. — Hic in Siciliam ad Dionysium venisse dicitur ad levandam egestatem, et a Platone fastidium, ab Aristippo fuisse commendatum, proque oblati dialogis aliquot donatum muneribus: postea reducem Athenis non ausum profiteri publice, Platonis tam celebri fama: stipem tamen facitandis privatis lectionibus coegisse. — Dialogos illius Aristippus quoque suspectos habuit: nam quum Megaris eos lectione praeleret ille, subannatum ferunt ac dixisse: Unde tibi ista, plagiarie? (E Diogene II, 60. 61. 62.)

Aristippus Cyrenaeus voluptates sectabatur quidem, labore tamen quaerenda e rebus absentibus oblectamenta non venabatur: quia de causa regium canem appellabat eum Diogenes (Diog. II, 66). Interrogatus, quo excellerent philosophi, respondit: Quod eadem qua nunc ratione viveremus, si leges omnes abolerentur (D. II, 68). Aiebat a familiaribus se pecuniam accipere, non quo ipse uteretur, sed ut illi discerent in quos usus argento uti conveniat (D. II, 72). — Criminanti cuidam, cur ipse unus e Socratis discipulis pecuniam acciperet: « Quidni, inquit, caperem, siquidem Socrates, quum nonnulli frumentum ac vinum ipsi mitterent, paucis sibi reservatis, remittebat reliqua. Habuit enim ille penuarios Atheniensium principes, ego autem Eutychidem emptitium servum. » Idem et amica Laide utebatur, quapropter ad objicientem illi Laidis amores, « Habeo, inquit, Laidem, non habeor: nam vincere voluptates neque servire iis laus est, non vero prorsus ab iis abstinere » (D. II, 74, 75). Interrogatus, quae liberalibus pueris sint discenda, respondit: « Quae viri usui futura sunt » (D. II, 80). Finem (bonorum) definiebat esse placidum et aequabilem motum, qui in sensus diffundatur (D. II, 86).

5. Alexinus Eleus ob nimium altercandi arguendique studium voce allusoria Ἐλεγεῖνος, quasi argutator aut altercator, dictus fuit. Alunt hunc ex Elide Olympiam immigrasse, ibique philosophiam cepisse profiteri. Sciscitantibusque discipulis cur ibi sedem cepisset, respondisse, in animo esse sibi sectam condere, quae Olympiaca vocaretur: at illos viatici inopia afflictos, et locum insalubritate infamem exosos, discessisse, ab eoque tempore Alexinum solum cum famulo ibi substitisse. Fertur postea, dum in Alpheo amne natat, arundinis cuspide laesum, mortem oppetisse. Exstat in illum huiusmodi epigramma:

Non illa erat fabella vero dissona,
Clavo quod urinator impactum pedem
Obtuleret; nam caussa acuta saucius
Mortem oppetit Alexinum Alpheum innatans (II, 109, 110.).

6. Aristoteles Stagiritis memoratur parva scripsisse ad Hermiam eunuchum, socerum suum, eaque de causa ju-

§ 4. τὰς ἡδονὰς μὲν μετεδίδωκε] Diog. II, 66: Ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων. Suidas v. Ἀριστίππος: Καὶ τῶν μὲν παρόντων ἀπέλαυε καὶ ἡδονὴν μετεδίδωκε, πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδαμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. In his intergrum Hesychii opus agnoscimus; ac reliqua quoque Suidiana, non o Diogenem sed o Nuntii Lexicon desumpta esse jure statuimus. — Εὐτυχίῳ δὲ τῷ ἀργ.] Hæc debentur excerptoria negligentie. Etenim Diogenes post v. ἀποπέμπειν [ergit]: « εἶχε γὰρ ταμίαν τοῦ πρώτου τῶν Ἀθηναίων, ἐγὼ δ' Εὐτυχίῳ ἀργυριώτην. » Ἐχρήτο καὶ Λ., κτλ.

ρὸς, κατακριθῆναι πιαῖν ἀκόνιτον, καὶ ἀποθανεῖν. Οὐ-
τος βούλεται διττὸν εἶναι τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον,
τὸν μὲν πρακτικόν, τὸν δὲ θεωρητικόν· καὶ τοῦ πρακτι-
κοῦ τὸν τε ἠθικὸν καὶ πολιτικόν, οὗ τὰ τε περὶ πόλιν
καὶ τὰ περὶ οἶκον [ὑπο]γεγράφθαι· τοῦ δὲ θεωρητικοῦ
τὸν τε φυσικόν καὶ λογικόν, οὗ τὸ λογικὸν οὐχ ὁλο-
μερῶς, ἀλλ' ὡς ὄργανον προσηκριδωμένον· καὶ τού-
του διττοὺς ὑποθέμενος σκοποὺς, τὸ τε πιθανόν καὶ
τὸ ἀληθές διεσάφῃ. Δύο δὲ πρὸς ἑκάτερον δυνάμειν
ἐχρήσατο, διαλεκτικῇ μὲν καὶ ῥητορικῇ πρὸς τὸ
πιθανόν, ἀναλυτικῇ δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ πρὸς τὸ ἀληθές,
οὗτε ὑπολειπόμενος οὐτε τῶν πρὸς εὐρεσιν, οὐτε τῶν
πρὸς κρίσιν, οὐτε μὲν τῶν πρὸς χρῆσιν. Πρὸς μὲν
οὖν τὴν εὐρεσιν τὰ τε τυπικὰ καὶ μεθοδικὰ παρέ-
δωκε προτάσεων πλῆθος, ἐξ ὧν πρὸς τὰ προβλήματα
πιθανῶν ἐπιχειρημάτων οἷόν τε εὐπορεῖν, πρὸς δὲ
τὴν κρίσιν τὰ ἀναλυτικὰ πρότερα καὶ ὕστερα. Διὰ
μὲν οὖν τῶν προτέρων τὰ λήμματα κρίνεται, διὰ δὲ
τῶν ὑστέρων ἡ συναγωγή ἐξετάζεται. Πρὸς δὲ τὴν
χρῆσιν τὰ τε ἀγωνιστικά καὶ τὰ περὶ ἐρωτήσεως
ἐριστικά τε καὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων τε καὶ συλλογισμῶν
καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις. Κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας τῶν
μὲν κατὰ φαντασίαν ἐνεργημάτων τὴν αἴσθησιν ἀπε-
φήνατο, τῶν δὲ ἠθικῶν, τῶν περὶ πόλιν καὶ περὶ οἶκον
καὶ περὶ νόμους, τὸν νοῦν. Τέλος δὲ ἐν ἐξέθετο, χρῆσιν
ἀρετῆς ἐν βίῳ τελείῳ. Ἐπεὶ δὲ τὴν εὐδαιμονίαν συμ-
πλήρωμα ἐκ τριῶν ἀγαθῶν εἶναι· τῶν περὶ ψυχὴν,
καὶ δὴ καὶ πρῶτα τῇ δυνάμει καλεῖ· ἐκ δευτέρων δὲ τῶν
περὶ σῶμα, ὑγίαιας καὶ ἰσχύος καὶ κάλλους καὶ τῶν
παραπλησίων· [ἐκ τρίτων δὲ] τῶν ἐκτὸς, πλούτου καὶ
εὐγενείας καὶ δόξης καὶ τῶν ὁμοίων. Τὴν τε ἀρετὴν
μὴ εἶναι αὐτάρκη πρὸς εὐδαιμονίαν, προσδεῖσθαι γάρ
τῶν τε περὶ σῶμα καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν, [ὡς] κακοδαι-
μονήσαντος τοῦ σοφοῦ, καὶ ἐν πόνοις ἢ, καὶ ἐν πενίᾳ
καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὴν μὲντοι κακίαν αὐτάρκη πρὸς κα-
κοδαιμονίαν, καὶ ὅτι μάλιστα παρ' αὐτῇ τὰ ἐκτὸς ἀγαθὰ
καὶ τὰ περὶ (τὸ) σῶμα. Τὰς τ' ἀρετάς, ἔφη, μὴ ἀντα-
κολουθεῖν· ἐνδέχεσθαι γὰρ φρόνιμόν τινα καὶ δίκαιον
ὄντα ἀκολαστον καὶ ἀκρατῆ εἶναι. Ἐπεὶ [δὲ] τὸν σοφὸν
μὴ εἶναι μὲν ἀπαθῆ, μετριοπαθῆ δέ. Τὴν τε φιλίαν
ἑώρατο ἰσότητα εὐνοίας ἀντίστροφον· ταύτης δὲ τὴν
μένειναι ξενικὴν, [τὴν δὲ ἐρωτικὴν,] τὴν δὲ συγγενικὴν.
Εἶναι δὲ καὶ τὸν ἔρωτα μὴ μόνον συνουσίας, ἀλλὰ καὶ
φιλοσοφίας· καὶ ἐρασθῆσθαι δὲ τὸν σοφὸν καὶ πολιτεύ-
σεσθαι, γαμήσειν τε [μὴν add. D.] καὶ βασιλεῖ συμβιώ-
σειν. Βίωσι τε τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, ἡδονικοῦ, πρα-
κτικοῦ, τὸν θεωρητικόν [προ]έκρινεν. Εὐχρηστα δὲ καὶ τὰ
ἐγκύκλια μαθήματα πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν. Ἐν τε τοῖς
φυσικοῖς αἰτιολογικώτατος κατὰ πάντας ἐγένετο, ὥστε
καὶ περὶ τῶν θαλασσιῶν [τάς] αἰτίας ἀποδιδόναι. Τὸν
[δὲ] θεὸν ἀσώματον ἀπέφαιναν, ὡς ὁ Πλάτων· διατεί-
νειν δὲ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν μέχρι τῶν οὐρανίων, καὶ
εἶναι ἀκίνητον αὐτόν· τὰ δ' ἐπίγεια κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα
συμπάθειαν κινεῖσθαι (οἰκονομεῖσθαι D.). Εἶναι δὲ

dicum sententiis condemnatus cicutæ poculum hausisse,
atque ita occubuisse mortem (*Diog. V, 2, 6*). Ducet hic
duplicem esse philosophiæ rationem, unam practicam, al-
teram theoreticam: ad practicam pertinere Ethicam et Po-
liticam, qua in parte tum de publica, tum de familiari ro
agi; ad theoreticam Physicam Logicenque referri, e quibus
Logica non summam, sed velut omnium disciplinarum
instrumentum diligentissime exposita est. Ejus quum ge-
minum finem subieciisset, verisimile ac verum explicuit.
Ad utrumque duarum maxime rerum viribus nititur:
namque ad verisimile seu probabile oratoria et dialectica,
ad verum autem analytica et philosophia usus est, nihil
omnino omittens eorum quæ vel ad inventionem, vel ad
judicium, vel etiam ad usum pertinerent. Enimvero ad in-
ventionis adminicula topica et methodica tanquam propo-
sitionum copiam et multitudinem tradidit, ex quibus ad
questiones probabilia argumenta elicere assatim licet. Porro
ad judicandum analytica priora et posteriora conscripsit,
prioribus assumptiones sub judicium vocans, posteriori-
bus compositionis examen agens. Ceterum ad usum perti-
nent ea quæ sub certamen cadunt, quæque in interroga-
tione versantur et contentione sophisticorum argumentorum
atque syllogismis atque his similibus. Veritatis vero judi-
cium, eorum quidem quæ secundum imaginationem sunt,
sensum definivit; moralium vero, ubi de republica ac do-
mestica et ubi de legibus agitur, mentem. Finem autem
unum exposuit, virtutis usum in vita perfecta. Felicitatem
ait tribus maxime bonis effici, his nimirum quæ in animo
sunt, quæ et prima vi sua appellat; his quæ ad corpus at-
tinent, ut sunt bona valetudo, robur, pulchritudo ceteraque
his similia; atque his quæ extrinsecus veniunt, divitiis, no-
bilitate et gloria atque in hunc modum ceteris, quibus ter-
tium locum assignavit. Virtutem ad beatam vitam sibi mi-
nime sufficere dixit: quippe corporis bonis exterioribusque
indigere. Miserum atque infelicem fore sapientem, sive
doloribus afficiatur sive inopia et ceteris hujusmodi incom-
modis prematur. Vitium autem ad miseriam atque infe-
licem vitam sufficere, quantumlibet externis corporisque
affluat bonis. Virtutes ait non se invicem sequi: fieri enim
posse ut prudens quispiam ac justus idemque intemperans
atque incontinens sit. Sapientem quidem non omnino per-
turbationibus vacare, verum perturbari modice dixit. Ami-
citiâ æqualitatem esse definivit inuturæ benevolentiae.
Ejus tres species esse tradidit: esse quippe aliam hospita-
lem, aliam amateriam, tertiam cognationis. Amorem non
modo congressionis, verum et philosophiæ esse. Amaturum
quoque sapientem et accessurum ad rempublicam, ductu-
rumque uxorem et regis consuetudine usurum. Tribus au-
tem generibus vitæ constitutis, primo quod in contem-
plando, sequenti quod in agendo, et tertio quod in voluptate
consistit, quod est in contemplando genus prætulit. Libe-
rales disciplinas ad apprehensionem virtutis multum con-
ferre sensit. In descriptione rerum naturalium præter ce-
teros maxime in rerum causis perscrutandis versabatur,
adeo ut minimarum quarumque rerum reddiderit causas.
Deum, sicut et Plato, incorporeum definivit, ejusque pro-
videntiam ad celestia usque pertingere, ipsum vero im-
mobilem esse: porro terrena omnia ad celestium congruen-

ἅπαν τὰ τέσσαρα στοιχεῖα καὶ ἄλλο πέμπτον, ἐξ οὗ τὰ αἰθέρια συνεστάναι, ἁλλοίαν δὲ αὐτοῦ τὴν κίνησιν εἶναι κυκλοφορητικὴν γάρ. Καὶ τὴν ψυχὴν [δὲ] ἀσώματος, ἐντελέχειαν οὖσαν τὴν πρώτην· σώματος γὰρ φυσικοῦ καὶ ὀργανικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος. Διττὴ δ' ἴστιν αὕτη κατ' αὐτόν. Λέγει δὲ (τὴν) ἐντελέχειαν, ἥ ἐστιν εἰδὸς τι ἀσώματος. Ἡ μὲν κατὰ δύναμιν, ὥς ἐν τῷ κηρῷ [δ] Ἑρμῆς ἐπιτηδεύοντα ἔχων ἐπιδείξασθαι τοὺς χαρακτήρας, καὶ ὁ ἐν τῷ χαλκῷ ἀνδρίας· καθ' ἕξιν δὲ λέγεται ἐντελέχεια ἡ τοῦ συντελεσμένου Ἑρμοῦ ἢ ἀνδριάντος. Σώματος δὲ φυσικοῦ, ἐπεὶ τῶν σωματίων τὰ μὲν ἐστὶ χειρόκμητα, ὥς τὰ ὑπὸ τεχνιτῶν γινόμενα, οἷον πύργος, πλοῖον· τὰ δὲ ὑπὸ φύσεως, ὥς φυτὰ καὶ τὰ τῶν ζώων. Ὀργανικοῦ δὲ εἶπε, ταυτίστι πρὸς τι κατεσκευασμένου, ὥς ἡ ὄρασις πρὸς τὸ ὁρᾶν καὶ [ἡ] ἀκοή πρὸς τὸ ἀκούειν· δυνάμει δὲ ζωὴν ἔχοντος, οἷον ἐν ἐκτυῷ. Τὸ δυνάμει δὲ διττόν, [ἡ καθ' ἕξιν] ἢ κατ' ἐνέργειαν· κατ' ἐνέργειαν μὲν, ὥς ὁ ἐγρηγορῶς λέγεται ψυχὴν ἔχειν· κατὰ ἕξιν δ', ὥς ὁ καθεύδων. Ἐν οὖν καὶ οὗτος ὑποπίπτει, τὸ δυνάμει προσέθηκεν.

7. Ἀντισθένης δὲ κυνικός, ἀπλοκύνων ἐπεκαλεῖτο. Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπτει αὐτόν ὡς φιλόζωον ἐν ἐπιγράμματι οὕτως ἔχοντι·

Τὸν βίον ἦσθα κύων, Ἀντίσθενες, ὥδε περυκῶς
ὥστε δακνῆν κραδίην βήμασιν, οὐ στόμασιν.
Ἄλλ' ἔθανες φθισικός. Τάχ' ἔρει τις ἴσως, τί δὲ τοῦτο;
Πάντως εἰς Αἶδην δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

Ἦρσκει δὲ αὐτῷ τάδε· διδακτὴν ἀπεδείκνυε τὴν ἀρετὴν· τῶν ἔργων τε εἶναι αὐτὴν, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. Αὐτάρκη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. Τὴν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν καὶ ἴσον τῷ πόνῳ. Καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς. Γαμήσειν τε τεκνοποιᾶς χάριν, ταῖς εὐφαιστάταις συνιόντα γυναῖξί. Καὶ ἐρασθήσεσθαι δέμονον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων δεῖ ἔρᾶν. Τῷ σοφῷ ξένον οὐδέν [οὐδ' ἀπορον D.]. Ἀξίεραστος δὲ ἀγαθός. Οἱ σπουδαῖοι φίλοι. Συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐφύχους ἅμα καὶ δικαίους. Ἀναπαύετον ὄπλον [ἡ] ἀρετή. Κραῖττον ἐστὶ μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας [τοὺς] κακοὺς, ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους [ἀγαθοὺς] μάχεσθαι. Προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων αἰσθάνονται. Τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοῦ συγγενοῦς. Ἄνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὕτη ἀρετή. Τὰ ἀγαθὰ καλὰ, τὰ κακὰ αἰσχροῖα. Τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά. Τείχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταρραῖν, μήτε προβῖδασθαι. Τείχη κατασκευαστίον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λόγοις (1. λογισμοῖς ex D.).

8. Ἀρκεσίλαος. Οὗτος πρὸς τὸν θρασύτερον διαλεγόμενον νεανίσκον, οὐ λήψεται τις, Ἱρη, τοῦτον ἀστραγαλωτὴν (ἀστραγαλωτῆ? ἀστραγάλω Diog.); Πρὸς [δὲ] τὸν αἰτίαν ἔχοντα περαινέσθαι, ὥς ἀνένησχεν

tiam ordinemque administrari. Præter elementa ista qualitor esse et quintum aliud, ex quo celestia consistant, ejusque motum diversum esse, nimirum orbicularem. Animam item incorpoream, primamque esse ἐντελέχειαν sive perfectionem, corporis nempe naturalis et organici potentia vitam habentis. Est autem ea secundum illum duplex. Ἐντελέχειαν vero sive perfectionem appellat, cujus sit species quedam incorporea. Altera ex his quidem secundum potentiam, ut est Mercurius in cera, quæ idonea est ad varias formas excipiendas, itemque in ære statua: secundum habitum vero perfectio dicitur ea quæ est consummata ac perfectæ statuæ aut Hermæ. Naturalis autem corporis dixit, quia sunt corpora alia quidem manu et arte elaborata, ut quæ ab artificibus fiunt, puta turris atque navis; alia vero sic a natura prodeunt, ut arbores et animalium corpora. Porro organici dixit, hoc est ad aliquid parati et conditi, ut est ad videndum oculus, aurisque ad audiendum. Potentia autem vitam habentis, in se ipso. Potentia autem duplex est, aut secundum habitum aut secundum actionem: secundum actionem, ut vigilans habere animam dicitur; secundum habitum autem, ut dormiens. Ut igitur et hic sub definitionem caderet, adjecit vocem *potentia* (Diog. V, 28-34).

7. Antisthenes Cynicus ἀπλοκύνων, quasi pure puteque canis, cognominatus est. Diogenes Laertius (VI, 17) in hunc illudit, velut mortis metu retinendæ vitæ cupidiorē, epigrammate quod tale est:

In vita canis acer eras, Antisthenes, ut tu
morderes verbis, laud tamen ore, homines.
Mortuus es phthibicus; dicet quis forte. Quid ad rem?
Ductore omnino ad limina Ditis opus.

Placita autem ejus hæc sunt: Doceri posse virtutem; virtutem esse operum, neque verbis multis neque disciplinis indigentem; sapientemque sibi ipsi sufficere: ipsius enim esse quæ aliorum sunt omnia; nominis obscuritatem bonum esse et labori simile; sapientem non secundum constitutas leges rem publicam administraturum, sed juxta virtutis normam; ducturumque uxorem procreandorum liberorum causa, formosissimis quibusque congregientem mulieribus; præterea amaturum: solum quippe scire sapientem quænam sint amore dignæ. Sapienti nil novum [nec arduum]; dignus est qui ametur vir bonus; virtute præditi amici; propugnatores faciendos qui animosi et justi sint; virtutem arma esse quæ tolli non possint; præstat cum paucis bonis adversus malos omnes quam cum multis malis adversus paucos bonos pugnare; sollicite observandos inimicos: primi enim peccata sentiunt; justum virum pluris faciendum quam propinquum; viri ac mulieris virtus eadem; bona pulchra, mala esse turpia; prava omnia aliena puta atque peregrina; murum tutissimum prudentiam esse: neque enim declinare neque prodi; incerta struenda in nostris animi cogitationibus quæ expugnari nequeant (Diog. VI, 10. 13).

8. Arcesilaus. Ille, adolescente quopiam ferocius quam par esset garriente, « Nemohe, inquit, scutlica astragalus nota hunc expugnabit? » Quendam male audientem, tanquam mullebris pateretur, quum objecisset, videri sibi

αὐτῶ, ὅτι οὐ δοκεῖ ἕτερον ἑτέρου μᾶλλον εἶναι, ἡρώτη-
σεν, εἰ οὐδὲ τὸ δεκαδάκτυλον τοῦ ἑξαδάκτυλου. Πρὸς
Ἀλεξινεῖον τινα διαλεκτικὸν μὴ δυνάμενον κατ' ἀξίαν
τῶν Ἀλεξίνου τι διηγήσασθαι, τὸ Φιλοξένου πρὸς τοὺς
πλίνθιακούς πραχθὲν εἶπεν· ἐκείνος γὰρ τὰ αὐτοῦ κα-
κῶς ἄδοντας τούτους καταλαβὼν, αὐτὸς τὰς πλίνθους
αὐτῶν συνεπάτησεν, εἰπὼν· ὥς ὑμεῖς τὰ ἐμὰ διαφθεί-
ρετε, οὕτω καὶ γὰρ τὰ ὑμέτερα. Ἦν δὲ εὐρεσιλογώτατος
ἀπαντῆσαι εὐστόχως, πειστικώτατος δὲ ὑπὲρ ὄντινόν·
παρὸ καὶ πλείους πρὸς αὐτὸν ἀπήντων εἰς τὴν σχολήν,
καίπερ ὑπ' ὀξύτητος αὐτοῦ ἐπιπληττόμενοι· ἀλλ' ὁμοῦς
ἔφερον ἡδέως, καὶ γὰρ ἦν ἀγαθὸς σφόδρα, καὶ ἐλπίδων
ὑποπιμπλὰς τοὺς ἀκούοντας, ἐν τε τῇ βίῃ κοινωνικώ-
τατος ἦν, καὶ εὐεργετῆσαι προχειρότατος, καὶ λαθεῖν
τὴν χάριν ἀτυφότατος· εἰσελθὼν γοῦν ποτὶ παρὰ Κτη-
σίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα
βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὅς εὐρὼν,
« Ἀρκεσιλάου, ἔφη, τὸ παίγνιον. » Καί τις ἀργυρώ-
ματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φιλῶν, καὶ ἀποστεροῦντος,
οὐκ ἀπήτησεν οὐδὲ προσεκοιμήσατο (προσεκοιμήθη Diog.).
Οἱ δὲ φασιν ἐπίτηδες χρῆσαι, καὶ ἀποδιδόντος, ἐπει-
πέντης ἦν, χαρίσασθαι. Οὐκ ἰθεράπευε δὲ τίνα τῶν βα-
σιλέων· διὸ καὶ πρεσβεύων πρὸς Ἀντίγονον ὑπὲρ τῆς
πατρίδος, οὐκ ἐπέτυχεν. Ἦν δὲ φιλομειράκιος καὶ κα-
ταφερής, καὶ ἑταίραις συνώκει. Καί ποτε τὸν ἐρώμενον
αὐτῇ Δημοχάρει δμιλοῦντα καταλαβὼν, ὑπ' ἀνεξικα-
κίας παραχωρεῖν ἔφη. Πρὸς Ἀρίδην προτείνοντά τι
θεώρημα ἐπὶ συμποσίου καὶ ἀξιοῦντα εἰς αὐτὸ λέ-
γειν, εἶπεν· Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον,
[τὸ] τὸν καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι. Τίμων δὲ ὡς φί-
λογλον παίζει, λέγων·

Ὡς εἰπὼν, ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.
Οἱ δέ μιν ἤντε γλαυκα κίρι σκίζαι τερατοῦντο,
ἡλέματον δαικύντες· ὅθ' ὄνικεν ὄχλοαρίσσης,
οὐ μέγα πρῆγμα, τάλας· τί πλατύναι, ἡλίθιος ὥς;

Οὕτω δὲ ἀτυφός ἦν, ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρῆναι καὶ
ἄλλων ἀκούειν.

9. Ἀρχύτας ὁ Πυθαγορικὸς στρατηγῶν τῶν πολιτῶν
οὐδέποτε ἡττήθη, φθονηθεὶς δ' ἀπαξ ἀφῆκε τὴν στρα-
τηγίαν, καὶ οἱ αὐτίκα ἐλήφθησαν.

Ὁ μουσικὸς Ἀρχύτας ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ μὴ ἐξα-
κούεσθαι, εἶπε· Τὸ γὰρ ὄργανον ὑπὲρ ἐμοῦ ὀνειδιζό-
μενον λαλεῖ.

10. Ἀνάξαρχος ὁ Ἀβδηρίτης ὡς μὴ αὐτὸ
τοῦτο εἰδέναι, ὅτι οὐδὲν οἶδεν.

11. Αἰσωπός, οὐχ ὁ μυθοποιός, ἔγραψε περὶ Ἑλέ-
νης, ἐνθα φησὶ Πάνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη, ἐν
τούτῳ δὲ τὸν ἀστερίτην λίθον εὐρίσκεισθαι, ὃς ὑπὸ τῷ
ἡλίῳ ἀνάπτεται, ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα.

alterum altero majus non esse, interrogavit, an ne id qui-
dem quod decem digitorum esset, eo quod sex digitorum
(Diog. IV, 34). Alexinium quendam dialecticum Alexini
quardam commode ac pro merito enarrare non valentem,
quid Philoxenus adversus lateritios operarios egisset, ad-
monuit. Ille enim, quum carmina sua male cantantes
offendisset, lateres illorum conculcare cepit ac dicere :
« Ut vos mea corruptis, ita ego vestra dissipabo » (IV,
36). Mire felix exstilit in inventiendo, quo objectis facili
et prompta responsione occurreret. Idem pro quovis alio
persuadendi quæ vellet facilitate gaudebat : unde factum
est ut ad eum audiendum confluerent plurimi, quan-
quam illius acumine compuncti. Quod tamen illi æquo
animo ac libenter tolerabant : erat enim vir egregie bonus,
quique auditorum suorum animos spe impleret. Erat illi
summa facilitas in communicandis rebus suis, atque ad
ferenda beneficia promptus occurrebat : latere quoque
gratiam omni studio quærebat, fastum maxime exhor-
rens. Sic ingressus aliquando ad Ctesibium ægrotum,
vidensque eum inopia premi, clanculum marsupium pulvino
supposuit : quo ille invento, « Arcesilai, inquit, hic locus »
(IV, 37). Acceperat ab eo quidam ad excipiendos ami-
cos argentea vasa ; quæ quum is non redderet, non re-
petiit ac semper dissimulavit. Alunt alii de industria hæc
eum utenda dedisse, et quum ea ille redderet, quia pau-
per erat, ei largitum fuisse (IV, 38). Regum neminem
magnopere coluit. Sic etiam legatus pro patria ad Antigonom
profectus, re infecta rediit. In puerorum amores pronior
fuit, et libidini indulgens scortis utebatur. Hic aliquando,
quum deprehendisset puerum a se in deliciis habitum
(Cleocharem) cum Demochare consuesse, cedere se pro
sua patientia dixit. Aridelo in cena quæstionem propo-
nenti, atque ut super eo dissereret, exposcenti : « Atqui,
inquit, hoc ipsum philosophiæ proprium imprimis est,
scire cujusque rei opportunitatem. » Timon ludit in eum,
ut popularis auræ captatorem, his versibus :

Hæc ait et media turbæ sese intulit : illi
ceu fringillæ ululam circum stupere loquaces
monstrantesque levem : nam tu, vanissime, plebis
supplex captator, quid ob hæc, vesane, ferocis?

Ceterum ita moderatus et fastus fugiens erat, ut discipulos
moneret et alios audire (Diog. IV, 40, 42).

9. Archytas Pythagoricus, quoties civium exercitui
præesset, nunquam superatus est : sed postquam semel
illum attigit invidia, imperio cessit, ac confestim cives
clade affecti sunt (Diog. VIII, 82).

Archytas musicus, quum probro ei daretur quod exau-
diri non posset, respondit : « At instrumentum pro me de-
certans loquitur » (Diog. VIII, 82).

10. Anaxarchus Abderita dixit, se ne id quidem ipsum
scire, quod nihil sciret (Diog. IX, 58).

11. Aesopus, non ille fabulator, de Helena scripsit ; in
quo opere dicit, Pana vocari piscem cetacei generis, in
coque lapidem asteritem inventi, qui solis radiis inflam-
metur, eumque amoris illecebram conciliare.

§ 11. Eadem ex Hesychio Suidas : Αἰσωπός, Μιθροδάτου ἀναγνώστης. Ἐγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ Πάνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. — φίλτρα. Ἐγραψε καὶ Μιθροδάτου ἐγκώμιον. Eadem de asterite lapide (ex Aesopo) refert Hephæstion. ap. Phot. cod. 190 (Westerm. Mythogr. p. 199) : Πάνα φασιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον κητώδη, ὁμοῖον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν θῆν. Ἐν τούτῳ λίθον εὐρίσκεισθαι τὸν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεισθαι· ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. Τοῦτον δὲ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθὺν τὸν Πάνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφαγῇ. Cf. Plinius H. N. 37, 9.

B.

12. Βίων ὁ Βορυσθενίτης ἔλεγε μὴ εἶναι θεούς· διὸ καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Βίωνα, τὸν Βορυσθέντη· ἔρυσσ' γῇ Σκυθίᾳ, λέγειν ἀκούομεν θεούς ὡς οὐδὲν εἰσιν ὄντως. Καὶ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἐμμένει, ἦν ἂν εἰκὸς λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μὲν, ἀλλ' ἰδοὺ. Νῦν δ' ἐς νόσον πτωχὴν μακρὴν καὶ μὴ θνήσκει δαιμονίως, ὁ μὴ θεός· εἶναι λέγων, ὁ νῦν οὐδὲ βλέπει, ὁ πολλὰ γλευάσας βροτοῦς, ὅσοι θεοῖς ἔθνη, οὐ μόνον ἐσχάρης ὑπὲρ βωμῶν τε καὶ τραπέζης· πνίσσ', λίπαι, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε βίνας· οὐδ' εἶπε μόνον, Ἥλιτον, σύγγνωτε τοῖς πρὶν· ἀλλὰ καὶ γὰρ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐκφύσην καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένως ἔδρασε· βάνον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν, ἀπαντὲς μᾶλλον ἢ θανεῖν ἑτοιμος ὢν ὑπουργεῖν. Μακρὸς δ' ὡς ἔθελ' ἔτινος μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι, ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν Βίον θεῶν νομίζουσιν. Τοιγάρ μ' ἄτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἄπας ὁ λέμπος ἀνδραῖ, τὴν χεῖρα τείνας ὡδὲ πως, Χαῖρ', εἶπε, χαῖρα, Πλουτοῦ.

Βίων ἄλλος Ἀβδηρίτης ἔγραψεν εἶναι τινος οἰκήσις, ἐνθα γίνεσθαι ἕξ μηνῶν τὴν νύκτα καὶ ἕξ τὴν ἡμέραν.

Γ.

13. Γενέθλιος ὁ Παλαιστίνος ἐν ἀκροάσει μιᾷ μελίτῃ ὅλην ἀπεμνημόνευσεν.

Δ.

14. Δαφρίδας ὁ Τελμισσαῖος πᾶσιν ἐλοιδορεῖτο, μηδὲ αὐτῶν φαιδόμενος τῶν θεῶν· διὸ καὶ ἐχθρὸς ἦν Ἀττάλῳ τῷ βασιλεῖ Περγᾶμου. Οὗτος ἐλθὼν ποτὶ εἰς Πυθίαν, ἔσκωπταν εἰς τὸ μαντεῖον καὶ ἐπιγελαῶν ἡρώτα, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσοι· ἔχρησε δὲ αὐτῷ εὐρήσειν ταχέως. Ἐκείνος δὲ διαβρῦλλεσε τοῦτο, ὡς οὐδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος, οὐδὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλὸς ἐκέλευσε χρημνισθῆναι. Ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος, καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐφεῦσθαι τὸ λόγιον.

15. Διαγόραν τὸν Τηλεκλείδου εὐφυῶς θεασάμενος Δημοκρίτος ὁ Ἀβδηρίτης ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίοις δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. Ὁ δὲ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο· ἐπακλήθη δὲ ἄθλιος, [διότι] τοῦτο

B.

12. Bion Borysthenites negabat esse deos, in quem propterea scriptum tale exstat epigramma :

Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit, hunc tradidisse accepimus deos nil esse omnino. Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi eramus : Sentit ut placet : male hercle, at ita placebat. Nunc vero, in morbum ut incidit longum et morti formidat], non esse qui dicit deos, qui templam nunquam aspexit,] derisor ille mortalium sacris qui numen placent, non solum super altaribus, foris et sacra mensa adipe, nidore et thuribus nares deorum implevit, nec id modo dixit quod solet : Peccavi, veniam date delictis :] sed anuli facile praeiit collum sibi escantandum, obedienter et loris devincienda brachia, rhamnūnūque et lauri ramulos super fores posuit, quidquid velis promptus magis subire quam sepulcrum. Stolidus vero, ex mercedula qui divos suspendebat, ac si tunc essent quando eos Bioni esse expediret. Frustra ergo sapiens iste stips, ut factu' est carbo totus, sic ferme tendens dexteram, Salve, inquit, Pluto, salve !

Bion alter Abderita in scriptis suis prodidit, esse regiones, ubi semestris nox sit, totidemque mensium dies (Diog. IV, 56-58).

Γ.

13. Genethlius Palaestinus declamationem integram semel auditam memoriter recitavit.

Δ.

14. Daphidas Telmisseus grammaticus nullum non convitiis laceasebat, ne a diis quidem ipsis abstinens; quamobrem Attalo regi Pergami valde invisus fuit. Hic aliquando Pythiam quum adisset, oraculo illudit, ac per risum sciscitatus, an equum esset inventurus, responsum accepit, non multo post reperturum. Tum ille passim iactavit, equum se neque habuisse neque amisisse. Quum autem revertentem eum Attalus corripuisset et praecipitem dari iussisset eo in loco, qui Equus appellatur, moriturus intellexit oraculum non fuisse mentitum.

15. Diagoram, Teleclidis filium, Democritus Alakrita egregio ingenio praeditum cernens decem millibus drachmarum e servitute redemit, et in discipulorum numerum recepit. Illo vero poesi lyricae operam dedit. Cognominatus

§ 12. Plinius hunc Suidas : Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστίνος ἐκ Παιτρῶν, μαθητὴς Μινουκίανου καὶ Ἀγκητοῦ, ἀντιπαιδεύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διατήρῳ, διδόντι τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελίτην ἀπομνημονεύσας ἐν [συρρί. μιᾷ] ἀκροάσει. Τελουτῆ δὲ νῖος ἑτῶν κη'. Ἐγραψε δὲ Λαλιάς ἢτοι διαλέξεις, καὶ Μελέτας, ὧν ἔστιν Ὁ ἀπολις ἐαυτὸν ἀποκρυπτικῶν μετὰ τὴν τῶν ἐπιβῶν κατασκαφὴν. Προκειμενικὸν πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ ἑταίρους, Λαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην, Πανηγυρικοῦς [πέντε αἰκλῆς Εὐδοκίᾳ]. = Ad hunc Genethlium quasi studiorum sodalem, si Valesius recte coniecit, Menander librum De encomiis misit. = ΒΕΑΡΝΗΑΝΟΥ.

§ 14. Suidas : Δαφρίδας, Τελμισσαῖος, γραμματικὸς, γεγραμῶς Περὶ Ὀμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐφεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἰλίον. Ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντὶ, καὶ μέχρις αὐτῶν μὴ φαιδόμενος τῶν θεῶν. Καὶ Ἀτταλὸν μὲν τὸν βασιλεῖα Περγᾶμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. Εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθὼν ποτὶ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελαῶντα ἐρώσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. Χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὐρήσειν ταχέως. Εἰτα ἐκείνον διαβρῦλλεσε τοῦτο, ὅτι μὴδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος μὴδὲ ἀπώλετο. Ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἀτταλὸς ἐκέλευε καταχρημνισθῆναι. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο Ἴππος ὁ τόπος. Καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐφεῦσθαι τὸ λόγιον. Οὕτως οὖν ἐνυδρίσας κακῶς ἀπώλετο. Cf. Valerius Maximus I, 8, 2; Strabo XIV, p. 647; Jacobs. in Anthol. tom. XIII, p. 841; Cicero De fato c. 3.

§ 15. Suidas : Διαγόρας, Τηλεκλείδου ἢ Τηλεκλύτου, Ἀθήλιος, φιλόσοφος καὶ φασμάτων ποιητής· ὃν εὐφυῶς θεασάμενος

ἔδοξαζεν, ἀπ' οὗ] ὁμοτέχνος τις αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς δὴ παιῖνα ἀρελούμενος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι αὐτόν· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν δὲ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης.

16. Διόδωρος Ἰασεύς, ὁ Κρόνος ἐπικλῆν, διαλεκτικός, ὃς πρῶτος ἔδοξεν εὐρεῖν τὸν κερατίνην καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον [λόγον], παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Σωτῆρι διατρίβων, λόγους τινὰς διαλεκτικούς ἤρωτήθη πρὸς Στίλπωνα. Καὶ παραχρῆμα μὴ δυνάμενος διαλύσασθαι, ὑπὸ τοῦ βασιλείως τὰ τε ἄλλα [ἐπ]ετιμήθη, καὶ [δὴ καὶ] Κρόνος ἔχουσεν ἐν σκώμματος μέρει· ἐξελθὼν δὲ τοῦ συμποσίου, καὶ λόγον γράψας περὶ τοῦ προελέγματος, ἀθυμῆζ τὸν βίον κατέστρεψε. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίῃ ἐνείρυσεν,
ἴν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλες εἰς Τάρταρον
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὐρέθης Κρόνος·
ἔβωθεν τοῦ βῶ κάππα τε.

Περὶ τούτου φησὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασι·

..... αὐτὸς δὲ Μῶμος
ἔγραψεν ἐν τοίχοις, «Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός».

17. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς τοσοῦτον ἦν εὐπρεπής, ὡς ὑπὸ τιῶν προσγορευθῆναι Λαμπριώ καὶ χαριτοβλέφαρος.

18. Δημήτριος τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη.

19. Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν συγγεγραπέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόσια βιβλία.

20. Δράκων ὁ νομοθέτης εἰς Αἴγιναν ἐκὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινήτων ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους κλειόνας καὶ χιτῶνας [καὶ ἱμάτια add. Suid.] ἀπεκνίγη.

21. Δημοκρίτος ἤσκει ποικίλως δοκιμάζειν τὰς

est Athens, quod deos reject, postquam æmulus quidam artis ab eo insinulatus, quasi carmen ab ipso compositum surripulisset, jurejurando factum erat detestatus, paullo tamen post illud carmen publice recitans laudem sibi paraverat. Qua ægritudine Diagoras scripsit orationes Ἀποπυργίζοντας, quæ demonstrant ab opinione de deo eum descivisse.

16. Diodorus Iasensis, Cronus cognominatus, dialecticus, primus putatur invenisse cornutum conclusionis genus et involutum. Hic apud Ptolemæum Soterem comorans quum propositas sibi a Stilpone quasdam quæstiones dialecticas protinus solvere nequivisset, ab rege et aliis modis increpitus et per ignominiam Cronus appellatus est. Egressus igitur e convivio conscriptoque de proposita quæstione libello, ex mœrore obiit. Est in ipsum epigramma in hunc modum :

Crone Diodore, quis deorum te malis
objecerit doloribus,
dic, ipse ut atrum sponit peteres Tartarum,
Stilponis abdita haud valens
aperire dicta? Deprehensus es Κρόνος,
Rho et Kappa demptis literis.

De hoc in Epigrammatibus ita Callimachus iussit :

..... Parietibus ipse
inscripsit Momus, quod Cronus est sapiens (Diog. II, 111, 112).

17. Demetrius Phalereus forma fuit tam eximia, ut a nonnullis Λαμπριώ a nitore formæ, et Χαριτοβλέφαρος a palpebrarum decore et gratia appellaretur (v. Diog. V, 16).

18. Demetrius alter, cognomento Ιξίων dictus, quod deprehensus est in furto, quo bracteas aureas Alexandrinæ Junonis simulacro surripere conabatur.

19. Didymus Alexandrinus Chalcenterus (athenea in-
testina habens) cognominatus est quod indefesso labore libris assideret : scripsisse supra ter mille et quingentos libros perhibetur.

20. Draco legislator in Aeginam profectus, faustisque populi acclamationibus in theatro exceptus ob perlatas leges, multitudine petasorum, tunicarum et vestium in caput ipsius conjectarum suffocatus interiit.

21. Democritus variis modis studebat explorare animi

κελ. uil ap. Hes. usque ad v. ἐποίησεν. Ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐκίθετο, τοῖς χρόνοις ὧν μετὰ (κατὰ Kuster.) Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, Μελαννιπίδου δὲ πρεσβύτερος· ἤματι τοίνυν σὴ Ὀλυμπιάδι. Ἐπεκλήθη δὲ Ἀθεός, ὡς τοῦτο ἔδοξαζεν, ἀπ' οὗ τις ὁμοτέχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς δὴ παιῖνα ἀρελούμενος (l. ὑφ. ex Hes.), ὃν αὐτὸς ἐκποίηται, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον, μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν εὐημέρησεν. Ἐντεῦθεν οὖν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν (ἐκπτῶσιν conj. Hemsterh.) ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. Κατοικήσας δὲ Κόρινθον ὁ Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψεν.

§ 18. Suidas : Δημήτριος, ὁ ἐπικλῆν Ἰξίων, γραμματικός, Ἀδραμυττηνός, γεγονώς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγᾷ. Ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μὲν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δράμα ἔχον τὸν Ἰξίον· ἕτεροι δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσας αὐτὸν τοῖς θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ, Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων, καὶ ἄλλα Περὶ ἀντωνυμιῶν, Εἰς Ὀμηρον ἐξήγησιν, Εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως. Cf. Diog. L. V, 84.

§ 19. Suidas : Δίδυμος, Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικός· Ἀριστάρχιος, Ἀλεξανδρεὺς, γεγονώς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἔως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραπέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πεντακόσια βιβλία.

§ 20. Suidas : Δράκων, Ἀθηναῖος νομοθέτης. Οὗτος εἰς Αἴγιναν etc. usque ad ἀπεκνίγη· καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ· Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἐπτά σοφοὺς, ἢ μάλλον καὶ πρεσβύτερος. Τῇ γοῦν λδ' Ὀλυμπιάδι τοῖς νόμους ἔθετο γεραίος ὧν τοῖς Ἀθηναίοις. Ἐγραψεν Ὑποθήκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

φαντασίας, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάροις ἐνδιατρίβων. Οὗτος ναιμάμενος τὴν οὐσίαν τῷ ἀδελφῷ, καὶ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἐλόμενος, τοῖς γυμνοσοφισταῖς συνέμιξε καὶ εἰς Ἰνδὴν ἀπῆρε καὶ Αἰθιοπίαν. Ἐλθὼν (ἀνελθὼν?) δὲ ταπεινότητα διῆγεν, ἅτε τὴν πᾶσαν οὐσίαν καταλωκῶς, ἐτρέφετό τε διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς (l. τοῦ ἀδελφοῦ) Δαμάσου. Ὡς δὲ προσιπὼν τινὰ τῶν μελλόντων ἠὲδοκίμησεν, ἐνθέου δόξης παρὰ τοῖς πλείστοις ἠξιώθη. Ἐδόκει δὲ αὐτῷ, ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἀτόμους, καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομισθαι (δοξάζεσθαι D.). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους, καὶ γεννητοὺς καὶ φθαρτοὺς, μηδὲν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. Καὶ τὰς ἀτόμους ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὅλῳ δινομένης· καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν πῦρ, ὕδωρ, αἶρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἀπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερρότητα. Τὸν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων δι' ὧν (l. δι' ὧν Steph.; λείων Menag.) καὶ περιφερῶν ὀγκῶν συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣν καὶ νοῦν ταῦτόν εἶναι. Ὅρῶν δ' ἡμῶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις, πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὐσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. Τέλος δ' εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὗ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἐνιοι παρακούσαντες ἐξηδέξαντο (ἐξηγήσαντο D.), ἀλλὰ κατ' ἡν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διαίρει, ὑπὸ μηδενὸς ταρτατομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστὴ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. Ποιητὰ δὲ νόμιμα εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενά (l. κενόν ex D.).

20. Διογένης δ' Ἀπολλωνιάτης εἶλετο στοιχεῖον εἶναι αἶρα, κόσμους ἀπείρους καὶ κενόν ἀπειρον, τὸν τε αἶρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων. Οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὄν φθείρεσθαι. Τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρημισμένην ἐν τῷ μίσῳ τὴν σύστασιν εἰληφυῖαν κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν, καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ.

E.

23. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξήρχετο ἡ ψυχὴ, ὅτε ἠδούλετο, καὶ ὅπως ἠθελε καιρὸν, καὶ πάλιν ἐπανήρχετο· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, τὸ δέσμα εὐρίθη γραμμασι καταστικτον.

24. Ἑρμογένης δ' ῥήτωρ τελευτήσας ἀνετμήθη,

imaginationes, solitarius vivens et in sepulcris degens (D. IX, 38). Hic in cernendo hereditatem cum fratre minorem portionem delegit; qua instructus Indiam adiit et Aethiopiam, et Gymnosophistis se conjunxit (D. IX, 35). Inde regressus parcissime vixit, quippe qui rem suam omnem consumpserat, et egestatem subsidio Damasi fratris sustentavit. Ubi vero futura quaedam praedixerat sequensque rerum eventus famam ei conciliaverat, divinis jam honoribus dignus a plerisque judicatus est (IX, 39). Sunt autem ejus placita haec: Principia omnium esse atomos atque inane, cetera cuncta in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri, neque in id quod haudquaquam sit corrumpi. Atomos praeterea et magnitudine et numero esse infinitas ferrique in toto ac rotari, atque ita concretiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et haec ex atomis quibusdam constare; esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex huiusmodi laevibus ac rotundis massis esse compositam, animamque similiter, quam idem esse quod mentem dicit. Cernere nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa generationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quae non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitur. Eandem vero et εὐεστὴν appellat compluribusque aliis nominibus. Jus et fas ab hominibus factum, natura vero esse atomos atque inane (Diog. IX, 44. 45).

22. Diogenes Apolloniates dixit elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densatumque aerem ac rarefcentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrumpi: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse compagem secundum illam quae ex calido est circumferentiam, ex frigido concretionem ac soliditatem accepisse (D. IX, 57).

E.

23. Epimenidis Cretensis anima narratur corpore excessisse, quando et quamdiu ipse voluisset, et denuo reversa esse: mortui pellem literis notatam esse reperiendam.

24. Hermogenes rhetor post obitum dissectus est, ejus-

§ 23. Suidas: Ἐπιμενίδης, Φαιστός ἢ Δοσιάδης ἢ Ἀγισάρχου (Ἀγισάρχου em. Bernh.) υἱός, καὶ μητρός Βλαστίας (Βλαστίας Eudoc.). Κρῆς ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ λόγος ὡς ἐξήτοι ἡ ψυχὴ ὅπως ἠθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσθεῖ ἐν τῷ σώματι· τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόρρω χρόνων (π. χρ. σπ. σελ. V.) τὸ δέσμα εὐρίσθαι γραμμασι καταστικτον. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' Ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. Ἐκάθηρα γοῦν τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνεῖου ἀγῶνος κατὰ τὴν μδ' (μς' Diog.) Ὀλυμπιάδα, γεραίος ὢν. Ἐγραψε δὲ πολλὰ ἐπικαλῶς καὶ καταλογάδην μυστήρια τινα καὶ καθαρμοὺς καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. Πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμρόμενος τῆς πόλεως καθαρίσιν. Οὗτος ἐξῆσεν γν' (γμ' cod. V.) ἰση, τὰ δὲ ε' (sic v. d. p. v. g. ε') ἐκαθεύδων. Καὶ παροιμία τὸ Ἐπιμενίδειον δέσμα ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

§ 24. Suidas: Ἑρμογένης, Ταρσεὺς, ὁ ἐπὶ κλην Ξυστήρ, σοφιστής· οὗ ἔκρινε καὶ Μουσαῖος ὁ φιλόσοφος [καὶ Μάρκος ὁ βασιλεὺς]. Γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφυστάτος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεστέρας ὑπαρχούσης μάλλον ἢ ἐφ' ὅ-

καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

25. Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄλλοις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη.

26. Εὐριπίδης κατὰ τὴν ἡμέραν, ἣν ἑνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κατὰ Σέρβου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, εὐτυχῶς προσημαίνων Ἀθηναίοις.

27. Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν τοῦ Σωκράτους τελευτὴν Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους εἰδέατο, δεισαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων. Οὗτος ἐν τῷ ἀγαθὸν ἀπεφαίνετο πολλοῖς ὀνόμασι καλούμενον, ὅτι μὲν γὰρ φρόνησιν, ὅτι δὲ θεὸν, καὶ ἄλλοτε νοῦν καὶ τὰ λοιπὰ. Τὰ δ' ἀντικείμενα τῷ ἀγαθῷ ἀνῆρει, φάσκων μὴ εἶναι. Ταῖς δὲ ὑποδείξεσιν ἐνίστατο, οὐ κατὰ λέγματα, ἀλλὰ κατ' ἐπιφορὰν.

28. Ἐπίκουρος τινες διαβαλλόντες φασὶ πρὸς Πυθακλέα ὥραϊον ὄντα γράφαι αὐτόν. « Καθεδούμαι προσδοκῶν τὴν ἡμερτήν καὶ ἰσθιόν σου εἰσοδόν. » Καὶ ἐν τῷ Περὶ τέλους οὕτω γράφειν. « Οὐ γὰρ ἔγωγε ἔχω τί νοήσω τάγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, καὶ τὰς δι' ἀπροσμάτων [καὶ τὰς διὰ μορφῶν add. Diog.]. » Φασὶ καὶ περὶ Ναυσίφανους τοῦ μαθητοῦ Πύρρωνος γράφειν αὐτόν. « Ταῦτα ἤγαγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην, ὥστε μοι λαιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. » Πνεύμονά τε αὐτὸν ἰκάλει, καὶ ἀγράμματον καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Τούς τε περὶ Πλάτωνα Διονυσιοκόλακας, καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν, καὶ Ἀριστοτέλην δέσποτον φαγόντα γὰρ τὴν πατρίαν ὥσειαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν· φορμοφόρον τε Πρωταγόραν, καὶ γραφεῖα Δημοκρίτου, καὶ ἐν κόμαις γράμματα διδάσκειν. Ἡράκλειτόν τε μιμητὴν (1. κυρητὴν ex D.), καὶ Δημοκρίτον Ἀηρόκριτον, καὶ Ἀντίδωρον Σαινίδωρον, τοὺς τε Κυζικηνούς (Κυνικούς em. Reines.) ἐχθρούς τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοὺς διαλεκτικούς πολυφθονερούς, Πύρρωνά τε ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον. Χρύσιππος δὲ ἐξήλω αὐτὸν ἐν πολυγραφίᾳ· ὅθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ· εἰ γὰρ τι γράφαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐπιλονέεικε ποσοῦτον γράφαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ

que cor inventum pilis oblitum, multoque majus quam hominis natura patitur.

25. *Eratosthenes* Beta cognominatus est, quod summis proclivus, in omni disciplinae genere secundas teneret.

26. *Euripides* diem, quo Græci Persas proelio navali cum Xeræ commisso profligarunt, natalem habuit, Atheniensibus prosperam fortunam portendens.

27. *Euclides* Megarensis a Socratis necesse Platonem et reliquam philosophorum turbam, qui tyrannorum crudelitatem metuebant, in domum suam recepit. Hic bonum esse unum definiit multis nominibus appellatum: aliquando enim hoc dici prudentiam, quandoque deum, alias mentem vocari et hujusmodi cetera. Quæ bono adversa viderentur sustulit, ea ne esse quidem dicens. Utebatur probationibus, non his quæ per assumptiones, sed quæ per conclusiones fiunt (Diog. II, 106).

28. *Epicurus* qui proberi insimulant, eum ad Pythoclem formosum adolescentem in hæc verba scripsisse referunt: *Amabilem tuum et divinum sededo operiens ingressum* (D. X, 5): Item in libro De fine sic scripsisse: *Equidem ignoro, quid de summo bono statuam, si tollam voluptates, quas sapor ministrat, aut Veneris usus offert, aut quibus aures permulcentur* (X, 6). Ferunt eundem de Nausiphane Pyrrhonis discipulo scribere: *Hæc adduxerunt illum in tantam animi insolentiam, ut me maledictis sugillaret vocitaretque se magistrum meum*. Pulmonem quoque ipsum et indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; bajulum Protagoram et scribam Democriti, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum (sive Nugatorem) et Antidorum Sænidorum (sive Donisblandientem); Cynicos inimicos Græciæ et dialecticos nimium invidios; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat (X, 8). Emulatus est illum Chrysippus in librorum multitudine; quare eum Carneades parasitum illius librorum dicit: nam si quid Epicurus scriberet, tantundem

νησις ὑπερέειχεν, ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὸν ταύτης ἀπῆλυσεν· γενόμενος γὰρ περὶ τὰ κθ' ἔτη ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἄλλοις αὐτοῦ μηδεμίαν ἀπορροήν γενομένην ἢ ἀρρωστίαν τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινες ἀποσκόπτειν εἰς τούτον τὸν τρισάθλιον τόδε τὸ λόγιον· Ἐρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέγων, ἐν δὲ γέρονσι παῖς. Πλὴν περὶ τὸν 17 ἢ κ' χρόνον γενόμενος γράφει ταῦτα τὰ βιβλία τὰ γέγοντα θαυμάσιον, Τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες, Περὶ στάσεων βιβλίον ἐν, Περὶ ἰδεῶν λόγου βιβλία β', Περὶ Κοίτης Συρίας β'. Φιλόστρατος δὲ ὁ Ἀθήνιος ἐν ταῖς Περὶ τῶν σοφιστῶν ἀναγραφαῖς ταῦτά φησιν Περὶ αὐτοῦ· « Ἐρμογένης δὲ κτλ. (Vide Vit. Sophist. p. 575). » Λέγεται δὲ τοῦτο ὑπὸ τινων, ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ ἀνετηθήκη καὶ εὐρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ αὐτοῦ ἠδόμενα.

§ 25. Suidas. Ἐρατοσθένης, Ἀγλαῦ· οἱ δὲ Ἀρβροσίου· Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. Μετεκέρθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ εἰσέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἶδει παιδείας τοῖς ἄλλοις ἐγγίσαντα Βῆτα (τὰ βήματα codd.) ἐπεκλήθη. Οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα, ἄλλοι Πένταβλον ἐκάλεσαν. Ἐτέχθη δὲ πρὸς Ὀλυμπιάδην, καὶ ἐτελεύτησεν π' ἐτῶν γιγνόντως, ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον· οὐκ ἄλλιν Ἀρίσταρχος. Μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασίης καὶ Μένανδρος καὶ Ἀριστις. Ἐγραψε δὲ φιλόσοφα καὶ ποιήματα καὶ ἱστορίας, Ἀστρονομίαν ἢ Καταστηρίσμον (Καταστηρίγμον codd.), Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἰρέσεων, Περὶ ἀλυσίας, Διαλόγους πολλούς· καὶ γραμματικὰ συχνά.

§ 26. Cf. præter ceteros Suidas v. Εὐριπίδης: Ἐν δὲ τῇ διαβάσει Σέρβου ἐκνομορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, καὶ ἐτέχθη κατ' ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. Quæ cum verbis Nostri minus quam in ceteris locis alla concidunt.

τοῦτο πολλάκις τὰ αὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπαλθόν, καὶ ἀδιόρθωτα εἶχε τῷ ἐπιείκεσθαι, καὶ τὰ μαρτύρια τῶν αὐτῶν ἴσθαι, ὡς ἐκείνων μόνον γέμειν τὰ βιβλία. Καὶ τοῦτον φασὶ τὴν ἀρχὴν γραμματοδιδάσκαλον γεγενῆσθαι, ἔπειτα περιτυχόντα τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν αἵξαι· διὸ καὶ Τίμων οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ·

Ὑστάτος αὖ φυσικῶν καὶ κύντατος ἐκ Σάμου ἔλθων
γραμματιστακαλίδης, ἀναγωγότατος ζώνωνται.

Νοστήσας δὲ ἰδ' ἡμέρας, εἰς πύλον ἐνέβη χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ, καὶ αἰτήσας ἄκρατον ἔρρότησε, τοῖς τε φίλοις παραγγίλλας τῶν δογμάτων μαινεῖσθαι, ἐτελεύτησε. Καὶ ἴσθαι εἰς αὐτὸν ἐπιγράμμα·

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα, τοῦτ' Ἐπίκουρος
ὑστάτον εἶπε φίλοις πρῶτος (οἷσιν D.) ἀποφθίμενος.
Χαλκῆν (l. θερμῆν ex D.) εἰς πύλον γὰρ ἐσθλήσθε, καὶ τὸν
[ἄκρατον
ἔσπασεν· εἰτ' αἰδὼν ψυχρὸν ἐπισπάσαστο.

29. Ἐμπεδοκλῆς. Ἀκρωνος τοῦ ἱατροῦ τόπον αἰ-
τούντος παρὰ τῆς βουλῆς Ἀκραγαντίνων εἰς κατασκευὴν
πατρῴου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀρότητα,
παρὰ τὸν δ' Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ
ἰσότητος διαλεχθεὶς, καὶ τοιοῦτόν τι ἐρωτήσας, « Τί
δ' ἐπιγράφομεν ἐλεγείον; ἢ τοῦτο;

Ἄκρον ἱερὸν Ἀκρων' Ἀκραγαντίνων πατρός ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης »

Οὗτος ἀποστείλας τὴν νεκρὰν ἀνθρωπὸν ζῶσαν, καὶ
δοξασθεὶς θυσίαν συνετελεῖ. Παρήσαν δὲ καὶ τῶν φίλων
τινές. Μετὰ δὲ τὴν εὐωχίαν, οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες
ἀνεπαύσαντο, οἱ μὲν ὑπὸ τοῖς δένδροισιν, ὡς ἀγροῦ πα-
ρακειμένου, οἱ δ' ὅπη βούλοιντο· αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐπὶ
τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ περ κατεκέκλιτο. Ὡς δ' ἡμέρας γενη-
θείσης ἐξανέστησαν, οὐχ εὐρέθη μόνος. Ζητούμενου δὲ
καὶ τῶν οἰκετῶν ἀνακρινόμενων, καὶ φασκόντων μὴ
εἰδέναι, εἰς τις ἔρη μέσων νυκτῶν φωνῆς ὑπερμεγέθους
ἀκοῦσαι προσκαλουμένης Ἐμπεδοκλείας, εἴτα ἐξανα-
στάντα ἰωρακέναι φῶς οὐράνιον, ἄλλο δὲ μηδέν. Τῶν
δὲ ἐκπλαγέντων ἰνομήσθη δεῖν θύειν αὐτῷ καθάπερ θεῷ.
Τὴν ἄπνοιον φασὶ τοιοῦτόν τι εἶναι, ὡς τριάκοντα ἡμε-
ρῶν τρεῖς ἄπνοιον τὸ σῶμα καὶ αἶτον (l. ἀσφυκτον).
Οὗτος δ' Ἐμπεδοκλῆς πολλὰς τῶν πολιτῶν ἀπρόικους
οὔσας ἐπρόικισεν διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον· διὸ καὶ πορ-
φύραν ἀνέλαβε καὶ στρόφιον ἐπέθετο χρυσοῦν, εἴ τι
ἐμβάδας χαλκᾶς καὶ στέμμα Δελφικόν. Κόμη τε ἦν
αὐτῷ βαθεία. Καὶ παῖδες ἀκολούθοι, καὶ αὐτὸς αἰεὶ
σχυθρῶς ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἦν. Τοιοῦτος δὲ πρόηται,
τῶν πολιτῶν ἐντυχόντων καὶ τοῦτο ἀξιώσαντων οἰοῦναι
βασιλείας τινὲς παράσημον. Ὑστερον δὲ διὰ τινα πα-
νήγυριν πορευόμενος ἐφ' ἀμάξης ὡς εἰς Μεσσήνην,
ἔπεσε, καὶ τὸν μηρὸν ἐκλάσθη, καὶ νοστήσας ἐκ τούτου
ἐτελεύτησεν, ὡς φησὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνός.

scribere et Chrysippus contendebat. Atque ideo et sa-
pius eadem scriptis prodidit et quicquid in mentem ve-
niret atque inemendata reliquit propter festinationem,
totque testimonia inserit, ut his solis libri pleni esse videan-
tur (X, 26). Initio literarum elementa docuisse memo-
ratur, postea nactum Democriti scripta, curriculo ad phi-
losophiam transisse : unde Timon sic de illo :

Ultimus ex physicis et pessimu', cui Samus altrix,
grammaticæ doctor, hominumque rudissimu' longe (X, 3).

Quum quattuordecim dies aeger decubuisset, labrum æneum
calda infusa temperatum ingressus, meri poculum popo-
scit, hausitque, et presentibus amicis mandans, ut tradi-
torum dogmatum memores essent, vitam finivit. Exstatque
hoc in eum epigramma :

Hoc moriens caris Epicurus dixit amicis :
Dogmatis o memores usque valete mei !
Nam calidam ingressus pelvim prædulce meracum
hausit, deinde subit ægida regna Stygis (X, 16).

29. Empedocles. Acrone (quasi dicas Summone) me-
dico locum sibi ad construendum paternum monumentum
a senatu postulante, quod inter medicos arte præcipue ex-
celleret, in medium surrexit Empedocles et fieri prohibuit,
atque inter cetera quæ de æqualitate disseruit, ita illum
rogare cœpit : « Cujusmodi inscriberemus elegos? num hos?

Summonem summum summi patris ex Acragante
hic summus summæ collis habet patriæ (D. VIII, 63). »

Iste quum in opinionem hominum irrepasset ob restitutam
vitæ mortuam mulierem, sacrificium fecit. Aderant etiam
ex amicis nonnulli. Peracto deinde convivio, ceteri qui-
dem loco paululum digressi, alii sub arboribus (adjacebat
ager) se ad quiescendum composuerunt, alii quocumque
visum est in loco quieverunt, ipse ubi accubuerat perman-
sit. Mane autem facto e somno excitis ceteris solus ipse
reperitus non est. Facta autem diligenti inquisitione e servis
qui rogabantur negabantque se scire, unus affuit qui di-
ceret se nocte media ingentem exaudisse vocem Empedo-
clem vocantem, tum vero ubi surrexisset, cælestem vidisse
lucem, nihil aliud. Attonitis rei miraculo omnibus, placuit
illi ut deo rem divinam fieri oportere (D. VIII, 67). Porro
quod de exanimi muliere fertur miraculum, ejusmodi esse
perhibent, ut illa triginta diebus absque spiritu pulsusque
motu corpus integrum conservaverit (VIII, 61). Empedo-
cles multas puellas populares suas indotatas ex privatiis
opibus dote locupletavit : propterea etiam purpuram
sumpsit et aureo strophio usus fuit, ac crepidas æreas in-
dult, et vittam Delphicam. Capillus illi erat promissus;
pueros alebat assecras, ipse severitatis semper plenus in
uno eodemque tenore perseverabat; sic in publicum pro-
dibat, civibus ipsi occurrentibus, atque admirantibus hoc
tanquam imperii cujusdam insigne. Postremo ad festum
solenne dum curru invecius Messanam petit, prolapsus
crus perfregit, unde contracto morbo decessit, ut Neanthæ
Cyzicenus literis consignavit (VIII, 73).

Z.

30. Ζήνωνα τὸν Κιττιέα θαύμαζεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς ἰρωτηθεὶς δὲ, διὰ τί θαυμάζει αὐτὸν, « Ὅτι, ἔφη, πολλῶν καὶ μεγάλων δεδομένων αὐτῷ ὑπ' ἑμοῦ οὐδέποτε ἔχουσι οὐδέ τι ταπεινὸς ὤφθη. » Οὗτος πρὸς τὸν καλὸν εἰπόντα, ὅτι οὐ δοκεῖ [αὐτῷ] ἱρασθῆσθαι ὁ σοφὸς, « Οὐδὲν ἀθλιώτερον, ἔφη, ἢ μὲν ἵσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἱρασθῆσόμεθα. » Τοῦτου λέγοντος, ὡς οὐ λυπηθήσεται ὁ σοφὸς, διὰπειραν βουλευθεὶς λαβεῖν ὁ βασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐποίησεν αὐτῷ πλαστῶς ἀγγεῖλαι, ὡς εἴη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τῶν πολεμίων ἀφ' ἡρημένα, καὶ ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες τοῦ δὲ σκυθρωπάσαντος, « Ὅρᾳς, ἔφη, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ πλοῦτος ἀδιάφορον. »

31. Ζήνων ὁ Ἐλεάτης εἶπε κόσμον εἶναι, κινόν τε μὴ εἶναι· γιγνῆσθαι δὲ τὴν τῶν ὑδάτων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολὴν γένεσιν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι, καὶ ψυχὴν χρῆμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων, κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. Τοῦτόν φασι λοιδορούμενον ἀγανακτῆσαι, αἰτιασαμένου δὲ τινος φάναι· « Εἰ μὴ, λοιδορούμενος προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. »

H.

32. Ἡράκλειτος ὑδέρῳ περιπεσὼν εἶπε τοῖς ἰατροῖς, εἰ τις δύναιτο ἐντερα ταπεινώσαι, ὑγρόν τ' ἐξερᾶσαι· ἀπεικόντων δὲ, ἔθηκεν ἑαυτὸν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἐκέλευσε τοὺς παῖδας βολβίτοις καταπλάττειν. Οὕτω δὲ κατατεινόμενος, μὴ δυνήθεις ἀποσπᾶσαι τὰ βολβίτια, ἔμεινε καὶ διὰ τὴν μεταβολὴν ἀγνοηθεὶς κυνόβρυτος γέγονεν. Οὗτος οὐδενὸς ἔχουσεν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφη οἰκίσσασθαι καὶ μαθεῖν πάντα παρ' ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα·

Πολλάκις Ἡράκλειτον θαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν
ὤδε διαντήσας εὐσμορᾶς εἴτ' ἔθανε.

Σῶμα γὰρ ἀρδύσσα κακὴ νόσος ὕδατι φέγγοι·
ἔσβειν ἐν βλεφάροις καὶ σκότον ἡγάγετο.

Οὗτος τὴν οἴησιν ἱερὰν νόσον εἶπε, καὶ τὴν δρασιν ψεύδεσθαι, πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. Σαφῶς δὲ οὐδὲν ἐκτίθεται. Γίνεσθαι τε πάντα κατ' ἐναντιότητα, καὶ εἶναι τὰ ὅλα ποταμοῦ εἴη. Περιεράνθαι τε τὸ πᾶν, καὶ εἶναι κόσμον ἕνα· γινῆσθαι τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς, καὶ πάλιν ἐκπυρῶσθαι κατὰ τινὰς περιόδους ἐναλλάξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα, καὶ τοῦτο γίνεσθαι καθ' εἰμαρμένην τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πολεμον καὶ ἔριν· τὸ δὲ ἐπὶ τὴν ἐκπύρωσιν, ἑμολογίαν καὶ εἰρήνην. Καὶ τὴν μεταβολὴν, ὁδὸν ἀνω καὶ κάτω· τὸν τε κόσμον γίνεσθαι κατ' αὐτὴν πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραινέσθαι, συνιστάμενόν τε γίνεσθαι ὑδατος, πηγνύμενον δὲ τὸ ὑδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι, καὶ ταύ-

Z.

30. Zenonem Cittiensem admirabatur Antigonus rex, qui, interrogatus cur tantopere illum in honore haberet, « Quod, inquit, quum illi a me multa et magna data sint, nunquam neque elatior factus est neque humilis apparuit (Diog. VII, 15). » Cuidam formoso dicenti, sibi non videri amaturum sapientem, « Nihil, ait, vobis formosius esset infelicius, nisi nos in amore essemus (VII, 21). » Hic dicere solebat, in sapientem non cadere moerorem : cujus dicti constantiam periclitari volens rex Antigonus subornavit qui falso illi nuntiaret agros ipsius ab hostibus direptos, uxorem cum liberis abductam : quem quum rex vultu dejecto moerum animadvertisset, « Viden », inquit, divitias non esse ex his rebus, quibus neutram in partem moveri debeamus » (VII, 36)!

31. Zeno Eleates dicebat, mundum esse, vacuum non esse, universi naturam conflatam esse e calido, frigido, humido et sicco, mutuas operas inter se mutando tradentibus : homines e terra ortum ducere : animam esse miscellam, e praedictis concinnatam, nullo omnium prevalente, aut exsuperante. Aiunt convicio verberatum ira exarsisse : quod quum alius illi vitio vertisset, respondisse : « Si contumelia vexatus id dissimulavero, ne tum quidem, quum laudabor, voluptatem capiam. »

H.

32. Heraclitus aqua intercute correptus medicos rogavit, num quis intestina comprimere et humorem exinanire posset : illis insitiantibus, soli ferventi se exposuit, jussis pueris ut se limo bubulo oblincerent : eo pacto expressus porrectusque quum finum duratum deripere non valeret, permansit, ignoratusque ob insignem mutationem, a canibus laniatus est (Diog. IX, 4). Nullius auditor exstitit, seque suo Marte investigasse didicisseque omnia professus est. Exstat in eum tale epigramma :

Mecum Heraclitum mirabar atque quod olim
sic vitam infelix hausit et inde obili.

Nam malus ossa rigans et aquosus corpora languor,
extincto inveniit lumen : mox tenebras (D. IX. 4).

Tale arrogantiam sacrum morbum nominabat : visum dicebat fallacem esse ; ignem elementum esse ignisque vicissitudine constare omnia, tum raritate tum densitate genita. Aperte vero nihil explicat. Fieri que omnia per contrarietatem et fluminis in modum omnia fluere. Finitumque esse hoc universum et unum esse mundum : eumque ex igne nasci et rursus per quosdam ambitus conflagrare, idque per vices in perpetuum : id autem falso fieri. Ex his vero quae contraria sunt id quidem quod ad generationem adducat vocari bellum et contentionem ; quod autem ad conflagrationem, concordiam et pacem. Mutationem quoque viam esse sursum deorsumque ducentem, secundum quam fieri mundum. Densatum quippe ignem liquescere coactumque aquam fieri, concretam vero aquam in humum verti : et

την ὁδὸν εἶναι ἐπὶ τὸ κάτω. Πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν γινέσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ, σχιζὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός. Γίνεσθαι δὲ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἃς μὲν λαμπρὰς καὶ καθαρὰς, ἃς δὲ σκοτεινὰς. Αὕξεισθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ἀπὸ τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ἀπὸ τῶν ἐτέρων. Τὸ δὲ περιέχον ὁποῖόν ἐστιν, οὐδ' ὅλοι· εἶναι μὲντοι ἐν αὐτῷ σκάρας ἐπιστραμμένας κατὰ κοῖλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροιζομένας τὰς λαμπρὰς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας, ἃς εἶναι τὰ ἀστρα. Λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου φλόγα καὶ θερμοτάτην. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἀστρα πλέον ἀπείχουσιν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἔττον λάμπουσιν καὶ θάλπειν. Τὴν δὲ σελήνην προσγειοτέραν εἶσαν μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου. Τὴν μὲντοι ἡλίον ἐν διδυγεῖ καὶ ἀμιγεῖ κτεῖσθαι, καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν. Ἐκλείπειν τε καὶ ἡλίον καὶ σελήνην ἄνω στραφομένων τῶν σκαφῶν. Τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματισμοὺς γίνεσθαι στραφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκάφης. Ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὥρας ἐτεῖους καὶ ἐνισυτούς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις. Τὴν μὲν γὰρ λαμπρὰν ἀναθυμίασιν φλογωθείσαν ἐν τῇ κύκλῳ τοῦ ἡλίου, ἡμέραν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσαν, νύκτα ἀποτελεῖν. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμπροῦ τὸ θερμὸν αὐξάνομενον, θέρος ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάσαν χειμῶνα ἀπεργάζεσθαι. Περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνεται ὁποῖα ἐστί. Φέρονται δὲ εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα τὰδε·

Ἡράκλειτος ἐγὼ· τί μ' ἄνω κάτω Παιετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δ' ἐμ' ἐπισταμένοις.
Εἰς ἐμοὶ ἄνθρωπος τριμύριοι, οἱ δ' ἀνάρημοι
οὐδεῖς. Ταῦτ' αὐτῷ καὶ παρὰ Φερσεφόνη.

Ἄλλο·

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐκ' ὁμαλὸν εἴλεε βίβλον
τοῦρεσι· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός·
ὄρη καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἦν δὲ σε μύσσης
εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἡλίου.

Λαμπρὸς δὲ [ἐνίοτε] ἐν τοῖς συγγράμμασι καὶ σαρῆς, ὥστε καὶ τὸν νοθέστατον ῥαδιῶς γινώσκει, καὶ διάγραμμα ψυχῆς λαβεῖν· ἢ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἐρμηνείας ἀσύγκριτον.

Θ.

33. Θεόδωρος δ' κληθεὶς ἄθεος, εἶτα θεός, παντάπασιν ἀνῆρει τὰς περὶ θεῶν δοξάς. Τέλος δὲ ὑπελάμβανε χαρὰν καὶ λύπην, τὴν μὲν ἐπὶ φρονήσει, τὴν δὲ ἐπὶ ἀρροσύνῃ· ἀγαθὰ δὲ φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, κακὰ δὲ τῆς ἐναντίας εἴης· μίση δὲ ἡδονὴν καὶ πόνον. Ἀνῆρει δὲ καὶ φιλίαν, διὰ τὸ μῆτε ἐν ἀρροσίᾳ αὐτὴν εἶναι, μῆτε ἐν σοφοῖς. Τοῖς μὲν γὰρ τῆς χρείας ἀναιρεθείσης καὶ τὴν φιλίαν ἐκποδὸν εἶναι· τοὺς δὲ σοφοὺς αὐτάρχεις ὑπάρχοντας μὴ δεῖσθαι φίλων. Ἐλεγε δὲ καὶ εὐ-

hanc esse deorsum ducentem. Humum ipsam denno lique-scere atque ex ea fieri aquam, ex hac autem reliqua : ferme omnia enim ad evaporationem eam refert quæ ex mari fit. Hæc autem sursum ducens via est. Porro evaporationes ex terra fieri et mari, alias quidem lucidas et liquidas, alias vero occultas. A lucidis ignem, a reliquis humorem incrementa capere. Aerem vero cujusmodi sit non significat : esse tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus convenientes evaporationes lucidas efficere flammam, quæ sint sidera. Esse autem lucidissimam calidissimamque solis flammam : namque astra cetera a terra remotiora esse atque ideo minus lucere minusque calefacere ; lunam, quæ terræ vicinior sit, non per liquidum locum deferri. Solem in suo splendore nulli admixtioni obnoxium durare, et modico a nobis intervallo distare : ex eo igitur magis calefacere atque illustrare. Deficere item solem ac lunam quum scaphæ ad superiora vertantur : menstruasque figuras lune fieri, dum ejus sensim vertitur scapha. Diem item ac noctem et menses et tempestates et annos, pluvias et ventos et his similia secundum evaporationes varias fieri. Nam lucidam evaporationem in solis circulo inflammata diem facere ; contrariam vero, ubi obtinuerit, efficere noctem ; item ex lumine calorem auctum æstatem efficere ; ex tenebris humorem abundantem hiemem operari. De terra cujusmodi sit nihil enuntiat (Diog. IX, 8-11). Exstant in eum hæc epigrammata (IX, 16) :

Heraclitus ego : quid me vexatis inepti ?
Non vos, sed doctos iam grave querit opus.
Unus homo est nobis ter mille, sed innumerati
nemo. Vel in Stygis hæc ego dico locis.

Aliud hocce :

Noli Heraclitum rapido percurrere cursu :
est via difficilis, luce papyrus eget.
At si doctus in hæc te duxerit atria vates,
cuncta videbuntur lucidiora die.

Clare interdum et aperte in suo opere loquitur, ut vel tardissimo cuique facilis sit ad intelligendum klenque animi quandam elationem sentiat : concinnitas quoque stilis et gravitas incomparabilis est (IX, 7).

TH.

33. Theodorus cognomento dictus ἄθεος (impious), postea θεός, opiniones de diis penitus sustulit. Finem bonorum et malorum putabat esse gaudium et merorem ; alterum constare prudentia, alterum stultitia. Bona esse prudentiam atque iustitiam ; mala vero contrarios habitus ; media voluptatem et dolorem. Sustulit et amicitiam, quod ea neque insipientibus adsit neque sapientibus. In illis enim sublato usu amicitiam quoque evanescere : sapientes vero quum

λογον εἶναι τὸν σπουδαῖον [μὴ] ἐξαγαγεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτὸν, οὐ γὰρ ἀποβάλλειν τὴν φρόνησιν ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων ὠφελείας· εἶναι τε πατρίδα τὸν κόσμον. Καὶ κλέψαι τε καὶ μοιχεύειν καὶ ἱεροσυλῆσαι ἐν καιρῷ· μηδὲν γὰρ τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι, τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης αἰρομένης, ἣ σύγκαιται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συναχῆς. Οὗτος ἐκινδύνυσέ ποτε εἰς Ἄρειον πάγον ἀχθῆναι, εἰ μὴ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς αὐτὸν ἔρρύσατο· οἱ δὲ φασὶ καὶ κώνειον αὐτὸν πσιῖν καταδικασθέντα.

34. Θεόδωρος ἄλλος, Σάμιος, συνεβούλευσεν ἀνθρακας ὑποτιθεῖναι τοῖς θεμελίοις τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ. Καθύγρου γὰρ ὄντος, ἔρη, τοῦ τόπου, τοὺς ἀνθρακας τὸ ξυλῶδες ἀποβαλόντας, αὐτὸ τὸ στερεὸν ἀπαθὲς ἔχειν ἔδωκε.

35. Θεόφραστος. Λέγεται εἰς τὴν Θεοφράστου διατριβὴν φοιτᾶν μαθητὰς πρὸς δισχιλίους.

I.

36. Ἴππασος ὁ Μεταποντῖνος λέγει, χρόνον ὠριμένον εἶναι τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς, καὶ πεπερασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ δεικνύον.

K.

37. Καρνεάδου Λίβυος φιλοσόφου τελευτήσαντος, ἡ σελήνη ἐξέλιπε καὶ ὁ ἥλιος ἀμυδρὸς ἐγένετο.

38. Κράτης καὶ Πολέμων οὕτως ἐφιλείτην ἀλλήλω, ὥστε καὶ ζῶντες οὐ μόνον τῶν αὐτῶν ἥστην ἐπιτηδεύματων, ἀλλὰ καὶ μέχρι σχεδὸν ἀνακνοῆς ἐκωμωίσθησαν ἀλλήλοις, καὶ θανόντες τῆς αὐτῆς ταφῆς κοινωνεῖτην. Ἐνθεν καὶ Ἀρκεσίλαος μετελθὼν παρὰ Θεοφράστου πρὸς αὐτοὺς, λέγειν, ὡς εἴεν θεοὶ τινες ἢ λαίφανα τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους. Καὶ γὰρ ἥστην οὐ φιλοδημῶδες, ἀλλ' ὅλον Διονυσόδωρόν ποτε τὸν ἀλητὴν φασὶν εἰπεῖν, σιμνυνόμενον ἐπὶ τῷ μηδὲν τῶν χρομμάτων αὐτοῦ μήτ' ἐπὶ τριήρους μήτ' ἐπὶ κρήνης ἀκηκοῖναι, καθάπερ Ἰσμηνίου.

39. Κράντωρ ὁ Σολεὺς θαυμάζειν Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες [εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ] τραγικῶς καὶ συμπαθῶς γράψαι, καὶ προεφέρετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου·

Οἶμοι. — Τί δ' οἶμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν.

Ἦν δὲ δεινὸς ὀνοματοποιῆσαι· ποιητοῦ γοῦν τινος ἐκίρης μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους εἶπε, καὶ τὰς Θεοφράστου θέσεις ὁστρέως γεγράφθαι.

40. Κλεάνθης ὁ μαθητὴς Κράτητος τοσοῦτον γέγονε φιλόπονος, ὥς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς προσαγορευθῆναι· μὴ ἔχων γὰρ εἶεν τραφεῖν, τὰς μὲν νύκτας ἔντλει ὕδωρ μισθοῦ, μεθ' ἡμέραν δὲ τοῖς μαθήμασιν ἐσχολάζεν, ὅθεν ἐπωνομάσθη Φρεάντλης. Οὗτος τὸ ἀπὸ τοῦ κόπου αὐτοῦ συναχθὲν κέρμα εἰς μέσον ποτὶ ἀγα-

libi ipsis sufficiant, amicis non indigere. Rationali convenire dicebat prudentem virum non se ipsum pro patria morti oblicere: neque enim pro insipientium commodis amittendam esse prudentiam. Esseque patriam mundum. Furto quoque et adulterio et sacrilegio, quum tempestivum erit, usurum sapientem. Nihil quippe horum turpe natura esse, si tollatur vulgaris de his opinio, quae ad compescendos stolidos constitit (D. II, 86, 97 sq.). Iste aliquando periculum adlit, ut in Arcopagum pertraheretur, nisi Demetrius Phalereus eum discrimini exemisset. Sunt qui dicant, illum etiam cicutam hausisse iudicio condemnatum (D. II, 101).

34. Theodorus alter Samius consultit, ut templi Ephesini fundamentis carbonibus substernerentur, quod loco uliginoso carbonibus lignea exuli natura soliditatem acciperent aquis inexugnabilem (D. II, 104).

35. Theophrastus. Hujus ludum frequentasse ad bis mille auditores dicuntur (D. V, 37).

HI.

36. Hippasus Metapontinus dicebat, statum esse interitus mundi tempus, ipsumque universum certis finitum esse terminis, motuquo sempiterno ceteri (D. VIII, 84).

C.

37. Carneade Libyco philosopho e vita discedente, luna defecit et sol tenebris obscuratus est (D. IV, 64. Suidass. v.).

38. Crates Atheniensis et Polemon ita mutuo se invicem amore complexi sunt, ut vivi non iisdem modo studiis dediti essent, verum etiam usque ad extremum paene spiritum inter se mores conformarent, ac mortui communi sepulcro tumularentur. Unde et Arcesilas a Theophrasto ad eos divertens dicere solebat, illos esse deos quospiam et aurei saeculi reliquias: neque enim vulgi applausum quærebant, sed Dionysodori tibicinis similes erant, quem gloriatum accepimus, quod suos modos ad lyram pulsos nemo unquam inaudisset in triremi aut apud fontem, quemadmodum Ismeniae Thebani (Diog. IV, 21. 22).

39. Crantor Solensis admiratione Homeri atque Euripidis tenebatur, dicens arduum esse servata communis sermonis lege tragice scribere et affectus movere, proferebatque versiculum hunc ex Bellerophonte:

Eheu! — Quid eheu? humana nos passi sumus.

In fingendis vocabulis mire felix erat; itaque poetae cujusdam versus blattis refertos esse dixit, et Theophrasti quaestiones testa fuisse exaratas (D. IV, 26).

40. Cleanthes, Cratetis discipulus, ita ad labores impiger fuit, ut Hercules alter nominaretur: nam quum deesset illi unde victum quæreret, nocturno tempore hauriebat a puteo aquam mercede, interdiu disciplinis gravioribus vacabat; unde pro Cleanthe Phreantiles seu pulcorum exantlator cognominatus est. Iste, prolata in medium familia-

§ 40. De Cratele Cleanthis magistro nihil habet Laertius. Suidas vero: Κλεάνθης... μαθητὴς Κράτητος, εἰτα Ζήνωνος. Quae ex Hesychii Onomatologo petita sunt. V. reliqua ap. Suidam.

γόν τῶν γνωρίμων, ἔφη· « Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιο· οἱ δὲ ἔχοντες ὅθεν τρέφονται, παρ' ἑτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμένως φιλοσοφοῦντες. » Εἰπόντος τινός, Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, « Παῦσαι, ἔφη, καὶ μὴ ψέγε, εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθήκον ἀναιρεῖ, τοῖς γοῦν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ. » Καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, « Οὐ κολακεύομαι, » φησί· πρὸς δὲ Κλεάνθης, « Ναὶ [σα] κολακεύω, φησί, φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ ποιεῖν. » Ἐρωτῶντός τινος, τί ὑποθήσεται τῷ υἱῷ, ἔφη· « Τὸ τῆς Ἠλέκτρης,

Σίγα, σίγα, λευκὸν (l. λεπτὸν) ἰχνος... »

Σωσίθεον τὸν ποιητὴν ὑδρίσαντα αὐτὸν, καὶ μετανοήσαντα προσήκατο, εἰπὼν ἄτοπον εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρομένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δ' ἐπὶ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν.

A.

41. Λεύκιππος δ' Ἐλεάτης εἶπεν ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα, καὶ εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν· τὸ τε πᾶν εἶναι κενόν, καὶ πλήρες σωμάτων· τοὺς τε κόσμους γίνεσθαι, σωμάτων εἰς τὸ κενὸν ἐμπίπτοντων καὶ ἀλλήλοις περιπλεκόμενων. Ἐκ τε τῆς κινήσεως κατὰ αὐξήσιν γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. Φέρεσθαι δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ παρὰ τὴν σελήνην· τὴν γῆν ὀχεῖσθαι περὶ τὸ μέσον δινουμένην σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. Πρῶτός τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. Τὸ πᾶν ἄπειρόν φησι, τούτου δὲ τὸ μὲν πλήρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. Καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε [ἐκ τούτων] ἀπείρους εἶναι, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα. Γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτως· φέρεσθαι κατ' ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν, ὅπερ ἀθροισθέντα μίαν ἀπεργάζεσθαι δίνην, καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια· ἰσορρόπων δὲ διὰ τὸ πλῆθος μηκέτι δυναμένων περιτρέψασθαι, τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν, καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἀλλήλοις, καὶ ποιεῖν πρῶτόν τι σύστημα σφαιροειδές. Τοῦτο δὲ οἷον ὑμένα ὑφίστασθαι, περιέχοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα σώματα, ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντίρρυσιν περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι τὸν περίῃ ὑμένα, συρρεόντων δὲ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπίφυσιν τῆς δίνης. Καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμεινόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. Αὐτόν τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἷον ὑμένα αὐξέσθαι, κατὰ τὴν ἐπικράτησιν (ἐπέκρυσιν D.) τῶν ἔξωθεν σωμάτων· δίνη τε φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιφύσῃ, ταῦτα ἐπικτῆσθαι· Τούτων δὲ τινα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα, τὸ μὲν πρῶτον κάθυγρον καὶ πηλῶδες, ξηρανθέντα δὲ καὶ περριζόμενα σὺν τῇ τοῦ ὁλοῦ δίνῃ, εἴτ' ἐκπυρῶθέντα τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν. Εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου

rium cœlum pecunia, quam labore coegerat, « Cleanthes, inquit, si velit, etiam alteri Cleanthi victum ministrare queat, quum hi, quibus abunde est unde alantur, ab aliis adversus vitæ necessaria expetant, quamvis remisse philosophantes. » Quum quidam dixisset, Arcesilaum ab officio discedere, respondit : « Desine maledicere : etsi namque contra officium loquitur, re tamen ipsa illud stabilit. » Tum Arcesilas : « Adulationem, inquit, non recipio. » Subiecit Cleanthes : « Scilicet adulor tibi, qui aliud loqui te, aliud præstare dixi. » Interroganti cuidam, quid potissimum filio locularetur atque præciperet, illud inquit Electus :

Sile, sile, tenue vestigium...

Sositheum poetam convicium ipsi ingerentem et penitentia ductum recepit in gratiam, dictitans absurdum fore, si, quum Liber pater et Hercules a poetis ludibrio habiti non incandescant, ipse ob levem offensam et maledictum succenseret (D. VII, 168. 170-173).

L.

41. Leucippus Eleates dicebat, cuncta esse infinita, et in se ipsa invicem commutari : item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis, atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem juxta lunam majorem in orbem ferri : terram veli ac circa medium verti ; figuramque illius tympano similem esse. Primus hic atomos principia esse statuit. Universum quidem infinitum ait : hujus partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa statuit, mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Cigni vero mundos in hunc modum : ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum, eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cujus impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quæ sunt sui similia petant. Ceterum æquilibra quum ob multitudinem minime jam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi cribro excussa ; cetera considerare et innexa atque in se implicata invicem concurrere, atque ea concursione primum quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti membranam subsistere, continentem in se omnigena corpora : quæ dum secundum medii reluctationem circumvolvuntur, tenuem quæ circa est membranam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attactum : atque ita ortam esse terram, commanentibus quæ semel in medium injecta erant. Ipsumque rursum continentem membranæ instar augeri secundum externorum influentiam corporum : et quum vertigine fertur, quæcumque attigerit ea acquirere. Ex his quardam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac lutram, exsiccata vero et circumacta cum totius vertigine, deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis

κύκλον ἐξοίετον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγαιώτατον, τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων ὄντων. Καὶ πάντα μὲν τὰ ἀστρα πυροῦσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι, τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν. Ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην*, τῷ κακίσθαι τὴν γῆν πρὸς μισημέριαν. Τὰ δὲ πρὸς ἄρκτω ἀί τε νίφισθαι καὶ κατάψυχρα εἶναι καὶ πήγνυσθαι. Τὸν [μὲν] ἥλιον ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς, διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. Εἶναι δὲ, ὥσπερ γενέσεις κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις [καὶ πθοράς] κατὰ τινα ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν [οὐ] διασαφεῖ.

M.

41. Μενέδημος δ' Ἐρετριεὺς ἀρχιτέκτονος υἱὸς ἦν, [adde e Diog. οἱ δὲ καὶ σκηνογράφον αὐτὸν εἶναι φασιν, καὶ μαθεῖν ἐκάτερα τὸν Μενέδημον]. ὅθιν γραψαντος αὐτοῦ ψήφισμά τι καθήφατό τις Ἀλεξίνειος, εἰπὼν, ὡς οὔτε σκηνὴν οὔτε ψήφισματα προσήκει τῷ σοφῇ γράφειν. Περπαθεὶς δὲ φρουρὸς ὑπὸ τῶν Ἐρετρίων εἰς Μέγαρον, ἀνῆλθεν εἰς Ἀκαδημίαν πρὸς Πλάτωνα, καὶ θηραθεὶς κατέλιπε τὴν στρατείαν. Ἦν δὲ σεμνὸς ἱκανῶς, ὅθιν αὐτὸν Κράτης παρωδῶν φησὶ

Φιλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην, καὶ ταῦρον Ἐρέττην.

Ὁ δὲ Τίμων οὕτω·

Λῆρον ἀναστήσας ὀργυρμένους ἀπροσιδόμεβα.

Οὕτω δ' ἦν σεμνὸς, ὡς Εὐρύλοχον τὸν Κασσανδρεὺς μετὰ Κλεῖπιδου Κυζικηνοῦ μεираκίου κληθέντα ὑπ' Ἀντιγόνου, ἀντειπεῖν φοβεῖσθαι γάρ, μὴ Μενέδημος αἰσθοίτο· ἦν γὰρ ἐπικύπτῃς καὶ παρρησιαστής. Ἀντιγόνου συμβουλευομένου, (τί εἴποι,) εἰ ἐπὶ κῶμον ἀφίκετο, σιωπήσας τὰ ἄλλα, μόνον ἐκέλευσεν ἀπαγγεῖλαι, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἐστὶ. Πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκαίως, ἠρώτησεν, εἰ ἀγρὸν ἔχει· φήσαντος δὲ καὶ ἀμύπηστα κτήματα, « Πορεύου τοίνυν, ἔφη, κακείνων ἐπιμελοῦ, μὴ συμβῇ σοι καὶ ταῦτα διαρθεῖραι, καὶ κομψὸν ἰδιώτην ἀποδαλεῖν. » Πρὸς τὸν εἰπόντα πολλὰ τὰ ἀγαθὰ, ἐπύθετο πόσα τὸν ἀριθμὸν, καὶ εἰ νομίζοι πλείω τῶν ἑκατόν. Ἦν δὲ καὶ ἐκκλητὴς καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος· οὔτε γὰρ τάξιν τινὰ ἦν παρ' αὐτῷ βλέπειν, οὔτε βάρβαρον κύκλον διέκειτο, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἕκαστος ἔτυχε περιπατῶν ἢ καθήμενος ἔχουε, καὶ αὐτοῦ τοῦτον τὸν τρόπον διακειμένου. Κράτης δὲ ποτε περισταμένου αὐτὸν, καὶ καθάπτομένου εἰς τὸ ὅτι πολιτεύεται, ἐκέλευσέ τισιν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβαλεῖν αὐτόν· τὸν δὲ μηδὲν ἤττον τηρεῖν παρόντα καὶ ὑπερχύποντα Ἀγαμεμνόνειόν τε καὶ Ἥγησιπολιν ἀποκαλεῖν. Ἦν δὲ πῶς ἡρέμα καὶ δαισιδαιμονέστερος. Σὺν Ἀσκληπιάδῃ γοῦν ποτὲ κατὰ ἄγνοιαν ἐν πανδοκείῳ κρεάτων ριπτομένων φαγὼν, ἐπεὶ μάθοι, ἐναυτία τε καὶ ὤχρια, ὥς Ἀσκληπιάδης ἐπετίμησεν αὐτῷ ὡς οὐδὲν, εἰπὼν, ἡνώχλησεν αὐτῷ τὰ

circulum externum, lunae vero terrae proximum, ceteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere, solem vero inflammari a sideribus; lunam autem exiguum ignis partem capere. Solem lunamque deficere* quod terra ad meridiem vergat; quae ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concreescere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero frequenter, quod sint impares eorum orbes. Porro ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quae cujusmodi sit non declarat (Diog. IX, 30-33)

M.

42. Menedemus Eretriensis architecti filius fuit. Alii tabernas pinxisse referunt, et utrumque didicisse Menedemum. Quocirca quum decretum quoddam tulisset, reprehensus est a quodam de schola Alexini, qui negabat oportere sapientem tabernam pingere (γράφειν) aut plebiscitum. Missus ab Eretriensibus in praesidium Megara, itabat ad Platonem in Academiam, a quo captus a militia destitit (D. II, 125). Menedemus insigni gravitate fuit; unde eum Crates parodia ridens ait:

Philasiumque Asclepiadem taurumque Eretresem.

Timon autem sic:

Fastoso vultu pugnas exorsus inanes.

Erat autem ea severitate, ut Eurylochus Cassandreus ab Antigono ad cornam vocatus cum Cleippide Cyziceno adolescente recusaverit: metuere enim ne id Menedemus resciret. Erat enim acer in reprehendendo ac liberi oris (II, 126). Consultanti Antigono an comessatum iret, hoc illi solum renuntiari jussit, eum esse regis filium. Stupidum quendam nescio quid nihil ad rem dicentem interrogavit an villam haberet; et quum ille multa se habere praedia dixisset, « Abi igitur, inquit, atque ea cura, ne accadat ut et agri corrumpantur et homo scitus futurus modo a philosophiae studio abstineat (II, 128). » Dicente quodam multa esse bona, rogat quot numero, et an pulet plura esse quam centum (II, 129). Erat deflectens a more parumque satagens rerum quae ad scholam pertinerent: neque ullum apud illum, ut fieri solet, ordinem vidisses; neque subaellia erant per gyrum disposita, sed quo quisque loco forte deambulabat aut stabat, ibi audiebat, atque idem ipse faciebat (II, 130). Quum ei aliquando Crates convicium faceret et quod ad rempublicam accessisset increparet, eum in carcerem conjici jussit: at ille nihilo minus observabat praetereuntem, et fenestra prospectans Agamemnonis aemulum et Hegesipolim (civium dominum) appellabat. Erat idem paulo religiosior ac pronior in superstitionem. Comederal aliquando cum Asclepiade in caupona carnes projectas imprudens: id quum animadvertisset, nausea pallorque turbabatur, donec illum Asclepiades objurgans non carnes di-

κρέα [ἀλλ' ἢ περὶ τούτων ὑπόνοια]. Ἦν δὲ φιλυπόδοχος, καὶ διὰ τὸ νοσιῶδες τῆς Ἐρετρίας πλείω συνάγων συμπόσια. Προσεῖχε δὲ Ὀμήρῳ καὶ τοῖς μελικοῖς, εἴτα Σοφοκλεῖ καὶ Ἀχαιοῖ, ὧ καὶ τὸ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ τὸ πρωτεῖον ἀπεδίδου. Πρὸς γοῦν τοὺς ἀντικολιτευομένους ταῦτα προσέφερετο·

Ἥλίσκετ' ἀρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς,
καὶ πρὸς χελώνης αἰτὸς βραχεὶ χρόνῳ.

Ταῦτα δὲ ἴσθιν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης· ὥστε προσπατοῦσιν οἱ λέγοντες, αὐτὸν μηδὲν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Εὐριπίδου Μηδείας. Στῖλποννα ἐπαινῶν ἄλλο μὲν οὐδὲν εἶπε, πλὴν ὅτι εὐθυρίος. Ἐν δὲ ταῖς ζητήσεσιν ὧδε μάχιμος ἦν, ὡς ὑπώπια φέρων ἀπῆει. Οὕτω δὲ ἦσαν οὗτος καὶ Ἀσκληπιάδης φίλοι, ὥστε Ἀρχεπόλιδος τρισχίλις αὐτοῖς διαγράψαντος, στηριζομένους περὶ τοῦ τίς δεύτερος ἀρῇ, μηδέτερον λαβεῖν. Ἐγῆμαν δὲ γυναῖκας, Ἀσκληπιάδης μὲν τὴν θυγατέρα, τὴν δὲ μητέρα Μηνίδημος· καὶ πειθὴ ἐτελεύτησε τῷ Ἀσκληπιάδῃ τὸ γύναιον, ἔλαβε τὸ τοῦ Μενεδήμου· ἐκείνός τε αὐτὴν, ἐπειδὴ προύστη τῆς πολιτείας, πλουσίαν ἐγῆμαν· ἐπέστρεψε μὲντοι τὴν τῆς οἰκίας διοίκησιν τῇ προτέρᾳ γυναικί. Τὰ δὲ συμπόσια οὕτως ἐποιεῖτο· προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν ἐς ὃ βραδείως ἦν τῆς ἡμέρας, ἐπειτὰ τις ἐκάλει τοὺς παργενομένους, καὶ αὐτοὺς ἤδη δεδειπνηκότας· ὥστε, εἴ τις ἔλθοι θᾶπτον, ἀνακάμπτων ἐκυνθάνετο τῶν ἐξόντων, τί εἴη παρακαίμενον, καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. Εἰ μὲν οὖν λάχανον ἦν ἢ τάρικον, ἀνεχώρουν, εἰ δὲ χρεᾶδιον, εἰσῆσαν. Ἦν δὲ τοῦ μὲν θέρους ψίαθος ἐπὶ τῶν κλινῶν, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον, προσκεφάλαιον δ' αὐτῷ φέρειν ἔδει. Τό τε περιγόμενον ποτήριον οὐ μῆζον κοτυλιαίου· τράγημα θέρμος ἢ κύσμος, ἴσθι δ' ὅτε καὶ τῶν ὠρίων ἄπιος ἢ ροιᾶ ἢ ὄρναι (ἰ. ὠχροί) ἢ νῆ Δι' ἰσχάδες. Λυκόρρων δὲ γράψας αὐτοῦ ἐγκώμιον, περὶ τούτου φησὶν·

Ὡς ἐκ βραχείας δεξιὸς ἢ βαιὰ κύλιξ
αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγῃμα δὲ
ὃ σωφρονιστὴς τοῖς φιληκόοις λόγος.

Τοῦτόν φασι τυράννων πολλάκις ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα· φοιτᾶν γοῦν καὶ πρὸς Ἀντίγονον, καὶ βούλεσθαι ἐλευθερῶσαι πάλιν αὐτήν· τοῦ δὲ μὴ εἰκόντος, ἐπ' ἀθυμίας ἀσπτήσαντα ἐπὶ τῆμερῶν τὸν βίον μεταλλάξαι.

42. Μέλισσος εἶλετο τὸ πᾶν ἀπειρον εἶναι, καὶ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἐν ὁμοίῳ ἑαυτῷ καὶ πλήρες, κίνησιν τε μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ εἶναι. Καὶ περὶ θεῶν εἶλετο μὴ δεῖν ἀπορραίνεσθαι, μὴ γὰρ εἶναι γινώσιν αὐτῶν.

ceret ejusce mutationis causam esse, sed præsumptam de illis fatuam opinionem (II, 131 sq.). Amabat præterea hospites apud se accipere : et quia parum salubris erat Eretria, convivia sæpe coquebat. Plurimum Homero tribuit et melicis, deinde Sophocli et Achæo, cui in Satyris secundum, ut Æschylo principem locum dedit; unde in adversantes sibi regenda republica hæc jaclabat :

Quandoque pernicem capit tardus pede,
aquilamque testudo brevi præverterit.

Sunt autem ex Omphale satyrica Achæi. Quapropter falluntur, qui nihil illum legisse præter unam Euripidis Medeam dictitant (II, 133 sq.). Quum Stilponem laudaret, aliud non dixit, quam quod liberalis esset. In quæstionibus adeo vehemens fuit et pugnax, ut cum sugillationibus in facie discederet (II, 136). Tam arcta vero amicitia devincti erant ipse et Asclepiades, ut, quum Archepolis prescripsisset illis tria drachmarum millia, obfirmatis animis, uter secundo loco tolleret, neuter acceperit. Uxores autem duxerant Menedemus matrem, filiam Asclepiades; qua extincta, Menedemi conjugem hic sibi adjunxit; ille vero, jam reipublicæ præfectus, opulentiam duxit, permissa priori uxori vel familiaris administratione. Porro convivia in hunc modum faciebat. Prius ipse cum duobus aut tribus prandebat, dum dies in vespem vergeret : tum vero vocabat quispian eos qui advenerant, et ipsos jam cœnatos. Itaque si quis citius venisset, percontabatur exeuntes quid esset appositum et quæ esset diei hora. Et si quidem vel olusculum vel salsamentum quippiam audissent, recedebant; sin vero carnes, ingrediebantur. Lectulis æstate stœreas, hieme vervecum pelles superponebat; sed pulvinar sibi quemque asferre oportebat. Poculum quod circumagebatur, cotyla majus non erat. In secunda mensa lupinus sive faba, nonnunquam ex fructibus pira, mala punica, cicera, sive melhercle ficus passæ apponebantur. Lycophron, qui illius encomium conscripsit, de eo sic ait :

Cœna in brevi pusillus admodum calix
in orbem obambulat, tragematum efficit
vicem eruditus sermo cum sodalibus (139, 140).

Aliunt illum patriam a tyrannis non semel liberasse, et ad Antigonom se contulisse, voluisseque illam iterum rehlere liberam; sed quum illo flecti non posset, præ animi mœrore, postquam septem dies inediam tolerasset, vita excessisse (143).

43. Melissus dicebat universitatis corpus esse infinitum ac mutationis motusque expert, et unum sibi ipsi simile ac plenum : motum non esse, sed videri. De deo nihil esse certo statuendum et asseverandum censebat; nullam enim ejus esse cognitionem (D. IX, 24).

N.

44. Νικόλαος φιλόσοφος, ὁ Δαμασκηνός, τοσούτον ἡγάπηθη παρὰ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ὥστε τοὺς ἐκ' ἐκείνου πεμπομένους πλακοῦντας τῷ Καίσαρι Νικολάους αὐτὸν καλεῖν. Καὶ διαμένει τοῦτο ἄχρι τῆς σήμερον.

45. Νουμήνιος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ὁ Ἀπαμεύς, τὴν Πλάτωνος διάνοιαν ἡλεῖεν, ὡς ἐκ τῶν Μωσαϊκῶν βιβλίων τὰ περὶ θεοῦ καὶ κόσμου ἀποσπλήσσαν· διὸ καὶ φησί· «Τί γάρ ἐστι Πλάτων ἢ Μωσῆς ἀττικίζων;»

46. Νέστωρ ἑποκοῖδς, ὁ ἐκ Λυκίας, ἔγραψεν Ἰλιάδα λειπογράμματον. Ἔστι γὰρ ἐν τῇ α' μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ βιβλικὴν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνειν στοιχείον. Ἐποίησε δὲ καὶ Τρυφιδώδωρος Ὀδύσειαν ὁμοίως αὐτῷ.

Ξ.

47. Ξάνθος, Λυδὸς ἱστορικὸς, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδικῶν ἱστοριῶν φησὶν ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο αἰ νεαζούσαις.

48. Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος, πέμψαντος αὐτῷ τοῦ Μακεδόνα Ἀλεξάνδρου χρυσοῦ τριάκοντα τάλαντα, ἀπέπεμψεν, εἰπὼν βασιλεῖα δεῖσθαι χρημάτων, οὐ φιλόσοφον. Ἀντιπάτρου ποτὲ ἰλθόντος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀσπασμένου τοῦτον, οὐ πρότερον ἀντιπροσηγόρευσε, πρὶν ἢ τὸν λόγον, ὃν ἔλεγε, διαπεράνασθαι. Ἀτυφώτατος δὲ ὢν, πολλάκις ἐαυτῷ τῆς ἡμέρας ἐμελέτα, καὶ ὦραν μίαν, φασὶν, ἀπένεμε σιωπῇ. Ἀθηναῖον δ' ὅμοιος αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα ἐπίκρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατέστησε, Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον.

49. Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἔλεγε τέσσαρα εἶναι τῶν ὄντων στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπείρους, (οὐ) παραλλάτους δέ· τὰ νύφη συνίστασθαι, τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπῳ· ὅλον δὲ ὄραν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν. Σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἰδῶν. Πρῶτός τε ἀπεφήνατο, ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτὸν ἐστὶ, καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα. Ἐφη τε καὶ τὰ πολλὰ ἦσσω νοῦ εἶναι. Καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν

N.

44. Nicolaum philosophum Damascenum tanto amore complexus fuit Augustus Caesar, ut missas ab eo ad se placentias Nicolaos vocaret : quae in hunc usque diem durat appellatio.

45. Numenius Pythagoricus philosophus, Apamea oriundus, Platonis ingenium perstrinxit, quod veluti plagio subripuerit e Mosais libris, quae de deo et mundo prodidit : eo spectat quod dicit : « Quid enim aliud est Plato, quam Moses atticissimus ? »

46. Nestor Lycius, carminum scriptor, composuit Iliadem certis literis carentem. Nam in primo libro nullum α invenias, atque ita in omnibus libris alphabeti graeci ordine distinctis deest sua cuique litera. Similiter Odysseam scripsit Tryphiodorus.

X.

47. Xanthus, Lydius historicus, in Lydiacae historiae secundo memoriae prodidit, Gygen, Lydorum regem, primum feminas castrasse, quo illis semper aetate florentibus uteretur.

48. Xenocrates philosophus, quum Alexander Macedo misisset illi dono triginta auri talenta, remisit, dictitans regem pecuniis, non autem philosophum opus habere. Antipatro Athenas venienti, ipsumque complexo, non prius sermonis vicem reddidit, quam ille inceptam orationem finivisset. Ipse vero a fastu alienissimus, secum frequenter interdiu meditabatur, horamque unam silentio destinavit (D. IV, 11). Tantum tamen virum Athenienses aliquando venundedere, quum non posset inquilinarium tributum appendere : eum emit Demetrius Phalereus, utrique subveniens, nam Xenocrati reddidit libertatem et Atheniensibus tributum inquilinarium solvit (IV, 14).

49. Xenophanes Colophonius quattuor esse rerum elementa dixit, infinitos autem mundos eisdemque mutabiles. Nubes consistere quum vapores a sole excitati sursum feruntur easque in aerem elevant. Dei substantiam rotundam esse et globosam nihilque cum homine habere commune ; totum cernere totumque audire, non tamen respirare ; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque aeternitatem. Primusque pronuntiavit quidquid nascatur, idem interire debere ; item animam esse spiritum : aiebat etiam pleraque inferiora mente esse. Item tyrannis congregiendum aut minime esse aut suavisime. Empedocle

§ 44. Eadem Suidas. V. Nicolai fr. tom. III, p. 313.

§ 45. Suidas : Νουμήνιος, Ἀπαμεύς ἀπὸ Συρίας, φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Οὗτός ἐστιν ὁ τὴν τοῦ Πλάτωνος ἐκλεῖγξας διάνοιαν, ὡς κτλ. ut apud Nostrium.

§ 46. Suidas : Νέστωρ, Ἀραμνεὺς ἐκ Λυκίας, ἑποκοῖδς, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ, γεγονώς ἐκ Σιδήρου τοῦ βασιλέως. Ἰλιάδα λειπογράμματον ἔτοι ἀστοιχείωτον (ὁμοίως δὲ αὐτῷ ὁ Τρυφιδώδωρος ἔγραψεν Ὀδύσειαν)· ἐστὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ μὴ εὐρίσκεισθαι α, καὶ κατὰ βιβλικὴν οὕτως τὸ ἐκάστης ἐκλιμπάνει στοιχείον. Μεταμορφώσις, ὡς καὶ Παρθένος ὁ Νικαιεύς, καὶ ἄλλα.

§ 47. Eadem plenius Suidas. V. Xanthi fr. 19, tom. I, p. 40.

§ 48. Quae in primo segmine leguntur paullo aliter narrat Diogenes IV, 8 ; Suidas vero s. v. Ξενοκράτης hisdem verbis, quibus Noster utitur.

ἢ ὡς ἥμισυ ἢ ὡς ἑδίστα. Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀνέυρατός ἐστιν ὁ σοφός, « Εἰκότως, ἔφη· σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγινωσκόμενον τὸν σοφόν. » Πρῶτος δὲ εἶπεν, ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα.

Ο.

50. Ὁμηρος ἱστορεῖται γενέσθαι τυφλός, ὡς μὴ ἤττηθείς ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται.

Π.

51. Παλαμήδης εὔρε το ζ καὶ π καὶ ρ καὶ χ στοιχεῖα.

52. Πίνδαρος ὁ λυρικός αἰτήσας τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόον ἀπέθανεν ἐν θεάτρῳ, ἀνακλιμένος εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξένου γόνατα.

53. Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγεται μὴ γάμον τινὰ μηδὲ ὁμιλίαν σώματος καθάπαξ ἀνέχεσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἐκ τινος θείας ὀφείας ἢ μήτηρ αὐτοῦ ἔγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπολλωνος. Καὶ ἥνικα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλάτῳ δὲ ὦν τὰ στήνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. Οἱ δὲ ὡς πλατὺν ἐν λόγοις οὕτω φασὶ κληθῆναι. Τίμων δὲ κωμῳδῶν αὐτὸν ἐν Σίλλοις ρησί·

Τῶν πάντων ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητής
ἤδυσπες τέττιξιν ἰσογράφος, οἱ δ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐξεζόμενοι ὅσα λειριώσαν ἰᾶσιν.

Πρότερον γὰρ ἢ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἐκαδήμει ἐκαλεῖτο. Οὗτος μίξιν ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, Πυθαγορικῶν καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην ἐφιλοσόφει. Ὀρίεται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιχάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπιχάρμος (ἢ ὁ Ἀλκιμος)· « Λέγουσιν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, ὅσον ἰκούουσιν, βλέπουσιν, τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυμεῖσθαι μηδὲν τῷ σώματι χρωμένῃ· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὡν ἕνεκα καὶ Πλάτων ὤλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διαλέσθαι τὰς ἰδέας, ὅσον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δεῦτερον αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ

dicente ipsi sapientem inveniri non posse, « Recte, inquit : nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. » Idem primus dixit omnia incomprehensibilia esse (D. IX, 19).

ΘΟ.

50. *Homerum* tradunt captum oculis fuisse, quia cupiditati quæ per oculos irrepit, non cesserit.

Ρ.

51. *Palamedes* literaria elementa quattuor invenit, ζ, π, ρ et χ.

52. *Pindarus* lyricus precatus deos, ut, quod in vita maxime optandum sit, sibi darent, in theatro repentina morte extinctus est, reclinatus capite super amasii Theoxeni genua.

53. *Plato* philosophus dicitur et connubium et venereum congressum in universum respuisse. Ferunt matrem ejus e numine gravidam uterum tulisse, objecto illi Apollinis viso, ac post editum Platonem, tum demum Aristonem maritum cum ea consuetudinem habuisse (Cf. *Diog.* III, 2). Platonis nomen accepit, quod πλατὺς, id est lato vel pectore vel fronte esset : alii inditum nomen rentur ab ubertate sermonis. Timon comice illum traducens in Sillis ait :

Hos inter dux ille Plato celsissimus ille,
cujus ab ore melos manabat, quale Hecademī
de arbutis lepida modulatur voce cicadæ.

Initio enim Academia locus Hecademia dicebatur (III, 7). Hic Heracliti, Pythagoræ et Socratis rationes commiscuit : nam quæ sensibus obvia sunt, ex Heracliti sententia tractavit : quæ mente comprehenduntur, secundum Pythagoram explicuit : in politicis et civilibus rebus a Socrate non discessit. Multa ab Epicharmo mutuatus est, ut testatur *Alcimus* (III, 9), qui etiam hæc dicit : « Rerum periti dicunt, animam partim per corpus persentiscere, nimirum videndo audiendoque ; partim per se ipsam concipere atque intelligere, nunquam corporis ope usam : ac proinde rerum alias sensibus percipi, alias animo cognosci. Quamobrem Plato dixit, eos, qui universitatis primordia animo complecti desiderant, primum oportere seorsum per se rerum formas, ideas appellat, disjungere atque dispartire, exempli gratia, similitudinem et unitatem, multitudinem et magnitudinem, statum et motum : secundo loco ipsum per se honestum, bonum et utile, quæquo

§ 50. Suidas v. Ὁμηρος p. 1097 ed. Bernh. : « Ἐν τῇ νήσῳ τῇ Ἰφ τέθνηται, τυφλός ἐκ παίδων γιγνώσκων· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι οὐχ ἡττήθη ἐπιθυμίας, ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται (ἔρχεται Davis. ex Hes.). »

§ 51. Suidas : Παλαμήδης, Ναυπλίου καὶ Κλυμένης, Ἀργεῖος, ἑκαποῖός. Ἦν δὲ αὐτὸς ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Ἀγαμέμνονος πρὸς μητρός. Ἔσχε δὲ εὐφυνῶς πρὸς τὰ φιλοσοφίαν καὶ ποιητικὴν, καὶ εὐρατὴς γέγονε τοῦ Ζ στοιχείου καὶ τοῦ Η (Θ Küster.) καὶ τοῦ Φ καὶ τοῦ Χ, ψήρων τε καὶ πασσῶν καὶ κύβων καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ ἠρانیσθη ὑπὸ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπογόνων διὰ βραβανίαν. Ἐκαλαμθῶν δὲ καὶ τὸν ποιητὴν Ὁμηρον αὐτὸ τοῦτο πεπονθέναι, καὶ μηδεμίαν τοῦ ἀνδρός τούτου μνήμην ποιήσασθαι.

§ 52. Suidas : Πίνδαρος, Θηβῶν, Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Δαΐφραντος· ὁ καὶ μᾶλλον ἀληθής. Ὁ γὰρ Σκοπελίνος ἐστὶν ἀρρανίστατος καὶ προσγενὴς Πινδάρου. Τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἱστέρησαν αὐτόν. Μαθητὴς δὲ Μύρτιδος γυναικός, γιγνώσκων κατὰ τὴν ἑ' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρου στρατείαν ὦν ἐτῶν μ'. Καὶ ἀδελφός μὲν ἦν αὐτῷ ὄνομα Ἐρωτίων, καὶ υἱός Διόφαντος (ἢ Δαΐφραντος)· θυγατέρα δὲ Εὐμήτης καὶ Πρωτομάχης. Καὶ συνδὴ αὐτῷ τοῦ βίου τελευτὴ κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον εἶς. ul ap. Nostrum. I'ual v. γόνατα Suidas addit : ἐπὶ νύ. Sequitur scriptorum catalogus.

τὰ τοιαῦτα ὑποθέσθαι· τρίτον δὲ τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν ὅσα πρὸς ἀλλήλας εἰσίν, ὅσον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν, ἐνθυμουμένους ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἰδεῶν, ὁμώνυμα ἰδεῖναις ὑπάρχει· λέγω δὲ, ὅσον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑκαστῷ εἰδιδόν τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθείς. Διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἵσταναι καθάπερ παραδείγματα, τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἰοικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθιστῶντα. (1) τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

A. Ἄρ' ἔστιν αὐλῆσις τι πρᾶγμα; B. Ἦνυ μὲν ὦν.
A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλῆσις ἔστιν; B. Οὐδαμῶς.
A. Φέρ' ἴδω; τίς αὐλῆσις; τίς αἰμὴν τοι δοκεῖ; ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Ἦνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῶ; τὸ μὲν ἀγαθὸν τί πρᾶγμα εἰμὲν καθ' αὐτὸ· ὅστις δὲ κα εἰδῇ μαθὼν τὴν, ἀγαθὸς ἤδη γίγνεται.

Οὗτος δὲ Πλάτων Χαβρία συνείπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι βουλευθέντος. Ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρίᾳ Κρωδύλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν· Ἄλλω συναγορεύσων ἤκει, ἀγνοῶν ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώνειον ἀναμένει; Ὁ δ' ἔφη· Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἱστρατευόμεν, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. Τοιοῦτος δὲ ὦν ὁμοῦς ἐσκάφη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος γοῦν φησὶν·

Ἐν γὰρ ἔστιν οὐδὲ ἐν,
τὰ δὲ δύο μόλις ἐν ἔστι, ὥς φησι Πλάτων.

Ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης·

Ὅτε τὰς μορίας ἔρωγεν ὥσπερ [καὶ] Πλάτων.

Καὶ Τίμων παραγραμματίζων αὐτόν·

Ὅς ἀνέκλαυτε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς.

Ἀλεξίς·

Εἰς κειρὸν ἤκει, ὥς ἔγωγ' ἀπορουμένη
ἀνω κάτω τε περιπατοῦσα, ὥσπερ Πλάτων,
σοφὸν οὐδὲν εὖρηξ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη.

Καὶ πάλιν·

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα συγγενῶς τρέχων
Πλάτωνι, καὶ γνώσει λίτρον καὶ κρόμμυον.

Ἄμφρις Ἀμφικράτει·

Τὸ δ' ἀγαθόν, ὃ τί ποτ' ἔστιν, οὐδ' οὐ τυγχάνειν
μέλλεις διὰ ταύτην, ἥτιον οἶσα τοῦτ' ἐγώ,
ὡ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν.

Ὁ Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψεύδη διελέγει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἑλεάτου ξένου]· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλικλέα, Πῶλον, Γοργίαν. Ἐλεγε δὲ, τὴν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικὴν· ὥρξετο δὲ αὐ-

eius generis sunt alia, constituere: tertio cernere, quae idem sub eandem rationem cadant, ut scientiam, aut proceritatem, aut principatum; idque animo reputare, ea quae sunt apud nos ex illorum participatione eis equivoca fieri: verbi gratia, aequa esse, quae cum aequo, honesta, quae cum honesto communicent. Est autem unaquaeque species aeterna et intelligentia omniumque affectionum vacua: propterea dicit ideas existere tanquam exemplaria, cetera illis similia esse, velut earum simulacra. De bono igitur et ideis sic Epicharmus loquitur:

A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippem!
A. Tibicinalis haec ars, an homo est? B. Nentiquam.
A. Videamus: ipsum quid putas tibicinem? hominem, annon? B. Hominem haud dubie. A. Nonne extem esse habere pariter etiam de bono? [stimas nempe ut bonum ipsum res sit: at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus? (Diog. III, 12-14.)]

Plato Chabriam ducem capitis accusatum comitabatur, nullo id civium tentare auso. Quo tempore inter ascendendum una cum illo in arcem Athenarum, quum Crobylus quadruplator illi obviam factus istud ingessisset: « Alteri auxiliaturus venis, at nescis, te quoque manere Socratis cicutam: » ipse respondit: « Quum pro patria militarem, pericula sustinui, et quidem nunc in amici gratiam, ne officium deseram, sustinere non verebor » (III, 24). Ejusmodi tamen vir non effugit maledicta et scommata comicorum, inter quos Theopompus:

Cnum enimvero ne unum quidem est;
Imo duo vix sunt unum, quod sentit Plato.

Praeterea Anaxandrides:

Quum devorabat oleas, ut solet Plato.

Et Timon ad nomen alludens:

Ut conficta Plato astutus miracula fingit

Item Alexis:

In tempore ipso venisti: ego nam consili
inops sursum deorsum spatians, ut Plato,
nil docti inveni, sed laboro crucibus.

Et iterum:

Loqueris de quibus nil nosti, plane curatans
Platonis instar; carpam noceas et nitrum.

Amphis in Amphicrate:

Atqui bonum illud quod nanchici cogitas
te posse propter hanc. Id ego, here, miou' scio
Platonis istud quam bonum (III, 27).

Plato quae assecutus et animo complexus fuit, asserit, falsa refutat, de incertis definire supersedet. De his quae approbat, per quattuor personas sententiam suam prodit, nempe Socratem, Timaeum, Atheniensem hospitem et exterum Eleatem (D. III, 52). Mendacio vero convictos inducit Thrasy Machum, Calliclem, Polum et Gorgiam. Animum dicebat principium sui habere arithmetica, corpus

τὴν ἰδέαν τοῦ πάντῃ διασπῶτος πνεύματος, αὐτοκίνητόν τε εἶναι.

54. Πύρρων δ' Ἠλεῖος Ἀναξάρχῳ συνακολουθῶν, καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς καὶ τοῖς μάχοις συνέμιξεν. Οὗτος τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν· οὐδὲν γὰρ ἐφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν οὔτε δίκαιον οὔτε ἀδίκον. Καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων, μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τόδε ἢ τόδε εἶναι ἕκαστον. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν, σπανίως ἐπιφαινόμενον τοῖς οἰκοῖ. Τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινὸς ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ, ὡς οὐκ ἂν ἑτερόν τινα διδάξαι οὗτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐτὰς βασιλικὰς θεραπεύων. Ἀεὶ τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι· ὥστε, εἰ καὶ τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ διαπεραίνειν τὸν λόγον. Πολλάκις τε καὶ ἀπεδήμει μηδενὶ προειπὼν, καὶ συνερέμβετο ὁσισιν ἤθελε. Καταληφθεὶς δὲ ποτε αὐτῷ λαλῶν, καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν αἰτίαν, ἔφη, μελετᾶν χρηστὸς εἶναι. Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο, διὰ τὸ [δι]εξοδικῶς λέγειν, καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Οὕτω δ' ὑπὸ τῆς πατρίδος ἐτιμήθη, ὥστε καὶ ἀρχιερεὺς κατέστη, καὶ δι' ἐκείνον πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτιμία ἐψηφίσθη. Εὐσεβῶς καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβίω μαιευούσῃ. Καὶ φέρον εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπίπρασκεν ὀρνίθια, εἰ τύχοι, καὶ χοιρίδια. Καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκῆθαιρεν ἀδιαφόρως. Καὶ χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς (Φιλίστα ἐκαλεῖτο), πρὸς δὲ τὸν λαβόμενον εἶπεν, ὡς οὐκ ἐν γυναίῳ ἐπίδειξις τῆς ἀδιαφορίας. Καὶ κυνὸς ποτε ἐπενεχθέντος διασοδθῆς εἶπε πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἶη [δ]ολοχερῶς ἐκδύναι τὸν ἀνθρώπον· διαγωνίζεσθαι δὲ πρῶτον μὲν ὡς οἶόν τε τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἰ γε μὴ, τῷ γε λόγῳ.

55. Ποτάμωνα τὸν Μιτυληναῖον ῥήτορα εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντα ποτὲ ὁ Καῖσαρ Τιβερίος τοιοῦτος ἐρωδίαζε γράμμασι· « Ποτάμωνα τὸν Λεσβώνακτος εἰ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. »

Σ.

56. Σίβυλλα Ῥωμαϊκὴ λῆξις ἐστίν, ἐρμηνευομένη προφῆτις. Ὅθεν αἱ θήλειαι μάντιδες ἐν ὀνόματι σίβυλλαι ὀνομαζόντο. Γεγόνασι δὲ Σίβυλλαι δέκα, ὧν πρώτη ἡ Χαλδαία ἡ περὶ Χριστοῦ προφητεύσασα. Εἰ δὲ οἱ εἰρηνοὶ αὐτῆς ἀτελεῖς εὐρίσκονται, καὶ ἀμειβοί, οὐκ αὐτῆς ἡ αἰτία, ἀλλὰ τῶν ταχυγράφων, ἀσυμφρασάντων τῇ ῥύμῃ τοῦ λόγου· ὅμα γὰρ τῇ ἐπιπνοῇ ἐπέπαυτο ἢ τῶν λεγομένων μνήμη.

57. Στησίχορος ὁ λυρικὸς γράψας φόνον Ἑλένης ἐτυφλώθη· πάλιν δὲ γράψας Ἑλένης ἐγκώμιον, ἀνέβλεψεν. Ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὡς πρῶτος ἐν κιθαρωδία στήσας χορόν· πρότερον γὰρ Τισίας ἐλέγετο.

vero geometriam; definiebatque animam esse formam spiritus quoquo versum distracti, et se suapte vi moventem.

54. *Pyrrho* Eleus *Anaxarchi* comes cum *Gymnosophistis* Indis et *Magis* consuetudinem habuit. Hic legem quandam et formulam iniecit incomprehensibilitatis et in dijudicando suspensionis. Negabat quidquam revera esse honestum vel flagitiosum, justum vel injustum: et consimiliter de ceteris: homines tantummodo cuncta agere aut ex legis instituto aut ex consuetudine, disserebat: nihilo enim magis hoc quam illud esse. Prædicant illum solere solitudines et secessus captare, raro domesticis videndum se præbendo, idque fecisse ab eo tempore, quo Indum audierat *Anaxarcho* exprobrantem objicientemque, quod alium neminem virtutem et bonum doceret, ipse aulas regum colens atque frequentans. Præterea eodem in statu habituque persistere solitum memorant, ut, etiamsi dicentem quis desereret, secum nihilominus inceptum sermonem perageret. Non raro peregrinationem suscipiebat, nemini sui instituti indicium faciens, et quibuscum vellet una vagabatur. Deprehensus quandoque secum loqui, causamque interrogatus, respondit meditari secum, qua ratione vir bonus fiat et aliis utilis. In quæstionibus nemo despectui illum habuit, eo quod oratione pressa, et ad interrogationem accommodata responderet. In patria tanti est habitus, ut pontifex maximus designatus fuerit: atque in ejus gratiam omnibus philosophis immunitas a vectigalibus plebiscito promulgata est. Pie vixit et cum sorore obstetricante. Idem in forum deferrebat aviculas, si illa res ferebat, et porcellos. Utensilia domus promiscue tergebat et mundabat. Commotior in sororem, cui *Philistæ* nomen erat, et ob id reprehensus ab alio dixit: « In muliercula non edendum specimen indifferentiæ. » Irruente olim in eum cane exterritus, ad culpantem dixisse memoratur: « Quam difficile est hominem penitus exuere: contendendum tamen est primum, quam fieri potest, maxime operibus, si id fieri nequeat, saltem ratione. » (*Diog. IX, 81 sqq.*).

55. *Potamonem* *Mytilenæum* rhetorem, patrium solum repetentem, *Tiberius Cæsar* hujusmodi literis viatici loco instructum dimisit: « *Potamonem* *Lesbonactis* filium si quis offendere audebit, consideret secum ille, an mecum suscipere bellum valeat. »

S.

56. *Sibylla* romana vox est, fatidicam mulierem significans, unde vaticinæ feminae uno nomine *Sibyllæ* vocantur. Decem autem numero fuere, quarum prima *Chaldæa* de Christo vaticinata est; cujus si versus aliquot imperfecti et metricis legibus parum constantes inveniuntur, non ipsius id culpa, sed scribarum, qui orationis celeritatem scribendo assequi nequiverunt, quod simul cum cessante inspiratione dictorum memoria intercideret.

57. *Stesichorus* lyricus, quum scripsisset *Helene* vituperium, luminibus orbatus fuit, recepto visu, postquam recantasset, edito *Helene* encomio. Nomen autem *Stesichori* accepit, quod primus chorum statuerit in cantu ad tibia, dictus antea *Tisias*.

§ 55. Eadem plenius *Suklas*. V. fragm. *Potam.* tom. III, p. 505.

§ 56. Eadem alio ordine *Suklas* s. v. Cf. *Cramer* *Anecd.* Paris. I, p. 332 sq.

§ 57. Eadem *Suidas* s. v.

58. Σαπφὼ ἡ Λεσβία δι' ἔρωτα Φάωνος τοῦ Μιτυληναίου ἐκ τοῦ Λευκάτα καταπόντισεν ἑαυτήν.

59. Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἡδύ.

60. Σώφρων Συρακούσιος, Ἀγαθοκλέους, ἔγραψε καταλογάδην Δωρίδι διαλέκτῳ μέμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους. Καὶ φασὶ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον εἰ ἐντυγχάνειν αὐτοῖς, ὥς καὶ καθεύδειν ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε.

61. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς τοσοῦτον εὐρησιλογία καὶ σοφιστεία προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῖσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ἀπέσπασε μὲν οὖν καὶ ἄλλους πολλοὺς, Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου, παραγενομένους ὡς ἐλέγοντας, ζήλωτάς ἴσχε. Τοῦτον ἀπεδέχετο καὶ Πτολεμαῖος ὁ Σωτὴρ καὶ ἰσχυρὰς Μεγάρων γενόμενος, εἰδίδου τε ἀργύριον αὐτῷ, καὶ παρεκάλει εἰς Αἴγυπτον συμπλεῖν. Ὁ δὲ μέτριον μὲν τι τἀργυριδίου προσήκατο, ἀρνησάμενος δὲ τὴν ἑδὸν, μετῆλθεν εἰς Αἴγιναν, ὥς ἐκεῖνος ἀπέπλευσεν. Ἀλλὰ καὶ Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου καταλαβὼν τὰ Μέγαρα, τὴν τε οἰκίαν αὐτοῦ φυλαχθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἀρπασθέντα προύνοησεν ἀποδοθῆναι. Ὅτε καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν, ἔφη μηδὲν τῶν ἰδίων ἀπολωλέναι· παιδείαν γὰρ μηδένα ἐξητηνοχέειν, τὸν τε λόγον ἔχειν καὶ τὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτῷ διαλεχθεὶς περὶ ἀνθρώπων εὐεργεσίας, οὕτως εἶπεν ὥστε προσέχειν αὐτῷ. Ἦν δὲ ἀληθῶς κομψότατος καὶ ἀρετῆς καὶ ἀνεκτίπλαστος πρὸς τε τὸν ἰδιώτην εὐθετός. Οὕτως ἰδὼν τὸν Κράτητα χειμῶνος συγκαυμένον· «ὦ Κράτης, εἶπε, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ», ἤτοι νοῦ καὶ ἱματίου. Καὶ δεσπαρδῆσας εἶπεν εἰς αὐτὸν οὕτω·

Καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγ' ἔχοντα
ἐν Μεγάρῳ, ὅθι φασὶ Τυρῳέος ἱμμεναὶ εὐνάς.
Ἐνθάδ' ἐρίεσκεν, πολλοὶ δ' ἄμρ' αὐτὸν ἱταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

Οὗτος ὁ Στίλπων γηράσας καὶ νοσήσας ὄνον προσήκατο, ὥς τάχιον ἀποθάνη· ὁ καὶ γέγονεν. Οὗτος ἀνῆρε τὰ εἶδη· καὶ εἰλεγε τὸν λέγοντα ἀνθρώπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε εἶναι οὔτε τόνδε· τί γὰρ μᾶλλον τόνδε ἢ τόνδε; οὐδ' ἄρα τόνδε. Καὶ πάλιν· τὸ λάχανον οὐκ ἔστι τὸ δεικνύμενον· λάχανον γὰρ ἦν πρὸ μυρίων ἐτῶν· οὐκ ἄρα ἔστι τοῦτο λάχανον.

T.

62. Τίμαιος Ταυρομενίτης γρασουλλέτρια ἐλέγετο, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

58. Sappho Lesbica amore Phaonis Mytilenaei ardens de Leucate promontorio in mare praecipitem se dedit.

59. Sophocles tragicus apia cognominatus fuit ob carminis suavitatem.

60. Sophron Syracusius Agathoclis filius scripsit oratione soluta et Dorica dialecto Minos masculos et muliebres, quos Platonem semper in manibus habuisse ferunt, illisque interdum etiam indormivisse.

61. Stilpon Megarensis inventionis gratia et argutis in tantum superavit ceteros, ut tantum non omnis Graecia collectis in eum oculis intenta megarissare coeperit. Avellit itaque ab illis multos discipulos: praeterea Diphilum Bosporianum et Myrmecem Exaeneli filium ad se venientes arguendi gratia sectatores habuit. Magni cum faciebat etiam Ptolemaeus Soter; qui capitis Megaris et pecuniam illi misit, et invitavit ut secum in Aegyptum veniret. Ille pecuniae pauxillum accepit, sed in Aegyptum ire recusans migravit Aeginam, donec ille abisset. Demetrius quoque Antigoni filius quum cepisset Megaram, domum illi servari et quae direpta essent cuncta restitui curavit. Ubi quum ea quae amiserit ut scripto sibi traderet moneret, nihil rerum suarum se perdidisse respondit: quippe doctrinam et eruditionem sibi ademisse neminem, reliquamque sibi esse et eloquentiam et disciplinam. Atque illum erga homines beneficentiae admonuit tanta orationis vi, ut rex illius jam studiosus prorsus auditor fieret. Erat revera festivus, simplex, simulationis nescius, et rudibus accommodatus. Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, «O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινοῦ, id est καινοῦ, «pallio et mente»). Unde Crates illum tali parodia lusit:

Atqui ego Stilponem Megaris mala multa ferentem
vidi, ubi monstrosi esse ferunt habitacula Typhaei.
Hic contendebat juvenum comitante caterva,
virtutem absumens verbo tenus amectando.

Porro Stilpon senio confectus morboque implicitus vinum poposcit, quo mors acceleraretur: quod et evenit. Hic tollebat species: et hominem, qui secum disputabat, esse negabat: neque enim qui disputaret hunc esse vel hunc: qui enim hunc magis quam hunc? non igitur hunc. Rursusque, «Olus quod ostenditur non est: olus enim ante mille annos fuit: non est igitur hoc olus.»

T.

62. Timaeus Tauromenita dictus fuit convicio Anus collectrix, eo quod trivialia conscriberet.

§ 58. Suidas: Σαπφὼ, Λεσβία ἐκ Μιτυλήνης, φάλτριά. Αὕτη δι' ἔρωτα... ἑαυτήν. Τινὲς δὲ καὶ ταύτης εἶναι λυρικὴν ἀνέγραψαν ποιήσιν.

§ 59. Eadem Suidas s. v., ubi vide reliqua.

§ 60. Eadem Suidas, post voc. Ἀγαθοκλέους addens: καὶ Δαμνασουλίδος. Τοῖς δι' χρόνους ἦν κατὰ Σίφρην καὶ Εὐριπίδην.

§ 62. Eadem Suidas s. v.

63. Τιμόλαος ὁ Λαρισαῖος ῥήτωρ ἰδιπλασίασα τὴν Ἰλιάδα, παρεμβαλὼν στίχον πρὸς στίχον. Ἔχει δὲ οὕτως·

Μῆνιν ἀειδε, θεῖ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 ἦν ἔθετο Χρύσου πεχολωμένος εἴνεκα κοῦρης,
 νύλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
 μαρναμένοις, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἀνακτος.
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν
 Ἑκτορος ἐν καλᾷ γαστρὶ θαυζομένων ὑπὸ δουρὶ.

64. Τριβωνιανὸς κολακεύων Ἰουστινιανὸν βασιλέα, ἔπειθεν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλὰ μετὰ σαρκὸς εἰς οὐρανὸν ἀρπαγῆσεται. Ἦν δὲ ὁ Τριβωνιανὸς Ἕλλην καὶ ἄθεος.

65. Τυρταῖόν φασὶ τὸν ἐλεγισιοποιὸν τοῖς μέλεσι χρησάμενον, ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, παροτρύνει Λακεδαιμονίους, καὶ ταύτῃ ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι.

66. Τυραννίων ὁ Ἐμισσηνός (ἢ Ἀμισσηνός), Θεόφραστος πρὶν καλούμενος, μετεκλήθη Τυραννίων, ὡς κατατρέχων τῶν ὁμοσχολῶν. Οὗτος αἰχμαλωτὸς ὑπὸ Λουκούλλου ληφθεὶς, καὶ πλούσιος ἐν Ῥώμῃ γενόμενος, ἐκτῆσατο βιβλίων ὑπὲρ τὰς τρεῖς μυριάδας.

Υ.

67. Ὑπατία, ἡ Θεώνος θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρείου φιλοσόφου, καὶ αὕτη φιλόσοφος, διεσπάσθη ὑπὸ Ἀλεξανδρίων, καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἐνυδρισθὲν καθ' ὅλης τῆς πόλεως διεσπάρη. Τοῦτο δὲ πέπονθε διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν σοφίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ περὶ ἀστρονομίας.

Φ.

68. Φαίδων ὁ Ἠλείος, ὁ Σωκράτους μαθητὴς, αἰχμαλωτὸς ὑπὸ Ἰνδῶν ληφθεὶς, εἶπε πραθεὶς πορνοβοσκῇ τινι, προίστη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἐταίρησιν ἐν Ἀθήναις. Ἐντυχὼν δὲ Σωκράτει ἐξηγουμένῳ, ἠράσθη τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ αἰτεῖ λύσασθαι. Ὁ δὲ πείθει Ἀλκιβιάδην πρῶσθαι αὐτόν· καὶ ἦν τὸ ἐντεῦθεν φιλόσοφος. Οὗτος ἤρξε τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἠλείακῃς αἰρέσεως, ἥτις ὕστερον ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρετρίως Ἐρετριακῇ προσηγορεύθη.

69. Φερεκύδην τὸν Σύριον (ἔστι δὲ μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἡ Σύρα) φασὶν οὐ σχεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' ἑαυτὸν ἀσκήσαι κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Οὗτος πρῶτος τὸν περὶ μεταμψυχώσεως λόγον εἰσήνεγκε. Ἐγένετο δὲ φθειρόδωτος.

63. *Timolaus Larissæus, rhetor, congeminauit Iliadem, versum semper versui subjiciens, hoc modo :*

*Iram, Diva, mihi Pelidæ suggere Achillis,
 quam Chryseæ ob natam sumpsit (cul injuria facta),
 letalem, quæ mille malis involvit Achivæ,
 pugnantibus dum bella cient ductore carentes,
 heroumque animas fortis demisit ad Orcum
 Hectoris manibus, quos hausit minime ferrum.*

64. *Tribonianus Justiniano imperatori adulans persuasit non moriturum ipsum, sed una cum corpore raptum caelo immigraturum. Erat autem paganus et impius.*

65. *Tyrtæum, elegiacum poetam, carminibus Lacedæmonios, quo tempore cum Messeniis bellum gerebant, animasse, eaque ratione victoriam illis peperisse proditum est.*

66. *Tyrannion Amisenus, prius Theophrastus (ab eloqui divinitate), posterius Tyrannion mutato nomine dictus est, quod condiscipulos exagitaret. Captus fuit a Lucullo, Romæque in magnis divitiis vivens possedit supra tres librorum myriades.*

ΗΥ.

67. *Hypatia Theonis Alexandrini philosophi filia et ipsa philosopha, ab Alexandrinis discerpta est, et cadaver ejus contumeliis affectum per totam urbem frustatim sparsum est : quod illi accidit ex invidia orta ob eximiam peritiam, rerum præsertim astronomicarum.*

PH.

68. *Phædon Eleus, Socratis auditor, ab Indis captus, ac lenoni venundatus, ab eo prostitutus Athenis fuit ad stuprum. Is forte in Socratem incidens publice profitentem, disputationibus illis mire affici cepit, petiitque obnixæ, ut redimeretur. Itaque Alcibiadem flexit Socrates, qui eum mercaretur : quo facto jam inde philosophari cepit. Auspicatus est Eliacam sectam ab ipso nomen adeptam, quæ postea a Menedemo Eretriensi Eretriaca appellata est.*

69. *Pherecydes Syrius (est autem Syra e Cycladibus insulis una) nullo usus fuisse magistro, suoque Marte profecisse dicitur, postquam arcana Phœnicum commentaria nactus fuerat. Ille primus opinionem de animorum transmigratione iuxavit. Absumptus autem est a pediculis.*

§ 63. *Suklas* : Τιμόλαος, Λαρισαῖος ἐκ Μαικεδονίας, ῥήτωρ, Ἀναξίμενους τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. Ὁς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν. Μῆνιν ἀειδε κτλ.

§ 64. *Suklas* : Τριβωνιανός, Μακεδονιανός, ἀπὸ δικηγόρων τῶν ὑπάρχοντων. Οὗτος ὁ Τριβωνιανός Ἕλλην ὑπᾶρχε καὶ ἄθεος καὶ ἀλλότριος κατὰ πάντα τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως· κόλαξ δὲ καὶ ἀκατεῶν καὶ πειθῶν Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, ὡς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ σαρκὸς ἀναληφθήσεται. Ἦν δὲ κοινίστωρ Ἰουστινιανοῦ.

§ 63—69. *Eadem Suklas.*

70. Φιλήμων ὁ Συρακούσιος ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος ἐταλεύθησεν, ὡς δὴ καὶ Φιλιστίων ὁ Νικαῖος, εἰς ἃν καὶ ἔστι τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα·

Ὁ τὸν πελυστήνατον ἀνθρώπων βίον
γέλωτι μίλας Νικαῖος Φιλιστίων.

Οὗτος ἔγραψε τὸν Φιλόγελων.

71. Φιλίσκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα, πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον, Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐτοτρύπην ἐκάλεσεν.

72. Φιλητῆς ὁ Κῶος ἰσχνωθείς ἐκ τοῦ ζητεῖν τὸν καλούμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανε.

73. Φίλων ὁ Ἑβραῖος τοσαύτην πρὸς Πλάτωνα ὁμοιότητα ἔσχε κατά τε φράσιν καὶ διάνοιαν, ὡς εἰς παροιμίαν παρ' Ἑλλήσι τοῦτο χωρῆσαι· ἡ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.

74. Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος, ὁ τὰς Εἰκόνας γράψας, υἱὸς ἦν τοῦ πρώτου σοφιστοῦ Φιλοστράτου Λήμνιου. Οὗτος ὁ δεύτερος ἱσοφίστευσεν ἐν Ἀθήναις, εἴτα ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως.

X.

75. Χοιρίλος Σάμιος, ποιητής, ἔγραψε τὴν Ἀθηναίων νίκην κατὰ Ξέρξου, ἐφ' οὗ ποιήματος κατὰ στίχον στατήρα χρυσοῦν ἔλαβε, καὶ σὺν τοῖς Ὀμήρου ἀναγινώσκεισθαι ἐψηφίσθη.

76. Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον αἰτιῶνται τινες προνοεῖν λέγοντα ὅπως πορίσκειν τῷ σοφῷ. Φασὶ γάρ, τίς τοι χάριν πορίσκειν αὐτῷ· εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἔνεκα, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὕτη πρὸς εὐδαιμονίαν. Καταγέλῃσθαι δὲ φασὶ καὶ οἱ τρόποι τοῦ πορίσκειν, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλείας· εἰκεῖν γὰρ αὐτῷ δεῖται· καὶ οἱ ἀπὸ φιλείας· λήμματος γὰρ ὦνιος ἡ φιλία ἔσται· καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρνήσει γὰρ ἡ σοφία. Τοῦτον τὸν Χρύσιππον φασὶν ἔχειν ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν ἀναληφθείσης. Τέλος.

70. *Philemon Syracusanus nimio risu extinctus est, ut et Philistion Nicænsis, de quo exstat epigramma :*

*Mortalium ærumnonam vitam miscuit
risu Philistion, Nicæa quem dedit.*

Ille scripsit Cechinnatorem.

71. *Philescus Milesius rhetor, antea clarus artis gloria, tibicen, quem Isocrates orator tiliarum sonatorem nuncupabat.*

72. *Philetas Cus quum in laveniendo sophismate quod Pseudomenos vocatur, elaboraret, extenuato corpore oblit.*

73. *Philon Hebræus tantam cum Platone et ingenio et scriptis affinitatem habuit, ut in proverbium abierit apud Græcos : Aut Plato philonissat, aut Philo platonissat.*

74. *Philostratus Lemnius, qui de Imaginibus librum scripsit, filius fuit primi Philostrati, sophistæ Lemnii : docuit Athenis; postea Romæ, imperante Severo.*

CH.

75. *Chærilus Samius poeta scripsit Atheniensium victoriam de Xeræ, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem dono accepit, decretumque fuit, ut cum Homericis scriptis simul legeretur.*

76. *Chrysippum philosophum criminantur nonnulli, quod prævidisse animo se dixerit, qua ratione sapienti quæstus sit faciendus. Nam aiunt ejus rei gratia secclandus ei quæstus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est; quodsi ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quæstus hujuscemodi: quippe si qui a rege suppeditentur, obsequendum illi erit necessario; si autem ab amicis proficiscantur, venalis et quæstuosa erit amicitia: sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia (D. VIII, 126). Hunc ad philosophiam accessisse perhibent postquam res paterna in fiscum regium absumpta esset. Finis.*

NONNOSUS.

Nonnosus, Abramæ f., scriptum reliquit de legatione quam ad Saracenos, Auxumitas et Homeritas Justiniani temporibus (c. an. 533) obierat. Natione Syrum fuisse ex patris nomine suspiceris. Pater ille sicuti etiam avus Nonnosi, ipsi quoque ad Arabes legationes susceperant. Nam avus ab Anastasio imp. ad Aretham (*Al Hareth*, Ambri f., Saracenorum Chindenorum (*Kende arab.*) principem v. Pocock. Spec. hist. p. 69) missus est, ut pacis foedera componeret (Phot. § 1) (*). Pater vero Nonnosi sub Justino imp. ad Almundarum (*Almondar*, Hirensium regem decimum sextum ap. Pocock. p. 69), ac postea ad nepotem Arethæ Caisum, Chindenorum et Maadenorum (**) præfectum, venit legatus. Denique Nonnosus a Justiniano ad eundem Caisum, cui persuaderet ut ad imperatorem se conferret, tum vero ad Auxumatarum regem Elesbaam et ad Homeritas profectus est. Apud Caisum nihil videtur profecisse, quandoquidem Abramæ tandem, denuo ad Caisum misso, contigit ut Saracenum istum ad Justinianum adduceret. Elesbaam cur Nonnosus conveniret disertius non indicavit Photius, qui ex scripto pauca tantum quæ ad itineris pericula et regionum populorumque, quos vidit Nonnosus, descriptionem pertinent, enotavit. Quare ad Malalam et Theophanem chronographos nos convertamus, quorum auctor quin Nonnosi opus noverit et adhibuerit, cum Humphredo Hodyo (Prolegg. ad Malalam p. xlviii ed. Bonn.) et Gibbono (cap. 41, not. 94) nullus dubito.

Malalas Chron. p. 456, 24 ed. Bonn. (et Theophan. p. 377) : 'Ο δὲ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀκούσας παρὰ τοῦ πατριᾶς Ρουφίνου τὴν παρὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, παράβασιν, ποιήσας θείας καλεῖσεις κατέπειψε πρὸς τὸν βασιλῆα τῶν Αὐξουμιτῶν - ὅστις βασιλεὺς Ἰνδῶν συμβολὴν ποιήσας ματὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμεριτῶν (***) Ἰνδῶν, κατὰ κράτος νικήσας παρ-

(*) Pertinet hæc legatio ad illud tempus quo Badichartmus, Arethæ filius, Palæstinam et Phœniciam incursionibus vexavit (c. an. 498). Vido Theophan. Chron. p. 222 ed. Bonn., coll. Euagr. II. Eccl. III, 36, et Procop. Panegy. in Anastas. p. 497 ed. Nieb.; Tillemont *Hist. des emp.* VI, p. 556; Le Beau *Hist. du bas emp.* VIII, p. 359.

(**) Μαδωνοὶ haud dubie iidem sunt, qui apud alios auctores vocantur Μαδανῖται, Μαδηννοί, Μαδηνναῖοι (*Midianini hebraice*). Cf. Forbiger. Geogr. p. 744.

(***) Sic etiam Nonnosus ap. Photium pro vulgari nom. Ὀμηριτῶν. Elesbaa (*Adad* Theophan. p. 376. *Andas* Mal. p. 434) Dimnum (vel Damianus sec. Theoph.), qui Romanorum mercatores Christianos, instigantibus Judæis, oc-

λαβε τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν, καὶ ἐποίησεν ἀντὶ αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν ἐκ τοῦ ἰδίου γένους Ἀγγάνην διὰ τὸ εἶναι καὶ τὸ τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν βασιλεῖον ὑπ' αὐτόν. Καὶ ἀποπλεύσας ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κατέφθασε τὰ Ἰνδικὰ μέρη. Καὶ εἰσελθὼν παρὰ τῷ βασιλεὶ τῶν Ἰνδῶν, μετὰ χαρᾶς πολλῆς ἐξενίσθη ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν, ὅτι διὰ πολλῶν χρόνων ἤξιώθη μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων κτήσεσθαι φίλαν. Ὡς δὲ ἐξηγήσατο (†) ὁ αὐτὸς πρεσβευτὴς, ὅτι ἐδέξατο αὐτόν ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλεὺς, ὑπηγήσατο τὸ σχῆμα τῆς βασιλικῆς τῶν Ἰνδῶν καταστάσεως, ὅτι γυμνὸς ὑπῆρχε, καὶ κατὰ τοῦ ζώσματος εἰς τὰς ψυχὰς αὐτοῦ λινόχρυσον ἱμάτιον, κατὰ δὲ τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὤμων φορῶν σχιστάς (σχιστὰ Theoph.) διὰ μαργαριτῶν καὶ [ἐν τοῖς βρυχίοσιν add. Theoph.] κλαδίᾳ ἀνὰ πέντε, καὶ χρυσὰ φέλια εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινόχρυσον φακιδόλιον ἐσφενδονισμένον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν σειρὰς τίσσας, καὶ μανιάκιν χρυσοῦν ἐν τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ καὶ ἴστατο ὑπεράνω τεσσάρων ἐλεφάντων ἔχόντων ζυγὸν καὶ τροχοὺς ὁ. καὶ ἐπάνω ὡς ὄχημα ὑψηλὸν ἡμικυκλικὸν χρυσεῖς πετάλοις, ὥσπερ ἴσθι τὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν ὀχήματα ἀργύρεα ἡμικυκλικά. Καὶ ἴστατο ἐπάνω ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν βαστάζων σκοπτήριον μικρὸν κεχρυσωμένον καὶ δύο λαγκίδας καὶ αὐτὰ κεχρυσωμένα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἴστατο πᾶσα ἡ σύγκλητος αὐτοῦ μετ' ὀπλῶν, (καὶ αὐλοὶ) ᾄδοντες μέλη μουσικά. Verba καὶ αὐλοὶ non habet Theoph.

Καὶ ἀναγαθὸς ὁ πρεσβευτὴς Ῥωμαίων κλίνας τὸ γόνυ προσεκύνησε καὶ ἐκλείψαν ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν ἀναστῆναι με (τε? Dindf.) καὶ ἀναστῆναι πρὸς αὐτόν. Καὶ δεξιόμενος τὴν τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων σάκρον καταφύλαξε τὴν σφραγίδα [τὴν ἔχουσαν τὸ σπηθῆριον τοῦ βασιλέως add. Theoph.]. Δεξιόμενος δὲ καὶ τὰ ἔωρα τὰ πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐξεπλάγη. Αὐσας δὲ καὶ ἀναγνούς οἱ ἑρμηνεὺς τὰ γράμματα, εὐρι-

ciderat, bello aggressus est, victumque regem exiit, ei (Christianam religionem amplexus) ab imperatore Rom. episcopum petivit (circa 522). V. Malalas p. 433; Theophan. p. 436, coll. p. 261; Cedren. I, p. 656 (qui tamen veris falsa miscent); Procop. Pers. I, 19. 20. Gibbon. I. I.

(†) Theophan. p. 377 : Ἐξηγήσατο δὲ ἐκκεντρωτὴς ὁ αὐτὸς Τουλανός, ὅτι, ὅτε ἐδέξατο αὐτόν, γυμνὸς ἦν ὁ βασιλεὺς Ἀρίδας. Πρæterquam quod regem Aretham, legatum Julianum perperam dicit Theophanes, legationem hanc in primum Justinini imperat. annum transfert. Vorum regis nomen Ἐλεσβας Theoph. habet p. 261. Apud Malalam orationem turbatam in ordinem redigere possis, reiectis verbis ὑπηγήσατο... ὅτι.

περιέχοντα ὥστε ἐπλίσσασθαι αὐτὸν κατὰ Κωάδου, βασιλέως Περσῶν, καὶ τὴν πλησιάζουσαν αὐτῷ χώραν ἐπολιέσαι καὶ τοῦ λοιποῦ μηκέτι συνάλλαγμα ποιῆσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ οἱ ἦς ὑπέταξε χώρας τῶν Ἀμεριτῶν Ἰνδῶν διὰ τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν πραγματείαν ποιῆσθαι. Καὶ εὐθέως ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν Ἑλισθαῖς (Ἑλισθαῖς Phot. et Theophrast. p. 261, 1) ἐπ' ὄψεσι τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων ἐκίνησε πόλεμον κατὰ Περσῶν, προπέμψας δὲ τοὺς ἐπ' αὐτὸν Ἰνδοὺς Σαρακηνοὺς, ἐπῆλθε τῇ Περσικῇ χώρᾳ ὑπὲρ Ῥωμαίων, δηλώσας τῷ βασιλεῖ Περσῶν τοῦ δεῖξασθαι τὸν βασιλέα Ἰνδῶν πολεμοῦντα αὐτῷ καὶ ἐκπορῆσαι πᾶσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ βασιλευμένην γῆν. Καὶ πάντων οὕτως προδάντων, ὁ βασιλεὺς Ἰνδῶν κρατήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ πρεσβευτοῦ Ῥωμαίων, διδωκίως εἰρήνης φίλημα, ἀπέλυσεν ἐν πολλῇ θεραπείᾳ. Κατέπεμψε γάρ καὶ σάκρας διὰ Ἰνδοῦ πρεσβευτοῦ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων.

PROTIUS BIBL. COD. 3 :

Ἀνεγνώσθη Nonnosus ἱστορίαν ἐν ᾗ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνοὺς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνων, ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Ἰουστινιανὸς δὲ τὸ τνηκαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν· φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἔγρημάτιζε Κάισος, ἀπόγονος Ἀρίθα, καὶ αὐτοῦ φυλάρχου γεγεννημένου, πρὸς δὲ ὁ Nonnosus πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλεῖς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐπέτελετο. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonnosus (Ἀβράμης δ' ἦν αὐτοῦ ὄνομα) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας,

ἀνεσώσατο, Ἰουστίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀνάρρυσιν. Ὁ μὲντοι Κάισος, πρὸς δὲ ἐστὶ λατο Nonnosus, δύο γενῶν ἤγειτο τῶν κατὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδηνῶν καὶ Μααδηνῶν. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Κάισον καὶ ὁ Nonnosus πατὴρ, πρὶν ἢ Nonnoson πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πύμποντος, ἀπίσταλτο, καὶ εἰρηνικὰς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάισου (Μαυίας δὲ ἐκαλεῖτο) δεμῆρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. Μεθ' οὗ χρόνον ἐπρεσβεύσατο Nonnosus ἐπὶ δυοὶ τούτοις, Κάισον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν, καὶ πρὸς τὸν τῶν Αὐξουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα· Ἑλισθαῖς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους· καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. Ἡ δὲ Αὐξουμὶς πόλις ἐστὶ μεγίστη καὶ οἶον μητρόπολις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· καί ταις δὲ μεσημβρινωτέρας καὶ ἀνατολικωτέρας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ὁ δὲ Nonnosus πολλὰς μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνων ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ πολλὰς δυσχωρίας καὶ ἀπορίας πολλὰς περιπεσιῶν, θυμῷ καὶ τὰ δόξαντα ἐξετέλεσε καὶ σῶος τῇ πατρίδι ἀποδίδεται.

Ὅτι Κάισος, Ἀβράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος, πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρῳ καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανειμάμενος, αὐτὸς τὴν Παλαιστινῶν ἡγεμονίαν παρὰ βασιλέως ἐδέξατο, πλῆθος πολὺ τῶν ὑποταταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

Ὅτι τὰ σαρδάλια, φησὶ, νυνὶ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ φακιδόλιον φασώλιν.

Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλείστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρηνῶν ὄρεσιν ἐπέκεινα, ἱερὸν τι χωρίον νομίζουσιν ὅτι δὴ θεῶν ἀνειμένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δις· ὧν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὅλος μετρεῖ παρατείνων, σχεδὸν πού τοῦ

Lecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos, et ad alias item Orientis gentes. Justinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae (Al-Hareth) nepos : qui et ipse praefectus fuerat, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio imperatore legatus fuerat et pacis foedera sanxerat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramae nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Joannem, belli jure captos, una liberavit, Justino imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Caisus, ad quem Nonnosus missus, duabus praerat gentibus apud Saracenos clarissimis, Chindenis (Ken-de arab.) et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio mandaretur, a Justiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisi filium, Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Justinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est : ut Caisum, si posset, ad imperatorem adduceret, et ad Auxumitarum regem, cui

genti Elesbaas tunc praerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter viam incommoda multaque discrimina, in qua saepenumero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse ; ipsum vero Palaestinae praefecturam ab imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

Quae nunc σαρδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait ; et φακιδόλιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quendam pro sacro habent, alicui deorum consecratum, quo his quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in

ἔαρος κατὰ τὸ μέσον τελευμένην, ὅτε τὸν ταῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται· ἡ δὲ ἑτέρα πανήγυρις δυοὶ μηνὶ περτείνεται. Μετὰ θερινὰς τροπὰς ἄγουσι ταύτην. Ἐν ταύταις, φησὶ, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους· φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα. Αἰγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παράδοξα καὶ μύθων οὐδὲν διαλλάττοντα.

Ὅτι διωστήκεναι φησὶ τὴν Ἀδουλίαν τῆς Αὐξούμειας πεντεκαίδεκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξούμιν Nonnosus τε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ μέγιστον ἐράνη θέαμα περὶ χωρίον Αὐτὴν προσονομαζόμενον· καίτοι δὲ ἡ Αὐτὴ ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἀδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς χιλιάδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐδενὶ τῶν ἐγχωρίων ἦν εὐκαλον οὐδὲ εἶργειν τῆς νομῆς. Τοῦτο μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγεγόνει.

Χρὴ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἰσχυρῶν εἰπεῖν, οἷα ἀπὸ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξούμιν διαδέχεται· ἐναντίας γὰρ περὶ τὴν θέρος καὶ χειμῶνα διδάσκεται. Τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν καρχίνον τε καὶ λείοντα καὶ παρθένον διερχομένου, μέχρι μὲν τῆς Αὐτῆς, ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν, θέρος τε καὶ ἐξρότης διακρατεῖ τὸν αἶρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὐτῆς ἐπὶ τὴν Αὐξούμιν καὶ τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπίκειται σφοδρὸς· οὐ δὲ ὅλης ἡμέρας, ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκάστοτε, συννεφῇ τε τὸν

αἶρα ποιῶν, καὶ ὄμβροις βαγδαίους τὴν χώραν ἐπικλύζων. Τηνικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νεῖλος πολλὰς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐρχόμενος πελαγίζει τε καὶ κατάρρει τὴν γῆν. Ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερυν τε καὶ ὑδροχόον καὶ ἰχθύας ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ αἶρ τοῖς μὲν Ἀδουλίταις μέχρι τῆς Αὐτῆς ὄμβροις ἐπικλύζει τὴν χώραν, τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς Αὐτῆς μέχρι Αὐξούμειας καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρος τε, καὶ τὰ ὡραία τηνικαῦτα τοῖς ἡ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσῆς πλείοντι τῷ Nonnosῳ ἐπὶ τὴν ἰσχυρὴν τῶν νήσων κατηντηκότι τοιόνδε τι συνέβη, θαῦμα καὶ ἀκοῦσαι. Ἐνέτυχε γάρ τισι μορρῇ μὲν καὶ ἰδέαν ἔχουσιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυσμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος· εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσιαι, καὶ παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν· γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες, πλὴν δέρματί τιμι μικρῷ τὴν αἰδοῦ περιεκάλυπτον οἱ προδεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπιδείκνυντο οὐδὲ ἀνήμερον, ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασιν τὴν διάλεκτον τοῖς τε περιοίκις ἄπασιν καὶ πολλῷ πλείον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. Διέζον δὲ ἐκ θαλαττίων ὁστρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορριπτομένων· θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ ὀρώντες τοὺς καθ' ἑμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτησσον, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ μείζω τῶν θηρίων.

Zodiaco lenet : alter vero in duos alteros menses extenditur, agiturque post æstivum solstitium. In his, ait, conventibus summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia.

Adulim scribit ab Auxumini quindecim itinere dierum distare. Proficiscenti vero Auxumini Nonnoso cum suis maximum hoc objectum spectaculum ad regionem Auen dictam, quæ media est inter Auxumini et Adulim urbes : elephantorum nimirum vis non modica, imo millia ferme quinque. Pascebant hi elephanti maximo in campo, propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pastu prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De cæli quoque constitutione dicere oportet, quæ est ab Aue ad Auxumini : contra enim æstas illic et hiems accidit. Nam sole Cancrum, Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, æstas est summaque cæli siccitas : ut ab Aue Auxumini versus et reliquam Æthiopiam hiems est vehemens, non integro quidem illa die, sed quæ a motu incipiens ubique coactis nubibus aerem obducit et

horrendis imbribus oram illam inundet. Quo etiam tempore Nilus late Ægyptum pervadens, maris in modum terram irrigat. Quum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces perambulat, aer vice versa Adulitis Auen usque imbribus regionem inundat, is vero qui ab Aue Auxumini ceteramque Æthiopiam versus jacet, æstas est, et maturos jam fructus terra præbet.

Naviganti a Pharsa Nonnoso et ad extremam usque insularum delato, tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quosdam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem nigros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros æquales feminæ, et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi adultiores verenda tecti, viri pariter et feminæ, agreste nihil neque essetum quid præ se ferentes. Quia et vox illis humana, sed omnibus, etiam accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Nonnosi sociis. Vivunt marinæ ostreis et piscibus e mari ad insulam projectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus, quædam inuicem nos visa ingenti fera, metu perculsi fuerint.

PETRUS PATRICIUS.

De vita scriptisque Petri Patricii ita habet Nix-
senius in Corp. Script. Hist. Byz. tom. I,
p. XXI : « Petrus, cui a dignitatibus magistri et
Patricii cognomina hæserunt, Thessalonice natus,
a Procopio (Goth. I, 3) Illyrius dicitur : non quod
natione ad Illyricam gentem pertineret (nam quis
illo ævo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas
regiones incolebant, distinxisset?), sed quia dice-
cesis Macedonia sub dispositione Præfecti Prætorio
per Illyricum erat. Hic causis agendis Constanti-
nopoli occupatus, quum propter singularem elo-
quentiam persuasionisque vim celebraretur (v.
Testim. 2. 4), a Justiniano imp. a. 534 legatus
ad Amalasunthiam destinatus, quia interim Theo-
dahadus regnum arripuerat, Aulonæ substitit, et
anno demum sequente cum imperatoris mandatis
Ravennam pervenit : tunc vero, ignavia et timore
hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se
Augusti fidei permetteret, Italiaque universa con-
cederet (Procop. Goth. I, 6). Quæ quum ipse
Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Atha-
nasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quæ
rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur :
verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalma-
tis caso, spretis quæ convenissent, violataque le-
gationum sanctitate, illos in custodiam dedit (ibid.
I, 7), neque prius redeundi facultas concessa est
quam a Vitige fere post tres annos, circa finem
anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni
honore repensatum est, collata dignitate magistri
officiorum (*). Postea, anno fere 550, jam ad pa-
triciatum evectus (**), legatus in Orientem missus
est ad inducias cum Chosroe componendas (Pro-
cop. IV, 12), unde tamen re infecta rediit : mox,
a. 552 (***), delectus est ut cum Vigilio Papa, qui

(*) « De magisterio officiorum legendi sunt Joannes Ly-
dus De magistr. II. 10. 25 26; III, 40, et Valesius ad Amm.
Marc. XXVI, 5. Ex diversissimorum negotiorum procura-
tione pro nostra opinione ridicule coagmentata conflatum,
complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica
latinitate utar : *das Ministerium der auswärtigen Ange-
legenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremo-
niënmeisters und Generalpostmeisters, und die Direc-
tion der Gewehrfabriken.* »

(**) « Patricius a Constantini M. ætate eum locum in aula
obtinebat ut Britannorum lingua apposite a *privy Coun-
sellor* diceretur. Hic dignitatis gradus conjungebatur cum
eo officio in quo aliquis alias constitutus erat : ac Petrum
quidem nostrum usque ad mortem in magisterio perman-
sisse constat. »

(***) « De anno quo nuntii imperatoris cum Vigilio ege-
runt, cl. Gieselerus a me consultus respondit se plane Man-

Chalcedone detinebatur, de negotio trium capi-
tulum ageret. Vigilius ubi, quæ tunc acta sunt,
narrat, Petrum exconsulem, patricium et magi-
strum vocat : mox magnificum virum et referenda-
rium : qui tunc exconsul dicebatur, erat quem
imperator consulatus codicillis ornaverant; eum
postea in Byzantino imperio, rei dignitate paula-
tim imminuta, consulem et hypatum dixerunt.
Decem deinde annis interjectis, a. 562, pacis ne-
gotium cum Persis iterum, ac feliciore quidem
exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro
exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quin-
quaginta annos composita (Menandri fr. 11). Ubi
quum a legato Persico super Suania, quam Petrus
repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Cho-
sroem rejectus esset, anno proximo hunc adiit :
verum frustra. Ex qua legatione Byzantium re-
versus, haud multo post obiit (Men. fr. 13), 28
fere annis post primam legationem Italicam; relicto
filio Theodoro qui jam a. 565 dignitatem patris
obtinebat; mox comes largitionum factus, atque
a. 576 ad Persas missus est (Men. fr. 46). Chri-
stianum fuisse Petrum dubio caret : quippe qui in
legatione Persica ut natalem Christi Domini Epi-
phaniamque celebraret, substitit (Men. fr.),
atque cum Vigilio Papa de rebus quæ ad dogmata
pertinent egerit.

« Hic Petrus inter coævus incredibili quadam
floruit laude et gloria : cujus rei testimonia infra
posui. Præter eloquentiam atque unicam in per-
suadendo vim, summam in rebus tractandis sol-
lertiam, diligentiam indefessam, legum cognitio-
nem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei
tribuunt; tum vero amœnum ingenium, mitemque
animum : in quo cum unico cujus verba ad nos
pervenerunt obtrectatore (*) ita consentit Petri
cliens Joannes Lydus, ut hoc certe constet, be-
nevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia.
Etiam post mortem a Corippo boni cognomine
insignitur (Testim. 13), ut olim Rex Ancus. Quæ
tamen virtutes non obstant quominus vere Proco-
pius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse,
atque inexplibili divitiarum cupiditate incensum
(Procop. I. I.) : avaritia enim apud Orientis po-

sio assentiri qui illud a. 552 contigisse statuat, corrigen-
dumque in subscriptione epistolæ encyclicæ censeat : P. C.
Basilii XI. »

(*) Procopius Anecdol. 24, p. 70 : Ἰππῶς ἦν καὶ ἐκ φύσεως
ὀβριζαὶν εὐδίας. V. Testim. 3.

pulos, ad servitutem prolapsos, persæpe etiam virorum minime malorum animos invadit : quorum bonitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numorum causa, neque jus violant : quales sunt fere si qui inter Turcas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat memoria mea Mohammedes senex, Algeriæ satrapa. Nihil hoc viro mitius, ejusque fide data nihil sanctius : at idem non solum, nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat; violataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo; verum etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat. Prædivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula Aconitis, in qua cotis fodinæ exercebantur, integra pro fundo ad eum pertinebat (V. testim. 12). Eadem servitutis miseria viros quamvis bonos immanissima principis jussa pro numinis oraculis exsequi cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit : itaque asseverare non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodababum a Petro ad Amalasunthæ necem incitatum esse (Procop. Anecd. 16; p. 47) : nisi causa quam affert cur Theodora exitium infelicis reginæ machinata esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen maledictis vesanæ impudentiæ accenseri posse confidam.

« Petro Patricio Suidas ἱστορίας tribuit : unde petitiæ eclogæ in utroque titulo de legationibus exstant; quarum prima ad imperium Tiberii, ultima ad res a Juliano adhuc Cæsare sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quodsi ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset : itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare incipiebat non dubito. Verum in quo tempore historiæ suæ initium constituerit, ea questio non æque certe expediri potest : regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse non crediderim; quum propter eclogarum ex universo hoc tempore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum impellere potuerit ad scribenda quæ, ut quisque prolixius aut brevius narrata quæreret, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probilitate, — sed jam de Augusto triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quæ in libello Segueriano De syntaxi inveni (fr. 1). Ex his alterum apud Dionem Cassium lisdem prope verbis legitur, quod de fr. 5 observavit Valesius [adde fr. 2 et 7] : unde conjectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus hujus historia pateret. Jam vero quum continuator Dionis, cujus eclogas ill. Maius in titulo de sententiis invenit,

quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria harriolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse : ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Maium pro lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse : nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit : certe non librorum numeris; quos, ut semper alias, possuisset.

« Præterea idem Suidas Petro opus Περί πολιτικῆς καταστάσεως adscribit : quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse conjicit quorum Photius cod. 37 meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης inscripta. Equidem inscriptionis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet : attamen vix credibile videtur rem Suidæ compertam docto curiosoque Photio non innotuisse; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quo Petrus Lydo (V. testim. 1) teste de magisterio officiorum exposuit : quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo sæculo. Et enim manifesto hujus partes sunt quæcumque e Petro magistro exstant inserta cæremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84 et 85, quibus ejus nomen præfixum diserte legitur, verum etiam decem quæ continuo sequuntur, usque ad 95, ubi sæpe, v. gr. 86. 87. 95, de Justiniano tanquam imperante quum ista scriberentur, sermo est. Petita autem esse hæc omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor præcipue id agit, ut doceat quæ partes magistri sint in rebus quas tractat; magistrorumque nomina ponit, qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos, Anastasiusque et Justinus imperium susceperunt.

« Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quæ cum Chosroe de pace componenda locutus esset (V. Menand. fr. 12), pro incomperito relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander, quam se verbis Atticis [non] mutasse ait quum colloquia ista referret : justamque esse reprehensionem ei facile credimus; nam in capitulis quæ in cæremoniali exstant græcitas ad barbariem vulgaremque sermonem manifesto inclinata, imo jam in hunc conversa, conspicitur; neque eclogæ ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quæ e libris Περί πολιτικῆς ἐπιστήμης in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et pæne intemerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui

an̄i hominibus, qui ea fere lingua utebantur quae nunc apud Græcos obtinet, loqueretur, non venteribus Atticis, sermo ejus, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediēbat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret. »

TESTIMONIA

JOHANNES LYDUS De mag. II. 25. 26. : Τοῖς δὲ ἡμειρομένοις τοὺς ἐρεῖς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρον ἀχρὶς ἡμῶν, ἀρκέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μεγαλόφρων, καὶ τῆς καθολοῦ ἱστορίας ἀσφαλὲς διδάσκαλος, δι' ὧν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράφητο. Προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλέον τῆς ἀρχῆς· οὐ μόνον γὰρ τῆς τῶν ἰθύνων πρεσβείας ὑφ' ἑαυτῷ τελοῦσας ὁ μάγιστρος ἔχειν πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον ὁρόμον, καὶ πλῆθος ἐμβριθῆς τῶν πάλαι μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριαῶν, τὴν τε τῶν ὀπλῶν κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολὺς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μηδὲν δεύτερος. Διασώζει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλήν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀελλερίᾳ τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέμων, ἀποκαθίστησι. Τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἴπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνεντράφη (I. ἐνερ. N.) συντηγῶν τοῖς δεομένοις, ἀρχῶν τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρ' οὗ τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων ἐδείχθη, καὶ δικαστὴς οἷος, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπτιάζουσας τῆς τύχης. Πρῶτος μὲν γὰρ ἔστι καὶ μελίχιος, ἀλλ' οὐκ εὐχερὴς, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτίσεις ἔσω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλὲς δὲ ἑμῶν, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμὰς τῶν προσιόντων· μηδένα καιρὸν ταῖς βραθυμίαις παραχωρῶν· τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασιν ἐγκαίμενος, μηδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὁμιλίαις διασυρίζων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς καὶ ἀφηγήσεισι πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολαζόντων ἐλθόμενος. Καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδασμάτων ἔστιν ἀμέριμος· ὥς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὥς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι ὁποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρυλλεῖ. Ἐμοὶ δὲ μάλιστα σκοτοδίνιας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἡ πρὸς αὐτὸν συνήθεια· χαίρω γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλεύθερος, καὶ τύφου καὶ κορύζης ἐκτός, ἀστείος τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισαίει μοι, ὥς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μηδὲν ὧν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελῶς ἡγνοημένα παρρησιάζων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετᾶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἄβατον ἐμοί, ὥσπερ εἰωθεν, ἐπιροιζῆσαι θεωρίαν.

2. PROCORIUS Goth. I, 3 : Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλλυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενον, ἐς τὴν

Ἰταλίαν εὐθὺς ἔστειλεν, ἕνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ῥητόρων, ἄλλος δὲ ξυνετόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν πεφυκότα.

3. Idem Anecd. 24 : Πέτρος τὸν ἅπαντα χρόνον ἠνίκα τὴν τοῦ μαγίστρον καλουμένην εἶχεν ἀρχήν, αἱ καθημέραν αὐτοὺς (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθήτοις ἀπέκναιε. Πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὡς ἥμιστος ἐβρίζειν εἰδὼς, κλεπτίστατος δὲ ἀνθρώπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀταχνῶς ἐμπλεῖς.

4. Suidas : Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ Μάγιστρος, ἱστορικός, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλαίς. « Μάλα ἐμβριθὴς τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάζει φρονήματα βαρβαρικά, σκληρὰ τε καὶ ὀγκώδη. » Ἐγραψεν Ἱστορίας καὶ Περί πολιτικῆς καταστάσεως. Cf. idem v. Ἐμβριθὴς, et Eudociap. 353. Verba : μάλα... ὀγκώδη sunt Menandri Protectoris (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356. 357 ed. Mai.

5. Menander (fr. 11) in Exc. De legg. p. 133 P. : Πέτρος... ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων, ὡς εἶναι ὡδε· κτλ.

Idem ib. p. 144 (fr. 11), Chosroes ad Petrum : Οὐδὲ αὐτὸς σε, ὦ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τιθραμμένον, ἢ περιμῖναι τοῖς ῥήμασι μεμαθήκας, μιμνῆσθαι πρὸς τινος ἔγωγε μὴ κείθειν μαθῶν.

7. Idem ib. p. 150 (fr. 15), ubi Joannes legatus : Πέτρος μὲν γὰρ, ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτὴς... ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν καὶ ἑτέρα ὅσα διημφισθητήθη, ὡς ἐγένετο παρακρούσασθαι.

8. Idem (fr. 12) in Exc. De sent. p. 356 Mai., Petri legati orationem appositurus : Οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἑτέρων ἑτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλότερόν πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον ὀντέ μοι, μετέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον.

9. Cassiodorus Var. X, 19, nomine Theodabadi regis : *Vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate praecepius.*

10. Idem X, 22, ejusdem nomine : *per virum disertissimum Petrum.*

11. Idem X, 24, nomine Gundelinae reginae : *veniente viro sapientissimo Petro.*

12. Steph. Byz. : Ἀχόναι, πόλιν πλησίον Ἡρακλείας. Λέγεται κατὰ περίφρασιν ὁ οἰκὼν τὰς Ἀχόνας. Τὸ ἰθνηκὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονίτις. Οὕτω γὰρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τῷ πανηγύμῳ πατριῶν καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνης· ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀχόνας πεποιτημένων λίθων. Ad hanc Holstenius : « Exstat adhuc hodie ejus (Petri magistri) effigies Parisiis in S. Capella Palatii inter thesauros Constantinopoli allatos. » Quaevis frustra,

13. Corippus De laud. Justinī I, 24 :
*Successor boni redivivaque gloria Petri
 hic Theodorus adest, patria gravitate magister.*

ARGUMENTUM.

Fr. 1. Antonius. Cæsar. — 2. Parthorum legatio ad Tiberium, qui regem eorum constituit Phraaten, eoque mortuo, Tiridatem, quem mox pellit Artabanus (35 p. C.). — 3. Mithridates Iberum rex proditur a Cotye fratre, quem Claudius in locum ejus substituit (47). — 4. Decebalus regis ad Domitianum legatio. Ejus insolentia (86). — 5. Ejusdem Decebalus ad Trajanum legationes duæ (103). — 6. Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, ab Marco Aurelio pacem petunt (167). — 7. Quadi pacem obtinent. Astingi et Lacringi auxilio veniunt Marco Aurelio (175). — 8. Menophilus, Morsia præfectus, susque deque habet Carporum legatos, qui tributum sibi annuum postulabant (230?). — 9. Valerianus imp. ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit incassum (260). — 10. Odenathus Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet. (261). — 11. Sapor a Callisto et Odenatho clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261). — 12. Vandali ab Aureliano petentes pacem obtinent (271). — 13. Apharban ab Narsæo, Persarum rege pugna victo, legatus de pace mittitur ad Galerium (297). — 14. Sicorius Probus a Diocletiano missus, ut pacis condiciones Narsæo Persæ exponeret (297). — 15. Mestrianus Licinii, prælio victi, legatus ad Constantinum (314). — 16. Legatio a Magnentio ad Constantinum de pace missa (350). — 17. Narses legatus Saporis regis literas ad Constantinum affert (358). — 18. Julianus Cæsar cum Chamavis de pace agit (358).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Lex. Seguer. in Bekker. Anecd. p. 117 : Θωπεύω, αἰσιπτικῇ. Πέτρου εἰς τὰ παρὰ Ἀντωνίου· « Πολλὰ οὖν θωπεύσας αὐτόν. »

HISTORIÆ.

1.

Antonius multis ei blanditus. — Vetuit Cæsar ne quis senatorum Italia peregre excederet.

2.

Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obaldibus daret, et dedit ipsis Phraatem, Phraatis filium. Quum autem in itinere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiridatem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppetias filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et hanc de Parthis.

3.

Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum præparavit. Huic mater com-

Ibid. p. 130 : Ἀπεῖπε, δοτικῇ. Πέτρου εἰς τῆς μοναρχίας Καίσαρος· « Ἀπεῖπε τοῖς βουλευτοῖς ἐκδημῆν ἐξω Ἰταλίας. »

Exscripsit Petrus Dionem Cass., qui LII, 4 Τό τε τῶν εὐπατριδῶν γένος συνεπλήθυσεν (Cæsar imp. τῆς βουλῆς οἱ δὲ θέν ἐπιτραφέας τοῦτο ποιῆσαι, ἐπετό γε πλεῖστον ἀκολούλει σφῶν.... Ταῦτά τε οὖν ἐπεκαὶ προσεπέπε (πρὸς ἀπέπε c. Niebuhr.) πᾶσι τ βουλευτοῦσι μὴ ἐκδημῆν ἐξω τῆς Ἰταλίας, ἀν μὴ αὐτῇ καλεύσῃ. Osannus (Beiträge tom. II, p. not.) in Lexico verba : Καίσαρος ἀπέπε corrupte esse putat et refingenda in καὶ πρὸς ἀπέπε, uti a Dionem. Quod non persuasit mihi.

2. (Tiberii an. 22; an. 35 p. C.)

Exc. De legg. gentium ad Rom. p. 23 P. : Ὁ οἱ Πάρθοι πρὸς Τιβέριον ἐπρεσβαύοντο (sic Nieb. πῖ ἐπορεύοντο), βασιλεῖα σφῶν ἐκ τῶν δημευόντων δόνασι. Καὶ δέδωκεν αὐτοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτι υἱόν. Ἐκείνου δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν (sic Dio; κ. τῆς ὁδο cod.) τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπέμψεν· καὶ ὅπως ῥῆον τὴν βασιλείαν παραλάβο ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβήρων βασιλεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπ τῆς οἰκείας παρῇ (l. ἀπάρη). Καὶ εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχεν. Οὐ μόντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐδυσταύουν· ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ Πάρθους.

Hæc quoque, ad verbum pleraque, transcripti ex Dione Cass. LVIII, 26 : Ἀποστάντες οὖν τινε αὐτοῦ ἐπρεσβαύσαντο πρὸς τὸν Τιβέριον, βασιλεῖα σφῶν ἐκ τῶν δημευόντων αἰτοῦντας· καὶ αὐτοῖς τότε μὲν Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου, τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου κατὰ τὴν ὁδὸν, Τιριδάτην, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ καὶ αὐτὸν γένους ὄντα, ἐπέμψεν. Καὶ ὅπως γε ὡς ῥῆστα τὴν βασιλείαν παραλάβο, ἔγραψε Μιθριδάτῃ τῷ Ἰβήρῃ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν· ἵνα ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν, ἀπὸ τῆς οἰκείας (οἰκίας vgo) ἀπάρη. Καὶ ἔσχεν οὕτως· οὐ μόντοι καὶ ἐπὶ πολὺ ὁ Τιριδάτης ἐδυσταύουν. Ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσλαβὼν, οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε. Ἐὰ μὲν οὖν τῶν Πάρθων οὕτως ἴσχε. De re vide interpr. ad Dion. I, 1.

3. (Claudii circa an. 8; 47 vel 48 p. C.)

Ibid. p. 23 : Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰβήρων βασι-

λαὺς ἐναντιώσας, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. Τῆς δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐτὸν ἠδύνατο, βουλευθείσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σκουδαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζοντα. Ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βασιλεὺς Ἰβηρίας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται.

Mithridatem hunc a Claudio e custodia liberatum, et in Asiam πρὸς τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς missum esse narrat Dio Cass. LX, c. 8. De iis quæ nostro loco leguntur, apud Dionem nihil occurrit. Verum quum fr. antecedens nec non fr. 5 e Dionis exscripta sint, atque constet permulta ex postrema hac historię parte in nostris Dionis codicibus desiderari: hunc quoque Petri locum sicuti sequentem ex integriori Cassio esse descriptum censeo.

4. (Domitian. an. 6; 86 p. C.)

Ibid. p. 24: Ὅτι Δεκίβαλος ὁ Δακῶν βασιλεὺς ἐπικηρυκεύετο πρὸς Δομιτιανὸν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος· ἐξ' οὗ ἐπεμψε Δομιτιανὸς Φούσκον μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ὅπερ μαθὼν ὁ Δεκίβαλος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν αὐθις ἐν γλευσασμῷ, λέγων ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὁλοοὺς Δεκίβαλῳ ἕκαστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστρέψασθαι κακὰ. V. Sueton. Domitian. c. 6.

5. (Trajani an. 6; 103 p. C.)

Ibid. p. 24: Ὅτι Δεκίβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρέσβεις ἐπεμψε πιλοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι. Πρότερον γὰρ κομήτας ἐπεμπεν, εὐταλειστέρους δοκούντας παρ' αὐτοῖς εἶναι. Ἐκεῖνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρριψαν καὶ (τε? B.) τὰ ὅπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δέσαντας ἐν αἰχμαλώ-

των τάξει ἰδόντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἐλθεῖν Δεκίβαλῳ (suppl. ἐπιτραπῆναι).

Ὅτι πάλιν ὁ Δεκίβαλος πρεσβείαν ἐπεμψε πρὸς Τραϊανὸν, τῶν παρόντων ἀναχωρῆν κομίζόμενος (κομισ. N.). Ὑπισχνεῖτο δὲ τὰ τε ὅπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδίδόναι τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὰ ἔρύματα πάντα ὅσα κατασκευάσεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ τῶν Ῥωμαίων οικίους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομόλους μὴ ὑποδέχασθαι, μηδὲ στρατιώτην Ῥωμαίων εἶναι ἐγγὺς αὐτοῦ. Προσδίδετο οὖν τὴν πρεσβείαν ὁ Τραϊανός ἐπὶ ταύταις ταῖς συνθήκαις. Ὁ δὲ Δεκίβαλος τὰ ὅπλα ἔρριψεν ἐπὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πασῶν προσακύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην πρέσβεις ἐπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἴδωσαν ὡς ἐν αἰχμαλώτων τάξει.

Eadem leguntur in Exc. Legg. ex hist. Dionis Cassii (LXVIII, 14), monente Valesio: Ἐπεσόμεναι μὲν καὶ πρὸ τῆς ἡττῆς πρέσβεις, οὐκ ἔτι τῶν κομητῶν, ὥσπερ πρότερον, ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺς ἀρίστους. Καὶ ἐκεῖνοι τὰ τε ὅπλα ῥίψαντες καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν καταβαλόντες ἰδεήθησαν τοῦ Τραϊανοῦ μάλιστα μὲν αὐτῷ Δεκίβαλῳ καὶ ἐς ὄψιν καὶ ἐς λόγους αὐτοῦ ἐλθεῖν, ὡς καὶ πάντα τὰ καλευσθησόμενα ποιήσονται, ἐπιτραπῆναι· εἰ δὲ μὴ, σταλῆναι γὰρ τινα τὸν συμβεβηκότα αὐτῷ. Καὶ ἐπέμψθη ὁ Σούρας καὶ Κλαύδιος Λιβιανός ὁ ἑπαρχός. Ἐκράχθη δὲ οὐδέν. Ὁ γὰρ Δεκίβαλος οὐδὲ ἐκεῖνοις ἐτόλμησε συμμῆσαι. Ἐπεμψε δὲ καὶ τότε τινάς. Ὁ δὲ Τραϊανός ὄρη τε ἐντιπυχισμένα ἔλαβε, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ τε ὅπλα τὰ τε μηχανήματα καὶ τὰ αἰχμαλῶτα, τό τε σημεῖον τὸ ἐπὶ τοῦ Φούσκου ἄλδον εὔρε. Δι' οὖν ταῦτα ὁ Δεκίβαλος, οὐδὲν ὅ τι οὐχ ἐτόλμως τῶν προσταχθέντων ἔσχε συνθέσθαι· οὐχ ὅτι καὶ ἐμμένειν αὐτοῖς ἐμύλλεν, ἀλλ' ἐν' ἐκ τῶν παρόντων ἀναπνεύσει. Quæ deinde sequuntur apud Petrum, eadem habes paullo plenius in Dionis codicibus nostris.

tradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret; sed ille non ex fide legationem oblit, et omnia, quæ frater animo voverat, enuntiavit, et rex Iberiæ Mithridatis loco constituitur.

4.

Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vellet illi quotannis pendere duos obolos; sin minus, bellum et magna mala se illis illaturum.

5.

Decebalus misit ad Trajanum legatos ex his, qui pileos ferunt: hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem

comatos miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi quum ad Trajanum venissent, abiecerunt arma et, manibus post terga victis, captivorum instar, Trajanum orarunt ut Decebalo in colloquium venire permitteret.

Rursus Decebalus legationem ad Trajanum misit, ut ex presentibus malis per inducias vires recolligere posset. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta Trajano traditurum, et Romanos machinarum fabricatores et transfugas, qui apud ipsum essent, et omnia præsidia et castella, quæ extruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Trajanus potitus esset, et ejus et Romanorum hostes pro suis hostibus habiturum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum militem Romanorum secum habiturum. His conditionibus hanc legationem Trajanus accepit. Decebalus in conspectu Trajani arma abiecit, et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui captivorum more manus jungebant.

6. (Marc. Aurel. an. 10; 170 p. C.?)

Ibid. p. 24 : 'Οτι Ααγγιδάρδων καὶ 'Οβίων ἑξα-
χισχιλίων Ἰστρον περαιοθέντων, τῶν περὶ Βίνδιχα
ἰππέων ἐξαλασάντων καὶ τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν
ἐπιρθεσάντων, εἰς παντελὴ φυγὴν οἱ βάρβαροι ἐτρά-
ποντο. 'Εφ' ὧς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν ὧδε καταστάσεσι
ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις παρὰ
Αἰλίου Βάσσου τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι,
Βαλλομαρίον τε τὸν βασιλεῖα Μαρκομάνων καὶ ἑτέ-
ρους ὄκτα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. Καὶ ὁρκοῖς τὴν
εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι ὁμοᾶδε χωροῦσιν.

Ad quemnam annum res h. l. narrata pertineat,
accuratius dici vix potest. Niebuhrius in margine
adscriptus : an. 167? Tillemont. *Hist. des emp.*
tom. V, p. 631 ad ann. 170 p. C., Marci Aurelii
an. 10, referendam esse conjicit.

7. (Marc. Aurel. an. 15; 175 p. C.)

Ibid. p. 24 : 'Οτι Κούαδοι πρέσβεις ἐπεμψαν
πρὸς Μάρκον εἰρήνην αἰτούμενοι, καὶ ἔτυχον. Καὶ
πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δαδούκασιν, καὶ
αἰγμάλωτους τότε μὲν μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὕστε-
ρον δὲ καὶ ἑτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.

'Οτι ἦλθον καὶ Ἀστιγγοὶ καὶ Αακριγγοὶ εἰς βοήθειαν
τοῦ Μάρκου.

Ubiunque Dionem Cass. conferre licet, Petrus
noster exscripsisse eum apparet. Dio LXXI, 1
(Exc. legg.) : Οἱ δὲ εἰρήνην αἰτούμενοι, ὥσπερ οἱ
Κούαδοι, καὶ ἔτυχον γὰρ αὐτῆς, ἵνα τε ἀπὸ τῶν Μαρκο-
μάνων ἀποσπασθῶσι, καὶ ὅτι ἵππους καὶ βοῦς πολλὰς
ἔδωκαν, τοὺς τε αὐτομόλους πάντας καὶ τοὺς αἰγμα-
λῶτους, πρότερον μὲν ἐκ μυρίους καὶ τρισχιλίους,
ὕστερον δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσιν ὑπέσχοντο.
Pro καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποδώσιν ὑπέσχοντο Petrus vel

ejus excerptor perperam scripsit καὶ ἑτέρους π-
στοὺς ἀπέλυσαν. Nam promiserunt tantum, ne
steterunt promissis, uti liquet ex Dione LX
13. — De altero loco cf. Dio LXXI, 12 (1
legg.) : Ἀστιγγοὶ δὲ... ἦλθον μὲν ἐς τὴν Δακίαν ο-
σαι, ἀπιδὶ τοῦ καὶ χρήματα καὶ χώραν ἐπὶ συμμ-
λήψεσθαι κτλ. Qui nostro loco Αακριγγοὶ dicuntur
apud Dion. l. l. (ed. Tauchnitz.) scribuntur Ἀσγ-
γοὶ. Astingos vel Asdingos regium Vandaloi
genus esse, itidemque *Lacringas* videri ge-
regis alicujus nomen esse pro nationis non
positum, Niebuhrius censet in Indice nomin-

8. (Alexandri Sev. an. 9; 230 p. C.?)

Ibid. p. 25 : 'Οτι Κάρποι τὸ ἔθνος φρονούντες
καθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν τελουμένοις τοῖς Γόθοις, ἔπει-
α πρὸς Τούλλιον ('Ιούλιον? Ν.) Μηνόφιλον πρεσβ-
μαθ' ὑπερηφάνειας ἀπαιτοῦντες χρήματα. Οὗτοι
δοῦξ ἦν Μυσίας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν σι-
τὸν ἐγύμναζε, καὶ προμαθὼν τὴν ὑπερηφάνειαν αὐ-
τῷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐ-
τῷ ὅραν ὅρῃν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. Καὶ
τῷ παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθί-
ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίσ-
του στρατοπέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδὲνα λόγον αὐ-
ποιοῦμενος, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν
πρεσβείαν συνεχῶς ἑτέροις διαλέγεται, ὡς δὲ ἄλλα
μειώτερα πράγματα ἔχων. Οἱ δὲ περιδεῖς γενόμε-
νοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι - Διὰ τί οἱ Γό-
τῳ αὐτὰ χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσι, καὶ ἡμεῖς
οὐ λαμβάνομεν; - 'Ο δὲ εἶπεν, ὅτι - αὐτοκράτωρ π-
λὼν χρημάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς δεομένοις αὐ-
χαρίζεται. - Οἱ δὲ ἐπύθοντο, ὅτι - Καὶ ἡμεῖς ἔχεται
τοὺς δεομένους, καὶ δότω ἡμῖν τῳ αὐτῷ - ἡμεῖς
χρεῖττονες ἐκείνων ἐσμέν. - Καὶ γελῶν δὲ Μηνόφι-

6.

Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum trajece-
runt, in quos Vindicia equites, et pedites, quorum dux
erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima
statim invasione terrore barbari percussit, legatos ad Elium
Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt
Balloniarum, regem Marcomanorum, una cum aliis de-
cem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace iurjurando
firmata, legati domum redierunt.

7.

Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petidores, et
consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dede-
runt : et tunc quidem tredecim millia captivorum, mulas
vero etiam reliquos libertati restituerunt.

Venerunt et Astingi et Lacringi in auxilium Marci.

8.

Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia
quotannis a Romanis accipiebant. Itaque legationem mis-
erunt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab
illo petierunt. Erat ille dux Marciae et singulis diebus exer-

citum ad bellum exercebat : et quum Carpos insolente
superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit,
tamen potestatem eis fecit, quum exercitus exercebatur
milites conspicerent : et quum satis prorogatione temp-
diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et
tutiaset, sedens in alto suggestu, primarios totius exerc-
vicos circa se adhibuit, et Carpos excepit, nullaue illor-
habita ratione in medio militum, dum legationem suam
ponerent, tanquam aliud agens et longe sibi essent,
viora negotia, sermonem cum aliis habebat. At illi time-
sim nihil aliud dixerunt nisi : « Quia Gothi, inquit, a
bis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipimus
Quibus Menophilus : « Quum imperator noster multar
pecuniarum sit dominus, liberalitatem suam exerceat
eos, qui, ut sibi gratificetur, suppliciter petunt. » T-
illi : « Nos quoque supplicantium numero habet, et ne
eandem largiatur. Sumus enim Gothi prestantiores. »
dens Menophilus, « Meum est, ait, de his ad imperator
referre. Redite igitur intra quattuor menses in hunc eund-
locum, et responsum accipietis. » Et simul illuc abi-

εἶπε· « Καὶ περὶ τούτων μηνῶσαι δοῖμαι τῇ αὐτοκράτορι. Καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν. » Καὶ μετῴθην ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. Καὶ ἦλθον οἱ Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὁμοιον σχῆμα ποιήσας αὐτοῖς ἐτίραν εὖρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. Καὶ πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδίδετο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι· « Ὅσον ἐξ ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑμῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεὺς· εἰ δὲ θέσθε συγκροτήσεως, ἀπελθόντες ῥίψατε ἑαυτοὺς πρηνεῖς καὶ δεήθητε αὐτοῦ· καὶ εἰκὸς ἐστὶ συγκροτηθῆναι ὑμᾶς. » Οἱ δὲ μετὰ ἀγανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ [κατὰ] τὴν τοῦ Μηνορίου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυσθεῖσαν ἔσχον. *Ad postrema Alexandri Severi tempora rem pertinere conjecerunt Tillemont. III, p. 194, et Niebuhrius.*

9. (Valeriani an. 8; 260 p. C.)

Exc. De leg. Rom. ad gent. p. 29 : « Ὅτι Βαλεριανὸς εὐλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περσῶν (ἰλοῖμωξε γὰρ τὸ στρατεύμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μαυρούσιοι), χρυσίον ἀράτον συναγαγὼν ἔπειθε πρέσβεις πρὸς Σαπώρην, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλῦσαι βουλόμενος. Ὁ δὲ τὰ τε περὶ τοῦ λοιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλήσει Βαλεριανοῦ πλείον ἐπαρθείς, τοὺς πρέσβεις παρελκύσας, ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθὺς ἐκηκολούθησεν.

Pro illoimōxi et loimōi vgo legitur ilimōxi et loimōi, aperto errore. — Petrum puto ἐν τοῖς μετὰ Δίωνα eodem auctore (Dexippo ut vid.) usum esse, quem sequitur Zosimus, qui ita habet (I, 36) : Λοιμοῦ δὲ τοῖς στρατοπέδοις ἐμπεσόντος καὶ τὴν πλείω μοῖραν αὐτῶν διαφθεύραντος, Σαπώρης ἐπιὼν τὴν ἑῴαν,

militēs exercuit. Post quattuor menses Carpi redierunt. In quibus admittendis quum eadem forma qua prius usus fuisset et rationem negotium in alios tres menses rejiciendi reperisset, quum tandem iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepisset, illis hoc responsum dedit : « Nihil prorsus Imperator vobis ex conventionē dabit. Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad ejus pedes procumbite et ei supplicate, et verisimile est eum vestras preces admissurum. » At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

9.

Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens (pesto enim ejus exercitus laborabat, et maxime Maurasil), ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bellum solvere voluit. Sed Sapore de peste in Romanorum castris grassante certior factus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

10.

Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestan-

ἀπαντα κατεστρέφετο, Οὐαλεριανοῦ δὲ διὰ τι μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα βοηθῆσαι μὲν εἰς Ἰσχυατον ἰλθοῦσι τοῖς πράγμασιν ἀπογνόντος, χρημάτων ἐξ ὁδοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον βουλομένου, τοὺς μὲν ἐπὶ τούτῳ σταλέντας πρέσβεις ἀπράκτους ὁ Σαπώρης ἀπέπεμψεν κτλ. *De re cf. Tillemont. tom. III, p. 313.*

10. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Ibid. p. 29 : « Ὅτι Ὀδενάθος τὸν Σαπώρην πολὺ ἐθεράπευεν ὡς ὑπερβεβηκότα κατὰ πολὺ τοὺς Ῥωμαίους. Βουλόμενος δὲ αὐτὸν ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιστα, ἧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμῆλοις ἐπιθείς. Καὶ γράμματα πέμπει δεήσεως δύναντιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρσαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. Ὁ δὲ τοὺς οἰκίτας ὑπέτασσε δεξαμένους τὰ δῶρα ῥίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς ἐπιστολάς διαρρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε· « Τίς ὦν καὶ πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράψαι; καὶ νῦν εἰ βούλεται ἐλαφροτέρως κολάσεως τυχεῖν, ὅπως τὰς χεῖρας δέσας προσπεσέτω. Εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολώ. »

11. (Gallieni an. 9; 261 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 25 : « Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην διαβάς μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοπέδου,.... [οἱ δὲ στρατιῶται suppl. Nieb.] ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου· φυγόντες. Πρὸς δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσῃ στρατιώτας ἔπειπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ὄν παρ' αὐτῷ, ἵν' ἐνανόχλητον αὐτὸν συγχωρήσωσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλθωνται κίνδυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσχολίαν αὐτῷ περιποιῆσαι καὶ βραδυτῆτα. Οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα

tiorem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille jussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem projicere, et ejus literas laceratas pedibus conculcare. Hæc quoque palam protulit : « Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere? Nunc si velit leviori pœna affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne ejus genus atque patriam perditurum. »

11.

Sapores, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus... sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos qui Edessæ stipendia faciebant, mittit qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conjicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos time-

ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκίαι προῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι τῇ ὁδοιπορίᾳ αὐτοῦ. Καὶ εἰλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παρχωρῆσαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

De Sapore a Callisto clade affecto et in Persiam propere refugiente vid. Zonaras XII, 23, p. 559 ed. Bonn., Syncell. p. 382, B. Cf. Zosimus I, 39.

12. (Aureliani an. 2; 271 p. C.)

Ibid. p. 26 : Ὅτι Οὐανδαλοὶ ἡττηθέντες ἐπεμψαν πρεσβείαν πρὸς Αὐρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Αὐρηλιανὸς δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

Rem fusius narrat Dexippus fr. 24 (tom. III, pag. 685). Cf. Tillemont. III, p. 383.

13. (Diocletiani an. 14. 297 p. C.)

Ibid. p. 26. 27 : Ὅτι Ἀφφαρβάν, φίλτατος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρσαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμθεὶς σὺν ἱκεσίᾳ τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. Ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν εἶπε· « Φανερόν ἐστι τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὡσπερ ἀνὲρ δύο λαμπτήρας εἰσιν ἢ τε Ῥωμαϊκὴ καὶ Περσικὴ βασιλεία· καὶ χρὴ καθάπερ ὀφθαλμοὺς τὴν ἑτέραν τῇ τῆς ἑτέρας κοσμεῖσθαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀνάγκῃν ἑαυτῶν ἀμοιβαδὼν μέχρι παντός χαλεπαίνειν. Τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ μᾶλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ μεταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπουδάζουσι τοὺς ἀντιταγμένους ἀνελθεῖν. Μὴ χρῆναι μέντοι μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον τῶν ἄλλων βασιλέων νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων

βασιλέων Γαλέριον ὑπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ δικαίως Ναρσαῖον ἡττησθαι, καίτοι τῆς τῶν οὐ προγόνων ἀξίας καταδείκτερον οὐ γενόμενον. » τούτοις ἐλεγεν ὁ Ἀφφαρβάν ἐντετάλθαι αὐτῷ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες (I. ἔχοντος Ν.) ἐπιείκειαν τῆς οἰκείας βασιλείας δίκαιον τῇ Ῥωμαίων ἐπιτρίφειαν. Τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ὄρκους καὶ ἐφ' οἷς χρὴ γίνεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ δλον γνῶμη τοῦ βασιλέως διδόναι, πλὴν ὅτι παρακαλεῖ παιδας μόνον καὶ τὰς γαμετάς αὐτῷ ἀποδοθῆναι τῆς τούτων ἀποδόσεως πλεον εὐαργεσίαις ἔνοχος λέγων ἢ ὅπλοις περιῦν· οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἐχρίτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενομένοι ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὑβρεως, ἀλλ' οὕτω μετρίσθησαν ὡς τῇ οἰκείᾳ εὐγενείᾳ ὅσον οὕτω ἀποδοθῆναι. Ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνείνων πραγμάτων εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Γαλέριος ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι, συγκινήσας τὸ ἑαυτοῦ σὶ ἐπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς Πέρσας ἀξιοῦν τῆς γυβόλης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἑτέρους μεμνῆ· ὅποτε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ παύονται τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπικαίμενοι. » Καλῶς καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξτε· οἵτινες δόλοισι αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ γήρας ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἀτίμου οὐκ ἀπελύετε μετὰ θάνατον μυσσάτω τι τὴν τέχνην τὸ δέρμα· φυλάξαντες θνητῷ σώματι ἀθάνατον ὑβρίν ἐπηγάγετε. Ταῦτα διεξιλθὼν ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν καμθῆναι οὐχ ὡς Πέρσαι διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέσαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀφορᾶν τύχας τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσήκειν κινεῖ· εἰ τις πρὸς ἃ Πέρσαι πεπράχασιν ἀποβλέψῃεν),

ret, hæc daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itinere interponi. Milites autem salius duxerunt pericula evitare et eos sinere transire et aurum accipere.

12.

Vandali victi miserunt legationem ad Aurellanum, pacem poscentes. Aurellanus lubenti animo eos excepit, et pactione pacis cum ipsis facta, rediit.

13.

Appharban quum amicissimus Narsaro, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splendore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et mollior censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodens posse putant, conantur eos qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non oportere autem Narsarum omnibus aliis regibus imbecilliorum existimare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut ab eo solo merito Narsarus victus sit, tunc si ne Narsarus quidem a suorum majorum virtute abest. Præterea dicit Appharban mandatum sibi fuisse a

Narsaro, omnia proprii regni jura Romanorum humi committi, ipsum æquum esse ducere: neque ideo conditiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id imperatoris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hoc ut sibi uxorem et filios redderet; quos si reciperet, devinctiorem se illi fore beneficiis, quam si armis vic ne nunc quidem satis pro merito gratias agere posse, captivi haud quicquam contumeliæ passi sint, sed ibiti, ut pristinae suæ nobilitati primo quoque tempore restitutumiri sperarent. Ille legatus Persarum in memore revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quæ est Galerius subitasci, et toto corpore commotus, recte Persas, ait, petere, ut alii varietatis et inconstanter rerum humanarum meminissent, quippe qui ipsi, secundæ res illis contigerint, hominum calamitatibus insulare non desisterent. « Belle scilicet adversus Valerium moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo eum cecidit et usque ad extremam senectulem et mortem turpitudinem non dimisistis. Etiam post mortem nefaria artem ejus custodientes, mortali corpori immortalem miniam inuastis. » In ista digressus est Imperator, et se quidem flecti non his, quorum Persas in legationem fecerant, oportere in rerum humanarum varietate intueri (ob hoc enim si quis ad ea, quæ Persas com-

τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἔχουσιν ἀκολουθεῖν, οἷς ἔθος φαίνεται μὲν τῶν ὑπερῶν, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν ἀντιταττομένων, ἐκείνου τῷ πρεσβευμένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὣν τῆς ἀρετῆς ἐκείνη, καὶ οὐ πολλῷ ὑστερον προσελπί-
ζειν παρ' αὐτὸν ἀριζομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασι-
λέως. Cf. Eutropius. Tillemont. t. IV, p. 39.

14. (Diocletiani an. 14; 297 p. C.)

Exc. Deleg. Rom. ad gent. p. 29. 30: "Ὅτι Γαλί-
ριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλθον, ἵνα κοινῇ
βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρεσβευτὴν
Σικόριον Πρόβον ἀντιγραφά τῆς μνήμης. Τοῦτον
ὁ Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἑλπίδι φιλοφρόνως
ἔδωκε. Χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. Ὡς
γὰρ βουλόμενος ὤνθεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις,
οἱ αὖτε κακοπωμένους, ἀνακτήσασθαι, μέχρι τοσούτου
περὶ τὸν Ἀσπροῦδιν ποταμὸν τῆς Μηδικῆς τὸν Σικό-
ριον παρεῖχον, οὐκ ἀγνοοῦντα μέντοι τὸ γινόμενον,
ὥς οἱ τῇδε χάρισι διὰ τὸν πόλεμον σκορπισθέντες
συνελήγησαν. Καὶ τηλικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρῳ τῶν
βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρχι-
σθεὶς τῇ παρουσίᾳ Ἀφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ
Βαρσαβώρου, ὧν ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραι-
τωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ Συμίου εἶχεν ἀρχήν,
ἐπέτρεψε τῷ Πρόβῳ τὴν πρεσβείαν διεξίναναι. Ἦν
δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κατὰ τὸ
ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ
Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουηνῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥω-
μαίους ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἑκατέρας πολι-

τείας δροσίον εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον
ἐν μεθορίῳ τῆς Μηδικῆς καίμενον ὀρέγειν, τὸν δὲ Ἰβη-
ρὶας βασιλεῖα τῆς οἰκείας βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥω-
μαίοις ὀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν συναλλαγμάτων
Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγριδι. Τοῦτον
ὁ Ναρσαῖος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ πα-
ροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν συνεχώρει, συνέθετο τού-
τοις ἅπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δόξῃ ἀνάγκη πάντα ποιεῖν,
διηρνήσατο μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων
τὴν Νίσιβιν. Ὁ δὲ Σικόριος· "Ἐνδεωκίναί γρη πρὸς
τούτου· οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ
τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐδὲν ἐπιτέτραπτο. "
Τούτων οὖν συντεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ Ναρσαῖῳ
αἱ τε γαμίται καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν
βασιλείων τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς καθαρῆς φυλα-
χθείσης.

15. (Constantini an. 8; 314 p. C.)

Exc. De leg. gent. ad Rom. p. 27: "Ὅτι Λικίν-
νιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντῖνον Μεστρια-
νὸν κόμητα. Ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βασιλεὺς
ἐκί τινι χρόνον διέσυρε. Μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ
δόκλον τοῦ πολέμου ἀποδέλπιαν, ἅμα δὲ καὶ διὰ τοῦ
Λικιννίου ἐφόδῳ λανθανούσῃ χρησάμενοι τὴν βασιλείαν
αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται
αὐτόν. Ὁ δὲ τοῖς δυσὶ βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπρε-
σβεύετο, μὴ χρῆναι λέγων τὸν τοὺς δημοφύλους νενικη-
κότα κατ' αὐτῶν χαλεπαίνειν. "Ὅ τι γὰρ ἂν ἀπόλοιτο,
τούτο λοιπὸν τῷ νενικηκότῳ, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς ἡττωμένοις
ἀπολλύσθαι· καὶ διὰ τὴν εἰρήνην ἀρνούμενος

rint, advertat, oportere in iram ferri); sed se vestigiis ma-
jorum insistere, quibus mos fuerit parcere subjectis et
debellare superbos. Itaque jussit eum, qui legatione funge-
batur, regi suo Romanorum mansuetudinem et clementiam,
quorum virtutis periculum fecisset, renuntiare, et spem
facere, non multo post fore ut, impetrata ab imperatore
venia, captivi ad ipsum redirent.

14.

Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi commu-
nicato consilio, mittunt legatum in Persidem Sicorium Pro-
bum, magistrum memoriarum. Hunc Narsaeus, quia ex his,
quae sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum
conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen cal-
lide moras nectebat. Quum enim speraret se legatos longo
itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Si-
corium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa Aspru-
dum, Mediae fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic
per bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori
conclavi regis admittitur, reliquis omnibus abire jussis,
contentus praesentia Apharbar et Archapeli et Barsaborsi,
quorum alter erat praefectus praetorio, alter Somii dignita-
tem obtinebat, jussit Probo suam legationem referre. Erant
autem capita legationis haec, ut Romani in Oriente ha-
berent Intilenen cum Sophene, Arzanenen cum Carduene
et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes es-

set; ut Zinthia castellum, in confiniis Mediae situm, Ar-
meniam terminaret; rex Iberiae regni sui insignia a Romanis
accepta susciperet; commerciorum locus Nisibis esset, ad
Tigrim amnem sita. Quae ubi audivit Narsaeus, quandoqui-
dem, quae erat ejus fortuna, nihil quicquam eorum licebat
illi denegare, consensit et approbavit, praeterquam quod,
non ista omnia videretur necessitate coactus facere, solum-
modo abnuitt, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Si-
corius hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque
enim legatos libera auctoritate instructos esse, neque im-
peratores quicquam de hac re praecipere. His igitur condi-
tionibus acceptis, Narsaeo restitutae sunt ejus uxores et
liberi, debita erga illas temperantia cum summa impera-
torum fide observata.

15

Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem
mittit, quem Constantinus, quum ad se venisset, longo
tempore detinuit. Tandem quum ad incertos belli casus ani-
mum adjiceret, quia manus militum Licinnii jumenta sar-
cinalia cum regia suppellectili ad se tendentem clandestina
incurusione interceptat, legatum admisit. Ille vero de pace
inter utrumque imperatorem componenda agens dicebat,
non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportas-
set, illis irasci. Quicquid enim interest, victori, non victo
interire, et si nunc uni pacem denegaverit, multorum bel-

πολλῶν ἐμυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ μέγεθος τῆς ὀργῆς ἐπλών, καὶ μόλις φωνὴν ἀφίει, εἶπεν· « Οὐχ οὕτω μέγρι τοῦ παρόντος διαγενόμεθα (διαγεγενημέθα? B.), οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶντες ἀπικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλῃν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινωνὸν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστείαν ἀπαγορεύειν, εὐτελὲς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν προσδεῖσθαι. » Ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἰ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλοιο, λέγειν· καὶ ἰδοὺ τὸν Βαλεντα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας. Cf. Zosimus II 20. Tillemont. IV, p. 161.

16. (Constantii an. 14; 350 p. C.)

Ibid. p. 27. 28: Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίων πέμπουσι πρέσβεις πρὸς Κωνσταντίον. Πέμπονται δὲ Ῥουρίνος καὶ Μαρκιλλίνος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὢν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρατηλάτης, καὶ Νουνέγιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος πρὸς τούτοις, ὑπομνήσαντες τὸν Κωνσταντίον ὅλων ἀποσχέσθαι καὶ πρώτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. Ὁ δὲ Μαγνέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἑῴαν θυγατέρα τῷ Κωνσταντίῳ ὑπισχνεῖτο δίδόναι γαμῆτῃ ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. Ἐδέξατο οὖν ὁ βασιλεὺς τοὺς Βετρανίωνος καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν αἷς ὁ Νουνέγιος εὐθὺς ἔφη τῷ προοιμίῳ εἰρηνην αἰτεῖν τὸν Μαγνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων καταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμύνησκει, φάσκων μὴ χρῆναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κακμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο κατ' αὐτὸν (αὐ-

τοῦ B.) βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἔργας καὶ διονοοῦντας ἀλλήλοις καὶ ἐπὶ ἀκραιφύς εἰς πόλεμον προκαλεῖσθαι· ὅτινες, εἰ μὴ περὶ αἰσυνδοῦσιν, (ὡς) ὅποιοι καὶ πηλικοὶ κατὰ τὸν ἐμὲ πόλεμον ἴσονται πεπραπτόμενοι, εἴτε εἰς μόνος ὁμοῦ ἄμφω παραγένοιτο, καὶ θέλῃν αὐτὸν ἐτέμαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων αὐτοῖς, ὅτι ἐκείνων παρατάξιν αὐτῷ τε καὶ τῷ γένει θρίμβοι κατωρθοῦντο. Ταύτης τῆς πρεσβείας ἀκὼς ὁ βασιλεὺς ἐν προπύλαις παλαίᾳ ἦν. Καὶ εἰς ὕκνον παῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ ὥσπερ ἐξ ὕψους καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κωνσταντα, ὃν ὁ Μαγνέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν· τὰ ῥήματα φθέγγεσθαι· « Κωνσταντία, Κωνστανς ὁ πολλῶν βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυραννικῶς ἀπολλύμενος (ἀπονοσ B.). Μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιιδῆς, μήτε εὐλόγῃς ἀπειλᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἰσομένην σοὶ πάσης ἐκδύσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἰδῆς ἀνεκδύσασθαι ἀδελφόν. » Μετὰ ταύτην τὴν ὄψιν ἀρυπνισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέσβεων πλὴν Ῥουρίνου φυλακῇ ραδοθέντων.... Vid. Tillemont. IV, p. 366.

17. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28: Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἰεροσολιτῶν. Ὁ δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμὼν Ναρσῆς τὸ τῶν γραμμάτων ὢν ἐπεφύκει τῇ τῶν οἰκειῶν ἡμετέρῃ τρόπων συγκατάσας, ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν. De his fusc exponit Ammian. Marcell. X 5. V. Tillemont. IV, p. 429.

lorum civilium causam fore et auctorem. At imperator et vultu et motu corporis acerbiter iras suas demonstrans, et acre vocem emittens dixit: « Non ita nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ad Oceanum huc bellum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter nefaria flagitia a societate regni excludamus et affinitatem ejus dissolvamus, et vile mancipium (Valentem) cum ipso in imperium introducamus. » Jussit igitur Me-
strianum, hac legationis parte omisso, si quid aliud vellet, promere. Et visum est Valentem ab imperio dejicere.

16.

Magentius et Vetranio mittunt legatos ad Constantium. Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic praefectus praetorio, ille alterius agminis ductor, et Nunechius senatus princeps, et Maximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium ut ab armis abstinere, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magentius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Constantiam, Constantii sororem. Itaque imperator Constantius admisit Vetranionis et Magentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio statim Magentium pacem petere praefatus est, et Constantium, quo in statu res in praesentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum inconsiderate, praesertim quum bellis jam confectus esset, duos contra se impera-

tores, rei militaris peritos et inter se concordēs et int viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pacter eos conveniret, quales quantique in bello civili essent, sive unus solus, sive uterque simul, non ali ipsi descendum esse, quam ex egregiis facinoribus, ante edidissent, quando ipsi et generi ejus prospere r gestis triumphos peperissent. Quum hanc legationem disset imperator, magnam illi ea res curam et sollicitud attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnia p tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Comtem a Magentio peremptum, quem Constantio ostē hae illi dicere visus est: « Constanti, ecce Constant, i torum regum progenies, meus filius, frater tuus nefari catus; neque imperium labefactum, neque rempubli eversam negligas, neque si quid tibi imminet, terrore a ris, sed gloriam, quae inde te manet, cuicumque oppu lioni praeponas, neque inultum fratrem tuum relinqui Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos praeter sinum in vincula conjecit.

17.

Sub Constantio legati a Persia venerunt, cujus legati princeps Narses asperitatem literarum, quae afferre lenitate morum suorum temperavit, easque legendas dedit.

18. (Constantii an. 22; 358 p. C.)

Ibid. p. 28 : "Οτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰρήνην ᾔτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ ἐζήτην ἡμέρους λαβεῖν. Οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς εἰργον ἔχειν [αὐτὸν αἰχμαλώτους. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίνατο τούτους ἔχειν suppl. Nieb.] πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· ὥν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἰ τινες εἴεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐπιτήδαιοι. Ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσας συντιθεμένων οὐδ' ἂν αὐτὸς ἐπιλέξοιτο, τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν ἡξίου λαβεῖν ὥς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτον. Οἱ δὲ βάρβαροι ἤδη τεθνάναι αὐτὸν ὑπολαμβάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στένοντες, ἰδόντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦντα τοὺς ἤδη τεθνηῶτας ἡμέρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι τοῦ σπονδᾶς αὐτὸν μὴ θέλειν ποιήσασθαι.

Diductius hæc narrat Eunapius (fr. 2), quem exscripsisse videtur Petrus Patricius.

ANONYMUS,

QUI DIONIS CASSII HISTORIAS CONTINUAVIT.

Petro Patricio subtexere placuit de sententiis excerpta, quæ in Palimpsesto Vaticano eclogis Dionis Cassii adjunguntur nullo distinctionis interposito indicio. Etenim Dio Cassius haud ultra Alexandri Severi annum octavum (229 p. C.) historias suas deduxit, uti constat. At Excerpta Vaticana pergunt usque ad Constantinum Magnum. « Est ergo, Maius (p. xxiv) ait, hæc Anonymi continuatio, quam Christianum habere auctorem ex pag. 244 (fr. 13, § 1) cognoscimus. Sed enim vix inceptis Constantini rebus, palimpsesti Vaticani folia deficiunt, ideoque quatenus continuatio processerit, ignoramus. Quia tamen Planudes quoque Dionis eclogarius, ut postea dicam, appendicem illum novit, isque in rebus Gratiani desiit, hanc fuisse appendicis metam atque ipsius auctoris ætatem credere licet. » Idem Maius (p. 234) de auctore hujus continuationis : « Ego,

inquit, valde suspicor fuisse Johannem Antiochenum, cujus reapse historici archaeologiam compilat Porphyrogeniti eclogarius in codice Peiresciano, quem Valesius edidit. Certe homo Christianus est, ut ex Diocletiani rebus (fr. 13, 1) cognoscitur. » Verumenimvero quum Chronica Johannis ab Adamo initium sumant longeque ultra Constantini tempora progrediantur : mirum foret scriptorem sententiarum nonnisi operis particulam res inde ab Alexandro Severo usque ad mortem Constantini complectentem excerptisse, dum ille qui Exc. de virtut. et De insid. concinnarunt, universam Antiocheni monachi historiam percurrunt. Deinde vero fragmenta nostra ubertatem narrationis arguunt, qualem in Dione habemus, in Chronicorum autem compendiis nemo expectaverit. Et ipsa hæc narrationis exilitas in causa fuit, opinor, ut Chronica Johannis, sicuti etiam Syncelli, Joannis Malalæ et Georgii Hamartoli, a titulo De sententiis excluderentur. Præterea Joannes Antiochenus inde a Commodi regno usque ad Gordiani tempora in compendium redegit et ut plurimum verbotenus exscripsit historias Herodiani. Nostra autem Anonymi fragmenta, quæ ad hoc temporis spatium pertinent, ex alio manasse fonte liquet. Ergo de Joanne auctore cogitari nequit.

Paullo probabilius Niebuhrius censuit eclogas illas anonymas ad Petrum Patricium referendas esse. Sed iterum quæras cur eclogarius ab ea demum historiarum parte initium fecerit, in qua Dio Cassius desinit. Num catenam quandam historiarum nectere voluit? Id vero studium a Constantinianis Excerptis alienum est. Num igitur propterea ita actum esse putabimus, quod anteceden-
tia Petri magistri omnia e Dione transcripta esse constabat? Tum vero offendit, quod ejus rei nonnisi in titulo De sententiis, non item in Eclogis De legatis ratio habita sit. — Quæ quum ita sint, de nomine auctoris nihil asseverare et ne divinare quidem ausim. Ceterum censeo scriptorem illum omnino non esse de numero eorum qui in aliis titulis Constantinianis nominatim recensentur. Etenim quum excerptor nomen præter morem non apposuerit, excerptorum autem adornatio eadem sit, quæ in Dionis eclogis, quibus pro lemmatis nomina imperatorum præfiguntur : suspicio nasci-

18.

Barbari (sc. Chamari) sub Juliano Apostata pacem petierunt; ille vero profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Barbari responderunt, multos jam in ejus potestate esse. Tum ille hos belli jure, non ab ipsis traditos habere se dixit : nunc quærere pacis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et idonei. Quum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos

elegisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obidem detineret; is autem jam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed barbari ipsum periisse existimantes, ad luctum et mœrorem una cum rege conversi, obtestati sunt Cæsarem, ne a se ea, quæ præstare non possent, peteret : quod faceret, quum eos, qui jam fato functi essent, sibi dari obsides postularet, quo satis se fœdera facere nolite indicaret.

tur τὰ μετὰ Δίωνα in ipso Dionis codice, quo eclogarius tituli De sententiis usus est, ἀνωρύμω; fuisse subjecta. Immo ultro progrediendum esse puto. Scilicet quum Dionis eclogæ in tit. De sent. mirum quantum ab editionibus nostris recedant, et enormes sint, ut Maii verbis utar, lectionis varietates : proclivis est suspicio eundem hominem qui Dionem continuavit, etiam retractasse Dionis historias vel mutasse modo contrahendo narrationem, modo Dioneis verbis sua ipsius substituendo. Obicias mutationes istas omnes eclogario imputandas esse. Ego vero nego. Etenim in fragm. Vaticano quod p. 204 ed. Rom. ex Calligulæ historia affertur, verba aliter plane habent quam in editionibus nostris Dionis (59, 22). In his Dioneum orationis colorem agnoscis, in fragmento autem illo ingenium deprehendis hominis senioris; hunc vero non fuisse eclogarium inde comprobatur, quod iisdem quibus illo verbis eandem rem narravit Joannes Antiochenus (fr. 38, ubi vide), quem in hac historiae parte quamplurima e Dione exscripsisse scimus. Unde colligo Joannem et Eclogarium nostrum eadem Dionis quasi recensione usos esse. Nescio an diligentior disquisitio etiam alia ejusdem rei vestigia possit indagare. Ego unum hoc, in quod forte incido, subjungam. In Dionis Exc. Vat. p. 547, nomen Viriathi mire corruptum est in Βορίανθας. Eodem autem modo nomen hoc scribitur in Exc. Joannis Antiocheni (fr. 60). — Ceterum ex auctore nostro, qui Dionis historias continuavit, præ ceteris sua hausit Zonaras, adeo ut haud semel eum ad verbum fere exscripserit (v. fr. 2. 8. 9. 10. 11).

ANONYMOY TA META ΔΙΩΝΑ.

1. ΒΑΛΕΡΙΑΝΩΣ.

(254 p. C.; Valeriani et Gallieni an. 1.)

Ὅτι δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς μετὰ Μαρσιάνου πρὸ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ὡς εἴκοσι σταδίους στρατοπεδεύεται. Καὶ οἱ μὲν πρόνιοι ἔφυγον τῆς πόλεως, τὸ δὲ πολὺ πλῆθος ἔμεινεν, τοῦτο μὲν φίλοι ὄντες τοῦ Μαρσιάνου, τοῦτο δὲ καὶ τοῖς κεινισμοῖς χαίροντες, ὅπερ ὑπὸ ἀνολας πύσχειν εἰώθεαι.

Pro φίλοι ὄντες τοῦ Μαρσιάνου, quod dedi, Maius : φιλοῦντες τὸ Μαρσιάνου (sic); possis etiam φιλοῦντες

τὸν Μαρσιάνον. Antiochiam a Sapore captam e verbo tradunt Zosimus III, 32, 8; Trebellius Pollio in Triginta tyr. c. 2; Zonaras XII, 23, p. 594. Bonn.; fusius Ammian. XXIII, 5, 4 et Mal XII, p. 295 sq. ed. Bonn. cf. Libanius Or. p. 154, C; Or. 6, p. 185 B. Qui n. l. Μαρσίος vocatur, ap. Ammian. l. l. audit *Mareades*; ap. Malalam l. l. Μαρσιάνος, rectius, puto. Ammian. ita habet : *Quum Antiochiæ in alto silentio, scecis ludis, mimus cum uxore immissus e medio sum, quædam imitaretur, populo venustat: attonito, conjunx, « Nisi somnus est, inquit, en Persæ », et tortis plebs universa cervicibus, exacervantia in tela declinans spargitur passim. Ita civitate incens et obtruncatis pluribus, qui pacis more palabam effusius, incensisque locis finitimis et vastati onusti præda hostes ad sua remearunt innoxii, Mareade vivo exusto, qui eos ad suorum interitum vium duxerat inconsulte. Et hæc quidem Galli temporibus evenerunt.* Malalas ita : Ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ (Βαλεριανῶ) βασιλείας εἰς τῶν πολιτευομένων Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης ὀνόματι Μαρσιάνος, ἐκβληθεὶς τῆς βουλῆς κατὰ συσκευὴν τοῦ παντὸς βουλευτῆρος καὶ τοῦ δήμου (ἐλείπετο γὰρ εἰς τὰ ἱππικὰ, εἰς εὐδότης μέρος ἰσρατήγησε, μὴ ἀγοράζων ἱπποὺς, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἱππικοῦ δημόσια ἀποκερδαίνων), ἀπῆλθεν τὴν Περσίδα καὶ ἀπηγγέλατο τῷ βασιλεῖ Περσῶν 2 πύργῳ προδίδειν αὐτῷ Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην, καὶ ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν. Καὶ ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σαπὼρ καὶ παραλαμβάνει τὴν Ἀντιόχειαν... ἐν ἰσπέρῳ πραιδεύει αὐτὴν καὶ στρέφει καὶ καίει αὐτὴν, χαματιζούσης τότε τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὅτι (cod.; τὸ scr. Chilmead.; i. e. 263 p. C.; quæ a vero longius abest. Corrigo δὲ, ap. Antioch. 304, 253 p. C.). Ἀπικεφάλισε δὲ καὶ τὸν πολιτευόμενον, ὡς προδότην ὄντα πατρίδος ἰδίας. Multo probabilius est Mariadem a Syris, non vero a Sapore interfectum esse. Fides Malalæ, qui sua e Domnii chronol. affert, pæne nulla est, ut vel ex iis quæ sequuntur apud eum fabulosa de Sapore ab Antiochenis tunc interfecto intelligis. Ceterum, nisi salte egregie, *Mirades* iste idem est cum *Cyriade* quem Trebellius Pollio in Triginta tyrannis (c. 2) recenset, aliunde autem non novimus. Verba Polionis hæc sunt : DE CYRIADÆ. *Hic patrem Cyriadem fugiens, dives et nobilis, quum luxuria suorum moribus perditis sanctum senem gravaret, dire magna parte auri, argenti etiam infinito pondere*

DIONIS CONTINUATIO.

1. VALERIANUS.

Perseum rex (Sapores) cum Mariadno (Mariade) ab urbe Antiochia studiis ferme viginti castra metatus est.

Tum prudentior quisque civis urbe se subduxit; plebs men multitudo mansit, partim cum Mariadno facie partim etiam rebus novis delectata, qui mos stultitiæ popularis est.

Persas petiit; atque inde Sapor regi conjunctus atque sociatus, quum hortator belli Romanis inferendi fuisset, Odenatum primum, deinde Saporem ad Romanum solum traxit: Antiochia etiam capta et Caesarea (et Carris Salm.), Caesarianum nomen accepit. Atque inde vocatus Augustus, quum omnem Orientem vel virium vel audaciae terrore quateret, patrem vero interemisisset (quod alii historici negant factum), ipse per insidias suorum, quum Valerianus jam ad bellum Persicum veniret, occisus est. Neque plus de hoc historiae quidquam mandatum est quod dignum memoriae esse videntur: quem clarum perfugium et parricidium et aspera tyrannis et summa luxuries literis dederunt.

2. AIMILIANOΣ.

(254 p. C. Valeriani an. 1.)

“Οτι Αιμιλιανὸς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς ἔγραψε πρὸς τὴν σύγκλητον, ὅτι « Τὴν βασιλείαν ὑμῖν καταλιμπάνω, καὶ γὰρ ὁ στρατηγὸς ὑμέτερος πανταχοῦ ἀγνοῦμαι. »

Emilianus hic, in Mœsia legionibus sub Gallo imp. præfectus, quum Scythis sive Gothis insignem cladem intulisset, elatus hoc successu, purpuram sumpsit, et ad Italiam occupandam properavit. Profectus contra eum Gallus, commisso prælio victus periit (253 p. C.). His relatis, Zonaras (XII, 22, p. 591), ex Nostro fonte hauriens, pergit: Ἀναρρηθεὶς δὲ οὕτως αὐτοκράτωρ ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπέστειλε τῇ συγκλήτῳ, ἐπαγγελλόμενος ὡς καὶ τὴν Θράκην ἀπαλλάξει βαρβάρων καὶ κατὰ Περσῶν ἐκστρατεύσεται καὶ πάντα πράξει καὶ ἀγωνίσεται ὡς στρατηγὸς αὐτῶν, τὴν βασιλείαν τῇ γερονσίᾳ καταλιπών. Ἀλλ’ οὐδὲν τούτων ἔβη πεποιητῶς, Οὐαλεριανοῦ ἐπαναστάτης αὐτῷ. Emiliano a militibus deserto, Valerianus imperio potitur (254). Cf. de Emiliano Euseb. Hist. Eccl. VI, 39. Auctor noster hæc narravit ad an. 254.

2. EMILIANUS.

Emilianus sumpta purpura ita scripsit ad senatum: « Regnum quidem vobis permitto; ego vero ubique terrarum imperator vester bella gero. »

3. GALLIENUS.

Macrinus fisci comes et annonæ præfectus, quia pede mutilatus erat, non est in prælio (quo Sapor rex Valerianum vicit et cepit) conspectus, sed Samosatis milites exspectavit et recepit. Sapor autem misit Clodonium, virum judicibus apud imperatorem introducendis præpositum, qui Macrinum adhortaretur, ut veniret ad Valerianum. Is autem negavit se iturum. « Quis enim, inquit, adeo insanus est, ut libertati servitutem præponat. Præterea qui me accersunt, nequaquam domini mei sunt: alter quippe est

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

3. ΓΑΛΙΗΝΟΣ.

(260 p. C. Galieni an. 7.)

“Οτι Μακρίνος, κόμης τῶν θησαυρῶν καὶ ἐφιστὼς τῇ ἀγορᾷ τοῦ οἴτου, ἐπειδὴ καὶ τὸν ἑνα πόδα ἐπεκέρρωτο, οὐχ εὐρίθη ἐν τῷ πολέμῳ, ἀλλ’ ἐν Σαμοσάτοις καὶ ἀπιδέχτο τοὺς στρατιώτας καὶ ἀνακτάτο. Ὁ δὲ Σαπώρης πέμπει Κληδόνιον ἄνδρα τοὺς δικαστὰς εἰσάγοντα τῷ βασιλεῖ, ὃς προέτρεπε Μακρίνον ἔλθειν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν, λέγων « Τίς τοσοῦτον μέλνεται ὥστε ἑκὼν ἀντ’ ἐλευθέρου δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος γενέσθαι; ἄλλως τε καὶ οἱ προτάττοντες ἀπελθεῖν οὐκ εἰσὶ μου κύριοι. Ὁ μὲν γὰρ πολέμιός ἐστιν, ὃ δὲ οὐδὲ ἑαυτοῦ δεσπόζει, οὐχ ὅπως ἡμῶν (ἡμῖν Μαί.). » Καὶ παρῆναι καὶ τῷ Κληδόνιῳ μένειν καὶ μὴ ἐπαναλθεῖν πρὸς Βαλεριανόν. Ὁ δὲ ἔφη μὴ προδίδόναι τὴν πίστιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ δεσπότου. καὶ ἐπανελθὼν κατεσχέθη μετὰ τῶν αἰχμαλώτων.

(ἑνα πόδα ἐπεκέρρωτο) Cf. Zonar. XII, 24, p. 598: θάτερον πεκέρρωτο τῶν σκελῶν. Euseb. Hist. Eccl. VII, 10. — Οὐχ εἴλετο ἀπελθεῖν] « Hinc ap. Euseb. VII, 53 dicitur proditor Valeriani Macrinus. Reapse autem non ivit ad Persas Macrinus, quia imperium affectabat. » Μαί. De ejus rebellione præter laudatos vide Trebell. Poll. in Trig. tyr. c. 11.

4. ΓΑΛΙΗΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΜΩΡ.

(Circa 261 p. C. Gallieni an. 8.)

“Οτι Μέμωρ Μαυρούσιος πεμφθεὶς ἐπὶ συλλογῇ καρπῶν, καινῶν πραγμάτων ἐπιθύμησεν, καὶ σπουδῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἀναιρεῖται. Οἱ δὲ ἄρχοντες ἐμύμφοντο ὡς ἀδίκως αὐτὸν ἀνααιρεθέντα. Καὶ Θεόδοτος κελευσθεὶς ἀπολογησασθαι εἶπεν, ὅτι « οὐκ ἦν πολλῆς ἀξίας καταγνώσεως Μέμωρ, ὡς ἀδυνάτους ἐπιχειρῶν ὁ ἔχων τοσοῦτων ἀρχόντων περιβολὴν καὶ δύναμιν, ἀλλ’ ἑκείνος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἐμῆς σπουδῆς καὶ βασιλικῆς προνοίας τοῦ σκοποῦ διήμαρτον. » Ἦσθαι δὲ βασιλεὺς τῇ

hostis, alter ne sui quidem ipsius, nedum nostri dominus est. » Quare auctor erat Clodonio, ut ipse quoque maneret, neque ad Valerianum rediret. At enim hic negavit, fidem se ejus falsurum, qui dominus aliquando sibi fuisset; reversusque cum aliis illic captivis retentus est.

4. GALLIENUS ET MEMOR.

Memor Maurus ad frumentandum missus, novas res moliri cepit, statimque a militibus occisus est. Sed quum præfecti inique illum occisum quererentur, Theodotus causam dicere jussus ait admodum condemnatione dignum fuisse Memorem, quippe qui, quum tot præfectorum tutela et viribus niteretur, minime impossibilem sit rem aggressus; at vero iste consilique ejus, inquit, diligentia mea nec non regia providentia a proposito suo depulsi sunt. Delectatus

■

τοιαύτην ἀνάγκην εὐχομαι καταστῆναι, ἵνα Ῥωμαίοις πολέμησω. » Γαλιηνὸς δὲ πέμπει πρὸς αὐτόν. « Οὐκ οὖν ἀμφοτέροι μοι μαχήσωμεν, ἵνα μὴ Ῥωμαῖοι ἀπολυνται. » Ὁ δὲ ἀντιδῆλωσεν. « Ἐγὼ οὔτε μονομάχος εἰμὶ, οὔτε γέγονά ποτε· ἀλλ' ἀπολλυμένας τὰς ἐπαρχίας ταύτας ὑπὸ σοῦ ταχθεὶς διασώζεις, ἔσωσα· καὶ ὑπὸ τῶν Γαλλῶν ἡρέθην βασιλεὺς· καὶ ἀρχοῦμαι ἀρχεῖν τῶν ἐκουσίων με ἱλομένων· καὶ εἴ τι δύναμαι τῇ βουλῇ τῇ ἐμῇ καὶ τῇ δυνάμει, τούτοις βοηθῶ. »

De Postumo (*M. Cassianio Latinio Postumo*, inscr. ap. Orell. 1015 et in numis ap. Eckhel. D. N. VII, p. 458 sq.) rebelle, qui in Gallia per septem annos (260—267) imperio potitus est, v. Trebellius in Trig. tyr. c. 2 et in Gallien. c. 4; Zonaras XII, 24, p. 597 sq.; Zosimus I, 38; Tillemont. III, p. 325 sqq.; Düntzer. *Postumus u. Victorius u. Tetricus in Gallien in Rheinlând. Jahrb.* IV, p. 45—58.

7. ΟΔΕΝΑΘΟΙ ΔΥΟ.

Ὅτι τὸν Ὀδέναν τὸν παλαιὸν Ῥουφίνος ἀναιρεῖ ὡς νεώτερος ἐπιχειροῦντα πράγμασιν. Κατηγορεῖ δὲ ὁ νεώτερος Ὀδέναν Ῥουφίνου ὡς φονεύσαντος τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἡρώτησε τὸν Ῥουφίνον διὰ τί τοῦτο ἐποίησεν. Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι σὺν δόλῳ τοῦτο ἐποίησε. « Καινοῖς γὰρ ἐπιχείρει πράγμασι· καὶ εἴθε ἐπέτρεπες μοι καὶ τοῦτον τὸν Ὀδέναν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀνελεῖν, καὶ παραχρῆμα τοῦτο ἐποίουν. » Ἦν δὲ ὁ Ῥουφίνος ποδαλγὸς καὶ χειραλγὸς, παντελῶς μὴ κινηθῆναι δυνάμενος. Καὶ λέγειν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς. « Ποῖα δύναμαι καὶ ποῖα σῶματι θαρρῶν ταῦτα λέγεις; » Ὁ δὲ λέγειν. « Οὐδὲ εἰ ἔτυχον ὑγιᾶς ὢν πλέον τῆς νεότητός

discederet, postea regnaret. Respondit Postumus: « Neque te sponte sino Alpes transgredi, neque in eam necessitatem venire me opto, ut cum Romanis pugnem. » Gallienus denuo missis legatis aiebat: « Igitur ambo singulari inter nos pugna certemus, ne Romanorum cædes fiat. » Ille rursus respondit: « Ego neque sum neque fui unquam gladiator; verum has provincias, quarum salus mihi a te commissa fuerat, servavi; a Gallis autem electus sum imperator. Porro mihi satis est, si his imperem, qui me sponte elegerunt: atque his quantum consilio et viribus possum, opem fero. »

7. ODENATHI DUO.

Odenathum seniore Rufinus tanquam novis rebus studentem interemit. Quumque junior Odenathus Rufinum de cæde parentis sui accusasset, Imperator facinoris causam a Rufino quæsit. Ille vero, « Utinam, inquit, copiam mihi faceres hunc quoque filium ejus Odenathum occidendi, quem illico de medio tollerem! » Porro erat Rufinus podagra chiragraque correptus, atque ab omni motu impeditus. Quamobrem ait Imperator: « Quibus viribus aut cui corpori sisus hæc dicis? » Ille respondit: « Ne si incolumior quidem quam olim, ætate juvenili, essem, corporis mei vi-

μου, ἰδυνάμην διὰ τοῦ σώματος μου τί ποτε εἰς αὐτὸν ποιῆσαι· ἀλλὰ τῇ σῇ δεξιᾷ καλεῶν καὶ διατυπῶν πάντα κατῴρθουν. Καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς, ὦ βασιλεῦ, οὐ τῷ σώματί σου ἰσχύων ποιεῖς, ἀλλὰ τοῖς στρατιώταις σου καλεῶν. » Καὶ ἐπήνεσε τοὺς λόγους αὐτοῦ ὁ Γαλιηνός.

De Odenatho, patre ejus Odenathi, qui Zenobiam uxorem habebat, sicuti de Rufino illo aliunde non constat.

8. ΚΥΙΝΤΟΣ.

1. Ὅτι Κύιντος ὁ Μακρίνου υἱὸς τὸ βασιλεῖον (καὶ παραχρῆμα) ἐν Ἐμίση ἐκάθητο, καὶ παραγίνεται Ὀδέναντος μετὰ πλήθους βαρβάρων, καὶ δηλοῖ αὐτοῖς ὅτι « Παράδοτε αὐτούς, ἢ πολεμήσατε. » Οἱ δὲ εἶπον ὅτι πᾶν ὃ τι οὖν ἠναίχοντο ὑπομένειν ἢ βαρβάρῳ ἑαυτοὺς παραδοῦναι.

2. Ὅτι Καρίνος ἰδυσχέρανεν ὥσῳτι τῶν Ῥωμαίων τὸν πόλεμον οἰκειώσατο Ὀδέναντος. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐκ τῶν οἰκειῶν πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο εἰς ταφὴν αὐτοῦ, ἅτινα καὶ ζῶντι αὐτῷ ἐπέδειξεν. Ὁ δὲ γελᾶσας ἐφη πολλῆς ἀμαθείας καὶ εὐθιείας πεπληρωσθαι τὸν ἄνδρα· ἀμαθείας μὲν, ὅτι τοὺς ἐχθροὺς ἀναιροῦμεν, τοῖς δὲ φίλοις χαριζόμεθα· ἄγνοεῖν δὲ αὐτὸς πότερον εἰς φίλους ἢ εἰς ἐχθροὺς τάξει αὐτόν· εὐθιείας δὲ, ὅτι βούλεται περιόντα αὐτὸν καὶ ἀσθαινομένον λυπῆσαι καὶ φονεῦσαι, τελευτῶντα δὲ καὶ ἀναισθητοῦντα δωρεαῖς τιμᾶν. — Καὶ ἡ τοσαύτη εὐτυχία ταχεῖαν ἔσχε μετὰπτωσιν.

Κύιντος] Sic etiam Zonaras XII, 24. Trebellio Pollioni *Quietus* dicitur, rectius; nam sic in numis Romanis exaratur; in numis Alexandrinis est

ribus huic unquam nocere possem: sed tuâ dexterâ jubens atque designans nihil non recte gererem. Nam ne tu quidem, Imperator, corporis tui viribus quæ facis peragis, sed militibus tuis imperans. » Hanc Rufini orationem Gallienus laudavit.

8. QUINTUS.

1. Simulac Quintus, Macrini filius, regiam sedem Emese statuit, Odenathus cum barbarorum multitudine advenit, eisque denunciavit ut vel deditiōnem vel pugnam facerent. Illi vero responderunt se quidvis pati malle quam in barbari manus incidere.

2. Carinus moleste ferebat, quotiescumque Odenathus pro Romanis bellum se gerere dictitabat. Id intelligens Odenathus Carinum jussit occidi; et de suo patrimonio multa decrevit in funus ejus insimenda, quæ etiam viventi ille demonstravit. Carinus autem cum risu dixit inscium plane fatuumque esse Odenathum: inscium quidem, quia hostes occidimus, amicis donamus; ignorare autem Odenathum, utrum ipsum in amicorum an in hostium numero poneret: fatuum vero, quia quem viventem spirantemque cruciare et occidere vellet, eundem mortuum sensuque carentem donis honorare pararet. — Ceterum præsens fortuna citam conversionem nacta est.

Κουητος, in Nicænsibus Κυητος. — Initio fragmenti, nisi corrupta vox παραγρημα, legendum: τὸ βασιλείον ἐν Ἑμίσῃ ἐκάθητο, καὶ παραγρημα παρτρίνεται. De re cf. Zonaras XII, 24, p. 601: Τῆς ἡττῆς δὲ τῶν Μακρίνων (patris et filii, qui frater erat Quicti) τῆς κατὰ Παιονίαν συμβάσεως (262 p. C.) ἀγγελθείσης τῷ Κύντῳ καὶ τῷ Βαλλίστῳ, πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπέστησαν πόλεων. Οἱ δ' ἐν Ἑμίσῃ διεῖπον, ἐνθα [παρα]γενόμενος ὁ Ὠδέναθος καὶ συμβαλὼν αὐτοῖς νικᾷ, καὶ τὸν μὲν Βαλλίσταν αὐτὸς ἀναίρει, τὸν δὲ Κύντον οἱ τῆς πόλεως. — § 2. Καρίνος] « Scribendum est, meo iudicio, *Macrinus* seu *Macrianus*, non *Carinus*; cujus postrema tempora ab Odenathi rebus absunt. Et certe Odenathus oppressurus erat Macrinum, ut ait Trebellius c. 18, nisi hic maturius e Syria discessisset. » Mai. Quod ferri nequit. Nam *Macrinus* (*Macrianus* Trebell.) ejusque filius jam in expeditione Pannonica a militibus suis interfecti erant, teste Zonara, qui ubique cum nostro consentit. Quis fuerit iste *Carinus* nescio.

9. ΚΛΑΥΔΙΟΣ. (269 p. C.)

1. Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἐπὶ Κλαυδίου τὰς Ἀθήνας ἐλόντων καὶ συναγαγόντων πάντα τὰ βιβλία καὶ βουλευθέντων καῦσαι, ἄλλος τις ἐν αὐτοῖς φρόνιμος εἶναι νομιζόμενος ἐκώλυσε λέγων, ὅτι περὶ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι σχολάζοντες πολέμου ἀμελοῦσι. Τοῦτο δὲ ὡς ἀπειρος εἶπεν· εἰ γὰρ ᾔδει τὰς τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥωμαίων ἀρετὰς, οἵτινες ἐν λόγοις καὶ ἐν πόλεμοις εὐδοκίμουν, οὐκ ἂν τοῦτο εἶπεν.

2. Ὅτι οἱ Σκύθαι πρὸς τοὺς ἐν πόλεσιν ἐγκλεισμένους ἀπέσκηπτον, ὅτι οὗτοι οὐκ ἀνθρώπινον βίον ζῶσιν, ἀλλ' ὀρνίθων ἐν καλιαῖς εἰς τὸ ὕψος καθημένων, καὶ ὅτι καταλιπόντες τὴν γῆν τὴν τρέφουσιν αὐτοὺς, ἀκέρπους πόλεις ἐπιλέγονται, καὶ ὅτι τοῖς ἀψύχοις θαρροῦσι μᾶλλον ἢ περὶ ἑαυτοῖς.

3. Ὅτι Ἀνδοννόβαλλός τις ἦν, δεῖ ἀπὸ Ἑρουλλῶν

προσέρυγε πρὸς Ῥωμαίους. Καὶ ἦλθεν εἰς λόγους δούλῳ (τῷ βασιλεῖ) τῶν Ῥωμαίων. Προέτρεπε αὐτὸν δοῦναι ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ ἐκάλει αὐτὸν φιλοδεσπότην καὶ γαστρὸς ἡττονα· καὶ ὅτι εἰ θείαν διὰ τὸ φαγεῖν καὶ φορέσαι [καμφορῆσαι?] ἀλίσεν. Ἐκείνος δὲ ἀντίλεγεν αὐτῷ· « Ἐγὼ ἐλευθέρημι· καὶ γὰρ φίλος βασιλέως τηλικούτου εἰμὶ, καὶ δὲν μοι τῶν ἀγαθῶν λείπει· σὺ δὲ οὔτε ἐσθῆτος τροφῆς εὐπορεῖς. »

4. Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Σκυθῶν εὐφρατειᾷ τοῦ βασιλέως καὶ ἐστιῶντος, εἰσῆλθεν Ἀνδοννόβαλλος ἐπὶ πάντων καὶ λέγει, ὅτι « Χάριν θέλω τινὰ ποτε π σοῦ αἰτῆσαι. » Καὶ νομίσας μέγα τί ποτε αἰτεῖσθαι ἐπέτρεψεν αὐτῷ αἰτεῖσθαι. Καὶ λέγει Ἀνδοννόβαλλος « Δός μοι καλὴν οἶνον, ἵνα καλέσω πάντας τοὺς τοῦ μου καὶ εὐφρανθῶ μετ' αὐτῶν. » Καὶ γαλάσας ὁ σιλεύς· ἐκίλευσεν αὐτῷ δοθῆναι οἶνον· ἐδέωκεν δὲ α καὶ ἑτέρας πολλὰς δωρεάς.

§ 1. Eadem iisdem pæne verbis Zonaras X 26, p. 605: Ἐπελθόντες δὲ ταῖς Ἀθήναις εἶλον αὐ καὶ συναγαγόντες πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει βιβλία, καὶ καῖν ταῦτα ἡδούλοντο. Εἷς δὲ τις τῶν συνετῶν παρ' τοῖς δοκούντων ἀπειρῆε τοὺς δημοφύλους τοῦ ἐγγχειρῆτος, φάμενος ὡς περὶ ταῦτα οἱ Ἕλληνας ἀσχολοῦν πολέμικων ἀμελοῦσιν ἔργων καὶ οὕτως εὐχειρώσονται. — § 3. Βιβούλω τῷ βασιλεῖ.] « N pro *Bibulo* scribendum est *bajulus* (nempe le carius), ita ut græcus textus latinitate sit infectus. Herulus autem ille non cum *Bibulo* Cæsare, cum *Claudii Gothici* *bajulo* loquatur? Atqui in dicis quoque margine lemma rubricatum est: βιβούλου τοῦ βασιλέως. Neque tamen lemma su cionem erroris excludit. » Mai. Ut de *bajulo* gitaret, movisse *Maium* videtur vox φορέσαι, quæ vertit *bajulando*. Quod non est probabile. scrib. ἐμπορῆσαι, aut eodem sensu barbarus nomen usurpavit vocem φορέσαι. Fortasse fuit ἦλθεν εἰς λόγους εὐνούχῳ vel δούλῳ vel τριβούνῳ τινὶ βασιλεῖ vel Βιβούλῳ τῷ " τοῦ βασιλέως.

9. CLAUDIUS.

1. Quum Athenas, regnante Claudio, Scythæ occupavissent, conquisitisque omnes libros crematuri essent, quidam inter eos prudentior ceteris creditus, rem inhibuit. Dicebat enim fore ut Romani, dum libris occuparentur, bellum negligerent. Hoc autem ut rudis dixit: nam si novisset Atheniensium et Romanorum virtutes, qui literis et armis æque claruerunt, haud ita esset locutus.

2. Scythæ urbium incolas irridebant, quod hi non hominum sed avium vitam agerent, quæ avibus sublimiter suspensas habitant; et quod altrices terra relicta, steriles urbes præoptarent, quodque rehus potius inanibus quam sibi contulerent.

3. Andonnoballus quidam ab Herulis ad Romanos transfugiens venit in colloquia cum Bibulo, Romanorum impe-

ratoris (ministro), qui hortabatur illum ut imperator traderet. At is contra appellabat Bibulum servili animo diditum ventrique deditum, qui nimirum libertatem edidit et ingurgitando amisisset. Ille vero respondit: « In ego sum liber; nam tanto principi carus sum, nulli re bona destitutor; tibi vero neque vestis neque cibus timet. »

4. Post victoriam de Scythiis relatam dum imperator titulus indulget et convivatur, ingressus est coram omnibus Andonnoballus, atque velle se beneficium ab illo petere imperator existimans magnum fortasse aliquod petiti nihilominus indulsit ei, ut peteret. Tum Andonnoballus « Da mihi, inquit, vinum optimum, ut, necessariis omnibus convocatis, una oblecter. » Rident imperator atque ei vinum suppeditari, tum et aliorum munerum copiam addidit.

10. ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ. (270.)

1. Ὅτι Αὐρηλιανὸς βασιλεύσας καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἐν λόγῳ ἐν Ῥαβέννῃ βουλὴν ἐποιεῖτο, πῶς χρὴ βασιλεύειν αὐτόν· ἐβούλετο γὰρ μετὰ θάνατον Κλαυδίου ἐξ ὧν ἐπραττεν μείζων ἐκείνου φαίνεσθαι. Ἐξ δὲ τῶν ἐκ τῆς συγκαλήτου εἶπεν αὐτῷ· « Ἐάν θέλῃς καλῶς βασιλεύσαι, χρυσῷ καὶ σιδήρῳ σεαυτὸν δούλωσον· κατὰ μὲν τῶν λυκούντων σε, σιδήρῳ· πρὸς δὲ τοὺς θεραπεύοντας, χρυσῷ. » Καὶ πρῶτος τῆς κακῆς τῆς (κακίστης; οὐκείας Ζον.) συμβουλῆς ταύτης αὐτὸς ὁ συμβουλεύσας ἀπήλαυσεν.

2. Ὅτι Ἀλβίνος γέρων ὧν ἐνόσει τὴν ἐπὶ θάνατον· εἰσελθὼν δὲ τις ἐκυνθάνετο αὐτὸν πῶς διάκειται; Ὁ δὲ εἶπεν· « Εἰ μὲν σώζεται ἡ πατρίς, κακῶς· πάντως γὰρ ἀποθνήσκω· εἰ δὲ μὴ σώζεται, καλῶς· ἐγὼ γὰρ φθάνω ἀποθάνειν πρὶν μάθω τὸν δαίμον τῆς πατρίδος· καὶ τούτου μείζον ἀγαθὸν οὐ ζητῶ. »

3. Ὅτι Αὐρηλιανὸς μαθὼν ἐν Πλακεντίᾳ εἶναι μοῖραν τῶν βαρβάρων, ἐδήλωσεν αὐτοῖς ὅτι· « Εἰ μὲν θέλετε πολεμῆσαι, ἰσοῦ ἔτοιμός εἰμι· εἰ δὲ τὰ βελτίονα λογιζέσθε παραδόναι ἑαυτοὺς, δέχομαι ὑμᾶς ὡς δεσπότης ὑμῶν. » Οἱ δὲ ἀντιδῆλωσαν ὅτι· « Ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν δεσπότην· καὶ αὐριον ἑτοίμασον σεαυτὸν, καὶ μανθάνεις ὅτι πρὸς ἐλευθέρους πολεμεῖς. »

4. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐν τῷ πολιορκεῖν τὰ Τύανα εἰρήνην τοῖς στρατιώταις ὅτι· « Ἐάν εἰσελθώμεν, μηδὲ κύνα ἐσσητε. » Μετὰ δὲ τὴν ἄλωσιν ἀπηγόρευσε τοῖς στρατιώταις μήτε φονεῦσαι μήτε διαρπάσαι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ θυμούμενοι οἱ στρατιῶται ὅτι· « Ἀ ὑπέσχου, ἐκίτρεψον ἡμῖν ποιῆσαι. » Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· « Ἀληθεύετε ὅτι ἐγὼ εἶπον· ἀπελθετε, κύων μὴ εὐρεθῇ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀλλὰ πάντας φονεύσατε. » Καὶ ἐκίμψε καὶ τοὺς τριβούνους καὶ τοὺς στρατιώτας, καὶ πάντας

τοὺς κύνας ἐφόνευσεν· ὥστε εἰς γέλωτα ἐλθῆναι (ἐκλυθῆναι;) τὸν θυμὸν τοῦ στρατεύματος. Καὶ μετὰ ταῦτα συγκαλίσας αὐτοὺς εἶπεν ὅτι· « Ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ ἐλευθερῶσαι τὰς πόλεις ταύτας πολεμοῦμεν· καὶ ἐάν μελλώμεν πραιδεύειν αὐτάς, οὐκ ἔτι ἡμῖν πιστεύουσιν· ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πραιδὴ τῶν βαρβάρων ζητήσωμεν, καὶ τοιούτων (τούτων;) ὡς ἡμετέρων φεισώμεθα. »

5. Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἐκίμψε πρεσβευτὰς πρὸς Ζηνοβίαν προτρέπων αὐτὴν ἐνδοῦναι τελεῖν ὑπ' αὐτόν. Ἢ δὲ ἀντιδῆλωσεν ὅτι· « Ἐγὼ οὐδὲν μέγα ἐβλάβην· οἱ γὰρ πεσόντες ἐν τῷ πολέμῳ σχεδὸν πάντες Ῥωμαῖοί εἰσιν. »

6. Ὅτι Αὐρηλιανὸς πειραθεὶς ποτε στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως, ἐλαγιν ἀπατάσθαι τοὺς στρατιώτας, εἰ ἐν ταῖς αὐτῶν χερσὶ τὰς μοῖρας εἶναι τῶν βασιλέων ὑπολαμβάνουσιν. Ἐφασκε γὰρ τὸν θεὸν διορησάμενον τὴν πορφύραν (καὶ ταύτην ἐπεδείκνυ τῇ δεξιᾷ) πάντως καὶ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας ὀρίσσει. Καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη πρὶν ἂν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως πεντήκοντα ἐξεόκησεν.

§ 1. Eadem Zonaras XII, 27, p. 606 : Αὐρηλιανὸς τῆς βασιλείας ἐπιβεβηκὼς Ῥωμαίων ἤρτο τοὺς ἐν τέλει ὅπως βασιλεύειν χρείων. Ὡς εἰς εἶπεν αὐτῷ ὡς· « Ἐάν βούλῃ βασιλεύσαι καλῶς, χρυσῷ σε δεῖ καὶ σιδήρῳ περιφράζειν σεαυτὸν· κατὰ μὲν τῶν λυκούντων κίχρημένον σιδήρῳ, τοὺς δὲ γε (σε;) θεραπεύοντας χρυσῷ ἀμειβόμενον. » Ὅς πρῶτος, ὡς λέγεται, τῆς οὐκείας ταύτης ἀπώνατο συμβουλῆς, μετ' οὐ πολὺ τοῦ σιδήρου πειραθεὶς.

§ 2. « Sine dubio hic est M. Nummius Albinus, qui consul iterum processit an. 263; de quo exstat nota illa philologis inscriptio apud Reinesium p. 465 : M. NUMMIO ALBINO V. C. QUESTORI CANDIDATO PRÆTORI URBANO COMITI DOMESTICO ORDINIS

10. AURELIANUS.

1. Aurelianus ad imperium erectus, coacto Ravennæ concilio hominum quotquot erant fama clarorum, de modo regnandi deliberabat. Quippe auebat post obitum Claudii major illo videri rebus gerendis. Tunc de concilio unus, « Si vis, inquit, bene regnare, auro et ferro te communi; adversus nimium molestos ferro, erga obsequentes auro. » Is autem qui primum hoc consilium dederat, primus illud expertus est.

2. Albinus senex et letali morbo decumbens homini ad se ingresso rogantique quomodo se haberet, « Si salva, inquit, patria est, equidem male pereō; sin illi secus evenit, bene: ego enim moriar priusquam patriæ excidium intelligam. Atque hac maiorem nullam felicitatem exquiro. »

3. Aurelianus edoctus partem barbarorum Placentiam occupare, significavit illis: « Si pugnare avetis, en ego paratus sum; sin meliora consilia capitis, nempe ut vosmet dedatis, recipio vos ut dominus vester. » Illi responderunt: « Nos dominum non habemus; et mane quidem esto paratus, ut te cum viris liberis pugnare cognoscas. »

4. Aurelianus in Tyanorum obsidione militibus prædixe-

rat, fore ut illuc ingressi ne canem quidem incolumem esse sinerent. Mox urbe expugnata militibus edixit ne occiderent neve diriperent. Illi indignati postulabant ab eo ut quod ante promississet, nunc eis facere concederet. Is autem, « Vere, inquit, narratis, quod ita dixerim: Pergite porro; canis nullus hac in urbe supersit, sed omnes occidite. » Immissis ergo tribunis et militibus, canes occisione delevit, ita ut ira exercitus in risum soluta sit. Idem postea concione vocata, « Nos, inquit, pro his urbibus liberandis præliamur; quas si prædari maluerimus, fide in postremum apud ipsas carebimus. Quia potius prædam e barbaris petamus; his autem urbibus seu rei nostræ parcamus. »

5. Aurelianus missis ad Zenobiam legatis hortabatur eam, ut sui demum deditionem faceret. Illa vero respondit: « Haud ego magnopere detrimento affecta sum: nam qui occiderunt in prælio, plerique omnes Romani sunt. »

6. Aurelianus seditione militari aliquando appetitus dixit salii milites, qui regum fata in sua se potestate habere putarent. Quippe deum, qui dator sit purpuræ (quam utique dextera prætendebat), etiam annos regni definire. Neque prius destitit, quam in quinquaginta seditionis principes animadvertisset.

PRIMI ET CONSULI ORDINARIO ITERUM NUMMIUS SE-
CUNDUS XIUS V. » MAI. — § 3. « De Aureliano ad
Placentiam primum victo a Marcomannis, mox
eorundem victore (270), legis Vopiscum c. 21,
Aurel. Victorem Epit. c. 35. » MAI. — § 4. Eadem
narrat Vopiscus in Aurel. c. 22 (272 p. C.).

11. PROBOS. (282.)

Ὅτι πρὸς ἀνταρσίαν Ἀθόντος Κάρου ἐβουλεύσατο
ὁ Πρόβος τί δεῖ ποιῆσαι αὐτόν. Καὶ πάντων σιωπών-
των, Μαρτινιανὸς τις χιλιάρχος παρρησιασάμενος πολλὰ
ἐνεκάλει αὐτῷ, ὡς διὰ τὸν ὄκνον αὐτοῦ τῶν πραγμά-
των ἀπολλυμένων· καὶ προέτρπευεν αὐτὸν παραγρῆμα
κινήσαι καὶ ἐξελθεῖν εἰς πόλεμον καὶ ἀπαντῆσαι τῷ τυ-
ράννῳ.

Nihil de Caro rebellante Vopiscus in Vita Probi.
Idem tamen in Vita Cari, c. 6: *Hic (Carus) igitur... praefectus praetorii a Probo factus tantum sibi
apud milites amoris locavit, ut interfecto Probo
tanto principe, solus dignissimus videretur impe-
rio. Non me praeterit suspicatos esse plerosque, et
eos in fastos retulisse Cari factione interemunt
Probum; sed neque meritum Probi erga Carum,
neque Cari mores id credi patiuntur: simul quia
Probi mortem et acerrime et constantissime vindicavit.* Unicus testis qui disertius quid de his tradit,
Zonaras est lib. XII, 30, p. 610: Ἔγνων δὲ κατ' αὐ-
τοῦ (Πρόβου) καὶ ἄλλη τις ἐπανάστασις. Μέρους γὰρ
τῆς Εὐρώπης ὁ Κάρος ἄρχων ἔγνω τοὺς ἐκ' αὐτὸν στρα-
τιώτας βουλευομένους ἀναιρεῖν αὐτὸν αὐτοκράτορα, καὶ
τοῦτο τῷ Πρόβῳ ἐδήλωσε, δεόμενος ἐκείθεν ἀνακλη-
θῆναι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν ἀφελίσθαι αὐτὸν τὴν ἀρχήν.
Περιστάντες οὖν οἱ στρατιῶται τὸν Κάρου καὶ ἄκοντα
καταδύξασθαι τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐδιάσαντο, καὶ
αὐτίκα σὺν αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν ἐρμήκισαν. Καὶ ὁ Πρόβος
τοῦτο μαθὼν στρατεύμα ἐπέμψεν σὺν ἄρχοντι ἀντιστή-
ναι αὐτῷ. Ἦδη δὲ πλησιάσαντες οἱ πεμψθέντες τῷ
Κάρῳ, δεσμύσαντες τὸν ἄρχοντα ἐαυτῶν, κἀκείνον καὶ

ἐαυτοὺς τῷ Κάρῳ παραδεδόκασιν. Ὁ δὲ Πρόβος ὑπὸ
τῶν οἰκείων δορυφόρων ἀνέρητο, μαθόντων τὴν τῶν
στρατιωτῶν πρὸς Κάρου προσχώρησιν.

12. ΚΑΡΟΣ. (283 p. C.)

Ὅτι ἅμα τῇ ἀναγορεύσει λέγουσιν εἰρηκέναι
τὸν Κάρου ὅτι ἐπὶ κακῷ Περσῶν εἰς τὴν βασιλείαν
ἦλθεν.

13. ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

1. Ὅτι ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀναγορεύσει ὁ Διοκλητιανὸς, τὰ
τότε σεβόμενα θεῖα μαρτυρόμενος, ἔλεγεν μὴ διὰ τῆς
βασιλείας ἐξίσθαι Καρίων ἀναλεῖν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐλεῖν
τὴν πολιτείαν.

2. Ὅτι τὸ πολλὰ πράττειν ἀντικλιματῆρων καὶ κίν-
δύνων πολλῶν αἴτιον γίνεται.

3. Ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τάναντία μᾶλλον ἐπί-
σταται φερεῖν, ἢ μέτρον ἐν ταῖς εὐτυχίαις φυλάτ-
τειν.

4. Ὅτι καὶ διὰ τὸ [διὰ τοῦτο?] τιμῆς αὐτὸν ἀπα-
ντήτου (τε) τετυχηκότα γρῆναι μεινῆσθαι ὅτι θνητός
ἐστι καὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν οὐκ ἀλλότριος.

5. Ὅτι Λούκιος Ὀκτάβιος εἰς διῆπνον κληθεὶς θρι-
άμβου, καὶ ἀποκληθεὶς ἀπήγγειλεν ἑαυτὸν εἰς τὸ συμ-
πόσιον ἔχειν εἰ μὴ ὅς αἰόντα κάλλιστα μέρη αὐτῷ
πεμψθεῖη.

6. Ὅτι Διοκλητιανὸς, ὅπως τινος ἐν ὑπνοῖς πολλὰ-
κις αὐτὸν ἐνοχλοῦσας, ὥστε ἀρχὴν ἐγχειρῆσαι τι, ὅν-
γε ὀνομαστὴ ἡ ὄψις ἐσέμανεν, ὑπονοήσας εἶναι τοῦτο ἐκ
γοητείας, ἐν τινι ἡμέρᾳ μετακαλεσάμενος αὐτὸν, τοῦτο
μόνον ἔφη πρὸς αὐτόν· « Δέξαι ἀρχὴν ἣν καθ' ἐκάστην
νύκτα αἰτεῖς παρ' ἐμοῦ, καὶ μὴ φρονήσῃς τῷ βασιλεῖ
τῆς ἐκ τοῦ ἐσυχάζειν ὑεραπείας. »

§ 1. Τὰ τότε σεβόμενα θεῖα] « Hinc cognos-
cimus historicum Christianum. » MAI. — Καρί-
ων ἀναλεῖν] Zonaras XII, 30, p. 612: Θάπρος·
μέντοι τῶν Κάρου υἱῶν ὁ Καρίνος εἰς Ῥώμην διαίχων

11. PROBUS.

Caro rebellante deliberabat in concilio Probus quid ageret.
Cunctis silentibus, Martinianus quidam tribunus libera
siliucia cepit Probo graviter exprobrare, quod ob ejus
segnitiem respublica interiret: impulitque eum ut conso-
stia arma inoveret, bellum susciperet, tyrannoque in acie
occurreret.

12. CARUS.

Quum purpuram inmisit Carus dixisse fertur iactum se
imperatorem ad Persarum exitium.

13. DIOCLETIANUS.

1. Imperium capessens Diocletianus deus tunc cultos te-
stana, non regni obtinendi causa se dixit optare necesse Ca-
rii, sed quod miseretur reipublicae.

2. Multorum negotiorum susceptio causa sit infelicitum
climatericorum atque periculorum.

3. Humanae naturae est adversa facilius ferre quam mo-
destiam servare in rebus prosperis.

4. Propterea eum, etsi immortales consecutum honores,
meminisse tamen debere se mortalem esse et ab humanis
casibus non alienum.

5. L. Octavius ad triumphalem cenam invitatus, deinde
rogatus ut venire supersedeat, nuntiavit se convivio inter-
futurum, nisi honoratiora, ut par esset, partes sibi mit-
terentur.

6. Diocletianus, spectro quodam in somnis eum pertur-
bante, ut imperium cuidam traderet, qui nominatim a
spectro designabatur: suspicatus hoc accidere ex praestigio,
quadam die vocato ad se illo homine, hoc tantum dixit:
« Accipe imperium, quod me singulis noctibus poecis, neque
invidias imperatori quietis gratiam. »

χαλαρὸς τοῖς Ῥωμαίοις ἐτύγγανεν, δειλὸς γὰρ γενόμενος καὶ ὤμους καὶ μνηστῆρας· ὅς ἐκ Διοκλητιανοῦ εἰς Ῥώμην ἐπιδημήσαντος διαφθάρη. — § 5. » Ergone consul erat L. Octavius? Nam Valerius Maximus II, 8, 6 de cena triumphali ait: *Moris erat ab imperatore triumphum ducturo consules invitari ad cenam, deinde rogari ut venire supersedeant, ne quis eo die, quo ille triumpharet, majoris in eodem convivio sit imperii.* Hæc autem narratio ceu hic locum habeat non video, atque obiter ex occasione nescio qua interpositam arbitror. » Mai. Interposuit hæc auctor de triumpho agens, quem Diocletianus egit (303 p. C.), paullo antequam imperio se abdicaret. Zonaras quoque (XII, 32, p. 618) et Joannes Antiochenus (fr. 167) ea occasione nonnulla de origine triumphi narrationi suæ intexunt. — 5. μετακαλεσάμενος αὐτὸν] Intellige Constantium Chlorum.

14. AIKINIOS.

Ὅτι Λικίνιος τὰ χρυσᾷ νομίσματα, ἐν οἷς ὁ Κωνσταντῖνος τὴν τῶν Σαρματῶν νίκην ἐτύπωσεν, οὐ προσεδέχeto, ἀλλ' ἀναγωνιεύων αὐτὰ εἰς ἐτέρας μετέφερε χρήσεις, οὐδὲ ἄλλο τοῖς περὶ τοῦτο μεφομένοις ἀποκρινόμενος, ἢ ὅτι οὐ βούλεται βάρβαρον ἐργασίαν ἐν τοῖς συναλλάγμασι τῆς ἑαυτοῦ βσιλείας ἀναστρέφειν.

2. Ὅτι Κρίσκου τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου μεγάλαι ἐξάντησιν ἀνδρῶν γαθίαι, καὶ πολλάκις Λικίνιος ὑπ' αὐ-

14. LICINIUS.

1. Licinius aurea numismata, in quibus Constantinus suam de Sarmatis victoriam excuderat, non recipiebat, sed confluens ea in alios usus convertiebat; nihil aliud his qui id reprehenderent dicens, nisi quod nollet barbaricum opus in sui imperii negotiationibus versari.

2. Crispi Constantino geniti egregie facta claruerunt, victis:que ab eo sæpe Licinius æger Homericos illos versos citabat:

O ænes, te valde vexant juvenes bellatores,
Tuique vigor languet, teque senium invasit.

3. Tiberius retulerat ad senatum, ut deus decimus tertius

τοῦ ἡττηθείς, ἀχθόμενος τὰ Ὀμηρικὰ (II. 8, 102) ταῦτα εἰπὼν εἴπῃ·

Ὁ γέρον, ἢ μέλα δὴ σε νέαι τείρουσι μαχηταί·
σὴ τε βίη λένεται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἰκάνει.

2. Ὅτι Τιθήριος ἀνήγγαλλε ἐπὶ τὴν σύγκλητον, ὥστε τὸν Χριστὸν τρισκαίδέκατον θεὸν εἶναι· ἡ δὲ σύγκλητος οὐκ ἀπεδέξατο, ὥστε καὶ τινα ἀστειόμενον εἰπεῖν, ὅτι τρισκαίδέκατον οὐ δέχασθε, καὶ πρῶτος ἔρχεται.

§ 1. De his numis cum inscriptione SARMATIA DEVICTA (an. 322) v. Eckhel. D. N. VIII, p. 87. De re v. Zosimus II, 21. — § 2. De Crispi contra Licinium rebus gestis v. Zosim. l. l. Eusebius H. Eccl. X, 9.

15. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὅτι Κωνσταντῖνος ἐβουλεύσατο πρῶτον ἐν Σαρδικῇ μεταγαγεῖν τὰ δημόσια· φιλιῶν τε τὴν πόλιν ἑαίνην συνεχῶς λαγεῖν· « Ἡ ἰμὴ Ῥώμη Σαρδικὴ ἐστίν. »

2. Ὅτι Κωνσταντῖνος τὰ τῶν πρότερον βασιλευκόντων ἔργα καλύψει θέλων, τούτων τὰς ἀρετὰς ἐπινύμοις τισὶν ἐκφαλίζειν ἐσπούδαζεν. Τὸν μὲν γὰρ Ὀκταβιανὸν Αὐγουστον κόσμον τύχης ἐκάλει, τὸν δὲ Τραϊανὸν βοτάνην τοίχου, Ἀδριανὸν δὲ ἰργαλεῖον ζωγραφικόν, Μάρκον δὲ καταγέλαστον, Σεβήρον***.

§. 1. Cf. Zonaras XIII, 13. — § 2. » Desunt paginae duæ usque ad finem quaternionis, quibus in paginis res Constantini et fortasse etiam Constantii excerptas posuerat eclogarius. » Mai.

Christus fieret. Recusante senatu, lepide dixit quidam: « Quem decimum tertium non admittitis, is primus veniet. »

15. CONSTANTINUS.

1. Constantinus principio consilium ceperat sedem regni in urbem Sardicam transferendi; captusque ejus urbis amore semper iterabat: « Roma mea Sardica est. »

2. Constantinus decessorum suorum res gestas obscurare studens, horum virtutes jocularibus quibusdam epithetis vilipendere studebat. Scilicet Octavianum Augustum fortunæ mundum appellabat, Trajanum herbam parietariam, Hadrianum pictoriam officinam, Marcum ridiculum, Severum***.

MENANDER PROTECTOR.

De Menandro Protectore quæ comperta habemus paucissima brevi Niebuhrius l. l. p. xxii exponit hunc in modum : « Menander, Euphratæ filius, Constantinopolitanus, in juventute legum studio sese dederat : sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitiam delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio imperatore literatos homines splendidis præmiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathæ continuare sibi proposuit : quod ab adventu Catrigurorum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, annoque 558, usque ad excessum Tiberii imperatoris, an. 582, perfecit. Protectoris cognomen, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus prætorii imperatoris adscriptum fuisse : quæ tamen illo ævo æque ac scholarii fictam tantummodo exercebant militiam (Procop. Anecl. 24, p. 71). In scribendi genere prorsus simia Agathæ est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum elegantia se ostentare cupit : verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores terrarumque longin quarum situm et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Ejusdem Agathæ imitatione etiam epigrammata componere tentavit (v. fr. 35 a). Quæ supra de ejus origine ac juventute dixi, ea omnia ipse in proœmio historię tradiderat (fr. 1). » — Præter Suidam mentionem ejus facit Constantinus Porphy. De them. I, 2, p. 18, et Theophylactus Simocatta Hist. I, 3 (v. fr. 66), qui Menandrum nostrum continuavit.

ARGUMENTUM.

FR. 1. 2. Ex Proœmio. — 3. Persarum et Romanorum de Lazica regione certamina in tempus componuntur, pactis induciis. Justinianus Hunnos Utiguros ad bellum Hunnis Catriguris inferendum excitat (558). — 4. Avars per Zandichum legatum a Justiniano annua stipendia et regionem sibi postulant. Imperator senex, non vi sed arte Avars a finibus imperii remove statuit (558). — 5. Justinianus Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino iis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant. Avars Utiguros, Salos, Sabiros vincunt. — 6. 7. Avars Mezamerum, Antarum gentis legatum, occidunt, Anta-

rumque regionem vastare pergunt. — 8. Ammigus, dux Francorum, semper se hostem Romanorum fore declarat (561). — 9. Justinianus Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitie (562). — 10. Silzibulus s. Dizabulus, Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit. Quo absoluto, in Avars arma movenda statuit. Catulphi Ephthalitæ dictum. Sententie. — 11. Petrus Patricius, Justiniani legatus, et Jesdegusnaph, Zichus a Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Fœderum capita singula recensentur. Quum vero Suaniam provinciam poscenti Romano nequam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquiores condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia (562). — 12. Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur. — 13. Petrus de Suania nihil obtinet. Pace composita, Byzantium redit, ubi mox diem obit. — 14. Justinus Avarum condiciones superbe respuit (565). — 15. Justinus imperio potitus Joannem legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; verum is infecta re Byzantium redit (565). — 16. Joannes ob rem male gestam honoribus exuitur. — 17. Zichus, et post Zichum in itinere mortuum Mebades a Persarum rege legatus Byzantium mittitur : neque ipse neque Saracenorum legati, quorum causam Mebades apud imperatorem agit, quæ cupiunt impetrant (566). — 18. Turcorum legati a Persis sprete Byzantium proficiscuntur ad commercia cum Romanis petenda (568). — 19. Zemarchi legatio ad Turcos (568). — 20. Descriptio itineris ejus et congressus cum Dizabulo, Turcorum duce. — 21. 22. Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat. — 23. Avars, commeatus inopia laborantes, a Francis, quibuscum fœdus inierant, sustentantur. — 24. Longobardorum legati Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant. — 25. Longobardi quum fœderis condiciones ab Avaribus propositas non admittendas ducerent, a Romanis auxilia petunt. — 26. Bajanus, Avarum Chaganus, Sirmium obsessurus, legatos Romanorum in vincula conjicit (568). — 27. Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (568). — 28. 29. Targitius, Avarum legatus, Sirmium op-

pidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Justino dimittitur (568 a. 569). — 30. Sententiae. Avarum jactantiam nihil curant Romani. — 31. Bonus, Romanorum dux, Avarum strategema eludit. — 32. Turci Justinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (570). — 33. Justinus nullas Avarum condiciones admittit (570). — 34. Pax componitur inter Romanos et Avars (570). — 35. Avarum legati a latronibus expilati res suas a Tiberio repetunt (570). — 35. De Persarmeniorum defectione. Isaozitarum Christiani nex. Procopii laudes. — 36. Sebochthes legatus a Chosroem ad Justinum missus ad foedus inter Persas et Romanos instaurandum (571). — 36. Nisibis a Marciano obsessa (572). — 37. Jacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiae Augustae tradit (575). — 38. Zacharias medicus a Sophia imperatrice ad Chosroem missus annuas inducias cum Persis componit (575). — 39. Trajanus post Zachariam missus quinque annorum inducias paci scitur (576). — 40. Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persae in fines Romanorum incursiones faciunt. — 41. Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroem, quem in Armenia belligerantem comitatur. — 42. Saborum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Caesare. — 43. Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turxatho, duce eorum, contumeliis afficitur (576). — 44. Sententiae. — 45. Turci bellum Romanis inferunt (576). — 46. Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). — 47. Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt; Romani Persarmenia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi poscunt (577). Slavini in Thraciam irrumpunt (578). — 48. Bajanus Avarum dux a Tiberio Caesare instigatus cum magno exercitu in sedes Sclavinorum irrumpit (578). — 49. Tiberius Caesar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578). — 50. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578). — 56. Persae ex improvviso castellum Romanorum expugnant (578). — 55. Tanchosdro in fines imperii Rom. impetum facit (578). — 53. De eodem Tanchosdro. — 54. Zacharias

ad Chosroem et Pherogdathes ad Tiberium de pace legati mittuntur (579). — 55. Zacharias et Theodorus cum aequis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (579). — 56. Mauricius dux Orientis creatur (579). — 57. Mauricius Chlomarum, Persarum oppidum, obsidione premit (580). — 58. Idem disciplinam militarem corrigere instituit. — 59. Romanorum adversus populos vectigales injustitia, antequam Mauricius exercitui praefectus esset, Mauricius in Iberia rem infelicitate gerit. — 60. Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Andigano, legato Persarum, convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580). — 61. Sententiae. — 62. Tiberius ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (580). — 63. Bajanus, dux Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos praetendens (580). — 64. Idem a Tiberio ut Sirmium sibi concedatur, postulat. — 65. Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet. — 66. Romani Sirmium Bajano dedere coguntur (581).

TA META AGATHIAN.

1.

EX PROOEMIO LIBRI PRIMI.

Suidas: Μένανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, δε λέγει περὶ ἑαυτοῦ· « Ἐμοὶ πατὴρ Εὐφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου δρυόμενος ἦν· οὗτος δὲ οὐκ ἔχιστα τῆς τῶν λόγων μεταλήξει παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ὦν?) μοι δμόγιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας, εἴτα ἀφηνίσεις τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' ἐγὼ γε οὔτε χρῆναι ὁμῶς μὴ καὶ νόμοις δμολῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὲ ἀφικόμεν, ὥς μοι ὑπῆρχε δυνάτον. Ἡκιστα δὲ ἐχρησάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γάρ μοι θυμῶδες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὲν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾶ θαυμάζειν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οἰκτιροῦσθαι φροντίδας. Καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρὶς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεχηνῶς περιεπόστουν· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι

CONTINATIO HISTORIAE

AGATHLE.

1.

Menander Protector, historicus, de se ipse scribit: « Pater mihi Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad

finem laborum perveniendum mihi esse existimavi: idque feci, ut licuit. Minime tamen hujus studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiae facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora seruari et otiosus circumire ceppi. Ac placere mihi certamina partium circensium et decursiones equestres, praeterea saltationes pantomimorum. Ad haec et in palaestris frequenter me exercui, et eo amentitae processui,

τῶν ἱππῶν ἀγῶνες, εἴ τι γὰρ μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὀρχή-
σις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ἐναπεδύμενη· καὶ ἐς
τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὥς καὶ τὸν φαινόλην
ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουνεγῆς,
καὶ ἄλλο δ' τι ἐς βίον ἀγλαΐσμα. Ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος
τὸ βασιλεῖον διεδήσατο κράτος, τοῦτο μὲν προμηθέ-
στατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπὶκρούς, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν
ἐραστῆς, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἥδιστα ἐπαίων, ὥς
καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς
τοιαύτας φροντίδας, καὶ παρορμᾶν ἐντυθεῖν καὶ ὀξύνειν
τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμὸν, ἀγαπη-
τῶς ἐν τῷ τότε ἔγυγε ἀλύων, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ
τὰ δεόντα εἶναι, ἀντλογιζόμενος ἦν ὥς οὐ χρεῖων ἀνό-
νητά με περινοσσεῖν· ὥς τοίνυν μὴ διὰ παντὸς κενεμ-
βατοίην, ὠρμήθη ἐπὶ τήνδε τὴν συγγραφὴν, ἀρξασθαι
μετὰ τὴν ἀποδύωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας
ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν. » In postremis Bernbardy,
ejecta voc. ἀρξασθαι, leg. proponit : ... συγγραφὴν,
καὶ τὰ μετὰ τὴν ἀποδύωσιν τοῦ Ἀγ. τῆς ἱστορίας ποιή-
σασθαι τὴν ἀρχήν. Cf. Eudocia p. 299 : Μένανδρος
Πρ. ἱστορικός. Ἐγραψε τὰ μετὰ τὴν ἀποδύωσιν Ἀγα-
θίου· ἥτοι διάδοχος τῆς ἐκείνου ἱστορίας.

2.

Exc. Desent. p. 353 Mai : ... [οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς]
λίξινος εὐγενεῖ δσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀρηγήσει καρ-
ποῦσθαι θαρρήσας· πῶς γὰρ οἶόντε ἦν ἐμὲ ἐς τοσοῦτον
ἀρῆχθαι παιδείας, ὥς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἵναί; ἀμέ-
ριμος γὰρ ἐσὶ μοί γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδιγμένους
ἐπῆρχεν. Hæc item ex proœmio. Prima verba sup-
plevit Niebuhrius.

ut penulam quoque, et cum ea sanam mentem et quicquid
virtutum ornat vitam, exuerem. Posteaquam vero Mauri-
cius Imperium capessivit, qui et populi salutem provide
curabat, et Musas amabat, poematibusque et historiis au-
diendis quam plurimum delectabatur, adeo ut magnam
noctis partem ipse in his studiis consumeret, et ingenia he-
betiora munificentia excitaret atque acueret : tunc ego me-
rito dolens et animo arger, quod ea quibus opus esset non
haberrim, mecum reputare cœpi, non oportere me vitam
adeo inertem et otiosam traducere. Quare ne prorsus nihil
agerem, ad hanc historiam animum appuli, ejusque con-
scriptionem ab his rebus auspiciatus sum in quibus Agathias
moriens substitit. »

2.

[Nequaquam tantum] elocutionis nobilitate, quantum
rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui
fieri potest ut ego eruditionem adquisiverim historie com-
ponendis necessariam, qui eodem vitam et sine disciplina
duxi?

3.

Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irru-
erunt, ut ipsam sibi subjicerent, et post multa et varia cer-

3. (558 p. C.; Justiniani an. 32.)

Exc. De leg. Rom. p. 132 Par. : Ὅτι ἐπειδὴ
Μηδοὶ τῇ περιμαχήτῳ τῶν Κόλχων χώρα προσκαθε-
ζόμενοι, ὥς ἂν ποιήσωνται γε αὐτὴν κατήκοον, μετὰ
πολλοὺς δσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχνοῦ τριδέντος αὐ-
τοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ τὰ τε
πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φᾶσις ἡ πόλις, ἐνθα λέγε-
ται εἶναι τὰ τοῦ Αἰήτου βασιλεία, οὐδὲν ἦττον ὑπὸ Ῥω-
μαίους ἐτύγχανον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε καὶ
Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρούρια εἴτε
ἑτερα ἄλλα, οὐτι μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ μέ-
γρις οὐ ἀσφαλέστερον διευκρινηθεῖν τὰ τῆς διαφοράς.
Καὶ τοίνυν ἔδοξε οὐκ ἄλλως, ἐκχειρίζε τις ἐγγόνει
δσον οὐπω τελεωτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε
μέγιστα τῶν πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἦγον. Ἐπεὶ οὖν
ταῦτα τῇδε ἔχῳρει καὶ οἱ γε ἀμὰ τὸν Ζαβεργάν Οὐν-
νοι πόρρω που τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπαιτλαμέ-
νοι ἐτύγχανον, τῆνικαῦτα Ἰουστινιανὸς (ἐν νῷ γὰρ εἶ-
χεν, ὥς ἐλευσονται καὶ αὐθις οἱ Κοτρίγουροι δαΐσοντας
τὰ ἐπὶ Θράκης) ἐγκαίμενός τε ἦν τῷ Σανδύλῳ τῷ
τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνείη τε οὐδαμῶς παραινῶν,
προσδοίης τε συχνὰς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῳ τρόπῳ
ἀνερθεῖζον, ὥς ἂν ἀμωστέπως ἐκπολεμώσῃ γε αὐτὸν
ὥς τὸν Ζαβεργάν. Προσετίθει δὲ ταῖς ὥς τὸν Σανδύλ-
χον ἀγγελίαις ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς, εἴ γε καταγωνίσσοιτο
τοὺς Κοτρίγους, καὶ τὰ δσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς
Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἀπονειμθέντα ἦσαν τῷ Ζα-
βεργᾷ, μεταδῆσειν ὥς αὐτόν. Καὶ τοίνυν ὁ Σανδύλχος
(Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτήδειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσή-
μηκεν, ὥς « πέφυκεν οὐχ ὅσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρε-
πὲς τοὺς δημοφύλους ἀφανίσαι ἀρδὴν, μὴ δτι δμογλώσσ-

tamina multumque temporis consumptum nihil quicquam
profecerunt. Etenim maxima pars Lazicæ regionis, maxime
vero Phasia urbs, ubi quondam, ut aiunt, Ectis regia fuit,
nihilominus semper remanserant in fide et potestate Roma-
norum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppi-
dorum munitorum, sive aliarum rerum, quæ quisque bello
occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in
eodem statu manerent, donec controversia prorsus dijudi-
cicaretur. Quod quum utrimque decretum esset, iudiciæ factæ
sunt, quæ spem præbebant, fore ut brevi perfecta pax com-
poneretur : quo facto maxima illa duo imperia quiescebant.
Hæc quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani paro-
bant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Ju-
stinianus suspicans, Cotriguros iterum Thraciam popula-
tionibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Utigu-
rorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus
hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Za-
berganem excitare conatus est. Præter alias conditiones
imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellas-
set, ad ipsum annuas pecupiarum pensiones, quæ quotan-
tis Zabergani pendebantur, redituras esse. Itaque Sandi-
chus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet,
imperaturi significavit, minime sibi plium aut decens fore
omnes suos contribules ad internecionem usque delere.

σοί τέ εἰσι καὶ θυόσκευοι ἡμῖν, καὶ θυοῖα χρῶνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ (πάν? Nieb.) ἑτέροις τισὶ τετάχεται ἡγεμόσιν. Ὅμως δ' οὖν (Ἰουστινιανὸς μὲν γὰρ ὁ τὰ τοιαῦτα ἐγκυλεύσας) καὶ αὐτίκα τὴν ἵππον τοὺς Κοτριγούρους ἀφαιλούμενος οἰκείον ποιήσομαι κτῆμα, ὥς ἂν μὴ ἔχουσιν ὅτι οὐχ οὐρούμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους. » Cf. Agathias, V, 24. 25.

4. (558 p. C.)

Exc. De leg. gent. p. 99 Par. : [Περὶ Ἀδάρων.] Ὡς πολλὰ περινοστήσαντες ἦγον ἐς Ἀλανούς, καὶ ἐκείναι ἐγένοντο Σαρωσίου τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου, ὥς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἴσονται Ῥωμαῖοι. Ὁ δὲ Ἰουστίνος τῷ Γερμανοῦ, κατ' ἐκείνου καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξηγουμένου, τῶν Ἀδάρων περὶ ἐδήλωσεν, ὁ δὲ Ἰουστίνος Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ. Καὶ ὁ δὲ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρατηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. Καὶ οὖν Κανδὶχ ὄνομά τις ἤρθε πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀδάρων πρῶτος, δὲ ἐσφοιτήσας εἰσελθὼν τῷ αὐτοκράτορι, ὥς πάρεστι τὸ μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνων, καὶ ὥς τὸ φύλον οἱ Ἀδαροι ἀκαταμάχητοί τε εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἷός τε βραδίως ἀπίσασθαί τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὥς προσῆκόν ἐστι τῇ βασιλεῖ ἐς ὁμαρχίαν σφᾶς ἐταίρῃσθαι, ἀλεξήτῃρας τε εἶναι ἀγαθοὺς, καὶ ὥς οὐκ ἄλλως εὐνοῦστατοι ἴσονται τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ δώροις ἐς τὰ μάλιστα τιμιωτάτοις καὶ χρήμασιν ἐτησίαις καὶ γῆς εὐφοροτάτης οἰκῆσαι. Ταῦτα τῷ αὐτοκράτορι ἐπειδὴ ἤγγειλεν ὁ Κανδὶχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤχημαζεν ἢ ἀλκή, ὥσπερ ἀμείλει,

ἦνίκα Γελλίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐίτιγιν τὸν Γότθον ἀμφοῖν ἐτι νάζων ἔθετο δορυάλωτον· ἀλλ' ἤδη γηραιὸς τε ἦν, καὶ τὸ ἀνδρείον ἐκείνο φρόνημα καὶ φιλοπολεμον μετεδέδλητο ἐς τὸ βαθυμότερον. Ταῦτα ἔγνω ἑτέρῳ τρόπῳ καὶ οὐχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. Καὶ κατηγωνίσσατο ἂν καὶ ἀρδὴν ἠφάνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ, ἀλλ' οὖν εὐβουλία, εἰ γὰρ μὴ τῷ ἀφαιλούμενῳ τέλει πρότερον ἠφάνισθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῷ ὕστερον ὤχετο ἐκεῖσε. Ἐπεὶ οὖν ἥκιστα ἦν οἷός τε περιεῖναι, τὴν ἑτέραν ἐτράπητο. De Justiniano, *etate ingravescente, molliore, et donis dolisque potius quam armis hostes cohibente*, cf. Agathias V, 14.

5.

Ibidem p. 100 : Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ βουλῶτος τὸ ἀγγίχον τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐκαινέσαντος, παραχρῆμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσῶ διαπαικωκυλμένας καὶ κλίνας, ἐσθῆτάς τε σιρικὰς καὶ ἑτέρα πλείστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα, πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον (εἰς δὲ οὗτος τῶν βασιλικῶν μαχαιροφόρων)· καὶ προὔτρεπτο τὸ φύλον ὁμαρχίαν ἐσάγειν Ῥωμαῖοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὁπλίζεσθαι, ἐμφρονέστατα οἷμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὥς ἡ νικῶντες οἱ Ἀδαροι ἢ καὶ ἡσσώμενοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι Ῥωμαῖοις τὸ συνοῖσον. Τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκείσε ἀφικόμενου καὶ τὰ δῶρα παρασχομένου, καὶ ὅσα ἐσήμηνεν ὁ βασιλεὺς ἐξειπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἰτα Ζάλοις, Οὐννικῷ φύλῳ· καὶ Σαβείρους δὲ καθεῖλον.

« Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vivendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Justinianus enim hoc imperavit) omnes Cotrigurorum equos illis ademptos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant. »

4.

Avars quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orarunt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Justinus, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazica in praesidiis erant, praerat, eam rem nuntiavit, et Justinus ad Justinianum retulit, qui illi mandavit, ut ejus gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui quum primus legatus ad imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avars, genus hominum invictum, qui omnes hostes repellere et funditus extinguere possent. Imperatoris rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxilios optimos sibi adsciscere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habitarent, donarentur. Haec Candich imperatori. Erat ea tempestate imperator effæto corpore : non eadem illi vis animi, qua florebat, quum juvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vit-

tigem Gothum captivos fecit. Itaque jam senex exacta ætate, quum animi robur et belli amorem desidia et otio commutasset, barbarorum exercitum non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et sane vicisset eum et penitus extinxisset, si minus praeliis, at prudentia et consilio, nisi ipse debito sine prius extinctus esset. Etenim non multo post ex vita migravit. Quum igitur vi barbaros superare non posset, aliam viam ingressus est.

5.

De ea re imperator concionem apud sacrum senatum habuit, qui ejus prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acerrimum judicium valde collaudavit. Hoc facto statim imperator dona ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiam et insolentiam plenos. Misit quoque legatum Valentinum (is erat unus ex imperatoris satellitibus), cui praecepit ut gentem Romanis societate conjungeret, et efficeret ut suos inimicos bello aggredirentur. Sic enim valde prudenter, opinor, imperator sentiebat, sive Avars vincerent, sive vincerentur, in utramque partem ea quae evenirent, suo commodo cessura. Quum igitur Valentinus ad eos profectus esset et munera prae-buisset et mandata imperatoris exposuisset, primum quidem Uliguros, tum Salos, Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

6.

Ibidem p. 100, 101 : Ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν ἀθλίως διατίθησαν καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν Διπίδα ἐπεκτώκισαν, αὐτίκα οἱ Ἀῤῥοι ἐκείρον τε τὴν γῆν καὶ ἐληίζοντο τὴν χώραν. Πιεζόμενοι δ' οὖν τῆς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς αἰόντες, ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαριζίου, Κελαγαστοῦ ἀδελφόν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντες· ἐδίδοντό τε πρίασθαι τῶν τινος τοῦ οἰκείου φύλου δορυαλώτων. Καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτὴς, στομύλος τε ὢν καὶ ὑπαγῶρας, ὡς Ἀῤῥους ἀρικόμενος ἀπέριψε ῥήματα ὑπερήφανα τε καὶ θρασυτέρά πως. Ταῦτά τοι ὁ Κοτράγγης (Κοτρίγους conj. Nieb.) ἐκεῖνος, ὁ τοῖς Ἀῤῥοις ἐπιτήδειος, ὁ κατ' Ἀντῶν τὰ ἔχιστα βουλευσάμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν διελάγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· « Οὗτος ὁ ἀνὴρ μεγίστην ἐσὶντι περιδέβληται δύναμιν ἐν Ἀνταῖς, οἷόσπερ πέφυκε κατὰ τῶν ὀπωσοῦν αὐτῷ πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. Δεῖ τοιγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδελῶς ἐπιδραμεῖσθαι τὴν ἀλλοτρίαν. » Τούτω πεισθέντες οἱ Ἀῤῥοι παρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβειων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμενοι τὴν δίκην, ἀναιροῦσι τὸν Μεζάμηρον. Ἐξ ἐκείνου πλέον ἢ πρότερον ἔκεινον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, καὶ οὐκ ἀνίσταν ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντες τε καὶ φέροντες.

7.

Suidas : Θράκες ὄρχια οὐκ ἐπίστανται. Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ πρεσβεύς τις (ὁ πρεσβύτατος libri opt.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο· καὶ ἐνταῦθεν Ἰῶσι καὶ Αἰολαῦσιν αἰνιγμα ἐγένετο· « Θράκες ὄρχια οὐκ ἐπίστανται. » Eadem leguntur apud Zenobium IV, 32 et Photium. Jam quum Zenobius Hadriani tempore vixerit, non posse Menandri mentionem ad nostrum scriptorem pertinere, sed Menandrum Ephesium vel alium intelligendum esse

6.

Quum duces Antarum parum prospere res gessissent et spe sua excedissent, confestim Avars hostium terram vastarunt et regionem sunt depopulati. Illi vero inimicorum excursionibus vexati ad Avars legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamerum, Idarizii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo petierunt ut captivorum aliquos gentis suae redimeret. Mezamerus igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avars pervenit, in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragagus autem ille, Avarum perquam familiaris et necessarius, quum Mezamerus insolentius, quam legatum decebat, esset locutus, Chagano dixit : « Vir ille magnus est apud Antas auctoritatis, et in quoscumque voluerit inimicos vim parare potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere, deinde intrepide in regionem inimicam excursionem facere. » Ab illo adducti Avars, sprete ea, quae legatis debetur, reverentia, nulla habita juris ratione, Mezamerum necant. Et ab eo

monet Hemsterhusius ad Suid., suffragante Meinekio in Men. com. p. 60 et Bernhardy. Attamen mirum est Menandrum nostrum in primo Historiarum libro legatum Antarum contra fas gentiumque jus occisum narrasse (v. fr. 6). Quo accedit quod apud Zenobium et Photium et in Suida codd. optimi praebent : ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος αἰ. Quae lectio quum aperte sit corrupta, e Menandro Protectore facile possit corrigi in ὁ πρεσβεύς vel πρεσβευτὴς Ἀντῶν. Quare nescio an Menandri nostri mentio in codice aliquo Zenobii e margine in textum irreperit; atque eo ipso Zenobii de hoc proverbio expositio disiecta nunc perierit, nisi quod ex ea supersint verba : καὶ ἐνταῦθεν Ἰῶσι καὶ Αἰολαῦσιν.

8. (circ. 561. Justinian. an. 35.)

Exc. Deleg. Rom. p. 133 : Ὅτι Ἀμμιγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρυ τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἢ προσδόκιμοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι διαδήσεισθαι. Ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἰγνωκῶς Παμφρόνιον, δὲ ἐν τοῖς βασιλείως πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βούνον (Βούνον? Ν.) προιστώτα τῆς αὐτοῦ βασιλείας περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσομένῳ ἀμφοῦ ὡς Ἀμμιγον, ἐδῆλωσέ τε αὐτῷ ἐκ ποσῶν γενέσθαι καὶ μηδ' ὅπως πόλεμον αὐθις κινήσει κατὰ Ῥωμαίων· ἐκχειρία γὰρ τις ἐγγεγόνει μεταξύ τοῦ χρόνου Φράγγους τε καὶ Ῥωμαίους. Ὁ δὲ Ἀμμιγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὅς οὐκ ἐνδύσσοι ποτὲ ἔσθ' ἂν αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἷατέ ἐστι κραδαίνειν ἢ χεῖρ.

Ἀμμιγος]· Hic *Amingus* dicitur a Paulo lib. II Historiarum Langobardorum : *Amingus vero dum Widino, Gothorum comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilio esse non dubitat, victus Narsetis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur*. Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. II Histor. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appen-

tempore latius et liberius depopulari Antarum terram ceperunt, neque captivos aut praedas agere cessaverunt.

7.

Thracēs fadera nesciunt. Hujus proverbii meminit Menander libro primo. Dicit enim in hac terra legatum Antarum jaculo per pectus transfixum perisse.

8.

Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Athesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex patriciis erat, et Bonum, comitem rei privatae imperatoris, legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit Ammigo ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gereret. Inductae enim per id tempus inter Francos et Romanos factae erant. Ammigus vero respondit se non cessurum, quamdiu manus telum jaculari posset.

dice vero Marcellini Comititis, ex qua Hermannus hæc desumpsit, *Omnirugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, quum hæc clades anno 33 Justiniani, ut minimum est, contigerit. » VALERIUS.

9.

(c. 562. Justinian. an. 36.)

Exc. De leg. gent. p. 101 : 'Οτι ἰδέετο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀβάρων πρέσβεις, ἐκ' ὧν σφας περιθρῆσαι γῆν, ὅποι τὸ φύλον θήσονται τὰς οὐχίας. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ σημειαντός οἱ, ἐν βουλῇ ἐποιήσατο ἐς τὴν Ἐρούλων χώραν κατοικίσει τὸ ἔθνος, ἔνθα πρὸ τοῦ ᾠκουν οἱ Ἐρούλοι· δευτέρα δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἰ γε θυμῆρας αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. Ἀλλ' ἐκείνοι Σκυθίας οὐ τι ᾔοντο δεῖν ἵσασθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ ἐλπίουθεν ἐσὸς ἐφίεντο. Τοῦτο μὲν οὖν οὐ προῦθεν, ἵσταί τε δὲ ὁμοῦ Ἰουστίνος ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἰδὲ λωσέ τε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἴσονται ἐπὶ πολὺ. Ἐπιλοποιήσατο γὰρ τῶν πρέσβων ἓνα ὄνομα Οὐκουνίμων· ἐν ἀπορήτῳ τὴν οἱ ἔλεγον ὁ Οὐκουνίμων, ὡς ἕτερα ἐπαλεγόμενοι ἕτερα γινωματεύουσι, καὶ ὡς λόγοις μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίους χρεῶνται καὶ (ὡς) τὴν ἐκείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δὲ τὸ εὖ· τὸν ὡς τοὺς Ῥωμαίους, ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθείεν τὸν Ἰστρὸν, τὸ δὲ γε βουλόμενον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἑτέρως, καὶ ὡς, εἴγε διελθοῖεν τὸν ποταμὸν, βούλονται πανστρατεὶ ἐπιθέσθαι. Τούτων οὖν Ἰουστίνος ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς ἂν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐγκαθειργμένοι ὣσιν ἐν Βυ-

ζαντίῳ· ταύτῃ γὰρ οὐκ ἀνέζοντο διελθεῖν τὸ βεῖθρον, πρὶν ἢ ἀφελῶσιν οἱ πρέσβεις. Ἐν δὲ ταῦτα ἐπρασεν ὁ Ἰουστίνος, οὐχ ἥττον παρεσκευάζετο ἕνα φυλάζων τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ· Βῶνον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ θητικοῦ καὶ οὐκατικοῦ τῇ τοῦ ποταμοῦ ἀπένειμα φυλακῇ. Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδὲν τι ᾔνησαν ὥνπερ αἰτοῦντες πρὸς βασιλέα ἀφίκοντο, δῶρα, ὥσπερ σὺνθεας ἦν αὐτοῖς, παρ' αὐτοῦ εἰληφότες, καὶ μὲν οὖν ᾠνησάμενοι τὰ δσα χρεῶν, τοῦτο δὲ καὶ δόλων [πλήθος suppl. Nieb.], ἀφίθησαν μὲν· ἑμὸς δὲ οὖν Ἰουστίνῳ λαῶρα ἐνεκαλεύσατο ὁ βασιλεὺς τρόπῳ τῷ τὰ δόλα ἀφελίσθαι παρὰ σφῶν. Καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἰδέετο γὰρ αὐθὺς ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίησε. Ἐντεῦθεν ἤρξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἥδη ἐκ πολλοῦ ὑποτυφομένη, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς θάπτον ἀφελῆναι τοὺς πρέσβεις. Συνεχίστατα γὰρ ἐσήμηνεν ὁ Βυζάντιος, ὡς ἂν ἐπανέλθοιεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς ἄλλοτε ἄλλως διατίθει τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδαν πόλιν ἐγκαθειργμένοι εἴεν.

10.

Exc. De sent. p. 354. 355 ed. Mai. : 'Οτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἡδυνημένος χαλεπαίνει ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

'Οτι ὁ Σιλζιβουλός ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμὼν (ἡκηκόει γὰρ ἡδὴ τῶν Ἀβάρων τῆς φυγῆς περί, καὶ ὡς τὰ Τούρκων διαδηλησάμενοι ᾤοντο), ὅλα φύσει φρονίματι ἔπεται βαρβάρῳ, ἀπαυθαδισάμενος ἔφη, ὡς οὐτε ὄρνεις περύχουσιν, ὅπως τῇ πτήσῃ ἀνὰ αἰθέρα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων τὰ ἔργα, οὐτε μὲν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποβρύχιοι γενόμενοι ἐς τὰ κατώτατα τοῦ θαλάττης ἀφανισθῇσονται κλύδοις, ἀλλ' ὑπερβε περινοστοῦσι

9.

Justinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant ut illis liceret circumspicere terram in qua eorum gens sedes et domicilia poneret. Et imperator quidem, Justino duce suadente, in ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quæ secunda Pannonia vocatur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non esset adversatus. Sed Avaræ Scythia sibi exeundum non censuerunt, quasi hujus desiderio valde tenerentur. Hoc igitur etsi irritum cecidit, tamen Justinus legatos misit Byzantium et imperatorem eos aliquamdiu in custodia retinere jussit. Justinus enim sibi conciliaverat unum ex legatis. Œcunimonem nomine, qui secreto eum monuit Avaræ aliud in ore habere et aliud sentire : eos blanda quam maxime oratione uti et suæ fraudi obtendere simulatam erga Romanos benevolentiam, tantisper dum Istrum trajectiant, sed longe aliter id, quod in mente gerant, se habere. Etenim simul atque Istrum transmiserint, omnibus copiis eos in bellum erupturos. Quæ quum cognovisset Justinus, eorum omnium imperatorem certiorum fecit, ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim Avaræ Istrum prius trajecturos, quam legati dimissi essent. Ea quum Justinus mandaret, non minus curæ et operæ impendebat, quo Avaræ fluvii traje-

ctione prohiberet. Bonum enim, domesticarum copiarum ducentem, fluminis custodiæ præfecit. At vero Avarum legati, ubi nihil profecerunt eorum quæ ab imperatore petita venerant, munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea quæ sibi opus erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Verum imperator secreto mandavit Justino, ut, quacumque ratione et via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux quum legatos exciperet, imperatoris mandata est exsecutus. Hinc coeperunt inter Romanos et Avaræ inimicitia multis antea ex causis accensæ : maxime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Præceperat enim Bajanos, ut quamprimum redirent. Sed imperator, quum sciret quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos in urbe detineret.

10.

Qui a principe injuriam passus est, is rem publicam plerumque odit.

Silzibulus (alii Exc. locis : Dizabulus), Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi res Turcorum detrimentis affecerant, solita barbarorum superbia jactanter ait : neque aves eos esse, ut aerio volatu Turcorum gladios effugere possent ; neque pisces, ut profundo pelago submersi undis occultarentur, sed supra terram eos vagari. « Quare, inquit,

τῆς γῆς· καὶ ἤνικα μοι ὁ κατὰ τῶν Ἐφθαλιτῶν διανο-
σθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀδάροι· καὶ τὰς
ἐμὰς ἥμισυ φεύξουσι δυνάμεις. » Ταῦτα λέγεται ἐπι-
κομπάσαντα τὸν Σιλζιβούλον ἔχεισθαι τῆς ἐπ' Ἐφθα-
λίτας δριμύς.

Ὅτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγε-
μόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι
καὶ παροιμιώδες, ὁμῶς δ' ἐγόμενον πειθούς, ἐν κύνᾳ
ἐν τοῖς οἰκείοις ὀθνεῖων δέκα ῥωμαλεώτερον εἶναι.

Ὅτι περ οὐδὲν οὕτω βέβαιον ὡς τὸ τῆς νίκης ἀδέ-
βαιον.

Ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέση
γε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι (παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ
λογίζεσθαι conj. Bekk.).

Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε τέληθ' ἰσιγνήτων, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς
χάριν ἂν εἴποιμι τῶν μέγα δυναμένων. Οἷς γὰρ οὐκ
ἐνιστι τὸ εὐκλείς, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ
τὴν πάντων δόξαν καταγέλαστον τίθησι τὸν ἰπαινού-
μενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισκιάζειν βουλόμενος καὶ
τοῖς ὁμολογουμένοις ψεύδασθαι δόξει.

Ὅτι ἀναπτρωτόν τι χρῆμα ἡ νίκη, καὶ διζιδιρά-
σκειν οἶατε οὐσα βραδείως. Ταῦτά τοι καὶ Ὀμηρος αὐτὴν
ῥησιν ἰπαμείδασθαι τοὺς ἀνδρας.

Ὅτι ψυχὴ τυραννουμένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων
κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν προμηθεύσεται.

Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλάν-
τειται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν
ῥοπήν.

11. (ap. 562.)

Exc. De leg. Rom. p. 133-147: Ὅτι ἀνὰ τὴν

simulatque Ephthaliticum bellum absolvero, Avaras aggre-
diar, qui meis profecto viribus non resistent. » Hæc aiunt ja-
clantem Silzibulum adversus Ephthalitas esse profectum.

Catulphus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus
agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem prover-
bium, aptum tamen ad persuadendum, unum canem in
propriis arlibus externis decem esse validiorem.

Nihil est adeo constans ut victoriae inconstantia.

In maximis periculis sæpe audacia spem superat.

Neque a me veritas relicenda est, neque ad gratiam po-
tentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil com-
mendabile habent, laudes contra omnium sententiam quis-
quam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum
qui veritati factum facere nititur, in manifestis etiam rebus
menti postea videbitur.

Volueris admodum victoria est, et facile aufugere solet;
atque ob id mihi videtur ipsa ab Homero dici inter homines
alternare.

Animus timore oppressus nullum officii respectum ha-
bet.

Namque omne bonum malumque in humano libratur
iudicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11.

Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur;
et per Lazicam Romani inducias cum Persis peragebant.

ἔω τε καὶ Ἀρμενίαν τελειωτάτῃ τις εἶναι εἰρήνῃ ἐδόκει,
κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκχειρὶς τῶν Ῥωμαίων τε καὶ
Πέρσαις. Ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελὴ τὰ τῆς εἰρήνης
ὑπῆρχεν, ἐδόξατο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς βα-
σιλεῦσι πληρεστάτην ἡσυχίαν ἔχειν, τούτου ἕνεκα Ἰου-
στινιανὸς στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν
τμημάτων ἡγεῖτο, διαλεχθεσόμενον Χοσρόῃ περὶ τῶν
καθόλου σπονδῶν. Καὶ τοίνυν ἀφικομένου ἐν τοῖς ὁρίοις
τοῦ Λάρας, κατέδελόν τε ποιήσαντος τῷ τῶν ἑσθίων βαρ-
βάρων βασιλεῖ, ὡς πάρεστιν ἐπικηρυκευσόμενος ἄμφω
τοῦ καταθέσθαι τὰ δπλᾶ ἐκασταχόσι, ἐκπέμπεται αὐ-
τόθι καὶ Περσῶν πρεσβευτὴς, ᾧ ὄντα ὑπῆρχε μὲν
ἀξίωμα τὸ Ζιχ, μέγιστόν τι τοῦτο παρὰ τοῖς Πέρσαις
γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰσδαγουσνάρ. Οὗτος δὲ
παρευναστὴρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. Καὶ
τοίνυν ἐν ταύτῃ γενόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ'
αὐτῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ξυναθροισθέντων, κα-
τέστησαν ἐς ἐκκλησίαν. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων
πρεσβευτὴς, ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας
καὶ τῆς τῶν νόμων, ᾤεσθαι ὅδε· « Πάρεσμι, ὃ ἄν-
δρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως σταλέντες.
Ὅποιος δὲ ὁ κατ' ἡμᾶς βασιλεὺς, περιττόν ἂν εἴη λέγειν,
πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένων ὑμῖν. Πάρεμι μὲν
οὖν ἐγὼ ᾧ τὰ τῆς ἡδὴ γεγενημένης ἐς τελειωτάτην εἰρή-
νην μετασκευάσαι. Ἀναδιόξαι δὲ βούλομαι πρότερον
πρὸς οἷαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ ὅσῃν αἱ σπονδαὶ βεβαιω-
θήσονται. Ἀλλ' εἰ καὶ τις μεγαλορρήμων εἴναι δόξῃ,
τὸ συνοῖσον ἀμφοτέραις ταῖς πολιτείαις θηρούμενοι μὴ
ἀχθισθῆτε τῇ περιττολογίᾳ. Οὐκ ἐς μακρὴν γὰρ ἐν
δέοντι δόξει τὰ τοιαῦτα λελέχθαι, ἐπιναθήσομαι τε
πρὸς ὑμῶν, τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἀναδιδοσκόπων τὴν

Itaque quum ad perfectam pacis constitutionem non multum
desideraretur, et utriusque populi reges quietem penitus
restituere cuperent, Justinianus Petrum, magistrum offi-
clorum, ad Chosroem mittit, qui de pace in universum
ageret. Is ad fines circa Daras oppidum accedens signifi-
cavit orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut de ar-
mis ab utraque parte ponendis fœdere conveniret. Illuc quo-
que missus a Persis legatus dignitate Zichus, quæ maximæ
est apud Persas auctoritatis, nomine Isdagousarph (*Isda-*
gousar ap. Procop.), qui erat regis cubicularius, ad-
venit. Legati igitur convenerunt, et una quoque cum illis
ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus delibera-
rent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum lega-
tus, quum omnibus disciplinis valde excultus, tum præ-
cipue in jure versatus, « Adsumus, o viri Persæ, inquit, a
Romanorum imperatore missi. Quis vero et qualis sit noster
imperator, supervacuum est dicere. Etenim ejus opera vo-
bis ipsum demonstrant et indicant. Adsum igitur, ut jam
initas et factas conventiones ad perfectam et absolutam pa-
cem traducam. Ego vero primum quali et quam potenti
cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere
volo. Quodsi multum in dicendo esse videbor, tamen quod
Romanis et Persis conducit respicientes, quæso ne orationis
longitudine offendamini. Nam brevi hæc opportune dicta
esse apparebit et laudem a vobis consequar, quum res ipsæ

ἐκ τῶν λόγων ὠφέλειαν. Γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ
 ξυνθήκαι πρὸς Ῥωμαίους. Ἀρκίσει δὲ Ῥωμαίους
 εἰπεῖν· δηλοῖ γὰρ ἡ προσηγορία τὰ λειπόμενα. Χρειὼν
 οὖν ὑμᾶς, ὥς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν σπαιομένους
 καὶ οὐ περὶ βραχείων βουλευομένους, τὰ κάλλιστα τι
 καὶ συνοίσοντα μᾶλλον εἰσέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδελφῶν
 τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πᾶσιν ἀνθρώποις, τὴν
 εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάζεσθαι. Καὶ μὴ τις ὑμᾶς ἀπα-
 τώλογισμός, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπηρμένοι τῇ
 τῇ Ἀντιόχειαν ἀλῶναι πρὸς ὑμῶν καὶ ἄλλα Ῥωμαϊκὰ
 χωρία. Τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐτυχίας
 ὁ θεὸς ἐκόλασεν ἐν τούτῳ, τῷ μὴ νομίζειν ἀνθρώπου
 ἀνθρώπου διαφέρειν πολὺ. Καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον
 ἐκράτει, οὔτε ῥητόρων οὔτε νόμων ἀκριβείας οὔτε μὴν
 ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα ποικιλίας τῶν λόγων ἔδει·
 αὐθαίρετα γὰρ τοῖς βιωρμένοι τῶν πραγμάτων προσετί-
 θημεν. Ἐπειδὴ δὲ πάντες ἀνθρώποι δίκαια καθιστάναι
 νομίζομεν (τὰ καχαισμένα add. Nieb.), προσδεῖ καὶ
 τῆς ἐκ τῶν λόγων τεθρύβειας ἡμῖν. Τοιγαροῦν καὶ ἐκ
 ἐκκλησίας ξυνελήλυθαμεν, ὥς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς
 (τοὺς ἄλλους Nieb., ἡμᾶς αὐτοὺς Bekk.) δεινότητι
 λόγων ἐπικεικῆς εἶναι. Ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνη καὶ
 τούναντίον πονηρὸν ὁ πόλεμος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. Εἰ γὰρ
 καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δόξαν βέβαιον ἔχη-
 σόμεθα τὸ νικᾶν, οἴμαι τὸν νενικηκότα κάκιστα ζῆν ἐξ
 ὧν δακρύουσιν ἑτεροί. Οὕτω δὴπου καὶ τὸ κρατεῖν λυ-
 πηρὸν, μὴ τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπηρότερον. Διὸ τοί-
 νυν ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἀπέσταλκε σπαιομένους ἡμᾶς
 καὶ προτέρους ἱκετεύοντας καταθέσθαι τὸν πόλεμον,

οὐχ ὥς δεδιώς μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ
 προφθάσῃτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς
 φιλατῆς ἡμῖν. Μὴ δὴτα οὖν, ὥς πρὸς τῆς τῶν θυρόδων
 ἀπαλλαγῆς, τὰς κατ' ἀλλήλων ἐπικτείνωμεν δυσμε-
 νείας. Πολιτείας γὰρ εἴ πολετευομένης ἀλλότριον πέ-
 φυκί πως τὸ μὴ στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ
 πολέμου. Διαγραφέτω τις ὑμῶν ἐν ταῖς ψυχικαῖς θεω-
 ραῖς ὥσπερ παρόντας τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομέ-
 νους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς καιρίας τῶν πληγῶν ἐπι-
 δεκνύντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ἐπεγκαλοῦντας ὥς
 τῇ κρατούντων ἀβουλῇ διέβηται τὸ ὑπὲρ τοῦτον· εἴτα
 τοὺς περιόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπολωλότας
 τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, συμδανδὲς τοὺς φιλά-
 τους, ἢ τὸν ὄντινα οὖν καὶ ἀπλῶς ἀνθρώπων. Ἐνθυμηθῶ-
 μεν χηρωθείσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτάτην
 ἡλικίαν ὀρφανισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν
 θρήνον, ἐφ' ἑκάστῳ συγγενείας ὀνόματι. Εἰ γὰρ καὶ δοίη-
 μεν τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλόν, πάσης ἀφρο-
 σύνης ἐστὶν ἀνάπλεον δύνασθαι μὲν ἀνευκινδύνων χάριν
 ἐκτίνειν τῇ θρησκείᾳ, τῷ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν
 ἀντικαλῶν μὴ βούλεισθαι. Οἴμαι καὶ τὴν Περσίδα γῆν
 καὶ τὴν Ῥώμην αὐτὴν, εἴπερ ἡδύναντο φωνὰς ἀφίεναι,
 ταῦτα δὴπουθεν ἡμᾶς ἀντιβολεῖν. Μὴ οὖν αἰσχυρῶμεν
 τοῦ πολέμου καταθέσθαι τὸ φορτίον. Τὸ γὰρ ἐπικαίρως
 ἅπαντα πράσσειν μᾶλλον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας
 τὴν εὐχλείαν. Μηδὲ τις ἡμῖν, ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ
 ἐθέλειν κατατιθέναι τὰ ὄπλα, τοῦτο δὲ τὸ κάλλιστον
 τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ δυσπόριστον
 εἴποι. Οὐ γὰρ, ὥς οἶονται πολλοί, τὰ κάκιστα μὲν προ-

vos docuerint eam quam ex oratione mea capietis utili-
 tatem. Vos igitur sœdus et amicitiam contrahetis cum Ro-
 manis; sufficit vero dicere Romanos. Etenim hac sola deno-
 minatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur,
 quandoquidem vos cum tam potenti gente sœdus initis, ne-
 que de rebus parvi momenti consilium habetis, honestis-
 sima et utilissima quæque capessere et pro incertis belli
 certissimum omnibus mortalibus bonum, pacem, amplecti
 et serrare. At ne qua blanda cogitatio vos deludat, tanquam
 Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et alia quadam
 ignobilia loca, quæ Romanorum erant, cepistis; in hoc
 deus felicitatem Romanorum, quæ nimia erat, pœnivit,
 neque hominem homini multum præstare debere indicavit.
 Quodsi quod natura justum est dominaretur, nihil opus
 esset neque rhetorum neque legum cultu et diligentia,
 nec concionibus aut orationum ubertate, quæ in his usur-
 patur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed
 quum omnes mortales, quæ sibi placent, justa esse velint:
 etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam
 convenimus, ut unusquisque nostrum evincat orationis vi
 et gravitate, se justum esse. Pacem vero bonam esse, bellum
 autem rem malam, nemo dubitat. Etiam si, contra id quod
 vulgo homines opinantur, certum exploratumque habere-
 mus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicit,
 infelicitè agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic
 igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est mole-
 stius. Itaque noster imperator misit nos, ut sœdera vobiscum

iniremus, et priores deprecaremur ut bellum deponatis:
 non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne eum præ-
 veniat in pace, quæ nobis tam cara est, petenda. Itaque
 non amplius foveamus inimicitias nostras, ut tandem ali-
 quando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim
 ab omni re publica bene constituta, non providere casus
 qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum, quæso,
 ante oculos ponat, et apud animum suum contempletur,
 tanquam præsentem eos qui cum acerbo dolore cadunt;
 recordetur eorum qui letalia vulnera ostendentes lamen-
 tantur, et dominantes incusant, quasi pravo eorum con-
 silio subditi pereant: deinde etiam superstites considere-
 mus, qui a nobis repetunt eos quos in bello amiserunt,
 forte parentes, forte liberos, ut plurimum certe amicissimos
 quosque aut alium quemvis hominem. Denique animo
 lustremus viduas viris domos et infirmissimam ætatem,
 patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omne
 cognationis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum
 esse mori pro patria, tamen summæ dementiæ est, quum
 possimus sine periculo terræ altrici gratiam referre, id re-
 cusare, quia nobis non idem cum adversariis consecuti
 esse videmur. Opinor Persidem terram et Romanam, si
 possint vocem emittere, hoc a nobis postulaturas fuisse.
 Quare neminem nostrum pudeat deponere belli onus. Nam
 prudenter omnia instituendo melius samæ nostræ consule-
 mus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis
 belli non omittendi causam objiciat, quod pulcherrimum

χειρότατα καὶ αὐθαίρετα προσίπταται τοῖς ἀνθρώποις, τὰ δὲ αὖ βέλτεστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ διολισθαίνει καὶ δυσάλωτα πέφυκέ πως. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν εἰρήνη δοκεῖ.... ἐγὼ δὲ καταπλάγην ἂν ταῖς κομψολογίαις, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχάνομεν ὄντες. Μὴ οὖν οἴσθε περιόδω ῥημάτων λήσειν ἡμᾶς, ὅποιοί τινες καθεστῶτες ἔχετε τευζέμενοι τοῦ συνοίσοντος. Ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὥσπερ παραπέτασμα τῆς δειλίας, καὶ ταύτη τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν οἴσθε, βραχέα διαλεχθεῖν· οὐ γὰρ σύνηθες ἀνδρὶ Πέρσῃ περιτολογία διεξιέναι τῶν πραγμάτων τὰ καίρια. Χοσρόης δὲ πάντων ἀνθρώπων, εἴπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὕτε τὴν Ἀντισχίρας ἄλωσιν ἐγκαλλώπισμά τι καὶ ἐγκώμιον ἐκ τῶν περιτίθησιν. Εἰ γὰρ καὶ φοβερὸν ὑμῖν καὶ ἐργωδίστατον εἶναι δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθῆναι, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἡγοῦμεθα τὸν ὄντιναοῦν τῶν πολεμίων νικᾶν. Παισιδεύμεθα γὰρ ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένη κρατεῖσθαι μεμαθήκασιν ὑφ' ἡμῶν. Οὕτε μὴν ἐτέρως Ῥωμαϊκῆς πόλεως καταστροφή πρὸς ὄγκον ἡμᾶς ἐξάγει ποτέ· τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θαυμαστόν. Καὶ ταῦτα μὲν ἀρκέσει πρὸς ἐλεγχον τῆς μάτην ἀπερριμμένης παρ' ὑμῶν ἀδολισχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνηθες πράττουσι, περὶ σπονδῶν πρότεροι διελεγόμενοι Πέρσαις. Ἡσσηθῆναι (ἡσσηθέντες? Ν.) πρὸς ἡμῶν νενικήκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν. Καὶ ταύτη τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν ἐπικαλύπτετε, τῇ δὲ μὴ ἐφιέμενοι μάχης ἐπεισιχαῖς εἶναι δοκεῖν. Ὅπερ ἂν ἡμεῖς, εἴπερ ἐμελλήσατε, καὶ

κρατοῦντες ἐπράξαιμεν. Ὅμως δεχόμεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστου ποιοῦμεθα. Φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρέποντι συμμεταρρυθίζειν τὰ πράγματα. Οὕτω δὲ καὶ τοῦ Ζίχου εἰπόντος, οἱ ἄμφοτέρων ἐρημνίς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα διδάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίγνοντο, πλείστων καὶ ἐτίρων ἀπερριμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρωσίου χάριν, νῦν δὲ καὶ κόμπου ἕνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἥτον ἔχοντας τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διτηνεαῖς ἑξίουσι εἶσθαι τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητὸν ἐφ' ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρησθαι τοῖς ὅπλοις κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων καὶ τεσσαράκοντα μὲν ἑτῶν, τὸ γοῦν ἐλάχιστον τριάκοντα, προειληφότες ἐκτὸς συντελεσθησομένων (πᾶν τὸ συντελεσθησόμενον Nieb.) ἐν ἐνὶ ξυμβαροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέναι τὰ ὅπλα. Ῥωμαῖοι δὲ τούναντίον ὀλιγοχρονοῦς τὰς ξυμβήκας εἶναι ἐβούλοντο, πρὸς τῷ μῆτι μὴν κατατιθέναι τι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀμύλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινηθείσης καὶ λόγων προελθόντων ἥμισυ ὀλίγων, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πεντήκοντα μὲν ἔτη ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαῖοις δὲ ἐπιδοθῆναι τὴν Λαζικήν· σταρράς τε εἶναι καὶ ἑρρωμένας τὰς συνθήκας, καὶ κρατεῖν ἐκασταχόσε, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἐμ, τοῦτο δὲ καὶ (κατὰ τὴν) ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ δῆπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὥς τριάκοντα χιλιάδας ἡμετέρας χρυσίου νομίσματος ἀποφέρεισθαι Πέρσαις τῆς εἰρήνης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. Ἐδεδαιώθη δὲ τοῦτο, ὥστε Ῥωμαῖους ἐν ὁμάδι δεκαετίας ποσότητι προπαρασχεῖν οὕτω, παραχρῆμα μὲν ἐνιαυτῶν ἑπτὰ, καὶ

illud pacis beneficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi existimant, pessima quæque prompte et ultro in sinum hominum advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et teneri possint. Pax enim ex omni parte bonum censetur.... (*Deest initium orationis legati Persarum.*) Ego quidem vestris verborum præstigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persæ essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos celaturas, vos vestrae utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum autem per pacem, quam proponitis, colorem timiditatis vestrae queratis, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et manifestum est, legi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Persæ insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex, quod Antiochiam cepit, haud id sibi ornamento et laudi tribuit. Vos quidem, quod gessimus, magnam aliquid, et quod nostri terrorem pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operis pretii ducimus, si qualemcunque hostem devicerimus. Etenim eximio vincere didicimus, quum reliquum hominum genus a nobis victi didicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos unquam ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe quod usitatum et in promptu est. Atque hoc sufficit ad reprehensionem nostram, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt, faciunt, qui prius cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos alioqui victi in eo vincitis, quod pacis pe-

tendæ celeritate prævenitis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione legitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni aestimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi. Hæc Zichus. Interpretes vero ambo- rum legatorum ab utrisque prolata explicantes, ea quæ una- quæque pars sentiebat, exposuerunt, quum in multos quo- que alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne propterea quod inferiores essent, pacis desi- derio teneri viderentur. Persæ autem pacem continuam esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Præterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri præstationem uno cumulo coacer- vatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Ro- mani contra ad breve tempus fœdera fieri æquum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto, quum pluribus verbis inter se disseruis- sent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset; ut Romanis Lazicam Persæ redderent; ut pacis condiciones valerent et ubique observarentur, et per Orientem et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta annorum nulla singulis annis pro pace Romani Persis præstarent. De eo quoque conveniunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa præsentis pecunie, trium reliquo- rum annorum, qui restabant ex decem, statim post per-

μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν παραδρομὴν, οὐκ ἐς ἀναβολήν, κατατιθέναι τῶν λοιπῶν τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἴθ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος παρῆσθαι Πέρσας τὸ ὁρισμένον ἐνιαυσιαῖον. Ἐδόξε δὲ καὶ περὶ τοῦ κατασκαρῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον Σεβανὸν καὶ ἰδρυμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολύψασθαι Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθιστώτα ἀπ' ἀρχῆς, Περσῶν δὲ παρασπονδησάντων καὶ ἐν κατοχῇ τούτου ἤδη γενομένων, τείχει τε κατησφαλισμένων τὸ ἱλαστήριον. Οἱ δὲ ἄλλὰ γὰρ οὔτε ἐς τέλος κατέσκαψαν, οὔτε μὲν ἐνέχειρσαν Ῥωμαῖοις. Ταῦτά τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. Ἐστέρχθη δὲ ὥστε τὰς λεγομένας τῇ Λατίνων διαλέκτῳ σάκρας ἐξ ἀμφοῖν τοῖν βασιλείῳ αὐτοῦ ἐπικυμοισθῆναι, ἐπιβεβαιώσας ἅπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρίσβιων ἐμπειρωθέντα ἐτύχχανε. Καὶ τοῖνυν τὰ τοιαῦτα ἐστάλη αὐτόθι. Συνέβησαν δὲ καὶ ἐς τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προελθεῖν τὴν καλουμένην σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἐπιψηφισμένην περὶ τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριμτίας μετὰ τὸν ἑβδόμον ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις. Ἐκυρώθη [δὲ] ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλέως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν γράμμασι προελθεῖν, ὡς, ἥνικα παρῆσιντο Πέρσαι τῶν τριῶν ἐτῶν τὸ ὀφειλόμενον χρυσίον, βασιλεῖ Ῥωμαίων τὸ περὶ τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθήσεται γράμμα. Ἡ μὲν τοῦ Ῥωμαίου αὐτοκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνήθη, φέρουσα προγραφὴν, γνῶριμος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα τυγχάνει· ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλέως γράμμασι μὲν ἐγράφη Περσικοῖς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δέχουθεν ἰσχύει τὰ βήματα· Ὁεῖος, ἀγαθός,

εἰρηνοπάτρις, ἀρχαῖος Χοσρόης· βασιλεὺς βασιλέων, εὐτυχής, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ᾧτινι οἱ θεοὶ μεγάλην τύχην καὶ μεγάλην βασιλείαν διδώκασιν, γίγας γιγάντων, ὃς ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι, ἀδελφῷ ἡμετέρῳ. = Ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη εἰδήλου, ἀτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεχθέντων τοιαῦτα ὑπῆρχεν. Εἰποιμι δὲ αὐτὴν γε δέχου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ ἐγὼ γε εἰρήσθην χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποτοπήσοι τις ἑτέρα φράσει παρατετράχθαι τι τῶν ἀληθῶς... εἶχεν οὕτω· = Χάριν ἀπονέμομεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ τῆς χρείας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτειῶν. Ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουσάφ, θεῷ κουδικουλάρῳ, ἐκελεύσαμεν καὶ ἐξουσίαν διδώκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος Πέτρου μαγίστρου τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίου ἐκέλευσε καὶ ἐξουσίαν δίδωκε λαλῆσαι καὶ τραχταῖσαι. Καὶ ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαῖοις μάγιστρος καὶ Εὐσεβίος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτραχταῖσαν, καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πεντήκοντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἐγγραφα πάντες ἐσφράγισαν. Ἡμεῖς οὖν [καθ'] ἡ δὲ Ζίχ καὶ ὁ μάγιστρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς. = Οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως εἶχεν. Ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐτύχχανεν οὕσα ὁμολογία, ἂνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασιλεῖον γράμμα τὸ Περσικόν. Καὶ ἐν τοιοῖσδε ὁ ἐύλογος διελύθησαν. Ἐν δὲ δὴ ἑτέρῃ ἐκνελεύσει μεγαλαυχούντος τοῦ Ζίχ καὶ ἐπὶ Χοσρόῃ βασιλεῖ κομπολογίᾳ χρωμένου, φάσκοντός τε ὡς ἀμαχώτατός τί ἐστι καὶ νίκας περιβάλλετο πολλὰς, καὶ ὡς ἐξ οὗ χρόνου τὴν κίδαριν ἀναδῆσατο,

actum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionē solutio fieret. Actum quoque est de diruenda monastica domo, quæ Sebanus vocatur, edificata in consiliis, ejus aream Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persæ, quum pacem rupissent, occupaverant, et quum in ejus possessione diu foissent, hanc sedem moenibus æpserant. Non tamen illi eam suaditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Fœdera enim de ea re nihil quicquam continebant. Conventum etiam fuit, ut litteræ, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab imperatore et a rege, afferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis conditiones, de quibus legati consenserant. Et hæc confestim illuc sunt missæ. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim sacra sanctio ab imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pensionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se statim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Pactum quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulatque aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, securitatis litteras imperatori Romano traditurum. Et Romani imperatoris pacis ratihabitio solitam præ se ferebat inscriptionem, quæ satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptæ verba Græce hæc sonant: = Divinus, bonus, pacificus, summus princeps, Chosroes, rex regum, felix, pius, beneficus, cui dii magnam imperium cum magnis opibus indulserunt, Gigas

Gigantum, ad deorum exemplar compositus, Justiniano Cæsari, fratri nostro. = Atque inscriptio erat hujusmodi. Vis autem eorum, quæ comprehensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum structuram et dispositionem. Necesse enim esse duxi non aliter facere, ne quis suspicaretur ex veritate aliquid a me immutatum. Hæc sic se habent: = Gratias agimus Cæsaris fraternitati pro pace inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusnapho, divino cubiculario nostro, jussimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Cæsaris ejus procreationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scripta redegerunt pacem in quinquaginta annos Persia et Romanis esse, et quæ scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia quæ Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis statimus. = Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum imperatoris ratihabitio scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litteræ regis Persarum habebant. Super his solum est inter legatos colloquium. Quum denno ad colloquium venissent et Zichus magnificis verbis jactaret et extolleret Chosroem, et diceret illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari

ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη καταγωνισάμενος κατέστηεν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, καὶ ὅτι τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν κατεστρέφατο δύναμιν, καὶ μὲν οὖν βασιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἄγανταί τε αὐτὸν καὶ τεθῆ-
 πασιν οἱ ἐκείνη βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσήκον καὶ οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἡ ἐπωνυμία κακόμενται τὸ βασιλεῖα προσαγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγορίᾳ χρησαμένου ἐν διηγή-
 ματι, ἐξῆλθεν ὁ Πέτρος τοιάνδε ἱστορίαν τινά· ὡς ἐγένετό τις ἐν τοῖς παλαιῇ τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτιος, ὄνομα Σέσωστρις, καὶ οὖν γε συμπενοῦσθαι αὐτῷ τῆς τύχης μεγάλα ἐφύσα καὶ ἔθνη μέγιστα κα-
 θεῖλεν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βασιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα χρυσοκόλλητον συμπήξασθαι, καὶ ἀνθ' ἑν ἱππους δέον ἢ ἑτέρα ἐλκυστήρια ζῶα, τοὺς δοριαλώτους ἐκείνους βασιλεῖς ὑπαγαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διφρενόμενον διὰ τῶν λαωφόρων ἐπιφέρεισθαι (ἐπιφαίνεσθαι con). B.) τοῖς ὑπηκόοις. Τοῦτο ἐπεὶ ὁσημέραι ἐκατέλει, τῶν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἐκόντων κατὰ τὸ ἄκρον ἐζευγμένος, συνεχέστατά πως καὶ λαληθότως (πιπηγότως con). B.) εἰς τοῦπίσω τὸ βλέμμα ἐπιστρέφων, ἔθετο τὸν τροχὸν κυλινδούμενόν τε καὶ τῇ τῆς κινήσεως συνεχεῖα ἐν ἐαυτῷ περιελιττόμενον. Ἐποχούμενος δὲ οὖν ὁ Σέσωστρις (ἐπίσκηψε γάρ), « Τί δῆτα, ἔφη, τοῦτο ποιῆς, ὦ οὗτος; » « Ὁ δὲ ἀμοιβαδὸν ἔφη· « Ὡ δέσποτα, ὁρῶν τὸν τροχόν, ὡς θαμὰ περιδινόμενος οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως μένει ὁδε, ἀλλὰ γὰρ ἄνω κάτω φερόμενος τὴν ἀρματοτροχίαν ἐργάζεται. » Τοῦτο ἀκηκῶς ὁ Αἰγύ-

πτιος, καὶ μὲν οὖν τεκμηράμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ ἀστάθμητόν τε καὶ παλίμβολον τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ κυλινδούμενῳ ἴσικα τὰ ἀνθρώπεια, ζυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς χρόνῳ ποτὶ τοιοῦτω προσπταίῃ δυστυχίματι, τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ τὸν προλεχθέντα τρόπον ἀρματοηλατιῖν· πρὸς τοῖς [τοῖς] δαδουλωμένοις οἱ βασι-
 λεῖς ἀρῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίαις ἐνεδίδασιν αὐθις. Ἐνταῦθα Πέτρῳ ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας ὁ λόγος, ἰγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζίχ περὶ Χοσρόου μεγαληγορίαν. Ἔττα διελέγοντο αὐθις περὶ τῶν πρακτίων. Ἄπαντα μὲν γάρ, ὡς ἔνῃν, ἀμφίβολα ἐν τάξει καὶ κόσμῳ καθιεστήκει. Τὰ οὖν περὶ Σουανίαν ἐτι ἐν με-
 τεώρῳ ὑπῆρχε, καὶ ὑπελείπετό σφισι μόνον ἐπ' ἀμφι-
 βόλῳ. Τῷ τοι ἐλεξεν ὁδε Πέτρος· « Πλείστων ἐπαίνων ἀξίός ἐστιν ἀνὴρ, ὃς τέλεια βουλευόμενος τέλειον ἐπι-
 θέσοι ταῖς πράξεσι τὸ πέρας. Εἰ γὰρ ἐλείπει τι τῶν δεόντων, ἐλλείπει οἶμαι καὶ τῷ βουλευομένῳ φρόνημα. Οὐκ εἰκὴ δὲ καὶ μάτην εἴρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος· πρὸς σὲ δὲ φερόμενος, ὦ Ζίχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσις φανήσεται λυσιτελέστερος. Εἰποιμι δέ πως φανερώτερον. Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις ἐκέλευον. Ἀμφὶ Τζαθίου Σουάνων ἐξηγουμένου Δεί-
 τατός (infra Ἐξίσταος) τις Ῥωμαῖος ἀνὴρ τῶν ἐκείσε Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύχανε προιστάς· ἀλλὰ καὶ ἑτεροὶ τινες Ῥωμαίων ἐν Σουάνοις ἐποιούντο τὰς διατρι-
 βάς. Δυσμενείας δὲ τινος [γενομένης] μεταξὺ τοῦ Λα-
 ζῶν βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τηνικαῦτα ἐκείσε στρατηγοῦντος, τούτου ἔνικα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέ-
 στείλε Σουάνοις τὸ σύνθησις σιτηρίσιον· ἔθος γὰρ πέμ-

redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicaret, tributum pendere coegisse, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum ter-
 rarum barbaros ipsum colere et venerari, unde jure et me-
 rito regis regum appellationem sibi sumeret: quum hæc et hujusmodi Zichus de Chosroe prædicaret, et magnifice lo-
 queretur, Petrus, paulum a proposito digrediens, hanc hi-
 storiam recitavit. « Erat, inquit, olim priscis temporibus qui-
 dam Aegyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, quum illi for-
 tunæ aura afflaret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum reges captivos fecit, eoque deve-
 nit arrogantis, ut currum deauratum fabricaret, et equo-
 rum et aliorum animalium vecturæ aptorum loco reges illos captivos jugo aptaret. Et ita vectus per vias publicas sese subditis exhibebat. Quæ quum quotidie facitasset, accidit ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo jugo aptatus, intentis et defixo vultum retorquens, spectaret ro-
 tam se circumvolventem et continuatione motus in se ipsam revertentem. Quum id Sesostris, qui rehebatur, animadver-
 tisset, cum iacrepans, « Quid rerum agis? » inquit. « Con-
 temptior, respondit ille, domine, hanc rotam, quæ se al-
 ternis frequenter in orbem circumagit, quæ nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo infe-
 rius, et ita curus agitationem facit et operatur. » Hæc quum audisset rex Aegyptius, et sentiret illum indicare fortunæ inconstantiam et volubilitatem, quæ semper volvitur, ne-
 que eodem loco permanet, et rotæ semper volventi res hu-

manas similes esse: veritus ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et præterea reges apud se servitutem ser-
 vientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regna-
 rent, dimisit. « Hic finem accepit Petri sermo historiam recitantis, quo Zichi magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his quæ agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad ejus fieri potuerat, quæ in controversia fue-
 rant, composita transactaque erant, exceptis quæ ad Suaniam pertinebant, quæ sola in suspensio adhuc et incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: « Multis laudibus vir ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque per-
 fecte ad exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, im-
 becillitati opinor iudicii ejus, qui negotium suscepit, attri-
 buit. Non immerito neque temere hæc a me habetur oratio, quæ ad te directa, o Zicho, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est redundatura. Dicam ego paulo apertius. Suania ditionis Romanorum fuit, et Suanis Romani Imperarunt. Quo tempore autem Tzathius eorum dux erat, ditatus quidam, Romanus, præerat Romanis militibus, qui illic in præskidiis agebant: tum quo-
 que multi Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Orta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc temporis in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis præstari solitum frumen-
 tum recusavit. Mos enim erat mitti a rege Colchorum fru-
 mentum. Suanis graviter et iniquo animo tulerunt, se

πεσθαι σίτον ἐκ τοῦ Κόλχων βασιλείας. Διὸ δυσανα-
σχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῇ τῶν νενομισμένων στερηθῆ-
ναι, κατάδηλον ἐποίησαντο Πέρσαις, ὥς, εἰ γενήσονται
αὐτοῦ, Σουάναν ἐγχειρίσουσιν αὐτοῖς. Ἐν τούτῳ
Ἐξισάτω καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
ταγμάτων ἔφησαν, ὅτι· Πολυκλήθια Περσῶν ἀγγέλλε-
ται χωροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιώμαχον οὐκ
ἔχομεν δύναμιν. Ἀλλὰ τὸ συνοῖσον βουλευσάσθε, ἥν
τοῖς ἐνταῦθα Ῥωμαίων καταλόγοις υποχωροῦντες τῇ
Μηδικῇ στρατιᾷ. • Τούτῳ χρησάμενοι Σουάνοι δόλω,
καὶ δόλοισι ἀναπέσαντες τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστά-
τας, ἀπεβάλοντο παρὰ σφῶν τὴν Ῥωμαίων φυλακὴν.
Οἱ δὲ Πέρσαι ἥν τάχει παραγενόμενοι Σουάναν ἔλα-
βον. Ἀπείτιον οὖν ἐντεῦθεν, ὥς καὶ Ῥωμαίων ἀνέκαθεν
ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαῖοις ἀρμόζει τήμερον. Εἰ γὰρ δι-
καιότατα Λαζικῆς κύριοι καθιστήκαμεν, καθὰ δῆπουθεν
ὑμεῖς ἐψηφίσασθε, Σουανίας τῆς ὑπὸ Λαζικὴν οὐκ ἀπὸ
τρόπου διασπόσομεν. • Ὁ δὲ Σουρήνης ἔφη· • Ἀχθεσθε
μᾶλλον Ῥωμαῖοι, ὅτι ἴθνος αὐθαίρετα καὶ ἐκουσίως
προσεπέλασεν ἡμῖν. • Ὁ Ζίχ ὑπολαβὼν ἔφη· • Αὐτόνομοι
γεγόνασιν Σουάνοι, καὶ οὐ πώποτε τῇ Κόλχων ὑπεκλίθη-
σαν ἀρχῇ. • Αὐθις ὥς τὸν Ζίχ ἔλεξεν ὁ Πέτρος· • Εἴγε
μὴ βούλει, ὦ Ζίχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρήνης συμβουλαίοις
ὄνομα τὸ Σουανίας ἐγχαράξαι, σήμανον, ὥς ἀποδίδως
μοι Λαζικὴν ἥν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ. •
Ὁ Ζίχ, • Εἰ τοῦτο, ἔφη, ποιήσω, ἀδεία σοι δοθή-
σεται καὶ περὶ Ἰβηρίας ἀμφισβητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε
εἰποῖς ἂν, ὥς καὶ αὐτῇ, κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν. •
• Ἐν δηλώσει δὲ, • ὁ Πέτρος, • γεγένησαι, ὦ Ζίχ, ὥς

οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῖν ἀποδοῦναι Λαζικὴν, ἀλλὰ τινα
μοῖραν αὐτῆς. • Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα Ῥωμαῖοί
τε καὶ Πέρσαι εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες Σουανίας
πέρρι, ὅμως οὐκ ἐνέδωκαν. Δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ
τοῦ τοιοῦτο τὸν βασιλεῖα ἐπισκοπῆσαι Περσῶν. Καὶ
ὅμως ἐπιστάσαντο ὁ Ζίχ, ἥ νενομίσταί Πέρσαις δοῦναι,
ἐνεπιλαβέσθαι Πέτρω ὡς Χοσρόην ἀφικνουμένῳ ἕνεκα
Σουανίας. Ἐἴτα τοῦ Ζίχ τοὺς περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλα-
μουνδάρου τοῦ τῶν Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος
λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι γε δῆπου καὶ αὐτὸν, ὥσπερ
καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα τοῦ Σαρακηνικοῦ, κομί-
ζεσθαι χρὴν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λίτρας, ἀντεῖπεν
ὁ Πέτρος, ὥστε • τὸν πρὸ Ἀμβρου ἡγεμόνα δωρεᾷ τινι
ἀγράψῃ, ὅσῃ ἂν ἠβούλετο χρυσίῳ καὶ ἀπηνίκα, ὁ καθ'
ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο διασπότης. Τοιγαροῦν ἐστράτετο
τῇ ταχυτῇ τῶν δημοσίων ἵππων ὁγούμενος ἀνὴρ
ἀγγελιαφόρος ὥς τὸν Σαρακηνόν, ἀποκαταστήσων αἱ
τὸ ὅπερ ἐτύγχανεν αὐτῷ πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου
βασιλέως. Οὕτω τε ἐς τοῦτο καλὴν ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ
ὡς βασιλεῖα τὸν ἡμεῶσιν ἐπέμπετο ζωροφῶν πρε-
σβευτῆς. Ἐἴτα ἀντιδῶρῳ αὐθις ἐφιλοφρονεῖτο τὸν Σαρα-
κηνόν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. • Εἰ βούλεται οὖν
καὶ Ἀμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τοῖς καθ'
ἡμᾶς βασιλεῖ • εἰ δὲ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τὴν ἄλλως,
πρὸς γε καὶ ἡλιθιώτατα φρονεῖ. Ἀποίσταται γὰρ οὐδὲν
ὀτιοῦν. • Τούτων διαμφισβητηθέντων καὶ ἑτέρων, ἐγρά-
ψαν αἱ πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ Περσιστὶ καὶ Ἑλλη-
νιστὶ, μεταβλήθη τε τὸ Ἑλληνικὸν εἰς Περσίδα φωνὴν
καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. Οἱ δὲ τὰς συνθήκας βε-

privatos esse his, quæ sibi ex conventione debebantur. Quamobrem significarunt Persis, se, si illuc accederent, eorum manibus Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis ordinum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum inferre nuntiarī. Quamobrem quum non idoneas ad resistendum haberent copias, petere ut ipsorum salutis causa cum Romanorum copiis exercitui Persarum obviam irent. Hoc dolo Suanī usi, et donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum presidium eiecerunt. Persæ autem celeriter accedentes, Suaniam suæ potestatis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum juris fuisse Suaniam, hodieque jure illis competere. Nam si optimo jure constituti sumus domini Lazicæ (sic enim et vos jampridem æquum censuistis), non absque ratione Suania, quæ infra Lazicam sita est, in nostrum jus dominiumque cedere debet. • Cui Surenas respondit: • Iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani, quod ea gens sua sponte et ultro sese nostræ potestati permisit. • Zichus ejus verba suscipiens: • Suanī suis legibus sunt usi, inquit, neque unquam Colchorum imperio paruerunt. • Tum Petrus: • Si tu, o Ziche, Suaniz nomen in conventionē pacis omitti mavis, hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus quæ huic regioni subjectæ sunt. • — • Si hoc facio, inquit Zichus, aditus tibi aperietur de Iberia quoque controversiam movere. Nam in tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subjectam fuisse Lazis. • — • Manifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis

integram Lazicam restituere, sed ejus partem. • — Multa etiam alia ultro citroque Persæ et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium rejecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia defuturum, quum primum ad Chosroem redisset, jurejurando, quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit. Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Saracenorum duce, dixitque illi deberi centum auri libras, et æquum esse ut eas acciperet, sicut et is qui ante Saracenorum dux fuerat. Contra dixit Petrus: • Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fuerat, imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quando ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum nuntius, qui, vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod illi imperator donatum volebat. In vicem Saracenus per legatum, quem mittebat, imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc iterum imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi devincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et imperatori nostro idem placuerit, bene est; sin minus, frustra contendit, et demens est, neque quicquam impetrabit. • Hæc et alia multa quum inter se agitassent, soderum in quinquaginta annos conditiones sunt perscriptæ Græce et Persice. Deinde Græca in sermonem Persicum, et Persica in Græcum sunt translata. Foederibus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Petrus, dux militum qui circa im-

βαιοῦντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλεία καταλόγων ἡγεμὼν καὶ Εὐσέβιος καὶ ἑτεροί, Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουσάνης καὶ Σουρήνας καὶ ἑτεροί. Τῶν οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογιῶν ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθεισῶν, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυνάμει τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ῥημάτων. Ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης γραμματεῖα, λαλέεσθαι. Καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὥς διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζὸν καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφίειναι Πέρσας ἢ Οὐννοὺς ἢ Ἀλανοὺς ἢ ἑτέρους βαρβάρους πάροδον ποιεῖσθαι κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δήπῳ τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικαῖς ὁρίοις στρατεύματα στέλλειν κατὰ Περσῶν. Δεύτερον, ὥς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρακηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένειν καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθείσι, καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων ὀπλίζεσθαι κατὰ Περσῶν. Κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὁποιουνῶν φορτίων, τούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς χρητῆσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημνίων δεκατετηρίων. Δ', ὥς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτῇτι χρώμενοι τῶν δημοσίων ἱππῶν πρὸς τὰς ἀπαγγελάς, ὁ μὲν ἐς τὰ Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἤθῃ ἀρικνούμενοι, κατὰ ταύτην τὴν ἀξίαν καὶ τὸ προσῆκον ἕκαστοι τιμηθεῖεν, καὶ τῆς δεούσης τιύζονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ χρονοτριβοῦντας· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, ἃς ἐπιφέρονται, ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἀνευ συντελείας τινός. Ε' διευτυπώθη, ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ὁποιουσὼν βαρβάρους ἐμπόρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀτραπῶν ποιεῖσθαι

τὰς πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβειας καὶ τοῦ Δάρας, μήτε μὴν ἀνευ καλεύσεως ἀρχικῆς εἶναι κατὰ τὴν ἀλλοδαπὴν. Εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκεῖν τολμησώσι τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον, κλεπτοτελωνήσουσιν, ἀνιχνευόμενους ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις ἀρχόντων ξὺν τοῖς δασα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσύρια φορτία εἶναι εἴτε Ῥωμαῖα, παραδίδωσθαι εὐθύνας ὑψίζοντας. Σ', ὥς εἰ τις, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνειστήκει, τυτομώλησεν, τοῦτο μὲν ὥς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περσῶν ὥς Ῥωμαίους, εἴγε βούλονται οἱ προσκαχωρηκότες ἐς τὰ οἴκoi ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι σφισιν ἐμποδῶν μήτε μὴν κωλύμῃ χρήσασθαι τινι. Τοὺς μέντοι ἐν πικρῇ εἰρήνῃ αὐτομόλους ἤγουν καταρεύγοντας ἐξ ἑτέρων εἰς ἑτέρους μὴ ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἄκοντας ἐγχειρίζεσθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. Ζ' μέρος τῶν σπονδῶν, ὥστε τοὺς ἐπιγκαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τι σφᾶς τοὺς ἀντιπολιτευομένους δίχῃ τέμνεσθαι τὸ φιλονεικούμενον, ἢ δι' ἐαυτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθότων ἢ δι' οἰκείων ἀνθρώπων ἐν τοῖς μαθορίοις παρὰ τοῖς ἀρχουσιν ἑκατέρας πολιτείας ξυνιόντων· οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀλέσασθαι τὸ σκάζον. Η', ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαίους ἕνεκα τοῦ ἐπικτιζεσθαι τὸ Δάρας, ἔδοξε καὶ ἀμφοτέρων πολιτείῃν τοῦ λοιποῦ μηδὲ μὲν ἐπιτεγχίζειν, ἤγουν περιοχῇ τινι κατασφαλίζειν τι τῶν ἐν τοῖς ὁροθεσίαις χωρίων, ἵνα μὴ πρόφασις ἐνταῦθεν ἔσοιτο τερτῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθῇσονται αἱ σπονδαί. Θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑπηκόῳ ἔθνει ἢ χώρῃ τινὶ ἄλλῃ τοῖς ἑτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἀνευ βλάβης καὶ κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν πημαινομένους ἐν τῷ αὐτῷ μένειν, ὥς ἂν καὶ οἶδε ἀπολαύειν τῆς εἰρήνης.

peratorem militabant, Eusebius et alii, ex Persis Iesdegusnaph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones ab utraque parte litteris mandata essent, utramque inter se compararunt, ut verba et sententiae idem valerent. Quae autem pacis libelli continerent, dicuntur. Primum decretum fuit: ne per angustias ejus introitus, qui Chorutson (Taur ap. Procop.) appellatur, et portas Caspiae Persae aut Hunnos aut Alanos aut alios barbaros in Romanorum fines transire sinerent, neve Romani in ea loca aut in aliam quamcunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent; secundo loco decretum est ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque hi qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Persarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur ut Romani et Persae quarumcunque mercium mercatores et negotiatores secundum veterem morem neque in aliis locis, quam in quibus decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; quarto loco decretum, ut legati et reliqui, qui, quum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habeant, pro cuiusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas afferant, permulent sine ullo impedimento aut tributi exactione; quinto loco sancitum est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in amborum regum regionibus per incognitas et

minime tritas vias incedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine jussu principum alienam regionem adeant. Si quid tamen praeter quod statutum est audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur ab his qui limitibus praesunt, una cum mercibus quas vehunt, siue sint merces Assyriae siue Romanae, poenas et multas a legibus statutas luant; sexto loco decretum est ut his qui, dum bellum erat, siue a Romanis ad Persas, siue a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui per pacem deinceps aufugient et migrabunt ex alterius ditionis terris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo etiam invitum reddantur his a quorum dominatu effugerunt; septima pars foederum fuit, ut, si qui quererentur sibi quid damni illatum esse a contrariae partis civibus, iudicio dirimatur controversia siue per eos ipsos qui injuriam passi sint, siue per certos homines, qui in confinis apud utriusque partis praefectos conveniant, et ita, qui peccaverit, damno medeatur; octavo capite, ut in posterum Persae Romanis non succenseant, quod Daras muniant, placuit utramque rem publicam a muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris et propugnaculis circumvallare, ne inde turbaram occasio nascatur, et foedera dissolvantur; nono loco placuit neminem invadere aut bello lacessere gentem aut regionem, quam sub alterutrius imperio sit, sed potius omnes nulla injuria

Ἰ, ὥστε μὴ πολυπληθῆσαν στρατοῦ ἐς τὸ Δάρας ἐνιζάνειν, πλὴν ὅση γὰρ ἀράσει πρὸς φυλακὴν τοῦ ἄστυος· μήτε δὲ τὸν τῆς ἐξω στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐπιδρομὰς ἢ βλάβας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. Εἰ δέ γε ἄρα τι τοιοῦτον ξυναναχθεῖη, ἐπαγιάθῃ τὸν ἄρχοντα τοῦ Δάρας διατιθέναι τὸ πλημμελεῖν. Ἡ δὲ πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν σπονδῶν βεβαίωσις, ὥστε, εἰ πόλις ἐτέραν ζημιώσει πόλιν ἢ ὅπως οὖν διαφθείρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ ὁλοῦν τινὶ καὶ κλοπῇ — εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσσοντες, ἐς ἂν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαίωθη τοιγαροῦν τὰ τοιοῦτότροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐπανορθοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν ταῖς πέρασιν ἑκατέρας πολιτείας ἰδρυμένους. Εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀναστῆλιν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγεϊτόνων φθορὰς, ἐστέρχῃ, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὡς τὸν τῆς ἐξω στρατηγόν, ὡς, εἰ γὰρ εἰσω μηνῶν ἐξ μὴ τιμηθεῖη τὰ τῆς ἀμύλλης καὶ ὁ ζημιωθείς μὴ λήφεται τὸ ἀπολωλὸς, τὸν ἀδικήσαντα λοιπὸν ἐπὶ ποινῇ ἐς τὸ διπλάσιον τῇ ἡδικομένῳ εἶναι ὑπεύθυνον. Ὡς, εἰ γὰρ μὴδὲ οὕτω πέρας ἔξοι, διετυπώθη τὸ πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὡς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικοκτότος. Εἴτα εἰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀποχρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὄφληθὲν ἀναλήφεται κατὰ τὸ ὀρισμένον ἐντὸς ἐνιαυτοῦ, ὅσον ἐκ' ἐκείνῳ τῷ ὀνόματι διαλελύσθω τὰ τῶν σπονδῶν. Δευτέραν πρὸς τῇ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπονδῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἱερείας, ἔτι τε καὶ τὰς ἀράς, οἷον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν Πλεὼν τε καὶ ξύμμαχον διὰ παντὸς, τῷ

δὲ ἀπατηλῷ τῶν τε ἐμπεδοθέντων νεοχμῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἴσασθαι ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. Τρίτῃ πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν νομισθέντων ἰσχύς, πεντηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδὰς, ἱρρῶσθαι τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς, ἀριθμουμένου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκαστοῦ ἔτους τῇ τριακοσιοστῇ καὶ ἑξηκοστῇ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατουμένου. Ἰσχύσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἐξ ἀμφοῖν ἀποκομισθῆναι συλλαβὰς ἐκείας, δηλούσας ὡς καὶ ἄμφω στέργει ταῦτα ἐπ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρέσβεις. Πέρας τε δεξαμένων τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκραι. Τούτων δὲ δεξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομίσθη τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὺς οἰκοδομεῖν καὶ ἐπιθειάζειν ἐφ' αὐτῶν, καὶ τοὺς χαριστηρίους ἔμνους, καθὰ νενόμισται ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Νήδοις νενομισμένους θεοὺς. Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἥκιστα καὶ οἷδε τολμῶμεν μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς δοξαν. Ἐκράτῃς δὲ ὥστε καὶ τοὺς θνήσκοντας τοῖς Χριστιανοῖς ἐκ' ἐξουσίας εἶναι θάπτειν ἐν τάφοις, ἢ νενόμισται παρ' ἡμῖν. Τούτων οὕτω προελόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τάξει γινομένων, ἐπεὶ ἀνεξέξαντο οἱ γὰρ ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβὰς τοῖν δυοῖν βιβλίοις, καὶ ἀπηκρίβωσαν τῇ ἰσορροπῇ τε καὶ ἰσοδυναμῇ τῶν ῥημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἷγε ἰσόγραφα ἑτερα ἐπιτελοῦν. Καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνηληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγαίοις τε κηρίνοις, ἑτέροις τε οἷς εἰώθασι Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρέσβων, ἔτι μὴν καὶ ἱρμη-

lacessitos eodem statu manere, ut illis quoque pace frui liceat; decimo loco cautum est ne magna militum manus Daras ultra quam custodiendo oppido satis sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursiones in Persas et damna illis inferantur. Quodsi quid tale contigerit, statutum est ut praefectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima foederis conditio haec est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit (sunt enim multi homines ad huiusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur), statutum est ut in eiusmodi injurias diligenter inquiratur, et iudices, qui in utriusque regni confiniis juri dicundo sunt praepositi, in eos animadvertant. Qui si coercendis flammis dissidiis non sufficiant, sancitur ut disceptatio ad praefectum Orientis transmittatur; qui si intra sex menses concertationes illas non rescuerit, et damno affectus non receperit quod perdidit, eum qui injuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem acceperit, pars quae oppressa fuerit legationem mittat ad regem ejus qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem injuriae restitutionem latus intra praescriptum anni tempus accipiat, foedus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima foederum parte videbis ad deum preces, et execrationes quoque, scilicet ut deus pacem colenti sit propitius

et perpetuus adjutor: contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum numerandum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecentesimo sexagesimo quinto die. Illud quoque oblinere, ut utrimque, sicuti dictum erat, afferrentur litterae, quae declararent, utrumque regem approbare ea quae a legis gesta transactaque essent. Constitutis igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditae quae vocantur sacrae. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt interposita de Christianis qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogereantur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani auderent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere. Obtinuit quoque ut Christianis potestas esset mortuos sepulcris condere, sicuti mos apud nos obtinet. Haec quum ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus ejus rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt, et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum statim altera exempla consecrerunt. Et quidem ex tabulae, quibus plenior fides haberetur, diligenter involutae, et securitatis causa cera et aliis rebus quae apud Persas

νέων δέκα πρὸς τοὺς δύο, εἴ μὲν Ῥωμαίων, οὐχ ἤττον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δόσει τὰ τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοις. Τὸ μὲν τῇ Περσῶν φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισε Πέτρῳ ὁ Ζίχ, καὶ Πέτρος δὲ τῷ Ζίχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὖθις τοῦ Ζίχ τὸ ἰσορροποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διασεισημασμένον, ἀνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφότος, [ἐς] τὸ σωθῆσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως ἐπετίθει ἀμοιβαίως. Εἴτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε ὁρίων ἀπο γίνοντο, καὶ ὁ Ζίχ εἰς τὰ πάτρια ἤθη ἐπορεύετο. Ἀτὰρ ὁ Πέτρος ἐμείνεν αὐτοῦ, ἐπιθείας τῇ γενεθλίᾳ ἑορτῇ Χριστοῦ τοῦ θεοῦ· ἤδη γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας. Ἐτι δὲ καὶ τῇ τοῦ θεοῦ ἐπιφανείᾳ τὰ νόμιμα ἀγιστεύσας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. Καὶ ἐν τοῖσδε πέρας εἰλήφει τὰ τῶν ξυνηθῶν. Πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν πρέσβεων, παραγνομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Δάρας, οἷς τὸ τοῖόνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν Ἑρμηνέων καὶ τοῖς τῶν πλαστήγγων ἐπιστάταις, ἀπακατίστη τοῖς περὶ τὸν Ζίχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιχυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ ξυνηθῆσαι προῆλθον. Ὡς δὲ Πέτρος ἀρίσκειτο πρὸς βασιλεῖα Περσῶν ἐν τῷ προσπαγευομένῳ Βιθαρμαίς, διαλεχθησόμενός οἱ περὶ Σουανίας, ἐς τὰ βασιλεῖα προελθὼν ἔλεξεν ὧδε· « Ἦκομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σέ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρήνην ἔχειν εὐτυχήσαντες ἤδη, τὸ δὲ καὶ ὅψι γούν τευξόμενοι τῶν δικαιοτέρων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθησόμενοι. Ὁ γὰρ τὸ παρὸν εὖ διαθείς καὶ σχεδιάσας, ὥς εἰπεῖν, τὸ συνοῖσον πῶς οὐχὶ τῶν μαλλόντων προμηθεύεται πολλῷ τοῦ δια-

φόρου, καθόσον καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πύρου βασιλείας τὸ δύνασθαι μὲν πλέον ἔχειν, μὴ βούλεισθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σωφρονί κολάζεται λογισμῷ. Ἐπεὶ οὖν τὸ ζῆλον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὥσπερ ἀνεπνεύσαμεν, εἰς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθήρ (φημί δὲ σπινθῆρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἰσθεῖναι δυσμενείας ἐμπύρωσιν), γενοῦ κώλυμα τῶν δεινῶν, καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. Ἐν σοὶ γὰρ τῶν ἀμηχάνων τὸ ἀπορον ἀνεθέμεθα, μηχανησάμεν τὰ δέοντα. Μία γὰρ τίς ἐστι τελεωτάτη τοῦ πολέμου κατάλυσις, τὸ προστεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθιστήκαμεν. Ὁ γὰρ δεσπόσας τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει τὸ ὑποδεηκός; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὲν αὐτοὶ Σουάνοι πρὸς ἀμρισθήτησιν ἴσιν, ὥς οὐχ ὑπῆκοος ἡ Σουανία Λαζῶν ἀνέκαθεν ἦν, καὶ οἱ φήφω τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας ἀρξῶν τὸ κύρος ἰδέχεται. » Ταῦτ' εἰπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν ἐπέδεικνυ Χοσρόη παλαιτέρους Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους ὑπὸ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλεῖς. Εἴτα καὶ αὖθις ἔλεξε· « Τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σουανίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτερήσας ἐν κέρδει σχέσεις ἀμφοτέρω, καὶ τὸ δόξει μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι τὸ προσῆκον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς [οὐκ] οἴοιτο ἀδικεῖσθαι, εἴγε τὸ οἰκεῖον ὥσπερ δῶρον λήφεται παρ' ὑμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἶσται οὐκ ἄλλως ἔχειν. Διαβεβαιουμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὥς Ῥωμαίων ἐκ πλείστου χρόνου κτήμα, ἀντιπᾶς αὐτὸς τοῦ τοῦ πο-

sunt in usu, firmatae sunt : tum legatorum sigilla annulis impressa, et duodecim interpretum, sex Romanorum et totidem Persarum. Sic mutua traditione inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum lingua scriptas, et Græca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus quum Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Græca lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impressione, quod ad solam rei gestæ memoriā valeret, eadem itidem Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsum alter ab altero procul a confinis abierunt, et Zichus quidem ad sedes patrias remeavit; sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis Christi dei (instabat enim veneranda dies) sancto et religioso coleret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniæ festum solenni more celebravit; deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis transactio ad finem perducta est. Ante profectionem legatorum, quum ex Persis hi, quibus ea res curæ erat, ad Daras accessissent una cum interpretibus et iis qui trutinis præfecti sunt, representatæ sunt quæ Zicho pro septem annorum pensionibus promissæ fuerant pecuniæ. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco qui Bitharmalis appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam introductus sic locutus est : « Venimus, o rex, ad te, quum magna ex parte pacis beneficium jam adepti simus, ut in reliquis quoque quanquam sero iustitiā a te impetremus; nec nos deceptum iri speramus. Nam qui præsentem rerum statum recte composuit et instantia commoda respexit, quanto

magis la futuris providebit, quia et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere, sed nolle. Quicquid enim potentiae superat, colibetur et comprimitur prudenti moderatione. Itaque quum fervens belli inter nos ardor jam deferbuerit et quodammodo respiremus, una scintilla relicta est : Suaniā dico scintillam malorum, quæ minatur nobis maximum inimicitiarum incendium. Sis igitur obstaculo et impedimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum imminentium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quæ secare non potuimus, ad te rejecimus, ut quæ convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicæ sumus, ut Suaniā quoque nobis restituas. Qui enim dominium assequitur ejus quod imperat, qui fieri potest ut non dominus sit ejus quoque quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne ipsi quidem Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniā olim subjectam fuisse Lazicæ, et regi Lazorum juxta fuisse arbitrio suo, qui Suaniā regeret, constituere. » Quum quum diceret Petrus, ex tabulis Chosroem docuit de Lazorum regibus antiquioribus, a quibus reges Suanorum subinde essent creati; deinde sic dicere pergit : « Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniā nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini injuriā intulisses, et omnibus ea quæ debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se laesum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, quum et Lazicam non alio modo suam effectam putarit.

λίμου νόμῳ Λαζικήν οικειώσασθαι, καὶ ὅμως, τῷ βούλεισθαι τὴν δίκην ἀτρωτον εἶναι, προυργιάτερον εἶθου σώφρονα κεκτηῖσθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατὴν. Τοιγαροῦν ἐποίησα τὴν οὐκ ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοπροσύνης ἐφηφίσω κατὰ σαυτοῦ, καὶ νικᾶν ἡξίωσας ἡττημένος τοῦ πρέποντος, καὶ ἀπλῶς ἀπικατέστησας ἡμῖν Λαζικήν ὥσπερ οἰκεῖόν τι κτῆμα μεταθείς καὶ τὴν ἐξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. Οὐκ ἄλλως δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολουμέν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λαβεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐζημιῶσθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσαῦτον ὥστε δουρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον. « Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλεξεν ὥδε· « Οὕτω δῆτα ψυχὴν λόγων χηρεύουσιν καὶ τοῦ πείθειν ἔρημον εὐροῦσα ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονοῦσα τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὥσπερ φάρμακον ἐν ἔλκει προσπλατόμενον καταβιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ δὲ τὴν ὑγίαν τῷ κάμνοντι. Εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἰπέτισιν, εἴ πῃ (εἴποι Ν.) δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἦττον καὶ οὕτω νικήσει. Τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἕνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων κρατεῖ, δτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ ὁρατὴ πέφυκε τοῦ πρακτεῖν γενέσθαι (περιγενέσθαι Ν.), εἰ μὴ πῶ καὶ ἐαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται, τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθίστηκεν ἐαυτῆς· πρόσγε καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. Ἐνταῦθεν οὖν οὐδὲ αὐτὸς [σέ], ὃ Ῥωμαίων πριεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τεθραμμένον, ἢ περιεῖναι

τοῖς ῥήμασι μεμάθηκας, μεμυθεῖν πρὸς τινος ἔγωγε μὴ παθεῖν μαθὼν· πλὴν ὥς ἂν οἴομαι ὦ, καὶ εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς, ἀλλ' ὅμως τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὥς ἐνεστιν, ἐν φανερῷ προδείην τὸ δίκαιον· δοίτημεν, ὥς ἰδικαιολογήσω περὶ Σουανίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικήν μὲν ἐχειρωσάμεν, Σουάνοις δὲ οὐδὲ προσέβηλον, ἢ μόνῃ ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμερότην ἡμῖν σημῆναι, ὥς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περιμάχητος ἡ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἰκστρατείας, ἀλλ' ἐν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ ὥς ἔχουσι βασιλίσκον, καὶ ὥς ὁ χώρος ἐστὶ Σκυθῶν πάροδος. Ἀπειδίω Μερμερόης, εἰτα ὁ Ναχόργαν ὑπῆλθε τῇ στρατηγίᾳ. Γέγραφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν, δτι τοῦ Καυκάσου τὰς ἀκρωτεῖας οἰκοῦσι, καὶ δτι ἐντα κλιώπες τε καὶ λαφυραγωγοὶ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσιῶν καθιστήκασιν ἔργαται. Ἐβουλόμην οὖν κατὰ σφῶν ἐλάσαι στρατεῖαν, οἱ δὲ κατορρωδῆσαντες ἀντὶ Σουάνων ἐγένοντο Πέρσαι. Ὡς εἶναι δῆλον ἐνταῦθεν ἀνήκειν μοι τὴν χώραν, καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνούμαι. Καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες ἡμῖν ἀσμενίστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἀρχεσθαι τοῖς ἡμῖν. Ἀμέλει καὶ τοῦ Ζίχ ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὥς Ῥωμαῖοι Σουανίαν ἐπιζητοῦσι λαβεῖν, τοσαῦτον πόρρωθεν ὤχθην ὑμᾶς τοῦ δικαίου φῆσαι, καθόσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πείθεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. Πλὴν ἡττηθῆσομαι τοῦ δυνατοῦ, καθόσον οἰηθείην περιέσσεσθαι, μὴ οὐχὶ ταῦτά φρονεῖν τῷ κατ' ὑμᾶς βασιλεῖ. « Ταύτας δῆπουθεν αὐτὰς ἀπακύησε

Quum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli jure propriam effectam dixisti; nihilominus illam justitiam esse voluisti, et temperatam habere cogitationem quam manum potentem potius duxisti. Quare, quæ nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso judicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens ejus possidendæ potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos mulctaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quæ vestra non sunt, dono dare videamini. « Rex autem ita respondit: « Equidem sapientiæ vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatum, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibitum depascitur id quod dolorem facit, et sanitatem restituit ægrotanti. Quamvis enim minime justa sit ea quæ apud hujusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit aliquod egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius præsidium constitutum est, et eum, qui ipsam possidet, saluum et incolumem servat et præstat. Quamobrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Roma-

norum legate, si ego, qui a nemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis disciplinis adeo imbutus fueris, ut oratione superiorem esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento verborum artificio, ex animi mei sententia quod justum est promam. Demus de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazicam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huic terræ bellum inferre. Sitam esse inter eas gentes, quæ circa Caucasum habitant, habere regulum, et esse transitum Scythiarum. Decessit Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoergan (Nachoragan, ap. Agathiam). Scripsit ille nobis eadem: Suanos juga Caucasi habitare, esse latrones, prædæ abactores et quorumcumque gravium et immanium scelerum patratores. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed subito metu compulsæ ex Suanis Persæ facti sunt: unde satis apertum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere minime infitior. Nec obscurum est illos nobis lubenti animo parere et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per literas certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos ab eo, quod justum erat, discedere existimavi, quantum abfui a fide adhibenda his quæ ad me contra rationem deferebantur. Sed cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quanquam me victurum esse speraveram, quominus a rege vestro dissentiam. « Has igitur cogitationes e mente sua effudit rex Persarum, et tum paulum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti me-

τῷ νῦν τὰς ἐννοίας δὲ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τούτοις ὁ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῶ. Καὶ αὖθις, ὥσπερ ἐν μεταβολογίᾳ τινί, περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγίσθη ἀμφοῖ, τοῦ βασιλέως οὕτω πως ἀρχαίου· «Ὁ καθ' ἡμᾶς Ἀμβρος ὁ Σαρακηνὸς οὐχ ἥμισυ ἐπιμέμμεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποιήται τάνδρος οὐκ ἐλαχίστην, ἀτε οὐδὲν τι ὀνέσαντός γε αὐτόν, ἥνικα ἐσπενδόμαθ' ὡς ὑμᾶς. » Καὶ ὁ Πέτρος, «Ἐν οὐδενὶ χρόνῳ πώποτε, ἔφη, ῥητόν τι χρυσίον ἐκομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοί, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινί, οὔτε καθ' ἑμολογίαν τινά· ἀλλὰ ὅτ' ὁ πατήρ Ἀμβρου Ἀλαμουνδάρου ἐστὶν ὁ δῶρα τῷ Ῥωμαίων αυτοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος ἀντιδωρεῖτό γε αὐτόν. Ὅπερ ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ τὸ τοιόνδε ἐγίγνετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πέντε παρωχημένων ἐτῶν. Τοῦτο γοῦν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἥμισυ ὀλίγον. Ἐξέπισταται δὲ τὸ κριττον, ὅτι οὐχὶ ὅτ' ἔρα ἔρρωμένα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιάδε ἐπράσσειν Ἀλαμουνδάρου. Τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ ὑμεῖς πόλεμον κινήσετε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἀπρακτός τε καὶ ἀνενέργητος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκατι πολιτείας. Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινα δέκα μιν χρόνον· νῦν δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῦν ἐμπρονέστατα οἶμαι, ὡς βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ πολιτεύματα τὴν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσιτελέσει μοι τοῦ λοιποῦ ὑπηκόοις τε καὶ δούλοις προσφίγγεσθαι Περσῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα, ἵγουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν; » — « Εἰ

πρὸ τῆς εἰρήνης, ὡς ἐν ὁ βασιλεὺς, ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρεσβεῖαι καὶ ἀμοιβαίως ἐφιλοφρονεῖσθε ἑαυτοὺς ἀλλήλους, χρῆναι οἶμαι ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέργθη πρὸ τοῦ. » Ταύταις μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἀμβρου ταῖς δικαιολογίαις ἐχρησάσθη, καὶ αὖθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν· «Ὅπηνικα ἐγώ γε παρεστησάμην Σκένδεϊς τε καὶ Σάραπα καὶ Λαζικήν, ὑμεῖς οὐ φάτε ὅτι τῆνικαῦτα Σουανίαν ἐν ὑπηκόων εἴχετε μοίρα. Εὐδὴλον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς οὐκ ἐτύγχανον ὄντες ὑπὸ Λαζῶν. Ἡ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ζῶν τοῖς κρατοῦσιν ἡμῖν προσεχώρησαν. » Ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιχρόν· «Τοῦτο οὐ γέγονεν, ἐπεὶ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπίστη, καθὰ δὴ ποῦθεν οὐ δούλος ἦν ὁ Λαζός. Φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δούλος ἀρτηνίασεν οὐδαμῶς. » — «Τήμερον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δέκα ἤδη παρωχηχασιν ἐνιαυτοί, ἐξ οὗ Σουανίαν ἐν κατοχῇ ἐποιήσαμεν· πρέσβεις πολλάκις ἐδεξάμεθα τε καὶ ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί ὅτ' ἐξ ἐκείνου τὸν ὄντινον οὐ κεκινήκατε λόγον ἕνεκα Σουανίας; » — «Ἐπειδὴ τῆνικαῦτα, ὡς ἐν ὁ Πέτρος, καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγίγνεαι. Καὶ εἴπερ ἔφη· ὡς εἰ παραχωρήσῃ μοι Σουανίας, ἀντέλεξας ἂν· τίνας χάριν; καὶ εἴπερ αὖθις ἔφη· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστὶ κατήκοος, ἀπεκρίνω· τίνα γὰρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ λοιπὸν ἀντερεῖν εἶχομεν τὸ παράπαν οὐδέν. » — «Τοῦτο φῆς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. Εἴπερ ἐν γράμμασιν οἴσεται εἰ τεκμηριώσαι τὸ τοιόνδε, ἥμισυ ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος. » Καὶ ὁ Πέτρος· «Οὐ τι μελλήσω, ἀντιδιδάξω δὲ σε τὰληθές. Ἀρχαῖον ἔθος, ὡς εἴσποτα, τότε ἐκράτησε παρὰ Λαζοῖς. Ὁ Σουανίας ἡγεμὼν

διο quodam colloquio, rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est sermo. Rex sic incepit: «Qui apud eos est Ambros, Alamundari filius, Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de eo instituit, quod illius rationibus consulere, quum inter nos pacem fecit, praetermisit. » Et Petrus, «Nullo unquam tempore, inquit, Saraceni qui apud vos sunt certam auri summam a Romanis abstulerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postulavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Ambri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum imperatorem: is quum ea accepisset, vicissim eum donis est remuneratus, quod tamen unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem novit, Alamundarum hoc fecisse, quum rebus Persicis minime studeret. Conventionem enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundariensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Hanc igitur aliquo tempore duravit. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit aum, et ait: Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri aut ab illis accipere? » — Si ante pacem, respondit rex, mutuo missae sunt legationes, et vos invicem donis amico colut-

stis, existimo inviolata et illaesa permanere debere, quae inter vos sunt prius constituta. » His igitur, quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt: deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit: «Quum occupavi Scendes, Sarapa et Lazicam, vos non dixistis tum Suaniam in ditione habuisse. Ex quo apparet, eam non subjectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium ejus tenerent, in nostram potestatem venisset. » Petrus contra respondit: «Hoc factum non est, quia Suani a nobis non defecerunt, quemadmodum Lazis, quibus subjecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum nunquam a nobis desclivisse. » At rex: «Hodie praeterierunt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos saepius a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam mentionem de Suania fecistis? » — Quia, Petrus ait, Lazicae dominium eras adeptus. Etenim si te adissem ut mihi Suaniam cederes, causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem: quia Lazis est subdita: An nescis me Lazicae dominum effectum esse? respondisses, neque nobis quicquam reliqui fuisset, quod ultra eloqui potuissemus. » — Ain tu, inquit rex, Suaniam Lazis fuisse subjectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis quod justum est. » Et Petrus: «Haud cunctabor. Docerbo te verum. Velus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos licet: quum Suaniae dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus erat.

ὕψους τῆς Λαζῶν, καὶ ἀνάγραπτός οἱ ἐπιφύκει ἐς δα-
σμοφορίαν. Καὶ τοίνυν ἐκομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς
καρπούς τε μελιττῶν καὶ δέριες καὶ ἑτερα ἄλλα.
Ὅπηνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἄρχων ἀπεβίω, ἐχειροτόνει
ὁ τοῖς Λαζοῖς ἐφεστὴς τὸν διαφυλάσσοντα τοῦ ἀποιχο-
μένου τὴν ἀρχήν. Ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρήτο ὡς
τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα τῶν ξυμβαλλομένων περὶ
καὶ αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκλειστέοι ἐκπέμψαι
τὰ σύμβολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας ὅτι μὲν βού-
λοιο, Σουάνῳ δ' ὅμως ἀνδρὶ. Τοῦτο τὴν ἰσχὺν ἔλαβεν
ἐκ τῶν Θεοδοσίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων
μέχρι Περόζου τοῦ ὑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ
καθ' ἡμᾶς. » Εἴτα ἐκ τῆς γλαυμάδος ὁ Πέτρος ἐν φανερῷ
προκομίζει βιβλιδίον τι, ἐν ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρη-
μένως ἐξηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς, οἱ Σουάνων ἐχειρο-
τόνησαν ἡγεμόνας. Εἶχε δὲ οὕτω τοῦ γραμματείου
ἡ δύναμις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ῥήματα. » Οὕδε Λαζῶν
βασιλεῖς, οἱ γὰρ βασιλίσκους ἐπέστησαν Σουάνοις, ἐξ οὗ
χρόνου Θεοδοσίος τὸ Ῥωμαίων διήνησε κράτος καὶ
Οὐαράνης τὸ Περσῶν ἄχρι Λέοντος αὐτοκράτορος καὶ
Περόζου. » Καὶ διεξιθὼν ὁ Πέτρος ἔφη. » Ἄχρι τού-
των ἴσμεν ἐν γράμμασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς
ὅσοι ὑπὸ Λαζοῖς ἄρχοντες ἐγένοντο Σουάνων. » Καὶ
ὁ βασιλεὺς. » Εἰ συγχωρήσομέν σοι τὸ παρὰ σοῦ προ-
κομισθὲν γράμμα ξυναιρόμενον τῇ κατὰ σὲ πολιτείᾳ
ἔχειν τὸ πιστὸν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια πιστευ-
θήσονται δικαιοτάτα; » — « Οἶμαι. » — « Πλὴν, » ἡ δὲ
ὁ βασιλεὺς, « περ ἔφη, ἔχεται πειθοῦς, ὅτι ὅττα οὗτοι
οἱ βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. Ἐπειδὴ
δὲ νῦν περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν

ἐναργέστατά πως δυνήσθης ἀπορῆναι, ὡς πέφυκε σὺς,
λήψῃ γε αὐτόν· εἰ δὲ τὸ τοιόνδε οὐχ οἶσσι εἰ πιστώ-
σασθαι, καὶ ἄλλως βούλεται ὁ Σουάνος ὑποτιτάχθαι τῇ
Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥμισυ ἴσσομαι ἐμποδῶν. Τούτου πε-
ραιτέρω οὐδὲν ὁτιοῦν δυνήσομαι ποιεῖν. » Ὁ δὲ Πέτρος
« Οὐχὶ πέυσῃ, ὦ δέσποτα, πρὸς τοῦ Σουάνου, ὅποι
βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτὸς, ὅσον ἐπὶ ταύτῃ
γε δῆπου τῇ μοίρᾳ. » — « Ἀθρὶ δὲ, ὁ βασιλεὺς, ὡς
οὐ βούλομαι περὶ Σουανίης τῆς χώρας τι πυθέσθαι
πρὸς τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ δαίον οὔτε μὴν ἄλλως
δίκαιον (τὴν) περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύ-
σθαι κρίσει. » Οὕδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν.

12

Exc. De sent. p. 355-357 : « Ὅτι φησὶ Μένανδρος
ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ πρίσβεως καὶ Χοσρόου.
« Οὕδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν, καὶ οὐχ
ἑτερα νοήματα ἐλήχθη Σουανίας περὶ· οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἐτί-
ρων ἐτέραις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθαμαλώτερόν
πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἶόντε μοι, μετέ-
φρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον. Οὐ γὰρ ἐμοὶ γε θυμῆρας τὰ
εἰρημένα κυρίως καὶ ἐς ἐμὲ ἤκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὸ
ἀκριβές, μεταφέρειν ἐς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαυρῷ
τῶν ῥημάτων οὐχὶ τὰ ὅσα ἐρρήθην, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς
ῥητορικῆς ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ
σπονδῶν οὕτω μεγίστοις δυοῖν βασιλείοις καὶ πολιτείαις
ποιουμένῳ μοι τὴν ἀπαγγελίαν. Εἰ δὲ γὰρ ἄρα βούλεται
τις τὰ ὅσα Περσῶν βασιλεὺς καὶ Πέτρος τῆς καὶ αὐτὰ
ἀκριβολογησαμένῳ ἤστην εἰδέναι, ἀναλεξάσθω ταῦτα
ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ

Quamobrem Lazus accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles
et alia quædam. Quando autem Suanie princeps vita ex-
cedebat, suffragio ejus, qui Lazis præerat, eligebatur qui
in locum defuncti regionis administrationem susciperet. Tunc
Lazorum præfectus literis imperatorem certiores faciebat
de his quæ evenerant. Et imperator Lazicæ præfecto per
epistolam jubebat ipsum mittere insignia præfecturæ Suanie
cui vellet, modo Suanus esset. Quod jam a tempore Theo-
dosii, imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et
Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit. » Deinde e
chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo nu-
merabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis
duces elegerant. Hæc autem erat hujus tabulæ vis; verba
enim non id expresse continebant: « Hi erant Lazorum re-
ges, qui regulos Suanos constituerunt a tempore quo
Theodosius Romanum rexit imperium, et Varanes Persa-
rum, ad Leonem imperatorem et Perosem usque. » Hos
postquam Petrus recitaverat, dixit: « Ad hos usque habe-
mus in scriptis Lazorum reges, et omnes qui ab eis Sua-
nie præfecti constituti fuerunt. » Et rex: « Si concesseri-
mus, libellum a te exhibitum, qui vestræ rei publicæ
causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem
haberi æquissimum est? » — « Opinor. » — « Quare, sicut
dicis, inquit rex, hæc res in fide posita est, reges illos,
alios sic, alios aliter creatos esse. Sed quoniam de servo
inter nos contentio est, qui cujus sit, dubium est: si claris

et manifestis argumentis probare potes tuum esse, acci-
pies: sin minus id potes, et Suanus tamen velit Romano-
rum imperio subesse, non intercedam. Nec est ultra id
quicquam, quod facere possim. » Tum Petrus: « Non per-
contaberis e Suano, o domine, cujus velit esse? hac enim
conditione delata se in libertatem assereret. » — « Noli hoc
rogare, respondit rex; non enim in animo habeo, quantum
ad regionem Suaniam, quicquam Suanorum voluntati cre-
dere. Etenim neque fas neque justum est, de terra ipsa
servi judicii periculum subire. » Atque hi inter utrosque ha-
biti sunt sermones.

12.

Menander historicus de Petro legato et de Chosroe sic
loquitur: « Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque
aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia
aliis verba substitui; neque si quid humiliter dictum fuit,
id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis ele-
gantiam transferre; neque mihi libuit, quæ proprie dicta
sunt, quæque ad me incorrupta, ut arbitror, devenerunt, ea
deinde in alia verba convertere: ita ut splendore vocabu-
lorum non singula, quæ reapse dicta fuerunt, sed rhetori-
cam potius vim representarem; præsertim quum fœdera
narrem tantorum duorum regum atque imperiorum. Quodsi
quem scire etiam delectat quidquid diserte inter Persarum
regem Petrumque actum sit, is adeat Petri ipsius com-
mentarios, in quibus cuncta diligenter scripsit, quæ-

ἀναγέγραπται ἐς τὸ ἀκριβὲς ὅποσα Χοσρόης καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἐλεῖν τε καὶ ἤκουσαν, αὐτοῖς τοῖς λόγοις τῶν φθεγξαμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θεωρεῖαν τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν κατασοβαρευόμενοι σφῶν ἐλεῖν ἅττα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ ἐπιτωθάζοντες ἢ καὶ ἀποφλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν καὶ ὅπως περὶ τούτου πράγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέρους πολιτείας ἀνδρας εἰπεῖν, ἐνθάδε ἀναλεκτέον. Τεῦχος γὰρ μέγιστον ἐστί· τῶν τοιῶνδε πεπλήρωται, οἶμαι, ἔνι ἀληθείᾳ λόγων, εἰ μὴ Πέτρος κεκόμψευται τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας, ὥς ἂν τοῖς μετέπειτα οὐχθαίῃ ὡς μάλα ἐμβριθὲς καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμαλᾶσαι φρονήματα βαρβαρικά σκληρά τε καὶ ὀγκώδη. Ἄπαντα δὲ οὖν ἐν τῇ τούτου βιβλῷ (τ') ἀναλεγόμενος ὁστισοῦν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοί γε ὑπῆρχεν ἀναγκαῖον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν συγγραφῇ περιττολογίᾳ χρῆσθαι τὸ (τῷ νελ τοῦ Bekk.) ἐρ' ἐνὶ κεφαλαίῳ ἐμφιλοχερεῖν· ὡς, εἰ γε ἅπαντα ἀνεγραψάμην τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἡ τῶν σπονδῶν ῥαψωδία ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. Ἐγὼ δὲ ἐκείθεν ἀρυσάμενος ὃ τι χρεῖωδες ἐν ὀλίγῳ ἐλεῖν. =

13.

Exc. De leg. Rom. p. 147 : "Οτι οὐδὲν προέβη περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἀπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὁρίων. Ὅμως δ' οὖν ἐσπίεσατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμρότεραι πολιτεῖαι. Καὶ οἱ μὲν Μῆδοι ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ' οἶκον ἀνεχώ-

cumque Chosroes legatique tum Romanorum tum Persarum locuti sunt vel audierunt, conceptis ipsis loquentium verbis : sive hac adsentatione quadam utrimque dicta fuerunt, sive serio, sive ironice, sive etiam irridenter et contemnim; atque omnino quae de re tanta et quomodo dicenda habuerint utriusque Imperii viri, ea indidem repetere oportet : est enim volumen maximum, plenum veridicorum, ut puto, sermonum; nisi forte Petrus aliquantulum ostendat se, famae suae gratificans, ut nimirum posteritati demonstret, se fuisse praevalidum atque invictum in arte rhetorica ad emolliendos duros atque elatos barbarorum spiritus. Lector igitur omnia eo in libro inveniet. Neque enim mihi necessarium, immo neque concinnum est, scribenti historiam longis sermonibus uti, atque in uno rerum capite tamdiu versari. Nam si omnia referrem, quae membranis illis continentur, sufficeret sceleris illius tractatus ad copiosissimae historiae argumentum. Ego igitur illinc haustis, quae utiliora esse videntur, breviter rem expedivi. =

13.

Nisi quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis composuit, et utraque regna bellum deposuerunt, et Medii quidem a Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus, quum Byzantium redisset, mortuus est.

ρησαν· ἀτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέτρος ἐν πολλῷ ὑστερον κατέλυσε τὸν βίον.

14. (565. Justinian an. 1.)

Exc. De leg. gent. p. 101-103 : "Οτι ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀδάρων πρέσβεις παραγέγοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνήθη δῶρα ληψόμενοι, ἅπερ τῷ κατ' αὐτοὺς ἔθνεϊ Ἰουστινιανὸς ὁ πρὸ τοῦ βασιλεὺς ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλῶδιά τε χρυσῷ διαπτεποικιλμένα, ἐς τὸ εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπινενοημένα, καὶ κλῖναι ὁμοίως καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀδρότερον ἀνειμένα. Τότε δὲ οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀδάρων ἐς πείραν ἵεναι τοῦ βασιλέως ἐβούλοντο, εἴγε οὐκ ἄλλως [εἴη] δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῇ Ῥωμαίων βίθυμιά ἐπεντυφῶν, καὶ τὸ ἀμελὲς αὐτῶν οἰκίον τίθεσθαι κέρδος. Καὶ ὁ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἤξιον. Καὶ οὖν τοῦτο ἐφειμένον αὐτοῖς, ἐτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρμηνέων ὃ τι βούλονται λέγειν, τοιοῖσδε ἐχρήσαντο λόγοις· ὦ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρίδος ἀρχῆς καὶ τοὺς πατέρας φίλους οὐκ ἄλλως, ἢ περ ὁ πατήρ ὁ σὸς, εὖ ποιεῖν, καὶ ταύτῃ φαίνεσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τετελευτηκότος τῷ μηδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκεῖνος ἐπραττε περιών. Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ ἥττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταθήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ' ἐκείνον εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυνησόμεθα τῷ πεπονθέναι καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν δεδρακότα. Καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δώροις ἡμᾶς φιλοφρονούμενον ἀντεδωρούμεθα τῷ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν τὴν

14.

Justino Juniore imperante Avarum legati Byzantium venerant, ut consueta munera acciperent, quae Justinianus, qui ante eum imperium tenuerat, conferre erat solitus; erant autem catellae auro variegatae, quasi ad vinciendos fugientes comparatae, lecti et alia quaedam ad delicatorem cultum spectantia. Tunc Avarum voluntatis imperatoris periculum facere statuerunt, an forte ab hoc quoque munera capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde comparare possent. Itaque imperatoris adevendi sibi potestatem fieri petierunt; quod illis est permissum, quin et per interpretem, quicquid libitum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione : « Oportet, o Imperator, te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque amicos aequae, ac ille, beneficiis augere, leque in eo maxime patriae successorem praebere, si nihil eorum, quae visus statuit, eo mortuo immuta. Ita fiet ut nos eandem erga te voluntatem conservemus, neque minus in te beneficentiae nomen transferamus, te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane erubesceremus, si a te commodis ornati non eadem tibi retribuere mus. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fuerat, remunerati sumus. Etenim quum ejus regiones vastare possemus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores erga ipsam ostenderemus, vicinos barbaros

Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τι. Τοὺς γὰρ ἐκ γειτόνων ὑμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας, ἠφάνισαμεν ἄθρόον, καὶ οὐδεὶς δοτissoῦν αὐτῶν περιλείπειται τὰ Θρακῶν ὄρματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀβάρων τὴν δύναμιν φιλιῶς ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. Πεισόμεθα δὲ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῃ καινοτομήσει ἡμᾶς τῷ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἢ ὁ οὐκ εἰδίδου πατήρ· ἀνὴρ ὢν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον ὑπεύθυνοι, καὶ μείζονας ἐποπλήσομεν σοὶ τὰς χάριτας. Πάρισamen οὖν ληφόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰσθός. Γνωθὶ γὰρ ὡς ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ τῇ Ῥωμαίων εὐνούστατον ἔσεσθαι πολιτείᾳ, εἰ γε μὴ ἐγχειρισθῇ πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὅπλα κατὰ Ῥωμαίων ἔγνω. « Οἱ μὲν τῶν Ἀβάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξῆλθον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἰδόκουν ἱκετεύειν, τοῦτο δ' ἀπειλεῖν. ὦροντο γὰρ ὡς ταύτῃ δεδίζονταί τε καὶ ἐκροθήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκασθήσονται Ῥωμαῖοι ὥσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀβάρων. Ὁ δὲ βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ φόβον ἡγησάμενος τῶν Ἀβάρων ῥήματα, ἀντέλεξεν οὕτω· « Προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἱκεσίᾳ τὴν μεγαληγορίαν, ολομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λόγων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, ἐκπεπώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθωπεύοντες ἡμᾶς ἀπατήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοθήσετε. Πλείονα δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρεμένους ὑμᾶς τῷ πρέποντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρρυθμίζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὥσπερ παιδεύων τε καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν εὐθαδιζομένων ὁρμῆς, ὀρθήσεται

κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργέτης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσειος δὲ μικρᾶς ἐπιλαβόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. Ἄπιτε τοιγαροῦν πλείστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν καὶ γοῦν ἐν ζωῇ ταλεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φόβον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. Οὔτε γὰρ δεηθεῖν ποτὲ τῆς καθ' ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθαι παρ' ἡμῶν ἢ καθόσον ἡμῖν δοκεῖ, ὥσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ, ὡς οἴεσθε, φορολογίαν τινά. « Τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τρεῖς πρέσβεις τῶν Ἀβάρων, κατεγνώκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὢν ἐχομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ λοιπὸν ἀδελῶς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυμίᾳ τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ παρόντα ἐκδῆσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσοι τὰ πράγματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἤθελον, οὔτε μὴν ἀπρακτοὶ ἀπείναι ἐδούλοντο. Ὅμως δ' οὖν τῶν κακῶν αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστῆσαι ὡς τοὺς δημοφύλους. Καὶ τούτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἐτίκοντο, τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαν θαυμάσαντες.

Καλιώδεια] « *Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16, unde Corippus in lib. 1 dicit :*

colubrimodis Abarum gens nexa capillis.

Porro hac legatio Avarum introducta est die 7 post inaugurationem Justinii Junioris, teste Corippo in lib. 3 :

Septima lux aderat;

et mox,

Thraciam invadentes uno impetu delevimus, neque quicquam eorum postea est inventus, qui Thraciae fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quae a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis maiora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque majores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Nam scito, non aliter fieri posse ut noster dux tibi et Romanorum rei publicae sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit. « Hae Avarum legati discernerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant: modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim se imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum imperator quum nihil aliud quam vanos clamores Avarum orationem esse existimaret, sic respondit: « Vos quidem humiles preces magna cum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermonis commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tribuam, quam pater meus: etenim vos ad majores, quam

par est, spiritus sublato ad aequitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium roentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in delicias praebet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abile igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis. « Postquam imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his quae dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleraturum, neque quicquam eorum, quae prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursiones in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casura essent et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius statuebant, neque re infecta discedere volebant. Tullius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad suos se recipere. Sic illi imperatoris responsum admirati conjuncti cum suis in Francorum regionem abierunt.

*Legatos Avarum jussos intrare Magister
ante fores sacras divinae nuntiat Aulæ,
orantes sese vestigia sacra videre
clementis domini: quos voce et mente benigna
imperat occiri.*

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit. »

Ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν] « Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in Hist. Longobardorum lib. 2, cap. 10, et Gregorius Turonensis lib. 4, quod notandum est contigisse anno primo Justinii Junioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561 id refert quinquennio ante Justiniani mortem. » VALESIUS.

15. (565. Justinii an. 1.)

Exc. De leg. Rom. p. 147—151: Ὅτι Ἰουστινὸς ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκείνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντίλον ἐς τὰ Περσῶν ἦθ' ἔστειλε πρεσβευσόμενον. Παρνεγγύησε δὲ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἔμφανους ἀνακέρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῃ δὲ, εἴγε καλέσοι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσει λόγους. Ταύτην γὰρ οὕτω Χοσρόης ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λαζικῆς παραχωρήσας, ἥς ὑπέρκοος οὖσα ἡ Σουανία ἐτύγχανεν. Ἀλλ' αἱ μὲν πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ἃς ἔθετο Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλεία καταλόγων ἡγεμῶν· τὰ δὲ περὶ Σουανίας ἐκ' ἀμριβόλῃς ἦν. Ἰουστίνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκαλεύσατο Ἰωάννην, ὥς, εἴγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὧνιν ἀποδέξασθαι τὴν χώραν, ἐτοιμότητα φῆσαι ἔχειν.

Ἡ γὰρ Σουανία ἀξιόλογος μὲν οὐδαμῶς, δυνάμει δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θέσεως ἐς τὰ μάλιστα ὀνίνησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῷ μὴ οἱ αὐτῆς ἐπιτιθεμένους Πέρσαις τὰ τῶν Κόλχων ὄρια λυμάνεσθαι. Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πορείαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν πάροδον πόλεσι τῶν ἀναγκαίων φροντίδα θέμενος πολλὴν, τοῦτο προειρημένον αὐτῷ ἐκ βασιλείας, ἀφίκετο εἰς τὸ Ἀράς. Ἐνταῦθα τὸν κατὰ πόλιν ὄλκον τοῦ ὑδάτος ἐπισκεύαζε καὶ ὑδροχοεῖα ἐπενόησε, καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἅττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαίων εἰργάσατο. Διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῷ τῇ (τοῦς κομ. Ν.) ἐν τῇ Νισίβει τῇ πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἑορτήν, καὶ τούτου τὴν πρεσβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Φουρδίαν προσεγορευομένην, ἧς ἐστὶν Ἑλληνιστὶ νεκυία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίβει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ νομιζομένῃ τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασιλεῖα Περσῶν· καὶ ἅπαντα, ὧν ἕνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστήσας, ἐν ταῖς οὕτως ὑπῆρχεν. Ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. Τὰ γὰρ Σαρακηνικὰ φύλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημονόμοι εἰσὶ καὶ ἀδίσκοτοι· καὶ [τὰ] μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν ἡ καὶ τῆς Περσῶν ὑπέρκοα πολιτεία. Οὕτω δὲ διακακριμένον αὐτῶν, Ἰουστινιανὸς, μεγάλῳ φρονῶν ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος, τοὺς μηδίζοντας Σαρακηνῶν δώροις ἐδεξιοῦτο κρατούσης εἰρήνης. Ὁ δὲ Ἰουστίνος, ἐμυθισθεὶς τε ὧν καὶ βραδύρων φρονήματι ἥμισυ ὑποχάλων, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο τοὺς δοκοῦντες ἐμυθίζον τῶν Σαρακηνῶν. Οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ τὸ φύλον) ἀποκοπὴν τοῦτο ἡγησάμενοι τῷ βασιλεὶ ἐνέκαιντο Περσῶν μὴ περιδοῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. Τῷ τοι ἄρα καὶ Πέτρου ἐκείτῃ πρεσβεύσα-

15.

Justinus minor, Justiniani nepos, illo tempore misit Joannem Comentiolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Mandavit ei, ut ad sperem quidem pro more inter Romanos et Persas recepto nuntiaret, Justino imperium delatum: simul autem, si se offerret occasio, in sermonem de Suania inderet. Nondum enim eam juri Romanorum Chosroes cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicæ subjecta esset, quæ ipsa Romanis tradita erat. Fœdera quidem, quæ in quinquagesimam annuam Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur: sed quoad Suaniam res adhuc in suspenso remanserant. Justinus vero imperator Joanni in mandatis dederat, si Persæ illam regionem vendere vellent, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde comodo et apto, ut magnum adjumentum afferret ad arcendos Persas ab lavandis Colchorum finibus. Itaque Joannes Byzantio profectus, quum rebus urbium, per quas iter illi erat, ut ab imperatore præscriptum fuerat, multa cura et diligentia subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquæ ductum reficiendum curavit, et aquæ receptacula condidit, et alia quædam opera necessaria exstruxit. Ibî per decem dies est comoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Hac causa erat, cur legatio admitti non poterat.

Festo peracto, quod apud eos Furdigan dicitur, seralia diceret (Menandrum errare suspicor. Certe Fardschane Persis Ptochodocheum significat. Nieb.), exceptus Joannes a primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quorum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim Saracenice innumerae sunt, quarum maxima pars per desertâ pascentes et sine domino vagantur, aliæ Romanorum, aliæ Persarum imperio parent. Ita divisæ quum essent, Justinianus, magni judicii vir, et qui magnum usum regis administrationis habebat, Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis prosecutus fuerat. Sed Justinus, vir gravis et constans neque quikquam barbarorum superbiam cedens, Saracenos, qui Persis savebant, contemptui habuit, et nihil fecit. At illi (est enim gens avikladina) quum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum regem, ne se ad sua genua prostratos contemneret, supplices orarunt. Itaque Chosroes, quum Petrus apud eum legatum ageret, Romanos Saracenis debitum solvere æquum censebat. Deinde quum Joannes ad eum accessisset, illudem verbis est usus. Saraceni enim asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Romanorum terris infesti essent, eas pecu-

μένου, ὥσπερ τοῖς Σαρακηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους. Πλεονεξία δὲ Χοσρόης ἀποδιδόσθαι σφίσι τὸ χρῆμα. Εἴτα καὶ Ἰωάννου αὐτοῖς ἀφικουμένου τοῖς αὐτοῖς ἐχρήσατο ῥήμασι. Διςχυρίζοντο γὰρ πως οἱ Σαρακηνοί, ὥς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνῃ εἶναι καὶ μὴ καταθέειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦθεν τε ἐβιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὡς ἰώρα σφας οὐ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπικλήμα ποιουμένους, εἶπεν· « Εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πάνυ, ξυμπελαμβάνετο τοῖς ἀδίκως ἐπαγαλουσὶ Σαρακηνοῖς, ἦτον ἂν ὑπῆρχε δεινόν. Τσοῦτον δὲ βασιλεῖα Περσῶν, περὶ πλείστου ποιούμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσθήσω δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θαυμάσαιμι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγίστην. Ὅμως δὲ ῥαθυμία τὸν νοῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκώς, ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καίτοι τοῦ βασιλέως οὐ δεομένου διδασκαλίας, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγήσεως προϊούσης. Ὁ γὰρ προεγνωκώς ἤδη τὰ δσα τῷ δικαίῳ ξυνάδει, ταῦτα πάλιν ἀναδιδάχθεις ἐπιρρώσει τῷ ἀδικάστῃ τὸ συνειδός. Πέτρος μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτής, ὃς ἐναγχος παραγενόμενος ἐδεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι παιδοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπαγαλούντων Σαρακηνῶν, καὶ ἕτερα δσα διημφισθητήθη, ὅς ἐγένετο παρακρούσασθαι. Ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ πείθειν ἡσκημένος οὐδαμῶς, ὅμως τῷ (πρὸς τῷ Nieb.) περιμῖναι τῇ δίχῃ τῶν Σαρακηνῶν ἔξω πρὸς ὑμῶν, τῷ (τὸ Nieb.) μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνοῦς, καὶ ταῦτα τοῖς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίσοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς (ὑμᾶς Bekk.) πολιτεύμασι

τὸ ἀξίωμα. Οἱ καθ' ὑμᾶς γὰρ Σαρακηνοί (ὅταν δὲ λέγω Σαρακηνοῦς, ἀναλογίζεσθε, ὡς Μηδοί, τὸ ἀλλόκοτον τε καὶ παλὺ μολον τοῦ ἔθνους), οὗτοι δὴτα οὖν πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰώθεισαν, τὸ δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐδεβαίοντο βουλήματι. Ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἐχρῆν τὸ μεγαλόδωρον ἐπεδείκνυτο. Καὶ μᾶλλον ἐκαίνιζεν ἐκουσίως φιανθρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα, ἥπερ ἀκουσίως, εἰ θέμις εἶπεν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν σύστασιν. Μαρτύριον δὲ μοι σαφίστατον τοῦ δῶρα τοῖς Σαρακηνοῦς, καὶ οὐχ ὥς ὑπὲρ σπονδῶν, ὥς φασι, κομίζεσθαι τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καθ' ἡμᾶς βασιλέα. Καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἶμαι μὴδ' ὄντιναοῦν ἀντερεῖν. Εἰ δὲ καὶ δοίημεν, ὡς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ ξυνθήκας ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συνεμετρήθη τῷ βίῳ τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τοῦτου τῇ τελευτῇ τὸ δωρούμενον. Οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔδει (φθμὶ δὲ τὸ πλέον) καὶ νόμῳ μὴ λυσιστελοῦντι, καὶ εἰ πέφυκε βασιλεὺς ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἡγουν νομοθετήσας, πολιτεία καταδικασθήσεται ποτε. Ἡμεῖς δὲ τσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ εἰδόναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνοῖς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἡπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. Οὐ χρεῖν οὖν ταῦτα τοῖς Σαρακηνοῦς ὀνειροπολεῖν· οὐ γὰρ τι τοιοῦτον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. Εὐκτόν δὲ ὑμῖν γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνῃ αὐτὸν ἐθέλειν ἐρρῶσθαι, καὶ μὴ οἰεσθαι γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ἤδη γεγενημέναις σπονδαῖς. Ταύτῃ γὰρ ἀνέζεται μὴ ὀπλὰ κινεῖν. » Οὐ-

nias accipere, et hac ratione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Joannes, ut vidit Saracenos, praeferquam quod fas erat, criminari et accusare Romanos, dixit: « Si quis alios quam Chosroes Saracenorum causam, qui Romanos injuste criminantur, tueretur, minus id quidem grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quae rerum naturae consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui bene de Romanis rebus sentit, consentire his qui volunt injusta facere, simul et admirarer et quererem: sed animum non socordiae dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia; tametsi regem doceri minime necesse est, sed ad laudem inscius narratio mea convertitur. Qui enim semel ea, quae justitiae et aequitati sunt consentanea, cognovit, si eadem iterum docetur, immutata veritate perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me legatus fuit et pacem stabilivit, facile fuit, quum eloquentia et persuadendi vi polleret, ea quae nunc obijciuntur de Saracenis, et reliqua, quaecumque adhuc controversa erant, diluere et refutare. Ego vero, qui nunquam eloquentiae et persuadendi arti operam dedi, tamen et causae nostrae aequitate Saracenos vincam, et hoc saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mortalium injustissimos, neque vestrae utilitati manifesta incommoda praeferas. Qui enim apud vos sunt Saraceni (quum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et inconstantiam), dona quidem ab imp. Justiniano accipere

consueverant, sed hac consuetudo liberalitate ejus, qui dabat, invaluit. Quum enim pace magnopere laetaretur, se liberalem erga eos quoque, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, quum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitatus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum ejus rei, quod pecunias non ex conventionione, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicendum puto. Quodsi concederemus, imperatorem Justinianum ex conventionione illis pecunias largitum, hac conventio spatio vitae ejus, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte ejus donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine aut lege minime utili (dico autem ut plurimum), licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum imperator Justinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis praebere formidandum. Itaque non oportet Saracenos hac sibi somnia fingere. Nunquam enim imperator hac facere sustinebit. Vobis autem optandum est ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventioniones in aliqua re Romanorum majestatem laedere et minuire. Si enim id existima-

τες μὲν οὖν οὕτως εἰλε. Καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ λοιπὸν οὐδεμία τις ἐρέετο μνήμη. Ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δοκεῖν οὐκ ἐργωδῶς ἀμρὶ Σουανίας ἀπέρρηξε λόγους, ὥς δέον ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθεστάναι, εἰ γὰρ καὶ Λαζικῆς ἐπελάθοντο ἐννομώτατα αὐτοί. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἰδοὺς παραδίχεσθαι, χρῆναι δὲ αὐτὸν εἶρη περὶ ταύτης ἅμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βουλευσασθαι. Μετὰ ταῦτα δ' Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζίχ τῷ καὶ Ἰεσδεγουνάφ, καὶ μὲν οὖν ἑτέροις τισὶ τῶν παρὰ Πέρσαις ἡγεμόνων. Οἱ δὲ εἰλεξαν, ὥς ἐτοιμώτατα ἔχουσιν Σουανίας παραχωρήσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μέντοι ἐφ' ᾧ χρήματα λήψασθαι καὶ ὄνιον θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. Καὶ πρὸς γὰρ συνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἐρασχόν γενέσθαι, ἀσχεράς τε καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς τὴν περὶ βασιλείας Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὥς ἐστὶ μάλα ἐμυθιστὴς τε καὶ κατηκριδωμένος. Ἰωάννης δὲ τὰ τοιαῦτα ἀκηκῶς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχαζόμενος γνώμης, ἀδουλότητα διαπράττει· ἔσται γὰρ παρὰ Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλεῖα βουλόμενος δεξιῶσθαι, δελεάσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἰλθεῖν αὐτοῦ Χοσρόου, ἐσκήπτειτο δὲ τὸ τοιονόε καὶ ἐμυχανέτο, ὅπως ἐσοιτό γὰρ αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὥς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτραπέντες, οὐκ ἀνάσχετα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. Ἐξηπίστατο γὰρ ὅτι οὖν ὤνησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες. Μετὰ ταῦτα ἐπηγγεῖλατο Χοσρόης στέλλειν πρεσβευτὴν ὥς βασιλεῖα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησόμενον· καὶ ἀνέζευξεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

ret, ab armis inferendis non abstineret. » Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Sarcenis est facta. Observato deinde tempore, ne de industria agere videretur, Suanice mentionem iniecit; nimirum quum Lazica optimo jure restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Meiorum deliberandum dixit. Nec multo post Joannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Isadegisnaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium ejus acciperent et ejus cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii majestate, et quae minime existimationi, quam Justinus adeptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quae quum Joannes audisset, neque satis ad ea, quae imperator illi praeceperat, advertisset, imprudenter fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum salutarerent ejusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis cum pellexerat Chosroes, qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet quod quasi jure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis parere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Joanne missi fuerant, efficerent. Nec multo post Chosroes pollicitus est, se legatum ad Romanorum imperatorem missurum esse, qui haec omnia componeret, et reversus est Joannes Byzantium.

16.

Ibidem p. 151 : Ὅτι Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπύθετο, ὥς ἐν Σουανίᾳ εἴη πέμψας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σουάνοι, ἐχάλεπαινε, ὅσα εἰκός. Καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραξάμενος. Οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἐρασχε στείλαι, εἴγε μὴ τοῦτο ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς, καὶ τούτου δοῦναι πρόφασιν Πέρσαις τὸ ἀδίκημα ξυσχιάζειν, καὶ προφέρειν λόγους, ὥς αὐτοὶ Σουάνοι ἀπηνήναντο τὰ Ῥωμαίων· ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἢ τούτου γὰρ ἕνεκα πρεσβευτὴν ἐν Βυζαντίῳ γενέσθαι. Οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπράγεις εἶναι τῇ πολιτείᾳ ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφρονήσας ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηδείων ἐταξίμοιρα, ἐγνωμάτευσεν δὲ ὅπως τὰ ἡμαρτημένα αὐτῷ διαθείη.

17. (ap. 566; Justinī 2.)

Exc. De leg. gent. p. 103 — 106 : Ὅτι ἡγγεῖλθη Ἰουστίνῳ, ὥς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας ἐξώρμησεν ὁ Ζίχ πρεσβευσόμενός τε καὶ διαλεγθησόμενος περὶ Σουάνων, ἐν ταῦτῳ καὶ φιλοπροσύνῃς ῥήματα ἀποκομίσων βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγγαλοῦσιν αὐτῷ διαθησόμενος. Ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλῇ ἐποιεῖτο ἢ μὴ προσδέξασθαι τὴν πρεσβείαν, ἢ προσδεχόμενον εἰδέναι τὸν Ζίχ, ὥς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῷ ἀνυσθήσεται οὐδαμῶς. Καὶ δὴ ξυγκροτηθείσης αὐτῷ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατὰ δὴλον γενέσθαι ἔτι ὁδοιποροῦντι

16.

Justinus imperator ubi accepit, Joannem legatōm in Suaniam misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subjecisse, graviter molesteque tulit, et Joannem legationis non ex utilitate rei publicae gestae condemnavit. Nec enim se inscio, aut non jubente, debuisset mittere et ex hoc occasionem Persis praeberere, qua suam injustitiam legerent, et palam predicarent, Suanos ipsos Romanorum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse provinciam, ut aut Suanis suaderet ut se Romanis subderent, aut hujus rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio Romano dignum esse existimabat. Itaque Joannem imperator a se abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi suis rebus essent: tum excogitavit, qua ratione inconsulto facta in melius corrigeret.

17.

Justinus nuntiatum est a Persarum imperio Zichum legatum ad se missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga imperatorem benevolentiam testificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice componeret. Justinus vero aut minime legationem admittere, aut, si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Joannes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, imperatorem in nullo eorum, quae speraret, assensurum. Quo facto, Timotheo, ex numero eorum, qui jam

τῷ Ζίχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ παράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσηδίατο ὁ βασιλεὺς. Τούτου γενομένου, τὸ γράμμα ἐνχειρίσθη Τιμόθῳ τῶν ἄμα Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. Καὶ οὖν Τιμόθῳ ἐνεκαλεύσατο βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆς ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσαι βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαντιάζοντι δὲ, ὥσπερ εἶδος, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδειξαι τὴν Ἰωάννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἴσοιτο ἐξεπιστάμενος ὁ Ζίχ καὶ σαφέστατα προγινώσκων τὴν βασιλέως βουλὴν. Τιμόθεος οὖν, τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παρεγένετο ἐν τοῖς ὅροις. Γνοὺς δὲ, ὡς οὕτω πάρεστιν ὁ Περσῶν πρεσβευτῆς, ἐπορεύετο ὅ γε αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. Συμβάν δὲ οὕτω, τοῦ Ζίχ δι' ἑτέρας ἀτραποῦ ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένου, ἐκεῖ τε διατρίψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστως, ἐν τοσούτῳ Τιμόθεος πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀφελθεῖς, ἐπεὶ κατέλαβε τὸν Ζίχ ἐπανερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἐτι νοσῶν, τὰ τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνχειρίσεν *. Ὁ δὲ καταμαθὼν ὡς ἐς τοῦναντίον αὐτῷ τῶν ἐλπισθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ ὡς οὐκ αἰσῶς οἱ προεῖχεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ὢν κατέστρεψε τὸν βίον. Καὶ μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνάναι. Μετὰ ταῦτα ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἔξει πρεσβευτῆς ὁ προσαγορευόμενος Μεβώδης. Οὗτος ἐς τὴν βασιλίδαν ἐπορεύετο ἐξογκούμενος καὶ μάλα βρενθυόμενος, καὶ ἐλπίδα ἔχων, ὡς περὶ Σουανίας αὐτῷ κινηθήσονται λόγοι καὶ διὰ Πέρσας ἀρέσκουσαι γενήσονται ζυνθήκαι. Τοιαύτη διανοία ἐπηρμένος ἐν Βυζαντίῳ ἔει, αὐθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς κατὰ τὴν ὁδοι-

πορίαν. Παραγενομένου δὲ (βασιλεὺς γὰρ ἦδ', ἐπίπυστο Μεβώδου τῆς ἀλαζονείας πέρι, καὶ ὅποια ἄττα Ἀπίζων τὴν ἀφίξιν ἐποίησατο), τὰς μὲν ἐκ βασιλέως Περσῶν ἰδοὺς δέχεσθαι προσήσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμόν, περιεπρόνῃσι δὲ δυνάμει τὸν Μεβώδην καὶ ἀνφλαύριζε μὴδὲ τὴν οἰανοῦν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. Ὡς δὲ ἐς τοῦναντίον ἤπερ ἐβούλετο τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παράπαν οὐδὲν αὐτῷ ἔλαξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἵππειτα ἐξελιπάρει ὁ Μεβώδης τοὺς ἄμα οἱ Σαρακηνούς ἐς λόγους ἵναι τῷ αὐτοκράτορι. Εἶποντο γὰρ ἀμφὶ τοὺς τεσσαράκοντα οἰκίαι τινὶ πρεσβευτῇ ταττόμενοι. Ὁ γὰρ τῶν Σαρακηνῶν φύλαρχος Ἀμβρος ἐκπέμφας ὑπῆρχε καὶ ὅ γε ζὺν τῷ Μεβώδῃ πρεσβείαν διαλεχθησομένους περὶ τῶν χρημάτων πρὸς Ἰουστινιανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σουανίας ἀμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἀπρακτος ἀναχωρήσοι, ἐπιμαλέστατά πως ἠντιβόλει τῆς ἐκ βασιλέως τυχεῖν εἰσόδου τοὺς Σαρακηνούς. Καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αὐτοκράτωρ, « Τί γὰρ δῆτα, » ἔφη, « βούλονται οἱ καθ' ἑμῆς Σαρακηνοί; » Ὡς δὲ ἐγκείμενον ἰώρα, κατένευσε μόνῳ εἰσεῖναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ. Ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπανθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἴλοιο ἀντι τῶν ἐπομένων ὡς βασιλεὺς φοιτῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ἦνίκα παρὰ Ἰουστινιανὸν ζὺν ἄπασιν τοῖς ἄμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηνῶν οἱ πρέσβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνθησις διασώζοντα ποιῆσαι. Ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ὦστο ἔχειν αἰτίαν, ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διαπράξατο, ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἥμισυ ἐγὼ τὰ δέοντα· εἴτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου ἀντιστραφῆσεται τὸ ἐπικλήμα. Καὶ οὐκ (ἂν) ὀλίως

antea cum Joanne in Perside fuerant, literæ traditæ sunt. Jusserrat imperator Timotheo, ut regi Persarum ob significationem in se benevolentiam gratias ageret, literas vero Joannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectamque imperatoris voluntatem haberet. Hæc ubi Timotheo sunt imperata, ad limites contendit. Illic quum cognovisset nondum advenisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte enim contigerat ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique valetudinis causa detineretur. Interea Timotheus a Persarum rege dimissus rediens Nisibi Zichum adhuc ægrotantem assecutus, ei Joannis literas tradidit. Is quum intellexisset, iter suum haud prospere cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex morbo, quo detinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Joannes quoque mortuus est. Post hæc Byzantium nuntiatur, advenire alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Suania, seque sœdus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione elatus, dum Byzantium iter habet, arroganti, quam legatum decebat, erga omnes, quibuscum convenit, se gessit. Ut venit, imperator, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obtinendorum spe iter instituisset, jam didicerat, gratulationes a Persarum rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem impera-

tor contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit. Sic illi præter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut Saracenis, qui cum eo erant, imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in ejus comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat scilicet cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Justiniano impetraverant, agerent. Itaque quum Mebodes, quantum ad Suaniam attinebat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad imperatorem nanciscerentur. De ea re quum Mebodus orationem imperator excepisset, « Quid nobis volunt, inquit, Saraceni? » ut instantem vidit, concessit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superbior erat, toleraturum existimabat, ut remotis comitibus in imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam imperatorem Justinianum eorum legati cum omnibus comitibus suis adiissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re imperator se optimi juris speciem præ se laturum esse speravit, quod ipse quæ imperatorem decerent, fecisset, Saracenus autem minime, quæ fieri oportuissent, intellexisset: se igitur omnem culpam in barbarum conjecturum. Neque aliter res cecidit quam suspicatus fuerat imperator. Etenim Saracenus haud decorum sibi esse existimans, so-

ἀπίθῃ, ἡ βασιλεὺς ἰστοχάσατο. Ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀπρεπὲς εἶναι τὸ παρεῖναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλεὺς ὑποτοπῆσας, καὶ τὸ κρατῆσαν δῆθεν καταλύειν οὐχ αἰρετέον αὐτῷ, ἀπηγγέλματο τὴν ἐς βασιλέα παράδοσιν. Τότε ὁ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τελεώτατα περιερρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδη παρήγαγε τὰς αἰτίας. Ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτὴς, « ὦ δέσποτα, » ἔλεξεν, « οὐ πάρεμι συνεπαμύνων, εἴγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμελήσῃ τι, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὅπως, εἰ μὲν ἀρμόδια τῷ δικαίῳ λέγοι, μὴ περιόφομαι, εἰ δέ γε ἐς τοῦναντίον ὀρθήσεται ἀδίκως ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδικαιήσω τοῦ Σαρακηνοῦ. » Ὁ βασιλεὺς ἐπιτωθάζων. « ἦ καί, ὡς εἰκέν, οὐχὶ πρεσβευσόμενος, ἀλλὰ δικάσων. » Ὁ Μεβώδης αὐτίκα δὲ γε τοῖ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίσσεται. Τοιγαροῦν παραγρημα τὸν αὐτοκράτορα προσειπὼν ἤπερ θέμις, οὕτως ἀνεχώρησεν. Ὀλίγαις δὲ ὑστερον ἡμέραις αὖθις ἐς τὰς βασιλεια παρελθὼν παρηγεῖτο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εισόδου. Τοῦ δὲ βασιλέως ἀγανεύοντος, οὐχ ὅσιον ἔφασκεν εἶναι μὴ τὰ ὅσα ἐπιτελεῖ πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος ὁ Ζίχ, καὶ ἐμὲ αὖθις ἐπιτελεῖν. « Οἱ γὰρ καθ' ἡμᾶς Σαρακηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλέα ἐγίνοντο. Δεῖ οὖν καὶ ἐμὲ τῶν ἰσων ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὥσπερ λελωδημέναι ὦσιν αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθήκαι. » Ὁ βασιλεὺς πρὸς ταῦτα ὀργίλως ἔχων. « Τί οὖν, εἰ καὶ παφώρταται ὁ Ζίχ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἑτέροις δυνὶ πλημμελήματι τῶν ἀνηκίστων ἀλοῦς, καὶ σοὶ κατ' ἴχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυναισθάνῃ βασιλεῖ Ῥωμαίων καὶ Ἰουστίνῳ διαλεγόμενος; » Τότε κατορρωδῆσας ὁ Μεβώδης, περιδίδῃς τε

γενόμενος, πρηνὲς ἔκειτο ἐπ' ἰδάργους, πρὸς ἄρνησίν τε καταφύγων καὶ ἀναινόμενος εἰρησθῆναι οἱ τὰ τοιαῦτα. Τοιαύτη ἀπολογία χρωμένου, ὁ αὐτοκράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθοῖ, ἔλεξέ τε. « Ἔοικεν οὖν ὁ ἑρμηνεύς ἡμῖν ἔτερχ' ἀνθ' ἑτέρων φράσαι. Εἰ τοίνυν οὐδὲν λείκεται σοὶ παρὰ τὸ προσήκον, ἴσθι τὸ ἐπίκλημα ἀπονιφάμενος. » Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἔκοντι ἀποπροσποιησάμενος τὰ λεχθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναι, τῶν εἰρημίων τὴν ἀγνοίαν ὑπεκρίνατο, καὶ ἐξ ἐς τὸ ἡπιώτερον μετηνέχθη, ὡς ἂν μὴ θρασύτερός τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑφαγώρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης τῷ ἐς ἔννοιαν ἔχειν συνειδέναι τὸν αὐτοκράτορα τῇ τῶν βημάτων τρυφῇ. Οὕτω δὲ οὖν τοῦ βασιλέως παρὰ κρουσαμένου τὴν ὑπόνοιαν, « Οἰμωζέτω, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης, « καὶ τὰ Σαρακηνικὰ φύλα ἅπαντα καὶ Ἀμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἡ κατ' αὐτούς. ἔμοι γὰρ σιγὴ ἔσοιτο ἑκατὶ τε αὐτῶν, οὐδ' εἰποιμί τι λοιπόν. » Τούτων οὕτω κεκινημένων, πλεῖστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακῶς, καὶ ὡς μεταβολεύς τε καὶ καλιγκάπηλος ἦκοι. Πρὸς τοῖς δ' ἔφασκεν, ὡς οὐχ ὅς τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἕνεκα βασιλεῖ ἐντευξόμενος ἀφίκετο. « Φησὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομίσασθαι πρὸς ἡμῶν, ἀνθ' ὧν οἶμαι κομίζεται ξυμφοράς ὁ κατάρτος τε καὶ ἀπολούμενος. Γαλοῦνδες γὰρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔδνει, καὶ ταῦτα νομάδων, Ῥωμαῖοί γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρων ἀπαγωγὴν. » Ὁ Μεβώδης, « ἔλεν, » ἔφη, « ὦ δέσποτα. εἰ καὶ ἀπρακτον, ὅμως ἀποπεμφον αὐτόν. » Ὁ βασιλεὺς. « Καὶ εἰ μὴ παρεγένετο, ὅσον τό γε ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω. » « Καὶ ἐμὲ ξύν αὐτῷ κλέυσσον, » ἢ δὲ ὁ Μεβώδης. Εἰς τέλος ἔλθούσης

lum sine nullo comitatu ad imperatorem accedere, neque a more, qui jamdudum obtinuerat, sibi recedendum esse ratus, imperatoris aditum renuit. Tunc imperator valde despexit Saracenum; de qua re quum apud Mebodem questus esset, Persarum legatus imperatori dixit: « Ego quidem, domine, adsum, haud defensionem suscepturus Saraceni, si in aliquo deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, causam ejus non deseram; sin injuria accusasse apparebit, ego ipsum condemnem. » Cui imperator mordens: « Venisti igitur non legationis munus obiturus, sed iudicii officio functurus. » At Mebodes acerba et mordaci imperatoris responsione confusus erubuit vultu, atque confestim imperatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis post diebus iterum Mebodes imperatorem adiit, et suppliciter postulavit, Saracenum ad eum introduci, et imperatore abnunte, minime justum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere, quam Zichus ante se legatus perfectisset. « Nam nostra memoria, inquit, Saraceni ad imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque oportet me illum frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et Persas inducio sint quodammodo violatae. » Ad quam imperator iracundia percellit: « Si igitur Zichus in adulterio aut aliquo alio gravi crimine deprehensus esset, tu illum vestigiis tibi insatendum putares? Annon sentis, te cum Romanorum imperatore et Justino sermonem habere? » Tum consternatus Mebodes pro pavoro pronus in terram

se ad ejus pedes prostravit et ad mendacia confugiens negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione quum uteretur, imperator fidem habere videbatur, et dixit: « Videatur igitur interpres nobis alia pro aliis suggessisse. Itaque si nihil a te dictum est ab officio et decore alienum, scito te crimen purgasse. » Ad hunc modum imperator sponte ea quum dicta fuerant, quum eorum ignorationem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi aequitatem est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior aut verbis elatior, quum recordaretur, imperatorem sermonis ejus impudentiam animadvertisse. Itaque quum sic imperator quod sensit, repressisset, Mebodes exclamavit: « Abeant in malam rem et Saracenicae gentes omnes et Ambros ipse et legatio eorum: mihi vero de ipsis silentium sit neque quidquam in posterum dicam. » Quae quum dixisset, imperator quoque maledicta in Saracenum conjecit, cumque institorem et cauponem appellavit. Ad haec dixit, se silentio praeterire non posse, quae de causa imperatoris congressum tantopere concupisset. « Scilicet dicit se a nobis solitas pecunias accipere velle, pro quibus calamitates, opinor, scelestas et improbus feret. Ridiculum enim esset, si nos Romani tributum Saracenicis gentibus huiusque nomadibus penderemus. » Tum Mebodes, « Esto, inquit, o domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte. » Et imperator, « Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen. » « Et me quoque jube, inquit Mebodes, cum

τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τὸν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ τοὺς Σαρακηνοὺς ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀρῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀπονοστήσαντας. Οὕτω δὲ ἀπειγέθη ἅπαντα τῇ τοῦ αὐτοκράτορος νουνεχίᾳ τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ διεπράξατο οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. Ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἔνδον τῆς ἑαυτῶν ἐγένοντο, ἀπήγγειλάν τε τῷ Ἀμβρῳ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε ὁ Ἀμβρος Καμβώση (Καβώση mgo) τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουνδάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαθιστάμενος ἦν, σημαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. Ἦδε δὲ ἡ γῆ ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

18. (568. Justinian. 4.)

Ibidem p. 106 — 108 : Ὅτι ἀρχουμένου τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. Ὡς γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ μέγα ἤρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, τηνικαῦτα δὲ Τούρκων κατήκοι, τοῦ σφῶν βασιλέως ἐδίδοντο πρεσβείαν στείλαι ὡς Πέρσαι, ὡς ἂν ἐκείσε ἀπιδόντες οἱ Σογδαῖται ὦνιον παράσχοντο τὴν μέταξιν τοῖς Μήδοις. Καὶ οὖν πείθεται ὁ Διζαβούλος, ἀφίησιν τε πρεσβευσομένους Σογδαῖτας. Ἐξηγείται δὲ τῆς πρεσβείας Μανιάχ. Ἀφικόμενοι δὲ οὖν παρὰ βασιλέα Περσῶν ἐδίδοντο τῆς μετὰξιν πέρι, ὅπως ἄνευ τινὸς κωλύμενης αὐτοῖς προέλθοι ἐκ' αὐτῇ τὰ τῆς ἐμπορίας. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς (οὐδαμῶς γὰρ αὐτῷ ἤρεσκε τὰ τοιαῦτα, ὡς ἂν μὴ ἐνθένδε ἀδία ἔσοιτο Τούρκοις τοῖς Περσῶν ἐμβατεύειν ὁρίοις) ἀνιβάλετο ἐς τὸ αὐρίον. Καὶ μὲν οὖν αὐτῷ ἀναβολῇ ἐχρῆτο πάλιν ἑτέρα. Ὡς δὲ ἄλλοτε ἄλλως τὸ παρὸν ἀπεκρούετο, τῶν Σογδαϊτῶν ἐκλιπαρούντων τε καὶ ἐγκειμένων, τότε Χοσρόης ἐκ-

κλησιάζας ἀναλογίζετο. Καὶ οὖν ὁ Κάτουλφος ἐκαῖνος ὁ Ἐφθαλίτης, ὃς διὰ τὴν ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλείας γεγεννημένην βίαν μίξιν τῇ γυναικὶ προῦδωκε τὸ θυμύλον τοῖς Τούρκοις, οὗτος γοῦν (μετανάστῃς γὰρ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγεγόνει τοῦ χρόνου καὶ ἐμῆδιζεν ἤδη) παρήνευσε βασιλεῖ τῶν Περσῶν τὴν μέταξιν οὐδαμῶς ἀποπέμψασθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ὠνήσασθαι καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς μὲν καταδέσθαι τιμήματα, θεωμένων δὲ αὐτῶν τῶν πρέσβων ταύτην ἀφανίσαι πυρὶ, ὡς ἂν μήτε ἀδικεῖν δοῖη, μήτε μὴν βούλεισθαι χρῆσθαι τῇ ἐκ Τούρκων μετὰξιν. Καὶ ἡ μὲν μέταξιν ἐκυρπολήθη· αὐτοὶ δὲ ἐς τὰ πάτρια ἤθη ἀνεχώρησαν, τῷ γεγεννημένῳ ἥμισυ χαίροντες. Ἐπειδὴ δὲ τῷ Διζαβούλῳ τὰ ἐγκυρήσαντα ἔφρασαν, αὐτίκα ὁ γε καὶ ἑτέρα πρεσβεία ἐχρῆτο ὡς Πέρσαι, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ σφῶς πολιτείαν βουλόμενος. Ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὐτῷ ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τέλει Περσῶν καὶ τῷ Κάτουλφῳ ἐγκωμάττει, πάντῃ ἀξυμφορὸν εἶναι Πέρσαις φιλεῖν θέσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι καλὴμβολον. Ταύτῃ τοι καὶ παρενεγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίοις διαφθαρῆναι τῶν πρέσβων, ὅπως ἀπείποιεν τῆς ἐκείσε μετέπειτα παρουσίας. Καὶ δὴ οἱ πλείστοι τῶν πρεσβευσομένων Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἰδωδὴν μίξει τῶν ἀναιρετικῶν φαρμάκων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλὴν τριῶν ἢ τεσσάρων. Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγερῷ τῶν Περσῶν αὐχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν χώρας θαμὰ νιφετῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὂν αὐτοῖς ἄνευ κρυμῶδους καταστήματος βιοτεύειν. Ταύτῃ τοι καὶ ἄλλως ὑποτοπήσαντες, οἱ γε τὴν ἐπιβουλήν διεφυγον, οὕτω ζυμδὴν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἅπαν οἱ Πέρσαι καὶ οἱ διεψιθύρισαν ταῦτα.

ipso abire. » In his finivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua redituros imperator dimisit. Atque ita imperatoris prudentia pacata sunt et emendata omnia, quæ Joannes in sua legatione perperam egerat. Ut vero Saraceni domum reverterentur, consilium imperatoris de Saracenis, qui Medorum partibus adhaerebant, Ambro retulerunt. Tunc Ambros Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorum partes Romanas foventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri terram, quæ Arabiæ contemina erat, excursionibus vexaret.

18.

Initio quarti anni imperii Justinii legatio Turcorum Byzantium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdaitæ, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas mitteret, quo Sogdaitis eo profici-scentibus sericum venum exponere apud Medos liceret. Dizabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cujus princeps fuit Maniach. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Quum

diem ex die traxisset, et obnixæ Sogdaitæ peterent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum a rege uxori suæ per vim illatum gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, sericum minime prætermitteret, sed exemplo eo, pretium traderet; tum autem ante oculos legatorum illud in ignem injiceret, ne injuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud læti ad proprias sedes remearunt. Deinde quum Dizabulo, quæ decreta fuerant, renuntias-sent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicæ suæ eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit, Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, minime e re Persarum esse, amicitiam jungere cum Turcis. Omne enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam jussit, veneficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad suas regiones accessum. Sic evenit ut fere omnes legati, exceptis tribus aut quattuor, mixto cibus letali veneno, sint perempti. Rumor ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco terræ Persidis situ perisse, quia, quum Turcorum regio crebris nivibus contexta sit, non nisi in frigida aeris temperie vivere possent. Quin

Ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγγίλους γὰρ τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πραχθῆν, ὥρθη δὲ, ὅπερ καὶ ἦν, ὡς ἐδόλο-
ρονήθησαν οἱ πρέσβεις. Ἐνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσμένεια
ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. Καὶ λαβόμενος
ὁ Μανιάχ, ὅς τῶν Σογδαϊτῶν προεστῆκει, τοιοῦδε
καιροῦ συμβουλεύει τῷ Διζαβούλῳ, ἀμεινον εἶναι
Τούρκοις ἀσπάζεσθαι τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς
ὤνιον ἀποκομίζειν τὴν μέταξιν, ὡς γὰρ καὶ κατὰ τὸ
πλέον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρωμένους. Ἐτοιμότατα
δὲ εἶχειν ἔφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συναπαίρειν τοῖς
πρέσβεισι τῶν Τούρκων καὶ ὡς ταύτη φίλοι ἔσονται
Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. Τούτοις δὲ ποῦ κατανεύσας
τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτόν τε καὶ ἐτέ-
ρους τινὰς ὡς βασιλεῖα Ῥωμαίων πρεσβευσομένους,
προσθήσεις τε ἀποκομιοῦντας καὶ δῶρα μετὰξιν, οὐκ
ὀλίγον τι χρῆμα, καὶ συλλαβὰς τινὰς. Τοιάσδε τινὰς
ἐπιστολὰς ἐπιφερόμενος ὁ Μανιάχ ἀπῆρξατο τῆς ὁδο-
πορίας. Καὶ δὴ ἐς τὰ μάλιστα πολλὰν διανύσας
ἀτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἐσὶ πλείστους, ὅρη τε
μέγιστα καὶ ἀγγινεφῇ καὶ πεδία καὶ νάπας, λίμνας τε
καὶ ποταμοὺς, εἴτα τὸν Καύκασον αὐτὸν τὸ ὄρος ὑπερ-
ελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. Καὶ τοίνυν
εἰς τὰ βασιλεῖα παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλεῖα γενόμενος
ἅπαντα ἔπραξε τὰ ὅσα ἔπεται τῷ τῆς φιλίας θεσμῷ,
τό τε γράμμα καὶ τὰ δῶρα ἐναχειρίσει τοῖς ἐς τοῦτο
ἀνειμένοις, καὶ ἰδεῖτο μὴ ἀνονήτους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς
τῆς ὁδοπορίας ἰδρωτάς. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος
διὰ τῶν ἐρμηνέων τὸ γράμμα τὸ Σκυθικὸν ἀσμενέ-
στατα προσήκατο τὴν πρεσβείαν. Τοιγαροῦν ἤρατο
τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρκων ἡγεμονίας τε καὶ
χώρας. Οἱ δὲ γὰρ ἔρασαν τέτταρας αὐτοῖς εἶναι ἡγεμο-

νίας· τὸ δὲ γὰρ κράτος τοῦ ξύμπαντος ἔθνους ἀνεῖσθαι
μόνῳ τῷ Διζαβούλῳ. Πρὸς γὰρ ἔλεξαν, ὡς παριστήσαντο
καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρου ἐπαγωγῇ. « Πά-
σαν οὖν, » ἔφη ὁ αὐτοκράτωρ, « τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν
ἐκποιήσασθαι (ἰδιοποιήσασθε vel ὠκειώσασθε Bekk.)
δύναμιν. » « Πάνυ μὲν οὖν, » ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. Αὐθις
ὁ βασιλεὺς. « Κατὰ πόλεις ἢ ποῦ ἄρα κατὰ κώμας
ἔχουν οἱ Ἐφθαλίται; » Οἱ πρέσβεις. « Ἀστικοί,
ὡς ἐσποτα, τὸ φύλον. » « Εὐδὴλον οὖν, ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς,
ὡς ἐκείνων ὀήπου τῶν πόλεων κύριοι καθιστήκατε. »
« Καὶ μάλα, » ἔρασαν. Ὁ βασιλεὺς. « Ἀρα ἡμᾶς ἀνα-
διδοῦντες ὅση τῶν Ἀσάρων πληθὺς τῆς τῶν Τούρκων
ἀφηνίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἰ τινες εἴτι παρ' ὑμῖν; »
« Εἰσὶ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἱ γὰρ τὰ ἡμέτερα στήργουσιν
εἴτι· τοὺς δὲ δῆπουθεν ἀποδράσαντας οἶμαι ἀμφὶ τὰς
εἰκοσιν εἶναι χιλιάδας. » Εἴτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ
πρέσβεις ἔβη κατῆκος Τούρκων, τὸ λοιπὸν ἡντιδόλουν
αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ξυνεστάναι καὶ ἐμαίχεσθαι
Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. Προσετίθεισαν δὲ, ὡς καὶ
ἐτοιμότατα ἔχουσι καταπολεμῆσαι τῆς Ῥωμαίων ἐπι-
κρατείας τὸ δυσμενές, ὅποσον ἐς τὴν κατ' αὐτοὺς ἀγ-
λάζονται ἡπείρον. Ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λέξει τῷ χεῖρι
ὑφ' ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἱ τε ξὺν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπι-
στύσαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διανοίᾳ ταῦτα
εἰρησθαι. Πρὸς γὰρ καὶ κατέχειον ἄρως σφίσιν αὐτοῖς,
εἴτι γὰρ μὴν καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ
τῷ ἔθνει, εἴ γὰρ οὐχὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τε εἴη καὶ
πρακτέα. Οὕτω μὲν οὖν τὸ φύλον οἱ Τούρκοι φίλοι
ἐγένοντο Ῥωμαίοις, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως
ἐποίησαν πολιτείαν.

et illi qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur,
eandem, quæ per Persidem percubuerat, famam quoque
apud suos divulgaverunt. Sed Dizabulus, homo callidus et ver-
sus, quæ patrata erant, non ignorabat. Credebat enim,
sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc inimicitie Tur-
corum et Persarum originem ceperunt. Et hanc occasionem
Maniach, qui Sogdaitis præerat, arripens, Dizabulo per-
suasit, utilius esse Turcis Romanos colere, et eorum ami-
citiam amplecti, et ad illos serici commercium transferre,
qui illud in frequentiori usu haberent quam reliqui homi-
nes, seque paratissimum esse dicebat Maniach una cum
legatis Turcorum ad eam legationem proficisci, ut Romani
et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Dizabulus
accensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem
obirent apud imperatorem Romanum, eisque gratulationes
et dona serici non parvi pretii una cum literis deferrent.
Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Quum lon-
gum itineris spatium confecisset multasque regiones pera-
grasset, montes præruptos et undique nivibus cooperitos,
loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum
superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus
ad imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quæ
inter socias gentes observari solent, et literas et dona in
manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et pro-
curatus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores.

Imperator autem, ubi legit per interpretem literas Scythice
scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos
percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi
vero responderunt, quattuor apud eos præfecturas, sed
summum totius gentis imperium penes solum Dizabulum
esse. Ad hæc dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum
pendere coegisse. « Omnis igitur, inquit imperator, a vobis
est eversa Ephthalitarum potentia? » Annuientibus legatis,
imperator rogavit: « Utrum in urbibus, an vicatim habi-
tabant Ephthalitæ? » « Gens, o domine, urbes colit. »
« Ergo, subiecit imperator, manifestum est, vos omnium
urbium, quæ illorum fuerunt, factos esse dominos. » « Sic
est, imperator, » dixerunt. « Sed nos docete, quanta sit
avarum multitudo, quæ vestri imperii frenum excussit,
et num pars etiam vobis subjecta sit. » « Sunt qui nostro
imperio adhuc pareant. Qui vero a nobis defecerunt, arbi-
tror esse circiter viginti millia. » Postremo imperatori di-
numerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab eo, ut pax
et amicitia societas Romanis et Turcis esset, petierunt.
Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes
qui Romanæ dominationi infestis, eos prope ipsorum fines
bello appeterent. Hæc simulatque pronuntiarunt, Ma-
niach, manibus in cælum sublatis, et qui cum ipso erant,
iurejurando maximo, sese ex animi sui sententia bona fide
hæc omnia dicere et promittere affirmarunt; nisi ea vera es-

19. (an. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 151. 152 : Ὅτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πάλαι, πρεσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστίνον περὶ εἰρήνης, ἐν βουλῇ ἐποίησαντο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρεσβείαν ὡς Τούρκους. Καὶ δὴ Ζημάρχῳ τῷ Κίλικι ἐλεγε παρασκευάζεσθαι ἐπὶ τούτῳ, ὅς τῶν πρὸς ἑω πόλεων τηνικαῦτα ὑπῆρχε στρατηγός. Ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρτυμένα ἦν, ἤνικα πρὸς τὸ πέρας ἤνυστο τῆς Ἰουστίνου βασιλείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προόμια τοῦ παρὰ Λατίνοις Αὔγουστου μηνός, ὁ μὲν Ζημάρχος ἀπῆλθεν ἐκ Βυζαντίου ζὺν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν.

20. (an. 568.)

Ibid. p. 152-154 : Ὅτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζημάρχον, ἐπειδὴ παρήσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαίων τόποις, ὀπηνίκα τῶν ἱππῶν ἀπέθησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς ἴσκειν, ἐς τοῦτο ἀναιμένοι) ὄνιον σπῖσι προίσχοντο σίδηρον, οἶμαι τῷ ποιήσασθαι ἐνδείξιν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει εἰδήρου. Αἰγεται γὰρ ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα ὁ σίδηρος· ταύτῃ ἐνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιττόμενοι ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τοιῷδε ἐχρήσαντο κόμπῳ. Ἔτεροι δὲ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφῆς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὗς εἶναι ἐλεγον τῶν ἀπαισιῶν ἑλατῆρας, ἀγγοῦ ἦλθον τῶν περὶ Ζημάρχον. Καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα [ἀπεφέροντο (*) φορτία ἀράμενοι, ἐξέσαν ἐν μέσῳ. Εἶτα τοῖς τοῦ λιθάνου κλάδοις πῦρ

(*) Inclusa ex Suida v. φορτία supplevit Toup. I, p. 552.

ἀνάφαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα] εἶτα ῥήματα ὑπεψύριζον, ἐπιπαταγούντες δὲ κώδιον τι καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεῖν τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιθάνου τῇ φλογὶ λακίζομενον, καὶ ἄμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἰδόκουν· οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι ἰδόκουν. Ἀποδιοπομπησάμενοι δὲ οὖν, ὡς ᾔοντο, τὰ δυσχερῆ, Ζημάρχον τε αὐτὸν δι' αὐτῆς παρήγαγον τῆς φλογός· ὥδ' ἐτε ἰδοῖαν καὶ σφῆς ἀφαιγνίζειν. Τούτων δὲ ταύτῃ γεγεννημένων, ἔπειτα ἐπορεύσαντο ζὺν τοῖς ἐς τὸ τοιόνδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτὸς ἦν, ἐν ὅρῳ τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἐν εἰποι χρυσὸν ὅρος Ἑλλήν ἀνὴρ. Καὶ τοίνυν αὐτοῦ ἀφικόμενοι, ὅπῃ τηνικαῦτα τῷ Διζαβούλῳ ἦσαν αἱ διατριβαί, κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευομένου χρυσῶδρους· ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζημάρχον ἐκείσε ἐφοίτησαν, μετὰ κλητοὶ γινόμενοι παραχρῆμα τοῦ Διζαβούλου ἦλθον ἐς ὅψιν. Ἦν δὲ ἄρα ἰνδὸν σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ διτρόχου καθέδρας χρυσῆς, ἰλομένης, ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' ἱπποῦ ἐνός. Προσιπόντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἴθος αὐτοῖς, τὰ δῶρα προίσχοντο. Καὶ τοίνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσειν ἦν ὑπεδέξαντο. Ἀτὰρ ὁ Ζημάρχος, « Σοὶ ὄητα, ἔφη, ὦ τοσοῦτων ἰνῶν ἡγεμῶν, ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ὁ μέγας, ἀγγελοφόρος χρησάμενος ἔμοι, ἐσήμηνεν εἶναι ἔσσει τὴν τύχην αἰσίαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἡδονῇ ποιουμένῳ σοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμᾶς. Ἔστω δέ σοι κρατεῖν αἰ τῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν τὸ πολέμιον. Ἀπίστω δὲ βασκανία τις ὡς πορρωτάτῳ ἡμῶν, οἶσθε οὖσα διαρρηγνύναι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. Ἐπιτήδεα ἔμοιγε τῶν Τούρκων τὰ φύλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν (τὰ Nieb.) καθ'

sent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent, sibi ipsis et ipsi Dizabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

19.

Justinus, quum Turci, qui Sacæ antiquitus vocabantur, legatos ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quoque ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat praefectus urbium Orientis, iussit ut ad eam se praeperaret. Is quum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quarti anni imperii Justinī, exacto secundo quinquennialis periodi anno, initio mensis qui Latinis vocatur Augustus, profectus Byzantio, viam ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

20.

Multorum dierum itinere peragrato, Zemarchus et qui cum eo erant, quum in regionem Sogdianarum pervenis- sent, ut ex equis descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos, qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos reperiri ferri fodinas. Ferebatur enim ferrum apud eos esse rem minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse averruncos. Hi quum ad Zemarchum accessis-

sent, sarcinis depositis, thuris folia incenderunt, Scythicaque lingua nescio quae verba susurrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, ramum thuris igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti frementesque, demones depellere videri volebant. Adversa igitur, ut existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flammam duxerunt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi videbantur. His ita confectis, deducuntibus quibus hoc munus incumberebat, ad locum ubi erat Chaganus, in monte qui vocatur apud ipsos Ectag, montem aureum diceret, profecti sunt. In hujus coevalle tum temporis erat Dizabuli domicilium. Illuc quum venissent, vocati statim ad Chaganum accesserunt. Is vero intra tentorium suum sedebat in sella duabus rotis suffulta, quae, si opus esset, uno equo trahebatur. Quem quum salutasent, munera, ut mos est, protulerunt, quae hi, quibus hoc mandatum erat, suscep- runt. Tum Zemarchus : « Tibi, inquit, o tot gentium dux, quia Romanos diligis, et eorum te secundae res delectant, noster magnus imperator, me internuntio, precatur, ut in perpetuum felix sis, faustaue fortuna utaris. Delur tibi inimicos semper superare, et praedas agere ex hostibus. Invidia autem quam longissime a nobis absit, quae amicitias dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo : et vos eodem erga nos animo

ἡμῆς καὶ ἡμεῖς οὐκ ἄλλως. » Τοιαῦτα ἄττα Διζέν ὁ Ζήμαρχος· ὁ δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσήσιν ἐγρήσατο ὁμοίαις. Ἔλτα τὸ λοιπὸν ἐτράπησαν ἐς θοίνην, καὶ πανημερία (πανημέριοι Bekk.) εὐωχούμενοι διατέλουν ἐν αὐτῇ δῆπου τῇ σκηνῇ. Κατεσκευάστο δὲ αὐτῷ ἐξ ὑφασμάτων σπηρικῶν τε καὶ διαπαικωκυλμένων τοῖς χρώμασιν αὐτέχνης. Οἶνω μὲν οὖν ἐγρήσαντο, οὐχ ὁμοίαι δὲ τῷ παρ' ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπελοφόρος αὐτοῖς ἡ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγχωρίαζει παρ' αὐτοῖς τὸ τοιόνδε γένος· ἐτέρου δὲ τινος βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν γλεύκους. Καὶ ἀνεχώρησαν, ὅποι αὐτοῖς ἡ κατάλυσις ἦν. Ἔλτα ἐς τὸ αὐριον ἐν ἑτέρᾳ τινὶ καλύβῃ ξυνηλθόν, ἡμφισμένη δὲ καὶ καταπαικωκυλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σπηρικῶν· ἔνθα καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰστήκει. Ὁ δὲ Διζάβουλος ἐνίζανεν ἐπὶ κλίνης τινός, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. Κατὰ δὲ δὴ τὸ μέσον τοῦ ἐνδοικτήματος κάλπεις τε χρυσαὶ καὶ περιραντήρια, ἔτι τε πίθοι χρυσοῖ. Θοινησάμενοι δ' οὖν καὶ αὖθις, καὶ τὰ ὅσα ἐγρήν ἐν πότῳ εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες, ἀνεχώρησαν. Ἐπὶ ἑξῆς ἐν ἑτέρᾳ ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξύλινοι κίονες ἦσαν τινες, ἐνδοαδόμενοι χρυσοῖ, χρυσήλατος τε κλίνη ὁμοίως, ἥντινά γε δῆπου καὶ τάωνες χρυσοῖ τέταρες ἡώρουν. Κατὰ δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ παρατέταντο ἀμαξαί, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπὶν, δίσκοι τε καὶ κινῆ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετραπόδων ἐνδοάσματα πλείστα, καὶ αὐτὰ γε δῆπουθεν ἀργυροποίητα, οὐδὲν τι ἀποδέοντα τῶν παρ' ἡμῖν. Τοῦτο μὲν οὖν τῷ τῶν Τούρκων ἡγεμόνι ἐνεστι χλιδῆς. Τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἔτι ἐκαῖσε ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ Διζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἀμα

εἰκοσι θεραπευταῖς τε καὶ ὀπαδοῖς ἐπισθαί οἱ ἐκστρατευομένῳ κατὰ Περσῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζημάρχου ἐπάνοδον. Καὶ δὴ δε (τῷ) προῦδῃ, δώροισι τε φιλοφρονησάμενος αὐτοὺς ἀρῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ θεραπαινὴν ἐτίμησε δοριαλώτῳ, ἡ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερχίς. Καὶ ὁ Ζήμαρχος σὺν τῷ Διζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχισσομένῳ Πέρσαις. Ἐν ταύτῃ δῆπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυσάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένοι Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Διζαβούλῳ Περσῶν πρεσβευτῆς. Καὶ τοίνυν ξυνεκάλεσε παρ' αὐτῷ ἐστιασομένους τοὺς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. Καὶ δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὥς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίνει στιβάδα. Πρὸς γε καὶ πλείστα ἐπιμαυρόμενος ἦν τοὺς Πέρσας, ὅτι δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πιπονθῶς, καὶ ὥς τούτου ἕνεκα ἔρχεται πολεμήσων. Ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτῆς, τοῦ Διζαβούλου συντονώτερον ἐπεγκαλοῦντος, περιφρονήσας τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύοντα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστίασεσιν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπωθούμενος, ὥς καὶ θαυμάσαι τοὺς παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ ὀργῆς, ὥς παρ' οὐδὲν θέμενος τὸν νόμον πολλοῖς τε καὶ ἀκολάστοις ἐγρήσατο. Ἐν τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρεσκευάζετο τὴν ἐπὶ Πέρσας. Τῷ τῷ ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσάμενος, καὶ ὥς ἐνῆν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φίλιν ἐμπειδῶσας, ἀρῆκεν αὖθις ἀπονοστήσοντας, ἕτερον πρεσβευτὴν αὐτοῖς συναποστείλας τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιάχ τεθνῆναι. Ἦν δὲ ἐπὶ κλησὶς τῷ μετ' ἐκείνων πρεσβευτῇ Ταγμα

critis. » Quum Zemarchus hujusmodi orationem habuisset, Dizabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterunt, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabro per colores variegatis. Vinum præbitum quidem illis est, non autem id genus quod ex uvis exprimitur: neque enim eorum regio vitium ferax est, neque hujus generis potu uti assueti sunt; sed alio barbaricæ potionis genere, ad musli similitudinem factæ satiati, ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio tugurio conveniunt, quod erat similis tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effligies varia forma cernebantur. Sedebat autem ipse Dizabulus in lecto, qui lotus erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnæ, aquiminaria et dolia aurea. Postquam iterum convivati erant, et inter potandum quæ convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postridie in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnæ lignæ, auro involutæ; auratum etiam cubile, quattuor pavonibus aureis fultum. Ad vestibulum ejus loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra, quibus fuerat multa argentea supellex, diaci et lanceæ, et plurimæ statuæ animalium argento elaboratæ, quæ venustate et elegantia non concedeant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum processit. Quum Zemarchus et qui cum

eo erant illic moram traherent, placuit Dizabulo ut se proficiscentem contra Persas Zemarchus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent; interea reliqui Romanorum ejus reditum in Choliatarum regione opperirentur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Zemarchum quoque honoravit captiva concubina, ex his quæ Cherchis dicuntur. Ita Zemarchus cum Dizabulo bellum cum Persis gesturo profectus est. Iter emensi, in loco qui dicitur Talas consederunt. Ille obviam venit Dizabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad cœnam invitavit. Ad eam quum accessissent, multo plus honoris detulit Dizabulus Romanis quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiore loco accumbere jussit. Quin etiam multum de Persis est questus, tanquam ab his multa injusta passus esset, quæ ut bello et armis vindicaret, venerat. Quum Dizabulus acerbius invehetur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summum cepit disserere et magno animo Dizabuli criminationes refutavit, ut qui aderant mirarentur eum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post hæc quum discedissent, Dizabulus in Persas contemnit. Et Zemarcho et ejus comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmaret, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Ro-

αὐτῷ, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. Οὗτος δὲ οὖν ἰσχυρὸς ὑπὸ Διζαβούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος. Καὶ μὲν οὖν σὺν αὐτῷ ὁ τοῦ ἤδη ἀποικομένου παῖς, φημί δὲ τοῦ Μανιάχ, κομιδῇ μειράκιον, ὅμως δὲ τὸ πατρῶον διαδεξιόμενος γέρας, ἔτι μὲν καὶ τὴν μετὰ τὸν Ταγμά Ταρχάν κληρωσάμενος ἀξίαν· οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδεύοντι τὸν τε καὶ εὐνοῦστατον γενέσθαι τῷ Διζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρῶου τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιώματος. Ἐπεὶ οὖν ὁ Διζαβούλος διαρῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐπικαταλαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφαιέντας Ῥωμαίων, οὓς ἦν ξυντεθειμένον αὐτοῖς, καὶ τοῖνον ἐν τῷ αὐτῷ γινόμενοι τῆς ἐς τὰ οἰκεία ὁδοπορίας ἀπῆρξαντο. Καὶ δὲ καταλειπούσας τὴν πρωτεύουσαν πόλιν τῶν Χολιατῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

21. (568.)

Exc. De leg. gent. p. 108. 109 : "Οτι διαβρυλλήν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγχιθυροὶ ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πορεύονται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁμα πρεσβεῖα Τούρκων, ἐ τῶν ἐκείνη ἰθύνων ἡγεμῶν ἰδὲλῳσι τῷ Διζαβούλῳ ξὺν ἱκετεῖα, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλαι ἰθύνους ἐπὶ θεῖαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. Καὶ τοῖνον ὁ Διζαβούλος ἀφίετο. Καὶ ἕτεροι δὲ προσιστώτες ἰθύνων ταῦτά ἐζήτουν· ὁ δὲ οὐδενὶ ξυναχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν Χλιατῶν ἡγεμόνι. Καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρελθόντες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠχῆ, καὶ ἀτραπὸν διανύσαντες εὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὲ τὴν λίμνην τὴν ἀπλετον ἐκείνην καὶ εὐρεῖαν. Ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδιατρίψας ἡμέρας τρεῖς στέλλει Γεώργιον, ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομοντέρων συλλα-

βῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώσοντα τῇ βασιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τούρκων ἐπάνοδον. Καὶ οὖν ὁ Γεώργιος ὁμα Τούρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπῆρξάτο τῆς ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρου τε μάλα οὖσης καὶ πάντῃ ἐρήμου, ὅμως δ' οὖν ἐπιτομοντέρας. Ὁ δὲ Ζήμαρχος κατὰ δὲ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα καὶ δύο, δυσβάτους τε τινὰς χώρους παραμειψάμενος, ἐγένετο κατὰ τὰ βεῖθρα τοῦ Ἰχ, οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Δαίχ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὐθις ἐς τὸν Ἀττίλαν· καλὴν ὡς Οὐγούρους, οἱ δὲ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περὶ τὸν Κωφῆνα ποταμὸν ἐς τὰ λάσια τέσσαρες χιλιάδες Περσῶν ἐπιτηροῦσι προλελοχισμένοι, ὡς ἂν χειρώσονται παρόντας αὐτούς. Ταύτῃ τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέσωζεν ἐκείσε τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος ἀσκούς παρίσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὅθεν ὑδροῦσιντο διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. Εὗρον δὲ καὶ λίμνην, καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς ἐκείνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπολλυται ὁ Κωφῆν ποταμός. Ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας προδιασκιφομένους, εἰγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσιν· οἱ δὲ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. Ὅμως ξὺν μεγίστῳ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες τὸ φύλον τῶν Ὀρομουσχῶν.

22.

Ibidem p. 109. 110 : "Οτι γινόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρώδιον τὸν ἐκείνων ἡγεμόνα, καὶ ὁμα τοῖς ἐπομένους Τούρκοις ἐσφοιτῆσαι βουλόμενοι, ὁ Σαρώδιος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομένους ἐδέξατο

inanos legatum misit, quia Manisch, de quo supra diximus, vita excesserat. Huic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Dizabulo missus est, et una cum eo Maniach ejus, qui nuper mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo, puto, hic honor puero obligit, quia pater ejus Dizabulo carissimus et fidelissimus fuerat. Dimissus a Dizabulo Zemarchus, assumptis hiis ex Romanis, quos certo loco consistere jusserat quum primum conjuncti erant, viæ se commiserunt, et Choliatarum primaria urbe relicta, per castella iter direxerunt.

21.

Postquam fama ad finitimas Turciæ gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, ejus regionis dux Dizabulum supplex oravit, ut reipublicæ Romanæ viandæ gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Dizabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii quam soli Chliatarum (Choliatarum fr. 20) duci concessit. Itaque hunc etiam Romani assumptes, trajecto flumine Oich (Iaxarte), haud breve viæ spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem (Aral) pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas per-

ferendi delatum erat, ut Imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et iniquosam, sed breviorē viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca prærupta prætergressus, attigit ripas non solum fluminis Ichi (Iemch), sed etiam Daichi (Iaik) et rursus per alias paludes ad Attilam (Volgam. Ethel) pervenit, inde ad Uguros, qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa Cophenem (Cuphan) flumen latere in insidiis collocata Persarum quattuor millia, qui prætereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui illic ex auctoritate Dizabuli imperium habebat, utres aqua implevit et præbuit Zemarcho et ejus comitibus, ut, quum per deserta irent, haberent unde aquarentur. Invenierunt et paludem, et magnum illud stagnum prætergressi, pervenerunt ad eas paludes, in quas immixtus Cophen amnis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi lisdem totam regionem perscrutati renuntiaverunt, se neminem vidisse. Nihil secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metuebant gentem Oromuschorum, properaverunt.

22.

Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodium, Alanorum ducem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et qui cum eo erant benigne et comiter exce-

ἀσμένους, τοὺς δὲ δὴ πρέσβεις τῶν Τούρκων ἔρασε μὴ πρότερον τῆς ὥς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ καταθεμένους τὰ ὅπλα. Τοιγάρτοι καὶ ἀμιλλα αὐτοῖς ἐγένετο περὶ τούτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλονεικουμένων διαιτητής. Τέλος ἀποθέμενοι τὰ ὅπλα οἱ Τούρκοι, ὡς Σαρωδίῳ ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσφοίτησαν. Ὁ δὲ δὴ Σαρωδῖος παρεγγύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχον διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἥιστα ἵναι, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεύειν· ἀμεινον δὲ εἶναι διὰ τῆς λεγομένης Δαρεινῆς ἀτραποῦ οἴκοι ἀποχωρεῖν. Ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω ὁ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμιανῆς ἔστειλεν ἀχθοφόρους δέκα μεταξὺν ἐπιπερομένους, ἀπατήσαντας Πέρσας τῷ προεκπεμφθῆναι τὴν μεταξὺν καὶ προτερῆσαι τῇ δέῃ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὔριον παρίσται καὶ Ζήμαρχος. Καὶ οἱ μὲν ἀχθοφόροι ὄχοντο ἀπόντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Δαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀψιλλαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμά τε ἔασας αὐτὴν, ἢ ἐπίδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι. Καὶ ἦκεν ἐς τὸ Ῥογατόριον, (εἴτα) κατὰ δὴ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, εἴτα ναυτιλίᾳ χρῆσάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμόν· πάλιν ἐς Τραπεζοῦντα· οὕτω τε δημοσίῳ ἵππῳ ἐς Βυζάντιον παρὰ βασιλέα εἰσελθὼν ἔγραψε τὸ πᾶν. Ζημάρχῳ μὲν οὖν ἐν τοιοῖσδε ἐληξεν ἡ πορεῖα καὶ ἀποπορεῖα ἐπὶ Τούρκους.

23.

Ibidem p. 110 : Ὅτι Ἀβάρων καὶ Φράγκων σπαισαμένων πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδωτάτα ἐχούσης, ἐσήμηνεν ὁ Βαϊανὸς Σιγισβέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι ὅτι λιμῷ πιεζομένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεὼν εἴη βασιλέα καθιστῶτα, καὶ πρὸς

γε αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στράτευμα ἐνσπονδόν. Ἐράσατο δὲ, ὡς, εἴγε ἐπιρροῖσει τῶν Ἀβάρων τὸ στράτευμα τοῖς ἀναγκαίοις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ ἐνδιατρίψει, εἴτα ἀπαλλαγέσεται. Ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελλτο τῷ Σιγισβέρτῳ, παραχρῆμα ὁ γε ἄλευρά τε ἔστειλε τοῖς Ἀβάροις καὶ δοσπρίαι καὶ δις καὶ βόας.

De foedere Francorum Avarumque v. Gregor. Tur. IV, 23.

24.

Ibid. : Ὅτι Ἀλδοῦιος ὁ τῶν Λογγιβάρων μονάρχος (οὐ γὰρ αὐτῷ ἀπὸ ληγῆν ἢ πρὸς Κονιμουῶνδον ἀπέχθει, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ὤρετο δεῖν καταστρέφασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων ἐπικράτειαν) ταύτῃ τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανόν, ἐς διαπραγμασίαν πεπραχλῶν. Πραγενομένων δὲ τῶν πρέσβεων, ἠντιθάλουν μὴ περιδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνέκιστα πεπονθότας, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων Ἀβάροις συμμαχούντων τοῖς Γηπαῖσι. Ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ κατὰ τοσοῦτον πρὸς Γηπαῖδας τὸν πόλεμον ἀναρρίψωσι, καθόσον Ἰουστίνῳ μαχέσονται, βασιλεὶ τῷ τῶν Ἀβάρων ἔθναι ἐς τὰ μάλιστα δυσμενιστάτω γε ὄντι, δε παρωσάμενος τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀβάρους ἐκ πολλοῦ γεγεννημένας τῶν εὐθότων ἐστέρησε. Προσέτιθησαν δὲ, ὡς, εἴ γε ἔσονται ἅμα Λογγιβάροις, ἀκαταμάχητοι γενήσονται πως, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γηπαῖδας τοῦ τε πλούτου σφῶν, εἴτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κρατήσουσι χώρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐημεροῦσέ γε ἐς αἶν, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὐτῇ ἔσται εὐεπίδατος, καὶ ἀπλῶς ζῶν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων ὀρμώμενοι τὴν Ῥωμαίων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρις αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυζαντίου

pit, sed Turcorum legatos prius, quam arma deposuissent, in suum conspectum venire noluit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem, armis depositis, ut Sarodio placuerat, eum adierunt. Sarodius autem monuit Zemarchum, ne per Mindimianos (Msimianos sec. Agath.) iter faceret, propterea quod Persae circa Suaniam in insidiis essent: consultius faceret, si per Darinen iret. Illis cognitis, Zemarchus per Mindimianam decem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi soricum praemissum esset, et ipsi praerent, unde conjicerent, Zemarchum crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero per Darinen in Apolliniam venit, Mindimiana ad levam relicta (hac enim parte suspicio erat Persas insidias struere), et Rogatorium accessit, ad Pontum Euxinum, deinde navibus usus usque ad Phasin, tum Trapezuntem peruenit, unde equo publico Byzantium ad imperatorem delatus, illi omnia narravit. Ille igitur profectio et reditus Zemarchi finem accepit.

23.

Quum Avaros et Franci foedera invicem sanxissent et pax firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto, Francorum duci, suum exercitum commensus inopia laborare: decere eum, qui rex esset et inter suos,

minime negligere exercitum sibi foedere conjunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum necessariis rebus recreasset, se tertio die castra moturum, neque diutius in his locis commoraturum. Haec ubi Sigisberto sunt nuntiata, statim farinam, legumina, oves et boves ad Avaros misit.

24.

Alboinus, Longobardorum rex, inimicitias, quas cum Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponebat, sed quacumque ratione Gepidarum opes sibi evertendas ducebat. Itaque legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhortaretur. Legati quum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, praesertim quum etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello juvassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Justinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera cum Justiniano, ejus avunculo, jam pridem transacta pro nihilo habens Avaros consuetis muneribus privaret. Adjecit, si cum Longobardis se conjungerent, fore ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eorum opibus et regione communiter potirentur. Tum pacatis et conjunctis ipsis facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et ex vicinis locis moventes minimo negotio Romanorum regiones armis percurrere et Byzan-

θάσουσιν. Ἐρασπον δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀβάροις τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀσπάζεσθαι μάχην· ἢ γὰρ ἂν ἔκείνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καθελοῦσι τὴν Ἀβάρων δύναμιν, ὅπου καὶ γῆς τυγχάνουσιν ὄντες.

Τῶν Ῥωμαίων συμμαχοῦντων τοῖς Γή-
καισιν] • Quum Gepidæ a Longobardis gravissima
clade affecti fuissent, ad Justinum imp. confuge-
rant, qui Baduarium generum iis auxilio misit,
ut scribit Theophylactus VI, 10. De hoc Baduario
loquitur Corippus in lib. III :

*dispositorque novus sacra Baduarius aula
successor soceri, factus mox Cuiropalates.*

Idem postea proelio victus a Longobardis, obiit in
Italia, anno decimo Justiniani, ut scribit Abbas Bi-
clariensis in Chronico. » VALESIIUS.

25.

Ibidem p. 111 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγι-
βάρδων πρέσβεις δεξιόμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν,
τῷ βούλεισθαι γὰρ αὐτὸς καρδαλιώτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς
τὴν συμμαχίαν, καὶ πῇ μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῇ δὲ τὸ
δύνασθαι μὲν προΐσχετο, μὴ βούλεισθαι δέ, Συνελόντα
δὲ εἰπεῖν, ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπι-
σεύσας ἐδόξε μὲν πείθεσθαι μόλις, οὐκ ἄλλως δὲ ἢ, [εἰ]
τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἀπάντων, ὅσα παρὰ
Λογγιβάρδοις ὑπῆρχεν, αὐτίκα κομίσαιντο, καὶ ὡς,
εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἡμισυ μὲν τῆς λείας ἔξουσιν
αὐτοί, τὴν δὲ τῶν Γήκαιδων χώραν εἰς τέλειον. Ἄ δὲ
καὶ ἐγένετο. Καὶ ἐχώρουν Γήκαισι πολεμήσοντες.
Ἐπειδὴ δὲ ἐκύθετο Κονιμουῖδος, λέγεται δέισας, ὡς
καὶ αὐθις παρὰ βασιλέα Ἰουστίνον ἐπεμψε πρέσβεις,

tium usque ferri. Dixerunt quoque Longobardorum legati,
Avaribus expedire Romanos ultro bello petere : alioquin
enim illos praeventuros, et quoquo terrarum Avarum con-
sisterint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

25.

Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos
parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quæ suis
rationibus utiles essent, ad armorum societatem secum
contrahendam pelliceret. Et modo se non posse, modo
posse, jactabat, sed nolle. Quumque se precantes omni frau-
dis genere, ut breviter dicam, concussisset, tandem eorum
petitioni assentiri videbatur, sed non alia conditione, quam
si decimam partem quadrupedum, quæ tunc temporis apud
Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores eva-
derent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio
ejus juri cederet. Atque hæc quum ita conventa essent, bel-
lum inferre Gepidis deinceps instituerunt. Quæ ubi Coni-
mundus intellexit, dicitur timore perculsus legatos iterum
misisse ad Justinum imperatorem, et eum esse ohtestatus,
ut non minus, quam antea, in partem periculi veniret.
Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regionem quæ intra
Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque
podore afficiebatur, quod idem jam semel jurasset, neque
jurejurando stetit. Ex quo quum imperator perspiceret et

καὶ ὡς οὐδὲν ἦττον, ἢ πρότερον, ἐννεπιλαβέσθαι οἱ
τοῦ κινδύνου ἰκέτευε, καὶ πάλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὴν
εἰσὼ Δράου ποταμοῦ χώραν ἐπηγγέλλετο δώσειν, αἰδώς
τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν ὁμομαχότα ἀπαξ
καὶ τοῖς ὅρκοις οὐχὶ ἐγκατετήσαντα. Διὸ δὲ καὶ βασι-
λεὺς Ἰουστίνος αὐτὸς εἰδώς τε καὶ τεκμαιρόμενος τοῖς φθά-
σασιν, ὡς Κονιμουῖδος ἐνεστι πίστει οὐδὲν ὀτιοῦν,
ἀνῆλθε μὲν οὐ τι ἔμετο χρῆναι τὴν συμμαχίαν, ἀνα-
βολῇ δὲ ὅμως παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἴτησιν·
ἔφη γάρ, ὡς διεισεύασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει
στρατεύματα, ἐν σπουδῇ δὲ ὡς οἷόν τί ἐστιν ἀθροίσας
αὐτίκα ἐκπέμψοι. Ἀκήκοα δὲ περὶ Κονιμουῖδου καὶ
τοιαῦτα, ἐμοὶ δὲ οὐ πιστά· λίαν γὰρ ἀναιδὲς ὑπῆρχε τὸν
παρασπονδῆσαντα περὶ τῶν αὐτῶν δεῖσθαι καὶ πάλιν.
Λέγεται δὲ ὡς καὶ Λογγιβάρδοι τῆνικαῦτα ἐπρεσβεύ-
σαντο παρὰ Ἰουστίνον, καὶ ὅτι Γήκαιδας τῆς ὡς Ῥω-
μαίους ἀγνωμοσύνης πλείστα ὅσα κακηγορήσαντες,
τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν
οὐδὲν, καταπράξαντο δὲ ὅμως πρὸς τοῦ βασιλέως μηδὲ
ἑτέρους τῆς Ῥωμαίων ἀπολαῦσαι ἐπικουρίας.

26. (an. 568.)

Ibidem p. 111 : Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγού-
μενος, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ Σίρμιον ἠδούλετο πολιορκήσαιν,
Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνεῖα καὶ Κομιτᾶν εἶχεν ἐν δε-
σμοῖς. Ἀμφω γὰρ τῷ ἄνδρι τούτῳ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς
ἤδη στείλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτήσαντας αὐτοῦ, ὡς
ἂν ἅττα διαλεχθεῖν (ἅττα ἐγκαλοῖη διαλ. conj. N.) γὰρ
αὐτοῖς. Ὁ δὲ παρὰ τὸν κοινὸν τῶν πρέσβεων θεσμὸν
εἶχεν ἐν δεσμοῖς.

27. (an. 568.)

Ibidem p. 111-114 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς μετὰ τὴν

conficeret ex his quæ evenerant, nihil inesse Conimundo
fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dila-
tione et procrastinatione petitionem ejus ducendam existi-
mavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse
Romanorum exercitus : cum celeritate et studio illos coac-
turus et quam citissime suppetias missurum. Hæc quoque
mihi de Conimundo audita ; sed minime verisimilia viden-
tur. Mihi enim satis impudens videtur is qui, quum fœdera
ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc
temporis Longobardos legatos ad Justinum misisse, sed
quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos
animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni vide-
rentur ; sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab imperatore con-
secuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis juvaretur.

26.

Baianus, quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat,
Vitalianum interpretem et Comitam in vincula conjecit.
Hos autem duos viros Justinus imperator dudum ad illum
miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam
rebus peterent. Is autem contra fas et commune jus gentium
eos in vinculis habuit.

27.

Baianus post murorum oppugnationem misit qui de
pace agerent. Nonnulli ex his qui Sirmii erant, ad sum-

τειχομαχίαν στείλλει τινὰς ἀμὲν τῆς εἰρήνης διαλεχθῆ-
σομένους. Ἐνιοὶ δὲ τῶν ἐν Σιρμίου ἀνὰ τὸ ἡλίβατον
τοῦ βαλάνιου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτύγχανεν ἀναιμένον,
ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύνθημα ἐνιζά-
νοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῃ παραδοκοῦντές τε καὶ θαύμιοι
εἰ που ἐπήλυσιν ἔσται βαρβαρική, ὥς κατενόησαν τοὺς
τῶν Ἀδάρων ἀγγελιαφόρους ἤδη προσιόντας, τῇ μή-
και τῆς ἀτραποῦ ἀποκλανεθέντες καὶ οὕτω κατεγνώ-
κότες τὸ ἀκριβὲς ὑπετόπησαν εἶναι πληθὺν Ἀδάρικην,
ἐδήλωσάν τε αὐτίκα, καὶ τὸ σημεῖον καθέλκον. Ὁ δὲ
Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχεράνας σαρπείτερον ἔσπευσε κα-
ταμαθεῖν τὰληθές. Γινούσ δὲ ὀλίγους εἶναι τοὺς Ἀδάρους
καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι, ἐξέπειψε καὶ αὐ-
τὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ ἔξω τοῦ
τείχους. Ἐτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκου περιώδυνος ἦν, καὶ
ὁ Θεόδωρος ὁ πατὴρ οὐκ εἶα τὸν στρατάρχον ἐν φανερῷ
γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. Εἰκὸς γὰρ μὴδὲ [εἰδέναι] ἔρα-
σκε τοὺς πολεμίους ὥς ἐβλήθη. Εἰ δὲ τοῦτο κατάδηλον
ἔσται αὐτοῖς, τότε ἀνάγκη μὴ ὑποκρύπτειν, ὥς ἂν μὴ
ὑπόνοια γένηται σφισι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν. Οἱ δὲ,
ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρήνης ἦλθον διαλεχθῆσομενοι καὶ
οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν ὥς διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ
αὐτῷ ἰθέλειν ἔρασσον ἐν συνουσίᾳ γενέσθαι. Τότε
ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνοίσοντος εὖ μάλιστα στοχασάμε-
νος, ἔλεξεν ὥς τὸ λοιπὸν οὐ χρεῖων ὑποκρύπτεσθαι τὸν
στρατηγὸν, μᾶλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω εἶναι τῆς πόλεως
καὶ ἐς ὅψιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. Καὶ φαρμάκῳ τινὶ
τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφίησιν αὐτόν. Καὶ ὁ προσελθὼν
ὁ Βῶνος, ἀγγεῖον τε τῶν βαρβάρων γινόμενος, ἐφάνη
σφισι. Τότε οἱ πρέσβεις τοιαῦτα ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ

ἔρασαν. « Ταῦτα ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆνα
ἔμας ὁ τῶν Ἀδάρων ἐκείλευσε ἐσπότης· μή μοι
ψιν τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον ἀρχαίην· ὑμεῖ
πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου ἐδείκατε. Πολλοὶ
πόνους ἠμῶν, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἥμισυ πε-
μενος, μόλις ἐχειρωσάμεν ταύτην τὴν χώραν, καὶ
ἀρελίσθῃ μοι βιαίως αὐτήν. Πρὸς τοῖς καὶ τὸν Ὀ-
δαδὸν τῷ τῶν δορυαλώτων ἀνέκοντά μοι νόμῳ
λαθόντες. Ἀλλὰ γὰρ ὕδρευς ἐς τὰ μάλιστα τ
ὁ καὶ ὑμεῖς κατέχευε μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον
ἡ δὲ, ἀλλὰ καὶ πολλὰκις· τῶν δεινόντων τε οὐδὲν
λήθη διακράζασθαι. Εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν
κημένος τοῖς ὅπλοις ἐχρησάμεν, οὐδαμῶς ὑπ
μαμπτός. Καὶ νῦν οὖν εἰ γε βούλεισθε περὶ σπ
τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσθαι λόγους, ἐτοιμότητά ἐγ
ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνοῖσον καὶ ἰ
ρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι. » Πρὸς ταῦτα
κρίνατο ὁ Βῶνος. « Πρότερον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἔρξ
πολέμου· οὐδὲ γὰρ καὶ ὑμῶν ἠλάσκαμεν. Ἐς το
τίον μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλσας, ὁ
δὲ, ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποιήσατο χρήμα
ἐπιδοῦναι· τοιγαροῦν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σὶ
σέσιν. Ἐπεὶ δὲ κατενόησεν αὐθαδιαζόμενον καὶ
αὐτὴν δὴ που τὴν βαρβαρικήν ἀλαζονείαν ἐξογκού
ρήματά τε ὑπερήφανα σημαίνοντα καὶ τῆς σῆς
μεως καθυπέρτερα, τῆνικαῦτα καὶ αὐτὸς ἄτε ἀγ
ἐπετέλεισε τὰ οἰκεία. Καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχον, ἡμ
ἔστιν ὥς βασιλεὺς στείλαι οὐδὲ ἂν σὺ βουλευθείης πρ
τοὺς βεβαιώσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. Μὴδὲ γ
ἡμῖν εἶναι νόμιζε καὶ γοῦν φθέγγεσθαι τι, μή τι γ

mon fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum,
ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex
specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem face-
rent, adverterunt Avarum nuntios, qui jam se in viam de-
derant. Hos quum, ob longinquitatem itineris, errantes certo
dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium
exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntia-
verunt. At Bonus, quum illi in dubio haereret animus, re-
diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo nu-
mero, et pacis conditiones esse laturos. Itaque et ipse mi-
sit qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decum-
bebat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum
licebat hostibus obviam ire. Neque enim hostes eum vulne-
ratum esse scire suspicabatur. Quodsi vero id rescissent,
tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem
injiceret, ducem e visis excessisse. Sed hostes ubi viderunt
alios, qui de pace disceptarent, venire, suspicati sunt du-
cem perisse. Itaque colloquium coram eo fieri velle dixe-
runt. Tunc Theodorus, qui quid utile foret, praecipue
spectabat, dixit non jam tempus postulare, ut dux domi
in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem
prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque
vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum
barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone huiusmodi
verbis sunt usi: « Avarum dominus, o Romani, apud vos
haec proponere jussit. Ne illi succensueritis, si contra vos

bellum suscepit. Etenim priores bello causam de
Multis exhaustis laboribus et non minoribus itineri-
ficationibus toleratis vix istam, inquit, regionem cep-
quum mihi illam viceripuiatis. Praeterea Uadebadum, qui
captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum rei
Multas quoque alias acerbas contumelias in me effu-
perator vester, neque id semel atque iterum, sed se-
neque quicquam eorum, quae justa erant et aequital-
sentanea, voluit. Itaque si tot tantisque injuriis et d-
a vobis affectus et lacessitus, armis sum usus, in nulli
reprehendendus. Quodsi vultis nunc etiam de fedi-
pace nobiscum verba facere, prompto animo hi faci-
Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, praecipere,
cem bello praepone. » Ad quae Bonus respondit: « I-
quidem nos minime bellum occepimus, aut in vos g-
sumus: o contrario tu prior in Romanos irruisti.
etiam Imperator dona tibi mittere animum induxit,
legatis ad te missis mandavit. Sed quum te aulaciori-
ctum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana-
elatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiora,
tuas vires excedentia, denuntiaret: nimirum prod-
cautos rebus suis prospexit. Et ut nunc sunt res, no-
est ad imperatorem legatos, quos tibi videbitur, in-
qui de pace conveniant. Nec enim exaltimes velim, in-
potestate esse quicquam aliter, quam imperator pe-
perit, dicere aut facere. » Haec ubi Bonus dixit, reci-

ἱεραὶς [?] καθὰ βασιλεῖ τῷ ἡμετέρῳ δοκεῖ διαπραξασθαι. » Ταῦτα Βάνου εἰρηκότος, εὖ ἔχειν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ ῥήματα. Ἐσήμανε δὲ αὐτῷ. » Ἐπειδὴ τὰ ἐς ἑμαιοχμίαν ἐπόμενά μοι ἔθνη αἰσχύνομαι, αἰδώς τί με ἔχει, εἰ γὰρ πάντῃ ἀπρακτος ἐνθένδε ἀναχωρήσω, μηδὲν τι ὀνήσας ἑμαυτόν· ὥς ἂν μὴ οὖν ὀδῶ μάτην πεποιημέναι καὶ ἀκερδῇ τὴν ἐπιχείρησιν, βραχία μοι τινα πέμψατε δῶρα. Καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυθίᾳ περαιοθεὶς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐκομισάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων ἐστὶ κἀνταῦθεν ἥκιστα ὠφεληθέντα με ἀπελεύσεσθαι. » Βάνου δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὅσοι γὰρ ἀμφ' αὐτόν (ἦν δὲ ὁ τῆς πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτεινόμενον· οὐδὲ γὰρ πλείστα ἐδούλετο κομίσασθαι, ἀλλ' ἄχρι δίσκου ἐνὸς ἀργυροποιήτου καὶ ὀλίγου χρυσοῦ, ἔτι γὰρ μὴν καὶ ἀμπελονίου Σκυθίου (σηρικῶς conj. Bekk.)· πλὴν ἰδεόσαντες οἱ περὶ Βάνον ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμῃ τοῦ αὐτοκράτορος ἅπαντα διαπραξασθαι. Ἀντιστήμαναν τοιγαροῦν αὐτῇ, ὥς « νῦν ἔχομεν βασιλεία φοβερόν τε καὶ ἐμβριθέστατον, καὶ οὐκ ἀνεξόμιθα οὐδὲ ὅσα οἴοντες ἐστὶ διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτέλλεσθαι αὐθαίρτως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον στρατιωτικὴν ἐπιστρίδα, ἣν γὰρ δὴ ποὺ καὶ περιβεβλήμεθα, ἔτι τε τὰ ὄπλα. Δωροφορήσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀβάρων ἡγουμένῳ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἔχομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὦ Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκέ τις. Ἀξιότιμον δὲ, καθὰ ἔφη, ὥς οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τῶν ἐφοδίων ἡμῖν ἐν ἑτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὥς πορρωτάτῳ ἡμῶν. Εἰ οὖν ὁ καθ' ἡμῶν αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι

δύοις, οὐκ ἀνήσομεν δὴ ποὺ καὶ ἡμεῖς γεγεθότες τε καὶ τῷ βασιλεῖ ἐπόμενοι ταῦτα διαπραξασθαι, καθόσον οἴοιτε ἔσμεν, ὥσπερ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ ὁμοδούλοι. » Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας ὁ Βαϊανὸς σὺν ὄρχῳ ἤπειλησεν, ἢ μὴν στρατεύμα ἐκπέμψειν τὴν Ῥωμαίων ἐπιδραμούμενον. Καὶ δὴ τοῦ στρατηγῷ κατὰδῆλον αὐτῷ πεποιηκότος, ὥς ἔξέσται μὲν οἱ ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὥς οὐ πάντως ἐπ' ἀγαθῷ τῶν σταλλομένων ἐστὶ ἡ ἐπιδρομή, αὐτὸς ἔφη ὅτι « Ἰοιούτους ἐπαφῆσω τῇ Ῥωμαϊκῇ, ὥς, εἰ καὶ συμβαίῃ γέ σφισι θανάτῳ ἀλῶναι, ἀλλ' ἐμοὶ γὰρ μὴ γενέσθαι συναίσθησιν. » Καὶ δὴ παρεκλεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοντριγούρων λεγομένων Οὐννων διαβῆναι τὸν Σάον ποταμὸν καὶ δεῦρ' εἰς τὰ ἐπὶ Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ξὺν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθύνῃ διαλθὼν τὸν Ἰστρον εἰς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὄρεα.

28. (ap. 568.)

Exc. De leg. Rom. p. 154—156 : Ὅτι ὁ Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγεμὸν ἐν βουλῇ ἐποίησατο πρὸς αὐτῶν καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγαγεῖν. Τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐκῆται χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὥς ἂν μὴ λεηλασίᾳ χρήσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκχειρίας καιρὸν. Ὁ δὲ Ἰοβουλῆδας, καὶ εἰληφὼς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυρίδος ὑπάρχου νομίσματα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ. Ταύτῃ τοι καὶ ἔστειλε τὸν Ταργίτιον ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ξὺν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἱρμηνέα, τῷ βασιλεῖ λέγοντας ὥστε τὸ Σίρμιόν οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνήθη χρήματα, ἃ Κουτρίγουροι καὶ Οὐτίγουροι πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐκομίζοντο βασιλέως,

dem cum et iusta dixisse Balanus censuit; sed haec subiecit: « Sane ego propter gentes, quae me ad bellum secutae sunt, verecundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operis pretii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad me mittite. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam mecum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me juvet, percepero, hinc excedere licet. » Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, inter quos erat supremus urbis sacerdos, visum est, Balanum iusta et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera Balanus sibi dari petebat, solum nam pateram ex argento factam, nec multum auri, praeter haec togulam Scythicam. Verum Bonus et qui ei adstabant aliquid proprio consilio inconsulto imperatore facere timebant. Itaque Baiano contra respondit: « Habemus nunc imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea quidem, quae fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi iudicio facere sustinebimus. Praeterea quum in castris degamus, pecunias in numero minime habemus, neque quicquam nobiscum ferimus nisi castrensem suppellectilem, et ea quibus induimur, atque arma. Denique Avarum duci ex iis, quibus modice instructi huc venimus, dona offerre vide, o Chagane, ne injuria et ignominia aliqua sit: nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim vaticorum nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remo-

tis posita. Quodsi vos imperator noster muneribus demereri voluerit, non cunctabimur, tibi et nobis gratulantes, et imperatoris iussa facere, et omne, quoad ejus fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tanquam amici et ejus, qui una nobiscum uni domino paret, utilitatibus inservientes. » Ob haec indignatus Baianus jurans minatus est, se immisurum exercitum in Romanorum ditionis regiones, qui populationes faceret. Ad quae quum dux palam praedicaret, illi quidem licere omnia, quae posset, aggredi et tentare, sed persuasum habere, fore ut istas excursionses his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad ejus sensum esset perverturnum. Itaque jussit dena millia Hunnorum, qui Cotriguri (*Cutriguri* fr. 28. *Cotriguri* Agath.) dicebantur, trajicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmisso Istro, in finibus Gepidarum substitit.

28.

Baianum, Avarum ducem, voluntas coegit legatos ad Romanos mittere, qui de foederibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi aurum dari petiit, ut a praedis agendis per inducias abstineret. Iobulidas, acceptis a praefecto Illyrici nummis non minus octingentis, ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui una cum Vitaliano interprete imperatori denuntiarent, ut Sirmium et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Justiniano accipere

εἶα δὴ αὐτοῦ ἄμφοι τὸν φύλον τούτω καθελόντες· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. Ἐφασκε γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνέχειν, ὅτε δὴ καὶ αὐτοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. Ἀρικομένων δὲ οὖν τῶν πρίσβεων κατὰ δὴ τὴν βασιλίδαν πόλιν, παρελθόντων τε ὡς τὸν αὐτοκράτορα, εἶπε ὁ Ταργίτης· «ὦ βασιλεῦ, πάρειμι σταλαῖς ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδός· πατὴρ γὰρ αὐτὸς ἀληθῶς Βαϊανὸς τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότης. Πέποιθα δὲ οὖν, ὡς ἐπιδείξασθαι προθυμηθείης τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῷ·διδόναι τὰ τοῦ παιδός. Οὕτω τοίνυν ἐχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γερῶν; οὐ γὰρ ἐς ἀλλότριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθήσεις σχεδόν· οὐδὲ μεταθήσεται τῶν παρεχομένων ἢ κυριότες, ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἴγε παράσχῃς αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἔχω, τὴν τε πόλιν τὸ Σίρμιον καὶ τὰ χρήματα κατ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτρίγουροις καὶ Οὐτίγουροις ἐδίδου (οἱ), Βαϊανὸς τήμερον δεσπόζοντος τούτων γε δῆκου τῶν ἡνῶν· ἔτι καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντιπαῖ τις, ὡς οὐχὶ περὶ Βαϊανῶν ἀνδράποδα Βαϊανῶν. Ταῦτα ὁ Ταργίτης ἔλεγε. Ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς· «Οὐ πρίσβευσόμενος ἦκαίς, ὡς ἴσκειν, ὦ Ταργίτα· μᾶλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τιμητριώσασθαι βουλόμενος τῶν Ἀβάρων τοὺς τρόπους. Εἰ γὰρ, ὡς φασί, δοίημεν ὑμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρώην Οὐννοῖς, οἰκτῶ μᾶλλον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἶμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς ἐδίδου, γελοῖόν γε ἂν εἴη, καὶ οἷς τὸ φιλόφθονον ἀπο-

νέμειν δεῖ, καὶ οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ ὅποτε οἱ δειλοὶ Κουτρίγουροι τε καὶ Οὐτίγου διαδεδαιούσθῃ πρὸς ἡμῶν κομίζεσθαι χρήματα μὴν φυγόντες ἡμᾶς, τοῦτο δὲ πεπτωκότες ἐτυγγάνουσιν ἄρῃν ἡφανισμένοι. Τί οὖν παρὰ ὑμῖν τὰ τῶν ἡσσωμένων; ἀλλ' οὐ τῇ φύσει ξυνοπραγμάτων καὶ κρατεῖν ἄμα, καὶ ὑπὲρ τῶν κινέων ἐτίροις χρήματα καταθεῖναι. Οὐ γὰρ αἰεὶ φανείημεν ἀπᾶς τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν ἔστι· ἀλλὰ γὰρ καὶ εἰς συνήθειαν Πλαῖν τὴν ἀφ' οἷσθε δεῖν; τί οὖν ποιοῦμεν τὸν Οὐσδίβαδον ἀποδοῖμεν; οὐχ' οὕτω περὶκαμιν ἡλίθιοι, ὁ ἡμέτερα καταπροέσθῃ, καὶ ταῦτα βαρβάρους μακρομένους τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ. Ὁ γὰρ πρὸ τοῦ βασιλείου ἀναδεδεγμένος κράτος Γήπαιδας εἰδὼντας εἰσέποιήσατο, καὶ χώραν αὐτοῖς ἀπένει περὶ τὸ Σίρμιον, εἴτα καὶ πολέμου κινηθέντος ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκός, ξυνοπιλαδόμεν κινδύνου τοῖς οἰκείοις. Καὶ ἂν ἐκράτουν οἱ Γήπαι· Ῥωμαίων χειρὶ, εἴγε μὴ ἀνδραποδώδεις ὥσθῃ τῇ τῆς γνώμης ὁλοκρῶ τοὺς εὐεργέτας ἐλύπησάν ὡν ἐπιδουλεύσαντας ἡμῖν ἀσύγνωστα οὐ Ῥῶδοις μεταθεῖν τοὺς ἀγνωμονήσαντας, οἷς ἐν ἀντιτιθέναι τὰς τιμωρίας ἰσορρόπους τοῖς πλημασι, μᾶλλον μὲν οὖν περιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἐτέρων παντελὲς διαφθάρῃσιντο. Εἰ τοίνυν ἄλλως οἱ ταῦτα, ἐπείπερ ἡμεῖς ἐπιγχαλεῖν ἄξιον καθίσταται τοὺς ἡμῖν ἀνέχοντας ἔχοντες Γήπαιδας, ἀντίσθῃ καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλημάτων. Ὑμεῖς μὲν γ

soliti erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea Usdibadum etiam Gepidam. Dicebat enim, omnes Gepidas in suum jus dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati ubi in regiam urbem ad imperatorem venerunt, Targites sic eum est affatus: «O Imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim vere pater es Baiani, ejus qui apud nos dominatur. Confido igitur, te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes ea quae illi sunt. Quum igitur nos hoc animo simus, et fortasse tu aeque ac nos, nonne tu illi sua promissa praebebis? Quod si feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque earum rerum mutabitur dominium. Etenim rursus ad te redibit per filium, si ea intulseris, quae a te petillum venio. Scilicet Sirmium et pecunias, quotannis quas dabat imperator Justinianus Utiguris et Cotriguris, quum Baianus hodie dominium sit adeptus harum omnium gentium; deinde Usdibadum et ejus comites sibi tradi possit. Nec enim Usdibadum quisquam negarit factum esse Baiani mancipium.» Ille Targites; cui imperator: «Tu quidem, ut videtur, minime, ut legationem faceres, venisti; sed magis, ut mores Avorum, antea nobis penitus ignotos, cognitos perspicuosque efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nuper Justinianus, commiseratione potius quam terrore adductus, quia ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ridicula res sane erit, si etiam liberalitatem et humanitatem in eos exercere oporteat, contra quos in acie stare, nemo est qui nos non viderit,

quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affir nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo nostro exercitu sunt ad internecionem usque del igitur vobis largiemur bona eorum, quos vicimus? H abhorret a communi sensu, simul et vincere, et quos viceris, bona aliis tribuere. Nonne satis est, vbi sumus prudentia destituti? An censetis impro nobis etiam ad consuetudinem trahendam esse? Qui de Usdibado faciemus? vobisne eum reddemus? non adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus, in barbaros et eos, qui nostrae rei publicae gravis intulerunt. Qui enim imperatoriam majestatem administravit, Gepidas vagantes excepit, et illis circa Sirmium, quam incolerent, distribuit. Deinde inter ipsos et Longobardos bello, sociis nostris, ut p opem intulimus, et Romanorum auxilio Gepidas v nisi servilem animum prodidissent. Nam mala me nefactoribus suis infesti fuerunt, et pro beneficii collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis runt; Romanis tamen minime visum est homines i persequi, qui nunquam dignas poenas pro peccat possunt; sed potius pati, ut ab aliis funditus everte Quum igitur non aliter se res habeant, si nobis jure d conqueri licet, quod eos, qui nostri optimo jure si possideatis, nunc a vobis eadem in nos retorquenti enim Usdibadum, nos Gepidas, qui reliqui sunt, repetimus. Etenim nos Romani ab initio et ab op

Οὐσδίβαδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς Γήπαιδας ὅμῃς τοὺς λοιποὺς εἰσπράττοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ ἀνωθέν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σὺνφρονίζουσιν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον, οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. Ἀλλὰ τὸ Σίρμιον ἐγχειρίσωμεν βαρβάρους; οὐκ ἀρκέσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι μέχρις ὅπλα κινεῖν οὐ βούλονται Ῥωμαῖοι. Ἀλλ' ἔραϊς, ὦ Ταργίτα, ὅτι διαβήσεται Ἰστρον ὁ Χαγάνος, ἵτι γε μὴν καὶ τὸν Ἑβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοὶ παραστήσεται πόλεις. Ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαῖαι καὶ δυνάμεις, καὶ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκευαγωγήσουσι τὰ Ἀβάρων. Καὶ οὐ παυσόμεθα καταβάλλοντες τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐκφυδρίσῃ τὸ βάρβαρον. Αὐσιτελήσει δὲ Ῥωμαίοις ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀβάρων γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπηλύδων καθιστάναι φίλους τῆς ὥς αὐτοὺς δυσμενεῖας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑπούλου καθεστῶσης. Κραῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ ταῖς ψυχαῖς φέρειν τὰ τραύματα. Πρὸς ταῦτα, ὦ Ταργίτα, καὶ τόξα καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις ὁπλιτῶν ἴστωσαν ἐν παρσχευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον. » Τοσαῦτα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορίᾳ τε χρησάμενος πολλῇ, τῶν Ἀβάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνῳ τῇ στρατηγῷ ἐν γράμμασι πλείστα ἐπιμεμψάμενος, ὅτι γε ὅλως ὥς αὐτὸν τοιαύδε προῖσχομένους ἵσταιλεν ἐς Βυζάντιον· πρὸς γε καὶ σημήνας ἔργου ἔχειν καὶ πάντα τὰ πολεμιστήρια ὄργανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενον, ὥς ξυγκροτηθήσεται ὁ πρὸς Ἀβάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. Καὶ δὴ ὁ Βῶνος, ἐπεὶ τὸ βασιλεῖον ἀνελίξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο.

minum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus, non ipsi imprudentes habebamur. Nosne Sirmium barbaris trademus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Romanis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum Istrum trajecturum et Hebrum quoque, et Thraciae urbes primo impetu occupaturum. At praevenerunt et occurrent Romanorum copiae, et eum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Avarum sunt. Neque grassari et praeda regere cessabimus, dum barbari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax. Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gravius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam subdola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam animo, gerere. Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae copiae armorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate potior. » Haec quum imperator allo spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per literas magnopere increpavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad haec illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avaros erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas praepararet. Et Bonus, lectis imperatoris literis, omnia, quae ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

29.

Venit denno Targitius, ut legatione fungeretur apud

29. (an. 568 s. 569.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : "Οτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρεσβεύσασθαι ὡς βασιλεῖα, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἔχουσε πρὸς αὐτοῦ ἄπερ καὶ ἄλλοτε. Τὴν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ὅτι οἰκίον ὃν αὐτῷ κτῆμα ἔχοντε τὰ τῶν Γηπαίδων ἐπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἵτι τε καὶ χρήματα, ἄπερ Ἰουστίνος (I. Ἰουστινιανός) τοῖς Οὐννοῖς ἐφ' ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ ἐδίδου· καὶ, ὅλα μὴδὲν εὐληφόντων αὐτῶν ἐκ τῶν παροχομένων ἐτῶν, ἅπαντα ὁμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξίου, οὕτω τε λοιπὸν τὰς ἐνιαυσιαίας συντάξεις ἐρρωμένας κατατιθέναι Ῥωμαίοις. Πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσδίβαδον ἐξήτει ὅλα προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήκτων αὐτῷ θεσμῷ. Καὶ ἔτερα δὲ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος ὑπερηφανίως ἀνάπλεα, ὧν οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλαύριζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρῆτο τοῖς ῥήμασιν. Ἐπὶ τούτοις οὖν διάφοροι πρεσβεῖαι φοιτήσασαι, ὥς διηνύσθη πλέον οὐδὲν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκείσε Τιβέριον αὐτοκράτορα στρατηγόν, περὶ τοῦ παντός διαλεχθόμενον καὶ βασιλεύσοντα τὰ ἑκαστα.

30.

Exc. De sent. p. 357. 358 : "Οτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλασιάζεσθαι πέφυκε τὸ ἔχθος. "Οτι τὸ εὐτυχεῖν οὐκ οὐκ ἐχρῆν ὑπόθεσις γίνεται τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότι χρομένοις τῇ τύχῃ.

imperatorem. Eadem vero dixit imperatori, et audivit ab imperatore, quae et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversae; tum etiam pecunias, quas Justinus (Justinianus) Hunnis quotannis pendebat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolveri volebat, et ita in posterum annua cum Romanis foedera se rata habiturum dixit. Usdibadum quoque poscebat, tanquam qui suis captivitatis jure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbiae plena, quorum omnium imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis imperatoriam majestatem decentibus usus. Denique quum per diversas et multas legationes super his commoentes nihil quicquam effectum esset, Targitium dimisit imperator, et illi dixit, se illuc missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium, qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

30.

Sicubi res prospere eveniunt, tunc malevolorum odium duplicari solet.

Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi congruos spiritus mente agitent, qui non satis firmo animo fortunam suam ferunt.

ἽΟτι φιλοτάραχον χρήμα ὁ δῆμος, καὶ φύσει αὐτῷ ἡ προπέτεια.

ἽΟτι χαλεπὸν ἀμελοῦμενον τὸ χρήμα (ἀμελούμενος παραχρήμα conj. Bekk.) καὶ δυσκαταγώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος.

ἽΟτι ἀνδρείας ἐπιδείξις προερχομένη κατὰ τῶν φύσει δυσμανῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν ὁμοδιαίτων ἐνδοξότερον τίθηται τὸν ἐπιδεικνύμενον.

ἽΟτι οἱ Ἰότθαι πανταλῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἡττήθησαν. Καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιαῦτα ἀγαμαι οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορφοῦσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὖροις τε σχεδὸν ἅπασαν (ἂν πᾶσαν Bekk.) ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπλεον, γένη τε μέγιστα καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθήσαντα πανταλῶς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιαῦτα ἡ περιφορὰ νεοχμοῦσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπιδείξαιτο, καὶ μὴν ἐπιδείξεται αὐθις, καὶ ἐπιδεικνυμένη οὐ καύσεται, ἔστ' ἂν ἀνθρωποὶ τε ᾧσι καὶ μάχαι.

ἽΟτι μέχρι τοσούτου δέον ποιεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν πόνων ὠφελίας ἐν ἀπολύσει καθιστάναί δύναιτό τις· ὁ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλείον ἔσχι τῶν ἄλλων, ἦττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

ἽΟτι ὁ ξὺν τῇ δυνάμει τῶν πῖλας νικήσας οὐδὲν ἦττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοῦς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

ἽΟτι κινδύνων ἑλπίς ἀνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἑλπίζοντα τῷ προσηφαλισθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῆσει τὰ πράγματα. Πολλάκις γὰρ καὶ τό γ' ἀληθὲς ἐν ὑπονοίᾳ γινόμενον ἀσφαλές.

ἽΟτι καὶ αὐθις ὁ τῶν Ἀδάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐγρήσατο ἀπαιλαῖς. Καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλο-

ρήμων ἐστί· ὑπάρχων οἷόσπερ οὐκ ἐγένετο ἐκδεῖναι τοὺς Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὄρω αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπερλαύριζον κριερόνουν τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κομστίραις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

ἽΟτι μεμίσσηται τυραννίς, καὶ ἀντίπαλος αἰὶ Bekk.] ὁ τυραννούμενος.

31.

Suidas : Ἐπιδουπῆσαι, ἐπικτυπῆσαι... νανδρος· οἱ δὲ Ἀδάραι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου ἡδούλοντο ἔχον ἐγείρει ξυμμιγῆ τε καὶ ἀγριον, (οὖν) ξὺν τῇ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάκῳς ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθείη, ταπλῆξαι τε καὶ δεδιῆσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτι προέγω ὁ Βῶνος, προεξηγήσατο τοῖς στρατοῦσιν αὐτοῦς τῷ ἀθρόῳ μὴ κατακλαγῆναι, ἀλλὰ νατυποῦντας δὲ περὶ ἐμμελλεν ἰσσεῖσθαι ἐθελῆσθαι τῇ δ καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον καὶ αἰσθόιντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπα καὶ αὐτοῦς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐκαλαλάζειν τὸ ἐν καὶ παινίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχόοις ἀγγείοις ἐοῦσιν ἐπικτυπῆν. · Partem horum repetit v. ἔσθαι.

Suidas : Ἀνάρροπον. Μένανδρος· Κατιόντι Ἀδάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμη ἐκ παραχρήμα ἐπιθέσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τοῦτο ἀνάγκη τίθεσθαι τὴν τῶν Ἀδάρων κατάβασιν.

32. (an. 570. Justinian. an. 6.)

Exc. De leg. gent. p. 114 : ἽΟτι ἄλλα τε αἵτις ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν· τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπτέρωσαν Ἰουστινιανὸν δ κινῆσαι

Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

Ea demum fortitudo facit hominem inclytum, quæ adversus naturales hostes, non quæ contra cives exercitur.

Gothi a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id miror : nam æque, ut tempus, res humanæ mutabiles sunt. Cunctam vero propemodum historiam gravium huiusmodi casuum plenam invenies, et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas, modo ad nihilum redactas. Hæc et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas tum ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

Eatenus laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest : nisi enim ita vivit, is etiam ceteros superaverit, ubertate tamen verorum bonorum inferior est.

Qui timoribus viribus adjutus vicit, is occasionem præbuit victis, ac si essent victores, glorandi, quasi ipsi contra vires duplo sua majores pugnaverint.

Periculorum expectatio extra periculum expectantem collocat ; propterea quod suspitione malorum rebus sua caret : sæpe enim id etiam, quod reapse impendet, si suspitione præoccupetur, tuto cavemus.

Avarum dux prædictas denuo minas intentavit : neque tamen jactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit.

Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbari temnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam jactibus responsis non temperabant.

Tyrannis invisa est, semperque inimicus, qui tydem patitur.

31.

Avares sub initium prælii dissonum et horridum morem tollere, et cum fremitu bellico tympana quæ pulsare statuerant, ut inopino illo vehementique Romanos percellerent ac terrarent. At Bonus id ignitum inilitibus jam prædixerat, ne re subitanea carentur ; sed opinione præcipientes id quod futurum assuescerent ei quod nondum acciderat : et ubi strum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis carent, et præana canerent, et situlis lignis inter soatrem ederent.

Quum Avares manipulatim descenderent, visum est illis eos aggredi, atque ita retrogradam efficerent incursionem.

32.

Multæ quidem aliæ belli causæ inter Romanos et existerunt, maxime vero Turcorum gens impulit in forem, ut contra Persas arma moveret. Etenim Turci iam invaserant et depopulati erant. Itaque Justinum

κινῆσαν conj. Nieb.) κατὰ Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τούρκοι ἐγένοντο. Οἷδε γὰρ ἐσβάλλοντες ἐς τὴν Ἀθηδικὴν τῆς τε γῆς ἔτιμον, ἔστειλαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστίνον πρεσβεῖαν ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι γε αὐτὸν Πέρσαις, κοινῇ τε καθελεῖν ἔξαιτοῦντες ἀμφοτέρων τοὺς δυσμενεῖς, καὶ [τὰ] τῶν Τούρκων μᾶλλον ἀσπάζεσθαι· οὕτω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τούρκων ἐπιθειμένων ἐν μέσῳ τὰ Περσῶν διαφθαρῇ. Ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐπηρμένος Ἰουστίνος βραδίᾳ ᾤετο τὴν Περσῶν καταστρέφεσθαι δύναμιν καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυνηλάσειν. Καὶ οὖν, ὡς οἰόντε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔκειν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τούρκους φιλίαν ἅπαντα παρεσκευάζετο.

33. (an. 570.)

Ibidem p. 114. 115 : Ὅτι αὖθις οἱ Ἀβαροι πρεσβεῖαν ἔστειλαν ὡς Ῥωμαίους, καὶ περὶ Ἰὺν πολλάκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύοντο. Ὡς δὲ οὐδὲν ἐπήκουον οἱ Ῥωμαῖοι (οὐ γὰρ Ἰουστίνον τὸν αὐτοκράτορα ἔχρεια), τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψίχ ἐς πρεσβεῖαν ἐληλυθότος, ξυνήρσαν Τιβερίῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψίχ παρασχεῖσθαι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικήσονται μέλλοιεν οἱ Ἀβαροι, εἰ γε τῶν παρὰ σφίσι ἀρχόντων λήφονταί τοὺς παῖδας δμηρεύοντας. Καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβερίος ἐσήμνη βασιλεῖ. Ἀλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἰδόκει τοῖς πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελεῖς· οὐκ ἄλλως δὲ εἰρηνεύσειν ἔφασκεν, εἰ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀδάρων ἡγουμένου λάβοι τῶν παίδων τινὰς ἐς δμῆρους. Τιβερίῳ δὲ οὐ ταῦτα ἰδόκει· ἐγνωμάτευε γὰρ, ὡς, εἰ γε τῶν παρὰ Σκύθαις ἀρχόντων λήφονταί τοὺς παῖδας, οἳ αἰκὸς, βουλευομένου τοῦ Χαγάνου τὰ ξυνταθειμένα παρώσασθαι, οὐ συγχωρήσειν τῶν δμηρευόντων τοὺς πατέρας. Τιβερίος μὲν

legatione, ut bellum Persis secum inferret, quo communibus hostibus exitio essent, sollicitabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingruentibus, Persas, qui in medio constituti essent, facile opprimi posse. Harum rerum fiducia elatus Justinus, facile fore existimabat, ut Persarum potentiam everteret et ad interitum adduceret. Itaque quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam fidem et tutam conservaret.

33.

Avares legationem de iisdem rebus, de quibus saepius antea, ad Romanos miserunt, cui legationi quum Romani minime aures praeberent (nondum enim Justinus placuerat), tandem Apsich legationem obeunte, Tiberius et Apsich in ea sententia constiterunt, ut Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides filios eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quae Tiberius imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Romanorum conducere imperator censuit, neque aliter se pacem facturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides acciperet. Tiberio vero non ista probabantur. Sic enim iudicabat, si aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides haberet, fore ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres eorum, qui apud Romanos obsides essent, id non permetterent. Tiberii igitur haec erat sententia. Sed imperatori pacem omnino minime

τοιῆσδε ἐπῆρχε γνώμης, βασιλεῖ δὲ οὐχ οὕτως ἰδόκει· ἀλλὰ γὰρ δὴ πού καὶ ἐνεμίσειε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχαις τὸν πόλεμον ἀναβαλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευούσαις, ὡς δέοι τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δὴ πού Ῥωμαῖοι οὐχὶ ἐς τὸ ἀδροδίατον ὁ βίος..., ἄλλοις δὲ ὡς φιλοπόλεμοι τέ εἰσι καὶ φερέπονι. Ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἑριδος ἐνίκα καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβερίος ἐσήμνη Βώνῳ ἐν γράμμασι φυλάξασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

34. (an. 570.)

Ibidem p. 115 : Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀδάρων, ἡττηθέντος Τιβερίου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ξυνθήκας συνήρσαν πρεσβεύεσθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα. Καὶ δὴ Τιβερίος ξυναπέστειλε τῇ πρεσβεῖᾳ Δαμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμνη τε τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται τὸ Ἀβαρικόν. Καὶ ἐσπεύσαντο τελέως Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀβαροι.

35.

Ibidem p. 115 : Ὅτι τῶν Ἀδάρων σπεισμένων καὶ ἐς τὰ οἰκίᾳ ἀπερχομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγγχωρίως ὀνομαζόμενοι ἐνεδρεύσαντες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἀργυρον καὶ ἑτέραν ἀποσκευήν. Τούτων ἕνεκα πρεσβεῖαν ἔστειλαν αὖθις ὡς Τιβερίον, τῶν κεκλοφῶτων πέρι ἐπιμεινόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ἀναχομίσασθαι βουλόμενοι. Καὶ δὴ ἀνερευνηθέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργαζόμενοι ἐν φανερῷ τε γινόμενοι, μοῖραν τινα ἀπικατέστησε τοῖς Ἀδάροις.

35 a.

Exc. De sent. p. 359—361 : Ὅτι τῇ κατηγορίᾳ

faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, literis quoque eos admonuit, oportere ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non in molliem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et belli cupidos esse. Ubi vero discordia praevaluit et bellum iam instabat, Tiberius literis Bonum admonuit, ut diligentem fluvii custodiam faceret.

34.

Tiberio victo, et victoria politis Avaribus, conventum est legationem per inducias ad imperatorem mitti. Ad quam Tiberius Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quae contigerant et quae Avares vellent, certiores faceret. Tandem foedus inter Romanos et Avaros est factum.

35.

Foedere inito, quum Avaros ad sua redirent, Scamares patrio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argentum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem ad Tiberium miserunt, quae de rebus ablatiis quereretur et rapta repeteret. Et deprehensis qui latrocinium fecerant, et in apertum adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

35 a.

Maledicentia, quae aliorum miseriis gaudere solet, impigre grassatur et perscrutatur. Sic etiam in hunc officium

ένεστιν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχειρημάτων οὐση ἀόκως περι-
νοστεῖν τε καὶ ὑπερύνεσθαι (ὑπερυνᾶσθαι?). Τὸ ἐαυ-
τῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου [ἐφότα c. B.] ψιθυρίζουσα
κατὰ τούτου. Ἐπεὶ δὲ ἐνεφύλασε τοῖς ὡσὶ, τὸ ἀσταθμῆ-
τόν τε καὶ ἀλλόκοτον τούτου ἐκτραγωδοῦσα, οἱ . . . . .
ὑπήκουον [οἱ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰβηρίαν
ὑπήκοοι conj. Nieb.] ἤχθοντο, καὶ περιέφερον ἐν στό-
ματι τὸν ἡγεμόνα ἅτε ἀνοσιουργόν.

Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου
τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τριγυδῖαν θέμενος καὶ
τὸν ἄνδρα ἰσοῦ ἀγασθεῖς. « Ἐν νῶ ἰθαλόμην, ὡς καὶ
ἀξίον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῇ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἰσημέτρῳ
ἐπίγραμμα λίσαι. Καὶ δὴ λήλεκται μοι ἐπίγραμμα
ῶδε (*).

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσι ἐγὼ μάχος Ἰσαοζίτης
εἰς αἰσὴν ἀπάτην Ὀκίδας ἐκπεμάσας.
Εὗτε δὲ πυρὸς ἰδρατὴν ἐμὴν πόλιν, ἤλθον ἀρῆσαι,
ἤλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανσθενέος θεραπείαν.
Κεῖνο δ' ἰσθίσθη δύναμις φλογός, ἀλλὰ καὶ ἱμης
νικηθεῖς νίκην ἤνυσα θειοτέρην. »

Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παρτινούντων αὐτὸν ἰσταυ-
ρωμένον ὄντα ἐς τὰ πατρία μεταθεῖναι νόμιμα καὶ
σώζεσθαι, ἐρη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἔγνω
σωτηρίας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὅτι ἔγνω ὀψέ. Ταῦτα εἰσα γλι-
χόμενος κατὰ τὸ ἀπαραίτητόν τε καὶ καρτερόν τῶν
οὐρανίων ἐκ . . . διὰ παλαιῶν στεφάνων τὰ ἀκήρεια
ἀνακαῖσθαι νικητήρια, καὶ ἡξίου τὸ βραχὺ καὶ ἀνό-
νητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥη . . . δια . . . ας
αἰί.

Ὅτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων ὁρμὴ πλέον
πέφυκε τὸ ἀναγκαιτίζον τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως
τε καὶ ἦν αὐθις * ὥσιν οἱ ἐς προῦπτον κίνδυνον ἐθέλοντες
ἀφίενται.

(*) = Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr. tom. I,
p. 27, ubi hominis nomen scribitur Ἰσδοζήτης. = ΝΙΕΒΥΡΙΟΣ.

suum exsequens circumibat insusurrans criminationes.
Postquam vero aures hominum insedit, inconstantiam et
iniquitatem ejus supra modum incusans, (qui Persarmeni-
am et Iberiam incolebant,) oderant ac veluti scele-
stum differebant sermonibus ducem Surenam.

Ait historicus Menander de Isaozita apud Persas in crucem
acto, tragodiæ in modum hominis satum lugens et admi-
rans: « Eidem destinaveram epigramma, prout famulo Dei,
quamquam barbaro, dignum erat, inscribere. Est autem
epigramma hoc:

Erani olim inter Persas magnus ego Isaozita,
Qui perniciosus in fraude opem collocaveram,
Quinque urbem meam ignis corripuit, veni auxiliaturos;
Venitque simul Christi invicti famulus.
Ille sane vim igneam exstinxit; sed tamen ego
Victus victoriam retuli diviniorem. »

Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci jam
affixum, ut ad patria sacra revertens satum supremum
declinaret, pernitere se ait, non quod salutis adoptandæ
consilium cepisset, sed quod sero cepisset. Ille aiebat
cupiens per suam firmitatem atque constantiam coelestes

Ὅτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἰ-
φησὶν ὁ Μένανδρος: « Οὐ γὰρ ἰμοὶ γε δυνατόν
ἄλλως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων δὲ
ἐμαυτοῦ θρασυλλίδα ἀντανασχεῖν. Ἀρκίσει ὁ
μικροῖς πάγκαλον δεῖσθαι (« Ita legebam.
τοῖς ἐμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἐπισθαί] και
θιόν τινα καὶ παράφροντα εἶναι φάσκοντι τὸ
κρείττονας ἀμιλλώμενον. » Sic.

Ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἀδάρων ἡ [ἦταν conj
. . . . . τῆς . . . . . ὁ τῶν Ἀδάρων . . .

. . . . . μὲν ἐκνεύειν ἐτόλμησεν . . . γράμματα
διερ[θεῖρας Nieb.]

εἰσὶν ὅθεν ἀναλεγόμενοι γνο . . . .

χοιτάτω ἐς τὰ φύλα . . . Τιδέριον δὲ φάναι δ
. . . . . εἶναι ἐπιτηδόν.

Primus locus, si recte Niebubrius conj.
Persarmeniis est, qui, quum a culta re
Christianæ prohiberentur, Surenam pri-
necarunt, et a Persis ad Romanos defece-
re. (C. G.). V. Euagrius V, 7; Menander fr.
eodem loco petita fuerint quæ de nece I
Christiani sequuntur. Reliqua quo pe-
minus patet. Quæ post hæc in Exc. De si-
guntur, eadem habes in Exc. De leg. fragm.

36. (571. Justinian. 7.)

Exc. De leg. gent. p. 115—117: Ὅτι το
του ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκοντούτων σ
μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ δὲ Περσῶ
λαῖς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσην, ἐς π
ὡς Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμι
ἐκνεύειν ἄγνοιαν δὴθεν ὑποκρινόμενος, α
τὸ συντεταγμένον Ῥωμαίους κατατιθέναι χρυσ
λόμενος, ὅτι δὴ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης,
χρήματα ὑφ' ἐν ἐκομίσαστο, εἴτα ἐμπαδῶτα ζυν

coronas adipisci. . . et brevem hanc et inutilem vita
æstinare videri volebat.

Magna ausa animum potius reprimere quam
solent; idque præcipue si * sint, qui ad apertum di
hominem impellunt.

De Procopio historico et juridico ait Menander:
mibi possibile est, neque alioquin animo destina
contra tantum eloquentiæ splendorem exiguum me
delam attollam. Satis erit mihi tenuitas mea; Asc
poeta audiens ero, qui cum potioribus certantem
insimulat atque dementiæ. »

36.

Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum
post Surenam (Persarmeniæ præfecti) eadem, Pe
rex Sebochthen, virum Persam, legatum ad Ju
Imperatorem mittit. Ille quidem ignorancem eorum
in Persarmenia gesta erant, simebat, sed quum dece
præferissent, quorum tributa in unam collata,
soluta, deinceps Romanos aurum, de quo conver
solvere, ut fœderibus scriptum erat, et pacem c

τὴν εἰρήνην, καθά που ἐναγγέλατο ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν. Σπόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐτάραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς πόλεμον ὥρμα τὰ εἰρηναῖα παρωσάμενος. Ἰδεδοίκει τε, μὴ πως ἐκ μεγάλης παρσκευῆς ἐπιθοῖτό τε αὐτῇ. καὶ ἄλλως οὐχ ἥμισυ φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἰσχυρὸν γῆρας ἐληλακώς καὶ ἤδη ἐκλειυμένος ταῖς ὁρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρρῶσθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὥσπερ ἀμέλει πατρῶιον κτῆμα τοῖς γε αὐτοῦ παισὶ ἀσάλευτά τε καὶ ἀτρωτά καταλιπεῖν. Σεβόχθην μὲν οὖν Ἰουστίνος φοιτήσαντα εἰς τὸν βασιλεῖα οὐ τι μάλα προσέειπε, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἥνικα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ αἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκυνήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν, οὕτω ζυμῶν, ὁ πῖλος δὲ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νουμισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο, εἰς τοῦδαρος ἔπεισε. Τούτῳ αἰσίων τινὶ συμβολῶ χρησάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς κολακείαις τὸν βασιλεῖα ἐπτέρωσαν, ὡς ὅσον οὐπω ὑποπεσεῖται αὐτῷ ἡ Περσίς. Τῷ τοιούτῳ Ἰουστίνος ἐπηρμένος ἦν ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ῥᾶστα ἐκθέσθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὲ οὖν ἀγγελλαντα ἐφ' οἷς παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεπρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιεῖτο τὸν ἄνδρα. Ἐφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φιλότης χρήμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθή· αἰσχυρὰ γὰρ καὶ ἀνδραποδώδης ὤνητή τε ἡ τοιαύτη. Φιλίαν δὲ τὴν ἰσόρροπὸν τε καὶ οὐχὶ κερδαλέαν ὀρίζεσθαι, ἐν ᾗ καὶ τὸ βέβαιον πίπτει φύσει τινί. Πρὸς τοῖσδε ἀνεκυνθάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μὴ τι καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιο διαλέγεσθαι. Σεβόχθης δὲ οὖν ἀπακρίνατο, ἀκηκοέναι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλεῖα, ὡς ἀνὰ τὰ ἐκείνη βραχυῖά τις ἐγένετο ταραχή,

σταῖλαι δὲ ὁμῶς τινὰ τὸν ἐνήμενον ἐν κόσμῳ θίσθαι τὰ γεγενημένα καὶ τὸν θόρυβον καταπαύσοντα. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίους προφανέστατα ἔφη εἰσοδέσθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ οὐ περιόψεσθαι σφᾶς αἰκισμένους, οἷα δὴ ὁμογνώμονας τὰ εἰς θεόν. Σεβόχθης δὲ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγγίλους[τε] ἄμα καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ καθά νομίζουσι Χριστιανοί, ἐπιμελέστατά πως ἐδεῖτο τοῦ βασιλείως Ἰουστίνου μὴ κινῆσαί τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν νῷ τε βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδελον πρᾶγμα καὶ οὕτε ἐπὶ ῥητοῖς εἰωθότα χωρεῖν. καὶ ὅτι δὴ, εἴγε οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥωμαίων, εἰς τοῦναντίον αὐτοῖς περισταίῃ τὰ τῆς νίκης. Ἐσιόντες γὰρ εἰς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον (μακρότατον *conj.* Nieb.) ὁδοπορίας ἐλαύνοντες εὐρήσουσιν ἅπαντάς γε δὴ που περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως, ἢ περ αὐτὸν, ἰσπουδακότας· ὡς, εἴγε εἰλοῖντο τοὺς τοιοῦτους ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἥττον αὐτοῖς πάλιν ἥττηθήσονται. Οὐ δὴτα οὖν χρεὼν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς ὁμοδόξους θήγειν τὰ ξίφη. Ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὁμαλῶς τε καὶ ἐπικειμένῳ λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ἔμελλε χρῆναι εἰσεσθαι πειθήνιος. Ἐφη δὲ, ὡς, εἴγε παρθεῖν δάκτυλον ἓνα, κινήθησεται, καὶ ὡς εἰς τὴν Περσῶν ἐλάσοι· θαρρεῖν τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον ὁρμήσοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλεῖα χειροτονήσοι Πέρσαις. Οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.

• Post hunc locum sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita, et lemma ex τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. • ΝΙΚΣΥΝΗ

petebat. Nam quum initio Chosroes suspicaretur, Romanorum imperatorem a conditionibus pacis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Verebatur enim, ne ex improviso imperator cum magno apparatu se bello aggrediretur. Et omnino illi maxime curae erat, quum jam ad extremam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem inviolatam servare, et nullis bellis interturbatam et impeditam regni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem Sebochthen ad se venientem non magni faciebat, praesertim quum accidisset, simulatque ingressus est ad imperatorem, ut moris erat, venerans, et ad pedes ejus humi procubuit, ut pileus, quem in capite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc omne principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso, usi et sorda adulatione imperatorem extollere, et dicere, fore ut Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Justinus in spem adducebatur, omnia, quae animo volebat, ad optatum exitum perventura. Itaque quum Sebochthes ea, quorum causa venerat, recunliaret, imperator eum contempsit et nullo numero habuit, dixitque amicitiam pecuniis contractam haud probari. Turpem enim et servilem esse, quippe quae pretio empti esset. Amicitiam autem, cujus ratio constans et natura bene fundata esset, aequalem, non quaestu comparatam definiri. Deinde ex ipso quaesivit, numquid vellet de his, quae in Armenia, quae eorum juris erat, contigerant, disserere.

Et ille quidem regem suum accepisse respondit, exortum quendam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Justinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos injuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quae ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excelebat, quum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Justinum orabat, ne ea, quae se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quodsi forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel longissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere susceperint, nihilominus postea ipsis inferiores fore. Proinde injuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam arquis et lenibus sermonibus Justinus minime sibi acquiescendum existimavit, sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem suscepturum et Persidem invasurum. Confidere se, si in bellum eruperit, Chosroem de medio sublatum, et regem Persis daturum. Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthen missum fecit.

36 a.

Suidas : Οὐ μόνον αὐτῶν οὐ προντιστέον. Μένανδρος : Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιτορίας οὐ μόνον αὐτῶν. • De Nisibi a Marciano, qui an. 572 dux Orientis constitutus est, obsessa, v. Theophan. Byz. ap. Phot. et Eugr. V, 8.

37. (575. Justinian. an. 11.)

Exc. De leg. gent. p. 118. 119 : "Οτι ἐπεὶ Ἰουστινὸς τὰς φέρας παρεκόπη καὶ Τιβερίον ἀνεδείχματο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἀπόρῳ ἦσαν αὐτὸς τε Τιβερίος καὶ ἡ βασιλεῖς Σοφία ὅπως διαθύνοντο τὰ τῶν πολέμων. Ἀλλὰ γὰρ ἔλυσεν τὸ ἀπορον αὐτῶν βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασαφηνίζειν ἠπίστατο. Συννοήσας γὰρ ὡς εἰς ἰσχυρὸν νῦν ἐλπίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἡδιστον μὲν ἂν ἔχοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκιστῶν ξυνομήκαις διαλύσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν θαρρήσειαν πρεσβεῖαν τινὰ στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπαρξασθαι καὶ ἱκετείας προτερήσας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ τῷ κατεπιτήχοντι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἱκετηρίας εἰρήνην. Στέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἀμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ πώποτε ἂν εὐκλείστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατάθουιντο πόλεμον· τοσαῦτα γὰρ ἐνδύσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν ἐθελήσωσι Πέρσαι αὐτοί. Ἢ δὲ σταλείη πρὸς αὐτοῦ ὡς Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὔτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέως, μαιρακιδῆς οὔτε παντοῦς, οὔτε δὲ ἄλλου τινὸς οἶμαι ἐμπρο-

νιστάτου. Ἐτερον γὰρ τὸν ὀντινζοῦν ἀπαυθὺς οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκείνον μέντοι οὐ βρεῖσως ἔχρην, οὐδὲ ὑπαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπει. Ἢ γὰρ ἐπιστολὴ ὑβρεῶς τε μεστὴ καὶ ὀνειδισμειθευμένων ῥημάτων ὑπῆρχε. Καὶ ἡ μὲν ὑπερηφανίας τε ἦν καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰ δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν ὡς Ἰουστίνον, ἀτατυχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βασιλίδαν, ἐν ξὺν Τιβερίῳ ἅπαντα ἐπραττειν. Ἀναλεξαμέν τὰ γράμματα ἐπηγγέλλατο καὶ αὐτὴ στείλει πρεσβευσόμενον ὡς βασιλεῖα Περσῶν καὶ ἀδωκασὺν κακινημένων διαλεχθσόμενον. Σὺ δ' οὖν Ζαχαρίας, ἐν τοῖς βασιλείοις καταταταῖς λατροῖς, ἐπιφερόμενος γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδαν

(38. an. 575.)

ΕΚ ΤΟΥ Γ' ΛΟΓΟΥ.

Exc. De leg. Rom. p. 157 : "Οτι ἡ βασίλισσα Ἰουστίνου [Ζαχαρία] πρέσβυν στέλλει Περσῶν βασιλεῖα Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενον. Καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφῆκε τσσαρακονταπέντε χιλιάδας χρυσῶν νομίσματα, τίθεται τὰς ξυνομήκας ἀνὰ τὴν ἑωῖαν ἕως ἂν ἴσσοιτο ἐκχειρίξαι. Ἐν τοσούτοις γὰρ ἔρασαν λήσασθαι πρὸς τῆς βασιλίδαν μέγιστον πρεσβεῖαν τελεώτερὰ πως περὶ ἀπάντων διαλεχθσόμε μὴ καὶ τὸν πόλεμον διαλύσονται, τυχόν ἐν μὲν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεταβαλόντος ἐς τὸ ἔργον. Οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἐνιαυτὸν ποιησάμενος σπονδὰς τῆς κατὰ τὴν ἑωῖαν Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οὐ πρὸς τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δὴ ποῦθεν αἰ

38 a.

Hac de causa quum Nisibis urbis obsidio ipsi curae non esset.

37.

Quum Justinus mentis imbecillitate laboraret et Tiberium reipublicae administrandam praefecisset, Tiberius et regina incerti erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit Persarum rex, qui Jacobum legatum ad Romanorum imperatorem misit. Is Persica verba Graeco exprimere noverat. Nam Persarum rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et nihil jucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibusvis conditionibus bellum pace finire, cujus rei gratia tamen eos puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum qui bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem praeveniendo sustulit. Et quoniam consternati animo erant, rationem et occasionem excogitavit, ut per speciem colloqui pacem supplices orarent. Itaque mittit Jacobum, Persas nunquam gloriosius bellum contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia, quum Persas viderent, essent concessuri. Atque haec missa per Jacobum ad Justinum epistola neque aetati regis Persarum accommodata erat (nam puerilem in modum con-

scripta erat), neque alterius opinor viri prudentis fuit. Alium enim quemplam insolentem esse, non fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui. Epistola illa contumeliae et probri et verborum luum plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae temptus plena esset, tamen introductus est Jacobus quidem ad Justinum, qui gravi morbo affligus erat reginam, quae omnia imperii negotia cum Tiberio Lecta epistola, regina respondit, eo quoque missum legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur rias, inter Imperatoris medicos adscriptus, qui tunc reginae.

38.

E LIBRO SEXTO.

Imperatrix Sophia (Zachariam) Justinian legatum ad Chosroem, Persarum regem, ex medicis imperi ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millium dedit et inducias annuas per Orientem fecit, ut ut dicebat, dum ab imperatrice maximus legatus tur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bellum imponeret, si forte etiam interea accideret, ut convallesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis pare

μόνου ἕνεκα με' χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων, ἱπανῆ-
κεν. Ἐμπιδοθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων, Εὐσέβιος
ὁ στρατηγὸς εἰς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

39. (576. Justinian ap. 12.)

Ibidem p. 157 : Ὅτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περ-
σῶν χώραν πρεσβευτὴς Τραϊανός, ἐν τοῖς βασιλείοις
ταῖς αἰσῶν καὶ τὴν λεγομένην τοῦ Κοιτίστορος
διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ ἀναζητεῖν ὧδε λελεῖσθαι
Ῥωμαίοις. Συνεπιστάλη δὲ καὶ Ζαχαρίας, οὗ ἑναγχοῦ
ἐμνήσθη, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἱοίτ' ἔσονται, ἀμα ἐμπεδῶσι
κατὰ τὴν τε ἑρῶν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς τριῶν
ἐνιαυτῶν ἐκχειρίαν. Ἐν τοσούτῳ συνέλθοιεν εἰς ἐκ-
τέρας πολιτείας ἐν τοῖς ὅροις, οἱ διαλύσουσι τὰ ἀμ-
φίβολα, βουλευσάμεντό τε καὶ τρόπῳ τῷ καταθήσουσι
τὰ ὅπλα εἰς τέλος· εἰ δὲ γὰρ μὴ οὕτω προχωροῖ, τοῖς
γούν πρὸς ἥλιον οἰκοῦσιν τὴν τοιάνδε ἐκχειρίαν παντὶ
τρόπῳ ποιήσασθαι. Παραγενόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις
πρὸς βασιλέα Περσῶν, εἰς ἐκκλησίαν τε καταστάντες,
ἐλαξάτην τοιαύδε. (Ζήτει ἐν τῷ Περὶ δημογγο-
ριῶν.) — Πολλῶν δὲ κεινημένων λόγων, καὶ τῶν
μὲν Περσῶν μακροτέραν ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην ἐμμένων,
ἀχρι δὲ πέντε ἐνιαυτῶν βεβαιῶν τὴν ἐκχειρίαν, τῶν
δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομένων τὰς σπον-
δάς, τέλος οὐκ ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθὰ ἐκατέρωθεν,
σφᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ [δὲ] πέντε ἐνιαυ-
τοὺς εἶναι ἔρρωμέναις συνήρουν ἀμφοτέρω πολιτεία,
κατὰ δὴ τὴν ἑω μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομι-
σμάτων χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἕται ἐκάστῳ.
Συνήρουν δὲ τὰ τοιαύδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπι-
ψηφίσαιτο.

cepta tamen Armenia, per annum ut ab armis cessaretur,
est statutum. Quum igitur hujus rei tantummodo conse-
quendae gratia quadraginta quinque aureorum millia nume-
rasset, rediit. Et his transactis Eusebius dux Byzantium
arcessitur.

39.

Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Trajanus,
inter patricios ascriptus, qui quaestoris magistratu funge-
batur, quem a quaerendo a Romanis sic dictum esse puto.
Missus est una quoque Zacharias, cujus antea meminimus,
ut, si possent, trium annorum inducias per Orientem et
Armeniam facerent, tantisper dum alii ex utroque regno
in finibus convenirent, qui controversias dirimerent et con-
ciliium haberent, qua ratione in perpetuum arma depone-
rent : si hoc minime succederet, induciae saltem tanti
temporis pro his, qui ad Orientem incolunt, omni ratione
obtinerent. Legati ubi ad regem Persarum accesserunt, in
concionem vocati haec dixerunt. (Quare in Exc. De con-
cionibus.) — Multis ultro citroque motis sermonibus Persae
in quinquennium inducias, Romani per triennium tantum
valere volebant. Postremo legati Romanorum, sicut ipsis
mandatum erat, in eo non persisterunt, ut trium annorum
induciae fierent ; sed in quinquennium inducias esse placuit
utriusque civitati tantummodo per Orientem, ob quas quot-
annis Romani triginta millia aureorum penderent ; quae

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

40.

Ibid. p. 157. 158 : Ὅτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ἤδη τὰ
τῆς πολιτείας περιεχόμενα πράγματα, Τραϊανός τε καὶ
Ζαχαρίας τῷ πρέσβει ὡς αὐτὸν ἐγγράψαν μὴ βού-
λεισθαι Πέρσας ἀχρι τριῶν ἐτῶν ποιήσασθαι τὰς συν-
θήκας, πενταετηρίδας δὲ εἶναι μᾶλλον. Καὶ οὐκ ἐπι-
νεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρεσκε μακροτέραν ποιεῖσθαι
τὴν ἐκχειρίαν) ἐσήμαινεν ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν
ἀχρι δύο ἐνιαυτῶν τὰς τοιαύδε βεβαιῶσαι σπονδάς· εἰ
δὲ γὰρ ἀδύνατα ἔχοιεν, περαιτέρω μὴ ἀνέξεσθαι ἢ τριε-
τίας. Σταλίσας δὴ οὖν (ὅς) τοῖς πρέσβει τῆς τοιαύτης
ἐπιστολῆς, καὶ δὴ ἀναλεξαμένων δὲ τι ἰδύλου τὸ
γράμμα, Μεβώδου ἐπὶ τούτῳ ἀφικομένου ἐν τοῖς
ἀμφοτέρω Δάρας ὅροις, αἰσθανομένου τε ὡς ταῖς ἤδη
ὑπὸ Τραϊανοῦ καὶ Ζαχαρίου δοκιμασθεῖσαι σπονδαῖς
οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταχόσδρον κατὰ
τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ δὲ ἀθρόον ἐπιδραμὼν
ἐνέπρησε τὰ ὅσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπαίσθη
Μεβώδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν
νομισμάτων ἀν' ἑτοῦς τῆς τριετηρίδος ἕνεκα εἰρήνης,
ἐφ' ᾧ ἐν τοσούτῳ τοὺς ἀρχοντας ἐκατέρω πολιτείας εἰς
ἐν ἑνιόντας βουλευσάσθαι ὅπως δὴ τὰ ὅπλα καταθέσθαι
τελείως. Προνοία δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσον-
τος, τὰ τοιαύδε ἐκατέλει ὁ Καῖσαρ· ἡπίστατο γάρ, ὡς
ἀχρι ἐνιαυτῶν τριῶν ἀποχωρῶσα αὐτῷ ἔσται ἡ παρα-
σκευὴ Πέρσας τε ἀξιόμαχος ἀναφανήσεται. Συνησθάν-
οντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιαύτης προμηθείας τοῦ Καί-
σαρος, ὡς οὐδενὸς ἑτέρου ἕνεκα γίνεται αὐτῷ ἀναβολὴ
ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως εἰς τὸ δέον αὐτῷ
προπαρασκευασθῇσιν αἱ δυνάμεις. Κατεφρόνουν δὲ

pacta tamen non alia conditione, nisi ea imperator suffragio
suo comprobasset, rata forent.

40.

Ut Tiberius negotiorum administrationem jam suscep-
erat, Trajanus et Zacharias legati ad eum rescripserunt,
Persas nolle ad tres annos, sed ad quinque inducias pacisci.
Quae quum non approbasset (nec enim ei in tam longum
tempus inducias facere placebat), mandavit ut in duos
annos paciscerentur; sin id non obtinere possent, nihil ad tres
annos adjicerent. Missa est igitur haec ad legatos epistola,
et quum ea, quae continebat, legissent, Mebodes, qui ad
respondum accipiendum ad fines Daras venerat, satis in-
tellexit, Romanos inducias, quas Trajanus et Zacharias
fecerant, non approbare. Itaque Tachosdronem immisit,
qui terras ditionis Romanorum subito invasit, et propin-
qua loca Daras igne vastavit. Sed fide Mebodi data, illi nu-
meratum iri quotannis per tres annos triginta millia aureo-
rum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri
utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione fir-
mam pacem constituerent. Id utile suis rationibus fore
Caesar existimabat, et providentia quadam faciebat : con-
fidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum,
quibus se satis munitum et instructum ad Persis resisten-
dum ostenderet, ut etiam ex aequo cum eis pugnare posset.
Praesenserant et Persae hanc imperatoris providentiam,

III

δυναμικῶς τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμένον, εἰ καὶ κλείων αὐτοῖς ἐνδοθείη χρόνος. Ἐπεὶ οὖν ἀναχωρῇ ἐγγόνει ἀνὰ τὴν ἑω, μετενήνακτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ θόρυβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς διακληρωσαμένων, ἔρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος.

Ex hoc loco quaedam excerpit Suidas, non nominato auctore, v. Δοκιμάσας : « Μαθὼν ὡς ταῖς ἔξῃ ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαρήσει τὸν Τανχασδρῶ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. »

41.

Ibidem pag. 158—160 : « Ὅτι ὁ Τιβερίος ὁ Καῖσαρ στέλλει Θεόδωρον τὸν Βάκχου πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν ὁμολογήσαντα χάριτας ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων πρεσβευτὴν ἐς τὰ μάλιστα ἐτίμησε Τραϊανὸν, ἥνικα ἐναγχὺς γε δῆπου τὴν δι' αὐτοῦ ἰδέετο πρεσβείαν, ἐκπαλαί τὸ τοιόνδε νομισθὲν ὡς ἀμφοτέρως πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους πρέσβεις στέλλεσθαι ἑτέρους ἥσσονας τῆς τῶν μεγίστων πρέσβειων ἀποδοχῆς τε ἔκατι καὶ φιλοφροσύνης. Ἀμα δὲ ἐντετατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχοι, κατὰ τὸ ἔξῃ ἐμπεδαθὲν, ἐν τοῖς ὅροις τῆς ἑω στείλει τοὺς Ῥωμαίων ἀρχοντας γνωματεύοντας ἕν τοις ὑπ' αὐτοῦ ἐκπεμψησόμενοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης καὶ τὰ ἀμφίβολα διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενον, βασιλεὺς ὁ Περσῶν καταλείπειν ἐν τῷ Δάρας τῇ πόλει τοὺς τε τὸν ἀνδρᾶ ἀφοντας, ἐγκλεισμένους, ἐνθα ἂν μάθοιεν τὸν βασιλέα εἶναι, ἐπικαταλαβεῖν, ὡς ἂν μὴ, τὰ εἰδισμένα ἐπὶ πρεσβευτῇ πράσων

ἀναβολῇ χρήσιτό τι. Ἀμα γὰρ ἠδούλετο μοις ὁμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν· ἐκποθήσειν ὥστε ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. Ἡ τὴν ὁδοιπορίαν διενύσας διὰ τοῦ λεγομένου κλίματος καὶ τοῦ Μαρεπτικῶν ἀρίκετο ἐν Ἰνία, οὐκ οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δῆπ ἤξειν αὐτόν. Εἰσθότων γὰρ τῶν Περσῶν ἐν προσθεν χρόνοις ἀμφὶ τὸ πέρας τοῦ τὴν Ἰ Αὐγούστου κληρωσαμένου μηνὸς ἀναφαίνας δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τηναυτὰ τὸ συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτὸς εἰσέρρησεν αὐτὴν ἐνέχθη τοιγαροῦν ἀπαξ προκατελημμένους στερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὅλου τοῦ ἔτι ἐπιτοῦν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. Οὗτ' στρατεύμα ζυγῆθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' περὶ Κοῦρσον καὶ Θεόδωρον τοὺς στρατιώται γούς B.), ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελλτο, ὡς ναυμ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν μὴ ἀνέστησαν ἀπαντας Σαβεῖρους τε καὶ Ἄλλ' ὅτι ὁμήροις πεποιθότες ἐξηχώρησαν κατὰ τὰ ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀρηνιάσαι αὐτοῦ Ῥωμαίων τὸν Σαβεῖρα, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον γέσαν, παρώφθη τε ὑπὸ σφῶν τὸ συνοῖσι ἀμύλει ἐκ μεταμελείας αὐθις ἐλάσαντες ἐν Ἄ (πρεσβείας) ἤγον τοὺς Σαβεῖρους τε καὶ Ἄ πανοικίᾳ σφᾶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ διαίτῃ. Ἐτι οὖν Θεόδωρος τε καὶ Κοῦρσος ἐν τούτοις λημένοι ἐτύγχανον. Ἐῖτα ἐγκαλεσμένου τοῦ Ἰουστινιανῶν τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν μεταφοι

quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impetranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas copias praeperaret. Contemnebant tamen Persae Romanos, tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares esse non possent, etiamsi longius tempus his indulgissent. Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et quum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere bellum est exortum.

41.

Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod Trajanum, nobilissimum Romanorum legatum, summo honore affecisset, quum paulo ante legationem ejus accepisset. Jam diu enim in mora erat apud utrumque principem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gratiam agerent ubi priores legatos benigne receptos, et amicitiam testificarentur. Illic autem simul praeceperat, ut regi exponeret, se esse paratum (jam enim id convenerat) mittere in fines utriusque ditionis viros nobiles, qui de pace cum his, quos ipse eo ad id mitteret, agerent et controversias dirimerent. Quum Theodorus ad Daras accessisset, Persarum rex ibi reliquerat qui eum eo deducerent, ubi regem commorari comperissent, ne, ulla re, quum legato praestari solebat, omnia, moram illi faceret. Volebat enim simul bellum gerere et legationem excipere : sic enim se

Romanis terrorem injecturum esse sperabat. Quum iter per regionem, quam Arestorum et Mar dicitur, fecisset, in Persarmeniam pervenit, ino Romanis, qui tam cito eo illum perventurum credidissent. Solebant enim Persae antea circa fin qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia ap inde ad bellum accingi : nunc autem Chosroes accessit. Accidit autem ut Romani semel praeve tardius rebus suis prosperissent, nihil toto illius i feliciter et opportune gererent. Nec enim exercit norum collectus erat ; sed militibus, qui sub Curs doro merebant, nuntiatum erat, imperatorem ir propterea quod in Albaniam irruentes, Sabiros e non penitus sustulissent et exterminassent, sed confisi discessissent : quod quam imprudenter ipsos ex eventu cognitum habere : etenim conf birti a Romanis defecerant. Itaque rebus tam ma poenitentia commoti, rursus in Albaniam impetum et legationibus Sabiros et Albanos suis aedibus ex ripas Cyri amnia collocarunt, ut in posterum in rum ditionis regionibus habitarent. Quibus rebus i dum Cursus et Theodorus adhuc occupantur, i stinianum, Orientis ducem, proficisci et in Arm gorendo praesae jussit. Nihilominus neque Justinia quia hoc illi acrius Caesar significarat, neque rei i gerendas opportunitate usus fuerat. Ad hanc auri d

ἐν Ἀρμενίᾳ γενέσθαι αὐτὸν ἡγησόμενον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἤττον καὶ Ἰουστινιανὸς οὐκ ἔτι παρῆν, τῷ σημῆναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσαρα ὀφείκει καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρῆσασθαι, πρὸς γὰρ καὶ τῆς συνήθους διανομῆς τοῦ χρυσίου τοῖς ἰσχυροῖς καταλόγοις γεγεννημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης. Ἐπ' αὐτοῦ οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρμενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένου, οἱ μὲν δασμοφόροι τῆς ἡττονος Ἀρμενίας οὐτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλειποῦτες τοὺς ἀγροὺς οἴγει, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ δσα ἐπιτήδεια ξυνομόμιζον τῇ στρατῷ. Προβαίοντι δὲ Χοσρόῃ ἀνὰ τὰ πρόσω οἱ ἐν τῇ κλίματι Μακραθανδῶν καὶ Ταραννῶν ἥμιστα ἴμενον, ὡς μηδένα πάμπαν, μήτε ἀνθρώπον μήτε μὴν ὑποζύγιόν τι ὀφθῆναι. Ἄτε γὰρ πολεμίου βασιλέως ἐπελθόντος ἀπέδρασε πᾶν τὸ γεηπονούν, καὶ πάντα τὰ ἐκείνη ἐχέρευεν ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον (ἀγοράσαι βουλομένων?), μηδὲν τι τῶν πάντων ζώων [ἦν] ἐντυχεῖν. Ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάχχου ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατό τε τὸν ἄνδρα καὶ ξυνομίλος οἱ ἐγένετο ἡμερώτατά πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφημίας ἀγῶν, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε καὶ φιλοπροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἐχθρας (λύσεως conj. Nieb.) τῶν σπονδῶν αἴτιον· Ἰουστίνον [δὲ] τὸν βασιλέα ἐς του· νάντιον λέγων κακῶς. Ἔτα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμένης Βαδιανῆς, ἐπομένου οἱ καὶ Θεόδωρου· ἐσβάλλει τε εἰς τὴν Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταῦτον ξυνε· νεχθῆναι τοὺς τε ἀγγελιαφόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ

τοὺς δηλώσαντας, ὡς ἀπροσδόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενίᾳ βασιλεὺς ὁ Περσῶν καὶ δσον οὐκ ἔτι προσε· νεχθῆσεται Θεοδοσιούπολις, καὶ αὐτὸν ἐκείσε παρῖναι. Ἐκεῖ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἑστρατοπεδεύσατο ἐς τὸ Ἀρα· βησῶν ἐπικακλήμενον χωρίον, ἀμὰ τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στρατεύμα, αὐτὸ γὰρ δῆπου τὸ συναθροισθῆν, ὡς πρὸς ἄρκτον παρὶ τὸ κλίμα τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα ὄρους. Ἀτὰρ ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὀφείσει Θεόδωρου, ἐξέτατε τὰς ἱππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. Καὶ αὐτὸς τὸν ἱππον διελαύνων ἐνδεκνύμενος ἦν, ὅα δὲ οὐκ ἐκ προνοίας τινός, ὡς ἔτι ἱρρωταὶ αὐτῷ καὶ σφριγᾷ τὸ σῶμα. Διανοεῖτο δὲ πως Θεοδοσιούπολιν ἐκπολιορ· κῆσαι· Ἰννοια γὰρ οἱ ἐσεφοίτησε μὴ οἶόντε ἔσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσασθαι καὶ Ἰβη· ρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐσὶ Ῥωμαίων χειρώσειτο πόλιν, ἐκεῖσε τε καθεδόμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς του· πῖσω λοιπὸν ἐγκαταλειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν. Τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν. Ὡστε ὑποκαίνων τε καὶ αἰνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γὰρ αὐτῷ πάντως ἡ πόλις, ἤρετο Θεόδωρον ὅποια δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἡ Θεοδοσιούπολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξέτε, πόσω μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσειτο Θεοδο· σιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμπρονέ· στατά πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκείνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἑσσεῖ φρουρουμένην ὑπὸ θεοῦ. Ὁ δὲ βασιλεὺς

quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroes Persarmeniam liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, quum nemo inventus esset, qui illi resisteret. Neque minoris Armeniæ incolæ, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed quum Chosroes ulterius progredetur, qui in regione Macrabandorum et Tarannorum habitabant, minime manebant, ut nemo mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturæ aptum in his locis conspiceretur. Quum enim rex hostiliter irrumperet, omnes agricolæ ausugerunt et omnia late hominibus vacua erant, neque, etiam si pretio emere vellent, nihil vivi reperire poterant. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Tiberio Cæsare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quæ ex violato fœdere ortæ erant, auctorem esse; Justinum autem imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et cum sequebatur Theodorus. Vere jam exacto, Armeniam, quæ Romanis parebat et Theodosiopoli proxima erat, invasit: quo factum est ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent qui Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improvviso adortum, Theodosiopoli usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo quum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quæ Arabessorum voca-

tur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cujusdam montis constitutus est. Ceterum Chosroes in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalangas divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopinato et casu, non de industria faceret, quam valido adhuc et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopoli se aliquo modo expugnare posse: hæc enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subjugare, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniæ et Iberiæ post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat se Theodosiopoli expugnaturum. Idque indicans et jactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quæ illi urbs expugnata difficilior videretur, Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopoli, quæ non æque munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quæ ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Quum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Literis Cæsar

ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀρεθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀγχοῦ Θεοδοσιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν εὖ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ πολέμια περισκευασμένην. Καὶ τινων μεταξὺ γινομένων ἀρίστη βσιλεύς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐν γράμμασι μὲν κατὰ δὴλον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἤδεται καὶ αὐτὸς τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς, εἰ πρὶν ἐκστρατεύοι ἀρίκετο Θεόδωρος, οὐδὲ ἐξετάξατο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνάμεις. Νῦν δὲ ἀκλείς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατεύσασθαι ἤδη διαλύσαι τὸ στράτευμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ καρδαίου γε ἔκατε ἢ δόξης ἀρεγομένους ἅπαντα πράσσειν. Ἐπιγγέλλετο δὲ, ὡς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκία ἐκπέμψοι τοὺς ἐπιτηδεύους αὐτῷ ἀρχοντας ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἑω, διαλεχθησόμενους τε καὶ διαθήσοντες τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς ἐκπεμψθησόμενοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἐσήμνηε τῷ Καίσαρι. Ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεόδωρου ὥστε ἐπισχεῖν τὴν ἐισβολὴν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἰ γε ἄχρι λ' ἡμερῶν ἀγγελία φοιτήσῃ ὡς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος τὰ δέοντα βουλευσαμένου. Ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὡς ἔγνω μῆτε ἐξ ἐρόδου τὴν Θεοδοσιούπολιν οἰόντα ὅν αὐτῷ ἐξελθεῖν, μῆτε γε μὴν πολιορκίᾳ τε καὶ μηχανήμασιν ἰσχυθῆναι οἱ ἐς τὸ λυσitteλὲς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους (ζυναλεύσεσθαι γὰρ ἐν τοσούτῳ τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις), καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιούπολιν.

42. (576; Justinian. 12.)

Exc. De leg. p. 119: "Οτι ἐκ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ ἐισβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ δμήρους λαβόντες Σαβίρων καὶ

significavit, se quoque pace delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque copias educturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi dedecori fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mortales facere aut quæstus gratia, aut quo sibi gloriam quærant. Promisit autem, simulatque domum revertisset, se missurum in fines Orientis ex principibus sibi necessitudinis conjunctis, qui cum primariis viris ex Romanis, quos Cæsar ejus rei gratia delegaret, de his, quæ ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent. Hæc igitur ad Cæsarem misit. Quum vero Theodorus eum suppliciter oraret ut ab incursionibus abstinere, id quidem concedendum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Cæsare veniret, qui illum, quid suæ voluntatis esset, certiores faceret. Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse improvisa invasione Theodosiopolin capere, neque si obsidione aut machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse (Romanorum enim copias inter id temporis spatium coaventuras), ab obsidione Theodosiopolis discessit.

42.

Sub Tiberio Cæsare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obalibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eoquum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Cæsar eos benigne et

ἄλλων ἐθνῶν, ἔχον ἐς Βυζάντιον. Ἀφικομένο Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν ἐνδεδικασμένων Ἀλανῶν τε καὶ Σαβίρων ὁ Καῖσαρ δέχεται ἐ καὶ πάνυ φιλανθρώπως· πυθόμενός τε παρ' ὁπόσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδου ὁ Περσῶν βαδευκώς τε ἐξουσίαν εἶσιν ἐς ὅσον ἠδούλοντο τῇ ψευδολογίᾳ τὸ χρῆμα καὶ τῷ κόμπῳ τάλχθες λύψαι, « Διπλάσις τούτων ἔγωγε παρέχω, » ἔφη τε ἐν τέλει ὑμῶν, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς. τούτοις ἡσθησάν τε οἱ βάρβαροι, καὶ ἰδοῦναι εἰδέναι τῷ κρείττονι ἀνθ' ὅν ὑπῆκοι Ῥωμαῖοντο. Ἠγγελον δὲ, ὡς ὁ Ἀβαῖρ ἀπίστη οὐκ ἐς μὲν ὀλίγα τε φροντίσας τῶν δμήρων Πέρσαις προ τοῖς μὲν οὖν πρέσβεισιν αὐθις ἐν συνουσίᾳ γε ὁ Καῖσαρ τὰ δσα ἀρμόδια διαλέχθη, καὶ ἔφη προσχωροῦντας αὐτῷ ἔχοντι μάλα εὐεργετήσῃ δὲ γε οὐ βουλομένους καὶ ἀκοντας ἔχειν ὑπὸ τῇ χεὶρι βίᾳ καὶ δυνάμει.

43. (576.)

ΕΚ ΤΟΥ Η' ΛΟΓΟΥ (*).

Exc. De leg. Rom. p. 164—165: "Οτι δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος ἡγεμονίας, πρότερον ἢ τὰδε ζυνενεχθῆναι τὰ περὶ Χοσρόην σβαία ἑσταλή αὐθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρκους λεγόντων ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἰς δὲ οὗτοι βασιλείων ξιρηρόρων. Καὶ οὖν ἐπὶ αὐτῷ ἰ

(*) = Errorem in numero libri esse apparet, siquid galio ad Turcas anno secundo Tiberii Cæsaris, cu Justinio, missa est. = NIEBUHR.

humaniter excepit. Quum autem ex eorum verbis at quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset potestate, quantum vellet oratione rem exaggerare dicendo obscurare, « Duplo majora præmia volgiar, inquit, non solum viris in dignitate constitut etiam unicuique vestrum. » Hæc barbaris lætitiarunt, et visi sunt deo gratiam habere, quod subjec essent Romanis. Retulerunt autem, Abirem (Sal paullo ante defecisse et, nulla obidum habita ratione Persis se conjunxisse. Deinde Cæsar cum legatis cong quæ apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos, qui in ejus potestatem venirent, se liberalem futurum, et qui se suæ potestati submittere recusarent, vi et suo imperio parere coacturum.

43.

EX LIBRO OCTAVO.

Secundo Tiberii Cæsaris imperii anno, paulo ante eâ, quæ de Chosroe narravimus, gererentur, legatio missa est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat ex imperatoris satellitibus) ad id muneris est delectus. ubi illi demandatum fuit, cum his, qui cum comitibus profectus est. Una quoque centum sex Turcos assunt

ἡ πρᾶξις, ἄρας ἔρχετο ζὺν τοῖς κατ' αὐτὸν ὁπαδοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἑξ. Ἐνεδήμουν γὰρ τηνικαῦτα Τούρκοι κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπιμπθέντες αἰθνοῦς. Ἐνίοις μὲν γὰρ αὐτῶν Ἀναγκάστης ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκείσε ἀφικόμενος· τινὲς δὲ ἄμα Εὐτυχίῳ τὴν ἀφίξιν ἐποίησαντο κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτύγγανον κατὰ τὸ Βυζάντιον διατρίβοντες μετ' αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίνου πρότερον ἀφιγμένοι (οἷς γὰρ Οὐαλεντίνος ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους), ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῷ, ὁμοίως δὲ καὶ ἄμα Παύλῳ τῷ Κίλικι, ὡς ἐξ ἀπάντων τούτων ζυναθροισθῆναι Σκύθας ἄνδρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγόμενων Τούρκων ἐξ πρὸς τοῖς ρ'. Οὗς δὲ ἅπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίνος ἀπῆρε τοῦ βασιλείου ἄστας. Χρησάμενος δὲ ταῖς ταχυπλόοις τῶν ὀλκᾶδων, διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσῶνος (ἡ ἔστιν ἄντικρυ τῆς ἰῶν (*), τοῦ ἡλίου ἀνατολῶν πέφυκεν ἰδρυμένη), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπατούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. Κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδης τῆς ..... παρέθει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἐκεῖνα δὲ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμεναίων ὑδάτων περιβαλλόμενα πεδία οἷ γε ἅμφι Οὐαλεντίνον ἱκπασάμενοι, καὶ ἑτέρους δὲ πλείστους δονακῶδεις τε καὶ λοχυμῶδεις, ἔτι τε καὶ ὑδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ

(*) = Locum fractum et sordissime depravatum, ita ut ab Hæschelio editus est, relinquere cogor: nihil enim de Apatura et Phyllis, locisve, quorum nomina in has formas mutari potuissent, equidem invenio. De Chersonæ tamē suspicor scriptum fuisse: ἡ ἔστιν ἄντικρυ Σινώπης [καὶ τῶν τοῦ Ἰστροῦ στομάτων πρὸς τῶν ἰσημερινῶν] τοῦ ἡλίου κ. τ. λ. = Небуна. Lenius corrigas: ἡ ἔστιν ἄντικρυ Ἠλίων, [ἡτις ἐπὶ τῶν] τοῦ ἡλίου ἀν. κτλ. De Eione penins. e regione Chersonesi Trachen: sita v. Plin. vi, 6. Apatura sita est prope Phanagoriam; v. Hecateus fr. 165; Strabo XI, p. 757; Plinius VI, 6. Deinde scripserim: ἔτι τε καὶ διὰ Σινῶν.

Turci enim Byzantii jamdudum consederant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Anancastes, quum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat. Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant; alii circa Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant. Bis enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii, qui cum Herodiano et cum Paulo Cilice illuc devenerant. Ex his omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe citis navibus profectus est per Sinopen et Chersonem (cujus e regione orientem versus sita est Eion) et Apaturam et Sindicam. Iluc... Tauricæ montes, qui ad meridiem vergunt, prætervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos stagnantes aquæ decurrebant, equis perequavit, et alios plures arundinosos, fruticulosos et palustres locos superavit. Regionem quoque, quæ dicitur Accagas peragravit (est autem nomen mulieris quæ illius partis Scythiis imperabat, suffragio Anagæi, qui Utiguris præerat, regnum adeptæ), et ut breviter dicam, multa et difficilia itinera emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicæ stationes erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus: etenim in octo partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant se-

καὶ διὰ τῆς λεγομένης Ἀκκᾶγας (ὄνομα δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν ἀνὰ τὰ ἐκείνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τηνικαῦτα ἐς τοῦτο ὑπὸ Ἀναγαίου, ὃς ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγούρων), οἷς δὲ ζύμπαν εἰπεῖν, πολλὰς ἀτραποῖς ὁμιλήσαντες καὶ δυσχωρίαις, παρεγένοντο ἐνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τούρξανθου ἐτύγγανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἷς τῶν παρὰ Τούρκοις ἡγεμόνων. Ἐν ὁκτὼ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκείνη ἅπαντα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαχε προϊστάναί. Ἀρσίλας δὲ ὄνομα τῷ παλαιτέρῳ μονάρχῳ Τούρκων. Ὁ γοῦν Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τούρξανθον ἀφικόμενος, ὃς πρὸ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγγανε τοῖς ἐκείσε παραγενομένοις, εἴτα συνησθῆναι φράσας τῷ Καίσαρι Ῥωμαίων. Ἐς τοῦτο γὰρ ἀρίκτο ἐκείσε, προσφθεγόμενος τοὺς προϊστάτας τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τιβερίου ἤδη ἐς τὸ τῶν Καيسάρων ἀναθεσπικότος κράτος· πρὸς τοῖς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλοφροσύνη οὐχ ἤττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Τούρκων προελθοῦσαι σπονδαί, ἃς ἔθετο Διλλζιβουλός τε καὶ Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρότερον ἐκείσε φοιτήσαντος, ἡνίκα ἐσήμανεν (*) ὁ Διλλζιβουλός, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἤττον καὶ αὐτῷ ἐπιτήδειος καὶ δυσμενὲς ὁμοίως, καὶ ὅπως τὰ τοιαῦτα ἄτρωτά τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. Τῷ τοι ἄρα ἐπειδὴ τηνικαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμουν, ἐπὶ τῇ προσήσει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσαις. Ταῦτα πρεσβεύοντος αὐτίκα ὁ Τούρξανθος, « Ἄρα οὖν οὐχὶ ὑμεῖς, » ἔφη, « οὗτοι ἐκεῖνοί ἐστε Ῥωμαῖοι, δέκα μὲν γλώσσαις, μῖξ δὲ χρώμενοι ἀπάτῃ; » Καὶ ἄμα λέγων ἐπέδυσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. Εἴτα Πάξεν αὐθις· « Ὡς περ νῦν ἐπὶ τῷ κατ' ἐμὲ στόματι δάκτυ-

(*) Ἐσήμανεν Suidas v. Προσρήσει et Διλλζιβουλός (sic), qui ex hoc loco nonnulla affert.

riori autem Turcorum duci nomen erat Arsilas. Itaque Valentinus ad Turxanthum accessit, qui primus Turcorum ducum obvius factus erat venientibus, eumque gaudere jussit novo Romanorum Cæsare creato: idcirco enim venerat, ut Turcorum duces saluaret, Tiberio ad Cæsarem potentiam evecto; ad hæc, ut non minor inter eos benevolentia esset, et fœdera eadem valerent, quæ inter Dilzibulum (i. q. *Dizabulum*) et Justinum per Zemarchum, qui primus ad eos venerat, pacta conventaque fuerant. Dilzibulus enim Romanorum amicos sibi quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, quum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Hæc legato dicente, confestim Turxanthus, « Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini? » Hæc simul ut dixit, decem digitos in os suum conjecit, deinde rursus sic est locutus: « Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveo, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt, Uarchionitas, decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et

λοὶ εἰσι δέκα, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλείοσι χέγησθε γλώσσαις· καὶ ταύτη μὲν ἐμὲ ἀπατάτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ κατ' ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. Καὶ ἀπλῶς ἅπαντα τὰ ἔθνη, ῥημάτων τε ποιητὴ καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας, εἰρωνευόμενοι τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὥσπερ ἐπὶ κεφαλὴν ὠσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ λυσίτελές ἐκπορίζετε. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρέσβεις ἡμῖς ἐμὲν τὸ ψεῦδος ἤκατε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στεῖλας ὑμᾶς οὐχ ἥκιστα πέφυκεν ἀπατεῶν. Καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσομαι παραχρῆμα καὶ οὐκ ἐς ἀναβολήν· ὀδυνοῖον γάρ τι καὶ ἐκφυλὸν ψεύδεσθαι Τούρκῳ ἀνδρὶ. Ὁ δὲ καθ' ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι, ἐμοὶ μὲν φιλίας ἐχόμενα διαλεγόμενος, τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις (ἰδὲ γὰρ τοὺς Ἀδάρους) ἀποδράσας τοὺς δεσπότας γενόμενος ἐνσπονδός. Οἱ μὲν Οὐαρχωνῖται, ἅτε κατήκοοι Τούρκων, ἐνίκᾳ βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἤξουσιν· καὶ εἴγε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππεῖαν ἐσαθρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπιμπθεῖσαν, ἐς τὰ κατώτατα φαύζονται τῆς γῆς· ἀντιδλέοντες δὲ ἡμῖν, ὡς αἰὼς, οὐ φονευθήσονται ξίφεσι, μάλλον μὲν οὖν ταῖς ὀπλαῖς καταπατηθήσονται τῶν ἡμετέρων ἱππων, καὶ δίκην ἀπολοῦνται μυρμηκῶν. Καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ. Ὑμεῖς δὲ, ὡς Ῥωμαῖοι, τί ὄντα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ τοῦ Καυκάσου ὁδοιποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἑτέρῳ ἀτραπὸν, οἷ' ἢς αὐτοῖς ἔσται ἡ πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπείποιμι διὰ τὰς δυσχωρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. Πλὴν ἔγωγε ἐξεπίσταμαι μάλα ἀκριβῶς ὅποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, οὐ μὲν ἀλλὰ

καὶ ὁ Ἰστρος ἔνθα καταρρεῖ, καὶ ἵνα ὁ Ἑβρος, ὁπόθεν τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλικὸν οἱ Οὐαρχωνῖται. Οὐκ ἄγνοω τὴν καθ' ὑμᾶς δύναμιν. Ἐμοὶ γὰρ ὑποκίλινται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ ἡλίου πρώτων ἀκτίνων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς ἐσπέρας. Ἐσαθρήσατε, ὡς δεῖσται, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὐτιγύρων, οἳ γε ἐπὶ πολὺ θαρραλέοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκίᾳ πῖσυναι δυνάμει ἀντετάξαντο μὲν τῷ ἀκαταμάχητῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπώναντο δὲ τῶν ἐλπίδων. Ταύτη τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοίρᾳ καθεστήκασι δούλου. » Τοσπῦτα μὲν οὖν τῷ Τουρξάνθῳ ἐκεκόμεπαστο· ὠπαγὸρας γὰρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεὶα χαίρων. Ὁ δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηκοὺς ἔλεξεν ὥδε· « Εἰ μὴ χαλεπώτατόν πως καὶ ἀνιερὸν ὑπῆρχεν, ὡς Τούρκων ἡγεμὼν, καὶ παντὸς ὀλεθριώτερον θανάτου τὸ τιθάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὴν κακηγορίαν περινοσθεῖν· καὶ τοῦτο δὴ μὴ πώποτε πράχθην, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ πράξει τὴν μαρτυρίαν διασπαρηνίζεις ἐμῶν, ὡς ἀπέκτεινας ἄνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκοῇ καὶ μόνῃ φοβερόν ἔργον δειχθήσεται φοβερώτερον· οὐχ αἰμὴν ἂν τῷ κατὰ σὲ ξίφει τῆμερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν ἀκηκοὺς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλέα, τοῦτο δὲ ψευδομένους αὐτῷ τοὺς πρέσβεις. Διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτον ἡμῖν προσδλέψαι, καὶ ὑποχαλᾶν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λίαν ὀξύθυμον φιλονθρώπων καταμαλάττειν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέσβειων πίεσθαι νόμον. Εἰρήνης γὰρ ἔσμεν ἐργάται, καὶ πραγμάτων ὁρίων ταμίαι καθεστήκαμεν. Ἀλλως τε δεῖ σὲ καὶ τῆς πατρώας κληρονομίαν γῆς τε καὶ τύχης καὶ τοὺς πατέρας

ingenii versutia demulcetis et deludit; deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore commodis fruimini; et vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulentem et insidiosam mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: inusitatum enim et a gente nostra alienum, ut homo Turcus mentiat et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvat poenas. Dum enim mecum amica verba loquitur, sedera iniit cum Uarchonitis, servis nostris (iudicabat autem Avaros), qui a dominis suis aufugerunt. Et Uarchonitis quidem, tanquam Turcorum subditi, quum voluero, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo equos impello, conspexerint, aufugiant et in interiora terrarum se abscondunt: si consistere ausi fuerint, cadent, ut par est, non gladiis, sed formicarum inter coarctentur unguibus equitatus nostri; de Uarchonitis igitur res sunt in tuto. Vos autem, Romani, quid est quod legatos meos per Caucasum iter Byzantium instituere iubetis, et dicitis aliam viam non esse? Id vero facitis, ut propter itineris difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abistam. Sed ego probe scio, qua Danapris fluvius, qua Ister, qua Hebrus fluat, qua transierint in Romanorum dittonem Uarchonitis, servi nostri, ut ipsam invaderent. Neque ego sum nequius vestrarum virium. Omnis enim terra inde a primis solis radiis usque ad ultimos occidentis ter-

minos mihi paret: vobis, o miseri, ob oculos ponite Alanorum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et audacia praediti et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gentem acie congressi, nihil quicquam eorum, quae speraverant, consecuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero habentur. » Haec Turxanthus cum magno fastu iactavit et effudit; erat enim homo vanae gloriae cupidus: cui Valentinus ita respondit: « Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum dux, et qualibet morte perniciosius, nos a te occidi, ex quo nunquam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo facto tu facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos necares, re ipsa omnibus notum testatumque relinqueres, quod auditu ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilius appareret; ego hic ense tuo trajectus optarem extremum diem videre, quum audio a te dici, tum Imperatorem nostrum mendacio delectari, tum nos legatos ejus. Itaque te supplices oramus atque obtestamur, ut nos benignis oculis intuearis, et tum rem modum faciens, acerbiorum animi tui motum equitate et humanitate mitiges et places, et legi, quae sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Sumus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensanda praesumimus. Atque etiam quum tui patris morte ejus regni et omnium fortunarum hereditas ad te pervenerit, paternae quoque amicos, tanquam paternam possessionem,

διαδέχασθαι φίλους, καὶ ὥσπερ ἡγεῖσθαι καὶ αὐτοὺς
 κτῆμα πατρῶν εἶναι, ὅποτε καὶ Διλλίβουλος ὁ πατήρ
 ὁ σὸς, αὐθαίρετα προσδραμὼν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ,
 τὸ φιλορῶμαιος μᾶλλον ἢ φιλοκέρσης [εἶναι] ἡσπά-
 σατο. Μεμένηκε τοιγαροῦν ὑμῖν τὰ (τοῦ) καθ' ἡμᾶς
 ἄχρι καὶ νῦν ἀφθαρτά τε καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς
 αὐτῆς ἐγόμενοι φιλορροσύνης διατελοῦμεν ἡμεῖς. Οὐκ
 ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, τῷ βεβαίῳ στήσε-
 ται· ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη πρὸς τὸν πέ-
 λας, καὶ μὴ ἐκτραπίσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀγνωμο-
 νηθήσεται τῷ ἀδελῷ τῆς ψυχῆς (τύχης *em. Bekk.*)
 ἀνταλλάγματι. • Οὕτω δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος,
 ὁ Τούρξανθος ἔφη ὡς « Δίον ὑμᾶς ἐνταῦθα ἀφιγμένους,
 ὡς Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει εὐρόντας ἐμέ
 (ἀρτιθανῆς γὰρ μοι Διλλίβουλος ὁ πατήρ) καταχα-
 ράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῷ
 παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ. » Καὶ δὴ
 αὐτίκα Οὐαλεντίνος, καὶ ὅσοι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν,
 τοῖς αὐτῶν χειρὶ οἰοῖς διαχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν
 παρειάς. Τότε δὲ ἐν μιᾷ τῶν πενθίμων ἡμέρᾳ τέτρα-
 ρας δορυαλώτους Οὐννοὺς δεσμώτας ἀγαγὼν κατοικο-
 μένω ἤδη τῷ πατρὶ (δόξα δὲ τῇ οἰκείᾳ γλώττῃ προσ-
 αγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα), τούτους δὴ
 οὐδ' τοὺς δευτέρους ἐς μέσον ἀγαγὼν ἅμα τοῖς πατρώοις
 ἱπποῖς, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκείσε ἀπιοῦσιν
 ἀναγγεῖλαι Διλλίβουλον τῷ πατρὶ, ὅπως αὐτῷ . . .
 Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατρῴας ταφῆς ἐπετέλειεν ὁ Τούρ-
 ξανθος, ἕτερα πλείστα ὅσα διαλεχθεὶς Οὐαλεντίνῳ,
 εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς ἐνδοτέρῳ ἡγεμόνας Τούρκων, ἔτι
 τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ δευτερευόντα, τὸν λεγόμενον Τάρδου,
 ποιούμενον τὰς διατάξεις κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ ὁρος· δύνα-
 ται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. Ἐκείσε τοίνυν κατὰ τὸ

Ἐκτέλ ὁρος ἀπιοῦτος Οὐαλεντίνου, ἠπείλησεν ὁ Τούρ-
 ξανθος ἢ μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκῆσιν τὸν Βόσπορον
 ἀρξαιμένων. • Τοιγαροῦν παρὰ τῷ ὄντι ἐν πλείστη
 δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν Βούχανον καθαιρῆσοντα
 Βόσπορον, Ἀναγαίου ἤδη περὶ τὰ ἐκείσε στρατοπεδεύο-
 μένου σὺν ἑτέρᾳ δυνάμει Τούρκων.

44.

Exc. De sent. p. 361 : Ὅτι ὀρθότατα διάνοια
 προσφερομένη πρὸς τὸν πέλας καὶ μὴ ἐκτραπίσα τοῦ
 πρέποντος, οὐκ ἀγνωμονηθήσεται τῷ ἀδελῷ τῆς ψυχῆς
 (τύχης *Bekk.*) ἀνταλλάγματι.

Ὅτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος, τῆς
 ἀδελφῆς ῥοπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερὸν, εἶχει τὴν
 αὐτοῦ δόκῃσιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

Ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον,
 ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκὸς, ὑπ' ἑτέρων
 πασχόντων κακῶς.

Ὅτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπιν
 ὀρθήσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις
 γίνεται.

Ὅτι ἀφιλοπρωτεία μόνῃ καὶ φθόνου κατάλυσις τὰ
 κατεριώτατα συνιστᾷ.

Ὅτι τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρρεῖ,
 ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς· ὅθεν καὶ
 ἑδωτέρᾳ τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπολαύσις.

Primam sententiam modo legimus in fragm. 43.
 De reliquis nihil quæro.

45

Exc. De leg. Rom. p. 164 : Ὅτι ἐν ᾧ ἡ πόλις (καὶ)
 ὁ Βόσπορος ἦλω, οἱ πρέσβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκοις οἱ

tibi ex ejus successione obvenisse existimes oportet. Etenim
 pater tuus sponte sua ad nostræ reipublicæ amicitiam ac-
 currens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse
 cupiebat. Itaque et vobis fœdera nobiscum ad hoc usque
 tempus inviolata manebant, et nos in eadem benevolentia
 voluntate perstamus. Vos quoque in nos eodem animo per-
 severaturos esse confidimus. Nam vera animi probitas,
 quæ nunquam ab honesto aberravit, non propter incertam
 aliquam fortunæ mutationem fidem fallit. • Hæc Valenti-
 nus. Respondit Turxanthus : « Quandoquidem, o Romani,
 inquit, huc venientes me in maximo luctu constitutum
 offendistis (nuper enim pater meus est mortuus), oportebat
 vos facies vestras gladiis deradere, et legi, quæ apud nos
 in justis mortuorum invaluit, obtemperare. » Tum confe-
 stim Valentinus et omnes, qui cum eo erant, gladiolis ge-
 nas suas lacerarunt. Uno etiam ex luctus diebus quattuor
 captivos Hunnos vinctos adducens, patri mortuo (dochia
 eorum lingua vocant, quæ in justis mortuorum observari
 apud eos solent) illos, inquam, miseros in medium pro-
 ferens una cum paternis equis, barbara voce jussit hinc
 abeuntes patri suo renunciare, quantam ipsi . . . Funere
 patris curato, Turxanthus multos alios sermones habuit
 cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus

Turcorum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas
 habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus.
 Eo quum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxan-
 thus, se quam primum Bosporum expugnaturum. Et re-
 vera Bochanum statim cum valida Turcorum manu mise-
 rat, qui Bosporum caperet. Præterea Anagæus jam dudum
 cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

44.

Qui spe victoriæ animum ad plura cupienda adjicit, is
 si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa
 de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

Homines non in propria tantum persona læduntur, ve-
 rum etiam in aliena, quum amici nostri videlicet ab aliquo
 injuriam patiuntur.

Non qui insidias pari astu repellit, justitiam deserere vi-
 detur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

Sola ambitionis fuga et invidiæ ommissio res deploratissi-
 mas corrigunt.

Felicitas haud a cæco eventu fluit, sed reapse bonæ for-
 tunæ parentes labores sunt. Quare et suavior est post exan-
 tiatum laborem voluptas.

45.

Dum Bosporus oppidum caperetur, erant Romanorum

τῶν Ῥωμαίων, καὶ τούτου γέγονε δῆλον, ὥς Τούρκοι ἐξεπολεμήθησαν Ῥωμαίοις. Τῷ τοι ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχευε ὁ Τούρξανθος, ἐρυδρίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφανακίζων, καὶ τὰ ἄλλα κακῶς γρώμενος, εἴτα οὕτως ἀφῆκεν.

46. (577. Justinian. 13.)

Exc. De leg. gent. p. 119—120 : "Ὅτι τῶν στρατηγῶν ἀφούτων τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδῶης, ἐς τὴν λεγομένην σμικρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμθεὶς· ὃς τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάκχου πρεσβείας ἰδοῦς ἀμοιβαίαν ἀποκομίζεν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς ἱτοιμότατα ἔχει καὶ αὐτὸς στείλει τοὺς ἀρχοντας κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ζω, ὥς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γινόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ἐκπεμθησομένοις σκοπήσῃεν τε καὶ διασκέψῃεντο ὅπως χρὴ τὰ ὅπλα καταθέσθαι. Ἀνακρινόμενου τούτου πρώτῳ τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν αἰτία ἐγένετο; ᾧτινί γε δὴ πού ἐμφρονέστατά πώς ἀπεκρίνατο ὁ Καῖσαρ, ὥς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν αὐτὸς ἐτι νέος ὢν, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου παῖς καθέστως, ἱτοιμος εἴη ἐπ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἡγήσοιτο ἐπισθαίειν, καὶ, εἴτε τὰ ξίφη βούλοιο εἴτε τὴν ἡσυχίαν, ἀκολουθήσειν. Ἀποπέμψας οὖν ἐπὶ τοιοῖσδε τὸν Ναδῶην ὁ Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν ἰσὺν τοὺς εὐ διαβήσαντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταῦτόν συνελυσσομένους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. Ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρου, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ καταλόγων πρὸ τούτου γινόμενος ἡγεμὼν τῆς καὶ αὐτῶν βασιλεῖ ἀναιμένων προεστῆται θησαυρῶν, οἳ γε ἀπὸ

τῆς θαφείας τῇ Ῥωμαίων προταγορεύονται φωνῇ (Λαργούς γὰρ οἱ Λατῖνοι τὸ θαφείας [τοὺς θαφείας Nieb.] ὀνομάζουσιν), Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἀμφὶ τῇ τῶν ὑπᾶτων τιμημένοι ἀξίᾳ, πρὸς γε καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἱατροῖς. Οἱ δὲ γινόμενοι ἐς Κωνσταντίναν πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἐλευσόμενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δάρας Μεθώδην τὸν Σιναχοερύγαν, ᾧ δὴ τὸ κύρος τῶν περὶ τὴν εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον καὶ Ἀστέριος, εἰς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὗς δὲ ἀντιγραφείας ἀποκαλέουσιν, δορυδάτωτος ὢν ἀνγρέθη ὑπὸ Χοσρόου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἐπιθέσθαι κακακωμένους νῦν Πέρσας. Μεθώδου δὲ ἀφικουμένου ἐν τοῖς ὁρίοις ἀμύλλα μὲν τις γέγονε πρότερον αὐτοῦ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρῳ καὶ Ζαχαρίᾳ περὶ τοῦ ὅποι δέον ποιήσασθαι τὴν συνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν γὰρ ἤξιον ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἷα δὲ οἰκείως καθεστῶσι, συγχροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ Πέρσαι ἔφασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέμου ὑπεκλήθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πόλιν ἀρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε συνιέναι, οἷα μὴ καθεστῶτων ὁροθεσίῳ. Μετὰ γοῦν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφοτέροις τοῖς μέρει, συνῆλθον ἐν τῷ ἐπὶ λεγομένῳ Ἀθραήλων· πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἀρχόντες πολιτείας ἀμφοτέρως. Καὶ τοίνυν προϋτίθεσαν ἅς γε δῆπουθεν ἦντο κατ' ἀλλήλων τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὥς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἀδικαί τε καὶ οὐχ ὅσα εἰργασμένης, παρασπονδήσας τε καὶ πόλεμον ἀδικῶν ἐλομένης. Πλείστον δὲ ὅσων βῆματων ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ὥς πῃ ἔτυχεν, ἐρριμμένων, χυδὸν τε

legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrii genere eos illuserat et exagitaverat.

46.

Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populationibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroes missus ad minorem, quam vocant, legationem obseundam. Hunc responsum ferre ad legationem Theodori Bacchi filii iussit Chosroes, et nominatim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospicerent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille primum quæreret, quænam causa et ratio fuerit quinquaginta annorum inducias violandi: prudenter Caesar respondit, se quidem regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero, in flore ætatis sum constitutus foret, secuturum, et sive arma, sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habiturum. His dictis Cæsar Nadoem dimisit, nec multo post delegavit ad partes Orientis, qui controversias componerent et cum Persarum principibus convenirent. Fuerunt vero qui missi sunt a Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant (largos enim eos, qui

liberalius sua profundunt, Latini vocant), Joannes et Petrus ambo consulatus dignitate ornati: præterea Zacharias in regionum mediorum numerum relatus. Hi vero ubi in Constantinianam urbem in Mesopotamia sitam advenerunt, Mebodem Sannachoerygam, qui a Chosroes in loca circa Nisibin et Daras missus erat, exspectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandæ auctoritatem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroes Asterium (is erat unus ex imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocaveris) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam litteras scripsisse ad imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum afflictæ essent, eos adoriretur. Mebodes quum ad limites accessisset, certamen illi cum Theodoro et Zacharia imprimis fuit, quo in loco convenirent. Romani petebant, conventum agi in finitimis Daras locis, quippe quæ sua essent. Contra Persæ dicebant, quandoquidem ea urbs jure belli Romanis subjecta esset, non a verisimilitudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum partibus adherere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post hæc, sic enim utrisque visum, ad colloquendum convenerunt in loco qui dicitur Athraclion, et cum illis quoque utriusque rei publicæ principes, qui eas regiones incolabant. Illic in medium proposuerunt, quas ultro citroque existimabant habere se inutuo accusandi causas, quæ alter populus alteri

περιουσίαν τῶν δικαιολογιῶν τῷ ἑαυτὸν ἐθέλειν τῇ κατ' αὐτὸν πολιτείᾳ, ὅσα εἰλὸς, εὐνούστατον ἑαυτὸν ἀπορῆναι, τέλος ἐς δὴμηγορίαν πρῶτοι Ῥωμαῖοι κατέστησαν.

47. (577. 578.)

Ibidem p. 120—124 : "Ὅτι οἱ πρέσβεις ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἐν γενόμενοι κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ἐξ ἀμφοτέρων πολιτείας, τὴν εἰρήνην ὅπως βεβαιωθῆναι δέον διασκεψόμενοι, γλαφυρά τε καὶ ποικίλα ῥήματα ἑκαστοι ἀπορρίψαντες, εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες τὰ ὅσα χρεῖων, τυχὸν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῖων, τέλος ξυνῆκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαπραγῆναι τὰς σπονδὰς τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι, διερευνῆσαι δὲ τρόπον, ὅτῳ ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ ἀμφῆριστοι πολιτεῖαι κατάθωιντο τὰ ὅπλα. Εὐθύς οὖν Μελώδου κατὰ τὰς πρῶτην ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φήσαντος χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτείᾳ Περσῶν κατατιθέναι ἂν ἴτος, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε καὶ Ἰδηρίας, πρὸς δὲ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἴτιοι τῆς ἀποστασίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησόμενῳ σφίσι ταῖς προσηκούσαις φωναῖς (ποιναῖς Bekk.). Τοσαῦτα τοῦ Μελώδου κατατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοιόνδε ἐκ τοῦ Καίσαρος παρεγγυηθὲν αὐτοῖς, αὐτίκα οἱ γε τοῦτο αὐτὸ οὐδὲ τοῦνομα προσίσθαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἰπερ ἐπὶ συντελείᾳ τινὶ καὶ ἄτε ἐς φόρου ἀπαγωγῇ Πέρσαι ἐλπίζοιεν Ῥωμαίους ἔχειν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξισθαι τοῦ τοιοῦδε τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὲν ὥσπερ

ἀμύλοι ὦνιόν τι χρῆμα πρίσθαι τὴν εἰρήνην. Οὕτω δὲ γὰρ εἰ ἴσοιτο, οὐτὶ εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβαίαν. Χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων λέγον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε ἰφ' ὅς οἱ δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προΐναι διασκεψάσθαι. Καὶ αὐθις ἔκατι τοῦ τοιοῦδε τερθρείας λόγων ἀπερριμμένης πολλῆς ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλόντων ἐν ἀρχῇ τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ χρυσοῦ νομίσματος ἢ προσάπαξ ὥς χρῆ μέγα τι καταθίσθαι δικαιολογουμένων, τὸ τελευταῖον ἔδοξεν ὁ Μελώδης ἐπιδεικνύναι δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως γράμμα ἄρτι σταλὲν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὥς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἑκτὸς ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρρῶσαι τὴν εἰρήνην. Τοῦτο ἐπεὶ (οἱ) κατὰ τὴν βασιλίδι διεθρυλλήθη πόλιν, ἅπαντες ἀνεπιτερώθησάν τε, καὶ ἰδοῦν οἱ τε ἐν τέλει καὶ ὅσος ἑταρος ὁμιλος ἦδ', ἀργήσιν τὰ ξίφη, καὶ ἐμπεδωτάτα καθέξιν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίας τε καὶ δὴ Ἰδηρίας αὐτῆς ἐτοιμότητά εἶχε παραχωρῆσαι Πέρσαις, σαφέστατα ἐξέπιστάμενος ὥς οὐ πώποτε ἐνδώσοιεν τοσαύτης ἐστερημένοι χώρας, οὐδέ γε εἰ τελείως κατολισθήσοι καὶ ἐξίτηλα ἴσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. Τοὺς μέντοι γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σφῶν ἡνωμένους, καὶ ἀπλῶς τὸν ὄντινασὺν οἱ γε αὐτομολήσαντες ἦσαν ὥς Ῥωμαίους, οὔτε ἐκδώσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἑτέρως ἐμπεδώσειν ἔρασκε τὴν εἰρήνην, εἰ γε μὴ ἄδεια ἴσοιτο τοῖς βουλομένοις Περσαρμενίων τε καὶ Ἰδέρων, τὴν σφετέραν ἐκλιπόντας, ἀνασχευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. Λόγον γὰρ οὐχ ἥμισυ ἐποιεῖτο πολὺν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμιωσμένων ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ (1. Ἰουστίνου) τοῦ βασιλέως τοῖς

damna intulisset aut bellum facere preoccupasset. Itaque quum utrique plures sermones super hac re jactassent, et unusquisque abunde, quo se suae patriae, ut decebat, amantem et studiosum ostenderet, justas rationes, quibus eam tueretur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud conventum habuerunt.

47.

Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orientis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam facerent, lubrica et ambigua verba utrimque emisserunt, et quae dici oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quae minime dici debuerunt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo foderis violatio attribienda esset, et rationem investigare conati sunt, quomodo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimicae gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, æquum esse, Romanos pendere Persarum reipublicae quotannis triginta millia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quae tempore Justiniani imperatoris factae erant. Præterea Persarmenia et Iberia cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent, quos merita morte afficeret. Haec et alia huiusmodi Mebode proponente, Romanorum legati secundum Caesaris mandata contra disseruerunt, et confestim responderunt, se hoc ne pro nomine quidem pacis admittere, si cum tributis pen-

sitatione Persas sperarent in posterum Romanos sibi obnoxios constituturos. Nec enim Casarem quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emere velle, quae, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma foret. Oportere igitur inprimis totum hunc sermonem omittere, tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rursus super his quum utraque partes in multas altercationes erupissent, et Persae minime cederent, sed omnino contenderent, justum esse, Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quotannis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniae summam, tandem Mebodi Romanis literas Persarum regis nuper ad se scriptas ostendere placuit, quibus se propter Caesaris amicitiam etiam nulla pecuniarum habita ratione quicquid conditionibus pacem facturum esse indicavit. Huius rei fama simulatque ad regiam urbem perlata est, omnes laetati sunt et senatus et plebs, eamque animo opinionem præceperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indicerent, et firmius pacem colerent : maxime quum Caesar Persarmeniam et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat, Persas, etiamsi eorum res perditae forent et ad nihilum redactae, nunquam quieturos, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Principes tamen Persarmeniorum, et qui illis genere conjuncti erant, et omnes qui a Persis ad Romanos confu-

Περσαρμενίοις καὶ τοῖς μεταχωρήσασιν Ἰβήρων. Ὁ μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον οἰόντι ἐστὶν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφᾶς ποιήσεται ὑποχείριον· εἰ δέ γε ἄχρι τέλους οὐτι ἴσοιτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον ἀνθεῖναι, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ αἵματι σφίσι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἰπεῖν τοὺς ὅσοι βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐ πώποτε ποιήσεσθαι ἐκδότους. Ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἡδεσθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστῆσιν τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἐξουσίαν δὲ αὐτὸς προσνέμοι, ὅποι ἐθέλουσιν οἱ τῆδε οἰκῆτορες ἵεναι, οὐτι ἀπὸ τρόπου γε οἶμαι. Ἠπίστατο γάρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ τῆς ἀποστάσεως ἦρξαν, ὡς οὐδεὶς Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων, πόθω τῆς θρεψαμένης δε φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνιζάνει τε καὶ προσκίπηγεν, ἀνασχευάσοιτο ἐς τὴν ὀθνεῖαν. Ἄλλως τε καὶ ἅμα ἤλπιζε, τοῦ πολέμου λωφῆσαντος ἐν δέοντι θέσθαι τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἱ χῶραι πάμποροί τε ὑπῆρχον, καὶ πλείστα ἐστί ἐδαρμοφόρον. Τοιγαροῦν διὰ ταῦτα ἤρεσκετο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον καταθέσθαι. Προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανοεῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμίᾳ ὑπολείποιτο τοῦ πολέμου αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκατι τὴν πόλιν τὸ Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψασθαι, ἥκιστα μὲν τοῦ καρδαλέου χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἑτερόν τι ὀνησιφόρος ἢ τῷ ἀσφαλέστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐφας ὥσπερ τι ἔρυμα προδεβλήσθαι. Ἀμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἰδέσασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληθέναι Ῥωμαίους τὰ

οἰκῆτα, ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθῆρα τοῦ πολέμου καταλιπεῖν ἐθέλων, ἔγνω ἀνασχευάσθαι τὸ Δάρας ἢ χρημασιν ἤγουν ἑτέρω τρόπῳ τινί. Περὶ μὲν οὖν τοῦ χρημασιν ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰρήνην προελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πόλεμον ἐδόκει καὶ ξυνέθεντο Πέρσαι. Μελλόντων δὲ ὅσον οὕτω παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις καὶ τοῦ Δάρας ἢ οὐδενὸς ἤγουν ὀλιγίστης χρυσίου ποσότητος, εὐδηλον δὲν (δηλονότι Bekk.) πρότερον ἀριστάνων Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα οἱ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι (διαλέγονται ep. Bekk.) πρέσβεις, γέγονε τὰ (ἢ B.) κατὰ τὴν Ἀρμενίαν ξυμπλοκὴν (ξυμπλοκή B.), ἐν ᾗ προσπταίσαντες οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλως παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ ἥττον ὠλισθήσαν. Διὸ δὲ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις ἐπηρεμένων, ὁ σφῶν βασιλεὺς ἐφασκεν ὅπως περὶ τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι Ῥωμαίοις μὴ ἐνδέξασθαι λόγον τινά. Αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου θεσμὸν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ προσκτήσασθαι τὸ Δάρας ἀπισχυρίζετο· τοὺς δὲ γε Ῥωμαίους Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστήσαι παρασπονδήσαντας, πρὸς δὲ γε καὶ ἀρηνιάσαντας τοὺς ταύτη οἰκοῦντας ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. Καὶ τοίνυν αὖθις ὁ Βάρβαρος θρασὺς τε καὶ ὑψαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνεχθεῖσιν ἐβρενθύετο μέγα. Ἠπείλει τε καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἡδὴ ξυνεστῶσης ἐκαχειρίας, ἥς ἐντὸς ἐδόκει τὴν εἰρήνην ἀνὰ τὴν ἑω ἑρρῶσθαι, τὰ ὅπλα κινήσειν, καὶ κατ' αὐτὴν γε δῆπου τὴν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα χώραν ξυγκροτήσιν τὸν πόλεμον, πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίοις τὸ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀναχωρῆς δεδομένον χρυσίον, ἥνικα Ζαχαρίας

conditione pacem servandam, nisi liberum sit Persarmenia et Iberis, qui suam patriam reliquerint, ad Romanorum partes transire. Etenim Tiberius Cæsar maximi merito faciebat ea sacramenta quæ ab imperatore Justino præstita erant Persarmenia et Iberis, qui ad Romanos defecerant. Juraverat enim imperator omni ope se annisurum, ut terram quam ipsos aluerat, suæ ditionis efficeret. Quod si rem illam exsequi et bello finem imponere non posset, auctores tamen defectionis eorumque propinquos, et generaliter eos qui Romano reipublicæ participes esse vellent, se nunquam Persis dediturum. Grata et jucunda res Persarum regi contigit, Romanos Armenia et Iberia cedere, modo harum regionum incolis, quo vellent ire habitatum, potestatem faceret. Nec sine ratione, meo quidem iudicio. Satis enim noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis ad Romanos auctores fuerant, fore ut reliqui amore et desiderio terræ altriciis capti (hoc enim natura omnibus innatum est) minime ad externos demigrarent. In spem etiam adducebatur, bello posito in commodiorem statum res Persarmenia et Iberis redactum iri. Nam hæc regiones erant fecundæ et omnium, quæ ad vitam necessaria sunt, feraces, unde amplia tributa et vectigalia colligi poterant. Itaque Persarum regi placuit his conditionibus a bello discedere. Ad hæc, ne qua in posterum restaret belli causa, Cæsari venit in mentem cogitare, ut pro Persarmenia et Iberia oppidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo

oppido quæstum faceret; nam nihil aliud utilitatis hoc oppidum præbet, quam quod munitissimum est propugnaculi loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Romanorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent, simul et nullam belli acintillam relinquere cupiebat. Ea de causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo studebat. Pacem igitur facere æquis conditionibus, antequam bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur Persæ. Sed quum Persæ jam in eo essent ut Romanis oppidum Daras cederent, aut nulla aut quantulumque accepta pecunia summa, simulac constaret Romanos Armenia et Iberia excessisse: dum hæc legati inter se disceptant, pugnatum est in Armenia, in qua pugna multum sua spe excidentibus Romani in cladem delapsi sunt. Itaque quum Persæ ex secundis suis rebus spiritus sumpsissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ullam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri, quod vi et virtute ex communi belli lego cepisset et obtinisset. Romanos vero contra fœdera Persarmeniam et Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum incolæ, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque barbarum secundam res, quæ illi evenerant, superbiorum et ferociorum reddebant. Minabatur etiam, antequam tres anni elaberentur, quibus Inducio tunc temporis durabant, intra quos pacem fieri per Orientem placuerat, fore ut arma moveret, imo et bellum in Occidentales regiones

ὁ ἱατρὸς καὶ τότε ἐμπεδώσας ἐπῆρχεν. Ἐφασκε δὲ τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐνέλιπε τῇ τριετίᾳ· εἴτα οὕτως πόλεμον ἀπαρξίσθαι αὐθις. Ταύτην οὖν Μεβώδου οἷα δὴ ἐκ βασιλέως Περσῶν ἀπαγγελλαντος τὴν γνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἀρχόντες παραβῆσθαι μὲν οἶδε τὰς ξυνθήκας ἥμισυ εἰλόν· οὐδὲ γὰρ ξυντετάχθαι ἐν ταῖς ἐξίνοις θατέρῳ βουλομένων τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσίου παντὸς ἡγούν μοίρας τινὸς ὥς τὴν παρασχόμενον ἀναδραμούσης διαρρηγνύναι τὰς σπονδὰς. Ὅμως δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις ἐν ἀπορρήτῳ ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐτῷ ξυνερχομένῳ διαλεγίσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προϋτίθεσαν τὰ δσα ἀμφὺ τῶ ἀνδρὶ ὦντο χρῆναι εἰρῆσθαι· ἐπειρῶντό τε ἕτερος ἑτέρου, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς αἱ πολιτεῖαι. Καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμενος ἦν, ὥς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξαιρεῖν· αἰτήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδεύοντος εἶναι οἱ Ζαχαρίας δὲ [ἤρετο], εἰ οἶόντε εἴη λαοκρατίαι καὶ ἥμισυ ἐξεπισταμένου τινὸς ἐκέρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρως ῥητόν τι παρασχέσθαι χρυσίον. Ζαχαρίας δὲ ἔφασκε τὰ τοιαῦτα, ἐπιτετραμμένον αὐτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανὲς, οὐδὲ μὴν ἑτέρου ἐξεπισταμένου τινὸς, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ μάλιστα εὐνούστατα ὥς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, δὲ ἐν τῷ τότε τὸν βασιλεῖον ἰθύειν ἐκλήρωσατο λόγον· ὥστε ἀμείλει μὴδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφίων τὰ περὶ τοῦ τοιοῦδε γεγράφθαι, τῷ μάλᾳ ἐν παραθύστῳ εἶναι τὰ βεβουλευμένα τῷ Καίσαρι. Γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὥς εἶποις σὺ (Ζαχαρία, ὥς, εἰ λέγοι σοι Nieb.) Μεβώδης λύτρα δῆθεν τῷ Δάρως τὸν βασιλέα κομίσασθαι Περσῶν, αὐτῷ πεισθήσεται ὁ Καίσαρ τὰ χρή-

ματα καταθήσειν, καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβολήν. Ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ ἀναφανδόν, ὑπαινιττομένου δὲ ὅμως τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὄγε ἔφασκε περὶ τούτου ἐπιτετράφθαι πρὸς τοῦ βασιλέως Περσῶν, οὐδὲ μὴν ἀνέλυσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταβεῖναι τὸ Δάρως. Διαβεβαιούτο [εἰ] ἐμπης, καὶ ὅροις τισὶν ἐπιτίθει τὸ πιστόν, ὥς νῦν εἰ προέλθοιεν αἱ ξυνθήκαι, ὑστερον αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι δώσειν ὥσπερ ἐξαίρετόν τι δῶρον τὸν βασιλέα Περσῶν τὴν πόλιν. Πρόδηλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ ἔρρωμένα φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρω τῆς ἀληθείας φεγγόμενος, βουλόμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναχωρῆσαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, τελευταῖον δὲ ἀμφὶ τοῦ Δάρως αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥμισυ τυγγάνειν, εἴτα τὴν ἐν ὑστέρῳ βουλήν, καθὰ δῆπου τὸ περιφερόμενον ἐκείνῳ φησι, μὴ ἔχειν ἰσχύν, ὥσπερ καὶ Σουανίας πέρι ἐν τῷ πρώτῳ ἡπατήθῃ Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. Ὁμοίως οὖν καὶ ὁ Μεβώδης ἠβούλετο δράσειν. Ἐπὶ δὲ εἴωρα Ζαχαρίαν ἰσοῦσι ἐμφρονέστατον καὶ οὐκ οἶόντε ὅν αὐτῷ παρακρούσασθαι τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ τὴν ἑτέραν ἐτράπετο, ὥς ἂν τρόπῳ τῇ (τῷ B.) ἀπάτῃ περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. Ἐπὶ χρόνον γάρ τινα ξυνῆει ἐς ταῦτό τοις ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλπίσι (ἐλπίδα B.) ὑποστρωννύς, ὥς ἴσοιτο εἰρήνη καὶ ὥς ἐπιναύσοι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδύναι Ῥωμαίοις τὸ Δάρως, ταύτῃ οἰόμενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὸν πόλεμον προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. Καὶ οὖν ἐν τοιοῖσδε τριδομένου τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐξ ἑκατέρας πολιτείας πρέσβειων περὶ ταῦτα ἐνησχολημένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἐρίου πολέμου ἐπ' ἀδελφούς, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Ἰβηρίου Κωνσταντίνου Καίσαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηνέχθη τὸ Σχλαβηνῶν

inferret: sed prius aurum, quod Romani pro induciis impetrandis, quas Zacharias pepigerat, pependerant, ad rationem ejus temporis, quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum renovaturum. Hanc quum regis Persarum sententiam esse Mebodes renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et foedera transgressuros esse dixerunt: nec pactum esse, ut liceret alteri partium, restituto omni auro aut aliqua ejus parte, foedera rumpere. De hac re tamen secreto Mebodes et Zacharias ibidem convenientes colloqui disseruerunt. Deinde hi duo viri, communicato consilio, inter se proposuerunt, quae ad eam rem pertinere existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quae maxime Caesari expedirent proponere, et illi quam maxime morem gerere. Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine ibi resciente solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Caesare hoc mandatum occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio consilio, quam Mauricio, Pauli filio, qui Caesari bene ex animo cupiebat, et tunc temporis principis rationes curabat, ut ne ullus quidem imperatoris scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Caesaris consilia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebodes pot-

liceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redemptione urbis Daras, Caesarem nulla mora interposita pecuniam numeraturum esse. Haec quum non aperte quidem, sed obscurioribus verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro pecuniis restitui passurum esse. Nihilominus tamen conventa res est et quibusdam juramentis fides praestita: si conventiones, ut tunc se habebant, manerent, regem deinceps Caesari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, eum minime salutaria Romano imperio sentire, et quae a vero abhorrebant, dicere. Nam eo tendebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent: deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quae in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent: sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiorem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia aggressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paullo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensurum Daras reddere, eo consilio, ut Caesaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt,

ἔθνος μέχρι πού χιλιάδων ἑκατὸν Ὠρέην καὶ ἄλλα πολλὰ ληίσασθαι.

48. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 164. 165: "Ὅτι κεραιζομένης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαβηνῶν καὶ ἀπανταγὸς ἄλλεπαλλήλων αὐτῇ ἐπηρτημένων τῶν κινδύνων, ὁ Τιβέριος οὐδαμῶς δύναιμι ἀξιόμαχον ἔχων οὐδὲ πρὸς μίαν μοῖραν τῶν ἀντιπάλων, μή τί γε καὶ πρὸς πᾶσαν (πάντας B.), οὔτε μὴν οἷόσθε ὢν πολέμοις σφισὶν ὑπαντάζειν τῷ ἀνὰ τοὺς ἑσώτους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετραρῆθαι δυνάμεις, πρεσβεύεται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀδάρων, τῆνικαῦτα οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως δὲ τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθὺς ἐκ προσιμίων τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. Ταύτη τοι καὶ πείθει γε αὐτὸν κατὰ Σκλαβηνῶν ἀρᾶσθαι πόλεμον, ὅς ἂν ὅπόσοι τὴν Ῥωμαίων δοῦσι, τοῖς οἰκείοις ἀνθελκόμενοι κακοῖς, ἐπαρκέσαι τε βουλόμενοι τῇ πατρίδι κατὰ τὸ μᾶλλον, παύσαιτο μὲν τοῦ τὴν Ῥωμαϊκὴν λεηλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδείξονται. Τοῦ Καίσαρος τοίνυν τὴν τοιάνδε ὡς αὐτὸν στείλαντος πρεσβεῖαν, οὔτε ἡπειθήσεν ὁ Βαϊανός. Ἐκπέμπεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὴ τῶν νήσων διήνυσεν τὴν ἀρχὴν τῆνικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδας ἰθύνειν Ὀλαχε πόλεις. Οὗτος παραγενόμενος ἐν Παιονίᾳ τῇ γούρᾳ, μετήγαγεν ἐς τὴν Ῥωμαίων αὐτὸν τε τὸν Βαϊανὸν καὶ τὰς τῶν Ἀδάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὲ λεγόμεναις Ὀλάσι μακρᾷς τὰ βαρβαρικὰ διαβιδάσας πλήθη. Καὶ λέγεται ἀμφὶ τὰς ἑ' χιλιάδας ἱππέων θωρακοφόρων ἐς τὴν Ῥωμαίων διαπορθμευθῆναι. Ἐνθὲν δὲν αὐθις διὰ τῆς Ἰλλυριῶν διαγυγὼν, εἶτα ἐς τὴν Σκυθῶν ἀφικόμενος,

ἐμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς κηλουμέναις ἀμριπρύμοις τῶν νηῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπερνώθη ἐς τὸ καταντικρὺ τοῦ βείθρου, παρὰ χρῆμα τὰς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν καὶ εἰσίνετο τοὺς ἀγρούς, ἡγέ τε καὶ ἔφρεν ἀπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκείσε βαρβάρων θαρρήσαντός οἱ ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, ἐς τὰ λάσια δὲ καὶ κατηρεψῇ τῆς ὕλης καταπερευγόντων. Ἡ δὲ τῶν Ἀδάρων κίνησις κατὰ Σκλαβηνῶν [εἰσίνετο] οὔτε γε μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἐνέκα πρεσβείας καὶ τοῦ βούλεσθαι τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίοις ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν ἐς τὰ μάλιστα ἐφιλοφρονεῖτο γε αὐτὸν ὁ Καίσαρ, ἀλλ' ὅτι γε αὐτῷ καὶ ἔχθιστοι ὑπῆρχον ἰδίᾳς ἑκατὶ δυσμεναίτες. Ἔστειλε γὰρ ὡς αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέλει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν Ἀδάρων ἡγούμενος, σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀδάρους, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν εἰσέσθαι ἀναγράφτους. Δαυρίτας δὲ καὶ οἱ γε ζῶν αὐτῷ ἡγεμόνες, « Καὶ τίς ἄρα, ἔφασαν, οὗτος πέφυκεν ἀνθρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἑλλίου θέρεται ἀκτίσιν, ὃς τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπήκοον ποιήσεται δυνάμιν; κρατεῖν γὰρ ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰώθαμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμεδαπῆς. Καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βαβαίῳ, μέχρι πολέμοι τε ὥσι καὶ ξίφει. » Οὕτως ἀπαυθαδισαμένων τῶν Σκλαβηνῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ Ἀδαροι διατίλουν χρώμενοι μεγαληγορίαις. Εἶτα ἐκ τούτου προπηλαχισμοὶ καὶ ὕβρεις. Καὶ ἄτε βάρβαροι, τῷ σκληρᾷ τε καὶ ὀγκώδη φρονήματι ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσώδην εἶρην. Καὶ οἱ Σκλαβηνοὶ τὸ σφῶν αὐτῶν ὀργίλον οὐχ οἷότε ὄντες ἐγγαλινῶσαι τοὺς ἐκείσε ἀφιγμένους πρέσβεις ἀναιροῦσιν, ὡς ἐτέρωθεν ἀμάλοι ἐκπυστα γενέσθαι ταῦτα Βαϊανῷ. Τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαβηνῶν ἐπίκλημα ποιούμενος ἐκ πολλοῦ ὁ Βαϊανός, καὶ ὑπακρῦφον ἔχων

latereaque bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quantum imperii Caesaris Tiberii Constantini annum centum fere millia Sclavorum in Thraciam irruerunt atque hanc multaque alias regiones praelati sunt.

48.

Quum a Sclavinis Græcia vastaretur, et undique alia ex aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum conjunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hostibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires ad Orientis bellum conversæ erant, legatum misit ad Baianum, Avarum ducem. Is tunc temporis non erat erga Romanos male animatus, in eo quo tempore primum Tiberius imperium suscepit, jure rei publicæ nostræ frui cupiebat. Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susceperet, quo illi, qui Romanorum terras invaserant, ad sua defendenda propriis malis revocarentur, et quum patriam suam optulari potius ducerent, rapinas agere ex Romanorum ditibus terribus desinerent. Hac igitur legatione ad Baianum a Cæsare decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea procuranda Joannes mittitur. Huic tunc insularum, quæ in eo tractu erant, præfectura et Illyricarum urbium administratio erat demandata. Is quum Pæoniæ accessisset, Baianum et Avarum copias, longis navigiis flumine trajecto, in Romanorum fines traduxit. Sexaginta fere equitum armatorum

millia transisse dicuntur : quæ ubi huc perduxerat, ea rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere, et iterum Istrum navigiis, quæ utrinque poppim habebant, transvelli jussit. Baianus, in ulteriorem fluminis ripam transgressus, confestim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque vastavit, et quum nemo barbarorum auderet cum illo manus conserere (etenim in silvas et cavernas aufugerant), omnia, quæ potuit, rapuit. Atque huic Avarum in Sclavinis eruptioni non solum Cæsaris legatio causam dedit, aut quod Baianus Romanis gratiam referre vellet, quod cum Cæsar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam eum privata inimicitia movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer erat infensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium, Sclavinorum ducem, et eos qui apud gentem auctoritatem habebant, ut Avaribus dicto audientes essent, et eorum numero se adscribi sinerent, qui tribula illis pendebant. At Daunitas et gentis principes : « Quis hominum, inquit, est? num quis solis radiis tepescit, qui nostram potentiam possit sibi subigere et domare? Allorum enim regionis dominatum acquirere solennius, non alii nostræ; hoc nobis certum inanet, donec erunt bella et enses. » Ad hunc modum superbo et arroganter loquentibus Sclavinis, non minori superbia et arrogantia erga eos Avaris sunt usi. Hinc in prohra et convicia illum, et ut barbarorum est ferox et impotens ingenium, in rixas et contentiones inter se præcipi-

ὥς αὐτοὺς τὸ ἔγθος, καὶ ἄλλως διαγέλλων, ὅτι οὐτῶν ὑπάρχον οὐκ ἐγένοντο, μή τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκιστα πιπονθέναι, καὶ ἅμα μὲν χάριν εἶδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυχρήματον τὴν χώραν εὐρῆσαι οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαβηνῶν... [πιπορθυμένης], τῆς δὲ κατ' αὐτοὺς γῆς πρὸς ἑτέρου τινὸς πάντων ἰθὺν οὐδαμῶς.

49. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 124 : "Ὅτι ὁ Καῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον συγχρὸν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινά γε δῆπου Παμφρόνιος ὄνομα, ἀξίωμα βασιλέως πατήρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, κατὰ ἐλθὼν βασιλίδι τῇ καὶ αὐτῇ ἀφικόμενος ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ διεήσεις τῷ Καίσαρι προσαγαγεῖν τῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετυρωμένη, ταῖς τῶν Λογγιβάρδων ἐπιδρομαῖς ἐπαμῦναι. Ὁ δὲ Καῖσαρ, ἐπεὶ αὐτῷ ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς ἅπαντα ἦν καὶ ἐνέκειτό γε ὅλος, ἐκείσε στρατιάν οὐχ ὅς τε ἦν ἐκπέμπειν. Οὐδὲ μὲν ἅμα τῇ ἑω καὶ κατὰ τὴν ἱσπερὰν πολεμητέα γε αὐτῷ εἶναι ἰδοῦναι. Χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε Παμφρόνιῳ, ἐφ' ᾧ τινες τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιβάρδων ἔθους, εἴ πως γε ἴσται αὐτῷ δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους ἡμεῖραντας μεταβαλέσθαι ὡς Ῥωμαίους ζῶν τῇ κατ' αὐτοὺς δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν ἑω πολεμησέοντας καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ ἐπικουρῆσαι. Ἀπειθούτων δὲ τῶν Λογγιβάρδων, οἱ αἰδοῦντες, τὴν ἐτίραν λέναι, καὶ τινες τῶν Φραγγικῶν ἡγεμόνων διὰ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως

ἐταιρίσασθαι, καὶ ταύτῃ γε λήναι τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν.

50. (578.)

Exc. De leg. Rom. p. 165. 166 : "Ὅτι ἦν ἱκανὸς Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεὺς ἱατρὸς τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκαστον τῇ καὶ αὐτῇ τῶν ὁπωσοῦν προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς συνθήκαις, εἴγε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἐπρασσον, οἷγε οὐκ ἠβούλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβώδου τῇ καὶ αὐτῇ ἢ σιωπᾷ καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι καλεούντος, ἢ τούτῳ τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφῆσαι, καὶ ἅμα τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύντος τὸν Ταναχοσδρῶν (1. Ταναχοσδρῶν) τῇ καὶ αὐτῇ τοῖς ὁρίοις ἐφεισθηκότα τῆς ἑώας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλείστας δσας κώμας τε καὶ ἀγροὺς ἐμπρήσαντος, ὥς οἱ γε ἀμφὶ Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἦκον κομίζοντες τῶν σπονδῶν. Καὶ τούτῳ δῆπου χρησαμένου κατὰ Ῥωμαίων ἑβρεῖ Μεβώδου, ὡς μὴδὲ ἀξίωσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς μεθορίοις κομίσασθαι, ἐγκλεισάσθαι δὲ Ῥωμαίους ἐς τὴν Νίσιβιν ἀποσῶσαι, ἑτέρα τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντυφῆσαντος αὐτοῖς· ὕστερον δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθῆσθαι Ῥωμαίους Χοσρόης ἐλπίσας, εἴγε καταπροτερῆσαι τὸν τῆς ἐφόδου καιρὸν τῶν σπονδῶν ἀφροντιστήσας, ἢ καὶ δράσειν ἴσως τι μέγα, καὶ καταπλάγνεντα τὸν Καίσαρα τελείως τῆς Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας καὶ τῶν ἐκείνη χωρίων ἀποστήσεσθαι, παρὰ πολὺ τὴν τῆς ἑω δόξωσιν τῆς Περσαρμε-

tes ferri. Slavini quum irae moderari nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios Baianus rescivit. Quum igitur a multo inde tempore hoc haberet quod illis objiceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia imperata facere noluerant, moleste ferebat, praeterquam quod summam injuriam ab illis acceperat; tum quoque Caesari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperiturum sperabat, quia Slavini vicinas Romanorum terras saepe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

49.

Caesar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta centenaria, quae Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Caesare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem vindicaret. Caesar vero, cui omnia praeter bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficerent, si in Orientem arma vertere vellet et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam cum ingredi jussit, et Francorum ducum aliquos

mercede sibi socios adjungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

50.

Trajanus et Zacharias, imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionum earum, quae tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponebantur, sive Trajanus sive Zacharias probarent, Mebodes tandem aut silere eos et praescripta accipere jussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tanchosdrum) immissurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immissus Tanchosdrus, plurimos viros incendit, et agros populatus est, donec Trajanus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro foederibus afferrent. Et Mebodes tanta erga Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro foederibus conventas in limitibus accipere, sed juberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniae erga Romanos superbe et contumeliose se gerens commisit. Chosroes enim in spem adducebatur, si, neglecto federe, opportune incursionem facere auderet, fore ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Caesarem perterrefaceret, qui tandem Persarmenia et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarmeniorum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroes factus erat, Caesarem quam maximum praeparare exercitum, et jam navigia

νῶν τε καὶ Ἰβήρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἀμα δὲ καὶ ἐπέπυστο Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιάν ἐς τὰ μάλιστα πολλήν τὸν Καίσαρα, καὶ ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν εἰρην ἱππαγωγὸς ὀκτάδας· ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἐμελλον, πρὸ ἡμερῶν δὴ ποὺ τεσσαράκοντα ἐπαρίησι κατὰ τῆς Ῥωμαίων γῆς τῆς ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσην τῶν ποταμῶν στρατιάν ἱππικὴν, ἀμρὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἥς περὶ τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυριοφόροι τε καὶ ἱπποτοξόται, Σαρακηνοὶ δὲ καὶ Σαβίροι.... [ὡν συμπάντων ἦρχον οἱ suppl. Nieb.] σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἀρχουσι περὶ τοῦ πῶς δεῖ προελθεῖν τὴν ἐν γένει ὁρεῖντῃ [εἰρήνῃ? Nieb.] διασχεπτόμενοι. Ὁ δὲ καὶ μάλιστα ἀλαζονείας τε καὶ ἀναισχυντίας οὐ μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δοξάν, τὰς τε ξυνθήκας οὕτω πως ἀνείδην οὐκ ἀνήσαντι συγχέαι, καὶ ταῦτα ὀλίγης πρὸς τὸ πέρας αὐτῷ ἐνδαφιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν· καὶ ὅτι γε τὸν αὐτὸν, ὅτε δὲ ἐπιγγελῶν Ῥωμαίοις, ἀμα τε καὶ περὶ εἰρήνης διαλεχθῆσόμενον ἐν τοῖς ὀρίοις ἐχειροτόνησεν καὶ ἀμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἰπεῖν ταῖς ἡμέραις πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγχύσειας αἴτιον. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν Μεβώδην βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ παντὸς ἔχοντα κύρος ὀπίσσεως ἐξέπειψε· πρὸς γε καὶ Σαπῶν τὸν Μαιράνου (Μαιράνου fr. 52), ἀνδρὸς οὐκ ἀγεννοῦς ἀπανεγκάμενον δοξάν.

51. (578.)

Exc. De leg. gent. p. 125 : Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότας τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐισβολὴν κατὰ τῆς Περσῶν ὁσον οὐπω ἐσομένην, καὶ ἐπανιόντες τὸ λεγόμενον Θαννάριος φρούριον, χρηρῶν Ῥωμαϊκῆς ἐπικουρίας, ἐν κατοχῇ ἐποιήσαντο· καὶ ἐκ οἴκου ἀνεχώρησαν, μηδὲν

ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paulo antequam triennales inducias finitum essent, quadraginta fere dies, Chosroes ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem fluviorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persae scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri... cum ducibus Romanorum.... dispicientes. Hoc autem non parvam attulit Chosroi vanas gloriae et impudentiae apud omnes opinionem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in confiniis cum his de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum induciarum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem, Meterrani filium qui magnam virtutis laudem reportaverat.

51.

Persae, veritatis Romani in fines suos irrumperent, Thannarium castellum, nudatum praesidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, quum nihil dignum tam turpi fidei violatione fecissent, et minime tanta claudina, quanta initio sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν συγχύσειας αἰσίων τι πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάψαντες, ὡς ὑπωπτεύθησαν τὴν ἀρχήν.

52. (578.)

Ibidem p. 125 : Ὅτι Τανχοσδρῶ (l. Τανχοσδρῶ) σαφῶς ἐξέπιστάμενος καὶ αὐτὸς τὴν Χοσρόου βουλήν, ὡς Μεβώδης ἀναπτερώσας αὐτὸν εἴη μὴ μείναι τὸ πέρας τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἶ γε ἀμρὶ τῆς ἐκ ἐμπειρωθείσαις ἐτύγχανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν αὐτῷ ἀναμριδόλως ἐμβαλεῖν αὐτὸν τε Μεβώδην καὶ Σαπῶν τὸν Μαιράνου κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἐκ τῶν Ῥωμαίων ἐπικρατείας, εἴτε προστεταγμένον οἱ τοιαύδε ἐκ Χοσρόου, εἴτε καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἐαυτοῦ, ὥσπερ ἀμείλει δευτέραν ἀρετὴν ἀγχιῶν, ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὥρμησε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλῆν ἐκείσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.

53. (578.)

Suidas v. Ἐμβριθῆ νοῦν : Μένανδρος· Ὁ δὲ Τανχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων θύμιον καὶ ἑτέρα ἄττα φόδητρα, κόμπῳ μὲν ἀρμόδια, ἐνεργὰ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγχιῶν, πλήθους τε ἀγεννοῦς ἀντάλλαγμα τοὺς τὰ πολέμια δεινοῦς ἀποκρίνας· Καὶ αὖθις· Ἐστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει.

Eadem repetuntur v. Τανχοσδρῶ, ubi glossam delevit Bernhardus. Ceterum num ad hunc potissimum Historiae locum haec pertineant, nescio.

54. (579. Tiberii an. 2.)

Exc. De leg. Rom. p. 166-168 : Ὅτι δὲ Τιβέριος

52.

Quum Tanchosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Mebodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non expectaret diem qua finiebant triennales induciae quae in Oriente conventionae fuerant, et illum imperasse Mebodi et Sapoem, Meterrani filio, invadere Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tanquam scilicet secundam ancoram jaciens, a Citharizon castello egressus, in Romanorum ditionis regiones, quae ad Orientem erant, impetum fecit, circa Armeniae aditus duplicem tumultum et terrorem oblaturus.

53.

« Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elephantas turbanque rusticorum, et hujus generis terribilia, ad ostentationem quidem apta, vim autem et efficaciam nullam habentia collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos, selectis his, qui in re bellica excellere imbellis multitudinis loco. » — Et alibi : « Gradu stare firmissimo et urbem fortiter defendere. »

54.

Tiberius addidit decreto aliud deo maximo gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, praecipue ex pri-

καὶ ἑτερόν τι προστίθῃσι τῷ δεδομένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῷ κεχαρισμένον. Πολλοὺς γὰρ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλεὶ γένει ζυνημένοι ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. Ἔτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὖθις, τὸν βασιλεῖον ἱατρὸν, ἅτε πολλάκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνούστατα ἐξυπηρετησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον πρεσβείαις. Τοῦτον δὲ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένη ἀπὸ ἐπάρχων ἀξίᾳ διακοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὲ πρεσβευσόμενον ἀφῆκεν, ὅα δὲ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην γενέσθαι ζυνωθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεοδώρῳ τινι, ἑνα τῶν βασιλείων μαχαιοροφόρων, ἀξιῶμα καὶ αὐτῷ στρατηγοῦ περιθεῖς. Τούτῳ τῷ ἄνδρι πρεσβευσόμενῳ ἀπονείμας Χοσρόη ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπικεικίας ἀνάπλεα ῥήματα. Ὁ δὲ νοῦς τῆς ἐπιστολῆς· « Ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ θεόδοτον οὖσαν ἀσπάζομαι· καὶ ὥσπερ φύσει τινὶ προσικάνει μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. Τοιγαρὺν ἰστοίμως ἔχω τῆς Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰβηρίας, οὐ μὴν τῶν βουλομένων ἡμῖν ὑπακούειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβήρων. Ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἀφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς Ἀρζαντινῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντὶ τοσούτων ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν. » Ταῦτα Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ Χοσρόη σημήνας, ἐφῆκε Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ μεγίστων πρέσβεων ἔχειν ἰσχὺν καὶ τὴν εἰρήνην ὡς ἂν οἴοιτε ἔσονται διατιθέναι. Μετὰ ταῦτα τῆς ὀδοιπορίας ἔτι σχομένῳ, σταλέντε ἄνδρι οὕτῳ παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καταπλαγεὶς τοῖς ζυμβαθήκοσι, προφθάσας ἐκπέμπει ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτο-

κράτορα πρεσβευτήν, καὶ ἀφικνεῖται χειμῶνος ἀρχομένου ἤδη δὲ ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἐχειροτονήθη Πέρσης ἀνὴρ, τούνομα Φερογδάθης, οὐχ ἦττον καὶ αὐτὸς φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομίζων λόγους πρὸς τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾗ ἐγγράπτο ὧδε· « Εἰ μὲν τὸ δίκαιον ποιῆσαι βουλευθείης, ὥ Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πράξεις τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλευσάντας γενεάρχας ἐκδίδους ἡμῖν ὑφείκοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὅροις τε τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησόμενους· δίδους δὲ καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμβᾶσαν ζημίαν Πέρσαις. Εἰ δὲ πρὸς ταῦτα ἐναντίως ἔγεις, πράξει τὸ φίλοις πρέπον· τοῦτο δὲ ἐστὶ ζυνοράμειν ἐν τοῖς ὅροις αὖθις τοὺς ἑκατέρως ἀρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν δύναιτο, μεταξὺ (τῶν) ἀλλήλων διαθησόμενους· ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα προελθεῖν, ἀναχωρῆν γενέσθαι τινά. » Ὡδε μὲν οὖν καὶ ἡ Χοσρόου ἐδήλου ἐπιστολὴ· κλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βασιλίδαν πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβέριου τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάθου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γράφεται μὲν ἀπιοῦσιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν Ζαχαρίᾳ τε καὶ Θεοδώρῳ τοῖς πρέσβευσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἑω, καὶ οὐ τι μέλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλῶσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρουσίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφεθείη Φερογδάθης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. Προελθόντων δὲ καὶ κεινημένων ἐσὶ κλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάθην ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεων. Ἐκχειρίαν δὲ οὗτι ὥτεο δεῖν ἐπὶ μῆκιστον χρόνον ἐνδιδόναι Πέρσαις· ἀποχρῆν γὰρ ἔρασκε τῷ βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείονος ἀπάτης προμηθευο-

maria viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroi. Deinde legatos ad hanc misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum rebus utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque eum ad hanc legationem imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse imprimis admonuerat, una quoque Theodorum quendam ex imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Chosroem misit, ad quem literas quoque humanitatis plenas scripsit. Sententia hujus epistolae haec fere erat: « Ego pacem opto, et a deo datam colo, et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque paratus sum, omnem Persarmeniam et Iberiam vobis concedere, praeter eos Persarmenios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo et Afumum castellum, et Arzanene vobis cedo, modo oppidum Daras pro his omnibus a vobis obtineam. » Haec Tiberius imperator per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum potestatem dedit, Chosroi literis significavit. His etiam pacem pro arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illis quidem, dum adhuc iter faciebant, accidit ut Chosroes quoque, Persarum rex, illis quae illi contra sententiam evenerant, perculsus, propere ad Romanorum imperatorem legatum mitteret, qui

jam hieme ineunte profectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus, nomine Pherogdates, et a Persarum rege ad imperatorem literas non minus humanas et officiosas detulit. Haec sic se habebant: « Siquidem rem justam facere velles, imperator Romanorum, recte quidem te gereres, si Persarmenios genearchas defectionis auctores nobis traderes, ut meritis poenas mihi darent, et in finibus Persarum et Romanorum suspenderentur; et si damna Persis illata rependeres. Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si dederis operam ut utriusque rei publicae primarii viri in confinis conveniant, et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et stabiliunt. Quae ut ad exitum perducantur, oportet belli intermissionem fieri. » Atque haec epistola Chosrois continebantur. Dum Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio imperatore plures dies transigit, Zachariae et Theodoro, qui in legationem profecti erant, per literas significatur, ut in Oriente subsistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent, priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem imperator Pherogdaten dimittit, quum multos cum illo habuisset sermones de his quae prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in longissimum tempus Persis concedendas esse non poterat. Sufficere enim duorum aut trium mensium spatium ei qui bona fide pacem tueri instituisset, neque per fraudem

μένω παρασκευῆς ἀφορμῇ, καὶ δύο μηνῶν ἢ τριῶν παραδρομῇ. Καὶ οὖν ἀπῆρεν ἐπὶ τοῖς τοιαῖσδε ὁ Φερογδάθης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

55. (579.)

Ibidem p. 168—171 : Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαι ἐνεστήσαντο ἀντὶ τὴν εἰρήνην, εἰ μὴ Χοσρόης ὤχλητο ἐξ ἀνθρώπων καὶ Ὀρμίσδας ὁ Χοσρόου, ἀνοσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο. Οἴμει μὲν οὖν ἔγωγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὥς ἐκυρώθη, ἅτε Χοσρόου ἐπὶ περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ἐφοιτῆσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. Οὐποὶ γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμετρήμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὅτι τῆς Ῥωμαίων ἐντὶ ἀλλάγῃ πρεσβείας. Διὸ καὶ ἐκ βασιλείας αὐτοῖς γράμματα ἐστάλη ἔχειν τῆς ὁδοιπορίας ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς· γινῶναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτὴν, δυνάμει δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοίμως δὲ ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόῃ γραφεῖσι καταλῦσαι· ἐπὶ γὰρ μὴν καὶ τοὺς ἀρεθύντας αἰχμαλώτους ὥς ἀν' ἐγχειρίσῃσι τῷ Περσῶν βασιλεῖ. Προσημνῆναι τε τοῖνυν οἱ Ῥωμαίων πρεσβεῖς σὺν πολλῇ τι τιμῇ καὶ εὐφημίᾳ κατὰ τὴν Νίσιβιν ἐγένοντο· ἐν θυμῷ τε μεγίστῳ ἐποιεῦντο Πέρσαι τὴν Ῥωμαίων ἀμρὶ τοὺς δορυαλώτους φιλοφροσύνην. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Τιβερίος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐθις, τοῦ ἦρος ἀρχομένου, Μαυρίκιον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀποκαρδοκῆσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγχειλευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ ἀν' ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῇ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρασκευάζεσθαι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πραγμάτων βροχήν. Καὶ ὁ μὲν, καθὰ βα-

σιλεῖ ἰδοῦναι, ἀνὰ τὴν εἰρήνην, τὸ πρακτέον ἐπιτηρῶν· προϊόντων δὲ τῶν πρεσβείων ἐς τὰ ἤθη Περσῶν, ἐπειγομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλεῖ ὑπὸν ἐπιβεβηκότα, οἰομένων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε (οὐδενὸς Nieb.) ἀποτεύξεσθαι (οἷα μετὰ τοσαύτην νίκην πράγας τε καὶ πάσης αὐθαλείας ἀπηλλαγμένους τοῦ Ῥωμαίων βασιλείας ἐπικυμίζομενοι λόγους· καὶ ὥς οὐ μόνον ἀχρὶ βρυχάτων αὐτῷ τὸ φιλόφρωνον, μᾶλλον μὲν οὖν ἔργους ἐπιδεικνυμένου, τῷ τοσούτους δορυαλώτους τοῖς Πέρσαις αὐτοῖς ἐπαναγαγεῖν), τούτων ἐπιζόντων γὰρ αὐτοῖν κυρῆσαι ἀναμφιβόλως, ἐς τούναντιον ἐνέβη ἄπην. Πρῶτον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοιπορίας τῶν τις παρὰ Πέρσαις τοῖς βασιλικαῖς τε καὶ δημοσίοις πράγμασιν ἐξυπηρετουμένων (οὗς, εἰ τις τῇ Λατίνων χρήσειτο φωνῇ, ἀσκηρῆτις προσαγορεύσειεν) ὑπαντιάζας ἤρετο σφῆς ὅτι βούλονται τε καὶ ὅτι ἔχουσιν, καὶ ὁποῖαν ἀποκομίζουσιν ἀγγελίαν. Ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἷος ἀμρὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδωρον ὅδε ἀπεκρίναντο, ὥς τὰ τοιαῖδε τῷ παρὰ Πέρσαις μεγίστῳ (καθὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητίον, καὶ οὐχὶ αὐτῷ. Ταῦτα αἰπόντως εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. Ἐξ ἐκείνου ἦκεν ἑτέρος τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἔτριβε τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῖς καὶ διαμείλλειν ἐποίησε, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινοίας, λέναι τε ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. Σταθμοῖς τε γὰρ πλησιαιτέροις καὶ παρασάγγαις ὀλίγοις ἐχρήτο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους περιφέρων τε καὶ ἀποπλανῶν, καὶ τούτῳ τὰ κάκιστα σφίσι προειδήλου, καὶ ἰδείνῃ τῇ περὶ τὴν ὁδοιπορίαν πλάνῃ οὐδὲν τι φιλοφροσύνης ἐχόμενον ἢ τῆς προσηκούσης αἰδοῦς πρεσβείας. Ἦν δὲ τὸ πρακτέον·

longioris temporis apparatus faciendi occasionem quaereret. Illis ita confectis discessit a Byzantio Pherogdaces.

55.

Romani et Persae sane pacem fecissent, nisi Chosroes ex hominum numero sublatus, et Hormisdas, ejus filius, ferocis ingenii vir, eisdem redimtus fuisset. Ceterum non aliter, quam ut decretum erat, tanquam adhuc superstite Chosroes, Zachariam et Theodorum pulo Persiam intrasse, legationem obituros. Etenim tunc temporis nondum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum est. Itaque literae ab imperatore illis redditae sunt, ut continuarent iter : sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroem mortem obiisse; verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum, secundum ea quae a Chosroes scripta erant, a bello discedere; neque propterea omitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis praemissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persae quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius imperator, vero incuncto, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret : et in quancunque partem res caderent, ad omnes casus se praepararet. Et ille quidem, ut rex praeco-

perat, in Oriente substitit, et observabat quid facto opus esset. Quum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recentem in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quae peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones afferebant ab imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni insolentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum praebat imperator, verum etiam re ipsa, quum tot captivos Persis restitueret. Et ex eo putabant fore ut, quae sperabant, sine controversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit. Primum enim unus ex his qui regi in negotiis et regis et publicis ministerium praebent, quos Latini a secretis vocant, obvium se media via legatis tulit, et eos est percunctatus, quid vellent, quae de causa venirent, et quid nuntii afferrent. Huic Zacharias et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur Romani) dicendum. Haec ubi dixerant, viam perrexerunt. Post hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis impellebat : tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari faciebat, neque ulterius progredi sinebat; propiores stationes eligebat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca huc illuc errantes et palantes traducebat : et in eo se illis male cupere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla habita ratione obser-

νον ἐξ ἐπιβουλῆς τε καὶ μελέτης, ὥστε ἐπισχεῖν σφᾶς
 ὅσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὧσιν, ἐν τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν
 ποιησομένους τοῦ πολέμου παρασκευὴν, τὰ ἐπιτήδεια
 τε συναθροίσοντας ἀποτεθροσόμενα κατὰ δὴ τὸ ὅσον οὐκ
 ἀναγκαῖον ἐς Νισίβιν τε καὶ τὸ Δάρας τὰς πόλεις, ἔτι
 γὰρ μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τὰ τῆδε
 φρούρια ἀνάπλεα θέσθαι τῶν ἐδωδίων ὡς ἀκρίδος οὕτω
 ξυμβάν καταδηλησαμένης τοῦς ἐκείνη καρπούς, καὶ
 ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων
 ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε
 σφοδροτάτου τοῖς ἐκείσε ἐνσκήψαντος, πρὸς δὲ γὰρ
 ἐφ' ᾧ καὶ στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμῶσιόντος ἐς τὸ
 ἐμβριθὲς τοῦ βασιλέως Περσῶν. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς
 ἐβεβούλευτο, μόλις μετὰ πλείστας ὄσας ἡμέρας ἐβόθη
 τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὰ βασίλεια ἐσφοιτῆσαι. Καὶ τὰ μὲν
 πρῶτα, καθὰ τῇ συνθηκῇ ἰδοῦναι, θοινησάμενοι καὶ τὸ
 ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγχειρίσαντες, πρὸς γὰρ καὶ τοὺς
 δοριαλώτους ἀποδεδωκότας, ἐνθένδε ἀνεχώρησαν, φιλο-
 φροσύνης μηδὲν ὀτιοῦν εὐρηκότες. Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
 ὁ παρὰ Πέρσας τῆς αὐλῆς ἡγεμὼν καὶ Μεβώδης ἐπυν-
 θανέσθην τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας. Τῶν δὲ εἰπόν-
 των, ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκοιεν πρεσβευσόμενοι, αὐ-
 τίκα οἶγε οὐ δὴ προσίεντο τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λό-
 γους, φάσκοντες οὐκ ἐπιτετράφθαι τι τοιοῦτον, ἀλλὰ
 συλλαβὰς ἀποδόντας ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θάττον
 γὰρ δὴ τῆς Περσῶν ἀπαλλαγῆναι. Ἐν φανερῷ τοί-
 νυν ποιησαμένων τὴν ἐφιῦσαν αὐτοῖς τοῦτο κέλυσιν,
 ἔγνωσαν ἐν βραχεὶ, ὅτι δύναται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ῥω-
 μαίων αὐτοκράτορος, καὶ τὴν ἀφίξιν τῆς πρεσβείας
 ἄπασαν, ὡς ἔτοιμος εἴη κατασθενύναι τὰ ἐκ τοῦ πολέ-

μου χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχητον αὐτοῖς Ἀρμενίαν
 ἄπασαν ἀμαχητὶ ἐνδοῦναι, παραχωρῆσαι δὲ εἰς καὶ
 Ἀρζανηνῆς, ἀντιχαριζόμενος τοῦ Δάρας τὸ Ἀφουρίων
 φρούριον. Ἐδέξατο μὲν οὖν καὶ αὐθις αὐτοὺς βασιλεὺς
 ὁ Περσῶν, τραχύτητι δὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν
 φιλανθρώπως γεγραμμένων οὔτε ἀποστήσασθαι ἔφη
 πώποτε τοῦ Δάρας, οὐ μᾶλλον γὰρ ἢ τῆς Νισίβιος ἢ Σηγ-
 γάρων, ἀπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων ἀπισχυρίζετο ἔχειν
 Πέρσας, οὔτε μὴν ἐλαττώσειν τι τῶν πατρῶων κτημά-
 των, ἀλλ' εἰ μὲν οἶόντε ἴσθιν, ἐς αὖθις αὐτὰ ἐναγκῶν,
 εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλειμμένα φυλάξειν. Χοσρόην
 μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὅς, εἴγε περιῆν, ἴσως τὸ
 τοιόνδε ἐπραξεν ἂν καὶ τὸ Δάρας ἀφῆκε Ῥωμαίοις. Τῷ
 γὰρ προσκτησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκότη οὐχ
 οὕτως αἰσχρόν· αἰσχύνῃ δὲ ὁμοίως ἄπασιν ἀνθρώποις
 καταπροΐσθαι τὰ πατρῶα. Ταῦτα εἰρηκώς, διὰ Με-
 βώδου πάλιν αὐτοῖς ἐποίησε κατάδηλον ὡς ἐπὶ τίνι
 μέγα φρονούντες ἀξιοῦσι πρὸς ἡμῶν ἀνακομίζεσθαι τὸ
 Δάρας; ποῖον νενικηκότες πόλεμον; ποίους ἐγκαλλωπι-
 ζόμενοι τροπαίους; ποῖ δὴτ' ἀκαυτέρτοι γινόμενοι
 Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραζάμενοι τοῦ Τανχσδρῶ
 (Τανχ.), καὶ περιεπαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε ἄλλους
 χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκείνου
 εἰς Ἀρζανηνῆν καὶ ἀπὸ Ἀρζανηνῆς ἐς Ἀρμενίαν ἄδειαν
 ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἐν Περσῶν· τῷ τοι
 ἄρα βρενθύνονται ἴσως καὶ μεγαλαυχούσιν, ὑποτοποῦν-
 τες ἐν ἐλάττονι μοίρᾳ τὰ ἡμέτερα κίεσθαι. Ἰστῶσαν
 οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι, ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰ-
 ρήνης, εἰ μὴ πῶ κατατιθέναι μέλλοιεν καὶ τὰ ὅσα πρὸς
 βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐκομιζόμεθα χρήματα ἐν ἔτος.

vantiae, quae legatis debetur, viarum erroribus fatigabat.
 Et id quidem Persae data opera et praemeditato consilio
 faciebant, quo legatos morarentur et quam diutissime do-
 linerent, ut maximum interea belli apparatus facerent,
 et copias frumenti ad quamvis necessitatis occasionem pa-
 ratas in urbibus Nisibi et Daras congererent, atque etiam
 ultra Tigrim amnem castella necessariis copiis implerent;
 quia locustae in illis regionibus omnes agrorum fruges con-
 sumperant, et proximis Romanorum incursionibus agri de-
 solati perierant. Itaque acerbissima fames instabat,
 praesertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipien-
 dum exercitus pararet. Quum Persae hoc consilii cepissent,
 vix post multos dies permissum est legatis, in regiam pedem
 inferre. Et primum quidem, ut moris est, sunt convivio
 excepti; quo facto, postquam literas ab imperatore tradi-
 dissent et captivos reddidissent, quum eos Persae nullo li-
 beralli et benigno sermone dignati essent, discesserunt.
 Postridie aulae apud Persas praefectus et Mebodes eos inter-
 rogaverunt, quae esset ipsorum legationis potestas. Quom
 legati respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos
 de ea re sermones Persae admisserunt, nihil ejusmodi sibi
 demandatum esse, dicentes. Itaque literas eos proferre, et
 vicissim accipere, et quam primum a Persarum finibus ex-
 cedere jusserunt. Et quum legati mandata sua exhibuissent,
 Persae omnia, quorum causa legatio decreta esset, cognos-
 verunt: ut imperator paratus esset, mala ex bello orta so-

pire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine
 proelio eorum juris et potestatis facere; quin et Arzanene
 cedere, et pro Daras oppido Afumorum castellum illis tra-
 dere. Denuo Persarum rex legatos excepit, et ad ea quae
 imperator ad illum perhumane scripserat, acerbè admodum
 et arroganter respondit, se nunquam urbe Daras cessurum
 non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas urbes a Romanis
 per vim captas haberent Persae, neque quicquam ex pos-
 sessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed
 potius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset,
 intacta conservaturum. « Pater Chosroes, inquit, si vixis-
 set, fortasse eo descendisset, et Daras Romanis restituisset.
 Ei enim, qui ipse imperii fines protendit, parva rursus
 amittere, non tam turpe est. Pudori autem est omnibus
 hominibus paterna profligare. » Haec ubi dixerat, rursus
 per Mebodem alia fere hujusmodi suggestit: Quanam du-
 causa elati Romani Daras ab ipsis recipere poscant, qua
 victoria potiti, quibus tropaeis se jactantes? ubi denique
 superiores Persis evaserunt? Imperitia quidem et impru-
 dentia Tanchosdri res bene gesserunt; dum ipsam ex una
 regione in altam circumagunt, et modo ex Armenia in
 Arzanenen, modo ex Arzanene in Armeniam excutere
 cogitur, regionem Persarum, quae est ad Orientem, depo-
 pulati sunt. Hoc est fortasse, quod magnos spiritus gerunt,
 quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res no-
 stras prostratas jacere. « Sciant Romani, inquit, me non

Τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἀχρι τριῶν ἡδὴ φθινόντων μηνῶν ἐκείσε ἰδιατρίψαντες, πάντων δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἔλθόντες· καὶ γὰρ οὐδὲ ὅσον ἀέρα καθαρόν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκύψαι ἐκ τοῦ τέγους, ἵνα ἰνδαισιώμενοι ᾦσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρίσθειων ἀνειμένη ἐτύγχανε· τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφωδές τε ἦν καὶ διάπνευστον (ἀδιάπνευστον Nieb.) καὶ ὄρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμόδιον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χρεῖμα εἰρκτὴν. Τοῖς τοιοῖσδε τοίνυν δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαγῆκαν, πολλῶν δυσκολώτερον αὐθις πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὡς μήτε τῶν ἀναγκαίων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδιδόναι, τρίβειν τε τὸν χρόνον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. Μῖζες γὰρ ἡμέρας δδὸν σπᾶς ἀγαγόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς δι' ἑτέρας ἀτραποῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ὥς πολλῶν ἀνιερῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἐκάτερον ἀμέλει νόσῳ βαρυτάτῃ περιπεσεῖν, ἐξώθησαν (ἐξώσθησαν? Hoesch.) τῆς Περσῶν. Ἀφικομένης δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα προσπεσούσης (οὐ γὰρ ᾤθη πώποτε Πέρσας ἐπὶ σμικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμέτροις τὴν εἰρήνην μὴ προσδέξασθαι), Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσήμαινεν ἔχασθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ ἄλλα περιεσκόπει, ὡς ἂν ἀμνηγῆται οἷόσπερ ἔσοιτο βοηθῆσαι τοῖς πράγμασιν. Οἱ (Τῷ Bekk.) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στράτευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποίητο.

aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias quas Justinianus singulis annis nobis pendere erat solitus. » Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quæque experiendo perpessi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aera haurire, neque libere ex lecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodias præpositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et quum in eam aura nulla perflaret, æstate imprimis valde molesta erat; denique res vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariorum copiam, quoad satis esset, administrabant, diem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis ærumnis conflictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incidere, tandem Persida excesserunt. Cujus rei nuntius quum ad imperatorem afferretur, et præter omnem expectationem illi accideret (non enim existimaverat, quum Romani ita faciles et moderatos se præbuisent, fore ut Persam a pace abhorrerent), juro et merito Mauricio præcepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consulere. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

56. (579.)

Suidas v. Μαυρίκιος : Οὗτος ἐὶ προχειρίζετο στρατηγὸς τῆς ἑώας ὑπὸ Τιβερίου Καίσαρος. Ὁ Μαυρίκιος ἐν πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ ἦν ἐντεθραμμένος, ἐμψρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς καὶ κατηχημένος, ξυγχεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφοι τὰ ἐναντίως ἔχοντα ἀλλήλοισι, ὄγκον φρονήματος καὶ πρῶτης, πάσης ὑπεροφίας τε καὶ ὀφρύος ἐλευθέραν. Τοιοῦτον δὲ τινα τὸν Μαυρίκιον ὄντα ἡ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα, ἀνέδειξε πῶς εὐκλείστερον τῇ πείρᾳ.

Nonnulla horum repetuntur v. Ὁγκος. Menandri locum esse conjecit Valesius.

57. (580. Tiberii. an. 3.)

Exc. De leg. gent. p. 125. 156 : Ὅτι πολιορκούντων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ προσβολὰς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τὰς τε ἐλεπολαῖς μηχανὰς περιστησάντων, πρὸς δὲ γε καὶ ὑπονόμους ἐνερθεν ὑπορυπτόντων ἐς τὸ ἀφανὲς, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τὸν (τε) τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα· Χριστιανοὶ γὰρ ᾦσαν οἱ τῆς Ἀρζανηνῆς ἄπαντες. Ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἀξιώθησόμενον πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστώτα τῶν ἱερῶν τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφτότας ὁπόσος ἦν αὐτοῖς χρυσός τε καὶ ἀργυρος ἀπαναστῆναι καὶ μὴ πέρα πονεῖν. Οὔτε γὰρ ἐνδώσειν ποτὲ, Βιγγάνου τὸν ἥλιον ὀρῶντος, τοὺς ὅσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσὶ Ῥωμαῖοις ἑαυτούς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσεσθαι τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσεβήσκειν Ῥωμαίους πρὸς θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἐνδὸν ἀπολλυμένους. Ταῦτα Βιγγά-

56.

Mauricius a Tiberio Cæsare dux copiarum per Orientem constitutus est : non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed prudens vir et gravis et accuratus. Qui duas res maxime inter se contrarias in se conjunxit, summam animi magnitudinem et mansuetudinem arrogantia et supercilio plane vacuam. Talis quum esset Mauricius natura, ipsa experientia longe gloriosiorum cum demonstravit.

57.

Quum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admoverent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur, Biganes misit urbem Episcopum (erant enim Christiani omnes incolæ Arzanensis), quem Romanos, quia Christiani erant, majore reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, existimavit, ad Mauricium, eumque orare jussit, ut accepto quicquid apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent, neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua

νης ἰδῆλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῶν ἱερῶν διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἱκεσίαν ἀφικομένοις, πίστει τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εὐληθῶς, ἀπαγγέλλειν ἐπέειπε Βιγγάνῃ, ὥς, εἴπερ ἑαυτὸν ἐνδύσει Ῥωμαίοις, ἀξιώματός τε μείζονος ἥπερ ἐφ' οὗ νῦν ἔστι παρὰ Πέρσαις ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλάσιος καὶ ἄλλης εὐπορίας γενήσεται κύριος. Καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν ἐφοικᾶ, εἰπὼν ἀρήσιν αὐθις ἔνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ. Ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνούστατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πολιτείαν, ἔτι γε μὴν τῷ χώρῳ πίσυνος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις ὑποσχέσεσι Μαυρικίου τὰ ὅσα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρέποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν τιμιωτέραν ἡγήσατο πλούτου. Στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγιστείαν τοῦ θεοῦ ἀνειμένα, περιρραντήριά τε καὶ ἐκπώματα καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκεύη, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ ἀμέλει λύτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχεσθαι ἀντιβολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσοντα. Ἀτὰρ ὁ στρατηγὸς ἐπειδὴ ταῦτα ἰδεάσατο, οὐ προσήκατο, καίτοι ἐρίτιμα τυγχάνοντα· ἥξειν γὰρ ἔρασκιν οὐ τὰ ἱερὰ σκυλεύσων οὔτε μὴν Χριστῷ μαχρσόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῷ πολεμήσων, καὶ μᾶλλον ἐξαιρησόμενος τοὺς ὁμοδόξους πρὸς τῶν οὐκ ὀρθῶς φρονούντων Περσῶν. Ἐῖτα ἐν ἀπορρήτῳ ἔλαβε τῷ ἱερουργῷ ὅσα ἔχρην, συναχώρησέ τε αὐθις εἰσω γενέσθαι τοῦ φρουρίου. Ὡς δὲ ἐπανῆκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος, καὶ οὐδὲν ὀτιοῦν ἐς τὸ ἰθὺ τῆς γνώμης ἐφθέγγετο, ἐς τοῦναντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπιφώρατο ἀσπαζόμενος,

ἐυλαμδάνεται μὲν ὄγε καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ, αὐθις δὲ ἐγκαλειυσσάμενου τοῦ στρατηγοῦ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.

58.

Suidas v. Ἀπετάφρευον : Μένανδρος· « Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρευον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ πολέμου· ἐπειδὴ δὲ (ὅτε) τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσιν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε βραθυμία παροφθέν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαῖοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν· πόνος γὰρ ὄκνη πολέμιος. »

59.

Exc. De sent. p. 362. 363 : « Ὅτι ὡς ἴσκει, πρὶν ἢ Μαυρίκιον ἡγεμονεύσαι τοῦ στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφορούντων ἀδικήματα ἔσφηλε Ῥωμαίους. Ταύτην τοι κατὰ τινὰ θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκῆντα οὐκ ἐτίλεσθαι, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τοῦναντίον. Φιλεῖ γὰρ πως τὸ θεῖον ἀδίκᾳ πεπραχόσιν οὔτ' οἰομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῷ παραλόγῳ τῶν ἀποδόντων σωφρονίζοντο πλείον. »

Ἀφιστηκότες γὰρ ἔτι τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ καὶ τὸ πλῆθος τῆς Ῥωμαϊκῆς [δυνάμειος] δεδιότος, καιροφυλακοῦντος δὲ εἰ πῇ διασπασθεῖεν καὶ δώσωσιν αὐτοῖς τῆς κατ' ἑαυτῶν ἐφόδου καιρὸν ἀσύμφορον· ἔδοξε δὲ τισὶ τοὺς ἅμα πάντας ἀπροσμάχους νομιζομένους, τοῦ-

culpa misere perire paterentur. Hæc Biganes prædicavit. At Mauricius, quum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque jurejurando firmata, eum renuntiare jussit Bigani, si se Romanis traderet, in majore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo ampliorem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures præbuit, neque ab honesto recessit. Justam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno præerat, longe divitiis honorificentior duxit. Quamobrem iterum aquilinnaria et pocula et alia pretiosiora vasa, quæ dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione sumeret et ab obsidione desisteret. Sed dux ubi hæc vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Illuc enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera dei cognitione aberrarent, tueretur. Deinde quædam secreto cum sacerdote, quæ ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocutus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiret muni-

quicquam, quod ex re esset, asserens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant jussu ducis in vincula coniecti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

58.

Romani antea castra sua fossis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux constitueretur. Ille vero postquam ad ducatum est erectus, quæ postea ipsi viam ad imperium munivit, rem prædictam per socordiam jamdiu intermissam in usum revocavit. Romani enim laborem ejusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignavia inimicus est.

59.

Antequam Mauricius ducaret exercitum, injuriæ, ut arbitror, adversus stipendiarios populos rem Romanam lahefactaverant. Eam ob rem atque ob cœlestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt. Solet enim numen iniquis nec opinantibus poenas infligere, ut subtilis casibus modestiores reddantur.

Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copia-rumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tempus exspectaret, dum hæc fortasse dispergerentur, atque incursioni hostili cum ipsorum damno paterentur; visum est nonnullis optimum fore, si, qui conjunctim in-

τους κατὰ τὴν πολεμίαν διακρινθέντας εὐεπιχειρήτους ποιῆσαι.

Ὅτι εἰπὼν περὶ [τῶν] ὀκτακοσίων λευκῶν ἵππων τῶν ὑπὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς θρίαμβον ἀχθέντων, φησὶν ὁ ἱστορικὸς Μένανδρος· Ταῦτα μὲν ἡ ἀβουλία καὶ ἡ καταπρόνησις ἡλίκα καταργάζονται καὶ παραστῆσι βουλομένων λείπεται, καὶ ὡς ὁ θεὸς, ἡνίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαμβάνηται, καὶ τὰ δοκοῦντα εὖ βεβουλεύεσθαι περιάγεται ἐς τούναντίον, καὶ ὡς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολιτείαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ τῶν ὑπηκόων ἀνήκοον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς εὖ βεβουλεύμενος, καὶ καθ' ὅσον οἶόντι ἦν ἀνθρώπου προέγνω τὰς ἀδηλους τῶν πράξεων ἀποδόσεις, τῇ δὲ τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμίᾳ τὸ (τῷ Bekk.) μὴ φυλάξει τὰ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἱσχυρὸν κινδύνου τὰ Ῥωμαίων ἤλασε πράγματα. Καὶ οὐχ ἡ σταλῆσα μὲν πρὸς τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τὸ Δούβιον καὶ Ἰβηρίαν ταῦτα ἐδυστύχησε στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθῆς κακῶν ἔμεινεν, [ἀλλὰ] καὶ αὐτὸς ἐς τελευταίας διωλίσθησεν ἐλπίδας, ὅπως διασώθῃ μόγις.

Ὅτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδοκῶντα βραθυμώτερον διατίθῃσιν.

60. (580.)

Exc. De leg. Rom. p. 171—174 : Ὅτι παρασκευάζετο ὁ Τιβέριος διαλύσαι τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον. Τοιγαροῦν οὕτως ἀρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίησιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις· ὃν δὲ καὶ πολλάκις ἐπὶ ταῖς τοιαύταις ἐχειροτόνησε χρήσις. Ὁ δὲ

victi essent, eos per hostilem agrum palantes periculis irriterent.

Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azarephtho captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait : « Quanta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intelligentibus satis demonstratum est : quodque deus, nisi in partibus nostris sit, ea quoque, quae recte excogitata videntur, in contrarium vertat : et quod gravis sit ac presumenda rei publicae idonea subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quamquam consilio praestans, et quantum homini licet, incertos rerum exitus praeviciens; tamen ducum ceterorum in composito ordine, qui ejus dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum discrimen adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Iberiam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolumis esset; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque egre vitam servavit. »

Quum ea quae impendent, vitari nequeunt, tunc ille qui rem fatalem exspectat, audacior fit.

¶

Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Jam enim et saepius antea ejus opera in hujusmodi rebus usus fuerat. Is

ἀφικόμενος, καὶ ὄπλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποιήσατο ὡς Πέρσας τὴν ἀφίξιν, ὁ μὲν ἐπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἐκπέμπει Ἀνδίγαν. Οὗτος δὲ ἀνὴρ κατὰ τοσοῦτον ἐχέφρων τε ἦν καὶ πράγμασι πλείστοις ὁμιλήσας, καθόσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρότατον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινεν ἐπισφραγίζοντι τῷ πάνυ γηραλέῳ τῷ νουνεχί. Ἐπειδὴ δὲ συνηλθέτην ἀγγοῦ τῆς πολέως τοῦ Δάρας, ξὺν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνη πόλεων Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὲ ἐξηρτύοντο ἑκαστοὶ διαλεχθῆσόμενοι περὶ τοῦ ὅπως θέον καταθέσθαι τὸν πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (ὁλοῖ δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἀξίαν, τὸν βασιλεῖον προσκεκαστήν,) οὗτος δὲ αὖν κατεσκεύασε καλύβας, ἐν αἷς ἐμειλλον ἑκατέρως πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα διασκέπτεσθαι· τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἀνωθὲν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς τῷ προτίκτῳ ἐπιτίτραπται. Παρασκευασθέντων οὖν τῶν τοιῶνδε ἐνδοκίμημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἀνδίου τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περιοικίδος ἀρχόντων, τοῦ μὲν Ἀνδίου τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐθις οὐχ ἥττον ταῖς αὐταῖς χρωμένων δικαιολογίαις, αἵσπερ καὶ ἐν ταῖς προτέραις πρεσβείαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομίζεσθαι ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσα περ ἐκ πλείστου χρόνου εἰώθεσαν χρήματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων, πρὸς τούτοις ἔχιν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὲ Ῥωμαίων ἐξεναντίας ἀπισχυριζόμενον ὥστε μηδὲν κατατιθέναι μήτε μὴν ὥσπερ τιμῆματός τινος πρίσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Δάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι παρέχοντας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζανηνήν, ἀνευ τῶν

quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim aetate longe proventus) senectute ipsa sapientiam ejus firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quae Romanis, quam earum, quae Persis parebant, primarii viri: utrique in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem praefecti regis electus est), ille, inquam, tentoria praeparanda curavit (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus), sub quibus ab utraque re publica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istis praeparatis diversoriis, quum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant), iidem rursus rationibus jus suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superioribus colloquiis erant usi. Volebant enim Persae a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionibus et pacto temporibus Justiniani inito, a Romanis accipere, et praeterea retinere Daras. Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant; neve quasi poena et multa quaedam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare

ἀμφοτέρως χώρας οὐκ ἐκτόρων τῶν δοσι τῇ Ῥωμαίων προσχωρήσαν πολιτείᾳ, — πλείστον οὖν, ὥσπερ εἰκός, ἐπὶ τηλικῷ πράγματι προσηνεγμένων λόγων καὶ ἥκιστα εἰς ἔργον ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν συμβαινόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδίγαν παρακρούσασθαι Ζαχαρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ' ὃ θέσθαι συνθήκας οὐκ εἰς τὸ εὐπρεπές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ ἀσυμφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φάναι λέγεται τοιαῦτα. « Τείχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτε τοιοῦτον, ὃ ἄνδρες, φυλακτῆριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκός, δυνήσεται καὶ πόλιν καὶ πολιτείαν ὅλην. Ἐν ᾧ δὲ τυγχάνουσιν οἱ τούτοις περιπεφρχμένοι, κρύπτειν [οὐ] ῥᾳδίον. Φήμη γὰρ αἰ χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἀδήλα καθιστάναί προτίθῃσι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῷ τῷ βουλομένῳ πρίασθαι ὤνια. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ἐξέπιστάμεθα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀντερείδουσιν πλείστοις, καὶ πολλὰ ὅσῃ τῆς οἰκουμένης ὅπλα κινῶσαν καὶ τῇ δυνάμει μεμερισμένην σχεδὸν ἐφ' ἑκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν καθ' ἡμᾶς πολιτείαν οὐκ ἀπὸ τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι μηδενὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις μόνοις. Ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοὶς ἔθνεσι μαχομένων, ἡμῶν δὲ μόνοις ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς συνθήκας ἀνάγκη διατιθέναι. Βέβαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι καὶ πρὸς πολλὰ διαγωνιζομένοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν τῶν Περσῶν πολιτείαν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ γενήσεται τὸ κρατεῖν πρὸς οὐδένᾳ τῶν ἄλλων ἢ πρὸς Ῥωμαίους μόνοις ἔχουσι τὴν διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι πόλεμον. » Ταῦτα ἐκεῖ ἔλεξεν ὁ Ἀνδίγαν, ἀκηκοῦσα Ζαχαρίαν λέγεται

ὑπομειδίσαι καὶ ὧδε εἰπεῖν. « Εὖ σοι γένοιτο, ὦ Ἀνδίγαν, καὶ Πέρσῃ πεφυκότι καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις τῆς ἀνδρείας καὶ παρατρώσαντι τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ μῶς. Εἰ γὰρ μή, ὡς ἔφη, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύναμις, καὶ τὴν πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ πολλὰ τῆς οἰκουμένης ἐξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε τῇ δυνάμει τὴν θάλατταν καὶ τὰς ἡπείρους ἔκλυε τῷ πανταχοῦ παρεῖναι τι καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶσι πεπονθέναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσον ἀντισχεῖν τῷδε τῷ πολέμῳ; Οἴμαι μὲν οὖν ἔγωγε καὶ τὸ γὰρ δὴ πού τοῦτομα συμφθάρῃναι Πέρσας, καὶ μόνῳ νικῆσαι τῷ μηδέποτε φέρεσθαι τῇ μνήμῃ. » Τούτων Ζαχαρία εἰρημένῳ ὁ Ἀνδίγαν τῇ σιγῇ ἰδὲ λῶσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ. Τοιαῦτα μὲν οὖν ἀμφοῖν διελεγίσθη. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ταχοσδρῶ, Περσῶν στρατηγός, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ εἰς τὰ ἱππασίμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἰστροποπεδεύετο κατὰ τὸν Μυγδόνιον ποταμόν. Μαυρίκιος δὲ χαρακώσας ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυνάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Μονόκαρτον, ἐν ἀγχιθύρῳ Κωνσταντίνης τῆς πόλεως. Ἔστι γὰρ δὴ πού τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα ἐνυδρά τε καὶ ἱππόδοτα καὶ στρατῷ ἐνσκηνίσσασθαι ἀγαθὰ. Οὕτω μὲν οὗτοι ἀπεταφρεύοντο. Ἀτὰρ ὁ Ἀνδίγαν ἔτι ἡνεστώσης τῆς ἐκκλησίας ἔχρᾶτο καὶ πτοίαις τισὶ καὶ φανακισμοῖς, Ζαχαρία ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἴη μόνος ὁ διακωλύων τὸν Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατασιῖσαι ἅπασαν. Τυχὸν γὰρ, ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν, ἀναφαίνεται τις τούτων δὴ τῶν εἰς τὰχος ἱππαζομένων τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῷ τάχει τῶν ἱππων διακομιζόντων, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἰστάλθαι. Καὶ δὴ τὸν Ἀνδίγαν ἰδίᾳ λαμβάνων ἐνχειρίζε οἱ ἐπιστολὴν, ἐν

cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare volebant, modo earum provinciarum incolæ, qui se ad rei publicæ Romanæ auctoritatem contulissent, ea deditione non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia neutiquam partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui illum pacis condiciones minime honestas, imo Romanorum rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre suspicatus erat, his verbis invecus esse fertur: « Mœnia et portæ et aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et universam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se habeant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest. Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit. Quamobrem et nos certe scimus, Romanum imperium cum multis populis bello contendere, et per plerasque terræ oras arma circumferre. Ex quo fit ut ejus copiæ late dispersæ sint adversus unumquodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio hominum genere, quam cum Romanis, bellum gerere. Itaque quoniam vos cum multis gentibus bello decertatis, nobis autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum etiam induciæ faciendæ sunt. Nam Romani se victuros esse confidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Persarum imperium bellum gerentes, sicut nobis certa explo-

rataque erit victoria, quandoquidem cum nullis aliis, quam cum solis Romanis, nobis erit certamen; et contra unum eundemque hostem unum idemque bellum instruemus. » Quæ quum Andigan dicentem Zacharias audisset, dicitur subrisisse et ita locutus: « Bene tibi sit, o Andigan, homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testimonium Romanis præbes, neque a veritate aberras. Nisi enim, ut dicis, Romani ingentem multitudinem suorum exercituum ad tam multas gentes terræ extendissent, et copiis, tanquam ponte, mare junxissent, et omnes terras præsentī imperio continuissent; quid existimas Persas passuros, aut quamdiu hoc bello tolerando pares futuros fuisset? Jam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis interiturum eosque nulla alia re, quam æterna oblivione, victuros fuisset. » Hæc ubi dicta sunt a Zacharia, Andigan satis silentio indicavit, se dicendo a Zacharia asperatum. Dum autem inter se colloquerentur, Tachosdrus, Persarum dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Mygdonium amnem, circa Nisibim in campis equestri pugne et alendo equitatui perquam opportunis. Mauricius vero vallo continebat suos milites in loco quem vocant Monocartum, prope portas urbis Constantinæ. Sunt enim omnia loca circa Monocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exercitui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa et vallo munierant. Ceterum Andigan, dum adhuc in concilio esset, exterrere Zachariam et deludere est aggressus:

ἥ ἀνεφέρετο, ὡς Ταχσοδρῶ ὄψαν γεγραπτός, οἷα ἀκαθάρτου οὐσης τῆς Περσῶν στρατιᾶς, μάλα τε ὀρμύσης μὲν δὴ ἐμβαλεῖν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν. Τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς, συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ὁ κονιορτός, ὃς τῷ ἀγγελιαφόρῳ, ἅτε ἄρτι ἀριγμένῳ ἐκ τῆς ὁδοπορίας, συμπεπλασμένος τε καὶ ἐνιζάνων πολλὰς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. Ἀμα δὲ καὶ ὁ Ἀνδίγαν διαλεγόμενος τῷ ἤθει ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεραίνετο οἷα μὴ ἐρίεμενος πολέμου. Τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ξύλλογον ἐπυτὸν ἀναμειγνύς, καὶ ἔρασκε Ζαχαρία, ὡς ἐνοχλοῖτο ὑπὸ τοῦ Ταχσοδρῶ καὶ ὡς ἐσήμενός οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφῶρητον, ἐγγαλινούσθαι τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς μυριάσι ξυνισταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ ἐς τὰ μάλιστα ἰεμένης τὴν Ῥωμαίων ἀπασαν καὶ δὴ παρτυτὶκα πυρπολήσειν· καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι θλοῖντο, καθ' ὃν ἂν βούλοιντο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφείεσθαι τῶν ὀπλῶν· εἰ δὲ γὰρ οὐ βούλοιντο, συγχωρήσειν αὐτῷ ἐμβαλεῖν παρταγρῆμα ἐς τὴν ἑῴαν Ῥωμαίων· οὐδὲ γὰρ ἀνθέξειν αὐτοὺς κἄν γοῦν τὸν κτύπον τῶν φαριτρῶν τοῦ Περσικοῦ ἀκούσεισθαι κλήθους. Ἀλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ' αὐτοὺς βασιλείως ὀργὴν ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους τὸν πόλεμον. Οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἀνδίγαν δολερνῶτά τε καὶ ἀλαζονικώτατα τῷ κόμπῳ χρῆσάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάττετο ἔχοντι μὴ προσίεσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. Συνεῖς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν κομπολογίαν παραπάτασμα εἶναι

τοῦ ψεύδους, « Ὁ Ἀνδίγαν, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀπατῆν τὸ ἐχέρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ ἀπατωμένου ξυνειδότος. Ἢ γὰρ οἶμαι μὴ ἐξεπίστασθαι, ὡς πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρασσόμενά τε καὶ λεγόμενα, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ φανατισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἀπαντα ταῦτα ἰδραματούργησας, ἐννοῶν ἐκπροβήσεις Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ ἀρεστόν σοι εἶη, ἐρήμι ποιεῖν. Πλὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐν ἀρχαῖς τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαῖοις τε ὀπλοφορεῖν φορτικώτατόν τι ἐραίνετο· ὥστε ἀμείλει καὶ ἱκεταῖαι χρώμεθα ὡς ὑμεῖς, μὴ ἀναγκασθῆναι σφῆς ἐπιλαβέσθαι ὀπλῶν. Κατὰ τοσοῦτον γὰρ ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιρραπέεστατα εἶχον, ὡς καὶ ἄχρις Ἀπαμείας ἐλάσει Πέρσαι, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δῆπου Ἀντιοχείας. Ὑμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀρ' οὐ ἔσπασαντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελονιδνουν, οἷμαι μὴ ἀγνοεῖν Πέρσαι, ὡς οὐδὲ μέγρις αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιμωτὶ οἷοι ἐγένεσθε ἀφικέσθαι. Νῦν γοῦν πεπαιδευμένων ἀκριβῶς Ῥωμαίων τὸν πόλεμον, θηρραλῆοι τί ἴσμεν καὶ εὐέλπιδες, ὡς, εἴγε κινήσει ὁ Ταχσοδρῶ, ὑπαντιάσειν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δῆπου τοῖς ὁρίοις ὄρου Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτράν τὰς λαμπράς οἰόντες ὃν αὐτοῦ. Ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πρῆττε οὕτω. » Τούτων οὖν καὶ ἑτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ ὁμῶς (προῆλθε γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν), τότε Μαυρικίῳ ἐν γράμμασι ἐπ' ἑλῶι Ζαχαρίας ἀρικήσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, οἷα δὲ ἐκείσε τὸν πόλεμον συγχροτή-

se enim solum impedimento fuisse prædicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitare, et nuntios equorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingebat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolæ et his, quæ in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat. Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paullo post quum ad colloquium rediisset, Zacharias dixit, sibi molesta esse quæ a Tachosdro nuntiarentur: etenim per literas significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum alacritatem, quæ nullo modo comprimī posset. Constare Persarum aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo, quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque vastare; illos quidem armis temperaturos, si Romani ea conditione, qua Persæ voluerint, fœdera fecerint. Sin recusarint, se illis permissurum, ut Romanos ad Orientem aggredierentur. Quod si accideret, Romanos non auditu quidem ipso strepitum pharetrarum Persicæ multitudinis sustenturos esse. Nihil faciant, timere non in se iram regis sui commoveant, quod tanto tempore dis-

tulerint bellum gerere. Ad hunc modum Andigan doloso et magniloquo verborum fastu utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte erupturum esset. Quum autem Zacharias satis intelligeret fraudem quæ suberat his quæ Andigan dixerat, et exquisito verborum ornatu quæri colorem et prætextum mendacio, « O Andigan, inquit, non in decipiendo prudentia declaratur, maxime si is qui decipitur, id quod agitur intelligat. Num enim existimas me ignorare, ista omnia, quæ Persæ dicunt et faciunt, esse res fictas, neque aliud, quam simulationem et artes et tectas fraudes, quas tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam, mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem hujus belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda devenire. Etenim vos deprecati sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos arma capere cogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque Persæ cum manu militari progressi sint. Quum autem Romani, vobis non cedentibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor, vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisse. Nunc enim artes bellicas necessario edocti, aulaciores facti sumus, et spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam ejus conatibus in ipsis confinibus ituram Romanorum acutam hastam, quæ latus ejus facile transfigat. Quare sic ago, ut memineris, Romanos probe nosse Persarum dolos. » Hos et plures hujusmodi inter se habuerunt sermones, sed frustra; nihil enim inde est consecutum. Tum Zacharias Mauricium per

ονται. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ταχσοδρὺς κινήσας τὰ Περσικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἔχει ἐς τὰ περὶ Κωνσταντίνου.

61.

Exc. De sent. p. 363. 364 : Ὅτι φήμη αἰὲν χειροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἀόγλα [καθεστάναι] προτίθεται ταῖς ἀποαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῷ τῷ βουλομένῳ πρίσθαι ὦν[τα].
... ἡλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α.... μενόντων φησὶ καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἄδοξον.

Ὅτι οὐκ ἐν βώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ τοῦ πολέμου βροχὴ κινδυνεύεται.

Ὅτι οὐδὲν οὕτω βραδύνῃς ἢ τρυφῆς καὶ ἀναπαύλης ὥς κίνδυνοι καὶ πόνοι καθέστηκεν αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν προκτιθέντων ἀπολαυσιν, ὥσπερ ταμείον τι τῆς εὐκλείας καθεστήκασι· τρυφὴ δὲ ἀνευ τοῦ προκτιδεύεσθαι παντὸς (πάντοις B.) τοῦ χάκιστα ζῆν ἡγεμών· ἴσθι δὲ (ἴσθιν ὅτι B.) καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς ἀδοξίας ἀπαλλαγῇ.

Ὅτι Ταχσοδρὺς ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὰ πληγὴν. Καὶ ἐμοὶ γε οὐκ ἀπότροπον (ἀπὸ τρόπου B.) φαίνεται τὸ τοιόνδε γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις τῶν λίαν εὐδοκίμων ἐσφάλησαν, καὶ φύσει τινὶ τὰ παράδοξα τῷ ἀνθρωπείῳ συμπεριφέρεται γίνεαι.

Ὅτι Μαυρίκιος ἡττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κατείχτο ἀνία· οἷς γὰρ παρεν... τι ἀποδύει· καὶ ἐν μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύεσθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης (παραπτάσης Class.) δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσυχίᾳ γινόμενοι τὸ λοιπὸν

litteras monuit, ut in planitiem, quæ est ad Constantinam, descenderet, et prælium committeret. Similiter Tachosdrus movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constantinam adduxit.

61.

Fama in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quæ abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emptoribus, exponit.

Laborem commutavit cum vita... et decus cum decore.

Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum fortitudine vertitur.

Nihil æque, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisitorum honorum voluptatem, seu præclara custodia, conservant. Nam voluptas, quæ disciplina non regitur, pessimæ vitæ dux est: quin adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

Tachosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit: quæ res mihi haud insolita videtur; talium quippe casuum fortuna operatrix est: multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fuerunt. Casus enim admirabiles et vulgo inopini naturam humanam comitantur.

Mauricius a Persis victus, in magno versabatur mœrore... Nam in ipso actionis momento vincendi necessitate abri-

πυρότατα διατελοῦσιν ἄρα λογιζόμενοι... Primum hujus fragm. locum modo legimus in fragm. 60.

62. (580.)

Exc. De leg. gent. p. 126 : Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ (ὑπὸ N.) τῶν Λογγιβάρων σχεδὸν ἅπασα ἐκπεπόρθητο. Διὸ δὲ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προεστῶτος ἐν Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβευόμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκείσε μέρεσιν ἐπαρκεῖσαι. Ἄλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταῦτόν καὶ ἐς τὰ περὶ τὴν ἑῶν ξυνοστῆχός τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μείζονα δυσχερῇ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξιολογὸν συνεχώρησε στρατιάν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὲν ἀποχρῶσαν τοῖς ἐκείσε πράγμασι δύναμιν στείλαι. Ὅμως δὲ καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύματα ξυναγείρας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμελείαν τε καὶ σπουδὴν, εἰ πῶς τινος τῶν ἐγγυμένων τοῦ Λογγιβάρων ἔθνους δεξιώσηται δώροις ὑποκείθων καὶ μεγίστας ἐπαγγελλόμενος χάριτας. Ἡδὲ τε πλείστοι τῶν δυνατῶν μετατίθεντο ὡς Ῥωμαῖους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ὠφέλειαν προσδεχόμενοι.

63. (580.)

Ibidem p. 126—129 : Ὅτι Βασιανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς ἢ σκῆψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῇ γοῦν κατὰ Ῥωμαίων αἰτίαν ἀξιώσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ τόδε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στασίας, ὥς τὰ συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων (ὀγδοήκοντα δὲ χιλιάδας

piuntur: sed ubi laus victoriæ avolavit, in desidiam incidunt et animum despondent.

62.

Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex senatu veteris Romæ cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summæ sacrarum præerat delegaverat, ad imperatorem legati venerunt, orantes ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiorē contentionem ingravescēbat. Eo factum est ut imperator nullas idoneas copias, quæ illarum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen delecta, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit, misit, atque etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardorum duces donis demereretur, quos magna illis præmia retributurus, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum principibus, largitione imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

63.

Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad imperatorem, qui præstari solita stipendia exigeret, misit (erant autem octoginta millia nummorum, quæ quotannis pendebantur), et ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum redierat, barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam quidem accusationem in Ro-

ὑπάρχον εἰς ἕτος ἕκαστον νομισμάτων), ἐπειδὴ τὸν τε ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνετορεύσατο, καὶ τὸ χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτὸν, ἐκεῖνος ἀναισχυντότατα καὶ βαρβαρώτατα ἄνω παραλύσας τὰς συνθήκας, δὲ πρὸς Τιδέριον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθὺς ἐν ἀρχαῖς ἐποίησατο, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀρικνεῖται κατὰ δὴ τὸν Σάον ποταμὸν, μεταξὺ Σιρμίου πόλεως καὶ Σιγγηδόνης, καὶ γεφυροῦν ἐπιχειρεῖ τὸν ῥοῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίῳ τῇ πόλει καὶ παραστήσασθαι ταύτην βουλόμενος· δίδας δὲ, μὴ διακωλυθεῖν πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν Σιγγηδόνι καὶ τὴν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου κείραν τε καὶ ἐπιστήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσὶν ὑπαιδόμενος, βουλόμενός τε πρὸ τοῦ τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερὸν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγχείρημα τελεῶσθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Πανωνίαν εἰς τὸν Ἰστρον πολλὰ βάρεια, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς ναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνόντων μακρὰς συμπηξάμενος στρατιωτικὰς ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιδάσας ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κόσμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ ἀνωμάλως ταῖς κόπταις τύποντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἀθρόον, ταῖς τε ἐπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς Ἀβάρων στρατιᾶς περὶ δὴ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νήσου, παρχίνεταί κατὰ τὸν Σάον ποταμὸν. Διαταραχθέντων δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγχείρημα συννοσηάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήθου τοῦνομα, στείλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπαρωτώντος ὅτι δὴ καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίας τε καὶ φιλίας συνεστώσης αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀρίκετο ποταμὸν. ἄμειν δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιόψεται γεφυροῦν ἐπιχειροῦντος αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ

ἐπιτρέποντος ὅμως τοῦ αὐτοκράτορος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἐφη βούλεσθαι πηγνύναι τὴν γέφυραν, ὅλως δὲ κατὰ Σκλαβητῶν χωρεῖν, καὶ διαπερπιούμενος τὸν Σάον ἐπιβαίνων τε ἐς τὴν Ῥώμην αὐθις τὸν Ἰστρον διαβήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ τῶν (τοῦ Bekk.) Ῥωμαίων αὐτοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων. Τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως πράξει, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥωμαίων γῆς Σκλαβητοῖς δεδουλωμένων ἐλευθέρως αὐθις Ῥωμαίοις ἀποδοῦναι. Νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ὀλεγε πρὸς αὐτῶν οὐ βουλομένων τὸ συνταχθῆναι τῇ καὶ τῷ τέλος παρὰ σφῶν καθ' ἕκαστον ἕτος ἐκ' αὐτὸν κατατιθέναι· καὶ πρέσβεις δὲ Ἀβάρων σταλόντας πρὸς αὐτῶν ἀνηρῆσθαι. Διὰ ταῦτά τε ἤκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ ταύτῃ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σῆθον σταλησομένους οἱ αὐτοῦ ὡς τὸν αὐτοκράτορα, καὶ αἰτήσαντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἰστρον αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπεραιοῦσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβητῶν. Ὀμνύνειν τε ὀλεγεν ἔχειν ἐτοιμῶς τοὺς νομιζομένους μεγίστους παρὰ τῇ Ἀβάρων καὶ Ῥωμαίοις ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τινα κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμίου πόλεως μηχανώμενος βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβητῶν ἐφόδῳ τὴν γέφυραν βούλοιο πῆξασθαι. Ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σῆθῳ αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδόνι ἰδοῦσι Ῥωμαίοις. Ὅμως δὲ οὔτε παρασκευὴν ἱκανὴν ἔχειν οἰόμενοι, στρατιωτῶν τε ὀλίγων αὐτοῖς παρόντων καὶ δρομάδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς κινήσεως ταύτης ἐξαίφνης τε καὶ ἀπροσδοκήτως γενομένης· ἄμειν τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἀρξάμενον καὶ διαμαρτύρασθαι, ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθεῖ-

manos comminisci dignatus, impudentissime, qui barbaris mos est, sordida, quam cum Tiberio initio ejus imperio fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium inter Sirmium oppidum (hoc ex insidiis capere cogitabat) et Singedonem castra ponit, et fluvium ponte jungere suscipit. Quum autem timeret ne a Romanis impediretur, qui Singedone in praesidiis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium fluminis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret, executurus, multa vectoria graviaque navigia in Istro per superiorem Pannoniam coegit, ex quibus, quaecumque nautici potuit, non quidem ad artis navium aedificandarum rationem, tamen naves ea magnitudine, ut ad bellum aptae essent, extruxit, et eas hominibus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem inconditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flumine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmianam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habitabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone praefectus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quæreret, quoniam pax et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad Saum venisset, quem si ponte jungere inconsulto imperatore tentaret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis machinaretur, pontem

se struere ait, sed ut contra Sclavinos expeditionem susciperet: se transmisso Sao, et finibus Romanorum percursis, rursus Istrum trajecturum, multis ad trajectionem ab imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se jam antea in gratiam Romanorum imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutem a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisse. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis injuria affectum, quia nollent tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere iussit legatos, quos ad imperatorem mittebat, qui peterent ut sibi in Sclavinos trajecturo naves per Istrum praepararet. Adjecit, se per ea quae et apud Romanos et Avars sanctissima habentur, paratum jurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinos patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant: sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improvviso et praeter spem acciderat. Praeterea Chaganus militari coepit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis conditionibus stare, et quoniam in communes viros et Romanorum hostes pergat, minime se

μέναις αὐτῷ περὶ τῆς εἰρήνης ἐμμένοι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαβηνῶν χωρῶν οὐκ ἀρξίται τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δέ τις θαρρήσῃ Ῥωμαίων ἐν γούν ἀρεῖναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων πηγύναι τὴν γέφυραν, γινώσκουσιν αὐτοὺς, ὥς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν σπονδῶν ἥρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἅτε ἐκπολεμώσαντας αὐτοὺς τὸ Ἀδάρων ἔθνος, μὴ μέμψασθαι, ὅ τι ἂν παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. Ταῦτα δέισαντες οἱ ἐν Σιγγηδόνι τοὺς ὄρκους γούν αὐτὸν ὁμνῦναι προεκαλοῦντο. Καὶ δὲ παραυτίκα τοὺς τε Ἀδαρικοὺς ὤμνουν ὄρκους, ἕξρος σπασάμενος καὶ ἐπαρασάμενος αὐτῷ τε καὶ τῇ Ἀδάρων ἔθνῳ παντὶ, ὥς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος γεφυροῦν βουλεύοιτο τὸν Σάον, ὑπὸ ἕξρους μὲν αὐτόν τε καὶ τὸ Ἀδάρων ἄπαν ἀναλωθεῖν φύλον, τὸν δὲ οὐρανὸν ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν, καὶ τὰ πέριξ ὄρη καὶ τὰς ὕλας αὐτοῖς ἐπιπρσιεῖσθαι, καὶ τὸν Σάον ποταμὸν ὑπερδύσαντα συγκαλύψειν αὐτοὺς. Τοιαῦτα βαρβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, «Νῦν, ἔφη, καὶ τοὺς Ῥωμαίους ὄρκους ὁμνῦναι βούλομαι.» Καὶ ἅμα ἤτει παρ' αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σιδάσμιον ἔχειν νομίζουσιν, καθ' οὗ τοὺς ὁμνύντας τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν, ἣν ἐπιόρχουσιν, οὐκ ἐκφεύξασθαι. Παραχρῆμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηδόνης πόλεως τὴν ἀρχιερωσύνην διέπων τὰς θεσπεσίας βίβλους αὐτῇ διὰ τῶν ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διαχομιζόντων [ἐνεχειρίσας]. Καὶ δὲ, δολιρώτατά πως ἐπικρυψάμενος τὸν νοῦν, ἀνίσταται τε ἐκ τῆς καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ δῆθεν πολλῷ καὶ σιδάσματι ταῦτα προσηγορησάμενος ἀλέγεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμώτατα, ὁμνυσι κατὰ

τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἀγλαῖς διτθέραις ῥήματα θεοῦ, μηδὲν [τῶν] εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαφεύσασθαι. Δίχεται τωγαροῦν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλίδαν Τιβαρίῳ τῇ αὐτοκράτορι. Ἔως δὲ οἱ τε πρέσβεις τὴν [εἰς τὴν] βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν διήνυσον, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐμελλε ταῦτα ἀκούσασθαι, ὁ Χαγάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, πάσῃ σπουδῇ καὶ πολυχειρίᾳ, συμπάσης αὐτῷ τῆς Ἀδάρων, ὥς εἰπεῖν, στρατιᾶς συμπονούσης, ἐγχεύου τὸν ποταμὸν, θείναι (πέρας ἐπιθεῖναι Nieb.) βουλόμενος πρὶν ἢ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτοῦ συννοήσας τὸ βούλευμα διακωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπιχειρήσοι.

64.

Ibidem p. 129—131 : Ὅτι ἀριχομένων τῶν πρέσβειων τῶν Ἀδάρων εἰς τὴν βασιλίδαν, καὶ αἰτούντων τὸν αὐτοκράτορα παρασκευάσαι τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀδάρων ἐς τὸν Ἰστρον διαθησομένην κατὰ Σκλαβηνῶν (θαρροῦντα γὰρ ἤδη τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φίλιαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυραν τε ἐς τὸν Σάον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς ἐχθροὺς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαβηνοὺς ἐκτρίψαι), ταῦτα ἀπαγγειλάντων εὐθὺς μὲν τὸ ἐπιχειρήμα καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αὐτοκράτωρ, ὥς τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν, ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαίων εἰσχομιδὴν, ὅπως λιμῷ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. Οὐ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάνας ἐς αὐτὴν προαποθέμενος, τῇ συνιστάσῃ πρὸς Ἀδάρους εἰρήνῃ θαρρῶν. Ἀπορῶν δὲ στρατιᾶς, οὐ τι λέγει πρὸς τὴν

opus pontis construendi intermissurum. Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conijcere in eos qui ponti aedificando manum admoverent, ab ipsis foederum violandorum initium factum esse, meminisse eos jussit, et quum ipsi Avares in bellum impulissent, si quid inde Romanorum res publica detrimenti ceperit, de eo queri vetuit. Hoc veriti Romani qui Singedone erant, Chaganum ad iusjurandum provocarunt. Itaque confestim Avarico ritu iusjurandum ad hunc modum praestitit. Ense educto, albi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali comminisceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere suscepit, ut ipse et universa gens ad interuersionem usque ferro periret, caelum ex alto super ipsis, et Deus, qui in caelo est, ignem immitteret, silvae et montes casu et ruina illos obtererent, et Saus fluvius inundatione eos submergeret. Haec ubi barbaro more Chaganus emisit, «Nunc ego, inquit, iusjurandum Romanorum jurare volo. Tum quaesivit ex ipsis, quid esset quod sanctum et religiosum ducerent, per quod jurantes, si fallerent, dei iram minime evituros crederent. Tum qui in Singedone urbe summam sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per interauntios tradi jussit. Et ille quidem occultans ea quae mente volebat, multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simulans, procedit e cathedra, et alacri animo in genua prostratus, juravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo eorum, quae

dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit legatos ab eo missos, et ad imperatorem Tiberium in regiam urbem transmisit. Dum legati iter peragunt, et imperator eos admittere parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pontem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat, antequam ea res ad imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret, aedificationem disturbare tentaret.

64.

Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab imperatore petierunt, ut naves praepararet Chagano et Avarum exercitui, quibus Istro trajecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum, fidentem amicitia quae illi cum Romanis erat, jam pontem struere super Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Romanorum conterere et labefactare. Haec legatis nuntiantibus, statim aperte imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Quum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum commeatu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam quum imperator minime paci cum Avaribus compositae diffideret, in urbem commeatus ad obsidionem tolerandam idoneos invehi non curaverat. Praeterea copias, non dico quae satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minimas quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat,

Ἀδάρων ὕναμιν ἀντιταξομένης, ἀλλ' οὐδὲ ὀλιγίστης ὅλως ὑπαρχούσης αὐτῷ, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων ἐς τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν ποταμῶν ἐνησχολημένων, ἀπεπροσποιεῖτο ὅθεν ὡς οὐ συννοήσας τὸ βουλευθὲν τῷ Χαγάνῳ. Ἐρασσε δὲ βούλεσθαι μὲν καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηνῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατίας δηλούντων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν καιρὸν Ἀδάρους συμφέροντα, Τούρκων ἤδη περὶ Χερσῶνα ἱστρατοπεδευμένων καὶ ταχέαν αἰσθήσιν αὐτῶν, ἦν τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεξομένων. Ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλεῖσθαι τὴν ἐπιχείρησιν. Αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνῶσθαι Τούρκων, ὅποι δὲ καὶ τῆς ἐρόδου τὴν ἐνοίαν ἔχουσιν, καὶ ταύτην ὁτλήν ποιήσιν τῷ Χαγάνῳ. Ταῦτα οὐκ ἔλαθε τὸν Ἀδάρων πρεσβευτὴν ἐξεπίτηδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλάσμενα, καὶ ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐρέειν ἤλπιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦς. Ἐδόξε δ' οὖν πείθεσθαι, καὶ συνετίθετο πάντως ἐπισχῆσαι τὸν Χαγάνον. Ἦν δὲ οὗτος ὁ μάλιστα ἐνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον. Καὶ οὗτος μὲν ᾤωρα, ἐφ' οἷς ὑπέσχετο, πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλείδος· καὶ συνέβη κατὰ τὴν ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδεύοντα μετὰ τῶν προκειμένων ὀλίγων Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηνῶν ἀναιρεθῆναι. Οὐ πολλὰ δὲ διόδραμον ἤμειραι, καὶ παρ' αὐτῆς ἑτέρος ἦκεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλαῖς ἐς τὴν βασιλίδαν πρεσβευτῆς, Σόλαχος τοῦνομα, δὲ εἰσόδου πρὸς βασιλῆα τυχὼν φανερώτατα ἤδη καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη ὧδε· «Ὡς δὲ Σάος μὲν ἤδη διαπέ-

φρακται ποταμὸς γεφυρωθεὶς, ἡλίθιον τι νομίζω διαβεβαιουῖσθαι· τὸ γὰρ προδηλότατον ἐν εἰδόσι λέγειν φόρος τῷ λέγοντι· καὶ οὐδεμία μηχανὴ Ῥωμαίους ἐπαρκῆσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς μήτε μὴν ἑτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τοσαύτη Ῥωμαίων ἀφίκοιτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βίᾳ τὴν τε τῶν Ἀδάρων ἀπειλάσαι στρατιάν καὶ διαλῦσαι τὴν γέφυραν. » Χρῆναι γοῦν τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μίαν ἑνὴν πόλει αὐτελοῦς, μᾶλλον δὲ χύτρας (ταύτη γὰρ αὐτῇ δῆκουθεν ἐχρήσατο τῇ λέξει), Ἀδάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀδάρων Χαγάνον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιώτας τε καὶ οἰκήτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐστὶν αὐτοῖς τῶν φέρεσθαι δυνάμενων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χαγάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν καθιστώσης. Δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμμένειν προσποιοῖντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ Περσῶν διαθεῖντο πόλεμον, διαθέμενοι δὲ μετίπεται πανστρατιᾷ κατὰ Ἀδάρων χωρήσοιεν, ἐτοιμότατον ἐπιτείσχισμα ταύτην γε δῆπου· τὴν πόλιν ἔχοντας κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῷ μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἑτέρα τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς διαιργόμενοι. Σαφές τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ καλῷ τῷ Ἀδάρων, εἰρήνης τῷ αὐτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς σταθερᾶς συνεστάσης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον ὠκοδομήσατο τεῖχη. Χαίρειν μὲν γὰρ ἔρασκε τὸν Χαγάνον καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος σταλλομένοις αὐτῷ παρὰ βασιλέως δώροις· καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτήμα καὶ χρυσὸν καὶ ἀργυρον καὶ μὲν οὖν ἐσθῆτα σιρικὴν· ἅπαντων δ' οὖν ἀξιοκτετότατον εἶναι τούτων καὶ τιμιώ-

Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quae tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret quo Chaganus tenderet. Itaque imperator respondit, se quoque velle Sclavinos, quoniam plerasque Romanorum regiones praedati fuerant et latrocinis vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci jam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum trajicerent, celeriter ejus rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse enperuclere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiore facturum. Haec non latebat Avarum legatum, o re nata ab imperatore conflictu, qui objecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit, et promisit se effecturum ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui praecipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, amplissimis donis acceptis, quas pro mercede postulaverat, o regia urbe proficiscitur. Sed quum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum praemissis, a Sclavinis, excursionem in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interjectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: «Ponto junctum fluvium Saum,

supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque commeatum, aut aliam ullam rem, quam obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illuc mittant, quae vi et fortitudine possit Avarum exercitum ab obsidione depellere et pontem deficere. Itaque imperatorem consultius facturum, si pro una minime opulenta urbe, magis pro una olla (ea enim dictione usus fuerat), non bellum in Avarum et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis incolas una cum suis rebus, quicquid earum efferre potuerint, urbem nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritatem esse, ne Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto, omnibus viribus in Avarum impetum facere, quum hanc urbem promptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interjecto fluvio maximo aut alia loci difficultate impedirentur. Ceterum perspicuum et apertum esse, imperatorem commodi Avarum nullam habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium validioribus mœnibus cinxerit. Fuit quidem Chaganum donis quae singulis annis accipiat ab imperatore; nam magni pretii bona esse aurum, ar-

τερον τὴν ψυχὴν, περὶ ἧς φοβούμενον αὐτὸν καὶ ἀναλογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν εἰς τὸν φθάσαντα χρόνον κατ' ἐκείνην δὴκου τὴν χώραν ἐπελθόντων ἰθύνων τοιούτοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες, τέλος ἐς καιρὸν ἐπιθέμενοι πανωλεθρία διέφθειραν, οὐκ ἀποστήσεισθαι τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐ δώροις, οὐκ ἐπαγγελίαις, οὐχ ἑτέρῳ τινὶ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκισθῇ νῆσον, ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Ἰηπαίδων πρότερον κτῆμα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀδάρων πολιμηθέντων (καταπ. Ν.), ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα κατὰ τὸ εἶδος αὐτῷ μᾶλλον καὶ οὐ Ῥωμαίοις ἀρμόζειν. Ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διάνοιαν δεινῶς ὑπὸ τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχευε τοῦ αὐτοκράτορος· τοῖς εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησάμενος ἀντέλεξεν ὧδε· « ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρείᾳ χειρὸς οὔτε σοφίᾳ περιῆλθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ συνθήκας καὶ θεὸν τὸν ὁμοθέντα καθυδρίσας, παντὶ πευ δῆλον. Πλέον δὲ ὁμῶς οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν οἶμαι παρέξειν· θάττον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων κατεγγυήσω, δυοῖν ὑπαρχουσῶν, ἢ τὸ Σίρμιον τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. Εἰ δέ γε δυνάμει καὶ βίᾳ ταύτην ἐξέλαι, καὶ οὕτω τὸν ὑδρισμένον παρ' αὐτοῦ θεὸν ἐκδικὸν ἀναμένων αὐτὸς ἥμιστά τι καταπροέσθαι τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοηθείην ποτέ. » Ἐπὶ τούτοις τὸν πρεσβευτὴν ἀποπεμφάμενος, παρεσκευάζετο ἐκ τῶν ἐνόντων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιὰν μὲν, ὡς ἐφθην εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχείαν τινα ἔχων, στρατηγὸς δὲ καὶ ἡγεμόνας καὶ λοχαγοὺς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ τῆς Ἰλλυριῶν, τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πόλιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.

gentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissimum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et animo repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis et muneribus ad se accivisse et pertraxisse, quas deinde tempore procedente subegerint et funditus everterint, neque donis, neque promissis, neque ulla alia re illum moveri posse, ut desistat ab incepto, neque quieturum donec urbem ceperit, et omnem Sirmianam insulam propriam sibi fecerit. Seque jure id facere, quia Gepidarum prius haec insula fuerit, quorum res et urbes Justius Avaris sibi vindicare possent, qui eos devicerint, quam Romani. » Haec imperatorem valde perturbavit, et graviter ejus mentem ira et dolore perculerunt, tamen idonea et ipse, quantum potuit, oratione usus ita respondit : « Neque coplis, neque fortitudine manus, neque prudentia nos Chaganus circumvenit, sed eum pacem et deum, per quem juravit, delusisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi peritiam parum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus, quas duas habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum volens traderem. Quod si vi expugnabit, ego deum ultorem expectans, cujus numen violavit, imperio Romano me non defuisse existimabo. » Tum dimisso legato, urbi suppetias ferre, quoad potuit, paravit. Etenim, ut superius dixi, nullas habebat copias : itaque exercituum praefectos, duces et turmarum ductores, hos per Illyrium, alios per

65.

Ibidem p. 131. 132 : Ὅτι Θεόγνις ἐπεὶ ἐν Κασίᾳ καὶ Καρβωναρίᾳ ταῖς νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κινηθέντων περὶ σπονδῶν, προσεδίξατο. Παραγενομένου τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ Ἰπκου ἀποβεβηκότος, τεθείσθαι οἱ καθέδρας χρυσῆς ἐνίσταται αὐτοῦ, ἐκ διαλίσθων ὑρασμάτων σκευασθείσθαι αὐτῷ ὥσπερ καλύβης τινός. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἐντ' ἐρόματος πρὸ τῶν στέρνων αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προὔδλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ μὴ ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχόν οὕτω δὲ ἀθρόον ἐς αὐτόν. Ἀτὰρ οἱ γε ἀμφὶ Θεόγνιν παραγενομένοι, βραγὺ τι ἀφιστῶντες τοῦ χωρίου, ἵνα ὁ Βαϊανὸς ἐφελόμενος ᾦ, διαλέγεται (οἱ Bekk.) ἑρμηνείων Οὐννων τὰς πίστεις διασαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν. Καὶ ὁ μὲν Βαϊανὸς ἔρασκε δεῖν ὑπέκειναι οἱ Ῥωμαῖοις ἀμαχητὶ τοῦ Σιρμίου, οἷα δὲ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑπολειψιμένης μηχανῆς ἐς τὸ μὴ ἀλῶναι τὸ ἄστυ. Πρὸς τῷ καὶ [σπάνει suppr. Nieb.] τῶν ἀναγκαίων θάττον ὑποβληθήσεσθαι (ἀποκλεισθήσεσθαι conj. Bekk.), τοῦτο μὲν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας, τοῦτο δὲ καὶ τῆς τῶν Ἀδάρων δυνάμεως τῷ πολέμῳ μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρις οὗ ὑποχείριον ποιήσονται τὴν πόλιν. Προὔδאלετο δὲ καὶ τινα εὐπρόσωπον αἰτίαν τοῦ ἱμεῖρειν δεσπόσαι τοῦ ἄστεως, διὰ τὸ μὴ αὐτομόλους ἐκ τῆς Ἀδαρικῆς στρατιᾶς, ἀγγιθύρου οὐσης τῆς πόλεως, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι Ῥωμαίοις. Τούτων οἱ διαλεγόμενων, ἀντεῖπε Θεόγνις, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐτὸς ἐνδῶσει τῷ πολέμῳ πρότερον ἢ τὸ Ἀδαρικὸν ἐνδοῦναι· ἄλλως τε μὴ ἐλπίζειν τὸν Βαϊανὸν τοιούτους εὐρήσειν Ῥωμαίους, ὁποίους καὶ βούλεται. Ταῦτα αὐτῶν

Dalmatiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custodirent.

65.

Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit, sermones ad se, ut foedera fierent, delatos excepit : itaque Baianus advenit, et de equo descendens, in sella aurea consedit, quae stragulis gemmis ornatis in formam tentorii comparata erat. Ante pectus illius et vultum propugnaculi modo erat objectum scutum, ne a Romanis forte in eum tela jaculantibus appeteretur. Etenim qui cum Theogni erant, non longo intervallo distabant a loco ubi Baianus sedebat : itaque Hunni interpretes clara voce fidem datam de induciis pronuntiarunt. Tum Baianus dixit, oportere Romanos illi sine pugna Sirmium cedere, quia nihil illis opis jam reliqui esset, quominus oppidum caperetur. Nam, praeterquam quod urbem res necessariae deficerent, impedita ab utraque parte frumenti invectione, etiam Avarum multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque dum urbem suae potestati subijciant. Proposuit etiam aliquam verisimilem causam, cur desideraret urbis dominium adipisci, ne transfuga ex Avarico exercitu, quia urbs esset illis contermina, ad Romanos receptum haberent. Quum haec ad hunc modum locuti essent, contra respondit Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare

καὶ τὰ τοιαῦτα ἀποφηναιμένων, καὶ συμφωνησάντων
οὐδαμῶς πρὸς εἰρήνην, διαρρηθῆναι Θεόγνιν ἀπειρηκῶς
τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν
καὶ πρὸς πόλεμον παράταξιν ἐξοπλίσθαι, ἄτε αὐρίον
καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν ἀναρρήξοντος αὐτοῦ τὴν μάχην.
Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

66. (581.)

Exc. De leg. Rom. p. 174. 175: "Οτι ἐπὶ τρεῖς
ἡμέρας (ἐνιαυτοὺς Ν.) πόλεμος Ῥωμαίοις καὶ Ἀβά-
ροις συνεκροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ
τὴν πρὸς Δαλματίαν γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σα-
θρότατα ἔχουσιν. Ἀλλὰ γὰρ καὶ ὁ Ἀψίχ καὶ τὸ
κατ' αὐτὸν Ἀδαρικὸν αὐτοῦ ἐπεδρεύοντες πρότερον το-
σαύτην καταρρόνησιν ἐπιδείξαντο κατὰ Ῥωμαίων,
ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ τὴν ἑτέραν γέφυραν,
ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δυνάμει Βαϊανοῦ.
Πειζομένων τοιγαροῦν [τῶν] ἐν τῷ Σιρμίῳ λιμῷ με-
γίστῳ, ἤδη τε ἀπτομένων ἀθιμίστων τροφῶν τῷ ἐστε-
ρῆσθαι τῶν ἀναγκαίων καὶ γεγεφυρωσθαι τὴν διάβασιν
τοῦ Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος [τοῦ] τηλικαῦτα προσιτώτος
τοῦ Σιρμίου ἐκμελέστατά πως διατελοῦντος, καὶ μηδὲν
ὅτιοῦν στρατηγίας ἔχοντον ἐπιδεικνυμένου· πρὸς γὰρ
καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπειρηκότων τοῖς χαλεποῖς, ὁλο-
φυρομένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας ἐλπίδας ἐξωλισθηκό-
των, καταμειβομένων τε τοῖς Ῥωμαίων ἡγεμόσι,
Θεόγνιδος τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος: ταῦτα
[ἐπὶ] Τιθέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθιν, αἰρετώτερον
ἡγησάμενος μὴ συναγχαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰ-
κητόρων τὸν ἔμιλον, ἐν γράμμασι καλεῖται Θεόγνιδι κα-
ταλῦσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς, ὡς ὑπεξελθεῖν πει-

πληθεῖ τοὺς τῆδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφερομένους τῶν
οἰκείων ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχόν οὕτω περιβά-
λαιον ἐν. Καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε συνθή-
καις, καὶ τὸ τοῦ πολέμου ἐλώρησεν, ἐφ' ᾧ παραχωρή-
σαι μὲν Ῥωμαίους Ἀβάροις τῆς πόλεως, Ἀβάρους δὲ
Ῥωμαίους τοῦ ἐν τῇ πόλει πλῆθους, ἀνευ τῶν δσα ἐκά-
στῳ ἐν περιουσίᾳ ὑπῆρχεν. Ἐπιζήτει δὲ ὁ Χαγάνος
καὶ τριῶν ἐτῶν παρωχημένων χρυσίον, ὧν οὐκ εἰλήφει
τι κατὰ τὸ σύνθηος, τῶν παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ
μὴ χρῆσθαι ὅπλοις. Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα
ἐκάστῳ ἐπὶ ἀμφοῖν χιλιάδας ὀγδοήκοντα χρυσίου νομι-
σμάτων. Ἐτι γὰρ μὴν καὶ ἕνα τινὰ τῶν ὑπ' αὐτῷ τατ-
τομένων, ὅς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθά-
λέγεται, τῇ γυναικὶ τοῦ Βαϊανοῦ ἐς ἀφροδίσια συνελ-
θῶν. Ταύτῃ τοι κατάδηλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναι
οἱ τὸν αὐτόμολον· ἡ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέξισθαι ἰδεῖν
ἐς σπονδάς. Ὁ δὲ γὰρ ἀντεστήμηνεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥω-
μαίων βασιλείως μεγίστη τέ ἐστι καὶ ἀπλετος, καὶ ὡς
δυστύρετόν τι φυγὰς ἀνὴρ ἐν αὐτῇ ἀλώμενος, τυχόν δὲ
ὅτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. Πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς
ὁμνῆσαι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς ἀναμαστιύσσει,
καὶ εἰ τι εὖροιεν τὸν φυγάδα, ἀποκρύψοιντο οὐδαμῶς,
ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἐγχειριεῖν αὐτὸν τῷ τῶν Ἀβά-
ρων μονάρχῳ· εἰ δὲ γὰρ τετελευτηκὼς εἴη, καὶ οὕτω
σημῆναι.

Exc. De sent. p. 364: "Οτι Θεόγνις ***.

Cf. Theophyl. Simocatta Hist. I, 3: Τὸ δ' ὅπως
Σίρμιον ἦλω, Μενάνδρῳ τῷ περιφανεῖ σαφῶς διηγό-
ρευται· περὶ ὧν οὐ μοι σχολὴ ἐπιργαστικώτερον τοῖς
μακροῖς ἐκείνοις λόγοις ἐπεξελεῖν, αὐθις δ' ἀριζήτως
εἰρημμένα μυθολογεῖν.

debere, se faciles Romanos ad ea, quae velit, reperturum.
Hæc inter se altercantibus et concertantibus, aperte foedus
Theognis icere recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis
Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam
caperet, tanquam crastina die sine ulla dilatione manus illi
secum conserendi potestatem facturum. His dictis abierunt.

66.

Romani et Avaræ per tres dies (πληθος?) decertarunt;
sed quum nullas Romanorum copias numero sufficiente appa-
rerent, quæ pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum
munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant
Avaræ, qui illic prius ad pontis custodiam condescerant,
tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se con-
ferrent, et novas copias copiis Baiani adjicerent. At qui
in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se
sustentabant, quia rerum necessariorum inopia laborabant,
et hostes pontem in Sao fecerant. Præterea Salomon, qui
tunc temporis Sirmio præerat, parum diligenter res admi-
nistrabat, neque se ullum rei militaris usum habere osten-
debat. Itaque cives et urbis incolæ hæc calamitate afflictæ,
ejulabantur, et quum ad extremas spes redacti essent,
omnium latorum malorum causam in duces Romanos reji-
ciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat.
Hæc ubi Tiberius didicit, potius rase duxit, civium multi-
tudinem non cum ipsa urbe in deditiorem venire: Itaque

per literas jussit Theognidem bellum his conditionibus
solvere, ut liceret omnibus qui in urbe habitabant, salvis
et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum
inde asportare præter vitam et unam vestem. Itaque in
has conventiones consenserunt, et bellum his conditio-
nibus desit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et
Avaræ Romanis omnem, quæ in ea erat, multitudinem,
absque his quæ unusquisque eorum in bonis habebat,
concederent. Exegit etiam Chaganus trium præteritorum
annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani sol-
vere solebant, ut armis abstineret. Erant vero pecuniæ,
quæ pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta
millia nummorum aureorum. Præterea unus ex his, qui
sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia
dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc
significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit,
seque non aliter foederum conditiones ferro posse affir-
mare. Theognis respondit, Romani imperatoris ditiorum
longe lateque patere, in qua, propterea quod amplissima
et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea
errans, qui fortasse etiam jam peribat. Ad ea Baianus dixit:
"Jurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si trans-
fugam repererint, non occultaturos, sed omnino eum in
manus Avarum regi tradituros; sin autem falso functus
sit, ejus rei ipsum certiores facturos esse."

INCERTÆ SEDIS.

67.

Suidas v. ἀβίλτερος : Μένανδρος· « Εἰς τοῦτο ἀβιλτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολέμιων εὐχεσθαι νίκην. »

68.

Idem v. αἰσιος ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος· « Ἄλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἰθελοκακούντες οὐχ (vocem οὐχ delendam censet Küster.) ὑπιστάλησαν. » Cf. Suidas v. ἰθελοκάκως, ubi ex anonymo citantur verba : ἰθελοκακούντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας. Referenda hæc esse ad ipsum Menandri locum, qui v. αἰσιος laudatur, adeo ut plura ibi omissa sint, censet Bernbardyus.

69.

Idem v. ἀνάπαυλαν : Μένανδρος· « Ὡδὶ γὰρ (Ὡδίγῃ Nieb.) Οὐνῶν ἡγεμὼν μέγιστος ἐτυχεν ἀναπαύλης, » τουτίστιν ἀπέθανε.

70.

Idem v. ἀτρακτον : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἐπιτοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἀτρακτον κατὰ τοῦ Κῶχ. »

Idem v. εὐθύωρον : « Τὸ δὲ βέλος ἀνεωγμένον προφθάσεν τὸ στόμα, ἐκίσε ἐμπιστὸν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν· καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθυωρὸν ἀπέβη. »

71.

Idem v. ἐπιθείαζε : Μένανδρος· « Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἐνὶ τῶν ἐπὶ λόφων ἀνελθὼν, ἐπιθείαζε ῥήμασι βαρβάροις, καὶ γαυρῷ τῷ φρονήματι μεγαληγορία ἐγρῆτο. »

67.

Eo vesaniæ progressi sunt, ut a sese invicem, magis quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.

68.

Verumtamen iis feliciter non adspiravit fortuna; refractarii enim milites obsequium et operam denegaverunt.

69.

Odigar, maximus Hunnorum dux, quietem mortis consecutus est.

70.

Ille vero arcum in barbarum intendens, jactu haud vano sagittam in Cochum emisit. Porro telum, quum per os apertum intrasset, in gutture hæsit. Cochus vero statim vita excessit.

71.

Dux vero in unum e septem collibus conscendit, et lymplatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem jactantiæ plenam habuit.

72.

Idem v. θαήλατος : Μένανδρος· « Ὁ δὲ Ναρσῆς, δὲ εἰώθει τῶν πολέμιων δεῖ κρατεῖν, κατὰ τινα θαήλατον ὄργην (ὄρμην conj. Küster.) ἔφυγε προτροπᾷ δην. »

73.

Idem v. σπαλίωνας : Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλίωνές εἰσι μηχανήματα, καλύπτραι τινὲς βοείας δέρμασιν ἐκτάδην ξυντιθειμέναι, ξύλοις τε ἀνδρομήχεσιν αἰωρούμεναι· ὧν ἐνερθεν ὑπαισδύντες δπλῖται, ἐν χρῶ τι τῷ τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε λατοῦμα καὶ τοιχωρύχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν αὐλῶνας ἐργάζονται, ἐγκαίμενοι τε καὶ διορύττοντες, εἴ που τείχους τι μέρος καταρρίψαιεν, ἢ ἄλλω τινὶ τρόπῳ ἐντὸς κενωμάτων γενόμενοι δυοῖν ἀνύσουσι γὰρ τὸ ἔτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρρήξαντες τοῦ περιβάλλου γενήσοιντο εἰσω, ἢ τοῦ κατὰ τὸ ἔνδον φρέατος τοὺς σήραγγας ἀγαγόντες, ἐκ' εὐθείας ἐκκενώσαιεν ἐφελκύσαντες τὸ ὕδωρ εἰς τὰ γλαφυρά τε καὶ κοῖλα τοῦ ὀρύγματος.

74. 75.

Idem v. φιλεριστῆσαι : Μένανδρος· « Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρωτίας μεταξὺ αὐτῶν συμκιστὸν διέλυσε τὰς δυνάμεις. »

Idem v. χάρακα : Μένανδρος· « Πολλοὶ γὰρ ἐκλειπότες τὸν χάρακα, τὰς κώμας ἐπόρθουν. »

Apud Suidam v. ἀνάριστος Menandri mentio pertinet ad comicum poetam. Quæ leguntur v. εὐφυχοῦς non e Menandro hist., sed ex Appiano De bell Hispan. petita sunt, monente Küstero. Denique v. περιπέττειν sub Menandri nomine afferuntur quæ sunt Theophylacti Simocattæ Hist. II, 9.

72.

Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc tergum hostibus dedit.

73.

Apud Menandrum σπαλίωνας sunt machinæ, seu tecta ex pellibus bubulis expansis confecta, quæ contis viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea quum milites subierunt, ad mœnia accedentes, et instrumenta lapidibus cædendis murisque subruendis tenentes, sub terra cuniculos agunt, terram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum dejiciant, vel si quo alio modo in loca excavata penetrarint, alterutrum efficiant; aut ut terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuniculis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde eliciant et in excavatas fossas derivent.

74. 75.

Nam contentio de principatu inter eos orta copias bellicas dissolvit.

Multi enim derelicto va'o pagos diripiebant.

THEOPHANES BYZANTIUS.

Theophanes Byzantius, a reliquis ille huius nominis scriptoribus probe distinguendus, libris decem consignavit res Justinii et Tiberii (565-581), ac prae ceteris ea videtur persecutus esse, quae contra Persas imperatores Romani gesserunt. Initium historiarum sumpsit ab anno quo Joannes Comentiolus ad Persarum regem legationem obiit (566); qua quum nihil Justinus proficeret, foedera, quae Justinianus et Chosroes in annos quinquaginta pepigerant, rupta sunt (566). Liber ultimus desinit in belli inde ab anno 572 suscepti annum decimum (581), sive in Tiberii annum postremum. Praeterea Theophanes res Justiniani descripserat, aliosque libros (de rebus Mauricii) nescio quousque pertinentes iis quae Photius legerat decem voluminibus subjunxerat. Scripserit auctor postremis annis Mauricii imp.

Photius Bibl. cod. 64 :

Ἀνεγνώσθησαν Θεοφάνους Βυζαντίου Ἱστορικῶν λόγοι δέκα. Ἀρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου τοῦ συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν ἀλλήλοις ἔθεντο. Ἐλυσε δὲ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ Ἰουστίνος, διαδόχος Ἰουστινιανοῦ καταστάς, δευτέρου ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῶν περαιουμένου. Ἀρχόμενος δὲ ἐντεῦθεν τῆς ἱστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου ἔτους αὐτοῦ τοῦ πολέμου. Μέννηται δὲ ἐν τῷδε τῷ πρώτῳ τοῦ βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορῆσαι. Οὐ μὴν ἀλλὰ δῆλός ἐστιν, ὥς καὶ ἐφεξῆς τῶν δέκα λόγων ἑτέρους συντάξει. Διέξεισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ λόγῳ, ὅπως αἱ σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνου μὲν

διὰ Κομεντιόλου Σουανίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος, αὐτῷ δὲ ὑποτιθεμένου, οὐ μέντοι διδοῦντος· ὅπως τε ἡ Μεσοποταμία πᾶσα ἐσιίσθη, προοίμιον τῶν ἐπελευσμένων κακῶν γενομένη.

2. Ὅτι τὰ πρὸς εὖρον ἀνεμὸν τοῦ Τανάϊδος Τοῦρκοι νέμονται οἱ παλαιὰ Μασσαγῆται καλούμενοι, οὓς Πέρσαι οἰκεία γλῶσση Κερμιχίωνάς φασι. Καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστίνον ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ ὑποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀδάρους. Ὁ δὲ τὰ δῶρα λαβὼν καὶ ἀντιφιλοπρηνησάμενος, ἀπέλυσεν εἰς τὰ οἰκεία. Τοῖς δὲ Ἀδάροις ὑστερον ἐλθοῦσι καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰρήνης τυχεῖν δεομένοις, διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τούρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας οὐκ ἐσπίεσατο.

3. Ὅτι τὴν τῶν σκυλήκων γένεσιν ἀνὴρ Πέρσης, βασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ, ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξεν, οὕτω πρότερον ἄγνωσμένην Ῥωμαίοις. Οὗτος δὲ ἐκ Σηρῶν ὁρμηθεὶς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκυλήκων ἐν νάρθηκι λαβὼν μέχρι Βυζαντίου διεσώσατο, καὶ τοῦ ἔκρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφὴν τῶν σκυλαίνων φύλλων ἐπαρῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ τραπέντα τοῖς φύλλοις ἐπιτροφύσσει τε καὶ τάλλα ἐργάζετο. Ὡς τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος ὑστερον τοῖς Τούρκοις ὑποδείξας ἐθαύμασεν. Οἱ γὰρ Τοῦρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπορία καὶ τοὺς λιμένας κατείχον· ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι κατείχον· Ἐφθαλάνου δὲ τοῦ Ἐφθαλιτῶν βασιλέως, ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔσχε τὴν κλησιν, Περσὶν καὶ Πέρσας νικήσαντος, ἀφῆρέθησαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι, δεσπόται δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. Οὓς μικρῷ ὑστερον μάχῃ νικήσαντες Τοῦρκοι ἀπέβλον ἐξ αὐτῶν καὶ ταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τούρκους πρέ-

Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani Historiarum libri decem, quorum primus initium ducit ab illo Persico bello, quod ruptis jam foederibus iis exortum est, quae Justinianus imperator et Chosroes, Persarum rex, invicem constituerant (562). Solverat ea Chosroes ipse, et Justinus, Justiniani jam successor, exeunte altero imperii anno (566). Hinc ergo narrationem auspicatus, pergit porro ad annum usque belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo volumine libri, scripsisse ea quoque se quae sub Justiniano gesta sunt, imo et plures eum decem hisce subjunxisse libros, satis manifeste apparet. Narrat autem hoc libro, quae ratione pacta conventa sint dissoluta, quum Justinus per Comentiolum Suaniam a Chosroes repelleret (cf. Menandri fr. 13), ipse vero verbo quidem promitteret, non tamen re praevaleret. Refert et in tota Mesopotamia terram movisse, luitium minimum calamitatum, quae subsecutae sunt.

2. In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetarum antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kerinichiones appellantur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Justi-

num imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obsecrantes (c. 568). Ille munera libenter accepit, omnique adeo benevolentiae atque humanitatis genere legatos complexus, domum remisit. Quumque Avari mox accessissent, qui Pannoniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turcis fidem pactasque condiciones repulsam tulerunt.

3. Bombycum originem homo quidam Persa, Justiniano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim saluum deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori solis semina imposuit: quae solis nutrita, et in alas se induerunt, et mire ceperunt operari. Ergo bombycum ortum lexendique artificium quum post Turcis Justinus imperator ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum emporia portusque tenebant, quae Persae prius tenebant. Ephthalanus enim, Ephthalitarum rex, a quo et appellationem universum genus traxit, Perozen et Persas quum vicisset, submoti his locis Persae, rerum vero potiti sunt

σβιν ἀπέστειλεν, δε καὶ λαμπρῶς ἐστιάσας τε τοὺς Τούρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοπρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἐπανήει. Διὸ καὶ ὁ Χοσρόης ἐκ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίους, νῦν δὲ Ὀμηρίτας καλουμένους, ἐστράτευσε· καὶ τὸν τε βασιλεία τῶν Ὀμηριτῶν Σανατούρχην διὰ Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐξώγησε, τήν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστήσατο. Διέξεισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνου κακούμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσίθειαν, τὸν τε Σουρήναν ὁμοπρονήσαντες διὰ Οὐαρδάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουὴλ ἐτύγγανεν ἀνελών, καὶ δι' ἐτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνείλον, καὶ Περσῶν ἀποστάντες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κατέκουν, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἦθη γενόμενοι. Καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους σπονδῶν καταλύσεως αἰτίον. Ἀπίστησαν δὲ παραυτίκα καὶ Ἰβήρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγεμονεύοντος. Ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφιλις μητρόπολις.

4. Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξάδελφος, τῆς ἐν χειροτονηθεὶς στρατηγός, εἰς τὸν

πρὸς Χοσρόην πόλεμον ἐγδόω ἔται τῆς Ἰουστίνου βασιλείας ἐξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαραμαάνης, τὴν στρατείαν συνήθροισον. Καὶ τοῖς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχουν Κόλχοι, Ἀβασγοὶ καὶ Σαρῶης ὁ Ἀλανῶν βασιλεὺς· τῷ δὲ Μιράνῃ Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλμαϊνὸν ἔθνος. Πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνην περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν ἐς φυγὴν ἔτρεψεν, ἀνείλε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακρούς, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἐβδομήκοντα Ῥωμαίων δὲ ἄνδρες ἀνηρέθησαν ἐπτά. Ἐπολιόρχει τε ἤδη καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἱππέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν συναγείρας, ἡπείγετο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίοις. Ἐν τούτῳ δὲ διαβάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεὶ ὡς ἱρῶν τυραννίδος, καὶ ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσεν τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπὶ κλην. Ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμβάσης, τῆς τε πολιορκίας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δάρας πολιορκήσας παρεστήσατο.

Ephthalitæ : quos post paullo Turci proelio superantes, his etiam finibus pepulerunt (cf. *Men. fr.* 18). Justinus Zomarchum ad Turcos legatum misit (568 : cf. *Men. fr.* 21) ; qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroes in Æthiopus, amicos populi Romani, olim Macrobius, nunc Homeritas appellatus, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivum cepit, urbeque eorum direpta, incolas subjugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, conjuratione facta per Vardanum, cujus fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quendam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolebant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque hæc ipsa potissimum causa Persis fuit rumpendi fœderis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat (cf. *Men. fr.* 35 a. 36. an. 571).

4. Marcianus, Justinii imperatoris patruellis, Orientis dux jam renuntiatus, in expeditionem adversus Chosroem octavo imperii Justinii anno missus est (572). Joannes vero, Armeniæ dux, et Meranes Persarum, qui et Baramaanes (*Mar.?*), exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se conjunxerunt Colchæ, Abasgi et Saroes, rex Alanorum; Merani vero Sabiri et Daganes et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit : eoque proelio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum moenia obsidione cinxit. Chosroes, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis configere properavit. Interea apud imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniæ fidem adhibens Justinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Justiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroes Daras, oppugnatam urbem, vi cepit (573).

JOANNES EPIPHANIENSIS.

Euagrius V, 24 extr. : Προκοπίω δὲ τῷ ῥήτορι
πειροῖται τὰ ἐξ ἐκείνου (Ἀναστασίου) ἕως τῶν Ἰουστι-
νιανοῦ χρόνων· καὶ τὰ ἐχόμενα δὲ τούτων Ἀγα-
θίῳ τῷ ῥήτορι καὶ Ἰωάννῃ ἐμῷ τε πολίτῃ
καὶ συγγενεῖ καθ' εἰρμὸν ἱστορήται μέχρι
τῆς Χοσρόου τοῦ νέου πρὸς Ῥωμαίους φυγῆς
(590 p. C.), καὶ τῆς εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν
ἀποκαταστάσεως, Μαυρικίου μηδαμῶς πρὸς τὴν
πρᾶξιν ἐλινύσαντος, ἀποδεξαμένου δὲ βασιλικῶς, καὶ
μάλιστα τάχιστα ἐς τὴν βασιλείαν χρήμασι τε μεγάλαις
καὶ στρατεύμασι καταγαγόντος (v. Euagr. VI, 17-
21)· εἰ καὶ μήπω ἔτυχον ἰδεῖν αὐτόν.

« Hic Joannes Epiphaniensis fuit. Nam quum
Euagrius eum, civem suum appellet, Epiphani-
ensem eum fuisse necesse est, si quidem Epiphania,
Syriz urbs, patria fuit Euagrii. Quare fallitur
Vossius in libro De historicis græcis, qui Joannem
hunc domo Antiochenum fuisse existimat. » VA-
LESIIUS ad Euagr. p. 122. Cf. id. p. 61.

Fragmentum Historiarum, quas Joannes con-
didit, clarissimus Hasius e codice Vaticano edidit
ad calcem Leonis Diaconi (Paris. 1819 fol.).
Idem in præf. p. xxi sq. de codice illo deque hi-
storico nostro exponit hunc in modum : « Fra-
gmentum Joannis Epiphaniensis reperi in codice
Vaticano 1056, constante foliis centum, initio et
fine mutilo; ubi post Theophylacti Simocattæ dia-
logos De quæstionibus physicis, Constantinum
Porphyrog. De them., Procopium De ædificiis, alia,
habetur fol. 94 vso—100 vso exordium historiz
Joannæ, inscriptum : Ἰωάννου, σχολαστικοῦ καὶ
ἀπὸ ἐπαρχῶν, Ἐπιφανέως, περὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου
προσχωρήσεως πρὸς Μαυρίκιον, τὸν Ῥωμαίων αὐτο-
κράτορα, ἱστοριῶν τόμος α'. Sed ne is quidem tomus
integer ad nos pervenit, abjecta ommissaque post
fol. 100 maxima parte codicis. — An opus absol-
verit Joannes incertum; absolvisse tamen colligas
ex testimonio Euagrii H. E. V extr. p. 142, D;
unde patet, tunc quum hæc scriberet Euagrius (c.
an. 593), Agathiam et Joannem non edidisse qui-
dem scripta, absolvisse tamen. Sed quantumvis li-
cet ediderit Joannes, ad miram paucitatem redigi
exemplaria Historiz ejus necesse fuit, quum effe-
rescentes in Asiam atque erumpentes Arabes Sy-
riam omnem Egyptumque armis tenuerunt, literis

græcis per has partes obsolescentibus; liberque
Joannis adeo jam evanuerat sæculo XII ineunte,
ut Anna Comnena, quum præfationem Alexiadis
pangens ab Joanne nostro complures locutiones
compilarit (Vide quæ dixi Prolegg. ad Joan. Ly-
dum De magg. R. p. XVIII et Notit. mss. Bibl.
Reg. VIII, p. 261), propter raritatem exempla-
rium Joanneorum latiturnum furtum ipsius sperasse
videatur. Historiz autem sic deperditæ desiderium
quo tolerabilius feramus, ita reputemus superesse
apud Theophylactum Simocattam lib. IV et V de
Chosrois fuga atque per Narsem in regnum redu-
ctione narrationem admodum diligentem, quales
oculorum testium esse soleant. Ac nisi omnia me
fallunt, quæcumque habet de expeditione illa Theo-
phylactus, habet ex scriptore nostro, ut adeo ve-
lut excerptor aliquis præcipuorum capitum histo-
riz Joannæ sit putandus. Sed turgidis et quasi
anhelatis gravius verbis fudit quæ vix triginta an-
nis ante (tam subita fuit literarum in imp. Orien-
tali sæculo VII ineunte ruina) congruenter expo-
suerat Joannes. Is enim in his certe quæ nunc prod-
eunt, studiosum se ostendit dictionis Thucydi-
dæ, nec fere utitur verbis senescentis græcitatæ,
si tamen excipis χρόνος pro ἔτη. De ipso quem alii
cum Joanne Malala, alii cum alio Joanne confude-
runt, v. H. Valesius ad Euagr. p. 122, B. Fabri-
cius cum Joannem Antiochenum vocat B. Gr. VI,
p. 686 Harl. Joannes historicus, de quo codex
Lipsiensis Genesis (Fabric. B. Gr. VI, p. 622;
VII, 532), siquidem Diocæsareæ presbyter fuit,
alins videtur ac noster. Cujus de vita nihil notum
esse existimo præter ea quæ ipse exponit in operis
exordio p. 172, B. »

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟ ΕΠΑΡΧΩΝ
ΕΠΙΦΑΝΕΩΣΠερὶ τῆς τοῦ νέου Χοσρόου προσχωρήσεως
πρὸς Μαυρίκιον τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα

ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΟΜΟΣ Α.

1. Τὰ μὲν δὲ Ῥωμαῖοι τε καὶ Μῆδοι πολεμοῦντες ἀλλήλοισι ἑκαστὸν τε καὶ ἰδρᾶσαν κατὰ τὴν Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥωμαίων αὐτοκράτορος βασιλείαν, (*) γέγραπται Ἀγαθία τῷ Μυριναίῳ ἀνδρὶ τοῖς ἐν Βυζαντίῳ ῥήτοροι καταλεγέντι διαφανῶς, καὶ μετὰ γε Προκόπιον τὸν Καισαρέα τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους πραχθέντα ἀναγράφαντι. Μεγίστου δὲ ὄντος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν, αὐτὸν βασιλέα Περσῶν φυγάδα τῆς οικείας γενόμενον, τῆς τε ἀρχῆς ἐκπιπτωκότα, τῇ Ῥωμαίων προσχωρῆσαι πολιτείᾳ, Μαυρικίου βασιλέως δειόμενον συμμαχίαν οἱ ἐπιδοῦναι καὶ ἐς τὴν βασιλείαν καταγαγεῖν, τοῦτο ἔρχομαι λέγων, οὐ λόγου περιουσία τιθαρηχῶς οὐδὲ γε πρότερον... (**), ἀλλ' ὡς ἂν μὴ πρᾶγμα τηλικούτων τοῖς ἔπειτα γεννησομένοις ἀδιαβόητον καταλειφθεῖν· ἐπεὶ καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων, εἰ μὴ πως ἄρα διὰ τῶν λόγων φυλαχθεῖν καὶ τῇ μνήμῃ παραδοθεῖν, τῷ τῆς σωπῆς ἀποσβέννυνται σκότει. Παρέχουσι γὰρ οἱ λόγοι τὸ ζῆν καὶ

(*) In margine manu sec. τοῦτο adscriptum.

(**) Vox erasa. ἐπιτηδεύσας vel tale quid suppl. monet Hasius.

διαφθειρομένοις τοῖς πράγμασιν. Ἐπειτα δὲ καὶ τισι τῶν γεγεννημένων παρατυχόν, αὐτῷ τε Χοσρόῳ τῷ νέῳ ἐς λόγους ὁθῶν καὶ τῶν ἄλλων Μήδων τοῖς μάλιστα ἀξιολογυτάτοις (καὶ γὰρ με συμβέβηκε πρότερον μὲν Γρηγορίῳ τῷ τῆς Ἀντιοχείων πόλεως ἀρχιερεῖ σύμβουλον ὄντα, ἅμα αὐτῷ τὴν πρὸς ἐκείνους ὁμιλίαν πολλάκις ποιήσασθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετὰ τὴν τοῦ πολέμου τελευτὴν καὶ ἐς τὴν Περσῶν ἀφικέσθαι γῆν, Γεωργίῳ συνεσβαλόντα τὴν τῶν γενομένων ὁμοφροσύνην ποιούμενῳ), οὐκ ἄτοπον ἡγησάμην καθ' ὅσον δ' ἂν οἷός τε ὦ, τοῖς οὐκ εἰδόσι τὰ περὶ τούτων διηγήσασθαι. Ἀναγκαῖον δὲ ὅν τῆς τῶν ἐπομένων γνώσεως ἔνακα, ἀκριβῶς εἰδέναι καὶ τὰ καίρια τῶν προγεγενημένων, οὐχ ἥκιστα δὲ τὰ ἐς τὴν ἐπανάστασιν τὴν Ὀρμισδα τῷ Χοσρόου πατρὶ γεγεννημένην, τῶν ἐμπροσθέν μοι δοκεῖ διὰ βραχείων μνημονεύσαντα πρότερον, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον ἀφικέσθαι λόγον· ὥς τοὺς μὲν εἰδότας ὑπομνησθῆναι τῶν κεκινημένων, τοὺς δὲ μὴδ' ὄντας ἀκηκοότας τὰς ἀφορμὰς ἔχειν εἰδέναι σαφῶς ἀπ' ὧν τὰ μετὰ ταῦτα πραχθέντα γέγονασιν.

2. Ἐπεὶ γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς ἐννέα καὶ τριάκοντα τοῖς πᾶσιν ἔτεσι Ῥωμαίων ἀρχας ἐτελεύτα τὸν βίον, τοῦ χρόνου τὸ πέρας ἐν εἰρήνῃ βιώσας πρὸς τε τοὺς ἄλλους καὶ Μήδους αὐτοὺς, τὴν τε Ῥωμαίων διεδέξατο βασιλείαν Ἰουστίνος ὁ νέος, ἀδελφιδοῦς αὐτῷ γεγονώς, λυθείσῳ τῶν πρὸς ἀλλήλους Ῥωμαίοις τε καὶ Μήδοις ἐμπροσθεν γεγεννημένων σπονδῶν, ὃς Ἰουστινιανὸς πρὸς Χοσρόην τὸν Καβάδου, Περσῶν βασιλέα, ἐπὶ χρόνους πεντήκοντα πέντε πεποίητο, μέγαν πόλεμον κεκινήσας πρὸς ἀλλήλους, ἀρχθέντα μὲν ἤδη κατὰ τὸ ἑβδόμῳ ἔτος τῆς Ἰουστίνου βασιλείας, ἐς εἰκοσι δὲ

JOANNIS

SCHOLASTICI ET EXPRÆFECTI
EPIPHANIENSISDe Chosrois junioris ad Mauricium Imperat. Romanorum
accessione,

HISTORIARUM SECTIO I.

1. Quæ Romani et Persæ, commoto inter se bello, et acceperint damna et intulerint, Justiniani Romanorum imperatoris principatu, ab Agathia Myrinensi sunt exposita, viro inter oratores Byzantinos præcipue numero, qui post Procopium Cæsariensem de rebus adversus barbaros gestis scripsit. Quum vero inter ea quæ audivimus maximum ad, ipsum regum Persarum patria profugum regnoque pulsum Romanorum se imperio commisisse, atque a Mauricio imperatore auxilium et reductionem in regnum petisse, hoc ego narrare aggredior: nec dicendi facultate fretus, nec meditatus ante, sed ne tanta res apud posteros incognita relinqueretur. Etenim facta quantumvis luculenta, nisi aliquo modo scriptis servata memoriæ tradantur, silentii nocte extinguuntur. Contra, intereantibus quoque rebus vitam tribuunt monumenta. Deinde, quum ipse nonnullis e rebus

FRAGMENTA HIST. GR. — VOL. IV.

gestis interfuissem, in colloquiumque venissem et ipsius Chosrois junioris et honestissimi ejusque ex ceteris Persis (nam contigit mihi ut primo consiliarius Gregorio Antiochiæ archiepiscopo additus, una cum eo frequenter illis communicarem, posteaque aliquanto, restincto bello, vel in ipsam Persiam venirem, cum Georgio (Gregorio?) concordiam restituente profectus): eas res non incommodum visum est, ut facultas mea fert, nescientibus commemorare. Sed quoniam ad sequentium intelligentiam necessarium est, antecedentium quoque rerum momenta recte nosse, tum maxime earum quæ in seditione Hormisdæ, patris Chosrois, gesta sunt: idcirco de antea actis nonnihil libitum est breviter dicere, sicque deinceps ad reliquam narrationem venire: ut qui jam antea nosset, recordentur hos motus; qui omnino non audierint, discere possint liquido, quibus de causis acciderint posterius acta.

2. Justinianus imperator quem annos omnino triginta novem Romanos moderatus discessisset e vita, cujus extremam partem in pace tum cum ceteris, tum etiam cum Persis exegerat, Romanumque imperium Justinus junior, sororis ejus filius, suscepisset: solutis induciis ante inter Romanos et Persas factis, quas Justinianus cum Chosroe Cabadis filio in annos quinquaginta quinque inierat: ingens inter se commoverunt bellum, quod jam septimo anno imperii Justini ortum et per lustra quattuor productum,

χρόνους ἐπεκταθέντα, καὶ τὸ πέρασ δεξάμενον τῷ ἐν-
νάτῃ τῆς βασιλείας ἐνιχυτῷ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκρά-
τορος Μαυρικίου. Τὰς μὲν οὖν αἰτίας τῆς τῶν γενῶν
φιλονεικίας ἀλλήλοις ἐπῆγον· Ῥωμαῖοι μὲν χαλεπῶς φέ-
ροντες, ὅτι τοὺς Ὀμηρίτας (Ἰνδικὸν δὲ τὸ γένος καὶ
σφίσιν αὐτοῖς σύμμαχόν τε καὶ ὑπήκοον) ἀπαστῆσαι
Μῆδοι διενσήθησαν, μηδαμῶς δὲ ἐλομένων ἐκείνων,
ἐφοδὸν κατ' αὐτῶν ἐποιήσαντο τοῦ χρόνου τῶν σπονδῶν
ἐνισταμένου· πρὸς τούτοις δὲ, ὅτι καὶ Τούρκων πρὸς
Ῥωμαίους... [suprs. Has. πρσ] δευσαμένων, Ἰου-
στίνου δὲ βασιλέως τὴν πρεσβείαν προσειμένου, καὶ
Ζήμαρχον, ἀνδρα τῆς συγκαλήτου βουλῆς, σὺν ἐκείνοις
ἐκπέμφαντος, Πέρσαι τοὺς Ἀλανοὺς χρήμασι διαφθει-
ραι βουλευθέντες, οἱ ᾧ ἐκείνοι τὴν πορείαν ἐμὲλλον
ποιήσεσθαι, τὸν τε Ζήμαρχον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ῥω-
μαίους τε καὶ Τούρκους ἐκποδῶν γενέσθαι διεσπούδα-
ζον. Τὸν ὁμοιον δὲ τρόπον ἀντεπῆγον καὶ Μῆδοι, τοῦ
πολέμου τὰς ἀφορμὰς ἐπικαλοῦντες Ῥωμαίους, ὅτι τοὺς
Ἀρμενίους, ὑποφόρους σφίσιν ὄντας, ἐς ἐπανάστασιν
τε ἰσρακώτας, καὶ τὸν ἀρχόντα σφῶν Σουρήνην τοῦ-
νομα διαχρησασμένους, τῇ τε Ῥωμαίων ἀρχῇ προσχω-
ρήσαντας, ἐν σπονδαῖς ὑπεδέξαντό τε καὶ τῆς οἰκίας
αὐτοῖς μεταδιδώκασιν συμμαχίας. Οὐχ ἥκιστα δὲ τὸ
φιλονεικὸν αὐτοῖς ἐπὶ πλέον τῷ ἐξῆθη (εἰ τις ἄρα τὴν
ἀφανιστάτην αἰτίαν, ἀληθῆ δὲ ὅμως, μαθεῖν ἐθέλῃ),
ὅτι δὴ ὁ βασιλεὺς Ἰουστίνος οὐδαμῇ ἡξίου, χρυσίου λί-
τρας πεντακοσίας, ἐφ' αἷς ἐμπροσθεν γιγνόμεναι
σπονδαί, παρέχειν Μῆδοις εἰς ἕκαστον ἔτος, καὶ τὴν
Ῥωμαίων πολιτείαν Πέρσαις ὑπόφορον ἐς αἰὶ κατα-
στήσεσθαι.

2. Τοῦ χρόνου τοίνυν ἐς πέρασ ἀχθέντος, ὑπὲρ οὗ
τὰ χρήματα κατὰ τὰ παλαι συγκαίμενα Χοσρόης ὁ Περ-

σὴν ἐκικόμιστο βασιλεὺς (καὶ γὰρ ἰδοὺ κατὰ ταῦτόν
τὸ τῆς δεκαετίας ποσὸν ἐπιδίδωσθαι), μηδενός τε τὸ λοι-
πὸν ἐς σύμβασιν ὁμιληθέντος, Ἰουστίνος ὁ Ῥωμαίων
βασιλεὺς ἐς τὴν ἰώαν κατὰ τάχος ἐκπέμπει Μαρκιανόν
στρατηγόν, ἐν τοῖς πατρικίοις τῆς συγκαλήτου βουλῆς
τεταγμένον, αὐτῷ τε πρὸς γένος συνημμένον, τῶν τε
πολεμικῶν κινδύνων οὐκ ἄπειρον, καὶ ἄλλως ἀνδρείων
ὄντα τε καὶ δοκοῦντα. Διαβὰς δὲ τὸν Εὐφράτην ὁ Μαρ-
κιανός, καὶ κατὰ τὴν Ὀσροηνὴν γεγονώς, ἤδη τοῦ θέ-
ρους παρ[ακμάσαντος Has. suppl.], καὶ τῶν βαρβάρων
τίως οὐδὲν προειδομένων πολέμιον, τρισχιλίους
ὀπλίτας κατὰ τὴν Ἀρζανηντὴν οὕτω καλουμένην ἐκ-
πέμπει μοῖραν, ἡγεμόνας ἐπιστήσας αὐτοῖς Θεόδωρόν
τε καὶ Σέργιον, ἐκ τοῦ Ῥάβδιος τὸ γένος ἔλκοντας,
Ἰουδεντίνόν τε, τῶν ἐν Χαλκίδι ταγμάτων ἡγούμενον.
Ἐμβολόντες οὖν ἐξ ἀπίνης τὴν Περσῶν δηοῦσι γῆν
καὶ λαίαν ἱκανὴν κομισάμενοι ὡς τάχιστα ἐπανίστι.
Μετὰ δὲ τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν Μαρκιανοῦ τὰς δυνά-
μεις αὐθις συναγείραντος, ἐκ τε τοῦ Δάρας ὁρμηθέντος,
καὶ τῶν βαρβάρων τῆς Νισίδεως πόλεως ἐμπροσθεν
ὁπαντιασάντων, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Βαραμάνου, δὲ
τῶν ἐκείσε ταγμάτων ἀρχεῖν ἐτέτακτο, μάχην ἰσχυρὰν
γενέσθαι συμβέδωκε, Σαργαθῶν, οὕτω προσαγορευομέ-
νου Περσικοῦ χωρίου, πλησίον, ἐν ἥπυρ ἀνὰ κράτος
Ῥωμαῖοι τοὺς βαρβάρους τρεψόμενοι, πολλοὺς δὲ κα-
ταβαλόντες, ἀπόπειραν μὲν τοῦ Θεοδωρῶν (Θεοδοῦν
ap. Theophyl.) ἐποιήσαντο φρουρίου, δέκα τὰς πά-
σας ἡμέρας αὐτοῖς διατρέψαντες. Τοῦτο δὲ μηδαμῶς
ἐλπεῖν δυνήθεις, αὐθις κατὰ τὸ Δάρας ἐπανίστι πό-
λισμα, ἐκ τοῦ ἤρος ἀκμάζοντος, καὶ εἰς τὴν πολέμιαν
αὐθις ἐμβάλλουσι γῆν, γνώμη τε βασιλέως Ἰουστίνου
Νισιδὴν πολιορκεῖν διαγνώκασιν.

finem cepit anno nono postquam Mauricius Caesar rerum
erat Romanarum potitus. Causas simultatis alter populus
alteri imputabat: Romani, quia graviter ferebant, quod
Homeritas (natio est Indica, in imperii fodere et clientela)
a se disjungere conati Persae, repulsa accepta, expeditionem
adversus illos ipso induciarum tempore susceperunt: ad
haec, quod, quum Turcae ad Romanos legationem desti-
nassent, Justinus Caesar autem et admisisset oratores illos,
et Zemarchum, virum senatorium, jussisset una cum illis
proficisci, Persae pecunia corrumpere Alanos conati, per
quorum fines legati iter facturi erant, quum Zemarchum,
tum Romanos et Turcas eum comitantes, tollere de medio
voluerant. Eadem ratione contra criminabantur Persae, in
Romanos collata culpa belli, quod Armenios, stipendiarios
suos, ad defectionem spectantes, qui, praefecto eorum Su-
rena truncato, se in Romanorum clientelam contulerant,
fodere percussio in societatem receperant. Neque minime
ex eo aucta contentio (al quis occultiore quidem, sed ni-
hilominus veram causam nosse velit), quod Justinus im-
perator quingenas auri libras superioribus inducis pactas,
non amplius Modis pendere quotannis neque imperium Ro-
manum Persis vectigale perpetuo reddere volebat.

3. Ita tempore jam confecto, pro quo ex pacto superiore
pecuniam Chosroes rex Persarum acceperat (nam conve-

nerat ut decem annorum stipendium una representaretur),
nulla re ad dirimendam controversiam tentata, Justinus
Romanorum imperator in Orientem confestim mittit Mar-
cianum ducem, patricium ordinis senatorii, genere sibi
conjunctum, non imperitum periculis belli, et qui
omnino in strenuis et erat et numerabatur. Is Marcianus,
transmisso Euphrate, quum in Osroenen venisset, praecipiti
jam aestate, neque barbaris hactenus hostile quicquam su-
spicantibus, gravis armatus milites tres mille in tractum
qui Arzanene vocatur mittit, hisque praefectos praeposit
Theodorum et Sergium ex Rhabdi oriundos, atque Juventi-
num, copiarum quae Chalcide erant ducem. Hi de improvviso
irruentes Persarum agros populantur, et idonea praeda
facta confestim redeunt. Hieme exacta Marcianus, coactis
iterum copiis, Dara profectus in barbaros incidit, ex oppido
Nisibi obviam tendentes, duce Baramana, militaribus nu-
meris per partes illas praeseo jussu. Ibi pugna acris facta
est prope vicum Persicum Sargathon vocatum: ex qua
Romani, fuis fugatisque barbaris, dejectis non paucis,
castellum Thebethon oppugnatione lentaverunt, totis decem
diebus ibi consumptis. Id quum capere nullo modo qui-
rent, medio etiam tempore vere ad Daram oppidum se recepe-
runt, et denovo illati in fines hostium, ex mandato Justinii
imperatoris oppugnare Nisibin statuerunt.

4. Στρατοπεδουμένων ἐν αὐτῶν τῆς πόλεως πλησίον, βασιλεὺς Χοσρόης ἄρας ἐκ Βαβυλῶνος ἅμα τῷ τῶν Μήδων στρατῷ, καὶ Τίγριν ποταμὸν διαβάς, τὴν τε πορείαν διὰ τῆς ἐρήμου γῆς ποιοῦμενος, ὡς μηδαμῇ Ῥωμαίους ἐκπυστος ἢ τοῦ βασιλέως γένοιτο κίνησις, ἐπειδὴ πλησίον Ἀμβαρῶν Περσικοῦ γέγονεν φρουρίου (ἀφειστήκει δὲ τοῦτο πόλεως Κιρκησίου ὁδὸν ἡμερῶν πέντε), τὸν μὲν Ἀδααρμάνην, οὗτοι καλούμενον στρατηγόν, αὐτόσε που τὸν Εὐφράτην περαιωθέντα, κατὰ τάχος ἐκπέμπει, [τὴν Ῥωμαίων *suppl.* *Has.*] δυνάσσαντα γῆν, χιλιάδας δὲ αὐτῷ παρασχόμενος Μήδων τε καὶ τῶν νομάδων βαρβάρων· αὐτὸς δὲ τὸν Ἀδύρραν [παραμείβων ποταμὸν, ἀπροσδοκῆτως ἐπιστῆναι *ingo suppl.*] τοῖς τὴν Νίσιβιν πολιορκουσι Ῥωμαίοις ἠπειγέτο. Ὁ μὲν οὖν Ἀδααρμάνης Κιρκησίου πόλεως πλησίον τὸν Εὐφράτην διαβάς τὰ Ῥωμαίων προειρόμενα πράγματα, κοιλούστος οὐδενός. Ὑπὸ γὰρ τῆς προλαβούσης εἰρήνης καὶ ἡσυχίας, ἥς ἱκανῶς ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας ἀπολαύσασιν, ἐξελέλυτο μὲν αὐτοῖς ἡ τῶν πολεμικῶν παρασκευή, τὸ δὲ ἀνδρείον τελείως διέφθαρτο. Μήδενός οὖν ἐς χεῖρας ἵναι τοῖς βαρβάροις θαρρήσαντος, Ἀδααρμάνης ἀγχίστα πόλεως Ἀντιοχείας γεγόνως, τοὺς τε παρακειμένους τῇ πόλει τόπους τε καὶ ἀγροὺς διαφθείρας, ἐπὶ τὴν Κολήν ἐλαύνει Συρίαν. Ἀπαμείας δὲ πόλεως μεγάλῃς οὐ πόρρωθεν στρατοπεδευόμενος, τῶν τε πολιτῶν προσβευσανόντων καὶ [τὰ τῆς πόλεως λύτρα προτεινομένων, ἀπάτη τοὺς ἀνδρας *ingo suppl.*] περιελθὼν καὶ τὴν πόλιν ἀπαθῆ διαφυλάττειν ἐπαγγελλόμενος, ἐπειδὴ ταύτης ἐντὸς ἐγγόνει, διαρπάζουσι μὲν οἱ Μῆδοι τὰ πράγματα, καὶ τοὺς ἐνοικούντας ἀνδραποδίσαντες, τὴν τε πόλιν ἀπα-

σαν κυρὶ παραδόντες, ὡς τάχιστα ἐς τὴν οὐσίαν ἐπαμείναι γῆν. Τούτων δὲ οὕτω πραθέντων, βασιλεὺς Ἰουστίνος Ἀκάκιον ἐκπέμπας (Ἀρχελαίου δὲ τοῦτον Ῥωμαῖοι προσονομάζειν εἰώθισαν) Μαρκιανὸν ἐπὶ Νίσιβιν πολιορκούντα παρῆλυσεν τῆς ἀρχῆς, ὑποτοπήσας αὐτὸν ἰθιλοκακεῖν, ἐς τὴν τῆς πόλεως κατοχὴν οὐδενός γεγόνως.

5. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπαναχωρησάντων, ἐς τε φρούριον ἐν ὄρει κείμενον ἀφικομένων, Μάρδης ὑπὸ τῶν ἐνοικούντων ὀνομαζόμενος, βασιλεὺς Χοσρόης ἐξαπίνης.... πολιορκεῖν καθίστησιν αὐτὸν.... καὶ τὸ τῆς πόλεως ὕδωρ με.... φους τε μεγάλους παροικοδομήσας τῷ τείχει καὶ τοῖς ἐμβόλοις χρησάμενος μηχανήμασιν, ἐπειδὴ μηδὲν ἔκωθεν ἐς ἐπικουρίαν γέγονε τῶν ἐνοικούντων, αἰρεῖ τὴν πόλιν, βίη τῶν Μήδων ἐπιδάντων τοῦ τείχους. Πᾶσαν τε αὐτὴν ληισάμενος, καὶ τοὺς τε ἄλλους ἀνδραποδίσας, ἐπὶ δὲ καὶ Ἰωάννην τὸν Τιμοστράτου παῖδα, δυνάμει τε καὶ ἀξιώσει προύχοντα, καὶ τὴν τῆς πόλεως ἀρχὴν καὶ διοίκησιν ἀναδεγμένον, φρουρὰν τε τὴν ἀποχωρῶσαν καταλιπὼν, ἀπεχώρησεν ἐκ οἴκου, Ῥωμαίων ἐπὶ ἐς τὸ Μάρδης φρούριον διακτωμένων, Μάγνου τε, ὃς τῶν βασιλικῶν ἐπατρόπεια χρημάτων, καὶ τοῦ παντός τὴν ἡγεμονίαν ἐπέπισταυτο. Ἡμέραις δὲ ὑστερον οὐ πολλαῖς βασιλεὺς Ἰουστίνος, ἐξαπίνης νόσου τῷ σώματι προσγενομένης, περὶ τοῦ παντός δεδιώς, ἀναχωρῶν τοῦ παρόντος ἔτους πρὸς Πέρσας ἐποιήσατο. Τῆς νόσου δὲ αὐτῷ παρενοχλήσης, Τιθέριον, ὃς τῶν βασιλέως ἤρχε σωματοφυλάκων (κόμητα δὲ τοῦτον ἐκκουβιτόρων Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), υἱὸν ἀνειπὼν τῆς βασιλείας κοινωνὸν αἰρεῖται, Καίσαρα τοῦτον ἀναγορεύσας, τάς τε τῆς ἀρχῆς φροντίδας αὐτῷ

4. Ita quum ad oppidum castra haberent, Chosroes rex cum Persarum exercitu Babylone profectus, superato Tigri, itinere per solitudines facto, ne adventus regis cognosci a Romanis ullo modo posset, postquam propius ad Ambaron, castellum Persicum, accesserat (id a Circesio oppido quinque dierum itinere abest), ducem Adaarmanem nomine, qui Euphratem ibi trajecerat, protinus mittit, ut Romanorum fines popularetur. Huic sex millia attribuit quum Persarum tum barbarorum nomadum; ipse itinere secundum Aborram flumen facto Romanos Nisibin obediētes necopinato opprimere properabat. Inter haec Adaarmanes, Euphrate non longe ab oppido Circesio superato, ditionem Romanorum, nullo obsistente, praedationibus vexabat. Nam propter pacem atque tranquillitatem, qua Justiniano imperante abunde erant usi, non solum apparatus militares dissoluti erant, sed etiam bellici spiritus omnino extincti. Ita quum nemo manum conserere barbaris esset ausus, Adaarmanes proxime urbem Antiochiam accessit; inde vastatis locis agrisque circumjacentibus, convertit se in Coelesyriam. Castrisque non longe a magno oppido Apameae positis, incolas, qui missa legatione redemptionem promiserant, fallacia circumvenit, et oppidum incolūme servare pollicitus, tamen intromissus diripiendum suis permisit. Habitatoribus in servitutem redactis, oppido flammis tradito, Persae celeriter in fines se suos recipiunt. His rebus

gestis, Justinus imperator misso Acacio (cui cognomen Archelai Romani indiderant) Marciano etiamnunc Nisibin obsidenti imperium abrogat, suspicatus eum sponte male pugnare, nulla re facta ad capiendum oppidum.

5. Ita quum Romani inde digressi ad castellum in monte positum venissent, quod Mardes ab incolis vocatur, Chosroes rex subito [sese ad Daræ oppugnationem applicat; aquam ab urbe secludit; aggeribus] magnis pro muris excitatis, admotisque operibus, quum extrinsecus nihil beret ad incolas liberandos, Daræ expugnat, Persis vi in murum emittentibus. Toto oppido vastato, omni multitudine servituti addicta, inque ea Joanne Timostrati f. opibus atque auctoritate praeter ceteros eccellente, qui gubernationem oppidi atque administrationem susceperat, cum praesidio, quod satis esse visum est, relicto, domum discessit, Romanis etiamnunc circa castellum Marde commorantibus, cum Magno, pecuniae imperialis procuratore, cui erat summa rerum omnium concredita. Non multis diebus post Justinus imperator, morbo subito afflictus, fortunae imperii veritus, inducias in hunc annum cum Persis fecit. Mox quum morbo urgeretur, Tiberium, scholis palatinis praefectum (Comitem excubitorum Romani vocant), adoptatum in societatem imperii adscivit Caesaris titulo, curationemque reipublicae illi tradit. Id consilium optimum et longe saluberrimum ex omnibus, quaecumque Justinus toto imperii ejus tem-

παραβίβωσιν. Ὅπερ ἀπάντων τῶν ὑπὸ Ἰουστινίου πρα-
χθέντων παρὰ τὸν τῆς βασιλείας χρόνον ἀριστόν τε καὶ
ἐς τὰ μάλιστα σωτήριον βουλευθὲν, πλείστον αὐτῶν
ἀγαθὸν τοῖς Ῥωμαῖοις γέγονε πράγμασι. Βουλευομένου
δὲ Τιβερίου τὰ παρόντα ἑρρωμένως ἰδοῦσι τῶν πρα-
γμάτων ἀντιλεβέσθαι, μὴ καὶ τι ἑτερον ἀνέκτιστον γί-
νηται..... σῶζειν, καὶ τὰς θύρας ..ρῆ.. δι' αὐτὴν δοκούν-
των, πρότερον ..εἰκὸς Θεόδωρον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ
πραγμάτων ἡγησάμενον, πολλὰς τε καὶ ἑτέρας οὐκ
ἀφανεῖς ἀρχὰς διοικησάμενον, λόγου τε ἱκανῶς μετέ-
χοντα καὶ τὸ δέον συνιδεῖν εἰ μάλᾳ δεδυνημένον, ὥς
τοὺς βαρβάρους ἐκπέμπει, κατὰ τοῦτο δὲ τὸ νουνομι-
σμένον τὰ τε ἀμφ' αὐτὸν πράχθοντα δηλῶν, καὶ τὸν
Χοσρόην ἐς διαλλαγὰς προτρέπων εἶναι. Μικρῷ δὲ
ὕστερον καὶ ἐς τὴν ἐὼν ὥσπερ οὗτος ἐκπέμπει κατὰ τὰς
τοῦ Ἰουστινιανὸν τοῦ Γερμανοῦ παιδὰ, τοῖς πατριεῖς
τῆς συγλήτης βουλῆς ἐγκαταλεγεμένον, ἐπιτρέφας

αὐτῷ τὴν δλὴν τοῦ πολέμου διοίκησιν, ἀνδρα-
μικοῖς ἀγῶσιν ἐντραφέντῃ, ἡλικίας δὲ ἐς τοῦ
ὥς μῆτε διὰ νεότητος προκετεῖται, μῆτε διὰ γ-
νῆς τι σπαλῆναι. Ἰουστινιανὸς μόνον κατὰ
ὥς τάχιστα ἀρκεόμενος, τῆς τῶν στρατιωτῶν
τε καὶ τάξεως ἐπιμελεῖτο. Τιβερίος δὲ ὁ Κα-
τιὰν οὐκ ὀλίγην κατὰ σπουδὴν ἐκπέμπει, κα-
τὰ τὴν τοῦ πολέμου παρασκευὴν ἐπονεί-
των μὲν ἀπειρον ἀριθμὸν διανεμῶν, στρατι-
κράτιστόν τε καὶ μαχημώτατον ἐν τοῖς ἔθνε-
σιν, καὶ πάντα λίαν ἐπιμελῶς ἐς τὸν ἐπι-
λεμον διανοούμενος. Οὕτω δὲ τούτων προῦ-
τοῦ καιροῦ τῆς ἐς ὀλίγον γεγενημένης ἀνι-
ρκεωθέντος, Πέρσαι μὲν κατὰ τὸ Δάρας ἐπὶ
γείραντες Κωνσταντίνῃς πόλεως ἀφικνούσιν
τοῦ Δάρας ἀφαστώσης ἐς δύο μὲν ἡλίον σ-
υνήκοντα καὶ τετρακοσίους.

pore agit, rebus Romanis multarum utilitatum causa fuit.
Deliberans autem de praesenti Tiberius Caesar statuit, for-
titer rempublicam capessere, ne quid ultra flagitium accide-
ret..... servare, atque impetus barbarorum comprimere.....
sic visis, prius... Theodorum legionum per Armeniam du-
cem, multaque aliis imperitis, neque ignobilibus illis, fun-
ctum, quique doctrina liberaliter imbutus quid esset ex usu
intelligere optime poterat, legat ad barbaros, ut juxta con-
suetudinem principum quae ibi evenissent significaret, atque
similitatem componendam Chosroem hortaretur. Paulo
post item in Orientem confestim mittit Justinianum Ger-
mani filium, Patricium in ordinem senatorium cooptatum.
Huius administrationem totius belli permittit. Erat Justinia-

mus bellicis laboribus inaustritus, eoque tempore
quo jam nec temeritate juvenili neque infirmitate
quid peccatur. Ita itinere celeriter confecto
quum venisset, militum ad ordinem disciplin-
rendorum curam suscepit. Simul Tiberius Caesar
pauca sedulo submisit, ab bellumque universum
totam se dedit, pecuniarum vi infinita dis-
tribus firmissimis atque fortissimis ex barbaris
omnibus diligenter admodum in urgas bellum
Dum haec sic geruntur, brevium induciarum i-
acto, Persae congregatis circa Daram copiis pro-
tinam advenient, quod oppidum a Dara quadri-
nonaginta stadiorum intervallo occidentem veri-

LIBER DECIMUS.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ

EX ORDINE LITERARUM.

SCRIPTORES ÆTATIS INCERTÆ

ABAS.

Suidas: Ἀβας, σοριστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην ῥητορικὴν καταλιπών. Eudocia p. 51: Ἀβας, σοριστής, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ μέθοδον ῥητορικὴν καὶ πᾶν γλαφυρὴν κατέλιπε. De rhetore cf. Walz. Rhett. Gr. tom. VII, p. 203.

1.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Ptolemæus Hephæst. ap. Phot. cod. 190, p. 150 (p. 191 in Western. Mythogr.): Ἡ Κανδαύλου γυνή, ἥς Ἡρόδοτος ὡς λέγει τοῦνομα, Νυσία (Νυσία codd.) ἐκαλεῖτο· ἥν καὶ ὀκροὺν καὶ δεινωκιστάτην φασὶ γενέσθαι, τὸν δρακοντίτην κτεταμένην λίθον· διὸ καὶ αἰσθίσθαι τὸν Γύγην ἐξίόντα διὰ τῶν θυρῶν· Ἄλλοι Τουδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἀβας δὲ Ἀβρὰ ταύτην καλεῖσθαι. Σιγῆσαι δὲ τοῦνομά φασὶ τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡρόδοτου Πηλοπόροος Νυσίας (Νυσίας codd.) ὀνόματι ἐρασθεῖς, Ἀλικαρνησσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἐκείρας, οὐκ ἀνεχώμενος βρόχῳ ἑαυτοῦ ἀνέτηται· διὸ φυλάττειται ὡς ἐπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσίας ὄνομα Ἡρόδοτον.

De Habrone aliunde non constat. De Tudā v. not. 55 ad Nicolai fragm. 49, tom. III, p. 384. De Nysia eundem Ptolemæum simulque auctorem ejus, *Æneam Samiacōn scriptorem* laudat schol. ad Tzet. Chil. I, 144 in Crameri Anecd. Oxon. tom. III, p. 351:

Ἡ τοῦ Μυρτίδου τούτου δὲ γυνὴ τοῦ καὶ Κανδαύλου, κατὰ Αἰσίδα εἴρεται Σαμιακοῖς ἐν λόγῳ Νυσία κληθεῖσθαι ἔχουσα, πρὸς Τερτυλλαν ὡς γράφει τῆς ἱστορίας ἑμὰ τε καὶ Ἑραστῶν κληθῆναι.

Ceterum Æneam de rebus Samiorum scriptorem alius nemo commemorat. Si corruptum nomen est, fortasse latet *Eugeonis* vel *Alexidis* mentio. Meinekias in Hist. crit. com. p. 385 reponendum suspicatur Δυνία. Quanquam de Σαμιακοῖς Δυνίᾳ aliunde non constat. Utut est, ex eodem auctore

COMMENTARIUM HISTORICI.

Candaule uxor, ejus nomen non prodit Herodotus. Nysia appellabatur. Eam et duplici pupilla et acutissimū visus fuisse aiunt, quod draconiflēt iaphlem haberet: adeo ut per ipsam etiam foras Gygen exeuntem videret. Alii Tudā

fluxerint, quæ de Plesirrhoo, Herodidem Ptolemæus tradit p. 187 ed.

Ὡς Πηλοπόροος ὁ Θεσσαλὸς δὲ ὑμνογράφος γεγνῶς Ἡρόδοτον καὶ κληρονόμος τῶν ποιήσεων τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας καρνεσσίας· τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τὸ ἱστορικὸν ἀρχήν· ὁ Πηλοπόροος οἱ λόγοι Φοίβῳ γενέσθαι φασὶ τῆς διαφροσύνης. • His præ quædam de Eupompo Samio, ejusque conte δεινωκιστάτη. Quæ item Σαμιακοῖσι πτορί vindico. Verba hæc sunt: Ὡς Εὐπομίου, δὲ δρόκοντα θυρίων τέρας ἔτραφαι εἰπεῖν καὶ ἀκούσαι, τούτου τοῦ Εὐπομίου κοντα τοῦνομα δεινωκιστάτου γενέσθαι φασὶ τῶν αἰσθίσθαι τὸν Γύγην ἐξίόντα διὰ τῶν θυρῶν· Ἄλλοι Τουδοῦν αὐτὴν καλεῖσθαι· οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἀβας δὲ Ἀβρὰ ταύτην καλεῖσθαι. Σιγῆσαι δὲ τοῦνομά φασὶ τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡρόδοτου Πηλοπόροος Νυσίας (Νυσίας codd.) ὀνόματι ἐρασθεῖς, Ἀλικαρνησσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἐκείρας, οὐκ ἀνεχώμενος βρόχῳ ἑαυτοῦ ἀνέτηται· διὸ φυλάττειται ὡς ἐπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσίας ὄνομα Ἡρόδοτον.

2.

ΤΡΩΙΚΑ.

Servius ad Virgil. Æn. IX, 264: Deivi Scilicet ab Achille. Dicta est Arisba a Macarei filia, quam primum Paris habuit. Quidam ab Abante, qui Trois relatum serunt post discessum a Troja Astyanacti ibi datum regnum, hunc a expulsam, sociatis sibi finitimis civitas quas et Arisba fuit; Æneam hoc ægre pro Astyanacte arma cepisse, ac prospere Astyanacti restituisse regnum.

ABRON VEL HABROBATIENSIS.

Stephan. Byz.: Βατῆ, ὁῦμος τῆς Αἰγίνης ἢ Ἀβρων δὲ Καλλίου, ἐξηγητὴς ἱερῶν καὶ θυσιῶν γεγραμμένος.

Ἀβρων (rectius scribitur Ἀβρων) Βατῆ Callie et Callistis, quam Lycurgus orati-

dictam voluit, alii Clytiā; Abas autem Habi cupatam tradit. Ideo vero nomen mulieris ab Herodoto pressum narrat, quod amasius ejus Plesiri Nysiam, Halicarnassensem genere, deperiret, a pulsam tulisset, amoris impatiens laqueo vitam Hinc veluti utlosum Nysiam nomen proferre nol-

duxit, memoratur apud Plutarchum in Vit. X Orat. p. 84a, F. Hunc eundem esse cum Calliz filio, cujus Stephanus meminit, statuerunt C. O. Müller. De Minerva Pol. p. 43 et Nissenus (De Lycurgo p. 99). Mauritius Meierus (De vit. Lyc. Halis, 1847. p. 64) id in medio relinquit, generis vero propinquitatem extra dubium esse monet. « Idem cadit (Meieri verba sunt) in eum Ἀβρωνά Βατῆθεν qui in titulo quodam memoratur, quem Rossius (*Die Demeu v. Att.* p. 40) publici juris fecit. Habron ille num ex Eumolpidis fuerit, ut infra (ap. Plutarchum l. l.) Μηδεῖος dicitur ὁ καὶ ἱεργητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος, et C. I. 39a est: Ἀπολλωνίων... ἱεργητὴν ἐξ Εὐμο[λπιδῶν], an Eupatrida tantum sive Patricius atque eo jure ad rituum sacrorum interpretationem accesserit, ut C. I. n. 765 est: τοῦ ἐξ Εὐπατριδῶν ἱεργητοῦ, an denique nullo hereditatis jure eo pervenerit, non magis ausim decernere quam num Lycurgus, ut erant ipsius genti sanctissima sacerdotia propria, ita eam ob causam ista se devinxerit affinitate, quod etiam uxoris gens cum sacris cohæreret. » — Alius Habron est inter filios Lycurgi; tertius Habron, novem generationibus junior, cujus pater non memoratur, apud eundem Plutarchum in stemmate familiæ Lycurgæ occurrit. Calliam quendam tanquam principem legationis sacræ ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων in Ægyptum missæ ad Ptolemæum Philometorem, commemorat Polybius XXVIII, 16, 4.

Distinguendus a nostro Habrone, Habron Phryx vel Rhodius, e servorum genere, Tryphonis discipulus (Suidas v. Ἀβρων). Ad hunc pertinet opus Περὶ παρωνύμων, cujus meminit Stephanus Byz. v. Ἀγάθη, Ἀθήναι, Ἀλία, Ἀργος, Γέλα, Ἐρεσος, Ἰβηρία; Constantin. Porphy. De adm. imp. c. 23. Cf. schol. Hesiod. Theog. 389; Eudocia p. 62; Cramer Anecd. tom. IV, p. 418, 20 (et I, p. 316, 12, ubi idem, ut videtur, Ἀβρων vocatur).

ABYDENUS.

Abydenum tanquam scriptorem historiæ Assyriæ et Mediæ, Eusebius inter fontes recenset, quos ad componendum primum Chronicorum librum adhibuerit. Nomen apud Eusebium et Mosem Chorenensem scribitur Ἀβυδηνός; Syncelli libri præbent Ἀβυδίνος, nisi quod p. 206, A in cod. B. est Ἀβυδίνος. Num aliunde hoc nomen proprium notum sit, nescio. Nihil tamen est, opinor, quod adeo offendant. Quanquam Niebuhrius

(*Kleine Schriften*, p. 187, not.) : « Sollte hier vielleicht ein semitischer Name versteckt sein, der mit *Abd* oder *Ebed* anfangt? *Ebed Hinnah* wäre wohl sehr denkbar; und als griechischer wäre der Name wohl unerhört zu nennen; denn *Lacedæmonius* aus Athen kann doch kaum hierbei angeführt werden. » At præter Lacedæmonium (ap. Thucyd. 1, 45, Plutarch. Cimon. 15, et alium ap. Demosthen. p. 1301, 6, et 1360, 9), habes Athenæum, Locrum, Thessalum, Rheginum grammaticum, et haud dubie alios. Fieri etiam possit ut voce Abydenus non nomen hominis sed patria indicetur, quemadmodum v. c. Heraclides medicus vulgo simpliciter *Tarentinus*, misso nominis mentione, vocatur. At noli credere, id quod nonnullis in mentem venit, Abydenum nostrum eundem esse cum Palæphato Abydeno, discipulo Aristotelis. — Primus qui Abydeni meminit, nunc est Eusebius. Unde citerioris ævi scriptorem esse (secundi vel tertii post Chr. seculi, puto) recte coniecisse videtur Niebuhrius l. l. (*).

Scripsisse Abydenum Historiam Assyriorum et Medorum ex Eusebii testimonio et ex fragm. 11 patet luculentissime. Ex eodem opere deprompta sunt quæ ad Chaldæorum historiam pertinent, uti colligitur ex fr. 9, ubi de turri Babylonia deque Nabuchodonosoro laudatur ἡ Ἀβυδηνῶν πύλη. Cf. Eusebius in P. Ev. p. 414, D (not. ad fr. 1), qui de antiquissimis Chaldæorum regibus loquens τὰ Μηδικὰ καὶ τὰ Ἀσσυριακὰ Abydeni excitat. Igitur in fragm. 2, ubi Abydenum in *Chaldæorum Historia* laudat idem Eusebius, rem narratam, non titulum libri spectasse putandus est. Ceterum quæ de Chaldæis ex Abydeno referuntur, maximam partem cum Berosi narratione adeo consentiunt, ut ex ea non possint non derivata esse. Plurima brevius minusque distincte quam in Berosi fragmentis dicta sunt; in nonnullis tamen expleri Berosiana nostra ex Abydeno possunt. — Assyriorum historiam, quantum judicare de his licet, eodem fere modo adornavit, quo Castor Rhodius, auctor Excerptorum Barbarorum, alii, quorum narrationis fundamentum jecerat Ctesias. — Jam vero quum haud levis sit dissensus Ctesiae et Berosi, vel hinc colligas Chaldaica Abydeni non inserta Assyriacis per historiæ decursum, sed uno eodemque omnia loco esse prolata, eo, opinor, consilio, ut quam diversa sit Ctesianæ et Chaldaicæ narrationis indoles ostenderet. — Sententia hæc eo confirmatur quo-

(*) Contra Baerius in *Erach. u. Gruber. Encycl.* v. *Abydenus* Abydenum Berosi æqualem ejusque discipulum fuisse dicit, quasi res nota et explorata esset.

dammodo, quod e fragm. 11 discimus Abydenum seriem regum, qui in Babylonia imperium exercuerunt, usque ad Alexandrum Magnum recensuisse, antequam ad Assyriorum historiam, quam Græci scriptores Ctesie assæciæ exponere solent, se converteret.

Præterea etiam Κρίτων opus scripsisse Abydenus videtur. Nam Abydenum in primo suo *Originum libro*, quem postea huc quidam attulerunt, de genealogia Armeniaca laudat Moses Chorenensis (fr. 12). In Assyria Historia dialectum ionicam auctor affectavit (v. fr. 1. 9).

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΚΑΙ ΜΗΔΙΚΑ.

1.

Syncellus p. 38, B: 'Εκ τῶν Ἀβυδηνοῦ Περί τῆς τῶν Χαλδαίων βασιλείας. Χαλδαίων μὲν τῆς σοφίης κίρι τοσοῦτα. Βασιλεύσαι δὲ τῆς χώρας πρῶτον λέγεται Ἄλωρον, τὸν δὲ ὑπὲρ ἰωνοῦ λόγον διαδοῦναι οἱ μιν τοῦ λεῶ ποιμένα ὁ θεὸς ἀποδείξει. Βασιλεύσαι δὲ σάρους δέκα. Σάρος δὲ ἴσθιν ἑξακόσια καὶ τρισχίλια ἔτη, νῆρος δὲ ἑξακόσια, σῶσος δὲ ἑξήκοντα. Μετὰ δὲ τούτων Ἀλάπαρον ἄρξει σάρους τρεῖς, μὲθ' ὃν Ἀμίλλαρος ἐκ πόλεως Παντιβίβλιος (Παντιβίβλιος cod. A.) ἰβασίλευσε σάρους ἑγ'. Ἐγ' οὐ δεύτερον Ἀννήδωτον τὴν θάλασσαν ἀναδύναι παραπλήσιον Ὡάνη τὴν ἰλίαν ἡμιδαίμονα. Μεθ' ὃν Ἀμμένιον ἐκ Παντιβίβλιον ἦρξε σάρους ἰβ'. Μεθ' ὃν Μεγάλαρος ἐκ Παντιβίβλιον ἦρξε σάρους ὀκτωκαίδεκα· ἔστα Διῶς ποιμὴν ἐκ Παντιβίβλιον ἰβασίλευσε σάρους δέκα, ἔγ' οὐ δ' ὀπίσθις γῆν ἐκ θαλάσσης ἀνέβυσαν, ὧν τὰ ὀνόματα ταῦτα, Εὐείδικος, Ἐνεύγαμος, Ἐνεύβουλος, Ἀνήμεντος. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ ταῦτα Εὐεωρῆσθου Ἀνώδαρος. Μεθ' ὃν ἄλλοι τε ἦσαν καὶ Σισθουρος ἐπὶ τού-

1.

EX ABYDENO. De Chaldaeorum regno. Et de Chaldaeorum quidem sapientia haecenus. Regioni vero imperasse primus dicitur Alooris populi que pastorem a deo se renunciatum famam sparsisse et saris decem regnasse. Sarus vero tribus millibus et sexcentis annis æstimatur, Nerus sexcentis, Sossus sexaginta. Post hunc Alaparium saris tribus regnasse, cui successit Amillarus ex urbe Pantibibli, regnavitque saris tredecim; ejus tempore secundum Anedotum somnideum, qui Oanni forma similis erat, e mari emerisse. Hunc excepit Ammenos ex Pantibiblis, sarisque duodecim regnum obtulit; post quem Megalarus item ex Pantibiblis saris octodecim imperavit: tum Dnos ex Pantibiblis pastor saris decem populum rexit, ejus tempore quattuor salientia duplici natura constantia in terram e mari proruperunt; quorum nomina sunt: Eueolocus, Eueugamus, Eueubulus et Anementus. Eueodorecho, qui dolocope regnavit, Anodaphus successit; post quos imperium tenuerunt tum alii, tum Sisithrus, ita ut reges omnes numero de-

τοῖς, ὡς τοὺς πάντας εἶναι βασιλεὺς τῆς βασιλείας συνῆλθε σάρκος περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ παροῦντα λακτα λέγει οὕτως: « Μετὰ ἔτη ἦσαν καὶ Σισθουρος, ὃς δὲ Κίσισθαι πλῆθος ὁμῶν Δαίσι· δ τι γραμμάτων ἦν ἐχόμενον Σισθουροῖσιν (I. Σισθαροῖσιν) ε Σισθουρος δὲ ταῦτα ἐπιτάλλα πομῆν ἀνίπλω· καὶ παραυτί ἐκ τοῦ θεοῦ· τρίτη δὲ ἡμέρῃ ἰτίαι τῶν ὀρνίθων, κείρην ποιού τοῦ ὕδατος ἐκῶσαν. Αἱ δὲ ἐκ γεὸς ἐμφιχανίος, ἀπορεύουσαι ἐκ τὸν Σισθουρὸν ὅπισθε κομίζονται. Ὡς δὲ τῆς τρίτης ἐν τῷ πηλοῦ κατέκλει τοὺς παρούς πον ἀφανίζουσι, τὸ δὲ πλοῖον ζῶων ἀλεξίφάρμακα (καὶ) τοῦ χιτο. »

Λέγεται Ἄλωρον] sic S An λέγω? λέγει Goar. — μιν τι τοῦ λεῶς Goar. Præter Euseb (fr. 4). — Ἀμίλλαρος] Alme Syncell. in Berosi fr. 6. — hanc respicit Syncell. p. 39, I Ἀβυδηνοῦ τὸν δεύτερον Ἀννήδωτον ἐν ἑξ sc. εἰρηκα φανῆται. Appionis anno postremo, vel prius Hoc ex Beroso possuisse videtur. Apollodorus secundum saros apparuisse dixit, teste S; hoc de tertio Anedoto inte nulla mentio inicitur. — δ' δὲ fr. 6 sub Devono apparet τίτα rectius; septem fuerint Anne Phœnis I, p. 104. — Εὐείδω

cem sint, quorum omnium in imperium et viginti summam componit. moratis similia nec disparia subje Eueodorechum regnaverunt alii quibus, cui Saturnus pluviarum maximus Darsi fore prænuuntiavit, ægnatum esset apud Heliopolin Sisp Sisithrus hac exsecutus in Armeni. Ac statim quæ a deo prædicta erant, die quum aquarum inundatio rem emissit, nam terram alicubi aqua exploraturus. Ille vero, profunda tibi eas excipientibus, haud reperit sint, ad Sisithrum remeant. Post hæc tertio id fecisset et rem pro volo Incubus nimirum pedibus limo infusa diis ex hominum conspectu sub Armeniam delatum, amuleta colicorum fragmentis suppeditavit Indige

Iotages mgo Euseb. — 'Ενεύβουλος] 'Ενάβουλος Scaliger. — Εὐαδωρίσχου] 'Αδωρ. Scaliger.; *Erodanchus* Euseb. in Berosi fr. 5; Εὐερῶδαχος Syncell. in Berosi fr. 6. — 'Ανώδαφος] 'Ανώ Δάφος Goar.; 'Ωδάκων ap. Syncell. in Berosi fr. 6. Odacon sec. Berosum πάντα τὰ ὑπὸ 'Ωάννου κεραλαιωδῶς βηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι dicitur. Παρὶ τούτου, Syncellus addit, 'Αβυδηνὸς οὐδὲν εἶπεν. — 'Ἄλλοι τε] ἄλλοι τοὶ τὲ cod. A; ἄλλοι δύο τε correxit Anonymus. — 'Ἄλλοι τινὲς κτλ.] Inde ab his verbis eadem exhibent Eusebius in P. E. p. 414, D (tom. II, p. 363 ed. Gsfd.) : 'Εγὼ δὲ σοὶ τὰ Μηδικὰ καὶ 'Ασσύρια διυλθὼν ἐκ τῆς 'Αβυδηνοῦ γραφῆς... τάδε τοῦ ἀνδρὸς παραθήσομαι τὰς λέξεις. « Μεθ' ὃν ἄλλοι τινὲς κτλ. et Cyrillus C. Jul. I, 1. Repetit et commentario illustravit Casaubonus in Vet. histor. fragm. select. p. 7 sqq. ad calcem libri De emendat. temp.

Chron. Barber. ap. Mai. Vett. scriptt. nov. coll. tom. VIII, p. 7 : Πρώτην πασῶν ἀναγράφουσι τὴν Χαλδαίων βασιλείαν ἀνδρὲς ἐν παιδεύσει γνῶριμοι, 'Ἀλέξανδρος ὁ Πολύιστωρ, Βηρωσσὸς καὶ 'Αβυδηνὸς καὶ 'Απολλόδωρος. V. Berosi fr. 1, tom. II, p. 498.

2.

Eusebius Arm. p. 22 ed. Mai, postquam Chaldaeorum historiam e Beroso Alexandri Polyhistoris narravit (v. Berosi fr. 12), pergit : Quæ hactenus dicta sunt, *Abydenus* etiam satis consentaneus in *Chaldaeorum* historia recitat : namque et ipse non absimilem Polyhistori narrationem ingreditur.

ABYDENI DE PRIMO CHALDÆORUM REGNO.

De Chaldaeorum sapientia hactenus. Jam ad ejusdem regionis dominium quod attinet : primum quidem *Alorum* regnavisse aiunt; de quo homine nihil referunt, præterquam quod cum providentissimus deus populorum pastorem creavit. Is saris decem dominatum tenuit. Constat autem sarus annis ter mille sexcentis, nerus sexcentis, sossus sexaginta. Deinde *Alaparus* dominatus est : tum *Almelon* ex urbe *Pantibiblis*, sub quo secundus *Anidostus* (sic) mari emersit *Oanni* similis, cujus figura erat semidei. Tum *Ammenon*, tum *Amegalarus*, tum *Davonus* pastor, quo regnante quattuor biformes e mari in siccum semet ejecerunt, *Iotagus*, *Eneugamus*, *Enebulus* et *Anementus* : et sub *Erodescho*, qui postea regnavit, *Anodaphus* : deinde et alii dominati sunt demumque *Xisuthrus*. Quæ narratione historicus hic Polyhistori consonat. Tum etiam de diluvio hac ratione scribit : (v. fr. 3.)

Iotages, etc.] « Ita in margine codicis, quæ nomina in textu paullo corruptiora exhibentur :

Iodocus et *Damosnes* et *Bolus* et *Anementus*. » Mai. — « Post *Erodescho* lacuna est in codice unius vocabuli. » Mai.

3.

ABYDENI DE DILUVIO.

Euseb. l. l. : Deinde alii quidam dominati sunt, tandemque *Xisuthrus*, cui prædixit *Saturnus* futuram esse imbrium copiam die quinta (decima quinta sec. Syncell.) mensis *Daesii*; mandavitque ut libros omnes in *Solis* urbe *Siparis* conderet. Iam ubi *Sisithrus* (sic h. l.) præstitit, pansisque velis in *Armeniam* cursum direxit, statim deo favente navim illuc appulit. Mox tertio die quum imbrium vis quiesceret, misit aves aliquot explorandi causa num tellus undis emergeret. Illæ immensum tranantes continuumque et fluctuans pelagus, nulla inventa sede, qua pes subsisteret, ad *Sisithrum* flexo cursu reversæ sunt. Tres deinde dies moratus, denuo easdem mittebat : quæ pedes limo oblitos reversæ retulerunt. Continuoque illum dii ex hominum conspectu eripiebant : navis autem in *Armenia* sistebat, lignoque suo salutarem medelam regionis ejus incolis exhibebat. — Atque his quæ dicta sunt, *Abydenum*, ad diluvium quod attinet, cum historia *Hebræorum* ad amussim congruere, cunctis esse exploratum confido. Jam quod hi historici, gente *Græci* aut *Chaldæi*, *Noachum* alio nomine, id est *Xisuthrum* appellaverint, id quidem ne quæso miremur : itemque quod Deo more suo deorum nomen appinxerint, et columbam silentio presserint, proque ea indefinite aves dixerint; hæc, inquam, magnopere non sunt miranda. Sic de diluvio *Abydenus* in *Chaldaeorum* historia. Idem et de turris ædificio congruentia cum *Mosis* narratione hoc pacto scribit (v. fr. 6). Cf. Berosi fr. 7.

4.

Moses Chorenens. I, 3 : De totius generis humani radice... paucis oportet indicari quamobrem a sacris literis alii scriptores dissentiant; Berosum dico historicum literatissimum atque *Abydenum*; aut cur ipse *Abydenus* de navigii ædificatione, ceterisque familiarum principibus non modo quod ad nomina attinet et tempora, sed etiam in eo, quod genus humanum ab eadem stirpe non repellant. De ea re enim ita *Abydenus* pariter ac cæteri : « Deus quidem providentissimus pastorem constituit eum et rectorem populi. » Deinde dicit : « Regnavit *Alorum* saros decem, qui annos conficiunt 36,000. » Similiter ad *Noam* diversum adhibent nomen, ac tempus immensum, quanquam de aquarum violentia et terræ corruptione cum sacris literis con-

sentanea tradunt; atque itidem decem familiarum principes simul cum Xisuthro numerant. Atqui eorum anni non tantum a solaribus nostris, qui quattuor tempestatibus sunt conclusi, longe discrepant, atque adeo a divinis; verum neque cum Aegyptiis lunares computant ortus, neque eos vero, qui ex diis nomen invenere; adeo ut qui revera annos designari putant, il ad veri confirmationem, Graecorum numeris aptent et connectant, alias collectionem minuantes, alias augentes.

5.

ABYΔHNOY.

Syncell. p. 44, D: 'Εντὶ δ' οἱ λέγουσι τοὺς πρώτους ἀνασχόντας βῶμῃ τε καὶ μεγάλῃ χαυνωθέντας καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμείνονας εἶναι τύρσιν ἡλίβατον αἰερεῖν, ἢ νῦν Βαβυλῶν ἐστίν· ἤδη τε ἄεσον εἶναι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς ἀνέμους θεοῖσι βωθρόντας ἀνατρέφειν περὶ αὐτοῖσι τὸ μηχανήμα· τοῦ δὲ τὰ ἐρείκια λέγεσθαι Βαβυλῶνα. Τέως δὲ ὄντας ὁμογλώσσους ἐκ θεῶν πολύθροον φωνὴν ἐνέγκασθαι· μετὰ δὲ Κρόνῳ καὶ Τιτῆνι συστῆναι πόλεμον. Eadem Euseb. P. E. IX, 14 p. 416, B. (tom. II, p. 366 Gsfd.). Cf. Berosi fr. 10.

6.

ABYDENI DE TURRIS AEDIFICIO.

Euseb. Chron. p. 24. Ea tempestate prisca homines adeo viribus et proceritate sua tumuisse feruntur, ut etiam deos aspernarentur stocisque facerent, celsissimumque cum obeliscum niterentur exstruere qui nunc Babylon appellatur. Quumque jam illum proxime ad deos caelo aequassent, dii ventorum adiutorio usi machinosum opus imbecillium impellebant, humique prosternebant: eaque rudera Babelis nomen contraxerunt. Quippe eatenus unius sermonis usura freti homines erant; tunc autem a diis confusio varia et dissona linguarum in eos, qui una lingua utebantur, immissa est. Deinde et Saturnus cum Titano praelio certabat. — Praeterea idem vir Senecheribi quoque mentionem facit his verbis (v. fr. 7). — Eadem iterum tangit Euseb. p. 61.

7.

Eusebius Chron. p. 25: ABYDENI DE SENECHERIBO. His temporibus quintus denique et vige-

simus rex fuit Senecheribus, et subdidit, et in Cilicii maris litum profligatam disjecit. Hic et niensium (i. e. Ἀθηναῖς) struxit: facienda curavit, in quibus su inscripsisse. Tarsum denique et bylon utitur, condidit, ita ut m amnis transiret, prorsus uti Arazanes. Proximus huic regna Adrameles filius occidit. Rursu. Azerdis interfecit, patre eodem genitus, atque Byzantium usq persecutus est, quem antea m auxiliarem. In hoc miles erat i Chaldaea doctrinae assecla (Cf. Egyptum praeterea partesque acquirebat Azerdis. Hinc Sarac est. Post quem Saracus imperit quidem certior factus turmarum, quae a mari adversus se ad Basalussorum militiae ducem B. Sed enim hic capto rebellandi c Asdahagis Medorum principis f. bucodrossori despondebat; mox Ninum seu Ninivem urbem imp omni cognita, rex Saracus regi flammabat. Tum vero Nabucc rerum potitus firmis moenibus Ba Hisce narratis, reliqua etiam Na ita persequitur Abydenus, ut a prorsus non abhorreat.

Quintus et vigesimus] Sec. E Phulum sunt reges 45; ideoque quadragesimus nonus. Fortasse imperam exaravit pro μδ'. — Pro. Vergilus etc.] De Nergilo non c sec. Script. sacram et Berosum (i filius et intersector est Seneche apud Berosum fr. 12 est Asorda Kleine Schften. p. 204. — ... q duxerat auxiliarem] ad haec M Arm. cod. obscurus videbatur. tione cf. Niebuhr l. l. p. 206. — tus est] Aucher. vertit: Axerdis partesque Syriae inferioris in sua legit; ex qua Sardanapallus quo hic locus paullo corruptior. P Asordanum apud Berosum seq

5.

EX ABYBENO. Sunt qui dicant primos homines viribus et corporum proceritate flos in contemplum deorum, quasi superiores illis forent, venisse; eam ob rem miram altitudinis turrim, quae nunc Babylon est, molitos illamque aedificiis jam coelia vicinam adstruxisse, ventos autem diis opem ferendas

advolantes vastam illam molem in suos ac rudera, quae superfuerunt, Bahyloi Homines porro quorum ad hi tempus u fuerat, diis ita iubentibus, multiplici e loquendi genere discrepasse, ac postm Saturnum et Titanem inter se bello dei

post hunc Sardanapallus sive Saracus. Sammugis nulla apud Nostrum fit mentio; ejus loco poni videtur Sardanapallus, qui idem esse debet cum Saraco. Annotaverat quidam, ut puto, Saracum eundem esse qui vulgo dicitur Sardanapallus. Deinde nomen Sardanapalli alieno loco in textum receptum est, ita ut Sammugis, non vero Saraci nomini substitueretur. — Busalussorus est Nabopalassarus. — *Evoritam*] In Armeniaco textu est *ἄνοκ ἄρναρ ζαρχουνὶς ἔβοριδα*. Jam vero *ἄνοκ* vox hactenus nobis inaudita, cujus etymologiam investigantibus occurrebat *ἡν*, ignis. Dicendum est ergo: incendio tradebat regiam *Evoritam* s. *Evoritæ*. Tum de postremo hoc vocabulo *Evorita* dum cogitabamus, veniebat nobis in mentem *Aroiten* nomen pro *Amuhia*, quod vidimus in textu græco (ap. Syncell. p. 210, B. Vid. not. ad Beros. fr. 12). — Mai. Igitur hoc quoque loco glossa temere in ordinem verborum recepta est.

8.

Eusebius Arm. p. 26 ed. Mai: *ΑΒΥΔΕΝΙ ΔΕ ΝΑΒΟΥΧΟΔΩΣΟΡΟ*. Nabucodrossorus suscepto imperio Babylonem intra quindecim ferme dies cingebat mœnibus et triplici aggere: fluviumque *Armacalem* ab *Arazane* promebat: puteum item excelso loco apud *Sipara* urbem fodiebat, quadraginta parasangas latum, et ulnas viginti profundum. Huic autem claustra apponenda curavit, quibus reclusis universa planities rigaretur. Claustrorum nomen *ἰχθυογνώμονας* vocant, quasi ea voluntate quadam ingenitaque inclinatione sint prædita. Litus præterea Rubri maris adversus impetum fluctuum communivit: tum in limine Arabicæ regionis *Teredonem* urbem fundavit: regia palatia recentibus arborum surculis exornavit, nomenque his fecit viridaria pensilia. Mox accurate etiam edisserit quænam dicta sint viridaria pensilia, eademque ait a Græcis quoque in septem speciosissimis miraculis numerari.

Rursus alio loco idem homo sic loquitur: Cuncta, inquit, olim aquis tenebantur; idque mare dicebatur: quod quidem *Belus* compescuit, et suum cuique rei locum tribuit. Idem Babylonem mœnibus ambiens communivit, quæ diuturnitate temporis diruta Nabucodrossorus demum restituit: eaque

supererant usque ad Imperium Macedonum non sine valvis ære conflatis. Omnia Abydenus Danieli consona narrat, apud quem Nabuchodonosorus superbia tumidus ita inducitur loquens: « Nonne hæc est Babylon magna, quam ego ædificavi ut sit regni sedes, virtute fortitudinis meæ, et in honorem gloriæ meæ (c. 4, 27)! »

Jam quod imperii ejus felicitatem testetur Daniel his verbis, quibus de Nabuchodonosoro loquitur; audi et Abydenum: Hercule, inquit, fortior erat; idque exponit hac ratione sermonis. Potentissimus, ait, Nabucodrossorus, qui et ipsi Herculi fortitudine præstitit, in Libyam atque Iberiam magnis copiis expeditionem suscepit: quibus regionibus debellatis, incolarum partem in Ponti dexteram oram transtulit. Deinde Chaldæi tradunt, mentem ejus ad regiam reducis deorum quorundam afflatu fuisse occupatam, ita ut in hæc verba erumperet: Ego Nabucodrossorus, o strenui Babylonii, superventuras vobis ærumnas prædicam. Tum alia id genus accurate narrat. Rursusque idem scriptor addit: eum, qui tanto elatus fastu imperabat, e conspectu repente ereptum evanuisse. Hinc filius ejus *Amilmarodachus* regnavit, quem brevi *Niglisares* gener occidit. Successit autem, qui unus supererat, *Labossoracus* filius: qui violento item fato quum ab eodem sublatus fuisset, *Nabonedochus* nullo jure fretus ad regni sedem accedere jussus est: is nempe, cui *Cyrus*, capta dein *Babylone*, *Carmaniae* præfecturam concessit: a *Dario* autem rege eadem provincia pulsus est.

Eusebius P. E. IX, 41, p. 456, D (t. II, p. 440 ed. Gsfd.): *Εὐρον δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀβυδηνοῦ Περὶ Ἀσσυρίων γραφῇ παρὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορ ταῦτα*

« Μεγαθένης δὲ φησι Ναβουχοδρόσορον Ἡρακλῆος ἀλκιμώτερον γεγονότα ἐπὶ τῇ Αἰδύην καὶ Ἰβηρίην στρατεύσαι· ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀπόδασμον αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου κατοικῆσαι. Μετὰ δὲ, λέγεται πρὸς Χαλδαίων, ὡς ἀναβὰς ἐπὶ τὰ βασιλεῖα κατασχεθεῖν θεῷ δτεω δὲ, φθεγξάμενος δὲ εἶπεν, Οὗτος ἐγὼ Ναβουχοδρόσορος, ὃ Βαβυλώνιοι, τὴν μέλλουσαν ὑμῖν προαγγέλλω συμφορὴν, τὴν ὃ τε Βῆλος ἐμὸς πρόγονος ἢ τε βασιλεία Βῆλτις ἀποστρέψει Μοίρας πεῖσαι ἀσθενούσιν. Ἦξει Πέρσης ἑμίλονος, τοῖσιν ὑμ-

9.

In ea quam Abydenus de Assyriorum rebus scripsit historia, de Nabuchodonosore hæc reperi:

« Megasthenes, inquit, auctor est Nabucodrosorum Herculi ipsi fortitudine atque animis præstitisse, atque in Libyam et Iberiam impetu facto, utriusque jam domitæ colonias in dextram Ponti plagam deportasse. Quibus peractis, Chaldæi serunt, eum consensu palatio divinitus

repente afflatum, quod sequitur oraculum effudisse: Ille ego Nabucodrosorus, o Babylonii, imminentem vobis calamitatem prænuncio, quam *Parcis*, uti averruncent, nec *Belus* generis nostri auctor nec regina *Beltis* persuadere unquam poterunt. Persicus veniet mulus, qui dæmonum vestrorum auxilio, durum cervicibus vestris jugum imponet. Atque hujus cladis auctor etiam *Medes* quidam erit, quo ante Assyrii magnopere gloriabantur. O utinam ipse,

τέρουσι δαίμοσι χρωάμενος συμμάχοισιν· ἐπαίξει δὲ δουλοσύνην. Οὐ δὲ συναίτιος ἔσται Μήδης, τὸ Ἀσσύριον εὖχρημα. Ὡς εἶθε μιν, πρόσθεν ἢ δοῦναι τοὺς πολίτας, Χάρυδίν τινα ἢ θαλάσσαν εἰσδεξιμένην εἰστώσαι πρόρριον ἢ μιν ἄλλας ἰδοὺς στραφέντα φέρασθαι διὰ τῆς ἐρήμου, ἵνα οὔτε ἄστια οὔτε πάτος ἀνθρώπων, θῆρας δὲ νόμον ἔχουσι καὶ ὄρνιθες κλάζονται, ἐν τε πέτρῃσι καὶ χαράρῃσι μόνον ἀλωμένοι· ἡμῖ τε πρὶν εἰς νόον βαλίσθαι ταῦτα τίλαος ἐμείματος κυρῆσαι. Ὁ μὲν θεοπίας παραχρημα ἡράνιστο· ὁ δὲ εἰ παῖς Ἀμιλμαρούδακος ἐβασίλευε. Τὸν δ' ὁ κηδεστὴς ἀποκτείναντες Ἰγλίσαρης (i. q. Νηριγλίσαρης) λείπει παῖδα Λαδασοσάρασον. Τοῦτου δὲ ἰποδανόντος βιασά μέρη, Ναθανιόλεον ἀποδικνύσει βασιλεῖα, προσήκοντά οἱ οὐδέν. Τὸν δὲ Κύρος ἑλὼν Βαβυλῶνα, Καρμανίης ἡγεμονίᾳ δωρεῖται.

Καὶ περὶ τοῦ κτίσσι δὲ τὸν Ναβουχοδονόσορ τὴν Βαβυλῶνα, ὁ αὐτὸς ταῦτα γράφει·

« Λέγεται δὲ πάντα μὲν ἐξ ἀρχῆς ὕδωρ εἶναι, θαλάσσαν καλομένην. Βῆλον δὲ σπικα * παῦσαι, χώραν ἑκάστοι ἀπονεύμεντα, καὶ Βαβυλῶνα τεῖχος περιβαλὲν· τῷ χρόνῳ δὲ τῷ ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. Τείχιος δὲ αὐδὲς Ναβουχοδονόσορον τὸ μέχρι τῆς Μακεδονίαν ἀρχῆς διαμειναν τὸν χαλκόφυλον. »

Καὶ μεθ' ἑτερα ἐπιλέγει·

« Ναβουχοδονόσορος δὲ διαδεξιόμενος τὴν ἀρχὴν, Βαβυλῶνα μὲν ἐτείχευσεν τριπλῇ περιβολῇ ἐν πεντακάδεκα ἡμέραις, τὸν τε Ἀρμακάλην ποταμὸν ἐξήγαγεν, ἰόντα κίρας Εὐφράτη, τὸν τε Ἀράξανον (Ἀράξανον nonnulli libri). Ὑπὲρ δὲ τῆς Σιππαρηνῶν πόλεως λάχων ἀρυξάμενος, περίμετρον μὲν τεσσαράκοντα παρασάγγων, βάθος δ' ὀργυρίων εἰκοσι, πύλας ἐτίστησεν, τὰς ἀνοίγοντας ἀρδισκον τὸ πῆλιν· χαλδούσι δ' αὐτὰς ἐπενογνόμενας. Ἐπατείχισεν δὲ καὶ τῆς Ἐρυθρῆς θαλάσσης τὴν ἐκίχουσι καὶ Τερηδόνα πόλιν ἐκτίσεν κατὰ τὰς Ἀράδων εἰσβολὰς· τὰ τε βασιλῆα δένδροις ἔσκησεν, χρυμαστοὺς παραδείσους ὀνομάσας. — Καὶ ταῦτα δὲ μοι ἀπὸ τῆς δηλωθείσης καίσεως γραφῆς.

aut profundo pelago hanstus atque absorptus periret, priusquam civis meos ille proderet, aut Charybdi quadam alias abreptus invias per solitudines erro vagaretur, ubi nullius neque urbis neque hominis vestigium apparet, sed ferus dumtaxat libere pascantur, volucresque circumvolent, adeoque solus medius inter scopulos ac voragine iactaretur. Mihi quoque, priusquam haec ei tam nefaria mense injecta sit, felicem exitum sortiri liceat. Haec effatus, hominum ex oculis repente sublatus evanuit. Atque Amilmarudorum filium regni habuit successorem. Quem occidit affinis Iglisares (Neriglissares) filiumque relinquit Labasorasum. Hoc etiam violente necis sublato, Nabonidochum, nulla cum eo affilliate conjunctum, regem erant, cui Cyrus postea Babylone potius Carmanis principatum ultro concessit. »

Idem porro conditam a Nabuchodonosoro Babylonem fuisse ita narrat :

« Ferunt, inquit, loca haec omnia initio aqua obrita

10.

Moses Chorenens. II, c. 7, *denus scriptum reliquit ita a Nabuchodonosorus Herculebat. Exercitu coacto, in Iberi et proffigatam oppressamque degit, et partem quandam popi Pontici abduxit collocavitque.*

10. a.

SynceLL. p. 226 A : Μετὰ τὸ χοδονόσωρ) υἱὸς αὐτοῦ Εὐελλὰ ἐπὶ δύο μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς καὶ Ἀβυθῆνος, ὡς καὶ Ἰώση τοις ἱστορίαις, συμφωνοῦσιν καὶ

II.

ABYDENI DE REGNO.

Eusebius Chron. p. 36 : *Ci reges ab Aloor usque ad Ale. enumerant, Nini quidem et rationem habent. His autem d riam exorditur : « Fuit, inq Chaali, Arbell, Anebi, Babii rum. Deinde accurate reges ei Samiramide ad Sardanapallu tremus fuit : a quo ad primam ginta et septem anni putantur regno hac diligentia scripsit Ab et Castor primo libro summarii plane ad literam narrat de reg*

Annos 67 a fine Sardanapal i numerat etiam auctor Excerpt (ex Africano). De hoc computi chronol. p. 162. Ceterum Asi

fuisse marisque nomine appellata : v gionem Belum assignasse, Babylonem ac deinceps mortalium oculis erept septum illud, valvis distinctum ac sore exstructum esse, quod ad Mace steterit. »

Ac rursus nonnullis interjectis :

« Nabuchodonosorus, inquit, reg intra quindecim dierum spatium trip Armacalen Acracanamque fluvios, a derivavit. Tum Sipparenorum urbi soliti, cuius ambitum parasanga quas ulnas viginti obtineret, eidem clausu gnomonas vocant, quibus paleflecti garent. Maris quoque Rubri eluvio obicibus, ac Tereclonem urbem ad piones excitavit, palatiumque sui (pensile hortos vocabat) exornavit.

versum eandem de Assyriorum temporibus chronologiam sequitur (Ctesianam scilicet), minime tamen *ad verbum* eadem tradidit. Vid. Castor. fr. 1, p. 156 sqq.

12.

Mosès Choren. I, c. 4, p. 13 : *Neque est quod quis de hujus rei veritate dubitet, quum de his nobis complura tradat Abydenus, auctor certus, ita dicens : « Ninus ortus Arbelo, Chæalus Arbelo; is Anebi, is Babio, is Belo. » Similiterque stirpem nostram ab Haico ad Aræum pulchrum, quem Semiramis interfecit, hoc ordine enumerat : « Aræus pulcher Arami filius, qui Harmæ, qui Gelamil, qui Amasiae, qui Aramæis, qui Armenaci, qui Belo adversatus vitam amisit. » Atque hæc narrat Abydenus in primo suo Originum libro, quem postea quidam huc attulerunt. Ejusdem rei testis est Cephalimus (v. fragm. Cephalionis).*

ACESANDER.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Qu. Conviv. V, 2, p. 675, B : Εἶπον οὗτοι καὶ Πηλὶαν θάπτων Ἀχαστος ὁ υἱὸς ἀγῶνα ποιήματος παράσχοι, καὶ Σίβυλλα νικήσειεν. Ἐπιρυσμένον δὲ πολλῶν, καὶ τὸν βεβαιωτὴν ὡς ἀπίστου [καὶ] παραλόγου τῆς ἱστορίας ἀπαιτούντων, ἐπιτυχῶς ἀναμνηθεὶς ἀπέβαινον Ἀχέσανδρον ἐν τῷ Περὶ Λιβύης ταῦτα ἱστοροῦντα. Καὶ τοῦτο μὲν, ἔφη, τὸ ἀνάγνωσμα τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἐστί· τοῖς δὲ Πολέμωνος τοῦ Ἀθηναίου κτλ. (v. Polemon. fr. 27, tom. III, p. 123).

DE CYRENE.

1.

Dixi Acastum Peliam patrem funerantem poematum certamen instituisse, idque Sibyllam vicisse. Hic quum multi me reprehenderent, et narrationis tanquam incredibilis et absurdæ testem aliquem poscerent; commodum recordatus asserui Acesandrum in opere De Libya auctorem ejus esse. Sed hujus, aleham, lectio non est omnibus in promptu : Polemonis autem Atheniensis etc.

2.

Pherocydes Naiade et Peneo, Acesander vero Philyra Æsopi filia et Peneo Hypseum natum esse dicunt.

3.

Hunc Apollonius modo Eurypylum modo Tritonem appellat. Acesander vero Eurypylum fratrem esse Tritonis dicit; verba sunt : « Eurypylus Neptuni et Celænis Atlante

Scriptum Περὶ Λιβύης non diversum fuisse puto ab eo, quod a reliquis laudatur Περὶ Κυρήνης.

2.

Schol. Pindar. Pyth. IX, 27 : Ναΐδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψία Φαιριχύδης, Ἀχέσανδρος δὲ Φιλλύρας τῆς Αἰσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψία.

3.

Idem Pyth. IV, 57 : Τοῦτον (sc. τὸν Εὐρύπυλον, quem Pindarus Neptuni filium dicit) δὲ Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν Εὐρύπυλον προσαγορεύει, ποτὲ δὲ Τρίτωνα. Ἀχέσανδρος δὲ φησιν ἀδελφὸν εἶναι τὸν Εὐρύπυλον Τρίτωνος, γράφων οὕτως : « Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἀτλαντος, Τρίτωνος ἀδελφός. Οὗτος γαρμὲ Στερόπην τὴν Ἥλιου, Πασιφάης ἀδελφήν, καὶ γεννᾷ παῖδας δύο Λυκάονα καὶ Λεύκιππον. » Eadem Tzetz. ad Lyc. 886.

4.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1661 : Εὐρύπυλος, Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν ἑξῶν Εὐρυτον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀχέσανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ Κυρήνης μετ' αὐτὸν βασιλεύσαι φησι Λιβύης Κυρήνην τὴν Ὑψέως. Cf. Müller. Min. p. 348.

5.

Idem ib. II, 498 : Ἀχέστωρ (leg. videtur Ἀχέσανδρος) δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθείη ἐς Λιβύην ἡ Κυρήνη· λείοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου, προθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἄθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λείοντα. Τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. Παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Num recte conjecerim pro Ἀχέστωρ reponendum esse Ἀχέσανδρος, tu videas. Cogitari etiam possit de Acestodoro vel

genitor filios, fraterque Tritonis est. Is uxorem ducit Steropen, Solis filiam, Pasiphaes sororem, ex eaque duos precreat filios, Lycaonem et Leucippum.

4.

Eurypylus, Neptuni f. et Celænis Atlante natæ, rex Cyrenæ. Phylarchus libro septimo Eurytum appellat fratremque ejus Lycaonem scribit. Acesander vero libro primo De Cyrene ait post Eurypylum regnum Libyæ tenuisse Cyrenen filiam Hypsei.

5.

Acestor in libris De Cyrene narrat, Eurypylo in Libya regnante, Cyrenen ab Apolline in Libyam transportatam esse. Et quum terram leo infestaret, Eurypylum ei qui leonem interfectorus esset, regnum præmium proposuisse. Occidisse eum Cyrenen atque sic regnum acceperisse. Filios ejus esse Autuchum et Aristæum.

Acestoride, qui Περὶ πόλεων vel Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit. Vid. tom. II, p. 464.

Pro *Autucho* ap. Justinum XIII, 6 corrupte legitur *Autocus*. V. Müller. *Min.* p. 347.

6.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1750: 'Ο δὲ Εὐρημος ὄκει μὲν τὴν Λακωνικὴν κατὰ τὸν αἰγιαλὸν· εἰς δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σήσαμος εἰς Θήραν ἀπώκησε. Σησαίου δὲ ἦν ἀπόγονος Ἀριστοτέλης, ὁστις τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικίας ἤγγεατο. Ἰστορεῖται δὲ ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ (Τριμάνδρῳ Paris.) ἐν Πυθιονίκαις· ἐπιμαλῆσσι τερσιν δὲ παρὰ Θεοφράστῳ ἐν α' Αἰθουῶν, καὶ παρὰ Ἀκκισάνδρῳ ἐν Περὶ Κυρήνης.

7.

Schol. Pind. Pyth. IV, 1: 'Ηρόδοτος (IV, 155) μὲν οὖν φησιν εἶναι τὴν Πυθίαν τὸν πρῶτον Βάττον οὕτω προσηγόρευσε· Ἀριστοτέλῃ προτέρων λεγόμενον, τῇ Αἰθουῶν φωνῇ· Αἰθίως γὰρ Βάττους τοὺς βασιλεῖς λέγουσιν· οἱ δὲ εἰσι λαχόντων ἦν καὶ περὶ τῆς φωνῆς πυνθανόμενος, ἡ Πυθία Βάττον προσηγόρευσε, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπόμενον τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φαμέν.... 'Ο δ' Ἀκκισάνδρος μὴ ἐκ γενετῆς αὐτὸν φησιν λαχόντων γεννησθαι, ἀλλ' ἀπὸ ταῦτομάτου διθῆναι τὴν γλῶτταν. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ῥητορικὸς, φησὶ, καὶ συμβουλευσέσθαι δυνάμενος.

ACESTODORUS vel ACESTORIDES. Vide Cicerone fragm. 4, tom. II, p. 464.

(ACHÆUS.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42: 'Εναντίως τῷ ποιητῇ τὰ περὶ τῆς μητρὸς Τηπολέμου ἱστορεῖ ὁ Πίνδαρος· 'Ομηρος μὲν γὰρ αὐτὴν Ἀστυόχην ἀποκαλῶν καὶ Ἀκτορος εἶναι θυγατέρα βούλεται, ἐν ᾗ φησιν (II. β', 658; cf. 513)· «ὃν τέκεν Ἀστυόχεια.» 'Εοικε δὲ

6.

Euphemus in Laconia habitabat ad oram maritimam. Unus vero ex posteris ejus Sesamus in Theram insulam emigravit. A Sesamo autem genus ducit Aristoteles, qui deducendae in Cyrenen colonias praesuit. Narratur haec apud Pindarum in Pythionics, et accuratius etiam apud Theocrestum libro primo Rerum Lybicarum, et apud Accaeandrum primo De Cyrene.

7.

Secundum Herodotum Pythia Balthum vocabulo Libyco usa esse appellavit, quum prius ille Aristotelea vocaretur. Etenim Libyae baltos reges dicunt. Secundum alios Baltus a Pythia nominatus est, quod vocem hesitantem haberet, ac de linguae maeclae oraculum consulere; nam voca-

δ Πίνδαρος ἐντετυχημέναι τῷ 'Εκείνος γὰρ οὕτω γενεαλογεῖ· οὗ 'Ορμανός· οὗ Φέρης· οὗ Ἀρ· ἡ Τηπολέμου μήτηρ. Καὶ αὐτὴ Ἀμύντωρ εἰς Δία τὸ γένος ἀνε· Ἀμύντωρ τοῦ Διὸς εἶναι λέγει.

Ad haec Beckius: «De Ac Beckius Pherecydis equalalem gnopere. Voss. H. Gr. IV, p. locum novit unum Schol. A. quanquam cum Pherecyde conjungitur, tamen tragicus. Contra nostro loco vel artic mibi videtur, excidisse nome σιλῶν τῷ ἀρχαίῳ ἱστοριογράφῳ. historicum restituere tentavi crit. p. 30, altero schol. Nii ubi Schneiderus pro Ἀρχαίῳ Alcæum dedit; altero Harp non obtrudimus, ubi Achæi fere nullam intellexerimus. I Ἀρχαίῳ ap. Artemidor. On Alcæus praestat.»

Acusilaus si intelligendus Ἀρχαίῳ ἱστορ. Sed malim εἰ ἱστ. Westermannus in not. ad ferri jubet C. Friebe. Gra p. 21. De re cf. Müller. Mi

ÆNEAS ἐν Σαμιακῇ. V. A

ADEUS MYTILENÆUS.

p. 132.

ÆNESIDE

THNIAK.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1: Boreadibus: Τούτους Ἦρα

plum esse βατταρίζειν dicimus. Acci ab natalibus vocem hesitantem ha lingua captum esse tradit; nam i consilio valebat.

De matre Tlepolemi Pindarus: Homerus eam Astyochea vocat e quo loco dicit: «Quem peperit. Achæum (?) historicum facillime seriem ita constituit: Hyperochi nus; hujus Pheres; hujus Aunyo polemi mater.

DE TENO IN:

Zeten et Calain Boreadas postea

εἰρὼν παρὶ Τήνων τὴν νῆσον, ἥ παράκειται Δῆλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησιχάκει τῷ Βορέῃ... Αἰνησιδῆμος δὲ ἐν Τηνιακοῖς (sic cod. Par.; vulgo : Αἰνησιδάμος δὲ ἐν Ταινιακοῖς), ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες ἐνέδραυσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλόμενοι. Cf. Hygin. fab. 14, Poet. astr. 49, Senec. Med. 634. De Heraclidarum in Teno ins. tribu vide Müller. Dor. II, p. 77 sq. Alius Aenesidemus est Cnossius philosophus scepticus, qui Augusti ætate vixit. V. Exc. in Phot. Bibl. cod. 214; Cic. De orat. III, 17, De fin. II, 11; Sext. Empir. Adv. math. VIII, 8; Eusebius P. E. XIV, 18.

AETHLIUS SAMIUS.

Scriptis Aethlius dialecto ionica (fr. 4). Quare probabiliter antiquioribus historicis accensendus est. At quemadmodum ea quæ Hecataei, Hellanici, Acusilai nominibus posteriore ætate circumferebantur, aut tota aut ex parte spuria et adulterata esse critici statuebant, sic etiam Aethlii ὥρους Athenæus (fr. 3) introducit verbis : εἰ γνήσιζ τὰ συγγράμματα.

ὨΡΟΙ ΣΑΜΙΩΝ.

1.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 13 Sylb. : Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον· καὶ τὸ τῆς Κιθαιριονίας Ἡρας ἐν Θεισίᾳ πρέμνον ἐκαχομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἡρας, ὡς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σάνις, ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἀρχόντος ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius VI, p. 196 (ed. Lugd. 1651) : *Pro Marte Romani hastam, Varronis ut indicant Musæ, atque, ut Aethlius (olim Ethedius, quod em. Can-*

sulam reperiens, quæ non longe a Delo distat. Etenim Hercules injuriam a Borea illatam eo modo ultus est. Aenesidemus vero in Teni insulæ historia propterea interfectos dicit, quod Herculem hospitio ab ipsis exceptum interficere ex insidiis tentarint.

SAMIORUM ANNALES.

1.

Samie Junonis simulacrum, Aethlio teste, prius trabs lignea erat, postea autem sub Procle archonte statuæ similitudinem accepit.

■.

Athenis perpetuo omne genus autumnalium fructuum præsto fuisse, testis est Aristophanes in Horis. Quid igitur præter opinionem tradere videatur Aethlius Samius, quinto Annalium Samiorum dicens : « Ficus et uva et homomelis et mala et rosæ bis quotannis gignebantur. »

terus) memorat, ante usum disciplinamque fictorum, plutum Samii pro Junone (coluere). Cf. Callimachus ap. Euseb. P. E. III, 8. Müller. Archæol. § 66. Panofka De reb. Sam. p. 58.

E LIBRO QUINTO.

2.

Athenæus XIV, p. 653, F : Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκίς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὠραῖς. Τί οὖν παράδοξον ἱστορεῖν δοκεῖ Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων Ὠρων λέγων « Σῦκον καὶ σταφυλὴ καὶ ὁμομηλὶς καὶ μῆλα καὶ βόδια δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετο. »

Hæc ex Athenæo repetit Eustath. ad Odys. η, 120. p. 1573. De re vide Panofka De reb. Sam. p. 6 sq.

3.

Idem XIV, p. 650 D : Αἱ δ' ἄμαμηλίδες οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἰοῦνται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἰπύρηνον. Ἀριστομένης ἐν Διονύσῳ φησὶν·

Ὁ Χίος οὐκ οἶσθ' ὡς ἄμαμηλίδας ποιεῖ;
Ὅτι δ' ἐστὶν ἕτερον τῆς ἁπίου καὶ ἥδιον Αἰσχυλίδης παρίστησιν ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν. Περὶ Κέω γοῦν τῆς νήσου λέγων γράφει οὕτως· « Ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας, κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἄμαμηλίδας· εἰσὶ γὰρ ἄπύρηνοί τε καὶ ἡδαῖαι καὶ γλυκεῖαι. » Ἀέθλιος δ' ἐν πέμπτῳ Ὠρων Σαμίων, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, ὁμομηλίδας αὐτὰς καλεῖ. Πάμφιλος δ' ἐν τοῖς Περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων· « Ἐπιμηλὶς (φησὶν) ἁπίου γένος. »

4.

Etym. M. p. 601, 25 : νένωται... ὁ Ἀθλιος (scr. Ἀέθλιος) ἐν τοῖς Σαμίων Ὠροῖς (vgo. ὄροις)· « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. »

Ex Aethlio vel alio Samiorum Annalium scriptore

3.

Hamamelides non sunt eadem cum piris, ut putant nonnulli; sed diversum quiddam, et suavius, et absque nucleis. Aristomenes in Baccho ait :

Chium an nescis Hamamelidas facere?

Esse autem diversum fructum a piro, et suaviorem, Aeschylides docet tertio libro Georgicorum; ubi de Ceo loquens ita scribit : « Fert ea insula pira præstantissima; quæ cum hamamelidibus, quas vocant in Ionia, conferri possint: nucleo enim carent, et suavia sunt atque dulcia. » Aethlius vero quinto libro Annalium Samiorum, si genuini illi libri sunt, homomelidas easdem vocat. Pamphilus vero, in libris De glossis et nominibus : « Epimelis, ait, piri genus. »

4.

Aethlius in Samiorum Annalibus : « Ἀλλὰ λέξασθαι νένωνται. Sed colligere (vel cubitum ire) statuerunt. »

fluxerint quæ affert Lactantius Instit. I, 6: «Sextam (Sibyllam Varro recenset) Samiam de qua scripsit Eratosthenes in antiquis annalibus Samiorum reperisse se scriptum.» Cf. Suidas v. Σιβύλλαι. «Ἐκτῇ, Σαμία, ἡ κυρία ὀνόματι καλουμένη Φωτώ» περί τῆς ἱγγραφῆς Ἐρατοσθένους. Cf. Bernhardt. *Fragm. Eratosth.* p. 86.

AGACLYTUS.

ΠΕΡΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ.

Photius: Κυβελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ (p. 236 B). Περὶ τὸ Κυβελιδῶν ἀνάθημα σφυρηλάτος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστάθη κολοσσός, ἀλλ' οὐ τῶν Κυβελιδῶν. Κυβέλου δὲ φασὶ τὸ ἀνάθημα, ὡς Ἀγακλυτός ἐν τῇ Περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως: «Ναὸς τῆς Ἥρας παλαιῆς, ἀνάθημα Σκυλλουντίων· οὗτοι δὲ εἰσὶν Ἰλλυρίων. Ἔνεστιν δὲ ἐν αὐτῇ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυβέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύβελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερῶσιν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον κατασκευάσει τὸν σφυρηλάτον κολοσσόν.» Δίδυμος δὲ κατασκευάσει τὸν κολοσσόν φησὶ Περικλῆδον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῇ Περὶ κριῶν β' λέγει οὕτως: «Ἐτεροι δὲ εἰς ἀνδροθέατρα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος δ' οὕτως: ἑκείνος γὰρ οὐ μόνον ὥστε διὶν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐρόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· τοῖα καὶ δὲ καὶ αἱ κυρμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυβελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διανοίαν.» Φέρεται δὲ τι καὶ ἐπιγράμμα τοῦ κολοσσοῦ·

Εἰμὶ (Αὐτὸς Suid.) ἐγὼ χρυσοῦς σφυρηλάτος· εἰμι κολοσσός· ἐτάλῃς εἰς Κυβελιδῶν γεναί.

DE OLYMPIA.

Cypselidarum donarium. Meminit Plato in Phædro. Juxta Cypselidarum donarium Olympiæ stabat colossus malleo fabricatus, non ille a Cypselidis dedicatus. Alii vero donarium eum Cypselidarum fuisse aiunt, ut Agaclytus in libro de Olympia: «Antiquum Jononia templum, a Scyllunatiæ, colonis Eleorum, dedicatum. Ibi colossus est aureus donarium Cypseli Corinthii. Tradunt enim Cypselum visum, si Corinthii regnum adeptus fuisset, omnium bona post decennalium se consecraturum esse; cumque exactis omnium bonorum decimis colossum malleo ductum fabricandum curasse.» Diogenes vero tradit colossum a Pericleto factum esse, ut Corinthiorum luxuriam et avaritiam modum poneret. Sic enim Theophrastus libro secundo de temporibus: «Alii vero pecuniam in res magis viriles impendunt, ut qui exercitus educunt et bella suscipiunt: quemadmodum

Ὅπερ Ἀπύλλεξ ὁ Ποντικὸς οἱ Νάξος εἰμι ἐγὼ, παγκρυστός· ἐτάλῃς εἰς Κυβελιδῶν γεναί.

Eadem Suidas, ubi libri p. ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. Pro ὡς I — τὸν Κυβ. εὐξάμενον κτλ. Aristot. *OEcon.* II init. Vid. I, 96. Bernhardt. — Nā N. Suidas et Phot., quod clytus quidam, M. Aurelii ratur apud Julium Capitol p. 238 ed. Schrevel.

AGATHOCLES VEL BABYLO

ΠΕΡΙ ΚΥΖ

E LIBRO I

I.

Stephan. Byz.: Βισθόκος, Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ Π.

(*) Fortasse Agathocles Cyzicen docti alumnus, Heliandici gr. mag. Ἐμβέτης, quem laudat Eustath. 27, coll. p. 991, 41, schol. ad Il rautur præter Agathoclem Cyzicem ἐν τῇ Πιστονοντίων πολιτείᾳ ἀπὸ (vide fragm. Timolai). — 2. Αἱ ποταμῶν. Plut. De Riv. c. 18, 3. scriptor, ap. Varro R. R. I, 1; 4 lib. IV. V. VI. VIII. X. XIV. XI 12. — 4. Α. Αφροίσις, Ἀφροίσιον — 5. Α. ἐν τῇ Περὶ διαίτης. Schol. Agathocles frater, amasius Ptol. Ptolem. Epiphanis, scripsit de Schol. Thean. 1059.

etiam Dionysius tyrannus fecit. I sed etiam suas opes consumenda instillas sibi struenda incitaret. Pyramides in Ægypto quam C omnia hujusmodi opera eodem Fertur etiam epigramma quoddam: Ipse ego colossus sum aureus et utinam funditus pereat Cyp

Apellus autem Ponticus epigramm Natus sum ego et totus ex aere utinam funditus pereat Cyp

DE CYZI

I.

Agathocles in primo De Cyzik ait opus esse Proserpinæ, atque

κτίσμα ἐστὶ Φερσιφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος (?). Οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγιαλοὺς ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγχεῖσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. Ἢ δὲ Κόρη ἀγωνιώσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀπ' ἐνὸς τῶν ὑστερον οἰκισάντων Πελασγῶν προσηγόρευται Βέσβικος, ἐφ' ἣ τοὺς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἤφρονισε σὺν Ἡρακλεῖ. Τὸ ἰθνηκὸν Βεσβικηνός. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 45; Müller. *Min.* p. 445, 7; et similem fabulam in Deiochi fr. 5, tom. II, p. 18.

2.

Athenæus IX, p. 375, F: Περὶ δὲ ὤων, οὗτις ἱερὸν ἐστὶ τὸ ζῶον παρὰ Κρήσιν, Ἀγαθοκλῆς ὁ Βαβυλώνιος ἐν πρώτῳ Περὶ Κυζίκου φησὶν οὕτως· « Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τὴν Διὸς τέκνωσιν ἐπὶ τῆς Δίκτης, ἐν ἣ καὶ ἀπόρρητος γίνεται θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα Διὶ θηλὴν ἐπέσχευεν ἔς, καὶ τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιουχνηῦσα τὸν κνυζηθμόν τοῦ βρέφους, ἀνεπάιστον τοῖς παριούσιν ἐτίθει. Διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο περιείποντο ἡγοῦνται, καὶ οὐ (φησὶ) τῶν κραιῶν δαΐσαιντο. Πράσινοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ἐπὶ, καὶ αὕτη προτελής αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Νεάνθης ὁ Κυζικηνός ἐν δευτέρῳ Περὶ τελευτῆς. Cf. Lobeck. *Aglaoph.* p. 151. Movers. *Relig. d. Phœnis.* p. 218 sq.

3.

Etym. M. p. 276, 47: Δίκτη, ὄρος τῆς Κρήτης, εἴρηται παρὰ τὸ τέκω, τίκτω, τίκτα τις οὔσα, ἀπὸ τοῦ ἔχει τεχθῆναι τὸν Δία. Ἀγαθοκλῆς δὲ θηλυκὸν ὄνομα εἶναι τὸ Δίκτηιον ὄρος (φησὶ).

(*a Besbico Pelasgo*). Nimirum Gigantes saxa litoris abrupta per mare volentes ostia Rhyndaci obstruere moliebantur. Proserpina vero de Cyzico anxia petras illas in mari stabilivit atque sic insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis qui postea incolis eam frequentarunt Besbicus appellata est. Is Gigantes quot eorum ibi reliqui erant, cum Hercule delevit.

2.

Suam apud Cretenses sacrum esse animal, Agathocles Babylonius primo libro De Cyzico tradit his verbis: « Fabulantur, inquit, in lucem editum esse Jovem in Creta in Dictæ monte, in quo etiam sacrum peragitur arcanum. Narrant enim ubera Jovi præbuisse suam, et circumcurstantem effecisse grunnitu suo, ut, qui accessissent, vagitum infantis non exaudirent. Quam ob causam religiose colendum hoc animal censent; et nulla conditione, inquit, de ejus carne comederint. Præsii vero etiam sacra faciunt sui: et hæc præcidanea apud illos hostia habetur. »

3.

Dictæ, mons Cretæ, nomen habet a verbo τίκω, pario, quum τίκτα quasi sive parens sit; nam Juppiter in eo monte natus est. Atque animadvertit Agathocles nomen Dictæ femininum esse.

4.

Athenæus I, p. 30, A: Κύρος δὲ ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ, φίλῳ ὄντι, ἐχαρίσατο ἐπτά πόλεις, ὥς φησιν ὁ Βαβυλώνιος Ἀγαθοκλῆς, Πήδασον, Ὀλύμπιον, Ἀκαμάντιον, [Τίον,] Σκῆπτρα, Ἀρτύφον, Τορτύρην. Ὁ δ' εἰς ὕβριν, φασὶ (φησὶ?), καὶ ἀνίσταν προελθὼν, τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος, στρατιὰν συναγαγὼν. Καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμήσαντες ἐπ' αὐτὸν ἐδοηδρόμουν, πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον.

Hinc sua Eustath. ad II. p. 907, 29. Ἀκαμάντιον pro γ. Καμάντιον (v. Steph. B. v. Ἀκαμάντιον) dedit, deinde Τίον supplevit Casaubonus. Ceterum vid. Marquardt. I. I. p. 57.

E LIBRO TERTIO.

5.

Idem XII, p. 515, A: Ἀγαθοκλῆς δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Κυζίκου ἐν Πέρσαις φησὶν εἶναι καὶ χρυσὸν καλούμενον ὕδωρ. Εἶναι δὲ τοῦτο λιβάδας ἐξορμήχοντα, καὶ μηδὲνα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων· τῶν δ' ἄλλων εἰάν τις πῖνῃ, θάνατος ἢ ζημία. V. Brissonius De princ. Pers. I, 83.

6.

Idem XIV, p. 649, F: Ἐρῶ δὲ πρότερον περὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένων κονάρων καὶ παλιούρων. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν Ἀγαθοκλῆς ὁ Κυζικηνός, ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος, λέγων οὕτως· « Κεραυνοῦ δὲ σκῆψαντος εἰς τὸν τάφον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ στήματος δένδριον, ὃ ἔκαινοι κόνναρον

4.

Cyrus, magnus ille, Pytharcho Cyziceno, qui ei amicus erat, septem urbes dono dedit, ut Agathocles refert Babylonius, Pedasum, Olympium, Acamantium, Tium, Sceptra, Artypsum, Tortyren. Quibus opibus insolescens ille et ad vesaniam usque progressus, patriæ tyrannidem affectasse dicitur, coactis adversus eam copiis. At Cyziceni adversus eum egressi, valido continuoque impetu facto, sibi ipsi salutem fuerunt.

5.

Agathocles tertio libro De Cyzico ait esse in Persarum terra etiam auream aquam quam appellant: esse autem septuaginta scaturigines, neminemque de illa aqua bibere, nisi unum regem et filium ejus natu maximum. Alius quisque fuerit, qui de illa biberit, capite plectitur.

6.

Prius dicam de *connaris* et *paliuris* quæ apud Alexandrinos vocantur. Meminit autem eorum Agathocles Cyzicenus tertio libro Rerum Patriarum, ubi ita scribit: « Postquam de cælo lactum est sepulcrum, enata est ex monumento arbuscula, quam *connaron* illi (Ægyptii) nominant. Est autem arbuscula magnitudine ulmi aut picæ, nihilo minor. Ramos autem habet crebros et longos ac

ἰππομαζούσιν. Ἔστι δὲ τὸ δένδριον τῷ μεγέθει μὴν πεταλῆς καὶ πύκνης οὐδὲν τι μίτον. Ἀκρίμωνας δ' ἔχει θαμέας καὶ δολιχοὺς καὶ ἐπ' ὀλίγον ἀκανθώδεις, τὸ δὲ φύλλον τρίεν καὶ χλωρόν, τῇ φύτῃ περιερίς. Καρποφορεῖ δὲ δις τοῦ ἔτους, ἥρος τε καὶ φθινοπώρου. Ἰλικὸς δὲ πᾶν ὁ καρπὸς, μέγεθος κατὰ φασίην Δαίην, καὶ τὴν σάρκα καὶ τὸ ὀστέον ταύτῃ προσέειλεν, διαλάσσαν δὲ τῇ τοῦ χυμοῦ ἔδωκε. Καὶ τρώγεται ἴτι χλωρὸς ὁ καρπὸς καὶ ἴπην αὐανθῇ, ποιοῦσιν ἐς αὐτοῦ θλαύρα, καὶ πατέονται ταῦτα, οὐ μάζαντες, οὐδ' ὕδατι δεινόντες, ἀλλὰ φάλλως ὁκοῖα περ πέφυκεν. »

E LIBRO INCERTO.

7.

Schol. ad Hesiod. Th. 485 : Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Βαυλιωνίος φησι τὴν Πίσαν ἐκ Προικοννήσου δέξασθαι τὸν λίθον, sc. quem Saturno devorandum dedit. De celeberrimo marmore, quo Proconnesus ins. (nunc *Marmora*) abundat, adi Masquardt. l. l. p. 34 sq.

8.

Festusp. 269 ed. Müller. : *Agathocles, Cyzicena-rum rerum conscriptor, ait, vaticinio Heleni impulsam Aeneam Italiam petivisse portantem suam eam neptem Ascani filiam nomine Rhoman, eamque, ut Italia sint Phryges potiti et his [its Ursin.] regionibus maxime, quæ nunc sunt vicinæ urbi, prima [primam Ursin.; primæ Grauert.] omnium consecrasse in Palatio Fidei templum, in quo monte postea quum conderetur urbs, visam esse justam vocabuli Romæ causam, eam, quæ priore, unde ea [quæ prior eundem corr. Scalig.] locum dedicavisset Fidei. Ait quidem Agathocles complures esse auctores, qui dicunt Aeneam sepultum in urbe Berecynthia proxime flumen Nolon, atque ex ejus progenie quandam nomine Rhomum venisse in Italiam, et urbem Romam nominatam condidisse.*

Post verba vocabuli Romæ in codice legitur nom; unde nominis eruit Ursinus; Müllero hoc delendum videtur. — *Nolon* flavius ignotus; Berecynthi castellum juxta Sangarium memorat Ser-

nonnihil spinosus; folium vero tenerum et ex viridi pallidum, figura rotundum. Fructum fert autem bis quotannis, vere et autumno. Estque dulcis fructus, magnitudine fere phaulix olive, et carne et nucleo huic similis, sed saporis suavitate prastantior. Comeditur autem fructus recens adhuc, et postquam siccatus est, massas ex eo faciunt, quas comedunt, non subactas aut aqua humectatas, sed nude ac crudo quales sunt. »

7.

Agathocles Babylonius Rheam ex Proconneso insula lapideum quem Saturno devorandum dedit, accepisse tradit.

vius in Virg. Æn. VI, 785, v. c. 18. Cf. Steph. Byz. v. Bapi R. I, p. 187.

Solin. Polyh. c. 1 : *Agati non captivam fuisse, ut sup. Ascanio natam, Eneæ neptem causam fuisse. Ceterum locu rebus Cyzicenorū petittum cenorum hist. scriptor, et ex Be tione colligitur.*

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

9.

E LIBRO SEP

Schol. Apoll. Rh. IV, 7; τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τῶν χα λιστρῶν, φησὶ κατὰ Σικελίαν ἡ μὲν καλεῖται Ἴερα, ἡ δὲ Στρο καὶ νυκτὸς πῦρ ἀπείδισιν. [Ὁ δὲ α « Ἐν Σικελίᾳ νῆσοι υπέρχονται. Ἦ καλεῖται δὲ ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ ποταμοῦ φασὶν ἀνέειναι. » Unc risinus omittit. Agathocles re auctores, ex quibus H. N. li concinnavit.

10.

Cicero De div. I, 24 : *Apu ptum in historia est Hamilcare quum oppugnaret Syracusas, vocem se postridie coenaturu autem is dies illuxisset, ma castris ejus inter Pœnos et Sit etam : quod quum sensissent viso eos in castra irrupisse, H. vivum esse sublatum. Ita res : vit. Cf. Diodor. XX, 29, 3 e 309). Ex Cicerone sua habet I, 7, 8.*

COMMENTAI

9.

Agathocles in Commentariis de Vr ad Siciliam duas ait esse insulas, q tera Strongyle vocetur, easque diu Idem dicit in septimo : « Prope Si quibus duas ignem vomunt. Alter Vulcani, in qua ignis fluvius dicitur

AGATHON SAMIUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Plutarch. De fluv. c. 14,5 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῇ (Ταναΐδι) βοτάνη, τῇ διαλέκτῳ τῶν βαρβάρων Φρύξα καλουμένη, περ μεθαρμενιζόμενον ἔστι μισοπόνηρος· πηγάνῳ δέ ἐστι παρόμοιος, ἣν οἱ πρόγονοι κρατοῦντες, οὐδὲν ὑπὸ μητρυιῶν ἀδικοῦνται· μάλιστα δὲ φύεται παρὰ Βορείου προσαγορευόμενον ἀντρον. Συλλεγομένη δέ ἐστι ψυχροτέρα χιόνος· όταν δέ τι ἐκ μητρυιᾶς ἐπιβουλὴ γένηται, φλόγας ἀναδίδωσι· καὶ τοῦτο σύσημον ἔχοντες οἱ φοβούμενοι τὰς ἐπιγεγαμημένας, ἐκκλίνουσι τῶν ἐπικειμένων φόβῳ τὰς ἀνάγκας· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Σκυθικῶν.

[ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ?]

2.

Plutarchus Par. min. c. 38 : Βούσιρις, παῖς Ποσειδῶνος καὶ Ἀνίπης τῆς Νεβλου, τοὺς παριόντας ὑπούλῳ φιλοξενίᾳ κατέθηκε· μετῆλθε δ' αὐτὸν ἡ τῶν τετελευτηκότων νέμεσις· Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιτεθείς τῇ ῥοπάλῳ διεχρήσατο· ὡς Ἀγάθων Σάμιος.

ΠΟΝΤΟΥ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

3.

Schol. Paris. Apollon. Rhod. II, 1015 : Ἰερὸν δὲ ἐστὶν ὄνομα ὄρους. Καθήμεναι δὲ τὸ ὄρος εἰς τὸν Εὐ-

ξαινον Πόντον. Μέννηται αὐτοῦ Κτησίας, καὶ Σουλδᾶς ἐν β' περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβεστέρων δὲ Ἀγάθων ἐν τῇ τοῦ Πόντου περίπλῳ, ὃς καὶ ἀπέχειν αὐτὸ φησὶ σταδίους ἑκατὸν τῆς Τραπεζοῦντος. Samium auctorem intelligo, si recte se nomen habet; sin minus, scripserim Ἀνδρων (v. Andron. fr. 10).

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarch. De fluv. 18 : Ἰναχος ποταμός ἐστι τῆς Ἀργείας χώρας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Καρμάνωρ. Ἀλιάκμων δὲ, τῷ γένει Τυρύνθιος, ἐν τῇ Κακκυγίῳ ποιμαίνων ὄρει, καὶ κατ' ἀγνοίαν τῇ Ῥέᾳ συγγινόμενον τὸν Δία θεασάμενος, ἐμμανὲς ἐγένετο, καὶ μεθ' ὀρμῆς ἐνεχθεὶς, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Καρμάνωρα· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀλιάκμων μετωνομάσθη· προσηγορεύθη δ' Ἰναχος δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰναχος, Ὀκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, τὸν θεὸν βλασφήμοις λοιδορίαις ἐπέπληττε, κατόπιν ἀκολουθῶν· ὃ δ' ἀναξιοπαθήσας ἐπαμφεν αὐτῷ Τισιφόνην, μίαν τῶν Ἑρινύων· ἀφ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰναχος μετωνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῇ βοτάνῃ, Κύουρα καλουμένη, πηγάνῳ προσόμοιος· ἦν αἱ γυναῖκες, όταν ἀκινδύνως ἐκτῶσαι θελήσωσιν, ἐν οἷνῳ βεβρεγμένην τοῖς ὀμφαλοῖς ἐπιτιθέασιν. (Eadem, laudato Agathone, Stobæus Flor. 100, 10.)

SCYTHICA.

1.

Provenit in Tanai herba quæ a barbaris *phryxa* vocatur, id est, si velis illud vocabulum interpretari, malos odio prosequens. Rutæ similis est, et si a privignis possideatur, nequaquam eis novercæ officere possunt. Maxime vero provenit in antro, quod vocant Boreæ, collectaque nive frigidior est; at quum cuidam parantur insidiæ a noverca, flammæ edit; quod indicium qui superinductas uxores timent, habentes, imminentis timoris necessitatem evitant, ut testatur Agathon Samius secundo Rerum Scythicarum.

(ÆGYPTIACA.)

2.

Busiris Neptuni et Anippæ Nilo genitæ filius prætereuntes simulata hospitalitate exceptos mactabat. Sed in eum mactatorum ultio vindicavit. Hercules enim insidias sentiens clava eum interfecit. Ex Agathone Samio.

PONTI PERIPLUS.

3.

Hierum (Sacrum) est nomen montis, qui in Pontum Euxinum excurrit. Meminit ejus Ctesias et Suidas in secundo, circa Macronum regionem esse aliens; accuratius vero Agathon in Ponti Periplo, qui præter alia etiam stadiis centum eum a Trapezunte distare dicit.

DE FLUVIIS.

4.

Inachus Argivæ regionis fluvius est, Carmanor antea dictus, deinde Haliacmon, hac de causa. Haliacmon, Tyrynthius genere, quum in Coccygio monte pasceret, et per inscitiam Jovem cum Rhea rem habentem vidisset, furiosus evasit, et cum impetu delatus se ipsum in fluvium Carmanora præcipitavit, qui ab eo Haliacmon vocatus est. Inachus autem dictus tandem est ob hanc causam. Inachus, Oceani f., vitata a Jove filia sua Io, deum injuriis et contumeliis increpabat a tergo sequens, quum, non potis talia pati Juppiter, Tisiphonen, Furiarum unam, ad ipsum misit, a qua stimulatus se coniecit in fluvium Haliacmonem, quem ab eo postea vocavere Inachum. Nascitur in ipso herba,

Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος, Βηρύλλος παρόμοιος ἐν ἴδν χρητῆσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μάλιστα γίνεσθαι. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίης Ἡρας, καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς· μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

AGATHONYMUS.

Agathonymus, qui tanquam Περσίδος auctor a Pseudo-Platarcho laudatur, non historicis qui de Persiae rebus exposuerunt (uti Vossio visum), sed poetis, qui ἐν Περσίδι Persei fabulam tractarunt, annumerandos esse mihi videtur. Locus Platarchi legitur in libro De fluv. 19, 10: Ὅρος δὲ Κοκκύνιον διωνομάσθη δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ζεὺς, Ἡρὰς τῆς ἀδελφῆς ἱρασθεὶς, καὶ δυσωπούμενος τὴν ἀγκυωμένην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἄρρενα· τό γ' οὖν καλούμενον ὅρος Λυκίστον, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Κοκκύνιον ὀνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Ἀγαθώνυμος ἐν Περσίδι. (Περσίδι?)

Agathonymi nomen in *Aristonymi* abiisse c. 14, 1 censet Reinesius. Διώνυσος, Plutarchus ait, ἱρασθεὶς Ἀλφεισθόας νόμφης καὶ μήτε δώρου μήτε δαΐσσει πείσεται δυνάμενος, εἰς τὴν προειρημένην Τίγριν μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· καὶ πόθῳ πείσας τὴν ἀγκυωμένην, ἐνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας, ἐγέννησεν υἱὸν Μηδον· ὃς ἀκμάσας εἰς τὴν τοῦ συγκυρήματος, τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστώνυμος ἐν γ'. Quae quidem historia in poemate De rebus Persei facile locum obtinere potuit. Nescio an cum Agathonymo nostro componendus sit *Agathyllus*, Arcas poeta, qui *Arcadica* tractavit, teste Dionysio Halicarn. A. R. I, p. 123 et 180 ed. R., coll. Synkello p. 192, ubi pro Ἀγάθυλλος libri exhibent Ἀγάθυμος. — De Aristonymo poeta comico v. Athenaeus p. 87, A, et 284, F; 287, C. Anonym. in Vita Aristophanis; Suidas v. Ἀριστώνυμος (diversa confundens); Meinek. Hist. crit. com. p. 196 sqq. Ex Aristonymi nescio cuius Τιμαρίους locos com-

œtura dicta, rutilo similis, quam mulieres, quum sine periculo abortire volunt, vino irriguam umbilico imponunt. Iavenculus etiam in ipso lapide, beryllo aequalis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, cum tenuerint. Horum lapidum multos exstare in templo Junonis Prosymnae refert Timotheus in Argolice, et Agathon Samius in secundo De fluvili.

ITALICA.

Fulvius Stellus a mulieribus animo alieno cum equa rem habuit; ea suo tempore filiam edidit perpulchram, cui pater Epouae nomen indidit; atque haec dea est equo-

munes affert Stobæus in Florileximus II, p. 571, 659, 684, 71 c. 71. Mitto quæ ex Aristonymi Etym. M. et Bekkeri Anecd.

AGESILA

ITAAICA.

E LIBRO TER

Plutarch. Par. m. c. 29: 4 σὺν γυναίκα, Ἰππῶ συνεμίσγει ἔτεκα κόρην εὐμορρον, καὶ ὀνόμα θεὸς πρόνοιαν ποιούμενῃ Ἰππῶν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

Agesilaus qui laudatur (Sat. V, 18) esse debet *Acsila* p. 101).

AGIAS (ARG

ΑΡΓΟΛΙΚΑ

1.

Athenæus III, p. 86, F: Ἀ ἐν Ἀργολικῷ τοὺς στραβήλους ζῶσι, μνημονεύοντες αὐτῶν ὡς τὸ σκαπίζεν.

2.

E LIBRO TER

Clemens Alex. Strom. I, 21 δι' καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μ εἰδόντος (Ilium captum esse d P. E. p. 293, ubi citantur Ἀ Πανέμω (rectius Πανέμω) n Gr. Monark. p. 71 sq.

3.

Schol. Vatican. Eur. Troad

rum procuracionem gereas. Agesi

ARGOLICA

1.

Agias et Dercylus in Argolice sticant, mentionem eorum facientes ut veluti tuba.

2.

Agias et Dercylus libro tertio Tro die vicesimo tertio Panem mensis.

3.

Herceum hunc Jovem historici c

Δία ἄλλοι ἱστορικοὶ ἀναγράφουσιν ἰδίαν τινὰ σχίσιν περὶ αὐτοῦ ἱστοροῦντες, τρισὶν ὀφθαλμοῖς αὐτὸν κεχρῆσθαι φασιν, ὡς οἱ περὶ Ἀγίαν καὶ Δερκύλον (Δέρκαλον cod.). Vid. Pausanias II, 24, 4; VIII, 46, 2. Welcker. Cycl. p. 279, not. 449.

4.

Athenæus XIV, p. 626, F: Ἀγίας δ' ὁ μουσικὸς ἔφη, τὸν στύρακα, τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμωόμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὁδὴν τοῖς αἰσθανομένοις. Τὸ δ' ἀρχαῖον ἢ μουσικὴ ἐκ' ἀνδρείαν προτροπὴ ἦν.

Agiae nomen Fabricius (Bibl. Gr. I, p. 658) reponi voluit ap. schol. Eurip. Phœn. 13, ubi vulgo legitur Αἰγύστιος vel Αἰγύπτιος. Nos locum attulimus in fragmentis Lysimachi. — Ceterum de scriptura nominis Ἀγίας v. Welcker. in Hom. Cycl. p. 278. Præter Agiam Νόστρων auctorem atque Agiam comicum (Pollux, III, 36), enotavi Agiam vatem, Agelochi f., qui Lysandro victoriam prædixit, ap. Pausan. III, 11, 5, ubi v. interpr.; Agiam Arcadem in Xenoph. Anab. II, 5, 7; Agiam (vgo Ageum) Argivum Olympionicam, Ol. 113, ap. Euseb. Chron. p. 152 ed. Mai; Agiam Argivum, qui, interfecto Argivorum tyranno Aristippo (vid. Diniae Argivi fragm.), summa rerum potitur, Plutarch. Arat. c. 29.

AGLAOSTHENES.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

1.

Hyginus Poet. astron. II, 2: *Arctos minor. Hanc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæis nymphis; ab ejus quoque nomine et urbem, quæ Hesticea vocatur, a Nicostrato et sodalibus ejus constitutam, et portum qui ibi est et agri majorem partem Cynosuram appellatam. Hanc autem inter Curetas fuisse, qui Jovis fuerunt administri.*

Eratosthenes Cataster. 2, de ura minori: Ἀγλαοσθένης (Ἀγασθένης var. lect.) δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς (sic) φησι τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ Ἰστοῖς [τοῦνομα τοῦτο ἦν], ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα καὶ τὸν ἐκ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Urbis

culiarem quendam habitum fuisse dicunt, tribusque oculis instructum narrant, sicuti Agias et Dercylus.

4.

Agias musicus dixit, styracem, quem in orchestris suffiunt seriis Bacchanalibus, Phrygium asferre odorem olfa-

nomen ex h. l. emendandum ap. Hyginum et Germanicum. Idem nomen Ietol tanquam stationis in Icaria ins. habes ap. Strabon. XIV, p. 639.

Germanic. ad Arat. 24: *Agatosthenes (sic) in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit fuisse Jovis nutricem unam ex Idæis nymphis, a qua in Cretæ oppido Histoe Nicostratus constituit portus, et circum eum locum Cynosuram; fuisse cum Telchiniis, qui dicuntur Curetes Idæi.*

Initio scribe *Aglaosthenes in Naxiacis*. Istud *Asiaticis carminibus* (Ἀσιατικοῖς ἔκισι) fortasse natum fuerit ex græcis Ναξιακοῖς φησι. — *Telchines* ipse grammaticus intulisse videtur. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 1182. Cf. Hæck. Creta, I, p. 434.

2.

Germanicus ad Arat. 314: *Aglaosthenes dicit Jovem in aquilam transfiguratum Naxiam regionem ubi nutritus fuerat petiisse, et regnum accepisse: egresso vero de Naxo, quum adversus Titanas proficisceretur et sacrificium faceret, aquilam ei in auspicio apparuisse et fulmina ministrasse; quam bono omine acceptam tutelæ subjecisse. Eadem ex Germanico repetit Lactantius, I, 11.*

Eratosthenis Cataster. 30: Ἀγλαοσθένης δὲ φησιν ἐν τοῖς Ναξιακοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκείθεν ἐκκλαπῆναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν· ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τίτᾶνας, (καὶ) αἰτὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα, τὸν δὲ οἰωνισάμενον ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατηστερισμένον· καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιοθῆναι. « Vocem καὶ ante αἰτὸν delendam aut lapsύσαντος ex Hygino (*sacrificanti ei aquilam auspiciatam*) addendum censuit Heynius. » Westermann. Ego pro φανῆναι συνιόντα velim φανῆναι αἰσίον ὄντα vel αἰσιῶντα.

Hygin. Poet. astron. II, 17: *Aglaosthenes autem, qui Naxica scripsit, ait Jovem Cretæ surreptum, Naxum delatum et ibi esse nutritum: qui postquam pervenerit ad virilem ætatem, et voluerit bello lacessere Titanas, sacrificanti ei aquilam auspiciatam: quo auspicio usum esse, et eam inter astra collocasse. Cf. Müller. Min. p. 443, 5.*

3.

Pollux IX, 6, 83: (Πρῶτοι νόμισμα ἔκοψαν Νάξιοι κατὰ τὴν Ἀγλαοσθένους (i. q. Ἀγλαοσθ.) δόξαν.

cientibus. Priscis vero temporibus musica ad fortitudinem fuit adhortamentum.

3.

Primi numos cuderunt Naxii secundum Aglaosthenis sententiam.

4.

Plinius H. N. IV, 12, 22 : *Hanc (Delum) Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes (scr. Aglaosthenes) Cynthiam, alii Ortygiam, Asteriam, Lagiam, Chlamydium, Cynæthum, Pyripilen igne ibi primum reperto. — Naxos a Delo XVIII (mill. pass.) cum oppido, quam Strongylen, dein Dian, mox Dionysiada a vinearum fertilitate, alii Siciliam minorem aut Callipoliam appellarunt.*

5.

Athenæus III, p. 78, C, de Naxiorum Dionysio μιλιχίω. Vide Andrisi fr. 3.

(AGATHOSTHENES.)

Apud Tzetzen in Hist. VII, 645 *Agathosthenes* inter eos recensetur, qui mirabilia et fabulosa tradiderint. Scripserit igitur Παράδοξα, uti Sotion et Isigonus, quibus associatum ejus nomen videmus. Ceterum num genuinum sit nomen *Agathosthenis*, an ex *Aglaosthenes* corruptum (sicuti fr. 1 ap. Germanicum), non discerno.

6.

Tzetzes ad Lycophr. 1023 : Κρῆθις, ποταμὸς Ἰταλίας τῶν λοσιμίων κυρσαίων τὰς χαίτας, καθάπερ Ἰσιγόνης ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένος οἱ φιλόσοφοι. Cf. Aristot. mir. ausc. c. 183; Timæus fr. 63. Euripid. Troad. 227.

7.

Idem ibid. 704 : Ἄλλοι δὲ τὴν Ἀορνόν, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένος καὶ Δίον καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὐ λήμνην οὐδὲ πέτραν φασί, στόμιον δὲ τι περὶ τὴν Ἀδριακὴν, ὅπερ στόμιον ὄρεον ὑπερπερῆσαι οὐ δύναται ἀπὸ γὰρ τῆς ἐκείθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως τελευτᾷ καὶ πᾶν ὄρεον ὀλογον.

AGRIOPAS, Ὀλυμπιονακῶν scriptor. V. Euano-ridas.

6.

Crathis, Italiae fluvius, qui rufos facit crines lavantem, ut ait Isigonus historicus, et Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) philosophi.

7.

Alii, ut Sotion et Agathosthenes (Aglaosthenes?) et Dion, Aornum non lacum neque petram, sed in Adiabene orificium quoddam, quod nulla avis supervolare potest; nam vapore qui inde exhalatur omne brutum animal suffocatur.

AGROETA

LIBYKA

E LIBRO PR

1.

Herodianus II. μὲν. λξξ. α' Λιβυκῶν = Ἀνδρομένητα δὲ τσαι ταῖς Νύμφαις καὶ γυνῆσαι αὐτὰς κήνας· βοτάνμα· καλοῦντο ὅλλοι τὸ ἴδιον.

Ἀγροίτας α' Λ.] cod. app. emend. Lobeck. Aglaoph. = vehementer corrupta et in laeni ductibus perscripta, ut: fidem se præstare neget Blochi dandum est, ni fallor, hunc Ἀδύρμαχιδαν (vel Μαμαριδαν, Μαχλῶα, Μάχαν, Ψῶλλ ἴδιον. Ararauceles memorat) (s. Βυζάντιοι s. Βυζάντιοι) v. et Strabon. p. 231, et inter etiam scribere Ἀσδύραν vel Ἀ probabilius est, quum Asby fuerint Ararauzelum. V. Forl p. 828. De ceteris Libyæ pop. h. 1. indignantur, satis con- cf. fr. 4.

2.

Schol. Apoll. Rh. II, 491 πρώτῳ Λιβυκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλων (τὴν Κυρήνην) κομισθῆναι, ἡ Ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Ἀάρισσα· Θεσσαλίς. Τινὲς δὲ φασὶ τὴν Κυρήνην γενέσθαι, κακῶς. Ἐνεμειν γὰρ οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ γ.

(*) *Agroetam*, declamatorem 1 vixit, laudat M. Seneca Controv.

LIBYKA

1.

Agroetas primo De rebus Libyicis phithemia cum nymphis consuevit Adymachidam, Araraucelam, Bychidem, Macam, et Paylilum, a quibus

2.

Agroetas primo De rebus Libyicis Cretam, hinc deinde in Libyam tr-

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem IV, 1396 : Τὸν δράκοντα Λαδωνα ἰκαλουν. Γούτον δὲ Πείσανδρος ὑπέληπεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι. Ἡσιόδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. Ἀγροίτας δὲ ἐν γ' Λιβυκῶν φησὶ, μὴ μῆλα εἶναι, ἀλλὰ πρόβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾷ ὠνομάσθη· ἔχειν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ὠνομάσθαι. Eadem Eudocia p. 216 et 435.

4.

Idem IV, 1492 (cod. Paris.) : Τὸν δὲ Ἀκακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθιμιν καὶ Γαράμαντά φησι κληθῆναι (sc. Alexander Polyh.). Οἱ μὲν οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔθνος τοὺς Γαράμαντας καλεῖσθαι φασιν· οἰκοῦσι δὲ οὗτοι τὴν Λιβύην· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτόν. Εὐσεβείας δὲ οἱ Γαράμαντες, καὶ ναοὶ ἐν αὐτοῖς ἴδρυνται, ὡς ἄλλοι τε καὶ Ἀγροίτας ἱστορεῖ. Vulgo Γαράμας ἱστ., quod em. Bernhardt. ad Dion. p. 876. Scholia vulgata pro Εὐσεβείας δὲ κτλ., ita habent : Ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ' αὐτοῖς· καὶ Γαράμας μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

5.

Steph. Byz. : Ἀμπελος πόλις τῆς Αἰγυπτιακῆς... Ἔστι καὶ ἄκρα Τερωναίων Ἀμπελος λεγομένη. Ἔστι καὶ ἑτέρα ἄκρα τῆς Σάμου, καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ· Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις εἶναι φησι, τὴν μὲν ἄνω, τὴν δὲ κάτω.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

6.

E LIBRO XIII.

Schol. Apoll. Rh. II, 1248 : Ἀγροίτας δὲ ἐν τρισχαιδεκάτῃ (ἐν τῇ γ') τῶν Σκυθικῶν δαπανᾶσθαι φησι τὸ ἦκαρ Προμηθέως δοῖναι ὑπὸ τοῦ αἵτου, διὰ

τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἀετὸν φθείρειν. ἦκαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ οὖθαρ, τὴν εὐκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχτεύσαντος διόρυξι τὸν ποταμὸν, τὸν τε αἵτον δοῖναι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρίσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελῦσθαι τῶν δεισμῶν. Cf. Herodori fragm. 23, tom. II, p. 34.

ALCETAS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIII, p. 591, B : Αὐτῆς δὲ τῆς Φρόνης οἱ περικτίονες ἀνδριάντα ποιήσαντες ἀνέθηκαν ἐν Δελφοῖς χρύσειον ἐπὶ κίονος Πεντελικοῦ· κατεσκεύασε δ' αὐτὸν Πραξιτέλης. Ὁν καὶ θεοσάμνος Κράτης δ' κυνικὸς ἔφη τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀφρασίας ἀνάθημα. Ἔστηκε δὲ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῇ μέσῃ τῆς Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, καὶ τῆς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἔχουσα ἐπιγραφὴν, ΦΡΥΝΗ ΕΠΙΚΛΕΟΥΣ ΘΕΣΠΙΚΗ, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. De re cf. Ælian. Var. Hist. IX, 32; Pausan. IX, 27; Diog. L. VI, 60, qui pro Cratete Diogenem ponit. — De Alceta hoc aliunde non constat. De rebus Delphicis scripsit Anaxandrides vel, uti in nonnullis libris legitur, Alexandrides. — Varios Alcetas vide in Stephan. Thes. s. v., quibus adde : A. Bæotorum prætorem, ap. Polyb. XXIII, 2, 13 (qui non diversus est a Diceta lib. XXVII, 1, 10, coll. Müller. Min. p. 427), et A. Cariæ præfectum, ap. Appian. Syr. c. 52

SCYTHICA.

Agrætas libro (decimo) tertio rerum Scythicarum jecur Promethei ab aquila consumi propterea credi, quod præstantissima Promethei terra a fluvio, cui Aquilæ nomen, vastata sit. Nam ἦκαρ, jecur, sicuti οὖθαρ dici terram fertilem. Herculem vero, quum canalibus fluvii cursum avertisset, aquilam interemisisse et vinculis Prometheum liberasse videri.

DE DONARIIS DELPHICIS.

Phrynes statuam vicini illius Delphis ponendam curarunt auream, basi e marmore Pentelico insistentem, Praxitelis opus. Quam statuam ubi vidit Crates Cynicus, Intemperantiæ Græcorum dixit monumentum. Stetit autem hoc signum medium inter Archidami signum, regis Lacedæmoniorum, et Philippi Amyntæ filii; inscriptionem habens, Phrynæ Epictis fil. Thespiciæ; ut ait Alcetas secundo libro De donariis Delphicis.

3.

Draconem (malorum apud Hesperidas custodem) Ladonem vocabant. Eum Pisander ex terra genitum credidit. Hesiodus Typhone natum dicit. Agrætas vero libro tertio De rebus Libyis dicit μῆλα illa non esse mala, sed oves egregias; his pastorem fuisse ferocem, cui ob morum asperitatem Dracontis nomen sit inditum.

4.

Acacallidis filium Amphithemin etiam Garamantem appellatum esse dicit. Jam vero alii Garamantum populum ab ipso, alii autem ipsum a Garamantum populo nomen habere censent. Garamantes Libyam incolunt; piique sunt ac templa habent, ut præter alios Agrætas narrat.

5.

Ampelus... etiam in Cyrenaica regione urbs est. Agrætas vero duas urbes esse dicit, alteram superiorem, alteram inferiorem.

ALCIMUS SICULUS.

Alcimus Siculus, qui de rebus Siculis scripsit, Theopompo antiquior fuit, si recte coniecit Schweighaeuserus (not. ad fr. 5). Attamen leviusculum esse hanc viri doctissimi suspicionem patet. Diogenes Laertius (II, 104) inter Stilponis Megarensis auditores recenset τὸν ῥητορικὸν Ἀλκίμον, ἀπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν Ἑλλάδι ῥητόρων. Qui quo clarior fuisse dicitur, tanto magis miramur, memoriam ejus omnem hocce Diogenis loco contineri. Quare num quid ei cum Alcimo Sicularum rerum auctore commune sit, in medio relinquendum. Libri quattuor quos Alcimus ad Amyntam scripsit, quum de Epicharmo Syracusano, ex quo multa Plato profecerit, fuisse videantur, haud male conveniunt homini Siculo; adeo ut auctorem eorum ab historico probabiliter non esse diversum conjeceris (*).

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

Athenæus VII, p. 322, A: Ἀλκιμος δ' ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐν Μεσσηνίᾳ φησὶ, τῇ κατὰ τὴν νῆσον, Βότρυς γινώσκει, εὐρετὴν τῶν παραπλησίων παιγνίων τοῖς προσαγορευομένοις Σάλλης. Antecedunt fragmentum 11 Nymphodori. V. tom. II, p. 278.

2.

Schol. Theocrit. I, 64: Ἡ δὲ Ἀττὴν Σικελίας ἔρος ἐστίν, ἀπὸ Ἀττῆς τῆς Οὐρανίου καὶ τῆς Γῆς, ὥς φησιν Ἀλκιμος.

(3.)

Natalis Com. IX, 4: Alcimus in Rebus Siculis

(*) Memorantur præter Nostrum Alcimus, Lydiæ rex, ap. Xanth. fr. 9; Alcimus Cyclicus, Olympionica Ol. 159 ap. Euseb. in Chron.; Alcimus .El. Aristilla ζωικητής, ap. Aristid. I, p. 449. 626.

DE REBUS SICULIS.

1.

Alcimus in libris De Rebus Siculis ait Messanæ in Sicilia Botrys exaltissæ inventorum ludicrorum similium his quæ Salpæ tribuantur.

2.

Ætna, Siciliæ moas, nomen habet ab Ætna Coll et Terræ filis, ut Alcimus ait.

3.

Alcimus Siculus, in eo suorum librorum qui Italicus inscribitur, omnes in Italia mulieres vino abstinere ait, tali ex causa. « Hercules quum esset in Crotoniatarum agro, ibique ad ædes quamdam in via sitas sitiens pervenisset, accensit pocens ut ab illi quod biberet daretur. Per id ipsum tempus

et Syracusius Nymphodorus Lyciæ montem esse dixerunt retur. Ejus in summa parte bitasse, in medio erant ubi pascua, ad radices serpentes. asserre Alcimus potuit; at citandis auctoribus habenda ex Eustath. ad Hom. Il. p. 1

4.

ITAAIKH BI

Athenæus X, p. 441, A: ἐν τῇ ἐπιγραφομένη τῶν βίβλων τὰς ἐν Ἑλλάδι γυναικας μὴ τῆς αἰτίας. « Ἡρακλῆς, περὶ μανος, ἐκαὶ πρὸς τινὰ οἰκίαν, ἐξῆλθεν ἀφ' αὐτοῦ, προσελθὼν φησὶ δ' ἡ γυνὴ τοῦ τῆν οἰκίαν κατὰ θραύας ὑπολίσσασθαι καὶ πρὸς μὴ ποιήσας αὐτὸν, εἰ ξίνου χάριν ἔσται, ὅπως δ' ἐκάλειπεν αὐτὸν δ' ἐπὶ θύραις ἐστὼς, καὶ ἀκούσας αὐτῆς σφόδρα ἐπήνεστον. ἐν κερὰ λθόντα εἰσω σκοπεῖν τὸν λίθινον εὖρε τὸν πίθον γεγενηνῆται καὶ νῦν ἐστὶν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς αἰσχυρῶς καλεῖσθαι τὸ πίνειν οἶνον αἰτίας. »

Liber hic Ἑταλικῆς inscripti operis, quod res Sicularum Timæus operis sui partem

5.

Idem XII, p. 518, B: Τυρρηνοί, ὥς Ἀλκιμος ἱστορεῖ καὶ πυκτεύουσι καὶ μετιγροῖ pompi fr. 222. « Quodsi, 1 tur, Alcimi testimonium illud legitur, ex Theopompi hi

forte uxor domini adium clanculi itaque marito dicebat, durum fore dolum illud aperiret; jussitque a Hercules, pro foribus stans, qui laudavit maritum mollioris; borti intro abiret, et dolum inspicere dolum reperit saveum factum. Cui nunc superest in omnibus ejus prædictam ob causam, turpe et num mulier bibat. »

5.

Etrusci ita voluptati dediti suis tibiis modos etiam farinam sub et flagris cadant.

Athenæo est, colligitur inde, ætate nonnihil superiore Theopompo fuisse Alcimum. » Schæneig-hæuser. in Indice auctt. Athen.

6.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Alcimus ait Tyrrhenia Æneæ natum filium Romulum fuisse, atque coortum Albam Æneæ neptem, cujus filius nomine Rhomus (cod. Rhodius) condiderit urbem Romam.*

ΠΡΟΣ ΑΜΥΝΤΑΝ

βιβλία τέτταρα.

7.

Diogen. Laert. III, 9, de Platone : Πολλά δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμωδιοποιῦ προσωπῶνται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἀλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἃ ἴσθι τέτταρα. Ἐνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα. « Φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων. σκεπτέον δέ. Ὁ Πλάτων φησὶ αἰσθητὸν μὲν εἶναι τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῶ μηδὲ τῷ ποσῶ διαμένον, ἀλλ' αἰεὶ ῥέον καὶ μεταβάλλον. ὥς ἐξ ὧν ἂν τις ἀνέλῃ τὸν ἀριθμὸν, τούτων οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν οὔτε ποσῶν οὔτε ποιῶν ὄντων. Ταῦτα δ' ἴσθιν ὧν αἰεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε πέφυκε. Νοητὸν δὲ οὐ μηδὲν ἀπογίνεται μηδὲ προσγίνεται. Τοῦτο δ' ἴσθιν ἡ τῶν αἰδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ

συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὅ γε Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν.

- A. Ἄλλ' αἰεὶ τοὶ θεοὶ παρήσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ κώποκα·
τάδε δ' αἰεὶ πάρεσθ' ὁμοία, ζεῖα τε τῶν αὐτῶν αἰεὶ.
B. Ἀλλὰ λέγεται μὲν χάος πρῶτον γενέσθαι τῶν θεῶν.
A. Πῶς δ'; ἀμείχανόν γ' ἀπ' οὐτινος εἶμεν ὃ τι πρῶτον μῶλοι.
B. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρῶτον οὐδέν; A. Οὐδέ μὰ Δία δευτέρον
τῶνδ' γ' ὧν ἄμμες νῦν ὧδε λέγομεν. Ἀλλὰ τῆδ' ἄθρει·
αἰ ποτ' ἀριθμὸν τις περισσόν, αἰ δὲ λῆξ, τιν' ὄρτιον
ποτιθέμεν λῆ φάρον ἢ καὶ τὰν ὑπαρχοῦσαν λαβεῖν,
ἢ δοκεῖ καὶ τοι τόχ' αὐτότε εἶμεν; B. Οὐκ ἐμίνγα κα.
A. Οὐδὲ μὲν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυσταῖον ποτιθέμεν
λῆ τις ἑταρον μάχο; ἢ τῷ πρόσθ' ἰόντος ἀποταμῖν,
ἔτι χ' ὑπάρχοι τῆνο τὸ μέτρον; B. Οὐ γάρ. A. Ὡδε νῦν ὄρη
καὶ τὸς ἀνθρώπων· ὃ μὲν γὰρ αὐξάν', ὃ δὲ γὰ μὲν φθίνει·
ἐν μεταλλαγῇ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον.
Ὁ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν κούποκ' ἐν ταύτῳ μένει,
ἑταρον εἴη κα τὸδ' ἤδη τῷ παρεξιστακότος.
Καὶ τί δὴ κάγω χθές ἄλλοι καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομεν,
καύθης ἄλλοι κούποχ' αὐτοὶ καττὸν αὐτὸν αὐ λόγον. »

Ἐτι φησὶν ὁ Ἀλκιμος καὶ ταυτί. « Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν
ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, ὅσον
ἀκούουσιν, βλέπουσιν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐνθυ-
μεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Διὸ καὶ τῶν ὄν-
των τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὡν ἕνεκα καὶ
Πλάτων ἔλεγεν ὅτι οἱ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντός
ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς δι-
λέσθαι τὰς ἰδέας, ὅσον ὁμοιότητα καὶ μονάδα καὶ πλη-
θος καὶ μέγεθος καὶ στάσιν καὶ κίνησιν· δευτέρον αὐτὸ
καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ δίκαιον καὶ τὰ τοιαῦ-
τα ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν δεῖν πρὸς
ἀλλήλας εἶσιν, ὅσον ἐπιστήμην ἢ μέγεθος ἢ δεσποτείαν·

AD AMYNTAM

libri quattuor.

7.

Multo fuit Platoni etiam Epicharmus comicus adjumento, cujus plurima transcripsit, ut Alcimus in his libris quos ad Amyntam scripsit quattuor numero, meminit. Eorum in primo ita loquitur : « Constat autem et Platonem complura sibi de Epicharmi libris assumere. Id vero dispiciendum est. Sensibile asserit Plato, quod aut in qualitate aut in quantitate nunquam persistat, sed disfluat semper atque immutetur : veluti si numerum ex his tuleris, quæ neque æqualia, neque aliqua, neque quanta, neque qualia sunt. Porro ista sunt quorum semper generatio est, nunquam vero substantia. Intelligibile vero, cui nihil vel decedit vel accedit. Hoc autem sempiternorum natura est, quam similem atque eandem semper esse contingit. Atqui Epicharmus de sensibilibus atque intelligibilibus expresse loquitur in hanc sententiam :

- A. Nempe di semper fuerunt atque nunquam intercidunt :
hec quæ dico semper nobis rebus in eadem se exhibent.
B. Existisse sed deorum primum perhibetur Chaos.
A. Quinam vero? nam de nihilo nil pote primum existere.

- B. Ergo nec erat primum quidquam? A. Nec magis hercule al-
[terum
eorum quæ nunc appellamus rerum nomine. Hæc vero ita
[vide :
sume numerum, quemquem libeat, vel parem vel imparē :
si quem huic cupias aggregare clanculum aut subducere,
an tibi hic idem videtur? B. Non mihi vero quidem.
A. Sic et aliquid ad cubitalem si addas magnitudinem,
aut si contra decimas, eadem jam mensura non erit,
ante quæ fuit. B. Enimvero. A. Pariter nunc considera
homines : horum videas illum crescere, hunc decrescere.
Quotquot sunt, mutationi tempore omni subiacent,
et naturam quisque variat, uno nec manet in statu :
atque idem est et rursus aliud illi quod nunc transit :
ipse heri tuque aliud fuimus, aliud sumus hoc tempore,
iterumque alii : nunquam eidem sumus, ut ratio prædicat. »

Addidit hæc præterea Alcimus : « Aiunt autem sapientes
animam alia quidem sentire per corpus, puta videndo
atque audiendo; alia vero ipsam per se ipsam animad-
vertere, nullo corporis officio utentem. Quocirca eorum
quæ sunt alia sensibus percipi, alia intelligentiæ ratione
comprehendi. Quare Plato quoque oportere dicebat eos qui
cuperent rerum initia colligere, ipsas primum species, quas
ideas vocat, secundum se ipsas distribuere, puta similitudi-
nem et unitatem et multitudinem et magnitudinem, sta-
tumque et motum : secundo ipsum per se ipsum honestum

ἐνθυμουμένους δεῖ τὰ παρ' ἡμῖν διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων ἐμῶνυμα ἐκείνοις ὑπάρχει· λέγω δὲ ὅλον δίκαια μὲν ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἐν ἑαυτὸν αἰδιόον τε καὶ νόημα καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές· διὸ καὶ φησιν ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἐστάναι καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἰοικέναι, τούτων ὁμοιωμάτα καθιστώτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτω λέγει·

- A. Ἄρ' ἐστὶν αὐλησίς τι πρᾶγμα; B. Πάνυ μὲν ὦν.
 A. Ἄνθρωπος ὦν αὐλησίς ἐστιν; B. Οὐδαμῶς.
 A. Φέρ' ἴδω, τίς αὐλητάς; τίς εἰμὲν τοι δοκεῖ; ἄνθρωπος. Οὐ γάρ; B. Πάνυ μὲν ὦν. A. Οὐκ ὦν δοκεῖ οὕτως ἔχειν τοι καὶ περὶ τῶγαθῶ; τὸ μὲν ἀγαθὸν τί πρᾶγμ' εἴμεν καθ' αὐτὸ· ὅστις δὲ καὶ εἰδῆ μαθὼν τὴν, ἀγαθὸς ἤδη γίγνεται, ὥσπερ γὰρ τὰν αὐλησιν αὐλητάς μαθὼν, ἢ ὀρχησιν ὀρχηστάς τις, ἢ πλοκαῖς πλοκάν, ἢ πᾶν γ' ὁμοίως τῶν τοιούτων ὃ τι τὴν λῆς, οὐχ' αὐτὸς εἴη τῆ τέχνης· τεχνικός γὰρ μὲν.

Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησὶν· « Εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν διὰ τὸ τὴν μνήμην ἡραμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι· μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ τὰς ἰδέας. Τίνα γὰρ ἂν τρόπον, φησὶ, διεσύζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐραπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικῶς εἰληφότα; » Νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητός τε καὶ τροφῆς, ὅποια τίς ἐστὶν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα διότι πᾶσι τοῖς ζῴοις ἐμρυτός ἐστιν ἡ τῆς ὁμοιότητος θεωρία· διὸ καὶ τῶν ὁμοφύλων αἰσθάνεται. Πῶς οὖν ὁ Ἐπίχαρμος;

et bonum et justum et hujusmodi cetera ponere : tertio conspiciere quæ sibi mutuo cohæreant ideas, puta scientiam aut magnitudinem sive dominationem; simulque et illud cogitare, ea quæ sunt apud nos ex illorum participatione eis æquivoca fieri. Exempli causa dico justa esse quæ justo communicant; honesta, quæ honesto. Est autem unaquæque species æterna, et intelligentia et omni perturbatione vacua. Quocirca ideas in natura velut exemplaria dixit subsistere : cetera his esse similia, quum sint earum imagines. Epicharmus igitur de bono atque de ideis ita disserit :

- A. Tibicinalis ars, resne aliqua est? B. Quippeni?
 A. Tibicinalis hæc ars, an homo est? B. Neutiquam.
 A. Videamus : ipsum quid putas tibicinem?
 hominem, an non? B. Hominem haud dubie. A. Nonne

(existimas

rem sese habere pariter etiam de bono?
 nempe ut bonum ipsum res sit : at si quis bonum istud didicerit, is jam dicatur bonus?
 nam sic tibicen est qui didicit tibiis,
 saltator qui saltare, tum qui texere
 textor, similiter qui aliud quicquid voluerit.
 Ars ipse non est scilicet, sed artifex.

Plato in opinatione de ideis ait : « Si quidem est memoria, ideas in his quæ sunt existere, quod memoria quietæ cujusdam rei ac manentis sit : manere autem præter ideas nihil. Quo enim, inquit, modo servarentur animantes, nisi

Εὔμαιε, τὸ σοφὸν ἐστὶν οὐ καθ' ἐν μόνον, ἀλλ' ὅποσα περ ζῇ, πάντα καὶ γνώμαν ἔχει. Καὶ γὰρ τὸ θῆλυ τῶν ἀλεκτορίδων γένος, αἱ λῆς καταμαθεῖν ἀτενίς· οὐ τίκτει τέκνα ζῶντ', ἀλλ' ἐκφύκει καὶ ποιεῖ ψυχὰν ἔχειν· τὸ δὲ σοφὸν ἂ φύσις τόδ' οἶδεν ὡς ἔχει μόνον· πεπαιδεύεται γὰρ αὐταύτας ὑπο.

Καὶ πάλιν·

Θαυμαστόν ὦν οὐδὲν ἐμὲ ταῦθ' οὕτω λέγειν, οὐδ' ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν καλῶς περύκει· καὶ γὰρ ἂ κύνων κυνὶ κάλλιστον εἶμεν φαίνεται, καὶ βοῦς βοῇ, ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὅς δὲ θὴν ἴει. »

Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσσάρων βιβλίων παραπήγνυσιν ὁ Ἀλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ Ἐπιχάρμου Πλάτωνι περιγινόμενῃ ὠφέλειαν.

ALEXARCHUS.

ITALICA.

E LIBRO QUARTO.

I.

Plutarch. Par. min. c. 7, p. 304, D. : Τοῦλλος Ὀστίλλιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐπολέμησεν Ἀλβανοῖς, βασιλέως ὄντος Μαιτίου Φουθεντίου, καὶ τὴν μάχην πολλάκις ὑπερέθετο. Οἱ δὲ, ἡττωμένου, εἰς εὐωχίαν ἐτράπησαν· οἰνωμένοι δ' ἐπέθετο, καὶ τὸν

et ideam attigissent, et præterea mentem a natura accepissent? » Meminit autem similitudinis et pabuli, cujusmodi illis esse soleat, ostendens quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia : quocirca et quæ sunt ejusdem generis, ea sentiunt. Quomodo ergo Epicharmus hæc dixit?

Eumæe. generi sapere non uni datum est : sed quicquid anima, mente simul est præditum. Gallorum uxores volucrum considera : non illæ partus edunt vitæ compotes, sed ovis incubantes animam adfabricant : et hujus norunt principem sapientie naturam solam, quæ magistra ipais fuit.

Ac rursum :

Nihil itaque mirum est ista me sic dicere, atque ipsos sibi placere et ingenio optimo factos videri : quandoquidem canis cani pulcherrimum videtur, bos itidem bovi, et asinus asino, ovis sui pulcherrimum. »

Ista et hujusmodi alia per quattuor libros proponit Alcimus, admonens quantum emolumenti Plato ex Epicharmo sibi comparaverit.

ITALICA.

I.

Tullus Hostilius, Romanorum rex, bellum gessit contra Albanos, quorum rex erat Metius Fufetius, ac proelium

βασιλέα, δύο πώλους συζεύξας, διεσπάρειεν· ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν.

2.

Servius ad Virgil. *Æn.* III, 334 : *Chaonios cognomine Campos*] *Epírum campos non habere omnibus notum est; sed constat ibi olim regem nomine Campum fuisse ejusque posteros Campylidas dictos et Epírum Campaniam vocatam, sicut Alexarchus, historicus græcus, et Aristonicus referunt. Varro filiam Campi Campaniam dictam, unde provinciae nomen, post vero, sicut dictum est, Chaoniam ab Heleno appellatam, qui fratrem suum Chaonem, vel, ut alii dicunt, comitem, dum venaretur, occiderat. Alii filiam Campi Cestriam ab Heleno ductam uxorem, et de nomine soceri Campos, de nomine Chaone, Chaonas dixisse.*

A nostro scriptore diversus procul dubio est Alexarchus grammaticus ille superbiens, de quo Aristi Salaminii locus exstat apud Clementem Alex. *Protr.* IV, 54, p. 16, 27 (vide Heraclidæ fr. 5, tom. III, p. 168). Idem aut alius est Alexarchus de quo Plutarchus *De Is. et Os.* c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περιέπεισεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσίδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὀσιρις ἀλλὰ Ἀρσαφῆς (ἐν τῷ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος.

ALEXIS SAMIUS.

ΣΑΜΙΩΝ-ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIII, p. 572, F : Ἀλεξίς δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ Ὄρων Σαμιακῶν· « Τὴν ἐν Σάμῳ Ἀφροδί-

scipius distulit. Semel victo eo, Albani se ad convivia dederunt : quos Tullius vino captos adortus, regem eorum duobus pullis equinis alligatum discerpit. Alexarchus in quarto Italicorum.

ANNALES SAMIORUM.

1.

Alexis Samius secundo Annalium Samiacorum hæc scribit : « Venerem, quæ Sami consecrata est, quam alii in *Arundinibus*, alii in *Palude* vocant, dedicarunt meretrices Atticæ, quæ Periclem secutæ, quum Samum oppugnet, magnam ex prostituta forma quæstum fecerant. »

2.

Alexis Annalium Samiorum libro tertio : « Multis e civitatibus, ait, ornatam esse Samum a Polycrate; qui canes adscivisset Molossos et Laconicos, capras e Scyro et Naxo, oves Mileto et ex Attica. Arcecessit vero, inquit, etiam artifices maxima mercede proposita. Idem, priusquam tyrann-

την, ἣν οἱ μὲν ἐν Καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἐν Ἐλει, Ἀττικαί, φησὶν, ἑταῖραι ἰδρύσαντο αἱ συνακολουθήσαι Περικλεῖ, ὅτι ἐπολιόρχει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. »

2.

E LIBRO TERTIO.

Idem XII, p. 540, D : Ἀλεξίς δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὥρων ἐκ πολλῶν πόλεων φησι κοσμηθῆναι τὴν Σάμον ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, κύνας μὲν Μολοττικὰς καὶ Λακαίνας εἰσαγαγόντος, αἴγας δ' ἐκ Σκύρου καὶ Νάξου, πρόβατα δ' ἐκ Μιλήτου καὶ τῆς Ἀττικῆς. Μετιστέλλετο δὲ, φησὶ, καὶ τεχνίτας ἐπὶ μισθοῖς μεγίστοις. Πρὸ δὲ τοῦ τυραννῆσαι κατασκευασάμενος στρωμνὰς πολυτελεῖς καὶ ποτήρια ἐπέτρεπε χρῆσθαι τοῖς ᾧ γάμον ἢ μεῖζονας ὑποδοχὰς ποιουμένοις. Ἐκ πάντων οὖν τούτων ἄξιον θαυμάζειν τὸν τύραννον, ὅτι οὐδαμῶθεν ἀναγέγραπται γυναῖκας ἢ παῖδας μεταπεμψάμενος, καίτοι περὶ τὰς τῶν ἀρρένων ὀμιλίας ἐπτοημένος, ὡς καὶ ἀντερᾶν Ἀνακρίοντι τῷ ποιητῇ· ὅτε καὶ δι' ὀργὴν ἀπέχειρε τὸν ἐρώμενον. Πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας, ἀπὸ τῆς πατρίδος Σαμίας ἐκάλεσε.

3.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ.

Idem X, p. 418, E : Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι, κυλλήστιας ἐσθίοντας, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν καταλίοντας. Διὰ ταῦτα καὶ Ἀλεξίς ἐν τῷ Περὶ αὐταρκείας ἔρη, μετρία τροφῇ κεχρησθαι τὸν Βόχχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν. Cf. Diodor. I, 45, 2. Manethon. fr. 65 not. Hic Alexis num Samius noster sit, ut Schweighaeuserus suspicatur, an alius, nescimus. De Alexide, Polycleti discipulo, v. Plinius XXXIV, 8, 19. Alexis Sicyonius Canthari statuarii pater, ap. Pausan. VI, 3, 6. De Alexide comico v. Meinek. tom. I, p. 374 sqq.

nidem occupasset, pretiosa stragula et pocula, quæ parata habebat, omnibus utenda dare consueverat, qui nuptias aut solemniora quædam epula celebrabant. « Quæ omnia quum legimus, mirari subit nusquam memoriæ prodi, tyrannum mulieres etiam et formosos pueros arcessisse; qui quidem masculæ veneris insano studio tenebatur, et in amando puero rivalis fuit Anacreontis poetæ, ira que incensus comam amasii detondit. Primus etiam Polycrates, quas ædificavit naves, eas Samias a patria nominavit.

3.

DE FRUGALITATE.

Ægyptios vero, Hecataeus ait, panivoros esse; qui *cyllethibus* (id nomen panis subacidi est) vescantur, et hordeum in potionis etiam usum mola frangant. Quare etiam Alexis, in libro de Frugalitate, modico victu usum esse ait Bocchorin et ejus patrem Neochabin.

AMPHICRATES (ATHENIENSIS).

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 576, C : Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγεννημένος, ὄνομα Ἀβροτόνου ; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν συγγράμματι·

Ἀβρότονον θρήισσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκίσθαι τὸν μέγαν Ἕλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

V. Plutarchus in Vit. Themistocl. c. 1.

2.

Diogenes Laert. II, 101, de Theodoro atheo : Καὶ μέντοι παρ' ὀλίγον ἐκινδύνευσεν εἰς Ἀρειὸν ἀναχθῆναι πάγον, εἰ μὴ Δημήτριος αὐτὸν δὲ Φαληρεὺς ἐρρύσατο. Ἀμφικράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κοινεῖον αὐτὸν πικρὴν καταδικασθέντα.

Hic Amphicrates probabiliter est Atheniensis ille orator, qui Luculli temporibus vixit. De eo hæc Plutarchus Lucull. c. 22 : Ἐτελεύτησε δὲ παρὰ τῷ Τιγρᾶνι καὶ Ἀμφικράτης δὲ ῥήτωρ· εἰ δὲ καὶ τούτου μνήμην τινὰ γενέσθαι διὰ τὰς Ἀθήνας. Λέγεται γὰρ φυγεῖν μὲν αὐτὸν εἰς Σιλεύκειαν τὴν ἐπὶ Τίγριδι· ὁσόμενων δ' αὐτόθι σοφιστεύειν, ὑπεριδεῖν, καταλαζονευσάμενον, ὥς οὐδὲ λεκάνη δελφίνα χωροῖ· μεταστάντα δὲ πρὸς Κλεοπάτραν, τὴν Μιθριδάτου θυγατέρα, Τιγρᾶνι δὲ συνοικοῦσαν, ἐν διαβολῇ γενέσθαι ταχὺ, καὶ τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιμιξίας εἰργόμενον ἀποχαριτῆσαι. Ταρῆναι δὲ καὶ τούτον ἐντίμως ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ κεῖσθαι περὶ Σαφᾶν, ἐκεῖ τι χωρίον οὕτω καλούμενον.

Longin. De subl. 3, 2, postquam Gorgiæ, Callisthenis, Clitarchi ampullas vituperaverat : Τὰ γὰρ μὴν Ἀμφικράτους τοιαῦτα καὶ Ἠγησίου καὶ Μάτρινος. Πολλὰ γὰρ ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν. Cf. id. ib. 4, 4 : Ἀμφικράτης καὶ οὐ Ξενοφῶντι (Rep. Lac.) ἔπραξε τὰς ἐν τοῖς ὀρθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδόμενας.

Idem nomen restituendum Weisk. (ad Longin.

l. 1.) putat apud Lucian. Rhetor. præc. c. 9, p. 573 ed. Didot. : Εἰτά σε καλεῖται ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἵωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων οὐ βῆδρα μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἰργασίας ἐστίν, Ἠγησίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτην (Κρίτιον ed. Paris. ; l. ἀμφὶ Ἀμφικράτην) καὶ Νησιώτην, κτλ.

• Matris intelligendus videtur Matris Thebanus, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbeinio credideris. Athenæus X, p. 412 : Μάτριν δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἡρακλείους ἐγκωμίῳ, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τὸν Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ τοῦ Ασπρίως, καὶ πάλιν νικηθῆναι (v. Casaub. ad h. l.). Idem II, p. 44 Atheniensem vocat : Μάτριν δὲ δὲ Ἀθηναῖος, ὅσον ἐδίω χρόνον, οὐδὲν ἱστίετο ἢ μουσίνης ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephestionis (p. 187, 2 in Mythogr. ed. Westerm.), unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, Thebanum vocat : Μάτριν δὲ Θηβαῖος ὑμνογράφος μουσίνης παρ' ὅλῳ τὸν βίον ἱστίετο. Quare ap. Athen. leg. videtur M. δὲ Θηβαῖος. • Τουρ. Eundem in Herculis historia laudat Diodor. I, 24, 4.

AMPHILOCHUS.

Amphilochus apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 267, 9 cum Aristocle, Leandro, Anaximene, Hellanico, Hecateo, aliis inter eos recensetur, qui Melesagoræ scripta expilasse dicuntur.

Schol. Eurip. Phœn. 670 : Ἀμφίλοχος διὰ τὸ ἐκτεσπάρθαι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις (sc. τοὺς Σπαρτοὺς κληθῆναι φησιν).

Alius Amphilochus fuerit Atheniensis qui de historia naturali scripsisse videtur. Nomen ejus ponitur in Indice auctorum ad Plinii Hist. Nat. lib. VIII, X, XII, XIII, XIV, XV et XVIII, 16, ubi ejus De cyliso volumen memoratur; add. Auctor. latin. Rei rust. p. 54. 164. Apud schol. Nicandr. Ther. 617 citatur Ἀντίλοχος ἐν τῷ Περὶ κυτίσου. Scribe Ἀμφίλοχος. Similiter Amphilochi nomen reponendum atque Melesagoræ expilatorem intelligendum esse putaveris ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908 : Ἀθήνησιν, ὡς Ἀντίλοχος ἐν

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

1. Nonne et ipse Themistocles ex meretrice natus erat, cui nomen Abrotanum? ut tradit Amphicrates in libro De viris illustribus:

Abrotanum Thersam mulierem genere; sed peperisse magnam Græcis aiunt Themistoclem.

2.

Parum absuit quin Theodorus raperetur in jus ad Arcopagum, nisi eum Demetrius Phalereus periculo eripulisset. Amphicrates vero in libro De viris illustribus ait illum damnatum cicutam bibisse.

τῇ ἐνάτῃ γέγραπεν ἱστορίαν, ἃν καὶ ἐν τῇ ἀκροπόλει Κέκροπος ἐστὶ τάφος παρὰ τὴν Πολιοῦχον αὐτὴν. Verum pro Ἀντιλόχῳ, quod est in vetustioribus codicibus, recentiores præbent Ἀντίοχος; quod ut præferamus facit Clemens Alex. Protr. p. 13, 24 et Arnobius VI, 6, qui eandem rem ex *Antiocho* referunt. Is vero Antiochus procul dubio est auctor τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν, quorum librum secundum laudat Ptolemæus Hephæstionis ap. Photium cod. 190, p. 150 b. 4 (v. fragm. Athenodori Eretriensis). Eundem intellige ap. Schol. Aristid. p. 103 ed. Frommel (v. Pherecyd. fr. 101). Amphilochnus nescio qui laudatur apud Boissonad. An. I, p. 38: Ἀμφιλόχου. Ἡ προσηγορία γλῶττα οὐδὲν ἄξιον ἐρευγομένη, καὶ ἀσύγγνωστός ἐστιν καὶ ἐκ τὴν ἐστηλήτευσιν. Sequuntur ibid. aliæ sententiæ ejusdem, ut videtur, Amphilochni. Ceterum hæc hominis sunt ævi infimi Christianique.

AMPHION THESPIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.

Athenæus XIV, p. 629, A: Ἀμφίων δὲ ὁ Θεσπιεύς ἐν δευτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι μουσείου ἀγεσθαί φησιν ἐν Ἐλικῶνι παίδων ὀρχήσεις μετὰ σπουδῆς, παρατιθέμενος ἀρχαῖον ἐπίγραμμα τόδε:

Ἀμφότερ', ὠρχεύμαντε καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἀνδρας· ὁ δ' αὐλητὰς ἦν Ἀνακὸς Φιαλεύς·
εἰμὶ δὲ Βακχίδας Σικυώνιος. Ἡ ῥα θεοῖσι
τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας.

Cf. Müller. *Min.* p. 381. Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος dixit etiam Nicocrates ap. Schol. Il. v, 21.

DE MUSARUM TEMPLO IN HELICONE.

Amphion Thespiensis secundo libro De Musarum templo in Helicone, saltationes puerorum ait studiose agi in Helicone, vetus apponens epigramma hujusmodi:

Ambo hæc præstiti: saltavi et musicam docui
Homines. Tibicen mihi fuit Anacus Phialensis.
Sum vero Bacchides Sicyonius. Hoc ergo diis
positum est munus, Sicyoni honorificum.

ANAXICRATES.

1.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Venet. in Eurip. Androm. 224: Ὁ φίλταθ' Ἑκτορ... μαστὸν ἤδη πολλαίς νόθοις σοῖς] Τοῦτο παρ' ἱστορίαν φασὶν εἰρησθαι· μὴ γὰρ ἱστορεῖσθαι Ἑκτορὶ ἐξ ἄλλης γυναῖκος γεγενῆσθαι υἱούς. Ἀπερίσκηπτοι δὲ εἰσιν οἱ ταῦτα λέγοντες. Ἀναξικράτης γὰρ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Ἀργολικῶν οὕτω λέγει· «Οἱ δ' ἀμφ' ἐνέαι (ὁ δὲ Ἀμφινέα schol. vulg.) καὶ Σκαμάνδριον τὸν Ἑκτορος υἱὸν καὶ πρεσβύτερον (παλαιότερον schol. vulg.). Ἦσαν δὲ αὐτῷ οὗτος μὲν νόθος, ὃς ἱ (i. e. ἐν Ἰλίῳ) κατελήφθη (ὃς κατελήφθη ἐν Ἰλίῳ sch. vulg.) καὶ ἀπόλλυται. Οὗτοι δὲ διασώζονται. Σκαμάνδριος δὲ ἀφίκετο εἰς Ταναΐδα, Αἰνείου δὲ Ἀγχίσης ὁ πατὴρ ἱ (sic) καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν, καὶ Ἀγίστας, οἰκεῖος ὢν Ἀγχίση, καὶ Αἰνείας εἰς Δάρδανον μεταπίπτονται.»

• Plurimasunt in hoc scholio pessime corrupta. •
Cobet. *Amphineum* Hectoris filium memorari dicunt apud Dictyn Cret. III, 20. At in Dederichi editione nihil invenio nihi hæc: *Astyanacta quem nonnulli Scamandrium appellabant, et Laodamanta... præ se habens* (Andromache), etc. Huc accedit *Amphineus* nomen per se suspectum esse. Eundem Hectoris filium esse puto, quem Conon Narrat. 46, cum Scamandrio jungens Ὀξύνιον appellat. Attamen hoc quoque corruptum esse mihi videtur. Vera nominis forma fuerit Ὀφρυνῖος vel Ὀφρυνεύς. Scilicet fictus ille Hectoris filius est de Mysiæ loco Ὀφρυνίῳ vel Ὀφρυνεῖῳ, ubi Hectoris sepulcrum locusque ei sacratus erat (v. Strabo XIII, p. 595; Herodot. VII, 43; Xenophon. Anab. VII, 8, 5; Aristodemi fragm. 6, supra p. 310). — In sequentibus scripserim: τὸν Ἑκτορος υἱὸν τὸν πρε-

ARGOLICA.

1.

Carissime Hector, sæpius mammam præbui nothis suis.] Hoc contra historiam dictum esse aiunt, quum ex alia muliere liberos ab Hectore genitos esse historia non tradat. At hæc qui dicunt, parum circumspecti sunt. Nam Anaxicrates de rebus Argolicis libro secundo ita habet: «Alii vero dicunt *Ophryneum* et *Scamandrium* Hectoris filium natu majorem. Etenim hi nothi erant; filius legitimus in Illo relictus perierat; nothi autem illi servati sunt. Scamandrius venit in Tanaidem, (*Ophryneus* vero) et Anchises Æneæ pater, et alii quidam ex liberis eorum, et Agesias, Anchisæ cognatus, ipseque Æneas in Dardanum confugiant.»

σβύτερον· ἦσαν δὲ αὐτῶ οὔτοι μὲν νόθοι· [ὁ δὲ γνήσιος, sc. Σκαμάνδριος ὁ καὶ Ἀστυάναξ] ἐν Ἰλίου κατελείφθη καὶ ἀπόλλυται. Postrema item laborant. Pro Alveίου δὲ desideras mentionem alterius Hectoris filii, qui salvus evasisse dicitur. Fuerit : Ὁρύνιος δὲ καὶ Ἀγχίστης ὁ πατὴρ Αἰλείου, καὶ Αἰλείας καὶ ἄλλοι τινὲς, παῖδες αὐτῶν... ἐς Δ. μεταπίπτονται. Cf. Nicolai Dam. fr. 29, not.

2.

Schol. Eurip. Med. 19 : Περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς· Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ζούθῳ, Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκῃν. Hæc quoque probabiliter ex Argolicis fluxerunt. — Ad opus geographicum, ut videtur, pertinent quæ ex Anaxicrate, Seleuci Nicatoris æquali (sive is noster sit, sive alius), apud Strabonem referuntur.

3.

Strabo XVI, p. 768 : Τοῦ δὲ Ἀραβίου κόλπου τὸ παρὰ τὴν Ἀραβίαν πλευρὰν ἀρχομένοις ἀπὸ τοῦ Ἑλανίου μυχοῦ, καθάπερ οἱ περὶ Ἀλέξανδρον ἀνέγραψαν καὶ Ἀναξικράτης, μυρίων καὶ τετραχισχιλίων σταδίων ἐστίν· εἰρηται δὲ ἐπὶ πλείον. Hæc et quæ sequuntur Strabo ex Eratosthene affert. Alexander, qui hoc loco una cum Anaxicrate laudatur, idem est, mea sententia, quem Elianus H. An. XVII, 1, ἐν Περιπλῶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης (v. Alex. Polyhist. fr. 135 a) excitat. Anaxicrates vero, quem Strabo citat, non diversus fuerit ab eo, cujus meminit Tzetzes Hist. VII, 174 :

Ταύτην τὴν Ἀντιόχειαν Σέλευκος κτίζει πόλιν καὶ ἄλλας ἐβδομήκοντα καὶ τίσσας δὲ πόλεις. Τοῖς δ' ἀμαθῶς Ἀντιόχον λέγοντας ταύτην κτίσαι, Ἀτταῖός τε καὶ Περικτῆς, Ἀναξικράτης δὲ αὖτε λέγουσι σαφέστατα καὶ δείξουσι ληροῦντας σὺν οἷς Ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκιστὴς τυγχάνων, οὓς τότε Σέλευκος ποιεῖ κτισμάτων ἐπιστάτας.

Asclepiodorus probabiliter is est quem Syriæ sa-

2.

De Creontis filia non concinunt cum Euripide historici. Clitodemus enim Creusam nominatam esse atque Xutho nupsisse, Anaxicrates vero Glaucen appellatam dicit.

3.

Arabici sinus latus, quod præter Arabiam est, ab Elianico recessu sumpto initio (ut Alexander et Anaxicrates scripserunt) quattuordecim millia stadiorum comprehendit : id autem justo amplius dicitur.

RES SICULÆ OPPIDATIM EXPOSITÆ.

Vocatur etiam bellica quædam machina *sambuca*, oppugnandis urbibus inserviens : cujus formam structuram-

trapam commemorat Arrian. Exp. Al. III, 6, 8, IV, 13, 4, etc.

ANAXILAUS. Vide fr. Anaximenis in Script. Rer. Alex. p. 34, not. 2.

ANDREAS PANORMITANUS.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ.

E LIBRO XXXIII.

Athenæus XIV, p. 634, A : Καλεῖται δὲ τι καὶ τῶν πολιορκητικῶν ὀργάνων σαμβύκη, ὃ τὸ τε σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀποδείκνυσσι Βίτων ἐν τῷ πρὸς Ἀτταλον Περὶ ὀργάνων. Καὶ Ἀνδρέας ὁ Πανορμίτης ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ τῶν Σικελικῶν τῶν κατὰ πόλιν, ὡς ἀπὸ οὗο ὄνων (νεῶν Lipsius) προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι· καλεῖσθαι τε σαμβύκην, ἵπειδῃ, ὅταν ἐξαρθῇ, γίνεται σχῆμα νεῶς καὶ κλίμακος ἐνοποιούμενον, ὁμοιον δὲ τί ἐστι καὶ τὸ τῆς σαμβύκης.

« Cf. Mongitor. Bibl. Sic. tom. I, p. 23 sq. Fabric. B. Gr. tom. XI, p. 66. » Westermann. ad Voss. p. 384, 36.

ANDRISCUS.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 9 : Περὶ Πολυχρίτης. Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τῆς α' Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν· γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δ' τῶν Πρὸς τοὺς καίρους. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίου Μι-

que declarat Biton in libro De machinis ad Attalum. Et Andreas Panormitanus, tertio et trigesimo libro Rerum Sicularum oppidatim expositarum, ait muris hostium eam admoventi duabus suculis [sic, duabus navibus impositam]; vocari autem *sambucam*, quoniam, postquam erecta est, forma navis et scalæ in unum juncta similis sit quodammodo figuræ quam sambuca refert.

DE REBUS NAXIIS.

1.

De Polycrita. Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisi De rebus Naxiis. Meminit ejus etiam Theophrastus in quarto libro De opportunitatibus. — Quo tempore contra

λήσιοι συνέβησαν ἐν ἐπικούροις καὶ ταῖχος πρὸ τῆς πόλεως ἐνοικοδομησάμενοι τὴν τε χώραν ἑταμον καὶ κατεῖρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν, τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατὰ τινα δαίμονα ἐν Δηλίῳ ἱερῷ, ὃ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἶλεν, ὃς οἰκείαν δύναμιν ἔχων συνεμάχαι τοῖς Μιλησίοις. Πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ διεπέμπετο πρὸς αὐτήν· οὐ γὰρ δὴ γε θεμιτὸν ἦν, ἔστιν οὖσαν ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι· ἡ δὲ ἴως μὲν τινος οὐ προσέειπε τοὺς παραγινομένους· ἐπεὶ μάλιστα πολλὸς ἐνέκειτο, οὐκ ἔφη πεισθῆσθαι αὐτῇ, εἰ μὴ ὁμόσαιεν ὑπηρετήσαι αὐτῇ ὃ τι ἂν βουλευθῇ. Ὁ δὲ Διόγνητος, οὐδὲν ὑποτοπήσας τοιόνδε, μάλα προθύμως ὤμοσεν Ἀρτεμιν, χαρισίσθαι αὐτῇ ὃ τι ἂν προαιρῇται· κατομοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη μιμνήσκειται περὶ προδοσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ καθικετεύει αὐτήν τε οἰκτεῖρειν καὶ τὰς συμφοράς τῆς πόλεως. Ὁ Διόγνητος ἀκούσας τοῦ λόγου ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ καὶ σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὥρμησεν διαργάσασθαι τὴν κόρην. Ἐν τῷ μάλιστα λαβὼν τὸ εὐγνώμον αὐτῆς καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος (ἴδει γὰρ, ὥς ἔοικε, καὶ Ναξίους μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν), τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βουλευόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ' ὑστεραίᾳ καθωμολογήσατο προδώσειν. Καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτὴ μετὰ τρίτην ἡμέραν Θαργῆλια ἐπύχει, ἐν ᾗ πολὺν τε ἄκρατον εἰσφοροῦνται καὶ τὰ πλείστου ἄξια καταναλίσκουσι· τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον. Καὶ εὐθείως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθέμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν [ἐπιστέλλει]

τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς, ἐτύγγανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἤκωσιν· σημεῖον δὲ αὐτοῖς ἀνασχῆσθαι αὐτὸς ἔφη λαμπτήρα. Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιασθῆναι, ὥς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκαῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. Τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς, ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφός, ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγένετο, εἴτε πεισθεῖη τοῖς ἐπισταλμένοις, εἴτε μὴ· τέλος δὲ, ὥς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι καὶ νῦν ἐπὶ λθῆναι, ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγνητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ ταῖχος τῶν Μιλησίων, οἱ μὲν τινες κατὰ τὴν ἀνευγμήνην πυλίδαν, οἱ δὲ καὶ τὸ ταῖχος ὑπερελθόντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γινόμενοι κατέκαινον τοὺς Μιλησίους· ἔνθα δὴ κατ' ἀγνοίαν ἀποθνήσκει Διόγνητος. Τῇ δ' ἐπιούσῃ οἱ Ναξιοὶ πάντες πολλὴν πόθον εἶχον θεάσασθαι τὴν κόρην· καὶ οἱ μὲν τισιν αὐτὴν μίτρας ἀνέδουν, οἱ δὲ ζῶνας, αἷς βαρυνθεῖσα ἡ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιρριπτομένων ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ, πάντα ἔκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Φασὶ δὲ τινες καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι, ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς, σπουδασάντων Ναξίων. Cf. Aristotelis fr. 168 b. tom. II, p. 156.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Parthenius Erat. 19 : Περὶ Παγκρατοῦς. Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β'. Σκέλλει τε καὶ

Naxios Milesii cum auxiliariis copiis profecti sunt, valloque ante civitatem exstructo, regionem excidebant, prohibitis Naxiis ne urbe egredierentur. Eo tempore virgo nomine Polycrita, casu quodam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythraeorum ducem Diognetum in amorem sui traxit, qui domesticas copias ducens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, oratorem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxime in templo vi cogere. Illa autem aliquandiu legatos non admittebat. Quum vero plurimum instaret, dixit sibi persuaderi non posse, nisi juramento praestito effecturum se polliceretur, quicquid tandem ipsa vellet. Diognetus autem nihil tale suspicatus, valde prompte juravit per Dianam se praebiturum quicquid tandem cuperet. Facto itaque juramento, apprehendit eum manu Polycrita, ac meminit de prodenda regione, suppliciter plane precata, quo ipsius miseretur et calamitatum civitatis. Diognetus vero audito sermone obstupuit ac quasi extra se positus fuit, extractaque machaera puellam penetrare parabat: verum aestimata apud se ejus benignitate, quum simul vinceretur ab amore (oportebat enim, ut verisimile, Naxios a praesentibus malis liberari), tunc quidem nihil respondit, consultans quid faciendum esset. Sequenti autem die despondit se proditurum. Et quum post triduum Milesiis festus instaret dies Thargeliorum in quo multum meri insumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sane tempore apparabat prodere regionem. Et statim opera

Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellae transmisit (erant enim hi urbis praefecti), quo in illa ipsa nocte praeparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam se ipsum erecturum promisit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere jussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modo ipsi nihil conctarentur. Nuntius ergo quum confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritae frater multa sollicitudineangebatur, numne fidem praestaret epistolae necne: postremum vero quum omnes obsequendum esse censerent, et instaret nox, in qua jussi erant venire, supplices antea diis facti, susipientibus eos his quorum praefectus erat Diognetus, irrunt in praesidium Milesiorum, alii per apertam portam, alii transgredientes vallum. Sic acervatim intra propugnaculum existentes Milesios occiderunt. Ibi per ignorantiam Diognetus quoque occisus est. Porro sequenti die omnes Naxii magno desiderio puellam certatim honorare cupientes, alii vittis, alii cingulis eam circumdederunt, ita ut puella pondere eorum quae injiciebantur oppressa suffocaretur. Quare ipsam publice in campo sepelierunt, centenis omnibus ei parentantes. Aiunt autem aliqui Diognetum combustum esse in eodem loco cum puella, apparatu scilicet Naxiorum.

2.

De Pancrato. Narrat Andriscus de rebus Naxiis libro

Κασσαμένος, οἰκήτορες Θράκης, ὁρμήσαντες ἀπὸ νή-
σου τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου
κληθείσης, ἐληίζοντο μὲν τὴν τε Πελοπόννησον καὶ
τὰς περὶ νήσους, προσσχόντες δὲ Θησσαλίᾳ πολλὰς τε
ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωΐως γυ-
ναῖκα Ἰφιμέδην καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατίω· ἥς
ἀμφότεροι εἰς ἔρωτα ἀρικόμενοι, ἀλλήλους ἀπέχτειναν.

Οἰκήτορες Θράκης] sic Passov.; κήτορες οἱ Θρακίης
cod.; Κήτορος ἐκ Θρ. Cornar.; οἱ Κήτορος ἐκ Θρ.
Galeus; οἱ Κήτορος οἱ Θράκας Legrand.

E LIBRO INCERTO.

3.

Athenæus III, p. 78, C : Νάξιοι δὲ, ὡς Ἀνδρίσκος,
ἔτι δ' Ἀγλαοσθένης ἱστοροῦσι, μελίχιον καλεῖσθαι τὸν
Διόνυσον, διὰ τὴν τοῦ συκίνου καρποῦ παράδοσιν. Διὸ
καὶ πρόσωπον τοῦ θεοῦ παρὰ τοῖς Ναξίοις τὸ μὲν τοῦ
Βακχίως Διονίσσου καλουμένου εἶναι ἀμφέλινον, τὸ δὲ
τοῦ Μελιχίου σύκινον. Τὰ γὰρ σῦκα μελίχα καλεῖσθαι.
Cf. Grueter De Naxo ins. (Halis 1833) p. 12 et 60.

Subjicio locum Plutarchi (De malign. Herodoti
c. 36), qui vel ex Andrisco, vel Phileta vel Aglaos-
thene vel ex alio rerum Naxicarum scriptore pe-
litus est. Etenim Herodotus VIII, 46 Naxios nar-
rat tres naves barbaris auxilio misisse, triremium
præfectum Democritum persuasisse suis, ut Græ-
corum causam amplecterentur. Hæc malitiose dicta
esse postquam Hellanici et Ephori testimoniis pro-
bare studuit Plutarchus, pergit ita : Αὐτὸς δὲ καὶ
παντάπασιν ἑαυτὸν ὁ Ἡρόδοτος ἐξελέγχει ταῦτα πλατ-
τόμενον. Οἱ μὲν γὰρ Ναξίων ὡρογράφοι λέγουσι,
καὶ πρότερον Μεγαβάτην ἀπώσασθαι ναυσὶ διακοσίαις
ἐπιπλεύσαντα τῇ νήσῳ, καὶ Δᾶτιν αὐθις τὸν στρατηγὸν
ἐξελᾶσαι κατακρήσαντα ποιῆσαι κακόν.

ANDROETAS TENEDIUS.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ.

Schol. Apollon. Rhod. II, 159 : Ἐρεψάμενοι
δάφνη μέτωπα κτλ.] Ἐξ ἥς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ

secundo. — Scellis et Cassamenus, qui Thraciam colonis
frequentarunt, ab insula quæ Strongyla prius, nunc Naxos
dicitur, profecti depredabantur Peloponnesum et circum-
jacentes insulas. Deinde in Thessaliam appellentes, multas
feminas abduxerunt, inter easque etiam Iphimedam Haloei
uxorem ejusque filiam Pancrato, cujus ambo capti amore
seco mutuo interemerunt.

3.

Naxi, ut Andrisco itemque Aglaosthenes referunt (apud
populares suos) *Milichium* Bacchum appellari, quod is

σχοινία τῆς νεώς. Οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην
ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἴσθιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ ἐνέδρον
δάφνης εὐμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος
ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν
ὅτι Ἀμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια
καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου στα-
δίους πέντε. Ἀπολλόδορος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Πον-
τικῶν ἔργων (αὐτόθι) φησὶν εἶναι Ἀμύκου ἐκατὶ καὶ εἴ-
τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνέ-
στησι.

Androetæ nos mentionem facimus propter ea
quæ in indice ad Apollonium Rh. annotavit Fabri-
cius : « Hujus Androetæ, ait, ἱστορικὸν Περὶ τῆς
γῆς αὐτοῦ πατρίδος memoratur in msto codice
(Bibl. Vindobon.) apud Lambecium I, p. 148. » —
De Amyco Plinius V, § 43 : *Deinde Nicopolis, a qua
nomen etiamnum sinus retinet : in quo portus
Amyci : deinde Naulochum promontorium.* In ea-
dem vero regione Periplus Arriani § 25 ponit τὸν
λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης καλουμένης, vel si-
cuti Anonymus in Ponti Eux. Periplo extr. ait,
λιμένα Δάφνης τῆς Μαινομένης τὸν νῦν λεγόμενον
Σωσθίνην. Quæ si comparaveris cum iis quæ de
lauro prægrandi ad Amycum locum leguntur, vix
dubium est quin uterque locus unus sit idemque
(Cf. Steph. Byz. v. Δάφνη). — Qui sit Apollodorus
Ποντικῶν auctor, nescitur. Galeus et Heynius ad
Apollodor. pro Apollodoro reponendum puta-
runt *Apollonium*, intelligentes Apollonium Rho-
dium, qui quum Κτίσις scripserit, partem hujus
operis Ποντικά inscribere potuisset. Quæ suspicio
minime verisimilis est.

ANDRONICUS ALYPIUS.

Hieronymus Præfat. in Daniel. : *Ad intelligen-
das autem extremas partes Danielis multiplex Græ-
corum historia necessaria est, Sutorii videlicet
Callinici, Diodori, Hieronymi, Polybii, Posidonii,
Claudii Theonis et Andronici cognomento Alypii,
quos et Porphyrius esse secutum se dicit.* Qui fuerit
iste Andronicus Alypius frustra quæsi. Num forte

mortalibus fici arboris fructum dederit : eamque ob cau-
sam, quæm *Baccheum Dionysum* appellant, ejus dei fa-
ciem apud Naxios vitigineam esse. *Milichis* vero Dionysi
ficulneam ; ficos enim apud eos *milicha* vocari.

PERIPLUS PROPONTIDIS.

Lauro funes Argo navis alligati erant. Ceterum non
finxit Apollonius licentia poetica laurum istum, sed revera
in eo loco laurus arbor prægrandis est, ut testatur Androetas

Rhodius ille peripateticus, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta publicavit? Apud Plutarchum De Pyth. Orac. p. 403, E. *Alyrius*, Herodotus, Philochorus (fr. 165) et Ister multa oracula collegisse dicuntur. Quo loco Reiskius pro Ἀλυρίου legi Ἀλυπίου, atque Andronicum Alyrium intelligi vult.

ANTENOR.

Ptolemæus Hephæst. c. 5 : Ἀντήνωρ δὲ, ὃ καὶ Κρητικῆς γράφας ἱστορίας, Δέλτα (ἰκαλιέτο) διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρήτας τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασίν. (De ejusmodi cognominibus vid. Lehrs. in Qu. epic. p. 20 sq.)

KPHTIKA.

1.

Ælianus H. An. XVII, 35 : Ἐν λόγοις Κρητικοῖς Ἀντήνωρ λέγει τῇ τῶν καλουμένων Ῥαυκίων πόλει ἕκτινος δαιμονίου προσβολῆς ἐπιφοιτῆσαι μελιττῶν σφῆνος, αἵ περ οὖν καλοῦνται χαλκοειδεῖς, ἐγχεριπτούσας δὲ ὅρα αὐτὰς τὰ κέντρα εἶτα μέντοι πικρότατα λυπεῖν οὐσπερ οὖν. Ἐκείνους δὲ τὴν προσβολὴν οὐ φέροντας ἀναστῆναι τῆς πατρίδος, καὶ μέντοι καὶ εἰς γῶρον ἐλθεῖν ἄλλον, καὶ οἰκίσαι φύλιν τῆς μητρίδος, ἵνα Κρητικῶς εἰπω, Ῥᾶκον ἐν αὐτῇ τῇ Κρήτῃ, εἰ καὶ τοῦ χωρίου ὁ δαίμων ἤλαυνεν (ἀπῆλαυνεν Reisk.) αὐτοὺς, ἀλλὰ γοῦν τελείως ἀποσπασθῆναι τοῦ ὀνόματος οὐχ ὑπομείναντας. Λέγει δὲ ὁ Ἀντήνωρ καὶ εἶτι κατὰ τὴν Ἰῶτην τὴν Κρήσσαν ἐκείνου τοῦ γένους τῶν μελιττῶν εἶναι ἰνδαλματα, οὐ πολλὰ μὲν, εἶναι δ' οὖν καὶ πικρὰς ἐντυχεῖν, ὡς ἐκείναι ἦσαν.

De apibus Creticis v. Diodor. V, 70; cf. Boettiger. *Amalthea* I, p. 62 sqq. — μητρίδος] ἡ δὲ πατρίς καὶ μητρίς, ὡς Κρήτες καλοῦσι, Plutarch. Moral. p. 792, E. Cf. Plato Rep. IX, p. 575, D.

Tenedius in Periplo Propontidis, addens locum illum Amycum appellari et nunc etiam villas habere, denique a Nymphaeo Chalcedonio distare stadiis quinque.

CRETICA.

1.

Autenor in libris Rerum Creticarum in Rhauclorum urbem ait divizo quodam impulsu apum, quæ vocantur Chalcoides (aerææ), examen accessisse, et defixis aculeis obvios vehementer vexasse : illos earum impetum non sustinentes e patria migrasse, et in alium pervenisse locum, ibique condidisse oppidum, quod similiter patriæ amore

2.

Plutarch. De malign. Herodot. c. 22 (de Cnidiorum apud Corcyræos honoribus). Vide infra Dionysii Chalcidensis fr. 13.

ANTIGONUS:

ITALIKA.

Dionysius Hal. A. R. I, c. 6, p. 17 R. : Italicas antiquitates primus perstrinxit Hieronymus Cardianus, post hunc Timæus : ἅμα δὲ τούτοις Ἀντιγόνου τε καὶ Πολυβίου καὶ Σιληνοῦ καὶ μυρίων ἄλλων τοῖς αὐτοῖς πράγμασιν οὐχ ὁμοίως ἐπιβαλόντων· ὧν ἕκαστος ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ διασπουδασμένως συνθεῖς ἀνέγραψεν.

Antigonum hunc Polybio antiquiorem esse ex serie, qua nomina auctorum se excipiunt, conjicias. Putaveris igitur intelligendum esse Antigonum Carystium, qui Ptolemæi II et III temporibus vixit, quemque Βίους φιλοσόφων, Παράδοξα et Περὶ λέξεως scripsisse scimus (v. Voss. p. 114; Clinton. III, p. 513). Sed ejusmodi conjecturis nihil dirimitur. Alium esse Carystium, alium historiæ Italicæ auctorem censet O. Müllerus ad Festum p. 266.

1.

Festus p. 266 ed. Müller. : *Antigonus, Italicæ historiæ scriptor, ait Rhomum quendam nomine Jove conceptum urbem condidisse in Palatio, Romæ eique dedisse nomen.*

2.

Plutarch. Romul. c. 17, 11, de Tarpeia Capitolium Sabinis prodente : Ἀπίθανοι μὲν εἰσιν οἱ Τατίου θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τῶν Σαβίνων οὔσαν αὐτὴν, Ῥωμύλῳ δὲ βία συνοικοῦσιν ἱστοροῦντας ταῦτα ποιῆσαι καὶ παθεῖν ὑπὸ τοῦ πατρός· ὧν καὶ Ἀντιγόνος ἐστίν.

Rhaucum in ipsa Creta nominarunt; ut quamvis patria vi fatali essent depulsi, nomen tamen illius retinerent. Ait autem Antenor in Ida monte Cretæ etiamnum harum apum paucas quasdam esse reliquias, quæ similiter atque illæ obvios acriter pungant.

ITALICA.

2.

Absurdi sunt qui tradunt Tarpeiam ducis Sabinorum Tatii filiam fuisse, et quum invita esset cum Romulo, hoc perpetrasset, atque ita esse a patre mulctatam. Ex his est Antigonus.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

3.

Stephan. Byz. v. Ἀδάντις : Δοκεῖ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀδάντιος εἶναι τὸ Ἀδαντιάς... Μαρτυρεῖ δὲ τῷ προτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἀδάντιος Ἀδαντιάς τὸ Ἀδαντία θηλυκόν· ὅπερ πού κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐλέγχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίην, ὡς Λεοντίην, αὐτὴν ἔφη· « Καὶ Ἀμαντίην ὥκισαν Ὀρικίην. » Cf. Steph. Byz. : Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὀρικοῦ καὶ Κορκύρας, ἐξ Ἀδάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστήσαντων ὥκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίην αὐτὴν φησι· ἥς τὸ κτητικὸν Ἀμαντινική. Λέγονται καὶ Ἀδάντις. Etym. M. v. Ἀμαντις. Hesych. s. v. Num idem sit hic Antigonus cum Italiḗōn auctore, non liquet. De Antigono Περὶ ζωγράφων et Περὶ πινάκων scriptore, vide Polemonis fragmenta p. 132 sq.

ANTILEO.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Diogen. Laert. III, 3, de Platone : Ἦν δὲ τὸν δῆμον Κολλυτεὺς, ὡς φησὶν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ Περὶ χρόνων.

2.

Pollux II, 4, 151 : Μακρόχειρ, ὡς δ' Ὑστάσπου Δαρῖος, κατὰ τὸν Πολύκλειτον, ἢ ὡς Ξέρξης, κατὰ Ἀντιλέοντα, ἢ Ὡχος δ' ἐπικληθεὶς Ἀρταξέρξης.

ANTILOCHUS.

ΙΣΤΟΡΕΣ.

Clem. Al. Strom. I, c. 16, p. 133, 31 Sylb. (II, 56 Klotz.) : Ἀντιλοχος δὲ αὐτὸς τοὺς ἱστορας πραγμα-

MACEDONICA PERIEGESIS.

3.

Videtur a voce Ἀδάντιος derivari Ἀδαντιάς... Consentit huic rationi femininum Ἀδαντία, quae regio juxta barbaricam mutationem litterae β in litteram μ, apud Antigonum in Macedonica periegesi Ἀμαντία vocatur.

CHRONICA.

Plato pago Collytensis erat, ut Antileo ait secundo Chronicorum.

2.

Longimanus. Sic dictus Darius Hystaspis, secundum Po-

teusάμενος ἀπὸ τῆς Πυθαγόρου ἡλικίας ἐπὶ τὴν Ἐπικούρου τελευταίην, Γαμηλιῶνος (δὲ) δεκάτῃ ἱσταμένου γενομένην, ἔτη φέρει τὰ πάντα τριακόσια ὥδεκα. (Ol. 127, 3. 270 a. C. Cf. Diog. X, 15. Clinton. ad h. a.)

Fortasse hunc Antilochum signat Dionysius Hal. De verb. compos. tom V, p. 30 ed. R., ubi inter eos, qui aptam verborum compositionem neglexerint, recenset Polybium, Psaonem, Demetrium Calactinum, Hieronymum, Ἀντιλογον (sic), Heraclidem, Hegesiam Magnetem. — *Antilochus* corrupte pro *Antiocho* laudatur ap. Theodoret. Therap. VIII, p. 908. (V. ΑΜΦΙΛΟΧΟΣ.)

ANTIMACHUS. Schol. Aristophan. Nub. 1022 varios Antimachos recensens, πέμπτος, αἰτ, ἱστοριογράφος (Cf. Dübner. ad h. l.). Ead. Suidas s. v.

ANTIOCHUS, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit, laudatur ap. Ptolem. Hephæst. in Phot. cod. 190. Vide fragm. Athenodori Eretriensis et Amphilochoi. Antiochi Alexandrini Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμωδουμένων ποιητῶν meminit Athenæus XI, p. 482, C. Vide Meinek. Com. I, p. 14. 285.

ANTIPATER.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

E LIBRO TERTIO.

Steph. Byz. : Ἀρμενία, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, ἀπὸ Ἀρμένιου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ Περὶ Ῥόδου. Qui fuerit hic Antipater inter tot ejusdem nominis scriptores aliis divinandum relinquo.

Ilycletum, vel Xerxes, secundum Antileontem, vel Oclius cognomento Artaxerxes.

DE VIRIS ERUDITIS.

Antilochus qui De viris eruditis opus confecit, a Pythagoræ ætate usque ad Epicuri mortem, quam pertinet ad diem decimum Gamellonis, annos esse ait trecentos duodecim.

DE RHODO.

Armenia, regio Persis finitima, ab Armeno Rhodio nomen habet, teste Antipatro in tertio libro De Rhodo.

APELLAS SIVE APOLLAS PONTICUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

1.

Clem. Alex. Protr. c. 4. p. 14, 12 Sylb. (I, 41 Kl.) : Ἀπελλᾶς δὲ ἐν τοῖς Δελφικοῖς δύο φησὶ γεγονέναι τὰ Παλλάδια, ἄμφω δ' ἐπ' ἀνθρώπων διδμημουργῆσθαι.

2.

Suidas : Ῥοδῶπιδος ἀνάθημα. Ὀβελίσκοι ἐν Δελφοῖς πολλοί. Ἀπελλᾶς δὲ ὁ Ποντικὸς οἶται καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδα, Ἡροδότου (II, 134) ἐλέγχοντος τὴν δοξάν. Ἦν δὲ Θρᾷσσα τὸ γένος· ἐδούλευσε δὲ σὺν Αἰσώπῳ Ἰάδμονι Μυτιληναίῳ, ἐλυτρώσατο δὲ αὐτὴν Χάραξος, ὁ Σαπφῶς ἀδελφός· ἡ δὲ Σαπφῶ Δωρίχαν αὐτὴν καλεῖ.

V. Grauert disputat. de Æsopo, p. 117 sqq. Manethonis fragm. 22, p. 555.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩ ΠΟΛΕΩΝ.

3.

Athenæus IX, p. 369, A : Γογγυλίδας. Ταύτας Ἀπόλλας (sic) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων ὑπὸ Λακεδαιμονίων γαστέρας φησὶ καλεῖσθαι. V. Steph. Thesaur. s. v.

4.

Schol. Nicand. Ther. 523 : Ἀπολλᾶς (vgo Ἰόλαος) ἐν τῷ Περὶ τῶν Πελοποννησιακῶν πόλεων τὸ πῆγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησιν. Confundit schol. Apollam cum Iolla medico, quem laudat ad v. 683. Cf. Celsus V, 22, Plinius passim.

5.

Athenæus II, p. 63, D : Ἀπελλᾶς οἱ Λακεδαιμο-

DELPHICA.

1.

Apellas in Delphicis duo dicit fuisse Palladia, ambo autem hominum manu fabricata esse.

2.

Rhodopidis donarium, id est obelisci, qui Delphis sunt magno numero. Apellas vero Ponticus etiam in Ægypto pyramidem Rhodopidis esse; quam opinionem Herodotus refellit. Fuit autem genere Thracia, et cum Æsopo serviit Iadmoni Mytilenæo, redemit vero eam Charaxus, frater Sapphus. Sappho vero Doricham eam vocat.

νίους φησὶ σέμελον τὸν κοχλῆαν λέγειν. Cf. Hesych. : Σέμελος, κοχλῆας.

6. 7.

Photius Κυψαλιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vide Agaclyti fr. 1. — Schol. Pindar. Olymp. VII, 1, de Diagora Rhodio Olympionica ejusque familia. Vide Aristotelis fragm. 264, p. 183.

Quintil. Inst. X, 2, 14, de carmine Simonidis Dioscurorum ope servati : Est autem magna inter auctores dissensio Glaucōne Carystio an Leocrati an Agatharcho, an Scopæ scriptum sit id carmen, et Pharsali fuerit hæc domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur, atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorio, an Crannone, ut Apollas [et add. Bentley.] Callimachus.

Ceterum num recte hæc cum Bœckhio (ad Pind. schol. l. l.) ad Ponticum Apellam retulerimus, in medio relinquimus. Distinguendus, ut videtur, a Pontico Apellas Cyrenæus, quem inter Περιπλῶν auctores recenset Marcianus Heracleota p. 63 Hudson. Apellas Scepticus ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ citatur ap. Diog. L. IX, 106, « ubi legendum videtur εἰς τῶν Περὶ Ἀγρίππᾳ, cf. ib. IX, 88. De eodem, ni fallor, cogitandum in titulo Chrysippi, qui edidit quattuor libros Περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν et λύσιν τῶν Ἡδύλου ὑποθετικῶν πρὸς Ἀριστοκρίοντα καὶ Ἀπελλᾶν, v. Diog. VII, 193. 197. » Preller. ad Polemon p. 176.

APHRODISIUS VEL EUPHEMIUS.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. : Ἀφόρμιον, τόπος Θεσπείων. Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφήμιος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος. « Ὅθεν καὶ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργῶν.

DE PELOPONNESI URBIBUS.

3.

Γογγυλίδας (rapas) Apellas in libro De urbibus Peloponnesi apud Lacedæmonios Γαστέρας vocari dicit.

4.

Apellas in libro De urbibus Peloponnesi τὸ πῆγανον, ρυτᾶν, a Peloponnesiis ῥυτὴν vocari dicit.

5.

Apellas Lacedæmonios cochleam σέμελον vocare dicit.

DE PATRIA.

Aphormium, locus dittonis Thespiensium. Aphrodisius vel Euphemius in scripto De patria dicit : « Hinc etiam Ti-

Τίφυν γινέσθαι. Καὶ λόγος παρ' ἡμῶν (l. ἡμῖν) τῆς νεῦς ἀφορμιάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὗπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς (leg. videtur ἐφ' οὗπερ καὶ κατέπλευσεν ἡ ναῦς) *^α. » Ὁ τοπίτης Ἀφορμιάς.

De re cf. Pausanias IX, 32, 4 : Παρακλόντι δὲ αὐτόθεν πόλισμά ἐστιν οὐ μέγα ἐπὶ θαλάσῃ Τίφα (Σίφη vel Σίφαι ap. Strabon. Steph. etc). Ἡράκλειόν τε Τίφαιον ἐστὶ καὶ ἐορτὴν ἀγούσιν ἐπέτειον. Οὗτοι Βοιωτῶν μάλιστα ἐκ παλαιοῦ τὰ θαλάσσια ἐθέλουσιν εἶναι σοφοί, Τίφυν ἀνδρὰ μνημονεύοντες ἐπιχώριον, ὡς προκριθεῖν γενέσθαι τῆς Ἀργοῦς κυβερνήτης ἀποβαίνουσι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως, ἐνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην ὀρμίσασθαι τὴν Ἀργὴν λέγουσιν. Hinc conjicias Aphormium locum prope Tiphram vel Siphram fuisse. In mappa Kiepertiana Aphormium tanquam Thisbes urbis ἐπίπαιον notatur, nescio qua auctoritate. Siphis oriundus Tiphys etiam apud Apollonium Rhod. I, 105 dicitur. — Num recte sese habeat illud Ἀφροδίσιος ἦτοι Εὐφῆμιος, magnopere dubito. Expectabas disertam mentionem patriæ. Fortasse igitur fuit : ὁ Ἀφορμιάς φησὶν Εὐφῆμιος, vel, quum parum probabile sit singularem libellum de obscurissimo isto loco editum esse : Ἀφροδίσιος φησὶν ὁ Σιφναῖος sive ὁ Σιφνιεύς.

APOLLODORUS ARTEMITEN.

Scripsit post 140 a. Chr. et ante Strabonem V. fragm. 6.

ΠΑΡΘΙΚΑ.

1.

Strabo II, p. 118 : Ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπὶ τῶν Παρθικῶν συγγραψάντων τῶν Περί Ἀπολλοδώρου τὸν Ἀρτεμιτηνὸν (codd. Ἀρτεμείτην), 2 πολλῶν ἐκείνοι

phya Argus navis gubernatorem oriundum esse ferunt. Atque fama apud nos est, nave illa hinc cum heroibus in altum educta, quo eodem etiam in reditu appulit, (locum istum Aphormium esse vocatum). »

PARTHICA.

1.

Exposita sunt etiam nobis quæ Apollodorus Artemitenus belli Parthici scriptor de rebus Hyrcanicis et Bactrianicis accuratius reliquis tradidit.

2.

Apollodorus qui Parthica conscripsit, Ochum fluvium identidem nominat, ut proximo Parthos labentem.

3.

Ab Hyrcania ad Artemitam Babylonias stadiorum sunt octo millia, ut Apollodorus ex Artemita ait.

μᾶλλον ἀφώρισαν, τὰ Περί τὴν Ὑρκανίαν καὶ τὴν Βακτριανήν.

2.

Idem Strabo XI, p. 509 : Ἀπολλόδωρος δὲ τὰ Παρθικὰ γράφας συνεχῶς αὐτὸν (τὸν Ὠχὸν ποταμὸν) ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθναίοις βέοντα.

3.

Idem XI, p. 519 : Ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στάδιοι εἰσὶν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Apollodorus qui ap. Steph. v. Ἀρτέμιτα νῆσοις memoratur, est Atheniensis grammaticus.

4.

Idem XI, p. 525 : Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκεια τε καὶ Ἀπάμεια καὶ [Ἡράκλεια] ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ Ῥάγια (Ῥάγα em. Cas.), τὸ τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὁ ἐκείνος μὲν Εὐρώπῃ ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν Κασπίων πυλῶν πεντακοσίοις πού σταδίοις, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος Ἀρτεμιτηνός.

5.

Idem XI, 516 : Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μὲν τινα τῇ Ἀρίᾳ παραβέβληται πρὸς ἄρατον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἑὸν πολλὴ δ' ἐστὶ καὶ πάμπορος πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἰσχυσαν οἱ ἀποστήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, ὥστε τῆς τε Ἀριανῆς ἐπικράτουν καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, καὶ πλείω ἔθνη κατιστρέψαντο ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος (εἶχε καὶ τὸν Ὑπανν διέβη, πρὸς ἑω, καὶ μέχρι τοῦ Ἰσάμου [Ἰσάου conj. Casaub.; Ἰομάνου fluv., Mannert. V, p. 295] προῆλθε)· τὰ μὲν γὰρ αὐτός, τὰ δὲ Δημήτριος ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως οὐ μόνον δὲ τὴν Πατταληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας

4.

Sunt etiam Græcicae urbes in Media a Macedonibus conditæ, Laodicea, Apamea et Heraclea apud Rhagas et ipsa a Nicatori condita Rhaga, quam ipse Europum appellavit, Parthi Arsaciam, versus meridiem a Caspiis portis dissitam quingentis circiter stadiis, ut tradit Apollodorus Artemitenus.

5.

Bactriae partes quædam Asiae versus septentrionem circumdantur : pleraque versus ortum porriguntur. Ampla est regio et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Græcorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli præstantiam, ut et Arianam obtinuerint et Indiam, ut ait Apollodorus Artemitenus, ac plures quam Alexander gentes subegerint, maxime Menander, siquidem is et Hypanum transiit versus ortum et ad Isamum (Isamum?) usque pervenit : hæc enim partim ipse egit, partim Deme- trius Euthydemæ filius Bactriorum regis. Non modo autem

τὴν τε Σαραόστου καλουμένην, καὶ τὴν Σιγέρδιδος βασιλείαν. Καθ' ὅλου δέ φησιν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν· καὶ δὴ καὶ μέχρι Σηρῶν καὶ Φρυγῶν ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

II.

Strabo XV, p. 686 : Ἀπολλόδωρος γοῦν, ὁ τὰ Παρθικὰ ποιήσας, μεμνημένος καὶ τῶν τὴν Βακτριανὴν ἀποστησάντων Ἑλλήνων παρὰ τῶν Συριακῶν βασιλέων, τῶν ἀπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, φησὶ μὲν αὐτοὺς αὐξηθέντας ἐπιθέσθαι καὶ τῇ Ἰνδικῇ· οὐδὲν δὲ προσανακαλύπτει τῶν πρότερον ἄγνωσμένων, ἀλλὰ καὶ ἐναντιολογεῖ, πλείω τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνους ἢ Μακεδόνας καταστρέφασθαι λέγων. Εὐκρατίδαν γοῦν πόλεις χιλίας ὑπ' αὐτῇ ἔχειν· ἐκείνους δὲ αὐτὰ τὰ μεταξὺ ἔθνη τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ὑπάνιος τὸν ἀριθμὸν ἑννέα, πόλεις τε σχεῖν πεντακισχίλιας, ὧν μηδεμίαν εἶναι κῶ τῆς Μεροπίδος ἐλάττω· ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν χώραν καταστρεφάμενον Ἀλέξανδρον παραδούνησι Πύρῳ.

De Eucratidæ temporibus (c. 140 a. C.) v. Clinton. III, p. 316. Cf. cum hoc loco Strabo p. 701.

7.

E LIBRO IV.

Athenæus XV, p. 682, C : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τετάρτῳ Παρθικῶν ἐνθός τι ἀναγράφει καλούμενον φιλάδελφον κατὰ τὴν Παρθικὴν χώραν, περὶ οὗ τάδε φησί· « Καὶ μυρσίνης γένη ποικίλα, μιλὰξ τε καὶ τὸ καλούμενον φιλάδελφον, ὃ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε τῇ φύσει πρόσφορον. Ἐπειδὴν γὰρ ἐκ διαστήματος αὐτομάτως κράδει συμπέσωσιν, ἐμφύχων περιπλοκὴν ἐν τῷ (ἐγγυτάτῳ) μένουσιν ἠνωμέναι, καθάπερ ἀπὸ ῥίζης μιᾶς, καὶ τὸ λοιπὸν ἀνατρέχουσι καὶ ζωοφυτοῦσι. Διὸ καὶ τοῖς ἡμέροις φυλακὴν ἀπ' αὐτῶν κατασκευάζουσιν. Ἀφαιροῦντες γὰρ τῶν ῥάβδων τὰς λεπτοτάτας καὶ διαπλέξαντες δικτύου τρόπῳ, φυτεύουσι κύκλῳ τῶν κηπευμάτων· καὶ ταῦτα συμπλεκόμενα περιβολοῦ παρέχεται δυσπάροδον ἀσφάλειαν. »

6.

Apollodorus, Parthicarum auctor, illata etiam Græcorum mentione, qui a Syriæ regibus, Seleuci Nicatoris successoribus, Bactrianam abalienassent, ait eos viribus auctos etiam Indiam aggressos esse : nihil vero præter antea nota aperuit, sed etiam ipse sibi contradicit, maiorem aïens ab his quam a Macedonibus Indiæ partem fuisse subactam ; nam Eucratidam mille urbes sub se habuisse ; illos autem ipsas gentes, quæ sint numero novem inter Hydaspem et Hypanim, ac urbes quinquies mille, quarum nulla Co Mero-

APOLLODORUS ERYTHRÆUS.

Lactantius Institt. I, 6, ex Varrone Sibyllas recensens : *Quintam Erythream, quam Apollodorus Erythræus affirmat suam fuisse civem, eamque Graiis Ilium petentibus vaticinatam, et perituram esse Trojam et Homerum mendacia scripturum.*

APOLLODORUS, nescio qui, ἐν πρώτῳ τῶν Ποντικῶν laudatur apud schol. Apoll. Rhod. II, 159 (iv. Andræætæ fragm.).

APOLLONIDES HORAPION.

Theophilus Ad Autolyc. II, 6 : Μέννηται Ἀπολλωνίδης ὁ καὶ Ὁραπίων (Ὁράπιος libri, quod em. Reines. Var. L. p. 114) ἐπικληθεὶς ἐν βίβλῳ τῇ ἐπιγραφομένῃ Σεμενουθὶ καὶ ταῖς λοιπαῖς κατ' αὐτὸν ἱστορίαις, περὶ τε τῆς θρησκείας τῆς Αἰγυπτιακῆς, καὶ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς ματαιοπονίας. Postrema spectant ad vanitatem regum, qui pyramidas erexerunt, ut bene monet Vossius p. 396 collato Plinio 36, 12.

Alius APOLLONIDES est *Periplus* auctor, cujus meminit Schol. Apoll. Rhod. IV, 983 : Ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης (Ἀπολλώνιος Cod. Paris.) ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem IV, 1174 : Ἡ τῶν Κερκυραίων πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου κεῖται, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. — Idem II, 964 : Πρόχυσεν ἔφη (Ἀπολλώνιος) τῆς Ἀσσυρίας, τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω· « Λεῖπον Ἄλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἄλιμυρᾶν χώραν Ἀσσυρίας ἀνέχουσιν ἀπὸ χθονός. » Τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ποταμοχώρας τῆς γῆς οὗσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεισθαι ποταμούς· Ἄλυν καὶ Ἰριν. Καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἀρχαῖς ἡ χώρα ἔγκειται. Διὸ ποταμό-

Pattalenen occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Saraosti dicitur et quod Sigerdidis regnum. Omnino autem, ille ait, lotius Arianæ præcipuam partem esse Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phrynos dominium suum protulerunt.

pide esset minor : regionem hanc totam ab Alexandro subactam ac Poro esse traditam.

7.

Apollodorus libro quarto Rerum Parthicarum scribit, in Parthica regione *philadelphum* vocari florem quendam, de quo hæc tradit : « Multiplex myrtorum genus, atque smilax, et quod *philadelphum* vocant, congruum naturæ suæ nomen sortitum. Nam quum ex intercapedine sponte rami coiverint, animatorum complexum referentes arctissime manent conjuncti, quasi ex eadem orti radice, deinde procurrentes vivos surculos pariunt. Quamobrem cultis fundis sepes ex eo prætendunt, in hortorum circuitu conserentes commissis tenuissimis virgis ac implexis retis modo ; quæ sic contextæ munimentum inaccessum et tutum per ambitum undique præbent. »

χωστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. Τοὺς γὰρ προαιρη-
μένους ποταμοὺς ἀμφοτέρους, μάλιστα τὸν Ἴριον, κατὰ
διάφορα μέρη τῆς χώρας βέοντα, ἄλλοτε κατ' ἄλλους
τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτη μακροῖς αὐτὴν προσχώ-
μασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος. Διὸ δὴ σύμ-
πασαν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν. Βίσιον γὰρ καὶ
πολὺν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μα-
κρᾶς φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. Τοῦ δὲ κύματος
παλίσσυτον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν, συμβαί-
ναι τὴν χώραν ἐπιπολὺν περὶκτεῖσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν
γίνεσθαι τεναγώδη. — Strabo XI, p. 523 : Ἔστι
δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν (sc. ἡ Ἀτροπάτις
Μηδία), ὡς φησὶν Ἀπ., ἥ γε καὶ μυρίους ἱππείας δύναται
παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. — Id. XI,
p. 528, de Armenia. V. Theophrastus fr. 4 C. —
Id. VII, p. 309, de Chersoneso Taurica a Mithri-
date subacta. Vide Posidonii Rhodii fr. 34. Ex
hoc loco colligas Apollonidem inter Mithridatis et
Strabonis tempora vixisse (100-50 a. C.). — Pli-
nius H. N. VII, 2 : *Esse ejusdem generis in Tri-
ballis et Illyriis adjicit Isigonus, qui visu quoque
fascinent, interimantque quos diutius intueantur,
iratis præcipue oculis : quod eorum malum facilius
sentire puberes. Notabilius esse quod pupillas binas
in oculis singulis habeant. Hujus generis et feminas
in Scythia, quæ vocantur Bithyæ, prodit Apollo-
nides. Cf. Solinus Polyh. p. 1, 7 E.*

APOLLONIDES NICENUS, Tiberii temporibus
floruit, teste Diogene Laertio IX, 109 : Ἀπολλωνί-
δης δὲ Νικαῖος, ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ Εἰς τοὺς
Σίλλους ὑπομνημάτων, ὃ προσωπεῖ Τιβερίῳ
Καίσαρι. Idem ἐν Ὑπομνήματι περὶ παραπρε-
σβείας Δημοσθένους laudatur ap. Ammonium
De diff. verb. v. Ὀφελιν. Opus De proverbii citat
Stephan. Byz. : Τέρψις, πόλις Ἰταλίας... ἐκαλεῖτο
δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλάς, ὡς Ἀπ. δὲ Νικαῖος ἐν τῷ Περὶ
παροιμιῶν. — Aliud opus Περὶ καταψευσμέ-
νων erat, cujus tertium librum laudat Ammonius
v. Κατοίκησις : Κατοίκησις καὶ κατοικήσις δια-
φέρει, ὡς φησὶν Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ κατα-
ψευσμένων· κατοικήσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὑπ' ἑτέρων γινο-
μένη ἰδρυσις· κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκήσωσι
τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες· οἷον, Ἀθηναῖοι κα-
τόκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατοίκησαν δὲ οἱ Ἴωνες,
κτλ. Octavum librum citat Anonym. in Vita Arati,
p. 55, 4 in Biogr. Westerm. : Τὰς δ' Ἀράτου ἐπι-
στολάς... πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν
ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁμολογούντων γνησίας
αὐτάς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηρεὺς (Νικαῖος cor-
rex. Bentl. et Westerm.) ἐν τῷ ἡ' Περὶ καταψευ-
σμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτάς Ἀράτου φησὶν,
ἀλλὰ Σαβίριου (Λαίνιου em. Bergk.) Πολίωνος. Τοῦ

δ' αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου
ἐπιστολάς. Ex eodem opere fluxisse puto, quæ
Harpocration v. Ἴων habet : Ἐγγραψε (Ἴων)... καὶ
φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριγμὸν ἐπιγρᾶζόμε-
νον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν ὡς Ἐπιγέ-
νους. Ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τρια-
γμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σχήσιος καὶ Ἀπολλωνίδης
δὲ Νικαῖος, κτλ. (v. Ionis fragm. tom. II, p. 49).
Apud Suidam inter opera Apollonii Dyscoli, Hero-
diani patris, recensetur liber Περὶ καταψευσμένης
ἱστορίας. Qui quum male quadret cum reliquis hujus
grammatici scriptis, suspicor Apollonium perpe-
ram confusum esse cum Apollonide. Fuere olim
qui ad Apollonii Hist. Mirabilem titulum istum
referri vellent. Quod quam sit veri absimile, bene
exposuit Westermannus in Paradoxogr. p. XXI.

De Apollonide poeta epigrammatum v. Jacobs.
Anthol. tom. XIII, p. 854. — De Ap. tragico ap.
Clem. Alex. Pædag. III, 12, 84, et Stobæum Flo-
ril. 63, 3, et 67, 6, v. Wagner. Fragm. Trag.
p. 145. — Ap. philosophus stoicus v. in Plutarch.
Caton. min. c. 65 sq. 69. — Ap. Cyprius medicus
methodicus v. ap. Galen. Method. med. I, p. 43.

APOLLONIUS APHRODI- SIENSIS.

Suidas : Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ
ἱστορικός. Γέγραφε Καρικὰ, Περὶ Τράλλεων,
Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Apollonium ex Aphrodisia Caricæ urbe oriun-
dum fuisse titulis librorum, quos composuit, pro-
batur. Ibi igitur in celeberrimo Veneris templo
sacerdotis munere functus fuerit. Ne pro certo
quidquam affirmem, movet locus Stephani Byz. :
Λητοῦς πόλις, πόλις Αἰγύπτου· ἐστὶ δὲ μοῖρα Μέμφι-
δος... Τὸ ἐθνικὸν Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος
καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἀρχιερεὺς (vgo. ἀρχιερέως)
λεγόμενος ἀναγράφεται. Num alius hic Apollonius,
an idem? Num perperam et diversa confundens
Suidas Aphrodisiensem ἀρχιερεὺς dixit? An Caria
oriundus vitam in Ægypto degit? Tu videas. —
Quando vixerit auctor Caricorum accuratius dici
nequit. Ptolemæo Philadelpho juniorem fuisse pa-
tet ex fr. 13.

ΚΑΡΙΚΑ.

LIBER I.

I.

Stephan. Byz. : Κουρόπολις, πόλις Καρίας. Ἀπολ-
λώνιος Καρικῶν πρώτος. Cf. fr. 8.

CARICA.

1. Curopolia, urbs Caricæ. Apollonius Caricorum primo.

LIBER IV.

2.

Idem : Βάργασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης καὶ Ἡρακλείους, ἐν ἰδίῳ Λάμος δ' Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλείους, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· τὸ ἔθνικόν Βαργασηνός, ὡς αὐτὸς ἐκχαιδεκάρῳ.

3.

Idem : Κύον, πόλις Καρίας. Ἀπ. τετάρτῳ Καρικῶν· ἢ πρότερον Κανήβιον· τὸ ἔθνικόν Κυίτης.

4.

Idem : Ὑδῆ, πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾔκει Ὀμφάλῃ, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰαργάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ.

5.

Idem : Ὑδισσός, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδισσοῦ, παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, θυγατρὸς Ὑδίου, ὡς Ἀπ. Καρικῶν τετάρτῳ· « Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὑδισσός, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. » Ὁ πολίτης Ὑδισσιεύς, ὡς αὐτὸς Ἀπ. φησιν. V. Forbiger Geogr. p. 232.

LIBER V.

6.

Idem : Ὑλλούαλα, δῆμος Καρίας. Ἀπ. ε' Καρικῶν· « Κᾶρες (Κάρης codd.) δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, ἐνθα Ὑλλος ἀπώλετο, Ὑλλούαλαν ὠνόμασαν, καὶ ἔδος ἐνταῦθα εἰδείμαντο Ἀπολλωνος. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστι Ὑλλούαλα λεγόμενος. » Ἀλλὰ γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον (v. Ἀλάβανδα. V. Characis fr. 48) εἴρηται.

2.

Bargasa, urbs Cariae, a Bargaso, Bargæ et Herculis filio, quem persecutus est Lamus, Omphales et Herculis filius, ut Apollonius ait Caricorum quarto. Gentile : Bargasenus, ut Idem ait sedecimo.

3.

Cyrum, urbs Cariae, Ap. quarto. Prius vocata Canebium. Gentile : Cyites.

4.

Hyde, urbs Lydiae, in qua habitabat Omphales, Lydorum regina, Iardanī f., ut Apollodorus ait quarto Caricorum.

5.

Hydissus, urbs Cariae, a Hydisso, Bellerophontis et Asteriae, Hydeo natae, filius, ut Apollonius quarto Caricorum : « Ex quibus genitus est Hydissus, a quo etiam Hydissus urbs nominata est. » Civis, Hydissensis, ut Idem Ap. dicit.

6.

Hylluala, Cariae. Apollonius quinto Caricorum : « Cares vero locum illum, ubi Hyllus periit, Hyllualam nominant; et sacellum ibi aedificarunt Apollini; et etiamnum

LIBER VII.

7.

Idem : Ἀρκόνησος, νῆσος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἐβδόμῃ Καρικῶν. Τὸ ἔθνικόν Ἀρκονήσιος. V. Forbiger p. 219.

8.

Idem : Χρυσαορίς, πόλις Καρίας, ἢ ὑστερον Ἰδριάς ὀνομασθεῖσα. Ἀπ. ἐν ἐβδόμῃ Καρικῶν καὶ α' πόλιν (Καρικῶν· « Χρυσαορίν? ») τὴν ἐπὶ Λυκίων κτισθεῖσαν. « Τὸ ἔθνικόν Χρυσαορεύς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς. » Ταυροπολιταὶ μὲν συνεμάχουν καὶ Πλαρассаῖς, ἔτι καὶ Χρυσαορεῖς δέ. « Ἐπαφρόδιτος δὲ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι. Cf. Forbig. p. 230, 17.

Ex eodem Apollonio fluxerint articuli Ταυροπολις et Πλάρασσα, ubi auctoris notam non approposuit excerptor.

LIBER IX.

9.

Idem : Τάβαι, πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησι πρὸς Πισίδας·

Ἄστυ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίεσθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐννάτῳ· « Ἐδείθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι. »... Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος ἔρωις. Οἱ δὲ φασὶ τὸν Κιβύραν καὶ Μαρσύαν ἀδελφοὺς τὸν μὲν κτίσαι Κιβύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας, καὶ καλίσαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκίεσθαι· τάβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἕλληνες ἐρμηνεύουσιν. Ἐνιοὶ ἀπὸ Ταβανοῦ Ἀργείου... Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι, καὶ τρίτῃ τῆς Περαίας (sc. Ῥοδίων). Hæc trium urbium distinctio excerptoris negligentiae

juxta deum est pagus Hylluala dictus. » Alia scilicet equum Cares vocabant, sicuti jam dixi in antecedentibus.

7.

Arconesus, insula Cariae. Apollonius septimo Caricorum. Gentile : Arconesius.

8.

Chrysaoris, urbs Cariae, quæ postea Hidrias vocata est. Apollonius in septimo Caricorum : « Chrysaorin a Lyciis conditam. » Gentile Chrysaorensis, ut Idem ait ibidem : « Tauroplitæ socii erant et Plarassenses. »

9.

Tabæ, urbs Lydiae, de qua oraculum ad Pisidas inquit :

Urbem Tabarum gloriosam liberam incolis frequentare.

Et Apollonius nono : « Rogarunt quomodo eos Tabas deducerent. » Nomen habet a Tabo. Tabus vero heros est. Alii dicunt Cibyræ et Marsyam fratres, illum Cibyræ, hunc Tabas condidisse, nomenque hoc urbi indidisse, quod in saxo exstructa esset; nam *tabam* Græci petram interpretantur. Alii a Tabano Argivo nominatam volunt. Est etiam alia Cariae urbs Tabæ, et tertia in Peræa Rhodia.

imputanda esse videtur. V. Forbiger *Alt. Geogr.* II, p. 236.

LIBER X.

10.

Idem : Νάρκασσος, ὄημος καὶ πόλις Καρίας. Ἀπ. δεκάτῳ Καρικῶν· ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης Ναρκασεύς.

LIBER XV.

10 a.

Etym. M. p. 148, 1 : Ἄρπασος, ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος. Εἴρηται δὲ διὰ τὸ ὀξύτατον τοῦ ῥοῦ, καὶ ὅτι ἀρπάζει τοὺς παριόντας αὐτῷ. Οὕτως ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Καρικῶν. Cf. Steph. Byz. : Ἄρπασα, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἄρπάσου ποταμοῦ.

LIBER XVI.

11.

Steph. : Λαγινία (τὰ Λάγινα Strabo 14, p. 660), πολίχνην Καρίας. Ἀπ. Καρικῶν ἑκαταδεκάτῳ. Τὸ ἔθνικόν Λαγινάιος καὶ Λαγινίτης καὶ θηλυκῶς Λαγινίτις. Ἔστι καὶ Λαγινία Βιθυνίας. Cf. Forbiger p. 230. Aliud libri XVI fragm. vid. in fr. 2.

LIBER XVII.

12.

Idem : Εὐρώμος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Τὸ ἔθνικόν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν. V. Forbiger II, p. 229.

13.

Idem : Ἀγκυρα, πόλις Γαλατίας... Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν ἱστορεῖ, Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοὺς Γαλάτας συμμαχήσαντας διώξαι τοὺς ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης εἰς πολιισμόν λαβόντας χώραν κτίσαι καὶ ὀνομάσαι οὕτω. Τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν, Ἀγκυραν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτή-

ματος, τὴν δὲ ἀπὸ Πεσσινοῦντος τοῦ ἀρχοντος, τὴν δὲ Ταύραν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἀρχοντος. V. Forbiger I. I. p. 369. Μιθριτάδῃ κτλ.] emend. Gronov.; vulgo Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ νεήλυδας τοῖς Γαλάταις. Mithridates III, regn. 302-266. Eique successit filius Ariobarzanes III (265-242). Cf. Clinton F. H. tom. III, p. 424. Bellum ad postrema Mithridatis tempora pertinere videtur. Aliunde de eo non constat. Sed occupasse Ptol. II loca Pontica nonnulla, prodit *Tius* urbs, quæ quondam *Berenice* dicta sit, teste Steph. v. Βερνίκη. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 246.

LIBER XVIII.

14.

Idem : Χωλὸν τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπ. ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἔθνικόν Χωλοτειχίτης.

APOLLONIUS ASCALONITA tanquam historicus memoratur ap. Steph. Byz. v. Ἀσκάλων... Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίασιν... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγράφως καὶ ἄλλοι.

Inter reliquos Apollonios scriptores, quorum permagnus numerus est, h. l. commemorasse sufficiat APOLLONIUM ASCARENSEM, qui Περὶ ἱερῶν scripsit:

Harpocratio : Πέλανος... Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνέως ἐν τῷ Περὶ τῶν ἱερῶν οὕτω γράφει· «Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. Λέγεται δὲ πέμματα τινὰ τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἄλῃ. » Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι· «Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ ἃ καλεῖτε σιμνῶς ἄλριθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί. » Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλάτυνθαι, ἢ ὅτι λευκὰ ἴσιν. V. quos laudat Hermann. *Antiq. sacr.* § 25, 13.

Harpocratio : Πυανόψια... Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἱερῶν γεγράφοτες Πυανόψιονος ἰδδόμῃ Πυανέψια Ἀπολλωνί ἀγισθαί φασιν.

10.

Narcassus, populus et urbs Cariae. Apollonius decimo Caricorum.

10 a.

Harpasus, Cariae fluvius, antea Daphnus vocatus. Nomen habet a cursu rapidissimo et quod abripit prope eum incedentes. Sic narrat Apollonius decimo quinto Caricorum.

11.

Lagina, Cariae oppidulum. Ap. Caricorum decimo sexto.

12.

Euromus, Cariae urbs, ab Euromo, Idriel, Caris. Gentile Euromensia. Apollonius decimo septimo Caricorum.

13.

Ancyra, urbs Galatiae... Apollonius in decimo septimo Caricorum narrat, Mithridati et Ariobarzani auxillantes Galatas, qui recens in Asiam advenerant, Egyptios a Ptolemaeo II missos ad mare fuisse prosecutos, atque potitos esse navium eorum ancoris, et quum primum victoriae regionem in qua urbes conderent, accepissent, conditissae atque Ancyram urbem appellasse. Tres vero urbes condiderunt: Ancyram, ab eo illa bello clare gesta nominatam; Pessinuntem, quae a Pessinunte duce; Tauiam, quae ab altero duce nomen habet.

14.

Cholum Tichus, urbs Cariae, ut Apollonius in Caricorum decimo octavo.

Δεῖν δὲ φασὶ λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιών· πύανα γὰρ ἔψουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἡ εἰραιομένη ἄγεται. Cf. Hermann. § 56, 5.

Harprocratio : Χαλκεία... Τὰ Χαλκεία ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίους ἀγομένη Πυανεψιώνος ἔτη καὶ νῆα, χειρωναξί κοινῇ, μάλιστα δὲ χαλκῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς· Φανόδημος δὲ κτλ. Cf. Hermann. § 48, 7. 56, 31.

Schol. Aristoph. Nub. 408 : Διασίοισιν] Ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός. Ἄγεται δὲ μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος ἢ φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεύς τὰ Δίσις διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου ἑορτῆς, προσγορεύεσθαι αὐτὰ λέγων, καθάπερ τινὲς φασιν, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς δέσας. Cf. Herm. 58, 23.

Suidas (et Photius) : Ὑδροφορία, ἑορτὴ πένθιμος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλώνιος. Cf. Plutarch. Sulla c. 14.

Athenæus V, p. 191, E : Ἐν δὲ ταῖς τῶν θεῶν ἑορταῖς οὐδ' ὅσιον εἶναι δοκεῖ πλείω χρόνον παραμένειν. Γνωμικῶς γοῦν φησὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ ἡ Ἀθηναῖα·

Ἦδη γὰρ φάος οἰχέθ' ὑπὸ ζῶφον, οὐδὲ ἴσκει
δεῖν θεῶν ἐν δαιτὶ θασσέμεν, ἀλλὰ νύεσθαι.

Καὶ νῦν δὲ νόμος ἐκ θυσιῶν τινων πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Καθήμενοι μὲν γὰρ ἰδεῖν, τροφῇ τῇ λιτοτάτῃ καὶ ὑγιεινοτάτῃ χροῖμενοι, καὶ οἶνω τοσούτῳ, ὅσος ἱκανὸς ἂν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν.

APOLLONII RHODII Κτίσεις quum carmine scriptæ sint, ad nos non pertinent. Weichertii opinio Κτίσεις non omnes esse versibus, sed nonnullas etiam prosa oratione scriptas fuisse, idoneis argumentis plane caret. Laudantur :

Ἀλεξανδρείας κτίσεις. Schol. Nioandri Theriac. II : Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνης αἵματος (sc. πάντα τὰ δακτυλὰ γενέσθαι φησί). Cf. Acusilaus fr. 4.

Ναυκράτεως κτίσεις. Athenæus VII, p. 283, D : Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης ἐν Ναυκράτεως κτίσει τὸν Πομπύλον φησὶν, ἄνθρωπον πρότερον ὄντα, μεταβάλεῖν εἰς ἰχθύν διὰ τινὰ Ἀπόλλωνος ἔρωτα. Τὴν γὰρ Σαμίων πόλιν παραρρεῖν ποταμὸν Ἰμβρασον,

Τῷ βὰ ποτ' Ὀκυρόην νύμφην, περικαλλέα κούρην,
Χρησιὰς εὐκατέραια τέκνεν φιλότῃ μιγείσῃ·
Ὀκυρόην, ἣ κάλλος ἀπείριτον ὥπασαν Ὀραι.

Ταύτης οὖν ἑρασθέντα Ἀπόλλωνα ἐπιχειρῆσαι ἄρπάσαι. Διαπεραιωθείσαν δ' εἰς Μίλητον κατὰ τινὰ Ἀρτέμιδος ἑορτὴν, καὶ μέλλουσαν ἄρπάζεσθαι εὐλαβηθείσαν, Πομπύλον τινὰ θαλασσοργὸν ἄνθρωπον καθικετεῦσαι, ὄντα

πατρῶον φίλον, ὅπως αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα διασώσῃ, λέγουσαν τάδε·

Πατὴρ ἰμοῖο φίλου συμφράδμονα θυμὸν ἄϊων,
Πομπύλε, δυσκαλάδου δεδωῶς θαρβένθεα πόντου,
σῶξέ με·

καὶ τὸν εἰς τὴν αὐτὴν διαγαγόντα αὐτὴν διαπεραιωῦν. Ἐπιφανέντα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν τε κόρην ἄρπάσαι, καὶ τὴν ναῦν ἀπολιθώσαντα, τὸν Πομπύλον εἰς τὸν ὁμώνυμον ἰχθύν μεταμορφῶσαι, ποιῆσαι τε τὸν

Πομπύλον ὠκυάλων νηῶν αἴθηνα δοῦλον.

Ælian. H. An. XV, 23 (ex Athenæo) : Λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης, ὅτι καὶ ἄνθρωπός ποτε οὗτος (ὁ πομπύλος) ἦν, καὶ ἐπόρθμευεν· ὁ δὲ Ἀπόλλων ἠράσθη κόρης, καὶ ἐπειρᾶτο αὐτῇ ὁμιλῆσαι· ἡ δὲ ἀποδιδράσκουσα ἦλθεν εἰς Μίλητον καὶ ἐθεήθη Πομπύλου τινὸς θαλαττουργοῦ, ἵνα αὐτὴν διαγάγῃ τὸν πορθμόν· ὁ δὲ ὑπήκουσεν· ἐπιφανὲς δὲ ὁ Ἀπόλλων τὴν μὲν κόρην ἄρπάζει, τὴν δὲ ναῦν λίθον ἐργάζεται, τὸν δὲ Πομπύλον εἰς τὸν ἰχθύν τοῦτον μετέβαλεν.

Ῥόδου κτίσεις. Steph. Byz. v. Δώτιον : Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Ῥόδου κτίσει·

Ὅσσα τε γαίης

ἔργα τε Δωτιάδος πρέτεροι κάμον Ἀσμονίης.

Cf. Müller. Min. p. 192.

Schol. Pind. Ol. VII, 86 : Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς φησὶν ἄπυρα τοὺς Ῥόδιους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἡφαίστον ἵνεκα τῶν γάμων ἰχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηναῖαν βουλόμενος συμμιγῆναι.

Κνίδου κτίσεις. Steph. Byz. : Ψυχτήριος, τόπος ἐν Θράκῃ, ἀπὸ Ἡρακλείους ἀναψύξαντος τὸν ἰδρωτὰ ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην, καθὼς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδος (sic) κτίσει.

Καῦνου κτίσεις. Parthenius Erot. c. 1 : Περὶ Λύρκου. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικαινέτῳ ἐν τῷ Λύρκῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ Ῥοδίῳ Καῦνῳ. — Ἀρπασθείσης τοῦς τῆς Ἀργείας ὑπὸ ληστῶν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἰναχος μαστιγῶν τε καὶ ἐρευνητὰς ἄλλους καθῆκεν, ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνεὺς, δὲ μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμὼν καὶ πολλὴν θάλασσαν περριωθεὶς τέλος, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἀπέειπε τῷ καμάτῳ· καὶ εἰς μὲν Ἄργος δεδοικῶς τὸν Ἰναχον οὐ μάλα τι κατῆι, ἀρικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰθιάλον (Αἰγιάλον Heyn.) γαμῆ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Εἰλεδίην. Ἐρασσαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν τὸν Λύρκον εἰς ἔρωτα ἔλθειν καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν· ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων γαμβρὸν εἶχεν. Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὡς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγίνοντο, ἦλθε εἰς Αἰδυμείας, χρησόμενος περὶ γονῆς τέκνων, καὶ αὐτῷ θεσπίζει ὁ θεὸς, παῖδας φύσειν ἢ ἂν ἐκ τοῦ ναοῦ χωρισθεῖς

πρώτη συγγίνηται. Ὁ δὲ μάλα γεγηθὼς ἠκείγεται πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν ἂν αὐτῷ χωρήσειν τὸ μαντεῖον. Ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο εἰς Βύβαστον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο, καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρείτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα. Ταῦτα δὲ ἐποίει προπεπυσμένος τὸ τοῦ χρηστηρίου καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παιῆδας γενέσθαι. Δι' ἐρίδος μέντοι ἐγένοντο Ῥοῖώ τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μυχθείη τῷ ξένῳ· τοσοῦτος ἀμφοτέρας κατέσχε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπιγνοὺς τῇ ὑστεραίᾳ ὅα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν ὁρῶν συγκατακεκλιμένην, ἐβυσφόρει τε καὶ πολλὰ κατεμύμετο τὸν Στάφυλον ὡς ἀπατεῶνα γενόμενον αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ τι ποιῇ, περιελόμενος τὴν ζώνην δίδωσι τῇ κόρῃ, κελεύων ἡδέεσσαντι τῷ παιδί φυλάττειν, ὅπως ἔχῃ γνώρισμα, ὅπότ' ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευσεν. Αἰθιαλὸς δὲ ὡς ἤσθετο τὰ τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυνε τῆς γῆς αὐτόν. Ἐνθα δὲ μάχη συνεχῆς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένοις καὶ τοῖς τὰ Αἰθιαλοῦ φρονοῦσι· μάλιστα δὲ συνεργὸς ἐγένετο Εἰλαδίη· οὐ γὰρ ἀπείπεν τὸν Λύρκον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ εἰς Ἡμιθέας καὶ Λύρκου (Βασίλος αὐτῷ ὄνομα) ἦλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἡδὴ γηραιὸς ὢν ἡγεμόνα καθίστασι τῶν σφετέρων λαῶν.

Idem ibid. c. 11. Vide Aristocriti fragm. 2.

[Λέσβου κτίσις] Parthenius Erot. c. 21 : Περὶ Πεισιδίκης. Λέγεται δὲ καὶ ὅτε Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχεῖς τῇ ἡπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσσχεῖν αὐτὸν Λέσβῳ· ἐνθα δὲ καθ' ἐκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κεραίζειν. Ὡς δὲ οἱ Μηθύμναν οἰκοῦντες μάλα κρατερῶς ἀντείχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν διὰ τὸ μὴ δύνασθαι εἰλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδίχην τινὰ Μηθύμναίαν, τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὴν διαπεμφαμένην ὑπισχναῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἰ γε μέλλοι αὐτὴν γυναῖκα εἶναι. Ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο· ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νυμεσῆσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι προὔτρεψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. Μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας (Apollonius, haud dubie) ἐν τοῖσδε·

Ἐνθάδε Πηλεΐδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπετον ἔρω,
ἐκ δ' Ἰκατιάνα πέφνην, ἰθαγενὸς Λεπιδύμνου
υἱία Μηθύμνης τε καὶ ἀκραιστάτου ἄλλων,
αὐτοκασιγνήτον Ἐλικάονος, ἑνδοθὶ πάτρης.

Mortuum esse Lycurgum alii Cirrhæ tradunt, Apollonius Euboeæ, quo tum se contulisset, Timæus et Aristoxenus in Creta vitam cum morte commutasse asserunt.

τρίκλον ὑψηλὸν· θαλερὴ δὲ μιν ἄσπερ Κύπρις.
Ἦ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κόρη φρένας ἐκτοίησε
Πεισιδίχῃ, ὅτε τὸν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν
χάρμη ἀγαλλόμενον θέσπετο, πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν
ἥρα χεῖρας ἐτεινεν ἐλδομένη φιλόττης.

Εἶτα μικρὸν ὑποβάς·

Δέκτο μὲν αὐτίκα λαὸν Ἀχαιῶν ἑνδοθὶ πάτρης
παρθενική, κληῖδας ὑποχλίσσασα πυλάων,
ἔτλη δ' εἰσὶν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆς·
χαλκῷ ἐληλπμένους καὶ δούλια βρομὰ γυναικῶν
ἐλκομένων ἐπὶ νῆας ὑποσχεσῆς Ἀχιλλῆος,
ὅρα νυὸς γλαυκῆς Θέτιδος πύλοι, ὅρα οἱ εἶεν
πένθεροι Αἰακίδαι, Φθίῃ δ' ἐν δώματι ναῖοι
ἄνδρες ἀριστῆες πινυτὴ δάμαρ· οὐδ' ὅγ' ἐμᾶλλε
τὰ βεβρῆναι, ὅλῳ δ' ἐπαγιάσατο πατρίδος οἴτῳ·
ἐνθ' ἢ γ' αἰνότετον γάμον εἰσιδε Πηλεΐδαν
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμμορος, οἱ μιν ἑπερνον
πανσυδὴ θαμνῆσιν ἀράσσοντες λιθάεσσιν.

Probabile est Canopi quoque origines argumentum fuisse carminis choliambis conscripti, quod duobus locis laudat Steph. Byz. v. Κόρινθος et Χώρα.

Apollonii nescio cujus Ὑπομνήματα, haud liquet cujusnam generis, laudantur in schol. Apoll. Rhod. I, 430 : Ἀπολλώνιος φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σιδήρεον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι· ἀγνοῶν δὲ μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησι.

APOLLOTHEMIS.

Plutarch. Lyc. c. 31 : Τελευτῆσαι δὲ τὸν Λυκούργον οἱ μὲν ἐν Κίρρᾳ λέγουσιν· Ἀπολλόθεμις δὲ, εἰς Ἥλιν κομισθέντα· Τιμαῖος δὲ καὶ Ἀριστόξενος ἐν Κρήτῃ καταβιώσαντα. Scriptor aliunde non notus.

ARCHEMACHUS EUBOEUS.

EYBOIKA.

E LIBRO TERTIO.

I.

Athenæus VI, p. 264, A : Ἀρχέμαχος δ' ἐν τῇ τρίτῃ Εὐβοϊκῶν· Βοιωτῶν (φησὶ) τῶν τὴν Ἀρναίαν κατοικισάντων οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ'

DE REBUS EUBOEÆ.

I.

Archemachus Rerum Euboeicarum libro tertio scribit :
« Ex Boeotis qui Arneam condiderant, hi qui in Boeotian

ἐμψιλοχωρήσαντες παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θαιτταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίας, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν· αὐτοὶ δὲ, τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσιν. Οὗτοι οὖν, οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μὲν μενέσται, νῦν δὲ πενέσται. Καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἑαυτῶν εἰσιν εὐπορώτεροι. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 66 sq., *Min.* p. 378.

2.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 Sylb. : Εὐθυμένης δὲ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμάσαντα (Ὁμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακωσιστὸν Ἰτος ὑστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί). Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς δόξης καὶ Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ.

3.

Harpocratio : Κοτύλαιον ὄρος· Ἀισχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος. Ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν γ' Εὐβοϊκῶν φησί· « Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον. »

Apud Stephan. Byz. legitur : Κοτύλαιον, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὃς Ἀντίμαχος ἐν Ἀρτέμιδος β'. Pro his Ἀρχέμαχος ἐν Εὐβοϊκῶν β' vel γ' emend. Dübner. ad fr. Antimachi p. 51 et Dindorf. in Steph. Thes. v. Κοτύλαιον. Fortasse fuit : Ἀρχέμαχος ἐν [γ' καὶ] Ἀρμενίδας β'.

E LIBRO QUARTO.

4.

Harpocratio : Ἀλόννησος, νησίδιον ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει. Ἀισχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφώντος, ὡς καὶ

non redierunt, sed quibus placuit in illa regione manere, tradiderunt se Thessalis, quibus servirent his conditionibus, ut jus non esset dominis ipsos vel interficiendi vel in aliam terram deportandi; ipsi vero agros eorum colentes, annum illis censum penderent. Hi igitur, his conditionibus manentes seque tradentes, *menestæ* tunc (a *manendo*) nominati sunt, nunc vero *penestæ* appellantur. Suntque eorum multi dominis suis ditiores. »

2.

Euthymeres in Chronicis Homerum Hesiodi æqualem sub Acasto archonte in Chio fuisse circa ducentesimum annum post Trojæ excidium tradit. Eadem est sententia Archemachi in libro tertio De rebus Eubœæ.

3.

Cotylæus mons, cujus Æschines in oratione Contra Ctesiphontem meminuit, in Eubœa esse videtur. Archemachus certe in tertio Rerum Euboicarum dicit : « Cotylus igitur apparet oblituisse montem, quem nunc de nomine ejus Cotylæum dicunt. »

4.

Halonnesus, parva insula maris Ægæi. Æschines in ora-

Ἀρχέλαος (lege Ἀρχέμαχος) ἐν δ' Εὐβοϊκῶν. Μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβήτησεως τῆς Περί Ἀλοννήσου καὶ Θεόπομπος ἐν δ' καὶ Ἀναξιμένης ἐν δ' Φιλιππικῶν.

5.

E LIBRO INCERTO.

Plinius H. N. VII, sect. 57 : *Longa nave primum navigasse... Archemachus (dicit) Ægeonem.*

METONYMIAI.

6.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Πάντων ἀρχαιοτάτους εἶναι Αἰγυπτίους (cum aliis multis dicit) Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις.

7.

Plutarch. De Is. et Os. c. 27, p. 361, F : Οὐ γὰρ ἄλλον εἶναι Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασι, καὶ ἴσιν τὴν Περσέφασσαν, ὡς Ἀρχέμαχος εἶρηκεν ὁ Εὐβοεύς, καὶ ὁ Ποντικὸς Ἡρακλείδης, τὸ χρηστήριον ἐν Κανώβῳ Πλούτωνος ἡγούμενος εἶναι.

8.

Strabo X, p. 465 : Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι τοὺς Κουρήτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ἀηλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἐμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσπων, ὀπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἐμπροσθεν καίρεσθαι· διὸ καὶ Κουρήτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ

tione Contra Ctesiphontem, sicuti etiam Archemachus in quarto Euboicarum. Meminit vero controversiæ de Halonneso etiam Theopompus quarto et Anaximenes quarto Philippicorum.

NOMINUM MUTATIONES.

5.

Omnium antiquissimos esse Ægyptios Archemachus quoque De nominum mutationibus dicit.

7.

Sarapin non alium esse aiunt quam Plutonium, neque Isidem a Proserpina differre, ut Archemachus quoque Eubœensis docuit et Heraclides Ponticus, qui oraculum Canopicum Plutonis esse iudicat.

8.

Archemachus Eubœensis Curetas ait Chalcidem incoluisse, quumque continentes de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coina hostes apprehenderent et prosternerent, comam alere in occipite, radere sinciput instituisse : atque adeo Curetas a κουρᾷ, quæ est tonsura, dictos : mi-

Ἀχιλλεύου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι.

Tangere hæc in Euboicis quoque potuit. Ex Strabone eadem affert schol. ad Il. i', 529. Cf. schol. Homeri in Cram. Anecd. Paris. III, p. 376, ubi pro Ἀρχέμαχος legitur ἀρχέμαχος.

9.

Schol. Pind. Pyth. III, 120: Τὸ Ἰόνιον πέλαγος τὸ περὶ Σικελίαν τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ὡς μὲν ἔνιοι, ἀπὸ Ἰούς· Θεόπομπος δὲ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυριοῦ, Ἀρχέμαχος δὲ ἀπὸ τῶν ἀπολλυμένων ἐν αὐτῷ Ἰόνων (Ἰώνων, ὡς εἰσιν Ἀθηναῖοι sch. Dion.). — Ἀρχέμαχος Boeckius dedit e cod. Gœtting.; in reliquis Ἀρχίδαμος. Eadem leguntur apud schol. ad Dionys. Perieg. 94.

ARETADES CNIDIUS.

MAKEΔONIKA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 11, p. 308, C: Δαρεῖος ὁ Πέρσης, ἐπὶ Γρανικῇ πολεμήσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ ἐπτά σατράπας ἀποβαλὼν, καὶ ἄρματα ὀρεπανηφόρα δύο καὶ πεντακόσια, συμβαλεῖν ἐμελλε τῇ ἑξῆς. Ἀριοβαρζάνης δὲ ὁ υἱὸς, συμπαθῶς διακείμενος πρὸς Ἀλέξανδρον, ὑπισχνεῖτο τὸν πατέρα προδώσειν. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ πατὴρ ἐτραχηλοκόπησεν· ὡς Ἀρητιάδης Κνίδιος ἐν τρίτῳ Μακεδονικῶν.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

2.

Idem De fluv. c. 12, 2, de Sagari fluvio: Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, αὐτόγλυφος καλούμενος· εὗρίσκει-

grasse autem in Ætoliæ et loca circa Pleuronem obtinuisse. Eos autem qui trans Acheloum habitabant, quum caput non tonderent, Acarnanas dictos fuisse.

9.

Ionium mare prope Siciliam nomen habet secundum nonnullos ab Ione, sec. Theopompum ab Ionio Illyrio viro, sec. Archemachum ab Ionibus qui in eo perierint.

DE REBUS MACEDONICIS.

1.

Darius Persæ prælio congressus cum Alexandro ad Granicum, amissis septem satrapis ac falcatis curribus quingentis et duo, postmodum instaurare pugnam volebat. Ariobarzanes autem filius ejus, ut qui Alexandro faveret, promisit se patrem ipsi proditurum. Pater autem indignitate rei commotus, filio cervicem præcidit. Aretades Cnidius tertio Rerum Macedonicarum.

ται γὰρ τιτυπωμένην ἔχων τὴν μητέρα τῶν θεῶν. Τοῦτον τὸν λίθον ἐὰν εὕρῃ τις, σπινθίως εὗρισκόμενον, τῶν ὑποτεταγμένων οὐ ξενίζεται, ἀλλ' εὐφύχως φέρει τῆς παρὰ φύσιν πράξεως τὴν ὁψιν· καθὼς ἱστορεῖ Ἀρετιάδης (sic) ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem Par. m. c. 27, p. 312 C: Τελαμῶν ὁ Αἰακοῦ καὶ Ἐνδηίδος, ἐλθὼν εἰς Εὐβοίαν *** νυκτὸς ἐφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ αἰσθόμενος καὶ τῶν πολιτῶν τινα ὑποπτεύσας, ἔδωκε τὴν κόρην καταποντωθῆναί τινα τῶν δορυφόρων. Ὁ δ' ἐλθὼν ἀπημπούλησεν· προσσχούσης δὲ τῆς νεῆς Σαλαμῖνι, Τελαμῶν ὠνήσατο· ἡ δ' ἔτεκεν Αἶαντα· ὡς Ἀρητιάδης Κνίδιος ἐν δευτέρῳ Νησιωτικῶν.

Aretades, nescio qui, Περὶ συμπτώσεως, de fortuita scriptorum idem tradentium convenientia, laudatur a Porphyrio apud Euseb. P. E. p. 466. Quod quidem argumentum nescio an conferri possit cum eo quod Plutarchus in Parallelis minoribus tractat. Porro ap. schol. Homer. Il. ω, 110, leguntur hæc: προϊάπτω] Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητιάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θράξ διὰ τοῦτ' τὴν πρόθεσιν γράφουσι, καὶ δασύνουσι τὸ π, ἵνα ᾗ προϊάπτω, ἀνατίθημι. Idem nomen fortasse restituendum apud schol. Odys. γ, 344: γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον] Ἐξήτησαν διὰ τί τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας. Οἱ μὲν ἐνόμισαν, ὧν ἔστι Λεάνδρου ἡ Ἀρκτιάδης (Λεάνδρος καὶ Ἀρητιάδης;) κατὰ πατρίων ἔθος Ἰώνων· ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἰώνων.

DE REBUS PHRYGIIS.

2.

Nascitur in Sagari fluvio lapis nomine autoglyphus (id est, sponte sculptus); invenitur enim cum expressa matris deorum effigie: quem si quis invenerit (raro autem invenitur), ab iis qui castrantur non abhorret, sed intrepido vultu fert rem quæ præter naturam sit. Narrat hoc Aretades in Phrygiis.

DE INSULIS.

3.

Telamon Æaci et Endeïdis filius in Euboeam quum venisset, [Periboram Alcathoi filiam vitiauit] nocturne fugit. Pater sentiens hoc, et factum ab aliquo civium suspicatus, filiam cuidam satelliti in mare abijciendam mandavit: qui motus miseratione, eam vendidit; quumque mulier esset ad insulam Salaminiam navi advecta, Telamon eam emit; peperit autem Ajacem. Historiam narrat Aretades Cnidius libro De insulis secundo.

ARETES DYRRACHINUS.

Censorin. De die nat. c. 18, 11 : *Est præterea annus, quem Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunæ vagarumque stellarum orbes conficiunt, quum ad idem signum, ubi quondam fuerunt una referuntur; cuius anni hiemps summa est cataclysmos, quam nostri diluvionem vocant, æstas autem ecpyrosis, quod est mundi incendium : nam his alternis temporibus mundus tum exiguoscere tum exaquescere videtur. Hunc Aristarchus putavit annorum vertentium II CCCCLXXXIII, Aretes Dyrrachinus VDLII, Heraclitus et Linus XDCCC, Dion XDCCCLXXXIII. Orpheus CXX, Cassandrus tricies sexies centum millium, alii vero infinitum esse nec unquam in se reverti existimarunt. Dion forte Neapolitanus mathematicus est cuius meminit Varro ap. Aug. C. D. XXI, 8 (v. Castoris fr.). De Lino v. Welck. Klein. Schft. I, p. 45.*

Censorinus ibid. c. 21, 3 : *Timæus CCCCVII, Aretes DXIIII* (sc. annos numerant a bello Troiano usque ad Olympiadem primam). Codd. h. l. *Eretes et Erethes*, « unde Carrio reposuit *Aretes*, uti est c. 18, 11. *Oræthes* conj. Manutius. Fortasse legendum *Crates*. Hunc in disputationibus Homericis de hac re egisse verisimile est. » Otto Jahn. Ceterum num historicus fuerit *Arethes*, nescio.

ARCHINUS

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 59 : *Ἡ δὲ Βοιτιάς (λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερραῖᾳ) καὶ Νεσωνίς ἐλέγτο, ὥσπερ Ἀρχίνος ἐν Θεσσαλικοῖς. Βοιτιάς δὲ ἐλέγτο ἀπὸ μιᾶς τῶν νυμφῶν Βοιθηίδος.*

THESSALICA.

1.

Bæbias lacus etiam Nesonis vocabatur, ut Archinus in Thessalicis ait. Bæbias autem appellabatur a Bæbeide nympa.

2.

Dotium, urbs Thessaliæ, nomen habet a Dotio Elati filio, vel, ut Archinus dicit, a Doto Neoni filio, Hellenis nepote.

ARCADICA.

Cur qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruntur ab Arcadibus; qui per imprudentiam, Eleutheras de-

« Ante vocem Νεσωνίς cum cod. Gott. delevi verba Κορωνίς ἢ κατ' ἐνίους, ex varia lectione haud dubie orta. De Nesonide palude, quam alii rectius distinguunt a Bæbeide, cf. Suidas v. Νέσων, Strabo IX, p. 296, 304, 305; Eustath. ad Iliad. β, 711, et correctæ a Berkelio schol. ad Eur. Alcest. 590. » Bæckh.

2.

Stephan. Byz. : Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἑλάτου, — ὥς δὲ Ἀρχίνος (vgo Ἀρχίνος) ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἑλλήνος. Cf. Pherecydes fr. 8 et Mnaseæ fr. 21.

De Archino Atheniensi v. quæ laudat Westermann. in *Gesch. der gr. Bereds.* § 45, 2-6. Locis ibi citatis adde Philopon. in Aristot. *Metaph.* p. 67; Syrian. in *Metaphys.* p. 120 b.

ARCHITIMUS.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Plutarch. Qu. Gr. c. 39, p. 300, B : « Διὰ τί τοὺς εἰς τὸ Λύκαιον εἰσελθόντας ἐκουσίως, καταλεύουσιν οἱ Ἀρκάδες· ἂν δ' ὑπ' ἀγνοίας, εἰς Ἑλευθέρας ἀποστελλοῦσι; » Πότερον ὡς ἐλευθερουμένων αὐτῶν διὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἴσχειν ὁ λόγος πίστιν, καὶ τοιοῦτόν ἐστι τὸ εἰς Ἑλευθέρας, ὅσον τὸ, εἰς Ἀμελοῦς χώραν, καὶ τὸ, ἥξει εἰς ἀρέσαντος Ἰδος; ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μόνοι τῶν Λυκάωνος παίδων Ἑλευθὴρ καὶ Λεβάδος οὐ μετέσχον τοῦ περὶ τὸν Δία μιάσματος, ἀλλ' εἰς Βοιωτίαν ἐφυγον, καὶ Λεβαδεῦσιν ἐστὶν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκάδας. Εἰς Ἑλευθέρας οὖν ἀποπέμπουσι τοὺς ἐν τῷ ἀδάτῳ τοῦ Διὸς ἐκουσίως γενομένους. Ἡ ὡς Ἀρχίτιμος ἐν τοῖς Ἀρκάδοις, ἐμβάντας τινὰς κατὰ ἀγνοίαν ὑπὸ Ἀρκάδων φησὶ παραδοθῆναι Φλιασίοις, ὑπὸ δὲ Φλιασίων Μεγαρεῦσιν, ἐκ δὲ Μεγαρίων εἰς Θήβας κομιζομένους περὶ τὰς Ἑλευθέρας ὕδατι καὶ βρονταῖς καὶ διοσημείαις ὅλλαις κατασχεθῆναι· ἀφ' οὗ δὲ καὶ τὸν τόπον Ἑλευθέρας ἐνιοὶ φασὶ προσαγορεύεσθαι.

portantur? — An quasi liberatis hoc modo hisce, sermoni fides paratur? ut similis sit locutio *Ad Eleutheras*, qualis est *In regionem Amelus* et *Ad sedem venies Aresantis*. Aut fabulam sequi præstat? quoniam soli de Lycaonis filiis Eleuther et Lebadus facinoris, quod in Jovem molitus erat pater, insontes fuerunt et in Bæotiam fugerunt : unde et Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit; ergo Eleutheras relegant, qui in Jovis sacro inaccessio loco imprudentes rei fuerunt. Architimus in Arcadicis scribit quosdam qui Lycæum intrassent per ignorantiam, ab Arcadibus traditos fuisse Phliasis, ab his Megarensibus : inde quum Thebas mitterentur, apud Eleutheras fuisse imbrem, tonitruibus aliisque cælestibus denuntiationibus detentos : atque inde etiam loco nomen Eleutheras factum nonnulli affirmare.

Archetimus quidam Syracusanus memoratur Diogeni L. I, 40 : Ἀρχέτιμος δὲ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (septem sapientium) γέγραφε παρὰ Κυψέλλῳ, ἧ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν.

ARIÆTHUS TEGEATA.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

Hygin. Poet. astr. II, 1. Arctos minor : *Ariæthus Tegeates, historiarum scriptor, non Callisto, sed Megisto dicit appellatam, et non Lycaonis, sed Cetes filiam, Lycaonis neptem. Præterea Cetea ipsum Engonasin nominari. Reliqua vero superioribus conveniunt. Quæ res in Nonacri monte Arcadiæ gesta narratur. Eadem iterum tangit II, 6.*

2.

Schol. Venet. Iliad. δ', 319 : Πύλιοι καὶ Ἀρκάδες περὶ γῆς ὄρων ἐπολέμουν περὶ τὸ καλούμενον Ἀγκαῖον (Λύκκιον?) ὄρος. Νέστωρ δὲ μονομαχήσας ἐκ προκλήσεως Ἐρευθαλίωνα τὸν Ἰππομέδοντος ἦ, ὡς ἔνιοι, Ἀφείδαντος ἀνείλε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς τὸ περιορισθὲν χωρίον παραξήλθεν, οἱ δὲ Ἀρκάδες, ἔτι σκαρίζοντος τοῦ Ἐρευθαλίωτος, ἐφορμήσαντες τοῖς Πυλίοις συνέβαλον, καὶ οὕτως ἐνίκησαν. Θάψαντες δὲ τὸν Ἐρευθαλίωνα καὶ τοὺς φίλους ἐπέγραψαν τῷ τάφῳ τόδε τὸ ἐπίγραμμα·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωσι φίλοις τ' ἐπὶ τύμβον ἴσθηκαν
Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔσχατον Ἰππομέδοντος (Ἰπποδά-
[μαντος cod. Lips.],
οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος (Ἀρήθος Cramer. in Anecd. Paris. III, p. 202). Schol. Victor. l. l. sic habet : Πύλιοι μὲν οὖν πρὸς Ἀρκάδας ἐπολέμουν περὶ ὄρων γῆς.

Γίνεται δ' αὐτοῖς συμβολή περὶ τὸν Ἀφείδαντα ποταμόν (Φειᾶς παρὰ ταίχισσιν, Ἰαρόδανου ἀμφὶ ῥέεθρα, Hom. II. η', 135). Ἐρευθαλίωτος δὲ τοῦ Ξανθίππου προτρεπομένου τὸν βουλούμενον, Νέστωρ ἀντιστάς ἐνίκησεν. Ὑπὸ δὲ τῆς ἡδονῆς ἀλλόμενος ἐκπεπήδηκε τοῦ περιορισθέντος χωρίου· ὅθεν Ἀρκάδες Ἐρευθαλίωνα μᾶλλον ἔρασαν νικῆσαι τὸν μὴ ἐξεληθόντα τοῦ τόπου, καὶ συμβαλόντες ἐκ δευτέρου, εἴτα κοινῇ περιγράψαντες τοὺς χώρους, ἔθαψαν Ἐρευθαλίωνα, καὶ τῷ σήματι ἐπέγραψαν·

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλοι περὶ τύμβον ἴσθηκαν,
Ἀρκάδης βασιλῆς, γένος ἔσχατον Ἀμφιδάμαντος,
οἱ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

Ἱστορεῖ Ἀρίαιθος. Cf. II. η', 132 sqq.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49, p. 123 R. *Aeneas secundum Cephalonem et Hegesippum Troja venit in Thraciam ibique moritur. Ἕτεροι δὲ ἐκ Θράκης ἀναστήσαντες αὐτὸν ἔως Ἀρκαδίας παρακομίζουσιν. Οἰκῆσαι δὲ λέγουσιν ἐν Ὀρχομενῷ τε τῷ Ἀρκαδικῷ καὶ τῇ Νήσῳ λεγομένῃ καίπερ οὕση μεσόχθονι, ὑπὸ τελεμάτων καὶ ποταμοῦ· τὰς δὲ καλουμένας Καπύας Αἰναίου τε καὶ Τρώων ἀπόκτισιν εἶναι, Καπύας ὀνομασθείσας ἀπὸ τοῦ Τρωικοῦ· κάπυος. Λέγεται δὲ ταῦτα ἄλλοις τε καὶ Ἀριεῖθῳ (sic cod. Vat., Ἀρίσθῳ tell.) γράψαντι τὰ Ἀρκαδικά. Cf. quæ sequuntur ex Agathyllo poeta Arcadico.*

Καπύας] = Καρύας seu Καρυὰς Dionysium scripsisse opinor; ut sensus sit Arcadiæ oppidum, quod posterioribus sæculis Καρυὰς nominarunt, a primis conditoribus, Aeneas et Trojanis, dictum fuisse Καπύας, voce a Capy Trojano deflecta. Nisi forte Arcadico et Dorico more id oppidum Καρύαι dicitur; Ionico autem et communi Καπύαι. V. Strabo III, p. 704. Steph. B. v. Καρύαι. • SYLBURG. Ceterum cf. Klausen. *Aeneas* tom. I, p. 366.

ARCADICA.

2.

Pylii et Arcades de dittonis finibus belligerabant circa Ancæum montem (*Acidantem fl.*). Nestor ad singulare certamen Ereuthallonem, Hippomedontis vel, ut nonnulli dicunt, Aphidantis filium, provocavit eumque occidit, et pro gaudio locum quem pro certaminis arena circumscriperant, transgressus est. Tum vero Arcades, palpitante adhuc Ereuthallone, irruentes in Pylios manumque conserentes victoria potiti sunt. Deinde sepelierunt Ereuthallonem [et amicos], tumuloque inscripserunt hæc:

Hic Ereuthallonem amicisque tumulum fecerunt
Arcadiæ principes, clarum genus Hippomedontis,
qui Nestorem ejusque populum domuerunt bello.

Vel potius:

Hic Ereuthallonem amici tumulo condiderunt
Arcadiæ regem, clarum genus Amphidamantis (Aphidantis),
qui quondam Nestorem ejusque populum domuere bello.

Narrat hæc Ariæthus.

3.

Alii Aeneam ex Thracia discedentem faciunt et in Arcadiam usque deducunt, eumque dicunt habitasse in Orchomeno Arcadico, et in ea quæ (licet sit mediterranea) ob loca cornosa et flumen Νῆσος vocatur. Atque Cappyas, quas dicunt, ab Aeneas ceterisque Trojanis conditas et a Capy Trojano Cappyas appellatas esse. Hæc autem tum ab aliis tum ab Ariætho rerum Arcadicarum scriptore produntur.

4.

Schol. Apollon. Rh. II, 498 : Φαιρεύδης δέ φησι καὶ Ἀραιθός (sic) ἐπὶ κύκνων αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) ὀχηθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρειν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Pro Ἀραιθός codex Parisinus præbet Ἀρατός. Falso; nam de Cyrene nihil apud Aratum legitur. Error inde natus quod paullo post Arati locus (Phæn. 151) de etesiis citatur. Quomodo de Cyrene in Arcadicis sermo esse potuerit, docet filius ejus Aristæus, cujus cultus apud Arcades vigeat. Fortasse igitur ex eodem Ariætho desumpta sunt quæ antecedunt ap. schol. l. 1 : Τοῦ γὰρ κατηστηρισμένου κυνὸς [ἐν τῷ λόντι, ἐπειδὴν ὁ ἥλιος εἰσελθὼν τὸν λόντα addit cod. Paris.; quæ sunt Arati Phæn. 151, et paullo post uberius exscribuntur] φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πολλὸν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὐσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπικαλίσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης [τῆς Ὑψέως add. Par.] ἐκ Φθίας. Ὁ δὲ παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρχαδίας ἤλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἰδρύσατο Ἰχμαίου, ἕνεκα τοῦ τοὺς ὁμῖρους γίνεσθαι [καὶ τοὺς ἐτησίαις πνεῖν add. Par.], καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσατο. Καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κείοις μεθ' ὀπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. Cf. Heraclid. Pont. fr. 9 (tom. II, p. 214).

5.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 36 : Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν Πηνελόπης φασὶ [ἢ?] Καλλιστοῦς καὶ δύο παῖδας γενομένους (l. καὶ Διὸς παῖδα γενέσθαι?) (ἀφ' ἧς ὁρος Κυλλήνης). ἄλλοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης, ὡς καὶ Εὐφορίων· ὃν ἔθρεψαν νύμφαι· διὸ καὶ νυμφαγενῆ αὐτὸν φησι τραπέντα παρ' ἐκείναις. Ἀρ.ῆθος (sic) δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρος αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνός γεγενεαλογεῖ. Ἐνιοὶ δὲ Ὀρσινόης νύμφης καὶ Ἑρμοῦ. Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

Non erat cur Wagnerus fragm. Tragg. p. 20 Ἀρῆθος mutaret in Ἀρίσταρχος. Οἰνοε Panis mater (cf. Schol. Theocrit. I, 3) Tegeaticam narrationem arguit; siquidem Pausanias VIII, 47, 2, de Tegeatico fano Minervæ Alex verba faciens, arx

4.

Pherecydes et Ariæthius cygnis vectam Cyrenen Apollinis consilio in Cyrenen venisse narrat.

5.

Pan secundum Ariæthum Ætheris et Oenoes nymphæ filius est.

hujus deæ insculptas esse ait Rheam et Oenoen nympham, parvulum Jovem tenentes. Ibidem inter ἀναθήματα templi recensentur αἱ πίδαί, πλὴν δας ἡφάνισεν αὐτῶν ἰδὼς, ὅς γε ἔχοντες Λακεδαιμονίων οἱ αἰχμάλωτοι τὸ πεδῖον Τεγεάταις ἔσκαπτον· addit : Μαρπήσσης τε ἐπὶ κλησὶν Χήρας γυναικὸς Τεγεατῆος· ἀνάκειται τὸ ὄπλον. Haec notanda fuissent ad Diniar fragmentum 8 (ex Herodiano), p. 26, ubi Lacedæmonii vineti flumen per campum deduxisse narrantur : Περιμήδας ἐν Τεγῇ δυναστευούσης, ἣν οἱ πλεῖστοι καλοῦσι Χοῖραν. Totus ille Herodiani locus quum sit quammaxime corruptus, non dubito quin istud Περιμήδας.. Χοῖραν ex Pausania corrigendum sit. Plura de hac Marpessa exposuit Pausanias VIII, 48, 4 sqq., quæ tu vide.

ARISTÆNETUS.

ΠΕΡΙ ΦΑΣΗΛΙΔΟΣ.

Stephan. Byz. v. Γέλα : Ἀρισταίνετος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Περὶ Φασήλιδα, ὅτι Λάχιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοὶ ἔλθόντες εἰς Δελφοὺς μαντεύσασθαι· τὴν δὲ Πυθίαν οὐδὲν περὶ ἐκείνων λέγουσαν, προστάξει τὸν Λάχιον πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου πλεῖν· τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελάσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν [πλεῖν] ἐφ' ἡλίου δυσμῶν καὶ ἦν ἂν πόλιν οἰκῇ (l. καὶ Γέλαν π. οἰκῆσαι).

Cf. Etym. M. p. 225 : Ἀντίφημος ἡ Δεινομένης ὁ Ῥόδιος, κατὰ χρόνον (χρησµόν?) εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἤκουσεν ὡς δεοὶ πρὸς δυσμὰς ἀπὸντα πόλιν κτίζειν· ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκῆτι ἀκοῇ ἐγέλασε καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὠνόμασε τὴν πόλιν. De Antiphemo Gelæ conditore v. Herodot. VII, 153; Thucyd. VI, 4; VII, 57; Pausan. VIII, 46; Schol. Pindar. Ol. II, 14. De Lacio, Phaselidis conditore, et Antiphemo cf. fabulam Philostephani ap. Athen. VII, p. 297, F; et quæ similia narrantur de Telmisso et Galeota ap. Stephan. Byz. v. Γαλιῶται. Ceterum v. Raoul-Rochette *Etabl. d. col. gr.* III, p. 261; Müller. *Dor.* I, p. 110 sq.

Alium, puto, Aristænetum commemorat Eu-

DE PHASELIDE.

Aristænetus libro primo De Phaselide narrat Lacium et Antiphenum fratres oraculi consultandi causa Delphos venisse; Pythiam vero ad ea, quæ scire cupissent, nihil respondentem Lacio imperasse, ut orientem versus navigaret (urbemque conderet. Ob tale responsum) quum risisset Antiphemus, huic Pythiam jussisse, ut occasum versus navigaret, et Gelam (Risus) urbem conderet.

docia Viol. p. 67 : Ἀρ. ῥήτωρ ἔγραψεν ἱστορίαν Αἰγυπτίων καὶ Περί τῶν τοῦ Νείλου ἀγαθῶν. Cf. ibid. p. 305 v. Νεῖλος : Ἀνέγνων δὲ παρὰ Ἀρισταίνεω τῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἐορτάζουσιν αὐτῷ οἱ Αἰγύπτιοι ἐορτὴν πανδημεί, πάντες καὶ πᾶσαι ἐρχόμεναι περὶ τὰ θέατρα τῶν πόλεων, καὶ αἰεὶ θοινῶνται ἕκαστος καὶ ἑκάστη δ' ἔχει χοροὺς δὲ συστησάμενοι ᾄδουσι τῷ Νείλῳ ᾠδὰς, αἱ τῷ Διὶ ᾄδονται ὡς τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔργον ποιοῦντος καὶ ἀρχοντος τῆς χώρας. Ἀνδρῶν δὲ δοκεῖ λέγειν τιμὰς, τῷ πανδημεί τοὺς ἀρρενας μετὰ τῶν γυναικῶν ἐμβαλεῖσθαι, καὶ πολλάκις ὡς ἐν μέθῃ καὶ ἀσελγαίνοντας. Num hic Aristænetus est rhetor Byzantinus, cujus meminit Philostratus V. S. II, 11, p. 591? Aristænetum quendam Nicæensem introducit Plutarchus in Qu. Conv. III, 7, 2, p. 796 ed. Didot. Mitto Aristænetum Nicæensem epistolographum, de quo v. Boissonad. (Paris. 1822).

ARISTEAS ARGIVUS. V. Aristippi Arcadica fr. 1.

ARISTIDES MILESIUS.

Num omnia quæ in sqq. exhibebimus, ejusdem sint Aristidis Milesii, nescitur. Quodsi ad eundem hominem pertinent libri De proverbiiis, in quibus Polemonis mentio fit (fr. 30), et fabulæ Milesiæ, quæ jam Crassi temporibus deliciæ Romanorum erant (f. 29): Aristidem inter an. 150-100 vixisse conjicias.

ITALICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 30 : Ἀτεπόμαρος, Γάλλων βασιλεὺς, Ῥωμαίοις πολεμῶν, ἔφη μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἢ ἂν μὴ τὰς γυναῖκας εἰς συνουσίαν ἐκδῶσι. Τῶν δὲ διὰ συμβουλὴν θεραπαινίδων πεμφάντων τὰς δούλας, καὶ κοπυθέντες οἱ βάρβαροι τῇ ἀλήκει

συνουσίᾳ ὑπνώθησαν. Ἡ δὲ Ῥητάνα (αὕτη γὰρ ἦν ἡ τοῦτο συμβουλευσασα) ἀγρίως ἐπιλαβομένη συκῆς, ἀναβαίνει εἰς τὸ τεῖχος, καὶ μηνύει τοῖς ὑπάτοις· οἱ δ' ἐπελθόντες ἐνίκησαν. Ἀρ' οὐ καὶ ἐορτὴ θεραπαινῶν καλεῖται ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Ἰταλικῶν. « Hunc Milesium Aristidem Wyttenbachius (in Plutarch. tom. II, 1, p. 80) censet de numero historicorum eximendum esse, ut qui *fictus sit ex Aristide Milesiacorum* scriptore: quam ego severitatem judicii haud sequar, quia nulla ætas non fert mixtos bonis scriptores ineptissimos. Mirabile profecto est, ad *solum* Parallelorum libelli artificem unde confluerint tantæ amplitudinis opera omnibus aliis inusitata; mirabilius etiam, qui Aristides tot tamque graves subinde res solus aut legendo cognoverit aut fando audierit; verum in servatis ex antiquitate reliquiis minimis versandum est nobis religiose et in scriptoribus vel infimis nihil nobis licet nisi narrationum futilitatem veritatemque expendere et, prout pulcre aut male scriptorem aliquem in examine illo stetisse censebis, vel acerbior eum nomine insignire (quemadmodum nostrum Aristidem ob oculos habens Valckenarius ad Herodot. VII, 225, « Istiusmodi nebulonum, inquit, mendacia vix digna sunt memoratu », aut Wesselingius (V. Diodor. Bip. tom. X, p. 224 et p. 381), excerpto cuidam Aristidis loco hanc addit coronidem: « Tu tamen tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris », exterminare autem de civitate et ad corvos abigere non licet. » Εκατ. Σικελ. p. 106.

E LIBRO TERTIO.

1.

Id. ib. c. 2 : Πορσίνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν ποταμοῦ Θύμβριως στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηρίαν Ῥωμαίοις μίστην λαβὼν, λιμῶ τούς προειρημένους ἔτρυχε. Τῆς δὲ συκλῆτος συγκαχυμένης, Μούκιος τῶν ἐπιστήμων ἀνὴρ λαβὼν τετρακοσίους ἀπὸ τῶν ὑπάτων δημῶν, ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι τὸν ποταμὸν διῆλθεν. Ἰδὼν δὲ τὸν σωματοφύλακα τοῦ τυράννου τὰ ἐπιτήδεια διαδιδόντα

ITALICA.

1.

Atepomarus, Gallorum rex, bello Romanos infestans, profectus est non ante se recessurum, quam Romani suas uxores Gallis cognoscendas mitterent. Romani consilio ancillarum obsecuti has pro liberis miserunt: et barbari nimio rei venereæ abusu fatigati in somnum sunt soluti. Retana (ea princeps consilii fuerat) caprisco conscensa in murum evadit, remque consulibus indicat. Ita Romani facta eruptione vicerunt: atque hinc factus ancillarum dies summi initium. Aristides Milesius auctor primo Italicorum.

2.

Porsena, Etruscorum rex, trans Tiberim positis castris Romanos oppugnabat, comteuque intercepto famo eos urgebat. Inopia consilii tum laborante senatu, Mucius, de viris illustribus unus, quadringentis consulibus permissu assumptis æqualibus, habitu privati hominis indutus amnem transiit: quumque satellitem regis videret militibus necessaria distribuere, regem ipsum esse ratus interfecit. Adductus deinde ad regem, igni, ut erat ibi paratus, dextram imposuit manum, doloribusque animoso toleratis subridens, Solvar, inquit, Barbare, etiam te invito: scito enim in

ταῖς στρατηγαῖς, ὑπολαβὼν αὐτὸν τὸν Πορσίαν εἶναι, ἀνεῖλεν. Ἀγλαῖς δ' ἐπὶ τὸν βασιλέα, τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ στήσας τὰς πλῆθύνους εὐφύχως, ἐμειδίασιν, εἰπὼν· « Βάρβαρε, λέλυμαι, καὶ μὴ θέλῃς· καὶ ἴσθι ἡμᾶς κατὰ σοῦ τετρακοσίους ὄντας ἐν τῇ στρατοπέδῳ, οἷ σε ἀνελεῖν ζητοῦμεν. » Ὁ δὲ φοβηθεὶς, σπονδὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐποίησατο, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ ἱστορίῳν (1. Ἰταλικῶν).

3.

Id. ib. c. 3 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Ποστούμιον Ἀλβίνον. Οὗτος κατὰ τὰς καλουμένας φορκούλας Καυδίνας (ἵστι δὲ τόπος στενωτάτος) ἐνεδρευσθεὶς, τρεῖς ἀπέβαλε λεγεῶνας, καὶ αὐτὸς καιρίως τρωθεὶς ἔπεσε. Βαθείας δὲ νυκτὸς ὀλίγον ἐπιζήσας, περιεβλεπόμενος τῶν ἀνηρημένων πολεμίων τὰς ἀσπίδας, καὶ εἰς τὸ αἷμα τὴν χεῖρα βαπτίσας, ἔστησε τρόπαιον ἐπιγράφας· Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιοῦχῳ. Φάβιος δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Λαίμαργος, στρατηγὸς πεμφθεὶς, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὸν τόπον, ἰδὼν τὸ τρόπαιον, τὸν εὐνὸν ἀσμένως ἐξέτατο· καὶ συμβαλὼν ἐνίκησε, καὶ αἰχμάλωτον λαβὼν τὸν βασιλέα, εἰς Ῥώμην ἔπεμψεν· ὡς Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

4.

Id. ib. c. 19 : Τῶν Διονυσίων ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγομένων, Ἀρνούτιος ἐκ γενετῆς ὑδροπότης ἐξουδένιζε τὴν τοῦ θεοῦ δύναμιν. Ὁ δὲ μέθηγ ἐνέβαλε, καὶ ἐδιάσατο τὴν θυγατέρα, Μεδουλλίαν· ἥ δὲ ἐκ δακτυλίου γνοῦσα τὸ γένος, καὶ πρεσβύτερα τῆς ἡλικίας φρονήσασα, με-

castris nos esse quadringentos qui se ad necem quarimus. Territus Porcena pacem cum Romanis fecit. Refert Aristides Milesius tertio Historiarum libro.

3.

Romani bello Samnitico ducem exercitus creaverunt Postumium Albinum. Is in angustiis quæ Caudinæ Foveæ dicuntur, circumventas hostium insidiis tres legiones perdidit, et ipse vulnere gravi accepto cecidit. Intempesta nocte, jamjam moriturus, hostibus occisis scula ademittit, tropæum statuit, manūque in sanguinem intacta inscripsit, *Jori tropæorum vindictæ de Samnitibus Romani posuerunt*. Fabius autem, Gurgis cognomento, missus cum copiis, ut ad locum venit, viso tropæo omen arripuit, commissoque prælio vicit hostes, regemque eorum captum Romam misit. Ex Aristidis Milesii Italicorum tertio.

4.

Romæ quum celebrarentur Liberalia, Aruntius, qui inde a natalibus fuerat abstemius, vim Liberi patris despiciatui habuit. A quo in ebrietatem conjectus, filię suæ Medullinæ virginitatem per vim eripuit. Ea ex annulo violatorem cognoscens, majus ætate sua facinus meditata patrem inebriavit ac exornavit, adductumque ad aram Fulminis, illacrimans interfecit eum qui suæ virginitati insidias struxerat. Aristides tertio Italicorum.

θύσασα τὸν πατέρα καὶ στεφανώσασα, ἤγαγεν ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀστραπῆς, καὶ δακρύσασα ἀνείλε τὸν ἐπίβουλον τῆς παρθένου· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

5.

Id. ib. c. 22 : Οὐαλερία Τουσκλαναρία κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἐρασθεῖσα Οὐαλερίου τοῦ πατρὸς, τῇ τροφῇ ἀνεκοίνωσεν· ἥ δὲ τὸν ἐσπότην δόλῳ ὑπῆλθεν, εἰπούσα, ὡς αἰδεῖται κατ' ὄψιν μίσγεσθαι, τῶν τε γειτόνων εἶναι τὴν παρθένον. Καὶ οἰνωθεὶς ὁ πατήρ ῥητι φῶς, ἥ δὲ τροφὸς φθάσασα διήγειρεν, ῥητις ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἦν, ἐγκύμων τυγχάνουσα· ποτὲ δὲ κατὰ κρημνῶν ἐνεχθείσης, τὸ βρέφος ἔζη· κατιούσα δ' ἐγκύμων κατέστη, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον χρόνον ἐγέννησεν Ἀγίπανα, κατὰ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν Σιλουάνῳ. Ὁ δὲ Οὐαλέριος ἀθυμήσας κατὰ τῶν αὐτῶν [ἐαυτὸν] ἔρριψε κρημνῶν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

6.

Id. ib. c. 24 : Ἀννίδα Καμπανὸς λεηλατοῦντος, Λούκιος Θύμβρις τὸν υἱὸν Ῥούστιον μετὰ χρημάτων ἔθετο πρὸς Οὐαλέριον Γέστιον ὄντα γαμβρόν. Ὁ δὲ νενίκηκεν. Ἀκούσας δὲ ὁ [Καμπανός], φιλαργυρίᾳ παρέβη τὰ δίκαια τῆς φύσεως, τὸν παῖδα φονεύσας. Ὁ δὲ Θύμβρις διὰ τῆς ἀγροικίας πορευόμενος, καὶ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἐντυχὼν, ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν γαμβρόν, ὡς δείξων θησαυρούς· ἔλθόντα δ' ἐτύφλωσε καὶ ἐσταύρωσεν· ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

5.

Valeria Tusculanaria propter iram Veneris amore patris Valerii correpta, rem cum nutrice communicavit : hæc fraude dominum ad filiæ concubitum induxit, a virgine eum deperiri inquiring vicina, et quæ cum ipso vereatur concumbere, si agnoscatur. Pater cum filia congressus, per ebrietatem lucernam postulavit : nutrix Valeriam excitare occupavit : quæ profuga quum ruri degeret, utrumque gereret, aliquando dejecta est per præcipitium, incolumis tamen, salvo etiam foetu, quem suo tempore peperit, nomine Silvanum (Græci Ægipanem vocant). Valerius præ mœrore de eodem se præcipitio dejecit. Aristides Milesius tertio Italicorum.

6.

Hannibale res Campanorum agente et ferente, Lucius Thymbris Rustium filium una cum pecunia deposuit apud Valerium Gestium necessarium suum. Hic quum hostem rebus potiri intellexisset, præ cupiditate pecuniæ naturæ jura violans, puerum interfecit. Thymbris iter per agros faciens, reperto filii cadavere, necessarium istum suum ad se vocavit, thesauros ei se ostensurum prætendens : nactusque hominem oculis privavit et in crucem sustulit. Aristides tertio Italicorum.

7.

Id. ib. c. 31 : Ῥωμαίων πρὸς Ἰάλλους πολεμούντων, καὶ τῆς εὐθηνίας μὴ ἀρκούσης, Κίνας τοῦ ἐήμου τὸ σιτόματρον ὑπέσπασε· Ῥωμαῖοι δὲ, ὡς ἀντιποιούμενον αὐτὸν τῆς βασιλείας, λιθόλευστον ἐποίησαν ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

8.

Id. ib. c. 40. Vide Alexandri Polyh. fr. 26.

E LIBRO QUARTO.

9.

Id. ib. c. 39 : Ἐν Αἰγίστῃ, τῇ πόλει τῆς Σικελίας, ἐγένετό τις ὤμδος τύραννος, Αἰμίλιος Κενσωρίνος. Οὗτος τοὺς καινότερα βασανιστήρια κατασκευάσαντας ἐδωροδόκει. Ἐξ δὲ τις, Ἀρουντίος Πατέρκουλλος, δημιουργήσας ἵππον χαλκοῦν τῷ προειρημένῳ δῶρον ἔδωκεν, ἵνα βάλλῃ αὐτούς. Ὁ δὲ τότε πρῶτον νομίμως ἀναστραφεὶς, τὸν χρυσάμενον πρότερον ἔβαλεν ὡς ἂν, ἣν ἐπενόησε βάσανον ἄλλοις, αὐτὸς πάθῃ πρῶτος. Τοῦτον συλλαβὼν ἀπὸ τοῦ Ταρπηίου ὄρους ἔρριψε. Καὶ δοκοῦσιν οἱ ἀποτόμως βασιλεύσαντες ἀπ' ἐκείνου Αἰμίλιοι προσαγορεύεσθαι ὡς Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ Ἰταλικῶν. « Gens Emilia ad Amulium Albanorum regem a Silio (Pun. VIII, 295) refertur. Jam is Amulius, quia pulso fratre regnat, sceleri scelus addit (Liv. I, 3); inde novam suam Emiliū nominis etymologiam Aristides arcessivisse videatur. » Ebert. Σικελ. p. 80.

E LIBRO DECIMO NONO.

10.

Id. ib. c. 35 : Λοιμοῦ κατασχόντος Φαλσρίους, καὶ θορᾶς γινομένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ

7.

Romanis bellum contra Gallos gerentibus, et rebus ad victum quæ pertinent non suppeditantibus, Clana mensuram, qua populo solebant frumentum dimetiri, contraxit : estque propterea a civibus, quasi regnum affectaret, lapidibus obrutus. Aristides tertio Italicorum.

9.

Egestæ, quæ Siciliæ urbs est, ævus quidam fuit tyrannus, Emilius Censorinus, donis eos afficiens, qui nova invenissent tormenta. Erat quidam Aruntius Paterculus, qui equum æreum fabricatus dono dedit tyranno, ut in eum conjiceret cruciandos. Tyrannus tunc primum jus secutus, ipsam tormenti auctorem in equum conjecit, ut quos aliis paraverat cruciatus, ipse primus experiretur. Eum comprehensum de monte Tarpejo dejecit. Et videntur qui crudeliter imperant, ab illo dicti Emili. Aristides quarto Italicorum.

10.

Faleris grassante peste, oraculo indicatum est sinem fore mali, si quotannis Junoni virgine litarent. Ea superstitio quum perduraret, sorte lecta Valeria Luperca, et ad aram

δαινόν, ἴαν παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύωσιν κατ' ἐνιχυτόν. Ἀεὶ δὲ τῆς δεισιδαιμονίας μενούσης, κατὰ κλῆρον καλουμένη Οὐαλερία Λουπέρκα ἤγαστο εἰς θυσίαν· σπασμένη δὲ τὸ ξίφος, ἀετὸς καταπτὰς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ἔθηκε βρόδον μικρὰν ἔχουσαν σφύραν, τὸ δὲ ξίφος ἐπέβαλε δαμάλει τινὶ παρὰ τὸν ναὸν βοσκομένη. Νοήσασα δὲ ἡ παρθένος, καὶ τὴν βοῦν θύσασα, καὶ τὴν σφύραν ἄρασσ, κατ' οἰκίαν περιῆλθε, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἡρέμα πλήττουσα διήγειρεν, ἐρρῶσθαι ἐνὶ ἐκάστῳ λέγουσα. Ὅθεν καὶ νῦν τὸ μυστήριον τελεῖται ὡς Ἀριστείδης ἐν Ἰννεακχιδεκάτῳ Ἰταλικῶν. Eandem fabulam ex Varrone affert Jo. Lydus. Vide fr. 25.

E LIBRO QUADRAGESIMO (?).

11.

Id. ib. c. 5 : Διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς ρέων ὁ Τίβερις διὰ μῆνιν Ταρσίου Διὸς, μέγιστον ἀπέρρηξε χῶμα, καὶ πολλὰς οἰκίας ἐθύθισε· χρησμὸς δ' ἐδόθη λήξεσθαι, ἴαν τὸ τίμιον ἐμβάλωσι. Τῶν δὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐμβαλλόντων, Κούρτιος τῶν ἐπισήμιων νέος, τὸν χρησμὸν νοήσας, καὶ λογισάμενος τὴν ψυχὴν τιμιωτέραν, ἐριππον ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ τοὺς οἰκίους ἐξέσωσε τῶν κακῶν ὡς Ἀριστείδης ἐν τεσσαρκοστῷ Ἰταλικῶν.

E LIBRIS INCERTIS.

12.

Id. ib. c. 4 : Ῥωμαῖοι πρὸς Ποινοὺς πόλεμον ἔχοντες, ἱερμψαν τριακοσίους, καὶ στρατηγὸν Φάβιον Μάξιμον. Συμβαλὼν δ' ἀπέβαλε πάντας, αὐτὸς δὲ χαίρειως τρωθεὶς μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τὸν Ἀννίδαν ἠνέχθη, καὶ καθελὼν τὸ διάδημα, συναπέθανεν αὐτῷ, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος.

ducta, strictum ab ea gladium rapuit aquila, depositoque in ea quæ comburenda igni erant bacillo, cui exiguus præfixus erat malleus, gladium injecit buculae cuidam prope templum pascenti. Id. intelligens virgo bucula rem sacram fecit, sublatoque malleo secundum domos circumivit, lenique ictu excitavit ægrotantes, Valere unicuique dicena. Atque hinc est quod illa sacra in hunc usque diem peraguntur. Aristides undecimo Italicorum.

11.

Per medium forum flumen Tiberis ob iram Jovis Tarli ingentem aperuit hiatus multasque absorpsit domos. Oraculo moniti sinem fore, si pretiosam rem injicerent, aurum et argentum injecerunt. Sed Curtius, unus de primariis juvenibus, sententia oraculi intellecta, animamque istis præstantiorem sentiens, eques se ipsum in hiatus immisit, suoque calamitate solvit. Aristides quadragesimo Italicorum.

12.

Romani bello Punico trecentos miserunt, duce Fabio Maximo. Is conserta pugna omnes amisit : ipse letali affectus vulnere in Annibalem irrumpit, diadema ei detraxit, cumque eo mortuus est. Ita Aristides Milesius.

13.

Id. ib. c. 11 : Βρούτος ὑπὸ πάντων ὑπατος χειροτονηθεὶς, ἐφυγάδευσε τὸν ὑπερήφανον Ταρκύνιον τυραννικῶς ἀναστρεφόμενον. Ὁ δ' ἐλθὼν εἰς Τούσκους, ἐπολέμει Ῥωμαίοις. Οἱ δὲ υἱοὶ τὸν πατέρα προδοῦναι ἐβουλήθησαν. Ἐμπισπόντων δὲ, τραχυλοκοπήσαι· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς.

14.

Id. ib. c. 12 : Ῥωμαῖοι πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, ἐχειροτόνησαν Μάλιον τὸν Ἐπιτάκτην ἐπικληθέντα. Οὗτος διὰ χειροτονίαν ὑπατικὴν εἰς Ῥώμην περνούμενος, τῷ υἱῷ προσέταξε μὴ συμβαλεῖν· οἱ δὲ Σαμνῖται μαθόντες, βλασφημίαις ἐξουδένιζον τὸν νεανίαν. Ὁ δὲ παραχθὲς ἐνίκησεν· Μάλιος δ' αὐτὸν ἐτραχυλοκόπησεν, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος.

15.

Id. ib. c. 15 : Ταρπηία τῶν εὐσχημόνων παρθένων τοῦ Καπιτωλίου φύλαξ, Ῥωμαίων πρὸς Σαβίνους πολεμούντων, ὑπέσχετο τῷ Τατίῳ δώσειν εἴσοδον εἰς τὸ Ταρπήϊον ὄρος, ἐὰν μισθὸν λάβῃ τοὺς ὄρμους, οὓς ἐφόρουν κόσμου χάριν· Σαβῖνοι δὲ νοήσαντες, ζῶσαν κατέχρυσαν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἰταλικοῖς.

16.

Id. ib. c. 16 : Ῥωμαῖοι καὶ Ἀλβανοὶ πολεμοῦντες τριδύμους προμάχους εἶλοντο, καὶ Ἀλβανοὶ μὲν Κουριατίους, Ῥωμαῖοι δὲ Ὠρατίους. Συμβληθεὶς δὲ τῆς μάχης, οἱ Κουριατίοι δύο τῶν ἐναντίων ἀνείλον· ὁ δὲ περίλοιπος φυγῇ προσηκόντῃ συμμάχῳ χρώμενος,

ἐφύναυσε καθ' ἕνα τῶν ἐπιδιωκόντων· χαρίεντων δὲ πάντων, μόνη ἡ ἀδελφὴ οὐ συνεχάρη Ὠρατία τὸν κατηγγυμνῆνον ἄνδρα Κουριατίον ἀντηρκότι· ὁ δ' ἐφύναυσε τὴν ἀδελφὴν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος ἐν Ἰταλικοῖς.

17.

Id. ib. c. 17 : Ἀντύλος ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, πορευόμενος εἰς τὸ προάστειον, ὑπὸ κοράκιων ἐπεσχέθη παίωντων ταῖς πτέρυξι. Φοβηθεὶς δὲ τὸν οἰωνόν, εἰς Ῥώμην ὑπέστρεψεν. Ἰδὼν δὲ τὸ τέμενος τῆς Ἑστίας καίόμενον, καὶ τὸ Παλλάδιον ἀρπάσας, ἐτυφλώθη· ὕστερον δ' ἀνέβλεψεν ἐξιλασάμενος· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν Ἰταλικοῖς.

18.

Id. ib. c. 18 : Πούπλιος Δέκιος Ῥωμαῖος, πρὸς Ἀλβανούς πολεμῶν, ὄναρ εἶδεν, ἐὰν ἀποθάνῃ, βώμην προσποιήσιν Ῥωμαίοις. Ἐλθὼν δ' εἰς μέσους καὶ πολλοὺς φονεύσας, ἀνῆρέθη. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Δέκιος ἐν τῇ πρὸς Γάλλους πολέμῳ τοὺς Ῥωμαίους διέσωσεν· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος.

19.

Id. ib. c. 36 : Ἀμούλιος πρὸς Νομίτορα τὸν ἀδελφὸν τυραννικῶς διακείμενος, τὸν μὲν υἱὸν Αἰνίτον ἐπὶ κυνηγίᾳ ἀνείλε, τὴν δὲ θυγατέρα Σιλουίαν ἐν Ἰουλίᾳ τῆς Ἥρας ἱερίαν ἐποίησατο. Ταύτην Ἀρης ἐγκύμονα ποιῇ· ἡ δ' ἔτεκε διδύμους, ὡμολόγησέ τε τῷ τυράννῳ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ φοβηθεὶς, ἀμφοτέρους κατεπόντισε, βαλὼν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβρεως. Οἱ δὲ προσηνέχθησαν ἐν τόπῳ, ἐνθα λύκαινα ἦν φαλεύουσα νεοτόκος· καὶ τοὺς μὲν σκύμνους ἐρριψε, τὰ δὲ βρέφη

13.

Brutus ab universis civibus consul creatus, Tarquinium Superbum, qui tyrannice sese gesserat, in exilium egit. Is ad Etruscos confugit, eorumque opera Romanis bellum fecit. Filii patrem prodere voluerunt, reque detecta, securi sunt percussi. Aristides Milesius Italicis.

14.

Romani bello adversus Samnitas præfererunt Manlium Imperiosum cognomento. Is quum ad comitia creandis consulibus indicta Romam proficisceretur, filio mandavit ne pugnam committeret. Samnitæ, re percepta, conviciis juvenem irritaverunt, et ad prælium elicuerunt. Ex eo victor discessit; pater autem eum securi percussit, ut narrat Aristides Milesius.

15.

Tarpeja, una de nobilibus virginibus, Capitoliū custos, bello Sabinorum contra Romanos, Tatius promisit se aditum ei in montem Tarpejum patefacturam, si monilia mercedis loco acciperet, quæ Sabini gestabant. Sabini hoc sentientes, vivam cum monilibus obruerunt. Aristides Milesius in Italicis.

16.

Romani et Albani, bello confiato, tergeminis rem decernendam permiserunt, Albani Curiatii, Romani Horatii.

Ut ventum est ad conflictum, Curatii duos de Horatiis obruncarunt. Tertius superstes simulatae fugæ auxilio Curiatios singulos insequentes trucidavit. Gaudentibus omnibus, sola victori non est gratulata soror Horatio, cujus sponsum Curiatium frater necasset: ab eoque ipsa est interempta. Aristides Milesius in Italicis.

17.

Antyllus vir primarius in suburbium pergens, a corvis retentus est alis eum plangentibus. Eo ostento territus in Urbem rediit, quumque videret Vestæ ædem flagrare, Palladio inde raptο excaecatus est: posteaque temporis expiata ira numinis usum oculorum recuperavit. Aristides Milesius Italicis.

18.

Publius Decius Romanus contra Albanos belligerans, per quietem imaginatus est se sua morte Romanis vires additurum. Itaque in medios hostes irruit, multisque occisis interfectus est. Eodem modo filius ejus Decius bello Gallico rem Romanam conservavit. Auctor Aristides Milesius.

19.

Amulius fratrem Numitorem tyrannice tractans, filium ejus Ænitem in venatione interfecit: et filiam Silviam Julæ sacerdotem Junonis fecit. Hanc Mars prægnantem reddidit: quumque gemellos partu edidisset, tyranno veritatem ipsa

ἔτρεφε. Φαῦστος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος τοὺς παῖδας ἀνέθρεψε, καὶ τὸν μὲν Ῥώμον, τὸν δὲ Ῥωμύλον προσηγόρευσε, τοὺς χτίστας Ῥώμης· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς.

Ibid. c. 27 nomen Aristidis excidisse videtur.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

20.

Id. ib. c. 1 : Ἀσδρούδας βασιλεὺς, Σικελίαν καταλαβόμενος, πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγγειλε· Μέτιλλος δὲ ὑπὸ τῆς συγχλήτου στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης ταύτης, ἐν ᾗ Λεύκιος Γλαύκων, αὐγυνῆς ἀνὴρ, τὴν Ἀσδρούδα κατέχων ναῦν, ἀμφοτέρως ἀπέβαλε τὰς χεῖρας, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν πρώτῃ Σικελικῶν, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε Διονύσιος ὁ Σικελιώτης. De Dionysio Siculo historico non constat (in versione antiqua est Diodorus Siculus).

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

21.

Id. ib. c. 4 : Περσῶν μετὰ πενταχοσίων μυριάδων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐρχομένων, Λεωνίδας ἀμυ τριαχοσίοις ἐπέμπεθ' εἰς Θερμοπύλας ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Εὐωχουμένων δ' ἐκεῖ ἐπέκαιτο τὸ τῶν βαρβάρων πλῆθος· καὶ ὁ Λεωνίδας εἶπεν, ἰδὼν τοὺς βαρβάρους· « Οὕτως ἀριστᾷτε, ὡς ἐν ἄβου δειπνήσοντες. » Καὶ ὁρμήσας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ πολλοὺς περιπαρεῖς ὀφράσιν, ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ξέρξην, καὶ τὸ διάδημα ἀφείλετο. Οὗ

confessa est. Is in metum venit, projecitque utrumque ad ripam Tiberis. Ambo autem devecti sunt ad locum, ubi lupa catulos alebat. Lupa, his abjectis nutrit infantem. Faustus pastor, qui spectandae rei intervenerat, pueros educavit, Remi et Romuli nominibus impositis. Hi sunt qui Romam condiderunt. Auctor Aristides in Italicis.

SICULA.

20.

Asdrubal rex, Sicilia occupata, bellum Romanis indixit. Metellus a senatu bello gerendo praefectus, vicit; in praelio Lucius Glaucio patricius, dum navem Asdrubalis detinet, utramque amisit manum. Narrat hoc Aristides Milesius primo libro Rerum Sicularum, a quo hoc argumentum sumpsit Dionysius Siculus.

PERSICA.

21.

Quum Persae in Graciam adfluxissent quingentarum myriadum exercitum, missus est Leonidas a Spartanis cum trecentis militibus. Is, ingruente praedentibus barbarorum

ἀποθανόντος ὁ βάρβαρος τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὖρε δασιῖαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem Stobaeus Florileg. VII, 64, ubi Aristides laudatur ἐν γ' τῶν Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

22.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Ἀριστείδης δὲ ἐν τῷ Περὶ Κνίδου συγγράμματι φησιν οὕτως· Ἀσκληπιὸς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Ἀρσινόης· αὕτη δὲ παρθένος οὔσα ὠνομάζετο Κορωνίς, Λευκίππου δὲ θυγάτηρ ἦν τοῦ Ἀμύκλα, τοῦ Λακεδαιμόνου. Ἀσκληπιοῦ δὲ καὶ Ἡπιόντης Ποδαλείριος καὶ Μαχάων. Cf. Pausan. II, 10, 3. Pro Epione Hermippus ap. schol. Aristoph. Plut. 701 ponit *Lampetiam*, Solis f.; Hygin. fab. 97 *Coronidem*; Orpheus Hymn. 66, 7 *Hygieam*.

23.

Schol. Theocrit. XVII, 69 : Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. Ἀγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγῶν ἐν Τριόπιῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγῶν, ὡς Ἀριστείδης φησὶ. Cf. Herodot. I, 144; Dionys. Hal. IV, 25; Sainte-Croix *Des gouvernements fédératifs*, p. 153 sqq. Tittmann. *Staatsverf.* p. 671; O. Müller. *Dor.* I, 105; Idem in Böttigeri *Amalthea* I, p. 125.

24.

Stephan. Byz. : Ἀραί, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀράς, ἃς Δωριεῖς ἐποιήσαντο πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. Ἄλλοι δ' ἄλλως.

multitudine, iis conspectis dixit ad suos : Sic prandete ut carnaturi apud inferos : factoque in barbaros impetu, multis confixus hastis in ipsum Xerxem contendit, eique diadema avellit. Mortui cor barbarus secans, hirsutum reperit. Auctor Aristides primo Rerum Persicarum.

DE CNIDO.

22.

Aristides in libro de Cnido ita scribit : Asclepius Apollinis et Arsinoes filius, quae quum virgo adhuc erat, nominabatur Coronis, filia Leucippi, qui ipse Amyclae Lacedaemone nati filius erat. Asclepius vero et Epiones filii Podalirius et Machaon.

23.

Doriensium Pentapolis : Lindus, Ialysus, Camirus, Cos et Cnidus. Qui Dorienses conjunctim in Triopio ludos celebrant Nymphis, Apollini et Neptuno. Solemnitas ista *Doria* appellatur, ut Aristides ait.

24.

Arae, Ioniae insulae tres, quae nomen habent ab ἀραῖς, diris, quibus Dorienses Pentapolitas execrati sunt, ut Aristides ait.

Cf. Dieuchidas (fr. 7) ap. Athenæum p. 262, F, ubi Ἀρταί νῆσοι sitæ esse dicuntur μεταξὺ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης. Quod rectius esse quam istud Ἰωνίας νῆσοι interiore historiæ ratione probatur. Vid. O. Müller. *Dor.* I, p. 107. Exsecrationes illas Dieuchidas mythice refert ad tempora Phorbantis et Triopæ.

EX SCRIPTIS INCERTIS.

(25)

Jo. Iydu De mensib. fragm. ed. B. Hase :

..... παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον..... τὴν δὲ... πᾶσαν κατοικίαν παρῆλθε, καὶ τοῖς..... διηγείρεν, ὡς ὁ Ῥωμαῖος Βάρρων..... Λακεδαιμόνιοις γενέσθαι λόγος..... Ἀριστείδης, δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ..... φησὶν, ἦν καὶ... οὗτος..... καὶ πολλῶν ἀπολλυμένων, ἔχρησεν ὁ Πύθιος, [παύσασθαι τὴν νόσον ἐὰν κατ' ἐνιαυτὸν θεοῖς ἀποτροπαίοις ἢ [λυσίοις κληρωτῇ σφ]αγιασθῇ παρθένος. Ἦν δὲ [ἀνόμου δεισιδαιμονίας κατὰ π]ᾶν φθινόπωρον τελουμένης, [συν]έπεισέ ποτε [λαχεῖν] τὴν Ἑλένην. Τυνδάρεως δὲ τὴν θυγατέρα ἔστεφ[αν]ω[μένην τ]οῖς βωμοῖς προσήγαγε. Καταρχομένου δὲ αὐ[τοῦ] τῆς ἀνόμου θυσίας, αἰτὸς καταπτάς ἤρπασε τοῦ βασιλέως τὸ ξίφος, [καὶ παρ]ὰ τινὰ λευκὴν δάμαλιν ἀφῆκεν. Οἱ δὲ δορυφόροι κατόπιν ἀποκολουθήσαντες, καὶ αὐτόπται γενόμενοι τοῦ συμβάντος, [τὴν] βοῦν πρὸς Τυνδάρεων ἤγαγον· ὁ δὲ θαυμάσας τὴν πρόνοιαν, [τῆς] μὲν ἀνθρωποκτονίου συνηθείας ἐπαύσατο, τὴν δὲ δάμαλιν θύσας τοῦ λοιμικοῦ π[έ]θους ἀπηλλάττετο.

Supplementa sunt Hasii, v. celeb. Primas lineas, ex fragmento 10 (Plut. Par. c. 35) suppleverim ita : [νοήσασα δὲ ἡ] παρθένος τῆς δαίμονος τὸ φιλόανθρωπον [ἄρασά τε] τὴν [σ]φ[ύραν,] πᾶσαν κατ' οἰκίαν [περι]ῆλθε, καὶ τοὺς [ἀσθενοῦντας ἤρέμα πλήττουσα] διηγείρεν, ὡς ὁ Ῥωμαῖος Βάρρων. [Παραπλήσια καὶ] Λακεδαιμόνιοις γενέσθαι λόγος [κατέχει]. Quæ sequitur lacuna major quomodo explenda sit, incertius. Ceterum eandem hanc de Helena historiam antecedenti jungit Plutarchus Par. c. 35. Verba sunt : Λοιμοῦ κατασχόντος Λακεδαιμόνα,

25.

Similia etiam Lacedæmoniis accidisse feruntur. Etenim quum peste multi ex Lacedæmoniis perirent, sortes hasce dedit Apollo, desitutum morbum, si quotannis diis averruncis sive liberatoribus virgo sorte ducta immoletur. Ita quum impia religio quoque auctumno expiaretur, accidit aliquando, ut Helena sortem tolleret : Tyndareus ideo filiani coronatam ad aras adduxit. Jamque auspicabatur dira sacra, quum aquila delapsa regis gladium raperet, dimitteretque juxta candidam aliquam juvenecam. Satellites pone secuti quum rem ipsi spectassent, buculam ad Tyndareum dedu-

ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, ἐὰν παρθένον εὐγενῇ κατὰ ἔτος θύσωσιν. Ἑλένης δὲ ποτε κληρωθείσης καὶ προαχθείσης κεκοσμημένης, αἰτὸς καταπτάς ἤρπασε τὸ ξίφος, καὶ ἐς τὰ βουκόλια κομίσας ἐπὶ δάμαλιν κατέθηκεν· ἔθεν ἀπείσχοντο τῆς παρθενοκτονίας· ὡς Ἀριστόδημος ἐν τρίτῃ μυθικῇ συναγωγῇ. Hinc verisimile sit pro Ἀριστείδης ἐς apud Iydu reponendum esse Ἀριστόδημος.

26.

Plinius H. N. IV, 23 : *Melos cum oppido, quam Aristides Biblida vocat.*

Idem IV, 21 : *Eubœa... ante vocitata est..., ut Aristides, Macra.*

Ex his Prellerus ad Polem. p. 59 colligit Aristidem Græciæ periegesin edidisse. Idem conjicit ad Aristidem revocandos esse locos nonnullos ubi nunc laudatur Ἀριστοτέλης, ut ap. schol. Theocrit. XV, 64 : Ἀριστοτέλης ἐξ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης (περὶ Ἦρας em. Preller. in libro *Demeter u. Perseph.* p. 244) ἱερῷ κτλ. (V. Aristotelis fr. 287); et Bekker. Anecd. p. 451, ubi Δοῦριν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν (v. Duris fr. 83), et Ælian. Hist. A. XII, 40, ubi Aristotele auctore narratur hoc : Σαμίοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐνταῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἠρᾷ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψεν. — Quæ quidem omnia incertissima sunt.

(27.)

Tzetzes ad Lyc. 836 : Ὅτι δὲ παρὰ Ἰόπην τὰ κατ' Ἀνδρομέδαν ἐγγόνει Ἀριστείδης τε μαρτυρεῖ καὶ Λιβάνιος καὶ Προκόπιος καὶ Ἰώσηπος (A. J. III, 9) Probabiliter Aristidem rhetorem Tzetzes intellexit tum hoc loco tum sequente.

(28.)

Tzetzes Histor. I, 24, v. 624 de Simonide poeta :

Ὁ δ' Ἀριστείδης γέγραπεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν. Πλέων φησὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ ἀταφον εὖρε νέκυν, ὅν περ τιμήσας ἔθαψεν· ὅναρ φανεί· ὁ δὲ νέκυσ λέγει, Μὴ πλεύσῃς, ἄνθρωπε· ναυτῶν δὲ μὴ πεισθέντων, μόνος ὁ Σιμωνίδης μὲν συμπλέων ἀπελαίφθη· οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο τυχόντες ναυαγίας.

cunt; is, providentiam admiratus, fatalem consuetudinem abrogat, et immolata vacca lue liberatur.

27.

Quæ de Andromeda narrantur, ea circa Jopen accidisse testantur Aristides, Libanius, Procopius et Josephus.

28.

Aristides Hieris consignavit viri gratum animum. In navigatione Simonides mortuum reperit inservitum, quem funere honoravit. Per quietem vero mortuus apparens ei dicit : « Ne naviges. » Navitis haud persuasis. unus Simonides navigatione abstinens servatus est; reliqui omnes perierunt naufragio.

Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράφας ὁ Σιμωνίδης
τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος·
« Οὗτος ὁ τοῦ Κείσιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν. »

Cf. Schol. Aristid. p. 201 ed. Frommel.; Anthol. Palat. VII, 77; Schneidewin Simonid. fr. p. 170; Cicero De div. I, 27. II, 26; Valer. Max. I, 7; Libanius tom. IV, p. 1101 R.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

De Milesiacis narratiunculis eroticis præmittimus testimonia Plutarchi et Luciani. Plutarch. Crassus c. 32 : Surena post necem Crassi τὴν γερούσιαν τῶν Σελευκῶν ἀθροίσας εἰσήμενεν ἀκολαστα βιβλία τῶν Ἀριστείδου Μιλησιακῶν, οὗτοι ταῦτά γε καταψεύσάμενος· εὗρέθη γάρ ἐν τοῖς Ῥουστίου σκευοφόροις, καὶ παρέσχε τῷ Σουρήνῃ καθυδρίσαι πολλὰ καὶ κατασκῶψαι τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μὴδὲ πολεμοῦντες ἀπέχεσθαι πραγμάτων καὶ γραμμάτων δύνανται τοιούτων. — Lucianus Amor. c. 1 p. 385 ed. Didot. : Πάνυ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰγύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατηύρρυνεν, ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκελούμενος. Cf. Bæhr. Röm. Literat. § 177.

Ovid. Trist. II, 413 :

*Iunxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.*

E LIBRO SEXTO.

29.

Harpocratio : Δερμηστής... Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι ἐν Νιόβῃ, ἐν ζ' Τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλεῖον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. Μήποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἰσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ζ' Μιλησιακῶν Ἀριστείδου. V. Steph. Thes. s. v. II, p. 1006, C.

Tum grati animi testem epigramma Simonides
cippo mortui, qui ipsum servaverat, inscripsit :
« Ille Cui Simonidis est servator,
qui vel mortuus vivo gratiam retulit. »

FABULÆ MILESIÆ.

29.

Δερμηστής fortasse is potius est, qui τὰ δέρματα, coria, cūct, sicut subindicat in sexto Milesiacorum Aristides.

DE PROVERBIIS.

30.

Assentiendum potius est Polemoni periegetæ, Dodonæarum rerum optime gnaro, et Aristilli, qui Polemonem exscribens

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

30.

E LIBRO SECUNDO.

Steph. Byz. v. Δωδώνη, de proverbio Δωδωναίων χαλκίων : Προσθετέον οὖν τῷ περιγητῇ Πολέμῳ, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφοῦν, λέγοντι κατὰ τὴν β'· « Ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι δύο παράλληλοι καὶ παραγγὺς ἀλλήλων· καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκίον ἐστὶν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λίθῃσι, ἐπὶ δὲ θατέρου παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἔστηκεν. Ὅταν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν, τοὺς τῆς μαστίγος ἱμάντας χαλκοὺς ὄντας, ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμάσιν, αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος συνέβαινε ψάφειν τοῦ χαλκίου καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμῆνῃ. »

Cf. Suidas v. Δωδωναίων χαλκίων, ubi postquam Demonis (fr. 18) sententiam exposuit, pergit ita : Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων (sc. Demonis explicationem) δύο φησὶ στύλους εἶναι καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου λίθῃσι, ἐπὶ θατέρου δὲ παῖδα κρατοῦντα μαστίγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοὺς ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λίθῃσι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον ἤχειν. Πρὸς Δήμωνα· εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν ἐνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία. Pro Ἀριστοτέλης legendum esse Ἀριστείδης e Stephani loco patet. Eandem nominum confusionem habet Prov. codex Coislin. 116 Vide Lentsch. ad Zenob. Prov. VI, 5, ubi reliquos, qui de hoc proverbio egerunt, laudatos invenies. « Verba πρὸς Δήμωνα indicant ea quæ nunc sequuntur, εἰ δὲ πολλοὶ κτλ. ab Aristide contra Demonis sententiam, multos pelves fuisse, monita esse. » Preller. ad Polem. p. 58.

31.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIV, p. 641, A : Τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον « Ἀβυδηνὸν ἐπιρόρημα » τίλος τί ἐστὶ καὶ ἐλλιμένιον, ὡς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ Περὶ παροιμιῶν.

in libro secundo ait : « In Dodona duæ sunt columnæ parallelæ, nec multum inter se distantes, quarum in altera est vas æneum haud ita magnum lebetibusque nostris simile; in altera stat puerulus dextra manu tenens flagellum, et ad dextram habens columnam, in qua positum est vasculum. Jam igitur si ventus spiraverit, flagelli loci arnei, similiter ac coreacei, vento agitati in vas æneum illiduntur, hique continuo sit tamdiu quam ventus perdurat.

31.

Quod autem in proverbio dicitur *Abdyenorum epiphorema*, id vœtigal quoddam est et portorium, ut Aristides ait tertio libro De proverbiis.

32.

Steph. Byz. v. Τένεδος, de proverbio Τενέδιος πτελακος. V. Aristotelis fr. 170, p. 157.

33

Zenobius VI, 11 : Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. Μέννηται ταύτης Ἀλέξανδρος (Ἀλεξίς Suidas) ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σιτημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμὸν, καὶ προσέρχτο αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νεομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν· ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κύνειον.

Cf. Suidas v. Τὰ τρία τὰ εἰς τὸν θάνατον (sic leg. sec. Aristidis prov. explicationem), et v. Εἰποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Apostol. XVIII, 20; Zenob. III, 100.

Eustathius ad Odys. V, 408, p. 1747, 6, de proverbio ἐς κόρακας : Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεισι τοὺς κόρακας νεοσσοποιῆσθαι λέγειν ἡμῶς = φεῦγ' ἐς κόρακας, ὃ ἴσθιν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν.

Grammatica quædam ex Aristide (nisi esse debet Aristarchus) laudat Schol. Ven. II, v, 82 : χάρμη] χάρμην λέγει τὴν εἰς μάχην παράθηξιν· τὴν γὰρ χαρὰν, ὡς φησι καὶ Ἀριστείδης (Ἀρίσταρχος schol. Ven. alt. et Lips.), οὐδιτέρως αἰεὶ λέγει χάρμα. Etym. M. p. 514, 5 : Κίναδος, ἐπὶ τοῦ θηρίου, παρὰ τὸ ἄδδην κινεῖσθαι· πολυκίνητα γὰρ τὰ θηρία· καὶ ἡ λοιδορία οἰκείως ἂν ἔχοι ἐπὶ τῶν πολυκινήτων· εἰρηται δὲ παρὰ Μιλησίῳ (num Ἀριστείδῃ, an potius Ὀρωῷ?).

ARISTIPPUS.

Diogen. L. III, 83 : Γεγόνασι δὲ Ἀρίστιπποι τέσσαρες... δεύτερος, ὃ τὰ Περὶ Ἀρκαδίας γεγραφώς. Eadem Eudocia p. 71.

33.

Tria quæ ad mortem spectant. Meminit hujus proverbii Alexander (Alexis) in Caprariis. Aristides dicit eum, qui Delphicum oraculum consuleret, oracula obsignata accepisse, eique prædictum esse, si tabellas solvisset ante diem definitam, fore ut unam ex tribus hisce pœnam passurus esset : aut enim oculis, aut manu, aut lingua privatum iri. Alii vero dicunt capitis condemnatis tria proponi, gladium, laqueum, cicutam.

ARCADICA.

1.

Apis Argivorum rex Memphim condit, uti tradit Aristip-

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139 : Ἀπὲς τε ὁ Ἀργους βασιλεὺς Μίμριν οἰκίζει, ὡς φησιν Ἀρίστιππος ἐν πρώτῳ Ἀρκαδικῶν. Τοῦτον δὲ ὁ Ἀριστείδης ὁ Ἀργεῖος ἐπονομασθῆναί φησι Σάραπιν καὶ τοῦτον εἶναι δὲ Αἰγύπτιοι σέβουσιν. Eadem Euseb. P. E. X, p. 293. De Aristeia Argivo scriptore nihil constat, nisi forte putes eundem esse cum Aristeia Argivo, qui contra Aristippum seditionem movens, Pyrrhum in urbem arcessivit (Plutarch. Pyrrh. c. 30), 272 a. C. — De Sarapide librum scripsit Aristocles peripateticus Messenius. Suidas s. v.

2.

Schol. Theocrit. I, 3 : Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ α Ἀρκαδικῶν (codd. ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ) Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος (Πᾶνα εἶναι λέγει).

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Schol. Apoll. Rh. III, 1087 : Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σιτισώπῃται. Ἔστι δὲ καὶ Ἰτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερικύδης· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀδαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

4.

Schol. vet. Pind. Ol. XI, 83. Narravit Pindarus Herculem, Elide capta, ludos Olympicos instituisse, in iisque primis ludis curru vicisse Semum Mantineensem, filium Halirrhothii. Annotat Schol. : Μετὰ τὴν τῆς Ἡλίδος ἄλωσιν εἷς ἦν τῶν ἀγωνισαμένων ὁ Θεσεύς, οὗχ ἄρματι δὲ, ἀλλὰ παγκρατίῳ ἱστορεῖ Ἀρίστιππος (cod. Ἀρίσιππος).

οὗχ ἄρματι] Hæc interposuit scholiasta, non Aristippus. Scilicet falsa lectione moti nonnulli Halirrhothium a Pindaro ἐπιθετικῶς Neptunum dici

pus in primo Arcadicorum. Hunc vero Aristeas Argivus æponominatum esse Sarapidem eoque nomine ab Ægyptiis coli dicit.

2.

Aristippus primo libro Arcadicorum Panem esse Jovis et Ceneidis nymphæ filium dicit.

3.

Deucalionem quendam, Ahantis filium, commemorat Aristippus in Arcadicis.

4.

In ludis post Elidem captam ab Hercule celebratis pancratio pugnavit Theseus, ut Aristippus prodit.

putarunt, atque filium ejus curru victorem intelligendum esse Theseum. Ceterum Theseum inter certatores Olympicos Aristippus memorasse videtur ex Diphili Theseide, in cujus fragmento (ap. schol. l. l.) Theseus componitur cum Senio Mantincensi.

ARISTO PELLÆUS.

Eusebius Hist. Eccles. IV, 6 ('Η κατ' Ἀδριανὸν, Ἰουδαίων πολιτοχία) : Καὶ δὴ τὰ τῆς Ἰουδαίων ἀποστασίας αὐθις εἰς μέγα καὶ πολὺ προσελθούσης, Ῥούφος ἐπάρχων τῆς Ἰουδαίας, στρατιωτικῆς αὐτῶν συμμαχίας ὑπὸ βασιλείᾳ πεμφθείσης, ταῖς ἀπονοαῖς αὐτῶν ἀπειδῶς χρώμενος ἐπεξῆει, μυριάδας ἀθρόως ἀνδρῶν ὁμοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικῶν διαφθείρων, πόλεμον δὲ νόμῳ τὰς χώρας αὐτῶν ἐξανδραποδιζόμενος. Ἐστρατήγει δὲ Ἰουδαίων τρηκαῦτα Βαρχαχιδᾶς ὄνομα, ὃ δὲ ἀστέρα δηλοῖ· τὰ μὲν ἄλλα φονικὸς καὶ ληστρικός τις ἀνὴρ, ἐπὶ δὲ τῇ προσηγορίᾳ οἷα ἐπ' ἀνδραπόδων, ὡς δὲ ἐξ οὐρανοῦ φωστὴρ αὐτοῖς κατεληλυθὼς, κηκουμένοις τε ἐπιλάμψαι τερατευόμενος. Ἀκμάσαντος δὲ τοῦ πολέμου ἔτους ὀκτωκαιδεκάτου τῆς ἡγεμονίας Ἀδριανοῦ κατὰ Βιόθηρα πόλιν, ἥτις ἦν ὀχυρωτάτη, τῶν Ἱεροσολύμων οὐ σφόδρα πόρρω ἐμιστῶσα, τῆς τε ἔξωθεν πολιτοχίας χρονίου γενομένης, λιμῶν τε καὶ οἴφει τῶν νεωτεροποιῶν εἰς ἴσχατον ὀλέθρου περιλαθίντων, καὶ τοῦ τῆς ἀπονοίας αὐτοῖς αἰτίου τὴν ἀξίαν ἐκτίσαντος δίκτυν, τὸ πᾶν ἔθνος ἐξ ἐκείνου καὶ τῆς περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα γῆς πᾶμπλου ἐπιβαίνειν εἰργεται νόμου δόγματι καὶ διατάξεσιν Ἀδριανοῦ, ὡς ἀνμῆδ' ἐξ ἐπὶ πύπτου θεωροῖεν τὸ πατρῶον ἰδαίος ἐγκαλεισασμένου, [ὡς] Ἀρίστων ὁ Πελλαῖος ἱστορεῖ. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως εἰς ἐρημίαν τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους καὶ πολυτελεῆ φθορὰν τῶν πάσαις οἰκητόρων ἐλθούσης, ἐξ ἄλλοτῶν τε γένους συνοικι-

σθείσης, ἡ μετέπειτα συστάσῃ Ῥωμαϊκῇ πόλις τὴν ἐπωνυμίαν ἀμείψασα, εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος Αἰλίου Ἀδριανοῦ τιμὴν, Αἰλία προσαγορεύεται.

Eadem narrat Nicephorus H. Eccl. III, 24. — ὁ Πελλαῖος] = Id est ex urbe Syriæ Pella, quæ post excisam a Tito urbem Hierosolyma, sedes fuit episcopatus Hierosolymitani. Porro hic Aristo Pellæus auctor esse dicitur libelli cujusdam, cui titulus erat *Disputatio Jasonis et Papisci*. Ita scribit Maximus in schol. ad Dionys. De mystica theologia. c. 1 : Ἀνέγων ἐκ τούτων ἐπὶ τὰ οὐρανοὺς καὶ ἐν τῇ συγγεγραμμένῃ Ἀρίστωνι τῷ Πελλαίῳ Διαλέξει Παπίσκου καὶ Ἰάσονος, ἣν Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν ἑκτῇ βιβλίῳ τῶν Ὑποτυπώσεων τὸν ἅγιον Λουκᾶν φησὶν ἀναγράφει. Hujus libelli meminit Celsus et Origenes libro quarto Contra Celsum. Eundem ex Græco in latinum sermonem vertit Celsus quidam. Sed sola ejus præfatio hodie superest inter opuscula Cypriani. = VALZSIUS. Plura de hoc Dialogo vide ap. Fabricium in B. Gr. tom. V, p. 187 ed. princ., VII, p. 156 ed. Harl.

ARISTOBULUS.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

Plutarch. Par. m. c. 32 : Διὰ τοὺς ἀστυγείτονας πολέμους ἡ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων τοῦ δήμου τὸ σιτόμετρον ἤρει· Ῥωμύλος δὲ, ὁ βασιλεὺς, βαρέως ἐνεγκὼν, τῷ δήμῳ ἀπέδωκε· πολλοὺς δὲ τῶν μειζόνων ἐκόλαζεν. Οἱ δὲ φονεύσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ, καὶ κόψαντες, εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον. Ῥωμαῖοι δὲ μετὰ πυρὸς εἰς τὴν σύγκλητον ἔδραμον. Αἴτιος δὲ Πράχλος, τῶν ἐπισήμων ἀνὴρ, εἶπε, τὸν Ῥωμύλον ἐν ὄρει εἰσρ-

Postrema Judæorum expugnatio temporibus Hadriani. Quum defectio Judæorum magis ac magis iterum cresceret, Rufus legatus Judææ, auxiliis sibi ab imperatore submissis, amantiam ac desperationem hominum in occasione servendi vertens, eos acerbissimo ultus est, causa innumerabili hominum multitudine cum conjugibus ac liberis, agroque illorum jure belli in populi Romani ditionem redacto. Erat tunc temporis Judæorum ductor Barchochebas quidam, quod nomen stellam significat : vir aliqui cruentus et latrocinandi avidus, sed qui nomine suo auditoribus utpote villissimis mancipiis fucum faciebat, quasi sidus e celo delapsum esset, ut ipsis aruminarum mole oppressis lucem afferret. Anno demum octavo decimo imperii Hadriani, quum totius belli vis circa Bittera urbem minuitissimam nec procul Hierosolymis disitam exarsisset, et protracta diutius a Romanis obaldione, rebelles fame ac siti oppressi essent, ipsoque adeo seditionis auctor debitas purnas decessisset, ex eo deinceps tempore universa Judæorum

gens in regionem circa Hierosolyma sitam pedem inferre prohibita est, lege et constitutione imperatoris Hadriani, adeo ut ne prospicere e longinquo patrium solum ipsis liceret, ut scribit Aristo Pellæus. In hunc igitur modum quum civitas Judæorum gente nudata esset et veteribus incolis penitus vacuefacta, postea alienigenis eo confluentibus urbs et colonia civium Romanorum effecta, in honorem Aeli Hadriani imperatoris Aelia nuncupata est.

ITALICA.

1.

Propter bella cum vicinis gesta senatus Romanus frumenti in populum dimensionem sustulerat : quod Romulus acre ferens populo restituit, multis potentiorum mulctatis. Itaque a primariis est in senatu occisus frustra que discepti in sinibus egesta. Romani autem cum igne ad curiam concursum fecerunt crematuri : nisi Julius Proculus, unus de procerum

κίναϊ μιλζονα παντός ανθρώπου θεόν γένεσθαι. Ῥωμαῖοι δὲ πιστεύσαντες, ἀνεχώρησαν· ὡς Ἀριστόβουλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Idem De fluv. c. 14, 3, de Tanai fluvio : Γέννεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ λίθος κρυστάλλω παραπλήσιος, ὡν ἀνθρωπόμοιος, ἰσטיμένος. Ὅταν δ' ἀποθάνῃ βασιλεὺς, ἀρχαιρείας παρὰ τὸν ποταμὸν τελοῦσιν καὶ δεῖν εὐρεθῇ τὸν λίθον ἔκκενον ἔχων, παραχρῆμα βασιλεὺς γίνεται, καὶ τὰ σπῆπτρα παραλαμβάνει τοῦ τελευτήσαντος· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ φυτῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀριστόβουλος ἐν α' Περὶ λίθων.

Hunc Aristobulum diversum esse ab Aristobulo rerum Alexandri scriptore vix est quod moneatur.

ARISTOCLES.

Exhibemus fragmenta quæ supersunt ex Aristoclis *Italicis*, *Paradoxis*, ex libris *De Gigantibus*, *De Musica*, *De Choris*. Hæc ad unum eundemque auctorem omnia pertinere minime contendo; at quominus suum cuique tribuatur, indiciorum penuria impedimur (*). Hoc tantum liquet, Aristoclem

(*) Inter varios Aristocles notissimus est Rhodius Aristocles, ὁ καὶ ἑμῶς (ut Strabo ait XIV, p. 655). Cf. de hoc gramm. Erotianus in præfat. Lex. Hippocrat. Eundem, aut Aristoclem Lampsacenum stoicum, intelligit Varro De ling. lat. X, 74, p. 261 ed. Müller., ubi de analogia exponens : *Hæc diligentius quam apertius dicta esse arbitror, sed non obscurius quam de re simili definitiones grammaticorum sunt, ut Aristæx, Aristodemi, Aristoclis, itemque aliorum, quorum obscuritates eo minus reprehendendæ, quod pleræque definitiones re incognita propter summam brevitatem non facile perspicuntur, nisi articulatim sint explicatæ.* Idem Aristocles De re gramm. laudatur l. X, 10. Tanquam rhetorem Ar. memorat Dionys. Hal. Dinarch. c. 8. Ejusdem est opus Περὶ ποιητικῆς, quod laudat Ammonius De diff. verb. v. ἐπιχῆδος. Libri Περὶ διαλέκτου vel Περὶ διαλέκτων citantur in Etym. M. v. κύμα p. 545, 8, unde sua schol. ad Haliect. I, 223, et in Cram. Anecd. I, p. 231; III, p. 298, 25; schol. II, τ, 218; Strato De metr. : αὐτὸς ἀνήκει

numero, dixisset, visum ab se in monte Romulum, quovis homine ampliorem, ac deum factum. Quod credere Romani ac se receperunt. Aristobulus tertio Rerum Italicarum.

DE LAPIDIBUS.

2.

Crescit in Tanai lapis crystallo similis, humanam figuram referens et coronatus; hunc qui lavenerit, dum habentur

qui scripsit de musica chorisque, vixisse Alexandriæ post regnum Ptol. Euergetæ II (146-117). Id enim colligitur ex Athenæo (IV, p. 174, B), ubi Aristocles (fr. 12) dicit : Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρεθῆναι ὑπὸ Κτησιδίου κουρέως, ἐν ταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ (qui vicus erat Alexandriæ urbis) ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου. Aristocles qui Paradoxa, De Gigantibus, et fortasse alia quædam argumenti mythologici (v. fr. 4. 5) scripsit, intelligendus videtur apud Clementem Alex. (Strom. VI, 2, p. 267, 9), ubi inter eos qui Melesagoram expilaverint, nominantur Amphilocheus, Aristocles, Leander, Anaximenes, Hellanicus, Hecateus.

ἸΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 25 : Γάιος Μάξιμος ἔχων υἱοὺς Σιμίλιον καὶ Ῥῆσον· τοῦτον ἐγέννησεν ἐξ Ἀμερίας Κόνων ὁ Ῥῆσος· οὗτος ἐν κυνηγεσίᾳ ἀπέκτεινε τὸν

μακροκαταληκτὴν. Ἀρ. δὲ ἐν τῷ Περὶ διαλέκτων φασὶν Ἀττικοὺς ἐκτείνειν. Koen. ad Greg. Corinth. p. xxi. — Apud Suidam laudantur : Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνὸς, φιλόσοφος, στωικός· ἔγραψεν ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία 8. Cf. Synesius in Dione p. 35. — Ἀριστοκλῆς Περγαιηνὸς, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικὴν, Ἐπιστολάς, Περὶ ῥητορικῆς βιβλία 6, Μελέτας, Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανομήσει τοῦ χρυσίου. Cf. Philostrat. V. Soph. II, 3, p. 567, 9. Eudoc. p. 66. Suidas v. Ἀριστείδης. Westermann. G. d. Bereds. §94, 8. — Ἀριστοκλῆς, Μεσσηνίου τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος περιπατητικός. Συνέταξε Περὶ φιλοσοφίας βιβλία 4· καταλείπει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σκουδαίσιμος Ὁμηρος ἢ Πλάτων. Ἐγράψεν δὲ καὶ Τέχνας ῥητορικὰς, Περὶ Σαράκιδος, Ἠθικὰ βιβλία 8. Hic sæculo tertio vixit. Magister fuit Alexandri Aphrodisiensis (quem nonnulli cum Alexandro Magno confuderunt, ut Hermann. in Fabric. Bibl. Gr. III, p. 470, Jacobs Anthol. XIII, p. 862. Cf. Westermann. Paradox. p. xlv). V. Cyrill. C. Jul. II, p. 61, D; Simplic. in Aristot. De celo p. 34, B. Operis Περὶ φιλοσοφίας ampla exstant fragmenta ap. Euseb. in Pr. Ev. XIV, 17 sqq. XV, 2 et 14. Suid. v. Σωτάδας. Proclus in Platon. p. 7. Anonym. in Walz Rh. Gr. VII, p. 246. — Aristocli cuidam libros aliquot dedicavit Phrynichus. V. Phot. cod. 158. Reliquos Aristocles a nobis alieniores, quorum sat multi, non recenseo. Cf. Jonsius Hist. phil. p. 250; Meursius in notis ad Aristoxenum.

comitia juxta fluvium post regis obitum, statim rex creatur sceptraque defuncti suscipit, ut narrat Ctesiphon tertio De plantis. Meminit horum etiam Aristobulus primo De lapidibus.

ITALICA.

1.

Caius Maximus filios habuit Similium et Rhesium, et hunc quidem ex America, Cononem cognomento. Is in venatione

ἀδελφόν, καὶ ὑποστρέψας, τὸ σύμπτωμα τύχης εἶπεν, οὐ κρίσεως, γεγονέναι. Ὁ δὲ γνοὺς τὰ ληθῆς, ἐρυγάζευσεν ὡς Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

2.

Id. ibid. c. 41 : Τηλέγονος Ὀδυσσεύως καὶ Κίρκης, ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμθῆεις, ἐμαθε πόλιν κτίσσει, ἐνθα ἂν ἴδῃ γεωργοὺς ἐστεφανωμένους καὶ χορεύοντας. Γενόμενος δὲ κατὰ τινὰ τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους κρινίνους κλάδοις ἐστεφανωμένους καὶ ὀρχήσας προσευχαιοῦντας, ἐμαθε πόλιν, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πρίνιστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

3.

E LIBRO PRIMO.

Stobaeus Floril. 64, 37 : Ἀριστοκλείους ἐν α' Περὶ δόξων. Ἐρέσιος τῷ γένει νεκρίας τῶν ἐπισήμων, υἱὸς Δημοστράτου, ταῖς δ' ἀληθείαις Ἀρείως, οὗτος τὸ θῆλυ μισῶν γένος, νυκτὸς βαθείας εἰς τὰς πατρώας ἔτρεχεν ἀγέλας, καὶ ὄνῃ συνεγένετο θηλείᾳ. Ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην Ὀνοσκειλίαν τοῦνομα, τὴν προσηγορίαν λαβοῦσαν ἀπὸ τοῦ συμπτώματος.

Eadem Plutarchus Parall. min. c. 29, et Apostol. prov. XIV, 70 ; uterque pro Ἀριστοκλῆς ponit notius nomen Ἀριστοτέλης. Aristoclem etiam Arsenius exhibet p. 385. Librum Plutarchus et Arsenius afferunt *secundum*, Apostolius *septimum*. Juvenem Plutarchus nominat Aristonymum. — Ὀνοσκειλίαν] Ὀνόσκειλιν Plutarchi.

fratrem occidit, domumque reversus, fortuito, non consulto rem ita confectam dixit. Pater vero eum, re comperta ut erat, extorrem egit. Aristocles tertio Rerum Italicarum.

2.

Telegonus Ulyssis e Circo filius missus ad indagandum patrem, monitus est ut ibi urbem conderet, ubi certa gerentes agricolas saltare videret. Quumque in quendam Italiae locum venisset, offendit colonos ramis ilignis relictis choreis vacare. Itaque urbem ibi condidit, et ab eventu Prinitium (est enim illo, Graecis *prinos*) nominavit. Romani eam urbem voce detorta Praeneste appellant. Sic commemorat Aristocles tertio Rerum Italicarum.

PARADOXA.

3.

Ex Aristocle in primo Paradoxorum. Ephesius juvenis nobilis, (Aristonymus) Demonstrati filius, revera autem Marte satus, muliebri genus exosus, nocte profunda ad paternas contendit greges atque asinam invit. Quae gravida facta puellam peperit pulcherrimam, cui Onosceliae nomen, de his quae accubant, imbutum est.

4.

Schol. Pind. Olymp. VII, 66 : Οἱ μὲν Παλαιόνα λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηναῖ γεννῆτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Πρόμηθεα· Ἀριστοκλῆς δὲ ὑφίσταται τὴν γέννησιν Ἀθηναῖς ἐν Κρήτῃ· νεφέλη γάρ φησι κεκρύφθαι τὴν θεὸν, τὸν δὲ Δία πλῆξεντα τὸ νέφος προφῆναι αὐτήν.

Ἀριστοκλῆς] sic Bæckli. ex Vratisl. D. et Gotting. cod. ; vulgo Ἀρίσταρχος. In schol. vett., ubi eadem, pro Ἀριστοκλῆς est Ἀριστοτέλης. Ad Paradoxa fr. refert Westermannus cum Bæckhio. Fortasse praestat referre ad scriptum argumenti mythologici ; quale illud de Gigantibus (v. fr. 6).

(5).

Ælian. H. An. XI, 4 : Τὴν Δήμητρα Ἑρμιοναῖς σείδουσι, καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοδερῶς. Καὶ τὴν ἱερτὴν Χθόνια καλοῦσιν. Μεγίστους οὖν ἀκούω βοῦς ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαι τε πρὸς βοῶν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἐκυτὰς παρέχειν. Καὶ οἱ λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς, ὃς ποῦ φησι·

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἐναργής,
καὶ παρ' Ἑρεχθίδαις· ἐν δὲ τι [τοῦτο] μέγα
κρίνεται ἐν Ἑρμιοναῖσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀπειδὴ
ταῦρον, ὃν οὐχ αἰροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δίκαι,
τοῦτον γρυῖς στείχουσα μόνα μόνον οὐατος ἔλασε
τόνδ' ἐπὶ βοῶν· ὃ δ' ὡς ματέρει παῖς ἵπεται.
Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· Παιὸς εἴης,
καὶ πάντων θάλλοι κλέρος ἐν Ἑρμιόνη.

De re cf. Pausanias II, 35, 5. Templum Chthoniae Cereris a piratis dirutum Pompeii temporibus. V. Plutarch. Pomp. c. 24. Argumentum fragmenti Paradoxos aptum ; versibus ea scripserunt Poly-

4.

Nonnulli Palamaonem, alii Mercurium, alii Prometheum dicunt caput aperuisse Jovi Minervam parturienti. Aristocles vero Minervam in Creta natam esse statuit, dicitque deam in nube latuisse, quam nubem Juppiter percutiens deam in lucem edidisset.

5.

Cerere Hermionenses colunt, et splendida et magnificaque sacra faciunt : festum illud Chthonium appellant. Audio sane maximos boves a muliere, Cereris sacerdote, ad aram e grege se abduci atque mactari permittere. Haec autem testimonio comprobatur Aristocles, qui canit :

O secunda Ceres, Siculas veneranda per oras,
Cecropiasque agros! hoc ego precipue
miror, in Hermione quod magno robore taurum,
quenuque viri jument vix impulsisse decem,
e grege deductum sola aure adduxit ad aram
sancta tibi mulier; qui puer ut sequitur.
Hæc tua vis, Ceres, est; tu nobis esto benigna,
per te quo Hermione læta beata fuit.

critus, Philostephanus, Archelans. Idem fecerit Aristocles. — Apud schol. Theocrit. XV, 6; laudatur Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Ἑρμιόνης (Cereris Hermionensis) ἱεροῦ. Ubi Wartonus pro Aristotele forte *Aristophanem*, Prellerus (ad Polem. p. 59) *Aristidem* reponi vult (V. Aristotelis fr. 2). Si quid mutandum, suspicor scriptum fuisse *Aristocles*.

ΠΕΡΙ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

6.

Photius Lex.: Μένθα, τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον· εἰς δὲ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἄδου παλλακὴν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἥλιν ὄρος· Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἰυγγα ὑπ' ἐνίων Μένθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ Περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὐρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν.

Postrema sensu carent. Scripserim διὰ τὸ ναρπῶδες ε. τ. καταφρυγηθῆναι vel κατατριβῆναι τὸ φ. Fabulam Aristocles haud dubie eam respicit, quam innuit schol. ad Nicand. Alex. 374: Μένθη Ἄδου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάραξεν ἡ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν ὁμώνυμον πόαν ἀνέβωκεν ὁ Ἄδης. Cf. Oppian. Hal. III, 486; Pollux On. VI, 68; Ovid. Met. X, 729. De monte v. Strabo VIII, p. 344.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

7.

Athenæus XIV, p. 620, D: Καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Ἰλαρωδοὶ (οὓς νῦν τινὲς Σιμωνόδους καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοκλῆς φησιν ἐν πρώτῳ Περὶ χορῶν, τῷ τὸν Μάγνητα Σίμων διαπρέψαι μᾶλλον τῶν ἐκ τοῦ Ἰλαρωδεῖν ποιητῶν) συνεχῶς ἡμῖν ἐπιφαίνονται. Καταλέγει δὲ ὁ Ἀρι-

στοκλῆς καὶ τοὺςδε ἐν τῷ Περὶ μουσικῆς γράφων ὧδε· « Μαγῶδός· οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ αὐτὸς τῷ λυσιωδῷ. »

ΠΕΡΙ ΧΟΡΩΝ.

8.

E LIBRO PRIMO.

De hilarodis et simodis. Vide fragm. antecedens. Adde Athen. XIV, p. 621, B: Σιμνότερος δὲ τῶν τοιούτων ἐστὶ ποιητῶν ὁ Ἰλαρωδὸς καλούμενος. Οὐδὲ γὰρ σχινίζεται· χρῆται δ' ἰσθητὶ λευκῇ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρήτο, ὥς φησιν ὁ Ἀριστοκλῆς, νῦν δὲ κρηπίσι. Ψάλλει δ' αὐτῷ ἄρρην ἢ θήλειαν, ὡς καὶ τῷ αὐλωδῷ. Δίδεται δὲ ὁ στέφανος τῷ Ἰλαρωδῷ καὶ τῷ αὐλωδῷ, οὐ τῷ ψάλτῃ, οὐδὲ τῷ αὐλητῇ. Ὁ δὲ μαγῶδός· καλούμενος τύμπανα ἔχει, καὶ κύμβαλα, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεία· σχινίζεται τε, καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου, ὑποκρινόμενος ποτὲ μὲν γυναῖκα καὶ μοιχοῦς καὶ μαστροποῦς, ποτὲ δὲ ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἐρωμένην.

9.

E LIBRO OCTAVO.

Athenæus XIV, p. 630, B: Καλεῖται δ' ἡ μὲν σατυρικὴ ὄρχησις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὀγδόῳ τῶν Περὶ χορῶν, σίκινις, καὶ οἱ σάτυροι σικιννισταί.

10.

Idem XIV, p. 620, B: Ὅτι δ' Ἰλαροῦντο οἱ βαφῶδοι καὶ Ὀμηρισταί, Ἀριστοκλῆς εἶρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν.

DE GIGANTIBUS.

6.

Mentha, herba quæ a nonnullis ἡδύοσμον vocatur. In hanc commutatam dicunt Mentham, Plutonis pellicem, a qua mons prope Elin situs nomen habeat. Zenodotus Iyngem, Suadæ filiam Naïdaque nympham, a nonnullis Mentham appellari tradit. Aristocles autem in libro De Gigantibus fictam de Mentha fabulam inde esse ait, quod planta confricata (?) odorem torporificum emittere reperta sit.

DE MUSICA.

7.

Etiā *Hilarodæ* qui vocantur (quos nunc *Simodos* nonnulli appellant, ut ait Aristocles primo libro De choris, eo quod *Simus* *Magnes* inter omnes, qui hoc genus hilarium carminum tractarunt, maxime excelluerat) frequenter nobis se offerunt. Recenset autem etiam hos Aristocles in libro De musica ita scribens: « *Magodus*, hic vero idem est atque *Zysiodus*. »

8.

Gravior honestiorque poetis huiusmodi est hilarodus. Nec enim molliter aut indecore agit; utitur autem virili veste candida, et auream gestat coronam: et olim quidem calceamentis utebatur, ut ait Aristocles, nunc vero crepidis. Iyram ei pulsat mas aut femina; quemadmodum et aulodo sive mas sive femina tibiis succinit. Corona autem tribuitur hilarodo, quemadmodum et aulodo, non Iyram pulsanti, nec tibiicini. Qui vero magodus vocatur, is tympana habet et cymbala et omnia circum ipsum indumenta muliebria: et molliter ille agit, et omnia facit quæ parum modesta sunt, modo mulieris partes agens, aut moechi aut lenonis, modo viri ebrii aut comessatum euntis ad amantiam.

9.

Satyrical saltatio, ut Aristocles libro octavo De choris ait, Sicinnis vocatur, satyri vero Sicinnistæ.

10.

Rhapsodos etiam *Homeristas* vocatos esse, Aristocles in opere De choris dicit.

11.

Athen. I, p. 22, A : Ἀριστοκλῆς γοῦν φησιν, ὅτι Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστῆς, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῇ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας φανερά ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσιως.

12.

Idem IV, p. 174, B : Ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ Παρὶ χορῶν οὕτως πῶς λέγων· « Ζητεῖται πότῃ τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὀργάνων ἡ ὑδραυλὶς ἢ τῶν ἐντατῶν. Ἀριστόξενος μὲν οὖν τοῦτο οὐκ οἶδε. Λέγεται δὲ Πλάτων α μικρὰν τινα ἐννοίαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος νυκτερινὸν ποιήσαντα ὁρολόγιον ἰσικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίσαν. Καὶ τὸ ὑδραυλικὸν δὲ ὄργανον δοκεῖ κατὰ κλεψύδραν εἶναι. Ἐντατὸν οὖν καὶ κθαπτόν οὐκ ἂν νομισθεῖν, ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως βρεθῇ, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένου τοῦ ὕδατος ὑπὸ τινος νεανίσκου, ἐτι δὲ διεκνούμενων ἀξινῶν διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπνέονται οἱ αὐλοὶ καὶ ἔχον ἀποτελοῦσι προσηνῇ. Ἔοικε δὲ τὸ ὄργανον βωμῷ στρογγύλῳ. Καὶ φασὶ τοῦτο εὐρηθῆναι ὑπὸ Κτησιδίου κουρέως, ἐνταῦθα οἰκοῦντος ἐν τῇ Ἀσπενδίᾳ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου· διαπρέψαι τέ φασὶ μεγάλως. Τούτων οὖν καὶ τὴν αὐτοῦ διδάξαι γυναῖκα Θαιδᾶ. »

Ad Aristoclis Παρὶ χορῶν opus referenda etiam puto quæ leguntur ap. Bekk. An. p. 451 de Asiade cithara. Libri ibi pro Aristocle exhibent Aristotelem (v. ejus fr. 259).

Aristoclis ad Apollodorum epistolam commemorat Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλείους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ, ὃ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν, ὃ δὲ κλεψύμβος κληθεῖς, ἐτι δὲ ὁ τρίγωνος καὶ ὁ ἑλυμος καὶ τὸ ἐννεάχορδον ἀμαυρότερα τῇ χρήσι κατέστη-

xe. Apollodorus ille qui sit nescio. Ne de Atheniensi grammatico cogitemus, tempora obstant.

Aristoclem libro primo *De republica Laconica* laudat Athenæus p. 140, B; verum quum panillo post bis laudetur *Nicocles Lacon*, recte statuisset videtur Schweighæuserus Aristoclem illum scribarum errore natum esse ex Nicocle (ubi vide).

ARISTOCRATES.

Hipparchi filius, Lacedæmonius (fr. 2) primo vel secundo ante Christum seculo scripsit.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

1.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus III, p. 82, E : « Ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται (φησὶ Πάμφιλος) τῶν ἀπίων τι γένος. » Ἐσπερίδων δὲ μῆλα οὕτως καλεῖσθαι τινὰ φησὶ Τιμαχίδας ἐν τῷ τετάρτῳ Δείπνων. Καὶ ἐν Λακεδαιμόνι δὲ παρατίθεσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος ταῦτα· εὖσσμα δὲ εἶναι καὶ ἄδρωτα, καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τετάρτῳ Λακωνικῶν· « Ἐτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἐσπερίδας. »

■

Plutarch. Lyc. c. 4 : « Ὅτι δὲ καὶ Λιδύην καὶ Ἰθέραν ἐπῆλθον ὁ Λυκούργος, καὶ περὶ τὴν Ἰνδιαν πλανηθεὶς τοῖς γυμνοσοφισταῖς ὤμωλεσεν, οὐδένα πλὴν Ἀριστοκράτη τὸν Ἰππάρχου Σπαρτιάτην εἰρηκότα γινώσκουмен.

11.

Aristocles dicit Telestem Eschylli saltatorem, artem illam sic coluisse, ut quum saltaret Septem duces ad Thebas, res ab his gestas saltationis gestibus evkientes oculis subjecerit.

12.

Tradit Aristocles in libro De choris ita fere dicens : « Queritur hydraulis utrum ex instrumentis sit quæ instantur, an ex iis quæ intenduntur? Aristoxenus quidem hoc ignoravit. Platonem vero aiunt parvam quandam notionem hujus fabricæ ostendisse, nocturnum facientem horologium hydraulico simile, veluti clepsydram admodum magnam. Est vkleitur ipsum organum hydraulicum clepsydra esse. Igitur non in eorum numero habendum fuerit, quæ tenduntur pulsanturque : inspiratum vero forsitan rectius dicetur, quoniam ab aqua spiritum accipit. Nam in aquam obversee sunt fistulae : et aquam agitante juvene aliquo, avilmsque per instrumentum pervadentibus, instantur fistulae et gratum eduat sonum. Simile est autem hoc organum

aræ rotundæ : dicuntque inventum esse a Ctesibio tonsore, hic habitante in Aspendia [Alexandriæ vico] sub secundo Evergete, et valde aiunt excelluisse : hunc vero etiam uxorem suam Thaidem docuisse. »

LACONICA.

1.

Epimelis vocatur, ait Pamphilus, picorum quoddam genus. Esse malorum genus, quæ *Hesperidum mala* dicantur, ait Timachidas quarto libro Convivii. Ea Lacedæmone diis apponi ait Pamphilus; esse autem illa fragrantia quidem, sed in cibum non admitti. Aristocrates quidem quarto Rerum Laconicarum scribit : « Insuper mala et quas Hesperidas vocant. »

2.

Africam quoque et Hispaniam a Lycurgo aditas, vagatumque eum per Indiam, cum Gymnosophistis versatum esse, præter Aristocratem Hipparchi filium, Spartanum, qui tradiderit, neminem inveni.

3.

Idem ib. c. 31 extr. : Ἀριστοκράτης δ' ὁ Ἰππάρχου φησὶ τοὺς ξένους τοῦ Λυκούργου τελευτήσαντος ἐν Κρήτῃ καῦσαι τὸ σῶμα καὶ διασπείρει τὴν τέφραν εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτοῦ δειθέντος καὶ φυλαξαμένου, μὴ ποτε ἄρα τῶν λειψάνων εἰς Λακεδαίμονα κομισθέντων, ὡς ἐπανήκοντος αὐτοῦ καὶ τῶν δρῶντων λειψάνων, μεταβάλῃσι τὴν πολιτείαν.

4.

Idem Philopœm. c. 16. Philopœmen, secatis intestinis Spartæ tumultibus, Lacedæmonios ad sædus Achæorum reduxit. Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐγκαλέσας τι τοῖς Λακεδαιμονίοις στρατηγῶν ὁ Φιλοποίμην τοὺς μὲν φυγάδας κατήγαγεν εἰς τὴν πόλιν, ὀγδοήκοντα δὲ Σπαρτιάτας ἀπέκτεινεν, ὡς Πολύβιος φησιν, ὡς δ' Ἀριστοκράτης, παντήκοντα καὶ τριακοσίους, τὰ δὲ τεύχεα καθεῖλε, χώραν δὲ πολλὴν ἀποτεμώμενος προσέειπε τοῖς Μεγαλοπολίταις κτλ.

Cf. Exc. Polyb. XXI, 16. XXIII, 1, 1; 7, 5. (Ol. 147, 4. 189 a. C.). — Sequentia num ad eundem Aristocratem pertineant, incertum quidem, non improbable tamen.

5.

Stephan. Byz. : Ἀβαντὶς, ἡ Εὐβοία, ... ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀβαντος τοῦ Ἀργεῖου ἢ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, ὡς Ἀριστοκράτης.

6.

Schol. Sophocl. Trach. 266 : Κρεώζυλος δὲ β', Ἀριστοκράτης δὲ γ', Τοξέα, Κλύτιον, Διόνα, sc. Euryti et Antioches filios fuisse dicunt. Tres etiam numerat Diodor. IV, 37. Cf. Welck. Cycl. p. 231.

(7.)

Schol. Aristophan. Nub. 971 : De Phryni citharædo Mytilenæo verba fiunt sæpe a comicis commemorato, quippe qui ἐκαίνουργε κλάσας τὴν ᾠδὴν παρὰ τὸ ἀργαῖον ἔθος, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ καὶ Ἀριστοκράτης.

3.

Aristocrates, Hipparchi filius, Lycurgo in Creta mortuo, ab hospitalibus ejus corpus crematum, cineresque in mare dispersos perhibet; obtemperasse nimirum eos ipsius Lycurgi precibus, id caventis, ne suis reliquiis Spartam allatis, tamquam ipse si rediisset, clives soluta sacramenti religione rempublicam a se institutam mutarent.

4.

Postea temporis Philopœmen præturam gerens, incertum quod crimen Lacedæmonis obiciens, quum exules eorum in urbem restituit, tum Spartanos octoginta (hunc numerum habet Polybius; Aristocrates centum et triginta) necavit; muros dejecit, multumque agri ademptum urbi Megalopolitanis attribuit.

Pro Ἀριστοκράτῃ = Valckenarius apud Burgessium in Diario classico fasc. 44, p. 280, Ἀριστοκράτης, Burgessius ipse Φερικράτης, quod probabilius. Phrynus memoratur in fragmento Pherecratis ap. Plutarch. Mor. p. 1142. Fortasse tamen delendum καὶ Ἀριστοκράτης. = DINDORF. Cf. Istri fr. 49.

ARISTOCREON.

Plinius H. N. VI, 36, p. 388 ed. Tauchn. : *Simili modo et de mensura ejus (spatii quod est a Syene ad Meroon) varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe provectus. Mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (V. fragm. Basilidis). Aristocreon hic idem fuerit cum Aristocreonte Chrysippi Solensis familiari et discipulo, qui defuncto magistro (207 a. C.) statuum posuit (Plutarch. De Stoic. repugn. c. 2 p. 1133, F). Libros de Æthiopia jam legit æqualis Aristocreontis Hermippus (v. fr. 2).

(ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.)

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 390 Tauchn. : *Aristocreon Libyæ latere a Meroe oppidum Tolen dierum quinque itinere tradit. Inde dierum duodecim Esar Egyptiorum oppidum qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse. Contra in Arabico latere Daron oppidum esse eorum. Bion autem, etc.* (v. Bionis fr. 3).

Ibidem inter alios Æthiopiæ populos recensentur Ptoembari, Ptoemphanæ, qui canem pro rege habent, motu ejus imperia augurantes. Hæc item sunt Aristocreontis.

2.

Ælianus H. A. VII, 40 : Πέπυσμαι δὲ καὶ Αἰθιοπῶν εἶναι ἔθος, ἐν ᾧ βασιλεύει κύων, καὶ τῇ ἐκείνου

5.

Abantis Eubœa dicta est ab Abante Argivo vel Neptuni et Arethusæ filio, ut Aristocrates ait.

6.

Creophylus duos, Aristocrates vero tres, Toxeum scilicet, Clytium et Delonem, filios Euryti fuisse dicit.

(7.)

Phrynus citharædus frangens cantum contra morem priscum mutavit, ut Aristophanes ait et Aristocrates.

(ÆTHIOPICA.)

2.

Nationem Æthiopum esse andivi, quæ canem habet regem et illius arbitrio paret; si suo quodam modo gannit vel

ὁρμῇ πείθονται : κνυζωμένου τε ἰσασιν, ὅτε μὴ θυμοῦται, καὶ ὕλακτοῦντος τὴν ὀργὴν συνιάσι. Τοῦτο εἰ τῷ ἱκανὸς Ἑρμιππος τακμηριῶσαι, μάρτυρά οἱ τοῦ λόγου ἐπαγόμενος Ἀριστοκρέοντα (sic. Schneider pro vlg. Ἀριστοκλέωνα), πειθέτω.

Nihil obstat quin hæc Hermippus in libris De vitis philosophorum tradiderit. Cf. Plutarch. De commun. notit. c. 16, p. 1064, B : Ἔθνος εἶναι φασιν Αἰθιοπῶν, ὅπου κύων βασιλεύει καὶ βασιλεὺς προσαγορεύεται, καὶ γέρα καὶ τιμὰς ἔχει βασιλέως, ἄνδρες δὲ πράσσουσιν ἅπερ ἡγεμόσι πόλεων προσήκει καὶ ἀρχουσιν. Quibus subjicit : Ἀρ' οὖν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ὁμοίως τὸ μὲν ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἀγαθοῦ πάρεστι τῇ ἀρετῇ, καὶ μόνην ταύτην αἰρετὸν καὶ ὠρίλιμὸν καὶ συμφέρον καλοῦσι, πράττουσι δὲ ταῦτα καὶ φιλοσφροῦσι καὶ ζῶσι καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὥσπερ ἀπὸ προσταγματος τῶν ἀδικοφύλων.

Quæ leguntur ad Hermippi fragm. 76 inde a verbis : *Ceterum e Plinio*, ea deleas, velim.

3.

Plinius H. N. V, 10, p. 316 Techn. : *Aristocreon ab Elephantide ad mare DCCCL. M. passuum* (esse dicit).

ARISTOCRITUS.

ΠΕΡΙ ΜΙΛΗΤΟΥ.

1.

Schol. Apollon. Rh. I, 186 : Ὁ δὲ Μίλητος, ἀπ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνως ἦν. Οἱ δὲ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου... Καὶ Ἀριστόκριτος φησὶν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἥς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος,

murmurat, eum non iratum esse norunt; si latrat, iram agnoscunt. Hoc, si cui testimonio sufficiens videatur Hermippus, testem sibi narrationis adducens Aristocreonem, credit.

DE MILETO.

1.

Miletus, a quo Miletus urbs nomen habet, Euxantii filius, Minois nepos fuit. Alii Apolline et Area Cleochi filia natum dicunt. Aristocritus quoque Aream ait filiam Cleochi fuisse, eamque ex Apolline peperisse infantem, quod in milacem (sive smilacem) exposuisset; Cleochum vero suscepisse et a milaco nomen ei dedisse Miletum. Hunc deinde adultum, quum Minois invidia premeretur, in Samum insulam abiisse, ubi etiam locus quidam Miletus de nomine ejus vocatur. Samo deinceps in Cariam profectus cognominem ipsi Miletum urbem condidit.

καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλεόχον ἀνελίσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀνχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἀπ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβάς εἰς τὴν Κάρϊαν, ἐκτίσσε πόλιν, Μίλητον ἀπ' ἐξουτοῦ καλέσας.

Εὐξαντίου τοῦ Μίνως] ex cod. Paris.; E. τ. Μίκωνος sch. vett. Apud Apollodor. III, 1, 2, 6 Minois et Dexithere filius est Εὐξάνθιος. Quod ne n. 1. reponendum putemus facit Etym. M. p. 394, 34: Εὐξαντίδος γενεῆς, Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης κτλ. Bekk. An. p. 830, 25: τὸ δὲ Εὐξαντίας ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος. Euxantidarum (*bene carminatorum*) genus Milesium fuisse videtur. Celebrantur Μιλήσια ἔρια. Cf. Dindorf. in St. Thes. v. Εὐξάντιος et Μίκων. — φθονούμενον κτλ.] Cf. Ovid. Met. 9, 442. Alii aliter. V. Nicander ap. Antonin. Lib. 30; Apollodor. III, 1, 2. ibiq. interpr. Plura de his præbebunt Rambach. De Mileto, Halæ 1790. Schröder. De rebus Milesiorum, Stralsund. 1827. Soldau. Rerum Miles. Com. I. Darmstadt 1829.

2.

Parthenius Erot. c. 11 : Περὶ Βυβλίδος. Ἱστορεῖ Ἀριστόκριτος περὶ Μιλήτου καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Καύναυ κτίσει. — Περὶ δὲ Καύνου καὶ Βυβλίδος, τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γὰρ φησὶ τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς, ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους, ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν καὶ ὁδεύσαντα πόρρω τῆς οἰκίας χώρας, πόλιν τε κτίσαι καὶ τοὺς ἀπεσχεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσαι· λέγει δὲ ἔπειτα τοῖσδε·

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσι κίων Οἰκούσιον ἄστρῳ
κτίσσαιτο, Τραγασίῃ δὲ Κελαινῶς εἴχεται παιδί,
ἧ οἱ Καῦνον ἔτικτεν αἰὲ φιλόντα θέμιστας·
γείνατο δὲ βαδάλῃς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι
Βυβλίδα, τῆς ἤτοι ἀέκων ἡράσσατο Καῦνος·
βῆ δὲ πέρην Διὰς, φεύγων ὀριώδεα Κύπρον

2.

DE BYBLIDE.

Narrant Aristocritus De Mileto, et Apollonius Rhodius De Cauno condita.

De Cauno et Biblide, Mileti liberis, diversimode narratur. Nicænetus enim ait Caunum adamasse sororem, et quum non quiesceret in eo hic affectus, reliquisse paternam domum, proculque a patria profectum condidisse urbem, in quam dispersos eo tempore Iones congregavit. Versus, quibus hæc dicit, hi sunt :

(Miletus) vero procul abiens (Ecnalium urbem condidit; et Tragææ se Celænis junxit filis, quæ et Caunum peperit æquis semper gaudentem legibus; genuit etiam teneris amilem juniperis Byblidem, quam quidem invitum ardebat Caunus; quare alius trans Dium, fugiens anguiferam Cyprum

καὶ Κάπρος ὀλιγὸν καὶ Κάρις ἰσὶ λουτρὰ·
ἐνθ' ἦτοι πτολίεθρον ἰδείματο πρῶτος Ἰώνων.
Αὐτὴ δὲ γνωτὴ, ὀλουγόνος οἶτον ἔχουσα,
Βυβλίς ἀποπρὸ πυλῶν Καῦνου ὠδύρατο νόστον.

Οἱ δὲ πλείους τὴν Βυβλίδα φασίν, ἐρασθεῖσαν τοῦ Καύ-
νου, λόγους αὐτῇ προσφέρειν καὶ δεῖσθαι μὴ περιδεῖν
αὐτὴν εἰς πᾶν κακὸν προσλθοῦσαν· ἀποσυγῆσαντα δὲ
οὕτως τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λαλί-
γων κατεχομένην γῆν, ἐνθα κρήνη Ἐχινῆς, πόλιν τε
κτίσαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Καῦνον· τὴν δὲ ἄρα,
ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιμμένην, πρὸς δὲ καὶ δοκοῦσαν
αἰτίαν γεγονέναι Καῦνι τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναφαμένην
ἀπὸ τινος δρυὸς τὴν μίτραν, ἐνθῆναι τὸν τράχηλον.
Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως·

Ἦ δ' ὅτι δὴ ὀλοοῖο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
κλαῖεν ἀχρονίδων θαμινώτερον, αἶψ' ἐνὶ βήσσιν·
Σιθονίῳ κούρῳ πῆρι μυρίον αἰάζουσιν·
καὶ βᾶ κατὰ στυγαλοῖο σαρωνίδος· αὐτίκα μίτραν
ἀφαμένη, δειρὴν ἐναθήκατο· ται δ' ἐπ' ἐκείνῃ
βεῦδα παρθενικαὶ Μιλησίαιδες ἐρρήξαντο.

Φασὶ δὲ τινες καὶ ἀπὸ τῶν θακρῶν κρήνην βῦῃναι
ἰδίᾳ τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

De Nicæneti fragmento v. Is. Voss. ad Pompon.
Melam I, 16, et Jacobs. ad Anthol. tom. VII,
p. 233. — Κελαινοῦς] Passov. Καλαινέας Cornarius;
Καλαינוῦς Voss. Apud Ovid Met. 9, 451 uxorem
ducit *Cyanen*, Mæandri filiam. — βῦ, δὲ πέρην
Δίας] Passov.; βῦ δὲ φερίνδιος Cornarius; Βῦ ἐπ' ἔραν
Δίας Voss. « At neque recte dicitur ἔρα Δίας, ne-
que in Dia regione condita erat urbs Caunus. Ja-
cobsius, ut indicaretur causa cur fugam capesserit
Caunus, proposuit hæc : Βῦ δ' ὅγ' ἄραρ δέννους
φεύγων; sed ipse parum tribuit huic conjecturæ. »

et Caprum silvorum et Cariz sacra balnea ;
ibique urbem ædificavit primus Ionum.
Ipsa vero soror Iusciniz tristitiam habens
Byblis procul a portis Cauni ploravit reditum.

Plurimi autem Byblida aiunt amore Cauni captam sermo-
nes cum eo contulisse ac rogasse ne contemneret ipsam
quæ in omne malum inciderit. Caunum vero aversatum
tum trajecisse in regionem a Lelegibus eo tempore occupa-
tam, ubi Echeneis fons, ibique urbem condidisse quæ de
nomine ejus Caunus appelletur. Byblidem interea, quum
amoris affectus non relinqueret eam, prætereaque ipsa se
putaret auctorem exstisse Cauno exilii, alligato ad quer-
cum balteo collum innexuisse, quod a me ipso quoque his
versibus descriptum est :

Hæc ubi miseri fratris mentem cognovit,
flebat Iusciniz intentius, quæ in convallibus
Sithonini pnelum indesinenter plorant.
Ac duræ quercui statim balteum
alligans collum implicuit, lugentesque eam
vestimenta virgines Milesiæ dilacerarunt.

Passov. De Byblide fonte cf. schol. Theocrit. VII,
115. Canon Narr. 2.

Parthenius cap. 14 de Antheo historiam narrans
præmittit : Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.
Inter hos Aristocritum fuisse probabile, nisi forte
ipsum Aristocriti nomen in Aristotelis abiit.

2 a.

Parthenius c. 26 : Περὶ Ἀπριάτης. Ἱστορεῖ
Εὐφορίων Θρακί. — Ἐν Λέσβῳ παῖδος Ἀπριάτης
Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς
τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην· ὥς δ' ἐκείνη εὖ πάνυ
ἐνεβίδου, ἐνενοεῖτο δούλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς.
Πορευομένην οὖν ποτὶ σὺν θεραπαινίδοις ἐπὶ τι τῶν
πατρῶν χωρίων, ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λο-
γῆσας εἶλεν. Ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπειμάγετο
περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος ἐρρίψεν
αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐτύγχανε δὲ ἀγγιβεσθῆς οὖσα.
Καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολύλει. Τινὲς μὲν τοι ἔρασαν
[Γράφει Ἀριστοκρίτος ἐν τοῖς Περὶ Μιλήτου πρῶτο co-
dicis Vaticanæ] διωχομένην ἑαυτὴν ῥίψαι. Τράμβηλον
δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα τίσιν ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. Ἐπειδὴ
γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτιμό-
μενος ἤγαγεν, οὗτος ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων
βοηθὸν συνίσταται αὐτῷ· ἐνθα δὲ πληγεὶς εἰς τὰ στέρνα
παραχρῆμα πίπτει· ἀγόμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν
Ἀχιλλεὺς ἐπὶ ἔμπνουν ἀνέκρινεν, ὅστις τε ἦν καὶ ὁπόθεν·
ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρό-
μενος ἐπὶ τῆς τιμῆς μέγα χῶμα ἔχωσε· τοῦτο ἐπὶ νῦν
ἐρῶν Τραμβήλου καλεῖται.

Cf. Tzetzes ad Lycophr. 467 : Μετὰ γὰρ τὴν ὕψ'
Ἡρακλείους γενομένην τῆς Τροίας ἄλωσιν, Τελαμῶν
Θεάνειραν τὴν καὶ Ἡσιόνην ὡς ἐξαίρετον γέρας λαβὼν,
ὡς Ἱστρος ἐν Συμμίτοις φησὶν. Αὐτὴ δ' ἐκ Τελαμῶνος

Addunt nonnulli ex lacrimis istis fontem natum esse, qui
Byblis vocetur.

2 a.

Trambelus Telamonis filius Apriates puellæ in Lesbo
amore captus, multa faciebat, quo puellam illectaret. Ve-
rum quum illa nihilo mitior fieret, meditabatur dolo ac
fraude eam circumvenire. Euntem itaque aliquando una
cum ancillis in paternum rus, non procul mari situm, ex
insidiis adortus deprehendit, et quum illa multo magis pro
virginitate sua tutanda obluctaretur, iratus Trambelus pro-
jecit eam in altum valde tum existens mare, et sic quidem
interiit illa. Quanquam alii scripserunt eam ob persecutionem
Trambeli se ipsam præcipitasse. Porro Trambelum non longe
post ultio quoque deorum sequuta est. Quum enim Achilles
multam ex Lesbo prædam partem abduceret, ille ab indi-
genis ad auxilium ferendum inductus, contra Achillem
se opposuit. Ubi in pectore vulneratus statim concidit.
Admiratus autem robur ejus Achilles spirantem adhuc in-
terrogavit, quis et unde esset? quumque cognovisset eum
Telamonis esse filium, in multo luctu ei tumulum effodit,
qui adhuc hodie heroum Trambeli appellatur.

ἔχουος γενομένη ἀπέδρασε τῆς νεώς καὶ νηῆσμένῃ ἦλθεν εἰς Μίλητον. Ἐγὼ δὲ ὄντησις ἡμεῖς παρὰ Πριάμου βασιλεύοντος τῆς Μιλήτου Ἀρίωνος, ὃς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὐρὺν δέσσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς ταχθέντα υἱὸν Τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν ὡς ἴδιον παῖδα. Τῆς δ' ἐπὶ Ἰλίου στρατείας γενομένης, Ἀχιλλεύς εἰς Μίλητον παρεγένετο, καὶ τὸν Τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνείλε. Θρυμῶσας δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ, καὶ μαθὼν Τελαμῶνος εἶναι υἱὸν, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῇ. His adde quæ ex Aristobulo Cassandrensi (fr. 3, p. 97 in Scriptt. Alex. M.) Athenæus (II, p. 43, B) narrat de Achilleo Mileti fonte, ἀφ' ἧς (κρήνης) οἱ Μιλήσιοι περιβάνασθαι ᾤοντο τὸν ἥρωα, δευτέραν δὲ Τράμβηλον τὸν τῶν Λελέγων βασιλέα.

3.

Plinius H. N. V, 37 : *Ioniar ora habet... Samos : Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam, Aristocritus adjicit Melamphyllum, dein Cyparissiam : alii Parthenoarusam, Stephanen.* Cf. Pansofka Res Sam. p. 8 sqq.

4.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙΔΟΞΟΥΜΕΝΑ.

Clemens Alex. Strom. V, p. 239, 51 : Ἀριστόκριτος δ' ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξουμένων μέμνηται τινος ἐπιστολῆς οὕτως ἐχούσης : « Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντινῶν δήμῳ. Μὴ βλάπτετε προσόδους ἡμᾶς, ἵνα μὴ ἡμεῖς ἵπποι ὑμέτερον ὕδωρ πίωσι. » Συμβολικῶς γὰρ ὁ βάρβαρος τὸν μέλλοντα πόλεμον αὐτοῖς ἐπάγεσθαι παρεδήλωσεν.

Ἀτοίας] Ἀτίας Plutarch. Anseniger. resp. p. 792 C. (p. 968, 1 Did.) et Non suavit. vivi sec. Ep. p. 1095, F (p. 1341, 21 Did.), Lucian. Macrob. c. 10, p. 641 Did. Cf. Frontin. Strat. II, 4, 20.

5.

Schol. Aristoph. Vesp. 846 : Ἔστι δὲ προίμια, ἀφ' ἧς Ἔστιας ἀρχου. Μῦθον δὲ συνέθηκεν Ἀριστόκριτος οὕτως ἔχοντα : μετὰ γὰρ τὸ καταλυθῆναι τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν Δία δεξιόμενον τὴν βασιλείαν

ἐπιτρέπειν Ἔστια λαβεῖν ὃ τι βούλοιτο. Τὴν δὲ πρῶτον μὲν παρθενίαν αἰτῆσαι, μετὰ δὲ τὴν παρθενίαν ἀπαρχὰς θυομένων αὐτῇ νέμεσθαι πρώτη παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

De proverbio multa conguessit Leutsch. ad Zenob. I, 40.

ARISTOMENES.

Schol. Apoll. Rh. I, 164 : Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίοχος. Τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρκάσιν, ὡς φησιν Ἀριστομένης. Μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τοῦτο τοῦ Λυκούργου (II, η, 144)... καὶ ἄγεται μωλεῖα ἰορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκούργος λοχίστας κατὰ τὴν μάχην εἶλεν Ἐρευθαλίωνα. Μῶλος δὲ ἡ μάχη.

Ἐπίοχος] Ἐποχος Apollodor. III, 9, 2, 1; Pausan. V, 5, 4. VIII, 4, 7. Iidem de matris nomine aliter statuunt. — Pro Ereuthalionem dicendus erat Areithous. Vide Homer. l. 1; Pherecydes fr. 87; Pausanias II, 11. Ereuthalion erat armiger Areithoi; postea a Nestore interfectus. V. Arizthi Tegeatæ fr. 2. — Μῶλος] Cf. Molus filius et Mola filia Martis ap. Apollodor. I, 7, 7, 3 et A. Gell. XIII, 21.

Ceterum qui sit Aristomenes, et num recte se nomen habeat parum liquet. Cogitari possit de Aristotele, qui in Tegeatum republica de antiquissima Arcadum historia exposuit (Schol. Apoll. Rh. II, 264 coll. Clem. Alex. Protr. p. 17, D). Aristomenem quendam, cujus quæ patria sit, non acceperit, Varro R. R. p. 54 recenset inter eos qui de agricultura consuli possint. Noster fortasse est Aristomenes Atheniensis, cujus meminit Athenæus III, p. 115, A : Οὐδὲ γὰρ οὕτως εὐτυχῶς μνήμης ἔχω, ἢ ἐξέθετο πόπανα καὶ πύματα Ἀριστομένης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τρίτῳ Τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας. Ἐγνώμεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὸν ἀνδρα τοῦτον, νεώτεροι πρεσβύτερον. Ἰπποκρίτης δ' ἦν ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀπαλεύθερος τοῦ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ, καλούμενος ὑπ' αὐτοῦ Ἀττικοπέριξ. De Aristomene poeta comico, v. Meinek. Hist. crit. com. p. 210.

4.

Aristocritus in primo libro eorum, quæ contra Heracleolorum disputat, epistolam commemorat, quæ ita habet : « Rex Scythiarum Atheas Byzantinorum populo. Nolite damnatum inferre redditibus meis, ne equi mei vestram bibant aquam. » Etenim symbolice barbarum bellum, quod illaturus illis sit, significavit.

5.

Proverbium est : *A Vesta ordiare.* Fabulam vero Aristocritus composuit hanc : Post dissolutum, ait, Titanum im-

perium, Jovem regno potitum Vestæ facultatem dedisse, ut quodcumque vellet acciperet. Eam igitur primum petiisse virginitatem, deinde, ut primitiis hominum sacrificantium ipsi primæ offerrentur.

Lycurgi et Antinoes filii Ancæus et Epiochus (Epochus). Honoratur Lycurgus apud Arcades, ut Aristomenes dicit. Homerus quoque hujus Lycurgi meminit. Atque *Molea* festum apud Arcades celebratur, quod pugna, quam πολλοὶ Arcades dicunt, Lycurgus Ereuthalionem ex insidiis interfecisset.

ARISTONICUS TARENTINUS.

1.

Ptolemæus Hephest. Nov. Hist. I, p. 183 ed. Westerm. : Ἀχιλλεία μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντῖνος διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθέναις παρὰ Λυκαρχίδει Κερκυσίαν καλεῖσθαι φησιν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν (καὶ Ἰσσαν καὶ Πύρραν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ em. Roulez) Ἀσπετος καὶ Προμηθεύς.

2.

Id. ib. lib. II : Ὅτι τὴν μέσσην κεφαλὴν τῆς Ὑδρας Ἀριστόνικος φησιν ὁ Ταραντῖνος χρυσοῦν εἶναι. Hydram intellige, quam Hercules occidit.

3.

Hyginus Poet. astron. II, 34 : Hunc (Orionem) Hesiodus Neptuni filium dicit, ex Euryale Minois filia natum, concessum autem ei, ut super fluctus curreret, nec eos infringeret. Aristonicus autem dicit quendam Hyrea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem, quum Jovem et Mercurium hospitio recepisset, petiisse ab iis, ut sibi aliquid liberorum nasceretur. Itaque quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse. Quod quum fecisset, poposcisse Jovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinæ, in corium infudisse : ex quo postea natum puerum, quem Hyreus et facta Uriona nomine appellavit.

Aristonicus] in aliis libris Aristomachus. Eadem varietas ap. Cæsar. German. ad Arat. Phæn. 327, ubi eadem historia. (Aristomachum quendam, qui de rebus quæ ad agriculturam pertinent, scripsit, memorat Plin. XI, c. 9. XII, 1, 14. XIII, § 47. XIV, s. 24. XIX, s. 26, § 4. XV. Auct. R. R. p. 395). — Hyrea] V. Müller. Min. p. 215.

Distinguendus a Tarentino Aristonicus Alexandrinus, Ptolemæi filius, qui Strabonis ætate Romæ artem grammatici professus est. Laudatur a Strabone I, p. 38 (ἐν τοῖς Περὶ Μενελάου πλάνης), Suida, Etym. M., schol. Homer., Eustath., Zonara, Ammonio, schol. Pindari, schol. Hesiodi, Athenæo, in Crameri Anecd. Paris. I, p. 397 (Περὶ διαλέκτων), et III, p. 285, 18, etc. Præter Homericam et

Hesiodicam scripserat Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Μουσείου, quod opus Sopater in libro XII Eclogarum adhibuerat, teste Phot. cod. 162. Cf. Vil-loison. Prolegg. XXXI; Jonsius III, 2, 3; Bæckli. præf. ad schol. Pindar. p. xvi. Preller ad Polemon. p. 179, et præ cæteris Lehrs. De stud. Aristarchi. p. 5 sqq.

Incertum est ad quemnam Aristonicum pertineat locus Epit. Athenæi I, p. 20 : Τῆς δὲ κατὰ τοῦτον ὀρχήσεως τῆς τραγικῆς καλουμένης πρῶτος εἰσηγητὴς γέγονε Βάθυλλος Ἀλεξανδρεὺς, ἐν φησι νομίμως ὀρχήσασθαι Σίλευκος. Τοῦτον τὸν Βάθυλλον φησιν Ἀριστόνικος καὶ Πυλάδην, οὗ ἐστὶ καὶ σύγγραμμα περὶ ὀρχήσεως, τὴν Ἰταλικὴν ὀρχησιν συστήσασθαι ἐκ τῆς κωμικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς, ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς πατυρικῆς, ἣ ἐλέγετο σίκιννις (διὸ καὶ οἱ Σάτυροι σικιννισταί), ἥς εὐρετὴς Σίκιννός τις βάρβαρος. Οἱ δὲ φασιν εἶναι Ἡρῆς τὴν ὁ Σίκιννος. Ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὀρχησις ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολυκοπος, ἣ δὲ Βαθύλλειος ἱλαρωτέρα· καὶ γὰρ ὑπόρχημα τι τοῦτον διατίθεται.

Ante Casaubonum legebatur : καὶ Πυλάδης. Librum Περὶ ὀρχήσεως Casaubonus non ad Pyladem, sed ad Aristonicum pertinere suspicatur. Quodsi est, quaeritur an non Aristonicus esse potius debeat Aristocles, quem De choris scripsisse scimus, et quem de Sicinni et Sicinnistis laudat Athenæus XIV, p. 630, B. Athenæi loco inepte usus est Suidas v. Πυλάδης.

ARISTONYMUS. Vide AGATHONYMUS.

ARISTOPHANES BOEOTUS.

ΟΡΟΙ ΘΗΒΑΙΩΝ.

1.

Stephan. Byz. : Ἀντικονδυλεῖς, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοίφρυγες, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ τῶν Θηβαίων δρῶν γεγραφώς.

Κολοίφρυγες dedi monente Berkelio. Libri κόλοι Φρύγες. V. Hesych. : Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεχτροῦν καὶ δρῶς Βοιωτίας. Quam vocem in Κολοίφρυξ corruptam invenit auct. Etym. M. — Ut δρῶς in

1. Achillem Aristonicus Tarentinus inter virgines apud Lycomedem Cercyseram vocatum dicit, nec non Issam et Pyrrham. Præterea Achilles appellabatur Aspetus et Prometheus.

2. Medium hydræ (ab Hercule truncatæ) caput aureum fuisse Aristonicus Tarentinus ait.

DE FINIBUS THEBANORUM.

1.

Anticondylenses, in Boeotia Colaphryges, ut Aristophanes, qui De finibus Thebanorum scripsit.

ῶρους mutemus, causa idonea h. l. non subest. Cæterum num peculiare opus a Βοιωτικοῖς diversum an partem eorum laudet Stephanus, haud liquet.

ΒΟΙΩΤΙΚΑ.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Stephan. Byz. : Χαιρώνειζ πόλις πρὸς τοῖς ὄροις Φωκίδος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ· « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολισματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Ἰερῶν Ἦρζε. * Ἀθηναῖοι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν ἐπερχόμενοι Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρχομενίων εἶλον. »

Post Ἦρζε lacunam notavi. Plura excerptor omisit, in quibus sermo erat de expeditione quam Tolmides suscepit contra optimates Bæotorum, qui, quum democratica rerum publicarum forma in plerisque Bæotiz civitatibus ab Atheniensibus (Ol. 80, 4) constituta esset, exules Orchomenum, Chæroneam inque alias urbes Phocidi proximas se receperant. Vide Thucyd. I, 113, et de Chæronea a Tolmide capta Diodor. XII, 6, 1, et Müller. *Min.* p. 416, qui Stephani verba ita fere constituit ut supra exhibuimus. Vulgo : Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς (αὐτῶν cod. Rhedig.) ἰ. τ. Ὁ. τ. Β. ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χ. π. Ὀρχομενῶν εἶλον. — ἐπερχόμενοι] Preller. ad Hellan. p. 48, 3. Müller. dederat ἐφορμώμενοι. — Ceterum num recte postrema hæc Aristophani tribuerim, sciri nequit. Theopompi Hellenicis vindicaveram in Vit. Hellenici p. xxviii not. 2.

(3).

Schol. Hesiod. Theog. 126 : Ἀριστοφάνης ἐν τῇ [β'] βίβλῳ (ἐν τῷ βίῳ cod. Bas.) λέγει· « Ἀμφιτρύων γενναϊότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτε ἐπηυξήθη. » Gaisford. emendari vult : Ἀρ. ἐν δευτέρῳ (Βοιωτικῶν) λέγει· Ἀ. γ. α. π. γ., ἧγουν ὅτε ἐπηυξήθη, quum voces

βίβλος, βίος et δεύτερος sæpissime inter se confundantur. Exempla conguessit Unger. in Theb. Parad. p. 433.

4.

Plutarch. De Herodoti mal. c. 31 : Ἀριστοφάνους δὲ τοῦ Βοιωτοῦ γράψαντος, ὅτι χρήματα μὲν αἰτήσας οὐκ ἔλαβε (sc. Ἡρόδοτος) παρὰ Θηβαίων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συσχολάζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐστὶ τεκμήριον· ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῷ Ἀριστοφάνει μεμαρτύρηκε, δι' ὧν τὰ μὲν ψευδῆς, τὰ δὲ διὰ **, τὰ δὲ ὡς μισῶν καὶ διαφερόμενος τοῖς Θηβείοις ἐγκέκληκε. Simile commentum ex Diyllo ponimus. V. Bæhr. Herodot. tom. IV, p. 835 sq.

5.

Idem ibid. c. 33 : (Thebani, Herodotus VII, 233 narrat, in ipso prælio ad Thermopylas se dederunt Persis. Οὐ μόντοι τάγε πάντα εὐτύχησαν· ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἔλθοντας, τοὺς μὲν τινὰς καὶ ἀπέκτειναν προσιόντας, τοὺς δὲ πλεῖνας αὐτῶν, καλεῦσαντος Ξέρξεω, ἑστιζον στίγματα βασιλῆα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεοντιάδεω. Ad hæc respondet Plutarchus :)

Οὔτε Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός, ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης ἐκ τῶν κατὰ ἀρχοντας ὑπομνημάτων ἱστορήσε, καὶ Νικανδρός ὁ Κολοφώνιος· οὔτε γινώσκει τις ἀνθρώπων πρὸ Ἡροδότου στυγθέντας ὑπὸ Ξέρξου Θηβείους.

Ceterum probabile est complura eorum, quæ Plutarchus de Herodoto Bæotorum osore disputavit, ex eodem fluxisse Aristophane.

Aristophanes ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν laudatur a Photio et Suida v. Ὁμολόιος Ζεὺς, ubi vero ex Favorino reponendum esse Ἀριστόδημον recte viri docti statuerunt. — Apud Josephum C. Apion. I, c. 23 Aristophanes, nescio qui, inter eos recenseatur, qui de Judæis dixerint.

Fortasse Aristophanes noster intelligendus est in schol. Aristoph. Vesp. 500 : Δοξαὶ δὲ ἡ τυραννίς

DE REBUS BŒOTORUM.

2.

Aristophanes Rerum Bæoticarum libro secundo : « Chæroneæ urbis conditorem ferunt Chæronem, quem Apollinis et Theris filium esse fabulantur, uti Hellenicus lib. De Sacerdotibus Junonis Argivæ. ** Athenienses eorumque socii contra eos Bæotos, qui Orchomeniis se adjuverant, profecti, Chæroneam urbem Orchomeniis adkictam ceperunt. »

3.

Aristophanes (Rerum Bæoticarum libro secundo) : « Amphitryo filium genuit, qui adultus patre fortior erat. »

4.

Quum autem Aristophanes Bæotos scripserit, Herodo-

tum pecunias petentem a Thebanis nihil impetrasse; aggresso autem cum pueris disserere et scholam instituere, a magistratibus fuisse interdictum ob rusticitatem eorum et odium literarum : aliud quidem certum rei nullum exstat argumentum. Sed Aristophani Herodotus testimonium tulit, dum alia falso, alia per (injustitiam), alia tamquam exosus Thebanos et adversum eos jurgans vituperat.

5.

Atqui non fuit Leontiades dux Thebanorum in Thermopylis, sed Anaxander, ut Aristophanes e Commentariis ad magistratuum seriem digestis docuit, et Nicander Colophonius : neque agnoscit quisquam hominum ante Herodotum compunctos a Xerxe Thebanos.

(τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, ὡς φησὶν Ἑρατοσθένης, ἐπὶ ἑτῇ ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἑξ καὶ τριάκοντα.

Ibi pro Ἀριστοφάνους Bentleyus reponi voluit Ἀριστοτέλους. Quod si est, pro τεσσαράκοντα καὶ ἐν scripserim πεντήκοντα καὶ ἐν, ita scilicet ut Pisistrato tribuantur anni 33, et filiis anni 18, uti est ap. Aristot. Pol. V, 9, 23, quo in numero comprehenduntur anni quos in exilio egit Pisistratus. Sed probabilius est Aristotelem ab hoc loco alienum esse, uti recte censuisse videntur Bernhardy. ad Eratosth. p. 246, et Schneidewin. ad Heraclid. De Reb. pub. p. 27. Aristophanes noster, modo recte se nomen habeat, sequitur eundem computum, quem reddit Isocrates De bigis 10, p. 351, D. V. Clinton. F. Hell. II, p. 218.

ARMENIDAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 551 : Ἀρμενίδας ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς (Μεγαρικαῖς cod. Paris.) Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἰτωνὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι (γενέσθαι cod. Par. sc. φησὶ), ἀπ' οὗ Ἰτων πόλις καὶ Ἰτωνίς Ἀθηνᾶ. Cf. Müller. *Min.* p. 391, 5. De Itono tanquam patre Bæoti v. Unger. Theb. Parad. p. 455.

2.

Idem I, 741 : Ὅτι δὲ ἠκολούθησεν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας (scr. Ἀρμενίδας) ἐν πρώτῳ, τὴν δὲ λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησὶ. Ead. Endocia p. 280.

3.

Photius Lex. : Μακάρων νῆσοι· ἡ ἀκρόπολις τῶν

ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμενίδας (Ἀρμενίδας em. Fiorillo in Herod. Attic. p. 117, et Gaisford.). Eadem Suidas ubi auctoris nomen Παρμενίδης.—Armenidæ nomen fortasse latere ap. Suid. v. Καδμεία νίκη suspicatur Bernhardy. Vide Lysimachi fr. 7. De nostro loco cf. Müller. l. l. p. 217.

4.

Schol. Pind. Ol. VI, 23 : Ἑπτὰ (πειτα πυρᾶν) Ἀριστόδημος φησὶ τὰς ἑπτὰ πυρὰς εἶναι τῶν στρατιωτῶν τῶν ἀπολομένων... Ἀρμενίδ' (scr. Ἀρμενίδας) γράφει· « Καὶ πυρὰς ποιοῦντες ἑπτὰ ἐπὶ τοῖς ἔρμασιν, ἐνταῦθα οὐκ ἀπολοῦνται ἑπτὰ πυρὰι, ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἡ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ παίδων Νιόβης ἡ καυθέντων, (adde ἡ) ἀπὸ τῶν ἰδ', χωρισθεισῶν τῶν συζυγῶν. » Cf. Bæckh. ad h. l. et Præf. ad schol. p. XXIII. Loquitur h. l. Armenidas de festo quodam Thebano (cujus significatio chronologica fuerit).

5.

Steph. Byz. : Ἀλῖαρτος, πόλις Βοιωτίας... Ἀρμενίδας δὲ τῷ ρ Ἀλῖαρτόν φησιν. Cf. Müller. l. l. p. 481.

6.

Athenæus I, p. 31, A : Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινῶν Βιβλίνων φησὶν αὐτὸν (τὸν οἶνον Βίβλινον) ὠνομάσθαι. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θράκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὐθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι. Unde hæc petita sint incertum.

Casaubonus leg. suspicatur ἣν Ἀντισάρην. Steph. B. : Ἀντίσαρρα, ἐπίνειον Δατηνῶν. Ἡρωδιανός· « Ἀντισάρρη, καὶ αὕτη πόλις· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.

7.

Hesychius : Ἐνοδία, Ἀρτεμὶς, ἐπεὶ κυνηγητικὴ, ὡς Ἀνδρομενίδης (Ἀρμενίδης conj. Vales.). Cf. Etym. M. : Ἐνοδία, ἡ Ἐκάτη, ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης.

THEBAICA.

1.

Armenidas in Thebaicis Amphictyonis filium Itonum in Thessalia natum esse dicit, a quo Iton urbs et Itonis Minerva nuncupata sint.

2.

Ad sonos lyrae Amphionis saxa sua sponte consurgisse Armenidas quoque in libro primo narrat, lyram vero a Musis Amphioni datam esse.

3.

Beatorum insulae. Sic olim Thebarum in Boeotia acropolis vocata, teste Armenida.

4.

Armenidas scribit : « Atque rogos faciunt septem in colli-

bus, ubi sitæ sunt Septem rogi, quos ita vocant, aut a septem contra Thebas ducibus, aut a Niobæ filii septem ibi concrematis vel a quattuordecim ejusdem liberis in syzygiis distinctis (ita ut bini in singulis rogis concremarentur). »

5.

Haliartus, urbs Boeotiae. Armenides vero per r litteram Haliartus scribit.

6.

Epicharmus Biblinum vinum a quibusdam Biblinis denominatum ait. Armenidas vero dicit Thraciae regionem esse, quæ postea Tisare et Cæsyme vocata sit.

7.

Ἐνοδία, in viis versans, Diana dicitur, utpote venatrix teste Armenida (?).

De Oedipi sepulcro ap. Schol. Soph. OEd. Col. a Lysimacho (fr. 8) citatur Ἀρ(ι)ζήλος, de quo aliunde non constat. Putari possit latere nomen *Armenidæ*. Itaque Armenidas Lysimacho antiquior foret.

Fortasse Ἀρμενίδας reponendum ap. St. Byz. v. Κοτύλαιον pro corrupto Ἀρτέμιδος. Vide Archemachi fr. 3.

ARTEMIDORUS ASCALONITA, Bithyniacōn auctor, testante Stephano Byz. v. Ἀσκάλων: Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς χειρματίζουσι, ... ἱστορικοὶ Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ Περὶ Βιθυνίας γεγραπὸς, καὶ ἄλλοι.

ARTEMONES.

Reliquias exhibuimus Artemonis Clazomenii, Artemonis Pergameni, Artemonis Cassandrensis. Clazomenis Artemonum familiam viguisse præter historicum nostrum, qui Annales patriæ et De Homero librum composuit, testatur Artemon ille notissimus, qui Pericli contra Samios belligeranti machinarum obsidionalium inventor exstitit. De ætate historiographi, cujus duobus tantum locis mentio fit, quod dicam nihil habeo. Quod Pergamenum attinet, existimari possit eum non diversum esse vel a Clazomenio vel a Cassandrensi, quandoquidem Pergameni, sicuti Alexandrini, epitheto sæpenumero non patria auctoris significatur, sed locus ubi vixerit scripseritque. Artemon δ' ἀπὸ Περγάμου (fr. 5) commentarios elaboravit in Pindari carmina, non in omnia tamen, uti ex fragmentis colligas, sed in ea tantum, quæ victorias celebrant principum Siculorum. Curiosius cum in historias eorum inquisivisse indicat schol. ad Isthm. II, 1 (fr. 8), ubi σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμονεῖναι dicitur. Idem fr. 3 nominatur ἱστορικός. Quem titulum num ipsis illis commentariis meruerit, an inde sit nactus, quod peculiare de rebus Siculis opus, vel alia quædam historica scripserit, ambigitur. Ceterum Pindari explicatio parum feliciter ei successit, ac perversum istud, quod Crates colebat, interpretationis genus coarguit. Scripsit Artemon post Callimachum et ante Menecratem, qui hariolari Artemonem dicit fr. 5. Ille Menecrates quum Nyseensis Aristarchi grammatici discipulus intelligendus sit, verisimillimum est Artemonem Aristarchi et Cratetis aut æqualem aut supparem fuisse.

Circa eadem fere tempora vixerit Artemon Cassandrensis. Scripsit Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (*) et Περὶ βιβλίων χρήσεως (quibus titulis idem opus significari videtur), et aliud opus ad historiam musicam pertinens, cui titulus erat Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος. Ad eundem referam collectionem Epistolarum Aristotelis (fr. 14). Hoc si recte fit, probabiliter statuimus vixisse eum ante Andronicum, qui Sullanis temporibus Aristotelis scripta edidit. Ab altera parte Artemon junior erat quam Dionysius Scytobrachion, cujus ipse in opere Περὶ συναγωγῆς βιβλίων (fr. 9) meminit, quemque Apollodori fere æqualem fuisse suo loco diximus (v. tom. II, p. 6 not.).

Quartus Artemon est *Magnesium*, auctor operis quod inscribitur Τῶν κατ' ἀρετὴν γυναιξὶ πεπραγμένων διηγήματα. Ex eo Sopater sophista complura in librum Eclogarum secundum transtulit, teste Photio in cod. 161 init. Nec a vero abhorret Westermanni suspicio (in Paradoxogr. p. xli) ad Artemonem Magnesium fortasse referendum esse libellum, quem Ἰουναῖας ἐν πολεμικοῖς συνεπὶ καὶ ἀνδρῶναι inscriptum e codice Mediceo Holstenius, e codice Escorialensi Tychsenius exscripserunt, ediderunt deinde Heerenius in *Bibl. d. alt. Kunst*, fasc. 6, Gotting. 1789, et ipse Westermannus ad calcem Paradoxographorum. Ut ut est, hoc certe rectissime Westermannus monuit, falsos fuisse Holstenium et Heerenium, qui a Phlegonte narrationes istas profectas esse putarunt, quum dicendi et enarrandi genus a Phlegonte vehementer discrepet (**). — *Artemon* qui Περὶ

(*) Cf. similia scripta Telephi Pergameni (Suidas s. h. v.) διδασκαλὴς ἐμπειρίας βιβλία γ' ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία; Philonis Byblij (Suidas s. h. v.) Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων; Damophilī (Suidas s. v.) Περὶ ἄξιοκτῆτων βιβλίων.

(**) Reliquos Artemones paucis attigisse sufficiat. De *Artemone Lampsaceno*, Periclis æquali, qui δ' περιπόρητος dicebatur, et de alio *Artemone*, quem Anacreon apud Chamaeleontem in Athen. p. 533, F, item περιπόρητον dicit, vide Schweighauser. ad Athen. I, 1; Welcker. Mus. Rhenan. III, 1, p. 156; Sintenis ad Plutarch. Pericl. 27, p. 192 sq. Interpr. ad Aristoph. Acharn. 850. Bode *Gesch. d. ion. Lyrik* p. 365. — *Artemon*, Antiocho regi, Laodices marito, similis. Plinius VII, 12; Valer. Max. IX, 14, 1, alii. — *Artemon medicus* ap. Plinium H. N. XXVIII, 1, et Galenum. — *Artemon Milesius*, Onirocriticōn auctor. Artemidor. Onirocr. I, 2; II, 44, p. 8 et 223 ed. Reiff. Fulgentius Myth. I, 13; Tertullian. De anim. c. 46; Eustath. ad II, II, p. 1119; Suidas v. Ἀρτίμων. — *Artemo Laodicensis*, pater Andronis, quo familiariter usum se scribit Cicero Ad fam. XIII, 67. — *Artemon rhetor*. Seneca Suas. I, p. 8; Controv. I, 6, p. 114; 7, p. 124. II, 9, p. 151; 11, p. 167; III, 16, p. 214; IV, 25, p. 286; V, 30, p. 332; 33, p. 352 Westermann. *Gesch. d. gr. Hereds.* § 80, 26. — *Artemon hæreticus*. Phot. cod. 158; Theodoret. Hæret. II, 4. — *Artemon statuarius*; Plinius XXXVI, 5, 4, 11.

ζωγράφων scripsit (fr. 13), et quem e Juba commentariis, ut videtur, Harpocratio laudat, fuerit pictor Artemon, de quo Plinius XXXV, 11, 40.

ARTEMON CLAZOMENIUS.

ΩΡΟΙ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΩΝ.

1.

Ælianus N. A. XII, 28 : Ἀκούω δὲ ἐν Κλαζομεναῖς οὖν γενέσθαι πτηνόν, ἥπερ οὖν ἐλυμαίνετο τὴν χώραν τοῖς Κλαζομενίοις· καὶ λέγει τοῦτο Ἀρτέμων ἐν τοῖς Ὀροῖς (ὄροις codd.) τοῖς Κλαζομενίων, ἐνθεν τοι καὶ χώρας ἐκεῖ κέκληται ὅς περὶ τῆς ὀνομαζόμενός τε καὶ ἀδόμενος.

De sue alato in numis Clazom. v. Eckhel. D N. II, p. 510.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

2.

Suidas : Ἀρκτῖνος Τήλειω, τοῦ Ναύτιω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἱποποῖος, μαθητῆς Ὀμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομενίος Ἀρτέμων ἐν τῷ Περὶ Ὀμήρου, γεγονώς κατὰ τὴν θ' ὀλυμπιάδῃ μετὰ υ' ἔτη τῶν Τρωικῶν.

In duobus codicibus (V et L ap. Bernh.) pro υ' est υί'; cui siglo in V. superscriptum est λ'. Ol. 9, 1 = 744 a. C.; igitur capta Troja est 1154; primus expeditionis annus est 1154 a. C. (sive 6 X 63 ante Olymp. 1). Posteriorem numerum signant codd. V. et L., eumque genuinum esse statuo. Serior quidam superscripsit λ', ut vulgarem Alexandrinorum æram Trojanam (1184) nancisceretur. Eandem æram secutum esse Democritum diximus in Fragm. Chron. p. 123. Homerum (de quo Democritus quoque scripserat; v. Mullach. Democr. fragm. p. 236) Artemon assignaverit Olympiadi primæ. Arctinus a Cyrillo Adv. Jul. p. 12, B, Eusebio et Hieronymo collocatur ad Olymp. 1. Quare Fischer, in Tab. chr. p. 61, apud Suidam pro θ' ολ. scribendum suspicatur α' ὄλ.; qua conjectura facile caremus. Xanthus et Phantias (fr. 18) Arctinum Leschæ cœvum et æmulum

dicunt. Ceterum de Arctino adi Welckerum in Cycl. p. 211 sq. (coll. p. 188); quem tamen miror cum Vossio (Hist. Gr. p. 405) statuere Artemonem nostrum esse Clazomenium illum mechanicum, qui Pericli operam suam præstiterit (v. Diodor. XII, 28; Plutarch. Per. c. 27 ibique Sintenis p. 192 sq. Servius ad Æn. IX, 505; Plinius VII, 56, 57; schol. Aristoph. Acharn. 850).

ARTEMON PERGAMENUS.

Commentarii in Pindari carmina Siculis scripta.

3.

Schol. Pind. Pyth. I, 1 : Ἰέρωνι Αἰτνα(ῶ) Γέγραπται μὲν ὁ ἐπὶ νικῶν Ἰέρωνι, λέγεται δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως (sc. verbis χρυσία φόρμιγγι) ἐπιβεβλήσθαι κατὰ Ἀρτέμονα τὸν ἱστορικόν, ὅτι ὁ αὐτῷ ὁ Ἰέρων χρυσὴν ὑπέσχετο κιθάραν. — Τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργίας πεπλήρωται, bene adjicit scholiasta.

Eandem ineptiam repetit schol. paullo post : Τινὲς χρυσὴν ὑποσχέσθαι φασὶ κιθάραν τὸν Ἰέρωνα τῷ Πινδάρῳ. Διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῇ ἐκπαγγελίᾳ ἀπὸ τῆς κιθάρας ἤρξατο.

4.

Idem ib. I, 32 : Ἀρτέμων δὲ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ· καθάπαξ γὰρ, φησὶν, πᾶν ὅρος ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. Pindarus l. I. de Ætna loquitur, quem Typhoni Juppiter imposuerit. Hinc sua sumpsit Tzetz. ad Lycophr. 177, p. 454 ed. Müller. Idem p. 455 dicit se ἱστορικώτερον et fabularum interpretandarum peritiorem esse τοῦ Πολύστορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτέμωνος τοῦ Περγαμηνοῦ καὶ Κασσάνδρου (?) τοῦ Σαλαμίνιου κτλ.

5.

Idem Ol. II, 16 : Καμόντες οἱ (sc. οἱ τοῦ Θήρωνος πατέρες) πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἶχημα ποταμοῦ] Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν (Agrigentum) οἶχημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησι διὰ τὸ θυμῶν μόνον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. Τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ ὁ ἀπὸ Περγάμου τὴν Γέλλαν οἶεται δεῖν ἀκούειν, οὕτω κα-

ANNALES CLAZOMENIORUM.

1.

Apud Clazomenios audio suem fuisse alatum, qui agros eorum vastaverit, uti prodit Artemon in Annalibus Clazomeniorum; unde etiam locus illic decantatus *Suis alati* nominatur.

DE HOMERO.

2.

Arctinus, Telei filius, a Naute oriundus, Milesius epicus poeta, Homeri discipulus, ut ait Artemo Clazomenius in libro De Homero, floruit Olympiade nona, quadringentis (vel quadringentis decem) annis post bellum Trojanum.

λουμένην πόλιν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Γέλλᾳ,
ὡς Καλλίμαχος·

Οἱ δὲ Γέλλα ποταμοῦ κεφαλὴ ἐπικείμενον ἄστυ.

Καὶ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλλα τῷ ποταμῷ,
τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελλῶν εἶναι ἀποίκους. Ὅστε
τὸ πατέρων ἄστυ ἐν Γέλλᾳ ἐπὶ τῶν τοῦ Θήρωνος
προγόνων συντετάχθαι. Κεφαλαῖός τε δὲ χρῆται τῷδε·
τὸ δὲ καμόντες, ἔφη, προστίθειν μᾶλλον ἀκούειν ὑπὲρ
τῶν τὴν Γέλλαν ἐκτικόντων, ἀλλ' οὐ τὴν Ἀκράγαντα.
Οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ βᾶστος συνωκίσθησαν, οἱ δὲ χα-
λεπῶς καὶ μόλις. Ἀντίφημος γὰρ ὁ Ῥόδιος καὶ Ἐντιμος
ὁ Κρήτης οἱ τὴν εἰς Γέλλαν στελλαντες ἀποικίαν πρῶτον
μὲν περὶ τὴν συναγωγὴν ἔκαμον οὐ μετρίως, συνα-
θροίζοντες τοὺς ἐκ Πελοποννήσου καὶ Ῥόδου καὶ Κρή-
της, εἴτα περὶ τὸν διάπλου, εἴτα περὶ τὸν κατοί-
κισμὸν, καὶ πάλιν διαγωνισάμενοι πρὸς τοὺς Σικανούς.
Μενεκράτης δὲ φησὶ ληρεῖν τὸν Ἀρτέμονα κ. τ. λ.

6.

Id. Ol. V, 2 : Ὀκεανοῦ θυγάτηρ] Ἀρίσταρχος
δὲ ἀκούει Ὀκεανοῦ θυγατέρα Καμάριναν, τὴν λίμνην,
ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ πρὸς τὴν
Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναι φησιν· αὕτη δὲ ἐν Συρα-
κούσαις κρήνη, ὑποτίθεται δὲ ἡ Καμάρινα ταῖς Συ-
ρακούσαις. Ἐχει δὲ ἡ Ἀρέθουσα καὶ πᾶσα κρήνη τὰς
πηγὰς ἀπὸ Ὀκεανοῦ. Inertia hanc.

7.

Idem Pyth. III, 48 (Hieroni) : Ἐπαινέει τὸν
Πίνδαρον ὁ Ἀρτέμων, ὅτι παρακρουσάμενος τὴν περὶ
τὸν κόρακα ἱστορίαν αὐτὸν δι' ἑαυτοῦ ἐγνωκέναι
φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ἱστορεῖται γὰρ ὅτι τὴν Ἴσχυος
μῆξιν ἐδήλωσεν αὐτῷ ὁ κόραξ· παρὸ καὶ δυσχεράναντα
ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τὸν Ἀπόλλωνα ἀντὶ λευκοῦ μελανα
αὐτὸν ποιῆσαι. Τοῦτον οὖν τὸν μῦθον διωσάμενόν φησι
τὸν Πίνδαρον τῷ ἑαυτοῦ νῦν καταλαβεῖν τὰ πεπραγμένα
τῇ Κορωνίδι. Παράλογον γὰρ τὸν ἄλλοις μαντευόμενον
αὐτὸν μὴ συμβαλεῖν τὰ κατ' αὐτοῦ δρώμενα. Χαίρειν
οὖν φράσας τῷ τοιούτῳ μύθῳ τέλειον ὄντι ληρώδει αὐτόν
φησὶ τὸν Ἀπόλλωνα παρὰ τοῦ νοῦ πυθόμενον ἐπιπίμψαι
τῇ Κορωνίδι τὴν Ἀρτεμιν. Τὸν δὲ περὶ τὸν κόρτκα
μῦθόν φησι καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

Τῷ μὲν δρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ οἰκίης
Πυθίᾳ ἐς ἡγαθέην, καὶ β' ἔρρασεν ἔργ' αἰζηλά
Φοῖβῳ ἀκροστομῇ, δτ' δρ' Ἴσχυς γῆμε Κορωνίῳ
Εὐλατίδῃ, Φλεγύᾳ Διογνήτιο θυγατρὶ.

8.

Idem Isthm. II, 1 : Ξενοκράτει Ἀκραγαν-
τίνῳ] Τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον οἱ μὲν προῦπομνη-
ματισάμενοι Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναι φασιν, ὁ δὲ Ἀρτέ-
μων σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας πεπολυπραγμο-
νηκῶς αὐτὸν μόνον συγγενῇ φησὶν εἶναι Θήρωνος.

ARTEMON CASSANDRENSIS.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ.

9.

Athenaeus XII, p. 515, E : Ὡς ἱστορεῖ Ξάνθος
ὁ Λυδὸς, ἡ δ' εἰς αὐτὸν τὰς ἀναφερομένας ἱστορίας
συγγραφεὺς, Διονύσιος ὁ Σκυτοδραχίων, ὡς Ἀρτέμων
φησὶν ὁ Κασανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ συναγωγῆς βιβλίων,
ἀγνοῶν ὅτι Ἐφορος ὁ συγγραφεὺς μνημονεύει αὐτοῦ,
ὡς παλαιότερου ὄντος, καὶ Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δε-
δωκότος.

ΠΕΡΙ ΒΙΒΛΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ.

10.

E LIBRO SECUNDO.

Idem XV, p. 694, A : Ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων,
ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασανδρεὺς ἐν δευτέρῳ Βιβλίῳ
χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ἀδόκιμα,
ὃν τὸ μὲν πρῶτον ἦν δ' ὁ δὴ πάντας ἀδεῖν νόμος ἦν, τὸ
δὲ δεύτερον δ' ὁ δὴ πάντες μὲν ἤδον, οὐ μὲν ἀλλά γε κατὰ
τινα περίουδον ἐξ ὑποδοχῆς, τρίτον δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι
τάξιν ἔχον, οὗ μετεῖχον οὐκέτι πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ
δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν
όντες· διόπερ ὡς ἀταξίαν τινὰ μόνον παρὰ τάλλα ἔχον
τὸ μὴθ' ἅμα μὴθ' ἐξῆς γινόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν
εἶναι, σχολίον ἐκλήθη. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἤδετο, ὅποτε τὰ
κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν· τηλικαῦτα
γὰρ ἤδη τῶν σοφῶν ἕκαστον ᾤδῃν τινα καλὴν εἰς μέσον
ἤξιον προσφέρειν. Καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν πα-
ραίνεσιν τέ τινα καὶ γνώμην ἔχειν δοκοῦσαν χρησίμην
τε εἰς τὸν βίον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

11.

E LIBRO PRIMO.

Idem XIV, p. 636, E : Ἀρτέμων δ' ἐν τῷ πρώτῳ
Περὶ Διονυσιακοῦ συστήματος Τιμόθεόν φησὶ τὸν Μι-
λήσιον παρὰ τοῖς πολλοῖς δοῦναι πολυχорδοτέρῳ συστή-
ματι χρῆσασθαι τῇ μαγᾷ· διὸ καὶ παρὰ τοῖς Λάκωνιν
εὐθυνόμενον, ὡς παραφθείροι τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν,
καὶ μέλλοντός τινος ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰς περιττάς τῶν
χορδῶν, δεῖξαι παρ' αὐτοῖς ὑπάρχοντα Ἀπολλωνίσκον,
πρὸς τὴν αὐτοῦ σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα, καὶ
ἀφειθῆναι.

12.

Idem XIV, p. 637, B : Καὶ περὶ τοῦ τρίποδος δὲ
καλουμένου (ὄργανον δὲ καὶ τοῦτο μουσικόν) ὁ προει-
ρημένος Ἀρτέμων γράφει οὕτως· « Ὅθεν πολλὰ τῶν
ὀργάνων οὐδ' εἰ γέγονέ ποτε γινώσκειται· καθάπερ

5 Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Ὀλιγοχρόνιον γὰρ τὴν ἀκμὴν σχῶν, καὶ διὰ τὸ δοκεῖν ἐργώδης εἶναι κατὰ τὴν χειροθεσίαν ἢ δι' ἣν δὴ ποτ' οὖν αἰτίαν συντόμως καταλυθεὶς διαλέληθε τοὺς πολλούς. Ἦν δὲ παρὰ πλῆσιος μὲν Δελφικῷ τρίποδι, καὶ τοῦνομ' ἐντεῦθεν ἔσχε, τὴν δὲ γρῆσιν τριπλῆς κιθάρας παρείχετο. Τῶν γὰρ ποδῶν ἐστώτων ἐπὶ τινος βάσεως εὐστρόφου, καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, τὰς μέσας τρεῖς χώρας τὰς ἀπὸ ποδὸς ἐπὶ πόδα διαστώσας ἐνέτεινε χορδαῖς, ὑπερθεὶς ἐκάστη πῆχυν καὶ κάτω προσαρμόσας χορδοτόνια, καὶ τὸν ἐπάνω κόσμον κοινὸν τοῦ λείδητος καὶ τῶν παρηρτημένων ἐνίων ἀποδούς· ἐξ ὧν καὶ τὴν φαντασίαν εἶχεν ἀστειάν, καὶ τὸν ἦχον προσέβαλλεν ἀδρότερον. Διένειμε δ' ἐκάστη χώρα τὰς τρεῖς ἁρμονίας, τὴν τε Δωριστὶ καὶ Λυδιστὶ καὶ Φρυγιστὶ. Καὶ καθελόμενος αὐτὸς ἐπὶ τινος δίφρου, περὶ ταῦτόν συμμέτρως ἔχοντα τῇ συστάσει, διείρας δὲ τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολήν, καὶ τῇ ἐτέρᾳ χρησόμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὅποιαν ἂν πρώτην ἤρειτο τῶν ἁρμονιῶν, μετέστρεφε τῷ ποδὶ τὴν βάσιν εὐτροχον οὖσαν, καὶ πρὸς ἐτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων ἔγρητο, καὶ πάλιν ἐτέραν. Οὕτω δ' ὁξέως ὑπὸ τὴν χεῖρα προσῆγεν αὐτῷ τὰ συστήματα ἢ τῆς βάσεως εὐκίνησις τῷ ποδὶ ψαυομένη, καὶ τὴν χειροθεσίαν ἐπὶ τοσοῦτον εἰθίσθη κατοξύνειν, ὥστ', εἴ τις μὴ ξυνορώη τὸ γινόμενον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς μόνον κρίνοι, νομίζειν τριῶν κιθαριστῶν ἀκούειν διαφόροις ἡρμοσμένων. Καὶ τοῦτο τὸ ὄργανον θαυμαστὴν ἰσχυρῶς μετὰ τὸν ἐκείνου βίον ἐξέλιπεν εὐθίως. »

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΩΝ.

13.

Harpocratio v. Πολύγνωτος : Περὶ Πολυγνώτου τοῦ Ζωγράφου, Θεσίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφώντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἥτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἔγραψε προῖκα, ἢ ὡς ἑτέροι, τὰς ἐν τῷ θησαυρῷ καὶ τῷ ἀνακείῳ γραφάς, ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῇ Περὶ ζωγράφων καὶ Ἰόδας ἐν τοῖς Περὶ γραφικῆς. Fortasse De pictoribus scripsit Artemon pictor, cujus meminit Plinius H. N. XXXV, 11, 40, 32 : *Artemon (pinxit) Danaen mirantibus eam praedonibus; reginam Stratonicen, Herculem et Deianiram : nobilissimas autem, quae sunt in Octaviae operibus, Herculem ab Oëta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in caelum euntem; Laomedontis circa Herculem et Neptunum historiam*. Circa Ol. 120 floruisse pictorem conjecit O. Müller. *Archaeol.* § 163, 1.

AMBRACICA.

Narrant Nicander Transformationum libro primo et Athanadas in libro De rebus Ambraciis :

14.

Demetrius De elocut. § 223 : Ἀρτέμων μὲν οὖν, ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἀναγράφας ἐπιστολάς, φησὶν ὅτι δεινὴν τῷ αὐτῷ τρόπῳ διάλογόν τε γράφειν καὶ ἐπιστολάς· εἶναι γὰρ τὴν ἐπιστολὴν οἷον τὸ ἕτερον μέρος τοῦ διαλόγου.

Walz in Praefat. ad Rhet. Gr. vol. IX : « De hoc Artemone, quem eundem esse cum eo qui auctore Athenæo Περὶ συναγωγῆς βιβλίων et Περὶ βιβλίων κτήσεως scripsit, satis probabiliter statuunt Schœrllius in Hist. lit. tom. II, p. 185 (ed. Berlin.) et Stahr. *Aristot.* P. I, p. 206, quum desint alia Græcæ Romanæve antiquitatis testimonia, percommode nuper accidit, ut C. F. Neumannus *Davidis*, Armeni librorum Aristotelis interpretis, testimonium afferret, quo auctore epistolæ Aristotelis ab Artemone quodam collectæ et octo libris editæ sunt. (*Mémoires sur la vie et les ouvrages de David, philosophe du cinquième siècle, et principalement sur les traductions de quelques écrits d'Aristote, par C. F. Neumann, in Journal Asiatique* 1829, tom. III, p. 113.) »

ASTYNOMUS.

Plinius H. N. V, 31, 35, de Cypro : *Vocatam ante Acamantida, Philonides, Cerastin Xenogoras, et Aspeliam* (num Σφήκειαν?) *et Amathusiam et Macariam : Astynomus Crypton et Coliniæ*. Stephanus Byz. : Κύπρος, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου ἢ ἀπὸ τοῦ φρυγμένου ἀνθους κύπρου. Ἀσύννομος δὲ φησὶ Κρύπτον κεκληθῆναι διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἴτα Κύπρος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστις ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν καὶ Κεραστιὰς καὶ Ἀμαθουσία καὶ Μτιονίς καὶ Σφήκεια καὶ Ἀκαμαντίς. Cf. Eustath. ad Dionys. : Οἱ δὲ Κρύπτον πότε κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύφθαι ὑπὸ θαλάσσης, ὅπερ καὶ περὶ Δῆλου μυθεύεται καὶ περὶ Ῥόδου δὲ κατὰ Πίνδαρον. — Nominatur *Astynomus* etiam inter fontes Plinii H. N. lib. IV.

ATHANADAS.

AMBRACICA.

Antoninus Liberalis c. 4 : Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιομένων α' καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς· Κρῆζαλεὺς δ' Ἀρύσπος ὄκει γῆς τῆς Ἀρυοπίδος παρὰ

Cragaleus, Dryopis filius, habitabat in Dryopide regione ad lavacra Herculis, quæ fabulantur Herculem clava montis latus percutientem aperuisse. Cragaleus ille jam senex erat, et ab indigenis homo justus habebatur et prudens. Ad eum

τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλῆα πληξάντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβλεῖν. Ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγγόνει γεραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγγυρίοις ἐνομιζέτο δίκαιος εἶναι καὶ πρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἀρτεμις καὶ Ἡρακλῆς χρηθισόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπειρῷ. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐαυτῷ προσήκειν εἶλε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσιν Ἠπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀπ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται. Καὶ αὐτὸς μέγιστα χάρισσασθαι τούτῃ τῇ πόλει· Σισυρίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντες ἀρικομένους κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας· Τόργον (Γόργον;) δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμούς λαὸν ἔποιον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντεῖαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι, καὶ παρὰ τοῦτο (πολλοὺς) ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον· τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἐριδας καὶ στάσεις, ἀντὶ τούτων δ' ἐμποιῆσαι αὐνομίας καὶ θέμιν καὶ δίκην· ὅθεν αὐτὸν εἰ νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδασθαι. Ἀρτεμις δὲ τὸ μὲν νέϊκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἡζίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν· ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. Ὅτε Φάλαικος (*) ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυνάμενον κατὰ θέος ἀνελεῖν, αὐτῇ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίῳ προρῆναι σκύμνον λέοντος· ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκέρραμειν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσθαι ἀναρρήξει τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου·

(*) Φάλαικος] Φαύλος ex *Ælian*. H. An. 12, 40 et *Ovid*. *Ibid.* 501 *Burmamnus* et *Jacobs*. In seqq. pro Κελτοῦς *Berkehus* Κελαιῖους, *Hemsterhusius* Σελλοῦς reponendum esse censent.

boves pascentem accedunt Apollo, Diana et Hercules, disceptatori causam de Ambracia Epirotica. Atque Apollo quidem sibi urbem eam vindicabat, quod pater esset Melanæi, qui Dryopum rex fuisset belloque totam Epirum cepisset, ac liberos procreasset Eurytum et Ambraciam, a qua urbi Ambraciæ nomen esset inditum. Præterea ipsum quoque maximis hanc urbem beneficiis affecisse: suo enim jussu Sisyphidas advenisse bellumque, quod contra Epirotas Ambraciotis fuisset, ad felicem perduxisse exitum. Porro Torgum (Gorgum?) fratrem (Alitum?) Cypseli, suis motum oraculis, novis colonis e Corintho Ambraciam frequentasse. Tum Ambraciotas ipsius ductos oraculis contra Phalæcum tyrannide urbis politum insurrexisse, ac propterea Phalæcum regnum vitantique amisisse; in summa denique surprisime se in urbe ista sedasse bellum civile, rixas et seditiones, et horum loco ordinem optimum, justitiam et leges æquas introduxisse; unde etiamnum se ab Ambraciotis in fratris et convivii servatorem et Pythium cantari. Diana deinde, litigare cum Apollino desinens, petebat ut ultro sibi Ambraciam concederet; desiderii ejus causam esse hancce. Nimirum quo

τοὺς δὲ Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἀρτεμιν ἡγεμόνην ἰλάσασθαι, καὶ ποιησαμένους Ἀγροτέρως εἰκασμα παραστήσασθαι γάλακτον αὐτῇ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυσεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἠπειρον οὖσαν ἐαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς καὶ Χάονας καὶ Θεσπρώτους, καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατῆθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνοιο βοῦς συνελθόντες [ἤθελον] ἀφελέσθαι. Χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποιον ἔλθειν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀπ' Ἡρακλέους. Ἄ διακούσας δὲ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ, πέτρον ἐποίησεν, ἵνα περ εἰστέχῃ. Ἀμβρακιώται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίσασιν. Κραγαλεὺς δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἐντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

Aliunde de Athanada non constat. Eum non diversum esse ab Athana, *Rerum Sicularum* scriptore, conjicit *Westermannus*, neque id improbabiler. Certe solennis est patronymici et simplicis nominis confusio. In Sicilia et Ambracia res erant Corinthiorum. — *Bastius* Athanadæ nomen restitui voluit apud *Parthen*. *Erot.* c. 13, ubi de *Harpalyces* historia laudatur Διαιτάδης. Locum hunc dedimus in *Dieuchidæ* fragm. 12.

ATHENÆUS ap. *Diodor.* II, 20, de *Semiramidis* historia laudatur. V. *Dinonis* fr. 1, tom. II, p. 89.

tempore Phalæcus (*Phaylus*) tyrannide urbem pressisset ac propter metum nemo tollere eum fuisset ausus, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse, quem quum is in manus sumpsisset, leonem matrem e silva erumpentem facto impetu pectora Phalæci dilaniasse. Tum Ambraciotas servitutis excusso iugo Dianam principem placasse, et venatricis Dianæ simulacrum fecisse, cui feram æneam apposuisent. Hercules denique quum Ambraciam tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat: nam Celtas (?) et Chaones et Thesprotos et universos Epirotas bello, quod intulissent, a se subactos, quo tempore conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto post colonos Corintho venisse, qui, prioribus Ambraciæ incolis ejectis, ipsi urbem occupassent: atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis, Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Quapropter iratus Apollo manu tangens eum in saxum mutavit eo quo steterat loco. Ambraciotas vero sacrificant quidam Apollini servatori, urbem tamen Herculis esse ejusque liberorum statuerunt, et post festum Herculis in hunc usque diem Cragaleo exta offerunt.

ATHENICON.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΚΑ.

1.

Schol. cod. Paris. ad Apollon. Rh. I, 917 : Ἀθηναίων δὲ φησι δύο εἶναι τοὺς Καβαίρους γεγονότας υἱοὺς Διὸς καὶ Ἡλέκτρας τῆς Ἀτλαντος, Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα. Καβαίρους δὲ ὀνομασθῆναι ἀπὸ Καβαίρου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, ὅθεν εἰς Σαμοθράκην μετενήχθησαν. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1220.

Ἀθηναίων] Ἀθηναίων codd. sicut in sequenti fragmento. At ap. Herodianum Περὶ μὲν. λξ. p. 10, 2 inter nomina in ὦν et κῶν desinentia laudatur Ἀθηναίων ὁ τὰ Σαμοθράκια γράψας. Hinc Ἀθηναίων eruendum esse statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemerid. phil. a. 1839, collata inscriptione ex Bæckh. Corp. insc. II, p. 201, 16. Consentit Meinek. in Fragm. Com. IV, p. 557, ubi sermo est de Athenicone poeta comico, quem ex Juba memorat unus Athenæus XIV, p. 660, E : Καὶ Ἀθηναίων ἐν Σαμοθράκῃ, ὥς φησι Ἰόβας (fr. 82) μάγειρον εἰσάγει φυσιολογοῦντα κτλ. Ceterum fabulam istam non pertinere ad ea quæ schol. Apollon. affert res ipsa clamare videtur. V. Meinek. l. l. I, p. 489.

2.

Schol. Hom. Il. II, 718 : Δύμαντος καὶ Εὐνότης νόμῃς (sc. Ἐκάβῃ ἰστίῃ), ὅς Φερεκύδης Ἀθηναίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. Quæ Eustathius ad Il. p. 1083, 1 corruptit hunc in modum : Εὐριπίδης δὲ, φασί, καὶ Ἀθηναίων καὶ Τηλεκλείδης Κισσέως αὐτὴν ἐκγενέσθαι. « Pro Τηλεκλείας Eustathius fortasse Τηλεκλείδης scriptum repperat. » Meinek. l. l. I, p. 90. Ceterum scholiastæ locus addendus ad fragm. 99 Pherecydis.

ATHENOCLES De rebus Assyriorum scripsit, teste Agathia II, 24. Vide Dinonis fragm. I a, not. (tom. II, p. 89), ubi iis, quæ de Athenocle grammatico notavi adde schol. Il. ζ, 71, ubi Didy-

SAMOTHRACICA.

1.

Athenicon dicit duos esse Cabiros, Jove et Electra Atlantis filia natos, Dardanum et Iasionem. Cabiros autem appellari de Cabiro monte Phrygiæ, unde in Samothraciam transducti sint.

2.

Pherecydes Hecubam Dymantis et Eunoes, Athenicon vero, Cissei et Telecleas filiam esse tradunt.

COMMENTARIUM.

Athenodorus Eretriensis octavo libro Memorabilium re-

mus laudat Athenoclem ἐν τῷ Περὶ Ὁμήρου, de re ad criticam pertinente. De aliis grammaticis rebus citatur in schol. Odys. ζ, 144. ξ, 504. Æqualis fuit Ammonii Aristarchei, sicuti colligitur ex schol. Il. γ, 368, quo loco citatur : Ἀμμόνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα συγγράμματι.

ATHENODORUS ERETTRIENSIS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

E LIBRO OCTAVO.

Ptolemæus Hephest. lib. V, ap. Phot. cod. 190, p. 150, 6 ed. Bekk. : Ἀθηνόδωρος ἐν ὁγδόῳ Ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην. Μήδειαν δ' ὀργισθεῖσαν εἰπεῖν Κρῆτας αἰεὶ ψεύσασθαι, καὶ ἐπαράσασθαι αὐτῷ, μηδέποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε. Καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς Κρῆτας ψεύστας νομισθῆναι. παρατίθεται δὲ τοῦτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν Κατὰ πόλιν μυθικῶν. Idem, puto, Antiochus (a Syracusano historico diversus, uti videtur) de Palladio laudatur una cum Pherecyde (fr. 101, p. 95) apud schol. Aristid. p. 103 Frommel.

AUGÆAS ἐν α' Ἀργολικῶν laudatur ap. schol. Il. λ, 690. Quod corrigendum esse puto in Δεινίας ἐν α' Ἀργ. Vide locum in Telesarchi fr. 2.

AUTESION.

(ACHAICA?)

Schol. Pindar. Ol. I, 37 : Pelopem Pindarus dicit Lydum, Ister (fr. 59) Paphlagonem, Αὐτεσίων Ἀχαιὸν ἀπ' Ὀλένου πόλεως, ἧς καὶ Ὁμήρος μνημονεύει (Il. β, 639).

fert, Thetim et Medeam de pulcritudine in Thessalia certasse, arbitrumque adhibitum Idomeneæ Thetidi victoriam adjudicasse : Medeam vero indignabundam illud protulisse : *Cretenses semper mendaces*; eidemque imprecalam, ne verum unquam diceret, sicuti in hac sententia. Hinc factum scribit ut mendaces habeantur Cretenses. Testem hujus narrationis apponit Antiochum libro secundo operis, quo singularum civitatum fabulas collegit.

(ACHAICA?)

Autesion Pelopem Achæum esse dicit ex Oleno urbe, cujus Homerus quoque meminit.

Αὐτισίων dedit Bœckh. ex cod. Vrat. D.; vulgo Ἀντισίων. In schol. ad Ol. 6, 15, ubi eadem repetuntur, nomen scriptoris est Ἀπισίων. Autesion sane est nomen Achaicum.

AUTOCHARIS.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod., IV, 1470 : Ὅτι (Πολύμημος ἐν Μυσία καταλειφθεὶς) τὴν Κίον ἔκτισεν, εἶρκεν Αὐτόχαρις ἐν πρώτῳ Χρόνῳ.

Αὐτόχαρις] sic Eudocia p. 341, ubi eadem. Schol. libri mss. præbent αὐτὸ Χάρις. Cf. Nymphodori fr. 18, tom. II, p. 380.

AUTOCRATES.

ΑΧΑΙΚΑ

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 460, D : Τιμάται δὲ καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ Δημήτηρ ποτηριοφόρος, κατὰ τὴν Ἀνθείων χώραν, ὡς Αὐτοκράτης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Ἀχαϊκῶν.

2.

Idem IX, p. 395, A : Αὐτοκράτης δ' ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς καὶ τὸν Δία ἱστορεῖ μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περικτεράν, ἱρακθίντα παρθένου Φθίας ὄνομα ἐν Αἰγίῳ.

BALAGER.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

Steph. B. : Ἀμολβος, πόλις Μαγνήτων, ὡς Βάλαιος Μακεδονικῶν (sic cod. Rhed.; Μακεδονικῇ vgo) δευτέρῳ.

Idem v. Δυρράχιον : Βάλαιος ἐν Μακεδονικοῖς φησὶ· « Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἐπιδήρηνται. »

Idem : Ὀλβηλος, πόλις Μακεδονίας. Βάλαιος Μακεδονικῶν (sic Rhed., Μακεδονικῇ vgo)*.

Balager quidam ab Antonio Diogene (Phot. Bibl. cod. 166, p. 111, b, 3 ed. Bekker.) fingitur epistolam de Dinæ erroribus ad Philam uxorem, quæ Antipatri filia erat, scripsisse (Cf. Introd. in Pseudocall. p. XIX, not.). Ceterum genuinum nomen idque apud Macedones frequentissimum, est Βάλαρος. V. Dindorf. in Steph. Thes. s. v; Valckenar. ad Herodot. VI, 45, coll. Bernhardt ad Eratosthenem p. 83. — Balacer Nican-dri filius, familiaris et comes Pyrrhi regis, una cum Dinarcho (v. fr. Dinarchi) et Euagora, tamquam τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωτὴς, qui Proserpinæ templum expilandum Pyrrho suaserit, commemoratur ap. Dionys. Hal. Exc. De virt. (tom. IV, p. 2362 R.).

BASILIS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IX, p. 390, B : Βάσιλις δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἰνδικῶν· « Οἱ μικροὶ, φησὶν, ἄνδρες, οἱ τοῖς γερᾶνοῖς πολεμοῦντες, πέρδιξιν ὀχλήματι χρῶνται. »

Agatharchides Demari Rubro ap. Phot. cod. 250 p. 454 b, 34 : Τὰ μὲν πρὸς ἑσπέραν ἐξείργασται Αὐ-

CHRONICA.

2.

Polyphemum in Mysia relictum Cium urbem condidisse Autocharis Chroniconum libro primo.

ΑΧΑΙΚΑ.

1.

Colitur in Achala etiam Ceres ποτηριοφόρος, pocula gestans, ut tradit Autocrates libro secundo Achalcorum.

2.

Autocrates in Achaicis refert etiam Jovem in columbae formam versum fulso Egli, quum virginem deperiret Phthiam nomine.

MACEDONICA.

1.

Amolbus, urbs Magnetum, ut Balager ait Rerum Macedonicarum secundo.

2.

Balager in Macedonicis ait : « Atque horum urbes Dyrrachenis et Apolloniatis divisæ sunt. »

3.

Olbelus, urbs Macedoniæ. Balager Rerum Macedonicarum libro*.

ΙΝΔΙΚΑ.

Basilis in secundo Rerum Indicarum : « Homunciones illi, qui cum gruibz bellum gerunt, vehuntur perdicibus. »

κος καὶ Τίμαιος, τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἑκαταῖος καὶ Βασίλειος (sic Bekker. sec. codd.; ante eum leg. Βάσιλις).

Plinius H. N. VI, 35, p. 388 Tchn., de Meroe: *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere (primus Dalion ultra Meroen longe subvectus: mox Aristocreon et Bion et Basilis: Simonides minor etiam, quinquennio in Meroe moratus): nam et Timosthenes, classium Philadelphi praefectus, sine mensura, dierum LX a Syene Meroen iter prodidit; Eratosthenes DCXXV mill., Artemidorus DC mill., Sebasus ab Aegypti extremis centena LXXV passuum.*

Basilis ille sive Basileus fortasse non diversus est a Basileo quem laudat schol. Nicandri Ther. 715: Ὁ Βασίλειος ἐν τῷ Θηριακῷ δέκα γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων. Certe rerum naturalium scrutatorem cum exploratore terrarum longin quarum conciliare facile licet. Simili modo Voss. p. 424 a Dalione Aethiopicōn scriptore non distinguendum censet Dalionem medicum vel herbarium, cujus Plinius meminit. Quanto tempore Basilis Agatharchidem superaverit, accuratius dici nequit. Ceterum ex historia probabile fit iter Basilidis Aethiopicum non ultra initium regni Ptolemæi Philadelphi esse removendum. Ac quum primum Plinius ponat nomina peregrinatorum, Dalionis, Aristocreontis, Bionis, Basilidis, Simonidis, intervallum vero, quod sit inter Syenen et Meroen, non ex his ipsis, verum ex Timosthene, Eratosthene, Artemidoro, Sebosus (Augusti temp.) afferat, qui omnes majoris ambitus opera geographica composuerunt: nescio an duæ hæ series auctorum ita sint conjungendæ, ut ex Dalione sua hausisse indicetur Timosthenes; ex Aristocreonte et Bione Eratosthenes, e Basileo Artemidorus, e Simonide demum Sebosus. Quam conjecturam si admiseris, Basilis floruit inter Eratosthenem († 196) et senem Agatharchidem (nani senex admodum Agatharchides librum De mari Rubro scripsit), vel inter 190-130 a. C. Aristocreon paullo ante Eratosthenem et Hermippum Smyrnæum scripserit, ac probabiliter idem est cum Aristocreonte Chrysippi Solensis familiari et discipulo, qui mortuo magistro (a. 207) æream imaginem posuit, cui inscripsit:

Τόνδε νέον Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε
τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδα.

Vid. Plutarch. De stoicor. repugn. c. 2, p. 1133.

BATON SINOPENSIS.

Baton Sinopensis (*), rhetor (fr. 1), junior Arato Sicyonio vel ætate ei suppar (fr. 6). Scripsit *Persica*, teste Strabone. Horum vero memoria pæne intermortua est. Plura supersunt ex libris *De tyrannis Ephesiis* (fr. 1. 2.), et *De tyrannide Hieronymi Syracusani* (fr. 3), vel potius *De tyrannis Syracusanis*; cujus operis pars erat de Hieronymo. Fortasse etiam aliorum tyrannorum fata Baton enarravit. Quod quidem argumentum rhetorum studiis accommodatissimum erat. Ad periegesin antiquariam pertinent quæ citantur ex libro *De Thessalia et Hæmonia* (fr. 4). Ejusdem indolis fuerint *Historiæ Atticæ* (fr. 5). In hæc scripta nescio an cadat, quod in universum rectissime monet Prellerus ad Polemon. p. 198: « Videntur mihi, ait, rhetores ut plurimum nihil aliud fecisse nisi materiam a periegetis potissimum suppeditatam rhetorico calamistro exornasse. » Quæ præterea ex Batone afferuntur de Agide ad Aratum auxilia adducunt, tum vero prælium committere recusante (fr. 6), ea num fluxerint ex peculiari de historia foederis Achaici libro, an ex majoris ambitus de rebus Peloponnesiacis vel de regibus Spartanorum opere, id in medio relinquendum. Agmen claudit liber *De Ione poeta*, quo auctor non ea tantum quæ ad vitam poetæ spectant comprehenderit, sed simul etiam ipsorum carminum egerit interpretem. Non probat hæc fragmentum quod superest unicum, at suadet similium operum Chamæleontis, Heraclidis Pontici, aliorum comparatio.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

Strabo XII, p. 546: Ἄνδρας δὲ ἐξήνεγκεν ἀγαθοὺς (Σινώπη), τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν καὶ Τιμόθεον τὸν Πατρίωνα, τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Χωμικόν, τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά.

(*) Alios Batones vide ap. Fabric. Bibl. Gr. II, p. 426 ed. Harl., Ebert. Dissert. Sic. p. 92 (hic liber mihi ad manus nunc non est), Dindorf. in Steph. Thes. v. Βάτων, ubi vide etiam de variis formis, quibus libri manuscr. nomen exhibent: Βάτων (sic nonnulli libri ap. Athen. p. 289, fr. 1), Βάττος, Βάτος (sic fr. 5), Βάθων. In Κάτων corruptum ap. Steph. Byz. v. Διόσκοις et apud Athenæum p. 103, B; 678, F, ubi de Batone comico sermo est. Apud Diog. L. VIII, 89 legitur: Φησὶ δὲ αὐτὸν (Εὐδοξόν) Ἐρατοσθένος ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα (πρὸς Κάτωνα cod. Pal.; ad Hecatonem vel. interpretes) καὶ κυνῶν διαλόγους συντάττειν. Ibi πρὸς Πλάτωνα corrigi voluit Menagius, argumento parum firmo. Vide Bernhardt. ad Eratosth. p. 202 et 168. Si recte se habet illud πρὸς Βάτωνα, fieri posset ut Bato Sinopensis intelligendus sit, quippe qui Arati fere æqualis quin fuerit nihil adeo impedit. Eratosthenes mortuus Ol. 146; 196 a. C.

Ad Persica referre licet, si Batonis sunt, quæ leguntur apud Stephanum Byz. : Διὸς πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θεβαΐδος, ἡ λεγομένη Ἑκατόμυλος, κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος. Πρὶν δὲ ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι, φησὶ Κάτων, ὅτι μυρίας τρισχιλίας κώμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. Ibi pro Κάτων scribendum esse Βάτων conjecit Ebert. in Diss. Sic. p. 94. Eadem leguntur in scholiis ad Iliad. ι, 383, ubi item laudatur Κάτων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

1.

Athenæus VII, p. 289, C, de Menecrate Syracusano medico, qui *Jovem* se dicebat : Τὸς γοῦν θεραπευομένους ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἰσθὰς καλουμένας νόσους, συγγράφασθαι ἤνάγκαζεν, ὅτι ὑπακούσονται αὐτῷ δοῦλοι περισσώθεντες. Καὶ ἠκολούθουν δὲ μὲν τὶς Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων, καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς (Νικόστρατος δ' ἦν οὗτος, ὁ Ἀργεῖος, ἰσθὰν νόσον θεραπευθεὶς. Μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἐριππος ἐν Πελταστῇ, λέγων ὧδε :

Οὐ Μενεκράτης μὲν ἔρπασκεν εἶναι Ζεὺς θεός,
Νικόστρατος δ' Ἀργεῖος, ἑταρὸς Ἡρακλῆς :

ἄλλος δὲ τις, ὡς Ἑρμῆς, γλαμύδ' ἔχων καὶ κηρύκειον,
πρὸς δὲ τούτοις πετρά· ὡς ὁ Ζελεΐτης Νικαγόρας, ὁ καὶ τῆς πατρίδος τυραννήσας, ὡς ἱστορεῖ Βάτων ἐν τοῖς

Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ τυραννῶν. De Nicagora cf. Clem. Alex. Protrept. p. 48 Pott.

2.

Suidas : Πυθαγόρας Ἐφέσιος, καταλύσας δι' ἐπιβουλῆς τὴν τῶν Βασιλειδῶν καλουμένην ἀρχὴν, ἀνεφάνη τε τύραννος πικρότατος, καὶ τῷ μὲν δήμῳ καὶ τῇ πληθύνῃ ἦν τε καὶ ἐδόκει κεχαρισμένος, ἅμα τὰ μὲν αὐτοῦς ἐπελπίζων ὑποσχέσασιν, τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη· τοὺς γὰρ μὲν ἐν ἀξιώσει τε καὶ οὐνᾷμαι περισυλῶν καὶ δημεύων φορητὸς οὐδ' αὐτὰ οὐδ' αὐτῇ ἦν. Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε, καὶ ἀπειδέστατα ἀποκτείνειν οὐδὲν ἀδοικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα ἔρωκ τις χρημάτων ἄμετρος· καὶ διὰ βολαῖς ταῖς εἰς τοὺς πλουσίους ἐκριπισθῆναι κουφότατος ἦν. Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἂν κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν· ἤδη δὲ καὶ τοῦ θεοῦ κατεφρόνει. Τῶν γοῦν προσηρμένων, οἷς ἐπέθετο, παμπολλοὺς ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέκτεινε· ἑνὸς δὲ τὴν θυγατέρα καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι μὲν αὐτὴν βιαίως οὐκ ἐτόλμησεν, συνεχῇ δὲ φυλακὴν ἐπιστήσας ἐξετρώχωσεν ἄρα ἐς τοσοῦτον, ὥς βρόχῳ τὴν κόρην τὸν λιμὸν ἀποδρᾶναι. Οὐκοῦν ἠκολούθησε δημοσίᾳ νόσος καὶ τροφῶν ἀπορία· καὶ σαλεύων ὁ Πυθαγόρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλε, καὶ ἤτει λύσιν τῶν κακῶν. Ἡ δὲ ἔρη, νεῶν ἀναστῆσαι καὶ κηδεῦσαι τοὺς νεκρούς. Ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, ὡς φησι Βάτων.

Finis narrationis desideratur. Suidam hæc Batonis ex deperdito libro Eliani De providentia sumpsisse suspicatur Küster., accedentibus Toupio, Valckenario, Bernhardy. — Βασιλειδῶν] Vulg. βασιλίδων, v. Dindorf. in Steph. Thes. s. v. Cf.

PERSICA.

1.

Diospolis, maxima illa urbs Thebaidis in Ægypto, quæ vocatur Hecatompylus, *centum portis instructa*, ab Osiride et Iside condita est. Antequam a Persis dirueretur, Baton ait habuisse eam vicorum tredecim millia et triginta, hominum septingenta millia, agri dimensi jugera tria millia et septingenta, centum portas egregie instructas, et quadraginta stadia longitudinis.

DE EPHESIORUM TYRANNIS.

1.

Menecrates Syracusanus eos quos a sacris morbis curasset, scripto cavere coegit, obtemperaturos se illi servosque futuros, ubi convalescerent. Sequebanturque eum, alius Herculis habitu indutus et *Hercules* cognominatus (Nicostratus is fuit Argivus, sacro morbo liberatus; cuius meminit Ephippus in Peltaste, his verbis :

Nonne Menecrates deum Jovem se esse dicebat :
Nicostratus vero Argivus, alterum se Herculem?)

alius vero Mercurii habitu, chlamydem gestans et caduceum insuperque alas; sic Zelites Nicagoras, is qui etiam

tyrannidem suæ patriæ occupaverat, ut tradit Baton in libris De Ephesiorum tyrannia.

2.

Pythagoras Ephesius, everso per insidias illorum, qui Basilidae vocabantur, imperio tyrannus acerbissimus exstitit. Et apud populum quidem et multitudinem et erat et videbatur gratiosus, tam pollicitationibus spem illorum alens, quam exiguis lucellis eos inescans; viros autem dignitate et auctoritate conspicuos intolerabili quodam modo spoliabat, bonaque eorum publicabat. Ad hæc homines innocentissimos acerbissime punire et crudelissime interficere non dubitabat, nulli parcens : ad eam enim rabiem inmoderata pecuniæ cupiditas hominem impellebat; et calumniis adversus divites facile incendebatur. Itaque vel hisce causis abunde commoveret, ut pessime omnium mortalium periret. Sed addebat etiam divini numinis contemptum. Nam multos eorum, quos vi opprimere conabatur, ut diximus, in ipsis templis interfecit. Cujusdam autem filiam, quæ in templum confugerat, vi quidem abstrahere non est ausus, sed collocatis ante fores custodibus, puellam fame confectam laqueo vitam finire coegit. Itaque publica lues et annonæ penuria consecuta est. Pythagoras autem de sua salute anxius Delphos misit remedium malorum petens. Cui deus respondit templum esse condendum et manes mortuorum placandos. Fuit autem ante Cyrum Persam, ut ait Bato.

Aristot. Pol. V, 5. — ἐξιώσαι τε] ἐξιώματι cod. et in marg.; τε om. V. Cf. Suid. γ. Φορττός, ubi nonnulla ex his repetuntur. — ἴρως τις] vulg. ἴρ. τε. Quod posui τις est Bernhardyi; forte καὶ et aliud substantivum exciderunt. — ταῖς αἰς τ. πλουσίους] vulgo: πλουσίους. Cod. V et E πλουσίον. « Hoc repono vel πλουσίους » *Gaisford.* « Superest ut superlativus quispiam indagetur, cujus syllaba novissima remansit in ταῖς, quod nequit pro articulo haberi » *Bernhardyus*, in Suidam paullo severior. — τὴν θυγατέρα x.] sic Bernh. e cod. A et V, pro vulg. τὰς θυγατέρας καταφυγούσας; idem postea τὴν κόρην cum V, pro vulg. τὰς κόρας. — μὴν αὐτὴν β.] cod. A., « quod Æliani decet elegantiam affectatam » *Bernh.*; vg. αὐτὴν om. — ἡ δὲ] A, V. Cet. addunt Πυθιάς, « quod consulto neglexerat Ælian., intensissimus ille sermoni colorando. » *Bernh.* Ceterum Pythagoræ Ephesii memoria etiam in numis servata est. V. Mionnet. VI, 8, 113.

(ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.)

Περὶ τῆς Ἱερωνύμου τυραννίδος.

3.

Athenæus VI, p. 251, E: Ἱερωνύμου δὲ, τοῦ Συρακοσίων τυράννου, Θράσωνα, τὸν Κάρχαρον ἐπικαλούμενον, Βάτων (Κάτων olim edd.) ὁ Σινωπεύς ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ τῆς τοῦ Ἱερωνύμου τυραννίδος, προσφέρεσθαι φάσκων αὐτὸν ἐκάστοτε πολλὸν ἄκρατον. Τοῦτον δ' ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἱερωνύμου ἑτερος κόλαξ, Ὄσις ὄνομα· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἱερωνύμον ἀνέπεισε διάδημά τε ἀναλαβεῖν, καὶ τὴν πορφυρὰν καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν διασκευὴν, ἣν ἐφόρει Διονύσιος δ' τύραννος.

(DE SYRACUSARUM TYRANNIS.)

De Hieronymi tyrannide.

3.

Hieronymi, Syracusarum tyranni, assentatorem Thrasonem fuisse, qui Carchiarus (*Asper*) cognominatus est, Bato Sinopensis narrat in libro quem de Hieronymi tyrannide composuit; ubi eundem plurimo mero se proluere solitum ait. Hunc vero deinde ut e medio tolleret Hieronymus, effecit alius ejusdem assentator, cui Osis nomen: ipsique Hieronymo persuasit, ut diadema sumeret et purpuram et reliquum omnem ornatum, quem gestaverat Dionysius tyrannus.

DE THESSALIA ET HÆMONIA

4.

Bato Sinopensis rhetor libro de Thessalia et Hæmonia perspicue declarat Saturnalium festum quam maxime

Osis apud Livium (XXIV, 21, 22, XXV, 25) constanter vocatur *Sosis*, quod apud Athenæum restitui voluit Gronovius. Haud dubie Baton quoque est inter λογογράφους rerum Hieronymi, quos carpit Polybius VII, 7, 2, tanquam τραγῳδοῦντας τὴν ὁμότητα τῶν τρόπων καὶ τὴν ἀσέβειαν τῶν πράξεων, ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ παράλογον καὶ τὸ δεινὸν τῶν περὶ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ συμβάντων.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΜΟΝΙΑΣ.

4.

Athenæus, XIV, p. 639, E: Βάτων δ' ὁ Σινωπεύς, ὁ ῥήτωρ, ἐν τῷ Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατουρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην, φάσκων αὐτὴν παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς Πελώρια καλεῖσθαι, γράφων οὕτως: « Θυσίας κοινῆς τοῖς Πελασγοῖς γινομένης ἀναγγεῖλαι τινα τῷ Πελασγῷ ἄνδρα, ᾧ ὄνομα ἦν Πελώρος, διότι ἐν τῇ Αἰμονίᾳ σεισμῶν μεγάλων γενομένων βαγείη τὰ Τέμπη ὄρη ὀνομαζόμενα, καὶ διότι διὰ τοῦ διαστήματος ἐρμήσαν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ ἐμβάλλοι εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ ραῖθρον, καὶ τὴν πρότερον λιμανάζουσαν χώραν ἄπασαν γεγυμνωθῆναι, καὶ ἀναξηραίνομένων τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστά τῷ μεγέθει καὶ τῷ κάλλει ἀναφαίνεσθαι. Ἀκούσαντα οὖν τὸν Πελασγὸν τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι. Καὶ τοὺς ἄλλους δὲ φιλοφρονουμένους ἕκαστον φέρειν ὃ τι ἔχοι παρ' αὐτῷ βέλτιστον, καὶ παρατιθεῖναι ἐπὶ τὴν τράπεζαν τῷ ἀπαγγελλαντι, καὶ αὐτὸν τὸν Πελασγὸν προθύμως διακονεῖν, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐν ἀξιώματι ὄντας ὑπηρετεῖν, καθότι ἐκάστῳ ὁ καιρὸς παρέπιπτε. Διόπερ φασίν, ἐπεὶ τὴν χώραν κατέσχον, ἀπομίμημα τῆς τότε γενομένης ἑορτῆς, θύοντας Διὶ Πελώρῳ, τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθεῖναι, καὶ οὕτως φιλόφρονον τὴν πανήγυριν

Græcicum esse, dicitque apud Thessalos *Peloria* nominari. Verba ejus hæc sunt: « Quo tempore sacrificium epulumque publicum celebrabant Pelasgi, renunciavit Pelasgo vir quidam, cui nomen *Pelorus* erat, vehementibus terræ motibus exortis in Harmonia disruptos esse montes qui Tempe vocantur, et per intervallum erumpentem aquam paludis in Penei alveum influxisse, regionemque universam quæ antea palustris fuisset, denudatam esse, et exsiccatis aquis campos apparuisse miræ pulchritudinis et amplitudinis. Quibus auditis, Pelasgus mensam sibi laute instructam Peloro apposuit, et reliqui multa comitate attulere singuli quidquid quisque optimum habebat, mensæ nuncii imponentes, Ipseque Pelasgus prompte ei ministravit, et reliquorum quisque honoratiorum eidem famulabantur, prout cuique offerebatur occasio. Quamobrem, postquam regionem illam occuparunt, ad imitationem, ut aiunt, festi tunc celebrati, Jovī Peloro sacra facientes, mensas splendide instructas proponunt, tantaque liberalitate humanitateque panegyria illam celebrant, ut et peregrinos cunctos ad epulas adhibeant, et vinclos solvant, et servos accum-

συντελεῖν, ὥστε καὶ τοὺς ξένους ἅπαντας ἐπὶ τὴν θοήνην παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν, καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίναντας μετὰ πάσης παρρησίας ἱστιᾶν, διακονούντων αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν· καὶ τὸ σύνολον ἔτι καὶ νῦν Θεσσαλοὺς μεγίστην ἑορτὴν ἄγοντας προσ-αγορεύειν Πελορίαν. » Cf. Panofka in *Abhdl. d. Berlin. Akad.* 1839, p. 35, citant: Hermann in *Antiqq. sacræ*. § 64, 21, et Preller. in *Pauly's Realencycl.* s. v. *Jupiter*, tom. IV, p. 591.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Pindar. Isthm. III (IV), 104 : Βάτος δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίκητον, Μηχιστόρονον, Πατροκλία, Τοξόκλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίδιον, sc. Herculis e Megara filios recenset. — « Βάτος nomen corruptum videtur; scripserim Βάτων. » *Bæckh.*

6.

Plutarch. Agid. c. 15. Ætolis Peloponnesum invadentibus, Aratus auxilia petit a Lacedæmoniis; qui mittunt exercitum duce Agide. Hic ubi advenit, Arato proelium evitare visum est satius : Ὁ δὲ Σινωπεὺς Βάτων αὐτὸν οὐκ ἐθέλει μάχεσθαι φησι Ἄγιν Ἀράτου κελεύοντος, οὐκ ἐντετυχηκῶς ὥς Ἀρατος γέγραφε περὶ τούτων ἀπολογιζόμενος κτλ. (v. Arati fr. 1). Fortasse alia quædam de Arato ex eodem fonte hausit Plutarchus. V. Droysen. *Hellen.* II, p. 391 not.

ΠΕΡΙ ΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

7.

Athenæus X, p. 436, F : Βάτων δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν τοῖς Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπότην φησὶ γενέσθαι καὶ ἑρωτικώτατον τὸν Ἰωνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἔρῃν μὲν δμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας,

bere et cum omni libertate epulari jubeant, ministeria obeuntibus dominis : et omnino etiam nunc Thessali maxima celebritate festum illud agunt, et *Pelorian* nominant. »

ΑΤΤΙΚÆ HISTORIÆ.

5.

Baton libro secundo Historiarum Atticarum Herculis et Megaræ filios recenset Polydorum, Anictum, Mecistophonum, Patroclum, Toxoclitum, Menecbronem, Chersibium.

6.

Baton Sinopensis ait Agim, etsi jubente Arato, pu-

Ταλέου δὲ θυγατρός· ἥς καὶ Περικλίας τὸν Ὀλύμπιον ἔρῃν φησι Τηλεκλειδῆς ἐν Ἡσιόδοις.

BION SOLENSIS.

Diogenes L. IV, 58 : Γεγόνασι δὲ Βίωνες δέκα... Πέμπτος Σολεὺς, Αἰθιοπικὰ γεγραμῶς. Ἐκτος, ῥητορικὸς, οὗ φέρεται ἐννέα βιβλία Μουσῶν ἐπιγραφόμενα. Plinius H. N. VI, 35, p. 388 : *Simili modo et de mensura ejus varia prodidere : primus Dalion ultra Meroen longe subvectus, mox Aristocreon et Bion et Basilis.* V. Basilis fragm.

Præter Æthiopica Bion Solensis De historia naturali scripsisse videtur. Nam apud Varronem (De re r. 1, 1) recensetur inter eos qui rei rusticæ studiosis consulendi sint. Eundem inter auctores suos recenset Plinius in elenchō libr. VIII, X, XIV, XV, XVII, XVIII. Quæritur num idem sit *Cæcilius Bion*, cujus Περὶ δυνάμεων opus laudat Plinius XXVIII, 57, p. 199 ed. Techn. : *Datur (ad sedandum lienem) et equi lingua inveterata ex vino, præsentaneo medicamento, ut didicisse se ex Barbaris Cæcilius Bion tradit.* Ejusdem meminit Plinius XXIX, 28, p. 236 : *Tertium genus est eodem phalangii nomine araneus lanuginosus, grandissimo capite. Quo dissecto inveniri dicuntur intus vermiculi duo, adalligatique mulieribus cervina pelle ante solis ortum, præstare ne concipiant, ut Cæcilius in Commentariis reliquit. Vis ea annua est.* Pertinent hæc ad commenta magica. (Pro Bion vel Dalion corrupte legitur *Bialcon* lib. XXVIII, 80, p. 214.) Nomen *Cæcilius* arguit patronum Romanum. Æthiopicōn vero scriptor quum Basili antiquior vel certe æqualis ejus fuisse videatur, non est probabile eundem esse cum Cæcilio. Laudatur denique Bion una cum Alexandro Polyhistora de rebus Assyriorum. Quodsi recte nomen se habet, neque Dinon potius esse debet, hæc fortasse ei vindicanda Bioni sunt, qui novem Musarum libros, sicuti Herodotus et Cephalion, scripsit.

gnaro non voluisse. At non legit ille quæ ipse Aratus de his defendens se conscripsit.

DE IONE POETA.

7.

Dato Sinopensis in libro, quem de Ione poeta conscripsit, et bibacem et amoribus delitissimum Ionem fuisse ait. Et ipse quidem Ion in Elegiis, amore se captum Chrysillæ Coriuthiæ profitetur, Telci filius; quam eandem a Pericle quoque Olympio adamatam Teleclides ait in Hesiodis.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 387 ed. Techn.: *A Syene, et prius Arabiæ latere, gens Catadupi; deinde Syenite. Oppida: Tacompson, quam quidam appellaverunt Thathicen, Aranum, Sesanum, Sandura, Nasaudum, Anadoma, Cumara, Peta et Bochiana, Leuphithorga, Tantarene, Moechindira, Noa, Gophoa, Gystate, Megeila, Lea, Rhemnia, Nupsia, Direa, Pataga, Bagada, Dumana, Rhadata, in quo felis aurea pro deo colebatur, Boron in mediterraneo, Mallos, proximum Meroæ. Sic prodidit Bion, Juba aliter. (V. Juba fr. 42, tom. III, p. 477.)*

■.

Idem ib. p. 388 Techn.: *Ex Africæ latere tradita sunt eodem nomine Tacompsos altera, sive pars prioris: Magora, Lea, Edosa, Pelenaria, Pyndis, Magusa, Bauma, Linitima, Spintum, Sydopta, Gensora, Pindictora, Agugo, Orsima, Suasa, Maumarum, Urbim, Mulon, quod oppidum Græci Hypaton vocarunt; Pagoargas, Zamnes, unde elephantum incipiunt; Mamblia, Berresa, Cetuma. Fuit quondam et Epis oppidum contra Meroen, antequam Bion scriberet deletum.*

3.

Idem ib. p. 390 Techn.: *Inde (sc. a Tole oppido) dierum duodecim (itinere) Esar Ægyptiorum oppidum, qui Psammetichum fugerint. In eo produntur annis trecentis habitasse... Bion autem Sapien vocat, quod ille (sc. Aristocreon) Esar, et ipso nomine advenas ait significari. Antecedit Aristocreontis fr. 1.*

Idem ib. p. 391 Techn.: *Bion alia oppida in insulis tradit, a Sembobiti Meroen versus dierum toto itinere viginti. Proximæ insulæ oppidum Semberitarum sub regina, et aliud Asar: alterius oppidum Daron. Tertiam Medoen vocant, in qua oppidum Asel. Quartam eodem quo oppidum nomine Garoden. Inde per ripas oppida: Navos, Modundam, Andatim, Setundum, Colligat, Secande, Navec-*

DE ÆTHIOPIA.

4.

Multi etiam pulcherrimos creabant reges, uti etiamnum Æthiopes qui Athanati, *Immortales*, (Macrobii ap. Herodot.) vocantur, uti Bion narrat in Æthiopicis.

5.

Candacen Æthiopes quinquæ regis matrem appellant, teste Bione in primo De Æthiopia, ubi hæc: « Æthiopes pa-

tabe, Cumi, Agrosi, Egipam, Candrogari, Arabam, Summarani.

4.

Athenæus XIII, p. 566, C: Καθίστων δὲ καὶ πολλοὶ τοὺς καλλίστους βασιλεῖς, ὥς μέχρι νῦν οἱ Ἀθανάτοι καλούμενοι Αἰθίοπες, ὡς φησι Βίων ἐν Αἰθιοπικοῖς. Ὡς τοῖς γὰρ τὸ κάλλος βασιλείας οἰκεῖόν ἐστι. Cf. Herodot. III, 20; Aristot. Pol. IV, 3, 7. Nicolai fr. 142.

5.

Schol. ad Actor. VIII, 27 ap. Albert. in Gloss. Gr. N. T. p. 213 et Cramer. Anecd. III, p. 415: Κανδάκην Αἰθίοπες πᾶσιν τὴν τοῦ βασιλέως μητέρα καλοῦσιν. Οὕτω Βίων ἐν πρώτῳ Αἰθιοπικῶν: « Αἰθίοπες τοὺς βασιλέων πατέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱοὺς ἡλίου παραδιδόασιν· ἐκάστου δὲ τὴν μητέρα καλοῦσι Κανδάκην. » Cf. Hesych.: Κάνδη, γυνὴ ἢ Καν̄.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ.

(6.)

Syncell. p. 359, C: Ἐβασίλευσαν Ἀσσύριοι ἀπὸ Νίνου καὶ Σεμιράμειος μέχρι Βελεοῦν τοῦ Δελκετάδου. Εἰς τοῦτον γὰρ τοῦ Σεμιράμειος γένους λήξαντος, Βελιταρᾶν κηπουρὸς ἐβασίλευσε καὶ τὸ ἐκείνου γένος ἐξῆς μέχρι Σαρδαναπάλλου, καθὰ Βίωνι καὶ Ἀλεξάνδρῳ δοκεῖ τῷ Πολύστορι. Syncellus hauserit ex Agathia (II, 25), qui de iisdem rebus fusius exponit (v. Polyhistoris fr. 2). Bionis mentio ex Alexandro fluxerit.

BOTRYAS MYNDIUS.

Ptolemæus Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 147, 21: Βοτρυᾶς ὁ Μύνδιος τῆς Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀντρεῖσθαι.

Βότρυας] idem quod Βότρυς, cujus nominis viros v. ap. Dindorf. in Steph. s. v. et in Meinek. Hist. crit. com. p. 408 not.

tres regum non exhibent, quos pro Solis filiis habent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant. »

DE REBUS ASSYRIORUM.

6.

Regnarunt Assyrii a Nino et Semiramide usque ad Beleum Delcetadæ filium. In quo quum Semiramidea stirps deficeret, Belitaran hortulanus regno potitus est, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardanapallum, uti Bioni et Polyhistori videtur.

BRUTTIUS s. BRETTIUS, chronographus, homo Christianus, quem laudant Euseb. Chron. p. 379 ad Ol. 218, 3, Syncell. p. 344, A, Malala p. 34, 22; 139, 17; 262, 21 ed. Bonn., senioris est ætatis, quam ut fragmenta ejus hic locum invenient. Vide quæ de eo disputat Bentlej. ad Millium p. 71, ad calcem Malalæ edit. Bonn.

BUTORIDES ap. Plinium H. N. XXXVI, c. 12, inter eos recensetur, qui de pyramidibus Ægyptiis scripserunt.

CÆMARO, Indicôn auctor, apud Plutarch. De flux. 4. V. Daimachi fragm. 4 a. tom. II, p. 441.

CALLICRATES Περὶ Ἀθηνῶν scripsit. Vid. Meneclæ Barcæus.

CALLIDEMUS.

Plinius H. N. IV, 12, 21 : (Eubœa) antea vocitata est..., ut Aristides Macra, ut Callidemus, Chalcis. Eadem Solin. c. 17. Idem nomen est in indice auctorum lib. IV. Nihilominus fortasse corruptum ex Clidemus.

CALLIPHANES.

Plinius VII, c. 2, p. 5 ed. Tchn. : *Supra Nasamones confinesque illis Machlyas, Androgynos esse utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes Calliphanes tradit. Aristoteles adjicit dextram mammam illi virilem, lævam muliebrem esse.*

Qui sit hic Calliphanes, cujus nomen recurrit in catalogo auctorum ad lib. III. V. VI, parum liquet. Calliphanes quidam, δ τοῦ Παραδρόκοντος κληθεῖς, memoratur ap. Athenæum, I, p. 4, C. Lysie contra Καλλιφάνη, orationem citat Harpocrat. v. Νωθεῖα.

DE REBUS ORCHOMENIORUM.

1.

In Helicone primos omnium sacra Musis fecisse et Musis eum montem consecrasse Ephialtem et Otum tradunt; eodem etiam Ascræ condidisse; quod Hegesinus in Atthide poemate his versibus indicavit :

Ἀστ' Ἀσρᾶς οὔλατο ποτὶ Νεπτύνῳ ἀμὼρ
μοχ' ἢ καὶ ποτὶ γένει τῷ τῶν ἐν ἔσπερ
Ὀϊκὸν· νῆστις πρῶτος καὶ ἵκνῃσι Λοκῶν
οὐδ' ἄν' ἔστιν ἡλικὸν ἔσπερ Ἀσρᾶς.

Hanc Hegesini poesin ego nunquam legi, quandoquidem ante me natum prorsus evanuerat; sed Callippus Corinthius in historia quam de Orchomeniorum rebus conscripsit,

CALLIPPUS CORINTHIUS.

ΕΣ ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ.

1.

Pausanias IX, 29, 1 : Ἦσαν δὲ ἐν Ἑλικῶνι Μουσῶν πρῶτους καὶ ἐπονομάσαι τὸ ὄρος ἱερὸν εἶναι Μουσῶν Ἐφιάλτην καὶ Ὀτὸν λέγουσιν, οἰκίσαι δὲ αὐτοὺς καὶ Ἀσκρῆν· καὶ δὴ καὶ Ἠγησίνοος ἐπὶ τῷδε ἐν τῇ Ἀθίδι ἐποίησεν·

Ἀσκρῆ δ' αὖ παρὶλετο Ποσειδάων ἐνοσίχων·
ἦ δὲ οἱ τέκε παῖδ' ἀπὸ περιπλομένων ἐναυτῶν
Οἰκλόν, ὃς πρῶτος μετ' Ἀλκίος ἐκτισε παίδων
Ἀσκρῆν, ἥθ' Ἑλικῶνος ἔχει πόδα πιθαρῶντα.

Ταύτην τοῦ Ἠγησίνου τὴνποίησιν οὐκ ἐπελεξάμεν· ἀλλὰ πρότερον ἄρα ἐκλελοιπυῖα ἦν πρὶν ἢ ἐμὲ γενέσθαι. Κάλλιπος δὲ Κορίνθιος ἐν τῇ Ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ μαρτύρια ποιεῖται τῷ λόγῳ τὰ Ἠγησίνου τὰ ἐπη. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡμεῖς πεποιήμεθα παρ' αὐτοῦ Καλλίπου διδαχθέντες.

Cf. Müller. Min. p. 17 sq.; Welcker. Cycl. p. 325.

Idem IX, 38, 9 : Ἀσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτορας φασιν, ὕδατος σπανίζοντας· γενέσθαι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληδόνης τῇ πόλει· τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος· ὁμολογεῖ δὲ καὶ ἐπη σφίσιν, ἃ ἐποίησε Χερσίας, ἀνὴρ Ὀρχομενίος·

Ἐκ δὲ Ποσειδάωνος ἀγακλειτῆς τε Μιδείας
Ἀσπληδῶν γένεθ' υἱὸς ἄν' εὐρύχορον πτολίεθρον.

Τοῦδε τοῦ Χερσίου τῶν ἐπῶν οὐδεμία ἦν ἔτι κατ' ἐμὲ μνήμη· ἀλλὰ καὶ τάδε ἐπηγάγετο ὁ Κάλλιπος ἐς τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ἔχοντα ἐς Ὀρχομενίους. Τούτου δὲ τοῦ Χερσίου καὶ ἐπίγραμμα οἱ Ὀρχομενιοὶ τὸ ἐπὶ τῷ Ἠσιόδῳ τάφῳ (v. Pausan. I. I. § 4) μνημονεύουσι. Cf. Müller. I. I.

eorum Hegesini versuum testimonio utitur; item nos quoque facimus a Callippo edocti.

2.

Aspledonem ob aquarum penuriam desertam tradunt; nomen vero urbi contigisse ab Aspledone, quem Midea nympha Neptuno pepererit. Id confirmant versus a Chersia facti, viro Orchomenio :

Neptunusque tridentifero insignique Midea
Aspledon salus est, ampla spectandus in urbe.

Etate quidem mea Chersia huius carmina jam vetustas aboleverat; sed hos quoque versus Callippus retulit in libro De Orchomeniis. Eadem Chersia epigramma Orchomeni attribuit, quod Hesiodi sepulcro inscriptum est,

DOMITIUS CALLISTRATUS.

Auctor noster qui Heracleæ Ponticæ historiam condidit libris minimum septem, modo Callistratus simpliciter dicitur (fr. 1-3), modo addito prænominē *Domitius* Callistratus (fr. 4-8). Hinc conjicimus Callistratum (sicuti Corn. Alexandrum Polyhistorē) Romani patrōni fuisse libertum, qui fortasse post eversam bello Mithridatico Heracleam patriam captivus in Italiam abductus erat. Distinguendus ab eo est Callistratus Aristophaneus, qui commentariis suis in Homerum, Pindarum, tragicos et comicos, grammaticis notissimus est (*).

Præter Heracleæ historiam laudatur Callistrati *De Samothracia* opus; quod num ad Domitium C. pertineat necne, nescimus. *Callistratus Tene-*

(*) Non distinguendum esse fortasse inde aliquis colligat, quod Athenæus VI, p. 363, E. ex Callistrato Aristophaneo narrat Mariandynos servos ζωροφόρους appellatos esse, sicuti *Penestæ* dicebantur apud Thensalos, *Clarotæ* apud Cretenses. Exscripsi locum fr. 10. Sed hujus rei memorandæ opportunitatem Commentarii in comicos poetas glossarumque collectiones sæpiissime præbere poterant; neque quidquam præterea indagare potui, quod ejusmodi sententiæ probabilitatis speciem conciliaret. Ceterum de Callistrati Commentariis *Homerici* vid. schol. et Eustath. Ad *Pindarum* laudatur a schol. P. II, 1, N. III, 1. VII, 150, Isthm. II, 1. 18. IV, 1; ad *Euripidem* a schol. Orest. 301. 424. 1030; ad *Aristophanem* citatur sexcenties. Ejus in *Cratino* comment. laudat Athen. XI, p. 495; idem aliis etiam comicis operam suam navasse videtur. Cum hoc argumento conjunctus quodammodo erat liber Περὶ ἑταιρῶν. (Athenæus XIII, p. 591, D: Ἐπλούτει δὲ σφόδρα ἡ Φρόνη, καὶ ὑπισχνεῖτο τελεῖν τὰς θήδας, εἰν ἐπιγράψωσι θηδαῖοι. « Ἀλέξανδρος μὲν κατέσκαψεν, ἀνέστησι δὲ Φρόνη ἡ ἑταῖρα, » ὡς ἱστορεῖ Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ ἑταιρῶν.) Ejusdem Σύμμεττα citat Athenæus III, p. 125, B (βιβλ. ζ. de Simonide), et Erotian. v. χαῖαι (βιβλ. ε'). Ex hisdem libris fluxerit quod Athenæus habet I, p. 21, C: Καλλίστρατός τε ὁ Ἀριστοφάνειος Ἀρίσταρχον ἐν συγγράμματι κακῶς εἰρηκεν ἐπὶ τῷ μὴ εὐρύθμως ἀμπεχεσθαι, φέροντός τι καὶ τοῦ τοιοῦτου πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. — Præterea vid. indices auctorum ad Phot. Lex.; Hesych., Harpocrat. (v. ἀπλῆς), Suklam, Zonaram, Bekker. Anecd. Plurima ex iis enotavit Clintonus F. H. III, p. 539. Accuratius hæc per-vestigaturo præsto erit R. Schmidt. *Comment. De Callistrato Aristophaneo*. Halæ 1838. *Callistratus*, qui in nonnullis codd. Suidæ, Harpocratonis, Photii una cum *Meneclæ* Περὶ Ἀθηνῶν laudatur, esse debet *Callicrates*. Vide fragmenta Meneclis Barcei. Eadem nomina permutata sunt ap. Plutarch. Vit. X Orat. in Demosthen. (p. 281, 9 in Bioy. Westermanni). — Alios Callistratos vide ap. Fabric. B. Gr. V, p. 560 sq.

dius inter Arati interpretes recensetur in antiquo catalogo Petrii Victorii, ut ex Vossio disco. Sed vereor magnopere ne ille Callistratus fuerit *Cleostratus*; ejus enim nominis familiam astronomorum in Tenedo ins. habitasse arguunt Cleostratus Tenedius, octaeteridis inventor (Censorin. 18. Cf. Ideler. Chron. II, p. 605 sq.), atque alius junior Tenedius, qui *Phænomena* scripsit (Vit. Arat. in Bioy. Westermanni p. 57, 29 et schol. Vatican. in Euripid. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.). Præterea Callistrati nomen haud semel cum Callisthenis confusum esse ostendimus ad fragm. Callisthen. p. 32. Jam quum schol. Apollon. Rhod. duobus locis (I, 1037. II, 672. V. Callisth. fr. 39. 40, p. 28) Periplum Callisthenis laudet de locis Ponticis, suspicio est his quoque locis pro notiore *Callisthene* reponendum esse *Callistratum*, eumque nostrum esse Domitium Heracleotam, qui Περὶ πλουν Πόντου condiderit, sicuti Ἀσίας περίπλουν composuerat Nymphis Heracleota.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ.

E LIBRO SECUNDO.

I.

Apollonius Rhodius II, 780, Priolaum (*a Priola urbe prope Heracleam*), fratrem Lyci, Dascylo nati, regis Mariandynorum, prælio contra Mysos commisso interfectum esse dicit, atque mortem ejus etiam nunc cantilenis a Mariandynis defleri. Ad hæc scholiasta:

Ἰδὼς τὸν θρηνούμενον (θρυλλούμενον vulg.; em. Dindorf.) Πριολάον φησι, τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱόν, ὡς Νύμφης καὶ Καλλίστρατος.

Nymphis (fr. 9) de patris nomine nihil tradidit, neque Βάρυνον sed Βώρμον dixit, uti Hesychius s. v; eamque formam etiam n. l. reponi jure vult Dindorf. in Steph. Thes. v. Βώριμος. In codice Paris. est ita: Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρίνος κατὰ Νύμφιν καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος. Postrema de suo adjecit. Nam ita schol. Æschyl. Pers. 941: Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἡρακλείας, Τιτίου (vg. Τιτυοῦ) παῖδας εἶναι φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαρνανδυνόν, δὲ κυνηγοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν Μαρνανδυνὸς ἐν ἀκμῇ θέρους θρηνεῖν αὐτόν· τὸν δὲ Μαρνανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλωδὴν καὶ

DE HERACLEA.

1. Quod Priolaus dicitur ille, quem cantilenis Mariandyni legent, proprium est Apollonii; nam ceteri Barynum (*Bormum*) dicunt Titiae filium, ut Nymphis et Callistratus.

Callistratus libro de Heraclea secundo dicit Titiae filios esse Priolaum et Mariandynum, et præter hos Bormum, qui in venatione perierit: Mariandynum vero multum excoluisse anlodiam threneticam, eamque docuisse Hyagnim, patrem Marsyæ.

διδάξει ταύτην Ἰαγνὴν τὸν Μαρσίου πατέρα. Verum hic nihil de Bormo sive *Baryno*, qui olim post Mariandynon excidisse videtur. Integram sententiam Callistrati dabit Pollux : Βώριμος δὲ Μαρνανδυνῶν γιωργῶν ἄσμα, ὡς Αἰγυπτίων Μανέρως, καὶ Αἰτυέρσας Φρυγῶν... Ὁ δὲ Βώριμος ἦν Ἰόλλα (l. Πριόλας) καὶ Μαρνανδυνοῦ ἀδελφός, Οὐπίου (l. Τιτίου) βασιλείως παῖς. De mortis causa aliter Nymphis l. l. Quod de Mariandyno post mortem fratris aulodiam threneticam excolente et magistro Hyagnis affert schol. Æschyli, in sua transtulit Eustathius ad Dion. Perieg. v. 787, p. 251 ed. Bernhardy. — Ceterum Βώριμον nomen in aliis hoc genus fabulis dici Βώρον monui ad fragm. Chronolog. p. 174 sq. Nominis ratio latet. Quum tamen et Priolus et Titias et Mariandynus et Cyzicus ex urbium et regionum nominibus ficti sint, simile quid suberit Boro s. Bormo. Βωρεῖς, tribules tribus Cyzicenz in Inscr. Cyzic. ap. Caylum *Recueil d'Antiq. égypt.* I, 2, pl. 60. Βώρον Lydiæ urbem ex Lex. Septemv. affert Dindorf. in Stephan. Thes. v. Βώροι coll. v. Βωρεύς. — De cantilenis istis adi Bode. Hist. poes. Gr. tom. II, p. 92 sqq.

2.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 : Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡρακλείαν περὶ Τιτίου φησί· « Τίτίας, ἄρκος ἐγγώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διός, οἱ δὲ πρεσβύτερον (l. τὸν πρεσβύτατον) τῶν Μαρνανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἶθνος ἡύξεται, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. » Καὶ Προμαθίδας δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου ὅστις ἦν, καὶ Θεοφάνης. Ἀπεθνήσκει δὲ ἀπὸ Μαρνανδυνῶν.

Cf. idem II, 780 : Τὸν Τίτιαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, [οἱ δὲ] ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαρνανδυνοῦ παίδων. Ὁ δὲ Μαρνανδυνὸς Φινέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. Ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι. Verba [οἱ δὲ] habet cod. Paris.; in vulg. absunt, recte. — Apollonius II, 780 Titiam ab Hercule in ludis funebribus Priolai in honorem celebratis occisum esse tradit. Lib. I, 1126 Titiam et Cyllenum, πρώτους πόλεων μοιραγέτας ἡδὲ παρέδρους Μητέρος Ἰδαίης dicit. Atque ita Apollonius dixit, notante scho-

2.

Callistratus libro de Heraclea secundo, « Titias, ait, heros fuit indigena, quem alii fabulantur Jovis esse filium unumque ex Idæis Dactylis, alii natu maximum inter filios Mariandyni Cimmerico nati. Atque Titias ille est, per quem maximo gens augetur et producit etiamnum ad felicitatem. » Promathidas quoque in suis de Heraclea libris quis fuerit Titias exponit, nec non Theophrastus. Ceterum Titias inter deos a Mariandynis relatus est.

3.

Taphros, aut Taphro singulariter, regio fossa munita

liasta, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ, λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πείᾳ, προθύειν Τίτιν καὶ Κυλλήνῳ. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 172; Lobeck. *Aglaoph.* p. 1165. Menander ille, aliunde non notus, fortasse est Heracleota, quem Plinius H. N. in indic. lib. VIII et IX apponit. Sed fieri etiam potest ut nomen corruptum sit, ac intelligi debeat Μαιάνδριος ὁ Μιλήσιος, de quo v. tom. II, p. 334.

E LIBRO TERTIO.

3.

Stephan. Byz. : Τάφραι καὶ Τάφρη, ἐνικῶς, χώρα ταφρευθαῖσα περὶ τὴν Μιωτίν λίμνην ὑπὸ δούλων ταῖς δεσποίναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θραξίν ἢ τοῖς ἐντὸς Ἰστροῦ, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. Ταύτην τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαῖους. Οἱ οἰκούντες Σατορχαῖοι. Rem fusius exponit Herodotus IV, 1 sqq. Fossam ductam dicit (c. 3) ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιήτιν λίμνην. De *Taphris* cf. *Mela* II, 1, 39; *Plinius* IX, 12, 26; *Ptolemæus* III, 6; *Eustath.* ad *Dion.* 163; *Strabo* VII, p. 308. Recentiores, qui de his dixerunt, laudat Bæhr. ad *Herodot.* l. l. p. 277 sq.

4.

Idem : Ψῖλιον, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ Περὶ Ἡρακλείας· « Ἐγκυριεύσαντες ἀπὸ τοῦ Σαγγαρίου χωρίου ἕως τοῦ Ψιλίου ποταμοῦ. » Ἔστι καὶ ἄλλος Ψῖλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Ἐγκυριεύσαντες.. ἕως, *Holsten.*; ἐνκυριεύσαντες.. εἰς libri. De *Psilli* vel potius *Psilli* (*Strabo* p. 543 et aliis, Ψῖλιος ap. *Marcian.* p. 69) constat; *Psilium* Callistrati nescio an alius memoraverit. Neque vero diversus est fluvius, uti Stephanus putat.

E LIBRO QUARTO.

5.

Idem : Ἀρχιρόεσσα, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τετάρτῃ Περὶ Ἡρακλείας. *Codex Vossianus* ἐν ε' Περὶ Ἡ. Num aliunde de hac urbe constat?

circa Maotin paludem a servis, qui cum dominorum uxoribus congressi erant tempore diuturni Scytharum belli, quum domini bellarent cum Thracibus vel cum iis qui intra Istrum sunt, ut Callistratus libro tertio.

4.

Psilium, fluvius inter Thyniam et Bithyniam. Domitius Callistratus in tertio de Heraclea : « Regione potiti a Sangario castello usque ad Psilium fluvium. »

5.

Arciroessa, urbs Ponti, Heracliensibus subjecta, Domitius Callistratus libro de Heraclea quarto.

6.

Idem : Μόκατα, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ Περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. Cod. Rhe- dig. : Μόκατα π. Βιθ., ὡς Δομάτιος. Aliunde non nota urbs, nisi forte est ea quæ τὰ Μόδρα appella- tur ap. Strabon. p. 543.

LIBER VI.

Idem : Ὀδινύπολις, χωρίον Ἡρακλείας τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐκτῷ τῶν Περὶ Ἡρακλείας.

8.

Idem v. Ὑπιος. Vide Nymphidis fr. 4, tom. II, p. 13.

E LIBRO SEPTIMO.

9.

Idem : Ὀλύμπη, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐβδόμῳ Περὶ Ἡρακλείας.

(10).

Athenæus VI, p. 263, E : Τάχ' οὖν διὰ τοῦτο καὶ Εὐφορίων ὁ ἱποκοῖδς τοὺς Μαριανδυνοὺς δωροφόρους κέκληκεν·

Δωροφόροι καλεοίαθ' ὑποφρίσσοντες ἀνακτας.

Λέγει δὲ καὶ Καλλίστρατος ὁ Ἀριστεφάνειος, ὅτι τοὺς Μαριανδυνοὺς ὠνόμαζον μὲν δωροφόρους, ἀφαιροῦντες τὸ πικρὸν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκετῶν προσηγορίας, καθάπερ Σπαρτιάται μὲν ἐποίησαν ἐπὶ τῶν Εἰλωτῶν, Θετταλοὶ δ' ἐπὶ τῶν πενηστῶν, Κρήτες δ' ἐπὶ τῶν κλαρωτῶν. Καλοῦσι δὲ οἱ Κρήτες τοὺς μὲν κατὰ πόλιν οἰκέτας χρυσωνήτους, ἀμφαμιώτας δὲ τοὺς κατ' ἀγρὸν, ἐγγωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον· διὰ τὸ κλη-

ρωθῆναι δὲ κλαρώτας. De re cf. Meinek. Euphor. p. 141; Müller. Dor. II, 63; Hermann. Antiq. § 19, et quos laudat. Ceterum v. Introduct.

ΠΕΡΙ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ.

Dionys. Hal. A. R. I, 68, postquam de diis Penatibus dixerat, quorum signa Romæ in templo non procul a Foro sita visuntur, pergit : Ὅρᾳ μὲν δὴ ταῦτα ἔξεστι, ἀκούειν δὲ καὶ γράφειν ὑπὲρ αὐτῶν, & Καλλίστρατος τε ὁ Περὶ Σαμοθράκης συνταξάμενος ἱστορίαν, καὶ Σάτυρος ὁ τοὺς ἀρχαίους μύθους συναγαγὼν καὶ ἄλλοι συγχοί, παλαιότατος δὲ, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιητῆς Ἀρκτίνος. Λέγουσι γοῦν ὧδε· Χρῦσῃ τὴν Πάλλαντος θυγατέρα γημαμένην Δαρδάνῳ, φερνὰς ἐπι- νέγκασθαι δωρεὰς Ἀθηνᾶς, τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰ ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν, διδασθεῖσαν αὐτῶν τὰς τελετάς. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐπομβρίαν φεύγοντες Ἀρχαῖος Πελο- πόννησον μὲν ἐξέλιπον, ἐν δὲ τῇ Θρακίᾳ νήσω τοὺς βίους ἰδρύσαντο, κατασκευάσαι τὸν Δάρδανον ἐνταῦθα τῶν θεῶν τούτων ἱερὸν, ἀρρήτους τοῖς ἄλλοις ποιῶντα τὰς ἰδίας αὐτῶν ὀνομασίας καὶ τὰς τελετάς αὐτοῖς, τὰς καὶ εἰς τόδε χρόνον γινομένας ὑπὸ Σαμοθράκων, ἐπι- τελεῖν. Ὡς δὲ μετῆγε τοῦ λαοῦ τὴν πλείονα μοῖραν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν καὶ τὰς τελετάς τοῖς ὑπομείνας ἐν τῇ νήσῳ καταλιπεῖν· τὰ δὲ Παλλάδια καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας κατασκευασάμενον (ἀνασκευ- ασάμενον Sylb.) ἀγαγέσθαι μετ' αὐτοῦ. Διαμνησκόμενον δὲ περὶ τῆς οἰκήσεως τὰ τε ἄλλα μαθεῖν, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν τῆς φυλακῆς τόνδε χρησμὸν λαβεῖν·

Εἰς πόλιν, ἣν κτίσῃτε, θεοῖς σέβας ἀρῆτον αἰεὶ

θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.

Εὖτ' ἂν (ἐς τ' ἂν Reisk.) γάρ τάδε σμνὴ καθ' ὑμετέρην

ἔδρα Διὸς κοῦρης, ἀλόχου σέθεν, ἢ ἐκ πόλεως σπῇ

ἴσται ἀπόρρητος τὸν αἰὶ χρόνον ἔμματα πάντα.

Δάρδανον μὲν οὖν ἐν τῇ κτισθείσῃ τε ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὀνομασίας ὁμοίας τυχούσῃ πόλει τὰ ἔξῃ καταλιπεῖν.

6.

Mocata, urbs Bithyniæ, ut ait Dom. Callistratus libro de Heraclea quarto.

7.

Hodiupolis, castellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Callistratus libro sexto de Heraclea.

9.

Olympus, urbs Illyriæ, ut Dom. Callistratus lib. VII.

DE SAMOTHRACE.

Hæc igitur videre fas est; fas etiam est audire et scribere de illis, quæ tradidit Callistratus historiæ de Samothraciæ rebus auctor, et Satyrus priscarum fabularum collector, et quum alii multi tum Arctinus poeta, omnium, quos novimus, antiquissimus. Sic igitur illi scribunt : Chrysen, Pallantis filiam, quum Dardano nupsisset, pro dote attulisse Mi- nervæ munera, Palladia scilicet et magnorum deorum sacra, quorum mysteria didicerat. Sed quum Arcades, diluvium

fugientes, Peloponnesum reliquissent, et in insula Thraciæ sedes collocassent, Dardanum hic diis istis templum ex- struxisse, nec aliis proprium ipsorum nomen declarasse : et ritus illis instituisse, quos ad hoc usque tempus Samothra- ces observant. Sed quum majorem populi partem in Asiam traduxisset, sacra eorum et mysteria illis reliquisse, qui in insula remanserant; sed Palladia et deorum imagines cum reliquis rebus, quas convasarat, secum asportasse. Quum autem de sedibus oraculum consuleret, inter multa alia quæ didicit, hoc etiam oraculum de sacrorum custodia tunc accepisse :

In urbe quam condetis diis cultum parum semper statues, et observantia coles sacrisque chorisque.

Nam dum hæc veneranda in vestra regione fuerint dona Jovis virginis, conjugis tuæ, ista urbe tibi erit inexpugnabilis in perpetuum omnes dies.

Dardanum igitur in urbe quam condidit et quam de suo nomine nominavit, hæc simulacra reliquisse. Postea vero,

Ἰλίου δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ συνοικισθέντος, ἔκει μετενε-
χθῆναι πρὸς τῶν συγγόνων (ἐχγόνων Sylb.) αὐτοῦ τὰ
ιερά. Ποιήσασθαι δὲ τοὺς Ἰλίου νεῶν τε καὶ ἄδυτον
αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἀκρας, καὶ φυλάττειν δι' ἐπιμελείας τῆς
εἰδύναντο πλείστης, θεόπεμπτά τε ἡγουμένους εἶναι καὶ
σωτηρίας κύρια τῇ πόλει. Ἀλισκομένης δὲ τῆς κάτω
πόλεως, τὸν Αἰνείαν κύριον τῆς ἀκρας γενόμενον, ἄρματα
ἐκ τῶν ἄδύτων τὰ τε ἱερὰ τῶν μεγάλων θεῶν καὶ ὅπερ
ἔτι περιῆν Παλλάδιον. Θάτερον γὰρ Ὀδυσσεύς καὶ Διο-
μήδης νυκτὸς εἰς Ἴλιον ἀρικομένους λαβεῖν. Οἴχεσθαι
δὲ κομίσαντα τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἐλθεῖν
ἀγόντα εἰς Ἰταλίαν. Ἀρκτῖνος δὲ φησιν ὑπὸ Διὸς δο-
θῆναι Δαρδάνῳ Παλλάδιον ἐν καὶ εἶναι τοῦτο ἐν Ἰλίῳ
ἕως ἡ πόλις ἡλίσχετο, κεκρυμμένον ἐν ἀδάτῳ. Εἰκόνα
δὲ ἐκείνου κατεσκευασμένην μηδὲ ἐν τοῦ ἀρχετύπου
διάφορον, ἀπάτης τῶν ἐπιβουλευόντων ἕνεκα, ἐν φα-
νερῷ τεθῆναι, καὶ αὐτὴν Ἀχαιοὺς ἐπιβουλεύσαντας λα-
βεῖν. Τὰ μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν ὑπ' Αἰνείου κομισθέντα
ἱερὰ, τοῖς εἰρημένους ἀνδράσι πειθόμενος, γράφω τῶν
τε μεγάλων θεῶν εἰκόνας εἶναι, οὓς Σαμοθράκις Ἑλ-
λήνων μάλιστα ὀργιάζουσι, etc.

Callistrati κεχωρισμένην ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης
commemorat Joh. Magister Canabutius in Com-
mentario epistolari in Dionys. Hal. l. 1.; «cujus
summarium exhibet Wesselius in Catalog. Biblioth.
Vind. P. V. N. CXVII p. 164 sq.

«Hinc pauca capita excerpam quæ haud vulga-
rem viri eruditionem ostendant : C. 43 : Γενεαλο-
γία τοῦ Δαρδάνου. — C. 50 : «Ὅτι ὁ Δάρδανος ἐξελθὼν
ἀπὸ τῆς Ἀρχαδίας κατήντησεν εἰς τὴν Σαμοθράκην. —
C. 54 : Περὶ τοῦ θανάτου Ἰάσου ὑπὸ κεραυνοῦ. —
C. 57 : «Ὅπως ἐμερίσθησαν Δάρδανος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ
Ἰδαῖος, καὶ ὅτι ὁ Ἰδαῖος κατώκησεν εἰς τὰ ὄρη τῆς Φρυ-
γίας. — C. 62 : Περὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. —
C. 84 : «Ὅτι ὁ Δάρδανος ἔκτισεν ναὸν εἰς τὴν Σαμοθρά-
κην καὶ ἔθηκε τοὺς θεοὺς καὶ τὰ παλλάδια. — «Ὅπως
ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Σαμοθράκης καὶ κατέλειπεν ἔκει τὸν
Σάμωνα (*)» quæ manifestum faciunt Canabutium

(*) «His interponuntur plura de Vestæ, Minervæ et Martis
templis aliaque cum his rebus minus conjuncta, quæ tamen
aliquando edī velim : Περὶ νομῶν καὶ ὅτι γίνῃ λαίμωνων
εἶσιν, ἃ καλοῦσι βαρβαρίζοντες Νεγαρίδας : quæ vulgo vocan-
tur νεγάρια : tum Περὶ ναυτῶν καὶ τοῦ ἀστέρος τῆς τραμων-
τάνας : quod nomen quoniam adhuc in hominum ore viget,

quum illud conditum fuisset, hæc sacra ab ejus cognatis
(nepotibus) eo fuisse translata; Illenses autem templum et
adytum ipsis in arce fecisse, et quanta maxima cura po-
tuerunt hæc servasse, quod ea divinitus sibi missa, publi-
canique ex his salutem pendere crederent : sed quum urbis
pars inferior caperetur, Æneam, arce positum ex adytis sa-
cra magnorum deorum et Palladium, quod adhuc supererat,
abstulisse; alterum enim a Diomede et Ulysæe illum noctu
profectos surreptum fuisse. Æneam igitur ex urbe discessisse
easque secum tulisse et in Italiam transportasse. Sed Arcti-
nus ait unum Palladium Dardano a Jove datum atque hoc
III, donec urbs caperetur, in adyto reconditum fuisse. Sed

nostrum pleraque quæ ad hanc fabulam pertinent,
cognita habuisse, sive is Callistrati κεχωρισμένην
ἱστορίαν περὶ Σαμοθράκης legit, quam c. 81 com-
memorat, sive, quod probabilius, mythographos
recentiores. Postremum c. 90 inscriptum est :
Τί γράφει ὁ ποιητὴς Ἀρκτῖνος περὶ τοῦ κλαπέντος
παλλάδιου ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς. » Lobbeck.
Aglaoph. p. 1206.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

Carystius Pergamenus (fr. 1. 7. 10. 14. 15. 17.
19) Nicandro, quem citat fr. 6, fuit junior; Ni-
cander autem florere cœpit extremis temporibus
Ptolemæi V Epiphanis (205-181), inque scri-
bendo adhuc versatus est sub Attalo tertio (138-
135). V. Clinton. ad an. 182. Num Carystius quo-
que postrema viderit tempora regni Pergamæni,
an serius vixerit, in medio relinquendum.

Scripsit Didascalias in fabulas scenicarum, li-
brum de Sotade, et Ἱστορικὰ ὑπομνήματα. Hæc non
exhibuisse historiam continuam, ex temporum or-
dine adornatam, ex iis colligis quæ laudantur e libro
tertio (fr. 10. 11); neque aliud auctor egisse vi-
detur, nisi ut memorabilia cogeret tum ex popu-
lorum institutis tum vero ex moribus repetita et
indole et satis virorum clarorum (Philippi fr. 1.
2. 3; Alexandri 4. 5. 6; Antipatri fr. 7; Cassandri
fr. 8; Lysimachi fr. 9; Demetrii Poliorcetæ fr. 10;
Philetæri fr. 12. Aristophontis fr. 11).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

1.

Athenæus XI, p. 506, E : Οὗτος δ' ἐστὶ Πλάτων,
ὃν Σπείρσιππος φησι φίλατον ὄντα Ἀρχιλάῳ, Φιλίππῳ

addam schol. Eur. Or. 1026 : Τὸ τῆς Ἑλένης ἄστρον, ἐν Ἰλι-
ου πύλῳ φασὶ Τραμωντάναν, αἰεὶ πᾶσιν ὁράται : τοῦτο δὲ καὶ
ναῦται ὁρῶντες ἴσασιν ὅτι δὲ. Hinc Tramontanam perdere dicun-
tur qui cursu excidunt. De Canabuti codice et argumento
Fabricius tom. IV, p. 393, ait Lambecium et Kollarium
longe accuratius disseruisse, quorum libros adire non potui.

imaginem ejus effictam fuisse, quæ ne minimum quidem ab
exemplari differebat : et in propatulo fuisse positam, ad
eos fallendos, qui insidias ipsi struxissent, atque hanc a
Græcis per insidias fuisse surreptam. Sacra igitur quæ Æneas
in Italiam transtulit, viros supra nominatos secutus aio
fuisse magnorum deorum simulacra, quos inter Græcos Sa-
mothracæ potissimum colunt.

CARYSTIUS PERGAMENUS.

1.

Scribit Carystius Pergamæus, in Commentariis Historicis,
in hunc modum : « Σπείρσιππος quæm cognovisset Philippum

τῆς βασιλείας αἴτιον γενέσθαι. Γράφει γοῦν Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως : « Σπείσιππος, πυνθανόμενος Φίλιππον βλασφημεῖν περὶ Πλάτωνος, εἰς ἐπιστολὴν ἔγραψέ τι τοιοῦτον, ὥς περ ἀγνοοῦντας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας Φίλιππος διὰ Πλάτωνος ἔσχεν. Εὐφραῖον γὰρ ἀπέστειλε τὸν Ὀρείτην πρὸς Περδίκκην Πλάτων, ὃς ἔπεισεν ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππῳ. Διατρίφων δ' ἐνταῦθα δύναμιν, ὡς ἀπέθανε Περδίκκας, ἐξ ἐτοίμου δυνάμεως ὑπαρχούσης, ἐπέκεισε τοῖς πράγμασι. »

2.

Idem XI, p. 508, D : Εὐφραῖος μὲν γὰρ, παρὰ Περδίκκῃ τῇ βασιλεῖ διατρίβων ἐν Μακεδονίᾳ, οὐχ ἤττον αὐτοῦ ἔβασίλευε, φαῦλος ὢν καὶ διάβολος. Ὅς οὕτω ψυχρῶς συνέταξε τὴν ἑταιρίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε οὐκ ἐξῆν τοῦ συσσιτίου μετασχεῖν, εἰ μὴ τις ἐπίστατο τὸ γεωμετρεῖν ἢ τὸ φιλοσοφεῖν. Ὅθεν Φιλίππου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντος, Παρμενίων αὐτὸν ἐν Ὀρεῖ λαβὼν ἀπέκτεινεν, ὡς φησὶ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν.

3.

Idem X, p. 435, D : Καρύστιος δὲ ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, « Ὅτε (φησὶ) μεθύειν προηρείτο Φίλιππος, τοῦτ' ἔλεγε, Χρὴ πίνειν, Ἀντίπατρος γὰρ ἱκανὸς ἔστι νήφων. Κυβεύοντος δὲ ποτε αὐτοῦ, καὶ τινος ἀγγελίαντος ὡς Ἀντίπατρος πάρεστι, διαπορήσας ᾤσεν ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα. »

4.

Idem X, p. 434, F : Εἰς τοσοῦτον δὲ Ἀλέξανδρος ἐμίθυσεν, ὡς φησὶ Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορι-

calumniari Platonem, in epistola quadam tale quidpiam scripsit : *Quasi vero ignorarent homines, Platonis opera regnum etiam adeptum esse Philippum.* Euphræum enim Oritam ad Perdiccam miserat Plato, qui illi persuasit, ut Philippo aliquam regionem tribueret. In qua quum ille milites aleret, mortuo Perdicca in parato habens copias, rerum potitus est. »

2.

Euphræus, quum apud Perdiccam regem in Macedonia versaretur, non minus quam ille regnavit, et pravus et calumniator fuit; qui regis sodalitatem ita frigide ordinavit, ut nemo ad convivium ejus admitteretur, nisi qui geometriam aut philosophiam calleret. Quare postquam Philippus regno potitus est, Parmenio Orei eum nactus occidit, ut Carystius narrat in Commentariis historicis.

3.

Carystius in Commentariis Historicis ait : « Quoties com-
potare constituisset Philippus, sic dicere solebat : *Nunc est bibendum : Antipatrum enim sufficit sobrium esse.* Quum vero aliquando tesseri luderet, nunciaretque ei aliquis, adesse Antipatrum; dubius aliquantisper consilii, aleam sub lectum detrusit. »

4.

Ut Carystius Pergamenus in Commentariis historicis refert, eo usque processit temulentiae Alexander M., ut etiam in

cois ὑπομνήμασιν, ὡς καὶ ἐπὶ δυνὶν ἄρματος κωμάζειν. Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο, φησὶ, καὶ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς.

5.

Idem XIII, p. 603, B : Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Χάρωνι, φησὶ, τῷ Χαλκιδεῖ παῖς καλὸς ἦν, καὶ εἶχεν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Ὡς δ' Ἀλέξανδρος παρὰ Κρατέρῳ αὐτὸν ἐπὶ νήσει γενομένου πότου, ὁ Κράτερος ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλεῖν τὸν Ἀλέξανδρον· καὶ ὃς, Μηδαιμῶς, εἶπεν, οὐ γὰρ οὕτως ἐμὲ εὐφρανεῖ, ὡς σὲ λυπήσει. Ὅσπερ γὰρ ἦν ἐρωτικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθῆκον ἐγκατατῆς καὶ πρὸς τὸ πρε-
κωδίστατον. Αἰχμαλώτους γοῦν λαβὼν τὰς Δαρείου θυγατέρας καὶ τὴν γυναῖκα κάλλει διαπρεπεστάτην οὔσαν, οὐ μόνον ἀπέσχετο, ἀλλ' οὐδ' ἰκαίνας μαθεῖν ἐποίησεν, ὅτι εἰσὶν αἰχμάλωτοι, ἀλλ' ὡς ἔτι Δαρείου ἐν τῇ βασιλείᾳ ὄντος πάντα αὐταῖς χορηγεῖσθαι ἐκέλευσε. Διόπερ καὶ Δαρεῖος τοῦτο μαθὼν ἠύξατο τῷ Ἠλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατείνας, ἢ αὐτὸν βασιλεύειν ἢ Ἀλέξανδρον. »

6.

Idem XV, p. 684, E : Καὶ ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, λέγων οὕτως : « Νίκανδρός φησιν, ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν καλουμένην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῷ. » Προσέρχεται δ' ἄνω περὶ αὐτῆς, ὅτι τὸ κρίνον οὕτω λέγουσι.

7.

Idem XII, p. 548, E : Καρύστιος δ' ὁ Περγαμηνὸς ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι, « Κηφισόδωρος, φησὶν, ὁ Θηβαῖος, Πολύδωρον τὸν Τήιον ἱατρὸν Ἀντίπατρου

plauastro asinis juncto comersatum iret. Faciebant id autem, inquit, etiam Persarum reges.

5.

Carystius in Commentariis historicis scribit : « Charon Chalcidensis puerum habebat formosum, valde sibi carum. Quem quum apud Craterum aliquando inter pocula Alexander laudasset, puerum Charon jussit osculari regem : at rex, Minime vero, inquit : nec enim ille tantum mihi voluptatis, quantum tibi molestiae est allatorus. Ut enim erat in amorem pronus rex, sic et ad honesti rationem continens et decori observantissimus. Qui quum captivas cepisset Darii filias uxoremque formosissimam, non modo abstinuit, sed curavit etiam, ut ne ipsae quidem captivas se esse sentirent; et perinde ac si in regno adhuc Darius esset, omnia illis ministrari jussit. Quare etiam Darius, hoc cognito, manibus ad solem elatis precatus est, ut aut ipse regnum obtineret, aut Alexander. »

6.

Etiam ambrosiam florem quendam memorat Carystius in Historicis commentariis ita scribens : « Nicander ait e capite statuæ Alexandri in Co insula nasci ambrosiam quam vocant. » De hac autem supra dictum est liliū ita vocari.

7.

Carystius Pergamenus in Commentariis historicis scribit, tradi a Cephisodoro Thebano : Polydorum Teium me-

ευσσιτεῖν, φιλοτάτιδα ἔχοντι κρινωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῇ, ἐφ' ἧς κατακαῖσθαι, κάδους δὲ χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα· γεγενῆσθαι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

8.

Athien. XIV, p. 620, B : Περὶ οὗ (sc. περὶ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος) φησι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ὅτι οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὥς διὰ στόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλά· καὶ Ἰλιάς ἦν αὐτῷ καὶ Ὀδυσσεὶα ἰδίως γεγραμμέναι.

9.

Idem XIII, p. 610, E : Εἴτ' οὐκ ἐγὼ δικαίως πάντας ὑμᾶς τοὺς φιλοσόφους μισῶ, μισοφιλολόγους ὄντας; οὐς οὐ μόνον Λυσίμαχος ὁ βασιλεὺς ἐξεκέρυξε τῆς ἰδίας βασιλείας ἀπελαύνων, ὥς ὁ Καρύστιος φησιν ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι.

E LIBRO TERTIO.

10.

Idem XII, p. 542, E : Καρύστιος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων, « Δημήτριος, φησὶν, ὁ Φαληρεὺς, Ἰμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ἐπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων, ὥς τὰ Ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ βύων. Κασάνδρῳ δὲ γενόμενος φίλος, μέγα ἰσχυσε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν αὐτοῦ τὸ ἀριστον ὀξύθερα παντοδαπὰς ἐλάας ἔχοντα καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Ὡς δ' ἐπλούτησε, Μοσχίωνα, τὸν ἀριστον τῶν τότε μαγείρων καὶ δειπνοποιῶν, ἐωνήσατο, καὶ τοσαῦτα ἦν τὰ παρασκευαζόμενα καθ' ἡμέραν, ὥστε, χαρισσάμενός τῷ Μοσχίῳ τὰ λείψανα,

dicum convictu usum esse Antipatri; habuisseque regem vile tapetum glabrum annulis instructum, velut vulgaria aulae, cui incumberet, et cados aeneos et pocula pauca: victu enim parco usum esse et a luxuria alienum fuisse.

8.

De Cassandro qui Macedoniae regno potitus est, Carystius in Commentariis historicis ait, eum adeo studiosum fuisse Homeri, ut maiorem carminum ejus partem constanter in ore haberet: qui etiam Iliadem et Odysseam proprio studio sibi ipse descripserat.

9.

Atqui nonne merito vos ego omnes philosophos odi eruditionis inimicos? quos non solum Lysimachus rex publico edicto e regno suo expulit, ut Carystius ait in Historicis commentariis, verum etiam Athenienses.

10.

Carystius Pergamenus tertio libro Commentariorum ait: « Demetrius Phalereus, interfecto Himeræo fratre ejus ab Antipatro, ipse apud Nicanorem versabatur; perhibeturque Epiplania celebrasse fratris. Deinde per Cassandri benevolentiam ad magnam potestatem pervenit. Et initio quidem prandium ei fuerat, acetabula omnifariis olivis repleta, et insularis caseus. Ut vero ditatus est, Moschionem coquorum

Μοσχίων ἐν ἑτασι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο, παῖδάς τ' ἐλευθέρους ὕβριζε καὶ γυναῖκας τὰς τῶν ἐπιφανιστάτων. Ἐξηλοτύπου δὲ πάντας οἱ παῖδας τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ Θέογνιν· καὶ τοσοῦτον ἦν τῷ Δημητρίῳ προσελθεῖν, ὥστε, μετ' ἀριστον αὐτοῦ περιπατήσαντος παρὰ τοὺς Τρίποδας, συνῆλθον εἰς τὸν τόπον παῖδες κάλλιστοι ταῖς ἐξῆς ἡμέραις, ἵν' ὀφθαῖεν αὐτῷ. »

EX EODEM LIBRO.

11.

Idem XIII, p. 577, C : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ, ὁ τὸν νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος, ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, αὐτὸς ἀπειδείχθη ὑπὸ Καλλιάρχου τοῦ κωμικοῦ ἐκ Χορηγίδος τῆς ἑταίρας παιδοποιησάμενος, ὥς ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ Καρύστιος ἐν τρίτῳ Ὑπομνημάτων.

Euclides archon fuit Ol. 94, i. 403. De lege v. Demosth. p. 1308, 25. Eodem loco Carystius memoraverit quæ antecedunt apud Athenæum similia:

12.

Idem XIII, p. 577, B : Φιλέταιρον δὲ, τὸν Περγάμου καὶ τῆς Καινῆς ταύτης λεγομένης βασιλεύσαντα χώρας, Βόας αὐλητρίδος, ἑταίρας, τὸ γένος ἀπὸ Παφλαγονίας, υἱόν φησι γενέσθαι Καρύστιος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. De hoc Philetæro v. Strabo XII, p. 543. XIII, p. 623. Pergamum tenuit per annos viginti usque ad 263 (vel 260). Vide Clinton. F. H. tom. III, p. 400 sq.

13.

Idem XIV, p. 639, B : Περιηνέχθησαν ἡμῖν καὶ

ea ætate optimum et cœnarum parandarum peritissimum erant: et tanta ciborum copia quotidie parabatur, ut, quum Moschioni reliquias donaret Demetrius, intra duos annos Moschion tres in urbe insulas emeret, et liberis pueris et illustrissimorum virorum uxoribus stuprum inferret. Theogni amasio ejus omnes pueri invidebant: et tanti habebatur ad Demetrium accedere, ut, quum ille post prandium obambulasset apud Tripodas, insequentibus diebus formosissimi quique pueri eum in locum convenirent, quo ab illo conspicerentur. »

11.

Aristophon orator, qui legem rogaverat prætoris Euclide, ut quisquis non ex cive Attica natus esset, spurcius haberetur, ipse convictus est a Calliade comico filio generasse ex Choregide meretrice, ut tradit idem Carystius tertio libro Commentariorum.

12.

Philetærum, Pergami et Noræ hujus, quæ vocatur, provincie regem, filium fuisse Boæ meretricis et tibicinæ, genere Paphlagoniæ, Carystius scribit in Commentariis historicis.

13.

Circumserebantur nobis quoque secundæ quæ vocantur

αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν δι-
δόμεναι οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις, ἐν αἷς
Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἐστιᾶν τοὺς οἰκέτας, αὐ-
τοὺς τὰς τῶν οἰκετῶν ἀναδεχομένους λειτουργίας. Ἐλ-
ληνικὸν δὲ τοῦτο τὸ ἔθος. Ἐν Κρήτῃ γοῦν τῇ τῶν Ἑρ-
μαίων ἑορτῇ τὸ ὅμοιον γίνεται, ὥς φησι Καρύστιος ἐν
Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. Εὐνοχοῦμένων γὰρ τῶν οἰκε-
τῶν οἱ δεσπόται ὑπηρετοῦσι πρὸς τὰς διακονίας. Καὶ
ἐν Τροιζῆνι δὲ μηνὶ Γεραιστίῳ πανήγυρις δὲ τότε γί-
νεται πολυήμερος, ἥς ἐν μίᾳ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν πο-
λιτῶν κοινῇ τε ἀστραγαλίζουσι, καὶ οἱ κύριοι τοὺς
δοῦλους ἐστιῶσιν, ὥς ὁ αὐτός φησι Καρύστιος.

14.

Idem I, p. 24, B: Ὅτι Καρύστιος ὁ Περγαμη-
νὸς ἱστορεῖ, τὰς Κερκυραίας γυναῖκας ἴτι καὶ νῦν
σπαιρίζουσας εἶδεν. Σπαιρίζουσι δὲ παρ' Ὀμήρῳ οὐ
μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

15.

Schol. Aristoph. Av. 574: Αὐτίκα Νίκη πέτα-
ται] Νεωτερικὸν τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἑρωτα ἐπιτε-
ρῶσθαι. Ἀρχεννον γὰρ φασί, τὸν Βουδαίου καὶ Ἀθή-
νιδος πατέρα, οἱ δὲ Ἀγλαοφῶντα, τὸν Θάσιον ζωγράφον,
πτηνὴν ἐργάσασθαι τὴν Νίκην, ὥς οἱ περὶ Καρύστιον
τὸν Περγαμηνὸν φασιν.

16.

Schol. Theocrit. XIII, 22: Κυανέων] Καρύ-
στιος ὁ Περγαμηνὸς φησι Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώ-
πων, ὑπὸ δὲ θεῶν Φόρκου πύλας καλεῖσθαι.

mensæ, quæ quidem sæpius nobis exhibebantur, nec solum
Saturnalium diebus, quibus solent Romani servos convivio
excipere, ipsi servilia ministeria obeuntes. Est autem Græ-
canicus hic mos. In Creta certe feriis Mercurialibus idem
faciunt, ut ait Carystius in Historicis commentariis. Epu-
lantur enim servi, et ministrant famulanturque heri. Idem fit
Troæzene, mense Geræstio, quo celebrantur plurium die-
rum seriæ, quorum dierum uno servi una cum civibus talis
ludunt, et heri servos epulis excipiunt, ut idem tradit Ca-
rystius.

14.

Carystius Pergamenus narrat Corcyræas mulieres etiam
nunc pila ludentes canere. Apud Homerum quidem non
modo viri pila ludunt, sed etiam mulieres.

15.

Victoriam et Amorem alis instructos representari inno-
vatio est. Archennum scilicet Bubali et Athenidis patrem,
vel secundum alios Aglaophontem Thasium pictorem, Vi-
ctoriam alis præditam primum exhibuisse Carystius Perga-
menus tradit.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

17.

Athenæus VI, p. 235, E: Τὸν δὲ νῦν λεγόμενον
παράσιτον Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περὶ διδα-
σκαλιῶν εὐρεθῆναι φησιν ὑπὸ πρώτου Ἀλέξιδος, ἐκλα-
θόμενος δτι Ἐπίχαρμος ἐν Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ παρὰ
πότον αὐτὸν εἰσέγαγεν.

18.

Vita Sophocli.: Νίκας δὲ λαβὼν (Σοφοκλῆς) εἰ-
κοσιν, ὥς φησι Καρύστιος.

ΠΕΡΙ ΣΩΤΑΔΟΥ.

19.

Athenæus XIV, p. 620, F: Ἦκμασι δὲ ἐν τῷ εἶδει
τούτῳ (sc. ἐν τῷ κιναιδολόγῳ) Σωτάδης ὁ Μαρωνίτης,
ὥς φησι Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τῷ Περὶ αὐτοῦ
Σωτάδου συγγράμματι, καὶ ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολ-
λώνιος. Cf. Hegesander ap. Athenæum l. l.

CASSANDER SALAMINIUS ap. Tzetzem ad
Lyc. 177. Vid. Hegesander Salaminus.

CERCIDAS MEGALOPOLI-
TANUS.

Cercidam Megapolitanum Historica quædam scri-
psisse colligas ex Æliano V. H. XIII, 20: Ἀνὴρ
Μεγαλοπολίτης τῆς Ἀρχαδίας, Κερκιδᾶς ὄνομα, ἀποθνή-
σκων εἶπε πρὸς τοὺς οἰκείους ἀθυμουμένους, ἡδέως
ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν, δι' Ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι
τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρα, τῶν δὲ ἱστορικῶν
Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ

16.

Carystius Pergamenus dicit Cyaneas quas mortales vo-
cent, a diis Phorci portas appellari.

DIDASCALIE.

17.

Qui autem nunc parasitus vocatur, eum Carystius Per-
gamenus in libro De didascalis ait primum apud Alexidem
reperiri; oblitus scilicet jam ab Epicharmo in fabula Spe
vel Pluto talem hominem in computationem introduci.

18.

Sophocles viginti reportavit victorias, teste Carystio.

DE SOTADE.

19.

Floruit in hoc obscenæ poeseos genere Sotades Maronita,
ut ait Carystius Pergamenus in libro quem de ipso hoc So-
tade edidit, Item Sotadis filius Apollonius.

ποιητῶν Ὀμήρῳ. Καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. — Stephan. Byz. : Μεγαλόπολις. ἀπ' ἧς Κερκιδᾶς, ἀριστος νομοθέτης καὶ μιμνῆστων ποιητής. Ceterum Cercidas hic haud dubie idem est cum eo, quem Philippo patriam prodidisse (344 a. C.) Demosthenes (De coron. § 295, p. 171 ed. Didot) dicit, et contra Demosthenem defendit Polybius XVII, 14. Carminum fragmenta quædam servarunt Diogenes Laert., Stobæus in Florilegio, alii. V. Perizonium ad Ælian. l. l., Menagium ad Diog. L. VI, 76. Peculiarem de Cercida commentationem (qua uti non licuit) scripsit Meinekios in Actis Academ. Borussicæ a. 1831. De nominis scriptura v. Steph. Thes. s. v.

CHARICLES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus VII, p. 350, B : Γυμνικούς δὲ ἄγῳνας, Ἰση (sc. Στρατόνικος ὁ κιθαριστής), διατιθέτωσαν Ἑλλῆσι, Κορίνθιοι δὲ θυμελικούς, Ἀθηναῖοι δὲ σκηνικούς. Εἰ δέ τις τούτων πλημμελοῖη, μαστιγούσθωσαν Λακεδαιμόνιοι· ἐπισκώπτων τὰς παρ' αὐτοῖς ἀγομένας μαστιγώσεις, ὥς φησι Χαρίκλῆς ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. περὶ τῶν ἐν ἄστει Διονυσίων).

Auctor haud dubie Atheniensis fuit, ut Charicles, Phocionis gener, de quo v. Plutarch. Phoc. 21. 22. 33. 35; et Charicles Apollodori f., unus e triginta viris, Thucyd. VII, 20; Xenophon. Hell. II, 3, 2; Aristot. Pol. V, 5, 4, etc.; et *Chariclides comicus* ap. Athen. VII, p. 325, D.

CHARON NAUCRATITES

ET

CHARON CARTHAGINIENSIS.

Suidas : Χάρων Ναυκρατίτης, ἱστορικός. Ἰεραῖς τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντα, βασιλεῖς τοὺς ἐκ παλαιοῦ γεγονότας ἐν ἐκάστῳ ἔθνει, καὶ Περὶ Ναυκράτιως καὶ ἄλλα τινὰ περὶ Αἰγύπτου. Cf. Eudoc. p. 435, ubi : ἔγραψεν ἱστορίαν Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερῶν καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ Περὶ τῶν ἐπὶ ἐκάστου πραχθέντων, Περὶ βασιλέων τῶν ἐκ παλαιοῦ γεγονότων.

DE LUDIS URBANIS.

Gymnicos ludos (Stratoniceus citharista inquit) agant

Fragmenta non exstant. Eundem vero Naucraticum nostrum esse cum eo, qui historias in Apollonii Naucraticæ sive Rhodii carminibus tractatas illustraverit, probabilis conjectura est Jonsii II, 7, 4. Schol. Apoll. Rhod. II, 1054 : Στυμφαλίδες λέγονται περὶ αὐτὴν (τὴν Στυμφαλίδαν λίμνην) ὄρνιθας, ἀς πλωτὸς εἶπεν Ἀπολλώνιος. Οὕτως δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος καὶ Χάρων, αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ Περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Idem laudatur ap. Apulej. De orthogr., ubi de Busiride et Hercule quædam narrantur auctore *Argone* (sic pro *Charone*) in quarto *Apollonii Commentario et Pherecyde* (fr. 33f).

Haud magis constat de *Charone Carthaginiensi*, de quo ita Suidas : Χάρων Καρχηδόνιος, ἱστορικός. Ἐγραψε τυράννους ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγόνασι, Βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν ἐν βιβλίοις δ', Βίους ὁμοίως γυναικῶν ἐν δ'. Cf. Ebert. Sicul. p. 90.

Fortasse Carthaginiensi vel Naucraticæ tribuenda sunt Αἰθιοπικά sive Λιβυκά, Κρητικά (de legibus Minois), necnon Περὶ πλοῦς τῶν ἐκτὸς τῶν Ἑρρακλείων στηλῶν (nisi hic fortasse est Ἀντωνος περίπλους), quæ omnia Suidas vindicat Charoni Lampzaceno (v. Prolegg. ad fragm. Hist. p. xvi sq.).

CHRESTODEMUS, Θηβαϊκῶν scriptor, apud Apostol. XVIII, 42, esse debet Aristodemus, cujus vide fragm. 5, tom. III, p. 309.

CHRISTODORI Λυδιακά laudantur in schol. II, β, 461 : Ἀσιος, υἱὸς Κότυος καὶ Μυιοῦς, Λυδῶν βασιλεὺς, ὥς φησι Χριστόδωρος ἐν τοῖς Λυδιακοῖς : « Κότυς λευκώλενον ἄλλην Ἦγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὐνομα Μυῖαν· ἢ δ' Ἀσίην (l. Ἀσιον) τέκε κοῦρον. » Vides hæc carmine scripta. Auctor igitur fuerit Christodorus Coptites, qui sub Anastasio imp. (491-518 p. C.) floruit, teste Suida : Χριστόδωρος Πανίσκου, ἀπὸ Κοπτοῦ πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἱποποιός, ἤματι ἐπὶ τῶν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως χρόνων. Ἐγράψεν Ἱσχυρικά ἐν βιβλίοις ε' (ἔχει δὲ τὴν Ἱσχυρίας ὀνομασίαν τὴν ἐκ Ἀναστασίου γενομένην). Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως ἐπιχώρ, βιβλία ιβ', Πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κα', Πάτρια Νάκλης (ἔστι δὲ πόλις περὶ Ἠλίουπόλιν, ἐν ἣ τὰ καλούμενα Ἀρακα), Πάτρια Μιλήτου τῆς Ἰωνίας, Πάτρια Τράλλεων, Πάτρια Ἀφροδισιάδος, Ἐκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευξίπῳ ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλα πολλά. Cf. Eudocia p. 436, ubi inter scripta Chri-

Elal, Corinthii thymelicos, Athenienses arenicos; si quis vero in his peccaverit, flagellis caviantur Lacedæmonii. Irridens nempe unitas apud hos flagellationes, ut Charicles scribit libro primo De ludis (Atheniensium) urbanis.

atodori recensentur etiam : Ἐπιγραμμάτων βίβλια γ', Ἐπιστολῶν δ'.

CHRYSERMUS CORINTHIUS.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Plutarch. De flum. 18, 7 : Χρύσερμος δὲ ὁ Κορίνθιος ἐν α' Πελοποννησιακῶν ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Περσέως φερομένου μετεώρου, καὶ κατὰ τὸν λόφον (Ἀπαίσαντον) γενομένου τοῦτον, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ, ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς εἰσὶν χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ οὐκ εὖρη ξίφους μύκητα, ἐκατ' ἔτισαι πόλιν. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἀργίον ὄρος, καὶ εὐρῶν τὴν εἰσφάντιν λαβὴν, πόλιν ἐκτισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος προσηγόρευσε Μυκῆνας. Cf. Hecatæi fr. 360.

E LIBRO TERTIO.

2.

Plutarch. Paral. min. c. 3 (p. 376 Didot.) : Ἀργεῖων καὶ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ Θυρεάτιδος χώρας πολεμούντων, οἱ Ἀμφικτύονες ἔκριναν πολεμῆσαι ἑατέρους, καὶ τῶν νικησάντων εἶναι τὴν χώραν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν Ὀθρυάδην ἐποίησαν στρατηγόν, Ἀργεῖοι δὲ Θέρσανδρον. Πολεμούντων δὲ, δύο ἐκ τῶν Ἀργείων περιελείφθησαν, Ἀγῆνωρ καὶ Χρόμιος, οἵτινες εἰς τὴν πόλιν ἤγγειλαν τὴν νίκην. Ἡρεμίας δ' ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμιχλάστοις δόρα-

PELOPONNIESIACA.

1.

Chrysermus Corinthius primo Peloponnesiacorum hujus historiae meminit. Quum Perseus in sublime ferretur, et ad hunc (Apasantum) montem appulisset, decidit forte gladii, quem ferebat, capulum. Gorgophono autem, Epidauriorum regi, ab imperio pulso respondit oraculum, ut Argolicas circumiret civitates, et ibi urbem conderet, ubi gladii capulum offenderet. Quum ergo ad montem Argium venisset, ibique capulum eburneum reperisset, civitatem condidit, quam ab eventu Mycenæ appellavit.

2.

Argivis et Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugna utrinque lectorum hominum rem discernendam censuerunt, victorique agrum istum deferendum esse. Lacedæmonia sua parte Othryadem summæ rei, Argivi Thersandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor et Chromius, qui de victoria civibus nuntium attulerunt. Facta autem quiete, Othryades etiamnum vivens, sultusque hastilibus semifractis, mortuorum scuta

σιν ἐπειριδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας περιελαιτο· καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψε Διὶ τροπαιοῦχῳ. Καὶ τῶν δύο στάσιν ἔχόντων, οἱ Ἀμφικτύονες αὐτόπται γινόμενοι Λακεδαιμόνιους προκρίνουσι· καθάπερ Χρύσερμος ἐν τρίτῳ Πελοποννησιακῶν. Cf. Müller. Dor. I, p. 158.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem ibid. c. 10, p. 379 : Περσῶν τὴν Ἑλλάδα λεηλατούντων, Πausanias, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, πεντακόσια χρυσῶν τάλαντα παρὰ Ξέρξου λαβὼν, ἐμελλε προδιδόναι τὴν Σπάρτην. Φωραθέντος δὲ τούτου, Ἀγησιλαος ὁ πατὴρ μέχρι τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου συνιδίωξεν Ἀθηναίους, καὶ τὰς θύρας τοῦ τεμένους κλίνῃσι φράξας, λιμῶ ἀπέκτεινεν· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ἀταρον Ἰρριφεν· ὥς Χρύσερμος ἐν δευτέρῳ ἱστορικῶν. Scribe Persicæ cum Stobæo in Floril. XXXIX, 31, ubi eadem.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO OCTAVO?

4.

Plutarch. De flum. I, 4 : Οἱ δ' ἐγχώριοι τὰς ἀσπίδας ἀναστρεφόμενας παρθένους σταυροῖς προσηλώσαντες, εἰς αὐτὸν (τὸν Ὑδάσπην) βάλλουσι, τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν Ἀφροδίτης ὕμνον ᾄδοντες. — Κατορύσσουσι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν γραῦν κατάκριτον, παρὰ τὸν ὀνομαζόμενον λόφον Θηρόγονον· ἅμα γάρ τὴν προσῶτιν ἐρπετῶν πλήθος ἐκ τῆς ἀκρωρείας ἐξέρχεται, καὶ τὰ περιῖπτάμενα τῶν ἀλόγων ζώων κατεσθίει· καθὼς

abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id Jovi tropæorum tutori inscripsit. Integrata lite Amphictyones in rem præsentem venerunt, litemque secundum Lacedæmonios dederunt. Sic Chrysermus libro tertio Rerum Peloponnesiacarum.

PERSICA.

3.

Persis Græciam populantibus, Pausanias Lacedæmoniorum dux acceptis a Xerxe quingentis talentis voluit Spartam prodere. Re comperta, pater Agesilaus eum usque ad sanum Minervæ Chalciææ prosecutus est, obturatisque sani foribus latere cocto, fame necavit. Mater etiam insepultum abjecit. Chrysermus Persicorum libro secundo.

ΙΝΔΙΚΑ.

4.

Indigenæ virgines quæ non caste vixerint, clavis cruci affigunt et in hunc fluvium (in Hydaspem) dejiciunt, dialecto vernacula Veneris hymnum canentes. Defodiunt et vetulam condemnatam quotannis juxta verticem Therogonum. Illoc enim reptilium multitudo ad vetulam ex cacumine statim accedit, et quæ circumvolant muta animalia vorat, ut narrant

Χρύσειρος ἐν π' (η' ?) Ἰνδικῶν. Μένεται δὲ τούτων ἀκριδέστιρον Ἀρχέλαος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De flum. VII, 4 : Γενᾶται (sc. ad Pactolum fl.) δὲ βοτάνη πορφυράνθιμος, καλουμένη Χρυσυπόλη· πρὸς αὐτὴν γὰρ αἱ ἀστυγαίτονες πόλεις τὸν ἀκέραιον χρυσὸν δοκιμάζουσιν· ἀμα γὰρ αὐτὸν χωνευθῆναι ἀπτοῦσι τὴν βοτάνην· καὶ ἐὰν μὲν ἀνόθευτον τὸ χρυσίον ᾖ, τὰ φύλλα χρυσοῦται, καὶ διατηρεῖ τῆς ὕλης τὴν οὐσίαν· ἐὰν δ' ἐφθαρμένον ὑπάρχη, τὴν ἡλλαγμένην ὑγρασίαν ἀποπτύει, καθὼς Χρύσειρος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

6.

Plutarch. De flum. 20. 3 : Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Εὐφράτῃ) λίθος Ἀστιγῆς (Ἀστίτης Stob.) καλούμενος, ὃν αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις ἐπὶ τὰς γαστέρας ἐπιτιθέασιν, καὶ παραχρῆμα τίκτουσι ἄτερ ἀλγηδόνος. Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη, Ἐξάλλα (Ἀξάλλα Stob.) καλουμένη, μεθερμηνομένη θερμόν ταύτην οἱ τεταρταίζοντες, δταν ἐπὶ τοῦ στήθους θῶσιν, ἀπαλλάττονται παραχρῆμα τῆς ἐπισημασίας· καθὼς ἱστορεῖ Χρύσειρος ἐν ιγ' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 11.

Chryserum medicum Herophileum memorant Galenus et Plinius (XXII, 5, 32). Porro Chrysermi nomen Casaubonus reponendum suspicabatur apud Theophilum Ad Autolyc. III, 26, ubi laudatur Chryseros, Aurelii imperatoris libertus, auctor Chronicorum (vid. tom. III, p. 656). Chrysermus, pater Ptolemæi, qui apud regem Ptolem. Philopatora versabatur, memoratur a Plutarch. Cleom. 36. *Chrysarmum* (sic), avum Ptolemæi, sacerdotis sub Ptolemæo Epiphane, v. ap. Letronn. *Inscr. de l'Eg.* I, p. 259.

Chrysermus Indicorum octogesimo (?), ac fusius exponit Archelaus decimo tertio De fluminibus.

DE FLUVIIS.

5.

Nascitur ad Pactolum herba purpureis floribus, Chrysopole dicta, qua vicinarum urbium incolæ aurum probant. Nam ipso tempore quo id constant, hanc herbam admovere solent, cujus folia, si adulteratum non sit aurum, inaurantur, et materię substantiam servant; sed si corruptum sit, immutatum liquorem respuunt, ut refert Chrysermus tertio De fluviiis.

6.

Nascitur in Euphrate lapis Astiges (Actites) dictus, quem

CHRYSIPIUS.

ITALICA.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. Parall. min. c. 28 : Παπίριος Τόλου-κερ, γήμης Ἰουλίαν Πούλχραν, ἴσχευ ἐξ θυγατέρας, καὶ τοὺς ἴσους ἀρρενας. Τούτων δ' πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμάνος, τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς Κανουλίας, ἐγκυον ἐποίησε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἐπέμψεν· ἡ δὲ ἑαυτὴν ἀνείλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμάνος ἐπραξεν ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Quis sit ille Chrysippus haud liquet. De Chrysippo Solensistoico, qui Ptolemæi III et IV temporibus floruit, fortasse cogitandum esse censet Vossius p. 152. Ac sane quidem Solensis præter grammatica et philosophica etiam historica scripsisse perhibetur ap. Suidam v. Χρύσιππος. Hinc tamen de Ἰταλικῶν auctore nihil dirimitur; nam historicis libris Suidas annumerare potuit opus Περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων, fortasse etiam opus Περὶ βίων, quamquam id non historicum sed philosophicum fuisse ex fragmentis luculenter apparet. Ex eodem Περὶ βίων opere petita esse quæ affert Strabo VII, p. 301 : Ὅρα δὲ καὶ ὃ λέγει Χρύσιππος περὶ τῶν τοῦ Βοσπόρου βασιλείων τῶν περὶ Λεύκωνα κτλ., liquet ex Plutarcho De stoicor. repugn. p. 1043, A-D. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 113, 226, qui recte, puto, Chrysippum Italicorum auctorem a Solensi philosopho distinguendum esse statuit. De Chrysippo Ciceronis liberto v. Cicero Ad. Qu. Fr. III, 4, 5; 5, 6; Ad Att. VII, 2, 8.

CLAUDIUS IOLAUS.

Claudium Iolaum Romani cujusdam libertum fuisse ex prænomine recte concludere videtur Vossius. Alterum nomen varie in codd. exaratur :

obstetrices mulierum quæ difficulter pariunt, ventri imponunt, et statim sine dolore illæ parturiunt. Provenit in eo etiam herba, quæ Exalla sive Axalla (i. e. calidum) vocatur : quam si, qui quartana laborant, in pectore posuerint, paroxysmo statim liberantur, ut testatur Chrysermus Corinthius decimo tertio De fluviiis.

ITALICA.

Papirius Tolucer ducta in uxorem Julia Pulchra, sex filios totidemque filias procreavit. Filiorum natu maximus, Papirius Romanus nomine, Canuliam sororem, amore victus, gravidam fecit : pater, re cognita, gladium filiam misit : ea se confodit, idemque fecit Romanus. Narrat Chrysippus primo Italicorum.

Ἰόλαος fr. 3; Ἰουλλος fr. 2; Ἰουλος fr. 1; Ἰούλιος fr. 4. Quod primum posui, unice verum habeo. Quam saepe Ἰόλαος abierit in Ἰόλλας et Ἰόλας, exempla docebunt, quae G. Dindorfius collegit in Steph. Thes. s. h. v. Hinc haud longe aberat, ut *Iulium* nobis Romani aevi Graeculi effingerent. Iolaus medicus memoratur ap. Galenum XIII, p. 867, Celsum V, 22, 5, Plinium XX, s. 73, 76, schol. Nicandri Ther. 683. Idem aut alius est Iolaus Bithynus botanicus, de quo v. Epiphan. I, p. 3, C, et Dioscorides in praefat. Ex eadem fortasse familia oriundus noster Φοινικικῶν scriptor. Certe historiae naturalis studium haud alienum ab eo fuisse coarguit κολοκασίου plantae descriptio (fr. 1). Judaeorum originem deducit ab Iudæo Thebano (fr. 3). Hinc colligat aliquis ipsum nostrum auctorem Thebis oriundum fuisse, quippe ubi non solum Iolai herois cultus floruerit, sed etiam familia Iolaidarum exstiterit, testante Iolaida, duce Thebanorum in pugna Mantineensi (Ælian. V. H. 11, 12, 3. Plutarch. Mor. p. 194, C). Sed hoc fortasse ludicrum est. Vixit auctor post Augusti tempora, uti ex Cæsareæ urbis mentione (fr. 2) colligimus. — *Iolaus*, quem de Poleponnesi urbis scripsisse dicit schol. Nicandri Ther. 521, non est noster, ut Vossio videtur, sed is, qui aliis dicitur Apollas vel Apellas (v. supra Apellæ fr. 4).

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Stephan. Byz. : Ἀχη, πόλις Φοινίκης... Κλαύδιος δὲ Ἰουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν φησὶν ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλείου. Χαλιπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἀθλῶν περισχεθεὶς, τῷ τῆς Αἰρναίας ὕδατος ἰῶ [καὶ] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονείτο βαλάντιον. Ἀντίλα

δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἐπ' ἀνατολὰς ἰστίον, μέχρι ἀν' ἐντύχῃ ποταμῷ φύονται πόαν τῇ ὕδατος παραπλήσιον· ἐκείνης γὰρ καταπλασάμενον τῶν ἰλκῶν ἀπαλλαγῆσαι. Εὖρε δὲ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, ἥς ὁ κυλὸς ἢ τε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀριώδης τῇ ποικίλῃ [καὶ] ταῖς κεφαλαῖς· ὅπου γὰρ ἂν τις ἀποκαίρῃ, φύονται αὐθις ἑτεραι. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Τὸ δ' ὑπερπεφυκὸς κιθώριον ὄψιν ἡδείαν ἰδωδύμους τε τὰς φλέβας παρέχον Αἰγυπτίοις· περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. Ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον βαλάντιον θεραπεύει δυσίατα. Τριδομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπὸν. Τούτῳ, φησὶ, καὶ Ἡρακλῆς ἰάθη. Καὶ καλεῖσαι τὴν πόλιν Ἀχην. Cf. Steph. Thes. v. Κολοκάσιον. Pro Ἰουλος Westermannus scripsit Ἰούλιος.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται... Κλαύδιος Ἰουλλος ἐν γ' Φοινικικῶν· « Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα καλεῖται βραχεῖα πόλις, Φοινικῶν αὐτὴν οἰκοῦντων, οἱ δὲ τὸ ὑπόπετρον τῶν τε αἰγιαλῶν καὶ τὸ πορφυρὰς γόνιμον συνελθόντες καλιὰς αὐτοῖς ὠκοδομήσαντο καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, τιμνόμενοι τὰς πέτρας διὰ τῶν ἐξαιρουμένων λίθων τὰ τεῖχη κατεβάλλοντο, καὶ τὴν ἐνορμον (εὐορ.?) χεῖλιν (leg. χηλὴν) ὅπως τε (γε?) ἀσφαλῶς ἔθεντο, ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα (Δῶρ?) καλοῦντες. Οἱ δὲ Ἕλληνας χάριν τοῦ τῆς φωνῆς εὐπροφόρου καλεῖν ἀρκοῦνται Δῶρα τὴν πόλιν. Καὶ τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι. »

2, 2.

Etym. M. p. 219, 32 : Γάδαιρα. Τὰ Γάδαιρα λέγονται πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ δειρά, οἰονεὶ γῆς δειρά. Τὰ γὰρ Γάδαιρα τῆς γῆς ἐξοχή ἐστίν. Ἡ, ὡς

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Acc, Phœnices urbs. Claudius Iolaus primo Rerum Phœnicicarum ait Herculem ei nomen indidisse. Nam quum ipsi ab Eurystheo difficillima injuncta essent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis hydræ Lernææ moribus acceperat. Tum a Delphico oraculo responsum tulit, orientem versus ipsi pergendum esse, donec inveniret amnem in quo herba nasceretur hydræ similis : quam si emplastri modo ulceribus imponeret, fore ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium et herbam Apollinis oraculo monstratam, cujus caulis atque radix varietate maculorum atque capitibus hydram imitantur : quot enim aliquis demetat, tot alia deinde renascuntur. Radicem hanc colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum et edules venas præbet Ægyptiis. Plurima circa Nilum nascitur : at illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat.

Contrita herba cum radice album succum reddit. Hoc se Herculem sanasse ait, et urbem de hac causa Acen appellasse.

2.

Dorus, quæ nunc Dora vocantur, urbs Phœnices. Claudius Iolaus libro tertio Rerum Phœnicicarum sic scribit : « Post Cæsaream sita sunt Dora, exiguum oppidulum, quod a Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum et purpuris sæcundum litus ibi congressi gurgustia sibi ædificaverunt, et fossas circumducentes, prouti opus procedebat, excisis e saxis muros fundarunt, et navium stationi aptam molem, quæ in mare procurrat, firmantes tutam reddiderunt, lingua patria eam Dor (?) vocantes. Græci vero facillioris enuntiationis causa urbem Dora vocare satis habent. Et nonnulli narrant Dorum Neptuni filium ejus conditorem fuisse. »

2 a.

Gadira, plurali numero dicitur. Nomen compositum ex vocibus γῆ et δειρά, ut sit pro γῆς δειρά, terræ collum an-

φησι Κλαύδιος Ἰούλιος ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις, ὅτι Ἀρχαλεὺς υἱὸς Φοίνικος κτίσας πόλιν ὠνόμασε τῇ Φοινίκῳ γραφῇ· γὰρ ὁ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐκ μικρῶν ὠκοδομημένον. Cf. Steph. Byz. : Γάδαιρα, πόλις καὶ νῆσος ἐν τῷ Ὀκεανῷ, στενὴ καὶ περιμέγης, ὡς οὖσα τῆς γῆς δειρά, et Eustath. ad Dion. 64. Sec. Hesych. γάδαιρα Phœnices vocant τὰ περιτράγματα. Cf. Plinius IV, c. 22 : *Pœni Gadir, ita Punica lingua septem significante*. — In Etym. M. p. 185, 14, pro Κλαύδιος legendum esse κλάδος viri docti monuerunt.

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Steph. B. : Ἰουδαία. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος Ἰούδα καὶ Ἰδουμαία, ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἱστρατευκός. *Judæum Σπάρτωνος* (nisi forte Σπάρτου scr.) finxit ex *Udæo Sparto*.

4.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἔθνηκον Λαμπάιος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπέας αὐτοῦς φησιν.

CLAUDIUS THEON. CLODIUS NEAPOLITANUS.

« *Claudii Theonis historia græca memoratur Hieronymo Præfat. in Daniele, ubi prodesse dicitur ad extremas Danielis partes intelligendas, esseque inter eas, quas secutum se ait Porphyrius quum contra Daniele librum scriberet duodecimum.* » Voss. p. 416. V. Porphyrii fr. tom. III, p. 689. Inter varios, quos aliunde novimus, Theones nullus exstat, quem Porphyrii fontem fuisse cum probabilitatis specie contendere liceat.

Clodius Neapolitanus ab eodem Porphyrio laudatur in fragmento quod ex manusc. Oxoniensi communicavit Bentleius in Epistol. ad Millium p. 49 Ox., ubi postquam de interpretatione verborum κναζζβι, χθύπτης, φλεγμῶ, δρόψ exposuerat, pergit : Καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὐρομεν, οἷον· Βέθυ, ζάψ, χθῶ, πληκτρον, σρίγξ· ὁ ἐστὶν οὕτως· βέθυ ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐσία, ζάψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθῶ ἡ γῆ, πληκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σρίγξ δὲ τούτων φίλτα διὰ τὸ συνσφίγγει.

gustum; nam Gadir est terræ eminentia; aut, sicuti Claudius Iolaus dicit in Phœnices historia, nomen inde venit, quod Archaleus Phœnicis filius urbisque conditor eam Phœnicum lingua sic appellavit. Nam γάδον apud Phœnices significat quod a parvis initiis edificatum est.

3.

Judæa (et Idumæa) secundum Alexandrum Polyhistorum

Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσε τὸ προκείμενον· ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Eundem Clodium non addita nota patriæ citat Porphyrius De abstin. I, 26, ubi ex eo refert Pythagoricos in sacrificiis non prorsus abstinuisse animatis.

Quæritur an diversus sit *Sextus Clodius*, qui De diis græce scripsit teste Arnobio Adv. gent. V, 18 : *Faunam igitur Fatuam, Bona quæ dicitur dea, transeamus, quam myrtis cæsam virgis, quod marito nesciente seriam meri ebiberit plenam, Sextus Clodius indicat sexto De diis græco*. Cf. Lactantius De fals. rel. I, 22 : *Sextus Clodius in eo libro quem græce scripsit, refert Fauni hanc (Fatuam) uxorem fuisse*. Fortasse hic est Sextus Clodius, e Sicilia, Latine simul Græcæque eloquentiæ professor, cui Antonius duo millia jugerum campi Leontini assignavit. Vide Sueton De rhet. c. 5; Cicero Phil. II, 17. III, 9.

Κλώδιος τις ἐν ἱερίῳ χρόνῳ, quem Plutarchus in Numa, c. 1, laudat, intelligendus est *Clodius Licinius*, cujus librum tertium rerum Romanarum citat Livius XXIX, 22. Hunc græce scripsisse quum non tradatur, nihil est cur nos putemus. Cf. Heeren. De fontt. Plut. p. 112; Krause Fragm. hist. Rom. p. 213.

CLEMENS.

Suidas : Κλήμης, ἱστορικός. Ἐγραψε Ῥωμαίων βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας καὶ πρὸς Ἱερώνυμον Περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων καὶ ἄλλα. Eadem Eudocia p. 267.

Clementem historicum, in quem verba Suidiana (ἔγραψε... αὐτοκράτορας) cadere possint, novimus chronographum, cujus sæpe meminit Malalas (p. 34, 10. 228, 18. 231, 11. 240, 2. 242, 21. 280, 2. 428, 13 ed. Bonn.). Eundem laudant Cedrenus p. 19; Hesych. in fragm. in Christina-talem, Anonymus in Combefis. Origg. Constant. p. 32. Vixit homo post Justinianum (v. Malala p. 428, 13), ideoque ad nos nihil pertinet. Quod vero addit Suidas eundem scripsisse ad Hieronymum nescio quem (Rhodium peripateticum intelligit Westermannus *Gesch. d. Bered.* § 49, 1) περὶ Ἰσοκρατικῶν σχημάτων, aperte aliena miscuit,

a Semiramidis liberis Juda et Idumæa, vocata; secundum Claudium Iolaum Judæa nomen habet a Judæo, Spartonis f., qui Theba cum Baccho in expeditionem profectus est.

4.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius vero Lampensæ incolas vocat.

chronographum confundens cum grammatico, quem citant Etym. M. v. ζάλη, Suidas v. ζάλην, Ἡρως, παλιμβολος, monente Ruhnkenio ad Tim. Lex. p. x. Conferri Bernhardus et Westermannus jubent Ebertum in Dissert. Sic. p. 150.

CLEOBULUS.

Plinius V, 11 : *Metrodorus et Cleobulus Chium a Chione nymphe* sc. appellatam esse dicunt. — Memoratur Cleobulus etiam in indice auctorum ad lib. IV et XII. Idem aut alius est Cleobulus, qui De re rustica scripsit, teste Columella I, 1, 1.

CLEON MAGNESIUS.

Pausanias X, 4, 6 : Κλέων δὲ ἀνὴρ Μάγνης (οἱ τῷ Ἑρμῷ προσοικοῦσιν) ἱσταίην ἐς τὰ παράδοξα ἀπίστους εἶναι τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μὴ κατὰ τὸν αὐτῶν γένηται βίον θεάμασιν ἐπιτυχεῖν λόγου μεῖζουσιν· αὐτὸς δὲ καὶ Τίτυον καὶ ἄλλους ἔφη παθεῖναι γεγονέναι κατὰ τὴν φήμην· τυχεῖν γὰρ δὴ ὦν ἐν Γαδείροις, καὶ ἐκπλεῦσαι μὲν αὐτὸς τε καὶ τὸν ἄλλον πάντα ὄχλον ἐκ τῆς νήσου κατὰ τὸ Ἡρακλείους πρόσταγμα· ὥς δὲ αἰθις ἐπανήκειν ἐς τὰ Γάδαιρα, ἀνδρὰ εὖρεῖν θαλάσσιον ἐκπεπτωκότα ἐς τὴν γῆν· τοῦτον πλέθρα μὲν πέντε μάλιστα ἐπέχειν, καρυνωθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ καίεσθαι. Οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἔλεγε. Ex quonam opere hæc deprompta sint, incertum. Commentarios de rebus portentosis intelligi vult Vossius.

CLEON SYRACUSANUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

Stephanus Byz. v. Ἀσπίς... ἔστι καὶ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάδων.... Ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη Ψύρων Ἰγγος. Ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τῶν λιμένων, ἄδενδρος οὖσα.

νῆσος πρὸς ταῖς Κ.] = Existimo hanc insulam in sinu Saronico esse collocandam, atque inter illas

insulas numerandam, quæ Atheniensium portui adjacent. Plinius H. N. IV, 12 : *Siræo promontorio adjacent Eleusa, Dendros, Craugiæ duce, Selachusa, Cenchreis, Aspis*. In membranæ Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conspicitur *Alendros*, quod mihi suspicionem injicit olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuisse exaratum, eamque esse insulam, cujus situm Stephanus infra reticet; atque ab arborum raritate ex Cleone Syracusano sic dictam perhibet. » BRACKEL.

Cleonem Siculum una cum Timosthene, qui item Περὶ λιμένων scripsit, inter fontes suos recensent Scymnus Chius (v. 118 : καὶ τῷ Σικελῷ Κλέωνι καὶ Τιμοσθέει) et Marcianus Heracl. p. 112 ed. Miller. (...καὶ Ἀνδροσθένης Θάσιος, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὐδοξος δὲ ὁ Ῥόδιος κτλ.) et Avienus in Ora marit. 48. Fortasse est Cleon Siculus, Alexandri Magni comes vilisque adulator, de quo v. Curtium VIII, 5. Ceterum Cleonis nomen, opinor, reponendum est ap. schol. Apollon. Rh. II, 297 : Ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Διὸς ἱερὸν ἔστι· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων (l. οὗ μν. Κλέων) ἐν Περίπλῳ (fort. ἐν τῷ Περὶ λιμένων) καὶ Δημοσθένης (l. Τιμ.) ἐν τοῖς Λιμέσιν. — Denique nescio an Cleontis nomen lateat apud schol. II, 6, ubi *Cleander* Syracusius de argumento ad geographiam pertinente laudatur : Κλέανδρος [Κλέων δέ?] ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ Περὶ τοῦ ὀρίζοντος Ὀμηρόν φησι πρῶτον ἔννοιαν ὀρίζοντος δηλῶσαι, οὐκ ὀνομάσαντα μὲν ὀρίζοντα (μαθηματικὴ γὰρ ἦδε κλήσις), εἰπόντα δὲ ἐπὶ τοῦ κυνός = λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκειανοῖο, = ἐπεὶ ἔτι κέχυρται, ὑπερχύψας δὲ τὸν ὀρίζοντα λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὀκειανοῖο· ὁ γὰρ τοιοῦτος ἀνέισι μὲν ἐκ τοῦ Ὀκειανοῦ, ὅτι ἔτι κέχυρται. — Οὗ λέγεται δὲ καὶ τὸν Ἄρπτον, ἀρπάσαντα τὴν φωνὴν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φάναι = ὑψόθεν Ὀκειανοῖο. » Postrema de Arato non e Cleandro, sed ex Homeri commentatore fluxerint.

Tertius *Cleon* est *Curiensis*, Ἀργοναυτικῶν poeta (schol. Ap. Rhod. I, 77. 587. 625. Cf. Weichert. *Ueber d. Leb. u. d. Schft. d. Apollonius*), idem fortasse cum Cleone ἑλεγοποιῷ, cujus meminit auctor Etym. M. p. 389 (cf. Meinel. ad Euphor. p. 154) et Pollux X, 97.

Cleon Magnesius (ex iis, qui Hermi sunt accolæ) eos maxime homines rerum miraculis fidem habere non consuesse dicebat, quibus in tota vita non contigisset ipsis quicquam intueri quod esset communi hominum opinione majus; se certe adduci posse ut crederet et Tityum et alios ea magnitudine, quam fama prodidit, fuisse. Venisse enim forte se aliquando Gades et ab ea insula cum tota sui comitatus turba Herculis jussu enavigasse; mox iterum Gades

reversum, marinum hominem in litus ejectum invenisse nihilo breviorum jugerum quinque spatio, qui a deo fulmine ictus incensus erat. Atque hæc quidem ille.

DE PORTUBUS.

Aspis est quoque insula juxta Cycladas; et alia prope Psyra; et alia arboribus carens, ut Cleon in libro De portubus narrat.

CLINIAS.

Festus p. 269 ed. Müller. : *Galitas scribit, quum post obitum Æneæ imperium Italiæ pervenisset ad Latinum, Telemachi Circæque filium, is quod ex Rhomæ suscepisset filios, Romum Romulumque, urbi conditæ in Palatio causam fuisse appellandæ potissimum Rhomæ.*

Galitas } *Clinias* Dacier. ex Servio Æn. I, 273 : *Clinias refert Telemachi filiam, Romen nomine, Æneæ nuptam fuisse, ex cuius vocabulo Romam appellatam.* • Et hæc sane cum Festi narratione satis concinunt, modo statuamus stemma a Clinia confictum hoc fuisse : Telemachus pater Latini et Romæ ; hæc Æneæ uxor filios parit Romum Romulumque ; Ænea mortuo Latinus imperium excipit, sed Æneæ filii propriam sibi urbem extruunt. Alia opinio est Graueri p. 94. • MÜLLER. Cf. Calliæ fr. 5, tom. II, p. 383. — *is quod* } cod. *hisque* ; Ursinus *isque* ; Müller. *is quod*, sc. Æneas, non Latinus.

Ceterum de Clinia parum constat. Memoratur *Clinias* apud Agatharchidem ap. Phot. cod. 260 ; sed ibi Reinesius recte reposuit *Diniam* (v. fr. 4). Præterea ap. schol. ad Apoll. Rh. II, 1086 leguntur hæc : Κλεινίας δὲ φησι καὶ τὸν ναὸν ποτε οὕτως εἰρησθαι ἔννατον διὰ τὸ ἔννασιν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. — De Clinia Pythagoreo v. Stobæus Floril. I, 65, 66. (LXIV, 16) ; schol. II. 1, 189 in Cram. An. III, p. 56. Fabric. B. Gr. I, p. 840 ed. Harl.

CLEOPHANES.

ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΩΝ.

Schol. Pindar. Ol. IX, 143 : Ἐν τῇ Ἀρχαδίᾳ γὰρ ἤγοντο τῷ Διὶ τὰ Λύκεια. Κλεοφάνης ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων.

Auctor hic aliunde non notus. *Cleophanes* rhetor Myrleanus (Democharis æqualis), commemoratur in libris Strabonis (VII, p. 566). Eundem Diogenes L. IV, 41 vocat *Leocharem*. At verum nomen esse Cleocharem censet Ruhnken. ad Rutilium Lupum (I, 2 et 10). Σύγκρισιν Δη-

μοσθένους καὶ Ἰσοκράτους a Cleochare scriptam esse discimus e Photio (cod. 176. 21). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 76, 12. — *Cleophanes* quidam, qui cum Phocione contra Philippum pugnavit, est apud Plutarchum Phoc. 13. Antiphanis comœdiam, quæ Κλεοφάνης inscribitur, laudat Athenæus III, p. 98, F. — Cum nostro Cleophane confer Chariclem, qui Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος scripsit.

[CLEOPHORUS. Schol. Odys. γ, 215, ἐπισπόμενοι θεῷ ὁμῶς.] Ἐν τῇ ἐξακχιδεκάτῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεοφόρος [ἐν τῇ] Περὶ τοὺς θεούς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεῖα. Boeckhius (ut Buttmanus in Addendis notat) corrigendum censet : Ἱστορεῖ δ' Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κτλ. In cod. Harle. ap. Cramer. *Anecd. Parisin.* III, p. 434 : Πολλάκις μεθίστησι τοὺς βασιλεῖς μαντεῖαις ἐπισπόμενοι Ἱστορεῖ Κλεοφόρος ἐν τῇ ις' Περὶ τοὺς θεούς. Τούτῳ συνωδόν ἐστι τὸ Δεινὸν εἰ γένος βασιλῆϊόν ἐστι Κτείνειν ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς. Odys. II, 401.]

CLITONYMUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Plutarchus Par. Min. c. 10 : Ῥωμαῖοι πρὸς Ἀατίνους πολεμοῦντες ἐχειροτόνησαν στατηγὸν Πόπλιον Δέκτιον νεανίσκος δὲ τις τῶν ἐπισήμων πένης, τοῦνομα Κάσσιος Βροῦτος, ἐπὶ ῥητῷ μισθῷ νυκτὸς τὰς πύλας ἀνοῖξαι ἐβουλήθη. Φωραθεὶς δὲ, εἰς ναὸν ἔφυγεν Ἀθηνᾶς Αὐξίληρίας. Κάσσιος δὲ Σιγνίφερ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, κατέκλεισε, καὶ λιμῶν διέφθειρε, καὶ ἄταρον ἔρριψεν ὡς Κλειτώνυμος ἐν Ἱταλικῶν.

ΣΥΒΑΡΙΤΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem ib. c. 21 : Ἐν Συδάρει, πόλει τῆς Ἱταλίας, νέος περίδλεπτος τὸ κάλλος Αἰμιλῖος φιλοκύνητος ἦν ἥ δὲ νεόνυμφος δόξασα ἑτέρα συναινέει εἰσῆαι εἰς τὴν

DE CERTAMINIBUS.

In Arcadia Jovi Lycæa celebrabantur, ut Cleophanes in libro De certaminibus ait.

ITALICA.

Romani bello Latino Publium Decium imperatorem designaverunt. Quidam autem patricius juvenis, nomine Cassius Brutus, quum pauper esset hostibus pro certa mercede por-

tas aperire instituit. Deprehensusque in templum Minervæ Auxiliariæ confugit. Pater autem ejus Cassius Signifer ibi eum inclusit, sameque interemptum inhumatum abjecit. Clitonymus in Italicis.

SYBARITICA.

2.

Sybari, quæ Italiæ urbs est, Emilius, raræ formæ juvenis, deditus erat venationibus. Mulier, cum qua nuper nuptias poregerat, cum alia femina rem ei esse opinata,

νάπην. Τῶν δὲ δένδρων αἰσθέντων, οἱ κύνες ἐπιδρα-
μόντες, διέσπασαν· ὁ δὲ ἐπίσφαξεν ἑαυτὸν· ὥς Κλει-
τώνυμος ἐν δευτέρῳ Συβαριτικῶν.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

Idem De fluv. c. 3, 4 : Γεννᾶται δὲ καὶ ἐν τῷ
Παγγαίῳ ὄρει βοτάνη, κιθάρα καλουμένη διὰ ταύτην
τὴν αἰτίαν. Διασπαράξασαι τὸν Ὀρφεά, τὰ μέλη τοῦ
προειρημένου εἰς ποταμὸν Ἰβάλον ἔβρον. Καὶ ἡ μὲν
κεφαλὴ τοῦ θνητοῦ κατὰ πρόνοιαν θεῶν εἰς δράκοντα
μετέβαλε τὴν μορφήν τοῦ σώματος· ἡ δὲ λύρα κατε-
στηρίχθη (κατηστερίσθη?) κατὰ προαίρεσιν Ἀπόλλω-
νος· ἐκ δὲ τοῦ βεύσαντος αἵματος ἐνεφάνη βοτάνη, κι-
θάρα καλουμένη. Τῶν δὲ Διονυσίων τελουμένων, αὕτη
κιθάρας ἀναδίδωσι ἦχον· οἱ δὲ ἐγχώριοι νεβρίδας περι-
βεβλημένοι καὶ θύρσους κρατοῦντες, ὕμνον ᾄδουσιν.

Καὶ τότε φρονήσεις, ὅταν ἴσῃ μάτην φρονῶν·
καθὼς ἱστορεῖ Κλειτώνυμος ἐν τῷ γ' τῶν Θρακιῶν (sic
emend. Jonsius III, 2, 2 pro vg. Τραχιῶν).

CLITOPHON RHODIUS.

ΙΝΔΙΚΑ.

E LIBRO DECIMO

1.

Plutarch. De fluv. 25, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη
(sc. ἐν Ἰνδῷ), Καρπύκη καλουμένη, βουγλώσσω πα-
ρόμοιος· ποιεῖ δ' ἄριστα πρὸς ἰκτερικοὺς μεθ' ὕδατος
χλιαροῦ δεδομένη τοῖς πάσχουσι· καθὼς ἱστορεῖ Κλει-
τοφῶν ὁ Ῥόδιος ἐν ε' Ἰνδικῶν. Eadem Stobæus Flo-
rileg. C, 20.

nemus intravit. Ramis autem agitat, canes accurrerunt,
eamque discerpserunt. Clitonymus secundo Sybariticorum.

THRACICA.

3.

Nascitur in Pangæo monte herba *cithara* nuncupata
hanc ob causam. Illæ quæ Orpheum discerpserunt, ejus
membra in fluvium Hebrum projecerunt. Et caput quidem
mortui dii mutarunt in draconis formam, lyra autem ex
Apollinis decreto inter astra relata est. At ex sanguine fluente
orta est herba, cithara vocata, quæ dum peraguntur Diony-
sia, sonum emittit citharæ. Indigenæ vero nebridibus induti
et thyrsos tenentes, hymnum canunt, cujus hæc sunt verba :

Tuncque sapiens quoniam eris in vanum sapiens.

Refert Clitonymus tertio Thracicorum.

INDICA.

1.

Crescit in Indo herba Carpyce, buglosso similima, quæ
laborantibus regio morbo exhibita cum aqua tepida, eos
liberat, ut refert Clitophon Rhodius decimo Indicorum.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO DECIMO TERTIO.

2.

Plutarch. De fluv. 6, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ
(sc. τῷ Ἀραρί ποταμῷ) ὄρος, Λούγδουνος καλούμενον
[μετ]ωνομάσθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μώμορος καὶ
Ἀλεπόμαρος, ὑπὸ Σισυρονίως τῆς ἀρχῆς ἐβληθέντες,
εἰς τοῦτον κατὰ προσταγὴν τὸν λόφον * πόλιν κτίσαι θέ-
λοντες. Τῶν δὲ θεμελίων ὀρυσσομένων, αἰφνιδίως κό-
ρακες ἐπιφανέντες καὶ διαπτερυζάμενοι, τὸ περίε ἐπλή-
ρωσαν τὰ δένδρα. Μώμορος δ', οἰωνοσκοπίας ἔμπειρος
ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσεν· λοῦγον
γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δούνον δὲ
τὸν ἐξέχοντα· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν γ' Κτίσεων.

ΓΑΛΑΤΙΚΑ.

E LIBRO QUINTO VEL PRIMO.

3.

Stobæus Floril. X, 71 : Κλειτοφῶντος ἐκ τοῦ ε'
Ἰταλικῷ (i. Γαλατικῶν). Βρέννος ὁ τῶν Γαλατῶν
βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, εἰς Ἐφεσον ἦλθε, καὶ
στρατοπεδευσάμενος περιέμενε τοῦ πολέμου τὴν προ-
θεσίαν. Παρθένος δὲ τις τῶν ἐπισήμων, τοῦνομα Δη-
μονίκη, εἰς ἐπιθυμίαν ἔμπεσοῦσα τοῦ βαρβάρου, προ-
δῶσεν αὐτῷ τὴν Ἐφεσον ὑπέσχετο, ἂν μισθὸν λάβοι
τὰ ψέλλια καὶ τοὺς ὄρμους· ὁ δὲ Βρέννος δεξάμενος
αὐτὴν εἰς τόπον ὠρισμένον, ἤγαγε τοὺς ὑποτεταγμένους,
καὶ προσέταξεν αὐτοῖς τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον κόσμου
χάριν βάλλειν εἰς τὸν τῆς φιλαργύρου κόλπον. Πινη-
σάντων δὲ αὐτῶν τὸ παραγγελθὲν, ἡ Δημονίκη ὑπὸ
τῆς ἀπηνειίας τοῦ βαλλομένου χρυσίου ζῶσα κατεχώσθη.

Plutarch. Par. min. c. 15 : Βρέννος, Γαλατῶν
βασιλεὺς, λεηλατῶν τὴν Ἀσίαν, ἐπὶ Ἐφεσον ἦλθε, καὶ

URBIUM ORIGINES.

2.

Juxta Ararem adstat mons Lugdunus, qui hanc ob causam
nomen hoc accepit. Quum Momorus et Alepomarus, a Se-
seroneo regno dejecti, in eo colle ex oraculi præcepto urbem
ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito ap-
parentes expansis alis, arbores quæ circa erant repleverunt.
Momorus autem augurii callentissimus civitatem Lugdu-
num vocavit. *Lugum* enim dialecto sua corvum vocant,
dunum vero locum eminentem, ut refert Clitophon decimo
tertio De urbium originibus.

GALATICA

3.

Brennus Gallorum dux Asiam vastans ad Ephesum venit,
ibique puellam Demonicen nomine adamavit : ea se cor-
poris sui usuram ipsi concessuram, Ephesumque traditoram
pollicita est, pacta mercedis loco armillas et mundum mu-

ἡράσθη παρθένου δημοτικῆς (1. Δημονίκης)· ἡ δὲ συνελθεῖν ὑπέσχετο, ἴδν τὰ ψέλλια καὶ τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν δῶς αὐτῇ, καὶ τὴν Ἑφεσον προδοῦναι· ὁ δ' ἡξίωσε τοὺς στρατιώτας ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κόλπον ὃν εἶχον χρυσὸν τῆς φιλαργύρου. Ποιησάντων δὲ, ὑπὸ τῆς θαφιλείας τοῦ χρυσοῦ ζῶσα κατεχρώσθη, καθάπερ ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 177.

4.

Plutarch. *De flav.* 7, 6 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Τρωάῳ) λίθος χισσῆρει παρόμοιος, καὶ σπανίως εὐρίσκεται· τετράκις γὰρ τῆς ἡμέρας ἀλλάσσει τὴν χροάν· βλέπεται δὲ ὑπὸ παρθένων τῶν μὴ τῷ χρόνῳ φρονήσεως ἔχουσῶν· αἱ δὲ ὥραν ἔχουσαι γάμων, ἴδν ὁρῶσιν αὐτὸν, οὐδὲν ἀδικοῦνται παρὰ τῶν ὑβρίζειν θελόντων· καθὼς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν. Eadem usque ad verbum ἔχουσῶν leguntur in Aristot. *Mirab.* c. 174 ed. Westermann.

5.

Schol. Venet. II. v, 404 : Νηλεὺς (in codd. BV. corrupte Ἀκλεὺς) ὁ Κόδρου χρησμὸν λαβὼν ἀποικίαν ἐστελεῖν εἰς Μίλητον καὶ τὴν Καρίαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀχαϊκῆς Ἑλίκης. Παραγενόμενος εἰς τὴν Καρίαν ἱερὸν Ποσειδῶνος ἰδρύσατο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑλίῃ ταμένους Ἑλικώνιον προσηγόρευσε. Δοκεῖ δ' ἐπὶ τὴν θύωσι [τὸν θεόν], βοησάντων μὲν τῶν βοῶν προσδέχεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν· σιγόντων δὲ, λυποῦνται, μηνίσιν νομίζοντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτοφῶντι. Queritur an recte se nomen habeat. Fortasse erat : ἡ ἱστορία παρὰ Κλειτῷ. Certe Clytum (Κλειτὸν ap. Athen.) Milesiacorum scriptorem bene novimus (v. t. II, p. 333).

CONON.

Quæ in sequentibus e Conone afferuntur, num omnia ejusdem auctoris sint, et ad Cononem pertineant Augusti æqualem, cujus Narrationes superstites sunt, querimus.

liebrem. Brennus militibus mandavit, ut quicquid auri haberent, id in sinum avaræ conjicerent. Itaque illa auri multitudine obruta periit, sicuti Clitophon narrat primo Galaticorum.

4.

Nascitur in Tmolio lapis pumici similis, qui infrequentius invenitur; is quater per diem mutat colorem; conspici solet a virginibus, qui propter ætatis imbecillitatem sapientia præclitas non sunt. Quodsi quæ plenæ sunt nobiles annis, eum conspexerint, nequiquam læchantur ab illis qui tentare eas volunt, uti auctor est Clitophon.

ITALIKA.

1.

Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738 : *Sarrastis populos* [Populi Campaniæ sunt a Sarno (codd. Burm. Sarro) fluvio. Conon in eo libro, quem de Italia scripsit, quosdam Pelasgos aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, et flumini, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ex appellatione patrii fluminis, et se Sarrhastes appellasse : hi inter multa oppida Nuceriam condiderunt.

2.

Macrobius Sat. I, 9 : *Xenon* (Conon?) *primo Italicón tradit Janum in Italia primum dīs templā fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideoque cum in sacrificiis præfationem meruisse perpetuam. Xenionem*, qui Cretica scripsit, laudari putat Vossius p. 506. Mihi Macrobius et Servius eundem auctorem, cujus nomen alterutro loco corruptum est, citare videntur.

Josephus C. Apion. I, 23, inter eos qui de Judæorum antiquitate verba fecerint, laudat Theophilum, Theodotum, Mnaseam, Aristophanem, Hermogenem, Euemerum, *Cononem*, Zopyrionem.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ.

ΝΗΣΙΑΣ.

F. LIBRO TERTIO.

3.

Schol. Apoll. Rh. I, 1165 : Ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου (scr. Σκηφίου?). Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν δεῖ Αἰγαίων καταγωνισθεῖς ὑπὸ Ποσειδῶνος καταποντίσθαι εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἥρλον

5.

Nelus, Codri filius, ex oraculi jussu coloniam deduxit Miletum in Cariam Athenis et ex Achaïæ urbe Helice. In Cariam ubi venerat, templum Neptuno consecravit, idque de sano, quod Helicæ erat, Heliconium nuncupavit. Videtur autem sacrificantibus, si boves maciandi vocem mittunt, grato deus sacrificium accipere; sin silent boves, contristantur, irasci numen putantes. Historia apud Clitophontem est.

HERACLEA. DE INSULIS.

Conon in Heraclea dicit. Egæonem certamine devictum a Neptuno demersum esse ubi est quod nunc Apollonius vocat

Αἰγαίῳ, (τὸν οἱ εἰς καὶ Βριάριον καλῶν). Περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ Περὶ τῆς Νησιάρχου φησὶ ἐν τούτοις· « 1ο Αἰγαίον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασὶν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. Αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἐνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασὶ, κατὰ Πελοπόννησον εἶναι, ἐν τοῖς περὶ Κρίσαν τόποις (ἐν τῷ κατὰ Κρίσαν κόλπῳ). »

Ἡρίον Αἰγ.] Ῥυνδακός, ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἑξοδὸν καὶ Αἰγαίονός τινας ἕρωος Μυσοῦ τάφος, schol. l. l. Si recte verba se habent, ἡ Νησιὰς esse debet Cononis. Reines. ap. Suid. v. Σῆμος ed. Bernh. nomen auctoris excidisse censet, nempe *Semi*, cujus Νησιὰδα uno loco laudat Athenæus III, p. 123, D. At probabiliter ap. Athen. reponendum Δηλιάδα, cujus sæpissime ille meminit.

COSMES.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. IV, 262 : Κόσμος δὲ ἐν πρώτῃ Αἰγυπτιακῶν καὶ Λέων ... καὶ Κνωσσος (l. Εὐδοξός) ἐν α' Γεωγραφουμένων τῆς Ἀσίας πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασὶ· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτῃν κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Nomen auctoris fortasse mendam traxit. Sin genuinum est, scribendum certe Κοσμήs s. Κοσμάς.

DE REBUS ÆGYPTIACIS.

Cosmes in primo De rebus Ægyptiacis et Leon et Eudoxus in primo Geographicorum Asiæ Ægyptios omnium antiquissimos esse, ac primam in Ægypto urbem Thebas esse conditam.

DE SACRIFICIIS ATHENIENSIIUM.

1.

Crates Atheniensis in libro De sacrificiis Atheniensium

CRATES ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Suidas v. Εἰρεσιώνη, et hinc schol. Ald. Aristoph. Eq. 729, p. 410 ed. Didot, de εἰρεσιώνη : Κράτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν, ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης τὴν πόλιν, θαλλόν φησι καταστέφαντας ἐρίους ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι.

2.

Suidas v. Κυνήσιος et Photius v. Κύνειος : Κράτης ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· « Τὸ δὲ Κύνειον ἔστι Ἀπόλλωνος ἱερὸν Κυνναίου· [ἀναλίσκεται δὲ εἰς τὰς θυσίας τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κυνναίου] τὸ ἐκ τοῦ θυνναίου γινόμενον. Τοῦτο δὲ ἔστι τὸ θυνναῖον Ἀλῆσι, καὶ γίνεται πρόσσος μεγάλη. Ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυνναίῳ Ἀλῆσι, οὗ Δημήτριος ὁ βασιλεὺς. »

Κύνειον] κυνήσιον Phot. et Suid. — Κυνναίου] sic h. l. Phot.; κυνηίου Suid. Uncis inclusa supplevit Hermannus. — Ἀλῆσι] ἀλῆσι cod. Phot.; ἀλῆσι corrector; ἀλῆσιον Suid. — Ἀλῆσι, οὗ] Ἀλησίου codd. Phot. et Suid., ἀλῆσιον edit. Mediol. Demetrii statuam intelligendam esse censent Hemsterhusius et Hermannus. Ceterum cf. Socratis fr. 16.

3.

Harpocratio : Προκόνια... Δίδυμος δὲ προκόνια, φησὶ, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτως φασὶν ὀνομάζεσθαι· ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὅς Ἀντικλειδῆς ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δὲ φησιν ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν· « Καὶ προκόνιά ἔστι κάγχρος (κάγχρος Phot. et Suidas) κατηριγμένοι μετὰ ἀρωμάτων. » Hæc ad eundem Cratetem refero. Eadem Suidas et Photius.

Ægeonis (quem eundem etiam Briareum appellat) sepulchrum. Quod vero dominationem maris Ægæi attinet, idem libro e tertio De Insulis dicit hæc : « Ægæum mare alii ab Æge Percania, alii a Carystia Ægæa, quam vocant, nomen habere aiunt. Nam Ægæ, unde Neptunum venisse dicunt, in Peloponneso sunt e regione Crissæ. »

DE REBUS ÆGYPTIACIS.

Cosmes in primo De rebus Ægyptiacis et Leon et Eudoxus in primo Geographicorum Asiæ Ægyptios omnium antiquissimos esse, ac primam in Ægypto urbem Thebas esse conditam.

DE SACRIFICIIS ATHENIENSIIUM.

1.

Crates Atheniensis in libro De sacrificiis Atheniensium

tradit, quum sterilitate aliquando urbs premeretur, cives ramum lana obvolutum supplicatorium dedicasse Apollini.

2.

Crates in libro De sacrificiis Atheniensium hæc scribit : « Cynneum est templum Apollinis Cynnei. In cuius sacra impendantur redditus thynnei. Intellego autem thynneum Halense, unde magnum reddit vectigal. Hoc civitas in sacrificia assignavit Apollini Cynneo, cuius templum Halis est, ubi Demetrius rex (statua Dem. regis). »

3.

Proconia, Didymus ait, triticum est melle perlitum. Aristophanes grammaticus et Crates farinam ita vocari aiunt ex hordeo non tosto confectum. Apparet autem ea iam ex tritico quam hordeo fieri, ut ex Anticlide in Exegeticis intelligere est. Demon vero in libro De sacrificiis ait : « Proconia dicitur hordeum decorticatum, aromatis conditum. »

4.

Harpocratio : 'Ομηρίδας. Σέλευκος ἐν β' Περὶ βίων ἀμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νομίζοντα ἐν ταῖς Ἱεροποιαῖς 'Ομηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ.

[Ἱεροποιαῖς] alius titulus esse videtur libri Περὶ θυσιῶν. Sic Nitzsch. Histor. Hom. II, p. 72. Aliter Welcker. Cycl. p. 166 not.

5.

Schol. Soph. OEd. C. 100 : Καὶ οὐ μόνον θυσίας σηφαίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινὰ, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Κράτης μὲν οὖν δ' Ἀθηναῖος τὰ μὴ ἀμπέλαινα τῶν ξύλων πάντα νηφάλια φησὶ προσαγορεύεσθαι. Ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι κτλ. (Phil. fr. 31).

Quæ ex Cratetis libris Περὶ Ἀττικῆς διαλέκτου affert Athenæus, ad Atheniensem, non vero ad Mallotem Cratetem referenda sunt. *Librum secundum* laudat Athenæus VI, p. 235, B (De parasitis; quem locum Athenæum ex Polemone Cratetis testimonium adhibente exscripsisse censet Prellerus ad Polem. fr. 78); III, 114, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, θάργγλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον. — XI, p. 495, A : Κράτης δ' ἐν δευτέρῃ Ἀττικῆς διαλέκτου γράφει οὕτως : « Οἱ χόες πελίκαι, καθάπερ εἶπομεν, ὠνομάζοντο. Ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς εἰοικώς, ἥνικα ἐκαλεῖτο πελίκη, ὕστερον δὲ ἰσχνὸν οἰνοχόης σχῆμα » κτλ. — XIV, p. 653, B : Κρ. ἐν β' Ἀττ. διαλ. ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλὴν καλεῖσθαι κτλ. — E libro quinto Athenæus XI, p. 497, F : Κρ. ἐν ε' Ἀττικῆς διαλ. ἑκπωμα φησὶν εἶναι οὕτως (σαννάκρα) καλούμενον. Adde IX, p. 366, F : Κράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀττικῆς λέξεως Ἀριστοφάνη παριστᾷ λέγοντα κτλ., καθά φησι Σέλευκος ἐν τοῖς Περὶ Ἑλληνισμοῦ. XIV, p. 640, C, ubi versus Philippiidæ comici e Cratete laudantur.

4.

Seleucus in secundo De vitis errare dicit Cratetem, qui in libro De sacrificiis Homeridas posteros poetæ esse dicat.

5.

Atque non modo sacra abstemia, sed etiam ligna quædam abstemia, quibus illa cremabant, habebant. Et Crates quidem Atheniensis præter vitem omnia ligna vocari abstemia ait, Philochorus vero accuratius dicit etc.

BOEOTIACA.

6.

Parmessus, qui vocatur ab indigenis quod primum appa-

BOEOTIACA.

6.

Schol. Hesiod. Theog. 5 : Περμησὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι διὰ τὸ πρῶτον φανῆναι Πάρμηστον, ὡς φησι Κράτης ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Ἐμβαλλεῖ δὲ εἰς τὴν Κωπαῖδα λίμνην, τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν τῇ Θεσπιακῇ χώρῃ.

7.

Etym. M. p. 145, 53 : Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας· ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἄρνης τῆς Αἰόλου· ὁ δὲ Κράτης φησὶ παρὰ τὸ ἄρνας· ἐπιτηδεῖα γὰρ εἰς τὸ ἄρνας τρέφειν ἡ πόλις. Καὶ οὐκ ἀπεικός· ὡς γὰρ ὁ αὐτός φησι, καὶ τὴν Κῶν τὴν ἐπιτηδεῖαν πρὸς τὰ πρόβατα τοὺς ἐνοικοῦντας Κᾶρας οὕτως ὀνομάζειν τῇ οἰκείᾳ φωνῇ. Κῶν γὰρ τὸ πρόβατον ὠνόμασαν. Οὕτω καὶ τὴν ἄρνην· καὶ γὰρ αὕτη εὐαρνος. Eadem Tzetzes ad Lyc. 644, ubi pro Κράτης codd. Κράτων et Κρίτων.

Crates hic, opinor, non diversus est a Pergameno grammatico, Cratete Mallote, qui sæpius in Scholl. ad Hesiodum laudatur. Eum vero peculiare opus de rebus Bœotorum condidisse hoc uno loco fisus haud contenderim; immo voce Βοιωτιακῶν nihil nisi commentariorum in Hesiodum locus indicari mihi videtur. Quantopere enim in his ad Geographica Crates attenderit, quum ex omni Crateteæ disciplinæ ratione patet, tum ex uno Strabone colligitur (v. Strabo p. 3. 4. 30. 31. 38. 103. 157. 439. 609. 676. 702). Similiter Eustathius ad Odys. IX, 22, p. 1613, 13, Crateti opus Περὶ λιμένων affingit : Νήριτον] Κράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ λιμένων Νήιον γράφει, καὶ Φιλόξενος δὲ ὁμοίως. Ubi schol. : Ὁ Φιλόξενος Νήιον αὐτό φησι... Τινὲς δὲ Νήιον, ὥσπερ ὁ Κράτης, τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον. Neque aliud quidpiam inveni, unde opus historicum vel geographicum a Cratete Pergameno sive Mallote (quos Vossius perperam distinguit) jure colligi possit.

ruerit Parmessus, ut Crates in Bœotids dicit, in Copaidem lacum influit, fontes vero in Thespiensium regione habet.

7.

Arne, urbs Bœotiae. Est etiam Arne Thessaliae. Nomen habet ab Arne Æoli filia, vel, ut Crates dicit, ab ovibus (παρὰ τὸ ἄρνας), quod κλονεα ad oves alendas urbs sit. Neque id veri dissimile. Nam, ut idem Crates dicit, Con quoque, quod ovibus alendis apta esset, Cares incolæ sua lingua sic nominarunt. Scilicet ovem Cares cōm appellant. Eodem igitur modo Arnen vocarunt, quæ item est ovibus dives.

CREON VEL PÆON AMATHUSIUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Aristoph. Nub. 10: Κρέων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Κυπριακῶν κορυδαλὸν φησὶ κλειῖσθαι τὸ πρὸς κεφαλῇ (κεφαλῆς Suid.) προσελήμα, ὃ δὴ παρὰ Ἀθηναίοις καλεῖται κρώδυλον, παρὰ δὲ Πέρσαις κιδάριον (κιδάριον Suid.).

Eadem habet Suidas τν. ἰγκικορυδαλῆμος, coll. κιδάριον, φασκιδίον, sed corrupte laudat Creontem ἐν τῷ α' τῶν Ῥητορικῶν. — Idem auctor (Vossio omissus), nisi egregie fallor, Plutarcho dicitur Παίων Ἀμαθούσιος.

2.

Plutarchus Thes. c. 20: Ἴδιον δὲ τινα περὶ τούτων λόγον ἐκδίδωκε Παίων ὁ Ἀμαθούσιος. Τὸν γὰρ Θηαία φησὶν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Κύπρον ἐξανεχθέντα, καὶ τὴν Ἀριάδην ἔγκυον ἔχοντα, φαύλως δὲ διακειμένην ὑπὸ τοῦ σάλου καὶ δυσφοροῦσαν ἐκβιδάσαι μόνην· αὐτὸν δὲ τῷ πλοίῳ βοηθοῦντα πάλιν εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς φέρεσθαι. Τὰς οὖν ἐγγωρίους γυναῖκας τὴν Ἀριάδην ἀναλαβεῖν καὶ περιέπειν ἀθυμοῦσαν ἐπὶ τῇ μονώσει, καὶ γράμματα πλαστὰ προσφέρειν, ὡς τοῦ Θησεῖος γράφοντος αὐτῇ, καὶ περὶ τὴν ὥδινα συμπονεῖν καὶ βοηθεῖν· ἀποθανοῦσαν δὲ θάψαι, μὴ τεκῶσαν. Ἐκανεχθόντα δὲ τὸν Θηαία καὶ περιλυπον γενομένην τοῖς μὲν ἐγγωρίοις ἀπολιπεῖν χρήματα, συντάξαντα οὖν τῇ Ἀριάδῃ· δύο δὲ μικροὺς ἀνδριαντίσκους ἰδρύ-

σασθαι, τὸν μὲν ἀργυροῦν, τὸν δὲ χαλκοῦν. Ἐν δὲ τῇ θυσίᾳ τοῦ Γορπιαίου μηνὸς Ἰσταμένου δευτέρα, κατακλινόμενόν τινα τῶν νεανίσκων φθείγγεσθαι καὶ ποιεῖν, ἅπερ ὥδίνουσαι γυναῖκες· καλεῖν δὲ τὸ ἄλσος Ἀμαθούσιους, ἐν οἷ τὸν τάφον δεικνύουσιν, Ἀριάδνης Ἀφροδίτης.

CREOPHYLUS.

ΕΦΕΣΙΩΝ ΩΡΟΙ.

Athenæus VII, p. 361, C: Κρεόφυλος δ' ἐν τοῖς Ἐφεσίων Ὠροῖς = Οἱ τὴν Ἐφεσον (φησὶ) κτίζοντες, πολλὰ ταλαιπωρηθέντες ἀπορία τύπου, τὸ τελευταῖον πέμψαντες εἰς θεοῦ, ἡρώτων, ὅπου τὸ πόλισμα θοῖνται. Ὁ δ' αὐτοῖς ἔχρησαν, ἐνταῦθα οἰκίζεῖν πόλιν, ἥ ἂν ἰχθὺς δείξῃ, καὶ ὅς ἄγριος ὑψηλῆσται. Λέγεται οὖν, ὅπου νῦν ἡ κρήνη ἐστὶν Ὑπέλαιος καλουμένη, καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ἀλίαις ἀριστοποιεῖσθαι, καὶ τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα σὺν ἀνθρακίᾳ εἰσπεσεῖν εἰς φορυτὸν, καὶ ἀφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ λόγμην, ἐν ᾗ ἔτυχεν ὅς ἄγριος ὢν· ὅς, ὑπὸ τοῦ πυρὸς θορυβηθεὶς, ἐπέδραμε τοῦ δρους ἐπὶ πολὺ, ὃ δὴ καλεῖται Τρηχεῖα, καὶ πίπτει ἀκοντισθεὶς, ὅπου καὶ νῦν ἐστὶν ὁ τῆς Ἀθηνᾶς ναός. Καὶ διαβάντες οἱ Ἐφεσῖοι ἐκ τῆς νήσου, ἴτα εἰκοσὶν ἐν οἰκήσαντες, τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ κτίζουσι Τρηχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κόρησσαν, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ ἰδρύσαντο, Ἀπόλλωνός τε τοῦ Πυθίου ἐπὶ τῷ λιμένι.

Κόρησσαν] Alii Κόρισσος. Cf. Strabo XIV, p. 634, A. Herodot. V, 100. Diodor. XIV, 99. Stephan. Byz.: Κορησσός, πόλις τῆς Ἐφεσίας. " διὰ τὸ τὴν Λητὴν τεκοῦσαν καὶ τὴν Ἀρτεμιν κομίζουσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον οὗ νῦν βωμὸς αὐτῆς· τῆς δὲ πυθομένη-

DE REBUS CYPRIIS.

1.

Creon libro primo De rebus Cypriis cordylen (apud Cyprios) vocari dicit capitis involucrem quod Athenienses orobylium, Persæ cidarium vocant.

2.

Singularem de his famam vulgavit Pæon Amathusius. Nam Theseum ait tempestate Cyprum delatum, quum gravidam secum haberet Ariadnam, maleque ex jactatione affectam et languentem solam exposuisset, succurrentem navigio in pelagus rursus a terra ablatum: feminæ autem indigenas excepisse Ariadnam, nurstainque, quod relicta esset sola, fovisse, ac literas obtulisse ei fictas, velut a Theseo ad eam missas; adjuvisse etiam et præsto fuisse in partu, atque defunctam non edito partu, funerasse. Post hæc reversum Theseum et dolore confectum indigenis argentum reliquisse, instituissetque ut sacra facerent Ariadnæ: præterea duo ei exigua simulacra posuisse, argenteum unum, alterum æneum. In sacris autem, quæ altero die mensis Gorpici celebrantur, decumbentem quendam ado-

lescentem voce et gestu feminas parturientes exprimere; et appellare Amathusios lucum, in quo tumultum ostendunt, Ariadnæ Veneris.

ANNALES EPHESIORUM.

Creophylus in Ephesiorum Annalibus hæc scribit: « Ephesi conditores, diu multas molestias passi inopia loci, postremo ad dei oraculum miserunt aciscitantes quo loco oppidum conderent. Quibus deus respondit, ibi conderent oppidum, quo piscis monstraturus esset viam, et aper esset præsturus. Igitur fama est, ubi nunc est fons Hypelæus dictus et sacer portus, ibi piscatores quosdam parasse cœnam, unum autem e piscibus simul cum pruna ardente desilientem, in aridas incidisse quisquilias: inde incensum fuisse dumetum, in quo forte latebat aper; qui exturbatus ab igne, in montem cucurrit cui Trachea nomen, ibique aliquantum progressus cecidit tandem jaculo transfixus quo loco nunc est Minervæ templum. Igitur transgressi Ephesii ex insula quam per unum et viginti annos habitaverant, vicesimo secundo Tracheam condunt, et quæ sunt ad Corëssum, et Dianæ templum in foro erexerunt, et Apollinis Pythii templum ad portum. »

νῆς τίνος ἐστὶν ὁ τόπος, «Κόρη, σός,» εἰπεῖν. Quæ fortasse ex ipso Creophylo fluxerunt. Ejusdem indolis est fabula quam de Tei origine narrat Pherecydes fr. 112. Ionicæ dialecti vestigium superest in voce ἔττα. Nec improbable est antiquioribus historicis horographum nostrum accensendum esse, quamquam erravit Schweighæuserus, qui putavit eundem esse auctorem quem ferunt carminis epici Ἡρακλεία (Οἰχαλίης ἄλωσις) inscripti (Pausan. IV, 2, 2), de quo v. Welckerum De cyclo epic. p. 229 sqq. Adde quæ idem de nominis significatione et orthographia disputat p. 219 sqq. Cf. Steph. Thes. v. Κρεώφυλος.

CRITOLAUS.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 6 : Ῥωμαίων πρὸς Πύρρον Ἡπειρώτην πολεμούντων, Αἰμίλιος Παῦλος χρησὸν ἔλαβε νικῆσαι, βωμὸν ἐὰν ποιήσῃ, ἐνθα ἂν ἴδῃ χάσματι κρυπτόμενον ἄνδρα τῶν ἐπισήμων μετὰ ἄρματος· μετὰ τρεῖς ἡμέρας Οὐαλέριος Κονάτος κατ' ὄναρ ἰδὼν ἀναλαβεῖν ἱερέως κόσμον (καὶ γὰρ ἦν μαντικῆς ἔμπειρος), στρατηγήσας καὶ πολλοὺς φονεύσας, ὑπὸ γῆς κατεπόθη. Ὁ Αἰμίλιος δὲ βωμὸν ἰδρύσας, ἐνίκησε καὶ ἑκατὸν ἐξήκοντα πυργόρους ἐλέφοντας εἰς Ῥώμην κατέπεμψεν. Ὁ δὲ βωμὸς μαντεύεται κατ' ἐκαῖνον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐνικήθη Πύρρος, ὥς ἱστορεῖ Κριτόλαος τρίτῃ Ἡπειρωτικῶν. Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 145 not.

EPIROTICA.

Romanis bellum adversus Pyrrhum Epirotam gerentibus, oraculo victoria promissa est Emilio Paulo, si aram posuisset eo loco, quo videret virum illustrem aliquem una cum curru hiato terræ hauriri. Triduo post Valerius Conatus, homo divinus, per somnium jussus vestem pontificiam sumpsit, et in aciem suos eduxit. ac magna hostium caede edita a terra absorptus est. Emilius vero aram statuit, victoriaque politus centum et sexaginta turrigeros elefantos Romam inivit. Ara ista vaticinatur sub hi tempus, quo Pyrrhus est victus. Scribit hæc Critolaus tertio Epiroticarum rerum libro.

PHÆNOMENA.

1.

Saturnus apud agricolam diversans, filiam ejus Entoriam insigni forma compressit, et filios ex ea genuit Janum,

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Id. ib. c. 9 : Κρόνος ἐπιξενωθείς γεωργῶ, ὃς ἦν θυγάτηρ καλὴ Ἐντωρία, ταύτην ἐβιάζετο καὶ ἐτέκνωσεν υἱοὺς, Ἰάνον, Ὑμνον, Φαῦστον, Φήλικα. Δοὺς οὖν τρόπον τῆς τοῦ οἴνου πόσεως καὶ τῆς ἀμπέλου, ἡξίωσε καὶ τοῖς γείτοσι μεταδοῦναι. Ποιήσαντες δ' αὐτὸ καὶ πiónτες παρὰ τὸ σύνθηες, εἰς ὕπνον κατηνέχθησαν βαρύτερον τοῦ δόντος· οἱ δὲ περπαμακῶσθαι δοξάντες, λίθοις βάλλοντες τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν· οἱ δὲ θυγατριδὰι ἀθυμήσαντες, βρόχῳ τὸν βίον κατέτρεψαν. Λοιμοῦ δὲ κατασχόντος Ῥωμαίους, ἔγρησεν ὁ Πύθιος λωρήσειν, ἐὰν ἐξιλιάσωνται τοῦ Κρόνου τὴν μῆνιν καὶ τοὺς δαίμονας τῶν ἀνόμως ἀπολομένων. Λευτάτιος δὲ Κάτλος, ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, κατεσκεύασε τῷ θεῷ τέμενος τὸ καίμενον σύνεγγυς τοῦ Ταρπητοῦ ὄρους, καὶ τὸν ἄνω βωμὸν ἰδρύσατο τετραπρόσωπον, ἡ δὲ διὰ τοὺς θυγατρίδας, ἡ δὲ τετραμερὴς ὁ ἐνιαυτός ἐστι, καὶ μῆνα κατέδειξεν Ἰανουάριον. Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κατστέρισεν. Καὶ οἱ μὲν καλοῦνται προτρυγητήρες, ὁ δ' Ἰάνος προκνατέλλων· δείκνυται δὲ ὁ ἀστὴρ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς περθέου· ὃς Κριτόλαος ἐν τετάρτῃ Φαινομένων.

3.

Festus p. 329 ed. Müller. : *At Critolaus Saonem ex Samothrace, cum Aenea deos Penates qui Lavinium transtulerit, saliare genus saltandi instituisse, a quo appellatos Salios, quibus per omnes dies, ubicumque manent, quia amplæ ponuntur cenæ, si quæ alie magnæ sunt, saliares appellantur.*

• De hoc Saone Wesseling. ad Diodor. V, 43,

Hymnum, Faustum, Felicem. Quum autem vini usum et vitis cultum tradidisset Icario hospitii suo, mandavit ut eo vicinos quoque imperliret. Quod quum factum esset, vicini insolito potu in graviolem consuetudo delapsi somnum, putaverunt sibi venenum esse propinatum, lapidibusque Icarium obruerunt : filia filii præ mœrore se ipsos suspenderunt. Quum autem Romam pestilentia invasisset, respondit Apollo Pythius finem mali fore, si Saturni iram placassent et genios injuste occisorum. Itaque Lutatius Catulus, unus de principibus viris, Saturno templum prope Tarpeium montem condidit, aramque in eo collocavit quattuor habentem facies, sive ob nepotes Icaril, sive quod anni partes sunt quattuor : mensem quoque Januarium statuit. Saturnus autem universos in sidera retulit : quorum alii Protrygeteres (quasi vindemiam antecedentes) vocantur ; Janus autem prior oriens : quæ stella cernitur ante pedes Virginis. Narrat Critolaus libro quarto eorum quas in cælo visuntur.

p. 369, 3; Bendtsen. Samothr. in Münteri Miscell. Hafn. tom. I, fasc. 2, p. 96. Cf. Servius in Æn. II, 325 : *Nam et Samothraces horum Penatium antistites sunt* (Saos s. Saios recte corr. Lobeck. Aglaoph. p. 1292) *vocabant, qui postea a Romanis Salii appellati sunt.* — *ubicumque manent*] illustratum a Cupero Observ. IV, 2 et Dacier. ex titulo ap. Gruter. p. 183, Orell. N. 2244, qui *mansiones Saliorum Palatinorum a veteribus ob armorum ancilium custodiam constitutas* memorat. » MÜLLER.

Hunc Critolaum eundem esse puto cum Plutarcheo. De temporibus ejus constaret, si intelligendus foret Critolaus Phaselita (Plut. Mor. p. 506, B), peripateticus, Aristonis Cei in schola successor (Cic. Fin. V, 5; Clemens Strom. I, p. 301, B; Quinctil. II, 15, 17), qui an. 155 a. Chr. jam provectus ætate cum Diogene et Carneade celebrem istam ad Romanos legationem obiit (Cic. De orat. II, 37; Ep. ad Att. XII, 23; Tuscul. IV, 3. Plin. H. N. VII, 30. Plutarch. Cat. m. c. 22. Gellius VII, 14, 8; XVII, 21, 48. Macrob. Sat. I, 5. Ælian. V. H. III, 17), quemque per 82 annos vixisse refert Lucianus in Macrob. c. 21. At quæ Plutarchus ex Critolao refert a philosopho isto scito et terete (Gell. I. I) prorsus aliena esse videntur. Nec aliunde liquet historicum opus a peripatetico compositum esse, quamvis citentur nonnulla quæ ad historiam pertineant. Plutarch. Moral. p. 811, C (p. 990 Didot) : *Ἐπειροὶ δὲ σεμνότερον οἶονται καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἶναι τὸ τοῦ Περικλέους, ὧν καὶ Κριτόλαός ἐστιν ὁ περιπατητικὸς, ἀξίων, ὥσπερ ἡ Σπλαμινίη ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ Πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατασπῶντο πράξεις, οὕτως ἑαυτοῖς πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα χρῆσθαι.* Idem Critolai dictum Plutarchus affert in Vit. Pericl. c. 7.

Gellius XI, 9 : *Critolaus scripsit legatos Mileto publicæ rei causa venisse Athenas, fortasse an [dixerit] auxilii petendi gratia; tum qui pro sese verba facerent, quos visum erat advocasse; advocatus, uti erat mandatum, verba pro Milesiis ad populum fecisse : Demosthenem Milesiorum postulatis acriter respondisse, neque Milesios auxilio dignos, neque ex republica id esse contendisse : rem in posterum diem prolatam; legatos ad Demosthenem venisse, magnoque opere orasse, uti contra ne diceret : eum pecuniam petivisse, et quantum petiverat abstulisse : postridie, quum res agi denuo cæpta esset, Demosthenem, lana multa collum cervicisque circumvolutum, ad populum prodiisse et dixisse se synanchen pati; eo contra Milesios loqui non quire : tum e populo unum exclamasse, non synanchen, quod Demosthenes pateretur, sed*

argyranchen esse. Ipse etiam Demosthenes, ut idem Critolaus refert, non id postea concealavit : quin gloriæ quoque hoc sibi assignavit. Nam quum interrogasset Aristodemum, actorem fabularum, quantum mercedis, uti ageret, accepisset, et Aristodemus talentum respondisset : At ego plus, inquit, accepi, ut tacerem. Philosophica quædam ex Critolao affert Gellius IX, 5, 6. Critolaum grammaticum quendam laudat auct. Etym. M. p. 416, 25 v. ἡ δ' ἔκ. Alios Critolaos taceo.

CRITON PIERIOTA.

Suidas : [*Κρίτων ἔγραψε Γετικά, vel ut codd. B. E : Κρ. ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.*]

Κρίτων Πιριώτης πόλις δὲ Μακεδονίας ἐστὶν ἡ Πιρία· ἱστορικός. Ἐγραψε Παλληνιακά, Συρακουσῶν κτίσιν, Περσικά, Σικελιακά, Συρακουσῶν περιήγησιν, καὶ Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

Κρίτων Νάξιος, ἱστορικός. Ἐγραψεν Ὀκταετηρίδα· ἦν Εὐδόξου φασίν.

Quæ uncis inclusi omiserunt codd. A et V; scilicet huc translata sunt ex v. Γεσσί (v. fr. 1). In seqq. Παλληνιακά cod. A., idemque deinde Σικελιακά; vulgo Παλληνιακά et Σικελιακά. Cod. V et Eudocia p. 267 titulum Σικελιακά omiserunt. Fortasse vox Σικελιακά nihil nisi repetitio corrupta maleve mutata est tituli Παλληνιακά, sicuti ad unum idemque opus pertinent qui sequuntur tituli Συρακουσῶν κτίσις et Συρακουσῶν περιήγησις. Hinc deinde nascitur suspicio Περσικά quoque non diversa esse ab opere Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων : scilicet narrandi exordium auctor posuerit in expeditione Alexandri, ideoque Περσικά titulus a prima operis parte desumptus sit. Hoc sæpius factum esse vidimus, ac vel inde probabile est, quod eadem ratio esse videtur tituli : Συρακουσῶν κτίσις. Comparari etiam possint Duridis Περσικά ap. Eudoc. v. Δωρικ, quo titulo Macedonica Samii auctoris historia designatur. Ne advocem Persica Callisthenis. Ceterum unde nata sit hæc rerum confusio facile dicta. Nimirum a duobus lexicis sua Suidas corrasit. Jam si tituli operum vel non ad verbum concinerent, vel in altero fonte corrupti essent, diversa opera his omnibus subesse putavit.

A Pierota Critone, quanquam aliunde non noto, distinguo Critonem qui Γετικά scripsit. Cf. de eo Steph. Byz. v. Γετία : *Τὸ κτητικὸν λέγεται Γετικὸς, ἀπ' οὗ Κρίτωνος Γετικά.* Is probabiliter est Crito medicus qui sub Traiano vixit (Suidas : *Ῥοῦφος Ἐφέσιος, ἱατρὸς, γεγονὼς ἐπὶ Τραϊανοῦ σὺν*

Κρίτωνι), comesque imperatoris fuisse traditur ap. Joh. Lydum de mag. II, 28. Celebratur ille a Martiali (ep. XI, 60). Ex tetrabiblo ejus medico, qui inscribitur Κοσμητικὰ, Galenus nonnulla adducit. Τὰ Γετικὰ autem, opus historicum, continuisse putanda sunt Trajani bellum Dacicum.

De Naxio Critone astronomo, quem librum de ennaeteride sive octaeteride, ab aliis Eudoxo, ab aliis Eratostheni vindicatum, scripsisse Suidas ait, cf. Plinius XVIII, s. 74, coll. Eratosthenis fragm. chronol. p. 204 (*).

ΓΕΤΙΚΑ.

1.

Suidas v. Γετοί. «Οἱ Ῥωμαῖοι πῆξαντες τοὺς γε-
σοὺς καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες φαντα-
σίας παρέσχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὥς μένοντες ἐπὶ
τοῦ λόφου. » Ἔστιν δὲ ὄπλον. [Ὅτι ὁ Γεσός ἐστιν
μακροκέντης ἢ κοντός. — Ὅτι Κρίτων ἔγραψεν ἐν
τοῖς Γετικοῖς.]

Uncis inclusa absunt in codd. B, C, V, E. Sicut exhibuimus leguntur in optimo cod. A. Apparet duas hasce notas posterius additas esse. Non dubitandum tamen quæ antecedunt ex Geticis Critonis esse desumpta. In edit. Med. ita : Ἔστι δὲ ὄπλον ἢ κοντός· μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγραψεν ἐν τ. Γ. Küsterus ita dedit : Ἔστι δὲ ὄπλον μακρόθεν κεντοῦν ἢ κοντός. Κρίτων ἔγρ. ἐν τ. Γ. Cf. Hesych. : Γαιῶς (l. γαισός) μακροκέντης ἢ κόντος λαμβάνων. Postrema vox nomen populi (Ἀλανῶν?) celare videtur. Cf. Steph. Thes. v. γαισός.

(*) Κρίτων quem ap. Tzet. Lyc. 644 manuscripti libri nonnulli exhibent (reliqui Κράτων), est Κράτης, quem de eadem re laudat Etym. M. v. Ἀρνη. — Fortasse idem Crates reponendus ap. Plutarchum Mor. p. 983, B, ubi Κριταὺς citatur de causa cur scutum Ulyssis delphinum insigne habuisset.

Alios Critones memoro *discipulum Socratis, Pythagoreum*, cujus Περὶ φρονήσεως libr. laudat Stob. Florileg. III, 74. 73; comicum comædiæ novæ, cujus tres fabulæ, (Αἰτωλοί, Μισσηνία, Φιλοκράγμων) memorantur ap. Polluc. IX, 15, X, 35; Athenæum IV, p. 173, B. Ὁφάρτυκων auctorem habes ap. Athen. IX, p. 516, C.

GETICA.

1.

Getæ. «Romani autem quum getæ humi deflissent, hisque galeas imposuissent, eminus aspicientibus speciem præbuerunt, quasi in collo adhuc versarentur. » Εἰς αὐτὴν γεσός (γαισός) telum, contus longus. Hæc Criton scripsit in opere De bello Getico.

2.

Crito in Geticis ait : « Reges vero Getarum, quum im-

2.

Idem Δεισιδαιμονία : Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησιν. «Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτη καὶ γοητεία δεισιδαιμονίαν καὶ δμόνοιαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς, μεγάλων ἤδη ἐφίενται. »

3.

Idem : Καθιστάμενος, πρὸς τὸ βέλτιον μετάγων. « Ὁ δὲ Καῖσαρ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦλθε τὰ τῶν ὑπάρχοντων καὶ τῶν Πάρθων ἅμα καθιστάμενος. » Καὶ αὖθις. « Πολεμοῦντι δὲ αὐτῷ καὶ [τὰ] περὶ τὴν ἀρχὴν καθιστάμενος συγγενόμενος. » φησὶ Κρίτων ἐν Γετικοῖς. Hæc de se ipso Crito Trajani comes dicere potuit.

Idem v. Ἄρτι... καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. « Ἐπὶ περριουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι. » Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Idem v. Βουτιάς : « Καὶ τινων βουτιάς ἐρεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλείᾳ τοῖς ἐρύμασι νεναμημένων. » Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Variant libri inter Κρίτων, Κρείτων, Κρότων; cod. A : Ἀττικοῖς. Eadem iterum sed leviter corrupta s. v. ἐνεμημένων.

Strabo lib. VII, p. 596, de Mysis Europæis dicit : Λέγει δὲ τοὺς Μυσσοὺς ὁ Ποσειδώνιος καὶ ἐμφύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρεμμάτων μελίτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ ζῶντας κατ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε καὶ καπνοβάτας, κτλ. « Ad hunc fere locum, Cramerus ait, in margine cod. A. pr. m. adnotata sunt hæc : Τοὺς πιλοφόρους Γέτας, ὡς ἄλλοι τέ φασι καὶ (in cod. ἡ) Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Getas illos πιλοφόρους commemorat Dio Cassius in narratione de Trajani bello Dacico (lib. LXVIII, 14) et ex Dione Petrus Patricius fr. 5. Porro Chrysostom. Orat. 71, p. 658 : Ἐνθα γὰρ ἐνίοτε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινες πῖλους ἐπὶ ταῖς κερφαῖς ἔχοντας, ὡς νῦν τῶν Θρακῶν τινες τῶν Γετῶν λεγομένων. Paulinus in Carmine de Niceta, Daciæ episcopo :

Et Getæ currunt et utenque Dacus
qui colit terræ medio, vel illo
divitis multo bove pileatus
accola ripæ.

postura et præstigiis magicis illorum animis religionem incusserint et consensionem, magna jam animo agitant. »

3.

« Caesar autem in Asiam profectus tam populorum sibi subjectorum quam Parthorum res composuit. » Et alibi : « Qui cum eo erat bellum gerente et res imperii ordinante. » Quæ Critonis sunt in Geticis.

Crito in Geticis : « Adhuc fluvium trajicientes, quo ipso tempore navibus excedunt, aggredi. »

« Quum alii agriculturæ præfecti essent, ceteri vero qui regem consultarentur castellorum curam agerent. » Crito in Geticis.

CTESICLES.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Athenæus VI, p. 272, B: Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ Χρονικῶν [τῇ πεντα]καιδεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατόν φησιν Ὀλυμπιάδι Ἀθηναίων ἐξετασµὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικὴν, καὶ εὐρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα.

[τῇ πεντε] suppl. Schweigh., τῇ ἑκακαιδεκάτῃ volebat Casaub., τῇ ὀκτωκαιδ. Scaliger. Cf. Clinton. F. II. tom. II ad Ol. 115, 4, et p. 378.

2.

Idem X, p. 445, D: Σὺ δὲ παροινῶν καὶ μεθύων οὐδέπω κόρον ἔχεις, οὐδ' ἐπὶ νοῦν λαμβάνεις, ὅτι ὑπὸ μέθης ἀπέθανεν Εὐμένης ὁ Περγαμηνὸς, ὁ Φιλεταίου τοῦ Περγάμου βασιλεύσαντος ἀδελφιδόου, ὡς ἱστορεῖ Κτησικλῆς ἐν τρίτῃ Χρόνων. Cf. Droysen. *Hellenism.* II, p. 368.

CTESIPHON.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarchus Par. min. c. 12: Ἐπαμινώνδας, ὁ τῶν Θεβαίων στρατηγός, ἔχων πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, καὶ ἀρχαιρεσιῶν ἀγομένων, ἤκειν ἐς πατρίδα,

CHRONICA.

1.

Ctesicles tertio libro Chronicorum scribit, Olympiade [quinta] et decima cum centesima Athenis Demetrium Phalereum recensum instituisse incolarum Atticæ: inventosque esse civium Atheniensium millia viginti et unum, inquilinorum millia decem, servorum quadringenta millia.

2.

Te insolentiæ temulentiaque nondum satietas cepit, neque in animum tuum admittis cogitationem, ex ebrietate mortuum esse Eumenem Pergamenum, Philetæri regis Pergameni ex fratre nepotem, ut narrat Ctesicles tertio libro Chronicorum.

BŒOTICA.

1.

Epaminondas Thebanorum dux bellum contra Spartanos gerens, ad comitia in urbem est profectus, quum prius hoc

παραγγέλλας τῷ παιδὶ Στησιμβρότῳ μὴ συμβάλλειν. Λακεδαιμόνιοι, μαθόντες τὴν ἀπουσίαν, ἐδραπέδουν τὸν νεανίαν ὡς ἀνάνδρον· ὁ δ' ἀγανακτήσας καὶ ἐπιλαθόμενος τοῦ πατρὸς, συνέβαλε καὶ ἐνίκησεν· ὁ δὲ πατὴρ βαρέως ἐνέγκας, στεφανώσας ἐτραχηλοκόπησεν, ὡς Κτησιφῶν ἱστορεῖ ἐν τρίτῃ Βοιωτικῶν.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Plutarch. De fluv. 23, 1: Ἀράξης ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφώς ἀπ' Ἀράξου τοῦ Πύλου· οὗτος γὰρ πρὸς Ἀρβηλὸν τὸν πάππον ὑπὲρ σπήπτρων ἀμιλλώμενος, αὐτὸν κατατόξευσεν· ποινηλατούμενος δὲ ὑπ' Ἐρινύων, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Βάκτρον· ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἀράξης μετωνομάσθη, καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν α' Περσικῶν.

ΠΕΡΙ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Idem ib. c. 18, 11: Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (sc. ἐν τῷ Κοκκυγίῳ ὄρει) δένδρον, Παλίουρος καλούμενον· ἐφ' ᾧ ἂν τι καθίσῃ τῶν ἀλόγων ζώων, ὡς ὑπ' ἰξοῦ κατέχεται, πάριξ κόκκυγος· τούτου γὰρ φεῖδεται· καθὼς Κτησιφῶν ἐν α' Περὶ δένδρων.

Idem ib. 23, 5: Γέννᾳται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Ἀράξῃ) δένδρον, βοιά παραπλήσιον, καρπὸν δ' ἄφθονον τρέφει μύλων, τὴν γεῦσιν ἔχοντα σταφυλῇ παρόμοιον. Ἐκ ταύτης τῆς ὁπώρας πέπειρον ἔάν τις καθελὼν ὀνομάσῃ τὸν Ἄρη, γίνεται κρταύμενος γλωρός· καθὼς ἱστορεῖ Κτησιφῶν ἐν γ' Περὶ δένδρων.

ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ.

Idem ib. c. 14, 3. Vide fragm. Aristobuli 2, ubi laudatur liber tertius ejus operis, quod tamen vix diversum fuerit ab opere De arboribus.

injunxisset Stesimbrotō filio suo, ne cum hoste conflingeret. Spartani ejus absentia cognita, juveni timiditatem exprobraverunt: quod ille indigne ferens, oblitus patris pugnam conseruit et vicit. Pater autem iratus ei coronato collum abscidit. Ctesiphon tertio libro rerum Bæoticarum.

PERSICA.

2.

Araxes Armeniæ fluvius est, ita dictus ab Araxo, Pyli filio. Hic enim, quum de imperio adversus Arbelum avum suum pugnaret, cum sagitta confodit; sed quum a Furiis vexaretur, proruit in fluvium Bactrum, qui ab ipso deinde dictus est Araxes, uti refert Ctesiphon primo Rerum Persicarum.

DE ARBORIBUS.

Nascitur in Coccygio monte arbor nomine Paliurus, cui si animal insederit, tanquam visco detinetur, excepto cuculo; huic enim parrit, teste Ctesiphonte in primo De arboribus.

Ctesiphontis, architecti, ut videtur, volumen *De Ionica re de Ephesi, quæ est Dianæ*, memorat Vitruv. VII, præfat. Alios Ctesiphontes nihil curo.

CTESIPPUS.

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus De flux. 5, 2 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ (Φάσιδι) ῥάβδος, ὀνομαζομένη Λευκόφυλλος· εὐρίσκεται δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ἑκάτης περὶ τὸν ὄρθρον, πρὸς καιανισμόν Ἰνθειον, αὐτοῦ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος ἣν οἱ ζηλότυποι τῶν ἀνδρῶν ὀρεσόμενοι, ῥίπτουσι περὶ τὸν παρθένιον θάλαμον, καὶ ἀνόθευτον ττροῦσι τὸν γάμον. Ἐάν τις προπατέστιρον ἀποστραφῇ τῶν ἀσεβεστέρων διὰ μέθην, καὶ εἰς τὸν τόπον εἰσέλθῃ, τῶν σωφρονούντων ἀπαρπάσσεται λογισμῶν, καὶ εὐθύς ὁμολογεῖ πᾶσιν, ὅσα παρνόμως ἢ ἐπραξεν ἢ μέλλει πράττειν. Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες, συλλαμβάνοντες, ῥίπτουσιν ἐμβαδυσμένον εἰς τὸ καλούμενον Στόμιον τῶν ἀσιδῶν. Ἔστι δὲ στρογγυλοειδές, φρέατι παραπλήσιον. Ἐκδίδωσι δὲ τὸ βληθέν μετὰ λ' ἡμέρας εἰς τὸν Μαιῶτιν λίμνην, σκολήκων γέμον· Ἰῦπες δ' αἰφνιδίως ἐπιφανέντες ἀόρατοι, τὸ (μὲν) καίμενον διαρπάζουσιν, ὡς ἱστορεῖ Κτήσιππος ἐν β' Σκυθικῶν.

CYDIPPUS MANTINENSIS.

Cydippus Mantinensis a Clemente Alex. in Strom. I, p. 132, una cum Antiphane, Aristodemo, Aristotele, Philostephano, Stratone, inter eos recensetur qui περὶ εὐρημάτων scripserint.

DAES COLONENSIS.

Strabo XIII, p. 615 : Φησὶ δὲ Δάης ὁ Κολωναῖος ἐν Κολωναῖς ἰδρυθῆναι πρῶτον ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πλευσάντων Αἰολέων τὸ τοῦ Κιλλαίου Ἀπολλωνος ἱερόν.

SCYTHICA.

Nascitur in I'haside virga, Leucophyllus dicta, quæ, dum celebrantur Hecates mysteria, invenitur circa diluculum ad divinatorum prænium cantationem, in ipso veris initio; quam postquam zelotypi viri collegerunt, circa thalamum virginalem jaciunt, ut puras conservent nuptias. Quocirca quis impurus ob ebrietatem insolentius accesserit et ad hunc locum pervenerit, mente alienatur, et statim conficitur coram omnibus, quæcumque illegitima aut fecit aut factu-

DALION.

Plinius H. N. VI, s. 35, p. 388 ed. Tchn. : *Simili modo de mensura ejus (spatii quod est a Syene ad Meroen) varia prodidere. Primus Dalion ultra Meroen longe provectus; mox Aristocreon et Bion et Basilis, etc.* (Vide fragm. Basilis). Peregrinationes suas primis Philadelphi temporibus Dalion instituisse videtur. Vossius (p. 424 ed. Westerm.) non distinguendum esse putat inter Dalionem, qui de Æthiopia scripsit, atque Dalionem medicum, qui memoratur ap. Plin. H. N. in elencho auctorum lib. XX (*Damione, Dalione, Sosimene*), XXI (*Damione, Dalione,*), XXVIII (*Dalione, Cæcilio Bione*, qui περὶ δυνάμεων, *Anaxilao, Juba*), et XX, 73 p. 335 Tch. (*Dalion, herbarius*). *Damion* medicus citatur lib. XX, 40; *Damon* medicus, XXIV, 150 ed. Tauchn. Fortasse *Dalion, Damion* et *Damon* unus est idemque.

1.

Plinius H. N. VI, 35, p. 391 : *Regio supra Sirbitum, ubi desinunt montes, traditur a quibusdam habere maritimos Æthiops, Nisicastes, Nisitas, quod significat ternum et quaternum oculorum viros: non quia sic sint, sed quia sagittis præcipua contemplatione utantur. Ab ea vero parte Nili quæ supra Syrtes majores, oceanumque meridianum protenditur, Dalion (al. Dallon) vocatos esse dicit, pluvia tantum aqua utentes Cisoros, Longoporos. Ab OEcaticibus dierum quinque itinere Usibalcas, Isuelos, Pharusos, Valios, Cispios. Reliqua deserta. Deinde fabulosa.*

2.

Plinius VII, 1, p. 5 Tchn. : *Haud dissimile iis (sc. Thibiis Ponti accolis; cf. fr. Phylarchi 68) genus Pharnavum in Æthiopia prodidit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus asferat.*

Damon probabiliter ortum ex Δάλλων, quod facile abire potuit in *Damon*, nomen notissimum. Quanquam cogitari posset de *Damone*, qui περὶ

rus erat. Qui vero prope astant, eum corripiunt, et corio insutum conjiciunt in Os impiorum, quod vocant. Est id rotundum, pateoque simillimum, ac projectum corpus post triginta dies in Marotidem paludem ejicit vermicibus repletum: vultures autem ex tempore a nemine antea percepti jacens cadaver discerpunt, ut testatur Ctesippus secundo Rerum Scythicarum.

Daes Colonensis ait Colonis (in Troade) primum consecratum fuisse ab Æolibus et Græcia huc advectis templum Apollinis Cillari.

Βυζαντίου scripsit, siquidem recte hic a Nostro diversus esse putatur.

DAMON.

ΠΕΡΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Athenæus X, p. 442, C: Φύλαρχος ἐν ἑκτῇ Βυζαντίους, οἰνόφλυγας ὄντας, ἐν τοῖς καπηλείοις οἰκεῖν, ἐκμισθώσαντας τοὺς ἑαυτῶν θαλάμους μετὰ τῶν γυναικῶν τοῖς ξένοις, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις ὑπομένοντας ἀκῶσαι. Διὸ καὶ πολεμουμένων ποτὲ αὐτῶν, καὶ οὐ προσκαρτερούντων τοῖς τεύχεσι, Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς ἐκέλευσε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τευχῶν σκηνοπηγεῖν, καὶ μόλις ποτὲ ἐπαύσαντο λιποτακτοῦντες, ὥς φησι Δάμων ἐν τῷ Περὶ Βυζαντίου.

Eadem ex Athenæo hauriens suis verbis narrat Ælian. V. H. III, 14. Cf. Phylarch. (fr. 10) ap. Athen. l. l. Rem ad ea tempora pertinere quibus Antiochus Byzantios bello petiverit (c. an. 262-258), suspicio est Droysenii (*Hellenism.* II, p. 285). Contra Bernhardyus ad Suid. v. Λέων, Leonidem eundem esse putat cum Leonte rhetore Philippique adversario. Vide fragm. Leontis (tom. II, p. 330).

Damonem Cyrenæum, qui De philosophis scripserit, memorat Diog. L. I, 14: Δάμων ὁ Κυρηναῖος, γεγραψὼς Περὶ τῶν φιλοσόφων, πᾶσιν ἐγκαλεῖ, μάλιστα δὲ τοῖς ἑπτά.

DAMOCRITUS.

Suidas: Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β'. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησὶν ὅτι χρυσὴν ὄνου κεφαλὴν προσεκύνουν καὶ κατὰ ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατὰ λεπτὰ τὰς σάρκας διέζαινον, καὶ οὕτως ἀνέθρουν.

Eudocia p. 128 post v. Ἰουδαίων pergīt: Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν καὶ ἄλλα. — ὄνου κεφαλὴν] Eadem sub v. Ἰούδας repetit. « De fabella v. interpr. ad Tacit. Hist. V, 4 et Paullum Comm. in N. T. III, p. 152

DE BYZANTIO.

Phylarchus libro sexto Byzantios ait ita vinosos esse, ut in cauponis habitent, suas aedes simul cum uxoribus eloquentes peregrinis; bellicæ tubæ sonum ne in somno quidem exaudire sustinentes. Itaque aliquando quum bello ipsis illato laborem curamque tuendorum murorum non ferrent, Leonides dux jussit ut cauponum tentoria super ipsis moris figerentur; quo facto ægre tandem obtinuit ut desinerent

sqq. » Bernh. — ἑπταετίαν] τριετίαν sub v. Ἰούδας.

Damocritum hunc Jonsius Scr. II. phil. 1, 4, 5 (et Mullach. De Democrito p. 92) eundem esse statuit cum Demetrio quem De Judæis librum scripsisse dicunt Alexander Polyhistor et Clemens Alex. Stromat. I, p. 146. Quod parum probabile. Vide not. ad Alexandr. Polyh. p. 208. Quam addit Eudocia Αἰθιοπικὴν ἱστορίαν, ea nescio an orta sit ex Democriti Abderitæ libro qui ferebatur Περὶ τῶν ἐν Μερὸν ἱερῶν γραμμάτων.

DEMADES.

Suidas: Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς πανούργος καὶ εὐτυχής, πρότερον ναύτης ὢν. Ἐγραψεν Ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας, Ἱστορίαν περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Ἀητοῦς παίδων.

Demades demagogus scriptum reliquit nihil, uti tradunt Cicero Brut. 9 et Quinctilian. II, 17, 13; XII, 10, 49. Quare quod superstes est orationis Περὶ δωδεκαετίας (338-326) fragmentum suppositiciū esse viri docti judicarunt (v. quos laudat Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 54, 16). Multo minus persuaderi sibi aliquis patietur Demadem istum De Delo insula ejusque fabulis opus composuisse. Dubium vix est alium quendam ejusdem vel similis nominis virum cum oratore a Suida confundi. (V. Fabricius B. Gr. IV, p. 421; Ruhnken. *Hist. crit. orat.* § 73.) Fragmentum habeo unum.

Schol. Hesiod. Theog. 913, de Proserpina: Ἡρπάσθαι δὲ αὐτὴν φασιν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βαχχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς ἐκ τῶν περὶ τὸν ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ ἐν νάπαις.

Δημάδης] var. lect. Δημάς, Δημάϊς. (Etym. M. p. 265, 12: ἀπὸ τοῦ Δημάς γίνεται Δημαῖδης, καὶ κατὰ συναίρεσιν Δημάδης.) Pro ἐν νάπαις Ebert. (Σικελίων p. 10) proposuit ἐν Νάπαις vel ἐκ Νάπης (Steph. B. Νάπη, πόλις Λέσβου). Cui tamen conjecturæ mythologia non favet. Posses: ἐν [Ἐνναις] νάπαις. Nam ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἐνναν Proserpina rapta sec. Diodor. V, 3, Aristot. Mi-

lli ordines deserere, sicuti narrat Damon in libro De Byzantio.

Damocritus, historicus, scripsit Tacticorum libros duos, item de Judæis: in quo opere tradit eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne ejus minutatim dissecta.

Proserpinam raptam esse nonnulli dicunt e Sicilia, Bacchylides e Creta, Orpheus e locis ad Oceanum sitis, Phandemus ex Attica, Demades vero e **.

rab 63, alios. At jam dixerat auctor: οἱ μὲν ἐκ Σικελίας. Fortasse scriptum olim fuit: Δημάδης δ' Ἐκάτης [ἐκ νήσου]. Hæc enim caderent in auctorem Deliacorum. De νησὶνδρίῳ isto ante Delum sito libro primo Deliadis (fr. 2) dixit *Semus* (quem olim Suidæ immemor etiam n. 1. reponendum putabam, fuisse ratus Σημ. α' Δηλ. pro Δημάδης).

DEMAGORAS SAMIUS.

Demagoras, Dionysio Halicarnassensi antiquior, qui Samius dicitur fragm. 3, Troica videtur scripsisse. Confundi nomen facile potuit cum *Timagora*, quem auctorem Thebaicorum novimus ex schol. ad Eurip. Phœn. 159 et 670.

1.

Schol. Eur. Phœn. 7: Δημαγόρας δὲ ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἥλεκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθράκην. Ἐνθα συγγενομένη Διὶ Ἰτακὴν Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἀρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς μνησθῆναι τε καὶ μυσούμενον ἰδεῖν τὴν Ἀρμονίαν, προνοίᾳ δὲ Ἀθηναῶς ἀρπάσαι αὐτήν.

« Pro Ἡμιθέαν cum Valcken. leg. Ἡσιώνα. » *Matthiæ*. Scilicet Eetion pro *Hemithæa* legitur in schol. ad v. 1129; ubi notandum quod cod. Aug. habet Ἡσιώνα, ὃν καὶ Ἡσιωνάν (sic) ὠνόμασαν. De Electra Iibyca cf. Diodorus III, 60, 4; V, 48, 2, ubi ejus e Jove liberos recenset Harmoniam, Dardanum et Ἰασιώνα (hoc voluit schol. in cod. Aug.). De re cf. Müller. *Min.* p. 461, nostri loci non immemor, nisi quod pro Demagora laudat *Timagoræ* Thebaica (cujus schol. Eur. Phœn. 159 meminit, et Steph. Byz.). Ac nescio an revera Demagoras et Timagoras unus fuerint idemque.

■.

Dionysius Hal. A. R. I, 72, p. 180 R. Cephalion (fr. 8) Romam conditam dicit δευτέρῃ γενεᾷ μετὰ τὸν Ἰλίου πόλεμον a Romo Æneæ filio. Εἰρηται δὲ Δημαγόρα καὶ Ἀγαθύλλω καὶ ἄλλοις συχνοῖς

1.

Demagoras ο Libya Electram in Samothraciam venisse ibique sedem fixisse ait, et cum Jove congressam peperisse Hemithæam (Eetionem?), Dardanum et Harmoniam. Cadmuni vero cum Thaso sororem quærentem, quum in Samothraciam appulisset, initiatum esse et inter initiationem conspexisse Harmoniam eamque Minervæ consilio rapuisse.

3.

Suidas: Ἀλκυονίδες ἡμέραι αἱ εὐδαιναί. Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις 12' [1. 15'] φησὶν αὐτὰς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων· Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος 7, καὶ Φιλόχορος 8'.

Eadem Eustath. ad Il. IX, 558, p. 776; Lex. Seguer. in Bekk. An. p. 377; Arsen. p. 40; Apostol. II, 21; Eudoc. p. 35; Bachmann. Anecd. I, p. 68. — 12'] ε' Eustath.; sed Aristot. Hist. An. V, 8, 2, ex Simonide refert esse 15'. Cf. schol. Aristoph. Av. 251; schol. Apoll. Rh. I, 1086; Ovid. Met. XI, 745.

DEMARATUS.

Vossius p. 426: « Plutarchus in Agesil. c. 16 scripta memorat *Demarati Corinthii*. Sed hujus Corinthii an cetera quoque sint, vel quæ ejus sint, quæ alterius, haud proclive est dicere. » Verba Plutarchi l. l. hæc sunt: Οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τῷ Κορινθίῳ Δημαράτῳ μεγάλῃς ἡδονῆς ἀπολαβεῖσθαι φήσαντι τοὺς μὴ θεασαμένους Ἕλληνας Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείῳ θρόνῳ καθήμενον. Hinc sine causa scriptum aliquod Demarati Vossius elicuit. Demaratus ille amicus erat Philippi et comes Alexandri. Plutarch. De fort. Alex. orat. I, c. 7 (p. 404 ed. Didot): Δημάρατος μὲν οὖν ὁ Κορίνθιος εἰς ὧν τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσοις, περιχαρὲς γενόμενος καὶ θαυρῶν, μεγάλης ἔρη χαρᾶς ἐταρῆσθαι τοὺς ἐμπροσθεν ταθηκότας Ἕλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείῳ θρόνῳ καθήμενον. Alia ejusdem dicteria vide ap. Plutarch. De adulat. et am. c. 30 (p. 84 Did.) et in Apophthegm. Philippi 30 (p. 179, C, p. 213 Didot). Cf. Vit. Alex. c. 9, 37, 56. — Cujusnam Demarati sint versus qui leguntur in Antholog. lib. I, nescio. Reliquos Demaratos non enumero.

2.

Demagoras et Agathyllus et alii plurimi de tempore quo Roma condita sit et de duce coloniarum cum Cephalione consentiunt.

3.

Alcyonii dies, serenæ. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquersionibus quatuordecim esse dicit, ut et Aristoteles in Historia Animalium; Demagoras vero Samius septem, Philochorus novem.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Plutarchus Parall. min. c. 16. : Τεγεάταις καὶ Φανεάταις χρόνιου πολέμου γενομένου, ἔδοξε τριδύμους ἀδελφούς πέμψαι τοὺς μαχησομένους περὶ τῆς νίκης. [Καὶ] Τεγεᾶται μὲν οὖν τοὺς Ῥηξιμάχου παῖδας, Φανεᾶται δὲ τοὺς Δημοστράτου προὔβαλλοντο. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, ἐφονεύθησαν τῶν Ῥηξιμάχου δύο· ὁ δὲ τρίτος, τοῦνομα Κριτόλαος, στρατηγῆματι περιεγένετο τῶν δύο (1. τῶν ἀντιπάλων ex Stobæo)· προσποιητὴν γὰρ φυγὴν σκηψάμενος, κατὰ ἓνα τῶν διωκόντων ἀνείλε. Καὶ ἐλθόντος, οἱ μὲν ἄλλοι συνεχάρησαν, μόνῃ δ' οὐκ ἐχάρη ἡ ἀδελφὴ Δημοδοίκη· περνεύκει γὰρ αὐτῆς τὸν κατηγγυημένον ἄνδρα, Δημοδόκον. Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος ἀνείλεν αὐτήν. Ψόνου δ' ἀγόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων· ὡς Δημάρατος ἐν δευτέρῳ Ἀρκαδικῶν. Eadem narrat Stobæus Floril. XXXIX, 3a.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

2.

Plutarch. De fluv. c. 9, 4 : Παράκειται δ' αὐτῷ (Μαιάνδρῳ) ὄρος Σίπυλον, τὴν προσηγορίαν ἔχον ἀπὸ Σιπύλου τοῦ Ἀγήνορος καὶ Διωξίππης παιδός. Οὗτος γὰρ μητροκτονήσας κατ' ἀγνοίαν, καὶ ὑπ' Ἐριννύων ἐιστρηλατηθεὶς, εἰς τὸ Κεραύνιον ὄρος ᾗλθε, καὶ εἰς

λύπης ὑπερβολὴν βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Τὸ δ' ὄρος κατὰ πρόνοιαν θεῶν ἀπ' αὐτοῦ Σίπυλον ὠνομάσθη. Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, παρόμοιος κυλίνδρῳ, ὃν οἱ εὐσεβεῖς υἱοὶ, δταν εὖρωσιν, ἐν τῷ τιμένει τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν τιθεῖσιν, καὶ οὐδέποτε χάριν ἀσεβείας ἀμαρτάνουσιν, ἀλλὰ φιλοπάτορες ὑπάρχουσι, καὶ πρὸς τοὺς προσήκοντας συμπαθοῦσι, ὡς ἱστορεῖ Ἀγαθαρχίδης ὁ Σάμιος ἐν δ' Περὶ λίθων. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριδέστερον Δημάρατος ἐν δ' [Περὶ] Φρυγίας.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem ib. c. 9, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (sc. Μαιάνδρῳ) λίθος, κατ' ἀντίφρασιν Σώφρων καλούμενος, ὃν ἐὰν βάλης τινὸς εἰς κόλπον, ἐμμανὲς γίνεται καὶ φονεῖε τινὰ τῶν συγγενῶν· ἐξίλασάμενος δὲ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν, ἀπαλάσσεται τοῦ πάθους· καθὼς ἱστορεῖ Δημάρατος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀργέλαος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΤΡΑΓΩΔΟΥΜΕΝΑ.

E LIBRO PRIMO VEL TERTIO.

4.

Clem. Alex. Protr. c. 3, p. 12 Sylb. : Ἐρεχθίδης δὲ ὁ Ἀττικὸς καὶ Μάριος ὁ Ῥωμαῖος τὰς αὐτῶν ἐθυσάτην θυγατέρας· ὧν ὁ μὲν τῇ Φερεφάττῃ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγωδοῦμένων, ὁ δὲ τοῖς ἀποτροπαίοις, ὁ Μάριος, ὡς Διωρόθεος ἐν τῇ τετάρτῃ Ἰταλικῶν ἱστορεῖ. Cf. Euseb. P. E. IV, 16, p. 157.

ARCADICA.

1.

Quum diuturnum fuisset inter Tegeatas ac Pheneatas bellum, placuit utrinque mitti fratres tergeminos, qui de summa rei decernerent. Tegeatæ Rheximachi, Pheneatæ Demonstrati filios delegerunt. Conserta pugna, duo de filiis Rheximachi ceciderunt. Tertius Critolaus calliditate adversarios vicit : simulata enim fuga eos, dum invicem divulsi insequuntur, interfecit. Redeunti quum omnes gratularentur victori, sola soror ejus Demodice gaudio abstinuit ob interfectum ea pugna a fratre Demodicum, cui desponsa fuerat. Quod indigne ferens Critolaus sororem trucidavit; cædisque postulatæ a matre, absolutus est, ut Demaratus narrat Arcadicorum secundo.

PHRYGIACA.

2.

Mæandro adjacet mons Sipylus, a Sipylo, Agenoris et Dioxippæ filio, dictus. Hic enim quum matrem invitus occidisset, a Furiis exagitatus in Cerannium montem venit, et præ doloris exsuperantia laqueo vitam circumscripsit. Mons

autem, diis ita volentibus, ab eo Sipylus vocatus est. Generatur in eo lapis, quem ubi pii filii invenere, in templo Matris deorum ipsum reponunt, nec unquam imple peccant, sed parentes diligunt et in cognatos suos bene affecti sunt, ut scribit Agatharchides Samius quarto De lapidibus. Meminit horum etiam accuratius Demaratus quarto De Phrygia.

DE FLUVIIS.

3.

Nascitur in Mæandro lapis, per antiphrasin Sophron (Sapiens) dictus, quem si in alicujus sinum projicias, insanescit statim, et e cognatis quendam occidit; placata vero deorum Matre, liberatur ab hac passione, ut refert Demaratus tertio De fluviiis.

TRAGODUMENA.

4.

Erechtheus Atticus et Marins Romanus filias suas sacrificarunt, ille quidem Persephonæ, ut Demaratus primo Tragodumenon ait, hic vero diis averruncis, ut Dorotheus in quarto Italicorum refert.

Stobaeus Florileg. XXXIX, 33: Δημαράτου ἐν τρίτῳ Τραγοιδουμένων. Ἀθηναίων πρὸς Εὐμόλπον τὸν Θρακῶν βασιλέα πόλεμον ἔχόντων, Ἐρεχθεὺς δ' τῆς Ἀττικῆς προϊστάμενος χρησμὸν λαβὼν, ὅτι νικήσει τοὺς ἔχθρους, εἰὰν τὴν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνην θύσῃ. Παραγενόμενος δ' εἰς Ἀθήνας Πραξιθέα τῇ γυναικὶ τὴν Πυθόχρηστον μαντεῖαν ἀπήγγειλεν· εἰθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνείλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης.

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 45: Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος (fr. 162) ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Cf. Ahrens ad fragm. Sophocl. p. 306 ed. Didot.

6.

Apollodor. I, 9, 19, 7: Δημάρατος δὲ αὐτὸν (Herculem) εἰς Κόλχους πεπλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι. Codices Δημαρέτης; correct. Egius.

Schol. Apoll. Rh. I, 1290: Διονύσιος δὲ ὁ Μετληναῖος συμπεπλευχέναι φησὶ τὸν ἥρωα (Ἡρακλέα) τοῖς ἀριστεύουσιν καὶ τὰ περὶ Μῆδαιαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. Ὁμοίως καὶ Δημάρατος.

Demarati nomen sine causa Berkelius restitui voluit ap. Stephan. Byz. v. Ἀκτὴ, ubi libri Δημάρητος. Vide fragm. Timageti Περὶ λιμένων.

DEMETRIUS CALLATIANUS.

Diogenes L. V, 83: Ἐκτος (Δημήτριος) Καλλατιανὸς, ὁ γεγραπὸς Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης εἰκοσι βίβλους. Scymno antiquior est, una, puto, vel duabus generationibus. Neque alium atque Nostrum intellexisse videtur Dionysius Halic. De comp. verb. tom. V, p. 30 R., qui Demetrium post Po-

lybium et Psaonem inter eos recenset, qui aptam verborum compositionem prorsus neglexerint, atque τοιζύτας συντάξεις κατέλιπον, οἷας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν.

ΠΕΡΙ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ.

1.

Scymnus v. 718 ed. Meinek.:

Μετὰ ταῦτα δ' ἰσθ' ὁ Πόντος, οὐδ' ἡ τὴν θέσιν
ὁ Καλλατιανὸς συγγράφων Δημήτριος
λοιπὸν ἐπιμελεστάτως πεπυσμένος.

Quare in sequentibus ad hunc maxime auctorem narrationem accommodasse Scymnus videtur. Patria Demetrii memoratur etiam v. 760:

*** Κάλλας

ἀποικία μὲν Ἡρακλεωτῶν γενομένη
κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν δὲ ταύτην ἦνίκα
τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Ἀμύντας παρέλαβεν.

Deinde v. 789, postquam Istri insulam Peucen commemoravit, pergit

Μετ' αὐτὴν Κελαγία

Ἀχιλλέως ἡ νῆσός ἐστι κειμένη.
ἔχει δὲ πλῆθος χειρόθρας ὀρνέων,
ἴαν ἱεροπρεπὴ τε τοῖς ἀρικνουμένοις.
Οὐ δυνατόν ἐστι' ἡπειρον ἀπὸ ταύτης ἰδεῖν
καίπερ ἀπεχούσης στάδια τῆς χώρας ἀπο
τετρακόσι', ὥς δὲ συγγράφει Δημήτριος.

Idem v. 880:

Εἴτα μετὰ τούτους ἐστὶ Μαιωτῶν γένος
Ἰαζματῶν λεγόμενον, ὥς Δημήτριος
[ὁ συγγραφεὺς] εἴρηκεν, ὥς δ' Ἐφορος λέγει,
Σκυροματῶν λέγεται ἔθνος.

Eadem in Anonym. Periplo Pont. Eux. init. (tom. III, p. 206, ed. Gail).

Idem Scymnus v. 117 Demetrium Callatianum inter fontes suos recenset.

2.

Strabo I, p. 60: Δημήτριος δ' ὁ Καλλατιανὸς τοῖς κατ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα γενομένους ποτὶ σεισμοὺς διη-

Demaratus tertio Tragodumenon hæc narrat. Atheniensibus contra Eumolponi Thracum regem bellum gerentibus, Erechtheus, Atticæ princeps, oraculum accepit, fore ut victoria potiretur, si natu maximam filiarum Proserpinæ sacrificaret. Reversus Athenas Pythiæ responsum Praxithem uxori nuntiavit, atque sic illam ad aram adducens mactavit, deinde prælium conserens victoriam deportavit.

5.

Iphiclus filius erat Phylaci et Clymenæ Minya natus. Hunc Hesiodus super tritici spica, Demaratus super mari currere potuisse dicunt.

6.

Demaratus Herculem ad Colchos cum Argonautis navigasse tradit. Dionysius eum etiam ducem eorum fuisse dicit.

DE ASIA ET EUROPA.

1.

Post hæc Pontus est, cujus situm Demetrius, Callatianus scriptor, videtur curiosissime explorasse.

Post Peucen in alto mari Achillis insula (Leuce) sita est, quam habet mansueta multitudo avium, sacrum advenis spectaculum. Non potest ex ea terra continens conspici, quamquam quadringentis tantum distet stadiis, sicuti scribit Demetrius.

Post hos (Sarmatas) est Mæotarum gens, qui laxamatas dicuntur, ut ait Demetrius scriptor; ut vero Ephorus tradidit, Sauromatarum gens.

2.

Demetrius Callatianus terræ motus qui ab antiquis

γούμενος τῶν τε Λιγυῶν νήσων καὶ τοῦ Κρηναίου τὰ πολλὰ καταδύναί φησι, τὰ τε θερμὰ τὰ ἐν Αἰδῆϊ καὶ Θερμοπύλαις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐπισχεθέντα πάλιν ῥυθῆναι, τὰ δ' ἐν Αἰδῆϊ καὶ καθ' ἑτέρας ἀναρραγῆναι πηγὰς· Ὄρει δὲ τὸ πρὸς θαλάττῃ τεῖχος καὶ τῶν οἰκίων περὶ ἑπτακοσίας συμπεσεῖν, Ἐχίνου τε καὶ Φαλάρων καὶ Ἡρακλείας τῆς Τραχίνος, τῶν μὲν πολὺ μέρος πεσεῖν, Φαλάρων δὲ καὶ ἐξ ἰδάρους ἀναστραφῆναι τὸ κτίσμα. Παραπλήσια δὲ συμβῆναι καὶ Λαμειῦσι καὶ Λαρισαίοις· καὶ Σχάρρειαν δ' ἐκ θεμελίων ἀναρριγῆναι, καὶ καταδύναί σώματα χιλίων καὶ ἑπτακοσίων οὐκ ἑλάττω, Θρονίους δ' ὑπὲρ ἥμισυ τούτων· κῦμά τε ἐξαρθὲν τριγῇ, τὸ μὲν πρὸς Σχάρρην ἐνεχθῆναι καὶ Θρόνιον, τὸ δὲ πρὸς Θερμοπύλας, ἄλλο δὲ εἰς τὸ πεδῖον ἔως τοῦ Φωικικοῦ Δαρφούντος. Πηγὰς τε ποταμῶν ξηρανθῆναι πρὸς ἡμέρας τινάς, τὸν δὲ Σπερχεῖον ἀλλάξαι τὸ βεῖθρον καὶ ποιῆσαι πλωτὰς τὰς ὁδοὺς, τὸν δὲ Βράγγριον κατ' ἄλλης ἐνεχθῆναι φάραγγος, καὶ Ἀλόπης δὲ καὶ Κύνου καὶ Ὀποῦντος πολλὰ καταβλαθῆναι μέρη, Οἶον δὲ τὸ ὑπερκαίμενον φρούριον πᾶν ἀνατραπῆναι, Ἐλατείας δὲ τοῦ τεῖχους καταρραγῆναι μέρος, περὶ δὲ Ἀλκωνον θεσμοφορίων ὄντων πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου, πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλατταν. Λέγουσι δὲ καὶ τῆς Ἀταλάντης τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ τὰ μέσα, βήγματος γενομένου, διάπλουν εἰσέλασθαι, μεταξὺ καὶ τῶν πεδίων ἐνιζ καὶ μέχρι εἴκοσι σταδίων ἐπικλυσθῆναι, καὶ τριήρη τινὰ ἐκ τῶν νεωρίων ἐξαιρεθεῖσαν ὑπερπεσεῖν τοῦ τεῖχους.

3

Stephan. Byz. : Ἀντικύρα, πόλεις δύο· ἡ μία Φωκίδος, ὡς Δημήτριος ὁ Καλλατιανὸς, ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδοτος.

Fortasse alia nonnulla eorum, ubi Demetrius sine patriæ nota apud Stephanum laudatur, ad

temporibus per Græciam totam acciderunt, enumerans, Lichadum insularum et Cenæi multas partes demersas narrat, et thermas quæ sunt Ædæpsi atque in Thermopylis, per triduum retentas, rursum fluxisse, ita quidem, ut Ædæpsanæ aliis eruperint fontibus. Et Orei murum maritimum et domos ad septingentas corruisse; Echini, Phalarorum et Heracleæ Trachiniæ magnam concidisse partem, Phalara funditus esse eversa. Similia evenisse Lamiensibus et Larisæis; et Scarphiam e fundamentis subrutam, et demerso homines mille septingentis non pauciores, Throniorum dimidiam partem horum et amplius: ac fluctum excitatum trifariam, cujus una pars ad Scarphen et Thronium delata, altera ad Thermopylas, tertia in campum usque ad Daphnontem Phocidis. Fontes quoque fluminum per aliquot dies fuisse siccatos; Spercheum alveo mutato vias reddidisse navigabiles; Boagrium per aliam decurrisse convallem; Alopes, Cyni et Opuntis multas partes læsas: Œcum autem castellum, quod supra urbem situm fuit, totum eversum, partem muri Elateæ concidisse: et apud Alponum, quum

Nostrum pertinent. Quæ vero sint, sciri omnino nequit.

4.

Schol. Theocrit. I, 64: Δημήτριος δὲ ὁ Καλλατιανὸς, τοῦ Βριάριου, ἐνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι Σικανὸν καὶ Αἴτην, ἐφ' ἧς τὸ ὄνομα (sc. Ætnæ monti). Ceterum nescio an hæc potius referenda sint ad Commentarios in Theocritum, sicuti ea quæ leguntur in schol. ad Id. VII, 151: τὸν Πολύραμον, δὲ ὤρεισι νῆας ἱθαλλεν.] Τὸν Πολύραμον τὸν Κύκλωπα λέγει, δὲ ἀντὶ λίθων ὄρη ἱθαλλεν, ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι. — Id. ad Id. V, 83: Δημήτριος δὲ Κάρνειον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορευθῆναι φησιν ἀπὸ τοῦ κρᾶναι, ὃ ἐστὶ τελείσαι. Φησὶ γάρ, ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ἠύξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἰὼν κρᾶνῃ.

5.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 641 Didot.): Ἰέρων τε ὁ Συρακοσίων τύραννος δύο καὶ ἐνανήκοντα ἔτων γενόμενος ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἱερόμαχοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλατιανὸς καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Hiero moritur a. 216 a. C.

DEMETRIUS ERYTHRÆUS.

Diogenes L. V, 85, Demetrios poetas recensens: Ἐκτος, Ἐρυθραῖος, ποικιλογράφος ἄνθρωπος· καὶ ἱστορικὰ καὶ ῥητορικὰ πεποίηκε βιβλία.

Ætatem hominis indicat Suidas: Τυραννίων... Ἀμιστηνός... γεγονώς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ Μεγάλου καὶ πρότερον... ἀντισοφίστευσε δὲ Δημητρίῳ τῷ Ἐρυθραίῳ. — Alium Demetrium Erythrumum memorat Diog. L. I. 1. 84: Δωδέκατος (Δημήτριος), γραμματικὸς, Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνῳ.

DEMETRIUS ILIENSIS tamquam Τρωικῶν

Thesmophoria agerentur, viginti quinque virgines in turrim in portu sitam spectandi causa accurrisse ac ruina turris in mare decidisse. Ferunt et Atalantam, quæ est juxta Euboeam, ruptura accidente mediam navibus perviam redactam, campos etiam quosdam ad viginti stadia usque inundatos, et triremem quandam e navali ablatam supra muros decidisse.

3.

Anticyra altera est Phocidis urbs, ut Demetrius Callatianus ait, altera apud Malienses est, ut Apollodorus testatur.

4.

Demetrius Callatianus Briarei, unius ex Cyclopibus, liberos esse ait Sicani et Ætnæ, de qua Ætna mons vocatus est.

5.

Hiero Syracusarum tyrannus duo et nonaginta annos natus morbo vitam finivit, ut Demetrius Callatianus et alii tradunt.

auctor memoratur ap. Eudoc. p. 128 : Δημήτριος Ἰλίου ἱστορικός, ἔγραψε Ἑλληνικά ἐν βιβλίοις εἰκοσι· et ap. Eustath. ad Hom. Odys. λ, 534, p. 1696, 40 : Ἰστέον δὲ δτι Ὀμήρου καὶ τῶν πλειόνων ἑνὶ παιδὶ λεγόντων Διδομένης καὶ Ἀχιλλέως, τὸν Νεοπτόλεμον, Δημήτριος δ' Ἰλίου δύο ἱστορεῖ, Ὀνειρόν τε καὶ Νεοπτόλεμον. Ὅν ἀνελών φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοῖα, ὕστερον δὲ γνούς, τάρον αὐτῷ ἐποίησε περὶ Διυλίδας, καὶ ἀναθεῖς τὸ ξίφος, ᾧ ἀνείλεν αὐτὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Αἰνυκὴν νῆσον, ἣν ὁ Λυκόφρων φαληρώσαν σπύλον καλεῖ, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐξίλιώσατο. (De Oniro ab Oreste occiso cf. Ptolem. Hephaest. p. 187, 21 Westerm.) Is Demetrius fortasse non diversus est a Demetrio Cratetis discipulo, qui *Scepsin* Troadis urbem patriam habuit, atque voluminibus triginta (ap. Eudociam nonnisi viginti habes) Ἑλληνικὸν διάκασμον sive Commentarium scripsit (*) in eam libri secundi Iliadis

(*) Fragmenta commentariorum multa exstant luculentaque, quae quom exscribere h. l. non liceat, indicasse satis habeo : Athenaeus p. 141 E (α'); 658 C (β'); 346 C (η'); 697 C (ι'); 300 D (ια'); 155 B et 644 A (ιβ'); 80 D (ιγ'); 174 F (ιδ' et ιε'); 697 D (ις'); 91 C et 423 C (κς'); 44 E; 167 D; 236 D E. Steph. Byz. Σιλίνδιον (ις'); Κάλυμνα. Strabo I, 45. 46. 58. 59; VIII, 328. 339. 344. 375; IX, 439. 438; X, 458. 472. 473. 489; XII, 550. 551 sqq.; XIII, 594. 596 sq. 599. 600. 602 sq. 606. 607. 609 sq. 611. 626. 627; XIV, 680. Schol. Apollon. Rhod. I, 230. 238. 1123. 1165; III, 134. Schol. Hom. II. XI, 757. XIV, 279. XX, 3. 53. Schol. Pind. Ol. 5, 42. Bekker. An. 342, 10. 364, 18; Etym. M. p. 808, 37 v. Χέραδες; Suidas Ἀδράστια; Harpocrat. v. Ἀδράστια, θυρωγνίδαι, Ἰων; Tzetzes Lyc. 530. Ptolem. Hephaest. V. p. 328 Gal. (s. Phot. Bibl. cod. 190). De temporibus scriptoris cf. Clinton F. Hell. tom. III. p. 527. — Haud magis ad nos pertinet Demetrius Magnesianus, Ciceronis aequalis. Ejus περὶ ὁμονοίας librum commemorat Cicero Ad Attic. VIII, 11, coll. IV, 11. (v. Voss. Hist. Gr. p. 193; Westermann. Quaestio. Demosth. P. IV, p. 38 sqq.). Reliqui qui huius auctoris mentionem faciunt, opus respiciunt περὶ ὁμωνύμων (pro quo interdum ponunt II. συνωνύμων), in quo tum poetas et prosae orationis scriptores homonymos recte distinguere, simulque ab aliis ejusdem nominis viris, qui fama aliqua gaudebant, discernere et fata eorum breviter enarrare studebat, tum vero etiam urbium nominibus eandem operam navabat. Laudatur ap. Diog. L. I, 38. 79. 112; II, 52. 56. 57; V, 5. 75. 89; VI, 79. 84. 88; VII, 169. 185; VIII, 84. 85; IX, 15. 27. 35. 38; IX, 13. Ac videtur Diogenes tantum non omnia, quae in suis homonymorum catalogis habet, ex Demetrio mutuatus esse. Adde Athenaeum XIII, p. 611 B. Plutarch. Demosth. 13. 27. 28. 30. VII. X Oratt. p. 847 A et 844 B (ex Ruhnke. conj. pro vulg. Ἠγησίας); Dionys. Hal. Dinarch. c. 1; Phot. cod. 267; Harpocrat. Phot., Suid. v. Ἰσάτος; Lexic. Seguer. p. 364. Ad urbium ὁμωνύμων pertinent quae leguntur ap. Harpocrat. v. Ἀκὴ, Αἰνυκὴ Ἀκτὴ, Μεθώνη; Steph. Byz. v. Ἀγδάνα, Ἀκτὴ, Ἀλκιδών, Ἀθήναι, Ἀλθαῖα, Ἀκία, Ἀρκάδες, Ἀττάλεια. Photius v. Κυνεῖο;

Carpasia, urbs Cypri. Demetrius Salaminus Carbasiam dicit, quod ad Carban ventum, quem vocant, sita esse videtur.

partem, qua copiae Trojanorum recensentur. Opus amplissimum et eruditionis antiquariae plenissimum (Strabo XIII, p. 603 : ἀνδρὶ ἐμπείρῳ καὶ ἐντοπίῳ, φροντίσαντί τε περὶ τούτων τοσούτων, ὥστε τριάκοντα βίβλους συγγράψαι στίχων ἐξήγησιν μικρῷ πλειόνων ἐξήκοντα [II. II, 811-877] τοῦ καταλόγου τῶν Ἑλλήνων). Ejusdem auctoris Νεῶν διάκασμον laudat (nescio an errore) schol. Pind. V, 42 (v. Bockh. praefat. ad schol. Pind.). — Ceterum Scepsius ille procul dubie reponendus est apud schol. Apollon. Rh. I, 1165, ubi nunc in vulg. legitur Δημήτριος Κυνεῖος, in cod. Paris. A. Κίδιος.

DEMETRIUS ODESSANUS.

Stephan. Byz. v. Ὀδησσός. Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης καὶ Ὀδησσαεύς. Ἐγρημάτιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος καὶ Δημήτριος ὁ Περὶ τῆς πατρίδος γράψας.

DEMETRIUS SALAMINIUS.

Stephanus Byz.: Καρπασία, πόλις Κύπρου. Δημήτριος δ' ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησιν, δτι πρὸς τὸν καλούμενον Κάρβαν ἀνιμὸν καίσθαι δοκεῖ. Ex cujusnam generis scripto haec fluxerint, nescio. De Carba vento vide testimonia in Steph. Thes. v. Καρπασία.

DEMETRII ΠΑΜΦΥΛΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 440 : Ἡ δὲ Μέγαστος, κατὰ Δημήτριον τὸν τὰ Παμφυλιακά συγγράψαντα, θυγάτηρ ἦν Παμφύλου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Μέγαστος ἐκλήθη. Quinam sit hic Demetrius, quæro. Demetrius quidam Tarsensis apud Plutarchum in libro De defectu oraculorum unus est ex interlocutoribus (Δημήτριος ὁ γραμματικὸς ἐκ Βρεττανίας εἰς Τάρσον ἀνακομιζόμενος οἶκαδε, cap. 2). In hunc Pamphyliaca satis bene quadrarent, si ex patria ejus conjecturam facere licet. Idem fortasse etiam ea literis tradidit, quæ vidisse se in regionibus longinquis narrat apud Plutarch. l. l. c. 18, ubi hæc : Ὁ δὲ Δημήτριος ἔφη, τῶν περὶ τὴν Βρεττανίαν νήσων εἶναι πολλὰς ἐρήμους σποράδας, ἃν ἐνίας δαιμόνων καὶ ἡρώων ὀνομάζεσθαι· πλεῖσαι δὲ αὐτὸς ἱστορίας καὶ θείας ἐνεκα, ποιμπῇ τοῦ βασιλέως, εἰς τὴν ἐγγιστά κειμένην τῶν ἐρήμων, ἔχουσιν οὐ πολλοὺς ἐποικοῦντας, ἱεροὺς δὲ καὶ ἀσύλους πάντας ὑπὸ τῶν Βρεττανῶν ὄντας ἀπικο-

PAMPHYLIACA.

Megarsus, secundum Demetrium qui Pamphyliaca conscripsit, filia erat Pamphyli, a qua Megarsus urbs nominata est.

μίνου δ' αὐτοῦ νειωσὶ, σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν αἶρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι, καὶ πνεύματα καταρραγῆναι καὶ πρὸς πρηστῆρας. Ἐπεὶ δ' ἐλώφησε, λέγειν τοὺς νησιώτας, ὅτι τῶν κρείσσωνων τινὸς ἐκλειψίς γέγονεν. Ὡς γὰρ λύχνος ἀναπτόμενος, φάναι, δεινὸν οὐδὲν ἔχει, σβεννύμενος δὲ πολλοῖς λυπηρὸς ἐστίν, οὕτως αἱ μεγάλαι ψυχαὶ τὰς μὲν ἀναλάμψεις εὐμενεῖς καὶ ἀλύπους ἔχουσιν, αἱ δὲ σβέσεις αὐτῶν καὶ φθοραὶ πολλάκις μὲν, ὡς νυνὶ, πνεύματα καὶ ζῶας τρέπουσι, πολλάκις δὲ λοιμικοῖς πάθεσιν αἶρα φαρμάττουσιν. Ἐκεῖ μέντοι μίαν εἶναι νῆσον, ἐν ἣ τὸν Κρόνον καθιέρχεται φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ Βριάρεω καθεύδοντα· δεσμὸν γὰρ αὐτῷ τὸν ὕπνον μεμηχανῆσθαι, πολλοὺς δὲ περὶ αὐτὸν εἶναι δαίμονας ὁπαδοὺς καὶ θεράποντας.

DEMETRII ARGOLICA.

Clemens Alex. Protr. c. 4, p. 14, 7 : Δημήτριος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργολικῶν τοῦ ἐν Τίρυνθι τῆς Ἡρακοῦ καὶ τὴν ἑλὴν ὄχνην καὶ τὸν ποιητὴν Ἀργὸν ἀναγράφει.

Demetrium quendam ex Argolide Troezenium memorat Athenæus IV, p. 119, C : Καλεῖ δὲ τοῦτον (sc. Ἀδύμον τὸν γραμματικόν) ὁ Δημήτριος ὁ Τροϊζήνιος βιβλιολάβαν, διὰ τὸ πλῆθος ὧν ἐκδίδωκε συγγραμμάτων· ἐστὶ γὰρ τρισχίλια πρὸς τοῖς πεντακοσίοις. Idem I, p. 29, A : Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριοζούσας Δημήτριος ὁ Τροϊζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. Alius, puto, notatur ap. Diogen. L. II, 74, de Empedocle : Δημήτριος δὲ ὁ Τροϊζήνιος ἐν τῷ Κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν, καθ' Ὁμήρον

Ἀφάμενον βρόχον αἰπὴν ἄρ' ὑψηλοῖο κρανείης·
αὐχὲν' ἀποκραμάσαι, ψυχὴν δ' αἰδέσθαι καταλθεῖν.

Aut hunc aut Demetrium peripateticum (Diogen. L. V, 83) intellexerit Dionysius Halicarn. Ad Cn. Pomp. De Platone (tom. VI, p. 757 R.), ubi post Aristotelem, Theopompum, Cephisodorum, Zoilum et Hippodamantem Demetrius inter eos ponitur qui Platonem variis modis reprehenderint.

ARGOLICA.

Demetrius in secundo Argolicorum Junonis in Tirynthe urbe simulacrum e pyri ligno ab Argo fabricatum esse tradit.

DE REBUS ÆGYPTI.

Demetrius in Rebus Ægypti, circa Abydum urbem istas esse spinas ait, ita scribens : « Habet vero locus inferior etiam spinam quandam arborem, quæ fructum fert rotundum in ramulis quibusdam orbicularibus. Floret vere, et colorem flos habet splendidissimum. Narratur vero etiam fabula quædam ab Ægyptiis, Æthiops Troiam missos a Tithono, postquam cognoverunt obliisse Memnonem, hoc

DEMETRII TA KATA AIGYPTON.

Athenæus XV, p. 680, B : Δημήτριος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον περὶ Ἀδύδων πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναι φησι, γράφων οὕτως : « ἔχει δὲ καὶ ὁ κατὰ τόπος καὶ ἀκανθὰν τινα δένδρον, ὃ τὸν καρπὸν φέρει στρογγύλον ἐπὶ τιῶν κλωνίων περιφερῶν. Ἀνθεὶ δ' οὗτος, ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἀνθος καλλιφεγγές. Λέγεται δὲ τις μῦθος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι οἱ Αἰθίοπες, στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τίθωνος, ἐπεὶ ἤκουσαν τὸν Μένονα τετελευτηκέναι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τοὺς στεφάνους ἀνέβαλον ἐπὶ τὰς ἀκάνθας. Ἔστι δὲ παραπλήσια τὰ κλώνια στεφάνοις, ἃς ὧν τὸ ἀνθος φύεται. »

Quæ antecedunt lege in fragmento 150 Hellenici. Hic Demetrius fortasse idem est cum eo qui De Judæis scripsit. Vid. Alex. Polyh. Introd. p. 208.

DEMOCRITUS EPHESIUS.

Diogenes Laert. IX, 49, varios Democritos recensens : Τέταρτος Περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ γεγραμμένος καὶ τῆς πόλεως Σαμοθράκης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΝΑΟΥ.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus XII, p. 525, C : Ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ διὰ τὸ πλεον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλίνος ἐν τοῖς ἑλεγείοις, καὶ Ἀρχίλοχος. Ἐάλωσαν γὰρ ὑπὸ Ἐφεσίων. Καὶ περὶ αὐτῶν δὲ τῶν Ἐφεσίων Δημόκριτος Ἐφέσιος ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ, διηγούμενος περὶ τῆς χλιδῆς αὐτῶν καὶ ὧν ἐφόρουν βαπτῶν ἱματίων, γράφει καὶ τάδε : « Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἰοδαρῆ καὶ πορφυρᾷ καὶ κρόκινῃ βόμβοις ὑφαντά· αἱ δὲ κεφαλὰ κατ' ἰσα διειλημμέναι ζώοις. Καὶ σαρᾶπεις μέλινοι καὶ πορφυροὶ καὶ λευκοί, οἱ δὲ ἀλουργεῖς. Καὶ καλψίρεις Κορινθιουργεῖς· αἱ δὲ αἱ μὲν πορφυραὶ τούτων, αἱ δὲ ἰοδαρεῖς, αἱ δὲ ὑακίνθιναι· λάβοι δ' ἂν τις καὶ φλογίνας καὶ θαλασ-

in loco coronas in istas spinas coniecisse. Sunt autem ipsi ramuli, e quibus flos nascitur, coronis similes. »

DE TEMPLO EPHESIO.

Perierunt etiam Magnetes, illi qui ad Mæandrum incolunt, eo quod voluptatibus nimis indulserant, ut ait Callinus in Elegiis, et Archilochus. Nam in servitutem redacti sunt ab Ephesiis. De ipsis porro Ephesiis Democritus Ephesius primo libro De templo Ephesio, luxuriam eorum exponens et pictas quas gestabant vestes, hæc scribit : « Vestes lonum violacei sunt coloris, et purpurei, et crocei, intestis rhombis : summitates vero formis figurisque æquabiliter distinctæ. Sarapes item lutei et purpurei et albi; alii

σειδίς. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ Περσικαὶ καλασίρεις, αἵ περ εἰσὶ καλλίσται πασῶν. Ἴδοι δ' ἂν τις, φησί, καὶ τὰς καλουμένας ἀκταίας, ἔπερ ἐστὶ καὶ πολυτελέστατον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιβλήμασιν. Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητὸν ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν· καταπίπλασται δὲ χρυσοῖς κέγχροις· οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρῷ πάντες εἰς τὴν εἴσω μοῖραν ἄμματα ἔχουσιν ἀνὰ μέσον. « Τούτοις πᾶσι χρῆσθαι φησι τοὺς Ἑρσίους ἐπιδόντας εἰς τρυφήν.

DEMOGNETUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Herodianus Π. μον. λέξ. p. 11, 27 : Δημόγητος ἐν τῷ Περὶ Κνιδίου (l. Κνίδου)· « Καὶ Κόκκυνα τὸν Τελέστερον (Τελεστέρου?) καὶ Κόλλον τὸ (l. τὸν) Σκίρου, καὶ Λωγάων (?) τὸν αὐτὸν ὁμοῦ (Αὐτονόμου?) καὶ Κτῆσιν (Κτησίαν?) τὸν Μνησιθέου. »

Λωγάων] nunc Λωγάνιον (Λωγάνιον, ὄνομα κύριον Suidas)?

DEMOSTHENES BITHYNUS.

Demosthenes Bithynus (fr. 5) (*) Βιθυνιακὰ, quæ decem minimum libros complectebantur, carmine scripsit, atque Κτῆσις, incertum num versibus an oratione soluta. Ætatem auctoris certius constituere non possumus. Alexandro Polyhistore at-

(*) Alius Demosthenes Bithynus est Demosthenes Philalethes, Alexandri Philalethæ discipulus, medicus Herophilus, qui tres De oculis libros scripsit, teste Galeno tom. III, p. 46 Basil., tom. VIII, p. 10 ed. Paris. — Qui apud Schol. Apoll. Rhod. II, 297 laudatur Δημοσθένης ἐν τοῖς Αἰμαίν, esse debet Τιμοσθένης.

marina purpura tincti. Tum calasires opere Corinthio confectæ, quarum aliæ purpureæ sunt, aliæ violaceæ, aliæ hyacinthiæ; videas etiam flammiceas et marini coloris. Sunt vero etiam Persicæ calasires, quæ sunt omnium pulcherrimæ. Videas etiam quas actæas vocant: quod ex omnibus Persicis amiculis pretiosissimum est. Est autem hoc dense textum, ut simul firmum sit et leve: et aureis milii granis conspersum; et quodlibet granum filo purpureo per medium transeunte in latiore amiculi latere revinctum est. « His omnibus uti ait Ephesios in luxuriam effusos.

DE CNIDO.

Demognetus in libro De Cnido: « Et Coccynem Telesteri (?) filium, et Collum Sciri f., et Logaonem Autonon f., et Ctesiam Mnesithei filium. »

que Polybio antiquiorem fuisse colligase fragm. 15. At dubia res est num recte ibi se habeat nomen Demosthenis, et ad Nostrum scriptorem sit referendum. Meinek. ad Euphor. p. 31, æqualem Euphorionis fuisse suspicabatur. Scilicet quum apud Chæroboscum in Bekk. Anecd. p. 1383 legatur: Καὶ ἐν τῷ Εὐφορίωνος Δημοσθένει ὁμοίως ἐκτεταμένον (sc. τὸ ᾧ in voce Βίθος) εὐρίσκεται, οἶον· « Δαίμονος Ἰλίου, » Euphorionem carmen aliquod Demostheni cuidam inscripsisse, eumque Demosthenem esse Bithynum poetam opinatur. Quæ neque negare neque affirmare licet.

BITHYNIACA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. v. Τάρας: Ἔστι καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἐνθα τιμᾶται Ταρανταῖος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὐρηται καὶ διὰ τοῦ δ' Δάρανδος.

2.

Idem v. Ταρσός: Ἔστι καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἔθνικόν ταύτης Τάρσιος καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν Ταρσίαν διὰ τῆς αἰ διρθόγγου τὴν πόλιν οἶδε. Τὸ ἔθνικόν Τάρσιος· ἐστὶ καὶ χωρίον Βιθυνίας Τάρσος λεγόμενον.

E LIBRO TERTIO.

3.

Idem: Τευμησσός, ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ (v. 224) (ᾧ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν).

εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχέποιον.

Turbatum aliquid videtur, quum Demosthenis mentio inter Homeri mentionem et versum Homericum interjecta sit inepte.

BITHYNIACA.

1.

Est etiam Tarantus masculina dicta urbs Bithyniæ, ubi colitur Taranteus Juppiter, teste Demosthene in secundo De Bithynia. Reperitur etiam per d litteram Darandus.

2.

Tarsus etiam est Bithyniæ urbs. Civis ejus Tarsius et Tarsia. Demosthenes in secundo De Bithynia Ταρσίαν per αἰ diphthongum urbis nomen scribit. Civis Tarseus. Est etiam castellum Bithyniæ, cui Tarsus nomen.

3.

Teumesa, mons Boeotiar. Homerus in Hymno in Apollinem (tanquam urbem memorat Demosthenes tertio De Bithynia):

Μυκαλησσὸν τειλέναι καὶ Τευμησσὸν ἑρβώσαν.

F. LIBRO QUARTO.

4.

Idem : Ἀλεξάνδρεια, πόλεις δακτυκαίδεα... Δευτέρα ἰσὶ πόλεις Τροίης, ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Ἰθηδαίων καὶ Λακιδαιμονίων· περὶ ᾗς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.

5.

Idem : Ἡραία, ἄκρα οὕτω λεγομένη, καταντικρὺ Χαλκηδόνος. Ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡέρειάν φασιν, κακῶς, ἄλλοι δὲ Ἡριον, μυθοποιούντες ὡς ἰκεῖσε ὀρύξαντες τάφους χύτρας εἶβον καὶ ὅσα. Πεισιτόν δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.

Ἔστι δὲ τις προπύργος κλυτῆς Χαλκηδόνος· ἄκρη Ἡραία τρηχοῦσα, πολυσπιλάς· ἐνδοθὶ δ' αὐτῆς λαίνεον περὶ τείχος ἰὼν κοιλαίνεται εἰς αὐτὴν κόλπος ἄλλος· φαίης κεν ἰδὼν βαθυδίνας πάντη ἱμμεναι. Εἰλαμένη δὲ καὶ οὐ βύθος· ἰσὶ θαλάσσης, ἐνθα τε νῆας ἀνήγον, δίομενοι σκέπας εἶναι αὐτοφθοῦς ὁρμαιο, κακῶ δ' ἐνέκυσαν ἐποίμῳ.

Eadem Etym. M. p. 437, 40, omissis verbis inde a τρηχοῦσα usque ad ἄλλος. Ibidem pro ἐνθα τε νῆας ἀνήγον est : ἐνθα θοὰς νῆας ἤγον, κ. δ' ἐν. ἐποίμῳ. Vocem ἤγον pro ἀνήγον praebet etiam cod. Rhedig.

6.

E LIBRO NONO.

Idem : Ἀρτάκη, πόλις Φρυγίας, ἄποικος Μιλησίων... Τὸ ἔθνικόν Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακίς.

4.

Alexandria. Secunda ejus nominis urbs in Troade ext, ex qua Hegemon poeta epicus oriundus est, qui Leuctricum bellum Thebanorum et Lacedaemoniorum scripsit. De hac urbe Demosthenes dicit in quarto De Bithynia libro.

5.

Heræa, promontorium sic nominatur Chalcedonis e regione situm, quod nonnulli ex consuetudine Heeriam vocant, perperam. Alii vero Herium, fabulantes quod ibi fodientes sepulcra (ἡρία) invenerint urnas et ossa. Sed fides habenda potius est Demostheni Bithyno, qui libro quarto ita habet :

Est vero ante celebrem Chalcedonem promontorium, Heræa, asperum, scopulis oblitum. Intra illud, saxosum circa murum, procedens cavatur sinus maris. Quem conspiciens dixeris profundum ubique esse. At humectum quidem solum, sed nulla maris profunditas. Ibi naves subduxerunt, credentes tutamen esse portus natura facti ; at in paratum inciderunt malum.

6.

Artaces, urbs Phrygiae, Milesiorum colonia. Gentile Artacenus. Sophocles vero Artaceus dixit, et Demosthenes in nono De Bithynia Artacius habet :

Habitavit in Artacis sedem figens oris.

Sic enim (Artacia) ibi Venus dicitur.

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

ἔπειτα... καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Βιθυνιακῶν.

Νάσσατο δ' Ἀρτακίῳ τιν ἱερίστος αἰγιαλοῖσι.

Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. In ultimis excerptiorem negligentem accusamus.

7.

E LIBRO DECIMO.

Idem : Κοσσός, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. Οἱ οἰκοῦντες Κοσσαῖοι.

8.

Idem : Μανσωλοί, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μανσωλοῦ. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· « Δαίδαλα Μανσωλῶν. »

E LIBRIS INCERTIS.

II

Idem : Ἀμαστρίς, πόλις Παφλαγονίας, ... ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμαστρίδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνήκτισσε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. Δημοσθένης δ' ἐξ Ἀμαζόνος οὕτω λεγομένης.

10.

Idem : Ἀπολλωνία, πρώτη πόλις Ἰλλυρίας.. κβ', τῶν ἐπὶ Θράκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν.

11.

Idem : Δορυλαίον, πόλις Φρυγίας, δ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί.

12.

Idem : Κρήσσα, πόλις Παφλαγονίας, ἣν Μηριόνης μετὰ Τροίαν ἔκτισε, Ζηίλας δὲ εἶλεν ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γράφει τὸ ἔθνικόν Κρησσαῖος.

7.

Cossus, mons Bithyniae, teste Demosthene in libro decimo De Bithynia. Incolae Cossaei.

8.

Mausoli, Cares, a Mausolo. Demosthenes decimo De Bithynia : « Dardala Mausolorum. »

9.

Amastris, urbs Paphlagoniae... a muliere Perside Amastride, filia Oxyathrae, Darii fratris, quae nupsit Dionysio Heracleae tyranno. Demosthenes vero ab Amazone Amastride urbem nomen habere ait.

10.

Apollonia, urbs Ionum in Thracia, quam Demosthenes memorat.

11.

Dorylaeum, urbs Phrygiae, quam etiam Dorylaeum Demosthenes dicit.

12.

Cressa, urbs Paphlagoniae, quam Meriones post Troica condidit; Zeilas vero Nicomedis filius cepit. Demosthenes gentile scribit Cressaeus.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

13.

Steph. : Ὀλιζών, πόλις Θεσσαλίας... Ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γάρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν Κτίσεσι, τὸ μικρὸν ὀλιζόν καλοῦσι. Τὸ ἐθνικὸν Ὀλιζώνιος.

14.

Idem : Λάμφακος, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Λαμφάκης, ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. Ἔστι δὲ Φωκαίων κτίσμα, πάλαι Πιτυοῦσα λεγομένη, ὡς Ἀγίοχος ὁ Κυζικηνός... ἔστι δὲ εὖοινος... Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ εὖοινον καὶ Πριάπου κτίσμα ταύτην φησὶ, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου.

15.

Idem : Χαλκεία, πόλις Λιθύης ὁ Πολυίστωρ ἐν Λιθυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τοῖς δωδεκάτῳ ὥδε γράφει· « Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ τὰ περὶ τῶν Χαλκείων οὔτε γὰρ πόλις ἐστίν, ἀλλὰ χαλουργεῖα. » Num recte sese habeat h. l. nomen Demosthenis, viri docti addubitarunt. V. not. ad Callisthenis fr. 35, p. 26.

DEMOTELIS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

Demoteles apud Plinium H. N. XXXVI, 12, inter eos recensetur qui de pyramidibus scripserunt. Vide fragmenta Aristagoræ. — Præterea mentionem ejus injicit Plinius XXXVI, 13, 19, 1 : *Dicamus et labyrinthos, vel portentosissimum humani impendii opus, sed non, ut existimari potest, falsum. Durat etiamnum in Ægypto, Heracleopolite (deb. Arsinoite) nomo, qui primus factus est ante annos, ut tradunt, MMMDC a Petesuchi rege Seveenefroe (sic Bunsen. ; libri : Petesuchi vel Petesucco rege sive Tithoe), quamquam Herodotus totum opus XII regum dicit esse novissimique Psammetichi. Causam faciendi varie interpretantur. Demoteles regiam Menevidis (sic Bunsen. ;*

URBIUM ORIGINES.

13.

Olizon, urbs Thessaliæ, nomen ex eo habet, quod est parva. Thessali enim, ut Demosthenes narrat in Urbium originibus, ὀλιζόν dicunt pro parvo. Gentile Olizonius.

14.

Lampacæ, urbs ad Propontidem, nomen habet a Lampaco, puella quadam indigena. Est vero Phocensium co-

Moteridis cod. Bamberg., *Motherudis* vgo), *Lycæas sepulcrum Mæridis; plures Soli sacrum id exstructum, quod maxime creditur.* V. Bunsen. *Ægypten* tom. III, p. 89; tom. II, p. 54, not. Manethon. fragm. tom. II, p. 542.

DERCYLUS (ARGIVUS).

Nomen auctoris vario modo exaratur : Δερκύλος, Δέρκυλος, Δέρκυλλος. Similiter Δερκυλίδας in multis libris scribitur Δερκυλλίδας. (*) Præferendum duplici lambda simplex esse demonstravit L. Dindorfius in Steph. Thes. Gr. s. h. v., ubi vide. Patriam Dercyli Argolidem fuisse puto. Dialecti patriæ formas cum sermoni suo admiscuisse docemur ab auctore Etym. Mag. p. 391, 12 : Ἀργεῖοι, inquit, καὶ Λάκωνες καὶ Παμφύλιοι καὶ Ἐρετριεῖς καὶ Ὀρώπιοι, ἐνδαίαν τοῦ σ ποιῶντες, δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φοινῆσι, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆσαι, καὶ βουσά βουδα, καὶ μουσικά μωία· κέχρηται τούτῳ τῷ εἶδει τῆς δασείας καὶ Δέρκυλλος (**).

Quod ætatem scriptoris attinet, post Alexandri M. tempora eum vixisse liquet ex fr. 8. Senioris ævi hominem arguit etiam Panemi mensis nomen Macedonicum (fr. 3). Ubi simul cum Dinia vel Agia Noster laudatur, loco ponitur postremo; unde illos antiquiores esse, eorumque memoriam ex ipso Dercylo excitari suspiceris.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Athenæus III, p. 86, F, et schol. Vatic. Eurip. Troad. 14. Vide Agiæ fr. 1 et 3.

(*) Dercyllidas quidam ἐν τῇ Παρὰ Μάττινος φιλοσοφίᾳ, laudatur ap. Simplicium in Aristot. Phys. p. 54 b, 56 b. Cf. Proclus in Platon. p. 7.

(**) Valekenar. ad Adonias. p. 274 : « Hinc discimus historicum antiquissimum (?) Argivum Dercyllum Argolica sua scripsisse patria dialecto; ut adeo λέξις Ἀργεῖαι inter Hesychianas videri possint ab grammatico partim etiam ex historiis Dercylli derivatas. »

lonia, olimque Pityusa vocabatur, teste Delocho Cyziceno. Vini ferax est. Quare etiam Priapὶ Baccho et Venere nati opus eam Demosthenes dicit.

15.

Chalcea, urbs Libyæ. Polyhistor De Libya libro tertio, secundum Demosthenem, quem reprehendens Polybius libro duodecimo sic scribit : « Ignorat vero magnopere etiam quæ pertinent ad Chalcea. Neque enim urbs est, sed metalli officinæ sunt. »

2.

Schol. Pindar. Ol. VII, 49, de Tlepolemio Lycymnii interfectore : Οἱ δὲ περὶ Δεινίαν (fr. 6) καὶ Δέρκυλόν φασιν ἀκούσιον τὸν νόνον γενέσθαι.

3.

E LIBRO TERTIO.

Clemens Alex. Strom. I, p. 139, 5 Sylb. : Ἀγίας δὲ καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ μηνὸς Πανέμου ὁγδόῃ θύοντος sc. Ilium captum esse statuunt. Ead. Eus. P. E. p. 293, ubi Κερκύλος.

(ΒΟΙΩΤΙΚΑ?)

4.

Schol. Eur. Phoen. 7 : Δέρκυλλος Θηβαίου τινός, Δράκοντος τοῦνομα, βασιλείως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἀρμονίαν εἶναι φησιν, ὃν φονεύσας Κάδμος ἐγημεν Ἀρμονίαν. Ἐφορος δὲ κ. τ. λ. (Eph. fr. 12)... Δημαγώρας δὲ κ. τ. λ. (v. fr.).

« Cod. August. : Δέρκυλος δὲ Θηβαίου τινός Δράκοντος, Ἀρεως Θηβαίου, φησὶν εἶναι τὴν Ἀ. θ. quocum consentit Havn. et Taurin., nisi quod hic δὲ ponit post Ἀρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur : Δ. μὲν, Θ. τ., Δρ. τοῦνομα, Ἀρεως υἱοῦ, βασιλείως δ. Θηβ. Cf. Palaeophatus c. 6. — ΜΑΤΤΘΙΑΣ. — Vocem Θηβαίου post Ἀρεως non mutaverim, quippe quam expresse addidisse historicus noster videtur, ne de deo Marte cogites. Ceterum fragmentum peti potuit e Κτίσεων libris.

ARGOLICA.

2.

Dinias et Dercylus libro tertio invitum Tlepolemmum eadem commisisse aiunt.

3.

Agias et Dercylus die vicesimo tertio Panemi mensis Ilium captum esse statuunt.

4.

Dercylus Thebani cujusdam, cui Dracontis (Areo Thebano nati) nomen, filiam Harmoniam esse dicit. Quo interfecto Cadmus Harmoniam duxit.

ÆTOLICA.

5.

Nascitur in Acheloo herba quæ myops vocatur : eam si quis in aquam jecerit et faciem laverit, visum amittit, quem, simulac Dianam placaverit, recuperat, ut testatur Dercylus tertio Ætolicorum.

ΑΙΤΩΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

5.

Plutarch. De fluv. 22, 5 : Γενᾶται ἐν αὐτῇ (Ἀχελύῳ) βοτάνη ἡ μύωψ προσαγορευομένη· ἦν ἐάν τις εἰς ὕδωρ βαλὼν νίψῃται τὸ πρόσωπον, ἀποβάλλει τὴν δρακιν, Ἀρτεμιν δ' ἐξίλασάμενος ἀνακτᾶται τὸ φῶς· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Αἰτωλικῶν.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Plutarch. Par. m. c. 38 : Ἡρακλῆς τὰς Ἰηρυόνας βοῦς ἐλαύνων δι' Ἰταλίας ἐπεξενώθη Φαύνῳ βασιλεῖ, δὲ ἦν Ἑρμοῦ παῖς, καὶ τοὺς [γε] ξένους τῷ γεννήσαντι ἔθου· ἐπιχειρήσας δὲ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνηρέθῃ· ὡς Δέρκυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Idem ibid. c. 17 : Ἐν Ἰλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρησθέντος, προσδραμὼν Ἴλος τὸ διοπατὴς ἤρπασε παλλὰδιον, καὶ ἐτυφλώθη· οὐ γὰρ ἔξον ὑπ' ἀνδρὸς βλέπεσθαι ὕστερον δ' ἐξίλασάμενος ἀνέβλεψεν· ὡς Δέρκυλλος ἐν πρώτῳ Κτίσεων.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

8.

Plutarch. De fluv. I, 4 : Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης μετὰ στρατεύματος εἰς Ἰνδοῖαν ἐλθόντος, καὶ τῶν

ITALICA.

6.

Hercules Geryonis boves per Italiam agens hospitio usus est Fauni regis, qui Mercurii fuit filius, ac patri immolans hospites solebat : is aggressus Herculem, ab ipso est trucidatus. Dercylus tertio Italicorum.

URBIUM ORIGINES.

7.

In Ilio Minervæ templo ardente, ille occurrens cælo delapsum Palladium eripuit, ac captus est Iominibus, quod illud videri a viro nefas erat. Postmodo tamen placato numine visum recepit, testante Dercylo in primo De urbium originibus.

DE MONTIBUS.

8.

Quum Alexander Macedo in Indiam venisset cum exercitu, et indigenæ ei totis viribus resistere decernerent, elephas

ἐγχωρίων κρίσιν ἔχόντων ἀντιπολεμεῖν αὐτῷ, Πωύρου τοῦ βασιλέως τῶν τόπων ἐλέσας αἰφνιδίως οἰστροπλήξ γενόμενος, ἐπὶ τὸν Ἥλιου λόφον ἀνέβη, καὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενος εἶπεν· Δέσποτα βασιλεῦ, τὸ γένος ἀπὸ Γηγασίου κατάγων, μηδὲν εἴ ἐναντίας Ἀλεξάνδρου ποιήσης· Διὸς γάρ ἐστι Γηγασίος. Καὶ τελέσας τὸν λόγον ἔθανεν. Ἀκούσας δὲ τούτων ὁ Πῶρος, ψοφοδῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου γόνασι προσέπεσεν, εἰρήνην αἰτούμενος· τυχὼν δὲ ὧν ἤθελε, τὸ ὄρος Ἐλέφαντα μετωνόμασεν καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων.

9.

Plutarch. De fluv. 8, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Λευκόμα ποταμῷ) Λευκοῖον ἄνθος, δμητριῖδες ὀνομασθείσας, μαραίνεται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν γ' Περὶ ὄρων. Lege quæ antecedunt ap. Plutarchum.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

10.

Plutarch. De fluv. 19, 4 : Παράκειται (Ἀλφειῷ ποταμῷ) ὄρος, Κρόνιον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Μετὰ τὴν γιγαντομαχίαν Κρόνος, τὰς Διὸς ἀπειλὰς ἐκκλίνων, εἰς ὄρος παραγένετο Κτοῦρον, δ' ἀπ' αὐτοῦ Κρόνιον μετωνόμασεν· λαθὼν δὲ πρὸς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἀφορμῆς δραξάμενος, διῆρεν εἰς Καύκασον τῆς Σκυθίας. Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Κύλινδρος καλούμενος λίθος ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος· ὁσάκις γὰρ ἂν ἀστράφη Ζεὺς ἢ βροντήσῃ, τοσαυτάκις ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας διὰ φόβον κυλίσταται· καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Περὶ λίθων.

11.

Joh. Lydus De mens. p. 104 ed. Ræther. : Δέρ-

pori, illius regionis regis, derepente uestro percitus Solis collem adscendit, et vocem humanam depromens in hunc erupit : « Domine rex, qui a Gegasio genus ducis, ne quicquam contra Alexandrum auscipias : Jovis enim Gegasius est. » Et absoluto sermone occubuit. Quibus auditis Porus supplex Alexandri genua amplexus est pacem expetens ; quam quum consecutus esset, montem illum Elephantem nominavit, ut testatur Dercylus libro tertio De montibus.

9.

Nascitur in Lycorma fluvio flos Leucolum (alba viola), qui pronuntiato novercæ vocabulo, statim marcescit, ut narrat Dercylus in tertio De montibus.

DE LAPIDIBUS.

10.

Adjacet Alpheo mons Cronius, id est Saturnius, ea de causa sic dictus. Post Gigantoniachiam Saturnus, Jovis minas declinans, ad montem Clurum pervenit, quem de eo denominavit Cronium. Quum autem per aliquod tempus latuisset, rapta occasione, divertit in montem Caucasum

κυλλος δὲ φησιν, ὅτι γεννᾶται ἐν τῷ Ὑδάσπῃ ποταμῷ λίθος λυχνίς καλούμενος· οὗτος, σιλήνης αὐξομένης, ἤχον μελωδίας ἀποδίδωσι. Eadem brevius in Boissonad. Anecd. I, p. 417. Plutarch. De fluv. 1, 2 de hoc lapide ait : Σιλήνης δ' αὐξομένης εὐρίσκεται πρὸς μελωδίων αὐλῶν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

12.

Plutarch. de fluv. 10, 3 : Γεννᾶται δ' ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ (Μαρσύᾳ) βοτάνη, αὐλὸς ὀνομαζομένη, ἣν ἔαν πρὸς ἄνεμον σείσῃ τις, μουσικὴν ἔχει μελωδίαν, καθὼς ἱστορεῖ Δέρκυλλος ἐν α' Σατυρικῶν.

DIEUCHIDAS

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 267, 9 Sylb. : Διευχίδας τι ὁ Μεγαρικὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Δευκαλιωνίας μετέλαβεν.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocratio : Ἀγυῖδες... Ἀγυῖδες δὲ ἐστὶ κίων εἰς ὃν λήγων, ὃν ἱστᾷσι πρὸ τῶν θυρῶν. Ἰδίους δὲ εἶναι φασὶν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος, οἳ δὲ Διονύσου, οἳ δὲ Ἄρμω. ... Φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὥς ὅτλον ποιῇ Διευχίδας (codd. Διυχίδας; em. Casaub.) ἐν τῇ γ' τῶν Μεγαρικῶν.

Syriæ. Provenit in eo monte lapis, quem ab eventu cylindrum vocant ; nam quotiescunque fulgurat aut tonat Jupiter, toties de cacumine præ timore volvitur, ut narrat Dercylus primo De lapidibus.

11.

Dercylus narrat nasci in Hydaspæ lapidem, qui lyclinis nominatur, qui crescente luna sonum melodicum edit.

12.

Nascitur in Marsya fluvio herba aulus, id est *tibia*, dicta, quæ si ad ventum moveatur, musicos sonos edit, referente Dercylo libro primo Satyricorum.

MEGARICA.

1.

Dieuchidas Megaricus initium historię suæ e Deucalionia mutuatus est.

2.

Agyleus est columna in acutum desinens, quam pro foribus statuunt. Eas alii Apollini, alii Baccho, alii utrique sacras esse dicunt... Annuit vero proprium hoc esse Doriensium, ut exponit Dieuchidas in tertio Megaricorum.

Schol. Aristoph. Vesp. 875 : Περὶ τοῦ ἀγυῖως Ἀπολλωνος Διευχίδας (Διευτυχίδας cod. Ven.; ἰδίως εὐτυχίας Ald.) οὕτως γράφει· « Ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τοῦτο διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔστιν ὡς ἀγυῖα τῶν Δωριέων οἰκιστῶν ἐν τῷ τόπῳ ἀνάθημα. Καὶ οὗτος καταμηνύει ὅτι Δωριέων ἔστι τὰ τῶν Ἑλλήνων· τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς στρατιάς· φάσματός οἱ Δωριεῖς ἀπομιμούμενοι τὰς ἀγυῖας ἰσθᾶσιν ἔτι καὶ νῦν τῷ Ἀπόλλωνι. »

[ἱατρῷ κτλ.] cod. Ven. : ἱατρῷ τούτῳ δ. ἔτι καὶ νῦν ἔστι καὶ ὡς αγ. Unde Dindorf. conj. : ἐν δὲ τῷ ἱατρῷ τούτῳ διαμένει ἔτι καὶ νῦν, ἔσθηκε βωμός αγ. Etiam sequentia mutila esse patet. Ceterum cf. Müller. Dor. I, 299.

1.

Schol. Pind. Nem. IX, 30 : Διευχίδας (sic Bæckh. pro vg. Διευτυχίδας) δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν τὸ μὲν κενήριον Ἀδράστου ἐν Σικυῶνι φησιν, ἀποκείσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάρῳ.

E LIBRO QUARTO.

4.

Clemens Alex. Strom. I, p. 141, 46 Sylb. : Διευχίδας γὰρ ἐν τετάρτῳ Μεγαρικῶν περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὑπερὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως τὴν ἀκμὴν Λυκούργου φέρει. Cf. Müller. Dor. I, p. 132 sq.

5.

Plutarch. Lycurg. c. 2 : Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκούργον πατρός, ἀλλὰ Πρυτανίδος καὶ τὸν Λυκούργον καὶ τὸν Εὐνόμον, οἱ δὲ πλείστοι σχεδὸν οὕτω γενεαλογοῦσιν, ἀλλὰ Προκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ Εὐρυπύοντα, τούτῳ δὲ Πρύτανιν, ἐκ τούτου δὲ Εὐνόμον, Εὐνόμου δὲ Πολυδέκτην ἐκ προτέρας γυναικὸς, Λυκούργον δὲ νεώ-

3.

Dieuchidas in tertio Megaricorum cenotaphium quidem Adrastis Sicyone esse, ipsum vero corpus Megaris jacere ait.

4.

Dieuchidas in quarto Megaricorum circa ducentiesimum post captam Troiam annum Lycurgum floruisse statuit.

5.

Simonides poeta Lycurgi patrem non Eunomum dicit, sed Prytanidem patrem Lycurgi et Eunomi; plerique vero non ita seriem generis deducunt, sed e Procle, Aristodemi filio, natum produnt Soum, huic filium fuisse Eurypontem, hoc natum Prytanim, cujus filius Polydeces fuerit ex priore uxore, ex posteriore, cui Dionassæ nomen, Lycurgus, ut Dieuchidas narrat Lycurgum a Procle sextum, ab Hercule undecimum dicens.

6.

Homeri poemata ut vicium ordine et quasi tenore ab rhapsodiis recitarentur, scripsit, tali modo, ut, ubi primus desineret, inde alter exciperet seriem. Magis ergo Solon

τερον ἐκ Διωνάσσης, ὡς Διευτυχίδας (scr. Διευχίδας) ἰσθόρηκεν, ἔκτον μὲν ἀπὸ Προκλέους, ἐνδέκτον δὲ ἀπ' Ἡρακλείους.

E LIBRO QUINTO.

6.

Diog. L. I, 57, de Solone : Τὰ τε Ὀμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε βεβαιώσθαι, ὅσον δπου ὁ πρῶτος Πηλεΐδης, ἐκείθεν ἀρχίσθαι τὸν ἐχόμενον. Μᾶλλον οὖν Σόλων Ὀμηρον ἐρώτισεν ἢ Πεισίστρατος, ὡς φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν. Cf. Welcker. Cycl. p. 378. 380.

E LIBRIS INCERTIS.

7.

Athenæus VI, p. 262, F. : Διευχίδης δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς· « τὰς καλουμένας (φησὶν) Ἀραιὰς (μεταξὺ δὲ τῆς Κνίδου καὶ τῆς Σύμης εἰσὶ), γενομένης διαφορᾶς τοῖς συνεξορμήσασιν τῷ Τριόπῃ μετὰ τὸν ἐκείνου θάνατον, καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ Δωτικὸν ἀναχωρησάντων, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος μέιναντες εἰς Ἰηλυσὸν ᾤλθον, οἱ δὲ μετὰ Περιέργου τὴν Καμειρίδα κατέσχον. Τότε λέγεται καταράσασθαι τὸν Περιέργον τῷ Φόρβαντι, καὶ διὰ τοῦτο τὰς νήσους Ἀραιὰς κληθῆναι. Ναυαγῆσας δ' ὁ Φόρβας καὶ Παρθενίαν, ἡ τοῦ Φόρβαντος καὶ τοῦ Περιέργου ἀδελφὴ, διενήξαντο εἰς Ἰηλυσὸν περὶ τὸν καλούμενον τόπον Σχεδίαν. Καὶ αὐτοῖς περιτυχὼν Θάμνευς, ὃς ἐτύγχανε κατὰ τὴν Σχεδίαν κυνηγετῶν, ᾤχεν ὡς ξενίσων εἰς οἶκον, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέστειλεν ἀπγγαλιῶντα τῇ γυναικὶ τὰπιτῆδεῖα παρασκευάζειν, ὡς ἄγοντος αὐτοῦ ξένους. Ἐλθὼν δ' εἰς οἶκον, ὡς οὐδὲν εἴρε παρασκευασμένον, αὐτὸς ἐπιβαλὼν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸν ἀλετῶνα, καὶ τὰλλα τὰκόλουθα, ἔπειτα ἀλέσας ἐξένισεν αὐτούς. Καὶ ὁ Φόρβας οὕτως ἐπὶ τῇ ξενισμῷ

quam Pisistratus Homerum illustravit, ut in quinto Megaricorum Dieuchidas ait.

7.

Dieuchidas in Megaricis hæc scribit : « Circa Aræas insulas (sunt hæc inter Cnidum et Symen) orto post Triopæ obitum inter eos, qui cum illo expeditionem susceperant, dissidio, aliisque domum repetentibus, Phorbas cum suis manens, Ialysum venit; Periergus vero cum suis Camiridis portum tenuit. Tunc dicitur Phorbantem diris imprecationibus persecutus esse Periergus; indeque aiunt Aræas (ab eisdem illis imprecationibus) nominatas insulas esse. Igitur naufragium passus Phorbas, cum Parthenia, Phorbantis et Periergi sorore, Ialysum enatavit, et eo loco, cui Schedia nomen, terram attigit. In quos incidens Thamneus, qui forte circa Schediam venabatur, domum suam eos deduxit hospitio excepturus, præmisso servo qui uxori nunciaret, ut pararet necessaria hospitibus quos esset adducturus. Verum quum domum pervenisset, nihilque offendisset paratum, ipse frumentum in molam conjectum moluit; reliquisque rebus paratis, cibavit hospites. Qua hospitali benignitate ita delectatus Phorbas est, ut in extremo vitæ

ἴσθη, ὥς καὶ τὸν βίον τελευτῶν ἐπέσκηγε τοῖς φίλοις, δι' ἐλευθέρων τοὺς ἐναγισμοὺς ἐπιτελεῖν αὐτῷ, καὶ τὸ ἴδιον διαμένει ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Φόρβαντος. Ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν οἱ διακονοῦντες, δούλῳ δὲ προσελθεῖν οὐκ ἔστιν ὄσιον. » Cf. Müller. *Dor.* I, p. 107. Aristidis fr. 24.

8.

Schol. Apollon. Rhod. I, 517 : Διευχίδας (vg. Διρηγίδας) δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκᾶθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπῆρχετο κατοικήσων εἰς ἑτέραν πόλιν. Καὶ δὴ περιπεσὼν λείοντι λυμαινόμενῳ τὰ Μέγαρα (ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ᾔσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων) κατὰγωνίζεται τοῦτον, καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πῆρην θέμενος, ἐπανῆλθεν αὐθις εἰς τὰ Μέγαρα. Καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θήραν, ὅτι αὐτοὶ εἰσιν οἱ κατὰγωνισμένοι τὸ θηρίον, προσκομίσας τὴν πῆραν, ἤλαξεν αὐτούς. Διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶτταν ἐπέθηκε τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φυλόχορος δὲ (fr. 173) ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν κ. τ. λ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 229.

9.

Idem ibid. I, 118 : Ἀμυθάνας, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰῶλου, τοῦ Ἑλλήνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης, γίνεται Μελάμπους, ὥς φησι Διευχίδας (vg. Διρηγίδας; cod. Par. Διρυγίδας). Κληθῆναι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδεονδρον τόπον, τοὺς δὲ πόδας μαλανθῆναι τῷ ἥλιῳ, ἀσπίους ὄντας.

spiritu injungeret amicis, ut per liberos homines inferias sibi fieri curarent. Qui mos constanter dein in Phorhantia sacro duravit : ministrant enim liberi homines; servisque accedere nefas habetur. »

8.

Dieuchidas in Megaricis narrat Alcahoum Pelopis filium ob casum Chrysippum Megaris abiisse in exilium, aliaque in urbe sedem figere voluisse. Incidisse tum in leontem Megara infestantem, contra quem complures a rege Megarensum emissi fuerant. Hunc Alcahoum interfecit, atque linguam ejus in peram suam condens Megara rediit. Et quum ii qui in venationem emissi erant, nuntiarent ipsos hestiani debellasse, peram ille asserens coarguit eos. Quare sacra diis faciens rex, postremo linguam in aris ponit, qui mos ab hoc inde tempore apud Megarenses mansit.

9.

Amyllanon, Crethel, Æoli, Hellenis, Jovis et Dorippes filius, pater est Melampodia, testante Dieuchida. Melampus vero inde est nominatus, quod in locum editum mater exposuerit in locum arboribus consitum, ita tamen ut pedes, extra unubram positi, solis radiis nigrescerent.

10. 11.

Scirphæ, oppidum Phocidis. Gentile Scirphius et Scirphæus, testis D. — Gerania, mons Megaridis, ut D. ait.

10.

Steph. Byz. : Σκίρραι, πόλις Φωκικῆ. Τὸ ἴθνηκον Σκίρριος καὶ Σκίρραιος, ὥς Διευχίδας φησὶν.

11.

Harpocratio : Γερανία... ἴσται δὲ ὄρος Μεγαρίδος, ὥς Διευχίδας.

12.

Parthenius Erot. c. 13. Περὶ Ἀρπαλύκης. Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρακὶ καὶ Δεκτάδας (l. Διευχίδας). Κλύμενος δὲ ὁ Τελίως ἐν Ἀργεὶ γήμας Ἐπικάστην γεννᾷ παῖδας, ἄρρενας μὲν Ἴδαν καὶ Θήραγρον, θυγατέρα δὲ Ἀρπαλύκην, πολὺ τι τῶν ἡλικίων θηλειῶν καλλεὶ διαφέρουσιν. Ταύτης εἰς ἔρωτα ἑλθὼν χρόνον μὲν τινα ἐκαρτέρει καὶ περιτὴν τοῦ παθήματος· ὥς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφῆς κατεργασάμενος τὴν κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. Ἐπεὶ μὲντοι γάμου καιρὸς ἦν καὶ παρῆν Ἀλάστορ, εἷς τῶν Νηλεϊδῶν, ἀξόμενος αὐτήν, ᾧ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε, πάνυ λαμπροὺς γάμους δαίσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι καταθεῖ (μεταθεῖ Schneid.) τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσην ὁδὸν αὐτῶν ἤδη ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀξόμενός τε εἰς Ἀργὸς ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσγετο. Ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθάναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καὶ τινος ἰορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς παρτίθῃσι τῷ πατρί. Καὶ ταῦτα ὁράσασα αὐτῇ μὲν εὐξαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς καλχίδα ὄρνιν· Κλύμενος δὲ, ὥς ἐννοίαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτήν.

12.

DE HARPALYCE. Scribit Euphorion ad Thracem et Dieuchidas. Clymenus Telei filius Argis uxore ducta Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam et Theragrum, filiam vero Harpulycen, multum sane coetaneas puellas forma præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, et tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Quum autem multo magis incresseret morbus, per nutricem conciliavit sibi puellam, ac clam cum ea coivit. Postea vero ubi nuptiarum tempus advenisset, adessetque Alastor, cui desponsata erat, unus Nelularum, eam ducturus, statim sane splendidis nuptiis instructis eam illi concessit. Pœnitentia autem non longe post ductus propter amentiam, Alastorem insequitur e medioque itinere auferit puellam, ductamque Argos palam habuit pro uxore. Illa autem gravia atque enormia se passam a parente exstimans, juniorem fratrem mactat, ac festo quoque sacrificiorum apud Argivos die, in quo publice omnes convivabantur, apparatus pueri carnes parenti apponit : quo perpetrato a diis petlit ex hominibus auferri. Mutata itaque est in chalcidem avem. Clymenus autem mento calamitates suas volvens, se ipsum interemit.

• Alios auctores secutus est Hyginus fab. 206, ubi Clymenus non Telei sed Schœnei filius dicitur et suam ipse filiam occidit. • *Meineke* ad Euphor. p. 74. — Δειτάδας] Δειυχίδας conjecit Gale, quod probant *Meinekius*, *Legrand* et *Passovius*. Bast. (epist. crit. p. 231) maluit Ἀθανάδας (Ἀμβρακικῶν auctor). Conjicere etiam possis Ἀρετάδας (Cnidius).

DINARCHUS.

Demetrius Magnes Περὶ ὁμωνύμων ap. Dionys. Hal. De Dinarchi. c. 1 (tom. V, p. 631 R.) : Δεινάρχους δ' ἐναύχομεν τέτταρσιν· ὧν ἓστιν ὁ μὲν ἐκ τῶν ῥητόρων τῶν Ἀττικῶν· ὁ δὲ τὰς περὶ Κρήτην συναγέοις μυθολογίας. Ὁ δὲ πρεσβύτερος μὲν ἄμφοιν τοῦτοιν, Ἀγέλιος δὲ τὸ γένος, πεπραγματευμένος τοῦτο μὲν ἵππος, τοῦτο δὲ πρᾶγμα (γράμμα Benth.). τέταρτος δὲ ὁ περὶ Ὀμηρον λόγον συντεθεικός.

Delii poetæ meminit Euseb. Chron. p. 292 ed. Mai., ad an. Abrah. 712 : *Ut nonnulli aiunt, Bacchi gesta resque ejus in India, itemque Lyeurgi et Actæonis et Penthei, et quomodo Bacchus in prælio adversatus periiit, uti dicit Dinarchus poeta, non rhetor. Qui autem voluerit, licet ei adhuc spectare Bacchi sepulcrum Delphis juxta aureum Apollinem.* Sequuntur alia ex Philochoro (fr. 23), qui Dinarchum laudasse videtur. Cf. Cyrill. C. Jul. X, 341 : Ὁ Δειναρχος ποιητὴς οὐκ ἄσκημος ὧν τὰς Διονύσου πράξεις ἀρηγούμενος, ὅσα τε αὐτῷ πεπόνηται, καὶ μὴν καὶ Ἀκταίονα καὶ Λυκοῦργον ὅπως εἴη πεφονευκός, εὖ μάλα διαιρηκός ἀνγρῆσθαι καὶ αὐτὸν ὑπὸ Περσείως καὶ κεκηδεῦσθαι παρὰ τὸν χρυσοῦν Ἀπόλλωνα. Augustin. Civ. D. XVII, 12. Cedrenus I, p. 24. Syncell. p. 162. Tatian. C. Gr. VIII, 251. Lobeck. Agl. p. 573. Cf. etiam Malala p. 45 ed. Bonn., ubi postquam narraverat cur Bæoti Lycurgum contra Bacchum Bæotiz imperio positurum auxilio advocaverint, pergit : Καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Διόνυσος, ὅτι ὠπλίσατο κατ' αὐτοῦ, ἔφυγε τὸν Λυκοῦργον· καὶ εἰς Δελφοὺς ἀπελθὼν ἐκεῖ τελευτᾷ. Καὶ ἐτέθη τὸ λείψανον τοῦ αὐτοῦ Διονύσου ἐκεῖ ἐν σορῷ· καὶ τὰ ὅπλα δὲ αὐτοῦ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὸ ἱερὸν ἐκρέμασε, καθὼς Δειναρχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο περὶ τοῦ αὐτοῦ Διονύσου. Ibi Δειναρχος pro vulg. Δήμαρχος correxit Bentley. Ad Millium Ep. p. 72 Ox.

Prosaicum de Delo scriptum, sive Δηλιακὸν sc. λόγον, memorat Dionys. l. l. : Δηλιακός· Ἀπολλωνος καὶ Ῥοιοῦς τῆς Σταφύλου· ὁδὸς οὐ τοῦ ῥήτορος ἀλλ' ἑτέρου τινὸς συγγραφέως ἐστὶ. Δηλοὶ δ' ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χαρακτήρος, ἀρχαῖος ὧν καὶ περιτρέχων τὴν τοπικὴν Δήλου καὶ Λέρου ἱστορίαν.

Ap. Dionysium Halicarnassensem (Exc. de Virt.

tom. IV, p. 2362 R.) templi Junonis expilandi consilium Pyrrho suggestisse dicuntur οἱ κακίστοι καὶ ἀνοσιώτατοι τῶν φθλῶν, Εὐχόγορος (l. Εὐαγόρας) Θεοδώρου καὶ Βάλακρος Νικάνδρου καὶ Δειναρχος Νικίου, τῶν ἀθέων καὶ ἐξαγίστων δογμάτων ζηλωταί. Tempora obstant ne ille Dinarchus veteris religionis contemptor idem sit cum nostro scriptore.

Inserere huc liceat mentionem DIONIS ACADEMICI, qui de Ægypto quædam scripsisse videtur, si quid ex unico loco Athenæi colligere licet. Etenim Athenæus Ep. I, p. 34, B : Ἑλλάνικος δὲ φησιν, ἐν τῇ Ἰλινθίνῃ πόλει Αἰγύπτου πρώτη εὗρεθῆναι τὴν ἄμπελον. Διὸ καὶ Δίῳ, ὁ ἐξ Ἀκαδημίας, φιλοῖνους φησὶ καὶ φιλοπότας τοὺς Αἰγυπτίους γενέσθαι· εὗρεθῆναι τε βοήθημα παρ' αὐτοῖς, ὥστε τοὺς διὰ πέναν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενομένον πίνειν· καὶ οὕτως ἔδισθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὥς καὶ ἄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν, ὅσα τοὺς ἐξοῖνους γινόμενους.

Dionem hunc Academicum tamquam ἀρχιπρεσβευτὴν legationis, quam Alexandrini Romam adversus Ptolemaum Auleten miserunt, commemorat Strabo XVII, p. 796 (Cf. Cicero Pro Cælio c. 10; Academ. II, 4). Fortasse idem est cum Ἐλίο Δίο, quem de rebus Alexandriæ scripsisse infra videbimus.

DIOGENES CYZICENUS.

Suidas : Διογένης [ἢ Διογενιανός] Κυζικηνός, γραμματικός. Ἐγράψε Πάτρια Κυζίκου· Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων.

Is qui de Cyzico scripsit, apud Stephanum constanter audit *Diogenes*; quare verba ἢ Διογενιανός uncis inclusi, quippe quæ Suidæ deberi videantur diversa confundenti. Erroris origo fortasse in eo quaerenda, quod Suidas opera grammatica Περὶ τῶν ἐν τ. β. σημείων, Περὶ ποιητικῆς, Περὶ στοιχείων, in codice aliquo depravato Diogeni tributa reperiret, quum ab aliis rectius tribuerentur Diogeniano (Heracleotæ Pontico) grammatico, Hadriani temporibus claro. Vide Bernhardy ad Suid. l. l. Contra Rankius De Hesych. p. 56 non ea tantum, quæ h. l. Suidas recenset, sed præterea etiam libros Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὄρων, ἀκρωρειῶν, et Περὶ ποταμῶν (ubi παροιμιῶν emend. Schottus, Küster., Schneidewin. in Paræm. p. xxvii) κατὰ στοιχείων ἐπίτομον ἀναγραφὴν, Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων, καὶ

τὰ λοιπὰ, quos Diogeniano Suidas dedit, Diogeni Cyziceno nostro vindicandos esse opinatur. Ceterum in operibus istis Περὶ ποταμῶν etc. atque in ethnicis res non tam geographice tractatas, quam ad rationes grammaticæ accommodatas esse Küsterus aliique recte monuerunt. Historicum Diogeniani opus non novi, nisi quod semel ap. Etym. M. p. 34, 5, nescio an perperam, laudantur Χρονικά : Ἀδριανὸς δ' Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκαλεῖτο· ὅθεν Ἀδριοὶ χρηματίζουσι· καὶ Ἀλία πόλις Παλαιστίνης· ὁ πολίτης Ἀλιώτης. Ὅτι δὲ Ἀδριανὸς ἐκαλεῖτο, Διογενιανὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν. — Ex titulo Πάτρις Κυζίκου conjeceris seri ævi scriptorem Diogenem nostrum esse. Nam ut ab antiquioribus scriptoribus titulus ille alienus, sic Byzantino ævo frequentissimus est.

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Βέσβικος, νησιδίων περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ περὶ τῶν ἐπὶ τῆς πατρίδος νήσων, λέγων· « Πρακόννησος καὶ Φοῖβη καὶ Ἀλόνη καὶ Φυσία καὶ Ὀφιοῖσσα καὶ Βέσβικος, γόνιμοι καὶ λιπαραί. »

Περὶ τῶν ἐπὶ τ. π. ν.] ita scribendum esse jam Vossius p. 430 significavit vertens *de septem patrie suæ insulis*, quamquam in eo errasse mihi videtur, quod totum opus de insulis istis fuisse credit; quum nihil nisi caput libri primi operis De Cyzico citari consentaneum sit. Codd. : ἐν πρώτῃ τῶν ἐπὶ περὶ τῆς π. ν. Bernhardius legi vult ἐν πρώτῃ Περὶ τῶν τῆς π. ν., deletο ἐπὶ. Cujus rei causam idoneam non video, etsi in sequentibus sex tantum insulæ memorantur. Rankius De Hesych. p. 55 in vulgata asquiescens septem operis libros fuisse putat, orationem vero ita distingui vult, ut νήσων ad verba Cyziceni scriptoris revocaretur. Quod merito improbavit Bernhardt. — Nam et obest λέγων, ait, præter Stephani morem inculcatum, et ipsa formulæ insolentia, ἐν πρώτῃ τῶν ἐπὶ, ejus ad integritatem requirebatur saltem τῶν εἰς ἐπὶ. — De Besbico ante Rhyndaci ostia conti-

nenti olim juncta cf. Plin. II, 88. V, 22; Agathoclis fr. 1 (tom. IV, p. 12); Strabo p. 576. Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 160 sq.

2.

Idem : Ἀδράστειζ, μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου, ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος ἰδρύσατο τὸ Νεμέσιως ἱερὸν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστειζ καὶ Ἀδραστείας πεδίων, καὶ ἡ πόλις. Διογένης οὕτως ἐν πρώτῃ [Περὶ] Κυζίκου φησὶν ἀπὸ Ἀδραστείας καλεῖσθαι, μιᾶς τῶν Ὀρεστιάδων νυμφῶν. De re vide Marquardt. *Cyzicus* p. 110 sqq.

3.

E LIBRO TERTIO.

Idem : Ζέλειζ, πόλις Τρωάδος... Ἔστι καὶ Ζέλειζ φρούριον Κυζίκου, ὡς Διογένης ἐν τρίτῃ Περὶ Κυζίκου. Cf. Marquardt. *Cyzicus* p. 22.

DIOGENIS ΠΕΡΣΙΚΑ.

4.

Clemens Alex. Protr. I, p. 19, 31 Sylb. : Περσῶν δὲ οἱ μάγοι τὸ πῦρ τετιμήκασι καὶ τῶν τῆν Ἀσίαν κατοικούντων πολλοὶ, πρὸς δὲ καὶ Μακεδόνες, ὡς φησι Διογένης ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Eadem in pagina Clemens de eadem re laudat Dinonem (fr. 9). Diogenem hunc Cyzicenum esse suspicor. Ceterum cf. not. ad Dioclis Peparethii fr. 3.

DIOGÈNES SICYONIUS, ὁ γράψας τὰ περὶ Πελοπόννησον, inter varios Diogenes recensetur ap. Diog. L. VI, 81.

Apud Parthen. Erot. c. 6 pro Διογένης καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς legendum est Θεαγένης κτλ. — Antonius Diogenes qui τὰ ἐπὶ Θούλην ἀπιστᾷ scripsit (Porphyrus Vit. Pyth. c. 8. Photius cod. 166. Servius ad Virg. Georg. I, 30. Photii excerpta ed. Passov. una cum Parthenio), sicuti reliqui ejus nominis auctores, ad nos nihil pertinet.

DE CYZICO.

1.

Besbicus, parva insula non longe a Cyzico dissita, ut testatur Diogenes in primo, de septem patriæ insulis dicens : « Proconnesus et Phœbe et Alono et Physia et Ophioessa et Besbicus, fraxæ et pingues. »

2.

Adrastea inter Priapum et Parium, ab Adrasto rege, qui etiam primus Nemeis sanum consecravit. Vocabatur et regio Adrastea et Adrasterum campus, et urbs. Diogenes in primo

De Cyzico nomen illud inditum esse ait ab una ex Orestædibus nymphis.

3.

Zelea, urbs Troadis. Est etiam Zelea Cyzici castellum, ut Diogenes in tertio De Cyzico ait.

PERSICA.

Persarum magi ignem coluerunt, sicuti etiam alii multi Asiam inhabitantes, nec non Macedones, ut Diogenes ait in primo Persicorum.

DIONYSIUS CHALCIDENSIS.

Dionysius Chalcidensis De urbium originibus scripsit libros quinque. Testis est Scymnus Chius v. 115, ubi prae ceteris auctoribus se usum esse dicit Eratosthene,

Ἐρόφω τε καὶ τῷ τὰς κτίσεις εἰρηκότι
ἐν πέντε βίβλοις Χαλκιδαὶ Διονυσίῳ.

Quodsi ordine chronologico scriptorum nomina se excipiunt, Ephoro Dionysius antiquior est. Opinioni favet Plinius IV, 21 (fr. 9), qui de Euboea loquens laudat *Dionysium et Ephorum*; nam Chalcidensem innui vix dubium esse potest. Porro Strabo (fr. 7) de Mysis Bithyniae veterum testimonia recensens: Πρῶτον, αἰτ, μαρτυρήσει Σκύλαξ... εἶτα Διονύσιος ὁ τὰς κτίσεις συγγράψας. Schol. Apollon. I, 538 (fr. 6) a junioribus ad antiquiores, ut videtur, progrediens excitat: Suidam et Aristotelem, qui de Euboea scripserunt, τὸν τοῦς Φρυγίους λόγους γράψαντα, Daimachum, Dionysium Chalcidensem. Certiora indicia desidero; ex iis quae praebentur, colligas Dionysium floruisse circa 350 a. C. vel etiam paullo prius.

A Tatiano Or. adv. Gr. c. 49, inter eos qui de Homeri genere et ætate dixerint, praeter Theagenem, Stesimbrotum, Antimachum, afferuntur Ἡρόδοτος ὁ Ἄλικ. καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύνθιος, deinde Ephorus, alii. Nescio an Olynthius ille a Nostro non sit diversus (*). Chalcidenses φιλαπόδημοι Dicæarcho sunt; Olynthus Chalcidensium colonia; Homeri historia haud uno modo cum Κτίσει Ἰωνίης conjungebatur.

In fragmentis Dionysius noster sexies (fr. 1. 5. 6. 10. 11. 13) nominatur ὁ Χαλκιδεύς, semel (fr. 12) ὁ Ἀθηναῖος; contra Dionysius poeta ille et orator et πολιτικός, quem omnes novimus, quum ceteris sit Atheniensis, Photio et Suidæ (v. Θουριόμαντις; τὴν γὰρ εἰς Σύδαριν ἀποιχίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀντιθέασιν... οἱ δὲ τῷ Χαλκιδαὶ Διονυσίῳ κτλ.) dicitur Chalcidensis. Putari igitur possit Κτίσεων auctorem eundem esse cum Dionysio poeta. At parum hoc probabile. Chalcidem patriam poetæ pepererit τῷ

(*) Simili modo Ephippium Olynthium ab Arriano dici Chalcidensem probabiliter statuit Geier.

χαλκοῦ cognomen et stupor librariorum (Cf. Osann. *Beitrage z. gr. u. röm. Lit.* fasc. 1, p. 80. Schiller. De Thuriorum Rep. p. 16). Vice versa ex Dionysio Chalcidensi nasci potuit D. ὁ χαλκοῦς, hinc deinceps ὁ Ἀθηναῖος. Quamquam hoc fortasse argutius est quam verius (v. not. ad fr. 12).

De auctoritate scriptoris ut bene auguremur, imprimis faciunt verba Scymni modo appicta, ac facile principem inter Κτίσεων auctores locum Dionysius obtinuerit. Certe malam ei notam ex parvis quae perdurarunt fragminibus adspargere non licet. Si qua minus recte posita, sunt ea ejusmodi, ut summi nominis scriptorum exemplo excusari queant. Quod dispositionem operis attinet, nihil nisi chronologici ordinis indicia ex reliquiis (1. 2. 2 a) eruere potui.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, 264: Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὐδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῇ ἐννάτῳ (ἐν κβ' cod. Par.), ὀλίγω πρότερον φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγνοντας πολέμου Ἡρακλείους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χίος ἐν ταῖς Θέσεσι (Κτίσεις em. Rutgersius), καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν πρώτῳ Κτίσεων τὰ αὐτὰ φασὶ καὶ ἔθνος εἰ Ἀρκαδίης Σεληνίτας εἶναι. Μνασίης δὲ κτλ. Sequuntur sententiae Mnaseæ, Aristotelis, Duridis. Totum locum Musurus transtulit in schol. Ald. ad Aristoph. Nub. 397 (p. 431 ed. Dübner.). Cf. Eudoc. p. 481.

E LIBRO TERTIO.

2.

Harpocrat. v. Ἡραιστία: Ὅτι β' πόλεις ἦσαν τῆς Ἀθήνου Μύρρινά τε καὶ Ἡραιστία δηλοῖ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ἐν γ' Κτίσεων.

Crameri Anecd. Ox. IV, p. 271: Χαλκιδεῖς οἱ ἐν Εὐβοίᾳ τοῖς ῥήμασι τοῖς συντασσομένοις δοτικαῖς αἰτιατικὰς πρότερον ἐπιφέροντες τὰς δοτικὰς συνάπτουσιν· οἷον Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς· «Μυρρίνην τὴν Ἀμαζονίδα περιβλεψάμενος, ἔδωκεν αὐτῇ τὰς ἄλλας Ἀμαζονίδας μετακαλέσασθαι.»

URBIUM ORIGINES.

1.

Arcades videntur ante lunam fuisse, ut etiam Eudoxus in Periodo ait. Theodorus vero in vicesimo nono paullo ante Herculis contra Gigantes bellum lunam apparuisse dicit.

Atque Ariston Chius in Originibus et Dionysius libro primo Originum eadem narrant, atque populum Arcadiae Selenitas esse.

2.

Duas fuisse Lemni urbes Myrrhinam et Hephaestiam etiam Dionysius Chalcidensis tertio Originum declarat.

E LIBRO QUINTO.

2. a.

Harpocratio : Ἡραῖον τεῖχος... χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ οἰκίσθη, ὡς φησι Διονύσιος ἐν τῇ Κτίσει. Cf. Etym. M., Suidas, Photius, Steph. B. s. v. Herodot. IV, 90. Circa Ol. 30 Samios eo misisse colonos suspicatur Panofka De reb. Samior. p. 23.

E LIBRIS INCERTIS.

3.

Photius Lex. : Πραξιδίκη, θεὸς, ἥς κεφαλὴν μόνον ἰδρύνοντο. Μνασείας δὲ ἐν τῷ Περὶ Εὐρώπης Σωτήρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδικῆς γενέσθαι Κτήσιον υἱόν, καὶ θυγατέρας Ὀμόνοισαν καὶ Ἀρετήν· δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδικῆς κληθῆναι. Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσειν Ὀγύγου θυγατέρας· Ἀλκομενίαν, Θελξινίαν, Αὐλίδαν, δὲ ὑστερον Πραξιδικῆς ὀνομασθῆναι. Eadem Suidas. V. Müller. Min. p. 129.

4.

Photius Lex. : Τελμισσαῖς οἰκοῦσιν ἐν Καρίᾳ, ἀπέχοντες ἑξ' στάδια Ἀλικαρνασσοῦ, ὡς Πολέμων (fr. 35). Τελμισσὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων, ἣ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβλῶν· διὸ καὶ τερασκόπον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς Διονύσιος ἐν Κτίσειν. Eadem Suidas, Apostol. XVIII, 25.

De Telmisso urbe in Lyciæ et Cariæ confiniis sita, ac modo huic modo illi regioni annumerata, vide Strabon. XIV, p. 665, Steph. Byz. v. Τελμισσός, Eustath. ad Dionys. 859, Plin. H. N. V, 27, Liv. XXXVI, 16, Mela I, 15, 3, Arrian. Exp. Al. I, 24, II, 3. Van der Chys in Comment. ad Arrian. geogr. p. 31. Cariæ urbs edicto assignata videtur ab Alexandro M. vel a Ptolemæis. Cf. Niebuhr. Opusc. p. 288 sq. — Qua in urbe excelluit aruspicum disciplina, Cic. De Div. I, 41; Nec quivquam dixit quomodo (ars magica) venisset

2 a.

Heræum tichus, locus Thraciæ sic dictus, a Samiis incolis frequentatus, ut ait Dionysius quinto Originum.

3.

Praxidico, dea cujus caput solum [in templis aliisve locis publicis] collocare solebant. Mnaseas vero in opere De Europa ait Soteris et sororis Praxidices fuisse Ctesium, filias vero Concordiam et Virtutem, quæ a matre Praxidicæ vocatæ fuerint. Dionysius vero in Originibus ait Ogygis filias fuisse Alalcomeniam, Thelxiniam, Aulidem, quæ postea Praxidicæ vocatæ fuerint.

4.

Telmessus urbs in Lycia, a Telmisso Apollinis filio et una

Telmessus, religiosissimam urbem, Plinius H. N. XXX, 1, 2. — Quos Photius τερασκόπους dicit, Herodoto I, 78 sunt ἐξηγηταὶ Τελμισσαῖς (religionum interpretes Cic. De legg. II, 26), quos Cræsus de portento Sardibus edito consuluit. Cf. Rubnk. ad Tim. p. 110. — Filia Antenoris intelligenda est, nisi fallor, Κρινώ, quam νήπιον φέρουσαν in Lesche Delphica pictam vidit Pausan. X, 27 extr. Conferre licet Κρίνιν Apollinis Sminthei sacerdotem ap. Polemon. fr. 31. De quibus nominibus v. Welcker. Cycl. p. 152, 154. — εἰς σκύλακα μ.] Cum hac fabulæ adornatione componi velim nomen sacerdotale cum Apollinea religione conjunctum, Λάκιος (ab Ἰακκῆ), quibuscum recte Welckerus p. 209 jungit nomina Πάκιος et Βράγχος. Cf. Müller. Dor. I, p. 224, 226. Eodem refero Βάκτρον Cyrenensem, qui eo nomine est sacerdos Apollinis. De Telmisso v. Stephan. Byz. v. Ἰαλιώται, ubi Apollinis et Themistūs filius dicitur, frater vero Galei, a quo Galeotæ Siciliæ nominati. V. Müller. l. l. p. 77. Welcker. Das Bonner Museum p. 77. Cf. Lacium et Antiphemum fratres, quorum ille Phaselidem Pamphyliæ, hic Gelam in Sicilia condidit.

5.

Zenob. V, 74 : Πᾶσα γῆ πατρίς : τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησιμοῦ, δὲ ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Μελεῶ τῷ Πελασγῷ περὶ οἰκίσεως μαντευομένῳ. Μέννηται τοῦ χρησιμοῦ καὶ Μνασείας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς. — Μελεῶ] codd.; aliis Μάλεος vel Μάλης audit. V. Müller. Etrusk. I, 83, II, 208 G. Hermann. De Gr. Minerva p. 6, citante Leutsch. ad h. l. Adde quæ habet Lobeck. in Aglaoph. p. 586 not. III.

6.

Schol. Apoll. Rhod. I, 558 : Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, καὶ ὁ τοῦ Φρυγίου λόγους γράψας, καὶ Δημάχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς, οὗ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διασπρῆμην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν. Ἀλλὰ τοῦναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγενῆσθαι, τῆς Χαί-

Antenoris filiarum, cum qua rem habuit in catulum mutatus. Quam ob causam illum etiam prodigiorum interpretem fecit, ut tradit D. in Originibus.

5.

Omnia terra patria. Est hæc oraculi pars, quod deus dedit Meleio Pelasgo de habitationis loco responsum petenti. Meminit oraculi Mnaseas et Dionysius Chalcidensis.

6.

Suidas et Aristoteles, qui de Eubœa scripserunt, et de Phrygiis rebus auctor et Deimachus et Dionysius Chalcidensis de Achille non vulgatam illam quæ apud nos sparsa est sententiam emisserunt, quorum alii Thetide Chironis filia

ρωνος, Δημάχος δὲ ἐκ Φιλομήλης τῆς Ἀκτορος· ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

7.

Strabo XII, p. 566, A: Ὅτι δ' ἦν κατοικία Μυσῶν ἡ Βιθυνία, πρῶτον μαρτυρήσει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεὺς, φήσας περιοικεῖν τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Φρύγας καὶ Μυσούς· ἔπειτα Διονύσιος ὁ τὰς Κτίσεις συγγράψας, ὃς τὰ κατὰ Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον στενὰ, ἃ νῦν Θράκιος Βόσπορος καλεῖται, πρότερόν φησι Μύσιον Βόσπορον προσαγορεύεσθαι. Τοῦτο δ' ἐν τις καὶ τοῦ Θράκας εἶναι τοὺς Μυσούς μαρτύριον θεῖη. Cf. Xanthi fr. 8.

8.

Joann. Lydus De mensib. p. 78 ed. Ræther. : Διονύσιος ἐν ταῖς Κτίσει φησι τὸν Χαλκιδεὺς Εὐριπὸν ἐπτάκις καθ' ἡμέραν στρεφόμενον, κατὰ μόνας δὲ ἡβδομάδας ἴστασθαι. — Vide Cic. De nat. d. III, 10, p. 524 ed. nostr., ibique annotata, et Wyttenbach. ad Phæd. p. 240, Zell. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 401, et Annot. ad Cic. De legg. II, 1, p. 157 ed. Moser et Creuz. — CREUZER. Quibus Ræther. addit Antigoni Mirab. c. 140, Etym. M. v. Εὐριπός, Plin. H. N. II, 97, Theon. Smyrn. Math. c. 46, p. 163.

9.

Plinius H. N. IV, 21 : *Eubæa ante vocitata est Chalcodontis, aut Macris, ut Dionysius et Ephorus tradunt.* De Dionysio Perieg. (v. 520 Ἀβαντιάς ἐπλετο Μάκρις) Plinius cogitare non potuit; ad D. Milesium, utpote περιηγήσειως auctorem, retulit Schirlitz. in *Seebodes Archiv* 1828, II, p. 36. Chalcidensem intelligo, favente quod sequitur fragmento.

10.

Schol. Apoll. Rh. I, 1024 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρῆσθαι εἰσιν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοίων εἰσι Μάκρωνες ἀποικοί. Ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκτεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσαις

natum putant, Deimachus vero e Philomela Actoris filia; alii denique alio modo de eo statuunt.

7.

Mysos Bithyniam inhabitasse primum Scylax testatur Caryandensis, circa Ascanium lacum habitasse inquit Phryges et Mysos; deinde Dionysius, qui De urbium originibus scripsit, fauces, quæ inter Chalcedonem et Byzantium sunt ac Thracius nunc vocantur Bosporus, ante ait Mysium Bosporum fuisse appellatum: quod ipsum testimonio esse potest Thraciam gentem fuisse Mysos.

8.

Dionysius in Originibus dicit Euripum Chalcidium quum

γρυπούς. Μέννηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐκ δευτέρου [104, ubi v. Hæhr.].

11.

Dionys. Hal. A. R. I, 27 : Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς οἰκιστὴν μὲν ἀποφαίνει τῆς πόλεως Ῥῶμον. Τοῦτον δὲ λέγει κατὰ μὲν τινὰς Ἀσκανίου, κατὰ δὲ τινὰς Ἡμαθίωνος παῖδα εἶναι.

Dionysium exscripsit Euseb. Chron. p. 205, Mai.; Eusebium Syncellus p. 193 B. Cf. Plutarch. Rom. c. 2 : Οἱ δὲ (οἰκίσαι τὴν πόλιν φασίν) Ῥῶμον ἐκ Τροίας ὑπὸ Διομήδους ἀποσταλέντα τὸν Ἡμαθίωνος. Romulum Ascanii filium etiam Eratosthenes dicit ap. Serv. ad Virg. Æn. I, 273.

12.

Schol. Apoll. Rhod. II, 279 : Διονύσιος δὲ φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κτήσεις (leg. Κτίσει) τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι, πρόκας. Ὅθεν καὶ Προχόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἐλάφοι. Οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήνησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐπέλλοντο. Οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὼ πρότερον οὕτα νῆσος προσεχώσθη. Ὑπὸ τινων δὲ Προχόννησος καὶ Ἐλαφόννησος ἐκλήθη.

Cod. Paris. Προχόννησον.. Προχόννησον.. Προχόννησον.. Ἐλαφρόνησος. Eadem Etym. M. v. Προχόννησος, ubi pro ἐν κτήσεις (in conceptibus) est ἐν κτήσεσι. Hinc Sylburg. emendavit ἐν Κτίσει, idque probarunt Casaubonus (ad Athen. X, 14), Mauissacus (ad Harpocrat. v. Ἠφαιστία), Vossius (H. Gr. p. 432), Daumius (ep. ad Reines. XX), Reinesius (Var. Lect. II, 8); κτήσεις lectionem tuetur vir doctus, qui indicem scriptorum in schol. Apoll. Rhod. laudatorum transmisit Fabricio (Bibl. Gr. II, p. 136 ed. pr.). Κτίσεις sæpenumero abire in κτήσεις nota res; κτήσεις in κτήσεις mutaverit sciolus, qui in seqq. e Philetæ Ἀτάκτοις tradiderat πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτας τικτούσας, ὅν πρωτοτόκους. — Ἀθηναῖος Dionysius Chalcid. fortasse eodem modo dicitur quo Euphotion, qui φύσει μὲν Χαλκιδεὺς, θέσει δὲ Ἀθηναῖος

septies singulis diebus reciproret, secundum solas heliodonadas stare.

10.

Dionysius Chalcidensis Macrones inde dici ait, quod sint coloni Eubæorum (quorum insula Macris appellabatur).

11.

Dionysius Chalcidensis conditorem Urbis fuisse contendit Romum, hunc vero dicit ab aliis Ascanii, ab aliis Emaethionis filium haberi.

12.

Dionysius Atheniensis in Originibus cervas appellari πρόκας ait. Unde etiam Proconneus nominata, quod ea insula cervis abundat.

(Helladius Chrestom. p. 679). — Προκόννησον] πρόγον in numo Proconnesio vides ap. Mionnet. *Supplem.* V, p. 496, n. 1262. — 'Ελαφόννησος] 'Αδελφόννησος Etym. M. Plin. H. N. V, 44: *Elaphonnesus... eadem Neuris et Proconnesus dicta*. Distinguit inter Procon. et Elaphonesum Scylax Peripl. p. 35 Hudson: Νῆσος ἐστὶ καὶ πόλις Προκόννησος καὶ ἑτέρα νῆσος ἐγγύμενος 'Ελαφόννησος. Hanc esse, quam τὴν παλαιὰν Προκόννησον dicit Strabo XIII, p. 588, bene monet Marquardt. *Cyzicus* p. 18.

3.

Herodotus (III, 48) narrat pueros Corcyraeorum trecentos, quos Periander Corinthiorum tyrannus ad Alyattem misisset castrandos, quum Samum appulissent, jussu Samiorum in fanum Dianæ supplices confugisse, atque hoc modo servatos, et Corcyraeis a Samiis restitutos esse. Contra Plutarchus De malign. Herod. c. 22 (p. 1048 ed. Didot), Cnidios ait Corcyraeorum pueros servasse et reddidisse, quum Samii voluissent quidem, nec tamen potuissent. Pergit: Κορυραῖοι Σαμίων μὲν ἐπὶ τούτῳ λόγον οὐ πολὺν ἔχουσι, Κνιδίων δὲ μέμνηνται καὶ Κνιδίοις εἰσὶ τιμαὶ καὶ ἀτάλαιαι καὶ ψηφίσματα παρ' αὐτοῖς· οὗτοι γὰρ ἐπιπλεύσαντες ἐξήλασαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοὺς Περιάνδρου φύλακας, αὐτοὶ δ' ἀνπλαθόντες τοὺς παῖδας εἰς Κέρκυραν διεκόμισαν, ὡς Ἀντήνωρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς ἱστορήκει, καὶ Διονύσιος δ' Χελκιδᾶς ἐν ταῖς Κτίσεσιν.

Cum Herodoto facit Diog. L. I, 95; de Cnidiis cf. Plinius IX, 41. V. W. Müller De Corcyraeorum Rep. p. 15 sq. Panofka l. l. p. 38. Corcyraeis contra Periandrum *Alyattis* amicum praeesto fuerunt Cnidii illi, nisi fallor, qui tum propter τὴν βαρύτητα τῶν κατ' Ἀσίαν βασιλείων (Diodor. V, 9, circa Ol. 50) relicta patria novas sedes quaesivere. Cnidiorum colonia Corcyra Nigra. Ceterum cf. Müller. *Dor.* I, p. 167.

(14.)

Clemens Alex. Strom. I, p. 348 ed. Pott.: Ξάνθος δὲ ὁ Αὐδὸς περὶ τὴν ὀκτωκαιδεκάτην Ὀλυμπιάδα, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν παντεκαίδεκάτην Θάσον ἐκτίσθαι (sc. φησί).

Hæc ad Chalcidensem D. referunt Fabricius (Bibl. Gr. II, p. 797 ed. pr.) et Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 432. Ego (Fragm. chron. p. 147) ad D. Halicarnassensis opus Περὶ χρόνων

nunc deperditum retuli, nec mutavi sententiam. Idem Clemens I, p. 320: Παλαιτέρα τῶν Ἑλληνικῶν τὰ Ἀργολικά, τὰ τοῦ Ἰνάχου λέγω, ὡς Διον. δ' Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τοῖς Χρόνοις διδάσκει. Hunc librum spectat etiam Suidas: Εὐριπίδης τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διον. ἐν Χρονικοῖς. Adde Syncell. p. 275, C: Οἱ βασιλεῖς Ποντίων δέκα κατὰ τούτους ᾤρξαν τοὺς χρόνους διαρκέσαντες ἔτη στή· περὶ ὧν Ἀπολλόδορος καὶ Διονύσιος ἱστοροῦσιν. Vide Dionys. H. A. R. I, 46. Xanthi mentionem Clemens apud ipsum reperit Dionysium Halicarnassensem, quem Lydi opere in Archæol. Rom. usum esse constat.

DIOPHANTUS.

Diophantus apud Agatharchidem De mar. Rubr. (Phot. Bibl. cod. 250, p. 454 b. 34) regiones septemtrionales descripsisse dicitur (Τὰ μὲν πρὸς ἰσπερὶν ἐξείργασται Λύκος τε καὶ Τίμαριος· τὰ δὲ πρὸς ἀνατολὰς Ἐκαταῖος καὶ Βάσιλις· τὰ δὲ πρὸς ἄρκτους Διόφαντος καὶ Δημήτριος). Hic est, uti recte Vossius monet, quem Stephanus laudat vv. Ἄβιοι et Λιβυστίνοι, ubi adducitur Δ. ἐν Πολιτικοῖς. Qui titulus corrigendus est, ni fallor, ex schol. Apollonii Rhodii III, 241, scilicet apud Stephanum pro Πολιτικοῖς scribe Ποντικοῖς (*); apud schol. Rhod. pro Διόφαντος ἐν α' τῶν Ποντικῶν reponendus videtur Διόφαντος ἐν α' τ. Π. Diophantum Pontici Mithridatis ducem memorat Memnon c. 34 (tom. III, p. 543). Quanto noster Diophantus ætate Agatharchidem superaverit, nescio. Diversus ab eo, puto, fuit Diophantus Lacedæmonius, quem quattuordecim Antiquitatum libros, nec non De sacris deorum opus scripsisse ait Fulgentius (**).

(*) Error facillimus erat si re vera Diophantus exstitit, qui *Politica* scripsit. Quod sane non alienum foret ab Diophanto cujus meminit Aristoteles Pol. V, 4, 13, ubi: Εἴπερ εἰ δημοσίους εἶναι τοὺς τὰ κοινὰ ἐργαζομένους, δεῖ καὶ ἄλλους ἐν ἑπιδήμῳ τε καὶ ὡς Διόφαντος ποτε κατασκεύαζεν Ἀθήνῃσι, τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον. Aliunde de hoc non constat, nisi idem est cum rhetore, Philippi æquali, de quo v. Demosthen. p. 403, 10; 430, 13; 498, 26; 503 extr. Cf. Westermann. *gr. Bereds.* 53, 7.

(**) Alius Diophantus (*Ecpphantus*?) est Syracusanus, philosophus Pythagoreus, cujus de mundi ortu sententiam affert Theodoret. Therap. IV, p. 795. Alios vide in Thesaur. L. Gr. s. v. et in Fabric. U. Gr. V, p. 643 sq. — Quod ad Diophanes auctores cf. not. ad fr. Theophrasti tom. III, p. 312.

13.

Corcyraei Samiorum quidem in his non magnam habent rationem; Cnidiorum vero meminerunt, hisque sunt apud ipsos honores, immunitates atque decreta: nam hi navibus advecti, custodes Periandri e templo expulerunt, puerosque ad se receptos Corcyram pervexerunt, ut Antenor la

Rebus Creticis narravit, ac Dionysius Chalcidensis in opere De originibus urbium.

14.

Xanthus Lydus circa duodevicesimam Olympiadem, Dionysius vero circa decimam quintam Thasum conlitam esse dicunt.

PONTIKAI ISTORIAI.

1.

Schol. Apoll. Rh. III, 242 : Διοφάντης (l. Διόφαντος) ἐν τῇ α' τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. Προγενέστερον δὲ φασὶ τὸν Ἀφύρτον Μηδείας γενέσθαι ἐξ Ἀστυνοῦ καὶ Τηθύος θυγατρὸς. Eadem Eudocia p. 31, nisi quod omittit vocem φασί; adeo ut postrema quoque Diophanto vindicanda forent.

2.

Stephan. Byz. : Λιβυστίνοι, ἔθνος παραχρῆμα Κόλχοις, ὡς Διοφάντος ἐν Πολιτικοῖς (l. Ποντικοῖς).

3.

Idem : Ἀβιοί, ἔθνος Σκυθικόν... Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Περὶ Εὐξείνου Πόντου, ὡς Διοφάντος, εἶπεν αὐτῷ λέγεσθαι αὐτοὺς διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν κατοικεῖν. Westermann. e cod. Rhedig. interpunxit ὡς Διοφάντος εἶπεν. Quod ferri nequit. Ὡς Δ. significat : eodem modo quo Diophantus (quippe quem testem citavit Alex. Polyhistor). Similiter dictum ap. Stephan. v. Χαλκίαια : Ὁ Πολύστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ὃ μεμνόμενος Πολύβιος... ὧδε γράφει κτλ.

DIOPHANTUS LACEDÆMONIUS.

ANTIQUITATUM LIBRI XIV.

1.

Fulgentius Mythol. I, 1 : Diophantus, Lacedæmonum auctor, libros scripsit Antiquitatum quatuordecim, in quibus ait Syrophanem Ægyptium familia substantiaque locupletem, filium genuisse, quem voluit enormis substantiæ successorem, ineffabili, ultra quam paternitas exigebat, affectu erga filium deditum. Isque dum adversis fortunæ incursibus raperetur, patri crudele geminæ orbitatis dereliquit e'logium : ut et posteritatis perpetuale suffragium denegasset et substantiæ propagandæ subitam interceptionem objiceret. Quid igitur face-

ret, aut fecunda paternitas in sterilitate damnata, aut felix substantia in successione curata? Parum erat non habere quod habuit, nisi etiam esset, qui obtineret quod reliquit. Denique doloris angustia, quæ semper inquit necessitatis solatium, filii sibi simulacrum in ædibus instituit. Dumque tristitiæ remedium quærit, seminarium potius doloris invenit, nesciens quod sola sit medicina miseriarum oblivio. Fecerat enim ille, unde luctus resurrectiones in dies acquireret, non in quo luctus solatium inveniret, etc.

DE SACRIS DEORUM.

Fulgentius Voc. antiq. interpr. v. nefrendes : Diophantus Lacedæmonius, qui De sacris deorum scripsit, ait, apud Athenas (?) Marti solere sacrificari sacrum, quod Ἐκατόμρονι appellatur; si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, etc. (v. fragm. 9 Sosicratis). Cf. Pausan. 4, 19, 3; Plutarch. Rom. c. 25; Moral. p. 159, E. 660, F. Polyæn. II, 3, 2.

ÆLIUS DIUS.

Photius Bibl. cod. 161, p. 104, a, 12, Sopatrum dicit Eclogarum librum sextum consarcinasse tum ex aliis scriptoribus tum ἐκ τῶν Αἰλίου Δίου Περὶ Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν Ἑλληνικοῦ, δι' ὧν μυθικὰ καὶ πλασματικὰ πολλὰ συλλέξας καὶ διάφορα ἔτερα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔκτου λόγου κατανήσει. Pro Δίου, quod e codice Veneto (A) dedit Bekkerus, vulgo legitur δι' οὗ. Hæschelius scripsit Διονυσίου.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Anonymus De Periplo Scylacis Caryand. in cod. Paris. N° 443 (Supplem.), fol. 62 : Αἴλιος Δίος ἐν τῷ Περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν, ὅτι Δαρείῳ προσεφώνησε Σκύλαξ τὸ πρόντισμα.

3.

Abii, gens Scythica. Alexander in libro De Ponto Euxino, quemadmodum Diophantus, nomen eos inde natos esse ait, quod Albianum fluvium habitant.

DE ALEXANDRIA.

1.

Ælius Dios libro primo De Alexandria dicit, Dario (Hystaspis f.) Scylacem hanc lucubrationem (Periplum) dedicasse.

PONTICÆ HISTORIÆ.

1.

Diophantus in primo Ponticarum historiarum Antiopen Ætæ matrem dicit.

2.

Libystinî, gens Colchis finitima, ut Diophantus ait in Ponticis.

In editionibus Scylacis, quot quidem inspexi, omnibus legitur Αἴλιος Διονύσιος (v. Dodwellus in Geogr. min. ed. Gail. tom. I, p. 234; Hecatzus et Scylax ed. Clausen. p. 255; Marcien d'Héraclee ed. Miller. p. 196). Hanc ob causam, ut videtur, etiam apud Photium Hoescheliuss reponi jussit Διονυσίου. At codex geographorum min. Parisinus exhibet Διός (i. e. Δῖος). Aliunde de Ælio Dio, quantum equidem scio, non constat, nisi forte idem est cum Dio, cujus De Phœnicia historiam laudat Josephus. Quod quidem haud est improbabile. Prænomen Ælius Romana tempora arguit. Ac si Diius τὸ πρόντισμα quod Dario (Hystaspis) Scylax dedicasse dicitur, Periplum intellexit quem superstitem habemus post Polybii demum tempora consarcinatum, ætatem viri ad Cæsaris et Augusti fere tempora relegaverim, simulque auctorem satis ineptum et πλασματικὰ pro veris venditantem agnoverim. Fieri denique potest ut a nostro non diversus sit Dio Academicus, Pompeii æqualis, quem de rebus Ægyptiis scripsisse quædam vidimus. Ceterum viri docti, qui Ælio Dio substituerunt Ælium Dionysium, de eo cogitarunt scriptore, qui Περὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν libros quinque Scymno alicui dedicavit. V. Photius cod. 152 (coll. idem p. 529, b, 29. 532, a, 24), et Eustath. in Dionys. Per. 912 (Αἴλιος Διονύσιος Περὶ Ἀττικῶν λέξεων. cf. in Il. v, 6, p. 916, 12); in Hom. Il. β, 362 p. 239, 32 (Αἴλ. Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, de voce φρατρία); Il. σ, 501, p. 1158, 23 (ὅτι δὲ ἰδίους καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φησὶν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ); Il. ρ, 383, p. 825. Idem Eustathius p. 239, 20: Ἀρχὴ τις ἐξοδίου κιθαρωδικῷ τὸ Ἄλλὰ ἀλλ' ἀναξ, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, δασπερ φησὶ, «χωμικοῦ μὲν ἦδε· Καλλιστέφανος· βραφωδοῦ δὲ αὕτη· Νῦν δὲ, θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἀφθονοὶ ἐστέ· τραγικῷ δέ· Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.» Quo loco si recte se habet nomen Αἴλιος Διονύσιος, colligitur Ælium Dionysium eundem esse cum Dionysio musico, qui Hadriani temporibus floruit. Suidas: Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπ' Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς

διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. Ἐγραψε δὲ Ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλίον καὶ Μουσικῆς ἱστορίας βιβλίον λς' (ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρωδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται), Μουσικῆς παιδείας ἡ διατριβῶν βιβλίον κδ', Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ βιβλίον ε'. Cf. idem v. Ἡρωδωτῆος. Historiæ musicæ librum XXIII laudat Steph. Byz. v. Ὑδρία, librum XXX Suidas v. Σοιτηρίδας. — Cf. Ptolem. Harmonic. p. 219 (ubi D. mus. ἐν α' τῶν Ὀμοιοτήτων), 267, 269, 277.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

2.

Josephus C. Apion. I, 17: Ὅτι δ' οὐ λόγος ἐστὶν ὑπ' ἐμοῦ συγκαίμενος ὁ περὶ τῶν παρὰ τοῖς Τυρίοις γραμμάτων, παραθήσομαι μάρτυρα Δίον, ἄνδρα περὶ τὴν Φοινικικὴν ἱστορίαν ἀκριβῆ γεγονέναι πεπιστευμένον. Οὗτος τοίνυν ἐν ταῖς Περὶ Φοινίκων ἱστορίαις γράφει τὸν τρόπον τοῦτον· «Ἀβιδάλου τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος ἰβασίλευσεν. Οὗτος τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη τῆς πόλεως προσέχωσε, καὶ μείζον τὸ ἄστυ πεποίηκε, καὶ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ ἱερόν καθ' ἐκαστὸν ἐν νήσῳ, χώσας τὸν μεταξὺ τόπον, συνῆψε τῇ πόλει, καὶ χρυσοῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησεν· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν Αἰδανὸν ὑλοτόμησε πρὸς τὴν τῶν ναῶν κατασκευήν. Τὸν δὲ τυραννοῦντα Ἱεροσολύμων Σολομῶνα πείμψαι φασὶ πρὸς τὸν Εἰρώμον αἰνίγματα καὶ παρ' αὐτοῦ λαβεῖν ἀξιώσιν, τὸν δὲ μὴ δυναθέντα διακρίναι τῷ λύσαντι χρήματα ἀποτίναιν. Ὁμολογήσαντα δὲ τὸν Εἰρώμον καὶ μὴ δυναθέντα λύσαι τὰ αἰνίγματα πολλὰ τῶν χρημάτων εἰς τὸ ἐπιζήμιον ἀναλῶσαι. Εἴτα δὴ Ἀβδημόνον τινα Τύριον ἄνδρα τα προτεθέντα λύσαι, καὶ αὐτὸν ἄλλα προβαλεῖν· ὃ μὴ λύσαντα τὸν Σολομῶνα πολλὰ τῷ Εἰρώμῳ προσάποτίσαι χρήματα. Διὸς μὲν οὕτω περὶ τῶν προειρημένων ἡμῖν μεμαρτύρηκεν.

Eadem e Josepho Eusebius Chron. p. 80 ed. Mai. Memoratur Diius inter scriptores De rebus Phœnicum ap. Joseph. in Ant. Jud. VIII, 5, 3;

DE REBUS PHOENICUM.

2.

Quod autem sermo de Tyrionum litteris a me non fingitur, testem producam Dium, virum qui Phœnicum historiam accurate scripsisse creditur. Ille igitur in suis de Phœnicibus historiis in hunc modum scribit: «Abibalo viris erepto, filius ejus Hiromus regnavit. Ille partes urbis orientales aggero cinxit et ampliorem eam reldidit; et Olympi Jovis templum, ab omni vicinarum ædium strue sejunctum et in insula positum, aggero interjecto copulavit urbi, et aureis donariis exornavit, ascendensque in Libanum ma-

teriam cecidit ad sanorum exstructionem. Regem autem Hierosolymorum Solomonem ad eum aiunt ænigmata misisse et ab eo alia repoposcisse ea lege, ut qui dissolvere non posset, dissolventi pecunias penderet. Quam conditionem quum Hiromus accepisset, nec resolvere ambages potuisset, multam ingentem pecuniarum pendidisse. Tunc virum quendam Tyrium nomine Abdemonum existisse, qui problemata solveret aliaque invicem proponeret: quæ quum Solomon non solvisset, pecunias multas Hiromi insuper rependisse. Ita quidem Diius de iis quæ supra diximus testatus est.

Cosinen Topogr. Christ. XII, p. 342, Zonaram p. 85. — Dium quendam philosophum Pythagoreum laudat Stobaeus Floril. LXV, 16. 17.

DOSIADES.

Dosiadem Diodorus inter eos memorat, ex quibus suam de fabulis et historiis Creticis farraginem corraserit (v. fr. 6). Sosicrate et Laosthenide antiquior fuisse videtur. A Clemente (fr. 5) nominatur Δωσιδάς (cf. Zonar. Lex. p. 587 : Δωσιάδης καὶ Δωσιδάς, ὀνόματα κύρια). Alius est Dosiades, poeta Rhodius, cujus duo poemata habemus aræ formam exprimentia. V. Antholog. Pal. XV, 25 et 26; Lucian. Lexiph. c. 25, p. 369 ed. Didot. Bekker. Anecd. p. 735, 1. *Dosiades* nomen secundum nonnullos fuit patri Epimenidis Cretensis (v. Diog. L. I, 109).

ΚΡΗΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

1.

Athenæus IV, p. 143, A : Περὶ δὲ τῶν Κρητικῶν συσσιτίων Δωσιάδας ἱστορεῖν ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν Κρητικῶν, γράφει οὕτως : « Οἱ δὲ Λύκτιοι συνάγουσι μὲν τὰ κοινὰ συσσίτια οὕτως. Ἐκαστος τῶν γινομένων καρπῶν ἀναφέρει τὴν δεκάτην εἰς τὴν ἑταιρίαν καὶ τὰς τῆς πόλεως προσόδους, ἃς διανέμουσιν οἱ προσητάκοι τῆς πόλεως εἰς τοὺς ἐκάστων οἴκους. Τῶν δὲ δούλων ἕκαστος Ἀλγιναιῶν φέρει στατῆρα κατὰ κεφαλὴν. Διήρην-

ται δ' οἱ πολῖται πάντες καὶ ἑταιρίας, καλοῦσι δὲ ταύτας ἀνδρεῖα. Τὴν τ' ἐπιμέλειαν ἔχει τοῦ συσσιτίου γυνή, τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν δημοτικῶν προσηληφυῖα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας. Ἐκαστῷ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι· καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Εἰσὶ δὲ πανταχοῦ κατὰ τὴν Κρήτην οἴκοι δύο ταῖς συσσιτίαις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον, ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσηγορεύουσι. Κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον πρῶτον μὲν καίνται δύο τράπεζαι, ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες· ἔξῃ δ' εἰσὶν αἱ τῶν ἄλλων. Παρατίθεται δὲ τῶν παρόντων ἴσον μέρος ἑκάστῳ· τοῖς δὲ νεωτέροις ἡμισὺν δίδονται κρέως, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ἄπτονται. Ἔττα ποτῆριον ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ παρατίθεται κακράμενον ὑδροῦς· τοῦτο κοινῇ πάντες πίνουσιν οἱ κατὰ τὴν κοινὴν τράπεζαν· καὶ δεικνύσασιν ἄλλο παρατίθεται. Τοῖς δὲ παισὶ κοινὸς κέραται κρατῆρ. Τοῖς δὲ πρεσβυτέροις, εἰς βούλωνται πλεον πλεῖον, ἐξουσία δέδοται. Ἀπὸ δὲ τῆς τραπέζης τὰ βέλτιστα τῶν παρακειμένων ἢ προσητηκυῖα τῆς συσσιτίας γυνὴ φανερώς ἀφαιροῦσα, παρατίθεται τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἢ κατὰ σύνεσιν δεδοκασμένοις. Ἀπὸ δὲ τοῦ δείπνου πρῶτον μὲν εἰώθει βουλευέσθαι περὶ τῶν κοινῶν, εἴτα μετὰ ταῦτα μέμνηνται τῶν κατὰ πόλεμον πράξεων καὶ τοὺς γενομένους ἀνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦσι, προτρεπόμενοι τοὺς νεωτέρους εἰς ἀνδραγαθίαν. — Cf. Hæckh. *Creta* tom. III, p. 100^ssq. Müller. *Dor.* II, p. 276 sqq.

2.

Idem VI, p. 264, A : Σωσικράτης δ' ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν : « Τὴν μὲν κοινὴν (φησὶ) δουλείαν οἱ Κρητικὲς καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀραμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. » Τὰ παραπλήσια ἱστορεῖ καὶ Δωσιάδας ἐν τετάρτῳ Κρητικῶν.

CRETICA.

De Cretensium syssitiis (id est, convivii publicis) Dosiadas quarto libro Rerum Creticarum hæc scribit : « Lyctii vero convivia publica in hunc modum celebrant. Quilibet ex fructibus prædiorum decimam partem in sodalitatem confert, insuperque suam partem reddituum publicorum, qui a præfectis civitatis in singulas familias dispertuntur : servi vero in singula capita staterem Æginensem pendunt. Distributi autem sunt cives omnes per sodalitates, quas ἀνδρεῖα illi vocant. Curam communis convivii habet mulier, adsumptis tribus aut quattuor e popularibus, qui ministrant : quorum singulos sequuntur duo famuli, ligna gestantes, quos καλοφόρους vocant. Sunt autem ubivis tota Creta duæ domus publicis sodalitatibus destinatae : quarum alteram ἀνδρεῖον (virorum cœnaculum) vocant; alteram vero, in quo cubant hospites peregrini, κοιμητήριον (id est, cubitorium) appellant. In ea domo quæ proprie convivii publicis destinata est, duæ positæ sunt mensæ, hospitales dictæ, quibus assident hospites qui adsunt :

deinde sunt mensæ reliquorum convivarum. Apponitur autem unicuique præsentium portio æqualis; junioribus quidem carnis portio tantum dimidia; nec ceterarum rerum ullam hi attingunt. Deinde in singulis mensis poculum ponitur, vino admodum diluto repletum. In commune id bibunt omnes, quibus mensa communis est : post coenam vero aliud eisdem apponitur. Pueris vero unum commune poculum miscetur. Senioribus autem, si amplius bibere cupiunt, potestas datur. A mensa vero, quæcumque sunt ferculorum optima, ea palam auferens mulier cœnæ præfecta apponit his qui aut bellica virtute aut prudentia aliis antecellere putantur. Post coenam primum consueverunt de rebus publicis deliberare : dein post hæc commemorant res bello præclare gestas, et fortes viros laudant, junioresque ad virtutis studium cohortantur. »

2.

Sosicrates Rerum Creticarum libro secundo, « Publicum servitium, inquit, Cretenses μνοίαν vocant, privata vero μανεία, ἀραμιώτας; περιοίκους vero, subditos. » Paria his Dosiadas tradit Rerum Creticarum libro quarto.

F. LIBRIS INCERTIS.

3.

Plinius H. N. IV, 12, 20 : *Dosiades eam* (Cre- tam) *a Crete nymphe : Hesperidis filia, Anaxi- mander : a rege Curetum, Philistides Mallotes : Crates primum Aeriam dictam : deinde postea Cu- retin, et Macarōn nonnulli a temperie cœli appel- latam existimavere.* E. Plinio sua Solinus p. 74.

3 a.

Schol. II. v, 234 : Μνασίης δὲ φησιν ὑπὸ Ταντά- λου ἑρπάσθαι (Γανυμήδην) καὶ ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρε- θῆναι (πεσόντα ταρῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ὀλύμπου Διός)· Δωσιάδης δὲ ὑπὸ Μίνῳ καὶ ὁ λιμήν, ὅθεν ἑρπάσθη, Ἀρπαγίας καλεῖται· ἀξιοῦντος δὲ μιγῆναι αὐτῷ κατακρημνίσαι αὐτόν· τὸν δὲ θάψαι καὶ πλάσασθαι τῷ πατρὶ ὡς θύελλα καὶ νέφος ἑρπασεν αὐτόν. Cf. Echemenis Κρητικὰ αρ. Athen XIII, p. 601, E.

4.

Bekker. Anecd. p. 783, 14 : Δωσιάδης (sic) δὲ ἐν Κρήτῃ φησὶν εὐρεθῆναι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα).

5.

Clem. Al. Protr. c. 3. p. 12, 34 Sylb. (I, 36 Vil.) : *Lycii in Creta Jovi homines immolant, referente in Nostis Anticlida (fr. 9) : καὶ Ἀσβίους Διονύσω τὴν ὁμοίαν προσάγειν θυσίαν Δωσιάδας (sic) λέγει.* Cf. Euseb. P. E. p. 157.

6.

Diodorus V, 80, 4, postquam de mythologume- nis Cretensium, historiaque insulæ antiquissima exposuit (c. 64 - 80), accinit hæc : *Ἐπεὶ δὲ τῶν τὰ Κρητικὰ γεγραφότων οἱ πλείστοι διαφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλους, οὐ γρὴ θρυμάζειν ἐὰν μὴ πᾶσιν ὁμολογοῦ-*

3 a.

Mnaseas dicit a Tantalo Ganymedem raptum esse et in vo- natione occisum; cæsum vero in Mysio Olympio in templo Jovis Olympii sepultum esse. Dosiades vero a Minoe raptum esse ad portum, qui inde Harpagias vocetur; ac Minoe con- suescere cum eo tentante, de rupe se precipitem dedisse; tum Minoem eum sepelivisse, atque ficto mendacio patri ejus dixisse procellam atque nubem filium abstulisse.

4.

Dosiades in Creta literas inventas esse ait.

5.

Lesbil quoque Baccho humanas victimas ad aras ducunt, ut Dosiades ait.

6.

Quandoquidem Creticarum rerum scriptores plerique omnes inter sese dissentiunt, nemini ulrum videri debet,

μενα λέγωμεν. Τοῖς γὰρ τὰ πιθανώτερα λέγουσι καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπικολουθήσμεν, ἃ μὲν Ἐπι- μενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδῃ.

DOSITHEUS.

Dositheus ex uno notus Plutarcho. Nam distin- guendus ab eo Dosithens Coloneus, astronomus, cujus meminerunt Censorin. c. 18; Plinius H. N. XVIII, 31; Geminus Rhod. p. 245 sqq.; Joh. Ly- dus De mens. IV, 84 p. 284 ed. Ræther., ubi cf. not. J. B. Hasii. Eundem laudari censeo in Vit. Arati p. 58, 24 ed. Westerm., ubi Δωσίθεος ὁ πολι- τικός (lege Ποντικός, *e Colonis Ponticis oriundus*) εἰλθεῖν φησιν αὐτόν (sc. Ἀρατον) καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου κτλ. Meinek. (ad Euphor. p. 16 not.) voluit : Σωσιδίος δὲ ὁ ἐπιλυτικός. De Dositheo gram- matico sæculi tertii v. Fabricius B. Gr. tom. VII, p. 59; XII, p. 514; Bæcking. in præfat. ad Do- sithei Ἑρμηνεύματα (Bonn. 1831). Cf. H. Stephani Thes. s. v.

ITALICA.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. c. 34 : Κομμίνιος Σοῦπερ Λαυρεν- τίνος, ἔχων υἱὸν ἰζ' Ἐγερίας νύμφης Κομμίνιον, ἐπή- γαγε μητρὶν Γιδίκαν· ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ προγόνου καὶ ἀποτυχοῦσα, βρόχῳ κατέστρεψε τὸν βίον, ἐπιστο- λὰς καταλείψασα ψευδεῖς. Ὁ δὲ Κομμίνιος ἀναγνοῦς τὰ ἐγκλήματα, καὶ τῷ ζήλῳ πιστεύσας, ἐπικαλέσατο τὸν Ποσειδῶνα. Ὁ δὲ τῷ παιδί ἐπὶ ἄρματος ὀχουμένῳ ταῦρον ἔδειξε, καὶ οἱ ἔκποι τὸν νῆον σύραντες ἀπώλε- σαν· ὡς Δωσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

si non omnibus consentanea hic a nobis exponantur. Illos enim secuti sumus, quibus et probabilior est oratio, et fides maxima habetur. Nunc enim Epimenidi theologo, nunc Do- siadæ et Sosicrati ac Laosthenidæ nos accommodavimus.

ITALICA.

1.

Comminius Super Laurentinus ex Egeria nymphe filium sustulit Commium. Cidicam deinde novercam ei super- induxit, quæ quum deperiret privignum, et repulsam esset passa, suspensio sese vita exiit, calumniosis post se re- lictis literis. Comminius, cognitis criminibus, fidemque ha- bens obtreccationi, Neptunum invocavit. Is puero curru vehenti objecit taurum, quo consternati equi eum raptando perdidierunt. Dositheus tertio Rerum Italicarum.

2.

Idem ib. c. 33 : Ἦλιος Τολίει γήμας Νουκερίαν, ἔσχε δύο παῖδας ἐκ ταύτης. Ἔσχε δὲ καὶ ἕξ ἀπειλευθέρας κάλλει περίβλεπτον Φέρμον, ὃν τῶν γνησίων μᾶλλον Ἰστεργε. Ἢ δὲ Νουκερία πρὸς τὸν πρόγονον μισοπονῆρας διακειμένη, τοὺς παῖδας ἀνέπειθεν [αὐτὸν ἀναιριῖν]. Τῶν δ' εὐσεβῶς ἀνανευσάντων, αὐτὴ τὸν φόνον ἐνῆργησε, καὶ νυκτὸς τοῦ σωματοφύλακος τὸ ξίφος ἐλκύσασα καίριως ἔτρωσε τὸν κοιμώμενον, ἐγκαταλιποῦσα τὸ ξίφος. Τοῦ δὲ σωματοφύλακος ὑποπτευθέντος, ὁ παῖς τὴν ἀλήθειαν λέγει. Ὁ δὲ τοῦτον θάψας, τὴν γυναῖκα ἐφυγάδευσε· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

3.

Idem ib. c. 37 : Φάβιος Φαβρικιανὸς, τοῦ μεγάλου συγγενῆς Φαβίου, πορθήσας Τούζιον μητρόπολιν Σαυνιτῶν, τὴν παρ' αὐτοῖς τιμωμένην νικηφόρον Ἀφροδίτην ἐπεμψεν εἰς Ῥώμην. Τούτου γυνὴ Φαβία μοιχευθεῖσα ὑπὸ τινος εὐπρεποῦς νεανίου, τοῦνομα Περωνίου Οὐαλεντίνου, τὸν ἄνδρα ἰδολοφόνησε. Φαβία δὲ τὸν ἀδελφὸν ἔτι νῆπιον Φαβρικιανὸν τῶν κινδύνων ἐρρύσατο, καὶ ἐπεμψε κρύφα τραφεσόμενον. Ἀκμάσας δὲ ὁ νεανίας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν μοιχὸν ἀπέκτεινε, καὶ ἀπελύθη ὑπὸ τῆς συγχλήτου· ὡς ἱστορεῖ Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

4.

Idem ib. c. 19 : Κυάνιππος γένει Συρακούσιος μόνῳ Διονύσῳ οὐκ ἔθεν· ὁ δὲ θεὸς ὀργισθεὶς μέθην ἐνέσκηψε,

2.

Elius Toliex duos filios ex uxore Nuceria sustulit, aliumque eximium forma Firmum e liberta, quem legitimis habuit cariorem. Nuceria, quæ in privignum esset animo intendo, filios hortata est ut Firmum interficerent. Quod quum illi ple recusassent, ipsa cædem peregit, ac noctu ejus, cui Firmi corporis custodia erat mandata, mucrone stricto letale vulnus privigno intulit, inque eo pugionem reliquit. Puer vero custodem suum suspicione liberavit, re ut acta erat explicata. Elius, sepulto filio, uxorem extorrem egit. Dositheus tertio Italicorum.

3.

Fabius Fabricianus, Maximi cognatus, diripiens Tuxium principem Samnitium urbem, Venerem Victricem, quæ apud illos colebatur, Romam misit. Hujus uxor Fabia stuprata a formoso quodam juvene, Petronio Valentino, maritum dolo interfecit. Fabia autem fratrem Fabricianum adhuc infantem periculo eripuit, et alio furtim educandum misit. Is adultus matrem adulterumque occidit, estque senatus sententia absolutus. Dositheus tertio Italicorum.

ΣΙΚΥΛΑ.

4.

Cyanippus Syracusanus quum diis sacrificaret, solum Bacchum præterit. Irritatus deus ebrietatem ei immisit,

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

καὶ ἐν τόπῳ σκοτεινῷ τὴν θυγατέρα ἐβιάσατο, Κυάνην Ἢ δὲ τὸν δακτύλιον περιλομένη ἔδωκε τῇ τροφῇ, ἐσόμενον ἀναγνώρισμα. Λοιμωζάντων δὲ, καὶ τοῦ Πυθίου εἰπόντος μὲν, δεῖν τὸν ἀσεβῆ τροπαίοις θεοῖς σφαγίσαι, τῶν δ' ἄλλων ἀγνοούντων τὸν χρησμὸν, γνοῦσα ἡ Κυάνη, καὶ ἐπιλαβομένη τῶν τριχῶν, εἴλε, καὶ αὐτὴ κατασφάξασα τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἐπέσφαξε· καθάπερ Δοσίθεος ἐκ τῷ τρίτῳ Σικελικῶν.

Αἴτωλικά.

E LIBRO PRIMO.

5.

Idem ib. c. 40 : Εὐηνος Ἄρειος καὶ Στερόπης, τὴν Οἰνομάου γήμας Ἀλκίππην, ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπησσαν, ἣν καρθέον ἐφρούρει. [Ἰδὼν δὲ αὐτὴν χορεύουσάν?] Ἰδὼς δ' Ἀφάρητος καὶ ἀρπάσας ἐκ χοροῦ ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ διώξας, καὶ μὴ συλλαβὼν, εἰς τὸν Λυκόρμαν ἔρριψεν ἑαυτὸν ποταμὸν, καὶ ἀθάνατος ἐγένετο· ὡς Δοσίθεος ἐν πρώτῳ Ἰταλικῶν.

Ἰταλικῶν aperte corruptum. Scribe Αἰτωλικῶν, quam correctionem suppeditat genus Eueni. V. Apollodor. I, 7, 7.

ΛΥΔΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

6.

Idem ibid. c. 30 : Σαρδιανοὶ πρὸς Σμυρναίους πόλεμον ἔχοντες περὶ τὰ τεῖχη ἑστρατοπεδεύσαντο, καὶ διδπρεσβίων ἐπεμψαν, μὴ πρότερον ἀναχωρῆσαι, ἐὰν μὴ τὰς γυναῖκας συναλθεῖν αὐτοῖς συγχωρήσωσι. Τῶν δὲ

per quam in obscuro loco filiam Cyanen compressit. Ea patris digito detractum anulum nutrici asservandum tradidit, agnitionis argumento futurum. Peste oborta, quum Apollo Pythius respondisset incestum hominem esse diis avertuncatoribus malorum immolandum, Cyane sensum oraculi ceteros fallentem percipiens, crinibus arreptum patrem protraxit, et eum seque insuper ipsam jugulavit. Dositheus tertio Rerum Sicularum.

Ἄτωλικά.

5.

Evenus, Martis et Steropes filius, ex Alcippa uxore, Cœnomaï filia, progeniuit filiam Marpessam, eamque virginem asservavit. Idas autem, Apharei filius, saltantem conspicatus, e choro eam rapuit, ac profugit. Quem Evenus persequens, quum non assequeretur, in Lycormam fluvium sese conjecit, immortalisque est factus. Dositheus primo Rerum Ætolicarum.

ΛΥΔΙΚΑ.

6.

Sardiani, bello cum Smyrnæis contracto, Smyrnam obsederunt, missisque legatis denuntiaverunt se non antea obsidionem soluturos, quam suarum uxorum copiam ipsis Smyrnæi fecissent. Male tum cum Smyrnæis actum fuisset

Σμυρναίων διὰ τὴν ἀνάγκην μελλόντων πᾶσιν κα-
κῶς, θεραπαινὶς ἦν μία τῶν εὐσχημόνων, ἣ προσδρα-
μοῦσα ἔφη τῷ δεσπότῃ Φιλάρχῳ· Αἰετὰς θεραπαινὶς
κοσμήσαντας ἀντ' ἑλευθέρων πέμπειν. Ὁ δὲ καὶ ἔδρα-
σαν. Οἱ δὲ κοπωθέντες ὑπὸ τῶν θεραπαινῶν, ἐάλωσαν.
Ὅθεν καὶ νῦν παρὰ Σμυρναίοις ἑορτὴ λέγεται Ἑλευ-
θέρια, ἐν ᾗ αἱ δοῦλαι τὸν κόσμον τῶν ἑλευθέρων φοροῦ-
σιν· ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Λυδικῶν.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΙ.

7.

Idem ib. c. 33 : Πέλοψ, Ταντάλου καὶ Εὐρυπιά-
σης, γήμας Ἰπποδάμειαν, ἔσχεν Ἀτρεΐα καὶ Θυέστην·
ἐκ δὲ Δαναΐδος νύμφης Χρυσίππον, ὃν πλεόν τῶν γνη-
σίων ἔστερξε. Λαΐος δὲ ὁ Θηβαῖος, ἐπιθυμήσας, ἔρ-
πασεν αὐτόν. Καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Θυέστου καὶ Ἀτρείως,
ἐλαίου ἔτυχε παρὰ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα. Ἰπποδά-
μεια δ' ἀνέπειθεν Ἀτρεΐα καὶ Θυέστην ἀναιρεῖν αὐτόν,
εἰδοῦσα ἔσσεσθαι ἑφ' ἑδρον βασιλείας. Τῶν δ' ἀρνησάμε-
νων, αὐτὴ τῷ μύσει τὰς χεῖρας ἔχρισε. Νυκτὸς γάρ
βαθείας κοιμωμένου Λαΐου, τὸ ξίφος ἐλκύσασα καὶ
τρώσασα τὸν Χρυσίππον, ἐγκταπύγνυσι τὸ ξίφος.
Ὑπονοηθεὶς δὲ ὁ Λαΐος διὰ τὸ ξίφος, ῥύεται ὑπὸ ἡμι-
θνήτος τοῦ Χρυσίππου τὴν ἀλήθειαν ὁμολογήσαντος·
ὁ δὲ θάψας, τὴν Ἰπποδάμειαν ἐξώρισεν· ὡς Δοσίθεος ἐν
Πελοπίδασι (Πελοποννησιακῆς?).

8.

Steph. Byz. (p. X ed. Westerm.) : Δώριον, πό-
λις μία τῶν τριῶν· Ὅμηρος (II. II, 594)·

καὶ Πελοπόν καὶ Ἑλὸς καὶ Δώριον.

Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρᾳ εὐρεθῆ-
ναι τὴν Δωρίον ἁρμονίαν.

Excerpta hæc sunt ex eo loco integri operis,
cujus hunc centonem e cod. Parisino servavit Mon-
tefalconius :

necessitate circumventis, nisi quædam formosa ancilla ad
dominum suum Philarchum accurrens subjecisset hoc con-
siliū, ancillas ornatas loco liberarum esse mittendas. Quod
ipsum executi essent Smyrnæi, hostes ab ancillis defati-
gati, in potestatem Smyræorum venerunt. Itaque etiam
num Eleutheria festivitas, quasi liberarum diceret, apud
Smyræos celebratur, in qua servas liberarum ornatu de-
coratas incedunt. Dositheus tertio Lydiacorum.

PELOPIDÆ.

7.

Pelops, Tantali et Euryanassæ filius, ducta Hippodamia
filia procreavit Atreum et Thyestem, et e Danaide nymphea
Chrysippum, quem majore quam genuinos amore est pro-
secutus. Laius autem Thebanus cupiditate impulsus Chry-
sippum rapuit, comprehensusque ab Atreo et Thyeste, a
Pelope dignatus est venia, quod amor raptionis causa fuis-

. . . . . ὃν περὶ Μεσσήνην κα-
. . . . . ἁρμονίαν καὶ τῆς
. . . . . ορεῦσαι Δωρίον. εἰ

Hæc num ad nostrum Dositheum pertineant,
haud discerno. Dorion est Peloponnesi urbs, in
qua cum Musis certavit Thamyras. Hancce fabu-
lam Dositheus tractasse videtur.

DRACO.

ΠΕΡΙ ΓΕΝΩΝ.

Harpocratio : Ἐπειβοιτάδαι... γένος [παρ'] Ἀθη-
ναίοις, ὅσον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἑτερόν γὰρ τὸ ἀληθές.
Ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱεραία τῆς Πολιάδος Ἀθη-
νῆς, καθά φησι Δράκων Περὶ γενῶν.

Num hæc ex opere antiquario, an grammatico
sumpta, dubium; hoc verisimilius, si Draco ille est
Stratonicensis grammaticus, qui non ita multum
post Aristarchum floruisse videtur. V. *Lehrs.*
Zeitschr. f. Alterthumswiss. 1840, p. 934 sqq. —
Alius est *Draco Corcyraeus*, Περὶ λίθων operis au-
ctor, testante Athenæo XV, p. 692, D : Ἱστορεῖ ἐν
τούτῳ Δράκων ὁ Κερκυραῖος ἐν τῷ Περὶ λίθων γράφῳ
οὕτως· « Ἰανὸν δὲ λόγος ἔχει διπρόσωπον γεγονέναι,
τὸ μὲν ὀπίσω, τὸ δ' ἐμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον.
Ἀπὸ τούτου καὶ τὸν Ἰανὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Ἰανὸν
ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους.
Πρῶτον δὲ καὶ στέφανον εὑρεῖν καὶ σχεδίας καὶ πλοῖα,
καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον χαράξαι. Διὸ καὶ τῶν
κατὰ τὴν Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις καὶ τῶν κατὰ τὴν
Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ἐπὶ τοῦ νομίσματος ἐγχαράττειν
πρόσωπον δικέφαλον, καὶ ἐκ θατέρου μέρους ἢ σχεδίαν
ἢ στέφανον ἢ πλοῖον. Τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα
Καμίσην υἱὸν μὲν Αἰθήκα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεν-
νῆσαι. Καὶ αὐτὸν ὡς μεζόνων ὀρεγόμενον πραγμάτων εἰς

set. Hippodamia vero Atreo et Thyestæ hortatrix fuit ut
interficerent Chrysippum, sciens eum iniuriatum regi-
no : quumque id detrectarent, ipsa flagitio manus admovit, ac
nocte intempesta, dum Laius dormiret, stricto ejus gladio
Chrysippum sauciavit, gladio in eum defixo. Laius quum
in necis suspicionem venisset propter gladium, liberatus ab
ipso est Chrysippo, qui semimortuus jam veritati tulit
testimonium. Pelops, filio sepulto, Hippodamiam solum ver-
tere coegit. Dositheus in Pelopida.

8.

Dositheus in Dorio urbe Thamyræ harmoniam Doricam
invenisse dicit.

DE GENTIBUS.

Eleobutadæ, gens apud Athenienses, quasi qui vere a
Bula oriundi sunt; nam ἑτερόν significat vere. Ex his con-

τὴν Ἰταλίαν διαπλεῦσαι, καὶ οἰκῆσαι τὸ πλεῖστον Ῥώμης
ὄρος κείμενον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνουκλον ὀνομαζόμενον. »

EHEMENES.

Cretensem fuisse Echemenem et libri ab eo scripti argumentum suadet, et ipsum nomen auctoris; nam Ἐχέμας Cretensis memoratur a Callimacho in Epigr. 72, 1.

KPHTIKA.

Athenæus XIII, p. 601, E: Κρητὶς γοῦν, ὡς ἴφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς παρὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόννται. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς οὐ τὸν Δία φησὶν ἀρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Eadem Comes Natal. tradit IX, 13. Cf. Müller. Dor. II, p. 297, Dosiadis fragm. 3, 2. et not. ad Nicolai Dam. fr. 21.

Fulgentius Myth. I, 14, inter eos, qui de novem Musis allegorice exposuerint, nominat Pisan-
drum (fr. 26 ed. Dübn.) physicum et Euxeme-
nem in libro Θεολογουμένων. Ibi fortasse restituendum esse *Echemenem* suspicatur Vossius p. 436. Fortasse præstat reponere *Euemerum*.

ECHEPHYLIDAS.

Echephylidas (Ἐχεφυλίδας fr. 2, Ἐχεφυλίδης fr. 1, Ἐχεφυλλίδας fr. 3) de Peloponnesi civitatibus geographica vel historica quædam conscripsisse videtur. Nomen alibi, quantum scio, non obvium. Ἐχέφυλος tamen exstat in inscript. Delphic. ap. Bæckh. C. I. I, p. 830, n. 1706, 18.

1.

Stephan. Byz.: Σφακτηρία, οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἡλείων τῆς πρὸς Μεσσήνην χώρας. Κέλνεται δ' οὕτως, ὡς φησιν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σφαγιασμένους τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς Ὀξύλον ποιήσασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας.

stituebantur sacerdotes Minervæ Poliadis, sicut Draco ait De gentilibus.

CRETICA.

Cretenses sane, ut dixi, et Chalcidenses Eubree puerorum amore mirum in modum flagrarunt. Itaque Echemenes in Creticis ait, non a Jove raptum esse Ganymedem, sed a Minoe.

1.

Sphaacteria, neutro genere, in confiniis sita Eleorum ad Messenæ regionem. Sic autem vocata est, ut ait Echephylidas, quod ibi Heraclidæ mactatis hostilis amicitiae et concordiae pacta cum Oxylo fecerunt.

2.

Idem: Ὑρμίνη, πόλις τῆς Ἠλίδος (II. B, 616). Με-
νέλαος δὲ τετάρτῃ Θηβαίων Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί.
Τὴν δὲ Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνας.
Ὀρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὀρμιναι δὲ δύο.

Libri Ἐχεφυλίδας; correx. Pinedo. Cf. Ruhnken. Dissert. de Longin. p. lxxxi ed. Weisk. — Cf. Eustath. ad II. B, p. 304: Ὁ δὲ τὰ ἰθὺνικὰ ἐκθί-
μενος, Ὑρμίνας δύο εἶναι φησιν ἀπὸ Ὑρμίνης, τὰς
ἑσπερον διὰ τοῦ ο κληθείσας. Strabo VIII, p. 341:
Ὑρμίνη μὲν οὖν καλίσχισον ἦν, νῦν δ' οὐκ ἔστιν·
ἀλλ' ἀκρωτήριον πλεῖστον Κυλλήνης ὁρεινὸν ἔστι, κα-
λούμενον Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ (Ὀρμινὰ ἢ Ὑρμινὰ scribi
vult Dindorf. in Thes.).

3.

Schol. Platon. p. 380 ed. Bekk.: Πρὸς δύο οὐδ'
δ' Ἡρακλῆς.] Ἐχεφυλλίδας δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ
Εὐρύτου τῶν Μολιονιδῶν ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ' Αὐ-
γέαν στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπρασίδος
καὶ περιδλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξέλατο τῶν πολεμίων,
ἀναψύξαι τε καὶ ἐκ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ πίνοντα
προσαγορεύσαι « τοῦτο ἔδω ἔδω » δ' νῦν δέκενται ἰόν-
των ἐκ Δύμης εἰς Ἥλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων
Βαδὺ ἔδωρ. Τὰ δὲ αὐτὰ Φερεκύδης (fr. 36) καὶ Κώ-
μαρχος (I. Κλέαρχος) καὶ Ἰστρος (fr. 46) κτλ. Cf.
Duris fr. 76, tom. II, p. 487. Litera β in βαδὺ di-
gamma exprimitur.

EMPODUS.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

Athenæus IX, p. 370, C: Καὶ οὐ παράδοξον, εἰ
κατὰ τῆς κράμβης τινὲς ὠμνουν, ἐπότε καὶ Ζήνων
δ' Κιτιεύς, δ' τῆς Στοᾶς κτίστωρ, μιμούμενος τὸν κατὰ
τῆς κυνὸς ὄρκον Σωκράτους, καὶ αὐτὸς ὠμνευε τὴν κάπ-
παριν, ὡς Ἐμποδός φησιν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν.

« Empodus commentarios reliquit, historicos,
ut puto. » Vossius. « Nescio an corruptum viri
nomen. » Schweighæuser. Idem jam Casaubonus
suspiciatus est qui Ποσειδώνιος scrib. conjecit. Num

2.

Hyrmine, urbs Elidia. Menelaus vero quarto Thebaico-
rum Hyrminam per α literam dicit. Echephylidas Hyrmi-
nen esse quas nunc vocant Horminas. Horminas vero etiam
Epeos vocari. Duo autem sunt Horminæ.

MEMORABILIA.

Non mirum admodum accidere nobis debet per brassi-
cam jurasse nonnullos; quandoquidem et Zeno Cittieus,
Stoæ conditor, Socratis juramentum Per canem imitans
capparim jurare consueverat, ut tradit Empodus in Memo-
rabilibus.

Empedus? cujus nominis Pythagoreum philosophum memorat Iamblich. Vit. Pyth. 36. An Empylus, cujus nominis scriptorem vidimus tom. III, p. 327?

EPAPHUS.

E LIBRO XVII.

Macrobius Sat. III, 6 : *Epaphus autem, vir plurimæ lectionis, libro septimodecimo ait Delphis quodam tempore evenisse, ut templum, religiosum antea et intactum, spoliatum incensumque sit; et adjicit, multas circa Corinthum urbes insulasque proximas terræ motu haustas; Delon neque antea neque postea hoc incommodo vexatam, sed semper eodem manere saxo. Eadem narrat Servius ad Æn. III, 34. Ceterum cujusmodi opus hoc Epaphi fuerit, nescio.*

EPARCHIDES.

Athenæus II, p. 61, A : Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ, τὸν ποιητὴν, ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ, γυναικὸς τινος μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελαίων, μιᾶς δὲ παρθένου, παγούσης θανασίμους μύκητας, καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τοῦτ' ἐπίγραμμα :

ὦ, τὸν ἀγρόντων πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τίμων,
ἄρ' εἶδες τοιόνδ' ὁμματι πρόσθε πάθος;
μητέρα παρθενικὴν τε κόρην δισσοῦς τε συναίμους
ἐν ταύτῳ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους.

Sequens fragmentum quum item de Icaro ins. sit, de hac ipsa Eparchides, aliunde mihi non notus, scripsisse videtur.

Idem I, p. 30, B : Ἰνέττι δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν

1.

Eparchides narrat, quum Euripides poeta in Icaro insula hospes esset, accidisse ut mulier quædam cum liberis (duo filii erant adulti, et una filia virgo) comestis in agro letiferis fungis suffocata simul cum liberis periret; ibi tum poetam tale epigramma composuisse :

ὦ σοὶ ! qui cæli polum sempiternum peragras,
an talem umquam oculis vidiſti calamitatem?
Matrem, filiam virginem, filiosque duos,
eodem fatali die o vivis abreptos!

2.

Nascitur in Icaro, ut Eparchides ait, vinum Pramnium. Quod vini genus neque dulce neque densum, sed auste-

Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. Ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου· καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμιν ἔχων διαφύρουσαν... Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἰκαρος πρότερον Ἰχθυόισσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τῶν ἰχθύων πλῆθος, ὡς καὶ Ἐχινάδες ἀπὸ τῶν ἐχίνων, καὶ Σηπιάς ἄκρα ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὴν σηπιῶν, etc... Προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἄμπελος ἡ τὸν Ἰκάριον Πράμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν Ἰερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσίας. Οἰνὸς δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἔστί.

EPIMENIDES.

Epimenides vates Cretensis apud Diog. Laert. I, 112, præter poetica (De origine Curetum et Corybantum, Theogoniam et Iasonis Expeditionem, De Minoe et Rhadamantho) prosa oratione scripsisse perhibetur : Περὶ θυσίων, καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας.

His scriptis, senioris ævi sætibus, usus est Diodorus (V, 80, 4), qui suam de Cretensium antiquitatibus narrationem accommodasse se dicit ad ea quæ tradiderint Epimenides theologus, Dosicles, Sosicrates et Laosthenidas.

Diogen. I, 115 : Γεγόνاسι δὲ καὶ Ἐπιμενίδαι ἄλλοι δύο· ὁ τε γενεαλόγος, καὶ τρίτος ὁ Δωριστὶ γεγραπὸς Περὶ Ῥόδου.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Ad Rhodi historiam referri possit schol. Pind. Ol. VII, 24 : Ἡρόφιλος δὲ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης τὴν Ῥόδον εἶναι φησιν, Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὴν Ὀκεανοῦ γενεαλογεῖ, ἃρ' ἥς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. At probabilius fluxisse ex genealogiis, ad quas alter ejusdem scholiastæ locus pertinere videtur.

rum et durum, et insignem habens vim... Erat autem Icaro insulæ prius nomen Ichthyoesa (Piscosa) a piscium copia qui circa eam gignuntur : quemadmodum et Echinades abechinis nomen habent, et Sepiaspromontorium a sepiis. Vitis autem quæ fert Icarium Pramnium, ab exteris Sacra appellatur, ut ait Eparchides, ab CEnoensibus vero Dionysias. Est autem CEnoe ejusdem insulæ oppidum.

GENEALOGIÆ.

1.

Herophilus Neptuni et Veneris filiam Rhodum esse dicit, Epimenides vero eam Oceani filiam dicit, a qua etiam Rhodus urbs nomen habeat.

2.

Schol. Pind. Ol. I, 127, postquam tredecim procos ab Oenomaio interfectos enumeraverat, addit: Τούτοι τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολωλότων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυροῦσι. Eadem Eudocia p. 314.

3.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57: Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν (τὸν Ἐνδυμίωνα) παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναι φησι τῆς Ἥρας· διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Eadem Eudocia p. 148.

4.

Idem III, 242: Ἐπιμενίδης δὲ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην· μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί.

5.

Idem II, 1125: Phirixi et Iophossæ, Æete patre, filios Hesiodus in Eæis recenset quattuor: Ἄργον, Φρόντιν, Μέλαντα, Κυτίσωρον (Κύτωρον cod. Paris.). Ἐπιμενίδης δὲ καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα. Eadem Eudocia p. 79. Cf. fragm. Herodor. h. I.

6.

Schol. Eur. Phœn. 13: Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκραντὸς φησιν αὐτὸν (τὸν Λαῖον) γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα· οἱ δὲ δύο φασὶ τὸν Λαῖον γῆμαι γυναικας, Εὐρύκλειαν καὶ Ἐπικάστην. Καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασιν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην.

7.

Schol. Vat. in Eur. Rhes. 36: Ἐπιμενίδης δὲ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς παῖδας γεγενῆσθαι (φησί) Πᾶνα καὶ Ἀρχάδα διδύμους.

2.

Tredecim procos filiarum ab Oenomaio interfectos esse etiam Hesiodus et Epimenides testantur.

3.

Epimenides Endymionem apud deos versantem Junonis amore captum esse dicit; quare Jove irato postulasse eum ut per omne tempus dormiret.

4.

Epimenides ait Aeten genere Corinthium matremque ejus Ephyræam esse.

5.

Epimenides Phirixi filios recenset quinque, Argum, Phrontin, Melanem, Cytisorem, Presbonem.

6.

Epimenides Euryclæam Ecphantis filiam Laio uxoris, ex eaque natum esse Œdipum.

7.

Epimenides ait Jovis et Callistus filios fuisse Panem et Arcadem geminos.

DE RHODO.

Ergias Rhodius in libris quos De patria edidit, postquam de Phœnicibus, insulam olim incolentibus, nonnihil ante narravit: « Phalanthus, ait, oppidum in Ialysso [sive Ia-

ERGIAS RHODIUS.

Nomen auctoris suspectum. Fortasse pro Ἐργίας scribendum Ἐρξίας; quamquam inde non sequitur Ergiam illum, cujus Κολοφωνιακὰ Athenæus memorat, eundem esse cum auctore Ῥοδιακῶν.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

Athenæus VIII, p. 360, E: Ἐργίας οὖν ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Περὶ τῆς πατρίδος, προειπὼν τινα περὶ τῶν κατοικησάντων τὴν νῆσον Φοινίκων, φησὶν ὅς « Οἱ περὶ Φαλάνθον ἐν τῇ Ἰαλυσσὶ πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην τὴν Ἀχαιῶν καλουμένην, καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες, χρόνον πολὺν ἀντείχον Ἰφίκλῳ πολιορκοῦντι. Ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ θέσφατον ἐν χρησμῷ τινι λαβεγμένον, ἔξαι τὴν χώραν, ὥς κόρακες λευκοὶ γίνωνται, καὶ ἐν τοῖς κρατῆρσιν ἰχθύες φανῶσιν. Ἐλπίζοντες οὖν τοῦτ' οὐδέποτε ἴσασθαι, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον βραθυμοτέρως εἶχον. Ὁ δ' Ἰφίκλος, πυθόμενος παρὰ τινος τὰ τῶν Φοινίκων λόγια, καὶ ἐνεδρεύσας τοῦ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδαρ, ὃ ὄνομα ἦν Λάρκας, καὶ πίστει πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, θηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὕδρεϊον, ἔδωκε τῷ Λάρκᾳ, καὶ ἐκέλευσε φέροντα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐκχεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, ὅθεν τῷ Φαλάνθῳ ὠνοχοεῖτο. Καὶ ὁ μὲν ἐποίησε ταῦτα· ὁ δὲ Ἰφίκλος κόρακας θηρεύσας, καὶ ἀλείψας γύψῳ, ἀφῆκε. Φαλάνθος δ', ἰδὼν τοὺς κόρακας, ἐπορεύετο καὶ ἐπὶ τὸν κρατῆρα. Ὡς δὲ καὶ τοὺς ἰχθύες εἶδεν, ὑπέλαβε τὴν χώραν οὐκ εἶναι αὐτῶν εἶναι, καὶ ἐπεληρυκεύσατο πρὸς τὸν Ἰφίκλον, ὑπόσπονδος ὑπεξελθεῖν ἐξῴων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Συγκαταθεμένου δὲ τοῦ Ἰφίκλου, ἐπι-

lysia] tenens munitissimum, cui Achaia nomen, commensu non carens, diu resisterat Iphiclo obeidenti. Oraculum enim a deo olim eis fuerat redditum, fore ut obtinerent regionem, donec albi conspicerentur corvi, et pisces in crateribus apparerent. Sperantes igitur illi, numquam id eventurum, securius remissiusque administrabant bellum. Iphiclus vero, cognito per nescio quem responso Phœnicibus divinitus dato, aliquem ex his quibus fidem Phalanthus habuerat, Larcam nomine, aequatum euntem intercept per insidias: cum eoque de proditiōe, interposita fide, egit. Pisciculos e fonte captos iniecit urnæ, Larcæque dedit; jubens aquam illam in craterem infundere, e quo vinum hauriretur Phalantho. Id dum facit Larcas, Iphiclus captos corvos gypso obliniit, dimittitque. Phalanthus conspicatus corvos, ad craterem properat: quem ubi piscibus vidit repletum, jam non amplius sua in potestate fore regionem ratus, legatos de pace ad Iphiclum misit, petens ut sibi liceret incolumi cum suis abire. Quod quum pollicitus Iphiclus esset, fraudem talem machinatus est Phalanthus. Mactatis victimis, exemplis visceribus, in earum ventribus abditum aurum argentumque conabatur auferre. At sentiens fraudem Iphiclus, prohibuit. Cui quum iuramentum objiceret Phalanthus, quo pollicitus erat ille, se asportari passurum quicquid in ventre illi auferrent; fraudem ipse contra mo-

τεχνῶνται ὁ Φάλανθος τοιόνδε τι. Καταβαλὼν ἱερὰ καὶ τὰς κοιλίας ἐκκαθάρας, ἐν ταύταις ἐπειρᾶτο ἐξάγειν χρυσίον καὶ ἀργύριον. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰρικός διεκώλυσε. Προσφέροντός τε τοῦ Φαλάνθου τὸν ὄρκον, ὃν ὤμοσεν, ἐάσειν ἐξάγεσθαι ὃ τι κατὰ γαστρός αἴρωνται, ἀντισοφίζεται, πλοῖα αὐτοῖς διδοῦς, ἵνα ἀποκομισθῶσι, παραλύσας τὰ πηδάλια καὶ τὰς κώπας καὶ τὰ ἱστία, ὁμοῦσαι φήσας πλοῖα παρέξειν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ἐν ἀπορίᾳ δὲ οἱ Φοίνικες ἐχόμενοι, πολλὰ μὲν τῶν χρημάτων κατώρυsson, ἐπιστημαίνόμενοι τοὺς τόπους, ἵν' ὕστερόν ποτε ἀνέλωνται ἀφικόμενοι, πολλὰ δὲ τῷ Ἰρικῷ καταλείπον. Ἀπελλαγέντων οὖν τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκ τῆς χώρας τῶν Φοινίκων, κατέσχον τὰ πράγματα οἱ Ἑλληνες. « Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορήσας καὶ Πολύζηλος ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς. » Τὰ περὶ ἰχθύων (φῆσι) καὶ τῶν κοράκων μόνοι ᾔδεσαν ὁ Φάκας καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, Δορκίη. Αὕτη δ' ἱρσθεῖσα τοῦ Ἰρικού, καὶ συνθεμένη, περὶ γάμου διὰ τῆς τροφῆς, ἔπεισε τὸν φέροντα τὸ ὕδωρ ἰχθύς ἀγχιεῖν, καὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κρατῆρα, καὶ αὕτη δὲ τοὺς κόρακας λευκάνασα ἀρῆκεν. »

ERXIAS.

Etym. M. 376, 51 : Ἐρξίας, ὄνομα κύριον· παρὰ τὸ βέξω βεξίας ὑπερβιδασμῷ ἱρξίας δ' πρακτικῶς· ὁμοίως τῷ βέκτης, ἱρκτης. Cf. nom. pr. Ἐρξίων ap. Anacreont. in Athen. XI, p. 498, C; Ἐρξικλειδης ap. Pausan. X, 5, 13; Ἐρξιμένης ap. Boeckh. C. I. I, n. 165. Ἐρξινδρος Mytilenæus ap. Herodot. IV, 97. X, 37.

ΚΟΛΟΦΩΝΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 561, F : Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἐριωτι τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθερίαν προσηγόρευσαν· οἱ δὲ θεὸν καὶ Ἀθηναῖοι ἐλευθερίας ἔτυχον. Καὶ οἱ Πεισιστρατιῶται ἐκπαιδόντες, ἐπιχειρήσαντες διαβάλλειν πρῶτοι τὰς περὶ τὸν θεὸν τούτων πράξεις.

Ilus est, navigia illis dans quibus proficiscerentur, sed demptis gubernaculis remisque et velis : jurasse se quidem, alens, navigia illis daturum, sed præterea nihil. Ita quum nihil proficerent Pkeniers, magnam pecuniarum partem defuxerunt, locorum certa signa sibi notantes, ut posthac alio tempore reversi, eructo posent; magnam vero partem Iphiclo reliquerunt. Quibus tali modo ex insula profectis, Græci rerum potiti sunt. » Eandem vero rem narrans Polyzelus in Rebus Rhodiorum, ait : « Oraculum de piscibus et de corvis Phalantho datum, uni notum fuerat Phacæ, ejusque filius Dorciæ. Ille vero, Iphicli amore capta, et huic intercedente nutrice desponsata, persuaserat ei qui aquam ferebat, ut pisces afferret et in craterem injiceret : corvos autem ipsa, a se dealbatos, dimisit. »

EUAGORAS LINDIUS.

Suidas : Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. Ἐγραψε Βίον Τιμαγένους καὶ ἑτέρων λογίων· Ζητήσεις κατὰ στοιχείον Θουκυδίδου· Τέχνην ῥητορικὴν ἐν βιβλίῳ ε'· Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν, ἱστορίαν τε περιέχουσαν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

Ἐγραψε... βιβλίους ι'] om. cod. A. B. V. Post λογίων Eudoc. p. 163 addit ἀνδρῶν. Cf. Suidas v. Τιμαγένης. — Ζητήσεις κ. σ. Θ. et τῶν π. Θ. ζητ. κ. λ. unum idemque opus designant. In postremis Eudocian ἱστορίαν περὶ τῆς Αἰγ. βασιλείας, quod præfert Ebert. Diss. Sic. p. 132. — τέχνη. ῥητ.] Bernhardt : « Hanc significare videtur Anonym. in Rh. Gr. VII, p. 12. Nam de reliquis locis, qui per commentarios in Hermogenem sparsi Euagoram philosophum cum Aquila jungunt (velut ibid. IV, p. 130 : Τῶν δὲ πρὸ Ἑρμογένους τεχνολογῶν ἔνιοι καὶ τῶν μετ' ἐκείνων Ἀκύλας τε καὶ Εὐαγόρας, οἱ μὲν ἐκ φιλοσοφίας ἐπιστήμην τῇ ῥητόρων συμμίζαντες τέχνη), non ausim decernere huncine an diversum Euagoram tradant. Cf. Walz. Rh. Gr. p. 179. 294. 295. 298. » — Reliquias operis historici non inveni. — De Euagora (v. Euagone) Thasio, historici naturalis scriptore, v. Plinius H. N. ind. auct. lib. VIII. X. XIV. XV. XVII. XVIII. Auct. R. R. lat. p. 54, 164.

EUALCES.

ΕΦΕΣΙΑΚΑ.

Athenæus XIII, p. 573, A : Εὐάλκης δὲ ἐν τοῖς Ἐφesiaκοῖς καὶ ἐν Ἐφέῳ φησὶν ἱερὰ ἰδρῶσθαι ἑταῖρα Ἀφροδίτῃ.

Antecedit fragm. Alexidis Samii. Alii Eualces memorantur : Atheniensis ap. Xenoph. H. Gr. IV, 1, 40, et Cretensis in Anthol. Palat. VI, p. 262,

DE COLOPHONE.

Samii, ut Erxias tradit in Colophoniacis, quum gymnasium haberent Amori dedicatum, festos dies qui in hujus dei honorem agebantur *Eleutheria* nominabant. Propter eundem Athenienses etiam libertatem nacti sunt : et Pisistratidæ, quum excidissent imperio, primi ausi sunt res gestas hujus dei calumniari.

DE EPHESO.

Eualces in libris De Epheso, in hac quoque urbe Veneri meretrici fana consecrata esse dicit.

3. Cf. Eualcidas Eleus ap. Pausan. VI, 16, 6; Eretriensis ap. Herodot. V, 102.

EUANORIDAS ELEUS.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

Pausanias, VI 8, 1 : Εὐανορίδα δὲ Ἡλείῳ παλῆς ἐν παῖσιν ὑπῆρξεν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ καὶ Νεμείων νίκη. Γενόμενος δὲ Ἑλλανοδίκτης, ἔγραψε καὶ οὗτος τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῶν νενικηκότων. Ἐς δὲ πύκτην ἄνδρα, γένος μὲν Ἀρκάδα ἐκ Παρρασίων, Δάμαρχον δὲ ὄνομα, οὗ μοι πιστὰ ἦν, πέρα γε τῆς ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκης, ὅποσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα, ὥς ἱεὺς ἀνθρώπου μεταβάλοι τὸ εἶδος ἐς λύκον ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ Λυκαίου Διὸς, καὶ ὥς ὕστερον τούτων ἔτει δεκάτῳ γένοιτο αὖθις ἄνθρωπος. Οὐ μὲν οὐδὲ ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων λέγεσθαι μοι τοῦτο ἐφαίνετο ἐς αὐτόν· ἐλέγετο γὰρ ἂν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἐχει γὰρ δὴ οὕτως·

Γιὸς Δινύττα Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόν', ἀπ' Ἀρκαδίας Παρρασίος γενεάν.

Τοῦτο μὲν δὴ ἐς τοσοῦτο πεποιήται.

Narrationem de Damarcho exscripsi, quoniam fortasse ex ipso fluxit Euanorida.

Plinius H. N. VII, 22, 34 : *Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat. Itaque Agriopas, qui Olympionicas scripsit, narrat Demænetum (Damarchum sec. Pausan.) Parrhasium in sacrificio, quod Arcades Jovi Lycæo humana etiam hostia faciebant, immolati pueri exta degustasse et in lupum se convertisse; eundem decimo anno restitutum athleticæ certasse in pugilatu, victoremque Olympia reversum.*

Pro *Itaque Agriopas*, in antiquioribus codd. fuerit *Itaq. Euagriopas*, quod ipsum corruptum esse poterat ex *Itaq. Euanoridas*. Nostri libri ex-

OLYMPIONICÆ.

Euanoridas Eleus puerilis luctæ victoriam Olympiæ ac Nemeæ adeptus. Idem quum Hellenodica factus est, ipse etiam eorum, qui ludis Olympicis vicerant, nomina conscripsit. De pugile vero Parrhasio ex Arcadia, cui nomen Damarcho, quæ memoriæ prodita sunt, præter Olympiam victoriam fabulatorum hominum figmenta esse arbitror, quod scilicet in Jovis Lycæi sacris in lupum conversus decimo rursus annō pristinam recepisset hominis figuram : quod certe commentum ne ex ipsorum quidem Arcadum sermone ortum esse mihi videtur. Si verum esset, haud dubie mentio ejus fieret etiam in epigrammate Olympiæ quod sic habet :

Dinýtta genitus Damarchus deúicat hancce
effligem, Arcadico Parrhasius genere.
Ilactenus versus illi loquuntur.

hibent : *Agriopas, Acopas, Copas, Ita Copas, Itaque Copas qui Olympionica*. In indice auctorum ad librum VIII legitur : « *Euanthe Agrippa, qui Ὀλυμπιονίκης.* »

Euanoridas, nobilis Eleus, bello captus a Lyco Achaeorum proprætorē (Ol. 140, 3. 218 a. C.), memoratur ap. Polyb. V, 94, 6.

EUCRA'TES.

ΡΟΔΙΑΚΑ.

Hesychius v. Ἐλατρον, Εὐκράτης ἐν Ῥοδιακοῖς, ἐνδυμα, κατάξωμα.

Athenæus III, p. 111, C : Ἐτνίτας ἄρτος ὁ προσ-
αγορευόμενος λεκιθίτας, ὡς γῆσιν Εὐκράτης.

EUDOXUS RHODIUS.

Diogenes Laertius VIII, 90 : Γεγόνاسι δὲ Εὐδοχοῖ τρεῖς· αὐτὸς οὗτος (sc. ὁ Κνίδιος)· ἕτερος, Ῥόδιος, ἱστορίας γεγραψώς. *Ætas auctoris, nec non argumentum atque ambitus historiarum definiri accuratius non possunt.*

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Apollonius Mirab. c. 24 : Εὐδόξος ὁ Ῥόδιος Περὶ τὴν Κελτικὴν εἶναι τι ἔθνος φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπειν, τὴν δὲ νύκτα δρᾶν.

2.

E LIBRO NONO.

Etym. M. p. 18, 57 : Ἀδρίας, τὸ πέλαγος. Διονύσιος· ὃς πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδῃ (Δ. ὁ πρότερος ἐπὶ τῇ ζ' ὀλ.) πολὺν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἰωνικῷ κόλπῳ,

DE RHODO.

Elatrum, apud Eucratem in Rebus Rhodiorum, indumentum, cingulum.

Elnítas panis idem est qui lecithitas vocatur, ut ait Eucrates.

HISTORIÆ.

1.

Eudoxus Rhodius in Celtica regione gentem esse ait, quæ interdiu non cernat, sed noctu videat.

2.

Adriaticum mare. Dionysius senior Adriam urbem ad sinum Ionicum condidit ; ab ea mare Adriaticum appellatur. Eudoxus vero in nono Historiarum libro Adriaticum mare nomen habere refert ab Adria Messapio, Pausonis filio.

ἂν ᾗ καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖται. Εὐδόξος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Ἱστοριῶν τὸ πέλαγος καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν ἀπὸ Ἀδρίου τοῦ Μασσαπίου Παύσιωνος. Cf Diodor. XV, 13. Theopompi fr. 140.—Præterea Eudoxus Rhodius inter eos, qui in geographicis elaborarint, recensetur in Marciani Epitome Artemidori p. 63 ed. Hudson.

EUEMERIDAS CNIDIUS.

Plutarch. De fluv. 10, 2 : Εὐμερίδας δὲ ὁ Κνίδιος ἱστορίας μέμνηται τοιαύτης. Ὁ ἀσπὸς Μαρσίου τῶν χρόνων δαπανηθεὶς καὶ κατενεχθεὶς ἔπεισεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν Μίδου κρήνην· καὶ κατ' ὀλίγον καταπερόμενος, ἀλκιῇ τινι προσηνέχθη· κατὰ δὲ χρησμοῦ προσταγὴν Πεισιστράτος ὁ Ἀκχεδαϊμόνιος, παρὰ λείψανα τοῦ Σατύρου πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος κτίσας, Νώρικον αὐτὴν προσηγόρευσε. Νώρικον δὲ οἱ Φρύγες τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν ἀσπὸν καλοῦσι. Eadem, omissa mentione Euemeridæ, iisdem pæne verbis habes apud Eustathium ad Dionys. Perieg. 321. Subjicit Eustathius : Ἐάν δὲ Φρυγία οὖσα ἡ τοῦ Πεισιστράτου πόλις αὕτη οὐδὲν ἔχη κοινὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ρηθέντας Νωρίκους, ἀλλ' οὖν ἡ ἱστορία πρὸς πολυπειρίαν οὐκ ἄχαρις.

EUELPIS CARYSTIUS.

Porphyr. De abst. II, § 55 (ex eoque Euseb. P. E. IV, 16, p. 164 ed. Gsfd.) : Ἐθρον δὲ καὶ ἐν Χίῳ τῷ Ὀμηρίῳ Διονύσιῳ ἄνθρωπον διασπῶντα, καὶ ἐν Τενέδοις, ὡς φησὶν Εὐέλπις ὁ Καρύστιος.

EUTHYMENES.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 141, 21 : Εὐθυμένης ᾗ ἐν τοῖς Χρονικοῖς συναχθῆσαντα (sc. Ὀμηρον) Ἡσιόδῳ ἐπὶ Ἀκαστοῦ ἐν Χίῳ γενέσθαι περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ὕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως (φησί).

Euemeridas Cnidius hanc scribit historiam. Uter Marsyas exeuia tempore et delatus e terra in Miliæ fontem decidit, paulatimque defluens ad piscatorem quendam devenit. At oraculi præcepto Plalstratus Lacedæmonius juxta Satyri reliquias urbem ab eventu condidit, eamque Noricum nominavit. Noricum enim Phrygee idioma suo utrem vocant.

In Chio quoque hominem discerpentes Omadio (crndi-oro) Baccho in sacrificium offerebant, nec non in Tenedo, uti ait Euelpis Carystius.

Ταύτης δὲ ἐστὶ τῆς ὁδοῦ καὶ Ἀρχιμάχος ἐν Εὐβοϊκῶν τρίτῳ. Alius haud dubie est Euthymenes Massiliensis, qui quod in Atlantico oceano instituit iter, literis consignavit. Indicasse locos veterum a quibus laudatur, nunc satis habeo.

Anonymus De increm. Nili (in ed. Schweigh. Athenæi II, c. 90, tom. I, p. 283) : Εὐθυμένης δ' ὁ Μασσαλιώτης φησὶν, αὐτὸς πεπλευκὼς, τὴν Ἰωθαλάσσαν ἐπιρρεῖν ὡς ἐπὶ τὴν Λιβύην, ἐστραμμένην δὲ εἶναι πρὸς βορέαν τε καὶ ἀρκτους. Καὶ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κενὴν εἶναι τὴν θάλασσαν, τοῖς δ' Ἑτησίαις ἀνωθυμένῃν ὑπὸ πνευμάτων πληροῦσθαι καὶ ρεῖν (ἐπιρρεῖν;) ταῖς ἡμέραις ταύταις· πυσσαμένῃν δὲ τῶν Ἑτησίων ἀναχωρεῖν. Εἶναι δὲ αὐτὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ κήτη παραπλήσια τοῖς ἐν τῷ Νεῖῳ κροκοδείλοις καὶ τοῖς ἱπποποτάμοις ἔχειν.

Johannes Lydus IV, 68, p. 262 ed. Ræth. : Εὐθυμένης δὲ ὁ Μασσαλιώτης φησὶ διαπλεῦσαι τὴν Ἀτλαντικὴν θάλατταν, ἐξ ἑκείνης τε ἰδεῖν τὸν Νεῖλον ἐκτρέχοντα, καὶ τότε μᾶλλον ὀγκοῦσθαι, ὅταν οἱ λεγόμενοι Ἑτήσαιο πνέωσι· τότε γάρ, φησὶν, ἐξωθεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τὴν θάλασσαν, τούτων δὲ παυομένων ἡσυχάζειν. Γλυκὴ δὲ σχεδὸν τὸ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης ὕδωρ, καὶ ὁμοία ταύτης θηρία τοῖς τοῦ Νεῖλου.

Seneca Quæst. Nat. IV, 12 : Euthymenes Massiliensis testimonium dicit : « Navigavi, inquit, Atlanticum mare. Inde Nilus fluit major quamdiu Etesiae tempus observant; tunc enim ejicitur mare instantibus ventis. Quum resederint, et pelagus conquiescit, minorque descendenti inde vis Nilo est. Ceterum dulcis maris sapor est, et similis Niloticis belluæ. » ... Adde quod testimonium ejus testium turba coarguitur. Tunc enim mendacio locus, quum ignota essent externa. Licebat illis fabulas mittere.

Plutarch. De plac. phil. IV, 1, p. 897 (1095 Didot) : Εὐθυμένης ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τοῦ Ὀμηροῦ καὶ τῆς Ἰωθαλάσσης γλυκείας κατ' αὐτὴν οὖσης νομίζει πληροῦσθαι τὸν ποταμόν.

Cf. Aristot. Meteor. I, 13. Aristides tom. II, p. 471 et 474 ed. Dindorf., et Marcian. Heraclæot. in Epitome Artemidori (vel Menippi) p. 112 ed. Miller, ubi cod. Paris. Εὐθυμόνης, quum primitus scriptum esset Εὐθυμόνης; Hudson. Εὐθυμόνης. Ceterum v. Ukert. Geogr. I, 1, p. 113;

CHRONICA.

Euthymenes in Chronicis Homerum eodem tempore cum Hesiodo florentem sub Acasio in Chio fuisse circa ducentimum annum post captum Ilium. Eadem est Archemachi sententia in libro tertio Rerum Euboicarum.

2. Euthymenes Massiliensis, ex Oceano marique externo, quod sua natura (ut. αὐτὸν, in fluvii regione) dulce est, fluvium impleri.

II, 1, p. 47. Fulr. De Pythea p. 6; Letronn. in *Journal d. sav.* 1839, p. 435.

GLAUCIPPUS.

DE SACRIS ATHENIENSIIUM.

Macrob. Sat. I, 13 : *Omni autem intercalationi mensis Februarius deputatus est (a Romanis sc.); quoniam is ultimus anni erat. Quod etiam ipsum de Græcorum imitatione faciebant. Nam et illi ultimo anni sui mensi superfluos inserebant dies, ut refert Glaucippus, qui De sacris Atheniensium scribit.*

Qui sit hic Glaucippus non liquet. De Glaucippo, Hyperidis f., oratore, v. Plutarch. Phoc. c. 4; Athenæus XIII, p. 590, C; Plut. X Oratt. p. 848, D. 849, C; Phot. cod. 266, p. 495, 15; Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 60, 14. Alium Glaucippum Cappadocem, rhetorem, memorat Seneca Controv. IV, 25, p. 286. — Glaucippus archon Ol. 92, 3, ap. Diodor. XIII, 42 et alibi.

GLAUCUS.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Steph. Byz. : Ἀταφῆνοί, ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ.

Δούμαθα, πόλις Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Δουμαθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Ἐρθα, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἔθνικόν Ἐρθηνός, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

Νέγλα, πόλινιον Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ

ARABICA ARCHÆOLOGIA.

1.

Atapheni, magnus Arabum populus. — *Dumada*, Arabiæ urbs. — *Erttha*, Parthiæ urbs ad Euphratem. — *Negla*, Arabiæ oppidulum. — *Omana*, Arabiæ felicitis urbs. — *Eualeni*, gens de qua Glaucus dicitur in secundo Archæologiæ Arabiæ.

2.

Ailanum, urbs Arabiæ. Civis Ailanites. Nonnulli sinum *Ela* dicunt. Glaucus vicum vocat in tertio Arabicorum : « Quæ ab Aila orientem versus sunt. »

Basinni, Arabica gens. Glaucus tertio Arabiæ archæologiæ.

Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἔθνικόν Νέγλιος ἢ Νεγλίτης τῷ ἔθαι τῆς χώρας.

Ὀμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀρ. ἀρχ. Τὸ ἔθνικόν Ὀμανεύς.

Εὐαληνοί, ἔθνος περὶ οὗ φησὶ Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ Περὶ Ἀραβίας.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem : Ἀίλανον, πόλις Ἀραβίας, ἥς ὁ πολίτης Ἀιλανίτης. Τινὲς δὲ κόλπον Αἶλα (?) φασί. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. « Τὰ πρὸς εἰς τῆς Αἶλας. » Ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Variam urbis scripturam ex auctoribus collectam habes ap. Forbigerum *Geogr.* II, p. 747 : τὰ Αἶλανα, Ἐλάνα, Ἀίλανον, Αἶλας, Αἰλά, Αἰλάθ, *Elati* hebr., Αἰλῶν.

Βασιννοί, Ἀραβικὸν ἔθνος. Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

E LIBRO QUARTO.

3.

Idem : Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦκος ἐν τετάρτῳ. Καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἔθνικόν Γαδδηνός.

Idem : Χαράκμωθα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης... ὁ πολίτης... Χαρχμωθηνός... Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ. « Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρχμωθηνοί. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Idem : Σαλμηνοί, ἔθνος νομαδικόν, ὡς Γλαῦκος ἐν * Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

Γέα, πόλις πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ.

Ἀρίνδηλα, πόλις Παλαιστίνης, Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ.

3.

Gadda, Arabiæ locus, Glaucus in quarto; tum feminino tum neutro genere. Civis Gaddenus.

Characmoba, urbs Palæstinæ tertiæ quæ nunc dicitur Civis Characmobenus. Glaucus in quarto Arabiæ archæologiæ : « Quiescebant interea Characmobeni. »

4.

Salmeni, gens nomadica, ut Glaucus ait in Arabica archæologia.

Gea, urbs prope Petras in Arabia, ut Glaucus in Arabica archæologia.

Arindela, urbs Palæstinæ. Glaucus vero vicum esse dicit.

GORGIAS ATHENIENSIS.

ΠΕΡΙ ΕΤΑΙΡΩΝ.

1.

Athenæus XIII, p. 583, D : Αἱ γὰρ καὶ τῶν Ἀθηνῶν τοσοῦτον πλῆθος ἤνεγκαν ἑταιρῶν, περὶ ὧν ἐπεξελεύσομαι ὅσον γε δύναμαι, ὅσον ὄχλον εὐανδρούσα πόλις οὐκ ἔσχεν. Ἀνέγραψε γοῦν Ἀριστοφάνης μὲν ὁ Βυζάντιος ἑκατὸν καὶ τριάκοντα πέντε, Ἀπολλοδώρος δὲ τούτων πλείους, ὁ Γοργίας δὲ πλείονας, παραλειφθῆναι φάσκοντες ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους μετὰ ἑταιρῶν πλειόνων καὶ τάσδε· τὴν Πάροιον ἐπικληθεῖσαν, καὶ Λαμπυρίδα, καὶ Εὐφροσύνην· αὕτη δὲ τὴν γναφίως θυγάτηρ. Ἀγραφοὶ δ' εἰσὶν αὐτῇ Μεγίστη, Ἀγαλλίς, Θουμάριον, Θεόκλεια· αὕτη δ' ἐπικαλεῖτο Κορώνη· Ἀθηνατόκυστος, Ἄστρα, Γνάθκινα, καὶ ταύτης θυγατριὸν Γναθαίνιον· καὶ Σιγὴ, καὶ Συνωρίς ἡ Λύχνος ἐπικαλουμένη, καὶ Εὐκλεία, καὶ Γρυμμία, καὶ Θρυαλλίς, ἔτι Χίμυρα καὶ Λαμπάς.

Ejusdem Gorgiæ Athenæus meminit XIII, p. 567, A : Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναφύρη, οὐ μεθ' ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπεύουσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων, καὶ περιζέρων αἰεὶ τοιαυτὴ βιβλία Ἀριστοφάνους καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀμμωνίου καὶ Ἀντιφάνους, ἔτι δὲ Γοργίου τοῦ Ἀθηναίου, πάντων τούτων συγγεγραφότων περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἑταιρίδων.

2.

Idem XIII, p. 596, F : Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἱρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Ἀθήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα (παρόραμον ed. Ald.; διόραχμον conj. Valckenar.; κἀνορμον Jacobs) διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν ποιεῖν πρὸς τὸν βουλούμενον, ὥς φησι Γοργίας ἐν τῷ Περὶ ἑταιρῶν.

• Fortasse Gorgias idem est cujus librum De

DE MERETRICIBUS.

1.

Elegantes nostræ Athenæ tantam multitudinem tulerunt meretricum, de quibus quoad fieri poterit disseram, quantam fortibus viris clara civitas nulla habuit. Recensuit quidem Aristophanes Byzantius centum et triginta quinque : Apollodorus vero majorem numerum, et adhuc majorem Gorgias; qui dicunt ab Aristophane omittas esse quatuor alias multas, tum hæc : Parœnam (id est Ἰννοσαν) quæ cognominata est, et Lampyridem, et Euphrosynen, siliouis illiam. Silentio vero etiam ab illo præteritæ sunt : Megista, Agallia, Thaumasion, Theuclea, quæ Corniæ cognominata est, Lenantocystus, Asta, Gnatharna, et hujus neptis Gnatharnium : tum Siga, et Synoris cognomine Lychæus, et Euclea, et Grymæa, et Thryallia; denique Chimæra, et Lampas.

figuris Rutilius Lupus in linguam latinam transtulit, de quo Cicero Epp. ad Div. XVI, 21; Plutarch. Cic. 24. Cf. Ruhnken. præfat. ad Rutil. Lup. p. 10 sq. • Westermann ad Voss. p. 444.

GORGON.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΙΩΝ.

1.

Athenæus XV, p. 696, F : Καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ, τὸν πρῶτον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα, παιάν ἐστίν, ὃν ᾄδουσι Ῥόδιοι· ἔχει γὰρ τὸ ἰὴ παιάν ἐπίρρηγμα, ὥς φησι Γόργων ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων.

Libri Γεωργός, quod correxit Casaubonus. Γόργων nomen occurrit etiam in inscript. Attica ap. Boeckh. C. I. I, p. 292, 32.

2.

Hesych. : Καταρραπίτης (codex Καταρραπίτης). Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσίων.

Ἐπιπολιαῖος, Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὥς Γόργων ἱστορεῖ.

Ceterum non de sacrificiis tantum, sed de aliis quoque rebus quæ ad Rhodios pertinent, Gorgonem scripsisse colligas e schol. Pindari.

3.

Schol. Pindar. ad Olymp. VII, 1 (quod carmen Diagoræ Rhodio scriptum) : Ταύτην τὴν ᾠδὴν ἀνακτεῖσθαι φησι Γόργων ἐν τῷ τῆς Αἰνῶϊας Ἀθηνᾶς ἱερῷ χρυσοῖς γράμμασιν. V. Boeckh. ad h. carmen. De Diagora cf. supra fragm. Apollæ.

2.

Stratocles orator anasiam habuit, Lemen (id est, grammiam) cognominatam, quæ Parorama (sive Didrachma, sive Panormus?) nominabatur eo quod duarum drachmarum pretio quemcumque volentem conveniebat, ut ait Gorgias in libro De meretricibus.

DE SACRIS IN RHODO.

1.

Illud item, quod in Ptolemæum primum Egypti regem canunt Rhodii, vere præan est : habet enim acclamationem, *Je Paran*; ut ait Gorgon in libro De Rhodiorum sacris.

2.

Καταρραπίτης. Gorgon in libro De sacris.

Ἐπιπολιαῖος, Mercurius in Rhodo, ut Gorgon scribit.

3.

Hoc Pindari carmen aureis literis exaratum positum esse in sano Minervæ Lindiæ.

HARMODIUS LEPREATES.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΦΙΓΑΛΕΙΑΝ ΝΟΜΙΜΩΝ.

1.

Athenæus IV, p. 148, F : Ἀρμόδιος δ' ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλείαν νομίμων· « Ὁ κατασταθείς (φησί) παρὰ Φιγαλεῦσι σίταρχος ἔφερε τῆς ἡμέρας οἴνου τρεῖς χόας καὶ ἀλφίτων μέδιμον καὶ τυροῦ πεντάμουν, καὶ τὰλλα πρὸς τὴν ἄρτυσιν τῶν ἱερῶν ἀρμόττοντα. Ἡ δὲ πόλις παρείχιν ἑκατέρῳ τῶν χορῶν τρία πρόβατα καὶ μάγειρον ὑδριαφόρον τε καὶ τραπέζας καὶ βάθρα πρὸς τὴν καθέδραν, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν παρασκευὴν, πλὴν τῶν περὶ τὸν μάγειρον σκευῶν, ἃ ὁ χορηγός. Τὸ δὲ δεῖπνον ἦν τοιοῦτον· τυρός καὶ φυστὴ μᾶζα νόμου χάριν ἐπὶ χαλκῶν κανῶν, τῶν παρὰ τισι καλουμένων μαζονόμων, ἀπὸ τῆς χρείας εὐληφότεων τὴν ἐπωνυμίαν· οὗοῦ δὲ τῇ μᾶζῃ καὶ τῷ τυρῷ σπλάγγνον καὶ ἄλλας προσφαγεῖν. Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμείᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνείπεν· Εὖ δειπνείας· εἴτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμός καὶ περίκομμα, πρόσχερα δ' ἑκάστῳ δύο κρία. Ἐνόμιζον δ' ἐν ἅπασιν τοῖς δειπνοῖς, μάλιστα δὲ τοῖς λιγομένοις μαζῶσι, τοῦτο γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἡ Διονυσιακὴ σύνοδος ἔχει τοῦνομα, τοῖς ἐσθίουσι τῶν νέων ἀνδρικώτερον ζωμόν τ' ἔγγειν πλείω καὶ μᾶζας καὶ ἄρτους παραβάλλειν. Γενναῖος γὰρ ὁ τοιοῦτος ἐκρίνετο καὶ ἀνδρώδης ὑπάρχειν· θαυμαστὸν γὰρ ἦν καὶ περιδόητον παρ' αὐτοῖς ἡ πολυφαγία. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιούντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματ-

τόμενοι τοῖς ψωμοῖς, καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἑκαστος ἀπέφερε, τοῦτο ποιοῦντες ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφοῖς γινομένων νυκτερινῶν φόβων. Ἀπὸ δὲ τῶν σπονδῶν παιδὸν ἄδεται. Ὅταν δὲ τοῖς ἔρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται καὶ ἐστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων. Οἱ δὲ παῖδες ἐν ταῖς ἐστιάσεσι μετὰ τῶν πατέρων ἐπὶ λίθων καθήμενοι γυμνοὶ συνδειπνοῦσιν. »

Idem XI, p. 479, C : Κοτταβίς. Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ Φιγαλείαν νομίμων, διεξιὼν περὶ τῶν ἐπιχωρίων δείπνων, γράφει καὶ ταῦτα· « Καθαγισάντων ταῦτα ἐν κεραμείᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνείπεν· εὖ δειπνείας. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 274.

2.

Idem X, p. 442, B : Ἀρμόδιος δὲ ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν παρὰ Φιγαλεῦσιν νομίμων, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς, Μεσσηνίους ἀστυγείτονας ὄντας, καὶ ἀποδημεῖν ἐθισθέντας.

3.

Idem XI, p. 465, D : Οἶδα δέ τις, ἄνδρες θιασῶται, καὶ μέγα φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλούτῳ, ὥς ἐπὶ τῷ κεκτηῖσθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρῆ καὶ χρυσῆ. Ὡς εἰς ἐστὶ καὶ Πυθείας ὁ Ἀρχὰς ἐκ Φιγαλείας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε·

Πυθεῖα μῆμα τόλ' ἐστ', ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός,
ὃς κυλίκων ἔσχεν πλῆθος ἀπειρίσιον,
ἀργυρέων, χρυσοῦ τε καὶ ἡλέκτροιο φαινοῦ,
τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.

DE PHIGALENSIUM INSTITUTIS.

1.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis ait : « Apud Phigalenses convivio præfectus quotidie conferebat vini tres congios et polentæ modium et casei quinque libras aliaque ad condiendas carnes pertinentia. Civitas autem singulis choris tribuebat tres oves et coquum et lixam vasis gestandis, et mensas, et sellas in quibus sederent convivæ, reliquumque id genus apparatus, exceptis vasis culinariis, quæ suppedilabat choragus. Est autem cœna talis. Caseus et physta maza dicis causa super æneis canistris, qui mazonomi a quibusdam vocantur, ab ipso usu ducta appellatione; simul vero cum maza et caseo, viscera et sal. Quibus inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, præbetur; quod qui offert, *Bene cænaveris!* dicit. Deinde in commune omnibus jus apponitur et minutal; cuique vero in manus duo carniū frusta. Erat autem more apud eos receptum omnibus in cœnis, maxime vero in eis quæ mazonες appellantur (quod nomen etiam nunc Bacchicum convivium obtinet), ut juvenibus præ cæteris strenue edentibus, plus juris infunderent, et majorem mazzæ et panum copiam apponerent. Fortis enim et strenuus esse existimabatur talis juvenis: nam admirationi atque laudi apud eos erat edacitas. Post cœnam libationem faciebant, manibus non lotis, sed mica panis abstersis; et panem, quo abstergerant manus,

secum quisque auferbat: id quod faciebant terrorum nocturnorum causa, qui in compitis incidere possent. Post libationem præan canitur. Quum vero Heroibus sacra faciunt, multos hoves cadunt, et epulantur omnes cum servis: pueri vero in illis convivis simul cum patribus cœnant, saxis nudi insidentes. »

Cottabis. Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis, de cœnis loquens in illa civitate agi solitis, hæc scribit : « His inter sacras cærimonias consumptis, in fictili cottabide parum unicuique, quod bibat, offertur: quod qui offert, is ait, *Bene cænaveris.* »

2.

Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium institutis potui deditos fuisse ait Phigalenses, Messeniorum finitimos et domo abesse solitos.

3.

Scio etiam, amici epulones, fuisse homines, qui non tam divitiis gloriarentur, quam quod magnam possedissent poculorum argenteorum aureorumque copiam. Quorum unus est Pytheas ex Phigalia Arcadiæ: qui etiam vita excessurus non dubitavit injungere suis, ut sepulcro suo hæcce inscriberent:

Pythæz hoc monumentum est, boni viri probique,
cui calicum copia infinita fuit
ex argento et auro splendenteque electro.
Superioribus cunctis plura possederat.

Τοῦτο δ' ἱστορεῖ Ἀρμόδιος ὁ Λεπρεάτης ἐν τῷ Περὶ τῶν
... λειπν νομῶν.

(ΚΩΜΩΔΟΥΜΕΝΑ.)

Schol. Aristoph. Vesp. 1239, ad verba Ἀδμήτου λόγον]: Καὶ τοῦτο ἀρχὴ σχολίου... Ἀρμόδιος δὲ ἐν τοῖς Κωμωδοῦμένοις καὶ τὸν Ἀδμήτον ἀναγέγραφε, παραθεῖς τὰ τοῦ Κρατίνου ἐκ Χειρώνων· «Κλειταγόρας ᾄδειν, ὅταν Ἀδμήτου μέλος αὐλῇ.»

At recte, puto, Dindorfius et Dübnerus pro Ἀρμόδιος scripserunt Ἡρόδικος, cujus Κωμωδοῦμενα citat Athenæus. Ἀρτεμίδωρος scribere voluit Dobræus.

ÆLIUS HARPOCRATION.

Suidas : Ἀρποκρατίων, ὁ Ἀῖλιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἐγραψε Περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἡγοῦσθαι, καὶ Ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου, Περὶ τοῦ καταφεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων, Περὶ τέχνης ῥητορικῆς, Περὶ ἰδεῶν. Ælius Harpocraton probabiliter idem est cum Cajo Harpocratiōne, quem Suidas in antecedentibus dicit scripsisse Περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων, Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, καὶ ἑτερα. Nomen auctoris fuerit *Cajus Ælius Harpocratiōn*, uti censet Kiessling. Quæst. Attic. Specim. (Ciz. 1832) p. 26. Cf. Bernhardt. ad Suid.

(HEGEMON ALEXANDRENSIS.)

Steph. Byz. : Ἀλεξάνδρειαν... δευτέρα ἰσὶ πόλις Τροίας, ἐν ἣ ἐγένετο Ἡγέμων ἱποποῖδες, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων.

Idem carmine scripsit *Dardanica*, quæ commemorat Ælian. H. An. VIII, 11. Cf. Buttmann. in Mytholog. II, p. 253.

HEGESANDER DELPHUS.

Hegesandrum Delphum scripsisse post regnum Antigoniæ Gonatæ (229-221) liquet ex fragm. 42. Porro fragm. 23 ex Hegesandro nonnulla afferuntur de Mnesiptolemo historico, quem apud Antiochum Magnum (223-187) in honore fuisse sci-

mus. Rhodophon, qui fr. 22 memoratur, notus est ex historia belli quod contra Perseum gestum est. Quod ad seriora tempora certo iudicio referri possit, reliquæ Nostri nihil suppeditant. Fortasse igitur jam Persei temporibus, vel haud ita multo post, Hegesander floruerit (*).

Fragmenta, quæ uni debemus Athenæo, omnia ex eodem, uti videtur, fluxerunt opere, quod inscriptum erat Ὑπομνήματα (fr. 1. 2. 4. 14. 22 etc.). Singulis libris suum fuerit argumentum. Quot vero fuerint, et quam ratione distributi, prorsus latet; nam semel tantum operis certa quædam pars accuratius indicatur, fragm. 2, ubi laudat Athenæus librum sextum, quo contra philosophos auctor disputasse videtur. Initium alius libri citatur fr. 32, quod est de historia τοῦ κοττάδου. In eo igitur de symposiorum ratione sermonem fuisse consentaneum. Ὑπόμνημα περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων habes fragm. 45. Alius titulus excidit fr. 46, ubi : ἐν (τῷ) Περὶ ὕπομνήματι. Reliquorum fragmentorum argumenta sunt de moribus dissolutis et dicterii principum, parasitorum (fr. 2-10), musicorum (11), poetarum (12), mimorum saltatorumque (13), ὀψογράφων (14-17), ἰχθυογράφων (19), ἐξοίων (20, 21), ὑδροποτῶν (fr. 24); de meretricibus et quæ huc pertinent (25-29), de rebus ad conviviorum cultum spectantibus (30-34), de piscium generibus variis (35-40), de aliis similibus (41-44). Ex his si de indole operis conjecturam facere licet, major pars Ὑπομνημάτων argumento haud ab- similis fuisse videtur Ἀπομνημονύμασι et Ἐπιστολαῖς λειπνητικαῖς Lyncei Samii atque Deipnosophistis Athenæi. Vereorque ne contra fas Hegesandro inter historicos locum assignaverimus.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

1.

Athenæus XI, p. 507, A : Ἡγέσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, περὶ τῆς πρὸς πάντας τοῦ Πλάτωνος κακοθηρίας λέγων, γράφει καὶ ταῦτα· «Μετά τὴν Σωκράτους τελευτὴν ἐπὶ πλείον τῶν συνήθων ἀθυμούντων, ἐν τινι συνουσίᾳ Πλάτων συμπράων, λαβὼν

(*) Droysenius *Hellen.* II, p. 223 de Hegesandro laudat scriptum Κερκίλ De hypomnem. græc. p. 20. Quo libro uti non licuit.

Narrat hoc Harmodius Lepreates in libro De Phigalensium Institutis.

COMMENTARIUM.

1.

Hegesander Delphus in Commentariis, ubi de illa Platonis adversus omnes malevolentia disputat, etiam hoc

scripsit : « Post Socratis e vivis discessum, quum familiares ejus in convivio quodam tristes admodum essent, Plato unus e convivis, sumpto poculo, hortatus eos est, ne animi desponderent; se enim idoneum esse qui scholæ præcesset : atque ita propinavit poculum Apollodoro. At ille, libentius se a Socrate veneni calicem fuisse accepturum, ait, quam istam a Platone invitationem. Videtur

τὸ ποτήριον, παρακάλει μὴ ἐθυμῆν αὐτοὺς, ὡς ἱκανὸς αὐτοὺς εἶη ἡγείσθαι τῆς σχολῆς, καὶ προέπειν Ἀπολλοδώρῳ. Καὶ δὲ εἶπεν, Ἥδιον ἂν παρὰ Σωκράτους τὴν τοῦ φαρμάκου κύλικα εἰλήφειν, ἢ παρὰ σοῦ τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν. Ἐδόκει γὰρ Πλάτων φθονερὸς εἶναι, καὶ κατὰ τὸ ἦθος οὐδὲ μὴ εὐδοκίμειν. Καὶ γὰρ Ἀρίστιππον πρὸς Διονύσιον ἀποδημήσαντα ἰσχυρῶς, αὐτὸς τρεῖς εἰς Σικελίαν ἐκπλεύσας· ἀπαξ μὲν τῶν βυάκων χάριν, ὅτε καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ Διονυσίῳ συγγενόμενος ἐκινδύνευσε, δις δὲ πρὸς τὸν νεώτερον Διονύσιον. Αἰσχίνου τε πένητος ὄντος, καὶ μαθητὴν ἔνα ἔχοντος Ξενοκράτην, τοῦτον περιέσπασε. Καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐπιστάς δίκην ἐφωράθη· καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπιφέρει μητρυιᾶς ἔχων διάθεσιν. Διόπερ Σωκράτης, οὐκ ἀγῶς περὶ αὐτοῦ στοχαζόμενος, ἐνύπνιον ἔφησεν ἐωρακέναι, πλειόνων παρόντων. Δοκεῖν γὰρ ἔφη τὸν Πλάτωνα, κορώνην γενόμενον, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου ἀναπηδήσαντα, τὸ φαλακρὸν μου κατασκαριφαῖν, καὶ κράζειν περιδλέπουσαν. Δοκῶ οὖν σε, ὦ Πλάτων, πολλὰ κατὰ τῆς ἐμῆς ψεύδεσθαι κεφαλῆς. Ἦν δὲ δὲ Πλάτων πρὸς τῇ κακοθείᾳ καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἔφησεν, Ἐσχάτον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδύμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ὡς φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Καὶ τὸ πόλιν δὲ θελῆσαι κτίσαι, καὶ τὸ νομοθετῆσαι, τίς οὐ φήσει πάθος εἶναι φιλοδοξίας; Δῆλον δὲ ἐστὶ τοῦτο, ἐξ ὧν ἐν τῷ Τιμαίῳ λέγει· « Πέπονθά τι πάθος πρὸς τὴν πολιτείαν, ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἐβούλετο τὰ ἐκ τῶ ἔργου κινούμενα καὶ ἐνεργὰ ἰδεῖν, οὕτω καὶ γὰρ τοὺς πολίτας, οὓς διαγράφω. » Ceterum ex his non nisi

enim Plato invidiosus fuisse, et moribus minime probis. Nam et Aristippum cavillatus est, quod ad Dionysium esset peregrinatus, quum ipse ter in Siciliam navigasset : semel quidem igneorum Ætnæ profluviorum causa ; quo tempore etiam cum seniore Dionysio congressus, periculum vitæ adiit : his vero ad juniorem Dionysium. Idem, quum pauper esset Æschines, unumque haberet discipulum Xenocratem, hunc ab illo abstraxit. Idem deprehensus est id agere ut Phædoni litem intentaret, qua in servitutem ille denuo detruderetur : omninoque in omnes Socratis discipulos novercalem animum gessit. Quare etiam Socrates, recte de eo conjectans, præsentibus multis non illepide dixerat, visum sibi per insomnium Platonem, in cornicem mutatum, capiti ipsius insiluisse, calvitiumque perfodientem, et firmiter capiti insidentem, circumcirca prospectasse. Quare existimo, inquit, nulla te, Plato, adversus caput meum esse mentiturum. Erat vero Plato non malevolus solum, verum etiam gloriæ cupidus ; is qui dixerat : *Extremam tunicam, gloriæ cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis* : ut tradit Dioscorides in Memorabilibus. Quod vero civitatem voluit condere, et legibus eam instruere, quis neget esset hominis gloriæ cupiditate insigniter affecti? Apparet hoc autem ex his quæ in Timæo ipse ait : *Equidem adversus Rempublicam meam similiter affectus sum, atque pictor ad-*

priora usque ad verba τὴν τοῦ οἴνου πρόποσιν ἐν Commentariis Hegesandri petita esse videntur.

1.

E LIBRO SEXTO.

Idem IV, p. 162, A : Οὐκ ἀκαιρὸν δ' ἐστὶ μνημονεύσαι καὶ τοῦ εἰς ὑμᾶς (sc. τοὺς φιλοσόφους) ποιηθέντος ἐπιγράμματος, ὅπερ παρέθετο δὲ Δελφὸς Ἠγήσανδρος, ἐν ἑκτῇ Ὑπομνημάτων.

Ὀφρυασκασίδαι, βινεκαταπηγιένειοι,
σακκεγενειοτρόφοι καὶ λοπαδαρηγίδαι,
εἰματανωπερίβαλλοι, ἀντλιοκαὶβλεπταῖοι
νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαταιπλάγιοι,
μειραμειπατάται καὶ συλλαβοπευσιαληταί,
δοξοματαιόσοφοι, ζηταρησιάδαι.

3.

Idem VI, p. 260, A : Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (sc. τοῦ Φιλίππου) καὶ τὰς Ἠγήσανδρος δὲ Δελφὸς, ὡς τοῖς Ἀθηήναις εἰς τὸ Διομείων Ἡράκλειον ἀθροισμένοις τοῖς τὰ γέλοια λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κεράτιον, καὶ προσέτασσε τοῖς ἀναγράφοντας τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν ἀποστέλλειν πρὸς αὐτόν. Cf. Theopompī fr. 262 De Diomeis Herculi. cf. Müller. Dor. I, p. 458.

4.

Idem VI, p. 248, E : Καὶ δὲ Δελφὸς δὲ Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τοῦ Κλεισάρχου τὰς ἱστορεῖ· « Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ ἐχομίσθη παρὰ Κότυος τοῦ βασιλέως,

versus sua opera : quæ sicut ille viva cupit videre seseque moventia ; sic ego cives, quos informo. »

2.

Nec fuerit alienum, epigramma etiam commemorare in philosophos editum, quod apposuit Hegesander Delphus sexto Commentariorum :

Supercilia - attollentes, nasum - in - barba - deligentes,
barbam - in - sacco - alentes, et patinarum - raptiores,
pallium - superne - gestantes, discalceati - incedentes - et
oleum - spectantes,
noctu - clam - comedentes, noctu - oblique - discurrentes,
Adolescentulorum - deceptores, et syllabarum - loquaces - ri-
matoes,
vanam - sapientiam - gloriantes, virtutem - querere - profi-
lentes.

3.

Narrat de Philippo Hegesander Delphus, scribitque illum hominibus his, qui Athenis in Diomeorum Heracleum convenientes faceta et ridicula loquuntur, magnam humorum vim misisse ; constituisseque nonnullos, qui quæ ab illis dicerentur scripto consignarent, ad ipsumque mitterent.

4.

De eodem Clisophio Hegesander Delphus, in Commentariis, hæc narrat : Philippus rex quum dixisset literas sibi allatas esse Cotyis regis, Clisophus, qui tum aderat, ait :

Κλείτορος παρὼν ἐρη· Εἴ γε νῆ τοὺς θεούς. Τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, Τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρως γέ μοι ἐπιστήμησσι. » Cf. quæ de Clisopho Philippi adulate antecedunt ap. Athen. ex Satyro et Lynceo deprompta.

5.

Idem VII, p. 289, C : Ἡγήσανδρος δὲ φησιν, ὅτι καὶ Ἄστυκρέοντα, θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε. Καὶ ἄλλος δ' αὐτῶ τῶν περισωθέντων Ἀσκληπιοῦ στολὴν ἀνπλασθὼν συμπεριεφθείρετο. Αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς, πορφυρὰν ἡμισμένον, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων, καὶ ἀκτῆπτρον κρατῶν, κρηπιδὰς τε ὑποδεδαμένος, περιῆει μετὰ τοῦ θεοῦ χοροῦ. Καὶ ἐπιστέλλων Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ, οὕτως ἔγραψεν· « Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ἱατρικῆς. Καὶ σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, δταν βουληθῇς, ἀπολλύναι, ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σῶζειν, καὶ τοὺς εὐρώστους ἀνόσους, οἳ ἂν ἐμοὶ πείθονται, παρέχειν μέχρι γήρως ζῶντας. Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμεὶ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἴσασθαι (?). Ζεὺς γὰρ ἐγὼ αὐτοῖς βίον παρέχω. » Πρὸς δὲ ὡς μελαγχολῶντα ἐπέστελλεν ὁ Φίλιππος· « Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. » Παραπλησίως δ' ἐπέστελλε καὶ Ἀρχιδάμῳ, τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοις ἔγραψεν, οὐκ ἀπεχόμενος τοῦ Διός. Καλέσας δ' αὐτὸν ποτὶ ἐπὶ δείπνον ὁ Φίλιππος μετὰ τῶν ἰδίων θεῶν, συγκατέκλινε πάντας ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης, ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης, καὶ τράπιζαν παραθείς, ἐφ' ἧς βωμὸς ἔκειτο καὶ τῶν ἀπὸ γῆς

πάντων ἀπαρχαί. Καὶ ὅποτε τοῖς ἄλλοις παρεφέρετο τὰ ἐδώδια, τοῖς ἀμὰ Μενεκράτην ἐθυμίων καὶ ἔσπινδον οἱ παῖδες. Καὶ τέλος ὁ κρινὸς Ζεὺς, μετὰ τῶν ὑπηκόων γελῶμενος θέων, ἔρυσεν ἐκ τοῦ συμποσίου, ὡς Ἡγήσανδρος ἱστορεῖ. Pro οἱ μέλλοντες Cas. conj. οἱ θεοὶ μ. Fort. ludens belluo dixit : καὶ οἱ μακεδανόβιοι (longævi) μ.

6.

Idem VI, p. 249, D : Περὶ δὲ Νικησίου τοῦ Ἀλεξάνδρου (Epiri regis) κολακὸς Ἡγήσανδρος τὰδε ἱστορεῖ· « Ἀλεξάνδρου δάκνυσθαι φήσαντος ὑπὸ μυιῶν καὶ προθύμως αὐτὰς ἀποσοδοῦντος, τῶν κολάκων τις Νικησίης παρὼν, Ἡππου τῶν ἄλλων μυιῶν, εἶπεν, αὐταὶ πολὺ κρατήσουσι, τοῦ σοῦ γευσάμεναι αἵματος. » Ὁ δ' αὐτὸς φησι καὶ Χειρίσορον, τὸν Διονυσίου κολακα, ἰδόντα Διονύσιον γελῶντα μετὰ τινων γνωρίμων (ἀπεῖχε δ' ἀπ' αὐτῶν πλείω τόπον, ὡς μὴ συνακούειν), συγγελᾶν. Ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος ἠρώτησεν αὐτὸν, διὰ τίνα αἰτίαν οὐ συνακούωντων λεγομένων γελᾷ, « Ὑμῖν, φησὶ, πιστεύω, διότι τὸ βῆθ' ἐν γελοῖον ἐστίν. » Cf. Phylarchi fragm. 8 (I, p. 336).

7.

Idem VI, p. 251, A : Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς βασιλέα (sc. Ἀλεξάνδρον, Epiri regem) προσβεύσας, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐκ ἔσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερώς καὶ τολμηρῶς τὸν βασιλέα, ὡς καὶ εἰπεῖν, δεῖν κατ' ἐνῆαυτὸν οὐκ ἐννέα ἄρχοντας, ἀλλ' ἐννέα πρέσβεις αἰρεῖσθαι πρὸς βασιλέα.

Optime! per Deos. Subjiciente vero Philippo, Quid vero tu nostri quibus de rebus ille scripserit? — Per Jovem maximum! inquit ille, rectissime tu me reprehendisti.

5.

Hegesander narrat, Aslycreontem, quem Menecrates medicus sanaverat, Apollinem ab eo fuisse vocatum. Alius ex his qui valetudini ab eo restituti erant, Ἐσκληπιοῦ pallio sumpto, in illius comitatu oberravit. Ipse vero Jupiter, purpura amictus, et auream coronam in capite gestans, sceptrum tenens, soleasque iadutus, cum isto deorum choro terram peragravit. Idem liberis datis ad Philippum regem, in hunc modum scripsit: Menecrates Jupiter Philippo salutem! Tu regnas in Macedonia; ego vero in Medicina. Et tu quidem bene valentes, si volueris, perdere potes: ego vero ægros sanare, et, qui bene valent, hos, si mihi pareant, præstare possum a morbis liberos ad senectutem viventes. Quare tibi quidem Macedones satellitos sunt; mihi vero quotquot [salvi] esse cupiunt. Jupiter enim ego vitam illis largior. Cui homini, tanquam insanienti, rex rescripsit: Philippus Menecrati sanitatem! Similiter vero idem et Archidamo Lacedæmoniorum regi, et aliis, ad quorumque literas daret, scribere consueverat, Jovis sibi nomen tribuens. Quem quum aliquando Philippus ad cœnam vocasset cum suis aliis, cunctos una in lecto discumbere fecit in medio stante altissimo, et veluti Deorum in honorem magnifico exornato:

mensamque jussitque apponi, super qua erat ara exstructa, cui impositæ omnium rerum quæ terra gignuntur primitiæ. Tum, quoties aliis afferebant cibi, Menecrati ejusque comitibus odores adolebant et libabant pueri: donec ad extremum novus Jupiter, cum suis subditis risui habitus, ex illo convivio cursim se proriperet; ut idem Hegesander narrat.

6.

De Nicesia, Alexandri assentatore, hæc narrat Hegesander: « Alexander, quum morderi se a muscis diceret, illasque gnaviter depelleret, assentatorum aliquis præsens, Nicesias nomine, ait: *Profecto aliis muscis hæc longe superiores erunt, inum quum sanguinem gustarint.* Idem scriptor narrat, Chirisophum, Dionysii assentatorem, quum vidisset Dionysium ridentem cum nonnullis suorum familiarium, abesset autem ipse ex multo longiore intervallo, quam ex quo quid diceretur exaudiri potuisset, una risisse. Inde vero interrogatus a Dionysio, cur, quum dicta exaudire non potuisset, rideret tamen? Credo vobis, inquit, ridiculum esse id quod dictum est.

7.

Epicrates Atheniensis ad Persarum regem legatus missus, ut ait Hegesander, quum multa ab eo dona accepisset, non erubuit ita publice et insolenter ahiari regi, ut diceret quotannis non tam novem creari archontes debere, quam novem legatos nominari ad regem mittendos.

8.

Idem IV, p. 167, D : Εἰς τοσοῦτον δ' ἀσωτίας ἐληλύθει καὶ Δημήτριος ὁ Δημητρίου τοῦ Φαληρείου ἀπόγονος, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, ὥστε Ἀρισταγόραν μὲν ἔχειν τὴν Κορινθίαν ἐρωμένην, ζῆν δὲ πολυτελῶς. Ἀνακαλεσαμένων δ' αὐτὸν τῶν Ἀριστοπαγιδῶν καὶ κελευόντων βέλτιον ζῆν, « Ἀλλὰ καὶ νῦν, εἶπεν, ἐλευθερίως ζῶ. Καὶ γὰρ ἑταίραν ἔχω τὴν καλλίστην, καὶ ἀδικῶ οὐδέν, καὶ πίνω χῖον οἶνον, καὶ τὰλλ' ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτ' ἐκποιουσῶν. Οὐ, καθάπερ ὑμῶν ἔνιοι, δεκαζόμενος ζῶ καὶ μοιχεύων. » Καὶ τῶν τὰ τοιαῦτα πραττόντων καὶ ἐπ' ὀνόματος τινὸς κατέλαξε. Ταῦτα δ' ἀκούσας Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς, θεσμοθέτην αὐτὸν κατέστησε. Τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἱππαρχος ὢν, ἱκρίον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρα, μετιωρότερον τῶν Ἑρμῶν. Ἐλευσινί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ ἀνάκτορον, οἰκώζεσθαι φήσας τοὺς κωλύοντας.

Antigonus rex est Antigonus Gonatas. Cf. Droysen. *Hellen.* II, p. 223.

9

Idem VI, p. 250, D, E : Ἡγήσανδρος δ' ἱστορεῖ, καὶ ἱέρωνα τὸν τύραννον ἀμειλίχτερον κατὰ τὰς ὀφείας γενέσθαι, καὶ τοὺς συνδείκνουσιν τῶν φίλων ἔχειν ἐπίτηδες διαμαρτάνοντας τῶν ἰδεσμάτων, ἵν' ὑπ' αὐτοῦ χειραγωγῶνται, καὶ δοκῇ τῶν ἄλλων δευδερκέστερος εἶναι. Εὐκλείδην δὲ φησιν Ἡγήσανδρος, τὸν Σεῦτλον ἐπικαλούμενον (παράσιτος δ' ἦν καὶ οὗτος), παραθέντος τινὸς αὐτῷ πλείους σόγκους ἐν δείπνῳ, Ὁ Καπα-

νὺς, ἔφη, ὁ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου εἰσαγόμενος ἐν ταῖς ἱατίαις, ὑπερασταῖος ἦν,

Μισῶν, τραπέζας δοτις ἐξογκοῖτ' ἀγαν.

Οἱ δὲ δημαγωγοῦντες, φησὶν, Ἀθήνησι κατὰ τὸν Χρεμυνίδειον πόλεμον κολακεύοντες τοὺς Ἀθηναίους, τὰλλα μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τὴν δ' ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπους φέρουσαν ὁδὸν Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Postrema ad Athenienses Ptolemaei II adultores refert Droysen. *Hellen.* II, p. 212.

10.

Idem IV, p. 132, C : Δρομίας δ' ὁ παράσιτος, ἐρωτήσαντός τινος αὐτὸν, ὥς φησιν ὁ Δελφὸς Ἡγήσανδρος, πότερον ἐν ᾧ γίνεται βελτίω δείπνα ἢ ἐν Χαλκίδι, Τὸ προοίμιον, εἶπε, τῶν ἐν Χαλκίδι δειπνῶν χαριέστερον εἶναι τῆς ἐν ᾧ γίνεται παρασκευῆς· τὸ πλῆθος τῶν ὀστρέων καὶ τὴν ποικίλιν προοίμιον εἰπὼν δείπνου.

11.

Idem VIII, p. 350, A, de Stratonico citharista : Πάλιν δ' ἐπερωτηθεὶς, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, πότερα Βοιωτοὶ βαρβαρώτεροι τυγχάνουσιν ὄντας ἢ Θετταλοὶ, Ἡλείους ἔφησεν. Ἀναστῆσας δὲ ποτε καὶ τρόπαιον ἐν τῇ διατριβῇ ἐπέγραψε κατὰ τῶν κηκῶς κιθαριζόντων. Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τινος, τίνα τῶν πλοίων ἀσφαλέστατά ἐστι, τὰ μακρὰ ἢ τὰ στρογγύλα, « Τὰ νενεωλκημένα, » εἶπεν.

12.

Athenaeus XIV, p. 620, F : Ὁ τοῦ Σωτάδου υἱὸς Ἀπολλώνιος. Ἐγραψε δὲ καὶ οὗτος Περὶ τῶν τοῦ

8.

Ex intemperantia venit Demetrius Demetrii Phaleri nepos, ut ait Hegesander, ut Aristagoram Corinthiam propellere haberet, vitamque ageret sumptuosam. Advocantibusque eum Areopagitis et melius vivere iubentibus, « Verum etiam nunc, ait, ego ut decet hominem ingenuum vivo. Nam amicam habeo pulcherrimam, et neminem ludo, et vinum Chium bibo, et reliqua sufficienter adorno, quum proprii reditus ad hoc suppetant. Non vero quemadmodum nonnulli e vobis, muneribus corruptus vivo, et aliorum uxores corrumpto. » Et eorum aliquos, qui id faciebant, nominatim etiam designabat. Quae quum audisset Antigonus rex, thesmothetam illum constituit. Idem vero, quum Panathenaeorum solemnibus equitum praefectus esset, tabulatum erexit Aristagorae apud Hermas ipsis Hermis sublimius; et Eleusinae, quum celebrarentur mysteria, sedem eidem posuit juxta Cereris templum; male acceptum iri edicens, si quis esset prohibitor.

9.

Hegesander narrat, etiam Hieroni regi obtusiores fuisse oculorum usum, habuisseque in amicis cum ipso cenare solitis, qui consulto a cibis, quos peterent, aberrare soleant, ut ab ipso manus eorum dirigerentur, videreturque ille acutius reliquis cernere. Euclidis verbum Hegesander refert, ejus cui *Seutlum* (id est, *bela*) cognomen, qui et ipse parasitus fuit. Quum cenanti ingens sonchi copia appo-

neretur, *Peturbanus*, inquit, *Capaneus est*, qui ab Euripide in *Supplicibus* inducitur,

Inimicus mensarum in quibus nimius otiosus.

Idem Hegesander ait, oratores Atheniensium bello Chremonideo, adulescentes populo, dixisse: Alia quidem communia habere Athenienses cum reliquis Graecis; sed viam, quae homines in caelum ducat, solis illis cognitam esse.

10.

Dromeas parasitus, ut refert Hegesander Delphus, cuidam interroganti, utrum lautiores essent caenae Athenis, an Chalcide? respondit, *Procaemium caenarum Chalcide gratius esse et elegantius, quam Athenis solum caenae apparatus*. Procaemium caenae vocabat homo ostreorum et reliquorum testaceorum multitudinem varietatemque.

11.

Rursus interrogatus, ut scribit Hegesander, utrum Boroli magis barbari essent, an Thesiali? *Εἰ*, inquit. Idem aliquando tropaeum erexit in schola, hac inscriptione: *Adversus cithara male canentes*. Sciscitante quodam, quae nam sint naves tutiores, longae, an rotundae? *Tutiores*, inquit, *hae quae subductae sunt*.

12.

Sotadis filius Apollonius. Nam et hic de patris sui carminibus librum edidit; e quo perspicitur intempestiva Sotadis maledicendi licentia, qui Alexandriae probrosa dixit

πατὸς ποιημάτων σύγγραμμα· ἐξ οὗ ἔστιν κατιδεῖν τὴν ἀκαίρον παρρησίαν τοῦ Σωτάδου, κακῶς μὲν εἰπόντος Λυσίμαχον τὸν βασιλέα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πτολεμαῖον δὲ τὸν Φιλάδελφον παρὰ Λυσιμάχῳ, καὶ ἄλλους τῶν βασιλέων ἐν ἄλλαις τῶν πόλεων. Διόπερ καὶ δεύσας ἔτυχε τιμωρίας. Ἐκπλεύσαντα γὰρ αὐτὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, οἷς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, καὶ δοκῶντα διαπερευγέσθαι τὸν κίνδυνον· εἴρηκε γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἀτὰρ καὶ τότε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήμεν.

Εἰς οὐχ ὅσῃν τρυμνίην τὸ κέντρον ὠθεῖς·

Πάτροκλος οὖν ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Κανύῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδῆν χειραΐδα ἐμβαλὼν καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος καταπόντισε.

13.

Idem I, p. 19, C : Ἡρόδοτος δὲ ὁ λογόμενος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ Ἀρχύλαος ὁ ὀρχηστὴς παρὰ Ἀντιόχῳ τῷ βασιλεῖ μάλιστα ἐτιμῶντο τῶν φίλων. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ἀντίοχος τοῦ Σωστράτου τοῦ αὐλητοῦ οὐκ οἰστροφύλακας ἐπεποίητο.

De Sostrato Prienensi saltatore (et tibicine), cujus in gratiam Antiochus (Soter aut Theus) Prienen liberam esse jussit, v. Sextus Empir. Adv. gr. c. 13, citante Droysenio l. I. II, p. 235. De eodem Sostrato cf. Aristodemi fr. 7. p. 310.

14.

Idem VIII, p. 337, F : Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τάδε φησὶ περὶ αὐτοῦ· « Δωρίων ὁ ὀφθαλμολόγος, τοῦ παιδὸς οὐκ ἀγοράσαντος ἰχθύος, μαστιγῶν αὐτὸν ἐκέλευε τῶν ἀρίστων ἰχθύων ὀνόματα λέγειν. Τοῦ δὲ

παιδὸς ὀρφὸν καὶ γλαυκίσκον καὶ γόγγρον καὶ τοιούτους ἑτέρους καταριθμοῦντος, ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν, οὐ θεῶν. »

15.

Idem VIII, p. 340, F : Ἀνταγόρας μὲν ὁ ποιητὴς οὐκ εἶα τὸν παῖδα ἡλεῖν τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ λοῦσαι, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος. Ἐν δὲ στρατοπέδῳ ἔφοντι, φησὶν, αὐτῷ γόγγρων λοπάδα, καὶ περιζωομένῳ, Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς παραστάς, Ἄρά γε, εἶπεν, ὦ Ἀνταγόρα, τὸν Ὀμηρον οἶσι τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος πράξεις ἀναγράφαι, γόγγρους ἔφοντα; Κάκεινον οὐ φεύλως λόγος εἰπεῖν, Σὺ δὲ οἶσι, φησὶ, τὸν Ἀγαμέμνονα τὰς πράξεις ἐκείνας ἐργάσασθαι, πολυπραγμονοῦντα, τίς ἐν τῷ στρατοπέδῳ γόγγρους ἔφει; Ὀρην δ' ἔφων ποτὲ ὁ Ἀνταγόρας οὐκ ἔφη βεβαιῶσαι εἰς τὸ βαλανεῖον, εὐλαβούμενος μήποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροήσωσι. Φιλοκύδους δ' εἰπόντος, ὅτι ἡ μήτηρ τηρήσει, Ἐγὼ οὖν, εἶπε, τῇ μητρὶ ὀρνέθειον ζωμὸν πιστεύσω; Cf. Plutarch. Apophthegm. p. 183, A.

16.

Idem VIII, p. 343, E : Διοκλῆς δὲ ὁ ὀφθαλμολόγος, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος, πυθόμενος τινὸς αὐτοῦ, πότερος χρηστότερος ἰχθύος, γόγγρος ἢ λάδραξ, Ὁ μὲν ἔφθες, ἔφη, ὁ δὲ ὀπτός.

17.

Idem VIII, p. 343, D : Ἀλλὰ μὲν καὶ Ἀρίστιππος ὁ Σωκρατικὸς ὀφθαλμολόγος ἦν· ὅστις καὶ ὑπὸ Πλάτωνος ποτὲ ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῇ ὀφθαλμολογίᾳ, ὡς φησὶ Σωτρίων καὶ Ἡγήσανδρος. Γράφει δὲ οὕτως ὁ Δελφός· « Ἀρίστιππος, Πλάτωνος ἐπιτιμήσαντος αὐτῷ, διότι πολλοὺς ἰχθύος ἡγόρασε, δυοῖν ὀβολοῖν ἔφρασε ἐωνῆσθαι. Τοῦ δὲ

in Lysimachum regem, apud Lysimachum vero in Ptolemaeum Philadelphum, et adversus alios reges aliis in urbibus. Quamobrem etiam meritis luit poenas. Navi enim profectum Alexandria, ut tradit Hegesander in Commentariis, quum videretur effugisse periculum (nam et multa alia in regem Ptolemaeum acerba dixerat, tum et istud, postquam sororem Arsinoen dixisset uxorem :

Nefandum foramen stimulo pertundis) :

captum in Cauno insula Patroclus, dux Ptolemaei, plumbeo vase inclusum et in altum abductum, mari mersit.

13.

Herodotus Logomimus, ut Hegesander refert, et Archelaus saltator, apud Antiochum regem praeter ceteris amicis maximo in honore fuerunt. Illius Antiochi pater, et ipse Antiochus, Sostrati tibicinis filios corporis sui fecerat custodes.

14.

De eodem Hegesander, in Commentariis, haec scribit : « Dorion, obsoniorum lurco, quum servulus pisces non emisset, flagello castigatum jussit optimorum piscium edicere nomina. Qui quum orphum et glauciscum et congrum similesque alios enumeraret : *At piscium nomina*, inquit ille, *edere te jussi, non decorum.*

15.

Antagoras poeta puerum non sivit inungere piscem, sed lavare solum, ut narrat Hegesander. Eadem in castris elixanti congrorum patinam, et succincto (ut scribit idem Hegesander) adstans rex Antigonus (Gonatas), ait : *At putasne, Antagora, Homerum res gestas Agamemnonis scripsisse congras elixantem?* Cui ille non inscite respondit : *Tunc vero putas, Agamemnonem res illas gessisse curiose inquirentem quis in castris congras elixet?* Aliquando gallinam elixans Antagoras, in balneum se iturum negavit, timens ne jusculum absorbeant pueri. Cui quum diceret Philocydes, matrem ne id fiat curaturam : *Matri igitur, inquit, ego jusculum gallinaceum crederem?*

16.

Diocles, obsonii lurco, ut narrat Hegesander, quum ex eo quaesivisset aliquis, uter piscis melior, conger an lupus : respondit : *Ille elixus, hic assus.*

17.

Sed et Aristippus Socraticus obsonii avidus erat : quo nomine eum aliquando reprehensum a Platone narrat Sotion et Hegesander. Qua de re sic scribit Delphus : « Aristippus, reprehensus a Platone quod piscium magnum emisset numerum, duobus obolis se eos emisse dixit. Cui quum

Πλάτωνος αἰπόντος, ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἡγόρασα τοσούτου, Ὁρᾶς οὖν, εἶπεν, ὦ Πλάτων, ὅτι οὐκ ἐγὼ ὀφθαλμικός, ἀλλὰ σὺ φιλάργυρος. »

18.

Idem XII, p. 544, C, de Arist' pro Cyrenæo : Ἡγήσανδρος γοῦν φησιν, ὡς καὶ ἀδόξου ποτὶ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχὼν ἤνεγκεν, ἐρωτήσαντός τε τοῦ Διονυσίου, τί φαίνεται ἡ κατάκλισις πρὸς τὴν χθῆς, εἴησι παραπλησίαν εἶναι. « Ἐκείνη τε γάρ, εἴησεν, ἀδοξεῖ τήμερον χωρισθεῖσα ἐμοῦ, χθῆς δὲ πασῶν τὴν ἐνδοξατάτη δι' ἡμᾶς. Αὕτη δὲ τήμερον καὶ ἐνδοξος γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν παρουσίαν, χθῆς δὲ ἡδόξει μὴ παρόντος ἐμοῦ. » Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ φησιν ὁ Ἡγήσανδρος. « Ἀριστίππος, βαινόμενος μὲν ὑπὸ τῶν τοῦ Διονυσίου θεραπόντων, σκωπτόμενος δ' ἐπὶ τῷ ἀνέχεσθαι ὑπ' Ἀντιφώντος, Εἰ δ' ἄλγευόμενος ἐτύγχανον, εἴη, καταλιπὼν τὴν ἐργασίαν ἂν ἀπῆλθον; »

19.

Idem VIII, p. 344, A : Φόρουσκον δὲ φησιν Ἡγήσανδρος τὸν ἰχθυοφάγον, οὐ δυντήντα ὅσον ἤθελεν ἀφελεῖν τοῦ ἰχθύος, ἀλλ' ἀκολουθήσαντος αὐτῷ πλείονος, εἰπεῖν·

Τὰ δ' ἀντιτίθοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται,

καὶ ὄλον τὸν ἰχθὺν ἀναλώσαι. Βίων δὲ, προεπράσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς, καὶ ἀφιλοῦς φαγὼν, εἰπέειπεν·

Ἰνὼ δὲ τὰ κὶ θάτερ' ἐξαιργάζετο.

Plato respondisset, eo pretio et ipsum empturum eos fuisse : Vides igitur, inquit, mi Plato, non tam me obsonii avidum esse, quam te pecuniæ cupidum. »

18.

Narrat Hegesander, patienter Aristippum tulisse, quum aliquando parum honestus locus ei in convivio esset assignatus : et interroganti Dionysio, quid ipsi videretur de hodierno loco, cum illo collato, quem pridie obtinisset? respondisse : Nihil differre : ille enim (inquit) hodie parum honestus est, quum a me sit remotus; heri autem propter nos fuit honestissimus : hic vero et hodie honestus factus est, a me occupatus; heri vero, quum ego alibi essem, inglorius fuit. Alibi rursus scribit idem Hegesander : « Aristippus, aqua perfusus a Dionysii famulis, eoque irrisus ab Antiphonte quod patienter tulisset, respondit : At si piscando dans operam madesactus fuisset, an idcirco relicto opere ablissem? »

19.

Phoruscum gulosum, narrat Hegesander, quum de pisce quantum voluerat auferre non potuisset, sed major pars eum secuta esset, dixisse :

Quæ resistunt, pereunt stirpitibus :

totumque piscem absumpsisse. Bion vero, quum superiorem

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

20.

Idem X, p. 444, E : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός καὶ ἐξοίνους τινὰς κέκληκε, λέγων οὕτως. « Κομηῶν καὶ Ῥοδοφῶν, τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσαμένων ὄντες, ἦσαν ἐξοίνοι. Καὶ ὁ Κομηῶν, εἰς κυβερτὴν σκώπτων, τὸν Ῥοδοφῶντα, εἶπεν·

Ὁ γέρον, ἡ μάλα δὴ σὺ νέοι τέφρουσι κυβερταί.

Ῥοδοφῶν τε ἐκείνῳ τὴν περὶ τὰς γυναῖκας σπουδὴν καὶ τὴν ἀφρασίαν ὠνεῖδίζεν, οὐδεμιὰς ἀπεχόμενος λοιδορίας. « Rhodophon Rhodius ille contra Persecum cum Romanis faciendum esse censuit. V. Polyb. XXVII, 6, 3. XXVIII, 2, 3. Idem legatus Romam mittitur, Polyb. XXX, 5, 4 (Ol. 153, 1. 168).

21.

Idem XI, p. 477, E : Ἡγήσανδρος ὁ Δελφός Εὐφορίωνά φησι τὸν ποιητὴν, παρὰ Πρυτανίδι δεικνούντα, καὶ ἐπιδεικνυμένῳ τοῦ Πρυτανίδος κιθωρίᾳ τινα δοκούντα πεποιῆσθαι πολυτελῶς, τοῦ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηχότος, λαβὼν ἐν τῶν κιθωρίων, ὡς ἐξοίνων καὶ μεθύων ἐνεούρησι. Prytanis, phil. peripateticus, Hieronymi successor, magister Euphorionis V. Suidas v. Εὐφορίων; Vit. Aristot. II, p. 402 in Bioogr. Westermanni; Polyb. V, 93.

22.

Idem X, p. 431, D : Οὐκ ἀγλαφύρως δὲ Λύσανδρος ὁ Σπαρτιάτης, ὡς φησιν Ἡγήσανδρος ἐν Ἰπομνήμασι, τὸν οἶνον ὑδαρῇ πωλούντων τῶν καπηλῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, κακραμένον ἐκέλευσεν αὐτὸν πωλεῖν, ἐν αὐτὸν ἀκρατέστερον ὠνοῖντο.

piscis partem proripuisset aliquis, invertit piscem, largiterque pastus, ait,

Ino ab altera parte negotium confecit.

20.

Hegesander Delphus nonnullos etiam ἐξοίνους appellavit : nempe τῖνο captos dicens. Cujus hæc sunt verba : « Comeon et Rhodophon, ex eorum numero qui rempublicam Rhodi administrabant, vino capti erant. Et Comeon quidem Rhodophontem ut aleatorem perstringens, dicebat,

O senex, certe valde te juvenes premunt aleatores.

Rhodophon vero Comeoni mulierum insanum amorem et intemperantiam exprobrabat, nulli parcens probro. »

21.

Hegesander Delphus scribit, Euphorionem poetam, cenantem apud Prytanidem, quum ostentasset Prytanis ciboria quædam, quæ pretiose confecta esse videbantur, jamque bene longe progressa esset compotatio, sumpsisse unum ex ciboriis, utpote temulentum atque ebrium, et imminxisse.

22.

Non infestive Lysander Spartanus, ut narrat Hegesander in Commentariis, quum vinum aquosum venderent caupones in castris, jussit ut mixtum illud venderent, quo meracius ipsi emerent.

23.

Idem X, p. 432, B : Ἐπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἀλφίτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς δὲ Δελφὸς Ἠγήσανδρος φησιν. Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου τῶν ἱστοριῶν, ἐν αἷς ἐγγράπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισκε, γράψας ὁρᾶμα Μνησιπτολέμον καὶ κομωδῶν αὐτὸν καὶ περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου χρώμενος φωναῖς, ἐποίησε λέγοντα·

Ἐκ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτὶ
ἰδὼν Σέλευκον ἡδέως τὸν βασιλεῖα,
ἐγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς, ὅτι,
κἂν τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτων ἢ σφόδρ' εὐτελεῖς,
σεμνὴν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν.
Γέροντα θάσσον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
ἱερὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν,
συγκυρκανήσας ἐν σκύρῳ χυτῆς λίθου,
Δήμητρος ἀκτὴ κἂν γεφυρώσας ὑγρόν,
κατησίμωκε πῶμα, κύματος λύσιν.

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ, κἂν Θηράσι ταῖς (Θηρασίαις?) νήσοις ἐπιτάττοντας λέκισθον ἀντὶ ἀλφίτου πίνειν, καὶ λέγεσθαι ταύτην τὴν πόσιν καλλίονα τῆς ἐξ ἀλφίτων. Cf. Müller. *Min.* p. 337.

24.

Idem I, p. 44, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Ἀγχίμολον καὶ Μόσχον φησὶ, τοὺς ἐν Ἠλίδι σεριστεύσαντας, ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, καὶ μόνον σῦκα προσφερομένους οὐδενὸς ἕττον διακαῖσθαι σώμασιν

23.

Bibebant autem multi polenta in vinum injecta, ut ait Hegesander Delphus. Epinicus quidem, quum Mnesiptolemus suas recitasset Historias, in quibus scriptum erat, Seleucum polenta in potu usum esse, dramate conscripto, cui Mnesiptolemum titulum fecit, comice illum perstrinxit; hisdemque quibus ille de potione ista verbis usus erat loquentem induxit, in hunc modum :

Cum polenta bibentem astate aliquando
cupido Seleucum quum vidissem regem;
scripto consignavi, coquo documento ostendi hominibus,
quamvis sit vulgaris res et leviuscula,
posse illam mea facultate gravem amplamque reddi.
Grandem nata Thasium et ex Attica terra
fluentum apia florilegæ dulces
quum miscuisset in acypho ex fuso lapide,
Cererique fragmine omnem subegisset liquorem,
usus sum potione, æstus lenimine.

Narrat idem, in Theracibus insulis (i. e. in Thera et Therasia ins., ut videtur) farinam e pisib quoque aut lentibus loco polentæ inspergi vino, atque ita bibi; eamque potionem meliorem perhiberi quam ex polenta.

24.

Hegesander Delphus scribit, Anchinolum et Moschum, in Elide urbe philosophiam et eloquentiam professos, tota vita aquam bibisse; et quum non nisi sicis vescerentur, tam

ἱρρωμένους· τὸν δ' ἰδρῶτα αὐτῶν δυσώδη οὕτως εἶναι, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις.

« Aut εἶναι in εἶναι mutandum, quæ est Eustathii (p. 916, 46) scriptura, aut αὐτῶν delendum. » Dindorf.

25.

Idem XIII, p. 572, D : Οἶδα δὲ καὶ ἑορτὴν τὴν Ἑταιρίδεια, ἀγομένην ἐν Μαγνησίᾳ, οὐ διὰ τῆς ἑταιρίας, ἀλλὰ δι' ἑτέραν αἰτίαν, ἥς μνημονεύει Ἠγήσανδρος, ἐν Ὑπομνήμασι γράφων ὅδε· « Τὴν τῶν Ἑταιρίδων ἑορτὴν συντελοῦσι Μάγνητες. Ἱστοροῦσι δὲ, πρῶτον Ἰάσονα, τὸν Αἰσωνος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρίῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι. Θύουσι δὲ καὶ οἱ Μακεδόνων βασιλεῖς τῇ Ἑταιρίδειᾳ. » Cf. Müller. *Min.* p. 251.

26.

Idem XIII, p. 564, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τῶν ἡδυσμάτων φησὶν ἐρᾶν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν, οὐδὲ τῶν ἰχθύων· ἀπογενομένων γοῦν τούτων, οὐδαίς ἡδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας, οὐδὲ τὸν ἰχθύν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀνηδύντων. »

27.

Idem XIII, p. 592, B : Ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὦν τοῦ βίου (Sophocles), ὡς φησιν Ἠγήσανδρος, Ἀρχίππην ἡγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. Ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἐραστῆς Σμικρίνης, ἐρωτώ-

robusto tamen corpore fuisse quam alius quisquam : at eorum sudorem adeo oluisse graviter, ut eos in balneis omnes aversarentur.

25.

Memini vero etiam festos quosdam dies celebrari Magnesie, quos *Hetæridia* vocant, non ab hetæris meretricibus, sed aliam ob causam; quam exponit Hegesander in Commentariis, ita scribens : « *Hetæridia* festa celebrant Magnetes. Narrant autem, primum Iasonem, Æsonis filium, collectis Argonautis, *Jori Hetærio* (id est, *Sodaliatio* vel *Amicitia præstidi*) sacra fecisse, illumque festum diem *Hetæridia* nominasse. Celebrant vero etiam Macedoniae reges *Hetæridia*. »

26.

Hegesander in Commentariis ait condimenta amara omnes, non item (nudam per se) carnem aut pisces. « Itaque ubi illa desunt, nemo libenter carne aut pisce vescitur, neque nuda cruda absque condimentis expetit. »

27.

Sophocles quum jam sub exitum vitæ versaretur, ut ait Hegesander, Archippen amavit meretricem, et fortunarum suarum heredem reliquit. Quum vero cum seno Sophocle consuetudinem Archippo haberet, prior illius amator Smicrines, interrogatus ab aliquo *quid ageret Archippe*, festivo respondit : *Sicut nocturnæ, sepulcris insidet.*

μινος ὑπὸ τινος, τί πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη·
« Ὅσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφοιν κάθεται. »

28.

Idem XIII, p. 584, F : Μετάναιρα δὲ ἡ ἑταῖρα, Δημοκλέους τοῦ παρασίτου, Λαγυνίωνος ἐπίκλην, καταπισόντος ἐν τινι κονιάματι, « Καὶ γὰρ σὺ, φησί, σαυτὸν ἔδωκας, οὗ ψῆφοι εἰσίν. » Διαπηδώντος δ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πλησίον κλίνην, « Πρόσεχε, φησί, μὴ ἀνατραπῆς. » Τοῦτο ἱστορεῖ Ἡγήσανδρος.

29.

Idem III, 107, E : Ὅτι δ' ἔθος τῇ ἐπίκλῳ περικαλύπτεσθαι τὰ ἡπάτια, Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασί φησι Μετάναιραν τὴν ἑταῖραν, ὡς ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἡπατίοις αὐτῇ πνευμόνιον ἔλαβε, καὶ ὡς περιελούσα τὸ στήθερ εἶδεν, ἀνέκραγεν·

Ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί.

29 a.

Hesychius : Ἀποφάρσις, ἡ ἑταῖρα, ὡς Ἡγήσανδρος. « *Meretrix nuda*, α φάρος. V. Hesych. v. ἀφάρωνος. » *Voss.* Eustath. ad II. π extr. δούλην dici ait ἀποφάρτην (ἀποφάρτην?).

30.

Athen. IV, p. 174, A : Κἀν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστὴν τε καὶ σπλaxχνοτόμον.

31.

Idem VIII, p. 365, D : Ἀργεῖοι δ', ὡς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασί φησιν Ἡγήσανδρος, γράφει δ' οὕτως·

28.

Metanira meretrix, quum Democles parasitus, cognomine Lagynion, super lectorio opere prolapsus esset : Nil mirum, inquit, quum in locum te immiseris ubi calculi sunt. Eidem in proprio lectulum subsilienti : Cave, dixit, ne eversus corruas. Hoc memoravit Hegesander.

29.

Quia moris erat, jecuscula omento contegi, Hegesander Delphus in Commentariis narrat, Metaniram meretricem, quum in opertis jecusculis ipsa pulmunculam esset nacta, et detracto adipe eam vidisset, exclamasse :

Perii ; peplorum me sinuosae plicae perdidierunt.

29 a.

Ἀποφάρσις, meretrix, teste Hegesandro.

30.

Similiter in Cypro Hegesander Delphus ait coli Jovem εἰλαπιναστὴν (*epulonem*) et σπλaxχνοτόμον (id est, *extorrum sectorem*).

31.

Argivi, ut ait Hegesander in Commentariis, cujus ipsa haec sunt verba : « Argivi symbolani, quae ad convivia a computantibus confertur, γῶν appellant ; portionem vero, αἶσαν. »

« Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι γῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα αἶσαν. »

32.

Idem XI, p. 479, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ὑπομνήμασιν, ὡν ἀρχὴ ἔν τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ, φησὶν· « Ὁ καλούμενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὡς φησι Δικαίταρχος, πρῶτον εἰσαγαγόντων. Τσαύτῃ δὲ ἐγένετο σπουδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παραιοφύρειν ἄλλα κοττάβια καλούμενα. Ἰῆτα κύλικες αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαί μάλιστα εἶναι δοκοῦσαι κατασκευάζοντο, καλούμεναι κοτταβίδες. Πρὸς δὲ τούτοις οἱ κατασκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τοῦ κοττάβου τεθέντες, ἐξ ἀποστήματος ἴσου καὶ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Οὐ γὰρ μόνον ἐριλοτιμοῦντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἕκαστα αὐτῶν. Ἐδεῖ γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα ὑγρῶς ἀφρεῖναι τὴν λάταγα· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρὸν· ὥστε ἐνιοὶ μείζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν, τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. »

33.

Idem I, p. 18, A : Ἡγήσανδρος δέ φησιν, οὐδὲ ἔθος εἶναι ἐν Μακεδονίᾳ κατακλίνεσθαι τινα ἐν δειπνῷ, εἰ μὴ τις ἔξω λίνων ὕν κεντήσειεν· ἕως δὲ τότε καθήμενοι ἐδείπνουν. Κάσανδρος γοῦν, πέντε καὶ τριάκοντα ὦν ἑτῶν, ἐδείπνει παρὰ τῷ πατρὶ καθήμενος, οὐ δυνάμενος τὸ ἄθλον ἐκτελέσαι, καίπερ ἀνδρείως γεγονὼς καὶ κυνηγὸς ἀγαθός.

32.

Hegesander Delphus in eo Commentariorum libro, qui ab his verbis incipit, *In optima republica*, scribit : « Cottabus qui vocatur, in convivia transiit, a Siculis primum, ut ait Dicæarchus, introductus. Tantum vero erat huius instituti studium, ut in convivia introducerent certamina collabria quae vocantur. Deinde calices, qui videbantur ad hunc usum maxime esse idonei, conficiebantur, quas collabidas vocant. Ad haec, conclavia construebantur rotunda ; ut, cottabo in medio posito, omnes ex aequo intervallo et simili ex statione possent de victoria contendere. Nec enim id solum omni studio connitebantur, ut scopum ferirent, sed et ut eleganter omnia peragerent. Oportebat enim sinistro cubito subnixum, dextra manu molliter in orbem conversa, projicere *latagem* : sic enim vocabant liquorem e calice projectum : ita quidem ut nonnulli multo magis ob ejusmodi dexteritatem quam alii ob jaculandi peritiam superbiarent. »

33.

Hegesander scribit, usu receptum fuisse apud Macedones, ut in corna nemo accumberet, nisi qui aprum extra retia interemisisset : qui id non fecissent, hos sedentes coenasse. Igitur Cassandrum, annos jam quinque supra triginta natum, sedentem coenavisse cum patre, quod nondum defungi eo certamine potuisset, quamvis et fortis esset et peritus venator.

34.

Idem X, p. 419, D : Τιμόθεος δ' ὁ Κόνωνος, ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δείκνων παραληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημαίᾳ συμπόσιον, καὶ ἰστιάθει· ἀφελῶς καὶ μουσικῶς, ἔφη, ὥς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. Ὁ δ' Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν ἔφη, ὥς καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος, ἀπαντήσας τῷ Πλάτωνι, εἶπεν· « Ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν ἢ εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν. » Πύρρων δ' ὁ Ἡλείος, τῶν γνωρίμων τινὸς αὐτὸν ὑποδεξαμένου πολυτελοῦς, ὥς αὐτὸς (ὁ αὐτὸς;) ἱστορεῖ, « Εἰς τὸ λοιπὸν, εἶπεν, οὐχ ἤξω πρὸς σέ, ἀν οὕτως ὑποδέχῃ· ἵνα μήτ' ἐγὼ σέ ἀηδῶς δρῶ καταδαπανώμενον οὐκ ἀνγκαιῶς, μήτε σὺ θλιβόμενος κακοπαθῇς. Μᾶλλον γὰρ ἡμᾶς τῇ μεθ' ἑαυτῶν συνουσίᾳ προσήκόν ἐστιν εὐεργετεῖν, ἢ τῷ πλήθει τῶν παρατιθεμένων, ὧν οἱ διακονοῦντες τὰ πλεῖστα δαπανῶσι. » Cf. *Ælian*. V. H. II, 18.

35.

Id. II, p. 62, C : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ φησὶν οὕτε ὕδρον γίνεσθαι οὕτε γλαυκίσκον οὕτε θύμον· διὸ Νausικλειδὴν εἰρηκέναι μήτε ἔαρ μήτε φίλους.

36.

Idem III, p. 87, B : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνήμασι τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκους καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείους (v. l. κριούς).

37.

Idem III, p. 108, A : Ἠγήσανδρος δ' ἐν Ὑπομνή-

μασιν ἐν ταῖς κεραλαῖς φησὶ τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν, τῇ μὲν αὐτῇ καὶ τῷ χρώματι παραπλησίους τοῖς ὀστρεοῖς, τῷ δὲ σχήματι βουβοειδεῖς.

38.

Idem VI, p. 229, A : Ἠγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς Συρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὴν δὲ τήγανον ξηροτήγανον. Διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἐν τινι ποιηματίῳ·

Τηγάνῳ εὖ ἤψασεν ἐν ὀφτῇ κελύμβῳ,
τὴν λοπάδα τήγανον προσπαγρεύων.

39.

Idem VII, p. 325, C : Ἠγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς, τρίγλην παραφέρεισθαι ἐν τοῖς Ἀρτεμισίοις, διὰ τὸ δοκεῖν τοὺς θαλαττίους λαγῶς, θνητοὺς ὄντας, θηρεύειν ἐπιμελῶς καὶ καταναλίσκειν. Διόπερ, ὥς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ποιεῖται, τῇ κυνηγετικῇ θεῷ ἢ κυνηγέτις ἀνάκειται.

40.

Idem VIII, p. 334, E : Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι φησὶν οὕτως· « Περὶ Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ βίουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός. Ἐμβαλλοῦσι δὲ ἀμφοτέρωθεν εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημαῖόν ἐστιν Ὀλένθου, τοῦ Ἡρακλείους καὶ Βόλβης υἱοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφρολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι, διότι πέμπει ἢ Βόλβη τὴν ἀπόπυρρον Ὀλύνθου, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνειν ποταμόν. Ἔστι δὲ βραχὺς,

34.

Timotheus, Cononis filius, sumptuosis alias et imperatoris curis assuetus, quum a Platone ad convivium in Academia adhibitus, frugaliter quidem, sed eleganter et erudite esset exceptus, dicebat, qui apud Platonem cœnent, eos etiam postridie bene habere. Hegesander vero in Commentariis ait, Timotheum postridie, quum Platoni obviam esset factus, dixisse: Vos, o Plato, bene cœnatis in posterum magis diem quam in presentem. Pyrrho vero Eleus, a familiarium quodam, ut narrat ipse, exceptus sumptuoso admodum convivio: « Posthac, inquit, non veniam ad te, si ita me excipis: ne et ego dolens te videam multas sine necessitate impensas facientem, et tibi incommodum ac detrimentum afferat nostra consuetudo. Magis enim nos decet mutuis colloquiis nobis invicem benefacere, quam ferculorum multitudine, quorum maximam partem famuli absument. »

35.

Hegesander Delphus ait, in Hellesponto neque tuber nasci, neque glauciscum, neque thymum: itaque Nausiclidem dixisse, neque ver ibi esse, neque amicos.

36.

Hegesander in Commentariis asperas conchas a Macedonibus corycos vocari ait, ab Atheniensibus vero κρείους [*sive κριούς*].

37.

Hegesander in Commentariis scribit, habere hepatum in

capite duos lapides, splendore quidem et colore margaritis similes, figura vero rhombum referentes.

38.

Hegesander Delphus ait, Syracusios patinam τήγανον (i. e. *sartagine*) vocare, sartagine vero, ξηροτήγανον (i. e. *siccam-sartagine*); eaque causa Theodoridam quodam in carmine dixisse,

In sartagine (τηγάνῳ) probe elizavit, in qua elizari obsequium solet;

ubi patinam, *sartagine* appellavit.

39.

Hegesander Delphus ait mullum in pompa circumferri solitum in Dianæ solenniis; quod lepores marinos, qui letiferi sunt, strenue persequi et devorare putaretur. Itaque, quasi utilitatis hominum causa id faciens, venatrici deæ venator piscis consecratus est.

40.

Hegesander in Commentariis ita scribit: « Circa Apolloniam Chalcidicam duo fluunt rivus, Ammites et Olynthiacus: quorum uterque in Bolbe lacum influit. Ad Olynthiacum est Olynthi monumentum, Herculis filii et Bolbæ. Mensibus igitur Anthesterione et Elaphebolione, ut narrant indigenæ, mittit Bolba apopyrin piscem Olyntho, eoque tempore immensa piscium multitudo in Olynthiacum rivum ascendit. Est autem brevis rivus, ut malleolum pedis vix tegat aqua: nitido vero minus tanta ascendit piscium multitudo, ut

ἵστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν· ἀλλ' οὐδὲν ἔτιον το-
σοῦτον ἔρχεται πλῆθος ἰχθύων, ὥστε τοὺς περιοίκους
ἅπαντας ἱκανὸν εἰς τὴν ἑαυτῶν χρεῖαν συντελεῖν τάρι-
χος. Θαυμαστὸν δὲ ἐστὶ τὸ μὴ παραλλάττειν τὸ τοῦ
Ὀλύμπου μνημεῖον. Πρῶτερον μὲν οὖν φασὶ τοὺς κατὰ
τὴν Ἀπολλωνίαν Ἐλαφηβολιώνος τὰ νόμιμα συντελεῖν
τοῖς τελευτήσασιν, νῦν δὲ Ἀνθεστηριῶνος. Διὰ ταύτην
οὖν τὴν αἰτίαν μόνοις τούτοις τοῖς μηνὶ τοὺς ἰχθύς τὴν
ἀνάβασιν ποιῆσθαι, ἐν οἷς τοὺς τετελευτηκότας εἰσώθαι
τιμῶν. »

41.

Idem II, p. 52, A : Πύθερμος δὲ ἱστορεῖ, ὥς φησιν
Ἡγήσανδρος, καθ' αὐτὸν τὰς συκαμίνους οὐκ ἐνεγκεῖν
καρπὸν ἐτῶν εἴκοσι, καὶ γενέσθαι ἐπιδημίαν ποδαγρικὴν
τοσαύτην, ὥστε μὴ μόνον ἄνδρες τῷ πάθει ἐνσχεθῆναι,
ἀλλὰ καὶ παῖδας καὶ κόρας καὶ εὐνούχους, ἔτι δὲ γυ-
ναῖκας. Περιπτεῖν δὲ οὕτω τὸ δεινὸν καὶ αἰπολίῳ, ὥς
τὰ δύο μέρη τῶν προβάτων ἐνσχεθῆναι τῷ αὐτῷ πάθει.

Idem p. 83, A, apud Hegesandri in citri nusquam
mentionem fieri dicit.

42.

Idem IX, p. 400, D : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός
ἐν Ἱπομνήμασι, κατὰ τὴν Ἀντιγόνου τοῦ Γονατῆ φησι
βασίλειαν τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν ἐν Ἀστυ-
παλαίᾳ, ὥς τοὺς Ἀστυπαλαίεις περὶ αὐτῶν μνυτεύ-
σασθαι. Καὶ τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, κύνας τρέφειν καὶ
κυνηγετεῖν· ἄλωναί τε ἐν ἐνιαυτῷ πλείους τῶν ἐξαίσι-
χιλίων. Ἐγένετο δὲ τὸ πλῆθος τοῦτο, Ἀναφαίου τινὸς
ἐμβολόντος δύο λαγωὺς εἰς τὴν νῆσον· ὥς καὶ πρότε-
ρον, Ἀστυπαλαίως τινὸς ἀφέντος δύο πέρδικας εἰς τὴν

Ἀνάφην, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο περδίκων ἐν τῇ
Ἀνάφῃ, ὥς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γενέσθαι τοὺς κα-
τοικοῦντας. Κατ' ἀρχὰς δὲ ἡ μὲν Ἀστυπαλαίη οὐκ εἶχε
λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας.

43.

Idem XIV, p. 652, F : Θεόπομπος δ' Εἰρήνῃ, τὰς
Τιθράσιος ἐπαινῶν ἰσχαδας, φησὶν οὕτως·

Μᾶζαι, πλακοῦντες, ἰσχαδες Τιθράσαι.

Οὕτω δὲ ἦσαν περισπούδαστοι πᾶσιν ἀνθρώποις αἱ
ἰσχαδες (ὄντως γάρ, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχαδῶν),

ὥς καὶ Ἀμιτροχάτην, τὸν τῶν Ἰνδῶν βασιλέα, γράφαι
Ἀντίχῳ, ἀξιούντα (φησὶν Ἡγήσανδρος) πέμψαι αὐτῷ
γλυκύν, καὶ ἰσχαδας, καὶ σοφιστὴν ἀγοράσαντα. Καὶ
τὸν Ἀντίχον ἀντιγράψαι· « ἰσχαδας μὲν καὶ γλυκύν
ἀποστελοῦμέν σοι, σοφιστὴν δ' ἐν Ἑλλήσιν οὐ νόμιμον
πωλεῖσθαι. » Cf. Droysen. *Hellenism*. II, p. 319.

44.

Idem XIV, p. 656, C : Περὶ δὲ περδίκων τί δεῖ
καὶ λέγειν ἐμὲ, πλεόνων εἰρημίνων ὑπ' ὑμῶν; ἀλλ' οὐ
παρλείψω τὸ ἱστορηθὲν ὑπὸ Ἡγησάνδρου ἐν τοῖς
Ἱπομνήμασιν. Φησὶ γὰρ ὅτι Σάμιοι, πλείσαντες εἰς
Σύβαριν καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, περδίκων
ἀναπτόντων καὶ ποιησάντων ψόρον, ἐκπλαγίντες ἐρυ-
γον, καὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς ἀπέπλευσαν.

45.

Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων.

Idem V, p. 210, B : Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφός ἐν

omnes accolae salsamentorum copiam, quae ipsorum usui
sufficiat, condiant. Mirum est vero, non ultra Olynthi mo-
numentum eos ascendere. Olim igitur, aiant, Elaphebolione
mense Apolloniatas defunctorum manibus celebrasse infe-
rias, nunc vero Anthiesterione : eamque ob causam solis
his mensibus pisces ascendere, quibus mensibus defunctis
iusta facere consueverunt. »

41.

Pythermus, ut refert Hegesander, memoriae prodidit, sua
aetate moros viginti annis fructum non edidisse, et epidemi-
cum morbum podagricum exstitisse tam late grassantem,
ut non modo viri, sed et pueri et puellae et eunuchi et mu-
lieres malo illo corriperebantur. In eundemque morbum etiam
pecudem greges incidisse, adeo ut ovium duas partes malum
illud astrixerit.

42.

Narrat Hegesander Delphus in Commentariis, regnante
Antigono Gonata, tantam leporum multitudinem fuisse in
Astypalaë insula, ut super eis oraculum consulerent Asty-
palaëenses. Quibus quum respondisset Pythia, *canes ale-
rent, et venarentur*, captos esse uno anno ultra sex millia.
Exstiterat autem illa multitudo ex quo Anaphæus quidam
duos lepores in eam insulam coniecisset : quemadmodum
ante id tempus, quum Astypalaëensis quidam duas perdices
in Anaphen dimisisset, tanta perdicum multitudo in illa in-

sula prognata est, ut propemodum e patria emigrare coge-
rentur insulani. Ante id tempus perdices quidem habuerat
Astypalaëa, sed nullos lepores.

43.

Theopompus in Pace *Tithrasias* laudans caricas, ait :

Μᾶζαι, placenta, caricae Tithrasiae.

Tanto vero studio omnibus hominibus expellitae erant ca-
ricae (*Re vera enim*, ut ait Aristophanes, *re vera nihil
dulcius quam caricae*), ut Amitrochates etiam, Indiae
rex, Antiocho scriberet, (quod tradit Hegesander) petens
ab eo, *emeret sibi mitteretque dulce vinum, caricas,
et sophistam*. Cui Antiochus rescripsit : *Caricas quidem
et vinum dulce tibi mitemus : sophistam vero apud
Graecos vendi prohibent leges*.

44.

De perdibus vero quid dicam post tam multa, quae a
vobis dicta sunt? Nec tamen praetermittam id quod ab He-
gesandro narratur in Commentariis. Ait enim, Samios Sy-
barin navigantes, quum Siritin regionem tenuissent, evolan-
tibus cum magno strepitu perdibus territos aulugisse, et
conscensis navibus discessisse.

45.

Hegesander Delphus in Commentario qui inscribitur

τῷ ἐπιγραφουμένῳ Ὑπομνήματι Ἀνδριάντων καὶ ἀγάλματων, Ἰλίου τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, ὃν ἐγγυθήκην τινὰ σιδηρᾶν, ἀνάθημα Ἀλυάττου· οὗ δ' Ἡρόδοτος (I, 25) μνημονεύει, ὑποκρητηρίδιον αὐτὸ καλῶν. Καὶ ὁ Ἡγήσανδρος ταῦτά λέγει. Alterutro loco Ἡγесандρι nomen corruptum esse puto, atque reponendum *Alexandridem* Delphum, quem monimenta Delphica explicasse bene notum est.

46.

Bekker Anecd. p. 377, 25 : Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σμωονίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ια' (L. ιδ') φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἱπτά, φιλόχορος ἐν νῆα. Τὸν δὲ ἐκ' αὐταῖς μῦθον Ἀγίσανδρος (Suid. Ἡγέσανδρος) ἐν τοῖς Περὶ Ὑπομνήμασι λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν [Φθονία], Χθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππη, Παλλήνη, Δριμῶ, Ἀστερίη. Αὗται μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστράου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὀρνίθας ἐποίησε, καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήνιμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Eadem Suidas s. v., nisi quod pro Φθονία, Χθονία habet Φωσθονία, et in antec. ἐν τοῖς Περὶ ὑπομνημάτων. Ap. Bekker. pro ὑπομνήμασι est ὑπομνήματι; fortasse igitur scribere præstat ἐν τῷ Περὶ ὑπομνήματι, collat. fr. 45. Ceterum cf. Demagoræ Samii fragm. 3.

HEGESANDER SALAMINIUS.

Tzetzes Lyc. 883 : Ἀργὼ ἐκλήθη... ὅτι ἐν Ἀργεὶ ἐναυπηγήθη, ὡς φησὶν Ἡγέσανδρος ὁ Σαλαμίνιος.

Hic procul dubio est idem qui Cassander dicitur ad Lyc. v. 177, ubi Tzetzes se fabularum interpretandarum peritiorem esse jactat τοῦ Πολυίπτορος Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀπολλοδώρου καὶ Ἀρτίμωνος τοῦ Περغامηνοῦ καὶ Κασσάνδρου τοῦ Σαλαμίνιου. Cassandrum nescio quem commemorat Censorinus De die nat. c. 18, c. 4 ubi : *Cassandrus tricies sexies centenum millium* (sc. annorum esse τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν statuit). Quod Thryllitzschius con-

De statuis et signis, Glauci Chli, ait, suppositorium, quod Delphis est, veluti engythecam quandam esse ferream, Halysattii donum : cujus etiam Herodotus meminit, ὑποκρητηρίδιον vocans (id est, crateris suppositorium vel basin) : cum quo consentit Hegesander.

46.

Alcyoni id. De numero eorum scriptores inter se dissentiunt. Simonides enim in Quinquertionibus undecim [quattuordecim] esse dicit, ut Aristoteles in Historia animalium : Diagoras vero Samius septem, Philochorus no-

jecit, apud Tzetzem pro Hegesandro scribendum esse Hegesiam (Salaminium, Cypriorum auct.), parum se commendat. Ceterum quæ Tzetzes l. l. ex Hegesandro affert, eadem apud Etym. M. v. Ἀργὼ afferuntur ex *Hegesippo* (fr. 5).

HEGESIDEMUS CYTHNIUS.

• Hegesidemus utrum historiam an aliud scripserit adhuc quæro. Historicum quidem est cujus causa laudatur Plinio H. N. IX, 8 : *Similia de puero in Iasso urbe memorantur, cujus amore spectatus* (sc. delphinus) *longo tempore, dum abeuntem in litus avide sequitur, in arenam insectus exspiravit. Puerum Alexander Magnus Babylonæ Neptuni sacerdotio præfecit, amorem illum numinis propitii fuisse interpretatus. In eadem urbe Iasso Hegesidemus scribit et alium puerum Hermiam nomine, similiter maria perequitantem, quum repentinæ procellæ fluctibus exanimatus esset, relatum : delphinumque causam leti fatentem non reversum in maria, atque in sicco exspirasse.* Eadem refert, atque Hegesidemum similiter laudat Solin. c. 18. • Vossius. *Cythnium* auctorem nominat Plinius lib. I inter fontes libri IX. Eandem historiam fusius narrat Myrsilus Lesbios ap. Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984 E. Ex Hegesidemo fluxisse suspicor quæ Plutarch. l. l. de Cæranio Pario tradit, qui inter Parum et Naxum naufragium passus a delphino in *Cythnum* (corrupte libri Σικύνθου) delatus sit κατὰ σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν, καὶ καλεῖται Κοιράνιον κτλ. — Hegesidamum, magistrum Hippie Elei, memorat Suidas v. Ἰππίας.

HEGESIPPUS MECYBERNÆUS.

Stephan. Byz. : Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Μηκυβερναῖος· οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἡγέσιππος ὁ τὰ Παλληνιακὰ συντεταχώς, καὶ Φιλωνίδης καὶ ἄλλοι.

Hegesander in Commentariis de * * hanc de his fabulam narrat : • Alcyoniæ gigantis filio fuerunt [Phthonia,] Clithonia, Anthæ, Methone, Alcippe, Pallene, Drimo, Asteria. Hæc post patris obitum de Canastræo, quod est Pallenes promontorium, in mare se præcipites dederunt; ab Amphitrite vero in aves mutatæ de patre Alcyones appellatæ sunt. • Ab his dies sereni et maris tranquillitatem habentes Alcyonii vocantur.

Argo navis inde nomen habet, quod est in Argolide compacta, ut ait Hegesander Salaminus.

Dionysius Halicarn. A. R. I, 49, p. 122 R. : Κεφάλων Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Quod antiquitatem virorum attinet, de Cephalone Dionysius erravit; Hegesippum num jure virum antiquum dicat, haud liquet. De aliis Hegesippis vide Vossium p. 448.

ΠΑΛΛΗΝΙΑΚΑ.

1.

Parthenius Erot. c. 6 : Περὶ Παλλήνης. Ἱστορεῖ Διογένης καὶ Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς. Λέγεται καὶ Σίθωνα, τὸν Ὀδομάντων βασιλεῖα, γεννησάμενην θυγατέρα Παλλήνην, καλὴν τε καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλείστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θράκης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν τινες, ἀπὸ τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Ταναΐδος ποταμοῦ κατοικημένων· τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κελεύειν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας πρὸς μάχην ἵνα τὴν κόρην ἔχοντα, εἰ δὲ ἡττων φανείη, τεθνάναι· τοῦτω τε τῷ τρόπῳ πάνυ συχνούς ἀνιέρχεται. Μετὰ δὲ, ὡς αὐτὸν τε ἡ πλείων ἰσχύς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἀρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφικνουμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλείτον, ἐκέλευεν, ἀθλοῦ προκείμενου τῆς κόρης, ἀλλήλοισι διαμάχεσθαι, καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. Τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη, ἔτυχε γὰρ ἐρῶσα τοῦ Κλείτου, πάνυ ὠβριώδει περὶ αὐτοῦ· καὶ σημῆναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὲς τῶν ἀμφ' αὐτὸν, δάκρυα δὲ πολλὰ ἔχειτο τῶν παρειῶν αὐτῆς, ὥς ὅτε τροφεὺς αὐτῆς πρεσβύτης ἀναπυνθανόμενος καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαρρεῖν παρεκλεύσατο, ὡς ἡ βούλεται, ταύτη τοῦ πράγματος χωρήσοντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ

Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολὺν ὁμολογήσας, πείθει διὰ τῶν ἄρματηγῶν τροχῶν μὴ διῆναι τὰς περόνας. Ἐνθα δὲ, ὡς ἐς μάχην ἐξήσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ τὸν Κλείτον, καὶ οἱ τροχοὶ περιεσφύσαν αὐτῷ τῶν ἁρμάτων, καὶ οὕτως παρόντα αὐτὸν ἐπιδραμὸν ὁ Κλείτος ἀναιρεῖ. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τὸν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλῃ πυρὶ νήσας καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, ὥστε συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. Φαντάσματος δὲ θεοῦ γενομένου καὶ ἑξαπινάϊως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταρραγέντος, μετέγνω τε καὶ γάμοις ἀρραβάνους τὸν παρόντα Θρακῶν ὁμίλον, ἐξήσει τῷ Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

Διογένης] in Θεαγένους mutandum esse probabiliter conj. Gale : Th. Macedonicorum scriptorem, in hac ipsa historia una cum Hegesippo laudat Steph. Byz. v. Παλλήνη. Possis quoque Θεογένης, quod fortasse præferendum; cf. Duker. ad Thuc. IV, 27, ubi idem in codd. dissensus. — πρὸς μάχην ἵνα τὸν κόρην ἔχοντα.] locus varie tentatus. « Mihi locus emendatione egere non videtur : si tamen eget, nihil mutem nisi ἔχοντα in ἔξοντα. Sensus : *procorum undique confluentium unumquemque virginem potiturum certamen (secum) inire jussit Sitho*. Duplex accusativus (μνηστῆρας, ἔχοντα) neminem offendet. « Passov., ap. quem sicut ap. Westermannum v. ceterorum conamina.

2.

Steph. Byz. v. Παλλήνη. Vide Theagenis fragm.

11.

3.

Dionysius Hal. A. R. I, 49 : Οἱ μὲν γὰρ ἕως Θράκης ἀγαγόντες αὐτὸν (sc. Αἰνείαν), ἐκεί λέγουσι τελευτῆσαι τὸν βίον, ὃν ἔστι Κεφάλων ὁ Γεργίθιος καὶ Ἡγήσιππος ὁ Περὶ Παλλήνης γράψας, ἄνδρες ἀρχαῖοι καὶ λόγου ἄξιοι. Cf. Ceph. fr. 4.

RES PALLENENSIIUM.

1.

De Pallene. Narrat Diogenes et Hegesippus in Palleniis. Aiunt Sithona Odomantum regem genuisse filiam Pallenen, pulchram sane et gratiosam, ut eo nomine plurimum ejus fama increbresceret, venirentque ad eam proci non solum a Thracia, sed etiam a remotioribus locis quidam, ex Illyride et ex habitantibus ad fluvium Tanaim. Sithonem autem aiunt primum quum venissent proci, pugnam secum committere jussisse, et siquidem quis fortiter prælietur, filiam habiturum; si vero inferior appareat, moriturum. Hoc autem modo valde multos sustulit. Postea vero quum vires ipsum destituerent, filiam collocare volens, duos procos invicem confligere jussit, Dryantem et Clitum, proposito victoriae præmio, ita ut altero occiso, qui superesset, et regno et filia potiretur. Definita autem instante die, Pallene vehementi Cliti amore flagrans, maxime timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare. Multas itaque lacrimas incassum effundebat, donec se-

nex nutritor ejus eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quo ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clam convenit aurigam Dryantis, aurique multo promisso, persuadet ut ne sibus per currus rotas connectat. Unde sane quum ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsum invadens Clitis occidit. Sithon vero amore et insidiis filiae cognitis, ingentem pyram extruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare et Pallenen. At spectro divinitus apparente, ac aqua multa repente de cælo effusa, sententiam mutavit, ac nuptiis apparatis, præsentem Thracum multitudinem placat, filiamque Clito uxorem ducere permittit.

2.

Nonnulli Æneam usque in Thraciam venisse, ibique vitam functum esse dicunt, quorum in numero est Cephalaon Gergithius et Hegesippus qui De Pallene scripsit, viri antiqui neque contemnendi.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

4.

E LIBRO PRIMO.

Parthenius Erot. c. 16 : Περὶ Λαοδίκης. Ἰστορεῖ Ἠγήσιππος Μιλησιακῶν α'. Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὁδε λόγος, ὥς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάπασιν νέῳ ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι, ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους ἀνακοινώσασθαι Περσέως γυναικί, Φιλοβίῃ αὐτῇ ὄνομα, παρακαλεῖν δὲ αὐτὴν, ὅσον οὐκ ἤδη διοιχομένην ἀρήγειν αὐτῇ. Κατοικτεῖρουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης δαΐται τοῦ Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκέλευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικὶ βουλόμενος ἀρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτεῖρων, πάσῃ μηχανῇ ἐπεὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει (καθίστατο γὰρ ὑπαρχος τοῦ χωρίου), ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὥς εἰς ἑρτὴν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων ἔτι παρθένος οὖσα. Ἐνθα δὲ παντοδαπὴν θοίνην ἐτοιμασάμενος συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. Καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν, χρόνου δὲ προϊόντος γίγνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μούνιτος, ὃν ὑπ' Αἰθρᾷ τραφέντα μετὰ Τροίας ἄλωσιν διακόμισεν ἐπ' οἴκου· καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύμβῳ τῆς Θράκης ὅρις ἀνείλεν.

Ἐπεὶ τὸν Ἀκ... ἦλθε καὶ] Passovius vertit : *Perseus dum Acamanti ne non veniat suadet, venit etiam Laodice*. Quod sane claudicat. Legrand. vocem ἐπεὶ delet, post ἦλθε addit δέ. Jacobs in Ephem. Hal. 1806 nr. 282 proponit πάσῃ μ. ἐπιγῶν τὸν Ἀ.; idem postea ad Anthol. tom. XII,

p. 208 et in Addit. anim. in Athen. p. 267 : π. μηχ. ἐπεί τὸν Ἀκ. καὶ εἰς Δ. α. π. — Historiam de Laodice, Priami f., eodem modo narravit Euphorio ap. Tzetz. ad Lyc. 494 (p. 125 in fragm. Euphor. ed. Meinek.); quem reprehendit Pausanias X, 26, 8 (Εὐφορίων... σὺν οὐδενὶ εἰκότι τὰ εἰς τὴν Λαοδίκην ἐποίησε). Aliorum narrationes v. ap. Heyn. ad Apollodor. p. 302.

Ex Milesiacis Hegesippi fortasse fluxit etiam Parthenii (c. 14) narratio de Antheo, quam prodere ait Aristotelem καὶ τοὺς τὰ Μιλησιακὰ (γράφαντας).

INCERTA.

5.

Etym. M. p. 136, 32 : Ἀργὼ ἡ ναὺς εἴρηται ὅτι ἐν Ἀργεὶ τῇ πόλει κατασκευάσθη, ὥς Ἠγήσιππος ὁ ἱστορικός. Eadem ex *Hegesandro Salaminio* affert Tzetzes ad Lycophr. 883.

6.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι· μίαν μὲν Ὀκεανίδα... ἑτέραν δὲ Φοίνισσαν καὶ Ἀγήνορος... Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τρίτην ἀναγράφουσι, καθάπερ Ἠγήσιππος ἐν τοῖς Παλληναίοις γράφων οὕτως· «Κάδμος σὺν τῇ μητρὶ τῆς Εὐρώπης Τηλεφάνῃ ἐπῆει πρὸς (περὶ cod.) Ἀθήνας (?) καὶ ἐπυνθάνετο Εὐρώπην ἔχεισθαι ἐν Θράκῃ, καὶ οὕτως ἀφῆκετο εἰς τὴν καταντιπέραν ἡπειρον, καὶ ἦρχεν ἐν τῇ χιῶρᾳ ταύτῃ πάντων. Εὐρώπη [δὲ] τοῦ ἀνδρὸς ἀπολειφθεῖσα οὐχ ἡ Φοίνικος, ἀλλ' ἐπιχωρία τις γυνή, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἡπειρος ἄπασα ἢ πρὸς Βορέαν ἀνεμὸν Εὐρώπη κέκληται.»

7.

Bekker. Anecd. p. 1185 : Σατύας, Σατύαντος, παρ' Ἠγησιππῶ. Ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

RES MILESIORUM.

4.

De Laodice. Narrat Hegesippus libro primo Milesiacorum. Fertur etiam de Laodice hic sermo. Quum ob Helenam repetendam Diomedes et Acamas venissent, eam multo desiderio flagrasse, quo possit juveni admodum Acamanti misceri; et aliquamdiu quidem prae pudore se cohibuisse. Post vero ab assertu victam communicasse rem Persei uxori nomine Philobiae, illamque sic advocasse, ut quantum tandem posset, jamjam pereunti auxilium ferret. Quare illa puellae calamitatem miserta, Perseum adit quo se in re consequenda juvet, iubens eum hospitalitatem et amicitiam cum Acamanto inire. Perseus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices misertus, omni conatu Acamantem persuadet, quo se in Dardanum conferat: ejus enim regionis praefectus Perseus erat. Venit ergo eo quoque Laodice tanquam ad festum quoddam, a Troadibus quibusdam comitata, adhuc virgo exalstena. Ubi quum opiparum convivium apparasset, in eodem lecto collocat Laodice cum ipso, inquit una ex regia pellicibus esse. Alique hoc quidem modo Laodice desiderium suum exple-

vit. Progressu autem temporis filius nascitur Acamanti Munitus, quem ab Aethra enutritum post Trojae captivitatem transportavit in domum, eumque venantem in Olyatho Thraciae serpens occidit.

5.

Argo navis inde dicta, quod Argis constructa est, ut Hegesippus historicus ait.

6.

Nonnulli duas Europas distinguunt, alteram Oceanidem, alteram Phoeniciam Agenoris filiam. Sunt etiam qui tertiam exhibeant, sicut Hegesippus in Palleniacis ita scribens: «Cadmus cum matre Europae Telephano Athenas venit, ibique comperit Europam quandam degere in Thracia. Atque sic venit in continentem oppositam, et omnibus in hac terra imperavit. Europa vero illa, quam vic dereliquerat, non erat Phoenicis filia, sed indigena quaedam mulier, a qua continens terra, quae boream versus sita est, universa appellata est Europa.»

7.

Satyas, Satyantia, apud Hegesippum. Est vero nomen proprium.

HELIODORUS ATHENIENSIS.

Heliodorus Atheniensis periegeta post tempora Antiochi Epiphanis (175-164) scripsit, siquidem quæ apud Athenæum p. 45, C (fr. 6) ex Heliodoro afferuntur, ad Atheniensem Nostrum pertinent. Condidit libros quindecim (fr. 5) de acropolis Athenarum ædificiis, statuis, anathematis, atque opus Περὶ τῶν Ἀθηνῶν τριπόδων (fr. 7), et fortasse alia quædam similia. Ceterum qui apud Plutarchum in Mor. p. 849, C, vulgo exhibetur Ἡλιόδωρος ἐν γ' Περὶ μνημάτων, monente Ruhnkenio (Hist. cr. or. p. 86), esse debet Διόδωρος (v. Diodori Perieg. fr. 2, tom. II, p. 354). Reliquos Heliodoros recenset Fabricius B. Gr. tom. VI, p. 797 sqq. De grammaticis hujus nominis doctissime agit Ritschl. *Ueb. d. Alex. Bibl.* p. 137-147.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

E LIBRO PRIMO.

1.

Harpocratio v. Προκύλεια ταῦτα. — Περὶ δὲ τῶν Προκυλαίων τῆς ἀκροπόλεως, ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἀρχontos οἰκοδομῆν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρχιτεκτονῆτος, ἄλλοι τε ἱστορήκασιν καὶ Φιλόχορος (fr. 98) ἐν τῇ δ'. Ἡλιόδωρος δ' ἐν α' Περὶ τῆς Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως μεθ' ἑτέρα καὶ ταῦτά φησιν· « Ἐν ἔτεσι μὲν α' παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη διασχίλια ἰβ'· α' δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίσαιεν. » Eadem Photius et Suidas.

2.

Idem : Νίκη Ἀθηνᾶ. Λυκούργος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερείας. Ὅτι δὲ Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄκτερον, ἔχον μὲν ἐν τῇ δεξιᾷ ῥόαν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμαῖτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος (δ πε-

ριγηγῆς add. Suidas et Phot.) ἐν τῷ α' Περὶ ἀκροπόλεως. Ead. Suidas et Phot. Cf. Sophocli. Philoct. 134 : Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς, ibiq. schol.; Ulpian. in Demosth. C. Timocrat. p. 266. Kiessling. ad Lycurgi fragm. p. 100. Welcker. *Trilog.* p. 287.

3.

Athenæus IX, p. 406, C : Ἡλιόδωρος δ' ὁ περιγηγῆς ἐν πρώτῳ Περὶ ἀκροπόλεως· « Ἰῆς τῶν πυρῶν (φησιν) ἐφῆσεως ἐπινοηθείσης οἱ μὲν παλαιοὶ πύανον, οἱ δὲ νῦν δλόκυρον προσαγορεύουσιν. »

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Harpocratio : Θέτταλος· Λυσίας Κατὰ Νικίδου. Εἰς τῶν Κίμωνος παίδων Θέτταλος ἑκαλεῖτο, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ Περὶ ἀκροπόλεως.

5.

Athenæus VI, p. 239, E : Ἀριστοφάνης δ' ὁ κωμωδιοποιὸς (δν φησιν Ἡλιόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς Περὶ ἀκροπόλεως, πεντακαίδεκα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία, Ναυκρατίτην εἶναι γένος) κτλ.

Heliodorus, qui de Atheniensium anathematis, a Plinio recensetur inter fontes librorum XXXIII. XXXIV. XXXV. Fortasse ex Heliodoro memoratur ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐν ἀκρόπολει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδου (?) ἀρχontos ap. Polluc. On. X, 126.

6.

Idem II, p. 45, C : Ἡλιόδωρος δὲ φησι τὸν Ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, δν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος Ἐπιμανῆ καλεῖ, τὴν κρίνην τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ χειράσαι οἶναι· καθάπερ καὶ τὸν Φρύγα Μίδα φησὶ Θεόπομπος, δτε εἰλεῖν τὸν Σειληνὸν ὑπὸ μέθης ἠθέλησεν.

Num hæc ad periegetam an ad alium Heliodorum referenda sint in medio relinquit Ritschl (*Ueb. die Grammatiker Heliodorus in libro Ueb. d.*

DE ATHENARUM ACROPOLI.

1.

De propylæis acropolis, ut quæ Euthymene archonte ædificare Athenienses, Mnesicleo architecto, cæperint, quum alii exposuerunt tum Philochorus libro quarto. Heliodorus vero libro primo De arce Athenarum post alia etiam hæc dicit : « Quinquennio absoluta sunt, impensis in opus illud talentis bis mille duodecim. Fecerunt autem portas quinque, per quas in arcem intratur. »

2.

Minerva Victrix. Lycurgus in oratione De sacrificula. Victricis autem Minervæ simulacrum, alis carens et in dextra malum Punicum, in sinistra galeam tenens, ab Atheniensibus cultum fuisse Heliodorus (Periegetes) libro primo De arce tradit.

3.

Heliodorus Periegeta libro primo De arce : « Ex quo frumenti coctura, inquit, inventa est, coctum illud veteres quidem πυακον nominarunt; qui vero nostro seculo vivunt, holopyrum. »

4.

Thessalus, unus ex Cimonis filiis sic nominatus est, ut ait Heliodorus in opere De arce.

5.

Aristophanem comicum genere Naucratischen esse Heliodorus ait in opere De arce, quod quindecim libris constat.

6.

Heliodorus auctor est, Antiochum Epiphanem, quem ob res insane gestas Epimanem Polybius vocat, Antiochiæ fontem vino miscuisse : quemadmodum et Phrygium Midam fecisse Theopompus scribit, quem vellet Silenum per ebrietatem capere.

Alexandr. Bibl. p. 138). Nostrum Atheniensem intelligendum censet Preller. ad Polemon. p. 172; idque veri simillimum, quum reliqua, quæ ex Heliodoro affert Athenæus, ad periegetam pertineant. Rem narratam fortasse περί 'Ενεακρούνου agens memoravit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΤΡΙΠΟΔΩΝ.

7.

Harpocratio : 'Ονήτωρ. 'Ισοκράτης ἐν τῷ Περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους Περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. 'Οτι δὲ τῶν χορηγισάντων ἦν, 'Ηλιόδωρος Περὶ τῶν 'Αθήνῃσι τριπόδων. Eadem Suidas et Photius missa mentione Heliodori.

Tripodes intellige, quos ædiculis impositos victores ludorum musicorum dedicaverant ad viam tripodum (ἴσται δὲ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου καλουμένη Τρίποδες, Pausan. I, 20, 1). De tripodibus istis v. Plutarch. Nic. 3; Aristid. 1; Vit. Andocid. in Vit. Oratt. Plutarch.; Athenæus p. 542, F; Plato Gorg. p. 472, A; Lysias 'Απολ. ὁωροδ. p. 698; Suidas v. Πύθιον; Harpocrat. v. Κατατομή; Anthol. Palat. XIII, 28; quos locos debeo Bæckhio, qui plura de his docet in C. I. I, n. 211.

HERACLITUS LESBIUS.

Diogenes L. IX, 17, varios Heraclitos recensens: Τίταρος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν.

Heraclitus Sicyonius, qui Περὶ λίθων scripsit, laudatur ap. Plutarchum De flux. c. 13. Mitto Heraclitum auctorem 'Απίστων.

7.

DE TRIPODIBUS ATHENARUM.

Onetor. Isocrates in oratione Περὶ ἀντιδόσεως. Contra hunc Demosthenem scripserit orationes in causis ἐξούλης. Fuit autem unus ex choragis, teste Heliodoro in scripto De Athenarum tripodibus.

MEGARICA.

1.

Alii referunt Ariadnē ab nautia Naxum deportatam, sacerdoti Bacchi (Enaro consuevisse, relictam autem a Thesēo, quod allam amaret :

Durus cum vexabat amor Panopeidis Egles.

HEREAS.

Etym. M. p. 436, 35 : 'Ηρᾶς, ὄνομα κύριον γραμματικοῦ. Εἴρηται παρωνύμως ἀπὸ τῆς 'Ηρῆς 'Ηρέας καὶ ἐν συναιρέσει 'Ηρᾶς. Nomen 'Ηρέας cum similibus memorat etiam Herodian. Π. μον. λξ p. 34, 12. Heras Cappadox medicus sæpe laudatur ap. Galenum. Noster Μεγαρικὰ scripserit. Nescio an idem sit cum Hesagora sive Heragora ap. schol. Apollon. (fr. 4).

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

1.

Plutarch. Thes. c. 20 : Οἱ δὲ εἰς Νάξον ὑπὸ νυκτῶν κομισθεῖσαν ('Αριάδνην) Οἰνάρῳ τῷ ἱερεῖ τοῦ Διονύσου συνοικεῖν, ἀπολειφθῆναι δὲ τοῦ Θησέως ἐρῶντος ἐτέρης.

Δεινὸς γάρ μιν ἔπειρεν ἔρωι Πανοπηδὸς Αἰγλης.

Τοῦτο γάρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν 'Ησιόδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φησιν 'Ηρέας ὁ Μεγαρεύς· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐμδελεῖν εἰς τὴν 'Ομήρου νεκυίαν τὸ

Θησία, Παιριθοὶν τι, θεῶν ἀριδείκτα τέκνα,

χαριζόμενον 'Αθηναίοις.

Cf. Welcker. *Cycl.* p. 380, Müller. *Min.* p. 204. Hæc Hereas eo loco attulerit, ubi de versibus egit, quas Solon, Salaminem Megarensē Atheniensibus vindicaturus, in secundum Iliadis librum introduxerat. V. Plutarch. Solon. c. 10, quo ipso capite Hereas noster laudatur.

2.

Idem Solon. c. 10, ubi sermo de ratione qua Salaminem Solon Megarensibus eripuerit : 'Ἐτι δὲ μᾶλλον ἐξελέγξει τοὺς Μεγαρεῖς βουλόμενον ('Σόλωνά φασι) ἰσχυρίσασθαι περὶ τῶν νεκρῶν, ὥς οὐκ ὄν τρόπον ἔκτεινοι θάπτουσι κακηδευμένων, ἀλλ' ὄν αὐτοί. Θάπτουσι δὲ Μεγαρεῖς πρὸς ἑω τοὺς νεκροὺς στρίφοντες, 'Αθηναῖοι δὲ πρὸς ἐσπέρην. 'Ηρέας δὲ ὁ Μεγα-

Nam hunc versum ex Hesiodi carminibus Pisistratum subduxisse Hereas Megarensis narrat; sicut contra in Homeri *Necyiam* (*Odysseæ librum 11*) hunc,

Thesæ Pirithoumque, illustra pignora divæm,
in gratiam Atheniensium infersisse.

3.

Praeterea quo magis Megarenses refelleret, Solon contendit, cadavera non Megarensium, sed Atheniensium more humata esse; ea enim in sepeliendo illi orienti obvertunt, hi occidenti. Id Hereas Megarensis impugnans, affirmat Megarenses non modo cadavera ita terræ condere, ut ad occasum solis spectent, sed etiam trina aut quaterna in uno sepulcro, quum singuli Athenienses suo utantur.

ρεὺς ἐνισταμένος λίγει καὶ Μεγαρεῖς πρὸς ἐσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νεκρῶν τιθέναι· καὶ μεῖζον ἔτι τούτου, μίαν ἑκαστον Ἀθηναίων ἔχειν θήκην, Μεγαρέων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐν μιᾷ κείσθαι.

3.

Idem ib. c. 32 : Ἐλθόντες (sc. Tyndaridæ Helenam repetituri) οὖν ἐπὶ τὰς Ἀφίδνας καὶ μάχῃ κρατήσαντες ἐξείλον τὸ χωρίον. Ἐνταῦθα φασὶ καὶ Ἀλυκὸν πεσεῖν τὸν Σκείρωνος υἱὸν συστρατευόμενον τότε τοῖς Διοσκούροις· ἀφ' οὗ καὶ τόπον τῆς Μεγαρικῆς Ἀλυκὸν καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος. Ἡρέας δ' ὑπὸ Θησέως αὐτοῦ περὶ Ἀφίδνας ἀποθανεῖν τὸν Ἀλυκὸν ἱστορήκε· καὶ μαρτύρια ταυτὶ τὰ ἔπη παρέχεται περὶ τοῦ Ἀλύκου·

....τὸν ἐν εὐρυχώρῳ ποτ' Ἀφίδνῃ
μαρνάμενον Θησεύς· Ἐλένης ἔνεκ' ἠὲ κόμοιο
κτείνεν.

Οὐ μὲν εἰκὸς Θησέως παρόντος ἀλῶναι τὴν τε μητέρα καὶ τὰς Ἀφίδνας.

(4.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 212 : Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὀρείθυϊαν ἀρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος φησὶν, οὐχὶ δὲ τὸν ἀνεψιόν.

Pro Ἡσαγόρας cod. Paris. et Eudocia p. 440 exhibent Ἡραγόρας. Hesagoras est etiam apud Comit. Natal. p. 874. Mihi *Hereas* laudari videtur.

HERMÆUS (HERMEAS).

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.

Plutarch. De Is. et Osir. c. 37 : Ἀρίστων τοίνυν ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίαν ἐπιστολῇ τινι Ἀλεξάρχου περίπεσεν, ἐν ᾗ Διὸς ἱστορεῖται καὶ Ἰσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος ὑπὸ Αἰγυπτίων, οὐκ Ὅσιρις, ἀλλὰ Ἀρ-

3.

Tyndaridæ quum movissent Aphidnas et victores essent prelio, expugnaverunt oppidum. Ibi Alycum quoque ferunt, Scironis filium, commilitonem id temporis Castoris et Pollucis, occubuisse : a quo locum quendam agri Megarici, quod corpus ejus ibi sit humatum, Alycum nominatum fuisse. Hereas vero ab ipso Theseo prodidit ad Aphidnas cæsum Alycum, et in testimonium hæc de Alyco producit carmina :

Hunc Helenæ causa formosæ prælia quondam
miscentem Theseus spatiosa stravit Aphidna.

Haud consonum fuerit tamen veritati, præsentē Theseo, fuisse matrem ejus et Aphidnas captas.

4.

Hereas in Megaricis Orithyïæ raptorem Boream filium, non vero nepotem Strymonis esse refert.

σαφῆς (ἐν τῇ ἄλφα γράμματι) λέγεσθαι, δηλοῦντος τὸ ἀνδρεῖον τοῦ ὀνόματος. Ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ὁ Ἑρμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ Περὶ Αἰγυπτίων· δμδριμον γάρ φησι μεθερμηνευόμενον εἶναι τὸν Ὅσιριν.

Idem ibid. c. 42. Ὁ γὰρ Ὅσιρις ἀγαθοποιὸς, καὶ τοῦνομα πολλὰ φράζει, οὐχ ἥμισυ δὲ κράτος ἐνεργεῖν καὶ ἀγαθοποιὸν, ὃ λέγουσι. Τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ θεοῦ τὸν Ὀμφιν εὐεργέτην ὃ Ἑρμαῖός φησιν δηλοῦν ἐρμη-
νευόμενον.

Ἑρμαῖος] sic codices, uti videtur. Sec. Arcadium De acc. p. 43, ὃ scribendum foret Ἑρμαῖος. V. Steph. Thes. s. v., ubi alios hujus nominis viros excitat Diadorfius. Ἑρμείας, qui metro iambico τὰ πάτρια Ἑρμοπολέως τε καὶ ἄλλα τινὰ scripsisse dicitur, laudatur ap. Phot. Bibl. cod. 279, p. 536, a, g ed. Bekker. Fortasse Hermias hic fuit pater Nicanoris Alexandrini grammatici, qui de Alexandro scripsit. Quod si est, de ætate ejus satis constaret. Nam Nicanorem scimus floruisse tempore Hadriani imp.

HERMESIANAX CYPRIUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Plutarch. De flu. 12, 4, de Sangario Phrygiæ fluviio : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος καλούμενος ἀστήρ. Οὗτος εἰώθε νυκτὸς βαθείας πυρὸς δίκην λάμπειν, τοῦ φθινοπώρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος· προσηγορεύεται δὲ τῇ διαλέκτῳ τῶν ἑγχωρίων βαλλήν, ὅπερ μεθερμηνευόμενόν ἐστι βασιλεύς· καθὼς ἱστορεῖ Ἑρμησιάνης Κύπριος ἐν β' Φρυγιακῶν. Præcedunt hæc : Παράκειται δ' αὐτῷ ὄρος Βαλληναῖον καλούμενον, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον βασιλικόν, τὴν προσηγορίαν ἔχον

DE ÆGYPTIIS.

Aristo qui Coloniam Atheniensium scripsit, in epistolam quandam Alexarchi incidit, in qua perhibebatur Bacchus Jovis et Isidis filius ab Ægyptiis haberi, qui non Osiris, sed Arsaphes nomen gerat, quo fortis significatur. Indicat hoc etiam Hermæus primo De Ægyptiis libro, validum esse, si interpretetur, Osirin inquit.

Est Osiris beneficus : et nomen hoc multa significans, præcipue vini efficacem et beneficam designat. Alterum hujus dei nomen, quod est Omphis, Hermæus interpretatur beneficum.

PHRYGIACA.

1.

Nascitur in Sangario lapis, Aster dictus, qui lucere media nocte instar ignis ipso auctumni initio consuevit. Indigenarum dialecto *Ballen* vocatur, quod si interpreteris, regem

ἀπὸ Βαλληναίου, τοῦ Γανυμήδους καὶ Μηδγίστης παιδός. Οὗτος γὰρ τὸν γεννήσαντα θεασάμενος ἀποτη-
χόμενον, τοῖς ἐγχωρίοις καὶ Βαλληναίων ἑορτὴν κατέ-
δειξε μέχρι νῦν καλούμενον.

E SCRIPTIS INCERTIS.

2.

Idem ibid. 2, 3 : Ἑρμῆσιάνᾳ δὲ ὁ Κύπριος ἱστο-
ρίας μέμνηται τοιαύτης. Ἑλικῶν καὶ Κιθαιρῶν ἀδελφοὶ
τυγχάνοντες διαφόρους ἔσχον τῶν τρόπων τὰς διαθέ-
σεις· ὁ μὲν γὰρ Ἑλικῶν, πρῶτος ὑπάρχων καὶ
προσηγὴς, συμπαθῶς γηροβοσκαῖ τοὺς γονεῖς· ὁ δὲ Κι-
θαιρῶν, πλεονέκτης τυγχάνων καὶ θελὼν εἰς ἑαυτὸν με-
ταστῆσαι τὴν οὐσίαν, πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τὸν γεννή-
σαντα, τὸν δ' ἀδελφὸν ἐξ ἐνέδρας κατακρημνίζων καὶ
αὐτὸς συγκατηνέχθη. Κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν εἰς δμῶ-
νυμα ὄρη μεταμορφθάντες ἐγένοντο. Κιθαιρῶν μὲν διὰ
τὴν ἀσέβειαν Ἑρινύων μυχός, Ἑλικῶν δὲ διὰ φιλο-
στοργίαν Μουσῶν ἰνδιαίτημα.

3.

Id. ibid. 24, 1 : Ἑρμῆσιάνᾳ δὲ ὁ Κύπριος ἱστο-
ρίας μέμνηται τοιαύτης· Διόνυσος ἐρασθεὶς Ἀλφει-
βοίας νύμφης, καὶ μῆτε οὐροῖς μῆτε δεξίσεσι πείσαι
δυνάμενος, εἰς τὴν προσηγμένην Τίγριν μετέβαλε τὴν
μορφήν τοῦ σώματος· καὶ φέροι πείσας τὴν ἀγαπωμέ-
νην, ἀνέλαβεν αὐτήν· καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ κομίσας,
ἐγέννησεν υἱὸν Μῆδον, ὃς ἀκμάσας εἰς τιμὴν τοῦ συγ-
χυρήματος τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς
ἱστορεῖ Ἀριστῶνυμος ἐν γ'.

Hermesianax Colophonius, poeta elegiacus, se-
cundum schol. ad Nicandr. Ther. 3 scripsit τὰ
Περσικά καὶ τὰ εἰς Ἀσόντιον τὴν ἱρωμένην. Bachius
(Philetæ et Hermesianactis etc. reliq. p. 103)
Περσικά illa opus historicum fuisse putat, tituli
ratione motus. Rectius statuas carmen fuisse,
quum titulus nihil decernat. Sic Chærilus carmen
Περσικά inscriptum composuit, ex cuius libro ter-

significat, teste Hermesianacto Cypriosecundo Rerum Phry-
giarum.

2.

Hermesianax Cyprius hanc historiam refert. Helicon et
Cithæron fratres erant diversis moribus præditi : Helicon
enim, dulcis et benignus, parentes seniores humaniter nu-
triebat; Cithæron vero paullo avidior et corrådere omnem
substantiam cupiens, primum quidem occidit patrem, deinde
fratrem ex insidiis præcipitem dedit, sed cum eo ipsemet
decidit. Unde decorum provkientia uterque in montem ver-
nus est : Cithæron propter impietatem recessus Furiarum,
Helicon ob humanitatem domicilium Musarum.

3.

Hermesianax Cyprius hanc historiam narrat : Bacchus

tio versus nonnullos affert Herodianus Mon. lib. 8, p. 13, 8. Ad Persica illa pertinent quæ de Nanide
Croesi filiz ex Licymnio poeta et Hermesianacte
habet Parthenius Erot. c. 22.

HERON ATHENIENSIS.

Suidas : Ἡρων, Κότυος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τὰς ἐν
Ἀθήναις δίκας γεγραπὸς, εἶτα Ἐξήγησιν Δεινάρχου,
Ἑπομνήματα εἰς Ἡρόδοτον, Ξενοφῶντα, Θουκυδίδην,
Κεκρημένων ὀνομάτων βιβλία γ', Ἐπιτομήν τῶν
Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητό-
ρων καὶ τῶν λόγων, οἷς ἐνίκησαν πρὸς ἀλλήλους ἀγω-
νιζόμενοι.

Cujusnam Heraclidis historiarum epitomen fe-
cerit Heron non constat. Heraclidem Lembum
intelligendum esse suspicor. Quamquam quod præ-
cedit et quod sequitur opus, Heraclidis Magnesii
Περὶ δαιμόνων libris in compendium ab Herone
redactos esse suadere possint. De reliquis Heroni-
bus vide Fabricium in B. Gr. — Ἡρων δ' Ἀλεξανδρεὺς
ἢ Ἐφέσιος laudatur ap. Phlegont. Mirab. c. 2, de
spectro Polycriti. Ibi Ἡρων legendum suspicatur
Meursius; quamquam neque de Herone aliquo,
ad quem ista historiuncula referri possit, aliunde
constat. Nam de Herone Alexandrino mechanico
quis cogitaverit?

HEROPYTHUS.

ΩΡΟΙ ΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ.

Athenæus VII, p. 297, E : Καὶ τάριχοι δὲ παρὰ
Φασηλίταις ἀποθύονται. Ἡρόπυθος γοῦν ἐν Ὠροῖς Κο-
λοφώνων, περὶ τῆς κτίσεως ἱστορῶν τῆς Φασήλιδος,
φησὶν ὅτι Λάκιος, ὁ τὴν ἀποικίαν στείλας, μισθὸν
ἰδῶκα τοῦ τόπου Κυλάδρα ποιμένη, νέμονται πρόβατα,

Alpheisibææ correptus amore, quum nec precibus nec mu-
neribus eam delinire posset, corporis sui formam in tigridis
figuram mutavit, et metu persuasam dilectam suam assum-
psit transque fluvium portavit, et ex eo Medum filium genuit,
qui quum adoleverat, in eorum quo acciderant memoriam
fluvium Tigrin appellavit, sicuti narrat Aristonymus libro
tertio.

ANNALES COLOPHONIORUM.

Salsamenta diis offeruntur apud Phaselitas. Heropythus
sane in Colophoniorum annalibus, ubi narrat quo pacto
condita Phaselis fuerit, Lacium, ait, eum qui coloniam
duxit, Cylabrum pastori, oves suas ibi pascenti, pretij
loco, quo emeret solum, salsamenta dedisse, ipso Cylabra

ταρίχους, ἐκείνου τοῦτο αἰτήσαντος. Προθέντος γὰρ αὐτῷ τοῦ Λακίου, λαβεῖν τοῦ χωρίου (ἢ ἀφ' αὐτοῦ) ἢ ἀλγῆτα ἢ ταρίχους, εἰλετο δὲ Κυλάβρας τοὺς ταρίχους. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ Φασηλίται ἀνὰ πᾶν ἔτος τῇ Κυλάβρᾳ ἔτι καὶ νῦν τάριχον θύουσι.

Eandem historiam narravit Philostephanus libro primo Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων ap. Athen. I. 1. Cf. Zenob. VI, 36 : Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. Φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν. Eadem Apostol. XX, 14; Arsen. p. 462. Suidas et Phot. Lex. v. Φασηλῆς : Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῇ Κυλάβρᾳ (sic Phot.; Καλάβρ. Suidas) θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν Βαρβαρικοῖς νομίμοις (p. 218 ed. Blomf.). — De Lacio sive Rhacio coloniz conditore lege Müller. Dor. I, p. 112 sqq.

Quod *Heropythum* attinet, Schneiderus ad Nicandr. Alex. p. 82 scriptorem nostrum eundem esse statuit cum Samio illo Herophyto, quem dicit Plutarchus Cimon. c. 9 : Ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυζαντίου πολλοὺς τῶν βαρβάρων αἰχμαλώτους λαβόντες οἱ σύμμαχοι τῷ Κίμωνι διανείμει προσέταξαν, ὃ δὲ χωρὶς μὲν αὐτοὺς, χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθηκεν, ἡτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἄνισον. Ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἐλθεῖν τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκείνοι καταλίπωσιν, ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλεύσαντος, αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον, Ἀθηναίους δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον. Quod neque nego neque affirmo, etsi nomen *Herophyti* in *Heropythum* mutandum esse persuasum est. Memorantur præterea *Heropythus*, qui Ephesiis libertatis auctor exstitit (Arrian. Exp. Al. I, 17, 12); *H. Abderita* ap. Hippocrat. p. 1106, G; et *H. archon Atheniensis* ap. Demosth. p. 282, 7 et 25. Apud Athenæum XI, p. 508 ex *Eurypylo* quodam nonnulla narrantur de Euagone Lampsacenorum tyranno (v. Democharis fragm. tom. II, p. 447), quæ in *Heropythi* quoque Annalibus legi poterant.

HICESIUS.

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

Clemens Alex. Protr. c. 5. p. 19, 28 : Σχυθῶν δὲ οἱ Σχυρομάται, ὡς φησὶν Ἰάσιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων, ἀκινάκην σέβουσιν.

Fortasse Hicesius est Milesius, Milesiorum lega-

tus ad Ptolemæum Philometorem, cujus meminit Polyb. XXVIII, 16, 5. Legationem istam sacram fuisse ex eo suspicor, quod eodem tempore aliz duæ legationes sacræ ab Atheniensibus in Ægyptum missæ sunt, μίᾳ μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἥς προεστῆκε Καλλίας ὁ παγκρατιαστής, ἡ δ' ἄλλῃ περὶ μυστηρίων, ὑπὲρ ἧς Κλειόστρατος ἐποιεῖτο τὸν χρηματισμὸν καὶ τοὺς λόγους, Polyb. I. 1. Hicesium medicum Erasistrateum sæpius laudat Athenæus, Strabo XII, p. 580, Plinius XX, 5, XXI, XXII, 16, XXVII, 4, alii. Idem vel alius *De conditura vini* laudatur XIV, 19. XV. Alios Hicesios v. ap. Pausan. X, 9, 9; in Corp. Inscr. I, p. 328; ap. Andocid. p. 2, 43.

Hicæo quidam Ephesius sive Alexandrinus memoratur in Phlegontis fragm. 32. Vid. tom. III, p. 613.

HIEROCLES.

Hierocles in libris qui Φιλόστορες inscribebantur, mirabilia quæ apud remotioris Asiæ populos tum ipse viderit, tum apud scriptores relata repererit, conguessisse videtur. Fragmenta, quæ disertis verbis huic operi vindicantur, omnia pertinent ad Indiam, quam peragrasse se auctor jactat. Strabone juniorem esse patet ex fragm. 2. Fortasse ad Stephani ætatem propius accessit. Distinguendus ab eo haud dubie Hierocles, celeberrimus philosophus stoicus, ex cujus libris excerpta præbent Photius cod. 214. 251. 39. 242; Stobæus in Florilegio; Gellius IX, 5, 8. Etym. M. et Suidas v. ἐμποδῶν; Photius et Suidas v. λίσχη et τέμνουσι; Suidas v. διαλέγοντο. διότι. Apostolius VIII, 20. XI, 90. Theophylact. Qu. Ph. p. 22. Cf. Steph. Byz. v. Ὑλλάριμα. — De *Hierocle Alabandensi* v. Cicero in Bruto c. 95 et Strabo XIV, p. 661. — *Hieroclis medici* sæpiissime mentio fit in Hippiatric. et in Geopon. XVI, 9. 10. 11. Mitto *Hieroclem* Συνεκδήμου auctorem, quem Stephano juniorem ideoque a Φιλιστόρων auctore diversum esse demonstravit Wesseling. Itiner. Rom. p. 623 (vel in Constantin. Porphy. ed. Bonn. tom III, p. 382). — *Hierocles poeta*, quem laudat schol. Theocrit. I, 56, errori deberi videtur. Sophoclis nomen reponi vult Toupius. Alia v. in Steph. Thes. v. Ἱεροκλῆς.

id postulante. Nam quum Lacius arbitrio ejus permisisset, farinamne (sive bordeaceam sive triticeam) accipere pro pretio soli vellet, an salsamenta; salsamenta selegerat Cylabras. Ob eamque causam Phaselitzæ quotannis Cylabraz ad hunc usque diem salsamenta offerunt.

DE MYSTERIIS.

Inter Scyllas Sauromatzæ, ut Hicesius in libro De mysteriis narrat, acinacen venerantur.

ΦΙΛΙΣΤΟΡΕΣ.

1.

Steph. Byz. : Βραγμαῖνες, Ἰνδικὸν ἔθνος σοφώτατον, οὗς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. Ἰεροκλῆς δ' ἐν τοῖς Φιλίστορσι φησὶ· « Μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομήσθη τὸ Βραγμαῖνων ἰδεῖν φῶλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων καὶ θεοῖς φίλων, ἡλίω δὲ μάλιστα καθωσιωμένον· ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, καὶ ὑπαίθριοι τὸν αἰὲ χρόνον βιοτεύουσι καὶ ἀλήθειαν τιμῶσι, χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ τῇ ἐκ πετρῶν· λίθων γὰρ μηρύματα μαλακὰ καὶ δερματώδη συνυφαίνουσιν (συνεκρέουσιν cod. Rhed.), ἐξ ὧν ὑφάσματα γίγνεται μήτε πυρὶ καϊόμενα μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, ἀλλ' ἐπειδὴν ῥύπου καὶ κηλίδος ἐμπλησθῇ χρωμένων, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνονται.

2.

Tzetzes Hist. VII, 716 :

Ἰεροκλῆς ὡσαύτως τε Φιλίστορσιν ἐν λόγοις,
« Ἐξῆς δὲ, λέγων, εἶδομεν χώραν ἀνχμηροτάτην
ἡλίῳ φλεγόμενην τε καὶ περὶ ταύτην ἀνδρες
γυμνῶς καὶ ἀνεστίους δὲ πρὸς χώρας τῆς ἐρήμου,
ὧν οἱ μὲν ἐπεσκιάζον τὸ πρόσωπον ὥτιοις,
τοὺς πόδας δ' ἀνατείνοντας τὸ σῶμα ἄλλο σῶμα.
Τούτων καὶ Στράβων μέμνηται, καὶ γὰρ τῶν ἀκρεῶν,
καὶ τῶν δεκακεφάλων τε καὶ τετραχειροπόδων,
οὕσπερ ἐγὼ οὐκ ὤπωπα, φησὶν Ἰεροκλῆς. »

3.

Stephan. Byz. v. Ταρκυνία : Ταρκυνιοὶ ἔθνος Ὑπερβορέων, παρ' οἷς οἱ γρύπες τὸν χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἰεροκλῆς ἐν τοῖς Φιλίστορσι.

(4).

Schol. Pindar. Pyth. IV, 11 : Ἰεροκλῆς φησὶ τοὺς ἐκ Λακεδαιμόνου ἀποικίσαντας Ἀπόλλωνι αὐτὴν (Theram insulam) ἀνιεῖν.

PHILISTORES.

1.

Brachmanes, Indica gens sapientissima, quos etiam Brachmas vocant. Hierocles in Philistoribus dicit : « Post hæc operis pretium visum est Brachmanum visere tribum, virorum philosophorum diisque carorum, soli vero maximo dedicorum. Hi ab usu carniū prorsus abstinent, sub dio totam ætatem degunt, et veritatem colunt. Utuntur veste linea ex petris facta : lapidum enim filamenta quædam mollia et cutanea contextunt, ex quibus vestimenta fiunt neque igne comburenda neque aqua purganda ; sed quum sordes et maculam contraxerint, in flammam conjecta, pura et splendida evadunt. »

2.

Hierocles in Philistoribus : « Deinde, dicit, vidimus terram aridam magnopere, soleque exustam, et ad eam vicus nudos fixis calibus carentes, quorum nonnulli auribus faciem obumbrabant, et in altum porrectis pedibus reliquum corporis universum. Horum Strabo quoque meminit, sicut etiam

Ἰεροκλῆς] « in Φιλίστορσι, putō. » *Bæckhius*. Ego vereor ne nomen auctoris corruptum sit. De re cf. Müller. *Min.* p. 328.

HIPPIAGORAS.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, A : Καὶ τελεσιὰς δ' ἐστὶν ὀρχησις καλουμένη· στρατιωτικὴ δ' ἐστὶν αὕτη, ἀπὸ τινος ἀνδρὸς Τελεσίου λαβοῦσα τὸ ὄνομα, μεθ' ὅπλων τὸ πρῶτον αὐτὴν ἐκείνου ὀρχησαμένου, ὡς φησὶν Ἰππαγόρας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας. Hippagoram Leontinum quendam memorat Pausanias. Fortasse Noster quoque Siculus homo fuit, modo recte se habeant illa : περὶ τῆς Καρχηδονίων πολ. Scilicet quum Telesias saltatio sit Macedonica ut in antec. (p. 629, D) Athenæus ex Marsya refert, nescio an nostro loco fuerit : π. τ. Μακεδόνων πολ.

HIPPIASUS LACEDÆMONIUS.

Diogenes L. VIII, 84 : Γεγόναι δὲ Ἰππασοὶ δύο· οὗτός τε (Metapontinus Pythagoreus) καὶ ἑτερος γεγραφὼς ἐν ε' βιβλίῳ Λακωνίων πολιτείαν· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Λάκων.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Athenæus I, p. 14, D : Ἰππασος δὲ Λακεδαιμόνιοις τούτην τε (sc. τὴν ὀρχήσεως διὰ σφαίρας εὔρεσιν) καὶ τὰ γυμνάσια πρώτοις (ἀνατίθησι). Cf. Müller. *Dor.* II, p. 339.

virorum capite carentium et decem capitibus instructorum, et quattuor manibus pedibusque præditorum, quos ego, Hierocles ait, non vidi. »

3.

Tarcynæi, gens Hyperboreorum, apud quos gryphi aurum custodiunt, ut Hierocles ait in Philistoribus.

4.

Hierocles ait Theram insulam ab iis qui ex Lacedæmone incolis eam frequentarunt, Apollini consecratam esse.

CARTHAGINIENSIIUM RESPUBLICA.

Est etiam *telesias* quæ vocatur saltatio; quæ militaris est, nonnemque invenit a viro quodam Telesia, qui primus illam in armis saltavit, ut Hippagoras ait primo libro De Carthaginiensium republica.

LACÆDEMONIORUM RESPUBLICA.

Hippasus Lacedæmonius pilarem saltationem et gymnasiorum institutum Lacedæmoniorum inventa esse dicit.

HIPPIAS ERYTHRÆUS.

ΠΕΡΙ ΕΡΥΘΡΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 258, F : Ἰππίας δ' ὁ Ἐρυθραῖος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Περὶ τῆς πατρίδος ἱστοριῶν, δηγοῦμενος ὡς ἡ Κνωποῦ βασιλεία ὑπὸ τῶν ἐκείνου κολάκων κατελύθη, φησὶ καὶ ταῦτα· « Κνωπῷ μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησε θύειν Ἑρμῇ δολίῳ. Καὶ μετὰ ταῦθ', ὁρμήσαντος αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς, οἱ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καταλῦσαι βουλόμενοι, ἐν ὀλιγαρχίᾳ καταστήσωνται (ἦσαν δ' οὗτοι Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ Ἐχάρως, οἱ ἐκαλοῦντο διὰ τὸ περὶ τὰς θεραπείας εἶναι τῶν ἐπιφανῶν πρόσκυνας καὶ κολάκας), συμπλέοντες οὖν τῷ Κνωπῷ, ὡς ἤδη πόρρω τῆς γῆς ἦσαν, δῆσαντες τὸν Κνωπὸν ἔρριψαν εἰς τὸ πῆλαγος, καὶ καταχθέντες εἰς Χίον, καὶ δύναντες παρὰ τῶν ἐκεῖ τυράννων λαβόντες Ἀμφίκλου καὶ Πολυτέκνου, νυκτὸς κατέπλευσαν εἰς τὰς Ἐρυθράς. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεοπόδον καλεῖται. Τῆς δὲ γυναικὸς τοῦ Κνωποῦ Κλεονίκης περὶ τὴν τοῦ σώματος κηδεῖαν γινομένης (ἦν δ' ἑορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἀγομένη Ἀρτέμιδι στροφαῖα), ἐξαίρνης ἀκούεται σάλπιγξ βοή· καὶ καταληφθέντος τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀρτύγην, πολλοὶ μὲν ἀναιροῦνται τῶν τοῦ Κνωποῦ φίλων, καὶ ἡ Κλεονίκη μαθοῦσα φεύγει εἰς Κολοφῶνα. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀρτύγην τύραννοι, ἔχοντες τὴν ἐκ Χίου δύναντες, τοὺς ἐνισταμέ-

νους αὐτῶν τοῖς πράγμασι διέφθειρον, καὶ τοὺς νόμους καταλύσαντες, αὐτοὶ διείπον τὰ κατὰ τὴν πόλιν, ἐντὸς τείχους οὐδένα δεχόμενοι τῶν δημοτῶν. Ἐξω δὲ πρὸ τῶν πυλῶν δικαστήριον κατασκευάσαντες, τὰς κρίσεις ἐποιῶντο, ἀλουργὰ μὲν ἀμπεχόμενοι περιβολαῖα, καὶ χιτῶνας ἐνδεδυκότες περιπορφύρους. Ὑπεδέδεοντο δὲ καὶ πολυσχιδῇ σανδάλια τοῦ θέρους, τοῦ δὲ χειμῶνος ἐν γυναικείοις ὑποδήμασι διατέλουν περιπατοῦντες, κόμας τε ἔτρεπον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, διειλημμένοι τὰς κεφαλὰς διαδήμασι μηλίνοις καὶ πορφυροῖς. Ἐλχον δὲ καὶ κόσμον δλόχρυσον ὁμοίως ταῖς γυναιξίν. Ἠνάγκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ βραδουχεῖν, τοὺς δὲ τὰς ὁδοὺς ἀνακαθαίρειν. Καὶ τῶν μὲν τοὺς υἱεῖς εἰς τὰς κοινὰς συνουσίας μεταπέμποντο, τοῖς δὲ τὰς ἰδίας γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας ἄγειν παρήγγελλον· τοὺς δ' ἀπειθοῦντας ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις περιέβαλλον. Εἰ δέ τις τῶν ἐκ τῆς ἑταιρίας αὐτῶν ἀποθάνοι, συνάγοντες τοὺς πολίτας μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ἠνάγκαζον θρηνεῖν τοὺς ἀπεθανόντας, καὶ στερνοτυπεῖσθαι μετὰ βίας, καὶ βοᾶν ὀξύ καὶ μέγα ταῖς φωναῖς, ἐρεστηκότος μαστιγοφόρου τοῦ ταῦτα ποιεῖν ἀναγκάζοντος, ἕως Ἰππότης ὁ Κνωποῦ ἀδελφός, μετὰ δυνάμειος ἐπιβῶν ταῖς Ἐρυθραῖς, ἑορτῆς οὔσης, τῶν Ἐρυθραίων προσδοχοῦντων, ἐπῆλθε τοῖς τυράννοις, καὶ πολλοὺς αἰκισάμενος τῶν περὶ αὐτοὺς, Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε καὶ τοὺς μετὰ τούτου, τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα δεινῶς αἰκισάμενος, τὴν πατρίδα ἡλευθέρωσεν. »

De Cnopo Erythrarum rege cf. Strabo XIV, p. 633; Polyæn. VIII, 43. Stephan. Byz. : Ἐρυθρά,

DE ERYTHRIS.

E LIBRO SECUNDO.

Hippias Erythræus secundo libro De patria sua exponens quo pacto Cnopi regnum ab assentatoribus fuerit eversum, inter alia hæc scribit : « Cnopo de salute sua oraculum consulenti respondit deus, sacrum faceret Mercurio doloso. Post hæc quum Delphos proficisceretur, comitantes eum hi qui regnum ejus eversum cupiebant, ut ejus loco paucorum erigerent dominatum (erant autem hi Ortyges et Irus et Echarus; qui, quod in eo maxime erant occupati ut illustres viros obsequiose colerent, adoratores et adulatores vocabantur) : hi igitur cum rege navigantes, quum jam procul a continente essent, vinctum Cnopum in mare projecerunt. Tum Chium petentes, acceptis ibi ab insulæ tyrannis Amphicle et Polytecno auxiliis, noctu Erythras reversi sunt. Per idem vero tempus cadaver Cnopi a fluctibus prope Erythras in littus erat ejectum, eo loco qui Leopodum hodie vocatur. Dumque uxor Cnopi Cleonice in curando funere erat occupata, simulque celebrabatur frequenti hominum conventu festum Dianæ Strophææ, exauditur subito tubæ cantus; et capta urbe ab Ortyge ejusque sodalibus, multi trucidantur ex Cnopi amicis : Cleonice vero, re comperta, Colophonem profugit. Tum vero Ortyges cum tyrannidis sociis, copiis ex Chio adjuti, quicumque eorum

rebus consiliisque obsistebant, omnes e medio tollebant : et abrogatis legibus, totam rempublicam ipsi per se administrabant, neminem civium intra muros recipientes. Ante portas vero urbis erecto tribunali jus dicebant, purpureis amicti palliis, tunicamque purpura prætextam induti. Sandalla vero, æstivo tempore, gestabant multifida; hieme autem calceis muliebribus semper incedebant. Comamque alebant; utque cincinnis crispus capillus esset curabant, capita luteis et purpureis diadematis redimiti. Habebant vero etiam ornamenta ex solido auro, prorsus ut mulieres. Cives iidem cogebant alios sibi lecticarios esse, alios lictores et apparitores, alios vias purgare : et aliorum filios ad congressus obscenos arcessebant, aliis ut proprias uxores filiasque sibi adducerent imperarunt; si qui dicto non essent audientes, ultimis suppliciis afficiebantur. Quodsi quis ex ipsorum sodalibus mortem obisset, congregatos cives cum uxoribus et liberis deslere cogebant mortuum, pectoraque valide plangere, et magna acutaque voce lessum ejulatusque odere, adstante flagellifero, qui ad id faciendum verberibus eos compelleret. Sic illi res suas agebant : donec Hipotes, Cnopi frater, cum idonea manu Erythras adveniens, quo tempore festum agebatur, adjuvantibus Erythræis, invasit tyrannos; multisque ex eorum sodalibus supplicio affectis, ipso Ortyge sociisque ejus in fuga confossis, uxoribusque eorum ac liberis omni cruciatu afflictis, patriam liberavit.

Ἐκλείτου δὲ Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου. Apud Pausan. VII, 3, 7 pro Κνωπὸς vel Κνωπὸς corrupte legitur Κλέοπος δὲ Κόδρου. Cf. Meursius Att. Lect. V, 8; Bayer. Erythraei numi illustrati, Comt. Petrop. Vet. tom. II, p. 436 sqq.; Müller. Min. p. 399.

HIPPOSTRATUS.

Hippostratus fragm. 5 appellatur δὲ τὰ Περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Et ad Sicula pertinent fr. 4. 6. 7. Quæ leguntur fr. 1. 2. 3 etsi haud proxime spectant res Siculas, ita tamen sunt comparata, ut in opere Σικελικῶν vel Γενεαλογικῶν Σικελικῶν locum habere potuerint. Quamquam fieri etiam potest ut Sicula illa nonnisi pars majoris Genealogiarum operis fuerint. Alios Hippostratos v. ap. Diodor. XIX, 36, 5; Pausan. II, 2, 5; Euseb. in Olympionicarum catalogo ad Ol. 54 et 55; Hesiod. ap. schol. Pind. Ol. 10, 46; Apollodor. I, 8, 4; Athenæum p. 557, D; Iamblich. Vit. Pyth. c. 36. Cf. not. ad fr. 4.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Περὶ Μίνω.

Phlegon. Mirab. fr. 59 (tom. III, p. 623): Ἰππόστρατος δὲ φησιν ἐν τῷ περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρώπης τῆς Νείλου πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι. Δαναὸς τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς τῆς Νείλου Εὐρώπης πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχε.

Tzetzes Hist. VII, v. 368:

Ἰππόστρατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυρρόης Νείλου
μόνης υἱοὺς πεντήκοντα λέγει γεγεννημέναι·
τὰς θυγατέρας πάσας δὲ τὸν Δανῶν ὁμοίως
ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου.

Ex Tzetze apud Phlegontem pro Εὐρώπης... Εὐρυρόπης reponendum Εὐρυρρόης... Εὐρώπης. Fabula a vulgari traditione longe recedit. Europa (at non Nili filia) nominatur etiam mater Minois. Num hinc profectus rem narratam exposuit ἐν τῷ περὶ Μίνω? De Minoe vero quomodo in Siculis genealogiis sermonem facere potuerit, indicat fragm. 5. —

GENEALOGIÆ.

1.

Hippostratus de Minoe agens dicit Egyptum ex una muliere, ex Euryrhoe Nili f., quinquaginta filios genuisse. Similiter Danaus ex una eademque muliere, Europa Nili f., quinquaginta filias suscepit.

2.

Erant Timandrei filiae Cotto et Eurythemis, quas colebant Heraclidas, quod ipsæ in Peloponnesum invadentibus auxiliarem operam navaverant, ut Hippostratus ait.

Tzetzes VII, 646 Hippostratum inter eos recenset qui fabulosa multa tradiderint.

■.

Schol. Theocrit. VI, 40: Ἦσαν δὲ Τιμανδρίως θυγατέρες Κωτῶ καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς κατὰ τὴν εἰς Ἠλοπόννησον ἀρξίν, ὡς οἱ περὶ Ἰππόστρατον ἀπορρίπουσιν. Cf. Lobeck. Aglaopham. p. 1038. Cotto eadem quæ vulgo Κότος. Ut apud Corinthios, sic in Sicilia Cottytia celebrabantur. Quare quin hæc quoque ex Siculis historiis petita sint, nihil obstat.

3.

Harpocratio: Ἀβαρις, ὄνομα κύριον. Λοιμοῦ εἶφαι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνείλει δ' Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλήσι καὶ βαρβάρους τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιῆσθαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνων πρὸς αὐτοὺς, καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορείων πρεσβευτὴν ἀρξίσθαι λέγουσιν. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται. Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν γ' [γ'] αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὃ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Ἀυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κζ' Ὀλυμπιάδα.

Ἰππόστρατος] codd. tres (A. F. K. Bekkeri); reliqui Νικόστρατος, quod recepit Bekker. Primam huius loci partem iisdem verbis exhibet Suidas v. Ἀβαρις; postrema brevius tradit ita: Καὶ Ἀβαριν ἐξ Ὑπερβορείων πρεσβευτὴν ἀρξίσθαι λέγουσι κατὰ τὴν γ' Ὀλυμπιάδα. Ita quidem vulgata; optimi vero codd. Parisienses pro κατὰ τὴν γ' Ὀλ. præbent κατὰ τὴν γ' Ὀλ., idque in textum Bernhardus recipiendum duxit; recte, opinor. Hoc igitur modo Pindari et Hippostrati rationes conciliari inter se facile possent. Tertius computus fortasse fluxit ex Timæi chronologia, quam male intelligentes nonnulli ita tempora computarunt, ut a sententia auctoris annis centum et quinquaginta aberrarent (De causa erroris v. Fragm. chronol. p. 125). Sic secundum Timæum (ap. schol. Pind. Ol. 4, 19) Camarinam restauratam dicunt Ol. 42 (612 a. C.), quum ponenda res esset Ol. 79, 3 (462 a. C.). Eandem rationem si ad nostrum locum transferimus, pro Olymp. 21, 1 (696) obtinebimus Ol.

3.

Abaris, nomen proprium. Alunt autem pesto per universum terrarum orbem grassante, Apollineum et Græcis et barbaris oraculum consulentibus respondisse, oportere populum Atheniensem pro omnibus vota facere. Quum igitur multæ gentes legatos ad ipsos mitterent, Abarin quoque ab Hyperboreis legatum eo venisse. At de tempore, quo advenerit, dissentiunt; Hippostratus enim accidisse rem dicit Olympiade [quinquagesima] tertia, Pindarus Cræd temporibus, alii Olympiade vicesima tertia.

58, 3 (546), quo anno Cyrus, captis Sardibus, Croesi regnum evertit (v. Clinton. ad an. 546). Ceterum Hippostratus de Abari in Historiis Siculis dicere potuit. Nam Abaridis et Pythagoræ cum *Phalaride Agrigentini* tyranno (qui Ol. 53 tyrannidem sec. Eus. adeptus est, quemque Telemachus sustulit) commercium fuisse testantur Epistolæ quæ feruntur Phalaridis 57 et 56, et Iamblich. V. P. c. 19. 22, coll. Porphy. V. Pyth. p. 18 sq. V. Bentlej. Opusc. phil. p. 172 sq. ed. Lips. Fortasse istarum fabularum auctor ipse fuit Hippostratus, putarique possit scriptorem nostrum esse Pythagoreum Hippostratum Crotoniatam, cuius meminit Iamblichus V. P. c. 32.

4.

Schol. Pindari Nem. II, 1 : 'Ομηρίδας λέγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἔχον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ βαρβάροι οὐκέτι τὸ γένος εἰς 'Ομηρον ἀνάγοντες· ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἑπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν 'Ομήρου ποίησιν. Ἦν δὲ ὁ Κύναιθος Χίος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφόμενων 'Ομήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηχέναι. Οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραφώδησε τὰ 'Ομήρου ἑπη κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἐννάτην 'Ολυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατος φησιν.

De hoc loco doctissime disputans Welcker. in *Cycl.* p. 237-248, multa attulit, quæ corrupta esse illa κατὰ τὴν ἐξ. ἐν. 'Ολ. coarguant, atque Cynæthonem Chium non diversum esse suadeant a Cynæthone vel Cinæthone Lacedæmonio. Hunc vero Eusebius in Chron. floruisse dicit Olymp. 3, 4 (*Cinæthon Lacedæmonius poeta, qui Telegoniam fecit, cognoscebatur*). Quare n. l. Welckerus corrigendum suspicatur κατὰ τὴν ἑκτὴν ἢ τὴν ἐννάτην 'Ολ. Contra Nitzschius Histor. Hom. I, p. 130 verba scholiastæ ita intelligit ut sensus sit : illo tempore Syracusis rhapsodiæ certamen institutum

4.

Homeridas dicebant antiquitus eos, qui ex Homeri genere oriundi erant, et poemata ejus ex successione canebant. Postea autem etiam rhapsodi, qui genus ab Homero non deducebant, sic nominabantur. Inter eos insignes fuerunt rhapsodi circa Cynæthum, quos multos versus de suo in Homeri carmina introduxisse perhibent. Erat vero Cynæthos Chius, qui ex poematis quæ Homeri nomine inscribuntur hymnum in Apollinem fecisse dicitur. Cynæthos ille primus Syracusis recitavit Homeri carmina circa Olympiadem sexagesimam nonam, ut Hippostratus ait.

5.

Hippostratus qui Siculas genealogias conscripsit, dicit Emmenidem et Xenodicum filios esse Telemachi; ab Emmenide oriundos esse Theronem et Xenocratem; Xe-

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

esse, in quo Cynæthos aut vicerit primus aut inter primos certaverit.

5.

Schol. Pind. Pyth. VI, 4 : Ἰππόστρατος δὲ ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν φησιν, ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος, Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θέρωνα καὶ Ξενοκράτην, Ξενοδίκου δὲ Ἰπποκράτης καὶ Κάπυς, οἱ φυγαδιθέντες ὑπὸ Θέρωνος ὑστερον Κάμικον κατέσχον Σικελιωτικὸν πόλισμα· καθ' ἣν (κ. 8?) καὶ ὁ Μίνως ὑπὸ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν ἀπώλετο κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου ἐλθὼν.

οἱ περὶ Θέρωνα] i. e. gens Theronis. Nam Thero filius erat Ænesidami, non Emmenidæ, qui avus ejus est. — De genere Theronis v. schol. vet. l. l. ad v. 82, qui locus fortasse ex Hippostrato fluxit. Cf. Müller. *Min.* p. 338 et 469.

6.

E LIBRO SEPTIMO.

Schol. Pind. Ol. II, 8 : Θέρων, υἱὸς ἦν Αἰνησιδάμου· εἶχε δὲ συγγενῇ Κάπυν καὶ Ἰπποκράτην, οἵτινες ἦσαν ἀδελφοί· περὶ ὧν Ἰππόστρατος ἐν τῷ ζ' φησιν.

Ἰππόστρατος] Bæckhius; libri Καλλίστρατος. De re v. Bæckh. in Introd. ad Ol. II.

7.

Idem ib. II, 16 : Ἰππόστρατος ἱστορεῖ αὐτὸν (sc. τὸν Θέρωνα) πλούτιον διηνοχέναι.

Qui apud Phot. Lex. v. Ἰππομανεῖς laudatur Hippostratus esse debet Theophrastus, uti liquet ex Ælian. H. An. III, 17.

HISTIAEUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

1.

Steph. Byz. : Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλῃ, κτίσμα Κρόνου. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὐὺδρον· βήρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ

nodici vero filios esse Hippocratem et Capyn, qui a Therone in exilium acti postea Camicum, Siculum oppidum, obtinuerunt. Eadem in urbe Minos a Cocali filiabus periit, quo tempore Dardalum quaerens eo venerat.

6.

Theron filius erat Ænesidami. Cognati ejus erant Capys et Hippocrates fratres, de quibus Hippostratus dicit in libro septimo.

7.

Hippostratus narrat Theronem divitiis suis insignem fuisse.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Berytus, urbs Phoeniciæ, e parva magna evasit; Saturni opus. Nomen vero habet ex eo, quod bene est irrigua. Nam

τὴν ἰσχὺν βηρουτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀρ' οὗ καὶ τὴν πῶλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. Pro forma ionica Ἰστιαῖος Josephus habet Ἑστιαιῖος.

2.

Josephus Ant. Jud. I, 3, 9, de priscorum hominum longævitate postquam dixerat, addit : Μάνη-
θους... Βηρωσσός... Μῶχός τε καὶ Ἑστιαιῖος, καὶ πρὸς
αὐτοῖς ὁ Αἰγύπτιος Ἰερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συντα-
ξάμενοι, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. (V. Be-
rosi fr. 6a.) Eadem ap. Euseb. P. E. p. 415, D, et
ap. Syncell. p. 43, A; Cedren. p. 11.

3.

Josephus ib. 4, 3 (ex eo Euseb. P. E. p. 416, D):
Περὶ δὲ τοῦ παιδίου τοῦ λεγομένου Σενναάρ ἐν τῇ Βα-
βυλωνίᾳ γῶρᾳ μνημονεύει Ἑστιαιῖος, λέγων οὕτως·
« Τῶν δὲ ἱερέων τοὺς διασωθέντας, τὰ τοῦ Ἐνυαλίου
Διὸς ἱερῶματα λαβόντας, εἰς Σενναάρ τῆς Βαβυλωνίας
ἔλθειν. »

HYPERMENES.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

1.

Ptolemæus Hephæst. lib. VI, p. 197 ed. We-
sterm. : Ἰπερμένης ἐν τῷ Περὶ Χίου, Ὁμήρου φησὶ
γενέσθαι θεράποντα Σκινδαψὸν ὀνόματι· καὶ τοῦτον
ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμὰς διὰ τὸ μὴ καῦσαι
ταλευτήσαντα τὸν δεσπότην. Ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὐρὺν τὸ
οὕτω καλούμενον σκινδαψόν, Ἐρέτριος ἦν, Ποικίλης
αὐλητρίδος υἱός. (Cf. Athen. IV, cap. 81; XIV,
p. 636, B. Lobeck. Aglaoph. p. 1331 et quam lau-
dat Mannerti dissert. De Scindapso.) Hypermenem
Chium et rhapsodum fuisse opinatur Coray. in
Ἀτάκτ. III, 243. Welcker. in Cycl. ep. p. 177,

ber designat puteum apud eos. Histiarus vero in libro primo
Phonices vim dicere *beruti* ait, ab eoque vocabulo nomen
urbis deducendum esse, teste Helladio.

2.

Manetho, Berosus, Mochus et Hestæus Phœniciæ hi-
storiæ auctores his, quæ dixi, suffragantur.

3.

Campi qui Sennaar appellatur, in Babylonia regione siti,
mentionem facit Hestæus ita dicens : « Qui vero de sacer-
dotibus serrati erant, ablati Jovis Enyalii sacris, in Sen-
naar Babyloniæ venerunt. »

DE CHIO.

1.

Hypermenes in libro De Chio narrat Homerum famulum
sub eo Scindapsuin, eique mulctam nullo drachmarum a
Chiois irrogatam esse, quod corpus domini defuncti non cre-

eundem esse putat cum *Euthymene*, quem laudat
Clem. Alex. Strom. I, p. 141, 21 Sylb. (II, p. 80
Klotz.) : Εὐθυμένης ἐν τοῖς Χρονικοῖς συνακμύ-
σαντα (sc. τὸν Ὁμήρου) ἐπὶ Ἀκάστου ἐν Χίῳ γενέσθαι
περὶ τὸ διακοσιοστὸν ἔτος ἕστερον τῆς Ἰλίου ἀλώσεως
(φησὶν).

HYPEROCHUS CUMANUS.

Num recte Hyperochus Κυμαῖκῶν eorum, quæ
ad eum referebantur, auctor haberetur, fuerunt
qui addubitarent (v. fr. 1). Alios Hyperochos
duos vide ap. Pausan. I, 4, 4. X, 23, 2.

ΚΥΜΑΪΚΑ.

1.

Athenæus XII, p. 528, D, E : Καὶ Κυμαῖοι δὲ οἱ
ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς φησιν Ὑπέροχος ἢ ὁ ποιήσας τὰ εἰς
αὐτὸν ἀναφερόμενα Κυμαῖκὰ, διετέλεισαν χρυσοφο-
ροῦντες καὶ ἀνθήναις ἐσθῆσι χρώμενοι, καὶ μετὰ γυ-
ναικῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐξιόντες, ἐπὶ ζευγῶν ὀχοῦμενοι.

2.

Pausanias X, 12, 4, de Herophile Sibylla : Τὴν
δὲ ἐπὶ ταύτῃ χρησμούς κατὰ ταῦτ' εἰποῦσαν ἐκ Κύμης
τῆς ἐν Ὀπικοῖς εἶναι, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δημῶν,
συνέγραψεν Ὑπέροχος ἀνὴρ Κυμαῖος. Χρησμὸν δὲ οἱ
Κυμαῖοι τῆς γυναικὸς ταύτης εἰς οὐδὲν εἶχον ἐπιθεί-
ναι, λίθου δὲ ὑδρίαν ἐν Ἀπολλωνος ἱερῷ δεικνύουσιν
ὡς μεγάλην, τῆς Σιδύλλης ἐνταῦθα κεῖσθαι φάμενοι
τὰ ὅσα.

3.

Ex eodem Hyperocho Od. Müllerus petita censet
hæc :

Festus p. 266 ed. Müller. : *Historiæ Cumanæ*
compositor, Athenis quosdam profectos Sicyonem
Thespiadasque [*Thespiasque* correx. Ursin.], *ex*

masset. Ille vero Scindapsus, qui cognominis instrumenti
inventor fuit, Eretriensis est, Porcelles tibicinis filius.

DE REBUS CUMANORUM.

1.

Cumani in Italia, ut ait Hyperochus vel quicumque au-
ctor est Cumalcorum, quæ ad eum referuntur, aureo ornatu
et vestibus variegatis uti solebant, et cum uxoribus in agros
exire curribus vehentes.

2.

Sibyllam quæ post Herophilen similiter oracula edidit,
Cumanam ex Opicia fuisse ac Demo nominatam Hyperochus
vir Cumanus scripsit. Ejus tamen semina prædictionem
omnino nullam Cumani quam cuiquam ostenderent habuere;
ostendunt tantum urnam in Apollinis templo lapideam, in
qua Sibyllæ ossa comita referunt.

quibus porro civitatibus, ob inopiam domiciliorum, compluris profectos in exterarum regiones, delatos in Italiam, eosque multo errore nominatos *Aborigines*, quorum subjecti qui fuerint *Cacximparum* viri, unicarumque virium imperio montem Palatium, in quo frequentissimi consederint, appellavisse a viribus regentis *Valentiam*: quod nomen adventu *Euandri Aeneæque* in Italiam cum magna Græce loquentium copia interpretatum, dici ceptum *Rhomen*.

Sicyonem] = De Sicyone, Erechthei vel Marathonis vel Metionis Atheniensium filio, cf. Pausan. II, 1, 1, 6, 2, 3: de Thespio, Erechthei f., Diodor. IV, 29; Pausan. IX, 26, 4. = MÜLLER. Verum de Sicyone Bæotiae oppido v. schol. Pind. Ol. XIII, 148 et Polemo fr. 72 (tom. III, p. 135). Cf. Unger. Paradox. Theban. p. 363. — *Aborigines*] *Aberrigines* proponunt Scaliger et Müllerus. Paulus Diacon. Exc. Festi: *Aborigines* appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani. Fuit enim gens antiquissima Italiae. Cf. Dion. H. A. B. I, 10. — *Cacximparum* etc.] = *Cacoxenidarum* juri vicinarumque urbium vel similia quædam inesse putat Scaligerus. *Caci*, improbi viri unicarumque virium conj. Niebuhr. H. R. tom. I, p. 218, ann. 545, idque Festi sententiae convenientissimum puto. *Caci* memoriam etiam in Campania exstitisse, commodè monet Clausenius, Solino I, 8 teste advocate. *Latil* incolarum vicinarumque urbium tentat Grauert. = MÜLLER. — *Valentiam*] = Cf. Solin. I, 1; Servius in Virg. Æn. I, 273 ex Atteio. = MÜLLER.

HYPSICRATES. V. Fragm. LATI, extr.

ISIGONUS NICÆENSIS.

Stephan. Byz.: Νίκαια, πόλις Βιθυνίας.. Ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Παρθένιος καὶ Ἀπολλώδωρος καὶ Ἐπιθέσης γραμματικός. Nicæensis Isogonus appellatur etiam a Plinio fr. 1, et a Gellio IX, 4. Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς, fragm. 4, corruptum esse videtur ex Ἰσ. δὲ Νικαιεύς. Rhegino et Sotione antiquior est. De Rhegini ætate non constat; Sotion vero Παραδόξων scriptor, si idem est cum Sotione, qui Potamonis Lesbii æqualis fuit (Plutarch. V. Alex. c. 61), Tiberii temporibus vixisse debet. Cf. Westermann. Paradox. p. XLIX.

INCREDIBILIA.

Isogonus etiam Nicæensis in Rhodo insula taurum illum

ΑΠΙΣΤΑ.

1.

Plinius H. N. VII, 2, p. 4 Techn.: *Anthrophagos*, quos ad septemtrionem esse diximus, decem dierum itinere supra Borysthencem amnem, ossibus humanorum capitum bibere, cutibusque cum capilio pro mantelibus ante pectora uti, *Isigonus Nicæensis* (*Iccensis*. *Siccensis* var. 1.). Idem in Albania gigni quosdam glauca oculorum acie, a pueritia statim canos, qui noctu plusquam interdiu cernant. Idem itinere dierum decem supra Borysthencem Sauromatos tertio die cibum capere semper.

2.

Idem H. N. VII, 2, p. 5 Techn.: *In eadem Africa* familias quasdam effascinantium, *Isigonus* et *Nymphodorus*: quorum laudatione intereant probata (πρόβαρα Harduin.), arescant arbores, emoriantur infantes. Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit *Isigonus*, qui visu quoque effascinent, interimantque quos diutius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum facilius sentire puberes. Notabilius esse, quod pupillas binas in oculis singulis habeant.

3.

Idem H. N. VII, 2, p. 8 Techn.: *Cyrtos Indorum* genus *Isigonus* annis centenis quadragenis vivere. Item *Æthiopus macrobios* et *Seras* existimat, et qui *Athon* montem incolant: hos quidem, quia viperinis carnibus alantur: itaque nec capiti, nec vestibus eorum noxia corpori inesse animalia. Nomen *Isigoni* exstat etiam in ind. auctt. libri XII et XIII.

De hisce Indiæ miraculis *Isigonum*, una cum *Ctesia*, *Iambulo*, *Onesicrito*, *Polystephano* citant Gellius IX, 4, et Tzet. Hist. VI, 544. (Vide *Ctesia* fragm. 86.) Apud Tzet. pro Ἰσίγ. vulgo legitur Ἰσίγονος. Apud Gellium *Isogonus Nicæensis* appellatur.

4.

Cyrillus C. Julian. III, p. 88, C: Καὶ μὴν καὶ Ἰσίγονος δὲ Κιττιεύς (?) ἐν Ῥόδῳ τῇ νήσῳ τὸν τοῦ Διὸς ταῦρόν φησιν οὐκ ἀμοιρῆσαι λόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς.

5.

Tzetzes. Hist. I, 468 (narraverat historiam de ariete Atridarum):

Πρόβατα δὲ χρυσόχροόν που εἶρειν τὴν ἑλάν, Ῥηγίνος τὸν Ἰσίγονον (lib. Ἰσίγ.) εἰσφέρει γεγραφότα

Jovis minime fuisse mentis humanæ participem refert.

5.

Oves auricolorem alicubi gestare lanam Rheginus narrantem *Isigonum* introducit.

E LIBRO SECUNDO.

6.

Sotion Περὶ κρήν. κ. λιμν. c. 1 : Κρήνη ἐν Ποτνίαις περὶ Θήβας, ἐξ ἧς οἱ ἵπποι πίνοντες μαίνονται, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

7.

Id. ib. c. 8 : Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πηχέων ἑξ, ἱμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑπακειμένους τόπους, καθόλου δὲ οὐχ ὑπερχειρεῖται οὐδέν. Ἐπὶ ταύτης οἱ ἐπιχώριοι τοὺς ὑπὲρ τῶν μεγίστων ὄρκους ποιοῦνται, ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων. Cf. Aristot. Mir. Ausc. c. 57. Polemon. fr. 83, tom. III, p. 140.

8.

Id. ib. c. 43 : Ἐν Λυδία ἐστὶ λίμνη Τάλα μὲν (1. Καλαμίνη μὲν) καλουμένη, ἱερὰ δὲ οὖσα νομῶν, ἥ φέρει καλάμων πλῆθος καὶ μέσον αὐτῶν ἓνα δὲ βασιλεῖα προσαγορεύουσιν οἱ ἐπιχώριοι. Θυσίας δὲ καὶ ἐορτὰς ἐπιτελοῦντες ἐνιχυσίους ἐξιλίσκονται· τούτων δὲ ἐπιτελουμένων, ἐπειδὴν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος κτύπος συμφωνίαι γίνηται, πάντες οἱ κάλαμοι χορεύουσι καὶ ὁ βασιλεὺς οὖν αὐτοῖς χορεύων παραγίνεται ἐπὶ τὴν ἡϊόνα, καὶ οἱ ἐπιχώριοι ταινίαις αὐτὸν καταστέφανται ἀποπέμπουσιν, εὐχόμενοι καὶ εἰς τὸ ἐπὶ αὐτὸν τε καὶ ἑαυτοὺς παραγενέσθαι ὡς εὐετηρίας ὄντι σημεῖον (ὅν τι σημεῖον em. Sylb.), ὡς ἱστορεῖ Ἰσίγονος ἐν δευτέρῳ Ἀπίστων.

Τάλα] Strabo XIII, p. 626 : Ἐν δὲ σταδίοις τετραράκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως (a Sardibus) ἐστὶν ἡ Γυγαῖα μὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένη, Κολόνη δ' ὕστερον μετονομασθεῖσα, ὅπου τὸ ἱερὸν τῆς Κολονητῆς Ἀρτέμιδος, μεγάλην ἀγιστείαν ἔχον. Φασὶ δ' ἐνταῦθα χορεύειν καλάθους κατὰ τὰς ἐορτὰς· οὐκ οἶδ' ὅπως ποτὲ παραδοξολογοῦντες μᾶλλον ἢ ἀληθεύοντες. — Coloen

6.

Fons in Potniis circa Thebas est, ex quo equi si biberint, in rabiem incidunt, teste Isigono in secundo Incredibilium.

7.

Fons est in Palicis, qui aquam ejcit in sex cubitum altitudinem, et quum subjacentem locum inundaturus videatur, nihil tamen extra limites effundit. Ad hunc indigenas de rebus maximis juramenta præstant, uti narrat Isigonus in secundo Incredibilium.

8.

In Lydia lacus est Calamine, quem vocant, nymphis sacer, qui calamorum fert multitudinem, eorumque medium unum, quem regem indigenas vocant, et sacram solennitatem quotannis celebrantes sibi propitium reddunt. Quo dum peragitur atque musici concentus in litore sonant, calami universi saltant, cum ille rex saltans ad litus venit, ubi indigenas lætis cum rediunt ac deinde dimittunt precantes, ut proximo quoque anno ille cum ipsis

lacum Sotion de alia re memorat c. 39. — καλάμων] « fortasse καλλιῶν, id quod item Straboni reddendum videtur. Post χορεύειν in edd. scribitur πιθήκους, quod ortum est ex verbi καλάθους explicatione: scribe καλλίας; sc. καλλίας, i. q. πίθηκος. Westermann. in Paradox. p. 190. Mihi cum Ruhkorfio, Bernhardyo, aliis, καλάμους ap. Strabonem reponendum esse videtur; apud Sotionem vero pro Τάλα μὲν lege Καλαμίνη, uti colligas e Plinio II, §96: *In Lydia quæ vocantur Calamine* (sc. natantes insulæ sunt), *non ventis solum, sed etiam contis quo libeat impulsæ* etc. Cf. Varro R. R. III, 17, 4; Seneca Q. N. III, 25.

9.

Id. ib. c. 2 : Κρήνη ἐν Κλαζομεναῖς, ἀφ' ἧς τὰ θρέμματα πίνοντα τὴν ἱέραν χρωματίνην ποιεῖ, ὡς ἱστορεῖ ὁ προειρημένος Ἰσίγονος. Cf. Vitruv. VIII, 3.

10.

Id. ib. c. 9 : Περὶ Σχοτοῦσαν τῆς Θεσσαλίας κρήνιδιόν ἐστι μικρὸν, δὲ τὰ ὅλη πάντα θεραπεύει καὶ τῶν ἀλόγων ζώων· εἰς δ' ἐάν τις ζῦλον μὴ λίαν συντρίψας, ἀλλὰ σγίσας ἐμβάλη, ἀποκαθίσταται· οὕτως κολλῶδης ἔχει τὸ ὕδωρ, ὥς φησιν Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir. Ausc. c. 117; Antigon. Mir. c. 142.

11.

Id. c. 11 : Φησὶν Ἰσίγονος ἐν Ἀθαμᾷσι κρήνην εἶναι, ἥς τὸ μὲν ὕδωρ ψυχρὸν ὑπάρχειν, τὸ δ' ἐπὶ αὐτὸ οὕτω θερμὸν ὑπάρχειν, ὥστε, ἐν τῇ ὑπερῷ ῥύγανᾳ, παραχρῆμα ἐξάπτεσθαι. Cf. Antigon. Mir. c. 148.

12.

Id. c. 12 : Παρὰ Κλειτορίοις δ' αὐτὸς φησιν εἶναι κρήνην, ἥς ὅταν τις τοῦ ὕδατος πίη, τοῦ οἴνου τὴν ὁσμὴν οὐ φέρει. Cf. Athenæus II, p. 43, E; Plinius H. N. 31, 2. Steph. Byz. v. Ἀζανίς.

adit, quippe quod sit boni proventus signum, sicuti narrat Isigonus in secundo Incredibilium.

9.

Fons est apud Clazomenios, ex quo pecudes si biberint, lana earum tingitur, teste Isigono, quem modo laudavimus.

10.

Ad Scotussam in Thessalia parvus fons est, cujus aqua omnia sanat ulcera etiam brutorum animalium. Si quis lignum non plane contusum, sed fissum tantum in eum iniecerit, in solidum restituitur; tantam vim conglutinandi aqua habet, ut Isigonus narrat.

11.

Narrat Isigonus apud Athamanes fontem esse, cujus aqua quidem frigida, sed super eam tantus sit calor, ut, si quis immittat sarmenta, ea statim inflammentur.

12.

Idem apud Clitorios fontem esse ait, cujus aquam qui biberit, cum ferre non posse odorem vini.

13.

Id. c. 13 : 'Ο αὐτός φησιν ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τῷ Ρεα-
τινῷ ἀγρῷ κρήνην εἶναι Μέντην ὀνομαζομένην, ὁμοίαν
τῇ προειρημένῃ. Apud Plinium II. s. 106 legitur :
*In Rheatino fons Neminie appellatus, alio atque
alio loco exoritur, annonae mutationem significans.*

14

Id. c. 14 : 'Ομοίως ἐγγὺς Κόσσης ἐστὶ κρήνη, εἰς
ἣν ἐὰν θῇς κεράμιον οἴνου γέμον εἴστε ὑπερέχειν τὸ
στόμα, παντὸς ὄξους εἶναι δριμύτερον παραχρῆμα, ὡς
ιστορεῖ ὁ αὐτός.

15.

Id. c. 21 : 'Εν Συκαμίναις πόλει λίμνη ἐστίν, ἥς
τῷ ὕδατι οἱ λουσάμενοι ἢ πίνοντες ἀπ' αὐτοῦ μαδῶσι
τὰς τρίχας, τῶν δὲ ἀλόγων ζώων αἱ ὀπλαὶ ἀποπίπτου-
σιν, ὡς ιστορεῖ Ἰσίγονος. Cf. Aristot. Mir. Ausc.
c. 78.

16.

Idem c. 27 : 'Εν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεά-
τιόν ἐστι βαθύ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίχον δὲ ἄν-
τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ'
ὑπὸ τινος θείου καλύπεται, ὡς φησιν Ἰσίγονος.

17

Id. c. 36 : Περὶ δὲ Ταρρακίαν τῆς Ἰταλίας φησὶν
Ἰσίγονος λίμνην εἶναι Μυκλαίαν καλουμένην, καὶ
παρ' αὐτῇ πόλιν ἔρημον, ἥς τοὺς ἐνοικοῦντας στερη-
θῆναι τῆς πόλεως διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὕδρων.

Μυκλαίαν] *Amyclas* Plin. H. N. VIII, 29.

18.

Id. c. 40 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν Σουσιανὴν ὕδωρ φασὶν
εἶναι Μηδείας καὶ πεφαρμάχθαι καυστικοῖς φαρμάκοις,

13.

Idem dicit in Italia in Rheatino agro fontem esse Mentem
dictum, qui similem modo memoratae vim habeat.

14.

Similiter prope Cosam fons est, in quem si immittas vas
fictile vini plenum, ita ut orificium extra aquam sit, vinum
illud statim quovis aceto sit acidius, ut idem testatur Isi-
gonus.

15.

Sycaminis lacus est, in cujus aqua qui lavantur vel qui
bibunt eam, glabri fiunt, brutis vero animalibus ungues de-
cidunt, ut narrat Isigonus.

16.

In Aliphano Italiae puteus est profundus, cujus aqua
conspicitur quidem, verum si demiseris, non attingit
eam, prohibente numine quodam, ut Isigonus ait.

17.

Circa Tarracinam in Italia Isigonus ait fontem esse, My-
claeam nomine, et prope eam urbem desertam, quam incolae
deseruerat ob multitudinem serpentium.

ὁ βεῖ μὲν ἐκ πηγῆς τινος, φυλάσσεται δὲ ὑπὸ τῶν
ἐγγυρίων. Ἐχει δὲ δύναμιν τοιαύτην· τὰ γὰρ χρι-
σθέντα ἢ βραχύντα ἐξ αὐτοῦ ζῶα ἢ σκεύη δειχθέντος
μακρόθεν πυρὸς πρὸς αὐτὰ ἐπισπᾶται καὶ παραχρῆμα
καίεται. Καλεῖται δὲ νάξθα, ἐξενεχθέντα μέντοι τῆς
γῶρας ἀπόλλυσι τὴν δύναμιν, ὡς ιστορεῖ Ἰσίγονος.
Cf. Plin. H. N. II, 105.

19.

Tzetzes Lyc. 1021 : Κράθις, ποταμὸς Ἰταλίας,
τῶν λουομένων πυρσίων τὰς χεῖρας, καθάπερ Ἰσί-
γονος ὁ ἱστορικός φησι, Σωτίων τε καὶ Ἀγαθοσθένους
οἱ φιλόσοφοι, καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγικός (Troad. 227).
Ἰσίγονος] Ἠσίγονος et Ἠσιόδος codd.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΩΝ.

20.

Joh. Lydus De mensib. p. 274, B ed. Hase. Vide
Polemonis fragm. 102, tom. III, p. 148.

LÆTUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Tatianus Or. adv. Gr. c. 58, et ex eo Euseb. P.
E. X, 11, p. 493, B : Μετὰ δὲ τὰ Χαλδαίων τὰ Φοι-
νικικὰ οὕτως ἔχει. Γεγόνاسι παρ' αὐτοῖς τρεῖς ἄνδρες,
Θεόδοτος, Ὑψικράτης, Μῶχος. Τούτων τὰς βίβλους
εἰς Ἑλληνίδα κατέταξε φωνὴν Λαῖτος, ὁ καὶ τοὺς
βίους τῶν φιλοσόφων ἐπ' ἀκριβὲς πραγματευσάμενος.
Ἐν δὲ ταῖς τῶν προειρημένων δηλοῦται ἱστορίαις κατὰ
τίνων τῶν βασιλείων Εὐρώπης ἀρπαγὴν γεγονέναι, Με-

18.

Illam in Susiana aquam Medae esse ab eaque medica-
mentis quae urendi vim habeant infectam. Fluit e fonte, sed
cavent eam regionis incolae. Vim habet ejusmodi : animalia
vel vasa ea inuncta vel madefacta, si ignis e longinquo
ostenditur, eum attrahunt statimque incenduntur. Vocatur
naphtha. Ceterum si e regione illa exportatur, vim suam
amittit, ut narrat Isigonus.

19.

Crathis, fluvius Italiae, crines in eo se lavantium rufos
efficit, ut Isigonus historicus, Sotion et Agathosthenes philo-
sophi et Euripides tragicus narrant.

DE REBUS PHOENICUM.

1.

Post Chaldaeorum res Phoenicum ita se habent. Fuerunt
apud eos tres viri, Theodotus, Hypsicrates et Mochus. Ho-
rum libros in graecam linguam transtulit Laetus, qui et phi-
losophorum vitas accurate conscripsit. In historiis vero isto-
rum virorum indicatur, sub quonam rege raptus Europae

λέου τε εἰς τὴν Φοινίκην ἀφίξιν καὶ τὰ περὶ Εἰραμον, ὅστις Σολομῶνι τῷ Ἰουδαίων βασιλεῖ πρὸς γάμον δοῦς τὴν αὐτοῦ θυγατέρα καὶ ξύλων παντοδαπῶν ὕλην εἰς τὴν τοῦ νεῶ κατασκευὴν ἐδώρησατο. Καὶ Μένανδρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς περὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἀναγραφὴν ἐποίησατο.

Clemens Alex. Str. I, p. 140, 18, Sylb. : Εἰραμος τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Σολομῶνι εἰδῶσι καθ' οὗς χρόνους μετὰ τὴν Τροίαν ἀλωσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξιν, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικιστοῖς.

Λαῖτος] Tatianus Χαῖτος; ap. Euseb. vulgo Ἀσιτος, sed Ἀδῖτος cod. C. E. F. G. I. Gaisfordii; « ΑΔΙΤΟΣ, i. e. Λαῖτος, quomodo legitur in Clem. Al. Strom. I. » Gsfd. — ὁ καὶ] sic Euseb., καὶ ἔ in Tatiano. Vulgatæ Tatiani innitens lacunam statuit Jonsius H. ph. p. 257. « Quoniam Philo Byblius, ait, Sanchuniathonis Phœnicum theologiam in Græcum idioma transtulit, et de illustribus viris itidem scripsit, teste Suid. v. Φῶων, investigandum ulterius, annon idem Philo ceteros quoque Phœnicios scriptores quos Lætus transtulerit, ita ut legi possit *Lætus et Philo, qui accurate de philosophis scripsit.* » Quæ parum placent; certe ex Suida v. Φῶων quomodo Philonis de philosophis opus elicere possis, haud assequor. — « Diversus ab hoc Læto est Q. Ælius Lætus, præfectus sub Commodop. ap. Herodian. Commod. c. 2 et Lampridium Commod. c. 5. Lætum Ægypti præfectum sub Severo imp. laudat Herodian. in Severo, Euseb. H. Eccl. VI, 2, Nicephor. H. Eccl. V, 3. » Jonsius l. l. Λαῖτος, physicus, bis memoratur a Plutarcho in Quæst. Natur. c. 2 et 6, p. 1115 et 1117 ed. Didot. Is fortasse idem qui Moschi theologica et physica transtulit.

Jam quod Phœnices istos scriptores attinet, quorum opera Lætus græca fecit, Mochi mentionem faciunt : Athenæus III, p. 126, A ubi : Παρὰ τοῖς τὰ Φοινικῶν συγγράφαι Σουιναιθῶνι καὶ Μωχῶ (sic) τοῖς σοῖς (Ulpiani *Tyrit*) πολιταῖς. Strabo XVI, p. 757 : Εἰ δὲ δεῖ Ποσειδωνίῳ πιστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιὸν ἐστὶν ἀνδρὸς Σιδωνίου Μόχου (sic codd. plerique. Tzschuck. ed. Μόσχος), πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος. Diog. L. Proæm. 1 : Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἔργον ἐνίοι φασιν ἀπὸ βαρβάρων εἶναι... Φοινικὰ τε γενέσθαι Ὀχον (scr. Μῶχον), καὶ Θρᾷκα Ζάμολξιν καὶ Λίβον Ἀτλαντα. Hinc sua habet Suidas v. Ὀχος. Præterea Mochus inter Φοινικῶν auctores recensetur ap. Joseph. Ant. Jud.

acciderit, et Menelaus in Phœnicem venerit; ibidemque narrantur res Irami, qui Salomoni Judæorum regi filiam suam in matrimonium collocavit, et omne genus lignorum ad constructionem templi donavit. Ac Menander quoque Pergamenus de hisdem rebus narrationem instituit.

I, 3, 9, et ex eo ap. Euseb. P. E. p. 415, D, Syncell. p. 43, A, Cedren. p. 11 (v. supra Histizi fr. 2). Ceterum ex Diogenis et Strabonis locis colligas de Mocho eodem fere modo ac de Sanchuniathone statuendum esse.

De HYPsicRATE et THEZODOTO Phœnicum lingua res eorum tradentibus aliunde non constat, ac vehementer vereor ne his subsit error. — De Hypsicrate Amiseno συγγραφεῖ, vide not. ad Strabon. fragm. 13, tom. III, p. 493.

LAMISCUS SAMIUS, συγγραφεὺς, memoratur apud Palæphatum p. 268 ed. West. Vide infra fragm. Melissi.

LAOSTHENIDAS.

Diodorus V, 80, 4, de auctoribus, quos in Creticis suis secutus sit, loquens : Τοῖς γὰρ τὰ πιθωνώτερα λέγουσι, αἰτ, καὶ μάλιστα πιστευομένοις ἐπηκολουθήσαμεν, ἃ μὲν Ἐπιμενίδῃ τῷ θεολόγῳ προσσχόντες, ἃ δὲ Δωσιάδῃ καὶ Σωσικράτῃ καὶ Λαοσθενίδῃ (*Laoschernide* Poggius). — Aliunde de eo non constat. Laſthenem nobilem Cretensem, qui Demetrii Nicatoris (Demetrii Soteris f.) consiliarius fuit, novimus ex Josepho Ant. Jud. XIII, 4, 3, et Diodoro XXXIII, 4; XL, 1, 3.

LEOCRINES.

Etym. M. p. 515, 20 v. Κρίσα : Λεωκρίνης δὲ ἡγείται δύο εἶναι πόλεις, ἁλλήν τὴν Κρίσαν καὶ ἁλλήν τὴν Κίρραν. Ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν οὔτε γὰρ τῶν γεωγράφων εἰπέ τις πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν περιηγητῶν· μόνος δὲ αὐτὸς, καὶ τοῦτο δι' ἀγνοίαν καὶ ἰδιωτισμὸν τοῦ πάθους ὅθεν ἱστορίαν δίδωσι διεψευσμένην.

Iramus filiam suam Salomoni elocavit, quo tempore post Trojæ excludium Menelaus in Phœnicem venit, ut ait Menander Pergamenus et Lætus in Historia Phœnicum.

— Leocrines duas statuit urbes esse, alteram Crisam, alteram Cirham.

(LEONIDES.)

Tzetzes ad Lyc. 756 : Λιονίδης ἐν τῷ Περὶ Ἰταλίας φησὶν ὅρος εἶναι, ἐν ᾧ πεύκας γίνεσθαι ὑπερμεγέθους· ἃ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χῶνται πρὸς κουρισμὸν τῶν δικτύων οἱ ἄλιες.

« Stoicum a Strabon. XIV, p. 655 laudatum intelligit Meursius Rhod. 2, p. 100, qui et eundem habet, cujus præcepta symmetriarum commemorat Vitruv. præf. lib. VII. Præterea fuit *L. Byzantius* [Metrodori f.] Ἀλιευτικῶν scriptor, laudatus ab Athenæo I, p. 13, C; Ælian. H. An. II, 6. 50. III, 18. XII, 42 et Epilog.; Apostol. Prov. XIX, 61; Suidas v. Κικλίας; epigrammatographi duo, alter *Tarentinus*, alter *Alexandrinus*, A. Meinek. in utr. Leon. carm. Lips. 1791. Horum quis Italica scripserit difficile dictu est. » WESTERMAKX. ad Voss. p. 462. Suspicio intelligendum esse Ἀλιευτικῶν scriptorem, atque titulum Περὶ Ἰταλίας corruptum esse ex : Περὶ ἄλιευτικῆς (vel π. ἄλιεις) Ἰταλίας φησιν ὅρος εἶναι κτλ. Eundem Leonidem una cum Æliano et Oppiano laudat Tzetzes Hist. IV, 166.

LINUS ŒCHALIENSIS.

Stephan. Byz. v. Οἰχαλία : Λίνος ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. Quum plures Œchalias recenseat Stephanus, haud liquet quænam Lini fuerit patria, uti de Stephani loco agens monet Eustathius, ad II. II, 594 : Ἀδελφὸν δὲ διὰ ταῦτα καὶ ποίης ἦν ὁ Λίνος· φησὶ γὰρ ἡ ἱστορία, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος Οἰχαλιώτης ἦν. Multo minus de Lino ipso constat. Nihil fallor, Linus noster est Herculis magister, ὃν φησι τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξόμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ὑπομνήματιν (Diodor. III, 67, 4).

LEPIDUS.

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΠΙΤΟΜΗ.

E LIBRO PRIMO.

Stephan. Byz. : Τέγισα, πόλις Ἀρκαδίας... Λέπιδος δ' ἐν Ἱστορίας ἐπιτομῇς πρώτῃ περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησὶ· « Χρῆ δ' αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκαδίᾳ ἔδει·

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὐ τοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλπητῆροι ἄνδρες ἴασιν,
οἱ σ' ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγῆν ποσσέκροτον ὀρχήσασθαι,
[καὶ καλὸν πεδίων σχοίνῳ διαμετρήσασθαι].

Ἐγρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τὰδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίας Τεγῆ λευρῇ ἐνὶ χώρῳ,
ἐνθ' ἀνέμοι πνέουσιν δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
καὶ τύκος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι κέϊται·
ἐνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει φυσίζους αἶα,
τὸν σὺ κομισσάμενος Τεγῆς ἐπιτάρροχος ἴσσης·

Oraculum vide ap. Herodot, I, 66, ibique interpretes. Prioris oraculi versum ultimum ex Herodoto addidi.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem : Σκοῦποι, πόλις Θράκης. Λέπιδος ἐν Ἱστορικῇ ἐπιτομῇς ὁγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σκουπηνοί.

3.

E LIBRO INCERTO.

Idem : Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν... τὸ ἐθνικὸν Βουθρώτιος. Λέπιδος δὲ φησι διὰ τοῦ τ Βουθρώτιος.

HISTORIÆ EPITOME.

1.

Lepidus in Historiæ epitome de Lacedæmoniis ita dicit :
« De Arcadia Pythia Lacedæmoniis hæc respondit :

Ne petis Arcadiam? Magnum petis : haud tibi tradam.
Multi apud Arcadiam vescentes glande viri sunt,
qui te rejicient. Nec vero invidero prorsus :
saltandam Tegeam planta plaudente daturus,
ulique queas campum metiri fune feracem.

Postea iterum oraculum consulentes responsum acceperunt hocce :

Est quædam Arcadiæ Tegea in regione patenti :
hic duo flant venti, vi pervehemente citati ;
reppulsus pulsus, noxæ superindita lora.
Hic Agamemnonides terra omniparente tenetur ;
quo tu sublato, Tegeæ sperabere victor.

2.

Scupi, urbs Thraciæ. Lepidus octavo Epitomes historicæ. Gentile Scupeni.

3.

Bothrotus, chersonesus prope Cercyram. Gentile Butrotius. Lepidus vero per f literam Butrotius.

LUCILLUS TARRHÆUS.

Stephan. Byz. : Τάρρα, πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς Λεύκιος ὁ γραμματικός. Ἐτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταρραῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Λούκιος δ' ἦν ἀπὸ Τάρρης τῆς Κρητικῆς πόλεως· φέρεται δὲ τούτου τὰ Περὶ παροιμιῶν τρεῖς βιβλία ἄριστα, καὶ Περὶ γραμμάτων καὶ Τεχνικὰ γλαφυρώτατα.

Λούκιος] Sic etiam Ammonius De diff. v. p. 9 (nisi quod Κίλλιος exhibet edit. Frelloniana). Apud reliquos et apud ipsum Stephanum v. Θεσσαλονίκη et Κάλαρνα auctor appellatur in plerisque codd. Λούκιλλος. De Proverbiis ejus v. Schneidewin. in Paræm. præf. p. xii sq. (*). Inter historicos Lu-

(*) Ammonius p. 6, 9 ed. Valcken. : Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀνάπασιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὡς ἔχει Λούκιος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν κτλ. Eadem Eustath. ad Il. α, p. 835, 3, ubi : ὡς Λούκιλλος ὁ Τ. ἐν πρώτῳ Περὶ παροιμιῶν. Ex eodem fonte sua habent Diogenianus, Apostolius, Arsenius in proœm. ad Prov. Vid. Leutsch. Parœmiogr. p. 178, et Schneidewin. ibid. præf. p. xiii, ubi Lucillum ipsum ea, quæ de αἶνω, λόγῳ, παροιμίᾳ disputavit, Chrysippo debere censet. Addit deinde : « Conciliavit autem Tarrhæus collectioni suæ celebritatem non solum excussis accurate copiis priorum, sed ipse vel peregrinationes suscepit ad explorandas fabulas et narrationes singularum urbium, templorum, locorum; vel ex peregrinatoribus res patrias scrutabatur. Scholia Platon. p. 396 Bekker. : Ἦκουσα, ὡς φησι Ταρραῖος, ἐγ χωρίων λεγόντων, ὅτι ἐν Σαρδόνι γίγνεται βοτάνη σελίνω παρακλησία, ἧς οἱ γευσάμενοι δοκοῦσι μὲν γελῶντες, σπασμῷ δὲ ἀποθνήσκουσιν (v. Zenob. V, 83). Adde Stephanum v. Δωδώνη, qui quæ de proverbio Δωδωναίων χαλκεῖν accurate et docto tradit, ea cum explicationibus priorum ex Tarrhæi commentariis videtur hausisse omnia : Κατὰ μέντοι τοὺς ἡμετέρους, φησὶν ὁ Ταρραῖος, ἐστὶ μὲν λαβὴ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἰμάντες ἀποσιππώσασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων τινὸς ἠκούσαμεν, ὡς, ἐπειπερ ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἤχει δ' ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὡς χειμαρίου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εὐκότως εἰς παροιμίαν περιεγένετο τὸ χαλκεῖν. » Lucilli Proverbiorum opus in compendium redegit Zenobius. Suidas v. Ζηνόβιος... ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου ἐν βιβλίῳ τρεῖσι. Idem significant schol. Arist. Nub. 134; schol. Arist. Rhetor. II, 42. Tzetzes Hist. VIII, 18, et ipsa Zenobiani libri inscriptio. V. Schneidewin. p. xii. Τὰ τεχνικὰ γλαφυρώτατα signare videtur schol. in Dionys. Thrax ap. Bekk. An. p. 652 (Λούκιος δὲ ὁ Ταρραῖος λέγει, ὅτι τῆς τέχνης εἰδὼ τέσσαρα κτλ.), monente Prellero ad Polemon. p. 62. Ex opere Περὶ γραμμάτων quædam excerpuntur in Cramer. An. IV, p. 318 cl. p. 308.

DE THESSALONICE.

1.

Thessalonice, urbs Macedoniæ, quæ Italia vocabatur, a Cassandro incolta frequentata, (qui nomen ei indidit a Thessalonice uxore), aut a Philippo ita vocata est, quod Thessalos ibi vicerat. Lucillus vero Tarrhæus, qui librum De Thessalonice scripsit, Philippum dicit conspicatum puellam formosam ac nobilem (erat enim Iasonis ex fratre nepotia) duxisse uxorem, eamque die a puerperio vicesima

cillo locus debetur propter librum quem composuit De Thessalonice urbe, in qua diutius auctor degisse videtur. Præterea Argonautica Apollonii interpretatus est, ubi patet ex Vit. Apollonii et ex schol. ad Apoll. I, 187. 104a. 1083. 1165. Cf. Eudoc. p. 29. Eoque in negotio non tam grammaticum quam historicum et mythologum egisse ex locis citatis colligitur (cf. Weichert. Ueber d. Leb. u. d. Schften d. Apollon. p. 396). Quod ætatem scriptoris attinet, Didymo paullo antiquior, vel æqualis ejus fuisse videtur.

ΠΕΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.

Stephan. Byz. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἀλία, Κασσάνδρου χτίσμα ** ἢ ὅτι Φίλιππος τοῦ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσε. Λούκιλλος (Λούκιος cod. Rhed.) δὲ ὁ Ταρραῖος Περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπὴ καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδή, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκη τρέφειν, καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἢ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκάλητο. » Narratio mutila. Initio supplere licet : ἀπὸ Θεσσαλονίκης τῆς Κασσάνδρου γυναικὸς, οὕτω καλουμένη, ἢ ὅτι κτλ. Strabo VII, 323 : Ἡ Θεσσαλονίκη... πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο, χτίσμα ἐστὶ Κασσάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ὠνόμασεν. E Stephano hausit Constantinus Porphyrogen. De them. II, 4, p. 51 : Ἐκεῖ δὲ τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θεσσαλοὺς ἐκεῖ νικήσας τῇ θυγατρὶ καὶ τῇ πόλει ὁμωνύμως τὸ ὄνομα ἔθετο. Etym. M. : Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἀλία ἐκαλεῖτο· ἢ ὅτι Θετταλοὺς νικήσας οὕτως ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπὴ ἔγημε κτλ.

2.

Idem : Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Λούκιλλος ὁ Ταρραῖος. Τὸ ἐθνικὸν Καλαρναῖος.

3.

Idem : Μίεζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο.. Τὸ ἐθνικὸν Μιεζεύς καὶ Μιεζαῖος. Οὕτω γὰρ χρη-

mortuam esse. Susceptam vero infantem a Philippo Nicæ enutriendam traditam et Thessaloniceam nominatam esse. Mater infantis Nicæopolis nominabatur. »

2.

Calarna, urbs Macedoniæ, ut Lucillus Tarrhæus dicit. Civis, Calarnæus.

3.

Mieza, urbs Macedoniæ. Civis, Miezensis et Miezeus. Sic enim vocatur Nicænor, ut Lucillus ait.

ματίζει Νικάνωρ, καθὰ Λούσιος (Λούκιος, Λούκιλλος?). Nicanor nomen scriptoris fuerit. Id enim aliorum ap. Steph. locorum cum nostro comparandorum suadet analogia.

Ceterum hæc num ex libro De Thessalonice vel ex alio opere petita fuerint, in medio relinquimus.

LYCEAS NAUCRATITA (*).

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

1.

Plinius H. N. XXXVI, c. 13, sect. 19, de labyrintho. V. Fragm. Demotelis.

2.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIII, p. 560, F, Dinonem secutus Nitetidem ab Amasi ad *Cyrum* missum esse, eique Cambysem peperisse narrat. V. Dinonis fr. 11.

3.

Athenæus XIV, p. 616, D : Ταχὺς δ' ὁ Αἰγυπτίων

(*) Alius est *Lyceas Argivus*, qui patriæ periogesin versibus scripsit. Sæpius ejus meminit Pausanias, ut I, 13, 7 : Ταῦτα ἐξ τῆν Πύρρου τελευταίην αὐτοὶ λέγουσιν Ἀργεῖοι καὶ ὁ τῶν ἐπιχωρίων ἐξηγητὴς Λυκίας (libri h. I. Λευκίας) ἐν ἱεσὶν εἴρηκεν. II, 19, 4, de Bitone : ὡς δὲ Λυκίας ἐποίησεν, ἐξ Νεμέαν Ἀργείων ἀγόντων θυσίαν τῇ Διὶ ὁ Βίτων ὑπὸ βώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦρον ἀράμενος ἤνεγκεν. II, 22, 3, de antiquo simulacro Jovis : Λυκίας μὲν οὖν ἐν τοῖς ἱεσὶν ἐποίησεν Μηχανέως τὸ ἄγαλμα εἶναι Διὸς κτλ. II, 23, 8, de templo Liberi Cresii : Λυκίας δὲ λέγει κατασκευαζομένου δευτέρου τοῦ ναοῦ κεραμεὶν εὐρεθῆναι σοφόν... καὶ αὐτόν τε καὶ ἄλλους τῶν Ἀργείων ἰδεῖν ἐπὶ τὴν σοφόν. Cf. Preller. ad Polemon. p. 168. Ceterum idem est, nisi fallor, *Cicilius* poeta Argivus, quem περιήγησιν Ἑλλάδος scripsisse ait Eudocia Viol. p. 270. Nihil de his habet Suidas v. κικίλιος, qui Cicilio Argivo poetæ nihil nisi Ἀλκυονίδας (ex Athen. p. 13, C.) tribuit. — Alium *Lyceam* in inscr. Att. v. ap. Boeckh: C. I. I, p. 293, 42.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

3. Tachos, rex Ægyptiorum, iudicatus Agesilaum Lacedæmoniorum regem, quum advenisset suppetias ei laturus, essetque brevi statura, regno excidit, deficiente ab illius societate Agesilao. Erat autem dicterium ejus hoc :

Parturibat mons, timebatque Juppiter : at ille peperit murem. Quo audito iratus Agesilaus ait : « Ego vero tibi aliquando videbor esse leo. » Deinde deficientibus ab illo Ægyptiis, ut Theopompus narrat et Lyceas Naucratis in Ægyptiacis, nullam ei opem ferens Agesilaus eo adexit, ut regno excidens ad Persas confugeret.

DE ERETRIA.

Herodotus, Sardibus gesta narrans, quantum potuit

βασιλεὺς Ἀγησίλαον σκώψας, τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα, δὲ ἦλθεν αὐτῷ συμμαχήσων (ἦν γὰρ βραχὺς τὸ σῶμα), ἰδιώτης ἐγένετο, ἀποστάντος ἐκείνου τῆς συμμαχίας. Τὸ δὲ σκῶμμα τοῦτ' ἦν·

Ὡδινεν ἕρος, Ζεὺς δ' ἐφοδεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν.

Ὅπερ ἀκούσας ὁ Ἀγησίλαος, καὶ ὀργισθεὶς ἐφη, « Φκνήσομαι σοι ποτὲ καὶ λέων. » Ὑστερον γὰρ ἀρισταμένων τῶν Αἰγυπτίων, ὡς φησι Θεόπομπος καὶ Λυκίας ὁ Ναυκρατίτης ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς, οὐδὲν αὐτῷ συμπράξας ἐποίησαν ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς φυγεῖν εἰς Πέρσας.

LYSANIAS MALLOTES.

ΠΕΡΙ ΕΡΕΤΡΙΑΣ.

Plutarch. De malign. Herod. c. 24 : Ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς τὰ περὶ Σάρδεος διηγούμενος (Ἡρόδοτος), ὡς ἐνῆν μάλιστα διελύσε καὶ διελυμήνατο τὴν πρᾶξιν· ὅς μὲν Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσὶ τιμωροῦς, ἀποστῆσαι βασιλείας, ἀρχεκάκους τολμήσας προσεπιπνίειν, οἱ τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπεχείρησαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, Ἐρετριέων δὲ κομιδῇ μνησθεὶς ἐν παρέργῳ, καὶ παρασιωπήσας μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμον. Ἦδη γὰρ ὥς τὴν Ἰωνίαν συγκεχυμένην, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἐξω Κυπρίους ἐν τῇ Παμφυλίᾳ πελάγει κατεναυμάχησαν· εἰς ἄναστρέψαντες ὀπίσω, καὶ τὰς ναῦς ἐν Ἐφέσῳ καταλιπόντες, ἐπέθεντο Σάρδεσι, καὶ Ἀρταφέρνην ἐπολιόρχουν, εἰς τὴν ἀκρόπολιν καταφυγόντα, βουλόμενοι τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἐπραξάν, καὶ τοὺς πολεμίους ἀνίστησαν ἐκείθεν, ἐν φόβῳ θαυμαστῷ γενομένους· πλήθους δ' ἐπιχύθοντος αὐτοῖς, ἀπεχώρησαν. Ταῦτα δ' ἄλλοι τε καὶ Λυσανίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ Ἐρετρίας εἴρηκε.

Aliunde de hoc Lysania non constat. De Lysania Cyrenæo v. not. ad fr. 21 Lysimachi. De re cf.

rem debilitavit atque corripit : naves, quas Athenienses Ionibus qui a rege defecerant tutandis miserunt, ausus malorum vocare initium, quod tot tantasque Græcas urbes a barbaris liberare conarentur : Eretriensium autem obiter admodum faciens mentionem, magnumque eorum et præclarum facinus reticens ac memorabile. Jam enim turbatis Ionæ rebus, classe regia adnavigante, foras obviam euntes, Cyprios in mari Pamphylio pugna navali devicerunt. Post hæc retro conversi, navibus apud Ephesum relictis, Sardes adorti sunt, et Artaphernem, qui in arcem confugerat, obsederunt, ut Miletum obsidione liberarent : quod et consecuti sunt, hostesque mirabili terrore perculsos inde amoverunt : ipsi, multitudine obrutum se iri videntes, recesserunt. Hæc quum alii, tum Lysanias Mallotes in opere De Eretria scripserunt.

G. Lachmeyer. De libelli Plutarchi, qui *De mal. Her.* inscribitur, auctoritate (Gotting. 1848), p. 57.

MACAREUS.

ΚΩΑΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus VI, p. 262, C : Φησὶ γὰρ Μακαρεὺς ἐν τῇ τρίτῃ Κωακῶν, ὅτι, ὁπόταν τῇ Ἡρᾷ θύωσιν οἱ Κῶοι, οὔτε εἴσεισιν εἰς τὸ ἱερὸν δοῦλος, οὔτε γεύεται τινος τῶν παρεσκευασμένων.

Idem XIV, p. 639, D : Κῶοι δὲ τούναντίον ὁρῶσιν, ὡς ἱστορεῖ Μακαρεὺς ἐν τρίτῃ Κωακῶν. Ὅταν γὰρ τῇ Ἡρᾷ θύωσι, δοῦλοι οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν· διὸ καὶ Φύλαρχον εἰρηκέναι·

σουριη μῶνοι μὲν εἰσέβηροι ἱεροεργοὶ
ἀνδράσι πρὸς κείνοισιν, εἰσέβηρον ἄμαρ ἔχοντες·
δοῦλων δ' οὔτις κάμπαν εἰσέρχεται οὐδ' ἔσθαιον.

Macareus vir Cois fuerit. De Macarei filio Nicandro, qui *Cois* olim occupasse dicitur, v. Diodorus V, 81, 8. — *M. Priensis*, ap. Boeckh. C. I. II, n. 2905. ; *M. Atticus*, ib. I, n. 186. — Qui sit Phylarchus ille, difficile dictu. Phylarchum historicum data occasione hosce versus attulisse, atque hunc a Cois viro de rebus Coicis laudari, parum verisimile et paullo longius petatum est. Phylarchum vero poetam non novimus. Si notum veteris poetæ nomen desideras, scribi possit : Διὸ Κραῖφύλον Χῖον εἰρηκέναι που (in Heraclea) · « Σαῦ, Ἡρῇ, μῶνοι. — σουριη] sic cod. A. Dindorfii ; σουρίη, B ; σουρίοι, P. σουρίοι οἱ UL. Dalecampius conj. Νισύριοι. Scilicet quum Nisyrum insulam a Co insula abruptam olim esse dicant Strabo X, p. 489, Apollodorus I, 6, 2, 5, poetica licentia Nisyrios pro Cois nominari potuisse Schweighauserus putat, ac probabile esse in utraque insula eosdem mores obtinuisse; addit post vocem Νισύριοι interpungendum esse, quippe quæ ex antecedentibus pependerit. Villebrunius scribi vult Νισυρίοις... καὶνδρασι. Præstaret certe scribere : Νισυρίη sc. δεῖα.

DE REBUS COORUM.

1.

Dicit Macareus tertio libro Coacorum : « Quum Junoni sacra faciunt Col, non ingreditur templum servus, nec gustat quicquam eorum quæ apparatus sunt. »

Col contrarium faciunt, ut narrat Macareus, tertio libro Rerum Coacarum. Nam, quum Junoni sacra faciunt, servus non licet ad epulas accedere : quare etiam Phylarchum, ait, dixisse :

Junoni soli quidem liberi sacris operantur

MALACUS.

ΩΡΟΙ ΣΙΦΝΙΩΝ.

Athenæus VI, p. 267, A : Μάλακος δ' ἐν τοῖς Σιφνίων Ὀροῖς ἱστορεῖ, ὡς τὴν Ἐρεσον δοῦλοι τῶν Σαμίων ὤκισαν, γλῶσσοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, οἱ καὶ τὸ πρῶτον ἀποστάντες εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ ὄρος, κακὰ πολλὰ ἐποίουν τοὺς Σαμίους. Ἔπει δὲ ἔκτω μετὰ ταῦτα ἐκ μαντείας οἱ Σάμιοι ἐσπίσαντο τοῖς οἰκίταις ἐπὶ συνθήκαις, καὶ ἀθῶοι ἐξελθόντες τῆς νήσου, ἐκπλεύσαντες κατέσχον τὴν Ἐρεσον, καὶ οἱ Ἐρέσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο.

Respicit hunc locum Eustathius ad II. XVII, 37, p. 1093, 58 : Μνηστέον καὶ τοῦ μαλακὸς ὀξύτονου ἐπιθετικῶ, καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. Ἱστορικὸς δὲ τὴν ἐκείνος, ὡς ἱστορεῖ ὁ δειπνοσοφιστής. Hunc *Malacum* Reinesius in Suppl. suspicatur esse *Apollonium Malacum*. Verum cur Alabandensis rhetor et sophista, qui Rhodi docuit (v. Strabo XIV, p. 655 et p. 560; Plut. Cicer. c. 4; Quinctil. XII, 6, 7; Cic. De orat. I, 17. Westermann. *Gesch. d. Bereds.* 81, 9) Siphniorum Annales condendas sibi selegerit, haud assequor. Præterea novimus Aristodemum Malacum, Cumarum tyrannum, quem simpliciter *Malacum* dicit Diodorus VII, 10. Neque Μαλακὸς ille Æolum dux, cujus Strabo meminit (XIII, p. 582), quoad nomen, quidquam a Malaco differt (V. fragm. Chron. p. 174.) Siphnio autem homini nomen istud, si ludere velles, accommodatissimum dicere liceret : Διαδέβληται γὰρ οἱ Σίφνιοι ὡς παιδικαῖς χρώμενοι. σιφνιαῖσαι οὖν τὸ σκιμαλίσσαι (Hesych. v. σιφνιάζειν. Rem disertius etiam effert Paræmiographus ap. Leutsch. et Schneidew. Append. IV, 73, p. 452). Cui locutioni proverbiali originem dedisse videntur divitiæ Siphniorum et nata inde lascivia. De insulæ opulentia ejusque fonte, metallis, vide Herodotum III, 57, et Pausaniam X, 11, 2. Quæ h. l. de Ephesi originibus traduntur, ab aliorum narratione et a vero, opinor, longe recedunt.

apud illos homines : soli, inquam, liberi :
servorum vero nullus ingreditur, ne minimum quidem.

ANNALES SIPHNIORUM.

Malacus in Siphniorum Annalibus narrat, conditam esse Ephesum a servis Samiis, mille numero : qui, postquam primum in montem secessissent, qui in insula est, multis malis Samios affecerant. Sexto vero post anno oraculi monitu Samii pacem certis legibus cum eis composuerunt et illi illam insulam abeuntes, Ephesum navibus appulerunt : ex eaque ortum cepit Ephesus.

MARCELLUS.

ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ.

1.

Schol. Platon. Tim. ed. Bekk. p. 427 : 'Η δὲ νῆσος] 'Οτι μὲν ἐγένετο τοιαύτη τις νῆσος καὶ τηλικαύτη, δηλοῦσι τινες τῶν ιστορούντων τὰ περὶ τῆς ἔξω θαλάσσης· εἶναι γὰρ ἐν τοῖς αὐτῶν χρόνοις ἑπτὰ μὲν νήσους ἐν ἑκείνῳ τῷ πελάγει Περαιφόνης ἱερὰς, τρεῖς μὲν ἄλλας ἀπλήτους, τὴν μὲν Πλούτωνος, τὴν δὲ Ἀμμωνος, μέσθην δὲ τούτων ἄλλην Ποσειδῶνος γιγνῶν σταδίων τὸ μέγεθος. Καὶ τοὺς οἰκοῦντας ἐν αὐτῇ μνημὴν ἀπὸ τῶν προγόνων διασώζειν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, ὅντως γενομένης νήσου ἐκεῖ παμμεγεθεστάτης, ἣν ἐπὶ πολλὰς περιόδους δυναστεῦσαι πασῶν τῶν ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει νήσων, Ποσειδῶνος καὶ αὐτὴν οὖσαν ἱερὰν. Ταῦτα μὲν οὖν Μάρκελλος ἐν τοῖς Αἰθιοπικαῖς γέγραπεν, ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῶν Πρόκλου ἐξελόντες παρεθέμεθα.

2.

Schol. Plat. Tim. p. 426 ed. Bekk., de Atlante monte : Καὶ γὰρ τοῦ αἰθέρος αὐτοῦ λέγει Μάρκελλος τὴν τοῦδε φαίνειν κορυφὴν, καὶ σκιὰν ἐκπέμπειν ἄχρι πεντακισχιλίων σταδίων· ἀπὸ γὰρ ὅ' ὥρας ἡμερινῆς κοῦπτεσθαι τὸν ἥλιον ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τελείας καταδύσεως.

MEGACLES.

(MEGACLIDES.)

ΠΕΡΙ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Athenaeus X, p. 419, A : Μάνιος δὲ Κούριος, δ' Ῥωμαίων στρατηγός, ἐπὶ γογγυλίσαι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· καὶ Σαβίνων αὐτῷ πολὺ χρυσίον προσπεμπόντων, οὐκ ἔφη δεῖσθαι χρυσίου, ὥς ἂν τοιαῦτα δειπνῇ. Ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Μεγακλῆς δὲ τῷ Περί ἐνδόξων ἀνδρῶν.

ÆTHIOPICA.

Revera exstitisse ejusmodi insulam nonnulli qui de mari extero scripserunt, prodidere. Esse nempe etiam ipsorum temporibus septem insulas in eo mari Proserpinæ sacras, et alias tres ingentes, quarum una Plutonis, altera Ammonis, et tertiam, inter illas mediam, Neptuni sit, mille stadiorum circuitu. Incolas ejus acceptam a majoribus servare memoriam Atlantidis insulæ, ut quæ revera ibi fuisset insula quam maxima, et per multas annorum periodos omnibus Atlantici maris insulis imperans, et ipsa quoque Neptuno sacra. Hæc igitur Marcellus in Æthiopicis scripsit, nos vero e Procli Commentariis apponimus.

Megaclem hunc Jonsius (Scr. Hist. phil. IV, p. 259) et Fuhrius (ad Dicæarch. p. 63 n. 35) eundem esse putant cum Megaclide peripatetico, qui Περὶ Ὀμήρου scripsit. Quod præter necessitatem fieri censet Westermannus ad Voss. H. Gr. p. 419. Laudatur ap. schol. Ven. ad Il. π, 140 : Μεγακλείδης ἐν β' Ὀμήρου (ἐν β' περὶ Ὀμήρου Schweighl. ad Athen. p. 513, B) προοικονομεῖσθαι φησιν Ὀμηρον τὴν ὀπλοποιίαν. — Eustath. in Il. α, p. 84 : Πανσάνιας δὲ καὶ Ἀλίου Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασὶν ὅτι Μετακλείδης (Μεγακλείδης, addito : ἐν τοῖς Περὶ Ὀμήρου, Suidas v. Ἀθηναίος, ubi eadem) αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίος τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἀγαμὸν αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσφαλεῖς ἥτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίην καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Eadem etiam Hesych. v. Ἀθηνᾶ. Cf. Fuhr. ad Dic. p. 190. — Schol. ad Il. x, 274 : Μεγακλείδης, ὅτι μαντικῶς ταῦτα ἐποίησεν. — Ad Il. χ, 37 : M. φησὶ ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. — Ad Il. χ, 205 : M. πλάσμα εἶναι φησὶ τοῦτο τὸ μονομάχιον. — Ad Il. ε', 640 : Μενικλῆς (Μεγακλῆς;) φησὶν ἐψεύσθαι τὴν ἐπὶ Ἴλιον στρατείαν, sc. Ἡρακλείους. Semel laudatur in schol. Odys. ζ, 106. Athenaeus II, p. 512, E : Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλείους εἰρήκασιν, ὥς στρατοπέδων ἡγεῖτο, καὶ πόλεις ἔρει· δὲ μεθ' ἡδονῆς πλείστους τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον διετέλεσε, πλείστους μὲν γυναῖκας γήμας, ἐκ πλείστον δὲ λάθρα παρθένων παιδοποτησάμενος. Εἰποι γὰρ ἂν τις πρὸς τοὺς οὐ ταῦτα παραδεχομένους, Πόθεν, εἰ οὗτοι, τὴν περὶ τὰς ἐδωδὰς αὐτῷ σπουδὴν ἀνατίθετε; ἢ πόθεν παρῆλθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ τῆς λοιθαίας κύλικος μηδὲν ὑπολείπεσθαι, εἰ μὴ τὰ περὶ τὰς ἡδονὰς ἐδοκίμαζεν; ἢ διὰ τί τὰ θερμὰ λουτρά τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντες Ἡρακλείους φασὶν εἶναι ἱερὰ; ἢ διὰ τί τὰς μαλακὰς στρωμνὰς Ἡρακλέους κοίτας εἰώθασιν καλεῖν, εἰ κατεφρόνει τῶν ἡδῶς ζώντων; Τοῦτον οὖν, φησὶν, οἱ νέοι ποιηταὶ κατασκευάζουσιν ἐν ληστοῦ σχήματι μόνον περιπορευόμενον, ζύλον ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ τόξα· καὶ ταῦτα πλάσαι πρῶτον Στῆ-

2.

Atlantis montis verticem Marcellus ait attingere ipsum ætherem, atque umbram in stadia quinquies mille projicere; ab nona diei hora solem eo abscondi usque dum prorsus occiderit.

DE VIRIS ILLUSTRIBUS.

Manius Curius, Romanorum dux, constanter nonni raparum esu vitam sustentavit : ad quem quum Sabini magnam auri vim inisissent ; auro sibi nil esse opus, ait ille, quamdiu talia comaret. Narrat hoc Megacles, in libro De viris illustribus.

σίχορον τὸν Ἱμνραῖον. Καὶ Ξάνθος δ' ὁ μελοποιός, πρεσβύτερος ὢν Στησιχόρου, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στησίχορος μαρτυρεῖ, ὡς φησὶν ὁ Μεγακλείδης, οὐ ταύτην αὐτῷ περιτίθει τὴν στολὴν, ἀλλὰ τὴν Ὀμηρικὴν. Πολλὰ δὲ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος, ὥσπερ καὶ τὴν Ὀρεστιάαν καλουμένην. Ἀντισθένης δὲ, τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεὺς ἡγεμὼν δοκεῖ γεγενῆσθαι Ἐπικούρῳ τῆς παλυθρυλήτου ἡδονῆς.... Ὁ δὲ Μεγακλείδης φησὶ, τὸν Ὀδυσσεῖα, καθομιλοῦντα τοὺς καιροὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ὁμοίητος τοῖς Φαίαισιν εἶναι, τὸ ἀβροδίατον αὐτοῖν ἀσπάζεσθαι, προφυθόμενον τοῦ Ἀλκίνοῦ.

Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε,
εἵματα τ' ἐξημοῖα λαστρά τε θερμά καὶ εὐναί.

Μόνως γὰρ οὕτως ᾤκηθη ὢν ἡλιζε μὴ διαμαρτεῖν.

Præterea ap. Tatianum Adv. gent. p. 166 (Euseb. P. E. p. 492) inter eos qui de Homeri genere, patria, carminibus scripserint, recensetur Μεγακλείδης τε καὶ ὁ Χαμαιλίων οἱ περιπατητικοί : quo loco Reinesius in Supplem. ad Voss. (v. Westermann. p. 465) scribi voluit Ἡρακλείδης. Idem conjecerat Welckerus in *Cycl.* p. 189 n. 280, hæsitans tamen propter reliquos locos, ubi Μεγακλείδης excitatur.

MELANTHIUS.

ATΘΙΣ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Harpocratio v. Γρυπάνιον : Μελάνθιος ἐν β' Ἀτθίδος εἰκὼν σεισμὸν γεγονέναι φησὶ. « Καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. »

ATTHIS.

1.

Melanthius in secundo Althidis de terræ motu loquens ait : « Et flexa terra est. »

DE MYSTERIIS ELEUSINIIS.

2.

Apollodorus in libro De diis, Hecatem, ait, nullum (τρίγλην) sacrificari, ob nominis congruentiam : triformis enim hæc dea est. Melanthius vero in libro De Eleusinis mysteriis, et nullum et mænidem Hecatem sacros esse ait ; quoniam etiam marina dea Hecate est.

3.

Mos erat vestem, qua indutus aliquis initiatus erat, in

Ex Harpocr. sua habent Suidas et auctor Etym. M. p. 242, 13.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.

2.

Athenæus VII, p. 325, C : Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ θεῶν τῇ Ἑκάτῃ φησὶ θύεσθαι τρίγλην, διὰ τὴν τοῦ ὀνόματος οἰκειότητα· τρίμορφος γὰρ ἡ θεός. Μελάνθιος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, καὶ τρίγλην καὶ μαινίδαν, ὅτι καὶ θαλάττιος ἡ Ἑκάτη.

3.

Schol. Aristoph. Plut. 845 : Ἔθος γὰρ ἦν, ἐν ᾧ τις (ματίοις) μυηθεῖη, εἰς θεοῦ τινος (ταῦτα) ἀνατιθέναι, ὥσπερ δηλοῖ καὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων « Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς τοὺς μύστας, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. » Hinc sua habet Eudocia p. 297.

4.

Schol. Aristoph. Avv. 1073 : Οὗτος (sc. Διαγόρας ὁ Μήλιος) μετὰ τὴν ἄλωσιν Μήλου ὤκει ἐν Ἀθήναις, τὰ δὲ μυστήρια κρύπτειν, ὥς πολλοὺς ἐκτρέψειν τῆς τελετῆς. Τοῦτο οὖν ἐκέρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, ὡς φησὶ Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων.

5.

Ibid. : Μελάνθιος ἐν τῷ Περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης καὶ ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκέρυξαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς [μὴ?] ἐκδιδόντας Πελλανεῖς, ἐν ᾗ γέγραπται καὶ ταῦτα· ἐὰν δέ τις ἀποκτείνῃ Διαγόραν τὸν Μήλιον, λαμβάνειν ἀργυρίου τάλαντον· ἐὰν δέ τις ζῶντα ἀγάγῃ, λαμβάνειν δύο. Cf. Crateri fr. 9, tom. II, p. 621.

dei alicujus templum dedicari, uti declarat Melanthius in libro De mysteriis : « Mos a majoribus acceptus est vestem, in qua aliquis initiatus est, consecrari deabus. »

4.

Diagoras Melius post Melum captam Athenis habitans mysteria vilipendebat, adeo ut multos ab initiatione averteret. Quare edictum illud in eum præconis voco Athenienses promulgaverunt, atque stelæ æneæ inscripserunt, ut Melanthius ait in libro De mysteriis.

5.

Melanthius in libro De mysteriis decreti, quod contra Diagoram columnæ æreæ inscriptum erat, apographum affert. In eo proscrisperunt tum Diagoram tum Pellanenses (non) dedentes eum. Inter alia etiam dictum ibi hoc erat : Si quis occidisset Diagoram Melium, argenti talentum ; si quis vero vivum adduxisset, duo talenta accepturum esse.

MELANTHIUS PICTOR.

ΠΕΡΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ.

Diog. L. IV, 18 : Καὶ ὁμοίως ἦν τοιοῦτος (Polemo philosophus), ὅσον φησὶ Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς Περὶ ζωγραφικῆς· φησὶ γὰρ εἶναι αὐθαδέϊαν τινα καὶ σκληρότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἡθυσιν.

Melanthium pictorem Plinius quoque memorat inter auctores ex quibus lib. XXXV contraxerit. Floruit hic Pamphili discipulus post Apellem celeberrimus Ol. 104-112. V. Plinius XXXV, 10, 36, 7, 32; Quintilian. XII, 10; Plutarch. Arat. c. 12 et 13. Müller. *Handb. d. Archæol.* 139, 2; cf. 140, 4. — De Melanthio poeta, Philoclis filio, Cimonis amico, v. Bode *Gesch. d. ion. Lyr.* p. 263 et Meinek. *Histor. crit. Com.* p. 205. 59. Alios hujus nominis vide ap. Fabric. in. B. Gr. et in Steph. *Thes.* s. h. v.

MELISSEUS.

ΔΕΛΦΙΚΑ.

Schol. Hesiod. Opp. p. 32 ed. Gaisd. : Ἡ μὲν Πιερία (urbs Bæotiæ) πρότερον ὑπὸ Πιέρου κτισθεῖσα τοῦ Μεθώνης ἀδελφοῦ, πατὴρ δὲ Λίνου, Πιερία ἐκέκλητο· ὕστερον δὲ Λύγκος ἐκλήθη, ἥς καὶ τὴν ἀρχὴν ἔσχεν Ἀέροπος, ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἡμαθίωνος παίδων, κατὰ Μελισσεύς φησιν ὁ τὰ Δελφικὰ συνταξάμενος.

Eadem in *Histor. Tzetz.* VI, 631. Μελισσεύς, rex Chersonesi Carix, memoratur ap. Diodor. V, 61, rex Cretæ mythicus ap. Apollodor. I, 2, 6; Hygin. *Poet. astr.* II, 13; Lactant. *Inst.* I, 22. *Melissus Euboicus, qui omnium physiologorum sententias disputavit*, laudatur ap. Fulgentium *Myth.* II, 16, ubi de Jove in cygnum converso. Eundem citat Palæphatus *Incred. init.* p. 268 West. : Ἀπὸ

DE PICTURA.

Omnino Polemo ejusmodi fuit qualem describit Melanthius pictor in libris De pictura. Ait enim oportere contumaciam quandam atque duritiem operibus impressam esse, itemque moribus.

DELPHICA.

Pieria olim a Piero Methones fratre, Lini patre, condita Pieria vocabatur; postea vero Lyncus appellata est. Ejus imperium tenuit Aeropos, ex filiis Emathionis natu maximus, sicuti Melisseus ait qui Delphica composuit.

δ' ἔγωγε ἐπαινῶ τοὺς συγγραφάας Μελισσον καὶ Λαμίσκον τὸν Σάμιον (Lamiscum Pythagoreum in Archytæ epist. ad Dionysium tyrannum habes ap. Diogen. L. III, 22), ἐν ἀρχῇ λέγοντας, "Ἔστιν δ' ἐγένετο καὶ νῦν ἔσται (ἔστι νῦν δ' ἐγ. κ. ἔσται scrib. vult Voss.). De Melisso Samio philosopho, Parmenidis discipulo, satis constat. De Melissis grammaticis, qui latine scripserunt, v. Sueton. *De clar. gr.* c. 3. 21; Plinius H. N. VII. IX. X. XI. XXXV; Ovid. *Ex Pont.* IV, 16, 20 ibiq. Heins.; Lindemann. *ad Pomp. Comm.* p. 426; Osann *ad Apulej.* *De orthogr.* p. 70; Servius *ad Virg.* IV, 146 etc., Donat. *Vit. Virg.*; A. Gellius XVIII, 4

MELITO.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΓΕΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Harpocrat. : Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἁμνός. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ Τελαμῶνος. Διελέχθη περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν α' Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν. Cf. Suidas, et Photius qui addit : Σημαίνει δὲ καὶ βεῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι. Cf. Diodor. IV, 23, 4, 2, ibique Wesseling.

MENANDER EPHESIUS.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ.

Josephus C. Apion. I, 18 : Ἀλλὰ πρὸς τούτῳ παραθήσομαι Μένανδρον τὸν Ἐφέσιον. Γέγραφε γὰρ οὗτος τὰς ἐφ' ἑκάστου τῶν βασιλέων πράξεις παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις γενομένας, ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐπιχωρίων γραμμάτων σπουδάζας τὴν ἱστορίαν μαθεῖν. Ἰράφων δὲ περὶ τῶν βασιλευσάντων ἐν Τύρῳ, ἔπειτα γε-

DE ATHENIENSIIUM GENTIBUS (SACERDOTALIBUS).

Κάθετος, agnus qui in mare dimittitur. Lysias in oratione Contra Telamonem. Dissertuit de hoc agno Melito in primo libro De gentibus Atheniensium.

DE REBUS PHOENICUM.

Sed huic Menandrum Ephesium adjungam. Is autem res singulorum regum tempore apud Græcos Barbarosque gestas memoriæ mandabat, ex vernaculis cujusque provinciae vel gentis actis studens historiæ veritatem cognoscere. De his itaque qui in Tyro regnarunt scribens, quo loco deve-

νόμενος κατὰ τὸν Εἰρώμον, ταῦτα φησί· «Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἰρώμος, ὃς βιώσας ἔτη πεντήκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα τέσσαρα. Οὗτος ἔχουσε τὸν εὐρύχωρον τὸν τε χρυσοῦν κίονα τὸν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς ἀνέθηκιν, ἔτι τε ὕλην ξύλων ἀπελθὼν ἔκοψεν ἀπὸ τοῦ λεγομένου ὄρους Λιδάνου, κίδρινα ξύλα εἰς τὰς τῶν ἱερῶν στήγας, καθελὼν τε τὰ ἀρχαῖα ἱερὰ καινοὺς ὤκοδόμησε, τό τε τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς Ἀστάρτης τέμενος ἀνέρευσεν, καὶ τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλείους πρῶτον ἐποιήσατο ἐν τῷ Περιτίῳ μηνί, εἶτα τὸ τῆς Ἀστάρτης, ὁπότε Τιτυοῖς ἐπιστράτευσεν μὴ ἀποδιδούσι τοὺς φόρους, οὓς καὶ ὑποτάξας ἑαυτῷ πάλιν ἀνέστρεψεν. Ἐπὶ τούτου δέ τις ἦν Ἀβδάστρατος παῖς νεώτερος, ὃς ἐνίκα τὰ προβλήματτα, ἃ ἐπέτασσε Σολομὼν ὁ Ἱεροσολύμων βασιλεὺς. » Ψηφίζεται δὲ ὁ χρόνος ἀπὸ τούτου τοῦ βασιλείως ἄχρι τῆς Καρχηδόνας κτίσεως οὕτως· «Τελευτήσαντος Εἰρώμου διεδέξατο τὴν βασιλείαν Βαλεάζαρος ὁ υἱὸς, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Μετὰ τούτον Ἀβδάστρατος ὁ αὐτοῦ υἱὸς βιώσας ἔτη εἴκοσι ἐννέα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τούτον οἱ τῆς τροφῆς αὐτοῦ υἱοὶ τέσσαρες ἐπιβουλεύσαντες ἀπώλεσαν, τὸν δὲ πρεσβύτερος ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μεθ' οὗς Ἀσταρτος ὁ Δελαιαστάρτου, ὃς βιώσας ἔτη πεντήκοντα τέσσαρα ἐβασίλευσεν ἔτη δώδεκα. Μετὰ τούτον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀσέρυμος βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ πενήκοντα ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Οὗτος ἀπώλετο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Φέλητος, ὃς λαβὼν τὴν βασιλείαν ἤρξε μῆνας ὀκτώ, βιώσας ἔτη πενήκοντα. Τούτον ἀνείλεν Εἰθώβαλος ὁ τῆς Ἀστάρτης ἱερεὺς, ὃς βασιλεύσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβίωσεν ἔτη ἐξήκοντα ὀκτώ. Τούτον διεδέξατο

Βαδίζωρος υἱός, ὃς βιώσας ἔτη τεσσαράκοντα τέσσα ἐβασίλευσεν ἔτη ἑξή. Τούτου διάδοχος γέγονε Μάττηνος ὁ υἱός, ὃς βιώσας ἔτη τριάκοντα δύο ἐβασίλευσεν ἔτη ἐννέα. Τούτου διάδοχος γέγονε Φυγμαλίῳν, βιώσας δ' ἔτη πενήκοντα ἐξ ἐβασίλευσεν ἔτη τεσσαράκοντα ἑπτὰ. Ἐν δὲ τῷ ἐπ' αὐτοῦ ἐβδόμῳ ἔτει ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ φυγοῦσα ἐν τῇ Λιδύῃ πόλιν ὤκοδόμησε Καρχηδόνα. » Συνάγεται δὲ πᾶς ὁ χρόνος ἀπὸ τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ρνέ' μῆνας η'. Ἐπεὶ δὲ δωδεκάτῳ ἔτει τῆς Εἰρώμου βασιλείας ἐν Ἱεροσολύμοις ὤκοδομήθη ὁ ναὸς, γέγονεν οὖν ἀπὸ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ ναοῦ ἄχρι Καρχηδόνας κτίσεως ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκοντα τρία, μῆνες ὀκτώ. Τῆς μὲν οὖν παρὰ Φοινίκων μαρτυρίης τί δεῖ προσθεῖναι πλείω; βλέπεται γὰρ τάλλθις ἰσχυρῶς ὡμολογημένον. Καὶ πολὺ δέ που προάγει τῆς τοῦ νεῶ κατασκευῆς ἡ τῶν προγόνων θυμῶν εἰς τὴν χώραν ἀριζίς· οἷον γὰρ αὐτὴν πᾶσαν πολέμῳ παρέλαβον, τότε τὸν νεῶν κατασκεύασαν. Καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμᾶτον ὑπ' ἐμοῦ δεδήλωται διὰ τῆς Ἀρχαιολογίας. V. Scaliger. De em. tempp. App. p. 5.

Josephum negligenter exscripsit Theophilus Ad Autolyc. III, 31. Post Berosum, Manethonem, Apollonium Ægyptium et Josephum, etiam Menandrum Ephesium inter fontes suos recitat Junior Philosophus in Descriptione totius orbis, cap. 2. Ex eodem Menandro fluxerint sequentia :

(2.)

Idem ib. I, 21 : Ταῦτα σύμφωνον ἔχει ταῖς θυμῶν τέρσις βίβλοις τὴν ἀλήθειαν. Γέγραπται γὰρ ἐν αὐταῖς ὅτι Ναβουχοδονόσορος ὀκτωκαιδεκάτῳ τῆς αὐτοῦ βασι-

nit ad Hiromum regem, ista dicit : « Abibalo vita functo, Hiromus filius ejus regnum accepit, qui regnavit annos xxxiv, vita ad annum lvi producta. Illic aggere Vastum qui dicitur locum exæquavit, prætereaque auream columnam in Jovis templo collocavit; et ad lignorum silvam profectus, e monte Libano appellato construendis templorum lectis cedros excidit; demolitusque antiqua delubra, nova templa ædificavit, Herculisque et Astartæ sana consecravit, primumque Herculis templum fecit in mense Peritio, deinde Astartæ, quando bellum movit adversus Tityos, quod tributa non solverent : quos quum sibi etiam iterum subjecisset, reversus est. Hujus ætate quidam Abdeemonis filius junior clarebat, qui problemata, quæ Solomon rex Hierosolymorum explicari jussit, ingenio semper superabat. » Supputatur vero tempus ab hoc rege usque ad constructionem Carthaginis, hoc modo : « Hiromo defuncto, in ejus regnum successit Balezarus filius, qui, quum vixisset annis xliii, septem regnavit annis. Post hunc Abdastratus illius filius vita exacta annorum xxix regnavit novem. Hunc nutritus suæ filii quattuor insidia peremerunt, quorum senior regnavit annis xii. Post quos Astartus filius Delrastarti regnavit, qui vixit annis liv, regnavit annis xii. Post hunc frater ejus Aserymus, qui vixit annis liv, regnavit annis novem. Hic a fratre Phelete interfectus est, et regno suscepto mensibus imperavit octo, quum vixisset annis l. Hunc

interfecit Ithobalus Astartæ sacerdos, qui, quum vixisset annis lxviii, regnavit annis xxxii. Huic successit Balezorus filius, qui, quum vixisset annis quadraginta quinque, regnavit annis sex. Huic successor factus est Matgenus ejus filius, qui quum vixisset annis xxxii, novem regnavit annis. Huic successit Pygmalion, qui vixit annis lvi, et regnum tenuit xlvii. Hujus regni anno septimo soror ejus Dido, fuga elapsa, in Libya civitatem condidit Carthaginem. Itaque colligitur omne tempus a regno Hiromi usque ad conditam Carthaginem, ad annos clv et menses vii. Quum vero anno xii Hiromi regis in Hierosolymis ædificatum sit templum, fluxit igitur a templi conditu usque ad constructionem Carthaginis tempus annorum cxliiii, mensium viii. Et Phœnicum quidem testimoniis quid opus est plura adscribere? cernitur enim veritas valde comprobata. Et multum videlicet constructionem templi præcedit progenitorum nostrorum in hanc regionem adventus : quum enim eam universam debellarent, tum demum templum ædificare ceperunt. Et hæc aperte ex sacris literis a me declarata sunt in Antiquitatum libris.

2.

Atque hæc narratio consentientem habet cum nostris scripturis veritatem. Proditum enim in illis est, Nabuchodonosorum anno regni sui decimo octavo templum nostrum diruere, ejusque excidium totos quinquaginta annos du-

λαίλας ἔτει τὸν περ' ἡμῖν νόον ἡγήμασε, καὶ τὴν ἀφανῆς ἐπὶ ἑτῇ πεντήκοντα· δευτέρῃ δὲ τῆς Κύρου βασιλείας ἔτει τῶν θαμελίων ὑποβληθέντων, δευτέρῃ πάλιν τῆς Δαρείου βασιλείας ἀπετελέσθη. Προσθήσω δὲ καὶ τὰς τῶν Φοινίκων ἀναγραφάς· οὐ γὰρ παραλείπειν τῶν ἀποδείξεων τὴν περιουσίαν. Ἔστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ἡ καταρίθμησις. « Ἐπὶ Εἰθωβάλου τοῦ βασιλέως ἐπολιόρησε Ναβουχοδονόσορος τὴν Τύρον ἐπ' ἑτῇ τρισκαίδεκα. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Βαὰλ ἑτῇ δέκα. Μετὰ τοῦτον δικασταὶ κατεστάθησαν καὶ ἰδίκασαν, Ἐκνίβαλος Βασλέχου μῆνας δύο, Χέλβης Ἀβδαίου μῆνας δέκα, Ἀβδαρος ἀρχιερεὺς μῆνας τρεῖς, Μύτγονος καὶ Γεράστρατος τοῦ Ἀβδηλέμου δικασταὶ ἑτῇ εἰς, ὧν μετὰξὺ ἐβασίλευσε Βαλάτορος ἐνιαυτὸν ἑνα. Τούτου τελευτήσαντος ἀποστείλαντες μετεπέμψαντο Μέρβαλον ἐκ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἐβασίλευσεν ἑτῇ τέσσαρα. Τούτου τελευτήσαντος μετεπέμψαντο τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εἰρώμον, ὃς ἐβασίλευσεν ἑτῇ εἴκοσιν. Ἐπὶ τούτου Κύρος Περσῶν ἐδυνάστευσεν. » Οὐκοῦν ὁ σύμπατος χρόνος ἑτῇ πεντήκοντα τέσσαρα καὶ τρεῖς μῆνες πρὸς αὐτοῖς. Ἐβδόμῃ μὲν γὰρ περὶ τῆς Ναβουχοδονόσου βασιλείας ἤρξατο πολιορκεῖν Τύρον, τισσαρεσκιδεκᾶτῃ δ' ἔτει τῆς Εἰρώμου Κύρος ἔ Πέρσης τὸ κράτος παρέλαβεν.

3.

Clemens Alex. Strom. I, p. 140, 8. : Εἷρμος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Σαλομῶνι δίδωσι, καθ' οὗς χρόνους μετὰ τὴν Τροίας ἄλυσιν Μενελάου εἰς Φοινίκην ἀφίξει, ὥς φησι Μένανδρος ὁ Περγαμηνὸς καὶ Λαῖτος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς. Eadem Tatianus Or. adv. Gr. c. 37 et exc. Euseb. P. E. p. 493, B. Cf. Læti fragmenta. Ceterum Pergamenum Menandrum ab Ephesio non esse distinguendum facile concedes. Ephesi natus Pergami docuit.

rasse; anno autem Cyri regni secundo jactis fundamentis restitui ceptum, denuo vero Darii regni secundo partibus omnibus absolutum esse. Quin et adjiciam Phœnicum historias: haud enim omittendum est probationum sat superque afferre. Est autem in illis temporum dinumeratio hujusmodi. « Ithobalo apud Tyrios regnante Nabuchodonosorus Tyrum obsedit per annos xiii. Post hunc regnavit Baal annos decem. Post hunc Judices constituti sunt et ipsi rexere: Ecnibalus Baslachi menses duos, Chelhes Abdæi menses decem, Abbarus summus pontifex menses tres, Mytgonus et Gerastratus Abdelemi judices per annos sex; inter quos annum unum cum potestate regia Tyro præfuit Bala-torus. Quo mortuo misere Tyræ qui ex Babilone Merbalum advocarent, regnavitque hic annos quattuor. Eo mortuo advocarunt fratrem ejus Hironum, qui regnavit annos xi. Hujus tempore Cyrus apud Persas potens erat. » Quapropter omne tempus est annorum xlv, triumque insuper mensium. Septimo siquidem anno regni sui Nabuchodonosorus cepit obsidere Tyrum; quarto decimo autem anno regis Hironi Cyrus Persa imperium accepit.

3.

Iramus filiam suam Salomoni in matrimonium dedit, quo

4.

Josephus Ant. Jud. VIII, 13: Μέννηται δὲ τῆς ἀνομβρίας ταύτης καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Ἰθωβάλου τοῦ Τυρίων βασιλείας πράξεσι λέγων οὕτως· « Ἀεροχία τε ἐπ' αὐτοῦ ἐγένετο, ἀπὸ τοῦ Ὑπερβερεταίου μηνὸς ἕως τοῦ ἐχομένου ἔτους τοῦ Ὑπερβερεταίου. Ἰκεταῖαν δ' αὐτοῦ ποιησαμένου, κεραινοὺς ἱκανοὺς βεβληκέναι. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίᾳ, καὶ Αὐζαν τὴν ἐν Αἰδύῃ. » Καὶ ταῦτα μὲν, δηλῶν τὴν ἐπ' Ἀχάδου γινομένην ἀνομβρίαν (κατὰ γὰρ καὶ τοῦτον καὶ Ἰθωβάλος ἐβασίλευσε Τυρίων) ὁ Μένανδρος ἀναγέγρα-φεν. Eadem e Josepho Freculph. III, c. 7. Ceterum Menandrum tamquam Φοινικικῶν scriptorem commemorat etiam Cosmas in Topogr. christ. XII p. 342 et Tertullian. Apolog. c. 19.

5.

Bekker Anecd. p. 782, 17: Φοινίκεια τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὥς φησιν... Ἐπεινεὺς καὶ Μένανδρος, ἐπειδὴ ἐν πετάλοις φοινικικοῖς ἐγράφοντο, ἡ, διὰ κρείττον ἐστὶν εἰπεῖν, οὗτοι φοινίσσεται ὑπ' αὐτῶν ὁ νοῦς ἤτοι λαμπρύνεται.

6.

Jo. Laurent. Lyd. De mens. p. 276 ed. Hase: Εἰσὶ δὲ οἱ φασί, τὸν Κρόνον ἢ κατὰ ἀντιστοιχείαν τὸν Χρόνον [Οὐρ]ανοῦ εἶναι παῖδα· καὶ γὰρ ἐκ τῆς οὐρανοῦ [κινήσε]ως ὁ χρόνος ἐν δὲ τῷ κατ' αὐτὸν ἱερῷ, ὥς φησὶ Φύλαρχος ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ καὶ Μένανδρος γει[τῇ] πρώτῃ, οὔτε γυνὴ οὔτε κύων οὔτε μυῖα εἰσῆι. Cf. Movers. Relig. d. Phœniz. p. 306; Lobeck. Aglaoph. p. 1095 sq. Menandro Melanthium (περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων) substituere volebat Meinekios (De Menandro et Philem. p. xxxix).

tempore post Trojæ excidium Menelaus in Phœnicen venit, ut Menander Pergamenus et Lætus in Phœnicicis tradunt.

4.

Meminit hujus inopie pluviarum etiam Menander, qui dum res gestas Ithobali Tyriorum regis narrat, sic loquitur: « Pluviarum sub eo defectus erat a mense Hyperberetæo ad Hyperberetæum sequentis anni. Illo vero suppliciter Deum precato, magna vis tonitruum insequuta est. Hic urbem Botryn in Phœnice condidit et Auzam in Libya. » Et hæc quidem Menander, siccitatem indicans quæ sub Achabo acciderat (nam illius tempore Tyrios rexit Ithobalus), in Commentarios suos retulit.

5.

Phœnicie literæ inde vocabantur, quod secundum Menandrum, in φοινίκων, palmarum, foliis scribebantur, vel, quod dicere præstat, quod mens lis φοινίσσεται, illustratur.

6.

Sunt qui dicant τὸν Κρόνον, sive permutata litera τὸν Χρόνον, hoc est Tempus, Cœli esse filium: etenim e cœli motu tempus fit: in Croni autem templum, ut ait Phylarclius decimo septimo, et Menander primo libro, neque femina neque canis neque musca introibat.

Subjicio quæ cujusnam Menandri sint, nescio.

7.

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκαια, ἡ Κύπρος (v. Philosthephani fr. 10, t. III, p. 30). Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἀνδρας, οἱ εἶχον κέρατα ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχεν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lyc. 447, ubi ὡς Μένανδρος e duobus codd. reposuit Müller. pro vg. ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς. Ap. Steph. B. v. Χυτροί de eadem re laudatur Ἀλέξανδρος Περὶ Κ., quod item in Μένανδρος corrigendum est monente Meinekio De Men. p. xxix.

[8.]

Zenob. IV, 32 : Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται] Ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γάρ, οἱ ἐν ταύτῃ τῇ γῇ δὲ πρεσβύτατος (πρεσβύς τις corr. v. d.) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλιστο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἰῶσι καὶ Αἰωλεῦσιν ἀνιγμὰ γέγονε, Θρᾷκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται. V. Menandri Prot. fr.

9.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1126 ad verba : Μητέρα Δινδυμῆν πολυπότνιαν ἀγκαλίσοντες, Ἐνναεῖν Φρυγίης, Τίτιν θ' ἅμα Κύλληνόν τε, Οἱ μούνοι πόλειν μοιρηγέται ἡδὲ πάρεδροι Μητέρος Ἰδαίης κεκλήσεται, ὅσσοι ἔασιν Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες] Τῶν Ἰδαίων δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν (sc. Τίτιαν καὶ Κύλληνον) εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πρίᾳ, προθύειν Τίτᾳ καὶ Κυλλήνῃ. Sequuntur testimonia Callistrati et Promathidæ, qui de Heraclea scripserunt. Quare Menander hujus loci videatur esse *Heracleota*, cujus mentio fit ap. Plin. ind. auct. lib. VIII, XI, et ap. Auct. lat. Rei R. p. 54. Meinekios hic quoque Μελανθίῳ conjecit, fragm. Men. inc. 441, p. 319. — Equidem reputans sermonem esse h. l. de Milesiorum instituto, suspicor pro Μένανδρον reponendum esse Μαιάνδριον, quem De Mileto scripsisse et Apollonio antiquiorem esse constat. — Menander tanquam

7.

DE CYPRO.

Sphecia; sic olim Cyprus vocabatur. Dicebatur etiam Cerastia, ut Menander in libro De Cyprio ait, quod in ea habitarent viri κέρασι, cornibus instructi.

8.

Thraces jurata fœdera nesciunt. Hujus proverbii meminuit Menander. Ait enim in Thracia ** jaculo per pectus transivum obisse. Indo apud Iones et Æoles proverbio jactari crepisse: *Thraces fœdera nesciunt.*

Eratosthenis discipulus una cum Mnasea, ap. Suid. v. Ἐρατοσθένης. Men. Istri pater, Suid. v. Ἴστρος (V. tom. I, p. lxxxv). Menandrum *Prienensem* memorat Plin. ind. auct. lib. VII, IX, auct. lat. De R. R. p. 54, 164. Menandrum qui scripsit Βιόχρηστα idem habet Plin. ind. lib. XIX, XX, XXI, XXVII (f. medicus, de quo Suidas v. Λέσχης); et Menandrum qui *De toreutis*, idem ind. lib. XXIII.

MENECLIS BARCÆUS.

Meneclis Βαρκαῖος συγγραφεὺς appellatur apud Athenæum p. 184, B (fr. 9), ex quo loco simul conjeceris auctorem vixisse sub Ptolemæo Physcone (146-118) vel etiam postea. Scripsit Libyca (fr. 1. 2). Ad eundem vel ad alium Meneclum pertinent opera Συναγωγή et Γλωσσόκομον inscripta (fr. 7) et fortasse alia, quorum titulos ignoramus. Præterea Athenarum urbis periegesis antiquaria laudatur, ita tamen, ut qui auctor ejus fuerit haud liqueat. Citatur enim Μενεκλῆς ἢ Καλλιχράτης (fr. 5. 6) vel Καλλιχράτης (*) ἢ Μενεκλῆς (fr. 4), vel Μενεκλῆς καὶ Καλλιχράτης (schol. Aristoph. fr. 3), ubi pro particula καὶ recte reposueris ἢ, uti est apud Harpocratonem (fr. 3). Causæ cur hoc modo citaverint, excogitari possint variz. Denique num *Barcæus* Meneclis De Athenis scripserit an alius, nescio (**). Apud ipsos enim Athenienses Meneclis nomen haud infrequens.

(*) Pro Καλλιχράτης libri sæpe Καλλιστράτης et Καλλίστρατος. Quare nonnulli Callistratum, notissimum lexicographis grammaticum, intelligendum putarunt. Critices leges ne tale quid statuamus vetant. Cf. Preller. ad Polem. p. 174.

(**) De Meneclis Alabandensi oratore v. Cicero Or. 69; De orat. II, 23; Brut. 95; Strabo XIV, p. 661, 653. Meneclis, pater Dionysii (Dionysii Chlorig, Nicandri interpretis, ut probabiliter statuit Schneider.) ap. schol. Nicandr. Ther. 869. Fortasse idem est M. medicus ap. Aetium p. 332. Alios Meneclis v. ap. Xenoph. Hell. I, 7, 34; Demosth. p. 993, 10 etc. et ap. Boeckh. in Inscr. Atticis N° 165 etc. — Menetor quidam Περὶ ἀναθημάτων laudatur ab Athenæo p. 594, B. Fortasse nomen esse debet *Meneclis*.

(9.)

Matrem Dindymiam valde venerabilem invocantes, indigetem Phrygiæ, Titiamque simul Cyllenumque, qui soli ex multis duces atque assessores Matris Idææ vocantur, quotquot sunt Dactyli Idæi Cretenses. Inter Dactylos Idæos, quos vocant, primos esse atque assessores Matris deorum Apollonius dicit Menandrum (*Menandrium*) secutus, qui Milesios Rhææ sacra facturos antea sacrificare ait Titiam et Cylleno.

ΛΙΒΥΚΑ.

1.

Schol. Pindari Pyth. IV, 10 : Περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς. Οἱ μὲν γὰρ ἔνεκιν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἰλθεῖν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω καὶ κάτω θρυλλοῦσι τὸν (Herodot. IV, 155),

Βάττ' ἐκὶ φωνῆν ἦλθες· ἀναξ δὲ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐς Λιβύην πέμπει μελοτρόφον οἰκιστῆρα.

Οἱ δὲ στάσεως περιπεσούσης πολιτικῆς. Ὁ Μενεκλῆς γοῦν πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς φωνῆς. Φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἰστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων, ἤγειτο δὲ τῆς ἑτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη σκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοὺς Βάττος ἑρώτα περὶ τῆς στάσεως, πόταρον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἑτέρωθεν ἀποικίαν ὧνται· τὰ δὲ θεὸν χρῆσαι.

Βάττε, τὸ πρόσθε καλὸν, τὸ δὲ ἐνέτερον ἰσχυρὸν ἔρευνες.
Ἐρχο, λείψ' ἄλιαν χώραν· ἡπειρος ἀμείνων·
Ἡῶς πρότερον ὅλον ἐκβαλε, πείθει πείθων.
Στερρὴν γῆν ὁσίως, ἦν μῖσει πολλὴν ἀθελίστως.
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἰκάνει.

Priorem scholii partem excerpit Tzetzes ad Lyc. 886, reliqua simul narrans quæ apud Pindarum et schol. leguntur de Argonautis ad Tritonem appellentibus, de gleba ibi ab Eurypylo accepta, deque Medæ vaticinio. Narrationis hujus auctores laudat Pindarum et Meneclem, quum apertum sit eum nihil nisi scholiastam Pindari ante oculos habuisse. Quare locum Tzetze adscribere nefas duxi.

LIBYCA.

1.

Cur Battus oraculum Apollinis adierit, diversimode narrant historici. Alii vocis recuperandæ causa Delphos profectum aiunt, ubi decantatum istud oraculum acceperit :

Batte, vocis causa venisti : at te rex Phœbus Apollo
in Libyam mittit ovibus divitem, coloniz conditorem.

Alii seditionem civilem dicunt causam fuisse; atque hoc probabilius, alterum illud fabulæ similis esse censet Menecles. « Cives, inquit, in Thera insula turbis exortis inter se dissidebant; eorum alteram factionem ducebat Battus. Is vero, ubi ad arma res devenerat, cum suis urbe ejectus est patriamque relinquere se coactum vidit. Tum socii ejus de reditu desperantes coloniam deducendam esse cogitarunt. Battus igitur Delphos profectus interrogavit, utrum reditum in patriam armorum vi parare sibi tentandum esset, an vero alio se ad coloniam condendam conferre deberent. Tum ita deus vaticinatus est :

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

« Versu 1 addidi τὸ cum Heynio, et dedi cum eodem ἔρευνες pro ἔρευνα. Versu 3 idem Heynius conjecit πρόταρον δόμον et πείθομαι μυθῶ. Versu 4 libri sterρὸν. Deinde ἦν μῖσει corruptum est. Vs. 5 cod. Gott. ἔρξει. Pleraque, ut solet in oraculis, obscurissima sunt. » Βάττε. Ego verti quasi scriptum esset : Στέρρον γῆν ὁσίως sterρὴν· μῖσεις ἀθελίστως. — De re v. Müller. *Min.* p. 343 sqq.

Anonym. De mulier. bello claris c. 10 (p. 216 in Paradoxogr. ed. Westerm.) : Φερετίμη, γυνὴ Βάττου. Αὕτη τελευτήσαντος αὐτῆς τοῦ παιδὸς ὁδῶν αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τῆς Κυρήνης κατέσχε, καὶ τὸν υἱοῦν βασιλέα καταστήσασα τοὺς ἀντιταξαμένους τῇ υἱῷ αὐτῆς Ἀρχισίλα κατὰ θάλατταν εἰς Αἴγυπτον ἀπέστειλεν. Ἐπιπαραγενομένη δὲ αὐτὴ πάντας ἀνείλε, συμπαίσασα τὸν ἔχοντα τὴν Αἴγυπτον ἀρχὴν τότε Ἀρυάνδην. Λαβοῦσα δὲ δύναμιν παρὰ τοῦ βασιλέως τοὺς Κυρηναίους πικρῶς ἐχειρώσατο, καὶ ἀναχωρήσασα εἰς Αἴγυπτον ἐτελεύτησε, καθὼς ἱστορεῖ Μενεκλῆς ὁ τὰς Λιβυκῆς ἱστορίας γράψας. Vide Herodot. IV, 175 sqq.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

3.

Schol. Arist. Avv. 395 : Οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων συγγράμμασι φασιν οὕτω· « Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τόπος οὗτος ἅπας Κεραμεικός. Ἔστι γὰρ ὁ αὐτὸς δῆμος. Βαδίζουσι δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν εἰς τῆς ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις. [Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες (ταφθέντες?), οἱ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήσαντες.] Ἐχουσι δὲ αἱ στῆλαι ἐπιγραφὰς ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Suidas : Κεραμεικός, τόπος Ἀθήνησιν, ἐνθα οἱ ἐν πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλικράτης ἐν τοῖς Περὶ Ἀθηναίων (1. Ἀθηναίων) συγ-

Batte, prius illud male, alterum vero bene quaeris.

Proficiscere, linque maria insulam; continens praestat;

Mane prius consilium ejice, suada mea persuasus.

Terram ama ut par est firmam; oderis immerito.

Qualia facit vir, tales habebit eventus. »

2.

Pheretima, uxor Battii (III, *Claudi*), postquam Archeilaus filius perierat, ipsa dolo regnum Cyrenarum obtinuit, atque quum nepotem regem constituisset, eos, qui Arcesilao filio adversati erant, navibus impositos in Ægyptum ablegavit. Deinde eodem profecta ipsa omnes interficiendos curavit, persuaso, qui tunc Ægypto praefectus erat, Aryande. Atque accepto a rege exercitu Cyrenas multa cum severitate mulcavit. Quo facto in Ægyptum reversa diem obiit, uti refert Menecles, qui Libycas historias conscripsit.

DE ATHENIS.

3.

Bello interfecti in Ceramico sepeliri solebant, ut Menecles vel Callicrates in libris De urbe Athenarum scribunt

γραμμασί πρᾶσιν οὕτως· « Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Κεραμει-
κός· εἰσὶ δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν στήλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τε-
θαμμένοις, ἔχουσι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος ἀπέθανεν. »

Harpocratio : Κεραμεικός... ὅτι β' εἰσὶ Κεραμει-
κοί, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ (Ἀντιφών) φησὶν, ὁ μὲν ἐνδὸν τῆς
πόλεως, ὁ δὲ ἔτερος ἔξω, ἐνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευ-
τήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον,
ὅτλοϊ Καλλικράτης ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν.

Apud schol. Arist. Καλλικράτης codd. Venet. et
Ravennas; Καλλίστρατος Aldin. Apud Suidam Καλ-
λιστράτης codd. A. B. E. V; Καλλίστρατος V* Bern-
hardyi. Eadem fluctuatio apud Harpocrat. ubi
duo codd. Καλλικράτης. Callicratem verum esse
nomen eo minus dubitari potest, quo facilius
ignotus fere periegeta cum notissimo grammatico
permutatur. — Pro καὶ Καλλ. ap. schol. et Suid.
præstaret scribere ἢ Καλλ. — ἐν τοῖς ante Περὶ
Ἀθηνῶν ap. schol. præbet cod. Marcian. G; ceteri
et Suidas omittunt. — Uncis ap. schol. inclusa
glossam scholiastæ esse monet Dindorfius.

4.

Schol. Arist. Pac. 145 : ... Καλλικράτης φησὶν
ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφων οὕτως· « Ἐχει
δὲ ὁ Πειραιεύς λιμένας τρεῖς, πάντας κλειστούς. Εἷς
μὲν ἐστὶ ὁ Κανθάρου λιμὴν καλούμενος, ἐν ᾧ τὰ νεώ-
ρια ἐξήκοντα, εἷτα Ἀφροδίσιον, εἷτα * κύκλῳ τοῦ λι-
μένος στοαὶ πέντε. »

Καλλικράτης] sic h. l. omnes libri. — ἐξήκοντα]
ἐξήσχητο vel ἐξωκοδόμητο conj. Dindorf. Ante v.
κύκλῳ excidisse videtur mentio partis tertiæ, quæ
erat magnum ἐμπόριον, nisi hæc pars κατ' ἐξοχὴν
λιμὴν sive Πειραιεύς appellabatur. V. Ulrichs, Οἱ
λιμένες καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν, Athen.
1843, p. 8, quem librum inspicere mihi non licuit;
Forbiger. Geogr. III, p. 944.

5.

Harpocratio : Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης
ἐν τῷ Περὶ Ἀθηνῶν γράφει τοῦτ'· « Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποι-

verbis hisce : « Omnis hic locus appellatur Ceramicus. Idem
enim deus est. Ambulantibus hic illic conspiciuntur cippi
eis positi, qui civitatis sumptibus sepulturam nacti sunt.
Inscripta stelis nomina locorum, ubi quisque obierit. »

4.

Callicrates vel Menecles in libro De Athenis ita scribit :
Piræus portus habet tres, qui omnes claudi possunt. Unus
eorum est Canthari portus, quem dicunt; in eo navalia
sunt sexaginta navium capacia; deinde Aphrodisium, deinde
magnum emporium, et circa id porticus quatuor.

5.

Menecles sive Callicrates in opere De Athenis scribit hæc :
« A Porcilo et a porticu regia sunt Hermae qui dicuntur;
quorum enim multi sunt et a privatis et a magistratibus positi,
hoc nacti sunt nomen. In uno eorum inscriptum est literis

κίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἶσιν οἱ Ἑρμαῖ κα-
λούμενοι· διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς καῖσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν
καὶ ἀρχόντων ταύτην τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι συμ-
βέβηκεν. Ἐφ' ἐνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν
ἀρχαίοις· Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα ἔησαν Ἀχαιοί. »

Eadem Photius et Suidas. Apud Photium est
Καλλικράτης; ap. Harpocrat. Ἀλλικράτης cod. D,
Καλλιστράτης A, καλλιστάτης B; omisit N. Bekkerus
ubique exhibuit Καλλίστρατος. Ap. Suidam codd.
A. V. E. et editt. ante Küsterum Καλλιστράτης.
Bernhardy. Καλλίστρατος, fidem habens Aldin. schol.
Aristoph. Av. 395. — Περὶ Ἀθηνῶν] Περὶ Ἀθηναίων
libri. — βασιλέως] βασιλείου mallet cum Küstero.

6.

Harpocratio : Ἐκατόμπεδον... Ὁ Παρθενὼν ὑπό-
τινων Ἐκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθείαν,
οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλικράτης ἐν τῷ Περὶ
Ἀθηνῶν. Plurimi codd. Καλλιστράτης; Bekker.
Καλλίστρατος.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Athenæus IX, p. 390, B : Μενεκλῆς δ' ἐν τῇ πρώτῃ
τῆς Συναγωγῆς· Οἱ Πυγμαῖοι (φησὶ) τοῖς πέρδιξι καὶ
τοῖς γεράνοις πολεμοῦσι. * Ex Athenæo sua Eustath.
in II. ψ, 653, p. 1322. 47. Titulus libri decarta-
tus, ut videtur. Cf. Istri Συναγωγὴν τῶν Κρητι-
κῶν θυσιῶν; Philochori Συναγωγὴ ἡρωίδων.

7 a.

ΓΛΩΣΣΟΚΟΜΟΝ.

Suidas : Διακόνιον. Οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος
κρητῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε
περὶ αὐτοῦ· « Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην
Εἰρεσιώνην δταν ποιῶσι, πλάττοντες λύραν τε καὶ
κοτύλην καὶ κλῆμα καὶ ἄλλ' ἄττα κυκλοτερῇ πύματα,
ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. »

antiquis : « Pro collato beneficio Agameimnonem posuerunt
Achivi. »

COLLECTIO.

7.

Menecles libro primo Collectionis, « Pygmaei, ait, contra
perdices et grues bellum gerunt. »

GLOSSOCOMUM.

7 a.

Diaconium. Quidam sic vocant placentas infusum. Me-
necles vero in Glossocomo de voce ista sic scribit : « Athe-
nienses tresionem sic dictam Apollini parantes, lyram, co-
tylam, pampinum aliasque placentas rotundas conficiunt,
easque diaconium vocant. »

Dere v. Steph. Thes. v. Διακόνιον, et Bernhardy. ad Snid. Müller. Dor. I, p. 325. Γλωσσόκομον proprie est arcula in qua tibiæ linguæ reponerentur; deinde quamvis arculam significat in qua reconduntur res pretiosæ. V. Steph. Thes. s. v. Nostro loco intelligenda vox de libro quo Menecles res ad reconditiores antiquitates pertinentes explicaverat, vel, quod malim, voces obscuriores interpretatus erat; quæ quum græce dicantur γλῶσσαι, ludens auctor Γλωσσόκομον, Linguae thesaurum, librum inscripserit.

8.

• Etym. M. p. 37, 25 : Αἰολίς... ὡς Μενεκλῆς διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνηθροῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἰολίζω. Cf. Müller. Min. p. 398.

9.

Athenæus IV, p. 184, B : Οὐ γὰρ οἶδας ἱστοροῦντα Μενεκλέα τὸν Βαρχαῖον συγγραφεύα, ἔτι τε Ἀνδρῶνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα, ὅτι Ἀλεξανδρεῖς εἰσιν οἱ παιδεύσαντες πάντας τῶς Ἑλλήνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου διαδόχους χρόνοις. Ἐγένετο οὖν ἀνανέωσις πάλιν παιδείας ἀπάσης κατὰ τὸν ἑβδόμον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου βασιλεῖα Πτολεμαῖον τὸν κυρίως ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρίων καλούμενον κακεργέτην, κτλ. Vide fragm. Andronis. Ex quonam opera hæc petita difficile dictu. — Apud schol. II. ε, 640 (Μενεκλῆς δὲ φησὶν ἐψεύσθαι τὴν ἐπ' Ἰλίου στρατείαν sc. Herculis) pro Μενεκλῆς scribendum videtur Μεγακλῆς vel Μεγακλειδης.

MENELAUS ANÆUS.

Stephan. Byz. : Ἀναία.. ἔστι δὲ Καρίας ἀντικρὺ Σάμου... τὸ ἔθνικόν Ἀναῖος. Ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος καὶ μέγας ἱστορικὸς Ἀναῖος.

« Gesnerus pro μέλας legit Μῆλας, unde et ei Melas ἱστορικὸς in Bibliotheca memoratur. » Voss. Quod haud dubie falsum est, etsi μέλας exhibet etiam codex Rhedigeranus. De eodem Menelao

8.

Æoles secundum Meneclem dicti sunt a voce αἰολίζω, quoniam ex multis populis collecti fuerint.

9.

Nescis docere Meneclem Barærum, historiarum scriptorem, et Andronem Alexandrinum in Chronicis, ab Alexandrinis eruditos esse Græcos omnes et Barbaros, quum iam defecisset encyclica eruditio propter continuos motus,

Suidas : Μενέλαος, Αἰγαιοῖς (scr. Ἀναῖος), ἱποπότιος· ἔγραψε Θηβαίδα ἐν βιβλίοις ια' (sic 4 codd., edd. et Eudoc. p. 302 15') καὶ ἄλλα. Verbis καὶ ἄλλα comprehendi possunt scripta historica, sed potius ipsa Thebaide Menelaus, tamquam Θεβαίων auctor, historici titulum meruisse censendus est. Certe ex ea fluxerunt quæ Stephanus assertit, v. Γεμυξ : Ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Τεμμάκειος τὸ χτητικόν· Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ἱ Τεμμάκειον ἄστου ἐν πρώτῳ Θηβαίδος φησί. — Id. v. Ὑρμίνη· πόλις τῆς Ἡλίδος. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θεβαίων Ὑρμιναν διὰ τοῦ α φησί. — Id. v. Εὐτρυσίς· κώμη. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχεισι Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἔστι δὲ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρυσίνδα, ὡς Μενέλαος. — Id. v. Λύκαια, πόλις Ἀρκαδίας. Παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα μετὰ τοῦ θ. — Id. Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακή... Μενέλαος δὲ φησὶ καὶ Ἀμφιγένειον [εἰρῆσθαι]; ubi vox εἰρῆσθαι debetur excerptori; nam hæc quoque ex Thebaide fluxisse arguit Statius Theb. IV, 178 : *Huic (Capaneo) parere dati, quos fertilis Amphigenia.. nutrit.* Accedit quod eodem loco Stephanus citat Antimachum (in Thebaide, v. fr. 111 ed. Dübner.). Cf. Joh. Siceliota in Hermog. ap. Walz. Rh. Gr. VI, p. 399 : Ἐὰ Ἰωνικὰ ποιήματα ἐξαίρουσι ταῖς ἡδοναῖς, ὥσπερ τὰ Σιμωνίδου καὶ Μενελάου. Idem ib. p. 93 Walz. : Ὅτι μὲν παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τοὺς περιττοὺς τὴν φύσιν, μαρτυρεῖ Δημοσθένης... ὅτι δὲ τοῦτο σπάνιον, πλήρεις αἱ ἱστορίαι καὶ οἱ βίοι τῶν σοφιστῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἑνὸς Μενελάου τοῦ ποιητοῦ τοῦτο κατίδοι τις ἂν, δυσκολίαν φύσεως φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἁμωμον, ὡς φησὶ καὶ Λογγίνος. Cf. Ruhnck. Diss. De vit. Long. p. xciv ed. Weisk.

MENESTHENES.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

E LIBRO QUARTO.

Athenæus XI, p. 494, B : Ὁ λῆμος, ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ Πολιτικῶν γράφει οὕτως· « Ἀλδατάνης (αἰθανάτης

qui temporibus successorum Alexandri obtinuerant. Exstitit igitur renovatio rursus universæ eruditionis, regnante in Ægypto Ptolemæo septimo, qui proprio nomine Κακεργέτης (id est, *Maleficus*) ab Alexandrinis vocatur.

POLITICA.

Holmus [*Mortarium*]. Poculum ad cornuum modum elaboratum. Menesthenes in quarto libro Politicorum ita

codd. Casaub.; ἀλβαντάνης codd. Dindf.) δὲ στρεπτόν καὶ ὄλμον χρυσῶν. Ὁ δὲ ὄλμος ἐστὶ ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγωνιαῖον. »

De re v. not. Schweighauseri. Pro Μενισθένης Dalecamp. conj. Μεγασθένης, inutili sane conatu.

MENETOR.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΗΜΑΤΩΝ.

Athenaeus XIII, p. 594, B : Διαβόητος δ' ἱταῖρα γέγονε καὶ ἡ Μιλησία Πλαγγών· ἥς περικαλλεστάτης οὔσης ἡράσθη τις νεανίσκος Κολοφώνιος, Βακχίδα ἔχων ἐρωμένην τὴν Σαμίαν. Λόγους οὖν προσενέγκαντος τοῦ νεανίσκου πρὸς αὐτὴν, ἡ Πλαγγών, ἀκούσασα τῆς Βακχίδος τὸ κάλλος, καὶ ἀποτρέφει θέλουσα τὸν νεανίσκον τοῦ πρὸς αὐτὴν ἐρωτος, ὥς δδύνατον ἦν, ἤτησε τῆς συνουσίας μισθὸν τὸν Βακχίδος ὄρμον, διαβόητον ὄντα. Ὁ δὲ σφοδρῶς ἐρωῶν ἤξιωσε τὴν Βακχίδα μὴ περιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον. Καὶ ἡ Βακχίς, τὴν ὁρμὴν κατιδοῦσα τοῦ νεανίσκου, ἔδωκε. Πλαγγών τε, τὸ ἄξιον συνιδούσα τῆς Βακχίδος, τὸν μὲν ἀπέπειμψεν ἐκείνη, τῷ δὲ ὠμώθησε. Καὶ τοῦ λοιποῦ φίλοι ἐγένοντο, κοινῶς περιέπουσαι τὸν ἐραστήν. Ἐρ' οἷς Ἰωνες ἀγασθέντες, ὥς φησι Μανέτωρ ἐν τῷ Περὶ ἀναθημάτων, Πασίφιλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγόντα.

MENIPPUS δὲ γράφας τὰ Περὶ Λυδῶν καὶ Ξάνθων ἀπιτιμώμενος memoratur apud Diogen L. VI, 101.

scribit : « Albatanes vero tortilem et holmum aureum. Est autem holmus, poculum ad cornuum modum elaboratum, altitudine fere cubitali. »

DE DONARIIS.

Famosa etiam meretrix Plango fuit Milesia. Quae quum esset formosissima, amore ejus captus est adolescens Colophonius, qui amasiam habebat Bacchidem Samiam. Plangonem igitur quum sollicitaret adolescens, illa fama cognitam habens pulchritudinem Bacchidis, et avertere juvenem a sui amore cupiens, quum nihil proficeret, mercedem concubitus ab illo postulavit Bacchidis monile vulgo celebratum. Tum ille, vehementi amore flagrans, Bacchidem precatus est, ne se misero pereuntem negligeret. Et Bacchis, impetum adolescentis videns, monile dedit. Tum Plango, postquam adeo alienam ab invidia Bacchidem intellexit, monile ei remisit, cum adolescente vero concubuit. Et ab eo tempore amicae hae inter se fuerunt, et communis benevolentia amatores sunt prosecutae. Quam rem mirati Iones, ut ait Menetor in libro De donariis templorum, Pasiphilam vocarunt Plangonem.

MENYLLUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. imin. c. 26, p. 312, B : Σεπτίμιος Μάρκελλος γήμας Σιλουίαν, τὰ πολλὰ κυνηγίῳ προσέκειτο· τὴν δὲ νεόνυμφον ἐν σχήματι ποιμένος Ἄρης βιασάμενος, ἐγκύμονα ἐποίησε, καὶ ὠμολόγησεν, ὅστις ἦν, καὶ ὄρου ἔδωκε, τὴν γενέσιν τοῦ μέλλοντος τίττεσθαι φάσκων ἐν αὐτῷ ἀπαχεῖσθαι. Ἀπέκτεινε γοῦν Σεπτίμιος Τουσκῖνον. Μάμερκος δὲ ἐπὶ εὐκαρπίας θύων θεοῖς, μόνης ἡμέλης Δημήτρος. Ἡ δὲ κάπρον ἐπειμψα. Συναθροίσας δὲ πολλοὺς ἐκείνος κυνηγίτας ἀνείλε, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος τῇ κατηγγυημένῃ γυναικὶ κατεχώρησε. Σκυμβράτης δὲ καὶ Μουθίας οἱ μητράδελφοι περιεῖλοντο τῆς κόρης. Ἀγανακτήσας δ' ἀνείλε τοὺς συγγενεῖς· ἡ δὲ μήτηρ τὸ ὄρου κατέκαυσεν· ὥς Μένυλλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

2.

Idem ibid. c. 14, p. 309, B : Ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τὰ περὶ Ἰριγένειαν ὁμοίως ἱστορεῖ Μέρυλλος ἐν πρώτῳ Βοιωτικῶν. In antecedentibus Plutarchus e Pythoclis Italicis de Metello filiam immolante narraverat. — Pro Μέρυλλος scribendum Μένυλλος. Namque Μέρυλλος nomen alibi, quantum scio, non occurrit; Menylli plures ap. vett. memorantur, ut Menyllus Alabandensis, a Ptolemaeo Philometore Romam ad senatum legatus, Polyb. XXXI, 18.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

1.

Septimius Marcellus, ducta in uxorem Silvia, plerumque venationibus operam dabat. Novam autem uxorem Mars sub pastoris specie stupravit vi, atque foetu implevit : factusque quis esset, stipitem dedit, in quo futurae prolis fatum contineri diceret. Interfecit autem Septimius Fuscium. Mamercus autem quum fertilitatis telluris causa diis sacrificaret, solam neglexit Cererem : ea aprum ipsi immisit. Hunc is aprum multis collectis venatoribus interfecit, caputque et pellem desponsae sibi feminae tradidit. Scymbrates autem et Muthias avunculi ea virgini ademerunt : quos quum ille irritatus trucklasset, mater stipitem cremavit. Sic Menyllus tertio Italicorum.

2.

ΒΟΕΩΤΙΚΑ.

In Aulide Boeotiae urbe simile quippiam Iphigeniae accidisse, Meryllus scribit in primo Boeoticorum.

20, 8. 22, 8. XXXII, 1; alius præfectus præsidii, quod Athenis Antipater imposuit, Diodor. XVIII, 18; Plutarch. Moral. p. 188, F; alius ap. Boeckh. in C. Inscr. I, p. 906, n. 769 et alibi. Westermannus ad Voss. p. 469 n. 18 pro Μέρυλλος fortasse Δερκύλος scribendum esse suspicatus est.

(3.)

Strabo XV, p. 692: Μέγίλλος (Μένυλλος?) δι τὴν ὀρύξαν σπεύρισθαι μὲν (sc. in India) πρὸ τῶν ὁμβρῶν φησὶν, ἀρδείας δὲ καὶ φυτείας δεῖσθαι ἀπὸ τῶν κλειστῶν ποτιζομένην ὑδάτων. Rectius puto scribas Μένιππος (Pergamenus geographus). Ceterum Megillus Περὶ ἀριθμῶν citatur Theolog. Arithm. p. 28.

METROPHANES.

Suidas: Μητροφάνης, Εὐκαρπίας τῆς Φρυγίας, σοφιστής· ἔγραψε Περὶ τῆς Φρυγίας αὐτῆς βιβλία β'. Περὶ ἰδεῶν λόγου, Περὶ στάσεων, Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην ὑπόμνημα, Εἰς τὸν Ἀριστείδην ὑπόμνημα.

Cf. Eudoc. p. 301. Præter hunc Suidas memorat Metrophanem, Corneliani rhetoris filium, Lebadensem sophistam, et Metrophanem, a Lachare genus ducentem, contra quem Superianus sophista scripsit. Cf. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 342. Commentarii Nostri in Hermogenem laudantur sæpius. Vide indic. ad Walz. Rhett. Gr. Cf. Westermann. Gesch. d. gr. Bereds. § 104.

ΠΕΡΙ ΦΡΥΓΙΑΣ.

Stephan. Byz.: Εὐκαρπία, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. Ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυον ἔχει τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, ὅσον ἄμαξαν ἀπ' αὐτοῦ σχισθῆναι κατὰ μέσον. Καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὐφορον. Περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον ὅτι Δῆμητρι καὶ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δοίη.

DE PHRYGIA.

Eucarpia, pagus Phrygiæ minoris. Narrat Metrophanes racemum istic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio sit disruptus: itaque a fertilitate hæc regio nomen accepit. Narrabant de ea barbari Jovem Cereri et Baccho feracissimam hanc regionem concessisse.

DE SCYTHIS.

Hierum, mons sacer, in Pontum Euxinum prominet. Meminit ejus Ctesias primo Periodorum, et Suidas secundo, prope Macronum regionem situm dicens, et accuratius

MNESIMACHUS.

ΠΕΡΙ ΣΚΥΘΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rh. II, 1015: Ἱερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος] Τοῦτο καθῆκόν ἐστιν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον. Μέννηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α' Περιόδων, καὶ Σουίδας ἐν β', περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ· δς καὶ ρ' ἀπέχειν σταδίους αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχόν φησι περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν α' περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. Ὁ γὰρ Μνησίμαχος [ὡς] ἐν τῇ Εὐρώπῃ μένηται καὶ μένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἄλλο Ἱερὸν ὄρος Θράκης.

ΔΙΑΚΟΣΜΟΙ.

Idem IV, 1412: Τῶν νυμφῶν αἱ μὲν εἰσιν οὐράνιαι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου δὲ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διήρηται, ὡς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασιλήτης (Φασηλίτης? Φασιάτης?) ἐν Διακόσμοις. Correctio Wellaueri Φασηλίτης legentis lenissima; at Phasidis urbis civi liber De Scythis apprime conveniret.

Idem II, 477: Ἀμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχος φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς ὄρυσιν γεννᾶσθαι. Ἡ ἐπὶ δόξουσιν ἅμα ταῖς ὄρυσιν φθεῖρεσθαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδας λέγονται. De Mnesimacho comico adi Meinekium, Hist. crit. com. p. 423.

MNASIGITON. V. Aristot. fr. 95, t. II, p. 136.

MOLPIS LACO.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

Athenæus IV, 140, A: Τίς δ' ἐστὶν ἡ κοπίς, σαρκὸς ἐκτίθεται Μόλπις ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ, γρά-

Agatho in Ponti periplo, centum stadiis aiens id a Trapezunte distare. Irenæus vero Mnesimachum libro primo De Scythiis de eo narrare inquit fallitur. Nam Mnesimachus montis sacri tanquam in Europa siti (promontorii) Scythici meminit, dum Apollonius et auctores modo laudati de Asia loquuntur. Est etiam alius in Thracia mons Sacer.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Quænam sit copis, perspicue exponit Molpis in Lacedæmoniorum republica, sic scribens: « Peragunt etiam quas

φων οὕτως· « Ποιοῦσι δὲ καὶ τὰς καλουμένας κοπίδας. Ἔστι δὲ ἡ κοπίς δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέας, λάχανον ὀνύον, ζυμὸς, σῦκον, τράγημα, θερμός. »

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ὁ δὲ Μόλπις καὶ ματτὴν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὰ ἐπαίχλα. Cf. Müller Dor. II, p. 37 et 202.

3.

Idem IV, p. 141, D : Μόλπις δὲ φησιν· « Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον εἴωθεν αἰεὶ τι παρὰ τινος κομίζεσθαι, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ πλειόνων, παρ' αὐτοῖς κατ' οἶκον ἡρτυμένη ματτῇ, ἧ καλοῦσιν ἐπαίχλον. Τῶν δὲ κομιζομένων οὐδεὶς οὐδὲν ἀγοράσας εἴωθε φέρειν· οὔτε γὰρ ἡδονῆς οὔτ' ἀκрасίας γαστρὸς οὐνεκεν κομίζουσιν, ἀλλὰ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀπόδειξιν τῆς κατὰ τὴν θήραν ποιούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀρθόνας μεταδιδόσκει τῶν ἐκγόνων. Ἔστι δ' ἡ ματτὴ φάτται, χῆνες, τρυγόνες, κίχλαι, κόσσυφοι, λαγῶ, ἄρνες, ἔριφοι. Οἱ δὲ μάγειροι σημαίνουσι τοὺς αἰεὶ τι κομίζοντας εἰς μέσον, ἵνα πάντες ἴδωσι τὴν τῆς θήρας φιλοπονίαν καὶ τὴν εἰς αὐτοὺς ἐκτένειαν. »

Idem XIV, p. 664, D : Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίχλαια (ἧ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας) ματτῆς φησὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις.

Alios viros, quibus Molpidis nomen, v. ap. Tzetz. ad Lyc. 159, Harpocrat. s. v. Athenæum, p. 156, D; Galen. vol. V, p. 653.

MONIMUS.

ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

Clemens Alex. Protr. c. 3, p. 12, 33 Sylb. : Μόνιμος δ' ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Θευμασίων συναγωγῇ, ἐν

copidas dicunt. Est vero copis coena, cujus fercula sunt maza, panis, caro, olus cruidum, jus, ficus, tragema, lupinus. »

2.

Molpis scribit *mat/yen* etiam appellari illa epaichla.

3.

Molpis ait : « Post cenam autem solet semper aliquid ab aliquo conferri, nonnunquam etiam a pluribus, lautior quidam cibus domi apud ipsos paratus, quod *epaichlon* vocant. Nemo autem aliquid a se emptum solet conferre : nec enim voluptatis aut gulæ causa conferunt, sed suæ in venando virtutis documentum prolaturi. Sunt etiam ex his multi, qui, quum greges alant, de fœtu ovium liberaliter impertiuntur. Sunt autem lautiora illa fercula (*mat/yen* ipsi vocant) columbæ, anseres, turtures, turdi, merulæ, lepores, oves, hardi. Edicunt autem semper coqui nomina horum, qui aliquid in medium contulerunt, quo sciant cuncti eorum in venando industriam et in ipsos munificen-
tiani. »

Πέλλη τῆς Θεσσαλίας Ἀχαιοὺν ἄνθρωπον Πηλεῖ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι.

Eadem Cyrill. C. Jul. IV, p. 128, C ita : Ἰστορεῖ δὲ καὶ Μόνιμος ἐν τῇ τῶν Θευμασίων συναγωγῇ, Πηλεῖ καὶ Χείρωνι καταθύεσθαι τινὰς ἐν Πελλήνῃ, τῆς Θεσσαλίας. — De Monimo Syracusano, Diogenis cynici discipulo, v. Diogen. L. VI, 82 sq. Joan. Damascius p. 42 Appendicis ad Stob. Floril. ed. Gaisf. *Monimus, Pythionis f.*, ap. Phylarch. (fr. 18) in Athenæo p. 609, B. Alius in inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. I, p. 448, laudante Dindorfio in Steph. Thes. s. v. Μόνιμος.

MYRONIANUS AMASTRIANUS.

ΟΜΟΙΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

1.

Diogen. L. I, 114, de Epimenide : Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίῳ φησὶν, ὅτι Κούρηται αὐτὸν ἐκάλεον Κρήτες.

2.

Idem III, 40, de Platone : Μυρωνιανὸς δ' ἐν ὁμοίῳ φησὶ Φίλωνα παροιμίας μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὕτως αὐτοῦ τελευτήσαντος.

3.

Idem IV, 8, de Xenocrate : Καὶ δὴ καὶ αὐταρχέστατος ἦν. Ἀλεξάνδρου γοῦν ποτὶ συγχρόνῳ ἀργύριον ἀποστελλαντος αὐτῷ, τρισχιλίας Ἀττικῆς ἀρελῶν, τὸ λοιπὸν ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ἐκείνῳ πλειόνων δεῖν πλείονας

MIRABILIUM COLLECTIO.

Monimus in Mirabilium collectione narrat in Pella Thessalica Achæum hominem Peleo et Chironi immolatum esse.

SIMILIIUM HISTORICORUM CAPITA.

1.

Epimenidem a Cretensibus Coretem appellari solitum Myronianus in Similibus auctor est.

2.

Myronianus in Similibus ait Philonem meminalisse proverbii de Platonis pediculis, quasi sic ille defecerit.

3.

Erat Xenocrates maximo frugi, ita ut quum illi Alexander magnam pecuniæ summam misisset, acceptis tantum tri-

τρέφοντι. Ἀλλὰ καὶ ὑπ' Ἀντιπάτρου περιφθὴν μὴ προσέσθαι, ὅς φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὀμοίοις. Καὶ χρυσῶ στεφάνῳ τιμηθέντα ἐπ' ἀθλῶ πολυποσίας τοῖς Χοῦσι παρὰ Διονυσίῳ, ἐξιώντα θεῖναι πρὸς τὸν ἰδρυμένον Ἑρμῆν, ἔνθα περ τιθέναι καὶ τοὺς ἀνθινοὺς εἰώθει.

4

E LIBRO PRIMO.

Idem IV, 14, de eodem : Ἀθηναῖοι δ' ὅμως αὐτὸν ὄντα τοιοῦτον ἐπέπρασκόν ποτε, τὸ μετοίκιον ἀτονοῦντα θεῖναι. Καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, καὶ ἐκάτερον ἀποκατίστησε· Ξενοκράτει μὲν τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον. Τούτῳ φησι Μυρωνιανὸς ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων.

5.

EX EODEM LIBRO.

Idem V, 36, de Theophrasto : Φέρεται δ' αὐτοῦ καὶ δοῦλος φιλόσοφος, ὄνομα Πομπύλος, καθά φησι Μυρωνιανὸς Ἀμαστριανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ὀμοίων Ἱστορικῶν κεφαλαίων.

6.

Idem X, 3, de Epicuro : Συνεπιλοσόφουν δ' αὐτῷ προτρεφάμενῳ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τρεῖς ὄντες, Νεοκλῆς, Χαϊρίδημος, Ἀριστόβουλος, καθά φησι Φιλόδημος ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως· ἀλλὰ καὶ δοῦλος Μῦς ὄνομα, καθά φησι Μυρωνιανὸς ἐν Ὀμοίοις Ἱστορικοῖς κεφαλαίοις. Hunc locum cum antecedente compositum fuisse titulus operis suadet.

MYFS, scripta Hippyis Rhegini in compendium redegit, testante Suida v. Ἴππυς.

MYRSILUS METHYMNÆUS.

Stephan. Byz. : Μήθυμνα, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ... Ὁ πολίτης Μηθυμναῖος οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἐχεκράτιδος περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσίλος συγγραφεὺς καὶ Ἀρίων καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. *Lesbius Myrsilus appellatur* fr. 2. 4. 7. 9. 12. *Alium Myrsilum Lesbium, Mytilenæorum tyrannum, novimus ex Alcæo poeta apud Athenæum X, p. 430, F, et Strabonem XIII, p. 617. Conferre etiam juvat Candaulem regem, Myrsi f., τὸν οἱ Ἕλληνες Μυρσίλον (Μυρσίλον v. l.) ὀνομάζουσι, ap. Herodot. I, 7 (ubi v. Bæhr.), et Μυρτίλον (Μυρτίλον, Μύρτίλον v. l.), Myrtus vel Phaëthusæ f. (schol. Ap. Rhod. I, 752), OEnomai aurigam, cujus sæpe fabularum explicatores mentionem faciunt. De Myrtilo poeta comico v. Meinekium in Hist. crit. com. p. 100. Alium Myrtillum Thessalum poetam habes ap. Athen. p. 108, D; 566, F; 568, E. Quod scripturam nominis in fragmentis nostris attinet, Μυρσίλον recte habes fr. 1, 2. 3. 7. 8. 9. 11. 13. 17; Μυρτίλον sch. Ap. Rh. fr. 7; Plutarch. fr. 12; Arnob. fr. 4; Μυρτίλον cod. Paris. schol. Ap. fr. 7; Μυρσίλος cod. Phot. fr. 7; Μυρσίνας fr. 10; Μύσιμβλος fr. 3.*

Inter eos qui scripta Myrsili citant, antiquissimus est Antigonus Carystius (fr. 7. 8. 9). Is quum extremis Ptolemæi Euergetæ, vel etiam primis Pt. Philopatoris temporibus scribendo adhuc occupatus esset (v. Clinton. F. H. ad a. 225), Stephanus vero Myrsilum memoret post Echekratidem Aristotelis familiarem, probabile est vixisse Nostrum sub Ptolemæo primo vel secundo. Ad Philadelphiam ætatem referendum esse suspicatur Westermannus in Paradoxogr. præf. p. xxxi.

Scriptis Λεσβιακὰ et Παράδοξα Ἱστορικά. Hæc semel laudantur fr. 16; illa bis, fr. 8 et fr. 7, ubi ex primo eorum libro nonnulla apponuntur. Iisdem de rebus Lesbiorum voluminibus reliqua fragmenta præter unum vindicavi omnia, etsi sunt quæ

ginta minis Atticis reliquum remisit, dicens illi opus esse pluribus, qui plures nutriret. Ab Antipatro quoque sibi missam pecuniam non accepisse Myronianus in Similibus testatur. Corona quoque aurea donatum in bibendi certamine Choum festo apud Dionysium, e convivio exeuntem eam ante Mercurii statuam deposuisse, ubi floreas quoque coronas ponere solitus erat.

4.

At vel sic tamen Athenienses talem virum, quum aliquando inquilinorum tributum persolvere non posset, vendiderunt. Eum Demetrius Phalereus emit et utrique succurrit: Xenocrati enim libertatem restituit, Atheniensibus

vero tributum. Hoc ait Myronianus Amastrianus in primo Capitulo historicorum similium.

5.

Fertur Theophrasti servus, Pompylus nomine, philosophus fuisse, ut refert Myronianus Amastrianus in primo Similium historicorum capitulum.

6.

Consociarunt se Epicuro ad philosophandum ipso hortante tres ipsius fratres, Neocles, Charredemus et Aristobulus, ut ait Philodemus Epicureus in decimo Compositionis philosophorum; servus item illius Mys nomine, ut Myronianus refert in Similibus historicis capitibus.

haud proxime ad Lesbii historiam pertineant. Verum ad aliena Myrsilum data occasione aberrasse ex fragm. 7 (ap. sch. Apollon.) colligitur. Ceterum homo noster curiosus quidem in historiis suis inultusque, sed rerum aut novarum aut plane abstrusarum quam par erat cupidior fuisse videtur. Is iis quæ de Tyrrhenicis Pelasgis affert (fr. 2) diversa prorsus miscuit; ineptas etymologias proponit fr. 3 et 4; fabulam nescio unde arreptam exhibet fr. 6; anilia hariolatur fragm. 4.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ.

I.

Strabo I, p. 60: Ἡ δὲ Ἀντισσανῆσος ἦν πρότερον, ὡς Μυρσίλος φησὶ τῆς [δὲ] Λέσβου καλουμένης πρότερον Ἰσσης, καὶ τὴν νῆσον Ἀντισσαν καλεῖσθαι συνέβη· νῦν δὲ τῆς Λέσβου πόλις ἐστίν. De Issa nomine cf. Diodor. V, 81; Lycophr. Cass. 219; Hesych. t. II, p. 67; Steph. Byz. v. Ἰσσα, qui insulae nomen pro nomine urbis habet. Cf. Tzetz. ad Lyc. l. 1. Eustath. ad Dion. P. 536. V. Plehn. Lesb. p. 3.

II.

Dionys. Hal. A. R. I, 23, p. 59 R.: Οἱ δὲ Πελασγοὶ πολλῆς καὶ ἀγαθῆς χώρας (in Italia) κρατήσαντες, πόλεις τε προσελάβον καὶ ἄλλας αὐτοὶ κατασκευάσαντες μεγάλην καὶ ταχέϊαν ἐπίδοσιν ἔλαβον εἰς ἀνδρείαν καὶ πλοῦτον καὶ τὴν ἄλλην εὐτυχίαν, ἥς οὐ πολλὸν ὦνεντο χρόνον· ἀλλ' ἡνίκα μᾶλλον τοῖς σύμπασιν ἀνθᾶν ἰδοῦσιν, δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστροθέντες, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν θεῶν συμφορῶν, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν προσοικούντων βερβέρων ἐξεφάρησαν· τὸ δὲ πλεῖστον αὐτῶν

μέρος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον αὐθις ἐσπεύδατο. Περὶ ὧν πολὺς ἂν εἴη λόγος, εἰ βουλοίμην τὴν ἀκρίβειαν γράφειν. Ὀλίγον δὲ κατέμεινεν ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν Ἀβοριγίνων προνοίᾳ. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς οἰκοφθορίας ταῖς πόλεσιν ἰδοῦσαι αὐχμῶ ἢ γῆ κακωθείσα ἄρξει, ἡνίκα οὐτ' ἐπὶ τοῖς δένδροις καρπὸς οὐδεὶς ὁρατὸς γενέσθαι διέμεινεν, ἀλλ' ὥμοι κατέρρεον· οὐθ' ὁπόσα σπερμάτων ἀνέντα βλαστοὺς ἀνθήσειν, ὥς στάχυος ἀκμῆς τοὺς κατὰ νόμον ἐπλήρου χρόνους· οὕτε πόα κτήνεσιν ἐρύετο διερχέας· τῶν τε ναμάτων τὰ μὲν οὐκ ἐτι πίνεσθαι σπουδαῖα ἦν, τὰ δ' ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσθέννυτο. Ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγένετο περὶ τε προβάτων καὶ γυναικῶν γονάς. Ἡ γὰρ ἐξημελοῦτο τὰ ἔμβρυα, ἢ κατὰ τοὺς τόκους διεφθείρετο, ἴστιν ἃ καὶ τὰς φερούσας συνδιελυμηνάμενα. Εἰ δέ τι διαφύγοι τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων κίνδυνον, ἔμπηρον ἢ ἀτελὲς ἢ δι' ἄλλην τινὰ τύχην βλαφθὲν, τρέφεσθαι χρηστὸν οὐκ ἦν. Ἐπειτα καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, τὸ ἐν ἀκμῇ μάλιστα, ἑκακοῦτο νόσοις καὶ θανάτοις παρὰ τὰ εἰκότα συγχοῖς. Μαντευομένοις δ' αὐτοῖς, τίνα θεῶν ἢ δαιμόνων παραβάντες τάδε πάσχουσι, καὶ τί ποιήσασιν αὐτοῖς λωφῆσαι τὰ δεινὰ ἑλπίς, ὁ θεὸς ἀνεῖλεν, ὅτι τυχόντες ὧν ἐβούλοντο οὐκ ἀπίδωσαν ἃ εὕξαντο, ἀλλὰ προσφείλουσι τὰ πλεῖστος ἄξια. Οἱ γὰρ Πελασγοί, ἀφροδίας αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ γῇ πάντων χρημάτων, εὕξαντο τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῖς Καβαίροις καταθύσειν δεκάτας τῶν προσγεννησομένων ἀπάντων· τελεσθείστης δὲ τῆς εὐχῆς, ἐξελόμενοι καρπῶν τε καὶ βοσκημάτων ἀπάντων τὸ λάχος, ἐπέθυσαν τοῖς θεοῖς, ὥς δὴ κατὰ τούτων μόνων εὐξάμενοι. Ταῦτα δὲ Μυρσίλος ὁ Λέσβιος ἱστορήκεν ὀλίγου δαῖν τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι γράφων οἷς ἐγὼ νῦν, πλὴν ὅσον οὐ Πελασγοὺς καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ

DE REBUS LESBIORUM.

I.

Ἀντίσσα insula pridem fuit, ut Myrsilus ait: quod autem tum Lesbii nomen Issa esset, insula appellata est Antissa: nunc vero ea urbs est Lesbii.

2.

Pelasgi amplum ac feracem agrum armis sibi parantes, urbesque ceperunt et alias ipsi aedificantes, brevi viribus, fortuna et ceteris felicitatis partibus valde sunt aucti, unde tamen fructus non diu perceperunt. Sed quum maxime rebus omnibus florere viderentur, quadam divini numinis ira exagitati partim cladibus divinitus immissis partim a vicinis barbaris deleti perierunt. Maxima tamen ipsorum pars per Graeciae ac barbarorum regiones rursus est dispersa. De quibus si accurate scribere vellem, longum esset. Ab Aboriginum proviuentia pauci in Italia manserunt. Malorum igitur, quae familias desolabant, praecipua causa civitatibus videbatur ipsa sterilitas, quae agros vastarat, quod nec in arboribus ulli fructus usque ad maturitatem haerere, sed acerbi deciderent, nec ulla semina, quae germen emisissent, et florent, legitimum tempus implerent, et ad justam spicarum magnitudinem pervenirent; nec pecori sufficeret pabulum, quod terra producebat: adeoque aquae partim

non amplius ad potum essent idoneae, partim arstate deficerent, partim etiam cum fontibus arescerent. Idem etiam pecoris et mulierum foetibus accidebat. Nam aut abortivi foetus ejiciebantur, aut in ipso partu interibant: nonnulli etiam matribus, a quibus in utero ferebantur, exitio erant. Quodam quid partus dolores ac periculum vitasset, mutilum ac imperfectum nascebatur; aut alio aliquo vitio affectum indignum erat quod aleretur. Deinde et reliqua multitudo hominum, praecipue adultiorum, variis ac inusitatis morborum et mortis generibus afflictabatur. Quum autem oraculum consulissent, ut scirent ob cuius dei aut demonis offensi iram haec mala sibi acciderent, et quibus rationibus ac remediis horum malorum atrocitatem a se seclari posse sperandum esset, deus respondit, eos voti compotes factos non persolverisse quae voverant, sed res longe pretiosissimas diis adhuc debere. Quum enim Pelasgi in agro suo sterilitate rerumque omnium penuria laborarent, Jovi, Apollini (!) et Cabiris se rerum omnium, quae in posterum nascerentur, decimas oblaturos voverant. Sed quum voti fuissent compotes facti, frugum omnium et pecoris omnis portionem exemerunt et diis obtulerunt, quasi pro solis hisce rebus vota diis fecissent. Myrsilus autem Lesbios haec (iisdem fere verbis quibus ego nunc usus) in historia sua tradit: nisi quod homines istos non Pelasgos, sed Tyrrhenos appellat.

Τυρρηνοὺς· τὴν δὲ αἰτίαν ὀλίγον ὑπερὸν ἐρῶ (fr. 3).
Ὡς δὲ ἀπειχθέντα τὸν χρησμὸν ἔμαθον, οὐκ εἶχον τὰ
λεγόμενα συμβαλεῖν. Ἀμνηχανοῦσι δὲ αὐτοῖς τῶν γεραι-
τίρων τις λέγει συμβαλὼν τὸ λόγιον, ὅτι τοῦ παντὸς
ἡμαρτήκασιν, εἰ οἶονται τοὺς θεοὺς ἀδίκως αὐτοῖς ἔγκα-
λεῖν. Χρημάτων μὲν γὰρ ἀποδεδόσθαι τὰς ἀπαρχὰς
αὐτοῖς ἀπάσας ὀρθῶς τε καὶ σὺν δίκῃ· ἀνθρώπων δὲ
γονῆς τὸ λάχος, χρῆμα παντὸς μάλιστα θεοῖς τιμιότα-
τον, ὀφείλεισθαι· εἰ δὲ δὴ καὶ τούτων λάβοιεν τὴν δικαίαν
μοῖραν, τέλος ἔξαιεν σφίσι τὸ λόγιον. Τοῖς μὲν δὲ ὀρθῶς
ἰδοῦναι λέγεσθαι ταῦτα, τοῖς δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς συγκαίεσθαι
ὁ λόγος. Εἰσηγησαμένου δὲ τινος τὴν γνώμην, τὸν θεὸν
ἐπέρεσθαι εἰ αὐτῷ φίλον ἀνθρώπων δικαίως ἀπολαμ-
βάνειν, πέμπουσι τὸ δεύτερον θεοπρόπους, καὶ ὁ θεὸς
ἀνείλεν οὕτω ποιεῖν. Ἐκ δὲ τούτου στάσις αὐτοῦς κα-
ταλαμβάνει περὶ τοῦ τρόπου τῆς δεκατεύσεως. Καὶ ἐν
ἀλλήλοις οἱ προσετηκότες τῶν πόλεων τότε πρῶτον
ἰταράχθησαν· ἔπειτα καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος δι' ὑποψίας
τοὺς ἐν τέλει ἑλάμβανεν. Ἐγένοντό τε οὐδενὶ κόσμῳ αἱ
ἐπαναστάσεις, ἀλλὰ, ὥσπερ εἰκός, οἰστρω καὶ θεοβλα-
θείᾳ ἀπελυνόμεναι· καὶ πολλὰ ἐφύετο δλα ἐξηλείφθη,
μέρους αὐτῶν μεθισταμένου· οὐ γὰρ ἰδουκαίου οἱ προσ-
ήκοντες τοῖς ἐξιοῦσιν ἀπολείπεσθαι τε τῶν φιλάτων,
καὶ ἐν τοῖς ἐχθίστοις ὑπομένειν. Πρῶτοι μὲν δὲ οὗτοι
μεταναστάντες ἐξ Ἰταλίας εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς
βαρβάρου πολλὴν ἐπλανήθησαν, μετὰ δὲ τοὺς πρῶτους
ἔτεροι τὸ αὐτὸ ἔπαθον, κτλ. Cf. Niebuhr, *Röm. Gesch.*
I, p. 66 sqq. Müller. *Min.* p. 438 sqq.; *Dor.* I,
p. 200.

3.

Dionys. Hal. A. R. I, 28 p. 74, R : Μυρσίλος, τὰ

Cujus rei causam paullo post declarabo. Quum autem ora-
culum relatum audiissent, conjicere non poterant, quid sibi
vellent ea quæ dicebantur. Sed illis hæsitantibus, quidam
ex seniorum numero, oraculo per conjecturas intellecto,
eos toto cælo errare dixit, si deos de ipsis injuria con-
queri putarent. Ceterarum enim rerum omnium primitias
ipsis recte et jure redditas, sed prolis humanæ portio-
nem, rem diis omnium longe carissimam, adhuc deberi.
Quodsi hujus quoque prolis humanæ partem justam accep-
pissent, oraculum satisfactum iri dicebat. Hæc igitur aliis
quidem recte dici, aliis vero ea oratio ex insidiis compo-
sita videbatur. Sed quum quidam sua sententia auctor illis
fuisset, ut deum interrogarent, an ei gratum esset homi-
num decimas accipere, vatem ad ipsum denuo miserunt,
deusque respondit, ut ita facerent. Postea inter eos orta est
seditio propter decimationis faciendæ modum. Atque pri-
mum ipsi civitatum gubernatores inter se tunc sunt tur-
bati, deinde etiam reliqua plebs magistratus suspectos ha-
bere coepit, atque nulla disciplina servata, sed, uti fieri
solet, cæstro quodam et furore divinitus immisso agitati
emigabant, et multæ domus integræ desertæ sunt, quod
pars ipsorum alio sedes suas transtulisset. Qui enim neces-
situdinis vinculo conjuncti erant domi illis qui discedebant,
a carissimis deseri et inter inimicissimos remanere volebant.

ἔμπαλιν ἀποραινόμενος Ἑλλανίῳ (fr. 1), τοὺς Τυρ-
ρηνοὺς φησιν, ἐπειδὴ τὴν ἑαυτῶν ἐξέλιπον, ἐν τῇ πλάνῃ
μετονομασθῆναι πελαργούς, τῶν ὀρνέων τοῖς καλου-
μένοις πελαργοῖς εἰκασθέντας, ὡς κατὰ ἀγέλας ἐφοίτων
εἰς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν βάρβαρον· καὶ τοῖς Ἀθη-
ναίοις τὸ τεῖχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὸ Πελασγικὸν
καλούμενον, τούτους περιβαλεῖν.

De *Pelasgis* v. Müller. *Min.* p. 125. Ceterum
hæc ex ea Lesbicorum parte petita videntur,
ubi de Pelasgis antiquissimis insulæ incolis expone-
batur.

4.

Clemens Alex. Protr. p. 9, 24 Sylb. : Τὰς δὲ
Μούσας, ὥς Ἀλξανδρος (?) Διὸς καὶ Μνημοσύνης γε-
νεαλογεῖ καὶ οἱ λοιποὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς ἐκθαιά-
ζουσι καὶ σέβουσιν, ἤδη δὲ καὶ δλα πόλεις μουσεῖα
τεμενίζουσιν αὐταῖς, Μούσας οὖσας θεραπαινίδας ταύ-
τας ἐώνηται Μεγακλῶ ἡ θυγάτηρ Μάχαρος. Ὁ δὲ
Μάχαρ Λεσβίων μὲν ἐβασίλευεν, διεφέρετο δὲ αἰεὶ πρὸς
τὴν γυναῖκα, ἡγανάκτει δὲ ἡ Μεγακλῶ ὑπὲρ τῆς μη-
τρὸς τί δ' οὐκ ἔμελλε; καὶ Μούσας θεραπαινίδας ταύ-
τας τοσαύτας τὸν ἀριθμὸν ὠνεῖται καὶ καλεῖ Μύσας
(Μοῖσας?) κατὰ τὴν διάλεκτον τὴν Αἰολίαν. Ταύτας
ἐδιδάξατο ἀδελφὸν καὶ κιθαρίζειν τὰς πράξεις τὰς παλαιὰς
ἔμμελως. Αἱ δὲ συνεχῶς κιθαρίζουσαι καὶ καλῶς κατε-
πάρδουσαι τὸν Μάχαρ ἐθελγον καὶ κατέπαυον τῆς ὀργῆς.
Οὐ δὲ χάριν ἡ Μεγακλῶ χαριστήριον αὐταῖς ὑπὲρ τῆς
μητρὸς ἀνέθηκε στήλας χαλκᾶς καὶ ἀνὰ πάντα ἐκέλευσε
τιμᾶσθαι τὰ ἱερά. Καὶ αἱ μὲν Μοῦσαι τοιζίδε· ἡ δὲ
ἱστορία παρὰ Μυρσίλῳ τῷ Λεσβίῳ.

Arnobius III, 37 : *Ephorus* has (Musas) igitur

Atque hi primi postquam ex Italia emigrarunt, per varias
Græciæ et barbararum regionum partes sunt vagati. Sed
post hosce primos idem aliis accidit.

3.

Myrsilus, ab Hellenico dissentiens, ait Tyrrenos post
patriam relictam in ipsis suæ profectionis erroribus, mutato
nomine, Pelargos appellatos ob quandam similitudinem
avium, quæ πελαργοί (ciconiæ) vocantur; quod gregatim
errarent tam per Græciam quam barbaras regiones: atque
murum, quo Athenarum arx cingitur, quique Pelasgius
appellatur, ab his exstructum dicit.

4.

Musæ autem, quas Alcander ait genus ducere a Jove et
Mnemosyne, et reliqui poetæ et scriptores ut deas eas habent
et colunt; quin et totæ civitates Musis musea exstruunt: eas,
quum essent servæ, emit Megaclo filia Macaris. Macar hic
erat rex Lesbiorum, semper autem contendebat cum uxore:
indignabunda vero matris vicem dolebat Megaclo; quidni
enim doleret? Et Musas has ancillas tot emit numero, et
Mysas vocat lingua Æolica. Has docuit canere et vetera
facta numerose ad citharam modulari. Illæ vero quum cithara
assidue sonarent et pulchre incantarent, Macara demul-
cebant, et ejus iram sedabant. Qua de causa Megaclo, ut
pro matre eis referret gratias, posuit columnas æneas, et

tres effert; Mnaseas, quem diximus, quattuor; Myrtilus inducit septem; octo asseverat Crates.

5.

Etym. M. p. 577, 16 : Μέλος... τὸ μεμελισμένον ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μῦσιμβλος (sic) δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γανομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ἀδόμυνα μέλη κληθῆναι. Eadem in Epim. Homer. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I, p. 285, nisi quod pro Μῦσιμβλος recte est Μυρσίλος.

6.

Germanicus ad Arat. 172, de Hyadibus : *Myrtilus autem quinque filias Cadmi esse dixit. Habet autem taurus stellas in capite quinque, quæ Hyades appellantur.* Cf. Welck. Cycl. p. 101.

7.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apollon. Rh. I, 615 : Ἰστίον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὡς κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λεμνιαῖες δυσόσμοι ἐγένοντο, Μυρτίλος (Μυρτίλος cod. Par.) ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καὶ φησι τὴν Μηδείαν παραπλέουσιν διὰ ζηλοτυπίαν ῥῖψαι εἰς τὴν Αἴημον φάρμακον, καὶ δυσοσμίαν γενέσθαι ταῖς γυναῖξιν· εἶναι τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινα, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱαί. Cf. Müller. Min. p. 302.

Photius Lex. : Λήμνιον βλέπων, πυρῶδες καὶ παροιμία· Λήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηναίων ἀρπάσαντες γυναῖκας αἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιήσαντες ἐξ αὐτῶν κατέσπεξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων. Ἐπὶ δὲ Θόαντος (ἐπεὶ δὲ πάντας Suidas) αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας, ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον, [ἀνεῖλον add. ex Suid.]

per omnia jussit templa honorari. Et sunt Musæ quidem tales. Historia autem apud Myrsilum exstat Lesbium.

5.

Μέλος, quod modulatione sit, vel quod mellis dulcedinem habet. Myrsilus vero Musas, septem illas in Lesbo virgines, luctuosa et lugubria carmina obiisse dicit; atque inde carmina μῦσα (misera, tristia) appellari invaluisse.

7.

Notandum est reliquos auctores ita narrare, ut Veneris ira gravis odor Lemniis mulieribus injectus sit, Myrsilum vero in primo De rebus Lesbii libro ab his dissentire. Refert enim Medeam quum ad insulam adnavigaret, zelotypia ductam pharvacum in Lemnum jecisse, atque sic odoris grævelius mulieres affectisse. Atque etiam nunc quotannis diem esse quo viri et juvenes mulieres ob fetorem avertentur.

Lemnium tuens, quasi igneum; et proverbium : Lemnium malum. Lemni enim quum ex Attica mulieres ra-

ἄμα ταῖς τῶν Θρακῶν γυναῖξιν, ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ, καὶ Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον καταστρεῖν [φησι], Καύκασος (Καύκαλος?) δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρεῖσθαι τῆς Ἀφροδίτης τὰς Λημνίας· ἐνθεν τὰ μέγιστα κακὰ Λήμνια λέγεται.

Eadem Suidas s. v., Arsenius p. 335, Apostol. XI, 97. — Μυρσίλος] cod. Μυρσίλος; quod dedimus, habet Arsen. et Suidæ codd. duo; reliqui Μυρτίλος et Μυρσίλος. — Καύκασος] *Caucalum* rhetorem, Theopompi fratrem (Athen. X, p. 412), intelligendum esse conjicit Reinesius. Eodem modo rem narraverat *Asclepiades* (schol. Ven. II, 7, 468), monente Bernhardy. Ceterum cf. Herodot. VI, 138; Apollodor. I, 9, 17, ib. Heyn.; Zenob. IV; Diogenian. VI, 2; Æschyl. Choeph. 626; Hygin. fab. 15; schol. Eur. Hec. 870; schol. Pindar. P. IV, 88, 449. Servius Virg. Æn. III, 399. Welcker. Trilog. p. 584 sq.

Antigon. Hist. Mir. c. 129 (117 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας τετυγμέναι, ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν [τὸ ὕδωρ] ὀρεῖ, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους· καὶ βεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν ὥσπερ πῦον, τεθάρθαι δ' ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ἐν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. — (130) Τὰς δὲ Λημνίας δυσόσμους γενέσθαι Μηδείας ἀφικομένης μετ' Ἰάσονος καὶ φάρμακα ἐμβάλουσας εἰς τὴν νῆσον. Κατὰ δὲ τινὰ χρόνον καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἱστοροῦσιν τὴν Μηδείαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτὰς οὕτως γίνεσθαι ὥστε μηδένα προσεῖναι.

ἐπωνυμίας] Ante hanc vocem in cod. legitur ἐπιθυμίας, quod in ἐπιθυμίας mutavit Xylander, ejici jusserunt Meursius, Toupius, Bastius; ἀπὸ δυσοσμίας conj. Locell. — τὸ ὕδωρ] addidit Meurs. ex Strabon. IX, p. 427. Cf. Pausan. X, 38, 2. Ceterum Lemniarum fætor de Locris Ozolis deserendi opportunitatem obtulerit.

puissent, liberosque ex ipsis suscepissent, una cum liberis eas jugularunt. Thoante autem regnante mulieres viros simul cum feminis ex Thracia accitis interfecerunt, quod ab illis fastidirentur ob fetorem corporis, quem illas Myrtilus invasisse tradit per invidiam Medæ erga Hypsipylum; Caucasus (*Caucalus*? *Asclepiades*?) vero quod Lemniæ mulieres debitum Veneri honorem non tribuissent. Hinc magna mala Lemnia vocantur.

Myrsilus Lesbii Locros Ozolas nomen nactus esse ex eo narrat, quod in eorum regione fædum aqua odorem habeat, ac præ ceteris ea, quæ a Taphio monte in mare fertur, veluti pus sive sanguis putrefactus. Etenim in monte isto Nessum Centaurum, quem Hercules interfecit, esse sepultum. Lemniæ vero mulieres graveolentes factas esse pharmaco, quod Medea cum Iasone adveniens in insulam conjecisset. Unde certo quodam tempore ac his maxime diebus, quibus Medeam affuisse perhibent, tanto mulieres foetore, ut nemo accedere ad eas sustineat.

Antigon. Hist. Mir. c. 5 : 'Ο δὲ Μυρσίλος δὲ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφώς φησιν, τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾗ τόπῳ μυθολογεῖται καὶ δείκνυται δὲ δὲ τάφος ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων τῆς τοῦ Ὀρφέου κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι ὑψονοτέρως τῶν ἄλλων. Cf. Pausan. IX, 30, 5.

9.

Antigon. Hist. Mir. c. 17 (15 Westerm.) : Μυρσίλος δὲ δὲ Λέσβιος ἐν τῇ ὁρί φησιν Λεπετύμνῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι καὶ ἥρῳον Λεπετύμνου, ἐφ' ᾧ, καθάπερ ἐν τῇ Κράννωνι, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὧν οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

De Lepetymno monte cf. Theophrast. De aquis I, 4, Philostrat. Her. p. 716; Tzetzes ad Lyc. 384. 1098. Lepetymnum Methymæ maritum dicit Stephan. Byz. v. Μέθυμνα et Parthenius Erot. 21 in Λέσβου κτίσει versibus scripta, Apollonii uti videtur; certe Myrsilo, qui prosa oratione scripsit, Passovius vindicare eam non debebat.

10.

Etyim. M. p. 56, 45, v. Λευκοθέα : Μυρσίλος (sic) δὲ οὐ μόνον τὴν Ἰνὴν Λευκοθέαν φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας Λευκοθέας ὀνομάζει. Eadem Eudocia p. 276. Cf. Hesych. : Λευκοθέαι, πᾶσαι αἱ κόντιαι. Ob hunc certe locum non erat cur strenuum fabularum novatorem Myrsilum appellaret Meinek. ad Euphor. p. 107, uti recte monet Ebert. in Diss. Sic. p. 254.

11.

Photius Lex. p. 193 : Αἰνόν, κοινῶς μὲν ἄνθος· Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους. Probabiliter hæc eo loco attulit, quo sermonem instituit de Lino, quem uti apud Argivos,

8.

Myrsilus, qui De rebus Lesbis scripsit, in Antissara regione dicit, quo loco caput Orphæi conditum esse indigenæ fabulantur ejusque sepulcrum ostendunt, lusciniæ reliquis canere suavius.

9.

Myrsilus Lesbios in Lepetymno monte ait templum esse Apollinis et heroum Lepetymni, ad quod duo tantum, sicuti Crannone, corvi essent, quanquam haud pauci conspicerentur in locis vicinis.

10.

Myrsilus non solam Inonem Leucotheam appellat, sed Nereides quoque Leucotheas dicit.

11.

Linus, in universum flos; secundum Theophrastum vero narcissus, secundum Myrsilum in Lesbiacis species floris.

12.

Myrsilus Lesbios scribit Enalum Æolensem, quum amaret Phineæ (Sminthei?) filiam, quæ oraculo Amphitritæ

sic etiam apud Lesbios (cf. fragm. Chronol. p. 174) cultum fuisse consentaneum est. Scilicet Linum a lino flore (qui narcissi genus fuerit) appellari auctor noster dixerit, uti Narcissus nomen habeat a narcisso. Atque hæc quidem nominis explicatio unice vera fuerit. Cf. Ambrosch. De Lino, Berolini 1829, p. 3; Preller. in *Paulys Realencycl.* v. *Linus*. De Lino-Narcisso cf. Creuzer. *Hist. Kunst.* p. 255.

12.

Plutarch. De sollert. anim. c. 36, p. 984, E : Ἐναλον δὲ τὸν Αἰολέα, Μυρσίλος (scr. Μυρσίλος) δὲ Λέσβιος ἱστορεῖ, τῆς Φινέως (scr. vid. Σμινθέως) ἐρῶντα θυγατρὸς ῥιπίσης κατὰ χρησμόν τῆς Ἀμφιτρίτης ὑπὸ τῶν Πενθιλιδῶν, καὶ αὐτὸν ἐξαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, ὑπὸ δελφίνος σῶν ἐξενεχθῆναι πρὸς τὴν Λέσβον.

Fusius rem Plutarchus narrat in Sympos. Sap. c. 20, p. 163 : Χρησμοῦ γὰρ γενομένου τοῖς οἰκίζουσι Λέσβον, δταν ἱρματι πλέοντες προστύχωσιν, δ καλεῖται. Μεσόγειον, τότε ἐνταῦθα Ποσειδῶνι μὲν ταῦρον, Ἀμφιτρίτῃ δὲ καὶ Νηρηίδαι ζωσαν καθίεναι παρθένον· ὧν οὖν ἀρχηγῶν ἐπτά καὶ βασιλέων, ὁ γδόνου δὲ τοῦ Ἐχλαίου πυθοχρήστου τῆς ἀποικίας ἡγεμόνος, οὗτος μὲν ἤθεος ἦν ἐτι, τῶν δὲ ἐπτά κληρουμένων, ὅσοις ἀγαμοὶ παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα Σμινθέως δὲ κλῆρος ἦν ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ κοσμήσαντες, ὡς ἐγένοντο κατὰ τὸν τόπον, ἔμελλον εὐξάμενοι καθύσειν. Ἐτυχε δὲ τις ἐρῶν αὐτῆς τῶν συμπλεόντων, οὐκ ἀγεννῆς, ὡς Ἰοικε, νεανίας, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύουσιν Ἐναλον. Οὗτος ἀμήχανόν τινα τοῦ βοηθεῖν τῇ παρθένῳ προθυμίαν ἐν τῷ τότε πάθει λαβὼν, παρὰ τὸν καιρὸν ὤρμησε, καὶ περιπλακεῖς ὁμοῦ συγκαθῆκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐθὺς μὲν οὖν φῆμη τις οὐκ ἔχουσα τὸ βέβαιον, ἄλλως δὲ πείθουσα πολλοῦς ἐν τῷ

jubente a Penthildis in mare dejecta fuerat, ipsum quoque in mare insiluisse, saltemque a delphino fuisse ad Lesbum delatum.

Lesbum condentibus oraculum mandaverat, ut quum navigando ad stationem appulissent nomine Mesogeum, quasi Mediterraneum dicas, ibi tum Neptuno taurum, Amphitritæ ac Nereidibus vivam virginem demitterent in mare. Septem erant duces ac reges, octavus Echelaus princeps deducendæ coloniae oraculo constitutus, isque etiamnum cælebs. Quum reliqui septem sorte de inuuptis liberis comparassent, ea filia Sminthei (supra Phineæ) obtigit : hanc igitur vestibulo auro exornarunt, erantque, quum loco appropinquassent, conceptis votis in mare abjecturi. Erat inter eos qui una navigabant adolescens quidam indolis nequaquam malæ, cujus nomen Enalus perhibetur : is quum puellæ istius amore teneretur, et studio ejus servandæ ineffabili duceretur, sub ipsum temporis articulum impetu dato eam complexus, una se in mare demisit. Ac statim quidem fama certitudinis expers, sed cui tamen multi de exercitu fidem

στρατοπέδῳ, διηγήθη περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ κομιδῆς. Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ τὸν Ἐνάλον φασιν ἐν Λέσβῳ φανῆναι, καὶ λέγειν, ὡς ἐπὶ δελφίνων φορητοὶ διὰ θαλάττης ἐκπέσοιεν ἀβλαβῶς εἰς τὴν ἡπειρον. Ἔστι δὲ ἄλλα θεϊότερα τούτων, ἐκπλήττοντα καὶ κηλοῦντα τοὺς πολλοὺς, διηγεῖσθαι· πάντων δὲ πίστιν ἔργον παρασχεῖν. Κύματος γὰρ ἡλιθάτου περὶ τὴν νῆσον αἰρωμένου, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντῆσαι δεδιότων, μόνον * θαλάττῃ ἐπεσθαι πολυπόδας αὐτῷ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Προσιδῶνος, ὃν τοῦ μεγίστου λίθου κομίζοντος, λαβεῖν τὸν Ἐνάλον καὶ ἀναθῆναι· καὶ τοῦτον ἔτι καλοῦμεν.

Cf. Anticlides in Nostis (fr. 7) ap. Athen. p. 466. De Penthilidis v. Müller. *Min.* p. 477 et Nostra fragm. Chronol. p. 174.

13.

Strabo XIII, p. 610 : Φησὶ δὲ Μυρσίλος Μηθυναίων χτίσμα εἶναι Ἄσσον· Ἑλλάνικος δὲ Αἰολίδα φησὶν· ὥστε καὶ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Λαμπωνία Αἰολίων.

14.

Plinius H. N. III, 13 : *Sardiniam ipsam Timæus Sandaliotim appellavit ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam a similitudine vestigii.*

15.

Plinius H. N. IV, 22 : *Ipsam (Andrum ins.) Myrsilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit : Callimachus Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrin.*

Myrsilus recensetur etiam inter auctores quibus libro quinto Plinius usus est.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

16.

Athenæus XIII, p. 610, A : Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικῆσαντας ἄθλα δπλα· ἅπερ ἀνατίθισθαι φησι Διονύσιος

alibiherent, didita fuit incolumes eos fuisse in terram delatos. Postea vero temporis aiunt ipsum in Lesbo fuisse visum Enalum, ac narrasse, a delphinis se e mari in continentem citra periculum fuisse erectos. Possem alia his diviniora, ac multorum animos qua percellentia qua demulcentia commemorare : sed difficile est omnibus fidem facere. Quum enim fluctus ingens circa insulam attolleretur, hominesque ad inaro accedere non auderent, solum ferunt Enalum accersisse, et secutam eum esse polypodum multitudinem ad templum usque Neptuni, maximo lapidem gestante, quem Enalus dedicaverit : Isque lapis a nobis ita dicitur.

13.

Myrsilus Assum a Methymnæis conditam ait.

ὁ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ, τὸν δὲ νικῆσαντα ταινιούμενον ὑπὸ τῶν φίλων καὶ πομπεύοντα ἰως τοῦ ἱεροῦ παραγέγεσθαι. Τὸν στέφανον δ' αὐτοῖς εἶδασθαι μυρρίνης, ἱστορεῖ Μυρσίλος ἐν Ἱστορικοῖς παραδόξοις.

Commode hæc etiam in Lesbicis memorari potuerunt, quandoquidem Athenæus l. l. ex Theophrasto refert κάλλους κρίσεις γενέσθαι παρὰ Τανιδίοις καὶ Ασείοις. Plura de hisce καλλισταίοις v. ap. Plehn. *Lesbiac.* p. 125 sq. — Qui fuerit Dionysius *Leuctricus* ignoro. Num fuit. Δ. ὁ λιπτός, qui inter alia Theoridæ carmen τὸ εἰς τὸν Ἑρωτα illustravit (Athen. XI, 475, F.)? Is vero vix diversus est ab D. Corinthio αἰτιογράφῳ, ex quo Plutarchus in *Amator.* p. 761, B, historiam de Clearcho, qui spectante amasio pulcherrimum facinus edidit, commemorat.

17.

Plutarch. *Arat.* c. 3. : Τοῦτον (Νικοκλέα) ἱμερρίστατον λέγουσι τὴν ὄψιν Περιάνδρῳ τοῦ Κυψέλου γενέσθαι, καθάπερ Ἀλκμαίωνι μὲν τῷ Ἀμφιάρεω τὸν Πέρσην Ὀρόντην, Ἐκτορι δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεανίσκον, ὃν ἱστορεῖ Μυρσίλος ὑπὸ πλῆθους τῶν θεωμένων, ὡς τοῦτ' ἔγνωσαν, καταπατηθῆναι.

MYRON PRIENENSIS.

Myron Prienensis præter alia scripsit bellum Messeniæcum primum usque ad mortem Aristodemii. Hæc sicuti reliqua quæ de indole ejus operis comperta habemus, uni debemus Pausaniæ (IV, 6, 1) : Τοῦτον δὲ γὰρ, αἶτ, τῶν Μεσσηνίων τὸν πόλεμον Ῥεινός τε ἐν τοῖς ἔπαισιν ἐποίησεν ὁ Βηναῖος, καὶ ὁ Πριηνεὺς Μύρων· λόγοι δὲ πεζοὶ Μύρωνός ἐστιν ἡ συγγραφή. Συναχῶς μὲν δὲ τὰ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τοῦ πολέμου τὴν τελευτὴν οὐδετέρῳ διήνυσται, μέρος δὲ, ὡς ἑκάτερος ἤρεσκετο. Ὁ μὲν τῆς τε

HISTORICA PARADOXA.

16. Theophrastus ait pulchritudinis certamen fuisse apud Eleos, et magno studio exerceri solitum judicium; præmium autem eorum qui vicissent, fuisse arma. Illa arma ab eis Minervæ dedicari solita esse, scribit Dionysius Leuctricus; victorem autem, læniis ornatum ab amicis, in pompa processisse usque ad deo templum. Coronam vero, qua donabantur, ex myrto fuisse tradit Myrsilus in *Historicis Paradoxis.*

17.

Hunc Nicoclem forma simillimum fuisse Periandro Cypseli filio perhibent, ut Orontem quoque Persam Alcmaconi Amphiarai filio, et Hecitori Lacedæmonium quendam, quem Myrsilus narrat, quum id vulgus rescivisset, a turba spectatum venientium conculcatum perisse.

Ἀμφείας τὴν ἄλωσιν καὶ τὰ ἐφεξῆς συνέθη-
κεν, οὐ πρόσω τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς·
Ῥιανὸς δὲ τοῦδε μὲν τοῦ πρώτου τῶν πολέμων οὐδὲ
ἤφατο ἀρχήν. Ὅποσα δὲ χρόνῳ συνέβη τοῖς Μεσση-
νίοις ἀποστῆσιν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ καὶ ταῦτα
μὲν οὐ τὰ πάντα ἔγραψε, τῆς μάχης δὲ τὰ ἑστέρα, ἣν
ἐμαχίσαντο ἐπὶ τῇ τάρρῳ τῇ καλουμένῃ μεγάλῃ. Ἄν-
δρα τε Ἀριστομένην Μεσσήνιον (τούτου γὰρ δὴ ἕνεκα
τὸν πάντα ἐποίησάμην Ῥιανοῦ καὶ Μύρωνος λόγον),
ἐς καὶ πρῶτος καὶ μάλιστα τὸ Μεσσήνης ὄνομα ἐς ἀξίω-
μα προήγαγε, τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐπείσχευα μὲν
ὁ Πριηνεὺς ἐς τὴν συγγραφὴν, Ῥιανῷ δὲ ἐν τοῖς
ἐπισκεῖν οὐδὲν Ἀριστομένης ἵσθιν ἀφανέστερος ἢ Ἀχιλ-
λεὺς ἐν Ἰλιάδῃ Ὀμήρῳ. Διάφορα οὖν ἐπὶ τοσοῦτον εἰ-
ρηκότων, προσέειπεν μὲν τὸν ἑτερόν μοι τῶν λόγων, καὶ
οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ἐπελείπετο. Ῥιανὸς δὲ μοι ποιῆ-
σαι μᾶλλον ἐφαίνετο εἰκότα εἰς τὴν Ἀριστομένης ἡλι-
κίαν. Μύρωνα δὲ ἐπὶ τε ἄλλοις καταμαθεῖν
ἔστιν οὐ προορώμενον, εἴ ψευδῇ τε καὶ οὐ πι-
θανῇ δόξει λέγειν, καὶ οὐχ ἥμισυ ἐν τῇδε τῆς
Μεσσηνιαίας συγγραφῇ. Πεποίηκε γάρ, ὥς ἀπο-
κτείναι Θεόπομπον τὸν Λακεδαιμονίων βασιλέα Ἀριστο-
μένης ὀλίγον πρὸ τῆς Ἀριστοδήμου τελευτῆς· Θεόπομ-
πον δὲ οὐτὰ μάχης γινομένης οὔτε ἄλλως προσηυχόμενον
ἴσμεν πρὶν ἢ διαπολεμηθῆναι τὸν πόλεμον. Οὗτος δὲ
ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέραις ἐπιθείς τῷ πολέμῳ.

Multa ex Myronis libris Pausaniam in sua trans-
tulisse, etsi demonstrari nequit, veri tamen simi-
limum est : adeo ut quæ in Pausania nunc repre-
henduntur, eadem vitia magis etiam in Myronis
opere conspicua fuisse videantur. De Pausanianæ
autem narrationis indole lectorem relego ad Mül-
lerum in *Dor.* I, p. 144 sqq. De Rhiano, Erato-
sthenis æquali, vide Saal. (*Rhiani quæ supersunt.*
Bonn. 1831) et A. Meinek. in *Abhandl. d. Ber-
lin. Acad.* 1834, et *Analectis Alexandrinis.*

MESSENIACA.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Athenæus XIV, p. 657, C : Ὅτι δὲ τοῖς ἐλώσι
ἑριστικῶς πάντῃ ἐγρῶντο Λακεδαιμόνιοι καὶ Μύρων
ὁ Πριηνεὺς ἱστορεῖ, ἐν δευτέρῳ Μεσσηνιακῶν γράφων

MESSENIACA.

1.

Admodum contumeliose tractatos esse Helotas a Lacedæmoniis, Myron etiam Prienensis docet secundo libro *Rerum Messeniacarum*, ita scribens : « Helotis quodlibet ignominiosum opus et ad omne probrum pertinens injungunt. Galerum e pelle gestare, pellibusque pro veste uti cogunt : quotannis statuto tempore, etiamsi nihil deliquissent, verbera eis infligunt, ne servos se esse obliviscantur. Ad hæc, si qui præter servilem conditionem florenti specie

οὕτως : « Τοῖς δ' ἐλώσι πᾶν ἑριστικὸν ἔργον ἐπιτάτ-
τουσι πρὸς πᾶσαν ἄγῃν ἀτιμίαν. Κυνῆν τε γὰρ ἑκαστον
φορεῖν ἐπάνυχας ὥρισαν καὶ διφθέραν περιβεβῆσθαι,
πληγὰς τε τεταγμένας λαμβάνειν κατ' ἐνιαυτὸν ἀδική-
ματος χωρὶς, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Πρὸς
δὲ τούτοις, εἴ τις ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπέθηκον ζημίαν θάνατον, καὶ τοῖς κακτημένοις
ἐπιτίμιον, εἴ μὴ ἐπικόπτοιεν τοὺς ἀδρουμένους. Καὶ
παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν, ἣν αὐτοῖς
ἀνοίσουσιν εἰ. » Cf. Müller. *Dor.* II, p. 37. 38. 40.
Hinc quoque patet, quonam Myron in Spartanos
animo fuerit.

2.

Idem VI, p. 271, F : Μύρων δ' ὁ Πριηνεὺς ἐν δευ-
τέρῳ Μεσσηνιακῶν « Πολλάκις (φθσίν) ἡλευθέρωσαν
Λακεδαιμόνιοι δούλους, καὶ οὐς μὲν ἀφέντας ἐκάλεσαν,
οὐς δὲ ἀδεσπότους, οὐς δὲ ἐρυκτῆρας, δεσποσιοναύτας
δ' ἄλλους, οὐς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον· ἄλλους δὲ
νεοδαμώδεις, ἑτέρους ὄντας τῶν εἰλώτων. »

Subjungo quæ apud Rutilium Lupum ex My-
rone rhetore (Asiano) commemorantur. Probabilis
enim est Bœckhii (*Ind. lectt. Berlin.* 1824) con-
jectura auctorem Messeniacorum, quæ rhetoricæ
potius quam vere historicæ indolis fuisse omnia
suadent, a rhetore isto non esse distinguendum.

Rutil. Lup. II, 1 : Myron : « Hæc mulier nuper
fuit locuples, potens, in amore atque deliciis ne-
cessariorum : ornatus ejus opibus abundabat : ma-
gnus ancillarum, quæ sequebantur, comitatus ap-
pellabatur. Nunc contra subito et gravi casu affli-
cta, vix mediocris ancillulæ dignitatem retinet.
O fortuna, quam vehementer te rerum varietas
oblectat, et quam magno odio est tibi beatæ vitæ
perpetuus et constans fructus ! »

Id. ib. p. 130 ed. Frotscher. : Myron : « Ami-
cus meus fuit Chremonides, et opinione omnium
magis familiaris, et pro salute ejus, quæcumque
potui, feci. Sed posteaquam major vis legis no-
strum auxilium ab illius periculo removet, calamita-
tis ac luctus ejus particeps eram. Nam opitulandi
facultas omnis erepta jam fuerat. »

et bene habito corpore conspicerentur, li capite id luunt :
et heris irrogatur multa, qui non inhiabant macerantque
pinguescentes. De agro, qui illis tributus est, certam por-
tionem semper dominis pendere tenentur. »

2.

Myron Prienensis, secundo libro *Rerum Messeniacarum*,
scribit : « Sæpius a Lacedæmoniis liberati sunt servi : quo-
rum alios *aphetas* nominarunt, alios vero *adespotas*, alios
erycteras, alios *desposionautas*, quos in navium classes
distribuerunt, alios *neodamodes*, qui diversi sunt ab Hele-
tibus. »

NICANDER CHALCEDONIUS.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ.

1.

E LIBRO QUARTO.

Προυσίου συμπτώματα.

Athenæus XI, p. 496, D : Προυσίας. Ὅτι τὸ ποτρίον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι, προαίρηται. Καὶ ὅτι τὴν προσγορίαν ἔσχε ἀπὸ Προυσίου, τοῦ Βιθυνίης βασιλεύσαντος καὶ ἐπὶ τρυφῇ καὶ μαλακίᾳ διαδοῆτου γενομένου, ἱστορεῖ Νίκανδρος ὁ Χαλκηδόνιος (ὁ Καλχηδόνιος ins. A.) ἐν τετάρτῳ Προυσίου συμπτωμάτων, Prusiam intellige secundum hujus nominis regem, τὸν κυνηγόν, luxuria sua et morum pravitate infamem (180-149 a. C. sec. Clinton. F. H. t. III, p. 417.

2.

E LIBRO SEXTO.

Idem XIII, p. 606, B : Καὶ ἄλλα δὲ ζῶν ἀνθρώπων ἡράσθη· Σεκούνδου μὲν τινος βασιλικῷ οἰνοχόου ἀλεκτρυῶν· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν Κένταυρος, ὁ δὲ Σεκούνδος ἦν οἰκίτης Νικομήδους τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως, ὡς ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν ἑκτῷ Περιπετειῶν. Eadem e Philone narrat Ælianus H. An. XII, 37. Nicomedes probabiliter est N. II Epiphanes (148-91 a. C.). Jonsius scribi voluit ἐν ἑκτῷ περὶ πετεινῶν, adeo ut novum de hist. naturali opus Nicandri Colophonii nancisceremur. Ego N. Chalcedonium intelligo. Auctor in ταῖς Περιπετείαις aut in universum egit de fortunarum mutatione quam reges experti sunt, aut, quod malim, totum opus erat de historia regum Bithyniæ, quæ, quum regum fati rerumque vicissitudinibus insignis esset, inscribi poterat Περιπέταις τῶν τῆς Βιθυνίης βασιλείων. Pars ejus operis laudatur

FATA REGUM BITHYNIÆ.

1.

DE PRUSIÆ FATIS.

Prusias. Esse hoc cretum poculum, supra dictum est. Nomen autem invenisse a Prusia Bithyniæ rege, qui ob luxuriam et molliorem fuit famosus, tradit Nicander Chalcedonius, libro quarto De Prusis fati.

2.

Seu et muta animantia homines amarunt. Secundum quenpiam, regium pincernam, gallus gallinaceus; nominabatur is gallus Centaurus; Secundus vero minister erat Nicomedis regis Bithynorum, ut tradit Nicander sexto libro De Fortunæ casibus.

fr. 1, ubi pro ἐν δ' τῶν Πρ. συμπτωμάτων, mallet ἐν δ' περὶ Πρ. συμπτ.

NICANDER ALEXANDRINUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ.

Suidas v. Αισχυρίων, Μυτιληναῖος, ἐποποιὸς, δὲ συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. Ἦν δὲ Ἀριστοτέλους γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

NICANDER THYATIRENUS.

Stephan. Byz. : Θυάτειρα, πόλις Λυδίας. Τὸ ἰθνηκὸν Θυατειρηνός. ἀπ' οὗ Νίκανδρος γραμματικὸς Θυατειρηνός [ἢ Κολοφώνιος.]

Postrema uncis inclusi, utpote quæ indocta manus addidisse videatur. Certe si Thyatirenuni et Colophonium unum esse eundemque Stephanus indicare voluisset, vix uno grammatici titulo Nicandrum ornasset. Accedit quod Athenæus aut Colophonium laudat aut Thyatirenuni, quod jure mirareris, nisi inter utrumque distinguendum duxisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

1.

Harpocratio : Τιτακίδαί· δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαί, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός ἐν τῷ Περὶ τῶν δῆμων δηλοῖ. Μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος (IX, 73).

2.

Harpocratio : Θυργωνίδαί. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνός ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων, « Μετατέθησαν, φησὶν,

DE ARISTOTELIS DISCIPULIS.

Æschrion, Mytilenæus, poeta epicus, qui Alexandro Philippi filio comes erat expeditionis. Erat vero Aristotelis discipulus et amasius, ut Nicander Alexandrinus in libro De Aristotelis discipulis refert.

DE ATTICÆ PAGIS.

1.

Titacidæ, pagus Æantidis tribus, ut Nicander Thyatirenus ait in libro De pagis. Fortasse nomen habet a Titaco, cujus Herodotus meminit.

2.

Tyrgonidæ. Nicander Thyatirenus in libro De pagis :

ἰξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περρίδαι, Τίτακίδαι, Θυργωνίδαι. »

Ejusdem Ἐξηγητικὰ Ἀττικῆς διαλέκτου laudat Harpocration v. μίδιμος, βολεῶνις (γ'), τριπτῆρα (ις'), ξηραλοφίειν (ιη'). Alia ex eodem vel similibus operibus asserunt Athenæus p. 76 A. 81 C. 114 C. 320 C. 461 F. 479 C. 481 E. 485 sq. 503 C. 678 F. 691 C. Schol. Aristoph. Eq. 406. Schol. Plat. Charm. p. 319.

NICIAS.

1.

ΑΡΚΑΔΙΚΑ.

Athenæus XIII, p. 609, E : Οἶδα δὲ καὶ περὶ κάλλους γυναικῶν ἀγῶνά ποτε διατεθέντα· περὶ οὗ ἱστορῶν Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον, πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν· εἰς τὴν κατοικίσαντα Παρρασίων τινὰς, τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστῆσαι Δῆμητρι Ἐλευσινίᾳ, ἥ ἐν τῇ ἰορτῇ καὶ τὸν τοῦ κάλλους ἀγῶνα ἐπιτελεῖσαι· καὶ νικῆσαι πρῶτον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα Ἡροδίαν. Ἐπιτελεῖται δὲ καὶ μέχρι νῦν ὁ ἀγὼν οὗτος· καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες χρυσόφοι ὀνομάζονται.

Qui sit hicce Nicias, quaeritur. Quem ceteris locis Athenæus laudat, Nicias est Nicænsis, qui Φιλοσόφων διαδοχὰς scripsit.

Schol. ad Dionys. Perieg. 270 : Νικίας δὲ φησιν ἀπὸ τινος Εὐρώπου καὶ Ἀσίου καὶ Αἰδύος sc. cognomines terras appellatas esse.

Eustath. ad Dionys. 175 : Νικίας δὲ τίς φησι τὰς τρεῖς ἡπείρους ἀπὸ τινων κληθῆναι ἀνδρῶν, Εὐρώπου, Ἀσίου καὶ Αἰδύος.

« Νικίας, quem diversum esse puto ab enarratore Homérico, vereor ne scribendus sit Νικάνωρ, quem Περὶ μετονομασιῶν disseruisse constat per Stephanum B. v. Πόρος et Ὑδρὴ et Athen. p. 296. Cf. Matter, *École d'Alexand.* VII, p. 296. » BEAN-PANDE. Mutatione vix opus, quum Niciam historicum vel geographum laudet etiam Plinius XXXVII, s. 11 § 1, ubi postquam Pythæ, Timæi, aliorum, de insula, ubi electrum provenit, deque

natura electri sententias apposuerat, addit : *Nicias solis radiorum succum intelligi voluit. Hos circa occasum credit vehementius in terram actos, pinguem sudorem in ea parte Oceani relinquere, deinde æstatibus in Germanorum littora ejici. Et in Ægypto nasci simili modo et vocari Sacal : item in India, gratiusque thure esse Indis. In Syria quoque feminas verticillos inde facere et vocare harpaga, quia folia et paleas vestiumque fimbrias rapiat. Fortasse est Nicias Maleotes, qui præter alia Περὶ λίθων librum scripsisse perhibetur. Subtexam quæ ex eo asseruntur.*

NICIAS MALEOTES.

Plutarch. Par. min. c. 13 : Ἡρακλῆς τοῦ Ἰόλης γάμου ἀποτυχὼν, τὴν Οἰχαλίαν ἐπόρθησεν. Ἡ δ' Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείλους ἑρρίψεν ἑαυτὴν· συνέβη δὲ, κολπωθεῖσθαι ὑπὸ ἀνέμου τῆς ἐσθῆτος, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἱστορεῖ Νικίας Μαλειώτης.

Eundem Niciam ἐν τοῖς Περὶ λίθων laudat Plutarch. De flux. c. 20 (et Stobæus Florileg. C, 12) : Παράκειται δ' αὐτῷ (Euphrati) ὄρος, Δρίμυλλον καλούμενον· ἐν ᾧ γεννᾶται λίθος, σαρδώνυχι παρόμοιος, ᾧ οἱ βασιλεῖς ἐν ταῖς βασιλείαις χρῶνται· ποιῇ δ' ἄριστα πρὸς ἀμβλυωπίαν εἰς ὕδωρ θερμὸν βαλλόμενος· καθὼς ἱστορεῖ Νικίας ὁ Μαλλώτης ἐν τοῖς Περὶ λίθων. Hunc fortasse non diversum esse a Nicia Milesio medico, ad quem Theocrit. Idyll. XI s. Cyclopem scripsit, quique ipse poemation de Cyclopi amoribus ad Theocritum rescripserat, opinatur Fabricius in B. Gr. II, p. 432 ed. pr., quod parum mihi probatur. Allatis adde Schol. Hom. Odys. ψ, 218 : Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρτας εἰς τὴν Λακεδαιμόνα, διενόειτο τὴν Ἑλένην ξενιζόμενος ἀρπάσαι. Ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλόφρων ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀπράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἰδέαν εἰς τὸν τοῦ Μενελάου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλεγίσασθαι. Δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον, μὴ ὀκνῆσαι ἅμα αὐτῷ ἐπισθαι. Φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῖς ἐμβαλλόμενος ἀνέχθη. Ἡ ἱστορία παρὰ Νικίᾳ τῷ πρώτῳ

« Transpositi sunt ex Æantide tribu Aphidnæi, Perrhidæ, Titacidæ, Thyrgonidæ. »

ARCADICA.

Novi etiam institutum olim certamen mulierum de pulchritudine : de quo narrans Nicias in Arcadicis, instituisse illud ait Cypselum, condito oppido in plantie circa Al-

pheum : in quod quum colonos legisset Parrhasiorum nonnullos, sanum et altare Cereri Eleusiniæ statuisset, et sesto die certamen pulchritudinis instituisse ; in quo primam victoriam retulit uxor ejusdem Herodica. Celebratur autem etiam nunc certamen illud, et quæ in eo continentur mulieres, *Chrysophoræ* appellantur, id est, *aurum gestantes*.

(sic). — Hæc ad Niciam illum qui in scholiis Homericis, nostris etiam (ad α, 109), in rebus mere grammaticis citari solet [v. indicem in schol. II. ed. Bekk. In sch. II. 4, 212 appellatur ὁ Ἀσχαλιωνίτης], spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hæc nugæ tribui possint, nisi Niciam Maleoten, quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13. — BUTTMANN.

NICIAS NICÆENSIS.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

Athenæus p. XI, 505, B. Haud primus dialogicam sermonis formam adhibuit Plato : Πρὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦθ' εἶρε τὸ εἶδος τῶν λόγων ὁ Τῆτος Ἀλεξάνων, ὡς Νικίας ὁ Νικαεύς ἱστορεῖ καὶ Σωτίων.

Idem XI, p. 506, C : Platonis dialogus, qui Alcibiades II inscribitur, ὑπὸ τινων Ξενοφώντος εἶναι λέγεται, ὡς καὶ ἡ Ἀλκυὼν Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαῖκου, οἷς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς.

Idem X, p. 437, E : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἐτι ἐκ νέου, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, πρὸς τὰ ἀπρὸς ἱκανῆς, καὶ πρὸς τὰς δημοσίας εἰσφέρει παιδίσκας ἀδιαφόρους. Καί ποτε πορευόμενος μετὰ τινων γνωρίμων, ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ παιδισκαῖον, εἰς δὲ τῇ προτεραίᾳ παρεληλυθὼς ὤφειλε χαλκοῦς, ἔχων τότε κατὰ τύχην, ἐκταίνας τὴν χεῖρα, πάντων δρώντων, ἀπειδίδου.

Idem VI, p. 273, D : Ὁ δὲ Ποντικὸς Ἑστιάσιος ἀλῶς ἐκαυχᾶτο, μήτε ἀνατέλλοντα μήτε καταδύομενόν ποτε τὸν ἥλιον ἐωρακέναι, διὰ τὸ παιδεῖν παντὶ καιρῷ προσέχειν, ὡς ὁ Νικαεύς Νικίας ἱστορεῖ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς.

Idem XIII, p. 591, F : Καὶ Βίων δ' ὁ Βορυσθεύτης, φιλόσοφος, ἐταίρας ἦν υἱὸς, Ὀλυμπίας Λακαίων, ὡς φησι Νικίας ὁ Νικαεύς ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διαδοχαῖς.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Ceterum nec *orthagorisci*, ut ait Polemon, vocantur lactantes porcelli, sed *orthragorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον (*sub diluculum*) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum republica, et Dioscorides secundo Reipublicæ libro, et Nicocles in priore libro eorum quos et ipse De Lacedæmoniorum republica scripsit.

2.

Est apparatus *epaietorum* quæ dicuntur non simplex, ut existimaverat Polemon, sed duplex. Quod enim pueris præbent, leve est admodum et tenue; nempe polenta oleo

NICOCLES LACEDÆMONIUS.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

E LIBRO PRIORE.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ὀρθαγορίσκει λέγονται, ὡς φησιν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθηνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκει, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πινέσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας, καὶ Ἀριστοκλῆς (scf. Νικοκλῆς) ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνικῆς πολιτείας.

Hæc sicuti sequentia ex Didymi contra Polemonem (fr. 86, tom. III, p. 142) disputatione. *Nicoclis* nomen reponendum ex seqq. recte, uti videtur, censet Schweighæuser. Apud Vossium nulla Nicoclis mentio.

2.

Athenæus IV, p. 140, D : Ἔστιν ἡ παρασκευὴ τῶν λεγομένων ἐπαίτων οὐχ ἀπλῇ, καθάπερ ὁ Πολέμων ὑπέληπεν, ἀλλὰ διττῇ. Ἦν μὲν γὰρ τοῖς παισὶ παρέχουσι, πάνυ τις εὐχολὸς ἐστὶ καὶ εὐτελής. Ἄλριτα γὰρ ἐστὶν ἐλαίῳ δεδευμένα, ἃ φησι Νικοκλῆς ὁ Λάκων κάπτειν αὐτοὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν φύλλοις δάφνης, παρὸ καὶ καμματίδας μὲν προσαγορεύεσθαι τὰ φύλλα, αὐτὰ δὲ τὰ ψαιστὰ κάμματα. V. Müller. *Dor.* I, p. 202.

Athenæus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τῶν καμματίδων καὶ τῶν καμμάτων Νικοκλῆς οὕτως γράφει : « Διακούσας δὲ πάντων ὁ ἔφορος ἤτοι ἀπέλυσεν ἢ κατεδίκευσεν. Ὁ δὲ νικήσας ἐξημίωσεν ἐλαφρῶς ἤτοι κάμπτειν ἢ καμματίσιν· ἐστὶ δὲ τὰ μὲν κάμματα ψαιστὰ, αἱ δὲ καμματίδες αἷς [ἐν αἷς Coraes] κάπτουσι τὰ ψαιστὰ. »

3.

Schol. Pindar. Nem. II, 1 : Παφωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς. V. Welcker. *Cycl.* p. 360.

subacta : quam Nicocles Laco ait captare illos post cenam super lauri folia; eaque etiam de causa (a verbo κάπτειν, *vorare, caplare*) *cammatidas* vocari illa folia; et ipsa illa liba, *cammata*.

De *cammatidibus* autem et *cammatibus* sic scribit Nicocles : « Ephorus, audita causa singulorum, vel absolvit, vel condemnat. Qui autem victus est, leviter mulctatur vel *cammatibus* vel *cammatidibus*. Sunt autem *cammata* liba. *cammatides* autem, (in) quibus devorant liba. »

3.

Primus carmina rhapsodorum more recitavit Hesiodus, ut Nicocles ait.

Apud schol. Platonis p. 381 Bekk. de proverbio Γλαύκου τέχνη (v. Zenob. II, 91) laudatur Αριστοφάνους ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως καὶ Νικοκλῆς (Τιμοκλῆς cod. A) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. (V. Aristoxeni fr. 77.) Hic fortasse non diversus est ab eo, qui de Spart. Republica scripsit.

Etym. M. p. 715, 28 : Σκάλωψ, ὁ σπάλαξ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς, καὶ λέγει Νικοκλῆς σκάλωπας, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ὁ κεκαλυμμένος ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς.

Hunc Nicoclem Fabricius eundem esse statuit cum Nicocle Lacone, grammatico, Juliani imperatoris præceptore, uti tradit Socrates III, 1, p. 165 Par.

NICOMACHUS περὶ ἑορτῶν Αἰγυπτίων scripsit. Vide Manethon. fr. 82, tom. II, p. 615.

NICOMEDES ACANTHIUS.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

1.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοῖνυν πρὸ Ἀρχιλάου βασιλεύει, ὡς μὲν ὁ Ἀκάνθιος φησι Νικομήδης, ἔτη τεσσαράκοντα ἐν· Θεόπομπος δὲ τριάκοντα πάντε, Ἀναξιμένης τεσσαράκοντα, Ἰερώνυμος εἴκοσι ὀκτώ, Μαρσύας δὲ καὶ Φιλόχορος εἴκοσι τρία.

Cum Nicomede consentit fere M. Par. ep. 58, Perdiccæ tribuens an. 40. Nicomedes vel Macedonicam historiam tractasse vel chronica composuisse videtur.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.

Schol. Ven. in Eurip. Androm. 24 ex Lysimachi Νόστων libro secundo de Neoptolemi Molossi prosapia laudat Proxenum (in Epiroticis) et τὸν Ἀκάνθιον Λυκομήδην (scr. Νικομήδην) ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς. Verba scholii v. in Lysimachi fr.

13, tom. III, p. 338. Ceterum de Molossorum regibus quum in Laconicis rebus auctor egerit, suspicio est ansam rei dedisse Pyrrhi in Peloponneso res gestas atque obitum. Ac fortasse Nicomedes, sicuti Proxenus, æqualibus Pyrrhi accensendus est. Quamquam nescio an rectius pro Λακεδ. scribendum putes Μακεδονικά. Eorundem titulorum confusionis exempla habes in Duridis fr. 28 not.

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

2.

Athenæus XIV, p. 637, A, postquam de magadi et pectide egerat, pergit : Οἶδα δὲ καὶ ἄλλο ὄργανον, ὃ τῶν Θρακῶν οἱ βασιλεῖς ἐν τοῖς δαίπνοις χρῶνται, ὡς φησι Νικομήδης ἐν τῷ Περὶ Ὀρφέως.

NICOCRATES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΑἴΩΝΟΣ.

Schol. ad Hom. II. v, 21 : Ἐν Αἰγαῖς τῆς Εὐβοίας παράδοξα πολλά γίνονται. Κατὰ γὰρ τὰς ἐτρίους τοῦ Διονύσου τελετὰς, ὀργιαζουσῶν τῶν μυστιδῶν γυναικῶν, βλαστάνουσιν αἱ καλούμεναι ἐφήμεροι ἄμπελοι, αἵτινες ἐωθεν μὲν τὰς τῶν καρπῶν ἐκβολὰς ποιοῦνται, εἴτ' αὖ πάλιν βότρυνες βαρυτάτους (καὶ τοὺς) πρὸ μεσημβρίας πεπαίνουσι, ὥστε πρὸς τὴν ἐσπέραν δρεπόμενοι ἄκρατον χορηγεῖν δαψιλές ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ παρθένοις. Οὐδεμία δὲ ἐνδεῖα γίνεται ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐχομένην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὁσάκις ἀναλίσκονται, τοσαυτάκις δαψιλεύεται. Νικοκράτης δὲ ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι αἴωνος οὐ ταύτας φησὶ τὰς Αἰγὰς λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' ἐτέρην τινὰ νῆσον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, περὶ ἣν καὶ παραδόξολογίαι τις εἰναι μυθεύεται· τοὺς γὰρ προσορμίζοντας τῇ νήσῳ νυκτὸς ἄπαντας ἀρναίης γίνεσθαι, διὸ μηδὲ προσπελάζειν τινά.

MACEDONICA.

Ante Archelaum regnat Perdiccas, annos, ut quidem Nicomedes Acanthius ait, xli : Theopompus vero ait, xxv : Anaximenes, xl : Hieronymus, xxvii : Marsyas vero et Philochorus, xxiii.

DE ORPHEO.

2.

Novi etiam aliud instrumentum, quo Thracum reges in conviviis utuntur, ut ait Nicomedes in libro De Orpheo.

DE LUDIS IN HELICONE.

In Ægis Euboræ mira multa fiunt. Nam dum annua Bacchi mysteria aguntur, mulieresque initiatæ orgia celebrant, germinant vites ephemeræ, quas vocant. Quæ quidem mane fructuum initia proferunt, deinde uvas gravissimas, quæ ante meridiem ad maturitatem perveniunt, adeo ut collectæ versus vesperam lautam meri copiam chori virginibus suppeditent. Neque unquam per diem deficit, sed quoties consumitur, toties iterum præsto est. Nicocrates vero in libro De (Musis) ludis in Helicone, non Euboræ Ægas Homerum dicere, sed insulam ejus nominis in Ægro mari sitam, de qua item mirabile quoddam fertur. Etenim appellentes in insulam noctu omnes evanescere. Quare neminem in eam appellere.

"Ὅτι πρὸς τὴν ἑσπέραν ὁρ. ἀκρ. χορηγεῖν] πρὸς δὲ τὴν ἑσπ. τρεπόμενοι ἀκρ. χορηγεῖ codex. Eadem de Ægis, Achaiæ urbe, narrat schol. Ven. l. 1. : Ἀμπελοι γὰρ ἄε καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνιχνεύσας μὲν ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν, ὥστε δρέποντας (sic e cod. Paris. 3060 Miller. in *Journal des Sav.* 1839 p. 715; schol. vg. τρέποντας) αὐτοὺς εἰς ἑσπέραν οἶνον ἄφθονον ἔχειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Εὐφορίωνι. Stephanus Byz. v. Νῦσα hæc fieri in *Nysa Eubœæ*. Altera *Nysa Baccho sacra in Helicone* erat; ad hanc alii prodigium illud retulerint, sicuti ad Parnassum refertur ab Euripide in *Phœniss.* 227. Cf. Soph. Antig. 1131 ibique schol. et Soph. in *Thyeste* ap. schol. Eur. *Phœn.* 227. — Nicocrates haud dubie ab Helicone suo profectus de his fabulis exposuit. De Museis Heliconiis præter nostrum scripserat Amphion Thespiensis. V. tom IV, p. 301. De ipsa solennitate v. Pausanias IX, 31. 3; Plutarch. Amat. c. 1, et plura ap. Hermann. Antiq. sacr. §. 63,4.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 831 (queritur unde nomen habeat mare Ægeum) : Νικοκράτης δὲ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑκυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν.

3.

Stephan. Byz. v. Βοιωτία : Νικοκράτης δὲ φησιν ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρνης ἦν παῖς (sc. Βοιωτός). Cf. Müller. *Min.* p. 392.

NICOSTRATUS.

Schol. Eur. *Phœn.* 1010 : Σοισιφάνης ὁ τραγικός ἐπὶ τοῦ Λαίου φησὶ τεθνηχέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ἐπὶ τῆς Σφιγγός. Nisi forte corruptum est nomen Nicostrati, neque reponendus Nicomachus tragicus, qui OEdipum scripsit (Suidas v. Νικόμαχος), idem fuerit Nicostratus scholiastæ cum eo quem Alexander Polyhistor laudat (fr. 42, p. 232) ap. Stephan. Byz. v. Γάγγρα. Præterea in fragmento, quod Censorino annecti solet, leguntur hæc : *Rhythmus creditur dictus a Rhythmonio, Orphei filio et Idomeneæ, nymphæ Maricæ (?) , ut tradit Nicostratus libro quem composuit de Musico, fratre Rhythmonii.*

2.

Nicocrates Ægeum mare nomen habere ait ab Ægeo qui ex arce in mare se præcipitem dederit.

3.

Nicocrates Neptuni et Arnes filium Æeotum dicit.

OLYMPICHUS.

ΣΑΜΙΑΚΑ.

Clemens Alex. *Protrept.* p. 13 Sylb. : Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἡρæς ἑόανον Σμίλη τῷ Εὐκλείδῳ πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. *Olympichum* quendam *Limnæum* in Hellesponto tyrannum memorat Polyb. V, 90, 1; alium Bœotium Persei regis temporibus viventem, idem XXVII, 1, 9. Ὀλυμπικὸν (Ὀλύμπιον?) cui Ψεκάς cognomen (ἐπειδὴ προσέριχνε τοὺς δαμιλοῦντας διαλεγόμενος), memorat Suidas v. Ἀντίμαχος ὁ Ψεκάδος. *Olympicum* medicum habes ap. Plin. II. N. inter auctores lib. XXXVII.

PAMPHILUS.

Suidas : Πάμφιλος, Ἀμφιπολίτης ἢ Σικυωνίος ἢ Νικοπολίτης, φιλόσοφος, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπράγματος. Εἰκόνας κατὰ στοιχείον. Τέχνην γραμματικὴν. Περὶ γραμμικῆς καὶ ζωγράφων ἐνδόξεων. Γεωργικά, βιβλία γ. « Hic fortasse est Pamphilus, philosophus ille Platonicus, quem Epicurus Sami audivit, ut testatur Cicero *De nat. deor.* I, 26, et Laertius I, 14. » KUSTIA.

PAPPUS. V. Hermippi fr. 62, tom. III, p. 50. — De *Papia* vel *Pappia* senioris ævi chronographo, v. not. ad Joannis Antioch. fr. 1.

PARTHAX.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Herodianus II. μον. λ. p. 19 : ἔστιν Ἴς [καὶ] τῆς Ἰταλίας, ὡς Πάρθαξ ἐν τῷ β' τῶν Ἰταλικῶν. « ἐπαὶ δὲ ἀρίστα εἰς τὴν Ποσειδωνίαν ὁ Ἡρακλῆς. ἔστι δὲ ποταμὸς Ἴς καλούμενος μέγας. »

Etym. M. p. 544, 30 : Κυλίστανος, πόλις (l. ποταμὸς) Ἰταλίας. Πάρθαξ δὲ τὸ πρῶτον ἑκαλεῖτο (l. Πάρθαξ δ' vel δευτέρω. Τὸ πρῶτον ἑκαλεῖτο **). διὰ

Sosiphanes tragicus a Laio, Nicostratus vero a Sphinge Menæceum perisse dicit.

SAMIACA.

Junonis in Samo simulacrum ligneum sculpsit Smilis Euclidia filius, ut Olympichus in Samiacis narrat.

δὲ τὸ τὸν Ἡρακλῆα φονεῦσαι δράκοντά τινα ὑπερμε-
γέθη, καὶ κυλισθῆναι εἰς αὐτὸν, Κυλιστάνος ἐκλήθη.
« Hæc corrupta vel defecta esse monet Bachman-
nus. Nam Parthax non fluvii nomen est, sed
scriptoris, cujus Italica memorat Herodianus. »
Dindf. in Steph. Thes. v. Κυλιστάρος. Cf. Lycophr.
946, ἀμφὶ Κῆριν καὶ Κυλιστάρου (Κυλιστάρου in al.
codd.) γένος.

(Heraclides Alex. ap.) Eustath. ad Il. 734, 48 :
Τὴν Αὐλωνίαν Χάραξ (l. Πάρθαξ) Κευλωνίαν φησὶν
ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς. In Characis fragmentis tom. III,
p. 641 apud Herodianum pro Πάρθαξ scrib. pu-
tabam Χάραξ. Etenim nondum noveram locum
Etymologici. Quo collato, verisimilius est apud
Eustath. potius Χάραξ in Πάρθαξ esse corrigendum.

PASITELES.

Plinius H. N. XXXVI, s. 4, § 12 : *Sitæ suere
et Thespiades ad ædem Felicitatis, quarum unam
adamavit eques Romanus Junius Pisciculus, ut
trahit Varro : admiratur etiam Pasiteles, qui et
quinque volumina scripsit nobilium operum in toto
orbe. Natus hic in Græcia Italiæ ora et civitate
Romana donatus cum iis oppidis (an. U. 660),
Jovem fecit eboreum in Metelli æde, qua Campus
petitur. Accidit ei, quum in navalibus, ubi seræ
Africanæ erant, per caveam intuens leonem cæla-
ret, ut ex alia cavea panthera erumperet, non levi
periculo diligentissimi artificis. Fecisse opera com-
plura dicitur : sed quæ fecerit, nominatim non
refertur. Mentionem hujus scriptoris hoc loco in-
terposuisse liceat, etsi de ætate ejus non sit dubi-
tatio... Plinius XXXIII, s. 55 : *Laudantur... circa
Magni Pompeji ætatem Pasiteles, Posidonius
Ephesius, etc.**

Idem XXXV, s. 45 : *Laudat (Varro) et Pasi-
telen, qui plasticen matrem statuariae sculpturaeque
et cælaturæ esse dixit; et quum esset in omnibus
his summus, nihil unquam fecit antequam finxit.*

Idem inter fontes lib. XXXIII nominat *Pasi-
telen, qui mirabilia opera scripsit.* Cf. Müller.
Archæolog. § 196, 2.

1.

(DIAMASCI?) ORIGINES.

Dorus, urbs Phœnicæ. Civis, Dorites. Pausanias in libro
De patriæ suæ originibus, Dorienses eos appellat, sic scri-
bens : « Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhapsaneotæ. »

PAUSANIAS LACO.

Suidas : Πασανίας, Λάκων, ἱστορικός· Περὶ Ἑλ-
λησπόντου, Λακωνικά, Χρονικά, Περὶ Ἀμφικτυόνων,
Περὶ τῶν ἐν Λάκωσιν ἑορτῶν.

PAUSANIAS DAMASCENUS.

Constantinus Porphy. De Them. I, p. 18, 7 in-
ter geographos post Strabonem, Menippum, Scy-
lacem recenset Πασανίαν τὸν Δαμασκηνόν. Ad hunc
sive ad alium Pausaniam Syrum referenda sunt
quæ ex Pausania affert Stephanus Byzantius. Lau-
datur semel Πασανίας ἐν τῷ Περὶ Ἀντιοχείας.
Ex hoc opere petita ea quæ Malalas de Antiochiæ
originibus, monumentis et historia e Pausania re-
fert. Deinde Stephanus v. Δῶρον laudat Pausaniam
ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει. Quod scriptum de
Damasco urbe fuit, si auctor ejus est Damascenus
ille; sin minus, vel Antiochiam vel aliam quamvis
Syriæ urbem intelligere licet. Quæ præterea Ste-
phanus habet e libris quinto et sexto, ex eadem
Antiochenorum historia fluxerint. Quamvis pos-
sis etiam statuere majus opus de Syria a Pausania
conscriptum esse, cujus pars fuerit historia Antio-
chiæ. Quæ sententia est Westermanni in *Pauly's
Realenc.* v. *Pausanias.*

1.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΤΙΣΙΣ.

Steph. B. : Δῶρος, πόλις Φοινίκης... Τὸ ἰθὺν Δω-
ρίτης.. Πασανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει
Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων· « Τύριοι, Ἀσκα-
λωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται.

2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Idem : Σελευκόβηλος, πόλις Συρίας πλησίον· ὁ πο-
λίτης Σελευκοβηλίτης καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται
καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλω· οὕτω γὰρ Πασανίας ἐν
τῷ Περὶ Ἀντιοχείας φησί.

3.

Malalas p. 37, 17 ed. Bonn. : Ὁ δὲ αὐτὸς Περ-

2.

DE ANTIOCHIA.

Seleucobelus, urbs Syriæ finitima. Civis Seleucobelites
et Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleucensis ad Belum : sic
enim Pausanias habet in libro De Antiochia.

3.

Persens quum per multos annos imperium Persidis tenuis-

σεύς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι τῆς Περσικῆς χώρας ἔτη πολλὰ, μαθὼν ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ χώρα διαγούσιν ἐκ τοῦ Ἀργούς Ἰωνίται, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ὡς πρὸς ἰδίους συγγενεῖς· οἵτινες δεξάμενοι αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς προσεκύνησαν· γνόντες αὐτὸν οἱ αὐτοὶ Ἀργεῖοι Ἰωπολίται ὅτι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀργείων κατάγεται, χαρέντες ἀνύμνουν αὐτόν. Χειμῶνος δὲ γενομένου, καὶ πλημμυρῆσαντος πολὺ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ τῇ Ἰωνιτῶν πόλει τοῦ λεγομένου Δράκοντος, νυνὶ δὲ Ὀρόντου, ἤτησε τοὺς Ἰωνίτας εὐχασθαι· καὶ ἐν τῷ εὐχασθαι αὐτοὺς καὶ μυσταγωγεῖν κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς κεραυνίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἥτις ἐποίησε παυθῆναι τὸν χειμῶνα καὶ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἐπισχεθῆναι ῥεῖθρα. Καὶ θαυμάσας ἐπὶ τῷ γεγονότι ὁ Περσεὺς ἐξ ἐκείνου τοῦ πυρὸς εὐθέως ἀνῆλθε πῦρ, καὶ εἶχε φυλαττόμενον μεθ' ἑαυτοῦ· ὅπερ πῦρ ἐβάσταζεν ἐπὶ τὰ Περσικὰ μέρη εἰς τὰ ἴδια βασίλεια. Καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τιμᾶν ἐκεῖνα τὸ πῦρ, ὅπερ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐωρακέναι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατενεχθέντα· ὅπερ πῦρ ἕως τοῦ παρόντος ἐν τιμῇ ἔχουσιν οἱ Πέρσαι, ὡς θεῖον. Ὁ δὲ αὐτὸς Περσεὺς ἔκτισε τοῖς Ἰωνίταις ἱερὸν, ὃ ἐπωνόμασε πυρὸς ἀθανάτου. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ Περσικὰ ἔκτισεν ἱερὸν πυρὸς, καταστήσας ἐκεῖ διακονεῖν αὐτῷ εὐλαβεῖς ἀνδρας, οὓσιν αὖς ἐκάλεσε μάγους. Ταῦτα δὲ Πausανίας ὁ σοφώτατος χρονόγραφος συνεγράψατο.

4.

Malalas p. 198 ed. Bonn.: Ὁ δὲ Νικάτωρ Σέλευχος εὐθέως κατὰ τὴν νίκην Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ βουλόμενος κτίσαι πόλεις διαφόρους, ἤρξατο κτίζειν

πρῶτον εἰς τὴν παράλιον τῆς Συρίας. Καὶ καταλθὼν παρὰ τὴν θάλασσαν εἶδεν ἐν τῷ ὄρει κειμένην πόλιν μικράν, ἥντινα ἔκτισε Σύρος ὁ υἱὸς Ἀγήνορος· τῇ δὲ καὶ τοῦ Ξανθικοῦ μηνὸς ἦλθε θυσιάσαι εἰς τὸ ὄρος τὸ Κάσιον Διὶ Κασίῳ· καὶ πληρώσας τὴν θυσίαν καὶ κόψας τὰ κρέα ἤρξατο ποῦ χρή κτίσαι πόλιν. Καὶ ἐξαίφνης ἤρπασεν αὐτὸς ἀπὸ τῆς θυσίας καὶ κατήγαγεν ἐπὶ τὴν παλαιὰν πόλιν· καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω Σέλευκος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὀρνευσκόποι, καὶ εὔρε τὸ κρέας ῥεῖν παρὰ θάλασσαν κάτω τῆς παλαιᾶς πόλεως ἐν τῷ ἐμπορίῳ τῆς λεγομένης Πιερίας. Καὶ περιχαρῆς τὰ τεῖχη εὐθέως ἔβαλε θεμελίους, καλέσας αὐτὴν Σελεύκειαν πόλιν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα. Καὶ εὐχαριστῶν ἀνῆλθεν εἰς Ἰωπόλιν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπετέλεσεν ἑορτὴν ἐκεῖ τῷ Κεραυνίῳ Διὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ κτισθέντι ὑπὸ Περσείως τοῦ υἱοῦ Πίκου καὶ Δανάης, τῷ ὄντι εἰς τὸ Σιλπιον ὄρος, ἐνθα κεῖται ἡ Ἰωπόλις, ποιήσας τὴν θυσίαν τῇ πρώτῃ τοῦ Ἀρτεμισίου μηνός. Καὶ ἐν τῇ πόλει ἐλθὼν τῇ Ἀντιγονίᾳ τῇ κτισθείσῃ ὑπὸ Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ (ἀπὸ γὰρ τῆς λίμνης ἐξερχομένου ἄλλου ποταμοῦ Ἀρκεύθου τοῦ καὶ Ἰάφθα ἐμασάζετο ἡ πόλις Ἀντιγονία καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκαθίζετο), καὶ ποιήσας ἐκεῖ θυσίαν τῷ Διὶ εἰς τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀπὸ Ἀντιγόνου κτισθέντας ἔκοψε τὰ κρέα· καὶ ἤρξατο ἅμα τῷ ἱερῷ Ἀμφίονι μαθεῖν διὰ διδομένου σημείου, εἰ τὴν αὐτὴν ὀρεῖλαι οἰκῆσαι πόλιν Ἀντιγονίαν μετονομάζων αὐτὴν ἢ οὐκ ὀρεῖλαι αὐτὴν οἰκῆσαι, ἀλλὰ κτίσαι πόλιν ἄλλῃ· ἐν ἄλλῳ τόπῳ. Καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ αἵρος κατῆλθεν αὐτὸς μέγας καὶ ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρὸς τῆς ὀλοκαυτώσεως κρέα, καὶ ἀπῆλθε παρὰ τὸ ὄρος τὸ Σιλπιον. Καὶ καταδιώξας ἅμα τοῖς αὐτοῦ εὔρε τὸ κρέας τὸ

set, certior factus Ionitas, ex Argivis oriundos, in Syria sedes suas posuisse, eo concecit ad Silpium montem, eos tanquam sanguine sibi conjunctos visitaturus. Ab his autem honorifice exceptus est, ut qui scirent eum genus suum ab Argivis Iopolitis duxisse: summa itaque laetitia affecti Perseum suum celebrabant. Tempestate vero ingruente, quum Draco fluxius, qui nunc est Orontes, Iopolim præterfluens, supra modum imbribus auctus esset, Perseus Ionitas, ut preces sumerent, hortatus est. Quibus precantibus sacraque peragentibus, globus ignis fulminalis e caelo delapsus tempestatem sedavit, fluminisque impetum coercuit. Mirabundus ad hoc Perseus stetit, et ex igne illo statim ignem accendens, apud se religiose asservavit: quem in Persidem, regnum suum, secum tulit. Persas autem edocuit divinos honores ekletem exhibere, utpote quem de caelo delapsum se vidisse asserebat. Persae itaque ignem etiam nunc colunt, pro numino habentes. Ipse autem Perseus Ionitis sanum condidit igni æterno sacrum. Aliud etiam templum in Perside igni extruxit, ubi illius ministros posuit sanctos quosdam viros, quos magos nominavit. Hæc Pausanias sapientissimus chronographus conscripsit.

4.

Seleucus Nicator statim post victum Antigoni Poliorceten urbes nonnullas condere in animo habens, initium condendi sumpsit ab Syria oris maritima. Itaque ad mare

descendens urbem conspexit exiguam, in monte sitam, a Syro Agenoris filio olim conditam. Xanthi itaque vicesima tertia die Casium montem conscendit, Jovi Casio sacra facit. Quibus rite peractis et carnibus in frustula concisis, precibus rogavit, ubinam loci condenda esset urbs. Repente vero aquila ex sacrificio carnis ossulam surripiens detulit eam Palæopolim: quam insecuti Seleucus quique cum eo erant auspices projectam invenerunt ossulam ad emporium Pieriam, quam vocant, prope mare, infra Palæopolim. Designato itaque muro, urbis statim jecit fundamenta; quam e nomine suo Seleuciam vocavit. Inde deo gratis actis, Iopolim contendit, urbem in monte Silpio sitam, ubi sanum erat a Persæ Pici ex Danao filio extructum. Hic post tres dies festum Jovi Ceraunio celebravit, sacrificium faciens Artemisii mensis die primo. Antigoniæ deinde profectus, urbem ab Antigono Poliorcete conditam (quæ inter paludem Arceuthamque fluvium, qui et Japhtha dictus, ex ea emanantem media interjacens situ gaudebat tutissimo), sacra illic Jovi fecit super altaribus, quæ crexerat ibi Antigoni: et excisis ossulis, una cum sacerdote Amphione numen exoravit, ut signo aliquo edisceret, utrum ibi in Antigoniæ, mutato loci nomine, sedem poneret, an potius alio in loco novæ urbis fundamenta jaceret. Repente igitur ex aere descendens aquila ingens, arrepta ex ara ignescentibus victimæ carnibus, per aerem fertur in montem Silpium.

Ιερατικὸν καὶ τὸν δετὸν ἐπάνω ἐστῆτα. Τοῦ δὲ Ιερίας καὶ τῶν ὀρνεοσκοπῶν καὶ τοῦ αὐτοῦ Σιλεῦκου ἱερακό- των τὸ θεῦμα, εἶπον δεῖ Ἐνταῦθα δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι, ἐν τῇ δὲ Ἀντιγονίᾳ οὐ δεῖ ἡμᾶς οἰκῆσαι οὔτε δὲ γενέσθαι αὐτὴν πόλιν, ὅτι οὐ βούλονται τὰ θεῖα. Καὶ λοιπὸν ἐβουλεύετο ἅμα αὐτοῖς ἐν ποίῳ τόπῳ ἀσφαλῆ ποιήσει τὴν πόλιν. Καὶ φοβηθεὶς τὰς ῥύσεις τοῦ Σιλπίου ὄρους καὶ τοὺς ἐξεργομένους ἐξ αὐτοῦ χειμάρρους, ἐν τῇ πε- διαδί τοῦ αὐλῶνος κατέναντι τοῦ ὄρους πλησίον τοῦ Δράκοντος ποταμοῦ τοῦ μεγάλου τοῦ μετακληθέντος Ὀρόντου, ὅπου ἦν ἡ κώμη ἡ καλουμένη Βωττία (Βο- ττία?) ἀντικρυς τῆς Ἰωπόλεως, ἐκεῖ διεχάραξε τὰ θε- μέλια τοῦ τείχους, θυσίας δὲ Ἀμφίονος τοῦ ἀρχι- ρίας καὶ τελεστοῦ κόρης παρθένον ὀνόματι Αἰμάθην, κατὰ μέσου τῆς πόλεως καὶ τοῦ ποταμοῦ μηνὶ Ἀρτε- μισίῳ τῷ καὶ Μαίῳ κῆ', ὥρα ἡμερινῇ α', τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτῆρος, κτίσας εὐθέως καὶ ἱερὸν, ὃ ἐκάλεσε Βωττίου (Βοττίου s. Βοττιαίου Wessel. ad Herod. 7, 123) Διὸς, ἀνε- γείρας καὶ τὰ τείχη σπουδαίως φοβερά διὰ Ξεναίου ἀρχιτέκτονος, στήσας ἀνδριάντος στήλην χαλκῇ τῆς σφαγιασθείσης κόρης Τύχῃ τῇ πόλει ὑπεράνω τοῦ πο- ταμοῦ, εὐθέως ποιήσας αὐτῇ τῇ Τύχῃ θυσίαν. Καὶ ἀπαλθὼν κατέστρεψε τὴν Ἀντιγονίαν πόλιν πᾶσαν ἕως ἰδάρους, μετενεγκὼν καὶ τὰς ὕλας ἐκεῖθεν διὰ τοῦ πο- ταμοῦ, καὶ ποιήσας καὶ τῇ Τύχῃ Ἀντιγονίᾳ ἀνδριάντα στήλης χαλκῆς ἔχούσης Ἀμαλθείας κέρας ἔμπροσθεν αὐτῆς. Καὶ ποιήσας ἐκεῖ τετρακίδιον ἐν ὕψει ἵστησεν αὐτὴν τὴν Τύχην, καταστήσας ἔμπροσθεν αὐτῆς βωμὸν ὕψηλόν· ἦντινα στήλην τῆς Τύχης μετὰ τελευταίαν Σε-

λεύκου Δημήτριος ὁ υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀπήγαγεν ἐν Ῥώσῳ ἐν τῇ πόλει τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ αὕτη πόλις Ῥώσος ἐκτίσθη, ὑπὸ Κίλικος τοῦ υἱοῦ Ἀγῆ- νορος. Ὁ δὲ Σέλευκος μετὰ τὸ καταστρέψαι τὴν Ἀντι- γονίαν ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς Ἀθηναίους εἰς ἡν ἐκτίσε πόλιν Ἀντιόχειαν τὴν μεγάλην τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀν- τιγονίαν, οὐσιν αὖτε ἦν ἐκεῖ ἑσας Ἀντίγονος μετὰ Δη- μητρίου υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ ἄλλους δὲ ἄνδρας Μακεδόνας, τοὺς πάντας ἄνδρας εἰ', ποιήσας ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ ἀνδριάντα χαλκοῦν φοβερόν τῆς Ἀθήνης διὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὥς αὐτὴν σεβομένους. Κατήγαγε δὲ καὶ τοὺς Κρήτας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, οὓς εἶσεν ὁ Κάσος ὁ υἱὸς Ἰνάχου ἄνω οἰκεῖν· οἳτινες μετοικῆσαντες εἰς τὴν αὐτὴν Ἀντιόχειαν μετὰ καὶ τῶν Κυπρίων, ἐπειδὴ ὁ Κάσος βασιλεὺς ἡγάγετο Ἀμυκὴν τὴν καὶ Κιττίαν, θυγατέρα Σαλαμίνου τοῦ Κυπρίων βασιλέως. Καὶ ἦλθον μετ' αὐτῆς Κύπριοι, καὶ οἰκησαν τὴν ἀκρόπολιν. Καὶ τελευταίᾳ ἡ Ἀμυκὴ καὶ ἐτάφη ἀπὸ σταδίων τῆς πόλεως ρ', δι' ἣν ἐκλήθη ἡ χώρα Ἀμυκή. Προετρίψατο δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τοὺς Ἀργεῖους Ἰωνίτας, καὶ κατήγαγε καὶ αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰωπόλεως ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ οἰκεῖν· οὐσιν αὖτε ὥς ἱερατικοὺς καὶ εὐγενεῖς πόλιτευομένους ἐποίησεν. Ἔστησε δὲ ὁ αὐ- τὸς Σέλευκος καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἀγάλμα λίθινον τῷ δετῷ. Ἐκέλευσε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τοὺς μῆνας τῆς Συρίας κατὰ Μακεδόνας καλεῖσθαι, διότι εὗρεν ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ γίγαντας οἰκῆσαντας· ἀπὸ γὰρ δύο μιλίων τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐστὶ τόπος, ἔχων σώματα ἀνθρώ- πων ἀπολιθωθέντων κατὰ ἀγανάκτησιν θεοῦ, οὐσιν αὖτε ἕως τῆς νῦν καλοῦσι γίγαντας· ὡσαύτως δὲ καὶ Παγρὰν τινὰ οὕτω καλούμενον γίγαντα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκοῦντα γῇ

Hanc itaque Seleucus et qui cum illo erant, insecuti, sacratam offulam in monte invenerunt, aquilamque ei in- cubantem. Sacerdos autem et auspices et ipse Seleucus, portentum hoc videntes, dixerunt omnes: « Hic aedes nobis ponendae sunt; Antigoniam vero nec incolae neque urbem fieri fas est; quippe sic numini visum. » Consilium itaque cum iis inibat Seleucus, quo tandem in loco urbis funda- menta tuto ponerentur. Cavens autem sibi ab effluviis mon- tis Silpili et ab aquis hierno tempore inde exundantibus, fundamenta urbis molitur in planitie convallis, ex opposito montis, juxta Draconem fluvium magnum, qui postea Orontes vocatus est; ubi et vicus fuit, nomine Bottia, e re- gione Iopoleos. Rem vero divinam fecit immolante Am- phione, sacerdote et mysta, virginem, Aemathem nomine, die vicesimo secundo Artemisii sive Maji mensis, hora diei prima, sub ortum solis. Urbem vero ab Antiocho Sotere filio suo Antiochiam vocavit. Fanum deinde exstruxit Jovi Bottio sacrum; moeniaque urbis excitavit summo studio stupenda, Xenae usus architecto. Statuam praeterea aeneam, urbis Fortunam, erexit; cui juxta fluvium collocatae sacra statim peregit. Antigoniam deinde repetens, eam funditus evertit, utilemque ruinarum materiam flumine inde depor- tavit. Antigoniae autem urbis Fortunae statuam aream erexit, Amaltheae cornu manu tenentem; eamque in su- bilini collocavit in sacello quattuor columnarum, aramque

excelsam ante illud exstruxit. Hanc Fortunae urbis statuam post Seleuci mortem Demetrius, Antigoni Poliorcetae filius, devexit in Rhosum, Ciliciae urbem, a Cilice, Agenoris filio, conditam. Seleucus vero post Antigoniam eversam Athe- nienses, qui eam incoluerunt, relictos ibi ab Antigono cum Demetrio filio, praeterea etiam Macedones (quorum om- nium numerus fuit virorum quinque millium et trecento- rum) in Antiochiam magnam a se conditam transtulit. Ubi statuam etiam aream plane stupendam Minervae posuit, propter Athenienses qui eam colunt. Cretenses etiam de- duxit Seleucus, quos arcem summasque urbis partes ha- bitare fecit olim Casus Inachi filius. Et cum his Cyprios etiam in eandem Antiochiam traduxit. Casus enim rex ux- orem habuit Amycen, quae et Cittia vocata est, Salaminis, Cypriorum regis, filiam: cum hac Cyprii venientes sum- mitates urbis incoluerunt. Amyce deinde mortua, centum ab urbe stadiis sepulta est; a qua regio illa Amyce dicta est. Argivos etiam Ionitas hortatus est, ut Iopoli relictis in An- tiochiam migrarent; quos tanquam sacerdotales et opti- mates urbem administrare jussit. Idem Seleucus lapideum simulacrum aquilae ante urbem posuit. Menses item Syro- rum Macedonum mensium nominibus vocari jussit, quod invenit in hac etiam regione olim gigantes habitasse. Nam duobus ab Antiochia millibus passuum locus est ubi hu- mana corpora reperiuntur, ira dei in lapides conversa, quos

κέραινωθῆναι ὑπὸ πυρός, ὡς ὅτ' ἔλεον οἱ εἰς Ἀντιοχείας τῆς Συρίας ἐν τῇ γῇ οἰκοῦσι τῶν γιγάντων. Ἐποίησε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος πρὸ τῆς πόλεως πέραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο ἄγαλμα κεφαλῆς ἱπποῦ καὶ κασσίδα κεχρυσωμένην πλησίον, ἐπιγράψας ἐν αὐτοῖς, « Ἐφ' οὗ φυγὼν ὁ Σέλευκος τὸν Ἀντίγονον διεσώθη· καὶ ὑποστρέψας ἐκεῖθεν ἀνείλεν αὐτόν. » Ἀνήγειρε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος καὶ τῷ Ἀμφίωνι στήλην μαρμαρίνην ἰσῶ τῆς λεγομένης Ῥωμανησίας πόρεας, ὁρνεοθυσίαν ποιοῦντι ἅμα αὐτῷ. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην παραλίαν πόλιν ἐν τῇ Συρίᾳ ὀνόματι Αποδόκιαν εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, πρῶτην οὖσαν κώμην ὀνόματι Μαξαδῶν. Ποιήσας κατὰ τὸ ἔθος θυσίαν τῷ Διὶ, καὶ αἰτησάμενος ποῦ κτίσει τὴν πόλιν, ἦλθεν αὐτὸς πάλιν καὶ ἔρπασεν ἀπὸ τῆς θυσίας· καὶ ἐν τῷ καταδιώκειν αὐτὸν τὸν αἰτὸν ὑπῆντησεν αὐτῷ σύαγρος μέγας, ἐξεληθὼν ἀπὸ καλαμῶνος, ὅντινα ἀνείλεν ὥτινι κατεῖχε ὀρύχτι· καὶ φονεύσας τὸν σύαγρον καὶ σύρας τὸ λαίφανον αὐτοῦ, ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ διεχάραξε τὰ τεῖχη, ἔσας τὸν αἰτὸν· καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν πόλιν ἔκτισεν ἐπάνω τοῦ αἵματος τοῦ σύαγρου, θυσιάσας κόρην ἀδαῆ ὀνόματι Ἀγαθήν, ποιήσας αὐτῇ στήλην χαλκῆν εἰς Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐκτίσε δὲ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ καὶ ἄλλην πόλιν εἰς τὴν Συρίαν μεγάλην εἰς ὄνομα τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Ἀπάμας, εὐρυκὴς κώμην πρῶτην λεγομένην Φαρνάκην· καὶ τειχίσας αὐτὴν ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἐπωνόμασε πόλιν, καλέσας αὐτὴν Ἀπάμειαν, θυσίαν ποιήσας ἣν αὐτὸς μετακάλεσεν ὀνόματι Πέλλαν διὰ τὸ ἔχειν τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς Ἀπαμείας πόλεως τὸ ὄνομα τοῦτο· ἦν γάρ ὁ αὐτὸς Σέλευκος ἀπὸ Πέλλης τῆς πόλεως Μακεδονίας. Ἐποίησε δὲ θυσίαν ταῦρον καὶ τράγον· καὶ ἐλθὼν πάλιν ὁ αἰτὸς ἐπῆρε τὰς κεφαλὰς

τῶν κύνων καὶ τοῦ τράγου· καὶ περιέχραζεν ἐκ τοῦ αἵματος τὰ τεῖχη. Ἐκτίσε δὲ καὶ ἄλλας διαφόρους πόλεις εἰς ἄλλας ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ Περσικὰ μέρη ὁ αὐτὸς Σέλευκος πολλὰς, ὧν ἀριθμὸς ἴστιν οὐκ ὀλίγος, καθὼς ὁ σοφὸς Πausanias ὁ χρονογράφος συνεγράψατο, ὧντινων πόλεων καὶ τὰ ὀνόματα ἐξέθετο, εἰς ὄνομα ἰδίων καὶ τῶν αὐτοῦ τέκνων, ὡς ἔδοξεν αὐτῷ (ὁ Σέλευκος). Ὁ δὲ σοφὸς Πausanias ἐξέθετο, [ὡς] εἰς ὄνομα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἔθηκε τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας ὁ αὐτὸς Σέλευκος, ἐπειδὴ καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ Ἀντίοχος ἐλέγετο. Οὐδεὶς δὲ κτίζων πόλιν εἰς ὄνομα τιθνηκότος αὐτὴν καλεῖ· ἔστι γὰρ λῆρος· ἀλλ' εἰς ὄνομα ζῶντος καὶ ἱστούτος καλεῖ. Ἦντινα πόλιν εἰς ὄνομα Ἀντιόχου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, ὡς προεῖρηται, ἐκάλεσε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ αὐτὸς σοφώτατος Πausanias ποιητικῶς συνεγράψατο. Etiam reliqua, quae de Antiochensium urbe habet Malalas, bonam partem ex eodem Pausania fluxerint. De rebus exposuit O. Müller. De antiquitatibus Antiochenis Commentationes duae. Gotting. 1839. Cf. ejusdem *Kleine deutsche Schriften* tom. I, p. 90 sqq.

5.

Malalas p. 248 : Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχείας κτήτορες καὶ πολῖται ἀναφορὰν ἔπειψαν, δεόμενοι ὥστε παρασχεθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ θείας αὐτοῦ κτελεύσεως ἀγορασθῆναι τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων τῆς Ἑλλάδος γῶρας ἀπὸ τῶν ἐτρησίων προσόδων τῶν ἱαθέντων χρημάτων παρὰ Σωσιδίου τινὸς συγχλητικῷ, συμπολίτῃ αὐτῶν. Καὶ παρέσχεν αὐτοῖς ἀγοράσαι τὰ Ὀλύμπια ὁ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς, ἔτους χρηματίζοντος κατὰ τοὺς Ἀντιοχείας Σύρους 46'. Τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ αὐτοὶ Ἀντιοχείας

in hunc usque diem Gigantes vocant. Porro Pagram quendam gigantem, illius loci incolam, igne caelesti consumptum ibi periisse ferunt. Ante urbem vero ad ripam fluminis ulteriorem Seleucus aliud etiam posuit simulacrum, capitis scilicet equini, juxtaque cassidem deauratam, quibus haec inscripta sunt : *Hunc insidens Seleucus Antigonom fugiens evasit : et deinde reversus eum occidit.* Amphioni etiam sacerdoti, qui cum ipso auspicia captaverat, Seleucus columnam posuit marmoream, intra portam quam vocant Romanesiam. Porro Seleucus Nicator urbem condidit etiam in Syria maritima, quam a filia sua Laodiceam nominavit. Antea ibi fuerat vicus, cui nomen Mazabla. Sacris autem Jovi pro more peractis, numineque rogato ubinam urbs condenda esset, advolans aquila, ut antea, offulam ex ara surripit : quam dum rex insequitur, occurrit ei aper ingens ex arundineo : hunc Seleucus hasta quam ferebat interfecit ; et occisi aperi circumtrahens cadaver, misit aquila, sanguine ejus designatis mœnibus fundamenta urbis in illo posuit : parata in victimam virgine intacta, nomine Agave ; cui etiam statuum æream erexit in Fortunam urbis. Idem Seleucus Nicator incidens in vicum quendam Syriae, cui Pharnace nomen, mœnibus eum cinxit, urbemque fecit magnam, a filio suo nomine Apameam vocans. Quam deinde Seleucus, mutato nomine, Pellam ab urbis Fortunae

nomine (sic dictæ, quod a Pella Macedoniae urbe ipse oriundus erat) appellavit. In sacrificium habuit taurum et hircum. Et aquila tum rursus advolans tauri hircique capita abripuit. Quorum ex sanguine mœnia urbis designavit. Præterea alias urbes quam plurimas Seleucus condidit in aliis regionibus et in Perside etiam, numero septuaginta quinque, uti sapiens Pausanias chronographus memorie prodidit : quas omnes vel nomine suo vel liberorum suorum pro lubitu Seleucus insignivit. Sapiens autem Pausanias tradidit Seleucum Antiochiæ magnæ nomen dedisse a patre suo Antiocho. Verum nemo urbis conditor eam in demortui nomen vocare solet : absurdum enim est ; sed viventis alicujus et superstitis nomen ei indit. Itaque et hanc urbem Seleucus Antiochi filii sui nomine Antiochiā vocavit, uti in prioribus dictum. Ceterum et alia multa sapientissimus ille Pausanias portarum more ficta tradidit.

5.

Eodem imperante Claudio primores et populus Antiochenus ad imperatorem referebant, ab eo petentes, ut divino ejus edicto facultatem sibi haberent Olympia a Pisariis redimendi ex annua illa redditibus urbis suae a Sosibio quodam cive et senatore Antiocheno olim legatis. Facultatem itaque Olympia redimendi concessit eis Claudius imperator, anno æræ Antiochenæ xci. Factum nempe hoc ab Antiochenis,

λυπηθέντες πρὸς τοὺς πολιτευομένους τῆς αὐτῆς πόλεως διὰ τὰς προσόδους τὰς προειρημένας παρὰ Σωσιβίου ἐπιθείσας τῇ πόλει αὐτῶν· περὶ οὗ Σωσιβίου ὁ σοφὸς χρονογράφος Πausanias ἔθετο, ὅτι εἶπαι τελευτῶν κατὰ διαθήκας τῇ τῶν Ἀντιοχέων μεγάλῃ πόλει Σωσιβίος τις ἔτησεν πρόσδοτον χρυσίου τάλαντα δέκα πέντε· ἅτινα ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις τοῦ Λυγούστου Ὀκταβιανοῦ προέγραπται (p. 224). Τὰ δὲ τῆς προσόδου εἰσθῆ, ἐπὶ τὸ ἐπιτελεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς συμπολίταις κατὰ πενταετὴ χρόνον πολύτροπον θίαν ἐπὶ ἡμέρας λ' μηνὶ Ὑπερβερεταίῳ τῇ καὶ Ὀκτοβρίῳ σκηναίων, θυμεικῶν καὶ τραγικῶν καὶ ἀθλητῶν ἀγῶνα καὶ ἱππικῶν καὶ μονομάχων. Καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπέτελλεσαν οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα ὑπερετίθεντο τὰς προσόδους ἀποκερδαίνοντες ἕως ἀπὸ θείας κελεύσεως οἱ αὐτοὶ πολιτευόμενοι Ἀντιοχείας μετὰ καὶ τῶν κτητόρων ἡγόρσαν τὰ Ὀλύμπια ἀπὸ τῶν Πισαίων.

6.

Steph. B. : Γάζα, πόλις Φοινίκης... Ὁ πολίτης Γαζαῖος. Λέγονται καὶ Γαζηνεὶ παραλόγως, ὡς Πausanias.

7.

Idem : Βότρυς, πόλις Φοινίκης· ὁ πολίτης Βοτρυηνός, ὡς Πausanias, παραλόγως. V. de hac urbe Malalas p. 485, 12 σιγ.

8.

Idem : Γάββα, πόλις Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν Γαββηνός, ὡς Πausanias φησί. Eandem urbem, puto, Malalas p. 378, 12, et 448, 12, Γάβαλα dicit.

9.

E LIBRO QUINTO.

Idem : Λάισα, πόλις Καρίας... Ὁ πολίτης Λαίτης, ὡς Πausanias φησὶ πέμπτῳ.

quod ægre ferrent in magistratibus suis ea quæ de supra dictis Sosibii redditibus factitata essent. Sosibius enim, uti scriptum reliquit Pausanias sapiens chronographus, Antiochiæ magnæ legavit moriens quindecim auri talenta annuatim urbi solvenda, sicuti superius in Augusti Octaviani temporibus memoratum est. Reditum vero hunc annum Sosibius Antiochenis legaverat, ut haberent unde sumptus facerent in varium spectaculum scenicorum, thymelicorum, tragicorum, athleticorum ludorum, gladiatorum quoque et certaminum equestrium, quod quinto quoque anno, Hyperberetæo sive Octobri mense, per triginta dies celebrandum esset. Et initio quidem ludos hosce gymnasiarchæ rite celebrabant; deinceps vero lucellum captantes, celebrationem hanc penitus omittebant, donec divino imperatoris edicto primores urbis Olympia a Pisæis redimerent.

6.

Gaza, urbs Phœnices. Civis Gazæus. Vocantur etiam Gazæni, præter rationem, ut apud Pausaniam.

10.

E LIBRO SEXTO.

Idem : Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων. Οἱ πολῖται Μαριαμμίται, ὡς Πausanias ἔατο.

Malalas p. 196 postquam Ptolemæos usque ad Cleopatram recensuerat, tanquam fontes suos, unde hæc sumpserit, nominat Εὐσεβίον τὸν Παμψίλου καὶ Πausanίαν τοὺς χρονογράφους. Regum istum laterculum, utpote mancum et mendosissimum, neque cum Eusebii numeris, neque, puto, cum Pausaniæ, consentientem, exscribere non erat operæ pretium.

PAUSIMACHUS SAMIUS.

« Pausimachus Samius inter eos qui terrarum historiam literis fuerint persecuti, a Rufo Avieno refertur in descriptione Oræ maritimæ (v. 45): *Pausimachus inde, prisca quem genuit Samos.* Medius autem collocatur inter Scylacem Caryandensem et Damasten Sigeensem, scriptores vetustissimos. » Voss. Pausimachum quendam Rhodium memorat Appian. in Syr. c. 23; alium, parasitum, Athenæus VI, p. 245, B. Nescio an Pausimachum quendam laudare voluerit Plutarchus, eo loco ubi nunc corruptum exstat nomen Trisimachi.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

Plutarch. Par. min. c. 6 : Τῶν ἅμα Πολυνείκει εὐνοηομένων λοχαγῶν ἀετὸς καταπτὰς τὸ Ἀμφιάρειον ἐβάστασε δόρυ εἰς ὕψος καὶ εἶπαι· τὸ δὲ παγὶν ἐν γῇ δάφνη ἐγένετο. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πολεμοῦντων, κατ'

7.

Botrys, urbs Phœnices. Civis Botryenus, ut Pausanias, contra regulam.

8.

Gabba, urbs Syriæ. Civis Gabbenus, ut Pausanias ait.

9.

Laisa, urbs Cariz. Civis Laites, ut Pausanias ait libro quinto.

10.

Mariammia, urbs Phœnicum. Civis Mariammittæ, ut ait Pausanias sexto.

URBIUM ORIGINES.

Ducibus qui cum Polynice erant convivantibus, aquila devolans hastam Amphiarai raptam in sublime evexit, inde dimisit. Ea terræ infixæ in laurum est mutata. Postridie

ἐκείνο κατεπόθη δ' Ἀμφιάρεος τῆς ἀρματι, ἐνθα νῦν πόλις Ἄρμα καλεῖται· ὡς Τρισίμαχος ἐν τρίτῳ Κτίσεων. Conjici etiam possit : Αὐσίμαχος (vel Θρασύμαχος?).

(PAXAMUS.)

Suidas : Πάξαμος, λόγιος. Ὁφάρτυρτικὰ κατὰ στοιχείον. Βοιωτικὰ ἐν βιβλίοις β'· Δωδεκάτεχνον (ἔστι δὲ παρὶ ἀσχυρῶν σχημάτων). Βαρικὰ βιβλία β'. Γεωργικὰ β'.

Βοιωτικὰ] Βιωτικὰ conj. Hemsterhus. Fortasse Boeotiaca argumenti amatorii erant, ut aliorum Rhodiaca, Babyloniaca, etc. In Geoponicorum argum. lib. I, p. 7 ed. Nicl. legitur : Συνελεχται δὲ ἐκ τῶν... Παμφίλου καὶ Ἀπουληίου καὶ Βάρωνος καὶ Ζωροάστρου καὶ Φρόντωνος καὶ Παξάμου καὶ Δαμογέροντος καὶ Διδύμου κτλ. Ibid. X, 34 tertius Γεωργικῶν liber laudatur. Cf. ib. IX, 17. X, 54. 62. 84. XII, 17. 32. XIII, 4. 7. 10. XIV, 17. XV, 6. 10. XVII, 13. 14. XVIII, 21. XX, 6. Ὁφάρτυρτικὰ laudant Athenæus IX, p. 376, D; Pollux VI, 70.

PETELLIDES CNOSSIUS.

Hyginus Poet. astr. II, 4 : *Hermippus, qui de sideribus scripsit, ait Cererem cum Iasione, Thusci filio, concubuisse; quam ob rem fulmine percussum complures cum Homero dixerunt. Ex his, ut Petellides Cnosius historiarum scriptor demonstrat, nascuntur filii duo, Philomelus et Plutus; quos negant inter se convenisse. Nam Plutum, qui ditior fuerit, nihil fratri suo de bonis concessisse. Philomelum autem necessario adductum, quodcunque habuerit, ex eo boves duos emisse, et ipsum primum plaustrum fabricatum esse. Itaque arando et colendo agros, ex eo se aluisse : cujus matrem inventum miratam, et arantem cum inter sidera constituisse, et Bootem nominasse. Ex hoc autem Pareanta demonstrat natum, qui de suo nomine Parios (l. Parianos) et oppidum Paron (l. Parium) appellavit.*

Cum Iasione Thusci filio] « Veneta cum Iasione

bellum quicquid gereretur, eo loco Amphiaras una cum curru terra haustus est, ubi Harma nunc urbs est. Sic Trisimachus (?) libro tertio De urbium originibus.

Lætus cum filio. Vlt. 3 et A cum Iasone *Lætis filio.* Ex Morellianis alter *Iasone Oetæ filio*, alter *Iasone Tetis filio.* Micyllus alique dederunt *cum Iasone Electræ et Corythi filio*, quæ emendatoris manum fatentur. Scripti libri videntur velle *cum Iasone Jovis filio.* « Μυσικα. Ex allata hac lectionis varietate erueris : *Iasione Ilithyii filio*, collato Hygino fab. 270 : *Jason Ilithii (sic) filius, quem Ceres dicitur amasse.* At offendit pater iste *Ilithyius.* Quare Corythum ex Italicis fabb. ei substituere l. l. voluerunt editores. Ap. sch. Theocrit. III, 50 Iasion est Minois et Phroniæ nymphæ filius. Similiter Noster Cretensem fabulam pro vulgari illa, ex qua Juppiter et Electra sunt Iasionis parentes, attulerit. Jam quum in Creta ins. ex Ida Jovis monte descendat Αἰθαῖος fluvius et cum *Electra* fluvio misceat se (v. mappam Kiepertianam. Aliis *Lethæus* fluvius is est, quem Kiepert. *Electram* esse censet. V. Forbiger. III, p. 1034) : Cnosius auctor Iasionis parentem dixerit *Lethæum*; idque nomen utroque Hygini loco reponi velim. — *Pareanta]* Cf. Stephan. Byz. : Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος.

PHÆSTUS.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΚΑ.

Schol. Pind. Pyth. IV, 28 : Ἀμμων Λίβους τὸν Δίᾳ προσαγορεύουσι καὶ οὕτω τιμῶσι, καὶ ἴστιν αὐτοῦ μαντεῖον ἐν Λιβύῃ· καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Ζεῦ Λιβύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Idem ib. IX, 89 : Δοκεῖ ὡς Ζεὺς ἐν Λιβύῃ Ἀμμων τιμᾶσθαι· ὡς Φαῖστος δὲ τὰ Λακεδαιμονιακὰ συγγράψας·

Ζεῦ Λιβύης Ἀμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

« Olim h. l. Μακεδονικὰ et Φῆστος, nomen haud græcum. Quapropter haud veritus sum corrigere ex schol. ad IV, 28. Notus est Phæstus Heraclida, a quo urbs Cretæ nomen traxisse fertur. Neque dubito IV, 28 rectius legi Λακιδ., quod Spartani antiquitus Ammonii oraculum adibant, cujus rei exemplum Phæstus h. l. præbet. V. Pau-

DE REBUS LACEDÆMONIIS.

Ammonem Libyes Jovem cognominant eoque nomine colunt, ejusque oraculum habent. Phæstus quoque in libris De Lacedæmone hujus versus mentionem facit :

Jupiter Libys Ammon, auli, vates cornute.

ian. IV, 18, 2. Bæckh. De Oecon. Athen. II, p. 258. • ΒΑΕΚΗ.

PHANOCRITUS.

Athenæus VII, p. 276, F : Οἶος (sc. φιλόσοφος) ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ Περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ Ἀρχεσίλας φιλόσοφος ἦν.

PHANODICUS.

Phanodicum fortasse non multum juniorem Aristotele suisse conjecit Bæckhius in C. Inscr. I, 19 (cf. not. ad fr. 5).

ΔΗΛΙΑΚΑ.

1.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 211 : Ζήτης καὶ Καλαῖς τε] Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλαῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλείγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν α' Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων φησὶν αὐτοὺς ἔλθειν ἐπὶ τὸν πλοῦν. Fort. turbatum aliquid.

2.

Idem I, 419 : Περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστορήκεν. Καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων οὕτως (cf. Müller. Dor. I, 377) :

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίας Τιτηνίδος ὀρμηθέντες.

3.

Servius ad Virgil. Æn. VI, 14 : *Phanodicus* (*Phanoticos* cod.) *Deliacón* * *Dædalum* propter supra dictas causas fugientem navem conscendisse,

DE EUDOXO.

Ficus amabat Plato philosophus, ut Phanocritus in libro De Eudoxo ait. Idem narrat Arcesilaum uvas amasse.

DELIACA.

1.

Phanodicus Deliacorum libro primo Calaim et Zeten ex Hyperboreorum regione ad Argonautarum expeditionem venisse ait.

2.

De Ortygia Phanodicus in Deliacis exposuit. Nicander quoque tertio Ætolicorum ait de Ortygia Ætolica Delum olim sic nominatam esse, scribens ita :

Illi vero ex Ortygia Titanide profecti.

3.

Phanodicus tripodem circa mare Atticum repertum atque

et quum inminuerent qui cum sequebantur, intendisse pallium ad adjuvandum ventus et sic evasisse. Illos vero qui insequiebantur reversos nuntiasse pinnis illum evasisse. Menecrates (v. fragm. Menecratis tom. II, p. 344) etc.

Nomen Phanodici reponendum videtur apud Harpocrat. v. Ἐκάτης νῆσος, ubi libri exhibent : Φανόδριμος ἐν α' Δηλιακῶν. Vide fragm. 2 Semi Delii.

4.

Diog. L. I, 31, de tripode VII sapientium : Φανόδικος δὲ περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν εὐρεθῆναι, καὶ ἀνεγχεῖντα εἰς ἄστυ, γενομένης ἐκκλησίας, Βίαντι πεμφθῆναι· διὰ τί δὲ, ἐν τῷ περὶ Βιάντιος λείγομεν.

5.

Idem I, 82, de Biante : Φανόδικος δὲ κόρας αἰγυμλάωτους λυτρωσάμενον Μεσσηνίας θρέψαι τε ὡς θυγατέρας καὶ προῖκας ἐπιδοῦναι καὶ εἰς τὴν Μεσσήνην ἀποστεῖλαι τοῖς πατράσιν αὐτῶν. Χρόνῳ δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὡς προείρηται, τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλλείων, τοῦ χαλκοῦ, ἐπιγραφὴν ἔχοντος : τῷ σοφῷ, • Σάτυρος μὲν φησι παραλθεῖν τῆς κόρας — οἱ δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὡς καὶ Φανόδικος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰπεῖν τὸν Βιάντα σοφόν, διηγησαμένους τὰ καθ' ἑαυτάς. Καὶ ἀπεσταλῆ δὲ τρίπους· καὶ ὁ Βίας ἰδὼν ἔρη τὸν Ἀπόλλωνα σοφὸν εἶναι, οὐδὲ προσήκατο. Οἱ δὲ λέγουσιν ἐν Θήβαις τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἀναθεῖναι, ἐπεὶ ἀπόγονος ἦν Θηβαίων ἀποικίαν εἰς Πριήνην στείλάντων, ὥσπερ καὶ Φανόδικός φησι.

Hæc de tripode Sapientium quamvis etiam in Deli periegesi locum habere poterant, nescio tamen an recte Bæckhius in Corp. Inscr. I, p. 19 peculiarem De tripode vel De septem sapientibus librum a Phanodico compositum esse statuat. Idem Bæckhius l. l. nihil adeo ob stare censet, quin ad Nostrum pertineat inscriptio marmoris Sigeensis, quæ ita habet :

in urbem delatum scribit, advocataque concione ex decreto publico Bianti missum. Causam suo loco dicemus, quum de Biantē dicendum erit.

5.

Phanodicus Biantem captivas puellas redemisse Messenias, et ut filias educasse, ac postea adjectis dotibus Messenen parentibus illas remisisse. Brevi post invento Athenis, ut diximus, a piscatoribus tripodem reneo, cui erat inscriptum : *Sapienti*, Satyrus quidem puellas, alii vero, ex quibus Phanodicus est, illarum patrem in concionem venisse tradunt, Biantemque, expositis quæ in se egisset, appellasse sapientem, sicque tripodem ad eum missum : eo conspecto dixisse Biantem, Apollinem esse sapientem : neque illum admisisse. Alii Thebis Herculi sacrasse eum ferunt, quod illic esset oriundus, Frieneque Thebanorum colonia, Phanodico id ipsum asserente.

Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου· καὶ γὰρ κρατῆρα καπίστατον καὶ ἡθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνήμα Σιγείῳσι· ἐάν δέ τι πάσχω, μελεδάινειν με, ὦ Σιγείῃς. Καί μ' ἐποίησεν Αἴσωπος καὶ ἄδελφοί, i. e. «Phanodici (simulacrum) sum Hermocratis Proconnesii filius. Et ego craterem et basin et colum in prytaneum dedi memoriae causa Si-geensibus. Si quid vero patiar, curate me, o Si-geenses. Et fecit me Aesopus et fratres.»

PHARNUCHUS NISIBENUS.

Stephan. Byz.: Ἀντιόχεια... τρίτη Μεσοποταμία, Μυθονίας καλουμένη, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Νασιβη καλεῖται· ὅθεν Ἀπολλοράνης ὁ στωικὸς φιλόσοφος Νασιβηνὸς καὶ Φαρνοῦχος ὁ Περσικὰς ἱστορίας συγγεγραφώς. *Nasibis pro Nisibis* dixit Philo (tom. III, 571, 8). Ex hoc sua Stephanus.

(PHILALIUS CORINTHIUS.)

«Philalius (vel quodcunque ejus nomen est) Corinthius mythographus adducitur a Tzetze ad Lyc. 673 [τὴν Κίρκην λέγει τὴν χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἐταίρους τοῦ Ὀδυσσεύος. Ἀλληγορικῶς δὲ καὶ Φιλάλιος (Φιλάλλιος, Φιλαλήθως codd. Vit.) ὁ Κορίνθιος καὶ ἡμεῖς καὶ ἑτεροὶ τὴν ἀλήθειαν ἱπιστάμεθα], cui fortasse etiam v. 177 pro Φικούλης [Ἐκείνοι μὲν γάρ, sc. Palæphatus, Dominus, Heraclitus etc., ἡ ἀσύμφορα ἢ παντελῶς ὀλίγα ἡλληγορήκισαν, ὥς καὶ Φικούλης ὁ Κορίνθιος] idem nomen restituendum est.» Voss. «Erant qui Φιλολάος pro Φιλάλιος restitui vellent; ipse autem Vossius infra Φιλύλλιος corrigit, id quod propterea non ferendum, quia sec. Eudoc. p. 428 Philyllius non Corinthius fuit, sed Atheniensis.» WESTERMANN, ad. Voss. p. 484. Fabularum ille interpret invenioratur ap. Malalam p. 120, 5 ed. Bonn. ubi: Ὁ δὲ προγεγραμμένος σοφὸς Φειδάλιος (sic) ὁ Κορίνθιος ἐξέθετο τὴν ποιητικὴν ταύτην (de Circe) σύνταξιν ἱρμηνεύσας οὕτως. In antecedentibus (p. 117, 14) de Ulyxe et Polyphemo laudatur Φειδέας ὁ Κορίνθιος. Jam tu, quod libet, eligas. Adscribere istas fabularum interpretationes pessimi generis haud vacat.

Bacides tres fuerunt, quorum antiquissimus ex Eleono Iliotio urbe, alter Atticus, tertius Arcas ὁ Capriæ, qui etiam Cycias et Aleles vocabatur, ut ait Philetas Ephesius. Tres sunt Bacides, ut Philetas Ephesius ait hisce: «Sibyllæ

PHILEMON.

Plinius H. N. IV, s. 27: *Philemon Morimarum* (sc. septemtrionalem Oceanum) a Cimbris vocari, hoc est, mortuum mare, usque ad promontorium Rubens: ultra deinde Cronium.

Idem XXXVII, s. 11, § 1: *Philemon* (dixit succinum) *fossile esse, et in Scythia erui duobus locis, candidum atque cerei coloris, quod vocaretur electrum: in alio loco fulvum, quod appellaretur subalternicum.* Et paucis interjectis: *Philemon ait flammam ab electro reddi.*

Quis fuerit Philemon ille non constat; fortasse cogitandum de Philemone Ptolemæi II præfecto, qui primus topazos gemmas ex Topazo insula in Ægyptum importavit, ut ex Juba narrat Plinius XXXVII, s. 32.

PHILETAS EPHESIUS.

Schol. Aristoph. Pac. 1071: Βάκιδες δὲ τρεῖς, ὧν πρεσβύτατος ἐστὶν Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ δεύτερος Ἀττικὸς, τρίτος δὲ ὁ Ἀρχὰς ἐκ πόλεως Καρύης, ὅς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης, ὥς φησι Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος. Exscripsit Suidas v. Βάκεις.

Schol. Arist. Avv. 962: Τρεῖς Βάκιδες, ὥς Φιλητᾶς ὁ Ἐφέσιος φησιν οὕτως: «Σίβυλλαι δὲ τρεῖς ἐγένοντο, ὧν ἡ μὲν ἑστίν, ὥς διὰ τῆς ποιήσεως φησιν (φαντασιν?), Ἀπόλλωνος ἀδελφὴ· δευτέρα δὲ ἡ Ἐρυθραία· τρίτη δὲ ἡ Σαρδιανή. Καὶ Βάκιδες δὲ ὁμοίως τρεῖς, ὁ μὲν ἐστὶν Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρχὰς.» Θεόπομπος δὲ (fr. 81) κτλ. De Phileta Coe, Samio, medico, Sybarita, v. Bach. in Philetæ Coi reliq. (Halis 1829).

PHILIPPUS THEANGELENSIS.

Philippus ὁ Θεαγγελεὺς (fr. 1. 4) oriundus erat Theangelis (*), quæ Cariae urbs est. Steph. Byz.:

(*) Creuzerus (*Hist. Kunst*, p. 338) non patriæ, sed muneris significationem inesse voci Θεαγγελεὺς censuit, adeo ut Philippus fuisset promulgator solennitatum (Hesych.: Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλλοντες). — Codex Boil. in Cramer. Anecd. IV, p. 193 exhibet hæc: Ὅσοι [συγγραφεῖς] ἔχουν ἱστορικὸν θουκυδίδης. Ἡρόδοτος. Ξενοφῶν. ἀγγελεὺς ἀρχάγγελος (= leg. creio Φίλιππος ὁ Θεαγγελεὺς. = Cramer.). Δομετιανὸς. Θεότιμος. Στέφανος. Μηνᾶς. Num recte Cramerus conjecerit, valde dubito. In

tres fuerunt, quarum una, quam poetico dicunt Apollinis filiam, altera Erythræa, tertia Sardiana. Eodem modo etiam Bacides tres fuerunt, Iliotus ex Eleono, Atheniensis et Arcas. »

Θεάγγελα, πόλις Καρίας· ὁ πολίτης Θεαγγελεύς. Plinius V, sect. 29 : *Sex oppida contributa ei (Cariae) sunt a Magno Alexandro, Theangela, Sibide, Mednasa, Euranium, Pedasum, Telmissum*. Caricum oppidi nomen fuisse videtur Σουάγελα, monente Dindorfio in Steph. Thes. v. Θεάγγελα ex Thirlwalllo (in Museo philol. Cantabr. vol. 1, p. 373 sqq., quem librum inspicere non licuit). Steph. Byz. : Σουάγελα, πόλις Καρίας, ἐνθα ὁ τάφος τῶν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κάρεις τοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης Σουαγγελεύς. Cf. Strabo XIII, p. 611.

ΚΑΡΙΚΑ.

1.

Athenaeus VI, p. 271, B : Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς ἐν τῷ Περὶ Καρῶν καὶ Λελίγων συγγράμματι καταξίας τοὺς Λακεδαιμονίων εἰλωτας καὶ τοὺς Θετταλικούς πενέστας, καὶ Κάρας φησι τοῖς Λέλεξιν ὡς οἰκέταις χρήσασθαι παλαι τε καὶ νῦν.

2.

Strabo XIV, p. 662 : Οὐ γὰρ ἐστίν (sc. τραγυτάτη ἡ γλῶττα τῶν Καρῶν)· ἀλλὰ καὶ πλεῖστα Ἑλληνικά ὀνόματα ἔχει καταμεμιγμένα, ὡς φησι Φίλιππος ὁ τὰ Καρικά γράψας.

3.

Schol. Eurip. Rhes. 505 ed. Cobet. : Κακῶ δὲ μερμύρῳ] Μήποτε πρὸς τὸ χεῖρον μετέστραπται ἀπὸ τοῦ Τερμέρου, ἐν ᾗ παρὰ τὴν παροιμίαν Τερμέρια κακὰ, ὑπὲρ ὧν Φίλιππος ἐν τῷ Περὶ Καρῶν συγγράμματι φησιν οὕτως· « Τέρμερον καὶ Λύκον Λελεγες γενέσθαι θηριώδεις τὴν φύσιν· τοῦτον δὲ τὸν Τέρμερον πόλιν οἰκίσαι, ἣν δὲ ἀπ' αὐτοῦ Τέρμερον ὠνομάσθη. Τούτους δὲ φησι πρῶτους ληστεῦσαι, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ Καρίαν, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ἐκ ῥιπῶν ποιήσαντας εἰς Κῶν ἐκπλεῖν. »

Cf. Photius s. v. : Τέρμερος γὰρ τις καὶ Λύκος θηριώδεις καὶ λησταὶ ἐγένοντο· καὶ ὁ Τέρμερος πόλιν

altero Historicorum Canone ibid. p. 197 post Xenophontem recensentur : Φίλιππος (deb. Φίλιστος), Ἐφορος, Ἀναξίμενης, Καλλισθένης, Ἑλληνικός (sic). Πολύβιος.

ἐν ἄκρῃ τινὶ τῆς Μινώας κτίσεως ἑαυτοῦ ἐπώνυμον, ἐνταῦθεν ἐλθόντες οὐκ ὀκνῶντες. Suidas : Τερμέρια κακὰ. Περὶ Καρίαν χωρίον Τερμέριον καλεῖται, ἢ ἐχρῶντο οἱ τύραννοι δεσποτερῶς. Τὸ δὲ χωρίον ἔρμνον τυγχάνον καίται μετὰ τὸν Μήλου (Μύνδου em. Holsten. ad Steph. B.) καὶ Ἀλικαρνασσῶν. Τῶν δὲ ἀπὸ τούτου ληζομένων δυσσεβῶν τυγχάνοντων, λεχθῆναι τοῦτο. Plutarch. Thes. c. 11 : Τὸν Τέρμερον συρρήξας τὴν κεφαλὴν ἀπέκτειναν. Ἀφ' οὗ δὴ τὸ Τερμέριον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι· παίων γὰρ, ὡς ἴσκει, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλυνεν. Zenob. IV, 6.

4.

Plutarch. Alex. 46 : Χάρης ὁ εἰσαγγελεύς καὶ Πτολεμαῖος καὶ Ἀντικλείδης καὶ Φίλων ὁ Θεβαῖος καὶ Φίλιππος ὁ Θεαγγελεύς, πρὸς δὲ τούτοις Ἑκαταῖος ὁ Ἐρετριεύς καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιδεύς καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος πλάσμα φασὶ γεγονέναι τοῦτο (sc. quod Clitarchus, alii de Amazone ad Alexandrum profecta narrant). Cf. Onesicriti fr. 5. — Θεαγγελεύς pro vulgata εἰσαγγελεύς reposuerunt Johnsius p. 146 et Reinesius in Auct. var. lect. I, 25, Holstenius ad St. B. l. l. probante Sintenisio. Ceterum non est cur singulare opus de Alexandro a Philippo conscriptum esse putemus, quum Amazonum mentio in Caricis deesse vix potuerit.

Philippi Chalcidensis alias non reperio factam esse mentionem. Philippum quendam συγγραφεῖα interlocutorem habes ap. Plut. in Defectu oracul. p. 418, A. Is audivisse se ait Æmilianum rhetorem (qui sub Tiberio floruit), filium Epithersis grammatici, quem civem suum dicit p. 419, A. Epitherses Bithynus fuit ex Nicæa (v. St. Byz. v. Νικαῖα). Jam si forte Philippus ille idem est cum Nostro, suspiceris hunc fuisse Bithynum ex Chalcedone, atque Χαλκηδόνιος et Χαλκιδεύς voces, uti alibi sic ap. Plutarchum esse confusas.

Philippus Amphipolites Rhodiæcorum libros XIX, obscænos illos, item Coacorum libros II et Thasiacorum libros II scripsisse dicitur ap. Suidam v. Φίλιππος et ἀποσιμῶσαι. Quæ argumenta fuerunt

DE CARIBUS.

1.

Philippus Theangelensis in libro De Caribus et Lelegibus, postquam Lacedæmoniorum Helotas commemoravit et Thessalicos Penestas, Cares etiam Lelegibus ait ut servis et olim usos esse et etiam nunc uti.

2.

Non est asperrima Carum lingua, sed Græca nomina quam plurima admixta habet, ut ait Philippus qui Carica scripsit.

3.

De proverbio *Termeria mala* Philippus in scripto De Caribus ita loquitur : « Termerum et Lycum aiunt Leleges fuisse feroces indole. Termerum illum urbem condidisse eamque de suo nuncupasse nomine. Hos primos latrocinia exercuisse neque id solum prope Cariam, sed ratibus ex viminibus compactis etiam in Con insulam trajecisse. »

4.

Quæ de Amazone ad Alexandrum profecta feruntur, ea ficta esse contendunt Chares esaggeus, Ptolemæus, Anticlidēs, Philo Thebanus, Philippus Theangelensis, et præter hos Hecataeus Eretriensis, Philippus Chalcidensis et Duris Samius.

erotica. Cf. Osann. (*Beiträge z. gr. u. röm. Lit.-gesch.* p. 287. 293), quem laudat Westermann. ad Voss. p. 485, inspicere mihi non licuit. — *Phyllippus Megaricus* de Stilpone philosopho laudatur Diogeni L. II, 113 (locum exscriptimus in Vita Clitarchi).

PHILLIS DELIUS.

ΠΕΡΙ ΧΡΟΝΩΝ.

1.

Bekker. Anecd. Gr. p. 783, 6 : Πυθόδορος ἐν τῷ Περὶ στοιχείων ἀνύλλισι (scr. καὶ Φύλλις) ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ χρόνων πρὸ Κάδμου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκπταῖος, οὗς καὶ Ἀπολλόδορος ἐν Νεῶν καταλόγῳ παρατίθεται. *Chronica* citari putaveris; quamquam etiam Περὶ χρόνων μουσικῶν liber fuisse potest.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Athenæus XV, p. 636, B : Καὶ Φύλλις δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Περὶ μουσικῆς διαφέρειν φησὶ πεηκτίδα μαγάδιδος, λέγων οὕτως : « Φοίνικες, πεηκτίδες, μαγάδιδες, σαμβύκαι, ιαμβύκαι, τρίγωνα, κλεψιάμβοι, σκινδάφοι, ἐννεάχορδα. Ἐν οἷς γὰρ (φησὶ) τοὺς ἰάμβους ᾄδον, ιαμβύκας ἐκάλουν· ἐν οἷς δὲ παρελογίζαντο τὰ ἐν τοῖς μέτροις, κλεψιάμβους. Μαγάδιδας δὲ τὰ διὰ πασῶν καὶ πρὸς ἴσα τὰ μέρη τῶν ἀδόντων ἡρμωμένα. Καὶ ἄλλα δ' ἦν παρὰ ταῦτα· καὶ γὰρ βάρβιτος ἢ βάρμος· καὶ ἄλλα πλείονα, τὰ μὲν ἐγχορδα, τὰ δὲ ἐνῆχα, κατασκευάζον. »

Præterea in fragmento illo incerto quod Censorino attribui solet, de re musica laudantur *Pandos, Hyperides, Follis*, ubi Cauchius reponi vult

(CHRONICA.)

Pythodorus in libro De literarum elementis et Phyllis Delius in Chronicis ante Cadmum literas a Danoo in Græciam translatas esse aiunt. Suffragantur his etiam Milesii historici Anaximander et Dionysius et Heracleus, quorum testimonia Apollodorus quoque in Navium catalogo apponit.

DE MUSICA.

2.

Atque etiam Phyllis Delius secundo libro De musica differre sinit inter pectilem et magadilem, ubi ait : « Plectrica, pectidea, magadiles, sambucas, iambucæ, triangula, clepsiambi, scindapadi, novem-chordia. Nam quibus, inquit, iambos canebant, iambucas vocant : quibus autem eosdem ita canebant, ut quasi fortim mutarent metra, clepsiambos.

Hipponax (*Hippoclidēs Nonnesius probabilis*), *Hyperides, Phyllis*. Cf. Mahne ad Aristox. p. 157.

3.

Athen. I, p. 21, F : Φύλλις ὁ Δῆλιος μουσικὸς τοὺς ἀρχαίους φησὶ κιθαρῳδοὺς κινήσεις ἀπὸ μὲν τοῦ προσώπου μικρὰς φέρειν, ἀπὸ ποδῶν δὲ πλείους, ἰμβαττηρίους καὶ χορευτικὰς.

4.

Suidas : Σχόλιον, ἡ παροίνιος ὥδη, nomen habet, ὡς Ἀριστοξένος (fr. 59) καὶ Φύλλις ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τίθεντες παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες [ἡ δάφνας add. schol. Platon.] ᾄδον γυνάμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἡ δὲ περίοδος σχολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν [ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν schol. Plat.].

Φύλλις] Suidas Φύλλις. Ead. Photius, ubi Φίλης; et schol. Lucian. p. 16 ed. Jacobitz, ubi Φύλων; et Schol. Platon. Gorg. p. 103 Ruhnck., ubi Φύλλις. Ex Suida migrarunt in schol. Aldin. Aristoph. Rann. 1302 et Vesp. 1239 (v. ed. Dübner. p. 535). Cf. de re Fuhr. ad Dicæarch. p. 80 sq.

6.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Athenæus XV, p. 634, D : Magadin tibiærum genus esse neque Aristoxenus ait neque Pyrrander ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, neque Φύλλις ὁ Δῆλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος Περὶ αὐλητῶν καὶ Εὐφράνωρ.

PHILISTIDES.

1.

Plinius H. N. IV, s. 20 : *A rege Curetum Philistides* sc. Cretam appellatam esse ait.

2.

Servius ad Virg. Ecl. I, 66 : et rapidum Cretæ veniemus Oaxem] *Oaxem Philisthenes* (sic) ait

Magadilas vero, instrumenta concentum διὰ πασῶν edentia, et omnibus canentium partibus peræque concinentia. Erant vero præter hæc et alia, veluti harbitos aut barnius : et alia plura conficiebant, partim fidibus tensa, partim sonora. »

3.

Phyllis Delius musicus veteres citharodos ait vultum quidem parum movisse, pedibus vero multos peregrisse motus, processionem militarem imitantes et saltatorios.

4.

Scolium carnea inter pocula cani solebat. Aristoxenus et Phyllis musicus scolium inde appellatum tradunt, quod in nuptiis circa unam mensam pluribus lectis collocatis, myrtos vel lauros tenentes alter post alterum sententias et carmina amatoria ordine canerent. Circuitus autem erat obliquus, lectis sic collocatis.

Apollinis et Anthilene filium; hunc Oaxem in Creta oppidum condidisse, quod suo nomine nominavit, ut Varro ait. Pro Anthilene Dübnerus e cod. enotavit Antantile. Fuisse videtur Anchiale, quæ τῆς Ολαζίδος γῆς nymphe sec. Apollon. Rhod. I, 1132 (quem locum etiam Servius adducit l. l.) Idæos Dactylos peperit. Apud Apollodorum III, 3, 2 Oëax est Clymenes et Nauplii filius. Xenion ap. Stephan. Byz. v. 'Οαξος matrem Aencallidem vocat.

3.

Plinius II. N. IV, s. 36 : *Ab eo latere quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa, III M. pass. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro (fr. 40) et Philistide Erythia, a Timæo et Sileno Aphrodisias, ab indigenis Junonis.*

ΣΥΓΓΕΝΙΚΑ.

Eustathius ad II. α, 200, p. 84, 39 : *Ἡ δὲ ἱστορία εἰς ταῦτόν ἔχει τῇ νεανίδι τὴν παλλάδα, οὕτω παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰς μείρας ὀνομάζεσθαι λέγουσιν· ὅθεν καὶ ἡ παλλακίς παρωνόμασται, καὶ πάλαντες δὲ παρὰ τοῖς ὀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν Συγγενικοῖς· τὸ δὲ λέγειν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Πάλλαντά τινι πεφόνευκε γίγαντα, ἡ δὲτι etc.*

PHILISTUS NAUCRATITÆ.

Suidas : *Φιλιστος Ναυκρατίτης [ἢ Συρακούσιος, Ἀρχωνίδου υἱός. Μαθητὴς δ' ἦν Εὐδήνου τοῦ Ἰλαγοποιοῦ, ὃς πρῶτος κατὰ τὴν ῥητορικὴν τέχνην ἱστορίαν ἔγραψεν. Συνέταξε δὲ τέχνην ῥητορικὴν,] Αἰγυπτιακὰ ἐν βιβλίοις ιβ', [Σικελικὰ ἐν βιβλίοις ια'],] Πρὸς τὸν Τριχάρανον λόγον περὶ Ναυκράτους, [Περὶ Διονυσίου βιβλίου ε'],] Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας γ', [Διμηγορίας καὶ ἄλλα τινά,] Περὶ Αἰθύης καὶ Συρίας.*

Confunduntur Philistus Syracusanus, Philistus rhetor, Philistus Naucratis. Vid. Prolegg. ad fragm. Philist. tom. I, p. xlv sq. Quæ a Naucratis aliena sunt vel esse videntur, uncis inclusi. — Pro

THESSALICA.

1.

Philocrates secundo Thessalicorum (modo genuina sint) Penestas appellari etiam Thessalocetas dicit.

2.

Achillem adversus Trojam proficiscentem comitabatur Patroclus Menœtii et Sthenelæ Acasto natæ, vel Periapidis Pheretæ natæ, vel, ut Philocrates ait, Polymelæ Peleo natæ, filius.

Τριχάρανον Toupius conjecit scribendum esse Χάρωνα, ut scriptum intelligatur contra Charonem Naucratis. Hoc si est, interpunctionem post Τριχάρανον, quam vulgata habet, tollendam esse puto. Quid quod ne tunc quidem necessaria esse videtur, ubi retinendum censueris Τριχάρανον. Vide Prolegg. ad Theopomp. fr. tom. I, p. lxxiv, not. 9. Ceterum fragmenta hujus Philisti quæsi frusta.

PHILOCRATES.

ΘΕΤΤΑΛΙΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VI, p. 264, A : *Φιλοκράτης δ' ἐν ἐνυτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι φησι τοὺς πενίστας καὶ Θετταλοικέτας. De re v. Müller. Dor. II, p. 67.*

2.

Apollodor. III, 13, 8, 5 : *Συνείπετο (sc. Ἀχιλλεῖ εἰς Τροίαν ἐρχομένῳ) δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενoitίου καὶ Σθενέλης τῆς Ἀκάστου, ἡ Περιάπιδος τῆς Φέρητος, ἡ, καθάπερ φησὶ Φιλοκράτης, Πολυμήλης τῆς Πηλείας.*

PHILOMNESTUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔῶ ΣΜΙΝΘΙΩΝ.

1.

Athenæus III, p. 74, F : *Φιλόμνηστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων φησὶν· « Ἐπεὶ καὶ ὁ συκοφάντης ἐντεῦθεν προσηγορεύθη, διὰ τὸ εἶναι τότε τὰ ἐπιζήμια καὶ τὰς εἰσφοράς σῦκα καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον, ἀπ' ὧν τὰ κοινὰ διώκουν, καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὥς ἔοικε, συκοφάντας, αἰρούμενοι τοὺς ἀξιοπιστοτάτους τῶν πολιτῶν. »*

2.

Idem X, p. 445, A : *Ἀνθέας δὲ ὁ Λίνδιος, συγγενὴς δὲ εἶναι φάσκει Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, ὥς φησι*

DE SMINTHIIS RHODIORUM.

1. Philomnestus, in libro De Rhodiorum solemnibus, quæ *Smintia* vocant, ait : « Nam et *sycophanta* inde nominatus est, quod tunc et mulctarum et tribulorum nomine sibi exigebantur, et vinum et oleum, e quibus pro administratione reipublicæ sumptus faciebant : et, qui hæc exigebant et in fisco publico representabant (εἰσφαίνοντες), hi, ut videtur, *sycophanta* nominati sunt, e civibus spectatissimæ fidei delecti. »

2. Anthreas Lindius, qui se cognatum jactabat esse Cleoboli

Φιλόδημος ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων, πρεσβύτερος καὶ εὐδαίμων ἄνθρωπος εὐφυῆς τε καὶ ποιησιν ὦν, πάντα τὸν βίον ἰδιονυσίαζεν, ἐσθλὰ τε Διονυσιακὴν φορῶν, καὶ πολλοὺς τρέφων συμβάχους. Ἐξήγῃ τε κῶμον αἰετὶ μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ. Καὶ πρῶτος εὔρει τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσιν, ἥ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογαῖς. Οὗτος δὲ καὶ κωμωδίας ἐποίησε, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῶν ποιημάτων, ἃ ἐξήρχε τοῖς μεθ' αὐτοῦ φαλλοποροῦσι.

Φιλόδημος] verius nomen esse puto Φιλόμνηστος, quod in notius abierit. Vossius fortasse de Philodemo Gadarensi Epicureo (de quo v. Strabo XVI p. 759), Ciceronis æquali, qui τὴν τῶν φιλοσόφων σύνταξιν (Diog. L. X, 3 et 24), poemata, περὶ μουσικῆς, περὶ ῥητορικῆς, περὶ κακῶν καὶ τῶν ἀντικειμένων ἀρετῶν, alia (v. Rosini præf. ad Vol. Herculan. I) scripsit, cogitandum esse suspicabatur. De Smintheis cf. Müller. *Dor.* I, p. 218.

PHILONIDES. PHILOGENES.

1.

Plinius H. N. V, s. 35, de Cypro ins. : *Vocatam ante Acamantida Philonides* (prodidit).

2.

Tzetzes ad Lyc. 1085 : Ὁ Λάμνητος, ὡς φησι Φιλογένης, Ἰταλίας ποταμός. Cf. Steph. Byz. v. Λαμνητῖνοι.

Philonidem Plinii et Philogenem Tzetze unum eundemque esse suspicor. Reliquos auctores, quibus Philonides nomen erat, non est cur h. l. recenscamus.

PHILTEAS.

Etym. M. p. 795, 12 : Παρὰ τὸ φιλῶ φιλὸς ῥηματικὸν ὄνομα, οὗ παράγωγον Φιλτίας, ὡς πρῶτος Πρωτίας, ἀριστος Ἀριστίας. Φιλτίας δὲ ἐστὶν ὁ

Sapientis, ut ait Philomnestus in libro De Sminthis in Rhodo insula, natus jam grandior, et fortunatus homo, et poetico ingenio præditus, per totam vitam Bacchanalia celebrabat, Bacchico cultu incedens, et multos alens sodales secum bacchantes : agmenque comessantium dies noctesque ducebat. Idem primus poesin illam, quæ sit apta verborum compositione, invenit ; qua deinde Asopodorus Philastus usus est in iambis proœciis. Ille vero etiam comedias composuit, et alia multa in eodem poetico genere, quæ sola phallophoria præcinebat.

2.

Lametus, ut ait Philogenes, Italiae fluvius.

καλούμενος (ὁ Καλλαβῆσιος cod. Leid. ; ὁ Καλακταῖος conj. Valckenar ap. Lennep. Phalar. p. xxiii) ἱστορικὸς, ὁ τὰ Νάξια (l. Ναξιακά) συνθεῖς.

Corrupta illa Φιλτίας ὁ Καλλαβῆσιος s. ὁ καλούμενος, in quibus vel patriz vel patris mentio latet, in pejus emendavit Eustathius scribens Φιλητᾶς ἢ Καλλῖνος in Comment. ad Odys. v, 106, p. 1885, 51 : Τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς (Ἡρακλείδης) ἐπάγει, οἱ ἐνιοὶ τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ (φησὶ) καὶ ὁ τὰ Ναξιακά γράψας Φιλητᾶς ἢ Καλλῖνος, μόνον τὸ ἢ ἐν τοῖς τοιούτοις παραχαιμένοις εἰς ἢ καὶ ἁ τέμνοντες, τὸ ἐπόμενον ν φυλάττουσι, πεποιέανται λέγοντας καὶ γεγενέσθαι, καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο, ἐγεντο. Similiter Eudocia p. 424 Philetam Coum præter ea quæ apud Suidam recensentur v. Φιλητᾶς, scripsisse ait καὶ τὰ καλούμενα Ναξιακά (v. Bach. Philetæ Reliq. p. 83 et 272). Cf. Meinek. Anal. Alex. p. 351 ; Westermann. in *Paulys Realenc.* v. *Phileas*. De ætate historici etsi non constat, antiquioribus tamen scriptoribus eum accensendum esse e dialecto ionica, qua usus est, conjeceris.

ΝΑΞΙΑΚΑ.

Tzetzes ad Lyc. 633 : Αἱ δὲ Γυμνήσιαι αὗται νῆσοι περὶ τὴν Τυρρηνίαν εἰσὶ. Μένεται δὲ αὐτῶν καὶ Ἀρτιμίδωρος. Τίμαχος δὲ φησὶν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἄθλιν τινας τῶν Βουιωτῶν, ἃς Χοιράδας εἶπε (εἶπον ?). Φιλτίας δὲ ἐν τρίτῃ Ναξιακῶν Βαλεαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. Philetas quoque Coum in Ἑρμῇ carmine Balearidum meminit, ex quo duos versus affert Strabo III, p. 168 (v. Philetæ Rel. p. 34 ed. Bach.).

PISISTRATUS LIPARÆUS.

1.

Schol. Apoll. Rh. IV, 786 : Διὰ πλαγυτὰς περὶ ὧντας] Πλαγυτὰὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσιν, ὡς Τίμαχος καὶ Πισίστρατος ὁ Λιπαρεῖος [φησὶν]. Νῦν δὲ τὰς Κυανέας λέγει. Cf. Müller *Min.* p. 275.

RES NAXIORUM.

Gymnesiæ hæc insulæ ad Etruriam sitæ sunt. Meminit eorum etiam Artemidorus. Timæus vero dicit Boeotos quosdam in has insulas venisse, quas Choerades olim appellaverunt. Philteas vero in tertio De rebus Naxiis postea eas Balearidas denominatas esse.

1.

Planctas petras in freto (Siculo) sunt, ut Timæus et Pisistratus Liparæus dicunt ; nunc vero Cyaneas Apollonius hoc nomine designat.

Pisistrato Liparæo aliunde non noto subungere liceat alium Liparæum æque ignotum, *Pyrrhonem*.

2.

Plutarch. Qu. Rom. c. 79, p. 283, A : « Διὰ τὴν τοῦ θριαμβεύσαντος, εἴτα ἀποθανόντος καὶ καίντος, ἔξιν ὁστίον λαβόντας εἰς τὴν πόλιν εἰσφέρειν καὶ κατετίθεσθαι, ὡς Πύρρῳ ὁ Λιπαράιος ἱστοροῦν; » ἢ τιμῆς ἕνεκα τοῦ τεθνηκότος; κτλ.

POLYANTHUS CYRENÆUS.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ ΓΕΝΕΣΕΩΣ.

Sextus Emp. Adv. math. I, 12, p. 271 ed. Fabric. : Πολύανθος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένεως (sc. Ἀσκληπιδῶν κεκραυνῶσθαι λέγει), ὅτι τὰς Προΐτου θυγατέρας κατὰ χόλον Ἡρας ἐμμανεῖς γενομένας ἴασατο.

Schol. Eur. Alc. 1 exhibet eadem, omisso libri titulo. Pro Πολύανθος ibi legitur Πολύαρχος. Cf. Phylarch. fr. 17.

POLYCHARMUS (NAUCRATITA).

ΛΥΚΙΑΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 333, D : Οὐ κατασσωπῆσθαι δὲ οὐδὲ τοὺς ἐν Λυκίᾳ ἰχθυομέναντας ἄνδρας, περὶ ὧν

2.

Cur ejus qui triumphum egisset, ac deinde mortuus crematusque esset, licebat assumptum in urbem inferre ac deponere? Hoc enim Pyrrho Liparæus tradidit. An hoc sit in mortui honorem? etc.

DE ASCLEPIADARUM GENERATIONE.

Polyanthus (sive Polyarchus) in libro De Asclepiadarum generatione Æsculapium propterea dicit fulmine ictum esse, quod Præti filias, quibus Junonis ira insaniam injecerat, sanitati restituit.

DE REBUS LYCIÆ.

1.

Nec silentio præteribo illos in Lycia homines, qui per pisces vaticinantur, de quibus Polycharmus narrat secundo libro Rerum Lyciarum, ita scribens : « Postquam igitur ad mare pervenerunt, ubi in litore locus est Apollinis, in quo est vorticosus in arena gurgēs, accedunt oraculum consulturi, duo lignea verua manu tenentes, et in eorum utroque assas carnes numero decem. Et sacerdos quidem

ἱστορεῖ Πολύχαρμος ἐν δευτέρῳ Λυκιακῶν, γράφων οὕτως : « Ὅταν γὰρ διέλθῃσι πρὸς τὴν θάλασσαν, οὗ τὸ ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῇ εἰγιαλὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ δῖνα ἐπὶ τῆς ἀμάθου, παραγίνονται ἔχοντες οἱ μαντευόμενοι ὀδελίσκους δύο ξυλίνους, ἔχοντας ἑφ' ἑκατέρῃ σάρκα ὁπτάς ἀριθμῷ δέκα. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς καθήται πρὸς τῷ ἄλσει σιωπῇ, ὁ δὲ μαντευόμενος ἐμβάλλει τοὺς ὀδελίσκους εἰς τὴν δῖναν, καὶ ἀποθερεῖ τὸ γινόμενον. Μετὰ δὲ τὴν ἐμβολὴν τῶν ὀδελίσκων πληροῦται θαλάσσης ἡ δῖνα, καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλήθος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστ' ἐκπλήττεισθαι τὸ ὄρατόν τοῦ πράγματος, τῷ δὲ μεγέθει, ὥστε καὶ εὐλαβηθῆναι. Ὅταν δὲ ἀπαγγεῖλῃ τὰ εἶδη τῶν ἰχθύων ὁ προφήτης, οὕτως τὸν χρησμὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἱερέως ὁ μαντευόμενος περὶ ὧν ᾔδειτο. Φαίνονται δὲ ὄρφοι, γλαῦχοι, ἐνίοτε δὲ φαλαιναι ἢ κρίστες, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνόρατοι ἰχθύες, καὶ ξένοι τῇ ὄψει. » Sequitur de eadem re locus Artemidori.

2.

Stephan. Byz. : Σοῦρα, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης, τόπος Σούριος καλούμενος. Τὸ ἔθνικόν Σουρήνός.

3.

Idem : Ἰλαρις, πόλις Λυκίας, ὡς Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. Τὸ ἔθνικόν Ἰλαρεὺς.

4.

Idem : Φιλλὸς, πόλις Πιμυλίας. Ἐκαταῖος. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ Περὶ Λυκίας Φιλλῶν καὶ Ἀντιφελλῶν Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης Φιλλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημίνῃ καὶ Πολύχαρμος.

sedet silentio ad lucum; is autem qui oraculum petit, verua in gurgitem injicit, et quid eveniat expectat. Injectis verubus repletur gurgēs mari, adestque piscium multitudo talisquē, ut admiratione stupefaciat adspectus et magnitudine piscium metus etiam incutiatur. Inde postquam renuntiavit vates, quænam sint piscium species, sic demum a sacerdote responsum super his quæ scire cupit, accipit is qui oraculum consultum venit. Apparent autem orphi, glauci, nonnunquam etiam balænz aut pristis multi; vero etiam pisces inusitata prorsus et insolita forma.

2.

Sura, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis exponit, ubi nunc puteus maris, locus Surius dictus. Gentile, Surenus.

3.

Ilaris, urbs Lyciæ, ut Polycharmus in Rebus Lyciis ait. Civis, Ilarensis.

4.

Phellus, urbs Pamphyliae. Hecataeus. Alexander Polyhistor in libro De Lycia, Phellum et Antiphellum Lyciæ adscribit. Civis, Phellites et Antiphellites, ut Alexander ait in libro laudato et Polycharmus.

ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

5.

Athenæus XV, p. 675, F : Περὶ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου, τίς ἐστι τὴν ἀθῆν, πολλὰ ἀναζητήσας καὶ πολλῶν πυθόμενος, οὐδὲν ἐμάνθανον, ἐνέτυχον ὅβρι ποτε Πολυχάρμου Ναυκρατίτου ἐπιγραφομένου βιβλίου Περὶ Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ταυτὶ γέγραπται· Κατὰ δὲ τὴν τρίτην πρὸς ταῖς εἰκοσιν Ὀλυμπιάδα ὁ Ἡρόστρατος, πολίτης ἡμέτερος, ἐμπορία χρώμενος καὶ χῶραν πολλὴν περιπλέων, προσσχὼν ποτε καὶ Πάρῳ τῆς Κύπρου, ἀγαλμάτιον Ἀφροδίτης σπιθαμιαῖον, ἀρχαῖον τῇ τέχνῃ, ὠνησάμενος, ἤει ζέρον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ αὐτῷ πλησίον φερομένῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐπεὶ χειμῶν αἰρνίδιον ἐπέπασε καὶ συνιδεῖν οὐκ ἦν ὅπου γῆς ἦσαν, κατέρυγον ἅπαντες ἐπὶ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλμα, σώζειν αὐτοὺς αὐτὴν δεόμενοι. Ἡ δὲ θεὸς (προσφιλὴς γὰρ τοῖς Ναυκρατίταις ἦν) αἰρνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρακείμενα αὐτῇ μυρρίνας χλωρὰς πλήρη, ὁδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσα τὴν ναῦν ἥδη ἀπειρηκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν ναυτίαν. Γενομένου δὲ ἐμῆτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαντος, κατιδόντες τοὺς ὄρους ἤκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Καὶ ὁ Ἡρόστρατος, ἐξομήσας τῆς νεῶς μετὰ τοῦ ἀγάλματος, ἔχων καὶ τὰς αἰρνίδιον αὐτῷ ἀναφανείσας χλωρὰς μυρρίνας, ἀνέθηκεν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, θύσας τε τῇ θεῇ καὶ ἀναθείς τῇ Ἀφροδίτῃ ἀγαλμα, καλίσας τε καὶ ἐφ' ἐστίασιν ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ τοὺς προσήκοντας καὶ τοὺς οἰκειοτάτους, ἐζώκεν ἐκάστῳ καὶ στέφανον ἐκ τῆς μυρρίνης, ὃν καὶ τότε ἐκάλεσε Ναυκρατίτην. Ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα.

5.

DE VENERE.

De Naucratis vero corona, qualis sit quod ad genus florum spectat, postquam multa perquisivi, et percunctatus sum e multis, quum nihil didicissem, sero tandem inveni in Polycharmini Naucratis librum, De Venero inscriptum, in quo haec ad verbum scripta leguntur : Olympiade vigesima tertia Herostratus, civis nostras, peregre profectus, multis terris circumnavigatis, nave ad Paphum Cypri apulsa, emptam ibi imagunculam Veneris magnitudine spithamur, vetusti operis, secum Naucratis reportaturus erat. In resitu quum prope Aegyptum navis versaretur, subito ingruente tempestate et terrore aspectum adimentum, ut ubi locorum essent nescirent, confugerunt omnes ad Veneris imagunculam, salutem sibi ab illa precantes. Et dea (benivola quippe erat in Naucratis) subito omni circumiecta spatium viridi myrto replevit, et per totam navem suavisimum odorem sparsit, quum salutem jam desperassent vectores ob multam nauseam. Sed nullo secuto vomitu, quum sol eis rediret, conspectis suis finibus Naucratis pervenerunt. Et Herostratus e navi prostratus cum imagine et cum viridibus myrtis, quae subito exstiterant, deo omnia consecravit. Haec peractis sacris, et imagine Veneris dedicata,

Num Naucratis hic idem sit cum Lyciacorum auctore, necne, in medio relinquendum.

POLYCRATES.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ.

Athenæus IV, p. 139, D : Πολυχράτης ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γινόμενον περὶ τὸν Ὑακινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκολουθεῖ διδόναι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιῖνα οὐκ ἄδουσιν, οὔτ' ἄλλο τι τοιοῦτον εἰσάγουσιν οὔδεν, καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν· ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς δειπνήσαντες ἀπέρχονται. Τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θεία ποικίλη καὶ πανηγυρὶς ἀξιολογὸς καὶ μεγάλη. Παῖδες τε γὰρ καθαρίζουσι ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι καὶ πρὸς αὐλὸν ἄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὀξείας δὲ τόνου, τὸν θεὸν ἄδουσιν· ἄλλοι δ' ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι τὸ θέατρον διεξέρχονται, χοροὶ τε νεανίσκων παμπληθεῖς εἰσέρχονται καὶ τῶν ἐπιχωρίων τινὰ ποιημάτων ἄδουσιν, ὀρχησθαὶ τε ἐν τούτοις ἀναμειγμένοι τὴν κίνησιν ἀρχαῖαν ὑπὸ τὸν αὐλὸν καὶ τὴν ᾠδὴν ποιοῦνται. Τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάθρων, χαμαρωτῶν ξυλίνων ἄρμάτων, φέρονται πολυτελῶς κατεσκευασμένων, αἱ δ' ἐφ' ἀμύλλαις (ἐξ ἀμύλλης ἐφ' ὅτι Preller. ad Pole-

contocatisque ad epulum in ipso temp'o propinquis et familiaribus, coronam cuique ex myrto dedit, eamque coronam Naucratis tunc appellavit. Hæc igitur tradit Polycharmus.

LACONICA.

Polycrates in Laconicis narrat, Hyacinthiorum sacrum Lacedæmonios per tres continuos dies celebrare; et ob luctum quo interemptum Hyacinthum desunt, nec coronari in cænis nec panem apponere, sed (nec?) placeatas et quas sunt ejus generis dare, neque præanem in deum canere solent, neque simile quidquam introducunt, sicuti in aliis solent sacrificiis, sed magna cum modestia cœnantes discunt. Medio autem trium dierum varium spectaculum celebratur, et solemnitas est egregia atque magna. Pueri siquidem citharam in sagulis succincti pulsan, ad tibiamque canentes et plectro omnes simul chordas percurrentes, rhythmo anapesto aculoque vocis sono deum canunt: alii vero equis insidentes ornati per theatrum transeunt: et frequentes juvenum ingreditur chori, patria quædam carmina canentes; et saltatores his immixti præcos motus ad tibiam et ad cauentium vocem peragunt. Virginum autem alio canathris, fornicatis ligneis carpentis, veluntur magnifice instructis; alio, veluti certamina circensia agen-

mon. p. 135) ἀρμάτων ἑευγμένων πομπεύουσιν, ἅπασα δ' ἐν κινήσει καὶ χαρᾷ τῆς θεωρίας ἡ πόλις καθέστηκεν. Ἱερειὰ τε πεμπληθῇ θύουσι τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ δειπνίζουσιν οἱ πολῖται πάντας τοὺς γνωρίμους καὶ τοὺς δούλους τοὺς ἰδίους· οὐδεὶς δ' ἀπολείπει τὴν θυσίαν, ἀλλὰ κenoῦσθαι συμβαίνει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θείαν.

Hæc Athenæus ex Didymo contra Polemonem disputante. De re cf. Müller. *Dor.* II, p. 282.

Distinguendus, puto, a nostro Polycrates de quo Josephus C. Apion. I, 24: Καὶ γὰρ ἰθὺν τινεὶ καὶ τῶν ἐνδοξοτάτων πόλεων βυβαίνειν τὴν εὐγένειαν καὶ τὰς πολιτείας ἐπεμύνησαν λαιδορεῖν, Θεόπομπος μὲν τὴν Ἀθηναίων, τὴν δὲ Λακεδαιμονίων Πολυκράτης, ὁ δὲ τὸν Τριπολιτικὸν γράφας... καὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν εὐβάλε. Hic procul dubio est Polycrates Atheniensis rhetor, Isocratis æqualis et adversarius, de quo adi Westermannum in *Gesch. d. gr. Bereds.* 50, 22. 68, 25.

POLYGNOSTUS sive POLYGNOTUS, operis De Cyzico auctor, laudatur apud Schol. Apoll. Rhod. I, 995. Vide Deiochi fr. 5, t. II, p. 18.

POLYZELUS RHODIUS.

De Polyzelo Rhodio antiquæ comædiæ poeta v. Meinek. *Hist. crit. Com.* p. 262. Distinguendus ab eo est Rhodiacorum scriptor. De Polyzelo Messenio diximus tom. II, p. 12. Polyzelum nescio quem ἐν τῷ Περὶ εἰσαρμένης laudat Alexander Aphrodis. in Aristot. De an. p. 162 b. Fortasse intelligendus Polyzelus Cyrenæus ὁ ἀγέλαστος, de quo Ptolem. *Hephæst. lib.* III, p. 187 ed. West.

ΠΕΡΙ ΡΟΔΟΥ.

1.

Hygin. Poet. Astron. II, 14: *Ophiuchus. Polyzelus autem Rhodius hunc Phorbanta nomine demon-*

tes, junctis curribus pompam ducunt, universaque civitas in motu spectandique gaudio detinetur. Permulta sunt hoc die sacrificia, atque amicis omnibus suisque servis convivium exhibent. Neque quisquam est qui sacrificiis non intersit, ita ut tota civitas vacua fiat, universis ad spectaculum effusis.

DE RHODO.

3.

Hoc in negotio traditum est accidisse Soloni rem longe omnium adversissimam. Quum enim statuisset res alienum remittere sermonemque ei proposito aptum commodumque

strat, qui Rhodiis auxilio maximo fuisse demonstratur. Nam quum eorum insulam serpentum multitudo occupatam cives Ophiutam appellarent, et in ea multitudo ferarum draco fuisset ingenti magnitudine, qui plurimos eorum interfecisset, et patria denique deserta carere coegisset, dicitur Phorbas, Triopæ filius ex Hiscylla Myrmidonis filia natus, eo tempestate delatus, omnes feras et eum draconem interfecisse, qui quum maxime Apollini dilectus esset, locatus inter sidera dicitur, ut interficiens draconem laudis et memoriæ causa videretur. Itaque Rhodii quotiescunque a litore longius producunt classes, prius sacrificant Phorbantis adventui, talis ut illis eventus inopinatae virtutis accidit, qualis inscium Phorbanta futurae laudis ad sidera gloriae pertulit casus.

Hiscilla] alii libri Hiocla, Hyocla, Hiscela, Hischela. Ischylla probabiliter scribendum esse censet Schneidewinus ad Heraclid. 104, laudato nomine Ἰσχυλλος, quod occurrit in Inscript. (Keil. *Anall.* p. 170). Ap. Diodor. V, 58 Phorbas Lapithæ et Orsinomes f., jussu Apollinis a Rhodiis ex Thesalia arcessitur. Cf. Müller. *Min.* p. 195. Plura dabit Hefster. in libro De Rhodo.

2.

Athenæus VIII, p. 360 sq. : De Phalantho et Iphiclo narratio, quam v. in fragmentis. Ergæ Rhodii.

3.

Plutarch. Solon. c. 15, 9 : Πρῶμα δ' αὐτῷ συμπαιεῖν λέγεται πάντων ἀνιερρότατον ἀπὸ τῆς σεισραχθείας. Ὡς γὰρ ὥρμησεν ἀνιέραι τὰ χρεῖα καὶ λόγους ἀρμόττοντας ἐζητεῖ καὶ πρίκουσαν ἀρχὴν, ἐκοινώσατο τῶν φίλων ὧς μάλιστα πιστεύων καὶ χρώμενος ἐτύχχανε, τοῖς περὶ Κόνωνα καὶ Κλεινίαν καὶ Ἰπκόνικον· ὅτι γῆν μὲν οὐ μέλλει κινεῖν, χρεῶν δὲ ποιεῖν ἀπακοπὰς ἔγνωκεν. Οἱ δὲ προλαβόντες εὐθὺς καὶ φθάσαντες, ἐδανείσαντο συγχρὸν ἀργύριον παρὰ τῶν πλουσίων καὶ μεγάλας συνεινήσαντο χώρας· εἴτα τοῦ δόγματος ἐξινεχθέντος τὰ μὲν κτήματα καρπούμενοι, τὰ δὲ χρήματα τοῖς δανείσασιν οὐκ ἀποδιδόντες, εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα μεγάλην καὶ διαβολὴν, ὥσπερ οὐ συναδικούμενον, ἀλλὰ συναδικοῦντα κατέστησαν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν εὐθὺς ἐλύθη τὸ

initium circumspiceret, amicis suis, quibus et maxime fidebat et summopere utebatur, Cononi, Cliniae et Hipponico indicavit, agros se intactos relicturum, novas autem tabulas facturum. Huic rei antevertentem illi magna pecunie vi a divitibus mutuo sumpta, multos agros coemerunt: post decreto publicato, quum ipsi fructus ex agris perciperent, creditoribus autem debitum non redderent, magnis criminibus calumniisque Solonem objecerunt, tanquam non ferendæ, sed faciendæ injuriæ participes ipse fuisset. Hanc tamen infamiam ipse statim diluit, quinque talentis (tot enim ei debebantur) secundum legem a se primo omnium

ἔγαλμα τοῖς πέντε ταλάντοις· τοσαῦτα γὰρ εὗρίθη δα-
νείων καὶ ταῦτα πρῶτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον. Ἐνιοὶ
δὲ πεντεκαίδεκα λέγουσιν, ὧν καὶ Πολύζηλος δ' Ῥοδῖός
ἐστι. Τοὺς μέντοι φίλους αὐτοῦ χρεωκοπίδας καλοῦντες
διετέλεισαν.

Num de Solone in Rhodi historia Polyzelus
egit? Incerta res est; quanquam excurrendi occa-
sionem praeuisse putaveris Solorum urbs, Ἀχαιῶν
καὶ Ῥοδίων κτίσμα τῶν ἐκ Αἰνίδου (Strabo XIV,
p. 671), quam a Solone nomen habere ferunt.
Stephan. Byz.: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ... κέκληται ἀπὸ
Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ (p. 56 ed.
Meinek.). Lindium hunc Solonem esse dicit auctor
Vit. Arati (p. 57 ed. Westerm.). Contra Athenien-
sem intellexisse videtur Eustath. ad Dion. Per. 875:
Λέγονται δὲ Σόλοι κατὰ τινες ἀπὸ Σόλωνος, οἱ δὲ
Ἀχαιῶν καὶ Ῥοδίων κτίσμα τὴν πόλιν φασί. Sed hæc
procul dubio ipsi debentur Eustathio qui sua ex
Stephano et Strabone (cujus ipsa verba retinuit)
congerens distinxit quæ distinguenda non erant.
Nihilominus quum Cypri urbs Soli in Solonis Athe-
niensis honorem sic nominata esse a Plutarcho
dicatur (Solon. c. 26), nescio an idem ad Solos
Ciliciæ Polyzelus transtulerit. Cf. Anonymus Περὶ
ἀπίστων p. 326 ed. Westerm.: Κροῖσος μετὰ τὴν
τοῦ Σόλωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ γεγωνὺς Σόλους πόλιν
ᾤκισεν, ἐν ᾗ καὶ τινες τῶν Ἀθηναίων κατώκισεν, οἱ
χρόνῳ βαρβαρωθέντες ἠλέγοντο σολοικίζειν.

4.

Hesiod. Op. et D. 9 :

Κλυθεῖ ἰδὼν ἄλαν τε, δίκη δ' ἰδυὶν θέμιστας,
Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μνησαίμην.

Ad hæc schol. cod. Dorvillii: Τύνη, ὅτι πρὸς τὸν
Δία· Πολύζηλος δὲ ἐν τοῖς Ῥοδιακοῖς Τύνην ἀρχοντα
Χαλκιδέας φησὶν, ἀπ' οὗ κρίνεται τὸν Ἡσίοδον μετὰ
τοῦ δόελφου.

Quid ansam dederit ineptæ isti interpretationi
quaerendum est in iis, quæ de vita Hesiodi circum-
ferebantur hodie ignorata. Ceterum Τύνης (nisi
potius Τύννης, quod proxime accedit ad Τύμνης,
nomen patris Histiazi ap. Herodot. V, 37. VII, 98)
idem est, ni fallor, qui Bæotica vocis forma Τυν-
ώνδας dicitur Plutarcho in Solon. c. 14, ubi Solo-
nem reprehensum ab amicis esse ait, quod διὰ τοῦ-
νομα δυσωπεῖται τὴν μοναρχίαν, ὥσπερ οὐκ ἀρετῇ τοῦ
λαβόντος εὐθὺς ἀν βασιλείαν γενομένην, καὶ γεγενημέ-
νην πρότερον μὲν Εὐβοεῦσι Τυννώνδαν, νῦν δὲ Μιτυλη-
ναίοις Πιτταχὸν ἡρημένους τύραννον.

condonatis. Quidam, in quibus est Polyzelus Rhodius,
quindocim talenta in nominibus habuisse Solonem scribunt;
amici vero ejus semper χρεωκοπίδας, hoc est novarum ta-
ntularum auctores, cognominati sunt.

In eadem de Solone narratione Polyzelum
Tynnæ Eubœi mentionem injecisse suspicor.

POSIDIPPUS.

ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΟΥ.

Clemens Alex. Protr. p. 17, 31 Sylb.: Ἀφρο-
δίτη δὲ ἄλλη ἐν Κνίδῳ λίθος ἦν καὶ καλὴ ἦν· ἕτερος
ἡρώσθη ταύτης καὶ μίγνυται τῷ λίθῳ. Ποσίδιππος ἱστο-
ρεῖ.. ἐν τῷ Περὶ Κνίδου.

Arnobius VI, p. 206: *Consimili ratione Posi-
dippus in eo libro quem scriptum Super Cnido in-
dicat super rebus ejus, adolescentem haud ignobilem
memorat, sed vocabulum ejus obscurat, correptum
amoribus Veneris propter quam Cnidos in memoria
est, amatorias et ipsum miscuisse lascivias, cum
ejusdem numinis signo genialibus fustum toris, et
voluptatum consequentium finibus.*

Clemens ib. p. 16, 14: Ὁ Πραξιτέλης δὲ, ὡς Πο-
σίδιππος ἐν τῷ Περὶ Κνίδου διασαφεῖ, τὸ τῆς Ἀφροδί-
της ἄγαλμα τῆς Κνιδίως κατασκευάζων, τῷ Κρατίνης
τῆς ἐρωμένης εἶδει παραπλήσιον πεποίηκεν αὐτὴν,
ἐν ᾗ ἔχοιεν οἱ δαίτιοι τὴν Πραξιτέλους ἐρωμένην προσ-
κυνοῖν.

Arnobius VI, p. 198: *Quis Praxitelem nescit,
Posidippi si relegat, ad formam Cratinea meretri-
cis, quam infelix perditte diligebat, os Veneris
Cnidiae solertiarum coegisse certamine?*

Ceterum vereor ne hæc quæ de Cnidiorum artis
operibus traduntur, non ex prosæ orationis opere
historico fluxerint, sed ex poemate. Veri enim
admodum simile est Posidippum nostrum non di-
versum esse a Posidippo poeta epico et epigram-
matico, cujus sæpe mentionem injecit Athenæus.
Atque de artis operibus eum versibus egisse patet
ex Tzetz. Hist. VII, v. 665 sqq., ubi quæ de suo
narrat Tzetzes (coll. VIII, 633), inepta plane
sunt. Cf. etiam epigramma Εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ
τιμωμένην Ἀφροδίτην, ap. Athenæum VII, p. 318, D.
Ex epigrammate fluxerunt etiam quæ de Aglaide
tibicine ejusque voracitate narrat Elian. V. H. I,
26, uti colligis ex iis quæ similia de Theagene
athleta ex eodem laudat Athenæus X, p. 412, D.
Ceterum præter Athenæum (ubi v. Schweigh. in
Ind.) v. Stephan. Byz. v. Zélniz et Bāpic.

4.

Polyzelus Tynen archontem Chalcidensem fuisse ait, a quo
illa quæ Hesiodo cum fratre erat, judicata sit.

POSSIS MAGNESIUS.

ΜΑΓΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XII, p. 533, D : Πόσις δ' ἐν τρίτῳ Μαγνητικῶν τὸν Θημιστοκλέα φησὶν, ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα, θῦσαι Ἀθηνᾶς, καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι, καὶ Διονύσει Χοοπότῃ θυσιάσαντα καὶ τὴν Χοῶν ἑορτὴν αὐτόθι καταθεῖσθαι. Cf. Idomeni fr. ex h. l. Ante Schweigh. editt. Πόσις, quod etiam sequente loco contra codd. auctoritatem restitui voluit Casaubonus; nam ὑποκοριστικὸν nomen esse pro *Posidonius*, sicuti *Amphis* pro *Amphiaraus*.

AMAZONIS.

E LIBRO TERTIO.

Idem VII, p. 296, D : Πόσις δ' ὁ Μάγνης ἐν τρίτῳ Ἀμαζονίδος τῆς Ἀργεῦς φησὶ δημιουργὸν γενέσθαι τὸν Γλαῦκον, καὶ κυβερνῶντα αὐτὴν, ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυρρηνῶν ἐμάχετο, μόνον ἀνδρωτὸν γενέσθαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν ἐν τῷ τῆς θαλάττης βυθῷ φανῆναι, καὶ οὕτως γενέσθαι θαλάττιον δαίμονα, ὑπὸ μόνου τε Ἰάσωνος θεωρηθῆναι.

Prosa oratione Amazonidem scriptam fuisse censet Welckerus De Cycl. p. 320; poeticam fuisse putavit Schweighæuser.; atque tali melius convenit titulus; quanquam nihil hoc decernitur, quum de ætate scriptoris non constet, atque nota res sit senioris ævi auctores prosariis libris sæpe poeticos præfixisse titulos. — De re cf. Müller. *Min.* p. 285 et 264.

PRAXION.

ΜΕΓΑΡΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

Harpocratio v. Σκίρον : Καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιδάδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθί-

DE REBUS MAGNETUM.

1.

Possis tertio librum Rerum Magneticarum ait Themistoclem Magnesiam, suscepta coronifera dignitate, Minervæ sacra fecisse, illumque festum diem Panathenæa vocasse; itemque Baccho Choopotæ sacra facientem, Choorum (*Conjiorum*) festum ibidem instituisse.

AMAZONIS.

2.

Possis Magnes, tertio libro Amazonidis, navis Argus architectum fuisse Glaucum tradit, eamque gubernantem,

δος (fr. 42) ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντιως κεκλήσθαι, Πραξίων δὲ ἐν β' Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος [τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα].

Eadem Suidas et Photius, unde in schol. Ald. Aristoph. Eccl. 18 transtulit Musurus, additis verbis τοῦ συν. Σαλαμῖνα. Ac sane supplendum esse tale aliquid in aprico est. V. Strabo IX, p. 393; Pausan. 1, 39, 5; Plutarch. Thes. c. 10; Steph. Byz. v. Σκίρας. — Πραξίων] cod. G. Παραξίων. Idem videtur Πραξίλας ap. Eudoc. p. 251 (momento Westermanno ad Voss. p. 491): Κάρνεια ἑορτὴ Δωρικὴ τελούμενη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ Κάρνου μάντιως κτλ. (v. Theopomp. fr. 171). Ὁ δὲ Πραξίλας ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὀνομάσθαι τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἱρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι· Ἀλκμάν δὲ ἀπὸ Καρνείου τινὸς Τρωικοῦ· Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κρῖναι, ὃ ἔστι τελέσαι.

Praxitelem quendam, Megarensem, ut videtur, periegetam introducit Plutarchus in Qu. Conv. V, 3, 1, ubi quaeritur cur pinus Neptuno et Baccho sacra sit: Πραξιτέλης μὲν οὖν ὁ περιηγητὴς τὸ μυνθῶδες ἐπῆρεν, ὡς λεγόμενον εὐρεθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου πίτνι προσβεβρασμένον ὑπὸ τῆς θαλάττης· καὶ γὰρ οὗ πρόσω Μεγάρων εἶναι τύπον, ὃς Καλῆς δρόμος ἐπονομάζεται, δι' οὗ φάναι Μεγαρεῖς τὴν Ἰωὴ τὸ παιδίον ἔχουσιν δραπετὴν ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

PROCLES CARTHAGINIENSIS.

Procles, Carthaginiensis, Eucratis filius, quem ex uno Pausania novimus, periegetis, nisi fallor, annumerandus est. Ætas incerta, neque tamen secundum ante Christum natum sæculum superaverit, uti ex iis quæ *Romæ* se vidisse Procles testatur, colligas. Alius Procles est Xenocratis discipulus, de quo v. tom. II, p. 342 in not. ad fragm. Menecratis Elaitæ.

1.

Pausanias II, 21, 6: Τοῦ δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀργείων οἰκοδομήματος οὐ μακρὰν χῶμα γῆς ἔστιν· ἐν δὲ

quum Iason pugnaret cum Tyrrhenis, unum absque vulnere e pugna navali discessisse: ex Jovis autem voluntate in fundo maris apparuisse, atque ita marinum deum exstittisse, et ab uno Iasone fuisse conspectum.

MEGARICA.

Sciradem quoque Minervam colunt Athenienses, quam Philochorus secundo Atthidis a Sciro quodam Eleusinio vate, Praxion vero a Scirone, qui Salaminem civibus frequentavit, vocatam dicit.

1.

Non longe ab eo opere, quod in foro Argivorum est, tu-

αὐτῷ καίσθαι τὴν Μεδούσης λέγουσι τῆς Γοργόνης κεφαλὴν. Ἀπόντος δὲ τοῦ μύθου, τὰδε ἄλλα ἐς αὐτὴν ἴσιν εἰρημένα· Φόρβου μὲν θυγατέρα εἶναι, τελευταίαντος δὲ οἱ τοῦ πατρὸς, βασιλεύειν τῶν περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα οἰκούντων, καὶ ἐπὶ θήραν τε ἐξίναί καὶ ἐς τὰς μάχας ἡγεῖσθαι τοῖς Αἰθίοσι, καὶ δὴ καὶ τότε ἀντικαθημένην στρατῷ πρὸς τὴν Περσέως δύναμιν (ἔπεσθαι γὰρ καὶ τῷ Περσῇ λογάδας ἐκ Πελοποννήσου) δολοφονηθῆναι νύκτωρ, καὶ τὸν Περσέα τὸ κάλλος εἶναι καὶ ἐπὶ νεκρῷ θαυμάζοντα, οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀποτιμόντα αὐτῆς, ἄγειν τοῖς Ἑλλήσιν ἐς ἐπίδειξιν. Καρχηδόνιος δὲ ἀνδρὶ Προκλῇ τῷ Εὐκράτους ἑτερος λόγος ἔδε ἐφαίνετο εἶναι τοῦ προτέρου πιθανώτερος. Αἰθίοξ ἡ ἔρημος καὶ ἄλλα παρέχεται θηρία ἀκούσασιν οὐ πιστά, καὶ ἄνδρες ἐνταῦθα ἄγριοι, καὶ ἄγριαί γίνονται γυναῖκες· Ὀλεῖ τε ὁ Προκλῆς ἀπ' αὐτῶν ἄνδρα ἰδεῖν κομισθέντα ἐς Ῥώμην. Εἰκαζὲν οὖν, πληνθεῖσιν γυναῖκα ἐκ τούτων καὶ ἀρικομένην ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα λυμαίνεσθαι τοὺς προσοίκους, ἐς δὲ Περσέως ἀπέκτεινεν αὐτὴν· Ἀθηναῖοι δὲ οἱ συναπιλαδέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου, ὅτι οἱ περὶ τὴν λίμνην τὴν Τριτωνίδα ἄνθρωποι ταύτης εἶναι ἱεροί.

2.

Idem IV, 35, 3 : Προκλῆς δὲ ὁ Καρχηδόνιος, τύχης μὲν χρηστῆς εἶναι, καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων, ἐνεμεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου πλέον· τῆξαι δὲ ὀπλίτας τε καὶ ἱππικὸν καὶ στρατηγήματα ἐπὶ ἄνδρας πολεμίους εἶρεῖν, Πύρρον ἐρασεν ἀμείνονα γενέσθαι.

Hæc Pausanias inseruit narrationi de Mothonia magna calamitate affectis ab Illyriis, qui, everso regum Epirotarum regno, prædabundi in Messeniam appulerunt. Eadem occasione Proclum de Pyrrho monuisse veri simillimum est.

mulus terræ consurgit, in quo conditum ferunt Medusæ Gorgonis caput : de qua præter fabulam hæc quoque alia memoris prodita sunt. Phorbi eam filiam fuisse : patre mortuo, acceptum ab illo regnum eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, tenuisse. Solitam in venationes et pugnas exire cum Libyis, quibus imperabat, manu. Quare quum Persei copiis, quas ille lectissimas ex Peloponneso adduxerat, acie occurrisset, noctu per insidias oppressam. Mortuæ pulchritudinem admiratum Perseum, præcisum caput, ut spectaculo esset, in Græciam reportasse. At Procli Carthaginiensi, Eucratis filio, veri fere simillior illa prior historia hæc videbatur. In Africæ desertis bestias gigni multas mirabili specie et incredibili, feræque ibi viros et feminas esse : ac virum se Romam illinc deportatum vidisse testatur. Coniciebat itaque ex illis feminis unam fuisse Medusam : quæ quum a suis gregibus aberrans venisset ad Tritonidem paludem, ejus accolæ male mulctarit, usque dum a Perseo esset occisa. Adjutricem vero Perseo Minervam fuisse idcirco esse proditam, quod, qui Tritonidem lacum accolunt homines, Minervæ sacri sunt.

2.

Pyrrhum Procles Carthaginiensis fortuna et rerum gestarum Alexandro Philippi filio inferiorem fuisse testatur :

PROTAGORIDES CYZICENUS.

Protagorides fortasse vixit temporibus Antiochi Grypi (qui primam solus, deinde cum Antiocho Cyziceno regnavit inde ab an. 125 a. C.). Is enim quum præ ceteris immani luxu ludos Daphnicos celebraverit (v. Posidon. fr. 31), facile auctor exsistere alicui potuit ut ludorum istorum magnificentiam voluminibus consignaret.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΔΑΦΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus IV, p. 150, C : Τίνα δ' ἦν τὰ Αἰγύπτια δαῖπνα Πρωταγορίδης ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων διδάσκει ἡμᾶς λέγων οὕτως· « Τρίτη δ' ἐστὶν ἰδέα δαίπνων Αἰγυπτιακῇ, τραπεζῶν μὲν οὐ παρατιθεμένων, πινάκων δὲ περιπερομένων. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Idem IV, p. 176, A : Πρωταγορίδης δ' ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων φησι· « Παντὸς δ' ὀργάνου καταμίτου ἤπται, κροτάλων, ὑποφανοῦ (?) πανδούρου, τῷ τε ἡδεῖ μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἀρμονίας ἀναμινυρίζει. »

3.

Idem IV, p. 183, F : Τοῦ δὲ καλουμένου πανδούρου Εὐφωρίων μὲν, ὡς προείρηται, καὶ Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνῃ πανηγύρεων.

In disponendis vero in acie peditum equitumque copiis, et item capiendi consilii, quo hostis caperetur, arte illo multo meliorem.

DE LUDIS DAPHNICIS.

E LIBRO PRIMO.

1.

Quales fuerint cœnæ Egyptiæ docet nos Protagorides primo libro De ludis Daphnicis, ubi sic ait : « Tertium est genus cœnarum, Egyptiarum : in quo cibi non imponuntur mensæ, sed circumferuntur patinæ. »

E LIBRO SECUNDO.

2.

Protagorides Cyzicenus libro secundo De ludis ad Daphnen (suburbanam Antiochiæ Syriacæ) celebratis ait : « Omni vero instrumento sibilibus intenso canit, crotalis, humilem sonum exente panduro ; dulci quoque monaulo suavissimas harmonias cantillat. »

3.

Panduræ instrumenti Euphorio, ut dixi, et Protagorides secundo De ludis Daphnicis meminerunt.

ΚΩΜΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E. LIBRO SECUNDO.

4.

Athenæus III, p. 124, D: Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν Κωμικῶν ἱστοριῶν, τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν, λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων, ἐν τοῦτοις: « Τὴν γὰρ ἡμέραν ἀνηλιάζοντες αὐτὸ, τῆς νυκτὸς ἀπηθύντες τὸ παχύτατον, τὸ λοιπὸν ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέσις ἐπὶ τῶν μεταωροτάτων μερῶν τῆς οὐχέσεως, δι' ὅλης τε τῆς νυκτὸς δύο παῖδες ὑδατι τὰ τεύχη καταρραίνουσιν. Ὁρθροῦ δὲ καθαιροῦντες, καὶ τὴν ὑποστάθμην πάλιν ὑποσπῶντες, λεπτὴν τε ποιοῦντες αὐτὸ καὶ πρὸς ὑγίαιαν οἶον ἀριστον, ἐν ἀχύροις τιθέσσι τὰς ὑδρίας, εἴθ' οὕτως χρῶνται, χιόνος οὐδ' ἡντινοῦν χράσαν ἔχοντες. » Quemnam Antiochum auctor intellexerit, queritur.

Πρωταγορίδου Ἀκροάσεις ἑρωτικές inter similis argumenti libros recenset Athenæus p. 162, C.

PROTARCHUS TRALLIANUS.

Macrobius Sat. I, 7: *Regionem istam, quæ nunc vocatur Italia, regno Janus obtinuit, qui ut Hyginus, Protarchum Trallianum secutus, tradit, cum Camese æque indigena terram hanc ita participata potentia possidebat, ut regio Camesene, oppidum Janiculum vocitaretur.*

Stephan. Byz.: Ὑπερβόρειοι, ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Ἀλπεῖς Ῥίπαια ὄρη οὕτω προσηγορεύσθαι, καὶ τοὺς ὑπὲρ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη κατοικοῦντας πάντας Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Cf. Müller, Dor. I, p. 277.

Alios Protarchos v. ap. Strabon. XIV, 658; Celsum V, 18. 28. VIII, 20; Philopon. in Aristot. Phys. p. 3; Simplic. ad eund. p. 78; Themist. ad

4.

Protagorides, secundo libro Comicarum Historiarum, Antiochi regis in flumine navigationem enarrans, nonnihil etiam de artificiosa aquæ refrigeratione tradit, his verbis: « Interdiu aquam insolantes, et soli noctem quod crassissimum est colo secernentes, reliquum urnis fictilibus exceptum in excelsissima ædium parte aeri exponunt, et duo pueri tota nocte aqua irrigant vasa. Diluculo tollunt, et sedimento denuo detracto ita tenuem reddunt aquam, ut ad bibendum sit saluberrima: quo facto, in paleis recondunt urnas; et sic deinde ea aqua utuntur, ut nive prorsus non indigeant. »

Protarchus Alpes fuisse Rhiparos montes nominatos, et trans Alpes qui habitent, eos omnes vocari Hyperboreos.

Arist. p. 27; Euseb. P. E. p. 629. 770. 771, etc. De Protarcho geographo, qui γεωμετρίαν τῆς οἰκουμένης libris sex composuit, suo dicemus loco.

PTOLEMÆUS MENDESIIUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ. ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

Tatianus Or. ad Gr. c. 59: Αἰγυπτίων δ' εἶσιν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφαί. Καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἑρμηνεύς Πτολεμαῖος, οὗ δ' βασιλεὺς, ἱερεὺς δὲ Μένδητος (sic), οὗτος τὰς τῶν βασιλείων πράξεις ἐκτιθέμενος, κατὰ Ἀμωσιν Αἰγύπτου βασιλέα γεγονέναι Ἰουδαίοις φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου πορείαν εἰς ἄκρ' ἤθελον γῆρας, Μωσείως ἡγουμένου. Λέγει δὲ οὗτος: « Ὁ δὲ Ἀμωσις ἐγένετο κατὰ τὸν Ἰναχὸν τὸν βασιλέα. » Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀπίων... φησὶν δτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἀμωσις, κατὰ τὸν Ἀργεῖον γερόμενος Ἰναχὸν, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενδήσιος Πτολεμαῖος. Eadem afferunt ex Tatiano Clemens Alex. Strom. I, 21, p. 138, 23 Sylb. et Euseb. P. E. p. 493, D. 497, A. Adde Euseb. Chron. p. 490; Syncell. p. 65, A; Cyrill. C. Jul. I, 15; Justin. Mart. Coh. ad Gent. p. 9 Par. Ceterum Clemens l. l. addit hæc: « Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὗτος ἱερεὺς μὲν ἦν, τὰς δὲ τῶν Αἰγυπτίων βασιλείων πράξεις ἐν τρισὶν βιβλίοις ἐκτιθέμενος βίβλοις. De quibus quum ap. Tatianum nihil legatur, fortasse cum Ptolemæo confunditur Manetho, quem nonnullos Mendesium dixisse supra vidimus. Mentionem Ptolemæi tanquam Ægyptiorum scriptoris injicit etiam Tertullianus Apolog. c. 19.

2.

Schol. ad Odys. IV, 228: Φάρμακκ.. τὰ οἱ (Ἑλένη) Πολύδαμνα πόρεν, Θῶνος παράκοιτις Αἰγυπτίνη] Ἐκείνην Θῶμιν Πτολεμαῖος ἐν τῇ πρώτῃ (?) Χρόνῳ (Χρονικῶν Barnes.) φησί.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

1.

Ægyptiorum accurati sunt temporum recens. Scriptorumque, quæ apud eos sunt, interpretes Ptolemæus, non rex ille, sed sacerdos Mendesium, res gestas regum exponens, sub Amosis regno Judæis concessum esse, ut Ægypto relicta, quo vellent abirent, ducente Mose. Dicit vero: « Amasis hic regnavit Inachi temporibus. » Post Ptolemæum denique Apio dicit Amasin, Inachi Argivi æqualem, evernisse Auarin, testemque ejus rei apponit Mendesium Ptolemæum.

2.

Polydamnae maritum, quem Homerus Thionem dicit, Ptolemæus in primo Chronicorum Thumin appellat.

Vossius Hist. Gr. p. 226 : « Facile assentio amicissimo... Meursio, qui eundem Ptolemæum intelligit in illis Ammonii verbis De diff. voc. : Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ Περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Quodsi de Herode scripsit, Augusto esse antiquior non potest; nam Herodes iste sine dubio est Herodes Magnus, qui annis quattuordecim decessit ante obitum Augusti. At Mendesii Ptolemæi meminit Apion, qui sub Tiberio jam maximi nominis erat. Quare hinc verisimile fit, Augusti et fortasse etiam Tiberii tempore vixisse, præsertim quum ante Apionem nec multæ adeo lectionis Strabo nec veterum alius, quod sciam, meminerit hujus Ptolemæi. » — Westermanno ad h. l. verba Ammonii sapere videntur Ptolemæum Ascalonitam, cujus testimonio usus etiam Ammon. v. σταγύλην et τρυτίς. At de historico aliquo hujus grammatici opere non constat. Cogitari possit de Ptolemæo fratre Nicolai Damasceni.

PYRRHANDER.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

1.

Plutarch. Par. min. c. 37 : Μετὰ τὴν Ἰλίου ἀλω-
σιν Ἀγαμέμνων μετὰ Κασσάνδρᾳ ἀνηρέθη. Ὁρίστης
δὲ παρὰ Στροφίᾳ ἀνατραφεὶς τοὺς φονεῖς τοῦ πατρὸς
ἐτιμωρήσατο· ὡς Πύρρανδρος (Πύρρανδρος;) ἐν τετάρτῳ
Πελοποννησιακῶν.

2.

Tzetzes ad Lycophr. 1339 : Ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ
Ἀλεξάνδρου, ἡ Ολυμπιάς, εἰς Πύρρον τὸν Ἀχιλλέως
καὶ Ἐλένον τὸν Πριάμου τὸ γένος ἀνέκαθεν ἀνέφερεν,
ὡς φησι Θεόπομπος (fr. 232) καὶ Πύρρανδρος. Ἀνάγει
δὲ τὸ γένος ὁ μὲν Πύρρος εἰς Αἰακὸν, ὁ δὲ Ἐλένος εἰς
Δάρδανον. Cf. Justin. XVII, 3.

1.

PELOPONNESIACA.

Post illi excludium Agamemnon cum Cassandra interfectus
est. Orestes autem apud Strophium educatus, occisores
patris ultus est. Pyrandor quarto Peloponnesiacorum.

2.

Mater Alexandri Olympias genus deducebat a Pyrrho
Achillis, et ab Heleno Priami filio, ut ait Theopompus et
Pyrandor.

3.

Pyrandor et Hysicrates Homerum Hesiodi æqualem fuisse
dicunt.

« Fortasse legendum Πύρρανδρος. Cf. Bibl. d. alt.
Lit. u. Kst. II, p. 164 et Heyne ad Virgil. Æn.
II, p. 233. » MÜLLER. Qua conjectura facile care-
mus. Fortasse Μακεδονικά vel Ἡπειρωτικά Pyr-
rhander scripsit. Quamquam poterant hæc etiam in
eo Πελοποννησιακῶν loco legi, quo de Pyrrhi in
Pelop. rebus gestis sermo erat.

3.

Vita Hom. ed. Yriart.: Πύρρανδρος (cod. Ὑραν-
δρος) δὲ καὶ Ὑψικράτης ἑλικιώτης (sc. Ἡσιόδου τὸν
Ὀμηρον γεγονέναι φασί). Scripsisse Pyrrhander
videtur Περὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΗΤΩΝ.

Athenæus XIV, p. 634, D : Aristarchus gram-
maticus γένος αὐλοῦ φησιν εἶναι τὸν μάχαδιν. Nihil
de his Aristoxenus, nihil Archestratus. Οὐκ εἶπε
δὲ τοῦτο οὐδὲ Πύρρανδρος ἐν τῷ Περὶ αὐλητῶν, οὐδὲ
Φώλις ὁ Δῆλιος.

PYRGION.

ΚΡΗΤΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus IV, p. 143, E : Πυργίων δ' ἐν τρίτῳ
Κρητικῶν Νομίμων « Ἐν τοῖς συσσιτίοις (φησὶν) οἱ
Κρητὲς καθήμενοι εὐσιτοῦσι· » καὶ δτι ἀβαμβάκευτα τοῖς
ὄρφανοις παρατίθεται· καὶ δτι οἱ νεώτατοι αὐτῶν ἐρι-
στᾶσι διακονοῦντες· καὶ δτι μετ' εὐφημίας σπείσαντες
τοῖς θεοῖς μερίζουσι τῶν παρατιθεμένων ἅπασιν· ἀπο-
νέμουσι δὲ καὶ τοῖς υἱοῖς, κατὰ τὸν θάκον τοῦ πατρὸς
ὑφιζάνουσιν, ἐξ ἡμισίας τῶν τοῖς ἀνδράσι παρατιθε-
μένων. Τοὺς δ' ὄρφανους ἱσομερεῖς εἶναι· παρατίθεται
δ' αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθ' ἕκαστα τῶν
venomismenon. Ἦσαν δὲ καὶ ξενικοὶ θᾶκοι καὶ τράπεζα

CRETICA INSTITUTA.

Pyrgion tertio libro Institutorum Cretensium, ait :
« In Syssitiis sedentes Cretenses hilariter epulantur. »
Orphanis cibos apponi ait nullo lenocinio conditos; ætate
minimos autem adstare ministerium facientes. Fausta pre-
cati diis, distribuunt inter omnes fercula apposita : etiam
filiis, post patrum sedes assidentibus, partem tribuunt
dimidiam eorum quæ viris apposita sunt. Orphanis vero
portio æqualis (atque viris) apponitur de omnibus quæ
ex instituto apponi solent; sed horum quidem portio nullo
artificio aut exquisita mixtura condita est. Erant vero etiam
sedes hospitibus destinatae, et tertia mensa, ad dextram

τρίτη δεξιὰς ελισσόντων εἰς τὰ ἀνδρείῃα· ἦν ξένου τοῦ Διὸς ξέναν τοῦ προσηγόρευον. Cf. Müller. Dor. II, p. 274, 278.

PYRRHO LIPARÆUS. V. Pisistratus Liparæus p. 478.

PYTHÆNETUS.

ΑΙΓΙΝΗΤΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Tzetzes ad Lyc. 175, p. 446 ed. Müll. : Ἡ Αἶγινα πρότερον Οἰνώνη λέγεται ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινήτικῶν. V. C. O. Müller. Aeginetic. p. 8; Heyn. ad Apollodor. III, 12, 6.

2.

Schol. Pind. Nem. VI, 63 : Βασσ(δαισιν) Ὁ Δίδυμός φησι· Προσῆκει γράφειν Βουδίδαι· γενέσθαι γὰρ τινὰ Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατὰγεσθαι γενεάν τὴν Βουδιδῶν· μνημονεύειν δὲ φησι (φησι?) τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινήτικῶν γράφοντα οὕτως· « Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διηγεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἐκυτοῦ θυγατέρα. »

3.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1712 : Νῆσος ἡ Ἰππουρίς πλησίον Θήρας. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης, καὶ Πυθαίνετος ἐν πρώτῳ Περὶ Αἰγίνης. Cf. Müller. Aegin. p. 84.

4.

Sch. Pind. Ol. IX, 107 : Πυθαίνετος δὲ Διὶ συνελθοῦσαν Αἶγιναν γεννῆσαι Αἰαχὸν καὶ Δαμοκράτειαν,

ingredientibus carnacula, quam Jovis hospitalis, et Hospitalalem mensam vocabant.

ÆGINETICA.

1.

Ægina olim CEnone vocabatur ab CEnone Budionis filia, ut ait Pythænetus primo Aegineticorum.

2.

Didymus ait scribendum apud Pindarum esse Budidæ : fuisse enim Budionem quendam in Ægina, a quo Budidarum genus originem duxisse. Meminisse vero aiunt Budionis Pythænetum primo Aegineticorum ita scribentem : « Dum de his hæc dicebantur, Budioni seruit dissidium intercessisse cum CEnone filia sua. »

3.

Hipparis insula est prope Theram sita, cujus meminit Timosthenes et Pythænetus primo De Ægina.

ἦν γαμψοῦναι Ἄκτορι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ταχεῖν Μενολτίον· ὕστερον δὲ τοῦτον εἰς Ὀποῦντα ἐλθεῖν. Συγγενὴς γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Λακροῦ.

5.

Schol. Pind. Nem. V, 81 : Παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μᾶς ἀγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεινῆσθαι τὰ Νέμεα. Περιλῆσθαι γὰρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ εἰη ἂν ὁ μὲν οὗτος, ἐν ᾧ θύουσιν Αἰγινῇται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος. Cf. Müller. l. l. p. 150.

E LIBRO TERTIO.

6.

Athenæus XIII, p. 589, F : Πυθαίνετος ἐν τρίτῳ Περὶ Αἰγίνης Περιανδρόν φησιν, εἰς Ἐπιδαύρου τὴν Προκλίους θυγατέρα Μελίσσαν ἰδόντα, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην (ἀναμπεχόνος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ὠνοχόει τοῖς ἰργαζομένοις), ἰρασθέντα γῆμαι. Cf. Müller. Aegin. p. 63 sq.; Dor. II, p. 265.

PYTHAGORÆ (Orthagoræ), qui De mari Rubro scripsit, fragmenta exhibebimus in fragmentis Geographorum.

PYTHERMUS EPHESIUS.

Pythermus Ephesius vixit post Antiochum I vel II (fr. 2) et ante Hegesandrum Delphum (fr. 3), quem non ante regnum Antiochi Magni scripsisse scimus, quemque non ita multo post Antiochum M. vixisse conjecimus. Pythermi igitur ætatem circumscribi putamus eo tempore quod inter regnum Antiochi Dei et finem Antiochi Magni interjectum

4.

Pythænetus e Jove Aeginam peperisse dicit Eacum et Damocratiam, quæ nupserit Actori in Thessalia, eique Menon-tium pepererit. Postea vero hunc venisse Opuntem; nempe cognatus fuit Locri.

5.

Apud Aeginetas Delphinus mensis est sacer Apollini Delphinio; hoc fortasse Nemea fuisse dicit; nam eorum hunc mensem Apollini ait. Porro hic fuerit mensis quo Aeginetæ Apollini conditori et domestico sacra faciunt, ut ait Pythænetus.

6.

Pythænetus tertio libro De Ægina ait, Periandrum, cum Proclis Epidaurici filiam Melissam vidisset Peloponnesiaco cultu vestitam (sine stola enim erat, simplicem tunicam induta, et vinum fundebat operariis), amore ejus fuisse captum et uxorem eam duxisse.

est (246-181). — De *Pythermo Teio* poeta v. Athen. XIV, p. 625, C. Prov. cod. Bodl. 700 et cod. Vat. III, 14. Cf. Schneidewin. ad Hippon. fr. 21. *Pythermum Phocæensem* habes ap. Herodot. I, 152.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Athenæus II, p. 44, C : Πύθερμος δὲ ἐν τοῖς Πειραιῶς τυραννεύουσι καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. Ἡγήσανδρος δὲ (fr. 21) etc.

2.

E LIBRO OCTAVO.

Idem VII, p. 289, F : Καὶ Θεμισίων δ' ὁ Κύπριος, τὰ Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως παιδικὰ, ὥς φησι Πύθερμος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ὁγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν, οὐ μόνον ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀνεκηρύττετο, Θεμισίων Μακεδόν, Ἀντιόχου βασιλέως Ἡρακλῆς, ἴθυσεν δὲ αὐτῷ πάντες οἱ ἐγγχώριοι, ἐπιλέγοντες Ἡρακλεῖ Θεμισίων, καὶ πρῆν αὐτὸς, ὁπότε τις τῶν ἐνδοξῶν θύοι, καὶ ἀνέκειτο, στρωμνὴν καθ' αὐτὸν ἔχων, ἡμιζισμένος λεοντῆν· ἔρροι δὲ καὶ τοῖς Σκυθικὰ καὶ ῥόπλον ἐκράτει.

Ἀντιόχου] Antiochum I Soterem intelligit Schweighæuser.; A. II Deum Niebuhr. Opusc. p. 268. Cf. Phylarch. fr. 7. Droysen. *Hellenism*. II, p. 206. 280.

3.

Idem II, p. 51, F : V. Hegesandri Delphi fr. 41.

4.

Sotionis Paradox. c. 34, p. 189 ed. Westerm. : Πύθερμός φησιν· « Ἐάν τις σκύφον εἰς τὰς τοῦ Στρώμονος ποταμοῦ δίνας ἐμβάλη, τοῦτον εὐρήσει ἐν τῇ περὶ Ἀπολλωνίαν λίμνῃ. »

HISTORIÆ.

1.

Pythermus inter eos qui in Piræeo tyranni erant, etiam Glaucanem aquæ potatorem recenset.

2.

Etiam Themison Cyprius, Antiochi regis amasius, ut scribit Pythermus Ephesius octavo Historiarum, non modo in publicis hominum conventibus hac formula proclamatus est : *Themison Macedo, Antiochi regis Hercules*, sed et sacra ei faciebant indigenæ omnes, acclamantes : *Themisoni Herculi* ! Et quoties ex illustribus aliquis sacra faceret, aderat ipse seorsim sublimi in lecto cubans, leonis pelle vestitus. Gestabatque etiam Scythicum arcum, et clavam manu tenebat.

4.

Pythermus ait, « Si quæ poculum in Strymonis fluvii gurges iniecerit, receperit eum in lacu ad Apolloniam. »

PYTHOCLES SAMIUS.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 14 : Ποίνων καὶ Σικελιωτῶν τὴν κατὰ Ῥωμαίων συμμαχίαν ἐτοιμαζόντων, Μέταλλος στρατηγὸς μόνῃ τῇ Ἑστίᾳ οὐκ ἔθυσεν· ἡ δὲ πνεῦμα ἀντέπνευσε ταῖς ναυσί. Γάιος δὲ Ἰούλιος μάντις εἶπε λωφῆσαι, ἐὰν προθύσῃ τὴν θυγατέρα. Ὁ δ' ἀναγκασθεὶς Μεταλίαν τὴν θυγατέρα προσῆγεν· ἡ δὲ Ἑστία ἐλέησεν, δάμαλιν ἐπέβαλε, καὶ αὐτὴν ἐκόμισεν εἰς Λαμύσιον, καὶ ἰέρειαν τοῦ σεβομένου παρ' αὐτοῖς δράκοντος ἀπέδειξεν· ὥς Πυθοκλῆς ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

E LIBRO QUARTO.

2.

Clem. Al. Str. I, p. 144, 47 : Θεόπομπος δὲ καὶ Ἐφορος καὶ Τιμαῖος Ὀρθαγόραν τινὰ μάντιν ἀναγράφουσι, καθάπερ ὁ Σάμιος Πυθοκλῆς ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν Γάιον Ἰούλιον Νίπωτα.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Plutarch. Par. min. 41 : Ἡγησίστρατος, ἀντὶ Ἐφέσιος, ἐμφύλιον φόνον δράσας, ἔφυγεν εἰς Δελφούς, καὶ ἤρξατο τὸν θεὸν, ποῦ οἰκῆσαι. Ὁ δ' Ἀπόλλων ἀνείπεν, ἐνθα ἂν ἴδῃ χορεύοντας ἀγροίκους θαλλοῖς ἑλαίας ἐστεφανωμένους. Γινόμενος δὲ κατὰ τὸν τόπον τῆς Ἀσίας, καὶ θεασάμενος φύλλοις ἑλαίας ἐστεφανω-

ITALICA.

1.

Quum Presi societatem cum Siculis adversus Romanos machinarentur, Metellus Romanorum dux soli Vestæ rem sacram non fecit : ea ventum classi adversum immisit. Caius autem Julius haruspex cessaturum edixit, si filiam dux immolasset. Coactus itaque hic filiam Meteliam produxit mactatum. Vesta ejus miserta, buculam in ejus locum submit, ipsamque Lamusium detulit, et draconis qui ibi colitur antistitam fecit. Sic Pythocles tertio Italicorum.

2.

Theopompus et Ephorus et Timæus Orthagoram quendam vatem commemorant, sicuti Pythocles Samius quarto Italicorum Caium Julium Nepotem.

GEORGICA.

3.

Hegesistratus Ephesius civili nece perpetrata Delphos fugit, scitatusque deum est, ubinam locorum sedem poneret.

μένους γεωργούς καὶ χορεύοντας, ἐκτίσεν αὐτοῦ πόλιν, καὶ ἐκάλεσεν Ἑλαιοῦντα· ὡς Πυθαγόρας δὲ Σάμιος ἐν τρίτῳ Γεωργικῶν.

ΠΕΡΙ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.

4.

Clem. Al. Protr. p. 12, 36 Sylb. : Φωκαεῖς δὲ Πυθαγόρας ἐν τρίτῳ Περὶ ὁμονομίας τῇ ταυροπόλιν Ἀρτέμιδι ἀνθρώπων δλοκαεῖν ἱστορεῖ.

SCAMON MYTILENÆUS.

Scamon, qui Περὶ εὐρημάτων duobus minimum libris scripsit, oriundus fuit ex Mytilene urbe Lesbica. Ita enim Clemens Alexandrinus (fr. 4). Nomen scriptoris ap. Athenæum p. 637, B, in nonnullis codd. est Σάμων, quod ortum est ex Σάμμων uti vulgo legitur apud Eusebium P. E. p. 476. Verior forma est Σάμων. Cf. Suidas : Σάμων, ὄνομα κύριον. Apostolius XX, 29 exhibet Κάμων, quæ nominis forma, quamvis ap. Apostolium scribarum negligentia debere putaverim, non caret tamen exemplis, ut eam dialectica varietate niti diceres. Sic ap. Suidam pater Charaxi *Mytilenæi* et Sapphus poetrix dicitur Κάμων, quum apud Herodotum (II, 135) nominetur Σκαμανδρόνυμος. Ex quorum locorum comparatione patet Κάμων idem esse quod Σάμων, quæ est forma diminutiva vocis Σκαμανδρόνυμος. Similiter κάμων pro σκαμωνία (σκαμμωνία) dixit Nicander Alex. 484, ubi schol.: Τὸ κάμωνος κατ' ἐνδειαν τοῦ σ λέγει δὲ τὸν σκαμωνίας χυλόν. Cum Κάμων confer simile nomen Κάμης ap. Demosthen. p. 1019, 19: Κάμη τῷ τυραννοῦντι Μυτιλήνης. Literæ μ duplicatio nullius momenti. Sic idem, ut videtur, nomen scribitur Καμῦς ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 857, 7, et Καμῦς ap. Chærob. ib. p. 1195 et Dracon. p. 104. — Ut ad Scamonem redeam, aliud ejus nominis exemplum præbet Suidas : Ἑλλάνικος, Μυτιληναῖος,

Respondit Apollo, ibi ubi rusticos visurus esset choreas ducere frondibus olivæ coronatos. Quod quum ille in quadam Asia regione deprehendisset, urbem ibi condidit, et (ab oleis) Elæuntem appellavit. Sic Pythocles narrat tertio Georgicorum.

DE CONCORDIA.

4.

Phocæenses Pythocles tertio De concordia Dianæ Tauro-polo hominem integrum comburere narrat.

INVENTIONES.

1.

Scamon primo libro De inventionibus, sικιππιν nomen

υῖος, οἱ μὲν Ἀριστομένους, οἱ δὲ Σάμμωνος, οὗ δαμό-
νυμον ἴσχειν υῖόν.

Putari igitur possit Nostrum esse filium Hellenici antiqui istius historici. Ac satis vetustum scriptorem esse inde quoque collegeris, quod apud Clementem (fr. 5) inter varios Εὐρημάτων scriptores primo ponitur loco, et ab Athenæo (fr. 3) cum Ephoro compositum habes. Verum Clemens in recensendis auctoribus ordinem chronologicum minime observavit. Deinde vero ii, qui Hellenicum patrem et filium Scamonis dixerunt, non de logographo cogitasse, sed alium quendam senioris ævi scriptorem intellexisse videntur; recteque Eudocia egerit verba εἰ δὲ Σάμμωνος... υῖόν omit-
tens. De his pluribus disseruimus in Vit. Hellenici p. xxvi, ubi conjecimus posterioris Hellenici mentionem fieri apud Suidam verbis hisce : Σάν-
δων (an Σάμων?), Ἑλλάνικου, φιλόσοφος. Ἐγχε-
ψεν Ὑποθέσεις εἰς Ὀργέα, βιβλίον α'. Ut ut est, qui pater fuerit Scammonis nostri certius dici nequit.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 630, B : Σάμων δ' ἐν πρώτῳ Περὶ εὐρημάτων, εἰκινιν αὐτὴν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ σεί-
σθαι· καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν εἰκινιν Θέροισκον.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Suidas Lex. Φοινικήϊα γράμματα : Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγένορος τοῦ εὐ-
ρόντος λαβόν· τούτοις δὲ ἀντιλέγουσι Κρήτις ὡς εὐρέθη
ἀπὸ τοῦ γράφειν ἐν φοινίκων πιτάλοις· Σάμων δὲ ἐν τῇ
δευτέρᾳ τῶν Εὐρημάτων ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος
ὀνομασθῆναι· μυθεύεται δ' οὗτος ἀρσένων μὲν παίδων
ἀπαίς γενέσθαι δ' αὐτοῦ θυγατέρα Ἀγλαυρον, Ἐρσην,
Πάνδροσον, Φοινίχην· τὴν δὲ Φοινίχην ἐτι παρθένον οὖ-
σαν τελευτῆσαι· διὸ καὶ Φοινικήϊα καλεῖται γράμματα τὸν

invenisse ait a quaerendo (σίκισθαι), primumque qui si-
cinnias saltaverit, fuisse Therappum.

2.

Lydi et Iones Phœnicias literas acceperunt a Phœnice Age-
noris filio, qui eas invenit. His refragantur Cretenses,
dicentes inde nominari quod primum scripta sint in palma-
rum (φοινίκων) foliis. Scamon vero in secundo Inventionum
nomen habere ait a Phœnice, Actæonis filia. Fabulantur
enim Actæonem mascula prole carentem filias habuisse,
Aglaurum, Hersen, Pandrosum et Phœnicen. Phœnicen vir-
ginem adhuc diem obiisse; quare Actæonem Phœnicias li-
teras appellasse, ut sic honorem filiae tribueret.

Ἀκταίονα, βουλούμενόν τινος τιμῆς ἀπονεῖμαι τῇ θυγατρὶ.
Eadem Photius et Apostol. XX, 29 (ubi Κάμων).

EX LIBRIS INCERTIS.

3.

Athenæus XIV, p. 637, B : Φοίνικα δὲ τὸ ὄργανον
Ἐφορος καὶ Σκάμων ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ὑπὸ
Φοινίκων εὐρεθέντα ταύτης τυχεῖν τῆς προστηγορίας.

4.

Idem XIV, 637, B : Τῇ σαμβύκῃ πρώτην φησὶ
χρησασθαι Σίβυλλαν Σκάμων δ' προειρημένους· ὀνομα-
σθῆναι δ' αὐτὴν εὐρεθεῖσαν ὑπὸ Σάμβυκος τινός.

5.

Clemens Alex. Strom. I, 74, p. 132 S. : Αἰγύπτιοι
γούν πρώτοι ἀστρολογίαν εἰς ἀνθρώπους ἐξήνεγκαν,
ὁμοίως δὲ καὶ Χαλδαῖοι. Αἰγύπτιοι λύχνους τε αὐ-
καίειν πρώτοι κατέδειξαν καὶ τὸν ἐνιαιυτόν εἰς δώδεκα
μῆνας διαιλόν καὶ ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐκώλυ-
σαν, μηδ' εἰς ἱερὰ εἰσιέναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούστους ἐνο-
μοθέτησαν, γεωμετρίας τε αὐτὴν εὐρεταὶ γεγονάσιν. Εἰ-
σὶν δὲ εἰ Κᾶρας τὴν δι' ἀστέρων πρόγνωσιν ἐπινενοη-
κάναι λέγουσιν. Πτήσεις δὲ ὀρνίθων παρενυλάξαντο
πρώτοι Φρύγες· καὶ θυτικὴν ἡκρίβωσαν Τούσκοι Ἰτα-
λίας γείτονες. Ἰσάυροι δὲ καὶ Ἀραβες ἐξεπόντησαν τὴν
οἰωνιστικὴν, ὥσπερ Τελμισαῖς τὴν δι' ὀνείρων μαντι-
κὴν. Τυρρηνοὶ σάλπιγγα ἐπενόησαν καὶ Φρύγες αὐλόν·
Φρύγες γὰρ ἦσθην Ὀλυμπός τε καὶ Μαρσύας.

75. Κάδμος δὲ Φοῖνιξ ἦν ὁ τῶν γραμμάτων Ἑλλήσιν

εὐρετής, ὡς φησὶν Ἐφορος, ἔθεν καὶ Φοινικίαν τὰ
γράμματα Ἡρόδοτος κεκλησθαι γράφει. Οἱ δὲ Φοῖνι-
κας καὶ Σύρους γράμματα ἐπινοῶσαι πρώτους λέγου-
σιν. Ἰατρικὴν δὲ Ἄπιν Αἰγύπτιον αὐτόχθονα πρὶν εἰς
Αἴγυπτον ἀφικέσθαι τὴν Ἰώ. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀσκλη-
πιὸν τὴν τέχνην αὐξῆσαι λέγουσιν. Ἀτλας δὲ ὁ Αἰδύς
πρώτος ναῦν ἐναυπηγήσατο καὶ τὴν θάλασσαν ἐπλευσε.
Κέλαις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι
πρώτοι σιδήρον εὔρον ἐν Κύπρῳ, Δείλας δὲ ἄλλος
Ἰδαῖος εὔρε χαλκοῦ χρᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Σκύθης.
Ναὶ μὲν Θράκες πρώτοι τὴν καλουμένην ἄρπην εὔρον,
ἔστι δὲ μάχαιρα καμπύλη, καὶ πρώτοι πέλταις ἐπὶ
τῶν ἵππων ἐχρήσαντο. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰλλύριοι τὴν
καλουμένην πέλταν ἐξεῦρον. Ἐπὶ φησὶ Τουσκανοὺς
τὴν πλαστικὴν ἐπινοῶσαι, Ἰτανόν τε — Σαυνίτης οὗ-
τος ἦν — πρῶτον θυρεὸν κατασκευάσαι. Κάδμος γὰρ
ὁ Φοῖνιξ λιθοτομίαν ἐξεῦρε καὶ μέταλλα χρυσοῦ τὸ
περὶ τὸ Πάγγαιον ἐπενόησεν ὁρος. Ἡδὲ δὲ καὶ ἄλλο
ἔθνος Καππάδοκες πρώτοι εὔρον τὸν νάβλαν καλούμε-
νον, ὃν τρόπον καὶ τὸ δίχορδον Ἀσσύριοι. Καρχηδόνιοι
(Χαλκηδόνιοι;) γὰρ πρώτοι τετρήρη κατεσκεύασαν,
ἐναυπηγήσει δὲ αὐτὴν Βόσπορος αὐτοσχέδιον.

76. Μήδεϊά τε ἡ Αἰήτου ἡ Κολχίς πρώτη βάρην τρι-
χῶν ἐπενόησαν. Ἀλλὰ καὶ Νώροπες — ἔθνος ἐστὶ Παι-
ονικόν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται — κατειργάσαντο χαλ-
κὸν καὶ σιδήρον ἐκάθηραν πρώτοι. Ἀμυκός τε ὁ Βε-
βρύκων βασιλεὺς ἱμάντας πυκτικούς πρώτος εὔρε. Περὶ
τε μουσικὴν Ὀλυμπός ὁ Μυσὸς τὴν Αὐδίου ἀρμονίαν
ἐπιλοτένησεν. Οἱ τε Τρωγλοδύται καλούμενοι σμυ-
δύκην εὔρον ὄργανον μουσικόν. Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλν-
γίαν σύριγγα Σάτυρον εὔρεῖν τὸν Φρύγα· [τρίχορδον

3.

Phœnicem instrumentum Ephorus et Scamon in opere
De inventis appellatum esse inde tradunt, quod a Phœnici-
bus sit inventum.

4.

Sambyce primam usam esse Sibyllam Scamon modo
laudatus refert; nomen vero habere e Sambyce quodam, qui
eam invenerit.

5.

Primi Ægyptii astrologiam ad homines deluxere. Si-
militer autem etiam Chaldaei. Ægyptii rursus lucernas
primi accendere docuerunt, et annum in menses duodecim
diviserunt, et in templis cum mulieribus coire prohibue-
runt, neque ad sacra ab uxore illotis adeundum esse lego
sanxerunt. Et rursus inventores fuere geometriæ. Sunt au-
tem qui dicant Cares eam quam ex astris colligitur, inve-
nisse præscientiam. Avium autem volatus primi Phryges
observarunt. Aruspiciam autem seu extispiciam perfecto
tenuerunt Tusci qui fuere vicini Italici. Isauri autem et Ara-
bes auguria studuere, sicut Telmisenses ei quæ per somnia
sint divinationi. Etrusci tubam, et Phryges tibiam excogita-
vere. Phryges enim erant Olympus et Marsyas. Cadmus
autem erat Phœnix, qui fuit Græciæ literarum inventor, ut
ait Ephorus. Unde etiam scribit Herodotus literas appellatas
fuisse Phœnicias. Alii autem dicunt, Phœnices et Syros pri-

mos excogitasse literas. Medicinam autem Apim Ægyptium
indigenam, priusquam Io veniret in Ægyptum; postea au-
tem Æsculapium dicunt artem amplificasse. Atlas autem
Libys primus navem est fabricatus, et mare navigavit.
Et rursus Celmis et Damnaneus ex Idæis Dactylis ferrum
primi invenerunt in Cypro. Alius autem Idæus ferri invenit
temperaturam, ut autem Hesiodus, Scythæ. Ac Thraces
quidem primi eam quam ἄρπη vocatur, invenerunt: est autem
incurvus gladius; et peltis primi usi sunt in equis. Similiter
autem Illyrii quoque peltam invenerunt. Tuscanos aiunt
plasticea excogitasse, Itanumque (Samaïtes is fuit) primo
clypeum fecisse. Cadmus autem Phœnix primus invenit
lapidinam: et in monte Pangæo excogitavit auri metalla.
Jam vero alia quoque gens, Cappadoces, primi invenerunt
id quod Nablium appellatur, quemadmodum Assyrii quoque
Dichordon. Carthaginenses autem primi construxerunt
quadriremem. Eam autem ex tempore et absque ulla præ-
meditatione fabricatus est Bosphorus. Media autem Ætææ
filia, Colchis, prima pilos tingere excogitavit. Quin etiam
Noropes (est autem gens Pæoniæ, nunc autem appellantur
Norici) æs elaborarunt, et primi ferrum purgarunt: et
Amycus rex Bebrycum, Iora pugilum, id est cestus, pri-
mus excogitavit: et Olympus Mysius in musica harmoniam
Lydiæ artificibus invenit: et qui vocantur Τρωγλοδυτæ,
sambucam instrumentum invenero musicum. Aiunt autem

Ξι-μοίους καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὑαγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα·] κρούματα δὲ Ὀλυμπον ὁμοίους τὸν Φρύγα, καθάπερ Φρύγιον ἁρμονίαν καὶ μιξοφρύγιον καὶ μιζολύδιον Μαρσύαν τῆς αὐτῆς ὄντα τοῖς προειρη- μένοις χώραις, καὶ τὴν Δωρίον Θάμυριν ἐπινοῆσαι τὸν Θρᾷκα. Πέρσας τε πρῶτους ἀκηκόσαμεν ἀπήνην καὶ κλίνην καὶ ὑποπόδιον ἐργάσασθαι, τοὺς τε Σιδονίους τρίκωπον ναῦν κατασκευάσαι. Σικελοὶ τε οἱ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ πρῶτοι φόρμιγγα εὗρον οὐ πολὺ τῆς κιθάρας λειπομένην καὶ κρόταλα ἐπινόησαν. Ἐπὶ τε Σεμιρά- μεις βασιλείᾳς Αἰγυπτίων (αἰς) τὰ βύσσινα ἱμάτια εὗρησθαι ἱστοροῦσιν. Καὶ πρῶτην ἐπιστολὰς συντά- ξαι Ἀτοσσαν τὴν Περσῶν βασιλεύσαντ' φησὶν Ἑλ- λάνικος.

Σχάμων μὲν οὖν ὁ Μυτιληναῖος καὶ Θεόφρα- στος ὁ Ἐρέσιος, Κύδιππος τε ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τε Ἀντιφάνης καὶ Ἀριστόδημος καὶ Ἀρι- στοτέλης, πρὸς τοῦτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ περιπατητικὸς ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων ταῦτα ἱστορήσαν. Cf. Euseb. P. E. p. 476.

6.

ΠΕΡΙ ΛΕΣΒΟΥ.

Schol. Iliad. γ, 250 : Μήτηρ Πριάμου, ὥς φησι Πορφύριος ἐν τῷ περὶ τῶν παραλειμμένων τῇ ποιητῇ ὀνομάτων, κατὰ μὲν Ἀλκμήνα τὸν μιλοποιὸν Ζευξίππυ, κατὰ δὲ Ἑλλάνικον Στρυμόν (Τρυμόν D.). Στάμεις (codd. Paris. 2676 Σταμόν, 2679 Στάμων, notante Cramero in Anecd. Paris. III, p. 159. Unde re- pono Σχάμων) δὲ ἐν τῷ Περὶ Λέσβου φησὶ Θόασαν τὴν Τεύκρου.

SCYTHINUS TEIUS.

ΙΣΤΟΡΙΗ.

Athenaeus XI, p. 461, F : Ἑρμιππος ὁ κωμωδιο- ποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν·

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαλίζιον σπληνόπιδον ἀφικόμεν· εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὦρασαν πόλιν.

Ἡρακλεῖται δ' εἶναι οὗτοι οἱ ὑπὸ τῇ Οἰτῇ κατοικοῦν- τες, ὥς φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς, ὀνομασθῆναι φάσκων αὐτοὺς ἀπὸ τινος Κύλικος, γένος Λυδοῦ, ἐνδὲ τῶν Ἡρακλεῖ συστρατευσαμένων. Μνημονεύει δὲ αὐ- τῶν καὶ Σχυθῖνος ὁ Τήσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίᾳ, λέγων οὕτως· « Ἡρακλῆς, λαβὼν Εὐρύτον καὶ τὸν υἱὸν ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων. Κυλι- κρῆνας [δ'] ἐξέπόρθησε ληιζομένους, καὶ αὐτόθι πόλιν εἰδίματο Ἡράκλειαν τὴν Τρηχινίαν καλεομένην. »

De re vide O. Müller. Dor. I, p. 412. 413. 427. Auctorem nostrum ad antiquiores Ioniae logogra- phos pertinere conjicio. Eundem signaverit Ste- phan. Byz. v. Τέως : Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέσιος καὶ Τέσιος καὶ ἰωνικῶς Τήσιος· ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήσιος καὶ Σχυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήσιος. Scythinum Περὶ φύσεως laudat Stobaeus Ecl. Ph. I, p. 43. Σχυθῖνος ὁ Χίος ap. Apollon. Mirab. c. 15 in Σχύμνος cor- rexerit Meursius. Cf. Meinek. in Scymno Chio, p. xix.

SELEUCUS EMESENI.

Suidas : Σέλευκος Ἑμιστηνὸς, γραμματικὸς. Ἀσκαλιευτικὰ δὲ ἱκνῶν βιβλία δ'· Εἰς τοὺς λυρικὸς ὑπόμνημα· Παρθικὰ β' (Παρθενικά cod. Par. B.).

6.

DE LESBO.

Mater Priami, ut Porphyrius ait in scripto De omissis apud Homerum nominibus, secundum Alcanem lyricum fuit Zeuxippe, secundum Hellanicum Strymo; Scammon vero in libro De Lesbo Thoasam, Tencri filiam, dicit.

HISTORIA.

Hermippus comicus in iambis ait :

In Cylicranum tenuis-similem agrum iter faciens perveni : vidi igitur Heracleam, pulcrum valde oppidum.

Sunt autem hi Heracleotae, qui sub Ceta monte habitant, ut ait Nicander Thyatireus, nomen illos invenisse dicens a Cylice quodam, e Lydia oriundo, uno ex Herculis commi- litionibus. Meminit eorumdem Scythinus Teius in opere, quod Historia inscribitur, ubi ait : « Hercules, Eurytum ejusque filium captos occidit, quod tributa exegissent ab Euboeensibus. Cylicranas devastavit, rapina viventes : ibi- que urbem condidit Heracleam, quae Trachinla appellatur »

obliquam quoque fistulam Satyrum invenisse Phrygem; κρούματα autem seu modos Olympum similiter Phry- gem, quemadmodum Phrygiam harmoniam et mixophry- giam et mixolydiam Marsyam, qui erat ejusdem regionis cum iis qui ante dicti sunt : et Doricam Thamyrim Thra- cem excogitasse. Persas quoque primos audivimus currum et lectum et pedum scabellum effecisse, et Sidonios trire- mem navem aedificasse. Siculi quoque qui sunt sub Italia primi invenere phormingem, quae non multum differt a cithara : et invenere creptilacula quae dicuntur Crotala. Quinetiam tempore Semiramidis reginae Assyriorum nar- rant inventas fuisse vestes byasinas. Et primam scripsisse epistolas Atossam Persarum reginam dicit Hellanicus. Scammon quidem Mytilenaeus et Theophrastus Eresius, et Cydip- pus Mantinensis, et praeterea Antiphanes, et Aristodemus, et Aristoteles, quinetiam Philostephanus, et Strato quoque peripateticus, in libris suis De iis quae sunt inventa, haec narrarunt.

Seleucum Tarsensem, qui item Halieutica, sed prosa oratione, composuit, memorat Athenæus p. 13, C, et p. 320, A, coll. Suida v. Κυβλιος. Commentarii in Lyricos fortasse non Emeseni sunt, sed Alexandrini Seleuci, quem omnes pæne poetas explicasse Suidas testatur.

SEMERONIUS BABYLONIUS.

Chron. Paschal. p. 38 Par. (p. 68 Bonn.): Μετὰ τὸν Νίνον ἐβασίλευσεν Θούρρας ὀνόματι, ὄντινα ὠνόμασεν ὁ τοῦτου πατὴρ Ζάμης ὁ τῆς Ῥέας ἀδελφός Ἄρεα εἰς ὄνομα τοῦ πλάνητος ἀστέρος... Καὶ μετὰ τὴν τελευταίην Ἄρεως ἐβασίλευσεν ὁ Λάμης καὶ μετὰ Λάμην ἐβασίλευσεν Ἀσσυρίων Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας, ὄντινα Περσεύς ὁ Δανάης ἐφόνευσεν καὶ ἀφελαιτο τὴν βασιλείαν ἀπὸ Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας αὐτῶν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐπικάλισεν αὐτοὺς Πέρσας. Ἄτινα συνεγράφατο Σιμηρώνιος ὁ Βαβυλώνιος Πέρσης.

Nomen Persicum auctoris fortasse fuit Σιράμνης. Siramnæ Persæ dictum affert Plutarch. Moral. p. 172, E.

SEMUS DELIUS.

Suidas: Σῆμος, Ἡλῆιος, γραμματικός. Ἐγραψε Δηλιακῶν βιβλία η'. Περίοδους β'. Περὶ Πάρου α'. Περὶ Πιργάμου α'. Περὶ παιάνων. Sequuntur nonnulla ex Athenæo XIV, p. 622 excerpta (v. fr. 20). Eadem Eudocia p. 386.

Σῆμος] sic Bernhardt.; Σῆμος libri; nomen corruptum in Δῆμος et Σῆμος fr. 12. — Ἡλῆιος] scr. Δῆλιος, ut ipse Suidas v. Πράμνιος (fr. 5) et reliqui omnes (fr. 1. 4. 5. 7. 10. 12. 14. 15). — Δηλιακῶν] Hunc titulum etiam Harpocratio exhibet fr. 2. Ceteris locis (fr. 1. 3. 5. 6. 7. 8 — 11. 13. 19. 20) laudatur Δηλιάς. In exquisitoribus istis inscriptionibus placere sibi solebant senioris ævi auctores. Pro Δηλιάδος fr. 12 legitur Ἰλιάδος.

Post Ninum regnavit Thurras, quem pater ejus Zamea Rhem frater Martem de Marte planeta nominavit. Et post obitum Martis regnavit Lames. Et post Lamen Assyriis imperavit Sardaspallus magnus, quem Perseus Danaï filius occidit, regnum Assyria ademit, ipseque regnans de suo nomine Persas nominavit. Literis hæc consignavit Semeronius Babylonius, natione Persæ.

DELIAS.

1. Semus Delius in Delialis libro primo Pluricem, instru-

Semus ἐν δευτέρῳ Νησιάδος (*) citatur fr. 4, ubi item, puto, reponendum est Δηλιάδος. Quamquam indicari aliquis censuerit Periodi libros duos. Ex argumento fragminis, quod est de Cimolo insula, colligi nihil potest, quum de aliis quoque insulis, ut de Naxo (fr. 12) et de Icaro (fr. 5) in Deliade sermo fuerit, atque omnino ea sit indoles periegeseos antiquariæ, ut res diversissimæ in eodem libro exponantur vel certe tangantur. Opus de Pzanibus his laudatur ap. Athenæum. Ex reliquis scriptis quæ Semo tribuuntur, nihil, quod certo judicio assignare iis possis, servatum habemus. Ceterum liber De Pergamo indicio est, auctorem diutius versatum esse Pergami, discendi vel docendi causa.

ΔΗΛΙΑΣ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Athenæus XIV, p. 637, B: Σῆμος δὲ ὁ Δῆλιος ἐν πρώτῳ Δηλιάδος (sc. Φοίνικα τὸ ὄργανον κληθῆναι φησι) διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δῆλῳ φοίνικος τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι.

2.

Harpocratio: Ἐκάτης νῆσος. Λυκούργος Κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δῆλου κεῖται τι νησίδιον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν α' Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ καλεῖσθαι φησιν ὁ Σῆμος ἐν τῇ α' διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὴν θεὸν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ψαμμητίχη cod. B et Favorin. et Eudocia p. 144, Ψαμμητίχη cod. D. Suidas habet Ψαμμίτη (quod præferendum esse Bernhardtus censet) et deinceps ψαμμίτοις.. ψάμμητα. Phanodemi et Semi mentionem omittit sicut ap. Harpocratioem cod. B. — Siebelis ad fragm. Phanodemi p. 6 scribi voluit... ὡς Φανόδημος. Ἐν δὲ α' Δηλιακῶν Ψ. καλεῖσθαι φησιν ὁ Σῆμος διὰ τὸ πτλ. Simplicius foret scri-

(*) Cononis Νησιάδος tertium laudat schol. Apoll. Rhod. ibi Reinesius ad Suid. l. l. ap. Bernh. Semi nomen excidisse putat (V. not. ad Conon. fr. 3). Idem suspicatur Semum nostrum fortasse eundem esse cum Simo τῷ ἀρμονικῷ, cujus meminit Porphyrius in Vit. Pythag. p. 82.

mentum musicum, nominatum esse ait ex eo, quod brachia vel juga illius ex palma arbore quæ Deli est confecta sint.

3.

Ilecales insula. Lycurgus Contra Menesarchum. Ante Delum alta est parva insula, quæ a nonnullis vocatur Psammetiche (vel Psammitis), ut Phanodemus in primo (Deliacorum). Psammetichen vero vocari ait Semus in primo [Deliacorum], quod Ilecale dea psammetis ibi colatur. Sunt autem psammeta genus placentarum.

bere ὡς Φανόδημος ἐν α' (sc. Ἀθιδος)... Σῆμος ἐν τῇ α' τῶν Δηλιακῶν. Sed fortasse præstat cum Vossio pro Φανόδημος reponere Φανόδιος, quem Deliacæ scripsisse constat. De Hecate in Deliorum cultu v. Müller. Dor. I, p. 34. Cf. Demadis fragm. 2, p. 377.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Athenæus XIV, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος = Ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης (φησὶ) νήσῳ τῇ Ἰριδί θύουσι Δῆλιοι τοὺς βασινίας καλουμένους. Ἔστι δὲ ἐφθὸν κύρινον στοῖς σὺν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς καὶ κάρυα τρία. »

4.

Idem III, p. 123, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Νησιᾶδος (sc. Δηλιάδος) ἐν Κιμώλῳ τῇ νήσῳ φησὶ φυγεῖα κατασκευάσθαι θέρους ὀρυκτά, ἐνθα γλυκεροῦ ὕδατος πλήρη κεράμια καταθέντες κομίζονται χιόνος οὐδὲν διάφορα.

5.

Idem VIII, p. 335, A : Καὶ γὰρ ἐν Δῆλῳ φησὶ Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ (αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις· βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθιεύδειν·

Ἐνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἡμεῖς εἰς) ταύτῃ οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάψας, πάντων πλήρεις ἀγαθῶν, κλήν ἰχθύων, διὰ τὸ εὐχεσθαι ταύτῃ περὶ τε [ἄλλων] πάντων καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πλοίων σωτηρίας.

E LIBRO TERTIO.

5. a.

Photius Lex. : Πράμνιος οἶνος· Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν

τρίτῳ ἐν ᾧ καὶ ὁ πράμνιος (sc. ἐν Ἰκάρῳ Πράμνιον) πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι.

Suidas : Πράμνιος οἶνος... Σ. ὁ Δῆλιος ἐν γ', ἐν Νικίᾳ (lege Ἰκάρῳ) Πράμνιον πέτραν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Fluxerunt hæc ex Athenæi libro, integriore illo quam quem nos habemus.

Athenæus I, p. 30, C : Εἶναι γὰρ ἐν Ἰκάρῳ φησὶ Σῆμος Πράμνιον πέτραν, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὰς καλεῖν.

Sumpsisse hæc Athenæus videtur ex Eparchide, quem scriptorem ex uno novimus Athenæo.

E LIBRO QUARTO.

6.

Athen. IV, p. 173, E : Σῆμος δ' ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος = Δελφοῖς (φησὶ) παραγινόμενοις εἰς Δῆλον παρεῖχον Δῆλιοι ἑλας καὶ ὄξος καὶ ἑλαιον καὶ ξύλα καὶ στρώματα. » Quæ sequuntur vide in Aristotelis fragm. 198, tom. II, p. 164. Cf. Müller. Dor. I, p. 259.

7.

Id. XV, p. 677, A : Πρῶτος ἐν τοῖς Ἑλλήσι στέφανος ὠνομασθή, ὥς φησὶ Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν τετάρτῳ Δηλιάδος, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφος, παρὰ δὲ τοῖσι στέμμα προσκαγορευόμενον, διὸ καὶ τούτῳ πρώτῳ στέφανωσάμενοι δεύτερον περιτιθέμεθα τὸν ἑσπρινον. Κέκληται δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στέφειν.

E LIBRO QUINTO.

8.

Idem XIV, p. 614, A : Πάρμενίσκος δὲ ὁ Μεταποντίνος, ὅς φησὶ Σῆμος ἐν πέμπτῳ Δηλιάδος, καὶ γένει καὶ πλούτῳ πρωτεύων, εἰς Τροφωνίου καταβὰς,

omnium causa, tum pro conservandis ipsorum naviculis.

5 a.

Semus Delius in tertio ait in Icaro insula esse Pramnum scopulum, a quo vinum Pramniun dicatur.

Esse in Icaro Semus ait Pramnum scopulum, juxtaque eum montem spatiosum, unde Pramniun ait vinum quod et medicatum a nonnullis nominetur.

6.

Semus quarto Deliadis ait : « Delphis Delum venientibus præbuerunt Delii salem et acetum et oleum et ligna et stragula. »

7.

Corona (στέφανος) apud Græcos, ut ait Semus Delius quarto libro Deliadis, primum nominatum est id quod apud nos στέφος (velamen), apud nonnullos vero στέμμα (insula, cilla) vocatur. Quare etiam hoc primo cincti, deinde demum lauream imponimus. Nominatus est autem στέφανος, a verbo στέφειν (tegere, velare, cingere).

8.

Parmeniscus Metapontinus (ut tradit Semus quinto

3.

Semus secundo libro Deliadis : « In Hecate insula, ait, Iridi sacrificant Delii, offerentes dasynias quos vocant. Est autem cocta triticea farina cum melle, et quæ coccora vocantur, carica et nuces tres. »

4.

Semus secundo libro Deliadis scribit, in insula Cimolo per æstatem frigidarias specus effodi, in quibus postquam aquæ tepentis plena dolia reposuerunt, eadem deinde recipiunt nihil a nive differentia.

5.

In Delo insula, ut scribit Semus Delius secundo libro Deliadis, quum sacra faciunt Brizoî, quæ est vates per somnum (nam βρίζειν veteres dormire dixerunt; ut

ibi quum dormissemus (ἀποβρίζαντες) divam exspectabamus auroram) :

huic igitur quum sacra faciunt Deliacæ mulieres, offerunt ei scaphulas bonis rebus cujusvis generis refertas, piscibus exceptis : vota enim faciunt huic quum aliarum rerum

καὶ ἀνελθὼν οὐκ ἔτι γελᾶν ἰδύνατο. Καὶ χρηστηριζομένου περὶ τούτου, ἡ Πυθία ἔφη·

Εἶρη μ' ἀμφὶ γέλωτος, ἀμείλιγε, μελιχίσι;
Δώσει σοι μήτηρ οἴκῳ, τὴν ἔσχα τι.

Ἐλπίζων δ', ἂν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα, γελᾶσιν, ὥς οὐδὲν ἦν πλέον, οἰόμενος ἐξηπατῆσθαι, ἔρχεται ποτε κατὰ τύχην εἰς Δῆλον· καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν νῆσον θαυμάζων ἦλθε καὶ εἰς τὸ Ἀθηῶν, νομίζων τῆς Ἀπολλωνος μητρὸς ἀγαλμὰ τι θεωρῆσαι ἀξιόλογον· ἰδὼν δ' αὐτὸ ξύλινον ἄμορρον παραδόξως ἐγέλασεν. Καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν ξυμβαλὼν, καὶ τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγείς, μεγαλωσὶ τὴν θεὸν ἐτίμησεν.

9.

Athen. XI, p. 469, C : Σῆμος δ' ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος ἀνακαίσθαι φησιν ἐν Δῆλῳ χρυσὴν ἡδυποτιίδα Ἐγενίχης ἐπιχωρίως γυναικὸς, ἥς μνημονεύει καὶ ἐν τῇ ὁγδόῃ.

10.

Idem XIV, p. 618, A : Τὴν δὲ συναυλίαν τί ποτ' ἐστίν, ἐμφανίζει Σῆμος ὁ Δῆλιος ἐν πέμπτῃ Δηλιάδος, γράφων οὕτως· « Ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας, λεκτίον. Ἦν τις ἀγὼν συμφώνιας ἀμοιβαίως αὐλοῦ καὶ ρυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος. »

E LIBRO SEXTO.

11.

Idem VIII, p. 331, F : Σῆμος δ' ἐν ἑκτῇ Δηλιάδος· « Ἀθηναίοις (φησὶ) θυομένοις ἐν Δῆλῳ τὴν χέρνιθα βάψας ὁ παῖς προσήνεγκε, καὶ τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ

libro Deliadis) vir et genere et opibus excellens, quum in Trophonii antrum descendisset, ex eo rediens ridere posthac non potuit. Cui de ea re oraculum consulenti Pythia respondit :

De jucundo risu me rogas, ridere nescius homo?
Dabit tibi mater domi; eam prae ceteris te venerare.

Ille igitur sperans se in patriam reversum risurum esse, postquam nihil profecit, deceptum se ratus, Delum forte venit. Ibi quum omnia quae in illa insula visuntur, esset admiratus, intravit etiam Latonae templum, existimans se matris Apollinis statuam aliquam insignem visurum : quam ubi et lineam et deformem esse conspicatus, praeter opinionem in risum effusus est. Et intelligens oraculum deae, et infirmitate illa liberatus, magnifice deam coluit.

9.

Semus quinto libro Rerum Deliacarum scribit, Deli consecratam servari auream bedypotiden Echeuices, mulieris Indigenae; cujus rursus meminit item libro octavo.

10.

Tibiarum concentus (ἡ συναυλία) quid sit, declarat

ἑδατος ἰχθύος κατέχειν. Εἰπεῖν ὦν αὐτοῖς τοὺς τῶν Δηλίων μάντις, ὥς κυριεύσουσι τῆς θαλάσσης. »

12.

Etym. M. p. 197, 38 : Βίβλινος οἶνος. Σίμος (l. Σῆμος) δὲ ἐν τῇ ἑκτῇ τῆς Ἰλιάδος (l. Δηλιάδος), ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βιβλίην, ἀφ' οὗ καλοῦσιν οἶνον Βίβλινον, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. Διὰ δὲ τοῦ μ γράφουσι τὸν ποταμὸν, Βιμβλίην· καὶ τὸν Νάξιον οἶνον διὰ τοῦ μ, Βίμβλινον.

Stephan. B. : Βιβλίην, χώρα Θράκης· ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος· οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. Δῆμος (l. Σῆμος) δ' ὁ Δῆλιος τὸν Νάξιον φησιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίβλος. Cf. Moschopol. in schol. ad Hesiod. Op. 589 : Οἶνον Βίβλινον, ὃν Νάξιοι παρ' αὐτοῖς γεωργεῖσθαι φασὶ [περὶ] ποταμὸν οὕτω καλούμενον. Aliorum opiniones recenset Athenaeus I, p. 31. Cf. qui laudantur in Steph. Thes. s. v.

E LIBRO OCTAVO.

13.

Athenaeus III, p. 109, F : Ἀχαΐνας. Τούτου τοῦ ἀρτου μνημονεύει Σῆμος ἐν ὁγδόῃ Δηλιάδος, λέγων ταῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι. Εἰσὶ δὲ ἀρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται Μεγαλάρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων· « Ἀχαΐην στέατος ἐμπλειων τράγον, » h. e. Achaïnam gestamus, tragum (genus pultis ex tritici semine et leguminibus variis factum, Plin. H. N. XVIII, 7, 16. 10, 20, 4) fermentatum. Idem festum esse videtur quod aliis grammaticis audit Ἀρτοφόρια. V. Herodian. ap. Cram. Anecd. III, p. 277, 27; Theodos. Gr. p. 69, 17 Gættl. = Preller. ad Polemon. p. 72. Aliud libri octavi fragm. vid. sub nr. 9.

Semus Delius quinto libro Deliadis, ubi sic scribit : « Quum vero ignorent multi συναυλία quid sit, dicendum est nobis. Erat aliquod certamen symphoniae tiliarum vicissim et rhythmī, nullo sermone modis tibiae comitante. »

11.

Semus sexto Deliadis scribit : « Atheniensibus Deli sacra facientibus puer, aquam lavandis manibus quum hausisset, e phiala simul cum aqua pisces infudit. Respondisseque super ea re vates Deliorum, maria fore illos dominos. »

12.

Biblinum vinum. Semus sexto Deliadis in Naxo insula esse ait fluvium Biblinen, a quo vinum Biblinum ex nascentibus ibi vitibus proveniens vocetur. Ceterum scribunt etiam per m literam Bimblinen fluvium, et Bimblinum vinum illud Naxium.

13.

Achaïnas. Hujus panis meminit Semus octavo libro Deliadis, eumque (Cerei et Proserpinae) Legisera sacrum fuisse. Sunt autem panes magni; et festi dies Megalartia vocabantur, quibus clamabant qui illos ferebant : Achaïnam (gestamus) adipe plenam tragum.

E LIBRIS INCERTIS.

14.

Steph. Byz. : Τέγυρα, πόλις Βοιωτίας, ἐν ἣ Ἀπολλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος : « Τὴν Ἀπολλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δῆλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστήρῃ τῆς Ἀττικῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· ἔθιν καὶ Τεγυρήϊος Ἀπόλλων. » Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν (fr. 3) κτλ.

De Apolline Zosterio v. Etym. M. p. 414, 20 (Meinek. ad Euphor. p. 152); Schol. Hermog. p. 389; Pausan. I, 31.

15.

Athenaeus II, p. 38, A : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος φησὶ : « Τρίπους χαλκοῦς, οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὁ νῦν λίθινος καλοῦσιν. Οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄκυροι, εἰς οὓς τὸν Ὀϊνον ἐξακεράννουν· οἱ δὲ λοετροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθέρμαινον, καὶ ἐμπυριζήσθαι. Καὶ τούτων ἔνιοι ὠτῶντες, τρίποδα δὲ τὴν ὑπόδασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο. »

16.

Idem XI, p. 502, B : Ἐκαλεῖτο δὲ τις καὶ βαλκωνιτὴ φιάλη, ἥς τῷ πυθμένι χρυσοὶ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δῆλῳ ἀνακείσθαι φησὶ χαλκοῦν φοῖνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσοῦς.

17.

Idem p. 71, C : Οἷον δὲ καὶ Κίναρον καλουμένην νῆσον, ἥς μνημονεύει Σῆμος.

18.

Schol. Apoll. Rh. I, 1304 : Ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε

τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ κωλύσαι τὴν ναῦν ὑποστρέφαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δὲ φησὶ, διὰ τὸ ληρῶσθαι δρόμῳ τὸν Ἡρακλῆα τῶν Βορεϊδῶν. Στησίμβροτος δὲ κτλ.

18 a.

Schol. in Hom. Odys. μ, 124 c cod. Harl. 5674 in Cramer. Anecd. Paris. III, p. 479 : Κραταῖν (praestat Κραταῖν) Σχῆμος (l. Σῆμος Cramer.) φησὶν Ἐκάτης καὶ Τρίτωνος, Κραταῖ ἢ τας δὲ (l. Κραταῖδος δὲ) καὶ Δείμου Σκύλλαν. Στησίχορος Λάμιαν φησὶ τῆς Σκύλλης μητέρα. Cf. schol. Apoll. Rhod. IV, 828 : Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἐκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει· Ὅμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κραταῖν καλεῖ. Ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος κατηκολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἡοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΑΝΩΝ.

19.

Athenaeus XIV, p. 618, D : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων φησὶ : « Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γινόμενα δέσμην οὖλους καὶ λούλους· καὶ τὴν Δήμητραν οὕτως μὲν Χλόην, οὕτως δὲ Ἰουλίω. Ἀπὸ τῶν οὖν τῆς Δήμητρος εὐρημάτων τοὺς τε καρπούς καὶ τοὺς ἕμνους, τοὺς εἰς τὴν θεὸν, οὖλους καλοῦσι, καὶ λούλους. Δημήτριουλοι καὶ καλλίουλοι. Καὶ

Πλάστον οὖλον οὖλον ἰσι, λούλον ἰσι.

Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδὴν. Αἱ δὲ τῶν τιτθεουσῶν ᾠδαὶ καταβρυκαλήσεις ὀνομάζονται. »

14.

Tegyra, urbs Boeotiae, in qua Apollinem natum esse dicunt. Semus Delius : « Apollinem natum esse tradunt alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Atticae, alii Tegyrae in Boeotia, unde etiam Tegyraeus Apollo dicitur. »

15.

Semus Delius ait : « Aeneus tripus, non Pythicus, sed quem nunc lebetem vocant. Erant vero horum alii ἄκυροι (igni non exponendi), in quibus vinum temperabant : alii vero λοετροχόοι, in quibus aquam calefaciebant, et ἐμπυριζήσθαι. Ac horum nonnulli, qui auriti erant, et tribus pedibus instructi, tripodes vocabantur. »

16.

Nominata est etiam phiala quaedam glandulata : cujus fundo aurei suppositi erant astragali. Semus vero ait, Deli dedicatam esse aeneam palmam arborem, Naaxiorum donarium, et amygdalatas phialas aureas.

17.

Noti etiam Cinaram quae vocatur insulam, cujus Semus locuminit.

18.

Boreadas Hercules interfecit, quod impedire volebant quominus navis in Mysiam reverteretur, ut Apollonius dicit. Semus vero dicit propterea, quod cursu Hercules a Boreadis victus esset.

18 a.

Crataein Semus Hecates et Tritonidis filiam dicit, Crataeidis vero et Dimi (Metus) filiam Scyllam esse.

DE PÆANIBUS.

IV

Semus Delius in libro De Pæanibus ait : « Manipulos hordei singulos per se amalas vocabant ; collectos vero et ex pluribus in unum fasciculum colligatos, ulos et iulos : et Cererem nunc Chloen appellabant, nunc Iulo. A Cereris igitur inventis et ipsas fruges et hymnos in deam ulos vocant et iulos. Sic Δημήτριουλοι, et καλλίουλοι : et istud,

Plurimum ulum, ulam mitte, iulum mitte!

Alii vero aiunt, esse cantum illum eorum qui lanam tractant. Nutricum cantilenæ καταβρυκαλήσεις vocantur. »

20.

Athen. XIV, p. 622, B : Σῆμος δ' ὁ Δῆλιος ἐν τῷ Περὶ παιάνων « Οἱ αὐτοκάδδαλοι (φησί) καλούμενοι ἰστεφανωμένοι χιτῶν στέδην ἐπέβαινον ῥήσεις. Ὑστερον δὲ ἱαμβοὶ ὀνομάσθησαν αὐτοὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν. Οἱ δὲ ἰθύφαλλοι (φησί) καλούμενοι προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἰστεφάνωνται, χαιρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες· χιτῶσι δὲ γρῶνται μεσολαύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντίνον, καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μίσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες·

Ἀνάγες, εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιῶντα.
Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐστρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Οἱ δὲ φαλλοφόροι (φησί) προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρκύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται, στέφανόν τε παρὰ τὸν ἰων καὶ χιτῶν· αὐνακὰς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, καὶ λέγοντες·

Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγατίζομεν,
ἀπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰδῶν μέλει,
καινάν, ἀπαρθέεντον, οὐ τι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ὦδαϊσιν, ἀλλ' ἀνέφατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Εἴτα προστρέχοντες ἐτώδαζον, οὓς ἂν προῖκοντο, στάδην δὲ ἐπραττον· ὁ δὲ φαλλοφόρος ἰθὺ βαδίζων καταπλησθεὶς αἰθάλω. »

Horum nonnulla excerpsit Suidas v. Σῆμος. V. Müller. Dor. I, p. 404. II, p. 347. Bode *Gesch. d. Lyr.* passim.

20.

Semus Delius in libro De Pæanibus : « Qui *autocaddali*, inquit, vocantur, hi hedera caput cincti, ingredientes [sive, ex tempore] versus recitabant. Idem postea *iambi* nominati sunt, quum ipsi, tum eorum carmina. Qui *ithyphalli* vocantur, ait, personas induunt ebriorum, coronanturque [et ipsi hedera], manicas habentes variegatas, tunicis vero utuntur medio albo intertexto, et Tarentina stola cinguntur, quæ ad malleolos pedis usque eos tegit. Hi tacito majorem portam ingressi, postquam circa mediam sunt orchestram, versus theatrum se convertunt, dicentes :

Decedite de via, latum spatium
præbete deo!
vult enim deus rectus malleo ductus (sive, cuneatus)
per medium ingredi.

Phallophori vero, inquit, personam quidem non induunt, sed legnem quoddam sibi circumponunt ex serpillo, qui passerutas (acanthos) insuper imponunt, spissamque coronam ex viola et hedera : et caunacis amicti prodeunt,

SOCRATES ARGIVUS.

Diog. L. II, 47 : Γέγονε δὲ Σωκράτης καὶ ἑτερος ἱστορικὸς, Περιήγησιν Ἀργους γεγραπώς· καὶ ἄλλος, περιπατητικὸς Βιθυνός· καὶ ἑτερος Ἐπιγραμμάτων ποιητής· καὶ ὁ Κῶος, Ἐπικλήσεις θεῶν γεγραπώς.

De Socrate Rhodio, belli civilis scriptore, vidimus supra. *Periegesin* Socratis Argivi (fr. 2) præter Diogenem expressis verbis commemorat nemo. Quamquam sunt quæ commode ad eam referantur (fr. 1-4). Socratis Περὶ δαίων opus semel diserte (fr. 5), sæpius suppresso libri titulo laudat Plutarchus. Auctorem ejus Argivum esse argumenta fragmentorum comprobant. Eisdem Argivo cum Meinekio (ad Euphor. p. 175) vindicavi libros quos Socrates scripsit Ad Idotheum, de quo aliunde non constat (fr. 10 et 14). — Subjeci quæ ad *Socratem Coum* referenda esse videntur, et quæ ad certum quendam Socratem revocare vix possis. — Ceterum nomen Socratis sæpius corruptum in Ἰσοκράτης (fr. 10 et 14) et Κράτης (fr. 3). Contra pro Σωκράτης fortasse rependum Κράτης fragm. 20 et 19. Alibi Σωκράτης prave scriptum pro Σωσικράτης. V. fragm. Socratis 5. 8. Cf. etiam Anaxicratis fr. 2, not.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΑΡΓΟΥΣ.

1.

Schol. Pind. Pyth. III, 14 : Οἱ μὲν Ἀρσινόης, οἱ δὲ Κορωνίδος φασὶν αὐτὸν (Ἀσκληπιὸν) εἶναι... Καὶ Σωκράτης γόνον Ἀρσινόης τὸν Ἀσκληπιὸν ἀποφαίνει, παῖδα δὲ Κορωνίδος εἰσποιητόν.

2.

Idem Nem. III, 93 : Ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι ἐτρέφη, ὥς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησιν.

alii a latere, alii media porta egredientes, modulato gressu incedentes, dicentesque :

Tibi, Bacche, hancce Musam ornatus,
simplicem rhythmum fundentes vario carmine,
virginibus quidem non convenientem. Nec vero pristinis
utimur cantibus, sed illibatum
auspicamur hunc hymnum.

Deinde procurrentes, cannis insectabantur quoscumque voluissent : et stando hoc agebant : is autem qui ipsum phallum gestabat, lente incedens, et fuliginis impletus. »

PERIEGESIS ARGOLIDIS.

1.

Alii Arsinoes, alii Coronidis filium Esculapium esse dicunt. Socrates Arsinoes filium, quem Coronis adoptaverit, esse ostendit.

2.

Esculapius apud Chironem nutritus est, ut Socrates quoque Argivus dicit.

3.

Idem Pyth. III, 102 : Οὕτω περίθυμος ἐγένετο ὁ Ζεὺς, ὥστε ἰνακῆσαι βίλος διαμπὰξ δι' ἀμφοτέρων τῶν μαστῶν ἢ τῶν πλευρῶν, ἢ δι' αὐτοῦ τε τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ ἱατρευθέντος, ὥστε καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀναιρεῖσθαι καὶ τὸν ἀναβιβασθῆναι· ὁ δὲ Σωκράτης τὸν Ἀσκληπιὸν φησὶ καὶ τὸν διδάξαντα αὐτὸν Χείρωνα. Οὐδεὶς δὲ τούτῳ συμμαρτυρεῖ.

Σωκράτης] Vulgo Κράτης. Correxit Valckenar. ad schol. Eur. Phœn. 45.

3 a.

Schol. Vatican. Eurip. Rhes. 28 : Ὁ δὲ Ἡσιόδος Εὐρώπης μὲν φησὶν αὐτὸν (τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος· εἰσὶ δὲ οἱ Λευκάστου (scribē Λυκάστου) καὶ Ἰδης τῆς Κορύδαντος γενεολογοῦσι μετὰ καὶ Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυος, καθάπερ Σωκράτης ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. Pro Λευκάστου scribendum esse Λυκάστου colligas ex Diodoro IV, 60, ubi Lycastus, Minois f., cognomini Cretæ urbi nomen dedisse dicitur.

4.

Plutarch. De mul. virt. c. 4 : Οὐδενὸς δὲ ἦττον ἐνδοξόν ἐστι τῶν κοινῇ διαπραγμαμένων γυναιξὶν ἔργων ὁ πρὸς Κλειομένη περὶ Ἀργούς ἀγὼν, ὃν ἡγωνίσαντο, Τηλεσίλλης τῆς ποιητρίας προτρεψαμένης. Ταύτην δὲ φασὶν οἰκίᾳ οὖσαν ἐνδοξοῦ, τῇ δὲ σώματι νοσηματικὴν, εἰς θεοὺς πέμψαι περὶ ὑγίαιας, καὶ χρησθῆν αὐτῇ Μούσας θεραπεύειν, πειθομένην τῇ θεῷ, καὶ ἐπιθεμένην ᾠδῇ καὶ ἁρμονίᾳ, τοῦ τε πάθους ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, καὶ θαυμάζεσθαι διὰ ποιητικὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλειομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν

πολλοὺς ἀποκτείνας (οὐ μὴν, ὡς ἐνιοὶ μυθολογοῦσιν, ἑπτὰ καὶ ἑξομῆκοντα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς ἑπτακισχιλίους), ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν, ὁρμὴ καὶ τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἐκμαζούσαις τῶν γυναικῶν ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἠγουμένης δὲ τῆς Τηλεσίλλης, ὅπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἑπαλξιν ἱσταμένῃ κύκλῳ τὰ τεῖχη περιέσταν, ὥστε θαυμάζειν τοὺς πολεμίους. Τὸν μὲν οὖν Κλειομένη, πολλῶν πεσόντων, ἀπεκρούσαντο· τὸν δὲ ἕτερον βασιλέα, Δημάρaton, ὡς Σωκράτης φησὶν, ἐντὸς γινόμενον καὶ κατασχόντα τὸ Παμφυλιακόν, ἐξέωσαν. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως περιγυνημένης, τὰς μὲν πεσούσας ἐν τῇ μάχῃ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀργείας ἔθαψαν, ταῖς δὲ σωθείσαις ὑπόμνημα τῆς ἀριστείας ἰδοῦσαν ἰδρύσασθαι τὸν Ἐνυάλιον. Τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἑξομῆκον λέγουσιν ἱσταμένου μηνός, οἱ δὲ νομηνίᾳ γενέσθαι τοῦ νῦν μὲν τετάρτου, πάλαι δὲ Ἑρμαίου παρ' Ἀργείοις, καὶ ἦν μέχρι νῦν τὰ ἑβριστικὰ τελοῦσι, γυναῖκας μὲν ἀνδρείους χιτῶσι καὶ χλαμύσιν, ἄνδρας δὲ πέπλους γυναικῶν καὶ καλύπτρας ἀμφιεννύντες. Ἐπανορθούμενοι δὲ τὴν ὀλιγανδρίαν, οὐχ (ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ) εἰς δούλους, ἀλλὰ τῶν περιοίκων ποιτῶν πολίτας τοὺς ἀρίστους, συνώκισαν τὰς γυναῖκας· ἰδοῦσιν δὲ καὶ τούτους ἀτιμάζειν καὶ περιορᾶν ἐν τῇ συγκαθεύδειν, ὡς χείρονας. Ὅθεν ἔθεντο νόμον τὸν καλεῶντα, πύγωνα εἶναι ἐχρούσας συναναπαύεσθαι τοῖς ἀνδράσι τὰς γεγαμημένας. Cf. Müller. Dor. I, p. 173.

ΠΕΡΙ ΟΣΙΩΝ.

5.

Plutarchus De Is. et Osir. c. 35 : Ἀ δ' ἐμφανῶς

3.

Ita iratus erat Jupiter, ut fulmen penitus trajiceret per ambas mamillas vel per ambo latera, aut per ipsum Æsculapium atque eum quem sanaverat, adeo ut et Æsculapius et is quem in vitam revocaverat, interfectus sit. Socrates vero Æsculapium et magistrum ejus Chironem interfectum esse dicit. Huic vero nemo ullus suffragatur.

3 a.

Hesiodus Europæ filium esse Sarpedonem dicit, ut Helianicus. Sunt vero qui eum Lycasti et Idæ Corybante natæ esse filium, sicuti etiam Minoem et Rhadamanthum, tradant. Inter eos est Socrates in Argolicis.

4.

Inter res a mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius exstat facinus certamine, quod Argivæ pro patria adversus Cleomenem, Telesillæ poetrix hortatu, obierunt. Hanc ferunt nobili ortam familia, quum esset corpore morbis obnoxio, deos de paranda bona valetudine consuluisse : oraculoque monitam ut Musas coleret, deæ obtemperasse, studiumque in carmina et harmoniam collocasse : et quum morbo brevi liberatam esse, tum ob poeticam in admiratione mulieribus fuisse. Quum Cleomenes Spartæ rex, multis Argivorum occisis (fabula est quod quidam numerum eorum perhibent septies milles, septingenos, septagenos et septem),

ad ipsam urbem duceret, Impetus et divinitus quædam injecta audacia mulieres quæ ætate integra essent, excitavit ad propulsandos a patria hostes. Proinde Telesilla duce arma caplunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenem quidem repulerunt, multos suorum desiderantem : alterum regem Demaratum, ut Socrates ait, qui in urbem pervenerat, et Pamphyliacum occupaverat, vi exturbarunt. Hoc modo urbe servata, mulieres quæ in pugna ceciderant, in via Argiva sepultæ sunt a civibus : superstilibus autem præmium virtutis dedicatio Martis concessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in novilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argivos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est Contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis et lænis, viros muliebribus villis ac velis vestientes. Virorum penuriam ut resarcirent, mulieres non, ut Herodotus narrat, servis, sed vicinorum optimis in civitatem receptis conjunxerunt : quos illæ videbantur contemnere et ignominia afficere in concubitu, ulse deteriores. Itaque legem posuerunt, quæ nuptas barbari jubeat habere quando cum viris concumberent.

DE SACRIS.

5.

Quæ palam faciunt sacerdotes, dum Apidis cadaver

δρῶσι θάπτοντες τὸν Ἄπιν οἱ ἱερεῖς, δταν παρακομίζωσιν ἐπὶ σχεδίας τὸ σῶμα, βακχείας οὐδὲν ἀποδεῖ. Καὶ γὰρ νεβρίδας περικαθάπτονται, καὶ θύρσους φοροῦσι, καὶ βοαῖς χρῶνται καὶ κινήσειν, ὥσπερ οἱ κάτοχοι τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον ὀργισμοῖς. Διὸ καὶ ταυρόμορφα Διονύσου ποιοῦσιν ἀγάλματα πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων· αἱ δ' Ἡλείων γυναῖκες καὶ παρακαλοῦσιν εὐχόμεναι, ποδὶ βοείῳ τὸν θεὸν ἐλθεῖν πρὸς αὐτάς. Ἀργείοις δὲ βουγενῆς Διόνυσος ἐπέκλῃν ἴστί· ἀνακαλοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ σαλπίγγων ἐξ ὕδατος, ἐμβάλλοντες εἰς τὴν ἀδυσσον ἄρνα τῷ πυλαόχῳ. Τὰς δὲ σάλπιγγας ἐν θύρσοις ἀποκρύπτουσιν, ὥς Σωκράτης ἐν τοῖς Περὶ Ὀσίων εἴρηκεν. Ὁμολογεῖ δὲ καὶ τὰ Τιτανικά, καὶ νῦν τελεῖα τοῖς λεγομένοις Ὀσίριδος διασπασμοῖς, καὶ ταῖς ἀναδιώσεσι καὶ παλιγγενεσίαις· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὰς ταφάς. Αἰγύπτιοί τε γὰρ Ὀσίριδος πολλαχοῦ θήκας, ὥσπερ εἴρηται, δεικνύουσι, καὶ Δεῖφοι τὰ τοῦ Διονύσου λείψανα παρ' αὐτοῖς παρὰ τὸ χρηστήριον ἀποκεῖσθαι νομίζουσι· καὶ θύουσιν οἱ Ὀσίοι θυσίαν ἀπόρρητον ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλωνος, δταν αἱ θυιάδες ἐγείρωσι τὸν Λικνίτην.

Ad eundem locum Socratis respicit Plutarchus in *Quest. Gr.* c. 36 : Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἡλείων γυναῖκες ὑμνοῦσαι παρακαλοῦσι βοείῳ ποδὶ παραγίνεσθαι πρὸς αὐτάς; Ἐχει δ' οὕτως ὁ ὕμνος· Ἐλθεῖν, ἔρω Διόνυσε, ἄλιον ἐς ναὸν ἄγνων, σὺν χαρίτεσσιν ἐς ναὸν τῷ βοείῳ ποδὶ θύων. Ἐῖτα δις ἐπαύουσι· Ἀξιεταῦρε!· Πότερον ὅτι καὶ βουγενῇ προσαγορεύουσι καὶ ταῦρον ἱνοῖσι τὸν θεόν; Cf. Müller. *Min.* p. 456.

6.

Idem *Qu. Rom.* c. 52 : Ἀργείους δὲ Σωκράτης φησὶ τῇ Εὐβοίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν βροτώνην τῆς λοχίας. Cf. Welcker. *Trilog.* p. 239.

rate advectum sepeliunt, nihil distant a Bacchi sacrificio : quippe et hinnuleorum pelles circum appendunt, et thyrsos gestant, hisque utuntur clamoribus et motibus, quibus Bacchico furore correpti dum orgia peragunt. Ea de causa plerique Graecorum Bacchi simulacra faciunt tauri forma : et Eleorum mulieres vota facientes precantur ut ad se deus veniat bubulo pede : et Argivis Bacchus est bovigena, et evocant eum tubis ex aqua, Janitori ovem in abyssum injicientes, et tubas inter thyrsos occultant, ut Socrates scripsit in libris De Sacris. Conveniunt et Titanica, et nox quae perfecta dicitur, his quae dicuntur de discripto Osiride et rediivo ac renato; necnon et sepulturae. Nam et Aegyptii multis in locis sepulcrum Osiridis monstrant, ut supra ostendimus : et Delphi reliquias Bacchi apud se juxta oraculum uitas putant, arcanumque sacrificium Hosii in sano Apollinis peragunt, quo tempore Thyiades Licetam (id Bacchi est nomen) excitant.

6.

Argivos Socrates ait cane Lucinae rem sacram facere ob facilitatem pariendi.

7.

Idem ib. c. 25 : Ἐν δ' Ἀργεὶ λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὥς Σωκράτης φησὶν, ὑδατόκλυστα.

8.

Plutarch. *Qu. Gr.* c. 25 : « Τίς ἀλάστωρ, ἀλιτήριος, παλαμναῖος; » Οὐ γὰρ πειστίον τοῖς λέγουσιν ἀλιτηρίους κεκληῖσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζοντα· ἀλλ' ἀλάστωρ μὲν κέκληται ὁ ἀλίστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα διδρακῶς· ἀλιτήριος δὲ, ὃν ἀλεύσθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μογθηρίαν καλῶς εἶχε. Ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης, ἐν διτθέροις γαλακτοῖς γεγράρασι.

In antecedentibus Plutarchus quaerit : Τίς ὁ Μιχαρχαγέτας ἐν Ἀργεὶ, καὶ τίνας οἱ Ἑλάσιοι (c. 23); Τί τὸ παρ' Ἀργείοις λεγόμενον ἔγκνισμα (c. 24); De his procul dubio egerat Socrates Argivus, ex quo sua petiverit Plutarchus. Nec aliunde fluxerint c. 50 (Διὰ τί πρὸς τὸ τοῦ Ἀγήνορος τέμενος τὰς δις προσελάνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιδάζουσιν;) et c. 51 (Διὰ τί Βαλλαγράδας ἑαυτοὺς Ἀργείων παῖδας ἐν ἰορτῇ τινι παίζοντες ἀποκαλοῦσιν;).

ΠΡΟΣ ΕΙΔΟΘΕΟΝ.

9.

Schol. *Apoll. Rhod.* I, 1207 : Σωκράτης ἐν τῷ Πρὸς Εἰδοθέον φησὶ τὸν Ὑλαν ἱρώμενον Πολυφήμου, καὶ οὐχ Ἡρακλείους, γενέσθαι. Ead. *Eudoc.* p. 410.

10.

Idem ib. I, 40 : Τὸν Πολύφημον Ἑλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος. Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Libri Ἰσοκράτης; correxit Toup. ad schol. *Theocr.* XIII, 7. Cf. Meinek. *Euphor.* p. 175.

7.

Socrates scribit Argis in luctu albas geri vestes aqua ciutas.

8.

Quid significant Alastor, Aliterius, Palamnaeus? Non enim fides habenda est aliterios dictos perhibentibus qui famis tempore observant molentes (hos Graeci vocant *alantas*) et farinam diripiunt. Verum est Alastor qui perpetravit *alasta* (id est oblivioni nunquam mandanda) et diurnam habitura memoriam. Aliterius, quem villare (*aleuastha*) ob improbitatem convenit. Haec Socrates ait in tabulis aereis inscripta fuisse.

AD IDOTHEUM.

9.

Socrates in libro Ad Idotheum Hylam Polyphemi, non vero Herculis amasium fuisse dicit.

10.

Polyphemum Apollonius Elati, Socrates vero et Euphorion Neptuni filium fuisse dicunt.

11.

Schol. Theocrit. XIII, 7 : Τὸν Ὑλιν Σωκράτης
ὡς Ἡρακλέους φησὶν.

12.

Schol. Pindar. Isthm. III, 104 : Σωκράτης δὲ
ὑπὸ Αὐγίου φησὶν αὐτοῦς (Herculis e Megara libe-
ros) δολοφονηθῆναι. Cf. fr. Lysimachi ex h. l.

13.

Schol. Eur. Phoen. 45 : Τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέ-
γουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας
λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος· Σωκράτης δὲ αὐτὴν φησι
χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην· ἀπὲρ ἀγνοοῦν-
τες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώ-
λοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ κτλ. Taur. codex : ὡς Κράτης.

14.

Suidas v. Χιάζειν. Vide Aristoxeni fragm. 51,
tom. II, p. 285. Pro Σωκράτης ibi vulgo legitur
Ἰσοκράτης ἐν τοῖς Πρὸς Εὐδόθειον, quod correxit Fa-
brius B. Gr. IV, p. 286.

SOCRATES COUS.

ΕΠΗΚΛΗΣΕΙΣ ΘΕΩΝ.

15.

E LIBRO SEXTO.

Athenæus III, p. 111, B : Σωκράτης ἐν ἑκτῷ
Ἐπικλήσειον τὸν ὀδελφὸν φησὶν ἄρτον Διόνυσον εὐρεῖν
ἐν ταῖς στρατείαις.

15 a.

Schol. Apoll. Rhod. I, 966, de Apolline ἑθα-
σίῳ. Vide Deiochi fr. 3, tom. II, p. 17.

11.

Hylam Socrates filium Herculis fuisse dicit.

12.

Socrates ab Augea Herculis et Megaræ filios dolo interfe-
ctos esse refert.

13.

Sphingem alii faciem virginali, pectus pedesque leonis,
alas avis habuisse dicunt; Socrates vero eam fuisse ait saty-
ricam indigenam, quæ perobscura vaticinata sint. Hæc
non intelligentes Thebani et contraria his agentes perierunt.

DE DEORUM COGNOMINIBUS.

15.

Socrates sexto libro De (deorum) cognominibus ait obe-
liam panem a Baccho in militaribus expeditionibus esse in-
ventum.

16.

E LIBRO DUODECIMO.

Suidas : Κυνήσιος, Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγο-
μενος, ὃν ἰδρύσατο Κύννις, Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας
νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν 15. *** θεμένης τῆς Ἀητοῦς
τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἀρπασθῆναι· τοῦ κυνηγετικοῦ γὰρ
αἰσθημένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρὶ
ὀνομασθῆναι ὡς ἐν Ὑματῶ ἀπὸ τῶν κυνῶν.

Κυνήσιος] sic vulg. Κύνσιος cod. A. et Phot. Κύν-
σιος ap. Polyb. 32, 25, 12. Κύνσιος, Ἀπόλλωνος
ἐπίθετον Hesych. Ἀπόλλωνος Κυννι[ου] in lapide
Corinthio ap. Bæckh. C. I. I, p. 573; hæc vera
forma, ut videtur. Cf. Hesych. v. Κυννίδαί, γένος
Ἀθήνησιν, ἐξ οὗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Κυννίου Ἀπόλλωνος.
V. Dindorf. in Steph. Thes. s. h. v. — Quæ se-
quuntur (e Socrate?) manca sunt. — ἀρπασθῆναι
κτλ.] Photius : ἀρπασθῆναι τοῦ κυνέειν· τοὺς γὰρ αἰ-
σθανομένους. — An rescribendum τοῦ κυν. γ. δ. τῆς
κυνὸς τοὺς κ. etc. Tamen ne sic quidem hæc pro in-
tegris habenda sunt. — Hemsterh. De re cf. Müller.
Dor. I, p. 247. Cf. Crates Athen. fr. 2.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟΠΩΝ ΚΑΙ ΠΥΡΟΣ
ΚΑΙ ΛΙΘΩΝ.

17.

Athenæus IX, p. 388, A : Σωκράτης δ' ἐν τῷ Περὶ
ὄρων (ὄρων νγο) καὶ τόπων καὶ πυρός (ποταμῶν?)
καὶ λίθων, « Ἐκ τῆς Λυδίας μετακομισθέντες (φη-
σὶν) εἰς Αἴγυπτον οἱ ἀτταγαί, καὶ ἀφελθέντες εἰς τὰς
ἑλλας, ἕως μὲν τινὸς ὄρνυτος φωνὴν ἀφίσσαν, ἐπεὶ δὲ
τοῦ ποταμοῦ κοίλου βυθὸς λιμὸς (λοιμὸς Elian.)
ἐγένετο, καὶ πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν γῶραν ἀπώλλοντο,
οὗ διελίκον σαφέστερον τῶν παιδῶν τῶν τραυοτάτων
ἕως νῦν λέγοντες, τρεῖς τοῖς κακούργοις κακά. Συλλή-

16.

Cyanus Apollo Athenis sic dictus, cujus sanum dedicavit
Cyanis, Apollinis et Parnethiæ nymphæ filius, ut scribit
Socrates libro XII.... Quum Latona infantes (in Hymetto)
deposuisset, eos raptos esse a canibus (a lapris?), verum au-
dito vagitu canes et pastores matri eos restituisse. Quare in
Hymetto Apollo a canibus nomen habet.

DE MONTIBUS ET LOCIS ET IGNE (?)
ET LAPIDIBUS.

17.

Socrates in libro De montibus et locis et igne et lapidi-
bus scribit : « Ex Lydia in Ægyptum translati attagenes,
ac deinde in silvas dimissi, coturnicis vocem aliquamdiu
ediderunt : sed quum aliquando fluvius humilior fluxisset,
fames [pestis] secuta est, quæ multos terræ incolæ perdidit;
ex eo non cessarunt usque ad hunc diem voce magis dis-
tincta, quam quæ utuntur planissime loquentes pueri, ca-

φθίντες δὲ οὐ μόνον οὐ τιθασεύονται, ἀλλ' οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφίσιν. Ἐάν δὲ ἀριθῶσι, φωνήεντες πάλιν γίνονται. • Cf. *Ælian. H. an. XV, 17.*

18.

Schol. Apoll. Rh. IV, 973 : Ὀρείχαλκος. Ἄλλοι δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομπος ἐν κε'.

Apud Plutarchum Parall. min. c. 18 pro Σωκράτης ἐν β' Ὀρεγκίων ex Stobæo Flor. VII, 16 reponendum Σωσικράτης. — Subjicio grammatica hæc : Etym. M. p. 389, 18 : Εὐβοίς : Τὰ εἰς αὐτὰς ἔθνη, εἰ μὲν ἔχουσι προηγούμενον σύμφωνον, εἰς ις ποιοῦσι τὸ θηλυκόν· ὡς Ἀλεξανδρεῖς, Ἀλεξανδρίδες γυνή..., εἰ δὲ φωνῆεν, εἰς ας, Ἰλιίδες, Ἰλιάδες. Οὕτω Ὀρος. Ὁ δὲ γραμματικὸς Σωκράτης ἀντιλέγει, ὅτι ἰδοὺ τὸ Εὐβοίς προηγούμενον ἔχει φωνῆεν, καὶ ἴσθι Εὐβοίς γυνή. Schol. Aristoph. Eq. 963 : Παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μὲν ὁ γ γς ὁ μοχθηρὸς, γόγς. Οὕτω Σωκράτης. Valckenar. ad Eur. Phoen. 47 voluit : Οὕτως ὁ Κράτης.

SOSANDER.

Apud Marcianum (vel Minippum) Peripl. p. 157 ed. Hoffm. inter geographos recensetur Σώσανδρος ὁ κυδερνήτης, τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν γράψας. Novimus Onesicritum gubernatorem, non item Sosandrum. Fortasse corrupta vox est.

SOSICRATES.

Sosicrates, probatus de rebus Cretensium auctor (fr. 1 et 2), Apollodoro antiquior fuit (v. fr. 2). Accuratius ætas ejus constitui posset, si pro explorato ponere liceret, Κρητικῶν scriptorem eundem esse cum *Sosicrate Rhodio* (fr. 19) qui De philosophorum successionibus opus concinnavit. Is enim Hermippo Callimacheo, cujus testimonio utitur

νερο, τρεῖς τοὺς κακούργους κακὰ (id est, *ter improbis mala*) : Hi si capiuntur, non modo non cecurantur, sed ne vocem quidem amplius emittunt : sin dimittantur, rursus sunt vocales.

18.

Orichalcus. Alii hoc statuarii nomen esse aiunt, ut Socrates et Theopompus libro vicesimo quinto.

CRETICA.

2.

Magnitudinem Cretæ Sosicrates, quem res hujus insulæ accurate exponere Apollodorus ait, ita definit, ut longitudo sit stadiorum bis mille trecentorum et amplius, latitudo

(fr. 16), fuit junior. Itaque Sosicrates inter Hermippum et Apollodorum medius floruisse censendus foret sub Ptolemæo Epiphane (205-181). Sed incerta hæc. Σωσικράτης nomen in Σωκράτης abiit fr. 5 et 8 (?).

ΚΡΗΤΙΚΑ.

1.

Diodorus V, 80, 4, in narratione de Cretensium mythologumenis historiaque antiquissima secutum sese ait Epimenidem theologum, Dosiadem, *Sosicratem*, Laosthenidem, quippe quos fide dignissimos habuisset.

2.

Strabo X, p. 475 : Μέγεθος δὲ (sc. τῆς Κρήτης) Σωσικράτης μὲν, ὃν φησιν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδορος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, μήκει μὲν πλείονων ἢ διαχιλίων σταδίων καὶ τριακοσίων· πλάτει δὲ οὐ κατὰ τὸ μέγεθος· ὥσθ' ὁ κύκλος γένοιτ' ἂν πλέον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι.

3.

E LIBRO PRIMO.

Apostolius Prov. VII, 37 : Ἔστι καὶ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ α' τῶν Κρητικῶν. Eadem Suidas v. Δούλων πόλις. Cf. Theopompi fr. 122. Steph. Byz. s. v. : Φασὶ καὶ κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλιάδρον. Müller. Dor. I, p. 255.

4.

EX EODEM LIBRO.

Athenæus VI, p. 261, E : Σωσικράτης δ' ἐν πρώτῳ Κρητικῶν ἰδιὸν τί φησι περὶ τοὺς Φαιστιῖους ὑπάρχειν. Δοκοῦσι γὰρ ἀσχεῖν ἐκ παιδαρίων εὐθὺς τὸ γέλοιον λέγειν· διὸ καὶ συμβέβηκεν αὐτοὺς ἀπορθέγγεσθαι πολὺν εὐκαίρως, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν. Ὡστε πάντας τοὺς κατὰ Κρήτην τούτοις ἀνατιθέναι τὸ γέλοιον.

(*) Inter reliquos Sosicrates h. l. notandi S. *Phanagorita* Ἡοίων auctor (Athenæus XIII, p. 590, B.); S. *comicus* (ibid. I, p. 31, E; XI, p. 474, A); *Sosicrates orator* (Rutil. Lup. I, 9, ubi v. Ruhnck.); S. *Cysicenus* (v. fr. 9).

vero non pro ratione longitudinis : adeo ut circuitus Cretæ fiat major quinquies mille stadiis.

3.

In Creta quoque est Dulopolis (*Serrorum urbs*), ut Sosicrates ait libro primo Rerum Creticarum.

4.

Sosicrates primo libro Rerum Creticarum proprium aliquid habere ait Phæstios. Dicuntur enim jam a pueris ad dicenda ridicula exerceri : quare sæpe accidit, ut salsum aliquid et acutum opportune respondeant, propter usum ab ineunte ætate contractum. Itaque his Cretenses omnes hoc tribuunt, quod in ridicule dictis excellant.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Aristoph. Av. 521: Λάμπων δ' ὁμνυοῖ
ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', δταν ἐξαπατῇ τι] "Οτι
[lege Oū. Dubner.] Πρῶτοι οἱ Σωκρατικοὶ ἐπιτέθει-
σαν οὕτως ὁμνύειν. Σωσικράτης γὰρ ἐν τῷ β' τῶν Κρη-
τικῶν οὕτως φησὶ· «Ραδάμανθος δὲ δοκεῖ διαδεξάμενος
τὴν βασιλείαν δικαιοτάτος γενεῆσθαι πάντων ἀνθρώ-
πων. Λέγεται δὲ αὐτὸν πρῶτον οὐδένα ἄνδρα ποιεῖ-
σθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνύειν κτελεῖν χῆνα καὶ
κύνα καὶ κριὸν καὶ τὰ ὅμοια.»

«Σωσικράτης Küsterus [et Meursius]. Legebatur
Σωκράτης, hic et ap. Zenob. Prov. V, 81 (ubi
eadem brevius). » Dindorf. Idem ex Zenobio ἐν
τῷ β' scripsit pro vulg. ἐν τῷ ε', laudatque de So-
sicrate Hemsterhusium in Anecd. vol. I, p. 197 et
Geelium in Bibl. crit. nova vol. I, p. 62. Cf. Apo-
stol. XVII, 7; schol. Platon. p. 331 Bekker.;
Eustath. ad Hom. p. 1871, 4; Hœck. in Creta II,
p. 198.

6.

Athenæus VI, p. 263, F. Fragmentum libri
quarti. V. Dosiadæ fr. 2, p. 399.

7.

Athenæus XIII, p. 561, E: Λακεδαιμόνιοι δὲ πρὸ
τῶν παρατάξεων ἔρωτι προθύονται. ὥς ἐν τῇ τῶν
παραταττομένων φιλίας κειμένης τῆς σωτηρίας τε καὶ
νίκης. Καὶ Κρήτες δ' ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλί-
στους τῶν πολιτῶν κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ
ἔρωτι, ὥς Σωσικράτης ἱστορεῖ.

8.

Schol. Eur. Hippol. 47: Πάσαις ταῖς ἀφ' Ἡλίου
γενομέναις ἐμνήσεν Ἀφροδίτη διὰ τὴν μνηστῆσαν
αὐτῆς ὑφ' Ἡλίου μοιχείαν. Τὴν οὖν Πασίφην οὐ μό-
νον τοῦ ταύρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Μίνως ἐρασθῆναι φασιν,
ὥς ἱστορεῖ Σωσικράτης. Codd. Σωκράτης; em. Bar-
nesius.

5.

Sosicrates libro secundo Rerum Creticarum ita habet:
«Rhadamanthys in regno succedens omnium hominum ju-
stissimus fuisse videtur. Is primus fertur vetasse, ne quis
per deos juraret, sed jussisse per anserem jurare vel per
canem, arietem et alia ejusmodi.»

7.

Lacedæmonis priusquam prælia inessent, Amori sacra
faciunt, in eorum qui una in acie stant amicitia salutem
victoriamque positam existimantes. Et Cretenses, quom
aciem instruunt, formosissimos civium exornant, et per hos
Amori sacrificant, ut Sosicrates tradit.

8.

Omnibus Solis posteris Venus irascebatur quod adulte-

9.

Fulgentius Planciad. De vocib. antiq.: Nefren-
des: Diophantus Lacedæmonius, qui De sacris
deorum scripsit, ait, apud Athenas Marti solere
sacrificari sacrum, quod Ἐκατομρόνια appellatur;
si quis enim centum hostes interfecisset, Marti de
homine sacrificabat apud insulam Lemnum; quod
sacrificatum est a duobus, Aristomene Gortynensi
et Theocle Elæo, sicut Sosicrates scribit.

Cf. Pausan. IV, 19, 2. Müller. Dor. I, 143. Hæc
Creticorum auctori vindicanda esse probabile est
propter Aristomenem Gortynensem. Quamquam
idem Fulgentius in Myth. II, 14 alium Sosicratem
laudat, Cysicenum. Collecta pecuniarum suarum
summa, ait, ut Sosicrates Cysicenus in libris Hi-
storiæ scribit, omni censu suo Mida rex Pactoli flu-
vium, qui in mare decurrere solitus erat, per innu-
merabiles meatus ad irrigandam provinciam deriva-
vit, suæque expensa avaritia fluvium fertilem
reddidit. Mida enim græce quasi μηδὲν εἰδὼν, id est
nihil sciens. Avarus enim tantum stultus est, ut
sibi prodesse non norit.

SOSICRATES RHODIUS.

ΔΙΑΔΟΧΑΙ.

10.

Diog. L. I, 38, de Thalete: Ἐπιλεύτῃσι δ' ἐτῶν
ἑβδομήκοντα ὀκτώ, ἢ, ὥς Σωσικράτης φησὶν, ἐνενή-
κοντα. Τελευτῆσαι γὰρ ἐπὶ τῆς παντηχοστῆς ὁγδόης
Ὀλυμπιάδος, γεγονότα κατὰ Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν
ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περᾶσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέ-
ψαντα.

11.

Idem I, 49, de Solone: Τοῦ δὲ λοιποῦ προσεῖχον
αὐτῷ ὁ δῆμος καὶ ἡδέως καὶ τυραννίσθαι ἤθελον ὥς

rium ejus a Sole patefactum esset. Pasiphæ igitur non
tauri (Minois?) solum sed Minois (tauri?) etiam amorem
injecit, ut memorie mandavit Sosicrates.

PHILOSOPHORUM SUCCESSIONES.

10.

Thales mortuus ætatis anno septuagesimo, vel, ut Sosi-
crates ait, nonagesimo: quinquagesima quippe et octava
Olympiade esse defunctum. Cræsi vero vixisse temporibus,
cui etiam pollicitus esset Halyn fluvium sine ponte trajicere,
averso lumine.

11.

Ex eo jam tempore Solon plebis in se animos ita conver-
terat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent.
Eis vero ille tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore

αὐτοῦ· ὁ δὲ οὐχ εἴλετο, ἀλλὰ καὶ Πεισίστρατον τὸν συγγενῇ, καθά φησι Σωσικράτης, προαισθόμενος τὸ ἐφ' ἐκὺτῷ δικαίωσεν. Ἄξας γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ δόρατος καὶ ἀσπίδος προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου· καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἔτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· « Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην τοῦ Πεισιστράτου μὴ συνιέντων, ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μὲν, διὰ δόος δὲ σιωπώντων. » Καὶ ἡ βουλή, Πεισιστρατεῖδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί·

Δεῖξαι δὲ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δαῖξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλαγίᾳ προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν·

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μῖνος ἢ δὲ χαλάζης·
φροντὴ τ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλεις δύναισι· ἐς δὲ μονάρχου
ἔγμος αἰερεῖν δουλοσύνην ἔκαστη.

Ἦδη δὲ αὐτοῦ κρατοῦντος οὐ κείθων ἔθηκε τὰ ὅπλα πρὸ τοῦ στρατηγίου καὶ εἰπὼν, « ὦ πατρίς, βεδοήθηκά σοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, » ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον καὶ εἰς Κύπρον, καὶ πρὸς Κροῖσον ἦλθεν.

12.

Idem I, 68, de Chitone : Γέγονε δὲ ἔφορος κατὰ τὴν πεντηχοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα. Πάμφιλη δὲ φησι κατὰ τὴν ἑκτην· καὶ πρῶτον ἔφορον γενέσθαι ἐπὶ Εὐθυδήμου, ὡς φησι Σωσικράτης.

Sosicrate, Pisistratum quoque propinquum suum, quum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam quum in concionem prosillisset hasta armatus et clypeo, Pisistrati insidias et improbos conatus ipais aperuit : neque id solum, verum et juvare paratum sese asseveravit, « Viri, inquiens, Athenienses, aliis ego sapientior, aliis vero fortior sum : sapientior quidem illis, qui Pisistrati conatus non animadverterunt ; fortior autem illis qui sciunt quidem illos, sed metu silent. » Senatus vero, qui studeret Pisistrato, insanire illum proclamabat. Itaque ille hæc dixit :

Nosce tur mea post paullo vesania civil,
nosce tur, veris in medium positis.

Elegi autem quibus Pisistrati tyrannidem prædixit, sunt hi :

Via nivis et nebuloso agitatur in æthere grando,
horrendum excutunt fulgura clara sonum ;
et cecidere viris persæpe potentibus urbes,
detrusa inque ferum plebs stollida imperium est.

Jam veru Pisistrato rerum potito, quum a proposito revocare non posset, ante curiam arma deposuit, dicens illud : « O patria, tibi equidem verbo et opere auxiliatus sum. » Inde profectus in Ægyptum navigavit atque in Cyprum, denique ad Cræsum pervenit.

13.

Chilo ephorus fuit Olympiade quinquagesima quinta ; Pampulla vero ait Olympiade quinquagesima sexta ; ac pri-

13.

Idem I, 75, de Pittaco : Τότε δ' οὖν τὸν Πιττακὸν ἰσχυρῶς ἐτίμησαν οἱ Μυτιληναῖοι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἐνέχεισαν αὐτῷ. Ὁ δὲ δέκα ἔτη κατεσχὼν καὶ εἰς τάξιν ἀγαγὼν τὸ πολίτευμα, κατέθετο τὴν ἀρχὴν. καὶ δέκα ἐπέβλεψεν ἄλλα. Καὶ χώραν αὐτῷ ἀπένειμαν οἱ Μυτιληναῖοι· ὁ δὲ ἱερὰν ἀνῆκεν, ἥτις νῦν Πιττάχαιος καλεῖται. Σωσικράτης δὲ φησιν ὅτι ὀλίγον ἀποτεινόμενος ἔρη τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πλείον εἶναι.

14.

Idem I, 95, de Periandro : Σωσικράτης δὲ φησι πρότερον Κροῖσου ταλευτῆσαι αὐτὸν ἑτασι τετταράκοντα καὶ ἐνὶ, πρὸ τῆς τισσαρακοστῆς ἐνάτης Ὀλυμπιάδος.

15.

Idem I, 101, de Anacharsi : Λέγει δὲ αὐτὸν Σωσικράτης ἐλθεῖν εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν τισσαρακοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκράτους.

16.

Idem I, 106, de Mysone : Μύσων Στρώμωνος, ὡς φησι Σωσικράτης, Ἑρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεὺς, ἀπὸ κόμης τινὸς Οἰταῖκῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἐπτά καταριθμεῖται. Λέγεται δὲ πρὸς τινος (τινῶν?) Ἀναχάρσιδος πυνθανομένου εἰ τις αὐτοῦ σοφώτερος εἴη, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν ἅπερ προείρηται ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ ὑπὲρ Χαίλωνος·

Οἰταῖόν τινα φημι Μύσων' ἐνὶ Χηῶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδισιν ἀρηρότα πνευκαλίμῃσι.

num ephorum fuisse sub Euthydemo archonte ait Sosicrates.

13.

Hinc igitur Pittacum in summo honore Mytilenæsi habuere, ei que principatum tradiderunt, quem ille quum decem annis tenuisset ac rempublicam præclare constituisset, se ipsum sponte magistratu abdicavit. Decem inde alios supervixit annos, agrumque sibi a Mytilenæsi permissum sacrauit, qui nunc Pittaceus dicitur. Sed Sosicrates ait eum partem exiguam sibi reservasse, et dixisse, dimidium plus toto esse.

14.

Sosicrates Periandrum ante Cræsum obiisse diem asserit annis uno et quadraginta, ante quadragessimam novam Olympiadem.

15.

Sosicrates Anacharsin Athenas venisse ait Olympiade quadragesima septima, archonte Eucrate.

16.

Myson Strymonis filius, ut ait Sosicrates Hermippum locum citans, Chienensis genero a vico quodam Cetaico vel Laconico, septem sapientibus accensetur. Fertur a quibusdam, Pythiam, quum ab Anacharside quaereretur quisnam se esset sapientior, respondisse ut de Chitone prædiximus in Thaletis vita :

(Eteum quendam progenitum Cheno Mysonem
te magis cæcis alio rebus sublimibus aptum.

Πολυπραγμονήσαντα δὲ ἰλθεῖν εἰς τὴν κώμην καὶ εὐρεῖν αὐτὸν θέρους ἐχέτην ἀρότρω προσαρμόττοντα, καὶ εἰπεῖν, « Ἄλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα ᾧν ἀρότρου ». « Καὶ μάλα, » εἶπεν, « ὥστε ἐπισκιάζειν. » Ἄλλοι δὲ τὸν χρησμὸν οὕτως ἔχειν φασί. « Ἡτεῖόν τινά φημι » καὶ ζητοῦσι τί ἴσθιν ὁ Ἡτεῖος. Παρμενίδης μὲν οὖν δῆμον εἶναι Λακωνικῆς, θέναι εἶναι τὸν Μύσωνα. Σωσικράτης δ' ἐν Διαδοχαῖς, ἀπὸ μὲν πατρὸς Ἡτεῖον εἶναι, ἀπὸ δὲ μητρὸς Χηνία. Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Κρήτά φησιν εἶναι. Ἡτεῖαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης· Ἀναξίλαος δ' Ἀρκάδα.

17.

Idem VIII, 8, de Pythagora : Σωσικράτης δὲ ἐν Διαδοχαῖς φησὶν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου, τίς εἴη; Φιλόσοφος, εἰπεῖν.

18.

Idem II, 84, de Aristippo : Ἐνοι οὐ καὶ Διατριβῶν αὐτὸν φασιν εἰς γεγραμέναι· οἱ δ' οὐδ' ὅλως γράφαι· ὧν ἴσθι καὶ Σωσικράτης ὁ Ῥόδιος.

19.

E LIBRO TERTIO.

Idem VI, 13 : Πρῶτος (Antisthenes) ἰδίπλωσι τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ μόνῳ αὐτῷ ἐχρήτο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν· πρῶτον δὲ καὶ Νεάνθης φησὶν διπλῶσαι θοιμάτιον· Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν, Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πύγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρω καὶ πήρᾳ χρῆσθαι.

Hoc illum oraculo sollicitatum ad vicum pervenisse, eumque reperisse aestate siliam aratro aptantem, ac dixisse, Alqui, o Myson, non aratro vacandi nunc tempus est : illumque respondisse, Imo vero nunc tempus est reficiendi. Alii oraculum illud sic editum fuisse dicunt, *Eleum quemdam aio*, inquiruntque quid sit Eleus. Parmenides quidem pagum esse Laconiar, unde fuerit Myson : Sosicrates vero in Successionibus, patre Eleum, matre Cheneum fuisse tradit : Euthyphron Heraclidis Pontici filius Cretensem asserit; esse enim in Creta oppidum Eleam : Anaxilaus Arcadem tradit.

17.

Sosicrates in Successionibus ait Pythagoram rogatum a Leonte Phliasiorum tyranno quisnam esset, dixisse : Philo-
sophus.

18.

Quidam Aristippum etiam Dissertationum libros sex scripsisse asserunt; alii prorsus scripsisse eum aliquid negant, ex quibus est Sosicrates Rhodius.

19.

Antisthenes primus pallium, ut ait Diocles, duplicavit, ipsoque solo utebatur vestimento; baculumque sumpsit ac

20.

Athenaeus IV, p. 163, F : Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ Φιλοσόφων διαδοχῇ βαθεῖ πύγωνι χρῆσθαι τὸν Διόδωρον ἱστορεῖ, καὶ τρίβωνα ἀναλαβεῖν, κόμην τε φορῆσαι, κατὰ τινα τύπον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσαγαγόντα, τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρῶν τε ἰσθῆτι ἀμφιεννυμένων, καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι, κουρῶν τε τῇ συνήθει χρωμένων.

21.

Diog. L. VI, 80, de scriptis Diogenis : Σωσικράτης δ' ἐν τῷ πρώτῳ (τρίτῳ;) τῆς Διαδοχῆς, καὶ Σάτυρος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν Βίων, οὐδὲν εἶναι Διογένηους φασί.

22.

Athenaeus X, p. 422, C : Καὶ Κράτης δ' ὁ κυνικός, ὡς φησι Σωσικράτης ἐν ταῖς Διαδοχαῖς, ἐπερράπισε Δημήτριον τὸν Φαληρέα, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἀρτων καὶ λάγυνον πέμφαντα οἴνου· Εἴθε γὰρ, ἔφη, τὰς κρήνας καὶ ἀρτους ἦν φέρειν.

23.

Diog. L. VII, 163, de scriptis Aristonis Chii : Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνας αὐτοῦ τὰς Ἐπιστολάς φασί· τὰ δὲ ἄλλα τοῦ περιπατητικοῦ Ἀριστωνος.

peram. Hunc etiam Neanthem primum refert duplicasse pallium : contra Sosicrates in Successionum tertio Diodorum ait Aspendium : et barbam promississe et baculo et pera usum esse ait.

20.

Sosicrates, tertio libro de Philosophorum Successione, narrat, promissa usum esse barba Diodorum, et tritum pallium sumpsisse, comamque aluisse, institutumque illud ex vana quadam jactantia adhibuisse, quum ante ipsum Pythagorei splendida amicti veste incederent, et balneis et unguentis et tonsura pro aliorum hominum more usi essent.

21.

Sosicrates in primo (tertio) Successionis et Satyrus in quarto Vitarum nihil scriptum a Diogene esse affirmant.

22.

Crates Cynicus, ut narrat Sosicrates in Successionibus, objurgans Demetrium Phalereum, quod cum panum pera etiam vini lagenam ei misisset : « Utinam, inquit, panem etiam ferrent fontes. »

23.

Panartius et Sosicrates solas Epistolas Aristonis Chii esse, reliqua scripta ad Aristonem peripateticum pertinere.

SOSTHENES CNIDIUS.

1.

IBHPIKA.

E LIBRO TREDECIMO.

Plutarchus De fin. 16, 3 : Παράκειται δ' αὐτῷ (τῷ Νεῖλῳ) ὄρος, Ἀργίλλον καλούμενον ἀπ' αἰτίας τοιαύτης. Ζεὺς δὲ ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐκ Λύκτου, πόλεως Κρητικῆς, Ἀργὴν νύμφην ἀρπάσας, ἀπήνεγκεν εἰς ὄρος τῆς Αἰγύπτου, Ἀργίλλον καλούμενον· καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱόν, καλούμενον Διόνυσον· ὃς ἀχμάσας εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τὸν λόφον Ἀργίλλον μετωνόμασε· στρατολογήσας δὲ Πᾶνας καὶ Σατύρους, ἰδίοις σκήπτροις Ἰνδοὺς ὑπέταξε· νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων· ὃς τὴν χώραν ἀπ' αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασεν· ἣν οἱ μεταγενέστεροι παραγώγως Σπανίαν προσηγόρευσαν· καθὼς ἱστορεῖ Σωθίνης ἐν γ' Ἰβηρικῶν.

2.

Id. ib. c. 17, 4 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Εὐρώτῃ) βοτάνη, καλουμένη Χαρίσιον, ἣν γυναῖκες, ἕκτος ἀρχομένου, τοῖς τραχήλοις περιάπτουσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν συμπαθέστερον ἀγαπῶνται· καθὼς ἱστορεῖ Κλειάνθης ἐν α' Περὶ ὄρων. Μέννηται δὲ τούτων ἀκριβέστερον Σωσθίνης ὁ Κνίδιος, παρ' οὗ τὴν ὑπόθεσιν εἴληφεν Ἑρμογένης.

1.

IBERICA.

Adjacet Nilo mons Argillus ob hanc causam vocatus. Juppiter amoris desiderio perculsus ex Lycto, Cretæ civitate, Argem nympham rapuit, eamque in montem Ægypti, Argillum, duxit, ubi filium sustulit, quem dixere Dionysum. Verticem ille, quum ad ætatis florem pervenisset, in honorem matris Argillum vocavit, coactoque Panum et Satyrorum exercitu, sceptro suo Indos subjecit, devictaque Iberia, Panem illorum locorum præsidem reliquit, qui regionem a se ipso Paniam nominavit; unde posterì sumpta derivatione Spahiam eam appellarunt.

2.

Nascitur in Eurota planta Charisium dicta, quam mulieres, ineunte vero, collo appendunt, et vehementius ita a viris amantur, ut auctor est Cleanthes primo De montibus. Accuratus etiam de his exponit Sosthenes Cnidius, a quo argumentum sumpsit Hermogenes.

SOSTRATUS.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Stobæus Floril. LXIV, 36 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Τυρρηνικῶν. Αἰόλος, τῶν κατὰ Τυρρηνίαν βασιλεὺς τόπων, ἔσχεν ἐξ Ἀμφιθέας θυγατέρας ἑξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος (νιώτατος Plut.) Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἐρασθεὶς ἐδίδασκε τὴν προεξημεμένην. Αἰόλος δὲ περὶ τούτων μαθὼν τῇ θυγατρὶ ξίφος ἔπειψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνείλε. Μακαρεὺς δὲ τὸν γεννήσαντα προεξίλωσάμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον· εὐρὼν δὲ τὴν ἀγκυρωμένην αἰμορραγοῦσαν τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Eadem brevius Plutarch. in Parall. min. c. 28, ex quo dedi Τυρρηνικῶν pro Τυραννικῶν, quod est apud Stobæum. Contra ap. Plut. ex Stobæo scribe δ νόμον κρίνασθαι pro νόμον χρ.

ΘΡΑΚΙΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Stobæus Floril. VII, 66 : Σωστράτου ἐν δευτέρῳ Θρακικῶν. Ἀθηναῖοι πρὸς Θράκας πόλεμον ἔχοντες στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας διὰ χρησμὸν εἰλήφασιν οἱ πολέμιοι ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι τῆς νίκης αὐτοὺς, ἐὰν τοῦ στρατηγοῦ φείσωνται τῶν Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμου σχήματι συνέβαλε μάχην μετὰ τινῶν Θρακῶν ξυλιζομένων, καὶ τῷ δρεπάνῳ καιρίως ἐξ αὐτῶν ἑνα πλῆξας ἀνείλεν· οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες ἀπέκτειναν τὸν

RES ETRUSCÆ.

1.

Æolus Etruriam et vicinorum locorum rex ex Amphithea filias sex totidemque filios habuit. Horum maximus natus Macareus Canacem sororem deperiens stupravit. Quo comperlo Æolus gladium filium misit. Quod illa quasi legem accipiens semet ipsa confodit. Interea Macareus, postquam iram parentis placaverat, in thalamum accurrit; ubi quum sanguinis profluxu emorientem puellam conspiceret, eodem ipso gladio vitam suam circumscipit.

RES THRACICÆ.

2.

E Sostrati libro secundo Rerum Thracicarum. Athenienses contra Thracas bellum gerentes ducem creant Codrum. Is quum comperisset oraculum hostibus datum esse, quid victoriam prædicabat, si ducl Atheniensium parcerent: assumpto amictu veli qui ligna cædit, cum Thracibus quibusdam ligna colligentibus manum conseruit unumque ex

Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο. Eadem paullo brevius Plutarch. in Parall. min. c. 18, ubi libri pro Σώστρατος perperam Σωκράτης.

ΜΥΘΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. 24 : Γεννᾶται δ' ἐν αὐτῷ (ἐν Τίγριδι) βοτάνη, ἣ κριθὴ ἐστὶ παρόμοιος ἀγρία· ταύτην οἱ ἐγχώριοι θερμαίνοντες ἐν ἐλαίῳ καὶ ἀλειφόμενοι, οὐδέποτε νοσοῦσι μέχρι ἀνάγκης τοῦ θανάτου, καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν α' Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγῆς. Eadem Stobæus Florileg. 100, 17.

Subjicio quæ e libris De fluv. et De venatione afferuntur.

Plutarch. De fluv. c. 2 : Ἰσμηνὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Βοιωτίας κατὰ πόλιν Θήβας· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Κάδμου πούς, ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Κάδμος, τὸν κρηνοφύλακα δράκοντα τοξεύσας, καὶ εὐρὺν ὥσπερ πεφαρμακευμένον φόβου (φόνου?) τὸ ὕδωρ, περιήρχετο τὴν χώραν ζητῶν πηγὴν· γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Κωρύκαιον ἄντρον, κατὰ πρόνοιαν Ἀθηνᾶς, τὸν δεξιὸν πόδα βαθύτερον εἰς πηλὸν ἤρεισεν· ποταμοῦ δ' ἀναδοθέντος ἐκ τοῦ τόπου, ὃ ἦρως βουθυτήσας, Κάδμου πόδα προστήγειν αὐτόν. Μετὰ δὲ τινα χρόνον Ἰσμηνὸς, Ἀμφίονος καὶ Νιόβης παῖς, ὑπ' Ἀπολλωνος τοξευθεὶς, καὶ ἀλγυδὸν συνεχόμενος, ἑαυτὸν ἔβαλεν εἰς τὸν προειρημένον ποταμὸν, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰσμηνὸς ἐνομασθή· καθὼς ἱστορεῖ Σώστρατος ἐν β' Περὶ ποταμῶν.

Stobæus Floril. LXVI, 34 : Σωστράτου ἐν β' Κυνηγετικῶν. Κυάνιππος τῷ γένει Θεσσαλὸς γήμας Λευκώνην, τὰ πολλὰ διὰ φιλοκύνηγον ἐνέργειαν ἐν ἑλαίᾳ διέτριβεν. Ἡ δὲ νεόνυμφος ὑπολαμβάνουσα συνήθειαν αὐτὸν ἔχειν μεθ' ἑτέρας γυναῖκας κατ' ἔχνος ἠκολούθησε τῷ προειρημένῳ, καὶ ἐν τινι κατακρυβεῖσα συνδένδρῳ τὸ μέλλον ἀπεκαρδόχε. Τῶν δὲ πέριξ ἀλάδων αἰφνιδίως σεισθέντων, οἱ στίβευται κύνας δόξαντας καὶ αὐτὴν ἀλόγου ζώου δίκην διασπάραξαν. Τῆς δὲ πράξεως αὐτόπτης γενόμενος Κυάνιππος ἑαυτὸν ἐπικατέσφαξεν. Eadem Apostol. Prov. XI, 83.

Præterea laudatur Sostratus Περὶ ζώων apud

Athenæum VII, p. 212, F. (Σώστρατος ἐν τοῖς Περὶ ζώων· ἐστὶ δὲ ταῦτα δύο βιβλία. Ubi pro δύο legerim δ; nam quartum hujus operis librum laudat schol. Apollon. I, 1265, nisi malis ibi pro ἐν δ' legere ἐν διυτέρῳ); Athen. VII, p. 303, C (ἐν β'); schol. Nicandri Ther. 565. 747 (Περὶ φύσεως ζώων). 760. 764 (Περὶ βλητῶν ἡ δακτύλων). Ad eosdem libros spectat Ælianus N. A. V, 27 et VI, 21. Porro schol. Theocrit. I, 115 (Περὶ ἀρχῶν), et VI, 28.

Ceterum num ea quæ recensuimus ad eundem omnia, an ad plures Sostratos pertineant, nescio. Sostratum filium Aristodemi Nysæensis grammatici, Augusti ævo florentem, memorat Strabo XIV, p. 650; Sostratum Phanagorensem citat Stephanus Byz. v. Μυκάλη : λέγεται καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορίτης. Fortasse alterum, fortasse neutrum horum Pseudoplatarchus intelligi voluit.

STAPHYLUS NAUCRATITÆ.

ΠΕΡΙ ΘΕΤΤΑΛΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 580 : Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγὸν φησὶν Ἀργεῖον τὸ γένος, μετακίησαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι.

E LIBRO TERTIO.

2.

Idem ib. IV, 816 : Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν Περὶ Θεσσαλίας ἱστορεῖ Χαίρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἐμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλεὺς ἐνδοξον ποιῆσαι, μετακίψασθαι τὴν Ἀκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διασπείρει, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς δίδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὀμβροῦ καὶ χειμῶνος ἤξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα φημίςας, παριτῆραι τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὑδάτων ἐμύλλαν ἔσσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ τότε δι-

lis falce letale vulnus infligens interfecit. Tum reliqui strategema ignorantes Codrum volentem occiderunt. Sic factum est ut Athenienses, conserto prælio, victoriam deportarent.

3.

Crescit in Tigride herba, quæ bordeo agresti similis est; hanc indigenæ calefaciunt in oleo, eoque inuncti nullo morbo laborant, donec eos premit mortis necessitas, ut narrat Sostratus primo libro Historiæ fabulosæ collectionis.

DE THESSALIS.

1. Staphylus Naucratis Pelasgum genere Argivum fuisse

ait, sed in Thessaliam migrasse, quæ ab eo Pelasgia vocata sit.

2.

Staphylus libro tertio De Thessalia narrat Chironem, virum sapientem et astronomiæ peritum, ut celebritatem Peleo compararet, advocasse Actoria Myrmidone nati filiam, rumorem vero spargisse, quasi Thetidem Peleus, Jove dante, esset ducturus, diique cum pluvia ac tempestate ad nuptias venturi essent. Hac divulgata fama, tempus observavit, quo imbrium copiam fore et immanes procellas prævidit, ac tunc Peleo dedit Philomelam. Sic igitur opinio invaluit Thetidem a Peleo ductam esse.

ῶσι Πηλεΐ Φιλομήλαν. Καὶ οὕτως ἐπεκράτησιν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημε. Eadem Eudocia p. 226. Musurus hæc transtulit in schol. Aldin. Arist. Nub. 1064.

3.

Schol. Iliad. II, 175 : Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδῶραν ἔσγεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν τῇ γ' (al. ε') Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδείκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σοῦιδας D.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

4.

Harpocratio : Πενίσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται οἵπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἰλωτες... Διέλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλείον Στάφυλος ἐν τῇ γ' Περὶ Θετταλῶν. Οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενίστας καλεῖσθαι φησι, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας. Pro γ' cod. A. habet δ'. — Θετταλοικέτας cod. B, Θετταλικός, D. De re cf. fragm. Philocratis et Müller. Dor. II, p. 66.

5.

Argument. Eur. Medea : Στάφυλος δὲ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκαλεῦσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργαῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῇ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

6.

Harpocratio : Ἐπίβοιον... Φιλόχορος ἐν β' φη-

σιν οὕτως· « Ἐάν τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῃ θύειν αἶν, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. » Ομοίως καὶ Στάφυλος ἐν α' τῶν Περὶ Ἀθηνῶν.

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΕΩΝ.

7.

Harpocratio v. Προναία : Ὀνομάζετο τις παρὰ Δαλροῖς Ἀθηνᾷ Προναία διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἰδρῦσθαι. Ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ η' (c. 135) Προνητήν ὀνομάζει. Ἱστορήκασιν δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ Περὶ Αἰολίων.

Προναία cod. D. Πρόνοια ceteri.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΑΔΩΝ.

8.

Sextus Empiricus C. math. p. 51, E : Στάφυλος δὲ ἐν τῷ Περὶ Ἀρκάδων (sc. Ἀσκληπιὸν κεκραυγῶσθαι λέγει), ὅτι Ἱππόλυτον ἰθεράπευσε φεύγοντα ἐκ Τροίζηνος, κατὰ τὰς παραδεδομένας κατ' αὐτοῦ ἐν τοῖς τραγωδομένοις φήμας. Φύλαρχος δὲ (fg. 17) κτλ.

INCERTA.

9.

Athenæus II, p. 45, C : Στάφυλος δὲ φησι τὴν τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὑδωρ κρᾶσιν Μελάμποδα πρῶτον εὐρεῖν.

10.

Clem. Al. Protr. c. 2, p. 11, 20 Sylb. (I, 32 Kl.) : Ἀγαμέμνονα γοῦν τινὰ Δία ἐν Σπάρτῃ τιμᾶσθαι Στάφυλος ἱστορεῖ.

cet, atque vocabatur hoc sacrificium ἐπίβοιον. » Similiter Staphylus quoque tradit libro primo De Athenis.

DE ÆOLIBUS.

7.

Vocabatur quædam apud Delphos Minerva Pronæa, quod ante templum consecrata esset. Hanc Herodotus libro octavo Προνητήν appellat. Exposuerunt de ea præter alios Staphylus in libro De Æolibus.

DE ARCADIBUS.

8.

Staphylus in libro De Arcadibus Æsculapium Jovis fulmine ictum esse dicit propterea quod Hippolytum vitæ restituerit ex Troezena fugientem, ut de eo fama traditum est in argumentis tragoediarum.

9.

Staphylus ait vini aqua temperandi artem a Melampode inventam esse.

10.

Agamemnonem quendam Jovem Lacedæmone colī Staphylus narrat.

3.

Ex quam muliere Peleus Polydoram suscepit? Ut Staphylus ait tertio Thessalicorum, ex Eurydice Actoris filia; secundum Pherecydem, ex Antigona Eurytionis filia; Suida auctore, ex Laodamia Alcmaeonis filia.

4.

Penestæ apud Thessalos vocantur, qui apud Lacedæmonios appellantur Helotes. Fusius de his disseruit Staphylus libro tertio De Thessalis; nec solum Penestæ, sed etiam Thessalæcetas vocari ait.

5.

Staphylus ait Iasonem quodammodo a Medea esse interfectum. Nam iussit eam sub puppi Argæ navis eum dormire, quum navis præ vetustate jam dissolveretur. Itaque puppe in Iasonem decidente interfectum esse.

DE ATHENIS.

6.

Philochorus libro secundo : « Si quis, ait, Minervæ bovem immolat, necessarium est klerm etiam Pandroso ovem immolâ-

11.

Plinius II. N. V, 31, 36 : (Cos insula,) *ut plures existimant, Merupe vocata; Cea, ut Staphylus.* — Nomen Staphyli occurrit etiam in indice auctorum libri IV.

12.

Strabo X, p. 476, appositis de Cretæ incolis Homeri (Od. τ, 176) versibus,

Ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἐπειοὶ μεγάροισι, ἐν δὲ Κύδωνες
Δωριεὺς τε τραχίνας οἶοι τε Πηλεῖοι, περὶ :

Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς τῷ Δωριεὺς κατέχειν, τὸ δὲ Δωρικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐπειοὺς, οἷον εἶναι καλὶχθιον Πρᾶσον, οὗ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερὸν· τοὺς δ' ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Sequitur Andronis (Halicarn.) fragm. 4. Vid. tom. II, p. 349.

13.

Zenob. V, 76 : Πεύκης τρόπον· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίων ἀπολλυμένων παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. Μέννηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος ὁ Ναυκρατίτης.

Tzetzes Hist. IX, 833:

Ἐχέκλειος, πανωλεθρον καὶ τὸ μικρὸν κυρίως,
ἐκ δένδρου πεύκης δ' ἰσχυρεν ἄμρω τὴν ἀλυσιν αὐτῆν·
ἡ πεύκη γὰρ, ὡς Στάφυλος φησὶν ὁ Ναυκρατίτης,
πανωλεθρία δύναιτο, τῆς κορυφῆς κοπεῖσθαι.

Cf. Herodot. VI, 37, ibique Creuzer. et Bähr. Fortasse eandem rem Staphylus narravit quam Herodotus, qui Cræsum ait Lampsacenis imperasse, ut Miltiadem, quem vivum ceperant, saluum dimitterent; si δὲ μὴ, σφίας πίτυος τρόπον ὑπεβλήσαν ἐκτρίψαι κτλ. Quem Herodoti locum respicit Eustathius ad Hom. II. α, 51, p. 42, 36 et Gellius N. A. VIII, 4.

12.

Staphylus Cretæ partes orienti obversas a Doriensibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, austrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuit oppidulum Præsum, ubi est Dictæi Jovis templum: reliquos plus virium habentes campestris obtinuisse.

13.

Abielis in modum. Proverbium de illis usurpatur, qui funditus perierunt, quandoquidem abiles præcisa non amplius crescit. Meminit proverbii Staphylus Naucratis.

ARCHONTUM ET OLYMPIONICARUM RECENSUS.

Floruit Xenophon quarto anno nonagesimæ et quartæ Olympiadis, ascenditque cum Cyro, archonte Xenaneto, anno uno ante Socratis mortem. Obiit autem, ut ait Stesi-

STESICLIDES ATHENIENSIS.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

Diogen. Laert. II, 55. de Xenophontis filio Gryllo: Ἡμαῖς δὲ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐννεηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἀρχontos Ξεναίνετου ἐνὶ πρότερον ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς. Κατέστρεψε δὲ, καθά φησι Στεσικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ, ἔτει πρώτῳ τῆς πέμπτης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἀρχontos Καλλιδημίδου, ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Μακεδόνων ἦρξε. Τέθηκε δ' ἐν Κορίνθῳ, ὡς φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης, ἤδη δηλαδὴ γηραιὸς ἱκανῶς.

Καλλιδημίδου] leg. vid. Καλλιμήδους ex Diogen. XVI, 2 et Dionys. Din. p. 648. De re cf. Clinton. F. H. ad an. 360.

TELEPHANES.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΤΕΟΣ.

Athenæus XIV, p. 614, D: Ἰππόλοχος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐν τῇ πρὸς Λυγείᾳ ἐπιστολῇ γελωτοποιῶν μέννηται Μανδραγόρους καὶ Στράτιονος τοῦ Ἀττικοῦ. Πλήθος δ' ἦν Ἀθηναῖσι τῆς σοφίας αὐτῆς. Ἐν γοῦν τῷ Διομήων Ἡρακλείῳ συναλίσγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὠνομάζοντο, ὡς «Οἱ ἐξήκοντα τοῦτ' εἶπον» καὶ «Ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἐρχομαι.» Ἐν δὲ τούτοις ἦσαν Καλλιμίδων τε ὁ Κάραβος καὶ Δεινίας, ἔτι δὲ Μνασιγείτων καὶ Μέναιχμος, ὡς φησι Τηλεφάνης ἐν τῷ Περὶ τοῦ ἀστέος.

clides Atheniensis in Descriptione archontum et Olympionicarum, anno primo centesimæ quintæ Olympiadis, archonte Callidemide, quo et Philippus Amyntæ filius apud Macedones imperium suscepit. Obiit Corinthi, ut ait Demetrius Magnes, ad maturam jam proventus senectutem.

DE (ATHENARUM) URBE.

Hippolochus Macedo in Epistola ad Lyceum, scurrarum meminit Mandrogenis et Stratonis Attici. Multitudo vero Athenis erat hominum artem hanc profitentium: qui in Diomensium Heracleo congregabantur, sexaginta numero, atque etiam hoc ipso nomine in urbe appellabantur, ut vulgo diceretur verbi causa, *Sexaginta-viri hoc dixerunt*; aut, *Venio a sexaginta-viris*. Quorum in numero erant Callimedes Carabus et Dinias, item Mnasigiton et Menzichmus, ut tradit Telephanes in libro De Urbe.

TELESARCHUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

1.

Sextus Empir. Adv. math. I, 12, p. 271 Fabric. : Τελέσαρχος δὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ (Ἀσκληπιὸν κακιστὸν νῶσθαι λέγει), ὅτι τὸν Ὀρίωνα ἐπιβάλετο ἀναστῆσαι. Eadem Schol. Eur. Alcest. 1, omisso libri titulo. Cf. Phylarch. fr. 17; Apollodor. III, 10, 4; Schol. Pindar. Pyth. III, 96.

2.

Schol. Il. λ, 690 : Quæritur quam ob causam Hercules Pylum expugnaverit Neleique filios præter Nestorem occiderit : Τελέσαρχος δὲ ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς, ἄγοντα τὰ γρύσας μῆλα καὶ τὸν ζωστήρα καὶ τοὺς Διομήδους ἵππους εἰργασθαι ἐπιδείναι τῇ πόλει, καὶ τοῦ Νέστορος κωλύοντος.

TEUCER CYZICENUS.

Suidas : Τεῦκρος δὲ Κυζικηνός, ὁ γράψας Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Περὶ τοῦ Βυζαντίου, Μιθριδατικῶν πράξεων βιβλία ε', Περὶ Τύρου ε', Ἀραβικῶν ε', Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις ε', Ἐφήβων τῶν ἐν Κυζίκῳ δασκῶν γ' καὶ λοιπά.

Nihil ex his tulit ætatem, si quidem duos istos locos, quibus Teucer apud auctorem Etym. M. citatur, ad opera a Suida recensita referri vix possunt. Num ejusdem Teucris Cyziceni sint Ὅρισμοι, quorum Athenæus mentionem facit, non liquet. Neque magis constat num Cyzicenus Teucer idem sit cum *Teucro Babylonio*, de quo Porphyrius Introd. in Ptolem. De effect. astror. p. 200 ed. Bas. : Ἐγκρίνεται δὲ καὶ τῶν δεκανῶν καὶ τῶν παρανατελλόντων αὐτοῖς καὶ τῶν προσώπων τὰ ἀποτελέσματα παρὰ Τεῦκρῳ τῷ Βαβυλωνίῳ. Et Psellus in fragm. quod e cod. Monac. a Spengelio descriptum publicavit Westermann. in Paradoxogr. p. 147 : Ἀπὸ τῶν Τεῦκρου τοῦ Βαβυλωνίου βιβλίων πολλά τις ἀν εὖροι θαυμασιώτατα, ἀπὸ τε τῶν ζωδίων καὶ ἀπὸ τῶν παρανατελλόντων ἐκάστωι τούτων καὶ ἀπὸ τῶν λεγόμενων

δεκανῶν παντοδαπὰς ἰσορμὰς ἐν διαφόροις πράξεσι πορίζομενος. Εἰσὶ γὰρ ἐν ἐκάστωι τῶν ζωδίων τρεῖς κατελεγεμένοι δεκανοὶ ποικιλόμορφοι, ὁ μὲν κατέχων πέλειον, ὁ δ' εἰς ἄλλο τι ἐσχηματισμένος εἰκόνισμα· ὧν εἰ τὰ εἶδη καὶ τὰ σχήματα ἐν δακτυλίων ἐγγλύφεις σφενδόνη, ἀποτρόπαιά σοι δεινῶν γενήσεται. Ταῦτα μὲν οὖν ὁ Τεῦκρος καὶ οἱ κατ' ἐκείνον οἱ περιττοὶ τὰ μετέωρα. Huncce locum e cod. jam dedit Salmasius in Plin. Exerc. p. 461, qui in Præf. De an. climact. Teuctum hunc astrologum ab Arabibus *Tenkelum* vocari notat. Eundem esse *Lasbam Babylonium*, qui dicatur in cod. ms. Joh. Camateri censet Fabricius Bibl. Gr. IV, p. 166. Sub *Zeuchi* nomine quædam astrologica ferri, teste Labbeo Bibl. nov. ms. p. 278 monet Bruckerus Hist. crit. phil. I, 2, p. 130, uti disco ex Westermanno Præf. ad Paradox. p. XLVIII. Idem Bruckerus *Babylonium* a *Cyziceno* Suidæ non distinguit. Fortasse *Babylonii* nomen ab arte astrologica invenit. Monendum vero etiam *Agathoclem Cyzicenum* item ab aliis vocari *Babylonium*. Ac nescio an Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, quam Suidas dicit, non fuerit potius Χαλδαϊκὴ ἱστορία.

1.

Etym. M. p. 210, 22 : Βουθρωτός ἢ Βουθρωτός, πόλις τῆς Ἠπείρου, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός, ὅτι Ἑλένου ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἠπείρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιδατήρια, ἡ βοῦς οὐ καιρίαν λαβοῦσα τομήν, φεύγει, καὶ κολπον τινὰ τῆς Ἠπείρου διανηξάμενη, εἰς γῆν ἐξέρχεται, καὶ καταπεσοῦσα ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἑλένος, συμβόλῳ θείῳ χρησάμενος, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος Βουθρωτὸν αὐτὴν ὠνόμασε.

Stephan. Byz. : Βουθρωτός, χειρρόνησος περὶ Κέρκυραν. Ἔστι καὶ πόλις. Ἐκλήθη δ' οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἑλένω ἐκ Τροίας πλείοντι ἐς ἱσπέρην, θύσαντι ἀποδατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θυμὰ ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλήγος ὤχετο φεύγουσα διὰ τὸ μεταξὺ πόντου· καὶ εἰς τὸν χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὰρ τρώμα ἐν τῇ δαιρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἤρπτε καὶ ἔθανε· καὶ κληδόνι ὁ Ἑλένος χρῆται, ἵνα ἔθῃαι Βουθρωτὸν, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός.

2.

Etym. M. p. 193, 19 : Βιβαία, πηγὴ οὕτω κα-

ARGOLICA.

1.

Telesarchus in opere De Argolide Æsculapium propterea fulmine ictum esse dicit, quod Orionem in vitam restituere conatus sit.

2.

Telesarchus in Argolide Herculem Pylum expugnasse ait, quod ille nullis aureis et balteo et Diomedis equibus pollitus ab urbis ingressu prohibitus esset, arcente etiam Nestore.

1.

Butrotus vel Butthrotus, urbs Epiri. Nimirum, ut Teucer Babylonius ait, quum Heleus e patria in Epirum venisset, et ob descensum in terram sacra faceret, bos victima, quod ictum haud letalem acceperat, aufugit et sinum quemdam Epiri transans in terram egreditur, ubi concidens expiravit. Quod pro omnia Heleus accipiens, urbem ibi condidit camque a casu illo Butrotum (*Bovem vulneratam*) nominavit.

2.

Bebera, fons sic dictus in Eubœa. Cujus nomen Tencer

λουμένη ἐν Εὐβοίᾳ. Ἐτυμολογίῃ δὲ Τεύκρος, διὸ φησὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ποτὶ ὑδάτων ἐκλιπόντων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν, μόνῃ αὕτῃ ὁμοίως διαμένει πολυὺς ὕδρος. Παρὰ τὸ βέβαιον οὖν καὶ ἀνελλιπὲς, Βεβαία.

3.

ΟΡΙΣΜΟΙ.

Athenæus X, p. 455, E. Grippus in cochleam : Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Τεύκρου Ὀρισμοῖς.

Ζῶον ἄπουν ἀνάκωνδον ἀνόστιον ὀστρακόνωντον ὁματὰ τ' ἐκκύπτοντα προμήκας καὶ σκύπτοντα.

TEUPALUS ANDRIENSIS.

ΗΛΕΙΑΚΑ.

Stephan. Byz. : Ἀνδρία, πόλις Ἠλείας... Ὁ πολὶς τῆς Ἀνδριεύς. Τεύπαλος δὲ γράφας Ἠλείακά (sic cod. Rhediger.; vulgo Ἰλιακά).

THEAGENES (MACEDO).

Photius cod. 161, p. 104, b, 15, Sopatrum dicit Eclogarum librum decimum consarcinasse ex Cephalionis Erato, quæ Alexandri M. res narravit, ex Apollonii Stoici libris De mulieribus illustribus, καὶ ἐκ τῶν Θεαγένους δὲ Μακεδονικῶν πατρῴων, et ex Vitis Plutarchi. Titulus πάτριε Μακεδονικά, siquidem genuinus est (certe Stephanus simpliciter Theagenem ἐν Μακεδονικοῖς citare solet), aut ita explicandus est ut significet, *De rebus Ma-*

iede deducit, quod, quum reliqui insulae fluvii fontesque quondam defecissent, ille solus sicuti antea aqua semper abundasset. Itaque ob aquæ nunquam deficientis constantiam (βέβαιον) appellatum esse Βεβαίαν.

3.

DEFINITIONES.

In cochleam etiam in Teveri Definitionibus hic legitur griphus :

Animal sine pedibus, sine spinis, sine omnibus, testaceo tergo, prælongis oculis, qui extorsum exeruntur et intorsum [recedunt].

ELIACA.

Andria, urbs Elidis. Civis Andriensis, testante Teupalo, qui Eliaca scripsit.

MACEDONICA.

1.

Acesameni, urbs Macedoniae, ut Theagenes. Condita urbs ab Acesameno, uno ex Pieriæ regibus.

cedoniae patria, aut ita, ut sit. *De originibus et historia urbium Macedonicarum*, quo sensu apud ceterioris ævi scriptores vox πάτρια adhiberi solet. Sic, ut unum asseram, Christodorus sub Anastasio πάτρια scripsit urbium quam plurimarum.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ.

2.

Stephan. Byz. : Ἀκισαμενοί, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης. Κτίσμα Ἀκισαμένου, ἐνὸς τῶν ἐν Πιερίᾳ βασιλευσάντων.

2.

Idem : Ἀλτός, χωρίον Θεσσαλονίκης, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic).

3.

Idem : Βάλλα, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα, ὁ πόλις Βαλλῆος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ (sic) : « Βαλλῆος μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον. »

4.

Idem : Ἐλευθερίσκος, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

5.

Idem : Κύδνα, πόλις Μακεδονίας, Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς ἢ κατὰ παραθορὰν Πύδνα λέγεται.

6.

Idem : Λήτη, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἰδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς.

7.

Idem : Μίεζα, πόλις Μακεδονίας, ἢ Στρυμόνιον ἑκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος τοῦ Μακεδόνα, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἰγέννησε, Μίεζαν, Βέροιν, Ὀλγανον (Ὀλκιμον?)

2.

Altus, locus prope Thessalonicen, ut Theagenes ait in Macedonicis.

3.

Balla, urbs Macedoniae, ut Pella. Civis Ballæus. Theagenes in Macedonicis : « Ballæos transferens in Pythium locum qui nunc vocatur. »

4.

Eleutheriscus, urbs Macedoniae. Theagenes in Macedonicis.

5.

Cydna, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonicis; quæ nominis corruptione dicitur Pydna.

6.

Lete, urbs Macedoniae, a Latonis fano, quod in propiaquo est, sic nominata, ut ait Theagenes in Macedonicis.

7.

Mieza, urbs Macedoniae, quæ Strymonium vocabatur, nomen habet a Mieza Beretis Macedonis filia, ut Theagenes

Holsten.), ἰφ' οὗ (l. ὦν) ποταμὸς ὁμώνυμος καὶ πόλις Βέρουα καὶ τόπος Στρυμόνος (Στρυμόνιος?).

8.

Steph. Byz. : Μισητός, πόλις Μακεδονίας. Θ. Μακεδονικοῖς.

9.

Idem : Ὀλόβαγρα, πόλις Μακεδ. Θιαγ. Μακεδ.

10.

Idem : Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος... Θεαγίνης ἐν Μακεδονικοῖς (sic cod. Rhed.; Θ. ε' Μακεδονικῶν vgo.) φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀρείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰῶα μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην, οὗ ἀρξάντος ἐκλήθησαν Ὀρέσται· αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθεὶς θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιὰς ὡσαύτως. Θεαγίνης καὶ Διονύσιος δευτέρου Γίγαντιάδος.

11.

Idem : Παλλήνη, πόλις Θράκης, ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἠγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. Παλλήνη δ' ἐστὶ χειρρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἰστραμμένην. Ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν καὶ ὠκεῖτο ὑπὸ τῶν γιγάντων· καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι. Θεαγίνης ἐν Μακεδονικοῖς.

Cf. Eustath. ad Dionys. 327 : Παλλήνη πόλις Θράκης ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Σίθωνος (olim vgo Τίθωνος). Ἔστι δὲ Παλλήνη (καὶ) χειρρόνησος τρίγωνος, οἰκουμένη ποτὲ ὑπὸ γιγάντων, οὓς Ἡρακλῆς μεσσηνθρώπους ἐφευρηκῶς κατεπολέμησεν, ὅτε καὶ βρονταί

ται καὶ πρηστῆρες συνέπεσον. Διὸ καὶ θεοὶ ἔδοξαν τῆς μάχης ταύτης τῷ Ἡρακλεῖ συνάρασθαι καὶ καταφλέξαι τοὺς κακούς, καὶ ἡ χώρα διὰ τοῦτο Φλέγρα ἐκλήθη. De Pallene Sidonis filia sc. Conon. c. 10.

Parthenius Erot. c. 6 : Παρὰ Παλλήνης. Ἱστορεῖ Διογένης (sc. Θεογένης vel Θεαγένης) καὶ Ἠγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς κτλ. (v. fragm. Hegesippi).

12.

Idem : Παρθενόπολις, Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδός, ὡς Θεαγίνης ἐν Μακεδονικοῖς· Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων διὰ τὸ ἀγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης καὶ τὸ ἀμικτον ἔκτισε πόλιν, ἣτις ἔτι καὶ νῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται.

13.

Idem : Σχύδρα, Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγίνης ἐν Μακεδονικοῖς.

14.

Idem : Τίρσαι, πόλις Μυγδονίας τῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγίνης φησί.

15.

Idem : Φύσχος, πόλις Λοκρίδος.... Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσχος πόλις τῆς Καρίας.... Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἥς μέμνηται Θεαγίνης ἐν Μακεδονικοῖς.

ΚΑΡΙΚΑ.

16.

Idem : Κασταλία, πόλις Κιλικίας. Θεαγίνης ἐν Καρικοῖς.

in Macedonicis ait. Beres enim tres liberos genuit, Mieram, Bertram, Olganum; unde fluvius cognominis et Berora urbs et locus Strymonius (Mieza).

8.

Misetus, urbs Macedoniarum. Theagenes Macedonicis.

9.

Olobagra, urbs Macedoniarum. Theagenes Macedonicis.

10.

Orestes, Molossica gens. Theagenes in Macedonicis ait Orestem, postquam a furore esset liberatus, prae pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque illum Orestem habuisse, quo imperante, Orestes nomen acceperint. Ipsum vero a vipera morsum obisse in Arcadia loco, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere feminino Orestis et Orestias promiscue, teste Theagene et Dionysio Gigantiadia libro secundo.

11.

Pallene, regio Thraciae, a Pallene Sithonia filia, Clitique uxore, ut Hegesippus in Palleniaceis. Est vero Pallene chersonesus figuram habens trianguli, cujus basis meridiei obversa est. Olim Phlegra vocabatur et habitabatur a Gi-

gantibus. Atque Deorum et Gigantum pugnam ibi pugnatam esse fabulantur. Theagenes in Macedonica.

12.

Parthenopolis, Macedoniae urbs a filiabus Gerasti Mygdones nati, ut ait Theagenes in Macedonica; = Filiae autem quum agrestes vita essent et ab hominum consortio abhorrerent, urbem his condidit quae de his Parthenopolis etiamnum vocatur.

13.

Scydra, urbs Macedoniae, ut Theagenes in Macedonica.

14.

Tirsa, Mygdoniae urbs in Macedonia, a Tirsa nomen habens, quae una fuit ex Mygdoniae uxoribus, ut Theagenes refert.

15.

Physcus... etiam Macedoniae urbs est, ut Theagenes refert in Macedonica.

CARICA.

16.

Castalia, urbs Ciliciae. Theagenes in Carica.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

17.

Schol. Pind. Nem. III, 21 : Θεογίνης (sic libri mss.) δὲ ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης οὕτω γράφει· « Ἄλλοι δὲ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. Ὀλιγάνθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν σπηλαίοις καταγείους διατῆσθαι παντελῶς ἀκατασκεύους ὄντας, καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρπούς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γιῶργια ἀναφέρειν, οὗσης ἐπιεικῶς ὑπάντρου καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν πεδινῶν τόπων αὐτῆς. Διόπερ ἀφομοιούντων αὐτοὺς, ὡς εἶδον ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔκωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμιδόνας κληθῆναι· μεθ' ὧν συνοικήσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελοποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγινόμενους ἐξημερῶσαι τε καὶ νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἣ χρησασμένους αὐτοὺς παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμηκῶν γενέσθαι ἀνθρώπους. »

Eadem, laudato auctore, Tzetzes Hist. VII, 306 sqq. et ad Lyc. 176. Cf. Schol. ad Hom. II. α, 180, et Strabo VIII, 375, qui sua ex Theagene habere videtur Müllero in Ægin. p. 14. coll. p. 5. 6. 14. 21. 43. Ceterum num Macedonicorum auctor idem sit cum eo qui De Ægina scripsit, in medio relinquendum. Ceterum formas Θεογίνης et Θεογίνης constat adhiberi promiscue.

18.

Schol. Platon. p. 331 ed. Bekk., de Aristophane comico : Κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἰγίαν, ὡς Θεογίνης ἐν τῷ Περὶ Αἰγίνης.

Comes Natal. III, 16 Jovem dicens Proserpinæ Siciliam ins. dono dedisse testes laudat *Theagenem et Apollodorum Cyrenaicum*. Unde hæc hauserit Comes, et num nostrum scriptorem an Theagenem Rheginum (de quo v. tom. II, p. 12 not.) intelligi voluerit, equidem nescio.

DE ÆGINA.

17.

Theagenes in libro De Ægina ita scribit : « Alii quidam probabiliora de his narrant. Etenim quo tempore insula nondum hominum copia frequentata esset, incolæ ejus fuerunt in speluncis subterraneis degisse omni apparatu destitutos, ac provenientes fructus in antra ista intulisse, contra vero effossam ex iis terram in agros extulisse, quoniam insula antris referta et petrosa esset idque in campestribus maxime locis. Quare externos eo venientes, quoniam illud facientes viderent, cum formicis (μύρμηξι) comparasse incolæ, ideoque eos Myrmiδόνες appellatos esse. Deinde Æacum Peloponnesios cum ipso in Æginam profectos in societatis

THEMISO.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΗΝΙΔΟΣ.

Athenæus VI, p. 235, A : Καὶ Θεμίωων δ' ἐν Παλληνίδι· « Ἐπιμελίσθαι δὲ τὸν βασιλεὺς τὸν αἰ βασιλεύοντα καὶ τοὺς παρασίτους, οὓς ἂν ἐκ τῶν δήμων προαιρῶνται, καὶ τοὺς γέροντας καὶ τὰς γυναῖκας τὰς πρωτοπόσας. »

• Ἡ Παλληνίς a Casaubono accipitur pro porticu Pallenide (Παλληνίς sc. στοά), a demo Pallene denominata; neque desunt exempla locorum in urbe a demis nominatorum. Contra disputat Schweighæuserus, qui cogitat de Minerva Pallenensi (Herodot. I, 62; Eur. Heraclid. v. 849) et τὴν Παλληνίδα brevitatis causa ipsum templum hujus deæ dictum putat, quod vereor ut idoneis locis probari queat; nam qui a Schweighæusero laudantur (Eurip. Heracl. 1031; Polyæn. Strateg. I, 21, 1), ex his id quod vult haudquaquam consequitur. Mihi scribendum videtur ἐν δὲ Παλληνίδος, i. e. in templo Minervæ Pallenensis, nisi dixeris subaudiendum esse substantivum χώρα, ut ἐν Παλληνίδι sc. χώρα fuerit i. q. ἐν Παλλήνῃ, apud Pallenenses. De templo illo Minervæ sermonem esse omnino verisimile est, neque de hoc non scripsisse videtur Themiso ἐν Παλληνίδι, qui titulus, ni fallor, de curtatus est ex pleniore formula ἐν τῷ Περὶ τῆς Παλληνίδος, velut Polemo citatur ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημῖᾳ i. e. ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἑ. ἰ. • PAKILLER. ad Polemon. p. 117. — πρωτοπόσας] Pollux III, 39 : Ἡ ἐκ παρθενίας τινὶ γεγαμημένη, πρωτόποσις ἐκαλεῖτο. Γέγραπται δὲ τοῦτομα ἐν τῷ τοῦ βασιλέως νόμῳ. • Ex his colligere est, verba quæ describit Athenæus partem esse legis regię : at auctorem et opus ubi lex illa exstabat, docet Athenæus. • CASAUBONUS. In antecedentibus Athenæus ex eodem haud dubie Themisone : Ἐν δὲ τῇ Παλληνίδι τοῖς ἀναθήμασιν ἀναγράφεται τάδε· « Ἀρχοντες κτλ. Vide locum in fragm. 78 (tom. III, p. 138) Polemonis, ex quo Themisonem citasse videtur Athenæus.

communione illis junxisse, atque sic ad cultiorem vitam adduxisse legesque scripsisse certamque reipublicæ formam constituisse, qua usos illos ex formicis prorsus videri evasisse homines.

18.

Sorte etiam fundum accepit Aristophanes in Ægina, ut Theagenes in libro De Ægina.

DE PALLENIDE.

Themiso in Pallenide : « Curet rex qui quovis anno in officio fuerit, tum parasitos, qui e tribubus nominantur, tum senes et mulieres primo adhuc marito nuptas.

THEMISTAGORAS EPHESIUS.

ΧΡΥΣΗΗ ΒΙΒΛΟΣ.

1.

Etym. M. v. Ἀστυπάλαια : Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στελιαντὶς εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας Κἄρας κοιωνίαν θέμενοι, ἤκτισαν παρὰ τὸν Σχησίον ποταμὸν καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν, ὧν τὴν μὲν Σχησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλαιαν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκείσε ἄστεος. Οὕτως Θεμισταγόρας ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ.

2.

Athenæus XV, p. 681, A : Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Χρυσῇ βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νύμφης Ἐλιχρύσης ὄνομα τὸ ἀνθος (sc. τὸ ἐλιχρυσόν) ὀνομασθῆναι (φησὶν).

3.

Cramer. Anecd. I, p. 80 : Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ Χρυσῇ βίβλῳ φησὶν « Ὅτι αἱ κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυκίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναῖκες μὲν συμβουλήν τε συνήθη ταῖς γυναῖξιν ἔργα ἀπαρνησάμεναι, καὶ ζῶναις χρησάμεναι καὶ ὀπλισμοῖς, τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπιτέδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα καὶ ἡμῶν σὺν αὐταῖς ζῶναις (ὃ ἐστὶν ἐθέριζον)· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνας κεκλησθαι τὰς σὺν ταῖς ζῶναις ἀμύσας. »

THEOCLIS.

1.

E LIBRO QUARTO.

Ælianus H. an. XVII, 6 : Θεοκλῆς δὲ ἐν τῇ τε-

LIBER AUREUS.

1.

Patrocles et Tembrion coloniam in Samum deducentes et cum Caribus, qui insulam incolebant, societatem inuentas, sedes fixerunt ad Schesium fluvium et in duas tribus civitatem dividerunt, quarum alteram Schesiam a Schesio fluvio urbem præterlabente vocabant, alteram vero Astypalæam ab antiqua quæ ibi erat urbe. Sic Themistagoras in Libro aureo.

2.

Themistagoras Ephesius in Libro aureo, qui inscribitur, helichrysum (auriolam) florem nomen habere ait a nympha Helichryso, quæ prima eum decerpserit.

3.

Themistagoras in Aureo libro ait : « Mulieres in Alope, quæ nunc Lycia vocatur, ad Ephesum sita, communi consilio sueta mulieribus opera facere recusarunt, et cingulis

τάρτη περὶ τὴν Σύρτιν λέγει γίνεσθαι κήτη τρίτην μείζονα.

(2.)

Plinius H. N. XXXVII, s. 11, § 1 : *Theomenes juxta Syrtim magnam hortum Hesperidum esse, ex quo in stagnum cadat (electrum), colligi vero a virginibus Hesperidum.* Eundem scriptorem ab Æliano et Plinio citari censeo. Theoclem aliquem poetam ἐν Ἰθυφάλλοις citat Athenæus p. 497, C.

THEODORI.

Ex viginti Theodoris, quos Diogenes L. II, 103 recenset, memorandi nobis sunt :

Πέμπτος ὁ Περὶ τῶν νομοποιῶν πεπραγματευμένος, ἀρξάμενος ἀπὸ Θερπάνδρου. — Ἐξόμος ὁ τὰ Περὶ Ῥωμαίων πεπραγματευμένος. — Ἐκχαίδεατος, ὁ γεγραψὼς Περὶ ποιητῶν.

THEODORUS RHODIUS.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Suidas : Πανικῶν δαίματι. Τοῦτο γίνεται ἐπὶ τῶν στρατοπέδων, ἥνικα αἰρνίδιον ὁ τε ἵπποι καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκταραχθῶσι, μηδεμιᾶς αἰτίας προφανείσης... Δοξάζεται γὰρ πολεμίων ἔφοδος εἶναι, καὶ ἀναλαμβάνοντες ὅπλα ὑπὸ ταραχῆς ἀνθιστάμενοι ἀλλήλοις μάχονται... Τοῦτο γίνεται περὶ τοὺς πολέμους*, Θεοδώρου τοῦ Ῥοδίου στρατηγοῦ ἐν Ὑπομνήμασι λέγοντος, ὅτι κράτιστόν ἐστι ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μένειν ἐπὶ τῶν ὀπλῶν καὶ τὴν ἡσυχίαν ἔχειν· αὐτὸς τε περιθέων ἐβόα, καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν παρήγγιλε μένειν ἐν ταῖς σχηναῖς καθοπισμένους ἅπαντας.

armisque utentes his rebus quæ viris conveniunt, operam dabant, et præter cetera etiam melebant (ἡμῶν) in ipsis halteis (ζῶναις). Itaque mulieres ἀμύσας σὺν ταῖς ζῶναις Amazonas esse appellatas. »

1.

Theocles libro quarto ait ad Syrtin esse balneas trecentibus grandiores.

COMMENTARIUM.

1.

Panicus terror accidit in bello, quum subito iam equi quam homines metu consternuntur, nulla apparente causa. Milites vero quum panico terrore corripiuntur, existimantes ab hostibus se invadi, arma in se mutuo vertunt. Theodorus Rhodiorum dux in Commentariis dicit optimum esse, si milites istiusmodi temporibus in armis quiescant. Ipso etiam per exercitum discurrens clamabat, et per ministros militibus denuntiabat, ut omnes intra tentoria armati se continerent.

Non novi *Theodorum* Rhodiorum ducem. Contra *Theodotas* Rhodius, ἀνὴρ γενναῖος καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, cujus strategemate Antiochus Soter Gallogrecos insigni prœlio devicit, notus est ex descriptione hujus prœlii apud Lucianum in *Zeuxi* c. 8 sqq. (p. 247 ed. Didot.) De eodem *Theodota* v. *Lucian.* De calumnia c. 2, p. 614. Fortasse igitur *Theodotæ* nomen sp. *Suidam* reponendum. Ceterum quæritur num *ὑπομνήματα* illa historica fuerint, an de arte tactica, quod fere probabilius est.

THEODORUS HIERAPOLITA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

1.

Athenæus X, p. 412, E: Μῶλον δ' ὁ Κροτωνιάτης, ὡς φησιν ὁ Ἱεραπολίτης Θεόδωρος ἐν τοῖς Περὶ ἀγώνων, ἥσθιε μνᾶς κραιῶν εἰκοσι, καὶ τοσαύτας ἄρτων, οἴνου τε τρεῖς χόας ἐκινεν. Ἐν δὲ Ὀλυμπίᾳ ταῦρον ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις τετραετῇ, καὶ τοῦτον περιενέγκας τὸ στάδιον, μετὰ ταῦτα δαιτρεύσας μόνος αὐτὸν κατέρχεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

2.

Idem X, p. 413, B: Ἀστυδάμας δ' ὁ Μιλήσιος, τρεῖς Ὀλύμπια νικήσας κατὰ τὸ ἐξῆς παγκράτιον, κληθεὶς ποιεῖ ἐπὶ δαῖπνον ὑπὸ Ἀριοβαρζάνου τοῦ Πέρσου καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο φαγεῖν πάντα τὰ πᾶσι παρασκευασθέντα, καὶ κατέρχαι. Τοῦ Πέρσου δ' αὐτὸν ἀξιώσαντος, ὡς ὁ Θεόδωρος ἱστορεῖ, ἐξίόν τι ποιῆσαι τῶν κατὰ τὴν ἰσχύν, φακὸν τῆς κλίνης περίχαλον ὄντα κλάσας, ἐξέτινε μαλάξας. Τελευτήσαντος δ' αὐτοῦ, καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐγώρησε μία ὑδρία τὰ δοτεία, μολὶς δὲ δύο. Καὶ τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσι παρασκευασμένα παρὰ τῷ Ἀριοβαρζάνῃ εἰς τὸ δαῖπνον μόνον καταφαγεῖν.

DE CERTAMINIBUS.

1.

Milo Crotoniates, ut narrat Theodorus Hierapolitanus in libris De certaminibus, comedebat libras carnis viginti, totidemque panis; et vini congios hibeat tres. Olympic vero taurum quadrimum humeris impositum per stadium circumcirca gestavit: dein eundem dissectum paratumque uno die solus comedit.

2.

Astydamas Milesius, Olympic tribus continuis vicibus victor in certamine pancratii, ad cenam vocatus ab Ariobarzane Perse, quum se ad eum contulisset, pollicitus est omnia se comesturum quas cunctis parata fuissent: et comedit. Dein rogatus a Perse, ut dignum aliquid istis viri-

FRAGMENTA HISTOR. GR. — VOL. IV.

THEODORUS SAMOTHRAX.

3.

Ptolemæus *Hephæst.* lib. VII: Θεόδωρος ὁ Σαμοθράξ τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα ἐπὶ ἐκτὰ ἡμέρας ἀκατάκυστον γιλάσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη, ὁ ἑβδομος ἀριθμός.

Eundem aut alium mythographum Theodorum laudat *schol. Apoll. Rhod.* IV, 264: Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννέτῳ (ἐν 25^ῳ cod. Paris.), ὀλίγω πρότερόν φησι τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Sermo est de Arcadibus Proselenis. Cf. *Dionys. Chalcid.* fr. 1.

THEODORUS ILIENSIS.

ΤΡΩΙΚΑ.

4.

Suidas: Παλαίφατος, Ἀδυθηῖος, ἱστορικός... Γέγονε δ' ἐκ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, ὡς Φίλων καὶ Θεόδωρος ἐν β' Τρωικῶν.

Eundem, opinor, laudat *Servius* ad *Virgil.* *Æn.* I, 28, ubi nomen scriptoris in libris est *Theodatus*: Sane hic *Ganymedes Catamitus* dicitur: licet *Theodatus*, qui *Iliacas res perscripsit*, hunc fuisse *Belim* dicat et *Laomedonti prædixisse tunc perituram et civitatem et regnum Trojanorum*, quum de monte *Meotio* sponte fuisset saxum delapsum, quod quum evenisset, postea *Ilium* est direptum.

Theodoros Metamorphoses citat *Plutarchus* *Par.* c. 22: Σμύρνα, Κινύρου θυγάτηρ, διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἡράσθη τοῦ γεννήσαντος, καὶ τῇ τροφῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτος ἐδήλωσεν· ἡ δὲ δόλῳ ὑπῆγε τὸν δεσπότην. Ἐφη γὰρ γείτονα παρθένον ἔρᾶν αὐτοῦ, καὶ αἰσχύνεσθαι ἐν φανερῷ προσείναι. Ὁ δὲ συνέει. Ποτὶ

bus faceret, lenticulam lecti æneam fregit, et a se mollitam extendit, ut idem narrat Theodorus. Post ejus mortem, cremato cadavere, una urna non capiebat ossa hominis, sed duæ vix sufficiebant. Quæ autem solus apud Ariobarzane devoravit, ea novem aiunt viris parata fuisse.

3.

Theodorus Samothrax Jovem, postquam natus esset, per septem dies absque intermissione risisse ait, et propter hoc septenarium numerum esse sacrum.

ΤΡΩΙΚΑ.

4.

Palæphatus Abydenus historicus Alexandri Macedonis temporibus vixit, et Aristotelis philosophi amasius fuit, ut Philo ait et Theodorus in secundo Troicorum.

ἐλ θελήσας τὴν ἐρῶσαν μαθεῖν, φῶς ἤτησεν· ἰδὼν δὲ, ξιφήρης τὴν ἀσελγαστάτην ἐδίωκεν. Ἡ δὲ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης εἰς δμῶνυμον δένδρον μεταμορφώθη, καθὰ Θεόδωρος ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν. (Cf. Stob. Florileg. 66, 34.)

Probus ad Virgil. Georg. I, extr. : *dilectae Thetidi Alcyones*] *Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius Nican-drum, in altera Theodorum putatur. Nam Ceyx Luciferi filius cum Alcyone Aeoli filia mutatur in has volucres. Idem refert Alcyonen Scyronis filiam latronis Attici Polypemonis filii, quum pater ei praeciperet ut quaereret maritum, arbitrata promissum sibi ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre dejectam in mare mutatam in hanc volucrem. Idcirco autem dilectas Thetidi dicit has aves, quod per septem dies, quibus excludunt faetus, in mari tranquillitas est, ut tuta sit navigatio. Haec, quae in editis desiderantur, Dübneri schedulis accepta refero.*

THEODORUS PROCLUS *De tholo Delphico* scripsisse dicitur ap. Vitruv. praefat. vii. Ibidem Theodorus *De vite Junonis Samiae* citatur.

Subjungo mentionem Theodori τοῦ παναγοῦς, qui Περὶ τοῦ κηρύκων γένους scripsisse perhibetur apud Photium : « Ἡμεροκαλλίς, ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος, ἀλλὰ φοινικοῦν ἴριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' Περὶ τοῦ κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδίδους γράφει δέ· « Καλεῖται ἡμεροκαλλίς διὰ τὸ πεπλῦσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλι δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. » Ead. Etym. M.

THEOGNIS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΡΟΔΩ ΘΥΣΙΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 360, B : Καὶ χελιδονίζειν δὲ καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις ἄλλος, περὶ οὗ Θέογνις φησιν ἐν δευτέρῳ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν, γράφων οὕτως· « Εἶδος δὲ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι·

Ἥλαθ', ἦλθε χελιδὼν,
καλὴς ὥρα· ἀγούσα,
καλοῖς ἐναυτοῖς,
ἐπὶ γαστέρα λευκὰ,
ἐπὶ νῶτα μάλιντα.
Παλάθην οὐ προκνυλαῖς
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέκαστρον,
τυροῦ τε κένιστρον
καὶ πυρῶν;
ἀ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀποσθίεται. Πότερ' ἀπίωμεν, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσόμεν·
ἢ τὰν θύραν φέρωμεν, ἢ θύπερθρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἴσω κατήμεναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, βραδίως μὲν εἰσόμεν.
Ἐάν φέρῃς δέ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις.
Ἄνοιγ' ἀνοίγε τὰν θύραν χελιδὼν·
οὐ γὰρ γίροντίς ἐσμεν, ἀλλὰ παῖδες.

Τὸν δὲ ἀγερμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλειόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρεῖας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. »

Theognidem hunc Schweighæuserus in Ind. ad Athen. p. 205 esse putat fortasse sophistam Chium, cujus meminit Athenæus I, p. 14, E, ubi : Διαβόητοι δὲ ἐπὶ σπαιρικῇ Δημοτέλης ὁ Θεόγνιδος τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. Sophista ille haud magis innotuit. Noster homo fuerit Rhodius.

DE SACRIS RHODIORUM.

Etiam χελιδονίζειν (*hirundinare*) apud Rhodios est aliqua stipis collectio; de qua Theognis loquitur secundo libro De sacris quæ Rhodi celebrantur, ubi sic scribit : « Rationem aliquam colligendi stipem *hirundinare* appellant Rhodii, quæ sit mense Boetromione. Habet autem nomen ex eo, quod solent acclamare :

Venit, venit hirundo,
pulcra tempora reducens
pulcraque annos,
sub ventre candida,
in tergo nigra.
Ficuum offam nomine exprimis

pinguibus ex ædibus,
vinique pocillum,
caseique canistrum
et tritici?
Hirundo nec placentulam
aspernabitur. Abibimusne, an accipiemus?
Si dederis, abibimus : si nihil, non desistemus
quia januam abstulerimus, aut limen superius,
aut tuam intus ipsam sedentem uxorculam;
parva est, facillime quidem asportabimus.
Si quid nobis impertis, haud exiguum illud sit.
Aperi, aperi foris : ne sperne hirundinem !
Nec senes enim, ut vides, sed pueri sumus.

Hujus rationis stipem petendi primus auctor fuerat Cleobulus Lindius, quum in Lindiorum civitate necessitas existisset colligendæ pecuniæ. »

THEOLYTUS (METHYMNÆUS).

ΩΡΟΙ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XI, p. 470, B: Θεόλυτος δ' ἐν δευτέρῳ Ὁρων ἐπὶ λίσθητός φησιν αὐτὸν (Herculem) διαπλευσαι, τοῦτο πρώτου εἰπόντος τοῦ τὴν Τιτανομαχίαν ποιήσαντος. Φαρακύδης (fr. 33 h, tom. I, p. 80) κτλ.

Θεόλυτος codd. A. B. P; Θεόχλυτος V. L. ap. Dindf. De re cf. Müller. Dor. I, p. 426.

Apollon. Rhod. I, 622 sq. narrat Thoantem regem Lemniorum, ut cædem effugeret, ab Hypermnestra impositum esse arcæ, quam per mare piscatores transvexerint in OEnecam prope Eubœam insulam, quæ postmodum nominata sit Sicinus de Sicino Thoantis ex Naide filio. Ad hæc schol. vulg.: Εἰληρετὴν τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Ibidem vero hæc quoque leguntur: Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουρυῖος ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιδῆς Μυρλεανὸς δεικνύς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετένεγκεν Ἀπολλώνιος (Cleon ille Argonautica scripsit; cf. schol. Apoll. I, 587. 77). Fortasse Apollonius sua e Cleone, Cleon e Theolyto mutuatus est; modo recte habeat nomen Θεόλυτος. Ceterum Ὁροὶ Theolyti nescio an fuerint Λισίων. Certe Theolyti Methymnæi, vel ejusdem cum nostro vel alius, meminit Athenæus VII, p. 296, A: Τὸν δὲ Γλαῦκον τὸν θαλάττιον δαίμονα Θεόλυτος μὲν ὁ Μηθυμναῖος ἐν τοῖς Βαχχικοῖς ἐπισιν ἐρασθέντα φησὶν Ἀριάδνης, δὲ ἐν Δίᾳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου ἡρπάσθη, καὶ βιαζόμενον ὑπὸ Διονύσου ἀμπελίνῳ δεσμῷ ἐνδεθῆναι, καὶ δετθέντα ἀφεθῆναι, εἰπόντα·

Ἀνθρώπων νύ τις ἐστὶν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης
ἀντίον Εὐβοίης, σχεδὸν Εὐρίπῳ βοῶν·
ἐνθεν ἐγὼ γένος εἰμί· πατὴρ δὲ με γένετο Κωκυεύς.

(Cf. Müller, *Min.* p. 238.) — Schweighæuserus ad Athen. p. 470, B, Theolytum nostrum eundem esse putavit cum *Theocrito*, quem laudat Fulgen-

tius Myth. I, 26; quo loco nos Theochresti nomen reponendum esse censemus. Vide tom. II, p. 86.

THEOPHILUS.

Theophilus a schol. Nicandri (v. fr. 5) vocatur *Zenodoteus*. Vixisse igitur videtur sub Ptolemæo Euergete. Ceterum quænam scripta ad hunc, quænam ad alios Theophilos pertineant, parum liquet.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 13, p. 309, A: Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες πρὸς Τοῦσκον, χειροτόνησαν Βαλέριον Τουρκουάτον· οὗτος θιασάμενος τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα, τοῦνομα Κλουσίαν, ἤτειτο παρὰ τοῦ Τοῦσκου τὴν θυγατέρα· μὴ τυχὼν δὲ, πορθεῖ τὴν πόλιν. Ἡ δὲ Κλουσία ἀπὸ τῶν κύργων ἐρριψεν ἑαυτὴν· προνοίᾳ δ' Ἀφροδίτης κολπωθείσης τῆς ἐσθῆτος, διεσώθη ἐπὶ τὴν γῆν· ἣν ὁ στρατηγὸς ἐφθίρει· καὶ τούτων πάντων ἕνα καὶ ἐξωρίσθη κοινῷ δόγματι ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς Κέρσιαν νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΑ.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Plutarch. Par. min. c. 32, p. 313, C: Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Πεισίστρατος Ὀρχομένιος τοὺς μὲν αὐγενεῖς ἐμίσει, τοὺς δ' εὐτελεῖς ἐφίλει. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἐν τῇ βουλῇ φανεῦσαι, καὶ διακόψαντας αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλον, καὶ τὴν γῆν ἔβυσαν. Ὁ δὲ δημότης ὄχλος ὑπόνοιαν λαβὼν ἔδραμεν εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ νεώτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως, Τησιμάχος, εἰδὼς τὴν συνωμοσίαν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε τὸν ὄχλον, εἰπὼν ἰωρακένει τὸν πατέρα μεθ'

ANNALES.

Theolytus in secundo Annalium ait in lebetes Herculem navigasse (per oceanum), primo hoc dicente Titanomachie auctore.

ITALICA.

1.

Romani bello in Etruscos præfecerunt Valerium Torquatium. Is quum vidisset filiam regis Tuscorum Clusiam, eam petivit; quumque non impetrasset, urbem vastavit. Clusia de turri se ipsam dejecit: veste autem sinuata (curaverat hoc Venus) incolumis ad terram delata est: cui quum vi-

lium Torquatus obtulisset, ob istæ facta communi Romanorum decreto deportatus est in Corsicam, quæ est insula ante Italiam. Narrat hæc Theophilus Italicorum tertio.

PELOPONNESIACA.

Bello Peloponnesiaco durante, Pisistratus Orchomenius infensus nobilitati, tenuibus favebat. Itaque senatus eum per insidias necavit, discerptumque in frusta sinibus injectum egresserunt, erasa (ne vestigia cadis apparerent) terra. Plebeia autem turba suspitione facti concitata ad curiam concursum ut fecit, Tlesimachus junior regis filius, conjurationis conscius, multitudinem a concione avertit, quod diceret a se conspectum patrem suum, qui forma quam

δρμῆς εἰς τὸ Πισαῖον ὅρος φέρεσθαι, μείζονα μορρὴν ἀνθρώπου κακτημένον. Καὶ οὕτως ἡπατήθη ὁ ὄχλος· ὡς Θεόφιλος ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν.

Ejusdem librum Περὶ λίθων laudat Plutarchus De fluv. c. 24, 1 : Τίγρις ποταμός ἐστι τῆς Ἀρμενίας τὸν βούν καταφέρειν εἰς τε τὸν Ἀράξην καὶ τὴν Ἀρσακίδα λίμνην· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Σόλλαξ, διὰ μεθέρμηνυστόν ἐστι κατωφερῆς· ὠνομάσθη δὲ Τίγρις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Διόνυσος κατὰ πρόνοιαν Ἥρας ἐμμανὲς γινόμενος, περιήρχετο γῆν τε καὶ θάλατταν, ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους θέλων. Γινόμενος δ' ἐν τοῖς κατ' Ἀρμενίαν τόποις, καὶ τὸν προειρημένον ποταμὸν διαλθεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπικαλίστατο τὸν Δία· γινόμενος δ' ἐπήκοος ὁ θεὸς, ἐπεμψεν αὐτῷ τίγριν, ἐφ' ἧς ἀκινδύνως προσερχθεὶς, εἰς τιμὴν τῶν συμβεβηκότων τὸν ποταμὸν Τίγριν μετωνόμασε· καθὼς ἱστορεῖ Θεόφιλος ἐν α' Περὶ λίθων.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ.

E LIBRO UNDECIMO.

3.

Steph. Byz. : Παλική, πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ Περιηγήσει Σικελίας Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι.

(ΠΕΡΙ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.)

De Judæis, nescio num peculiari libro an data occasione, Theophilum quendam egisse patet ex sequentibus :

4.

Alexander Polyhistor (fr. 19) ap. Euseb. Pr. Ev. IX, c. 34, p. 452 : Θεόφιλος δὲ φησι τὸν περισσέυσαντα χρυσὸν (sc. post exstructum templum) τὸν Σαλομῶνα τῷ Τυρίῳ βασιλεὶ πέμψαι· τὸν δὲ εἰκόνα τῆς θυγατρὸς ζῶον ὁλοσώματον κατασκευάσει, καὶ αὐτὸν τῷ ἀνδριάντι τὸν χρυσοῦν κίονα περιθεῖναι.

Josephus Contra Apion. I, 23 et ex eo Euseb.

humana est augustinore ad Pisarum montem se proriperet. Itaque deceptus est populus. Theophilus secundo Peloponnesiacorum.

SICILIÆ PERIEGESIS.

3.

Palico, urbs Siciliæ. Theophilus undecimo Periegeseos Siciliæ Palicium fontem esse ait.

(DE JUDÆIS.)

4.

Theophilus ait quidquid reliquum ex auro fuerit, Tyro regi a Salomone missum esse : illum vero filic simulacrum integrum ex eo conficere, ipsumque aurea columna quasi theca et involucrio quodam inclusisse.

I. I. p. 458, A, Theophilum cum Theodoto, Mnasea, aliis, inter eos recenset, qui summam Judæorum antiquitatem testati sint.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Schol. Nicandri Theriac. 11 : Ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ, ὡς ἔρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δύο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ μὲν ἄρσην, θήλειαν δ' Ἀράχνη τοῦνομα· καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἐμάθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὰ περὶ τὴν ὀπλομαγίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποίησιν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοισι συγγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἕρπετα, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίεσθαι.

6.

Athenæus I, p. 6, B : Θεόφιλος δὲ φησιν· « Οὐχ ὥσπερ Φιλόξενον τὸν Ἐρύξειδος· ἐκεῖνος γὰρ, ὡς εἰπικεν, ἐπιμαρμόμενος τὴν φύσιν εἰς τὴν ἀπολαυσιν ἡύξατό ποτε γράνου τὴν φάρυγγα σχεῖν· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἱππον ὄλωκε ἢ βοῦν ἢ κάμηλον ἢ ἐλέφαντα δεῖ σπουδάζειν γενέσθαι. Οὕτω γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἡδοναὶ πολλὰ μείζους καὶ σφοδρότεραι· πρὸς γὰρ τὰς δυνάμεις ποιοῦνται τὰς ἀπολαύσεις. » Cf. Aristotei. Ethic. ad Nic. III, 10; Plutarch. Mor. p. 668, C. 1128, B; Suidas v. Φιλόξενος.

7.

Fulgentius Mythol. lib. II, 17 : *Beatinius augur dicere solitus erat, diversarum urbium honores somnialiter peragi urbicario mimologo... Credo enim quod Theophilus philosophi sententiam legerat, dicentis μίμος ὁ βίος, id est : mimus vita.*

Chronographus Theophilus, cujus meminit Malala p. 29, 4; 59, 17; 85, 9; 157, 20; 195, 20; 220, 17; 223, 18; 252, 16; 429, 13. 17 ed. Bonn. ad nos nihil attinet; namque vixit post Justinianum, uti patet ex p. 429, 13. Cf. Chron. Paschale p. 41.

5.

Theophilus Zenodoteus narrat in Attica fuisse Phalangem fratrem et Arachnen sororem; illum a Minerva didicisse armorum fabricationem, hanc vero texendi artem. At quum frater cum sorore concubisset, ambos oculo habuisse deam, eosque in reptilia mutasse, quum a sua ipsorum prole comedi solent.

6.

Theophilus ait : « Philoxenum, Eryxidis filium, non debemus imitari : ille enim, ut alunt, naturam accusans, quo diutius frueretur cibi ac potionis voluptate, collum sibi gruia optabat. Quia potius precandum est, ut equus omnino, aut bos, aut camelus, aut elephas fiat. Sic enim et appellationes et voluptates multo majores erunt, acrioresque : quanto enim plus valent horum corpora, tanto majoribus fruuntur voluptatibus. »

Laudatur denique Theophili cujusdam Geographicum opus apud Ptolemaeum, Geogr. I, 14 : Ἄλλ' ἵνα μὴ δοξώμεν καὶ αὐτοὶ πρὸς κείμενόν τι πλῆθος ἐφαρμόζειν τὰς τῶν ἀποχῶν εἰκασίας, παραλάβωμεν τὸν ἀπὸ τῆς Χρυσῆς Χερρονήσου μέχρι Καττιγάρων πλοῦν, συγκαίμενον ἐκ τε εἰκοσιν ἡμερῶν, τῶν ἐπὶ Ζάβης, καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν τῶν ἐπὶ τὰ Καττιγάρων, ὡς περ ἀπὸ τῶν Ἀρωμάτων ἐπὶ τὸ Πράσον ἄκρον, συγκαίμενον καὶ αὐτὸν ἐκ τε τῶν ἰσων ἡμερῶν, εἰκοσιν τῶν ἐπὶ τὰ Ῥαπτὰ, κατὰ Θεόφιλον, καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐπὶ τὸ Πράσον, κατὰ Διδασκρον, ἵνα καὶ κατὰ τὸν Μαρῖνον ἐν ἰσῶ θῶμεν τὰς τινὰς ἡμέρας ταῖς πολλαῖς εἰκάσαντα. Reliquos Theophilos misso facio.

THEOTIMUS.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΗΝΗΣ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Pindar. Pyth. V, 33 : Κάρρωτος, ὄνομα κύριον, περὶ οὗ μέμνηται πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαον· οἱ δὲ τὸν ἡνίοχον τούτου, ὃν ᾤοντο δὲ Πίνδαρος (scr. Δίδυμος) τῆς Πυθιακῆς νίκης αἴτιον γενέσθαι τῷ Ἀρκεσίλαῳ, κατὰ γιναι αὐτῷ καὶ στρατιωτικὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀφροίσαντα. Ταῦτα δὲ πιστοῦται παρατιθέμενος τὰ Θεοτίμου ἐκ τοῦ πρώτου Περὶ Κυρήνης ἔχοντα οὕτως· « Διαπίπτουσιν δὲ τὴν πρᾶξιν αἰσθόμενος ὁ Ἀρκεσίλαος καὶ βουλόμενος δι' αὐτοῦ τὰς Ἑσπερίδας οἰκίσαι, πέμπει μὲν εἰς τὰς πανηγύρεις ἱπποὺς ἀθλήσοντας Εὐφρημον ἄγοντα, νικήσας δὲ τὰ Πύθια καὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἱστεράνωσι καὶ ἐποίκους εἰς τὰς Ἑσπερίδας συνέλεγεν. Εὐφρημος μὲν οὖν ἐτελεύτα· Κάρρωτος δὲ τῆς Ἀρκεσίλαου γυναικὸς ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν τῶν ἐποίκων ἡγεμονίαν. » Ὁ τοίνυν Πίνδαρος τοῖς ἑταίροις

DE CYRENE.

Carrhotus, nomen proprium, de quo verba facit poeta ad Arcesilaum. Nonnulli dicunt Carrhotum aurigam ejus fuisse, eumque Didymus ait Arcesilai auctorem victoriae fuisse, eundemque etiam milites in Grecia conscriptos ad Arcesilaum adduxisse. Hæc vero Didymus confirmat apposito testimonio Theotimi, qui in primo De Cyrene libro ita habet : « Elabi hanc rem sentiens Arcesilaus volensque Hesperidas colonis frequentare, ad ludos misit cum equis certatoribus Euphemum, et Pythiis victor patriam suam coronavit et novos colonos in Hesperidas ducendos per Euphemum colligendos curavit. Euphemus quidem tunc mortuus est; post quem Carrhotus, Arcesilai uxoris frater, suscepit colonorum præfecturam. »

2.

Argus navis gubernator et proreta Euphemus erat. Hoc enim Theotimum narrare scimus.

καθομιλῶν τὸ καταπραγθὲν τῷ Εὐφρήμῳ τῷ Κερρώτῳ προσῆψε.

Arcesilaus est quartus hujus nominis, qui Pythia vicit Olymp. 78, 3. De historia ejus exponit Bæclh. ad Pyth. IV et V, quem vide.

2.

Idem ad Pyth. IV, 61 : Κυβερνήτης (Argus navis) ὁ Εὐφρημος ἦν καὶ πρωτεύς· τοῦτο γὰρ ἱστορεῖν ἴσμεν Θεότιμον.

De Euphemi nomine mythico et historico ap. Cyrenenses v. Müller. *Min.* p. 341.

3.

Pindarus Ol. VII, 33, Rhodum insulam appellat Ἀσίαν εὐρυχόρου τρίπολιν νῆσον πέλας ἐμπόλων. Ad hæc schol. : Θεότιμος δὲ ἐν τῷ περὶ τοῦ Νεῖλου βίου ἱστοριῶν διὰ τοῦ ὑγράει εὐβολον, καὶ οὕτω προσγοριεῖσθαι διὰ τὸ ἐν καλῷ τόπῳ καίσθαι τὴν νῆσον. Corrupta hæc esse apparet. Si recte habent verba περὶ τοῦ Νεῖλου, fort. deinceps scrib. παριστορῶν.

ITALICA.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Plutarch. Par. M. c. 8 : Πορσείνας, Τούσκων βασιλεὺς, πέραν Θύμβριος ποταμοῦ στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν μέσσην λαβὼν, λιμῶν τοὺς προειρημένους ἔτρυχεν. Ὀράτιος δὲ Κάτλος, στρατηγὸς χειροτονηθεὶς, τὴν εὐλίην καταλάβειτο γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐπαῖχε. Πλεονεκτούμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων, προσέταξε τοῖς ὑποτεταγμένοις κόπτειν τὴν γέφυραν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων διαβῆναι βουλόμενον ἐκώλυσε. Βέλει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πληγῇ, βίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν, διενήξατο εἰς τοὺς οὐκίους· ὡς Θεότιμος δευτέρῳ Ἰταλικῶν.

3.

Theotimus in libro De Nilo data occasione de hoc loco agens, per ὃ literam εὐβολον scribit, atque sic Rhodum insulam ob situm præclarum vocari ait.

ITALICA.

3.

Porsena, Etruriae rex, positus trans Tiberim castris, bellum Romanis intulit, interceptaque commeatus subvectione, fame eos pressit. Horatius autem Cocles dux creatus Sublicium occupavit pontem, hostesque transire volentes inhibuit : multitudineque eorum superatus, suis mandavit ut pontem rescinderent, hostiumque turbam transitu prohibuit; sagitta autem oculum ictus in amnem se abiecit et ad suos tranavit. Sic Theotimus secundo Rerum Italica-

THESEUS.

Suidas : Θησεύς, ιστορικός. Βίους ἐνδόξων ἐν βιβλίοις ε', Κορινθιακὰ (Κορινθιακῶν codd.) ἐν βιβλίοις γ', ἐν οἷς (sic Eudoc.; ἐν ᾧ Suid.) ὁλοῖ (καὶ add. Eud.) τὴν κατὰστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος. Ead. Eudoc. p. 233. Alium quendam Theseum habes in Inscr. Att. ap. Boeckh. C. Inscr. I, p. 386.

KOPINΘIAKA.

E LIBRO TERTIO

Tzetzes ad Lyc. 644 : Ἄρνη πόλις ἐστὶ Βιωτίας ἀπὸ Ἄρνης τῆς Ποσειδῶνος τροφῆς, ἥτις Κρόνου ζητούντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτὸν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄρνη, πρότερον Σινόεσσα λεγομένη, ὡς φησι Θησεύς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Paullo aliter Etym. M. p. 145, 47 : Ἄρνη, νύμφη, ἡ τροφὸς Ποσειδῶνος. Εἰρηται δὲ (καὶ) Ἄρνη ἡ νύμφη Σινόεσσα (sc. πρότερον) καλουμένη, ὅτι τὸν Ποσειδῶνα λαβούσα παρὰ τῆς Πέας ἐκτρέφειν, πρὸς τὸν Κρόνον ζητοῦντα ἀπηρνήσατο· καὶ ἐντεῦθεν Ἄρνη, ὠνομάσθη. Οὕτω Θησεύς ἐν Κορινθιακῶν τρίτῃ. Cf. Müller. Min. p. 392.

De Isthmiorum institutione ex Thesei Corinthiacis nihil proditur, verum ex Musæo asseruntur hæc : Schol. Apoll. Rh. III, 1240 : Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων δύο φησι γινέσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου. Cf. schol. Pind. Introduct. in Isthm. et Passov. Musæus p. 78; Meinek. ad Euphor. p. 106 sqq. (Ex schol. Apoll., Tzetzē ad Lyc. 109, aliis sua corrasit Natalis Com. V, 4, qui iis, quæ ap. Tzetzem leguntur, testem affinxit *Theseum in Corinthiacis*.)

Schol. Eur. Med. 10 : Ὅτι καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδαια Μουσαῖος ἐν τῷ Περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀχραίας Ἥρας ἱερῶν ἐκτιθεῖς. De Junone Acræa Corinthiorum cf. schol. Eur. Med. 1375; Pausan. II, 24, 1; Apollodor. I, 9, 28; Zenob. Prov. I, 27. Müller. Dor. I, p. 396. — Ex hoc igitur loco patet Musæum libro, quo de Isthmiis agebat, simul etiam de aliis quæ ad cultum Corinthiorum pertinebant exposuisse. Quare scriptum istud etiam Κορινθιακῶν titulo citari potuit. Similiter Euphorionis Κορινθιακὰ et Περὶ Ἰσθμίων librum unum idemque fuisse opus statuimus (tom. III, p. 72). Jam vero recte procul dubio censent Moræus (Diction. VI, p. 506) et Passovius (l. l. p. 91) Musæum istum esse Ephesium, de quo ita Suidas : Μουσαῖος... Ἐφέσιος, ἐκποιὸς τῶν εἰς τοὺς Παργαμη-

νοὺς καὶ αὐτός· (*) Κύκλους ἔγραψε, Περσηίδος βιβλία δέκα, καὶ εἰς Εὐμένη καὶ Ἀτταλὸν. Ceterum quum fabulæ de Melicerta deque Junonis Acrææ cultu sint mysticæ, ideoque optime cadant in ea quæ de Musæo vate, τελετῶν καὶ καθαρυμῶν auctore, feruntur, dubium vix est quin Ephesio illi nomen Musæi non a parentibus sit sed a carminibus inditum. Verum auctoris nomen esse *Ctesiam* sagaciter monuit Welckerus (De Cycl. Hom. p. 50). Nam Ctesiam tanquam *Ephesium* et *Perseidis* auctorem adducit Plutarch. De flux. c. 18 : Μυκῆναι, αἰτ, ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἀργεῖον ἀπὸ Ἀργεῖ τοῦ πανόπτου· μετωνομάσθη δὲ Μυκῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην. Περσείως Μίδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενὸς καὶ Εὐρυάλης, ὡς τῆς προειρημένης ἀδελφῆς τῆς περνευμένης, τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, καὶ ἀπεικείσασαι τῆς συλλήψεως διὰ τὴν συμπαθειαν μυκητῶν ἀνέδωκαν. Οἱ δ' ἐγγώριοι τὴν ἀκρόρουν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκῆνας μετωνόμασαν, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α' Περσηίδος. Ceterum de Ctesia Ephesio aliunde non constat. Quare in præfat. ad Ctes. fragm. p. 11, nomen corruptum videri et pro Κτησίας reponendum esse Θησεύς suspicatus sum. (Simili modo pro *Ctesias* corrupte legitur *Thesias* ap. Serv. ad Virg. G. I, 182.) Sententiam eo niti vides, quod et Theseus noster et ille Musæus-Ctesias Ephesius de Isthmiorum institutione deque aliis rebus, quæ ad Corinthiorum cultum spectant, exposuerunt. — Simile opus Περὶ τελετῶν scripsit Neanthes Cyzicenus, qui et ipse Pergamenus grammaticus erat, atque sicuti Noster libros Περὶ ἐνδόξων et De rebus Attali composuit. Num ab eodem Musæo Ephesio profectus sit liber Περὶ Θεσπρώτων (v. Clem. Strom. p. 266, coll. Welcker. Cycl. p. 311), uti Passovius p. 55 suspicatur, non dijudico.

Ex libris Περὶ ἐνδόξων nihil superstes, quod diserte iis adscriptum sit. Argumentum ex parte fuerit de viris doctis, poetis, philosophis etc., ut ex Neanthis opere atque aliis libris eodem

(*) Ante vocem Κύκλους interpunxi; fortasse temere. Vulgo interpungitur post κύκλους. Corruptum locum censet Bernhardt. Kusterus Παργαμηνοὺς κύκλους significare putat *cætus virorum doctorum, qui Pergami erant*. Verit : « *poeta epicus, natus eorum qui in Musæum Pergamenum allecli erant*. » Quæ rejecit Welcker. Cycl. ep. p. 50. Toupius sententiam Küsteri sequens scribi voluit : εἰς τῶν τοῦ Παργαμηνοῦ καὶ αὐτοῦ κύκλου. Fortasse fuit ἐκποιὸς τῶν εἰς τοὺς Παργαμηνοὺς Εὐμένη καὶ Ἀτταλὸν, quæ postrema verba in seqq. delenda forent. Ceterum pro κύκλους, unus cul. κύλας.

1.

CORINTHIACA.

Arno, urbe Bæotiar, sic dicta ab Arno Neptuni nutrice,

quæ, quum Saturnus Neptunum quæreret, se cum habere negavit (ἐρνήσατο). Hinc Arno (urbs) dicta, cui prius Si-noessa nomen erat, ut ait Theseus in tertio Corinthiacorum.

titulo inscriptis colligas. Nescio an recte coniec-
rim eosdem libros Κύκλων nomine a Suida (v. Μου-
σεῖος) designari, ita scilicet, ut Theseus κύκλον
virorum bello, doctrina, artibus etc. clarorum
distinxerit (cf. κύκλον σοφιστῶν κ. ἱποποιῶν ap.
Welck. l. l. p. 51). Ne confidentius loquamur, ob-
stat Suidiani loci ratio critica. — Sequuntur fra-
gmenta duo, quæ ex libris Περί ἰνδόξων petita esse
videntur.

2.

Stobæi Floril. VII, 70 : Ἐκ τῶν Θησείως. Λοιμοῦ
κατασχόντος τὴν Λακεδαιμόνα διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῶν
κηρύκων τῶν ἀπισταμένων παρὰ Σέρξου αἰτούντος
γῆν καὶ ὕδωρ, ὥσπερ ἀπαρχὰς δουλείας, χρησμός ἰδοῦν
ἀπαλλαγῆσθαι αὐτοὺς, εἰ γέ τινες θοοῖντο Λακεδαι-
μονίων παρὰ τοῦ βασιλέως ἀναιρεθῆναι. Τότε Βούλης
καὶ Σπέρξης ἀφικόμενοι εἰς βασιλέα ἤξιον ἀναιρε-
θῆναι· ὁ δὲ θαυμάσας αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, ἱπανίναί
προσέταξεν. V. Wesseling. et Valcken. ad Hero-
dot. VII, 134.

3.

Stobæus Floril. VII, 67 : Ἐκ τῶν Θησείως. Λα-
κεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι περὶ χωρίου Θυραίας (Θυραΐ-
τιδος π.) ἐν μεθορίῳ κειμένης, μέχρι μὲν τινος θλοῖς
τοῖς στρατεύμασι παρετάσσοντο πρὸς ἀλλήλους, τέλος
ἰδοῦν αὐτοὺς ἐπιλῆσαι παρ' ἑκατέρων τριακοσίους, κά-
κινων μαχεσαμένων τοῖς κρατήσασιν διαφέρειν τὸ χω-
ρίον. Ὅσπερ γενομένου, Ὀθρυάδης Λακεδαιμόνιος στρα-
τώτης πολλοὺς ἀποκτείνας καὶ πολλὰ τετρωμένος
ἔκειτο μεταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων μόνος
περιλειφθεὶς, Ἀργείων δὲ δύο Ἀλκίνορος καὶ Χρόμιος·
ὧν ἀπαλθόντων εἰς Ἄργος ἀπαγγεῖλαι τὴν νίκην,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον
ἔστησε, καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι,
ἐπέγραψεν· Λακεδαιμονίων κατ' Ἀργείων· καὶ
τοῦτο πρᾶξας ἀπέθανεν.

2.

E libris Thesei. Pente Lacedæmonem tenente propter cæ-
dem præconum, quos Xerxes miserat, ut terram et aquam,
utpote servitutis primitias, postularent, oraculum editum
est, fore liberationem, si qui ex Lacedæmonibus a rege se
occidendos darent. Tum Bales et Sperches ad regem acce-
dentes occidi ipsos jusserunt. Ille vero virtutem virorum
admiratus redire eos jussit.

3.

E libris Thesei. Lacedæmonii et Argivi de Thyreatide re-
gione in confiniis alta contententes aliquamdiu universis
cum exercitibus prælia inter se commiserunt, tandem vero
placuit trecentos viros utrinque seligere, atque his, quorum
manus prælio superior futura esset, regione illa cedere. Quo
facto, Othryades Lacedæmonius milles post multorum cæ-
dem multis confectus vulneribus, jacebat inter occisos La-
cedæmonios solus superstes; ex Argivis vero duo superstites

TIMAGETUS.

ΠΕΡΙ ΛΙΜΕΝΩΝ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 259 : Τιμάγητος δὲ ἐν
α' Περί λιμένων τὸν Ἰστρον φησὶ καταφέρεισθαι ἐκ τῶν
Κελτικῶν ὄρων, εἴτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτικὴν λίμνην·
μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν
εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελ-
τικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῖσαι
τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἰθὺς εἰς Τυρρηνίαν. Κατακο-
λουθεὶ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Cf. Ukert. Geogr.
II, 2, p. 25. 45.

Cf. idem IV, 284 : Ἰστρον μὲν καλέοντες :
τὸν Ἰστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεισθαι
καὶ τῶν Ῥιπαίων ὄρων· οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰ-
σχύλῳ ἐν Λυομένη. Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο· γινόμε-
νον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σχίζεσθαι· καὶ τὸ
μὲν (εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν ῥεῖθρον· τὸ
δὲ) εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν· τὸ δὲ, εἰς
τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.... Οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ, διὰ τούτου
τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευμέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θά-
λασσαν, ἔγω Τιμαγῆτου, ὃς ἐκολούθησεν Ἀπολλώνιος.
Igitur Timagetus Apollonio antiquior.

2.

Idem IV, 306 : Καλὸν δὲ διὰ στόμα : Τρία
στόματα ἔχει ὁ Ἰστρος· ὧν ἐν λέγεται Καλὸν στόμα,
ὧς φησὶ Τιμάγητος ἐν τῷ Περί λιμένων· εἰς δὲ φησὶ
πλεῖσαι τὸν Ἀψυρτον, [τὸ δὲ Ἄρηος ἢ Ἀρηκος cod.
Paris.; τὸ Νάρακον στόμα ap. Arr. Ponti Peripl.
p. 23; τὸ Νάρακιον Anon. Per. p. 11; Naracu-
stoma Plin. IV, 14, 24; Ἰναριάκιον corr. Ptolem. III,
10, 5].

erant Alcenor et Chromius. Quibus Argos profectis, ut vi-
ctoriam nuntiarent, Othryades, spoliis multorum hostium
detractis, tropæum erexit, et sanguine vulnerum utens in-
scripsit ei : Lacedæmonii contra Argivos; eoque facie
expiravit.

DE PORTUBUS.

1.

Timagetus libro De portubus Istrum dicit deferri ex
Celticis montibus, deinde in lacum Celticum influere; post
hæc in duos scindi alveos, quorum alter in Pontum Euxi-
num, alter in Celticum mare se exoneret. Per hoc ostium
navigantes Argonautas in Tyrrheniam venisse.

2.

Ister tria habet ostia, quorum unum dicitur Pulcrum
ostium (ut ait Timagetus in opere De portubus), in quod
Apsyrtum innavigasse poeta dicit, alterum vero Areis vel
Arecis.

3.

Schol. Apoll. IV, 324 : Ἀγγούρου δρεος] Πλησίον Ἰστρου ποταμοῦ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Λιμίσι. V. Ukert. III, 2, p. 125 sq.

4.

Idem II, 1031 : Τὴν Ἀρητιάδα νῆσόν φασιν ὑπὸ Ὀτρῆρας τῆς Ἀρεος κατοικισθῆναι. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνέων μέμνηται Τιμάγητος. Εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἱ λέγονται Στυμφαλίδες.

5.

Idem I, 224 : Εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) ἔπειπεν ὁ Πελλίας, διὰ τὴν οὐδὲν αὐτοῦ ἐξήρχετο; καὶ οὗτος μὲν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός. Δημάγητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελλίας τὴν Ἀργὴν ἀραιοῖς γόμφους παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολίσσῃ αὐτούς· ὁ δὲ Ἄργος τοῦναντίον πεποιήκεν. Τὸ δὲ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκτονος ὁ Ἀκαστος ἐπέβη.

Δημάγητος] Idem procul dubio qui reliquis locis Τιμάγητος vocatur.

6.

Stephanus Byz. : Ἀκτὴ· οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀκταίου τινός... Ἔστι καὶ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς Ἀκτιος καὶ Ἐπακτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, ἧς μέμνηται Δημάγητος.

Δημάγητος] Δημάρατος voluit Berkel.

TIMAGORAS.

ΘΗΒΑΙΚΑ.

1.

Schol. Eur. Phœn. 670 : Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεχύσαν ἡ γῆ ὀπλοφόρους ἄνδρας. Εἰσὶ δὲ οὗτοι ἐξ αὐτῶν

3.

Angurus inons prope Istrum situs est. Meminit ejus Timagetus in opere De portubus.

4.

Areliadem insulam ab Otrera Martis filia incolis frequentatam esse aiunt. De avibus in ea degentibus exponit Timagetus. Ferreis illas alas instructas sunt, vocanturque Stymphalides.

5.

Sin ad periculum Argonautas Pelias emisit, cur filius ejus cum his exiit? Apollonius ait eum invito patre exisse. Demagetus (Timagetus) vero narrat jussisse Peliam Argo navem clavis infirmis compingi, quo citius illos perderet. Argus vero contrarium fecit. Itaque securus a parte architecti Acastus navem conscendit.

6.

1. 160. Sic Attica vocabatur ab Actæo quodam. Est etiam Acte Magnesia, a qua Actius et Epactius Apollo colitur. Est etiam Acte Acarnanias, cujus meminit Demagetus (Timagetus).

ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χρόνιος, Ὑπερήνωρ, κατὰ δὲ Τιμαγόραν καὶ Κρίων.

2.

Stephan. Byz. : Σπάρτη, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Σπαρτῶν, περὶ ὧν Τιμαγόρας φησὶν, ἐκπιδόντας (δὲ) αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν Σπάρτην ἀφ' ἐαυτῶν ὀνομάσαι.

3.

Schol. Eur. Phœn. 159 : Περὶ δὲ τοῦ πλῆθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησί... « Καὶ δις ἔπε' αὐτῆς τέκνα Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν. » Ὅμως (l. ὁμοίως) καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης ὁμοίως ἑ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαίκοις φησὶν ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ ἀνείλον αὐτοὺς λοχῆσαντες ἀπιδόντας εἰς Ἐλευθεράς ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἰσσαν τῇν διὰ Πέλοπα· ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς.

Θυσίαν] sic em. Valcken. pro οὐσίαν. Cod. Taur. εἰς πατριουσίαν, et paullo ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Α. οἱ Σπαρτιάται. Cf. Müller. Min. p. 229, et not. ad frag. 1 Demagoræ.

Subjicio mentionem libri Περὶ ποταμῶν, quem semel affert Plutarch. De fluv. c. 12, 3 : Φύεται δὲ καὶ βοτάνη (sc. ad Caicum Mysiæ fl.) Ἠλιφάρμακος καλούμενη, ἣν οἱ ἱατροὶ ταῖς αἰμορροούσαις τιθέασιν, καὶ τῶν φλιβῶν μισολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν· καθὼς ἱστορεῖ Τιμαγόρας ἐν α' Περὶ ποταμῶν. Eadem Stobæus Floril. C, 17.

THEBAICA.

1.

Ex dentibus terra enixa est viros armiferos. Ex quibus superstites relictī sunt hi : Pelor, Echion, Udamus, Chthonius et Hyperenor; secundum Timagoram vero etiam Creon.

2.

Sparta in Laconia nomen habet a Spartis qui cum Cadmo erant. De his Timagoras ait pulsos et in Laconiam transgressos Spartam de ipsorum nomine nuncupasse.

3.

De numero Niobidarum ipse Euripides in Cresphonte ait : Et his septem Niobes liberi Loxii percutentes sagittis. Ceterum Aeschylus quoque in Niobe et Aristophanes in Niobe eodem modo septem ejus filias septemque item filios fuisse dicunt. Timagoras vero in Thebaica narrat Spartos, quum ab Amphione ejusque sociis male haberentur, Niobidas occidisse Eleutheras proficiscentes ad celebrandum sacrum patrium, Niobas vero vitam reliquias propter Pelopem. Alii denique aliter de Niobe narrant.

TIMOLAUS.

ΦΡΥΓΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Plutarch. De fluv. c. θ : Μαίανδρος ποταμός τῆς Ἀσίας· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀναβαίνων· μόνος γὰρ ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀρχόμενος πηγῶν εἰς ἑαυτὸν παλινδρομεῖ. Προσηγορεύθη δὲ Μαίανδρος ἀπὸ Μαϊάνδρου, τοῦ Κερκάφου καὶ Ἀναξιβίας παιδός, ὃς πρὸς Πισσινουντίους πόλεμον ἔχων ἤρξατο τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν, ἐὰν ἐγκρατὴς γένηται τῆς νίκης, θύσειν τὸν πρῶτον αὐτῇ συγχαρὲντα ταῖς ἀνδραγαθίαις, τρόπαια φέρων. Ὑποστρέψαντι δὲ τῷ προειρημένῳ πρῶτος συναγέρη συναντήσας ὁ παῖς Ἀρχέλαος, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς· ὃ δὲ τῆς προειρημένης δεισιδαιμονίας ἀναμνηθεὶς, κατ' ἀνάγκην βωμοῖς κατήγαγε τοὺς προσήκοντας. Ἀθυμήσας δ' ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀναβαίνοντα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Μαίανδρος προσηγορεύθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόλαος ἐν α' Φρυγιακῶν. Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ Πισσινουντίων πολιτείᾳ.

Fortasse Timolaus hic idem est cum Timolao Macedone, cujus mentio fit ap. schol. ad Hom. Odys. γ, 267 (et Eustath. l. l.) : Τὸν δὲ Δημόδοκον εἰς Μυκήνας λαβὼν Ἀγαμέμνων ἵταξε τὴν Κλυταιμνήστραν τηρεῖν. Ἐτίμων δὲ λίαν (Ἐτίμα γὰρ λίαν, φησί, sc. Δημήτριος, Eust.) τοὺς ὧδους ὡς διδάσκαλους τῶν τε θεῶν καὶ παλαιῶν ἀνδραγαθμάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων πλέον τὴν λύραν ἡγάπων· ὁλοὶ δὲ καὶ Κλυταιμνήστρα τὴν αὐτῶν τιμὴν. Οὐ γὰρ φρονεῖν ἀλλ' ἀφορίζειν αὐτὸν ἐκέλευσε (ἀφῆκε Eust.). Τιμόλαος δὲ ἀδελφὸν αὐτὸν φησὶν εἶναι Φημίον, ὃν ἀκολούθως ἵταξαν καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην πρὸς παραφυλακτὴν αὐτῆς. Διὸ καὶ βίᾳ τοῖς μνηστῆρσιν αἰδεῖται. Τοσοῦτον δὲ καὶ πρὸς τὰ πολιτικὰ διέτεινεν ἢ τῶν κιθαρῳδῶν μουσικὴ ὡς τῶν Σπαρτιατῶν τὴν πόλιν ὠραλεῖσθαι λέγουσιν ὑπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν τὰ μέγιστα καὶ πρὸς ὁμόνοιαν καὶ πρὸς τὴν τῶν νόμων φυλακὴν. Cf. schol. Od. α, 325 : Οὗτος ὁ ἀοιδὸς (Phemius) ἀδελφὸς ἦν Χαρίου τοῦ Κλυταιμνήστρας

PHRYGIACA.

Maender fluvius est Asiae, qui prius vocatus est Anabarnon (*Retrogradus*). Solus enim ex omnibus fluviiis a suis incipiens fontibus in se ipsum recurrit. Dictus autem est Maender a Maandro, Cercaphi et Anaxibiae filio, qui motu contra Pessinuntios bello, Matri deorum pollicitus est, si victoriam tropaea reportaret, eum, qui primus sibi congratularetur ob praecclare gesta, sacrificaturum. Accidit autem ut ei reverso primi occurrerent Archelaus filius, ejus soror et mater, quos ex necessitate, licet proximos jure sanguinis, pollicitationis suae non immemor, ad aram ducendos ma-

ῳδοῦ, συνάρας ἀπὸ Λακιδάιμονος Ἰθάκη (lege Πηνελόπην). Scilicet Clytemnestra cantorem τινὲς Χαρίδημον (Χαριάδην Eust.), οἱ δὲ Δημόδοκον καλοῦσιν, οἱ δὲ Γλαῦκον, schol. Odys. γ', 267.

Eustath. ad. Odys. λ, p. 1697, 57 : Ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ἡρώων μνήμονες, οἷον τοῦ Ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων, καὶ τοῦ Πατρόκλου δὲ ὑπ' Ἀχιλλέως Εὐδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν, ἀναιρεθῆναι δ' αὐτὸν εὐθὺς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Πυρραίχμου· διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Πατρόκλου ἱστορεῖ Τιμόλαος ὁ Μακεδών.

Antecedunt similia de Chalcone Cyparissensi, quem Nestor Antilocho filio custodem dederit. Quae narrantur ex Asclepiade Myrleano. Ex eodem auctore Werferus (Act. Phil. Monac. tom. II, p. 542) etiam Timolai reliquorumque auctorum, qui ibi laudantur, mentionem fluxisse censet probabiliter. Ceterum Macedo ille nihil adeo obstat quin sit Timolaus Anaximenis discipulus, de quo ita Suidas habet : Τιμόλαος, Λαρισσαῖος ἐκ Μακεδονίας, Ἀναξιμένους τοῦ Λαμφακηνοῦ μαθητὴς· ὃς καὶ ποιητικῶς ἔχων παρνεύεσθαι τῇ Ἰλιάδι στίχον πρὸς στίχον, καὶ ἐπέγραψε τὸ σύνταγμα Τρωικόν (Τρωικά Eustath. in Proem. Odys., ubi eadem).

Μῆνιν αἰεὶ δὲ Πηνελόπειν Ἀχιλλεύς.
ἦν ἔθετο Χρύσου κεχολωμένος εἴνεκ' αὐτοῦ,
οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
μαρναμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἀνακτος.
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰεὶ προΐαφεν
Ἔκτορος ἐν παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρί.

Ἐγραψε καὶ ἄλλα τινά. — Timolaus Cyzicenus, Platonis discipulus, ap. Diogenem Laert. III, 46.

TIMOMACHUS.

ΚΥΠΡΙΑΚΑ.

1.

Athenaeus XIV, p. 638, A : Τιμόμαχος δ' ἐν τοῖς Κυπριακοῖς Στήσανδρον λέγει τὸν Σάμιον ἐπὶ πλείον ἀνέχεσθαι τὴν τέχνην, καὶ πρῶτον ἐν Δελφοῖς κιθαρῳδῇ-

ctandosque curavit. Sed quum ob ea quae gesta erant vehementer doleret, conjecit se in Anabarnonta fluvium, quem ab eo postea dixere Maandrum, ut docet Timolaus primo De rebus Phrygiis. Meminit horum etiam Agathocles Samius in Republica Pessinuntiorum.

DE REBUS CYPRIIS.

Timomachus in opere De rebus Cypriis ait Stesandrum Samium plurimum amplificasse artem (cithara psallendi), et primum Delphis Homericas pugnas cithara cantasse, ab Odyssea facto initio.

σαι τὰς καθ' Ὁμηρον μάχας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας.

2.

Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233 : Τιμόμαχος δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐξ Ἰου τῆς νήσου (sc. τὸν Ὁμηρον γιγνόμενον φασίν). Vide Welcker. *Cycl.* p. 301. 183.

TIMONAX.

Timonactem eundem esse putarem cum Demonacte Seleuci et Antiochi duce, quem de Iaxartis nomine Scythico laudat Plinius IV, s. 18, nisi dubitationem injiceret Solinus pro *Demonacte* afferens *Demodamam*, atque Stephanus, de urbe Indica *Demodamantem* citans (vid. tom. II, p. 444).

ΣΚΥΘΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apollon. Rh. IV, p. 321 : Οἱ περὶ Λαύριον] Λαύριον πεδῖον τῆς Σκυθίας. Τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη πεντήκοντα Τιμῶναξ (Τίμων cod. Par.) ἀναγράφει ἐν πρώτῳ Περὶ Σκυθῶν. Κατὰ δὲ τὸ τῶν Σινδῶν πεδῖον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἰστρος, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ βεῦμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον εἰσβάλλει... Καὶ Ἰπκῶναξ (fr. 61, p. 523 ed. Bgkh.) δὲ μνημονεύει· « Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσπασμα. »

2.

Idem IV, 1217 : Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν (scr. Σκυθικῶν) ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσονα Μήδαιον γῆμαι, Αἰήτου αὐτοῦ ἐγγυήσαντος. Ὁ δὲ αὐτὸς φησὶ· « Δείκνυνται παρὰ τὸν παράπλουον Ἰνδὸν τοῦ Πόντου κῆποι τινες Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ' οἷον τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσαντο καὶ κατὰ τὴν Αἴαν γυμνάσια καὶ

δίσκοι, καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ' οἷον τότε ἐνυμφεύθη· καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἱδρυμένον Ἰάσονος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά. »

Pro Σικελικῶν scribendum puto Σκυθικῶν, quamquam de eadem fabula in Siculis dixerat Timæus, quem in antecedentibus et in subsequentibus scholiasta laudat. Sed ipsa hæc Timæi vicinia fortasse causa fuit, cur Scythica in Sicula abirent.

E LIBRO SECUNDO.

3.

Idem III, 1236 : Ὁ Ἀψυρτος καὶ Φαίθων ἐκλαίτο, ὡς φησὶ Τιμῶναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

TIMOTHEUS.

ΑΡΓΟΛΙΚΑ.

Plutarch. De fluv. c. 18, 3 : Εὐρίσκεται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Ἰνῳ) καὶ λίθος βηρύλλω παρόμοιος· ὃν ἐὰν κρατήσωσιν οἱ ψευδομαρτυρεῖν ἐθέλοντες, μέλας γίνεται. Κεῖνται δὲ πολλοὶ ἐν τῷ τεμένει τῆς Προσυμναίας Ἥρας· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς.

Opus Περὶ ποταμῶν laudatur ab eodem Plutarcho De fluv. c. 3, 1 : Ἐβρος ποταμὸς ἐστὶ τῆς Θράκης, προσηγορίαν εἰληχῶς ἀπὸ τῆς συστροφῆς τῆς καταφορᾶς τοῦ ὕδατος. Κάσανδρος δὲ, ὁ βασιλεὺς τῶν τόπων, γήμας Κροτωνίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς υἱὸν Ἐβρον· ἀποταξάμενος δὲ τῇ συμβίωσει τῆς προτέρας γυναικὸς, ἐπέγημα τῷ τέκνῳ Δαμασίππην τὴν Ἀτραχος· ἥτις εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα τοῦ προγόνου, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπίστευεν. Ὁ δ' ὡς Ἐρινῶν φυγὼν τὴν μητρίαν, προσηκαίρει κυνηγίαις. Ἀποτυχούσα δὲ τῆς προαιρέσεως ἡ ἀσελγής, καταφεύσασα τοῦ σώφρονος, ὡς βιάσασθαι αὐτὴν θελήσαντος. Κάσανδρος

2.

Timomachus et Aristoteles ex Io insula Homerum oriundum esse dicunt.

SCYTHICA.

1.

Laurium, campus Scythiae. Scythiae vero gentes quinquaginta Timonax recenset libro primo De Scythia. In Sindorum campo Ister fluvius in duos scinditur alveos, quorum alter in Adriaticum mare, alter in Euxinum Pontum se exonerat. Ejus campi Hipponax quoque meminisse : « Ad Sindicam scissuram. »

2.

Timonax in primo De Scythia narrat apud Colchos Iasonem uxorem duxisse Medeam, ab Acta ei desponsam. Idem dicit : « Monstrantur ad paraplum intra Pontum hortii qui-

dam Iasonis quos vocant, ubi descensum Iason fecit; et in Acta gymnasia et disci et Medae thalamus, in quo marito tunc data est; et prope urbem Iani Iasoni consecratum, et prope hoc alia fana multa. »

3.

Apayrtus (*Medae frater*) etiam Phaethon vocabatur, ut Timonax ait secundo Scythienrum.

ARGOLICA.

1.

Reperitur in Inacho lapsa beryllo similis, qui niger efficitur, si, qui falso testari volunt, eum tenuerint. Horum lapidum multos existare in templo Junonis Prosymnae refert Timotheus in Argolica.

δὲ τῶν ζῆλων συμπεριενεχθεὶς, μεθ' ὁμοῦ ἐπὶ τὴν ἕλκην ἦλθῃ, καὶ σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐδίωκε τὸν υἱόν, ὡς ἐκίβουλον τῶν πατρῶν γάμων. Ὁ δὲ υἱὸς περικατάληπτος γενόμενος, ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμὸν Ῥόμβον, δὲ ἀπ' αὐτοῦ Ἑβρος μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Τιμόθεος ἐν τῇ Περὶ ποταμῶν.

Eundem Timotheum fortasse laudat Stephanus Byz. v. Γάλλος (v. Promathidæ fr. 5), nisi malis hunc esse Timotheum theologum, qui de Phrygiis diis multa disseruit teste Arnobio V, 5, collat. Macrobi. V, 5, et Plutarch. De Is. et Osir. c. 28 (v. Manethonis fr. 62). Is æqualis fuit Manethonis. Fieri etiam potest ut theologus ab eo qui Περὶ ποταμῶν scripsit, non sit diversus.

Timotheum Atheniensem ἐν τῇ Περὶ βίων (sc. philosophorum) laudat Diogen. III, 5 : Ἰσχυρόφωρος ἦν (Πλάτων), ὡς καὶ Τιμόθεός φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ Περὶ βίων. — V, 1 : Οὗτος (Ἀριστοτέλης), γνησιώτατος τῶν Πλάτωνος μαθητῶν, τραυλὸς τὴν φωνήν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῇ Περὶ βίων. — IV, 4 : Ἦν δὲ (Σπύσιππος) καὶ τὸ σῶμα διακεχυμένον, ὡς φησι T. ἐν τῇ Π. β. — VII, 1 : (Ζήνων ὁ Κιτιεύς) τὸν τραγῆλον ἐπὶ θάτερα νευακῶς ἦν, ὡς φησι T. ὁ Ἀθ. ἐν τῇ Π. β. Fortasse idem est cum *Timotheo Pergameno* quem Clem. Alex. p. 213 Sylb. laudat ἐν τῇ Περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων ἀνδρείας.

Timotheus, chronologus, homo christianus ævi senioris, citatur ap. Malalam p. 158, 5. 159, 2. 228, 13. 232, 6. 429, 13. 17; Cedren. p. 58; Hesych. fragm. de Christ. natal.; Tzetz. Exeg. II. p. 21, 17. Reliquos Timotheos nihil curo.

URANIUS.

Uranus de Arabia opus scripsit dialecto Ionica (fr. 12). Fide dignum auctorem esse expresse monet Stephanus Byzant. (fr. 31). De ætate viri non constat, etsi Constantino juniorem fuisse e fr. 28 collegeris. Fuerunt qui Arabicorum auctorem eundem haberent cum Uranio Syro medico et philosopho, qui sub Justiniano apud Chosroem Persarum regem in honore erat. Hominis istius arrogantiam et ineptiam multis traducit Agathias

II, c. 29 sqq. (unde nonnulla excerptis Suidas v. Οὐράνιος [*]. Cf. etiam Photius cod. 242.) Scriptum vero aliquod ab eo relictum esse nemo tradit.

ARABICA.

E LIBRO PRIMO.

1.

Steph. Byz. : Αὐαθα καὶ Αὐαρα, οὐδατέρως, συνουσία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ. Οἱ οἰκητοὶς Αὐαθηνοὶ καὶ Αὐαρηνοὶ.

Ex eodem auctore fluxerint quæ mox sequuntur : Αὐαρα, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Ὀδόξῃ κληθαῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. Ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὐαρα τόπον ζητεῖν, ὃ ἐστὶ κατὰ Ἀραβίας καὶ Σύρους λευκὴν· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτῃ καὶ λοχῶντι ἐράνη φάσμα αὐτῷ λευκοῖμων ἀνὴρ ἐπὶ λευκῆς δρομάδος προΐων· ἀφανισθέντος δὲ τοῦ φάσματος σκόπελος ἀνιέρανη, αὐτόματος κατὰ γῆς ἐρριζωμένος, καλεῖ ἔκτισι πόλιν. Τὸ ἰθὺικὸν Αὐαρηνός. De Anaris, urbe Arabie Petrapæ, v. Ptolem. V, 17. Verba φθάσαντι... λοχῶντι vereor ne sana non sint. Χολῶντι cod. Vossianus. Ceterum v. Bochart. Geogr. sacra II, 1, 44; Ritter. Erdk. XII, p. 121. 126.

2.

Idem : Σέννονες, ἔθνος Γαλατικόν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ.

3.

Idem : Σίγγαρα, πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης Σίγγαρηνός.

4.

Idem : Χατραμωτίτις, γῶρα πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Χατραμωτίται. Στράβων ἑκατὰ (p. 768)... Οὐράνιος δ' ἐν πρώτῃ Ἀραβικῶν. Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ· « Καμηλοκόμοι Χατραμῶται, Σαβαῖοι καὶ Οὐμηρίται. »

[*] Ad alium Uranium spectat Suidas v. μαγιστριανός et καθωσιωμένος, ubi : Οὐράνιος ὁ καθωσιωμένος μαγιστριανός εὐσεβῆ γράμματα ἀποδέδωκε τῷ δεινωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινίῳ (Antiochiæ. V. Euagr. Hist. Eccl. III, 16). Uranio cuidam epistolam inscripsit Synesius p. 180, B.

ARABICA.

1.

Auatlia et Auara, genere neutro, Arabum colonia, ut Uranus in Arabicorum primo. Incolæ Auatheni et Auareni.

2.

Sennozes, gens Arabica, ut Uranus in Arabicón primo.

3.

Singara, urbe Arabia, ad Edessam, ut Uranus primo Arabicorum. Civis Singareus.

4.

Chatramotitis, regio prope mare Rubrum. Cives, Chatramotitæ. Uranus autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat : « Camelorum aliores Chatramotæ, Sahbæi et Homeritæ. »

E. LIBRO SECUNDO.

5.

Idem : Αλαμίνη, Ναβαταίων χώρα, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἰθνηκὸν Αλαμηνός.

6.

Idem : Αλανίτις, Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἰθνηκὸν Αλανίτης.

7.

Idem : Ἐρυθρὰ ἡ θάλασσα, ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἔρωτος. Οὐράνιος δ' ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ· ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὁρῶν, ἃ ἔρυθρὰ δεινῶς εἰσι καὶ πορφυρὰ, καὶ ἐπὶ βάλαντι εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἔρυθρὰν· καὶ ὁμοῦ δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὁρέων κάτω συρρίοντι εἰς θάλασσαν, οὕτω γίγνεται ἡ θάλασσα τὴν χροάν. Stephanum exscripsit Eustath. ad Dionys. 38.

8.

Idem : Μήδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων. Ὁ πολίτης Μηδαβηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

9.

Idem : Μώβα, μοῖρα τῆς Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Οἱ οἰκοῦντες Μωδηνεῖ, καὶ θηλυκῶς Μωδηνή· τοῖσι δ' ἐνδεῖν τὸ α· ἦν γὰρ Μώβα· καὶ τὸ ἰθνηκὸν Μωαβίτης, τὸ θηλυκὸν Μωαβίτις.

10.

Idem : Παλμυρα, προῦριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἰθνηκὸν Παλμυρηός. Οἱ δ' αὐτοὶ Ἀδριανοπολίται μετωνομάσθησαν ἐπιτισιθεῖσιν τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

5.

Emene, Nabatarum regio, ut ait Uranius Arabicorum secundo. Gentile Emenus.

6.

Enitis, Nabatarum regio. Uranius Arabicorum secundo. Gentile Enites.

Rubrum mare, ab Erythro heros. Uranius vero in secundo Arabicorum ait nomen habere ab adjacentibus montibus, qui insigniter rubri sint et porpurei; et quando sol illustraverit eos radiis suis, in mare jaciunt umbram; porro etiam pluvia montibus inundatis in mare defluente, hoc colore mare tingitur.

8.

Medaba, urbs Nabatarum. Civis Medabenus, teste Uranio in tertio Arabicorum.

9.

Moba, pars Arabiæ. Uranius secundo Arabicorum. Inculæ, Mobeni; feminino Mobeno. Sed α videtur deesse; debebatque, Moaba, et gentile Moabites et feminino genere Moabitia.

10.

Palmyra, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro

11.

Idem : Ταηνοί, ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. « Quis sit iste Ulpianus haud facile dictu est; nam et fuit ejus nominis Antiochenus sophista, qui Constantini imp. temporibus vixit, et alter Emesenus, et alius Gazæus et præterea Isidori frater; quos quattuor Suidas refert, ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi et de Domitio Ulpiano Icto nihil nunc dicam. » Voss. p. 507.

F. LIBRO TERTIO.

12.

Idem : Ἀβασσηνοί, ἔθνος Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ· « Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶνται καὶ Ἀβασσηνοί, » καὶ πάλιν· « Ἡ χώρα τῶν Ἀβασσηνῶν σμύρνην φέρε· καὶ ὅσον καὶ θυμίαμα καὶ κέρπαθον· γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρὴν ποίην εἰλέην αἶματι Τυρίου κοχλίω. » V. Salmas. ad Solin. p. 453.

13.

Idem : Ἀδανα... Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησιν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

14.

Idem : Ἀτραμίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ. Ἀρτεμίδωρος Ἀρταμωντίτας αὐτοὺς καλεῖ.

15.

Idem : Ἀχομαὶ καὶ Ἀχόμενοι, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ.

secundo Arabicorum. Gentile Palmyrenus. Idem etiam Adrianopolitæ appellati sunt, civitate ab imperatore restaurata.

11.

Tacni, gens a Saracenis meridlem versus habitans, ut Ulpianus in Arabicis et Uranius in Arabicis secundo.

12.

Abaseni, gens Arabiæ. Uranius tertio Arabicorum : « Post Sabæos Chatramotæ et Abaseni »; et alio loco : « Regio Abasenorum myrrham fert et ossum et thus et cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ. »

13.

Adana est etiam in Arabia Felicis mediterraneis urbs, teste Uranio in tertio Arabicorum.

14.

Atramitas, gens Arabiæ Felicis, ut Uranius in tertio Arabicorum.

15.

Achomæ et Achomeni, gens Arabiæ Felicis, ut Uranius ait tertio Arabicorum.

16.

Idem : Ζάβιδα, κώμη ἐν τῇ μεσογείῃ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

17.

Idem : Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀραβίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. Ὁ οὐκ ἔγνω Θαμουδηνός.

18.

Idem : Κεβρανίται, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ.

19.

Idem : Τάρραρα, οὐδεντέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πόλις Ταρραρηνός, ὡς Ζόαρα Ζοαρηνός, Αὔαρα Αὐαρηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῃ.

20.

Idem : Σῆρις, ἔθνος Ἰνδικόν, ἀπροσμιγῆς ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν.

20 a.

Tzetzes Hist. VII, 730 :

Οὐράνιος ἐν τρίτῃ δὲ Ἀραβικῶν που λέγει
εἶναι καλάμων ἱερὸν ἔσος ἐν Ἀραβίᾳ,
ἐν οἷς καλάμοις θάπτουσι μόνους τοὺς βασιλεῖς,
γυναῖκας τε καὶ ἀδελφοὺς καὶ υἱὰς τούτων,
ἄλλον τινα δὲ οὐδαμῶς. Ἡ δὲ ταρῆ τοιάδε·
ἐν γόνυ τι κοιλάναντι· ὡς ἐφημεν καλάμων,
ἐς τοῦτο θέντες τὸν νεκρὸν καὶ χρίσαντες δὲ μύρρον,
τὸν καλάμον μὴ κόψαντες, κάλιν ἴωσι φύειν.

E LIBRO QUARTO.

21.

Idem : Ἀχηννοί, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος φησι τετάρτῃ, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

16.

Zabida, vicus in mediterraneis Arabiæ Felicis. Uranius tertio Arabicorum.

17.

Thamuda, (regio) Nabatæum vicina Arabibus. Uranius tertio Arabicorum. Incola Thamudenus.

18.

Cebranitæ, gens Arabiæ Felicis. Uranius Arabicorum tertio.

19.

Tarphara, neutro genere, urbs Arabiæ Felicis. Civis Tarpharenus. Uranius Arabicorum tertio.

20.

Seres, gens Indica, ab aliorum hominum consortio aliena, ut Uranius ait libro tertio Arabicorum.

20 a.

Uranius in tertio Arabicorum alicubi dicit arundinum esse in Arabia sacrum lucum, in hisque arundinibus solos sepeliri reges, eorumque uxores et fratres, horumque filios, alium vero neminem. Ratio sepeliendi hæc est. Unum arundinis internodium excavantes in id cadaver unctum includunt, nec cardunt arundinem, sed porro crescere sinunt.

22.

Idem : Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Οὐράνιος (sic Holsten. pro yg. ὡς Σούνιος) ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῃ. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ εἰ γράφουσιν, ὡς εἰρήσεται μοι ἐν τῷ 1.

23.

Idem : Ὀδοδα, χωρίον Ναβαταίων, Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῃ, ὅπου Ὀδόδης ὁ βασιλεὺς, ἐν θεοποιούσιν, τέθαπται. Τὸ ἔθνικόν Ὀδοδηνός, ὡς Δαρχηνός.

E LIBRO QUINTO

24.

Idem : Μωθῶ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν ἐπὶ Ῥαβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῃ· ὁ ἴσται τῇ Ἀράβων φωνῇ τόπος θανάτου. Οἱ κομῆται Μωθηννοὶ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον. Hariolari auctor videtur. Cogita de Alexandro Bala, a Zabelo Arabe interfecto, ut monuerunt interpretes.

E LIBRIS INCERTIS.

25.

Idem : Βραχία. Οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχαι εἶναι πλείστα. Ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βράχος. Τὸ τοπικὸν Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχηννός αὐτοὺς ἔφη.

26.

Idem : Κάρνανα, πόλις Μιναίων ἔθνους πλησίον Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται Καρνανῆται. Οὐρά-

21.

Acchenti, gens Arabica, ut Uranius ait libro quarto, ad collum maris Rubri.

22.

Edumæi, gens Arabica, ut Uranius in Arabicorum quarto. Nonnulli per i scribunt Idumæi, ut in littera i notabimus.

23.

Oboda, locus Nabatæorum. Uranius Arabicorum quarto. Ibi Oboda rex, quem pro deo colunt, sepultus est. Gentile Obodenus.

24.

Motho, vicus Arabiæ, in qua mortuus est Antigonus Macedo (Alexander Bala ?) a Rabilo (Zabelo ?) Arabum rege interfectus, ut Uranius libro quinto. Nomen Arabum lingua significat locum mortis. Pagani Motheni ex typo indigena.

25.

Brachia vocatur Arabicum mare, quod multa habet breviora. Igitur nominatur a voce βράχος, breve. Locale, Brachiates. Uranius vero accolæ Brachienos vocat.

26.

Carnana, urbs Minæorum gentis prope Rubrum mare.

νιος (sic Holsten. pro vg. Σούνιος) δὲ Καρνάνιον καὶ Καρνάνιτας φησί.

27.

Idem : Μάννεως, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἀραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐράνιος φησιν.

28.

Idem : Νικηφόριον. Οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἐδέσσαν πόλις, ὡς Οὐράνιος. Τὸ ἰθνηκὸν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

29.

Idem : Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περὶ τὴν Τίγρητι ποταμῷ. Φῶν ἐν Φοινικικοῖς Νάσιβις φησι διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε Νάσιβις. Σημαίνει δὲ, ὡς φησι Φῶν, νάσιβις τὰς στήλας, ὡς δὲ Οὐράνιος, νάσιβις, φησί, σημαίνει τῇ Φοινίκων φωνῇ λίθοι συγκαίμενοι καὶ συμφορητοί. Στράβων δὲ ἐκχιζευκῆτι (p. 747) διὰ τοῦ ι. Τὸ ἰθνηκὸν Νισιδηνός.

30.

Idem : Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ. Οὐράνιος Ἀραβικῶν *. Ὁ νησιωτὴς Νοσορηνός· ἐγχώριος δὲ τύπος.

31.

Idem : Χαράκμωδα, πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν Γεωγραφικοῖς ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ (c. 17) ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς τῆς εὐδαίμονος. Οὐράνιος δ' ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς (ἐξιοπίστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα· σπουδὴν γὰρ εἶχετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίης) καὶ Μωβουχάραξ φησιν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωδα Χαράκμωδηνός· ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ Μωβουχαρακηνός.

De Uranio corrupte pro Herennio citato v. Her. Philonis fr. 19.

Clives Carnanatae. Uranius vero Carnaniam et Carnanitas dicit.

27.

Manneos, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotes, ut Uranius dicit.

28.

Nicephorium; sic appellabatur Constantina, urbs circa Edessam, ut Uranius refert.

29.

Nisibis, urbs in regione Transeuphratana ad Tigridem sita. Philo in Phoeniciis Nasisibin per α literam, Uranius per ε Nesisibin dicit. Significat vox nasisibis, secundum Philonem, columnas; ut vero Uranius inquit, nesisibis Phoenicum lingua significat lapides collectos et coacervatos.

30.

Nosora, insula in mari Rubro. Uranius libro * Arabicorum. Insulanus Nosorenius ex forma ibi usitata.

31.

Characmoba, urbs tertius quae nunc dicitur Palaestinae,

XENAGORAS.

Xenagoras noster Dionysio Halicarnassensi antiquior (v. fr. 6). Alius, puto, est Xenagoras Eumeli filius, qui Olympi montis altitudinem metatus est. Vide Plutarchus Paul. Aemil. c. 15. Xenagoras Rhodius potator, quem Aelianus (V. H. XII, 26) dicit, rectius, uti putant, vocatur Xenarchus ap. Athenæum X, p. 436, F. Cf. Meinek. ad Euphor. p. 100.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod. IV, 262 : Cosmes, Leon et Cnossus (Eudoxus?) πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτην κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Καὶ Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ, καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

In Etym. M. p. 157, 53 de antiquis Assyriae nominibus laudatur Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν. Nescio an scribi debuerit Ξεναγόρας. V. infra p. 530.

2.

Schol. Apoll. Rh. IV, 264 : Τινὲς δὲ φασιν Ἐνδυμίωνα εὐρηξέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. Ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι· Ἀρκὰς γὰρ δὲ Ἐνδυμίον. Ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ὑπὸ δὲ Ἀτλαντος Ξεναγόρας εἰρηκεν.

3.

E LIBRO TERTIO.

Macrobius Sat. V, 19, de Palicis in Sicilia exponens : Sed et Xenagoras in tertia historia sua de

quam Ptolemæus in Geographicis inter urbes Arabiae Felicis recenset, Uranius vero in Arabicis (fidem vero de talibus vir ille meretur; nam studium in accurate narrandis rebus Arabiae posuit) etiam Mobucharax dicit. Civis e voce Characmoba Characmobenus, e voce Mobucharax, Mobucharacenus.

CHRONICA.

1.

Egyptios omnium antiquissimos esse ac primam in Aegypto urbem Thebas conditas esse Nicanor quoque confitetur et Archemachus in Metonymiis et Xenagoras in primo Chronicorum.

2.

Nonnulli dicunt Endymionem reperisse periodos numerosque lunæ, atque hinc Proselenos Arcades appellatos fuisse; nam Arcas Endymion fuit. Alii mensium rationes a Typhone, Xenagoras ab Atlante inventas esse tradunt.

3.

Siculi, quoniam terra sterilitate laborarent, sacra fecerunt

loci divinatione ita scribit : Καὶ οἱ Σικελοὶ, τῆς γῆς ἀφορούσης, ἔθυσαν Πεδιοκράτει τινὶ ἥρωι, καὶ μετὰ τὴν ἐκάνοδον τῆς εὐφορίας πολλοὺς δώρους τὸν βαμὸν τῶν Πελικῶν ἐπέπλησαν.

Antecedit ap. Macrobi. Polemonis fr. 83. Nomen Πεδιοκράτει e cod. Paris. 6371 suppletum a Schneidewino *Rh. Mus.* 1843, p. 80. Camerarius lacunam notaverat, quam deinceps editores neglexerunt. Ἀδρανῶ suppleverat Hermann. De *Ætneis* p. 6. Pedioocrates occurrit etiam ap. Diodor. IV, 23 : Ἐνίκησιν (Ἡρακλῆς) ἐπιφανεῖ παρατάξει, καὶ πολλοὺς (sc. τῶν Σικανῶν) ἀπέκτεινεν, ἐν οἷς μυθολογοῦσι τινες καὶ στρατηγὸς ἐπιφανεῖς γεγενῆσθαι τοὺς μέχρι τοῦ νῦν ἡρωικῆς τιμῆς τυγχάνοντας, Λεύκασπιν καὶ Πεδιοκράτην (form. dor.) καὶ Βουράναν καὶ Γλυχάταν, ἔτι δὲ Βυταίαν καὶ Κρυτίδαν.

4.

E LIBRO QUARTO.

Harpocratio : Κραυαλλίδαι· Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (§ 107, p. 68, 38, ubi nunc Κραυαλλίδαι). Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυαλλίδαι· οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκίᾳ πλησίον Κίρρας χώραν Κραυαλλίον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν δ' Χρόνων ἱστορεῖ. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 43.

E LIBRIS INCERTIS.

5.

Steph. Byz. : Ἀκόντιον, πόλις Ἀρχαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. Ἔστι καὶ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξεναγόρας καὶ Ἀνδρότιων ὀγδόη.

6.

Dionys. Hal. A. R. I, 72, p. 183 R. : Ξεναγόρας ἐξ ὧν συγγραφεὺς, Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱὸς γενέσθαι τρεῖς, Πῦμον, Ἀντίαν, Ἀρδέαν· οἰκίσαντας δὲ τρεῖς πόλεις, ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι τοῖς χτίσμασι τὰς ὀνομασίας. Eadem ex Dionysio Euseb. Chron. p. 205

Pediocrati cuidam heroi, et post reditum fertilitatis multis donis aram Pallicorum impleuat.

4.

Crauallidæ. Æschines in oratione Contra Ctesiphontem. Didymus ait scribendum esse *Craugallidæ*. Sic enim vocari apud Phocenses vicinam Cirræ regionem Craugallium, uti etiam Xenagoras in quarto Chronicorum narrat.

5.

Acontium, urbs Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis filio. Est vero etiam alia in Eubœa, ut Xenagoras refert et Androtio in octavo.

6.

Xenagoras historicus ex Ulysse et Circe tres filios Romum, Antiam et Ardeam procreatos dicit, et ab his tres urbes conditas, conditisque nomen ipsorum inditum fuisse scribit.

DE INSULIS.

8.

Sphæcia, Cyprius insula. Prius enim Sphæcia vocabatur,

Mai.; Syncell. p. 193, A. Fontem non indicat Steph. Byz. v. Ἀνταίη.

7.

Plinius Hist. Nat. VII, 31, 57 : *Sex ordinum (naves) Xenagoras Syracusios (primos construxisse auctor est).*

ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ.

8.

Etym. M. p. 738, 51 : Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἑκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος (scr. Φιλοστέφανος) ἐν τῷ Περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκείσε ἀνδρῶν, οἱ ἑκαλοῦντο Σφήκες. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ Περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἀνδρας, οἱ εἶχον κέρατα· ὡς δ' ὁ Ξεναγόρας ἐν τῷ Περὶ νήσων, διὰ τὸ εἶχειν πολλὰς ἐνοχὰς (scr. ἑνοχὰς), ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὀνομάσθη. Eadem Tzetzes ad Lycophr. 447.

9.

Plinius V, 31, 35 : (Cyprum) *vocatam antea Acamantida, Philonides : Cerastin Xenagoras, et Aspeliam et Amathusiam et Macariam : Astynomus Cryption et Coliniam.*

10.

Harpocratio : Χύτροι... Πόλις ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις.

Steph. Byz. : Χυτροί, Κύπρου πόλις, ἣν ὀνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλδίου τοῦ Ἀκάμαντος.

11.

Steph. Byz. : Καρπασία, πόλις Κύπρου... Ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας ἐξ ἑκείνης αὐτὴν φησι.

12.

Schol. Apollon. Rh. I, 624 : Σίκινος δὲ ἐστὶ νῆσος

ut Philostephanus in libro De Cypro ait, quod incolentes eam viri Sphæces appellabantur. Vocabatur etiam Cerastia, ut Menander in libro De Cypro refert, quod inhabitabant eam viri qui cornua gerebant; ut vero Xenagoras ait, propterea quod multas habebat eminentias, quas *cera* fa dicunt, Cerastia vocata est.

10.

Chytri, urbs Cypri sic dicta, ut Xenagoras in libro De insulis refert.

Chytri, Cypri urbs, quam Xenagoras nomen habere ait a Chytro, Alodri filio, Acamantis nepoti.

11.

Carpasia, urbs Cypri. Est etiam insula Carpasia ad promontorium Sarpedonium. Xenagoras vero Carpathum eam dicit.

12.

Sicinus est insula quædam ante Eubœam sita, olim Cæ-

εις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηίδος νύμφης.

13.

Schol. ad Lucian. Alex. c. 4, p. 139 Jacobitz. (ad Lucian. vol. II, p. 170, 10): ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον Οἰχαλίδες ὄντες γένος, Σάλλος καὶ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενοι, ἐπίορκοι καὶ ἀργοί..... Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι, ὡς Φερεκύδης φησί. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους διὰ κακότητιαν μεταβαλεῖν φησιν ἐν τῷ Περὶ νήσων. Eadem Bachmann. Anecd. II, p. 340.

Harprocraton: Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ Περὶ τῆς πρὸς αἰσχύνης (§ 40). Ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρὶς τε ἦσαν καὶ ψεύσται οἱ Κέρκωπες. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης (Αἰσχυρίων Lobeck. De Cercopibus et Cobalis p. 1) δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς Ἰάμβους καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἀνδούλον καὶ Ἀτλαντον (Κάνδουλον καὶ Ἀτλαντα sec. Suid.). Cf. Photius et Suidas s. v. Zenobius IV, 50 p. 99 ed. Leutsch. et Schneidewin. Apostol. XI, 24. Duris fr. 38. Plura vide ap. Lobeck. l. l. et in Aglaoph. p. 1296. 1308. Müller. Dor. I, p. 457.

XENION.

KPHTIKA.

1.

Tzetzes ad Lyc. 1214: Καὶ Ξενίων δὲ ἐν τῷ Περὶ Κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς Κρήτης κατ' ὄνομα λέγει.

nare vocata, quod esset vitibus consita. Commemorat nominalis mutationem Xenagoras, dicens denominatam esse a Sicino Thoantis et Naidis nymphas filio.

13.

Cercopes in Bœotia degebant Œchallenses genere, Silius et Triballus, perjuri et segnes. Hi in lapides mutati sunt, ut Pherecydes ait. Xenagoras vero in simias propter malitiam mutatos esse, ab iisque Pithecusæ insulas nomen habere refert in libro De insulis.

CRETICA.

1.

Xenion in libro De Creta centum insulas urbes nominatim recenset.

2.

Arcesium; sic vocatur antrum Idæ in Creta, a voce ἀρκίσαι, ἀρκίσκω. Tradunt enim id a Curetibus sic appellatum esse, quod ipais Saturnum fugientibus et illud subeuntibus ibique se occultantibus auxilio fuerit. Sic narrat Xenion in libris De Creta.

2.

Etym. M. p. 144, 36: Ἀρκίσιον· οὕτω καλούμενον ἀντρον τῆς Κρητικῆς Ἰδῆς, παρὰ τὸ ἀρκίσαι, τὸ βοηθῆσαι. Φασὶν αὐτὸ ὑπὸ τῶν Κουρήτων ὀνομασθῆναι, ὅτι τὸν Κρόνον αὐτοῖς φεύγουσι καὶ εἰς αὐτὸ καταδύσι καὶ κρυπτομένοις ἐπήρκεσεν. Οὕτω Ξενίων ἐν τοῖς Περὶ Κρήτης.

3.

Stephanus Byz.: Ἀρχάδες, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρχάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρχάδες τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρχαδίαν φησὶν.

4.

Idem: Δραγμός, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν Δράγμιος ἢ Δραγμίτης, διὰ τὸ ἀμεινον.

5.

Idem: Εἰνάτος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησὶ. Τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλαίθουσαν Εἰνατίην. Cf. Etym. M. p. 302, 12. Steph. Thes. v. Εἰνατον.

6.

Idem: Ἐλύρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτῃ. Ὁ πολίτης Ἐλύριος.

7.

Idem: Καμάρα, πόλις Κρήτης· καὶ ὁ πολίτης Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησὶ· « Καὶ Λατὼν λέγεται. »

8.

Idem: Κάντανος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων, ἐν περιορίῳ Κρητικοῦ τόπου. Τὸ ἐθνικὸν Καντάνιος. Codex Rhed. habet Κάτανος... τόπου. Holstenius annotat hæc: « Mss. ἐν περιορίῳ κρητικοῦ τόπου. Unde

3.

Arcades, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Cives item Arcades vocantur. Demetrius vero urbem non Arcades, sed Arcadium dicit.

4.

Dragmus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Gentile Dragmius vel Dragmites, quod præstat.

5.

Inatus, urbs Cretæ, ut Xenion dicit. Gentile Inatius. Nonnulli vero montem et fluvium sic vocari alunt, ad quem colatur Ilithyia Inatla.

6.

Elyrus, urbs Cretæ, ut Xenion in opere De Creta. Cives Elyrius.

7.

Camara, urbs Cretæ. Cives Camareus. Xenion in Creticis ait: « Etiam Iato dicebatur.

8.

Cantanus, urbs Cretæ, ut Xenion, in Cretæ regione montibus adjacente. Gentile Cantanius.

ego mutata duntaxat literula : ἐν π. Κρ. τύπου, ut sit nomen operis, quo Cretam insulam, et quidquid ad ejus territorium pertinet, descripserit. Cl. Salmasius : ἐν τῷ περὶ ὁρίων Κρητικῶν. Κρητικῶν τύπου τὸ ἔθνικόν Καντάνιος. Sed sibi ipse non satisfecit. Cf. not. Berkelii. Ceterum ferri hæc vix possunt. Nes novi istam vocem περιόριου. Possis ἐν περιόδῳ Κρητικῶν τόπων. Fortasse fuit : ἐν Παρορίῳ vel Παρωραίου Κρητικῶν τόπων, adeo ut regio circa Cantarum urbem *Parorium* sit appellata, sicuti dicitur Παρώριος Φρυγία (Strabo XII, p. 576), Παρώρια Arcadiæ etc., et Παράλια Atticæ. Sin minus, licet scribere : ἐν παρορίῳ Κρητικῆς (sc. καί-μένη) τόπων. Similiter infra fr. 14 : Ὀλιρος... ἐφ' ὑψηλοῦ ὠκισμένη τόπου. Quæ quidem optime quadrant cum situ urbis ad montium radices (v. *map-pam Kieperti*). In Hieroclis Synecdemo p. 392, 25 pro Κάντακος est Καντανία, ubi vide not. Wes-selingii.

9.

Idem : Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἔθνικόν Λαμπάιος. Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπίας αὐτοῦς φησιν. Ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων. Ξενίων δὲ ἐν Κρητικοῖς διὰ (δύο) π. γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν, καὶ διὰ (δύο) αα (sic Berk.; al. codd.) καὶ διὰ τοῦ η (καὶ διὰ δύο ηη cod. Rhedig.). Tres nominis formas, Λάππα, Λάππη, Λάμπη exem-plis illustravit Dindorf. in Steph. Thes. v. Λάμπη.

10.

Idem : Ὀάξος, πόλις Κρήτης, Ἐλευθέρης οὐ κόρῳ, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακάλλιδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ γῆν (κατάκρημον Salmas.) εἶναι (καταγῆναι Holsten.) τὸν τόπον [καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν, hæc tamquam glos-sema ejici jubet Salm.] καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιοῦτους τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἄγμούς. Ὁ πολίτης Ὀάξιος. Cf. id. : Ἀξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 154). Τὸ ἔθνικόν Ἀξίος.

9.

Lampe, urbs Cretæ, ab Agamemnone condita, nomen habet a Lampo Tarrhæi filio. Gentile Lampæus. Claudius Julius Lampenses cives dicit. Est etiam altera Lampe Acarnaniæ et tertia Argolidis, ut Philo ait. Xenion vero in Creticis nomen urbis Creticæ scribit per duplex p, et duplex α (*Lappa*) et per e (*Lappe*).

10.

Oaxus, urbs Cretæ, non procul ab Eleutherna sita, secundum Xenionem nomen habet ab Oaxo Acacallidis, Minos natæ, filio; nonnulli vero inde nominatam dicunt quod locus præcipitia habeat. Ejusmodi enim locos ἄξους appellant, quemadmodum nos quoque ἄγμούς. Civis Oaxius.

11.

Idem : Ὀλοῦς, πόλις Κρήτης, Ξενίων ἐν τοῖς Κρη-τικοῖς. Ὁ πολίτης Ὀλουντίος.

12.

Idem : Ὑδραμία, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων δὲ τὰ Κρητικὰ γράφας. Οἱ πολῖται Ὑδραμῆες, ὡς Μεγα-ρεῖς.

13.

Idem : Φαλάσαρνα, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρ-νης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησιν.

14.

Idem : Ὀλιρος, Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησὶ : « Πορρωτέρῳ δὲ τῆς Ἱεραπύτνης Ὀλι-ρος ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν ὠκισμένη τόπου. » Ὁ πο-λίτης Ὀλίριος, καὶ Ὀλιρία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον Ὀλίριον φησὶ γὰρ οὕτω : « Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὀλίρια προσαγο-ρεύουσιν. »

Cf. idem : Ἱεράπυτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Καμίρος, εἴθ' οὕτως Ἱερά-πυτνα. Τὸ ἔθνικόν Ἱεραπύτνιος. Ubi Xenionis mentio ab Excerptore omissa esse videtur.

ΙΤΑΛΙΚΑ.

Præter Cretica Xenionem etiam Italica condi- disse censet Vossius p. 509. Etenim apud Macro- bium Sat. I, 9 leguntur hæc : *Xenon primo Itali- cōn tradit Janum in Italia primum dīs iempla fecisse et ritus instituisse sacrorum, ideo eum in sa- crificiis præfationem meruisse perpetuam*. Ibi pro *Xenon* Vossius legi jubet *Xenion*. Quod num recte fiat dubito. Probabilius est Xenonem hunc eun- dem esse cum Conone, quem tamquam Ἱταλικῶν scriptorem laudat Servius ad Virgil. *Æn.* VII, 738. Quæritur num *Xenon* an *Conon* nomen au- ctoris fuerit. V. supra p. 368.

11.

Olus, urbs Cretæ, ut Xenion in Creticis. Civis Oluntius.

12.

Hydramia, urbs Cretæ, ut Xenion Creticorum auctor. Cives Hydramienses, ut Megarenses.

13.

Phalasarna, urbs Cretæ, a Phalasarne. Civis Phalasarnius, ut Xenion ait.

14.

Olerus, Cretica urbs, de qua Xenion in Creticis ait : « Longius ab Hieropytna Olerus urbs erat, in edito sita loco. » Civis Olerius, et Oleria Minerva. Neutrum, Ole- rium. Dicit enim : « Deæ huic festum agunt Hierapytnii, quod festum Oleria vocant. »

XENOCRATES.

XPONIKA.

E LIBRO PRIMO.

Etym. M. p. 157, 53: Ἀσσυρία, ἡ Βαβυλωνία. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Εὐφράτις, ὕστερον δὲ Χαλδαία, τὸ τελευταῖον δὲ ἀπὸ Ἀσούρου τοῦ Σούσου Ἀσσυρία, ὡς Ξενοκράτης ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

Aliunde de Xenocrate tamquam Χρονικῶν auctore non constat. Fort. pro Ξενοκράτης reponendum est Ξαναγόρας.

Xenocrates Ephesius, qui paullo ante Plinium scripsit (Plin. 37, 2, 11, 1) de historia naturali, uti videtur, laudatur a Plinio XX, 14. 20. 21; XXI, 31; XXII, 22; XXXVII, 2. 10. — Xenocrates, discipulus Tisicratis, statuaris, scripsit de arte statuaria (Plin. XXXIV, c. 8), de toreutice (Plin. XXXIII), de pictura (Plin. XXXV, 10). — Xenocrates Aphrodisiensis medicus plura quae ad artem medicam pertinent composuit. V. Galen. II, p. 68. V, p. 711. II, p. 132; Artemidor. Onirocr. IV, 22 ibiq. Reiff. in ind. auct. Ad eundem spectare videtur J. Lydus De mens. p. 100 ed. Roether.

XENOPHILUS.

ΛΥΔΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Anonym. De mulierib. claris c. 9 (p. 216 in Paradox. Westernm.): Λύδη. Ταύτην φησὶν Ξενοφίλος ὁ τὰς Λυδικὰς ἱστορίας γράψας, γυναῖκά τε καὶ ἀδελφὴν εἶναι Ἀλυάττω (Σαδυάττω sc. Heeren. ex Herod. I, 16) τοῦ Κροίσου προκάτορος. Ταύτης υἱὸς Ἀλυάττης διαδεξάμενος τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν ἐγένετο δεινὸς ὕβριστής, ὡς καὶ τὰ ἱμάτια ἀξιολόγων ἀνδρῶν περισχίζει καὶ προσπτύειν πολλοῖς. Αὐτὴ δὲ τὸν υἱὸν ὅσον ἰδύνατο κατίσταλλεν, τοὺς δὲ ὑβριζομένους

CHRONICA.

Assyria, Babylonia. Primum vocabatur Euphratis, deinde Chaldaea, postremum ab Asuro Sui filio Assyria, ut Xenocrates in primo Chronicorum auctor est.

DE REBUS LYDORUM.

Lyde. Hanc Xenophilus, qui Lylicas historias scripsit, uxorem et sororem Sadyattis, qui Croesi avus erat, fuisse dicit. Filius ejus Alyattes, patria in regno successor, tanto fuit insolentior, ut vestes virorum primorum proscinderet, multosque conquireret. Lyde vero quantum poterat filium compescerat injuriaque affectos et verbis bonis et actioni-

καὶ λόγοις χρηστοῖς καὶ ἔργοις ἡμίζετο. Πᾶσαν δὲ τοῦ υἱῶ φιλοπροσύνην προσφέρουσα εἰς στοργὴν ἐαυτῆς πολλὴν αὐτὸν περιέτρεφε. Νομίσασα δὲ αὐταρκῶς ἀγαπᾶσθαι, σκηφαμένη ἀσθένειαν οἴτου καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέσχετο· τὸν δὲ παρεδρεύοντα καὶ ὁμοίως ἀσιτοῦντα κατασταλῆναι καὶ εἰς τοῦτο μεταβάλλεσθαι, ὥστε, φησὶν, ὀρθότατον καὶ δικαιοτάτον αὐτὸν γενέσθαι.

Cum his confer Nicolai fr. 64 (tom. III, p. 396) et Xanthi fragm. 19 (tom. I, p. 42), ibique notam Creuzeri, qui fortasse pro Xenophilo n. l. Xanthum esse reponendum suspicatur. Idem tamen l. l. p. 40 nostr. edit., ubi Xanthus apud Athenaeum Adramyten, apud Herychium vero Gygen mulierum castrationem invenisse dicitur narrasse, alterutro loco fortasse pro Xantho nominandum fuisse Xenophilum censet.

Nescio an Xenophili nomen reponendum sit apud Antigonum Mir. c. 166 (c. 151 ed. Westernm.): Ζηνόριλον δὲ (sc. narrare Callimachus ait) ἐν μὲν τῇ πλεσίον Ἰόπκης (λίμνη) οὐ μόνον ἐπιτέχεσθαι πᾶν βῆρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὕγρην ἀσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν κατιῶσθαι χαλαρώματα. Cf. Diodor. XIX, 98; Strabo XVI, p. 763. — De Xenophilo Chalcidensi et X. Cyziceno Pythagoreis v. Fabric. B. Gr. I, p. 879 Harl.

ZENIS.

ΠΕΡΙ ΧΙΟΥ.

Athenaeus XIII, p. 661, F: Καὶ τὴν πρὸς Ἀθηναίους δ' ἔχθραν διαλύσατο Μίνως, καίπερ ἐπὶ θανάτῳ παιδὸς συστᾶσαν, Θησείως ἱρασθεὶς, καὶ τὴν θυγατέρα τούτου γυναῖκα ἔδωκε Φαίδραν, ὡς Ζηνίς ἢ Ζηνεύς φησὶν ὁ Χίος ἐν τῷ Περὶ τῆς πατρίδος συγγράμματι.

Zēnis, nom. propr., memoratur Chcerob. in Bekk. An. Gr. p. 1193. Zenis Dardanius, Aiolidis satrapa, ap. Xenophont. Hell. III, 1, 10.

Subjicio locum Aeliani, quo laudantur et τὰς

bus remunerabatur, et summa comitate erga illum utens magnum sui amorem in eo excitavit. Et quum jam satis se ab eo adamari crederet, infirmitatem praetextens cibo et reliquis abstinere. Tum illum assidentem ei itemque cibum recusantem adeo remissum evasisse mutatumque, ut exquisitissimus ac justissimus fieret.

DE CHIO.

Inimicitias adversans Athenienses, licet ob illi eadem susceptas, composuit Minoas, Thesei amore captus, cui etiam illam Phaedram uxorem dedit, ut Zenis sive Zeneus Chius ait in libro queto De patria scripsit.

ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας. *Petita igitur fuerint vel ex Ione vel Hypermene vel ex Zenide. Aelian. H. An. XVI, 39* : Λέγουσι γοῦν καὶ οἱ τὰς ὑπὲρ τῆς Χίου συγγράψαντες ἱστορίας γινέσθαι ἐν τῇ νήσῳ παρὰ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πελινναῖον, ἐν αὐλῶνι τινι δασεί καὶ δένδρων ὑψηλῶν πεπληρωμένῳ, δράκοντα μεγάλῃ μεγίστον, οὐκ οὖν καὶ τὸν συριγμὸν ἐπεφρίκασαν οἱ τὴν Χίον κατοικοῦντες. Οὐκ οὐδὲ ἰσχυρῶν τινὲς ἢ τῶν γεωργούντων ἢ τῶν νεμόντων πλησίον γενόμενοι καταγινῶναι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ ἐκ μόνῃς τῆς σύριγγος πελώριόν τι καὶ ἐκπληκτικὸν τὸ θηρίον εἶναι ἐπίστευον. Ἐγνώσθη δ' οὖν ὅσον ποτὶ τὸ μέγεθος ἦν δαιμονία τινὶ καὶ θαυμαστῇ μηχανῇ, καὶ μὲν Δία. Σφοδρῶ γὰρ ἀνέμου καὶ σκληροῦ προσπιδόντος, ἐρρίφθη πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ αὐλῶνι δένδρα, καὶ οἱ κλάδοι βιαίως ἀραττόμενοι τίπτουσι πῦρ, καὶ αἵρεται μέγιστη φλόξ, καὶ περιλαμβάνει τὸν πάντα χώρον καὶ κυκλεῖται τὸν θῆρα· ὃ δὲ ἀποληρθεὶς καὶ ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος καταπίμπραται. Οὐκ οὖν γυμνωθέντος τοῦ τόπου γίνεται χάτοπτα πάντα· καὶ οἱ Χῖοι ἐλευθερωθέντες τοῦ δόλου ἔχον ἐπὶ θέαν, καὶ καταλαμβάνουσι τὰ ὅσα μεγάλῃ μέγιστα, καὶ κεφαλὴν ἐκπληκτικὴν, ὡς ἐκ τούτων ἔχειν συμβαλεῖν, ὅσος τε ἐκείνος ἦν καὶ ὁποῖος ἐτι περιῶν.

De Pelinno s. Pelinno Chii ins. monte v. Strabo p. 645, Dionys. P. v. 535 et ad h. l. Bernhardt. p. 670 sqq.; Stephan. Byz. s. v., schol. Pind. Pyth. X, 6.

ZENODOTUS TROEZENIUS.

[ΡΩΜΑΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.]

1.

Dionys. Hal. II, 49, p. 337 R. : Ζηνόδοτος δὲ Τροϊζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικοῦ ἔθνους αὐθιγενεὶς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι τὴν καλουμένην Πρατίνην· ἐκείθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελασθέντας εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἐνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τὸννομα Σαβίνους εἰς Ὀμβρικοῦν προσπαγορευθῆναι.

2.

Plutarch. Romul. c. 14, 15 : Τὴν δ' Ἐρσιλίαν οἱ

ROMANORUM HISTORIA.

1.

Zenodotus Troezenius scriptor tradit Umbrorum gente indigenas primum quidem habitasse in eo agro, qui Reatinus vocatur; inde vero expulsos a Pelasgis in hunc agrum venisse, ubi nunc habitant, et gentis nomine una cum ipsis sedibus mutato, Sabinos pro Umbris appellatos.

2.

Hersiliam nupsisse Hostilio quidam tradunt, viro inter Romanos nobilissimo; alii ipsi Romulo, cui etiam illam li-

μὲν Ὀστύλλιον γῆμαι λέγουσιν, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐπιφανέστατον· οἱ δὲ αὐτὸν Ῥωμύλον, καὶ γενέσθαι καὶ παῖδας αὐτῷ, μίαν μὲν θυγατέρα Πρίμαν, τῇ τάξει τῆς γενέσεως οὕτω προσπαγορευθεῖσαν, ἕνα δ' υἱὸν μόνον, ὃν Ἀόλλιον μὲν ἐκείνος ἀπὸ τῆς γενομένης ἀθροίσεως ἐπ' αὐτοῦ τῶν πολιτῶν ὠνόμασεν, οἱ δ' ὕστερον, Ἀβύλλιον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱστορῶν Ζηνόδοτος ὁ Τροϊζήνιος πολλοὺς ἔχει τοὺς ἀντιλέγοντας.

3.

Solinus c. 8 · *Prænesti, ut Zenodotus, a Prænesti Ulyxis nepote, Latini filio : ut Prænestini sonant libri, a Cæculo, quem juxta ignes fortuitos invenerunt, ut fama est, Digitorum sorores.* Cf. Stephan. Byz. : Πραίνιστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραίνιστου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης υἱοῦ.

ZOPYRION.

• Zopyrion is qui Josepho celebratur C. Apion. I, 23, ubi et Judæorum meminisse ait, historicus fuisse videtur. At grammaticus is erat, qui partem principem fecerat Prati vocabulorum, nempe illam ab A usque ad E; nam sequentia Pamphilus collegerat, ut ex iis constat, quæ in frontispicio Suidæ legere est. • Vossius p. 54.

ZOPYRUS BYZANTIUS.

ἹΣΤΟΡΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

1.

Plutarch. Par. min. c. 36 : Φυλονόμη, Νυκτίμου καὶ Ἀρκαδίας θυγάτηρ, ἐκυνήγει σὺν τῇ Ἀρτέμιδι· Ἄρης δ' ἐν σχήματι παιμένος ἔχουον ἐποίησεν· ἥ δὲ τεκοῦσα διδύμους παῖδας, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, ἔρριπεν εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Οἱ δὲ κατὰ πρόνοιαν ἀκιν-

heros peperisse, filiam Primam, ex ordine nascendi ita nominatam; unicum præterea filium, quem ab concursu sub se civium frequentium (ἀλλέων) Aollium ille vocavit, posterieri Abillium. At qui hæc narrat, Troezenius Zenodotus, multos habet adversarios.

HISTORICA.

1.

Phylonome, Nyctimi et Arcadiæ filia, venatum cum Diana solebat exire. Illam Mars pastoris sumpta forma vitiavit, ac factu implevit. Geminos quum partu edidisset, patris metu in Erymanthum eos abjecit : ii fatali quodam provi-

δύνως περιφερόμενοι, προσηνέχθησαν ἐν κοίτῃ δρυϊ-
λύκαινα δ' ἐμπαλεύουσα τοὺς μὲν ἰδίους σκύμνους εἰς
τὸν βρῦν ἔρριψε, τοῖς δὲ βρέρεσι θηλὴν πρέσχε. Τύλι-
φος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γενόμενος καὶ ἀναλαβὼν τοὺς
παιδας, ὡς ἰδίους ἔθρεψε, τὸν μὲν καλίσας Λύκαστον,
τὸν δὲ Παρράσιον, τοὺς διαδεξιμένους τὴν βασιλείαν
τῶν Ἀρκάδων· ὡς Ζώπυρος Βυζάντιος ἐν τῷ τρίτῳ
Ἱστορικῶν.

Ex eodem opere gemella fluxerit narratio de
Romulo et Remo quam iisdem pæne verbis ex
Aristide narrat Plutarch. l. l. c. 37.

2.

Fragm. Joh. Lydi de mens. p. 270 ed. Hase: Ἰ]ῃ
δὲ ἐπιούσῃ μνήμη Ῥέμου [καὶ Ῥωμύ]λου· ὅτε Ἀμού-
[λιος πρὸς Νουμίτ]ωρα τυραννικῶς διακείμε[νος] τὸν
μὲν υἱὸν [αὐτοῦ ἀνέ]λε, τ]ῇν δὲ θυγατέρα ἱερὰ[τίσειν
προσ]έταξε. Τῆς δ' ἐτεκούσης, ὡς λέγου[σιν], ἐξ
Ἀρεως, δαί[σας αὐτὸς κ]αταποντωθῆναι προσ[έταξε τὰ
βρ]έφη. Τῶν δὲ δο[ρυφό]ρων παρὰ τὰς δ' ἄρας τοῦ Θύ-
βριδος [ἐχθαμ]ένων αὐτὰ, λ[ύκαι]να προσελθ[ού]σα τὰς
θηλάς αὐτ[οῖς] προσέειπε· π[οιμ]ὴν δὲ τῷτο θεασάμε-
νος, ἀ[νέ]λ[αβε] τοὺς παῖδας καὶ ὡς ἰδί[ους ἀν]έθρεψεν,
οἱ καὶ κτίζουσ[ι τ]ῇν Ῥώμην. Ταῦτόν καὶ παρὰ Ζω-
πύρῳ τῷ ****.

3.

ΜΙΛΗΤΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.

E LIBRO QUARTO.

Schol. vg. Iliad. x, 274, ad verba Τοῖσι δὲ
δεξιὸν ἔχεν ἑρωδιὸν ἑγγύς ὁδοῖο Παλλὰς
Ἀθηναίη κτλ. Ἀντὶ δὲ τοῦ Παλλὰς, πελλὸν γρά-
φειν φησὶ δεῖν ὁ Ζώπυρος. — Schol. Porphyrii ibid. :
Ζώπυρος ἐν τετάρτῳ Μιλήτου κτίσεως γράφει· « Ἐν
τῇ Νυκτεγροσίῃ τοῦ ποιητοῦ θέντος· πελλὸν Ἀθη-

dentia decreto delapsi sunt in excavatam quercum. Lupa
autem, quæ ibi suum habebat lustrum, suis catulis in flu-
vium abjectis, mammam infantibus præbuit. Tyliphus pa-
stor, qui suis hoc viderat oculis, sustulit pueros, ac pro suis
educavit, et alterum nominavit Lycastum, alterum Par-
rhasium, qui in Arcadiæ regno successerunt. Sic Zopyrus
narrat libro tertio Historicorum.

2.

Postridie ejus dici (VI Idus Novembres) memoria Ro-
muli et Remi. Quum Amulius tyrannico se gerens adversus
Nuntiatorem, filium ejus interemisset, filiam sacerdotem esse
jussit : quæ quum ex Marte, ut ferunt, peperisset, ipse metu
inductus infantes aquis mergi imperat. Quos ubi ad fluminis
ripam satellites exposuerant, lupa accedens ubera illis ad-
movit : pastor, re visa, sustulit pueros et ut suos eduxit,
qui posterius Romam condunt. Id ipsum quoque apud Zo-
pyrum....

3.

DE MILETI ORIGINIBUS.

Pro Παλλὰς scribendum esse πελλὸν (pullum) Zopyrus

ναίη, μεταγράφουσί τινες καὶ φασὶ Παλλὰς Ἀθη-
ναίη, τῷ ἐπιθέτῳ ψυχαγωγούμενοι, ἀλλ' οὐ τῇ ἀλη-
θείᾳ ἀκολουθοῦντες. Τρία δὲ γένη ἐστὶν ἑρωδιῶν καὶ
τῇ χροίᾳ διαλλάσσοντα ἀλλήλων καὶ τῇ πράξει δια-
φορα ὄντα καὶ τῇ φωνῇ. Ἐν μέντοι γένος εἶναι ἑρω-
διῶν, τὸ καλούμενον κύγαργον, ὁπερ ἐστὶ πρὸς γάμον
τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν
ἀπόλυται μετὰ πόνου· προβάλλει γὰρ τοὺς ὀρθαλ-
μοὺς καὶ αἱμορραγεῖ. Ἄλλος ἐστὶν ἑρωδιὸς, ὃν κα-
λοῦσιν ἀρροδίσιον· οὗτος δὲ ἐν μὲν τῇ συνουσίᾳ ἀρ-
μόζει, πρὸς δὲ γάμον καὶ συμφωνίαν βίου εἰσιώτατος.
Τρίτος δὲ πελλὸς ἐστὶ, μελαγχρὺς, καὶ πρὸς λα-
θραίαν πράξιν ἀριστος πάντων ἐστίν. Οὐκ ἔμελλεν οὖν
ὁ ποιητής, τριῶν ὀρνίθων ὄντων, καὶ τούτων ἰδίον
ἐκάστου φέροντος πρᾶγμα, ἄρεις τε τὴν παροῦσαν
ὁδὸν, σημαίνων δὲ τῇ κοινοτέρᾳ τῶν ὀρνίθων ἐπὶ πάν-
των ὁμοίως χρῆσθαι. — Cf. Plinius H. N. X, s. 79,
quem sua ex Callimachi Περὶ ὀρνίθων libro hausisse
patet ex comparato schol. Iliad. l. l., ubi plures
de ardeis testes adducuntur. — Præterea mentio
fit Zopyri in schol. Iliad. ω, 139 : Τὸ δὲ εἶη ἀντὶ
τοῦ τοι ἡ παραγένοιτο· ὁ δὲ Ζώπυρος ἀντὶ τοῦ
ἴστω. Hæc ex commentariis in Homerum. Cete-
rum hunc Zopyrum Osannus (*Beitræge z. gr. u.
ræm. Lit.* tom. II, p. 119) suspicatur eundem esse
cum Zopyro Magnete, quem memorari invenit in
codice Italico, ubi in tractatu De signis Aristar-
cheis legi dicit hæc : Τὴν δὲ ποίησιν ἀναγινώσκεισθαι
ἀξιότ' Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ
καὶ Δικαίταρχος.

4.

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

Harpocratio : Ἐρμος... Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς Περὶ

ait. — Zopyrus in quarto De Miletii originibus scribit hæc :
« In Excitatione nocturna (in *Dolonia*) quum Homerus po-
suerit πελλὸν Ἀθηναίη, nonnulli mutatis verbis legunt Παλλὰς
Ἀθηναίη, epititheto illi seducti, sed verum non assecuti. Ete-
nim tria sunt ardearum genera, quæ colore, indole et voce
inter se differunt. Unum ardearum genus est quod vocatur
κύγαργον (*caudam albam habens*), quod ad nuptias om-
nium est infaustissimum : nam in coitu laborans perit ; pro-
jicit enim oculos sanguinemque sponte erumpentem pro-
fundit. Alterius generis ardea est, quam *l'enerem* vocant.
Hæc in coitu bene habet, et ad nuptias et vitæ concordiam
fausti est augurii. Tertii generis ardea πελλὸς est, nigri co-
loris et ad clandestinam actionem omnium aptissima. Jam
igitur quum tria sint ardearum genera, quorum unumquod-
que suum quoddam portendat, non fuisset poeta hoc ne-
glecturus, neque generaliori harum avium nomine ad omnia
promiscue abusus. »

4.

DE FLUVIIS.

Zopyrus in libro De fluviiis refert etiam fluvium Hermann
in Attica esse atque pagum ei cognominem.

τῶν ποταμῶν καὶ ποταμὸν Ἑρμὸν φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον ὀμώνυμον αὐτῷ.

5.

Steph. B. : Ἀφροδισιάς, πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολύσταυρος ἐν τῷ Περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρος φησὶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκληθῆσθαι, γράφων καὶ ἱστορίαις. Ex quonam opere hæc fluxerint incertum.

6.

Marcellin. Vit. Thuc. § 46 : Δίδυμος δ' ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τῆς φυγῆς ἔλθοντα (sc. Θουκυδίδην) βιάσθαι θανάτῳ (ἀποθανεῖν φησὶ)· τοῦτο δὲ φησὶ Ζώπυρον ἱστορεῖν, κτλ. Vid. fragm. Cratippi tom. II, p. 77. Colligimus ex hoc loco Zopyrum, de quo Marcellinus loquitur, Philochoro juniorem, et, nisi corrupta verba sunt, Cratippo antiquiorem fuisse.

Ceterum omnia quæ hucusque attulimus ejusdem esse auctoris neque negare neque affirmare possumus. Commemorantur præterea Z. Clazomenius rhetor ap. Quinctil. III, 6, 3; Diog. L. IX, 114; Anonym. Προλεγ. κ. στάσεων ap. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 211 (ubi nomen in Πύρρος corruptum). Cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* 71, 1. 83, 10. — Z. Colophonius ap. Diog. Laert. VI, 100. — Zopyrus Theseidis auctor, cujus poematis librum tertium laudat Stobæus Floril. LXIV, 38 : Ζωπύρου ἐν γ' Ὁμησίδος Ὁμήσεως Ἀλγίως καὶ Αἰθρας παῖς, ταῖς δ' ἀληθείαις Ποσειδῶνος, ἔχων υἱὸν ἐξ Ἰππολύτης Ἀμαζόνος Ἰππόλυτον ἐπέγημεν αὐτῷ μητρυιάν Φαίδραν τὴν Μίνως θυγατέρα καὶ Πασίφνης. Αὕτη τοῦ προγόνου εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπισσοῦσα

τὴν τροπὴν αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπέστειλεν· ὁ δὲ ὡς κατέλιπε τὰς Ἀθῆνας κυνηγίαις προσηκαίρει· τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσελγῆς ἀποτυχούσα ψευδεὶς κατὰ τοῦ σώφρονος ἐπιστολῆς ἐχάραξε, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἱρώτων βρόχῳ τὸν βίον περιέγραψε. Ὁμήσεως δὲ ἐκ Ὁμήων ὑποστρέψας καὶ τὰς διαβολὰς ἀναγνοῦς, ἐκ τῶν τριῶν εὐγῶν ἃς εἶχε παρὰ Ποσειδῶνος μίαν εἰς τὸν υἱὸν ἰδαπάνησεν. Ἐκριζομένου δὲ τοῦ Ἰππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, ταῦρος ἐπιφανείς ἐποίησε τοὺς Ἰππους, οἵτινες ἀνατρέψαντες τὸ ἄρμα καὶ σύροντες τὸν δεσπότην ἀπέκτειναν.

Ad idem opus respexit Suidas v. ψιδυριστῇ, ubi ex Zopyro tradit Theseum Mercurio ψιδυριστῇ et Amori et Veneri templum dedicasse, postquam de Phædræ in Hippolytum calumniis edoctus fuisset. Porro Stobæus l. l. LXIII, 8 habet hæc : Ζωπύρου·

Μηδεὶς ἀκυρος τῶν ἐμῶν εἰη φίλων
ἱρώτος· εὐτυχῶν δὲ τὸν θεὸν λάβοι.

De Zopyro Heracleota, cui Orphica nonnulla tribuebantur, v. Clem. Al. Strom. I, p. 144; Suid. v. Ὀρφεύς, Eudoc. p. 318 (cf. Lobeck. Agl. p. 459) et Tzetzes in schol. quod edidit Ritschl. *Die Alex. Bibl.* p. 4 : Pisistratus sparsam prius Homeri poemata ante Ptolemæum Philadelphum annis ducentis et eo etiam amplius sollerti cura in ea quæ nunc exstant redegit volumina, usus ad hoc opus divinum industria quattuor celeberrimorum et eruditissimorum hominum, videlicet Concyli, Onomacriti Atheniensis, Zopyri Heracleotæ et Orphei Crotoniatæ. — Alios Zopyros lubens prætermitto.

5.

Aphrodisias, urbs Ciliciæ, quam Alexander Polyhistor

in libro De Cilicia dicit secundum Zopyrum, qui etiam Historias scripsit, a Venere denominatam esse.

APPENDIX

AD LIBRUM NONUM.

JOANNES ANTIOCHENUS.

Inter auctores deperditos, quorum Excerpta Constantiniana servata sunt, unum nos omisimus Joannem Antiochenum, quia ex instituti nostri ratione omittendus erat. Sed quum inter monachos qui chronica sua ab Adamo auspicantur, vix ullus reperiatur, cui tanta cum præstantioribus Romanæ historiæ scriptoribus necessitudo intercedat, quanta Chronicis Antiocheni nostri: reliquias eorum tanquam παράγωγον ad calcem hujus voluminis exhibere placuit.

De vita Joannis accuratius nihil compertum habemus. Chronicorum vero Excerpta præbent: 1. *Codex Turonensis*, cui insunt Eclogæ Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας (fol. 85-102), quas edidit Valesius (Exc. Peiresciana, Paris. 1634, 4. p. 778-852). Titulus in codice præfigitur: Ἐκ τῆς Ἰωάννου Ἀντιοχείως ἱστορίας χρονικῆς ἀπὸ Ἀδάμ. Fragmento ultimo adscriptum legitur: Τέλος ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

2. *Codex Parisinus* 1666, in quo post Diodori libros XV-XIX leguntur excerpta historica, quæ omni inscriptione carent. Esse vero Joannis Ant. et pertinere ad Constantinianum titulum Περὶ ἐπιβουλῶν, e Labbeo (Bibl. Nov. Mss. p. 385) recte collegit Cramerus, qui primus ea edidit in Anecd. Gr. Paris. vol. II, p. 1-86. Eadem excerpta præbet codex Escorialensis Q, I, N. 11, post eclogas Nicolai Damasceni (fol. 107-169), præfixo titulo: Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου Ἀντιοχείως. Subscriptio: Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου τοῦ ἐπιβουλῶν Μαλέλα. Sequuntur deinceps Exc. ex Georgio Hamartolo. Hunc codicem cum editione Crameriana, quam in Hispaniam non attuleram, comparare mihi non licuit. Quod tanto magis doleo, quum codex Parisinus, ut sero vidi, in fine mutilus sit. Nam eclogæ codicis Paris. in regno Zenonis subsistunt; in cod. Escor. usque ad Justinianum pertinent. Ceterum duo fragmenta de rebus Justiniani suppeditavit mihi Alemanni commentarius in Procopii Historiam arcanam. Nisi fallor, ex ipso hoc Περὶ ἐπιβουλῶν titulo desumpta sunt. Ex

quonam vero codice (Vaticano puta) Alemannus ea descripserit, nescio. — Præterea etiam titulus Περὶ πρίσβων Joannis Eclogas continuisse videtur. Id enim colligo e codice Monacensi, ubi fol. 11 legitur: Περὶ πρίσβων Ῥωμαίων πρὸς ἰθνητοὺς ἐκ τῆς Χρονικῆς Ἰωάννου ἱστορίας. Sed quod deinceps subjicitur Excerptum, non est Joannis, sed Dionysii Halic. (p. 738-744 ed. Sylburg. V. Exc. de legg. ed. Ursini p. 295 sqq.), uti docuit E. Gros præf. in Dion. Cass. p. XLVII. Neque tamen de suo excogitavit inscriptionem illam librarius, sed e codice transcripsit, excerpta ipsa omisit.

3. *Codex Parisinus* 1763, Salmasii manu exaratus, continet excerpta Joannis, quibus præmissa inscriptio: Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείως, ἔχουσα καὶ διασάφησιν τῶν μυθευομένων. Unde hauserit hæc Salmasius non liquet. Primus edidit Cramer. l. I. p. 383 sqq. Ceterum eadem excerpta (quantum ex inscriptione colligi potest) exhibet *codex Neapolitanus* bibl. Borbonicæ I, E, 22, uti disco ex Bachmanni Præf. in Lycophron. Cassand. p. XX.

4. *Codex Parisinus* 1630 fol. 234 sqq. excerpta Joannis continet, quæ ipse exscribenda curavi. Exscripsisset haud dubie Cramerus, nisi perperam putasset vir doctissimus eclogas illas non ad nostrum Joannem Antiochenum, sed ad Joannem Malalam, cujus chronica adhuc habemus fere integra, esse referendas (V. not. ad fr. 2).

Præterea Joannis nostri mentio injicitur apud Suidam (fr. 22), Tzetzen (fr. 1, 10, fr. 7. 13, 5. 24, 7. 72 a) et Codinum (fr. 171 a). Quæ apud Tzetzen ex Joanne Antiocheno afferuntur, eadem sane leguntur etiam apud Malalam, qui in prima operis sui parte Nostrum exscribere solet. Sed ne Malalam hunc putes a Tzetze laudari, eo impedimur quod loco unico (Chil. V, 832), quo expresse *Malala* citatur, verbis Ἰωάννης τις Μαλέλης γρονογράφος ab altero illo, quem sæpius introducit et ubique τὸν Ἀντιοχέα vocat, distinguitur. Cf. Hodyus in Prolegg. ad Joann. Mal. p. xxiv sq.

Quando vixerit Joannes accurate definiri nequit. Sed quum probabile sit chronica usque ad ipsam auctoris ætatem pertinuisse, neque adeo longe a fine operis substituisse excerptorem, qui in postremis suis de Phoca imp. (an. 602-610) quædam enotavit: haud absurde statueris vixisse Joannem medio fere seculo septimo. Quamquam sunt quæ in ceteriora tempora scriptorem nostrum rejicere videantur. Etenim si Tzetzen audias (fr. 72 a), de Pharo Cleopatraz temporibus exstructo sermonem fecerunt Virgilius, Lucianus, Galenus, Plutarchus, Diodorus, Γεώργιος δ' χρονικός σὺν ἄλλοις καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοῦς Ἀντιοχεὺς ὑστέρως. Igitur, si accurate Tzetzes locutus est, Joannes Georgio junior foret. Sed quemnam Georgium intellexerit Tzetzes tanto incertius est, quum alibi nusquam Georgii alicujus chronographi mentionem injiciat. De Georgio Hamartolo, qui tantum non attigit ipsius tempora Constantini Porphyrogeniti, aut non cogitavit Tzetzes, aut, si cogitaverit, de Joannis ætate hariolatus est. Fortasse igitur intelligi voluit Georgium Syncellum, qui an. 792 Chronica sua edidit: adeo ut Joannis temporibus relinqueretur sæculum nonum. Verum quæ Syncellus (p. 271, A) de Pharo habet, ab ineptiis Tzetziæ longe absunt. Multo minus Diodorus, Plutarchus, Lucianus etc., ea quæ Tzetzes vult narrare potuerunt. Eadem temeritate de ætate Joannis nostri locutus fuerit; nisi forte statueris verba μετ' αὐτοῦς ὑστέρως non ad unum Joannem, sed ad Joannem et Georgium pertinere, adeo ut senioris ævi chronologi opponantur scriptoribus antiquis, Diodoro, Galeno, Plutarcho etc. Haud majoris momenti est locus Codini (fr. 171 a), ubi laudato Joanne Antiocheno Bosporium inde nomen habere dicitur, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τείχους εἶχον εἶδος πωλεῖν τοὺς βόας (δ' καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου, i. e. Constantini V, 741-775), εἰς δὲ ποτὲ βόες οἰσθηλατῆσαι εἰσῆλθαι τὴν θάλασσαν, κτλ. Nihil hoc loco probatur; nam illa δ' καὶ... Κοπρωνύμου num ex Joanne fluxerint, an aliunde addita sint, non liquet; ego aliunde petita esse censeo; præsertim quum eadem in codice Parisino ita narrentur, ut magis etiam Copronymi mentio a Joannis testimonio separata sit. Verba ita habent: Καθὼς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτι Βόας ἔκτισε τὸ Βοζάντιον, βούν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσφύλου (βοσπορίου? e bonum foro) καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτω ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεί δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες... μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου.

Porro in ea Chronicorum parte quæ est de historia antiquissima Græcorum, Ægyptiorum, Judæorum, Joannes noster et Malala ita inter se conspirant, ut alterum Antiochenum ex altero

plurima ad verbum fere descripsisse non sit dubium. At non Nostrum e Malala, sed e Nostro Malalam sua petiisse consentaneum est. Nam in majore operis parte, quæ est de rebus Romanorum, Noster a Malala toto cælo distat, nec tam chronologum se ostendit, quam historici, bonorum scriptorum vestigiis presse insistentis, laudem meretur. Hæc dum meliora utique tempora sapiunt, Malala quam est helluo et mere barbarus, per totum opus nullis non scatens sordibus ac vitiis chronologorum Byzantinorum! Jam vero Malala scripsit ante Joannem Damascenum, qui in orat. tertia De imaginibus (vol. I, p. 368 ed. Lequien. Cf. Dindf. in præf. ad Mal. p. iv) fragmentum satis amplum ex eo (p. 236, 12-239, 17 ed. Bonn.) adducit. Damascenus autem fato defunctus est circa an. 750. Igitur quum eo junior sit Malalas, sequitur Nostrum, utpote Malala juniorem, non vixisse sæculo nono, ut ex Tzetze et Codino aliquis colligere possit: contra vero hac quoque via in eam quam Excerpta subindicant sententiam reducimur. Floruisse itaque Joannem Antiochenum nostrum statuimus inter an. 610-650; Joannem vero Malalam circa an. 700.

Apud Suidam (fr. 52) Noster appellatur Ἰωάννης Ἀντιοχεὺς. Id ex communi loquendi usu significat: Ἀντιοχείας ἐπίσκοπος. Sed interdum hæc formula nihil nisi *civem* indicat (V. Hody. et Dindorf. in Prolegg. ad Malal.). Atque eo sensu apud Suidam l. l. accipi debet. Nam si J. episcopus fuisset, vix simplici τοῦ μοναχοῦ nomine excerptorem designasset. Deinde vero in catalogis episcoporum Antiochiæ nullus est Joannes, qui in Nostri scriptoris tempora cadat (*). Quare etiam ap. Jo. Malalam p. 58, 11 (ubi: ἰδασθευσεν, sc. Melchisedecus, εἰη ριγ'. καθὼς Ἰωσήπος ἐξήθετο καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος οἱ δευῶνται ἐπίσκοποι τὰ αὐτὰ εἶπον), non de Nostro Joanne sermo est, quamvis eadem, laudato Josepho, legantur in Joann. fr. 11 § 1.

Porro quod Excerptis Περὶ ἐπιβουλῶν in cod. Escor. subscriptum est Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα, id scribæ errori imputandum est, qui duos istos Joannes, quos excerptendos δ' τοῦ πορφυροῦ ἀπόγονος curaverat, confudit. Quamquam fieri potuit ut Noster quoque monachus fuerit *malala*, i. e. *rhetor* ecclesiæ officialis (vide Hody. l. l. p. xv sq.), sicuti tertium quendam Joannem Antiochenum novimus, qui item fuit *rhetor* sive *malala*, itemque historias scripsit. Meminit ejus Euthyrius (**), qui quamquam de patria nihil mo-

(*) Recenseatur: Johannes Ant. episc. an. 438, alter an. 478, tertius an. 1098. V. Hody. l. l. p. xxxii.

(**) Euthyrius I, 16: Τότε (sub Theodosio II) καὶ Ἰωάν-

nuit, tamen Antiochiam esse recte haud dubie Valesius inde collegit, quod quæ ex Joanne isto rhetore afferuntur, omnia ad ejus urbis fata spectant. Deduxit auctor historias suas usque ad Justinianum annum septimum (525), quo Antiochia terræ motu vehementi conquassata est. Unde ini-

τιος ὁ θεσπίσιος, ὡς Ἰωάννη τῷ ῥήτορι σὺν ἑτέροις ἱστορήται, ἐπειδὴ γε, ὡς εἰδούλετο, τὸν τὰς τῶν θείων ἐσχάτης γαστέρας ἐν τῷ τῆς Ῥώμης ἀμφιδέτρῳ, καὶ διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀξιοτέρων ὁσίων πρὸς τὴν Ἀντιόχου ἀπικομίσθη ἐν τῷ καλουμένῳ κοιμητηρίῳ (extra portam Daphniticam) μετατίθεται πολλοὶς ὕστερον χρόνις, ὑποδεμένου τοῦ παναγαθοῦ θεοῦ Θεοδοσίου τὸν θεοφόρον μάλιστα τιμῆσαι τιμαῖς, λερόν τε πάλαι τοῖς δαίμοσιν ἀναιμένον (Τυχαιὸν τοῖς ἐπιχωρίοις ὠνόμαστο) τῷ ἀθλοφόρῳ καὶ μάρτυρι ἀναθεῖναι καὶ σηκὸς εὐαγγῆς καὶ τέμενος ἄγιον τῷ Ἰγνατίῳ τῷ πάλαι Τυχαιὸν γέγονε, τῶν ἱερῶν αὐτοῦ λειψάνων μετὰ κομπῆς ἱερὰς ἀνὰ τὴν πόλιν ἐκ' ὀχλήματος ἐνεχθέντων, καὶ κατὰ τὸ τέμενος ταθέντων.

Ex eodem fonte fluxerint quæ mox cap. 18 Euagrius effert de operibus publicis, quæ Antiochiæ sub Theodosio condiderunt præfecti urbis Memnonius, Zoilus et Callistus; et p. 19 de Eudocia Aug. Antiochiam veniente, deque statua ei posita, deque moenibus urbis usque ad Daphneas suburbanum producta.

Idem II, 12 : Ἀνὰ δὲ τὸ δεύτερον ἔτος Λέοντος τῆς βασιλείας, κλονὸς τῆς γῆς ἐξαίσιος καὶ βρασμός· ἀνὰ τὴν Ἀντιόχου γίνεσθαι, τινῶν μὲν παρὰ τοῦ κατ' αὐτὴν δήμου προγεγενημένων πρὸς πᾶσαν ἐκδοκασθέντων μανίαν, πάσης τε θρησκείας ἐπέκεινα γενομένων γνώμης, ὥσπερ καὶ προοίμιον τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς παρσχομένων. Γίνεται γοῦν χαλεπώτατος ἔκτον καὶ πεντακοσιοστὸν ἔτος χρηματιζούσης τῆς πόλεως, περὶ τετάρτην ὥραν τῆς νυκτός· τετάρτην καὶ δεκάτην ἄγοντος ἡμέραν τοῦ Γορπιαίου μηνός· ὃν Σεπτέμβριον Ῥωμαῖοι προσγοροῦσιν, κυρίας ἐπικαταλαβούσης ἡμέρας, ἀνὰ τὴν ἐνδοκίαν ἐκινῆσθαι τοῦ κύκλου, ἔκτος τυγχάνων ἱστορούμενος, ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα καὶ τριακοσίων διωρηχθέντων ἐκκεντῶν, ἐξ ὅτου ὁ κατὰ Τραλιανὸν γέγονεν· ἐκείνος μὲν γὰρ Ἰννατον καὶ πεντακοστὸν καὶ ἑκατοστὸν ἀγούσης τῆς πόλεως ἔτος τῆς αὐτονομίας γέγονεν· ὁ δὲ γε ἐπὶ Λέοντος, ἔκτος καὶ πεντακοσιοστὸν, ὡς τοῖς φιλοπονήσασιν ἐκτίθεται. Οὗτος τοίνυν ὁ σεισμός· τῆς καὶνῆς οἰκίας ἀπάσας σχεδὸν καταβέβηκε, πολυανθρώπων ταύτης γεγεννημένης, καὶ οὐδὲν ἔχουσης ἱερὸν ἢ ὄλεος ἡμελημένον, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐρηκτομένη· τῇ φιλοτιμίᾳ τῶν βασιλέων πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλωμένων. Τῶν τε βασιλείων ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος οἶκος καταβλήθησαν, τῶν ἄλλων σὺν τῷ παρακειμένῳ βαλανεῖοι μαινάντων, τῷ γε καὶ λούσαντι τὴν πόλιν παρὰ τὴν συμφορὰν ἐκ τῆς πρότερον ἀχρηστίας, ἀνάγκη τῶν τοῖς ἄλλοις βαλανεῖοις συμβεβηκότων. Κατέρριψε δὲ καὶ τὰς στοὰς τὰς πρὸ τῶν βασιλείων, καὶ τὸ ἐκ' αὐτοῖς τετράπυλον, καὶ τοῦ ἱπποδρόμου δὲ τοῖς περὶ τὰς θύρας κύργους, καὶ τινὰς τῶν ἐκ' αὐτοῦ στοῶν. Κατὰ δὲ τὴν παλαιάν, τῶν μὲν στοῶν ἢ οἰκημάτων πτώσις ὄλεος οὐκ ἐψύχουσε, τῶν δὲ Τραλιανοῦ καὶ Σεβήρου καὶ Ἀδριανοῦ βαλανεῖων μικρὰ κατασείσας ἀνέτρεψε, καὶ τῆς γε δοτρακίνης οὕτω καλουμένης γειτονίας τινὰ συγκάτεβαλε, σὺν ταῖς στοαῖς καὶ τὸ καλούμενον Νυμφαῖον βίψας. Ὡς τὸ κατ' ἑκαστον περιέρχων Ἰωάννης ἱστορήται τῷ ῥήτορι. Φησὶ δ' οὖν ὡς χίλια χρυσίου τάλαντα πρὸς τοῦ βασιλέως ἐκ τῶν φόρων ἀρεῖθῃ τῇ πόλει, καὶ τοῖς δὲ πολίταις τῶν ἡφανισμένων εἰς πάθει τὰ τέλη· ἐκμελῆσθαι δὲ τούτων (τούτων;) καὶ τῶν δημοσίων οἰκοδομιῶν. Paucis hunc Antiochiæ casum memorant Theophanes p. 170, 19, et Malala p. 369, 5 Bonn. Cf. etiam Marcellia. Chron., Patricio et Ricimere cons. : Isaac Antiochenæ Ecclesiæ presbyter scripsit Syro sermone nulla; præcipueque adversus Nestorianos et Eutychianos. Ruinam etiam Antiochiæ elego

tium narrandi posuerit, porro num civilis fuerit historia, an ecclesiastica sicuti illa Zachariæ thetoris, qua item Euagrius usus est, non constat.

Jam quod Chronica Nostri attinet, prima eorum pars parvi est momenti, nihilque differt a Malala, Cedreno, Glyca, similibus, qui haud pauca e Nostro

carmine planxit, quemadmodum Ephren Diaconus Nicomedis lapsus. Antiores terræ motus quinque pertinent ad an. 148 a. C., 37. 50. 115. 341 p. C. Noster incidit in an. 457 vel 458. Denno quassata urbs est an. 526. 528. 587. 588. Vide O. Muller. Klein. Schriften I, p. 93. et plura in ejusdem dissertati. De antiquitatibus Antiochenis, quas inspicere mihi non licebat.

Idem III, 10 : Μετὰ γοῦν Πέτρον Στέφανο· τὸν Ἀντιόχιας θρόνον παραλαμβάνει· ἐν καὶδαις Ἀντιόχιας καλῶμαι διερχόμενος ἰσα ὁράσιν ἐκινῶσιν, ὡς Ἰωάννης τῷ ῥήτορι γέγραπται. V. Malala p. 380 sq.

Idem III, 28 : Ἐκ τῶν χρόνις Ζήνωνος ἱστορεῖ Ἰωάννης· ὁ ῥήτωρ Μαμμικανὸν ἐξ ἐκιδιερῶν ἐπίσημον ἀνδρα γενέσθαι, καὶ τῆς συγκαλήτου βουλῆς μετασχεῖν, καὶ ἐν Δάφνῃ τῷ προαστείῳ τὸν καλούμενον Ἀντίφορον οἰκοδομήσασθαι, πρῶτον ἀμπέλοισι ἀδεγμένον καὶ πρὸς γεωργίαν ἐκτιγγάζειν χωρίον κατιστώτα, εὐδὺ τοῦ δημοσίου βαλανεῖον· οὗ Μαμμικανὸς ὁ φιλόπολις, ἡ χαλκὴ ἀνάκειται εἰκὼν. Ἀνὰ δὲ τὴν πόλιν δύο βασιλείους ἐργάσασθαι στοὰς, τῇ τε οἰκοδομῇ λίαν εὐκρεπεῖς καὶ ταῖς ἐκ λίθων περιφανείαις τε καὶ διαυγαῖαις κακοσημέναις. Ὡσπερ δὲ τι μεθόριον μέσον τῶν δύο βασιλείων στοῶν τετράπυλον ἀναστήσας, κίσοι τε καὶ τῇ ἐκ χαλκοῦ ὤλῃ μάλα κομψῶς ἡσκημένον. Καὶ τὰς μὲν βασιλείους κατετήραμεν στοὰς, μετὰ τῆς προσηγορίας ἐπὶ λείψανα τῆς πρῶτης εὐκοσμίας φερούσας, τῶν ἐκ ἱεροκονήσου λίθων τῷ ἰδῶρι συγκαμμένων, οὐ μὲν τὴν οἰκοδομίαν ἔχουσάν τι τῶν ἐπιστημῶν. Ἐκ τῶν γεγεννημένων γὰρ καθημάτων ἑναγχοῦς τὴν οἰκοδομίαν ἰδέεσθαι, οὐδενὸς ἐξ κόσμου ταύταις προστεθέντος. Τοῦ δὲ τετράπυλου τοῦ ὑπὸ Μαμμικανῷ γεγεννημένου οὐδὲ φιλὸν ἔχον· κατετήραμεν.

Idem IV, 5 : Ἐκ τῶν αὐτοῖς Ἰουστίνου χρόνις ἐμπερησμοὶ τε συχνοὶ καὶ δεινοὶ κατὰ τὴν Ἀντιόχου γεγονόσιν, ὥσπερ ἡγούμενοι τῶν γεγεννημένων ἐν αὐτῇ φοβερωτάτων κλονῶν, καὶ προοίμιον τοῖς καθήμασι παραχόμενοι. Μετὰ γὰρ βραχὺν τινα καιρὸν, ἐν τῷ ἑξῶμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας μηνὶ δεκάτῳ, ἀνὰ τὸν Ἀρτεμίσιον μῆνα ἔποι Μάριον, ἐννάτῃ καὶ εἰκοστῇ αὐτοῦ ἡμέρᾳ, κατ' αὐτὸ τῆς μεσημβρίας τὸ σταθερώτατον, τῆς ἑκτῆς ἡμέρας τῆς καλουμένης ἑξῶμαδος, βρασμός καὶ σεισμός· ἐπελθόντες τῇ πόλει, μικροῦ πᾶσαν ἀνατρέψαντες κατήγαγον· οἷς καὶ πῦρ εἰκето, ὥσπερ τὴν συμφορὰν μετ' αὐτῶν διανεμίσαντες. Ἄ γὰρ ἐκεῖνοι οὐ κατέλαβον, τὸ πῦρ ἀμφεπεριμένον ἐξηδράκωσέ τε καὶ ἀπετέρρωσε. Καὶ ὅσα μὲν τῆς πόλεως κέκονθεν, ὅσοι τε τοῦ πυρός καὶ τῶν σεισμῶν ἔργον γεγονόσιν, ὡς τὸ εἶδος ὑπέθετο, ὅπερ τε παράδοξα καὶ λόγου κρείττω συμβέβηκε, περικαθῶς ἀφήγηται Ἰωάννης τῷ ῥήτορι, ὡς τῆς ἱστορίας καταλήξαντι. Τελειοῦ δ' οὖν ἐγκαταληθεῖς τοῖς πτώμασι καὶ ὁ Εὐφράσιος, ἄλλῃ τῆς πόλεως συμφορὰ, ἵνα μὴ τῶν ἐπιτηδείων ὁ προνοῶν ᾖ. = Male Euagrius hunc terræ motum refert anno imperii Justinian septimo, quum octavum potius dicere debuisset. Hic enim terræ motus contigit indictione 4, Olybrius solo cons., ut testatur Marcellinus Comes et Theophanes in Chronico (p. 263 ed. Bonn.); qui fuit annus Christi 526. Quo quidem anno octavus ejusdem imperii ad mensem usque Julium curriebat. = Valesius. — Ceterum cum Euagrio vel potius Joanne facit etiam Malala p. 419, qui in ampla hujus infortunii descriptione, accidisse rem dicit : τῷ ἑξῶμῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ (Ἰουστίνου) βασιλείας, ... ἐν μηνὶ Μάρτῳ, ὑκαταίξ· Ὀλυβρίου.

transcripserunt, dum ipse duces profitetur Africanum, Eusebium, Papiam, Didymum, alios (v. fr. 2). — In Romana historia primum exscripsit Dionem Cassium et Eutropii versionem græcam, quam si Capitonius Lycio vindicare volueris, jam nihil refragor; quamquam aliter statuebam in introd. ad fragm. *Capitonius Lyc.* tom. IV, p. 133. Etenim quum græca hæc Joannis modo breviora modo fusiora, semper vero elegantiora (*) sint latinis Eutropii, quum denique hic illic proxime accedant ad verba Dionis Cassii, subesse putabam historiam græce scriptam, quæ fuerit communis fons et Eutropii et Joannis. At græca e latinis Eutropii versa esse postea intellexi. Probatum res fragmento 171, ubi insigne habes vitium, quod ex latinis Eutropii male intellectis duxit originem. Dionis vero recensione Joannes eadem usus est, quam adhibuit scriba tituli De sententiis. Ceterum hæc Chronicorum pars nonnulla habet, quæ quum in breviatis nostris Dionis libris non legantur, confidenter tamen ad Dionem referre licet. — Inde a Commodi temporibus (fr. 119 sqq.), relicto Cassio, Joannes ad Herodianum se convertit, quem pæne totum in Chronica sua recepit, interpositis tamen nonnullis, quæ aliunde petita sunt. Absoluto Herodiano, ad Eutropium redit eique jungit Zosimum, cujus lacunam ex Joan. fragmento 160 coarctare licet. Post hæc multa exscripsit ex Socratis Hist. Eccles. Dehinc Prisco duce usus est. In postrema autem parte quemnam scriptorem de Zenonis rebus secutus sit, certius dicere non audeo. Quicumque fuerit, fuit optimus, et quæ ex eo in Joannis fragmentis servata habemus, maximi sunt momenti.

(*) Qua de re monuit etiam Bernhardus ad Suklam v. Πομπήος : « Hæc si fideliter et integra Suidas propagavit, fatendum sane Eutropii metaphrasten, nunc resectis quas legisse nihil attinebat, nunc suaviter emollitis quæ latinus scriptor ariditate consueta paullo solutius pronuntiasset, partes jucundæ narrationis eleganter explevisse. »

Fr. 1. « Hæc descripta sunt e Cod. Reg. 1763, form. in-4°, chartaceo et recentissimo, quippe ipsius cl. Salmasii manu exarato. Unde autem hæc depromserit Salmasius non liquet. Excerpta sunt, ut opinor, ex magno opere Joannis Antiocheni, non Malala, ut annotavit aliquis in prima codicis pagina, sed illius e quo Excerpta habemus inter Collectan. Constantini Porphyrog. Valea. et in prima hujus voluminis parte Περὶ ἐπιβουλῶν. His enim cum Malala collatis facile apparebit, quod dico verum esse, licet nonnulla utrique sint communia. » Cramer.

§ 1. Petita hæc ex Africani libro tertio. Vide Syncell. p. 148, D (p. 281 Bonn.); not. ad Polemon. fr. 13; Castoris fr. 13. — § 2. Cf. Syncell. p. 149, C : Τούτοις τοῖς χρόνοις, ὡς φασί, Προμηθεὺς ἦν, ὃς ἐμυθεύετο πλάττειν ἀνθρώπους ἐξ ἀπειδευσίας καὶ ἀλογίας εἰς παιδεύειν μετὰ γυν, ὡς Πλάτων, ὃ τὴν παλαιὰν κωμῶδιαν, ἐν Σοφισταῖς :

Προμηθεὺς γὰρ ἔστιν ἀνθρώπους ὁ νοῦς.

Ἐμπνεύουσι δὲ οἱ Ἀναξαγόρειοι τοὺς μυθώδεις θεοὺς, νοῦν μὲν τὸν Δία, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν τέχνην, ὅθεν καὶ τὸ,

Χειρὶν ὀλλυμένων ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

Eundem versum exhibet Cedrenus I, p. 144, 17 ed. Bonn., et Meletius in Cram. Anecd. Oxon. III, p. 618, 10, nisi quod hic pro πολύμητις scribit πολύεργος. — § 3. Eadem ibidem verbis plenius leguntur ap. Syncellum p. 137, O. Cf. Euseb. Arm. ad an. Abrah. 618, p. 288 ed. Mai. Utumque locum habes in Philochori fragm. 46. — § 4. Cf. Syncell. p. 137, B. Euseb. ad an. 311. — § 5. Eadem Syncell. p. 138, D. Eusebius ad an. 311, ex Philochoro (fr. 28). —

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΟΝΙΚΗ.

(1.)

Exc. Salmasii in Cramerii Anecd. Par. II, p. 383—388 :

Ἀρχαιολογία Ἰωάννου Ἀντιοχείας,
ἔχουσα καὶ διασάφησιν τῶν μυθευμένων.

1. Ὁ παρ' Ἑλλήσιν ἀρχαῖος Ὀγύγος καὶ Φορωνεὺς ὁ υἱὸς Ἰνάχου κατὰ τὴν διὰ Μωσέως ἀπ' Αἰγύπτου ἔξοδον τοῦ λαοῦ ἦσαν. Ἀπὸ γὰρ Ὀγύγου μέχρι τῆς νε' Ὀλυμπιάδος, ἦγουν μέχρι τοῦ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἔτη, αἶσα'. Ὅτε τὸ Πάσχα καὶ ἡ τῶν Ἑβραίων ἔξοδος ἀπ' Αἰγύπτου ἐγένετο, ὁ ἐπὶ Ὀγύγου γέγονε κατακλυσμός. Καὶ εἰκότως· τῶν γὰρ Αἰγυπτίων ὀργῇ Θεοῦ χαλάσαις καὶ χειμῶνι μαστιζομένων, εἰκὸς ἦν μέρη τινὰ συμπάσχειν τῆς γῆς· ἔτι τε Ἀθηναίους τῶν αὐτῶν Αἰγυπτίους ἀπολαύειν εἰκὸς ἦν, ἀποίκους ἐκείνων ὑπονοουμένους, ὡς φασιν. Ὅτι δὲ Ὀγύγω συνήκαζε Μωσῆς, Πολέμων [fr. 13] ἐν πρώτῃ Ἱστοριῶν Ἑλληνικῶν ἱστορεῖ λέγων· « Ἐπὶ Ἀπίδος τοῦ Φορωνεῖος μοῖρα τοῦ Αἰγυπτίων στρατοῦ ἐξέπεσεν Αἰγύπτου, οἱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ καλουμένῃ Συρίᾳ οὐ πόρρω Ἀραβίας ὤκησαν. » Δῆλον δὲ ὅτι τούτους φησὶ τοὺς μετὰ Μωσέως ἐξελθόντας ἐκεῖθεν Ἑβραίους.

2. Οἱ Ἀναξαγόρειοι τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην ἀλληγοροῦσιν, ὅθεν καὶ τὸ,

Ὀλλυμένων χειρῶν ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

(3) Ὁ Αἰδωνεὺς βασιλεὺς ἦν Μολοττῶν, παμμεγέθη κύνα ἔχων Κέρβερον, ὃς διεχρήσατο Πειρίθου· τὸν δὲ Θησεία Ἡρακλῆς ἐρρύτατο. Διὰ δὲ τοῦ κινδύνου τὸ προὔπτον ἐξ ἄδου ἀναγαγεῖν αὐτὸν Ἡρακλῆς ἐμυθεύθη.

(4) Ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κρανικοῦ τοῦ αὐτόχθονος θυγατρὸς ἡ Ἀττική ἐκλήθη. (5) Τριπτόλεμος μακρῶι πλοίῳ προσβάλλων ταῖς πόλεσι, καὶ τὸν σῖτον διαδίδους, περρωτὸς ὅρις ἐμυθεύθη· εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ναῦν τοιούτου σχήμα·

τας εἶναι. (6) Τὴν Ὑριθυίαν δ' Ἀστρίου (1. Ἀστράϊου) Βορέας δ' Θράξ ἤρπασεν, οὐχ ὁ ἀνέμος. (7) Ὁ Φρίξου μυθώδης κριὸς πλοῖον ἦν οὗτοι καλούμενον, ἃ δ' διασώσας αὐτὸν τροφεύς. (8) Ἡ Γοργὼν ἱταῖρα ἦν εὐμορφος διὰ κάλλος ἐξιστώσα τοὺς θεατὰς, ὥς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν· καὶ ὁ Πήγασος αὐτῆς ἦν πτῆμα, ἵππος δ' ἐξ ὧν Παλαίρατος δὲ Βελλεροφόντου τοῦτό φησι πλοῖον.

9. Ὅτι Κάδμος ἔκτιζε Θήβας, οἱ πλησιόχωροι ἐνέπισον ἐξαίφνης αὐτῷ, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν [ὡς ἀπὸ γῆς add. Sync.] συρρεῖν [κατ' αὐτοῦ add. Sync.], Σπαρτοὶ ὠνομάσθησαν [ὡς Παλαίρατος ἐν πρώτῳ φησὶν Sync.]. (10) Οἱ παρ' Ἀμφίονος θαλγόμενοι λίθοι ἡλίθιοι τινες ἦσαν ἀκροαταί. (11) Δαίδαλος ἔδοξεν ἀγάλματα κινούμενα ποιεῖν διὰ τὸ πρῶτον διαστῆσαι τοὺς πόδας αὐτῶν, τῶν ἄλλων συμπεφυκότας ποιούντων· δεφεύγων Μίνωα, διὰ τὸ ἀνιύριτον ἔδοξεν ἀποπτῆναι, πλοῖου τυχὼν ἄμα τῷ υἱῷ Ἰκάρῳ. (12) Ἡ Σπρίγξ γυνὴ οὖσα Κάδμου διὰ ζῆλον Ἀρμονίας ἀπέστη, καὶ Θεβαίοις ἐπαλμέει· Οἰδίπους δὲ ἐπιστρατεύσας, εἶπεν αὐτήν. (13) Ὅτι Σαμφὼν ἤγειτο τοῦ λαοῦ, Ἡρακλῆς ἐτίλει τοὺς ἀθλους· ἰσχυρὸς δὲ ὢν, ἀτεχνος ἦν παλαιστής· ὁ δὲ Ἀνταῖος ἐμπειρος τῶν παρὰ τοῖς παλαισταῖς χαμαὶ καλουμένων, ὥς ὑπὸ γῆς τῆς μητρὸς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. Ταῦτα φεύγων ὁ Ἡρακλῆς, ζώσας αὐτὸν τοῖς ἄμμοις, καὶ μετῴρον ἄρας ἀπέκτεινε. (14) Λέγει Πλάτων (Euthyd. p. 206, E) καὶ τὴν ὕδραν σοφίστριαν εἶναι δεινὴν. (15) Οἱ Κένταυροι Θεσσαλῶν ἦσαν ἱππεῖς ἀριστοί.

16. Τὸν Μινόταυρον θηρίον μυθεύονται καταθινώμενον παῖδας Ἀττικούς· στρατηγὸς δὲ ἦν ὁ Μίνως (1. ἦν Μίνως), Ταῦρος καλούμενος διὰ τὸ θυμοειδὲς καὶ τοῦ τρόπου τὸ ἀγρίον. Ἐπεὶ δὲ [Μίνως] ἀγῶνα ἐτίθει ἐπ' Ἀνδρόγειον, ὃν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι, ἰδίδουν αὐτῷ (1. ἰδίδου αὐτῷ vel Ταύρῳ) ἱπαθλα παῖδας Ἀττικούς, ὥς νικῶντι πάντας· ἰσχυρὸς γὰρ ἦν. Ὡς δὲ τοῦ ἀγῶνος

μετελήθη [καὶ] Θησεύς καὶ ἐνίκησε Μίνωα (deb. Ταῦρον), ἐπαύθη τὸ κατὰ τοὺς παῖδας. (17) Ἡρακλῆς εἰς λοιμὸν ἐμπιστὼν εἰς πυρὴν ἔλατο. Ἡ μυθευομένη Σκύλλη τριήρης ἦν Τυρρητῶν ληϊζομένων τοὺς παραπλέοντας· αἱ δὲ Σειρήνες ἱταῖραι ἐπιβουλεύουσαι τοῖς παραπλέονσι. (18) Φασὶ τινες Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον Δαυὶδ συνακμάσαι, οἱ δὲ ὀλίγω πρότερον, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα γενέσθαι.

19. Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ θυμοειδὲς μονομαχίαν προκαλουμένου, μὴ ὑπακούσαντος αὐτοῦ, ὁ Ἀνδροπόμπου υἱὸς Μελάνθος Πύλιος τὸ ἐκείνου σχῆμα ἀναλαβὼν, ἱμονομάχησεν καὶ νενίκηκεν· ὅθεν ἡ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτὴ.

20. Ἐπ' Ἀργιμόρῳ τὰ Νέμεα πρὸς τῶν Ἀργείων ἔγεται· ἐπὶ Μαλικέρτῃ ὑπὸ Κορινθίων τὰ Ἰσθμια· ὑπὸ Δελφῶν τὰ Πύθια ἐπὶ Δελφύνῃ τῷ δράκοντι· οἱ δὲ φασιν ἐπὶ Δελφύνῃ ἀρχαία ἡρώδι. Ἀπὸ τῆς ἀμύλλης τῶν Ἀεθλίου παιδῶν ἀθλῆται ἐκλήθησαν οἱ ἀγωνισταί.

21. Αἰγύπτιοι φασιν ὡς Ἡρακλῆς αὐτῶν ἐβασίλευσεν ἀκείρους τινὰς χρόνους· μετὰ τοῦτον Ἥλιος ὁ Ἡρακλῆτος (ἔτη ἔφοζ' μετ' αὐτὸν Σῶς, ἦτοι Ἀρης, μεθ' ὃν Κῆρ τοῦ Ἥλιου, ἦτοι Κρόνος. Ὁ ἀπὸ Χάμ τοῦ υἱοῦ Νῶε Μιστρίμ εἰς Αἴγυπτον ἀπώκισθη, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐκλήθη ἡ χώρα· τὸ γὰρ Μιστρίμ Ἑβραϊστὶ Αἴγυπτον δηλοῖ. Ἐπὶ Βινώριος βασιλεύς Αἴγυπτου φασὶ τὸν Νεῖλον μέλιτι α' ρυθῆναι. Ψίωφ ἱερέτης ἀρχάμενος βασιλεύων διαγένετο μέχρις ἐτῶν ρ'.

22. Σιμίραμικ ἡ περιδότης πολλαχοῦ τῆς γῆς ἤγειρε χώματα, προφάσει μὲν διὰ τοὺς κατακλυσμούς· τὰ δ' ἦσαν ἄρα τῶν ἐρωμένων ζώντων κατορυσσομένων οἱ τάφοι, [ὡς] Κτησίας ἱστορεῖ.

23. Σίσωστρις βασιλεὺς Αἴγυπτου θ' ἔειπε τὴν ἑπασαν Ἀσίαν ἐχειρῶσατο, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θράκης· καὶ μνημόσυνα πεποιήκει τῆς τῶν ἐθνῶν ἀλώσεως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδράων, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενεῖς γυναικῶν [ταῖς στῆλαις ἐγ]χαράσσειν μόρια.

24. Ἐπὶ Βοκχόρειος βασιλεύς Αἴγυπτου ἀρνίον ἐλά-

— § 6. Eadem Syncell. p. 161, A, ex Philochoro (fr. 30.) — § 8. Eadem plenius Syncell. p. 162, A. Eusebius an. 669. — § 9. Ead. Sync. p. 162, B. Euseb. an. 711. — § 10. Ead. Sync. p. 156, D. De Amphionis fabula Nostrum laudat Tzetzes Chil. I, 316: 'Ο λυμφὸς Ἀμφίων μὲν οὗτος σὺν αμα Ζήθῳ Υἱοὶ Διὸς καὶ Ὁμηρον, μητρὸς τῆς Ἀντιόπης· Κατὰ δ' ἑτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιόχεια Υἱοὶ τοῦ Θεοδόωντος, μητρὸς δὲ τῆς Ῥητίσσης. — § 11. Cf. Syncell. p. 162, C. — § 12. Ead. Syncell. p. 156, D. Euseb. an. 761, ex Palaeophilo. — § 13. Cf. Syncell. p. 163, A; Euseb. an. 770. Post τ. καλουμένων excidisse videtur τρόπων. Syncellus ita: 'Ἡρακλῆς τοὺς ἀθλους ἐτίλει καὶ Ἀνταῖον ἐν Αἰθίῳ κατακαλίσας ἀναιρεῖ τὸν λεγόμενον γηγενῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παλαισταῖς τρόπον χαμᾶς, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. — § 14. Ead. Sync. p. 163, B. Euseb. an. 776. — § 15. Ead. Sync. l. I., Euseb. an. 777. — § 16. Eadem narrat Syncell. p. 163, C, et Euseb. an. 787, e Philochoro (fr. 39). — § 17. De Hercule eadem Syncell. p. 164, A. Euseb. an. 826. — Τυρρητῶν] Cramer., τυρῶνων cod. V. Palaeophilo. Incred. c. 21. — § 18. Cf. Chron. Anonym. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 261. — § 19. Ξάνθου... Μελάνθος] Ξανθόσκπου... Μελάνθιος cod. — Πύλιος τὸ] πολίως τι cod. Syncellus p. 178, B: 'Ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἐρεχθιδῶν βασιλεία κατελήθη παρὰ Ἀθηναίους Ἀττικῶν λεγομένη, καὶ μετελήθεν εἰς ἑτέρον γένος. Θυμοειδὲς γὰρ προκαλεσμένου Ξάνθου τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ μὴ ὑπακούσαντος τοῦ θυμοειδῆ, Μελάνθος Ἀνδροπόμπου Πύλιος ἀναβιβάζμενος ἱμονομάχησεν καὶ νίκησας ἐβασίλευσεν. Ἐνθεν Ἀθήνησι ἡ τῶν ἀπατουρίων ἑορτὴ ἔγεται διὰ τὸ σὺν ἀπάτρῃ γενέσθαι τὴν νίκην. Ead. Euseb. ad an. 889. — § 20. Ἀεθλίου] ἀεθλίων cod. V. Euseb. p. 140 cil. Mal. — § 21. Ἰψοζ] i. e. 7777. Codex habet: Ἰψοζ', quod aperte corruptum. Fortasse reponendum dicas δυοζ (4577), quem numerum praebent Chron. Paschi. I, p. 82 et Malala p. 23, 2 (ed. Bonn.), et infra (fr. 6, § 8) ipse etiam Joannes noster. Sed his nihil dirimitur, quum ea quae infra ap. Joannem leguntur, ex aliis fontibus hausta esse debeant. Ceterum cf. Manethon. fragm. in tom. II, p. 533. — Βινώριος] Apud Manethonem Africani (fr. 8, p. 542) rex ille, sub quo mel Nilus fluxit, appellatur Nephhercheres. Apud Eusebium nomen ejus desideratur. Antecedit vero apud Euseb. mentio regis Βιόριος; fortasse ex hoc natum est nostrum Βινώριος. — Φίωφ] Φίωφ Cramer. — § 23. ἀλώσεως] reponendum videtur κατασχίσσεως vel σχίσσεως ex Africano et Eusebio ap. Syncell. p. 69, B (v. Manethon. fr. 34, p. 560). Mox [ταῖς στῆλαις ἐγ] addidi e Syncello. — § 24. Cf. Syncell. et Euseb. in Maneth. fr. 65. Verba ἀνδρω-

λησεν [φωνή] ἀνθρωπίνῃ, ὃν Σαβάκιον ὁ Αἰθίοπων βασιλεὺς αἰχμαλώτων λαβὼν, ζῶντα κατέκαυσεν· οἱ δὲ φασιν ὡς ἐξέλειπεν.

25. Σελευκὸς τις ψευδόμενος ἐκ γένους εἶναι τοῦ μεγάλου Σελεύκου τῇ βασιλείᾳ Βαρενίκῃ συνεβασίλευεν· ἕστερον δὲ γνωστὸς ἰδιώτης εἶναι, ὑπ' αὐτῆς ἀνῆρέθη.

26. Ἀπὸ Αἰγιαλέως βασιλέως Σικυῶνος Αἰγιαλεία ἡ νῦν Πελοπόννησος.

27. Λεωνίδης μόνος καὶ πρῶτος ἐπὶ τέσσαρας Ὀλυμπιάδας στεφάνους ἔσχε δώδεκα. Χιόνου τοῦ Λάκωνος τὸ ἄλμα ποδῶν ἦν νβ'. Πολυμνήστωρ ὁ Μιλήσιος ἐκ ποδῶν κατέλαβε λαγῶν. Καὶ Ἰουδαῖος τις ἱστορεῖται ταχίων δορκάδος γενέσθαι. Μῶων ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησεν Ὀλύμπια ἑξάκις, Ἰσθμια δεκάκις, Νέμεα ἐννάκις.

28. Ὁ Ὀλοφέρνης τοῦ δευτέρου Ναβουχοδονόσορ, ὃν Ἕλληνες Καμβύσην καλοῦσιν, ἦν στρατηγός.

2.

Codex Paris. N°. 1630, fol. 234 :

1. Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχείως τῆς περὶ χρόνων καὶ κτίσεως κόσμου πονηθείσης, ὡς φησιν, ἀπὸ βίβλων Μωσέως, Ἀφρικανοῦ, Εὐσεβίου, Παπκίου καὶ Διδύμου καὶ ἑτέρων.

2. Πρῶτος ἐκ γῆς ἄνθρωπος πλασθεὶς ὁ Ἀδάμ ἀπὸ θεοῦ εἶχε μέτρον ἡλικίας ποδῶν ς' μετὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς, ὡς εἶναι τὴν αὐτοῦ ἡλικίαν δακτύλων 45· ἡ δὲ σπιθαμὴ αὐτοῦ εἶχε δακτύλους 15, ὁ δὲ πῆχυς αὐτοῦ δακτύλους 60, ὁ δὲ πούς 15. Ἐξῆς δὲ ἔτη 70. Ἡ δὲ τούτου γυνὴ ἑτάτο Εὐα, καὶ ἐγέννησεν υἱὸς τὸν Κάιν, τὸν Ἀβὲλ καὶ τὸν Σῆθ, καὶ θυγατέρας τὴν Ἀζουράν καὶ τὴν Ἀσουάμ.

3. Ὁ δὲ Ἀδάμ [κατὰ κέλυσιν Θεοῦ] ἔθηκεν ὀνόματα πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καὶ πετεινοῖς καὶ ἀμφίβοις καὶ ἔρκετοῖς καὶ ἰχθύσι καὶ τοῖς ἐαυτοῦ τέκνοις· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀγγελος Κυρίου εἶπεν αὐτοῖς. (4) Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Σῆθ εἶχε σοφίαν ἀπὸ θεοῦ, καὶ κατὰ κέλυσιν Θεοῦ ἔθηκεν ὀνόματα τοῖς ἀστροῖς πᾶσι καὶ τοῖς πέντε πλανήταις εἰς τὸ γνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὸν πρῶτον πλανήτην ἐκάλεσε Κρόνον, τὸν [β'] Ζῆνα, τὸν γ' Ἄρεα, τὸν δ' Ἀφροδίτην, τὸν ε' Ἑρμῆν· τοὺς δὲ β' φωστῆρας τοὺς μεγάλους αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Σῆθ εἶδρε καὶ τὰ ζ' φωνήεντα ἐκ τῶν α' ἀστέρων καὶ τῶν β' φωστῆρων, καὶ τὰ Ἑβραϊκὰ γράμματα. (5) Ἐλαβε δὲ Σῆθ γυναῖκα Ἀζουράν, καὶ ἐγένετο αὐτῶν γυνὴ πολλὴ ἐν τῇ γῇ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. (6) Ἐν τοῖς μέσοις οὖν αὐτῶν χρόνοις μετετέθη Ἐνώχ, ἑβδόμος ὢν ἀπὸ Ἀδάμ. (7) Ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἐαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο, ὡς φησι Μώσης (1, 6, 2). Καὶ ἐγέννησαν ἐαυτοῖς υἱοὺς τοὺς γίγντας. (8) Ἐτη [δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ ἐπιθυμῆσαι τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων], βρξβ'.

9. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις σφαίραν πυρὸς ἐπεμψεν ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν ὄντων ἐν τῇ Κελτικῇ χώρᾳ γιγάντων, καὶ ἔκαυσεν αὐτὴν καὶ αὐτούς. Καὶ εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν ἐνεχθεῖσα ἡ σφαῖρα ἐβίβησθη. (10) Τούτου ἱστοροῦσι τὸ πῦρ [οἱ Ἕλληνες], καὶ λέγουσι τὸν υἱὸν τοῦ Ἡλίου εἶναι, ὃν Φαίθοντα εἶπον, πεπτωκότα ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν. Καὶ ποιητικῶς μὲν οὕτω τὴν ἱστορίαν συνεγράψατο Ὀβίδιος, ἀληθέστερον δὲ εἶπεν ὁ Χαιρωνεὺς Πλούταρχος. (11) Τούτους ἰδόντες οἱ λοιποὶ γίγαντες κεραυνοβοληθέντες, ἔμειναν

πύρ... εἶδεν ap. Syncell. et Euseb. non leguntur. — § 25. Σελευκος] sc. Seleucus Cybriactes. V. Strabo p. 796; Dio Cass. XXXIX, 37. — § 27. Λεωνίδης κτλ.] Ead. Euseb. p. 155. At male habent. Nam Leonides in quattuor Olympiadibus (154-157) nonnisi quattuor coronas tulit; duodecim vero tulit ex his et ex reliquis suis victoriis. V. Pausan. VI, 13, 4; Philostrat. Heroic. c. 19. — Χιόνου] V. Euseb. Olymp. 29. — ἐκ ποδῶν] αἰπολῶν legitur apud Euseb. p. 146 ad Olymp. 46.

Quae hucusque de prisca Graecorum barbarorumque temporibus legimus optime conveniunt cum melioris notae chronicis Africanis, Eusebii, Syncelli. Expectaveris excerptorum istorum seriem iisdem ducibus jam ad certiore historiam nos deducturam esse. At non ita se res habet. Nam quae deinceps in Salmasii codice leguntur (fr. 3), denuo redeunt ad antiquissimam Assyriorum, Aegyptiorum, Graecorum memoriam, eamque eodem plane modo explicant, quem ex deterioris farinae chronologis, ex Malala, Cedreno, similibus, bene novimus. Ad posteriorem hanc antiquae historiae expositionem pertinent, quae ex Joanne excerpta praebent Tituli Constant. Περὶ ἀρετῆς et Περὶ ἐπιβουλῶν, nec non codex Paris. 1630. Quae quum ita sint, laud temere contendere mihi videor Excerpta ista Salmasiana ex duobus chronicis fluxisse, eorumque partem priorem, quam modo apposi, ab Joanne nostro alienam esse.

Fr. 2. Codicis hujus chartacei, in-8°, saec. XIV, minutis literis scripti, meminit et nonnulla ex eo transcripsit Cramerus in Anecd. Paris. II, p. 379. Excerpta haec ex Joanne obiter tantum delibavit, quod ea Joannis Malalae, quem habemus, non vero nostri Joannis esse putabat. Sed fessit virum doctiss. opinio. Sane quidem Malala eodem fere modo, iisdemque saepe verbis res exponit, idque magis etiam apparet, si pro minutis excerptis codex integram auctoris sui narrationem exhiberet; verum hoc nihil probat; nam alter hujus generis scriptor alterius solet esse simia; porro Antiochenum seniore ex seniore sua hausisse per se probabile est; denique codicis illius Excerpta ad Nostrum referenda esse inde colligitur, quod complura illi insunt, quae in editis Joannis Malalae Chronicis non leguntur; sic, ut unum afferam, frustra in illis quaeris narrationem de Hercule, quam iisdem verbis exhibent excerpta Const. Περὶ ἀρετῆς. — § 1. Παπκίου] Idem haud dubie est Papias (vel Pappias) ex quo plura habent Anonymi Παπατάσις σύντομοι χρονικά ad calcem Georgii Codini De antiq. Const. p. 175 sqq. ed. Bonn. 1843. Didymum in explicatione fabularum de Tantalo, Hercule et Antaeo, Diomede, laudat Joannes Malala p. 81 n., 86, 17 186, 22 Bonn. — § 3. κατὰ κέλυσιν] e Malala p. 232, 3 in Anecd. Cramerii, qui primus in illam Chronicorum Malalae ex cod. Paris. 1536 edidit. — § 8. Inclusa e Malala p. 232, 26 suppl. — Ἡριδανόν] Ἰορδάνην codex, Κρηδανόν Mal. cod.; em. Cramer. — § 10. οἱ Ἕλλ.] add. e Malala. Quae mox sequitur Οὐκίλ, Pisandri (fr. 21 ed. Dubner.), et Servii mentio apud Malalam nulla

ἀπειθεῖς· καὶ ὀργισθεῖς ὁ Θεὸς εἶπεν· «Οὐ μὲν κατα-
μείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρ-
κας.» (12) Τούτους Πάριονδρος, ποιητὴς Ἑλλήνων,
ὀνόμαος δρακοντόποδος, ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντας, καὶ
τολμήσαντάς τινα κατὰ τῶν ὑψίστων θεῶν δυνάμεων,
ὥς τὸ θεῖον διαφόροις πληγαῖς ἠνάλωσεν. (13) Ὁ δὲ
Σέρβιος εἶπεν ἐν βαθύᾳ πεδιάδι διάγοντας ἐσχηκέναι
πόλεμον μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς ὄρεσι, καὶ
ταῖς κοιλίαις συρομένους φονευθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς
ὑψηλοῖς οἰκούντων.

14. Τότε ἐγένετο Νῶε, ἄνθρωπος ἀγαπώμενος ὑπὸ
τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς, καθὼς ἐν τοῖς
Βιβλίοις φέρεται. Ἐτὴ ἀπὸ Ἀδὰμ ὥς τοῦ κατακλυσμοῦ
βρῆδ'. Ἐν δὲ τῷ γδ' ἔτι τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐξῆλθε
Νῶε ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ τοῦ γένους αὐ-
τοῦ. Καὶ μετὰ τὸ καύσασθαι τὸν κατακλυσμὸν ἐκάθι-
σεν ἡ κιβωτὸς, ὥς μὲν Πέργαμος συνεγράψατο, ἐν τοῖς
ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Πισιδίας ἐπαρχίας, ἥς μητρόπολις
ἡ Ἀκάμεια· ὡς δὲ Ἰώσηπος (II, 2, 3) καὶ ἄλλοι, ἐν
τοῖς ὄρεσι Ἀραράτ τῆς Ἀρμενίας μετὰ Πάρθων καὶ
Ἀρμενίων [Α]διαβηνῶν.

15. Ἡ δὲ γενεὰ τοῦ Νῶε ἐτακτοποιήσῃ, καὶ ἐγένετο
πλῆθος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ ἐποίουν πυργο-
ποιίαν· οἵτινες καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ ἐπι-
στάμενοι, πρῶτοι ἐποίησαν πλοῖα, καὶ ἐν τοῖς ὕδασι
ἔβητο αὐτὰ νήχεσθαι. Ἐγένετο οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυ-
σμοῦ ὥς τῆς πυργοποιίας ἔτη τό'.

16. Ἐγέννησε Σῆμ, υἱὸς Νῶε, τὸν Ἀρραξάδ, ἄνθρω-
πον σοφόν, καὶ ὁ Ἀρραξάδ τὸν Καϊνάν, ὅστις μετὰ τὸν κα-
τακλυσμὸν συνεγράψατο τὴν ἀστρονομίαν, εὐρηκὰς τὰς
τῶν ἀστρῶν ὀνομασίας ἐν πλακί λιθίνῃ [ἐγγε]γλυμμέ-
νῃ, ὡς Ἰώσηπος συνεγράψατο. Οἱ [γὰρ] τοῦ Σῆθ ἑγ-
γονοί, ἄνδρες ὄντες θεοσεβεῖς καὶ προεγνωκότες τὴν τῶν
ἀνθρώπων μίλλουσαν εἶσθαι φθορὰν ἤτοι ἐναλλαγὴν,
ποίησαντες στήλας β', τὴν μὲν λιθίνην, ἑτέραν δὲ πλιν-
θίνην, ἔγραψαν ἐν αὐτοῖς τὰ ἐκ τοῦ Σῆθ τοῦ πάππου
αὐτῶν ἐκτεθέντα πάντα οὐράνια· λογισάμενοι ὅτι, εἰ
μὲν δι' ὕδατος ἐναλλαγείη ὁ τῶν ἀνθρώπων κόσμος,
ἡ λιθίνη στήλη μενεῖ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, εἰ δὲ
διὰ πυρός, ἡ πλινθίνη στήλη μενεῖ. Ἡτικι λιθίνη στήλη
ἔμεινεν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εἰς τὸ Σίριδος ὄρος, ὡς
Ἰώσηπος (I, 2, 3) ἐξέθετο.

17. Διμερίσθησαν αἱ φυλαὶ τῶν υἱῶν Νῶε. Καὶ
Ἰαχεν ἡ φυλὴ [τοῦ] Σῆμ ἀπὸ Περσίδος καὶ [Βάκ-
τρων] ὥς Εὐφράτου (ὥς Ἰνδικῆς καὶ Πανοχορούρων
Chron. anon. cod. 854)· ἡ δὲ τοῦ Χάμ ἀπὸ [Πανο-

χο]ρούρων τῆς Αἰγύπτου ὥς μέρους τῆς δύσεως, καὶ
πᾶσαν τὴν Λιβύην, τὸν Νεῖλον τὸν λεγόμενον Χρυσορ-
ρόν ὥς Μαυριτανίας καὶ τῶν Ἰβρακλεωτικῶν στηλῶν
καὶ τῆς μεγάλης θαλάσσης τῆς Ἀδριαν[ῆς]. Ἡ δὲ τοῦ
Ἰακὼ ἀπὸ Μηδίας τὴν ἐπὶ τὸν ἄρκτον ὥς Βριττανι-
κῶν νήσων [καὶ] πάντα τὰ τοῦ πόντου ε' (ἐπὶ?) τὸν Δά-
νουβιν [καὶ] τὸν Τάναϊν τοὺς ποταμοὺς, τὴν ἐπὶ Καυ-
κάσιαν ὄρεα καὶ Ἀβασγούς. Ἀπὸ Τίγριδος καὶ ὥς τῆς
Ποντικῆς θαλάσσης, τὰ ἀπὸ τὸν Ῥόδον καὶ Κύπρον
καὶ τὴν ε'. . . . Διμερίσθησαν δὲ αἱ φυλαὶ καὶ ἔμει-
ναν ἔθνη οὕτως.

3.

Exc. Salmas. p. 386 : Ἐκ τῆς φυλῆς Σῆμ τοῦ υἱοῦ
Νῶε ἐγένετό τις Νεβρώ κυνηγὸς πρῶτος, ὃν οἱ Ἀσσύ-
ριοι ἀποθεώσαντες ἱστάσαν ἐν τοῖς ἀστροῖς, καὶ καλοῦ-
σιν Ὀρίωνα, διὸ καὶ τὸν κύναστρον αὐτῷ συνῆψαν. —
Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιγλωτίων καὶ Κρόνος, καὶ ἔλαβε
γυναῖκα τὴν Σεμιράμιδα, ἥ Ῥέα ἐκλήθη, καὶ ἔσχεν ἐξ
αὐτῆς Πίχον τὸν καὶ Δία, καὶ Ἦραν καὶ ἄλλους παῖ-
δας. Οὗτος εἰσάσας τὸν Δία τῶν Ἀσσυρίων κρατεῖν, ἀπῆ-
ρεν ἐπὶ δύσιν, καὶ ἔσχεν υἱὸν Ἀφρον, ὃν ἰδοὺς τὴν
Λιβύην· ἐξ οὗ καὶ ἡ Ἀφρικὴ· ἔσχε δὲ οὗτος ὁ Ἀφρος
Ἀφροδίτην θυγατέρα. Ὁ δὲ Ζεὺς εἰσάσας τὴν Ἀσσυρίων
ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ, πρὸς τὸν πατέρα Κρόνον ἀπῆρθη·
καὶ ἐκράτησεν ἐκεῖ, παραχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς,
καὶ ἀφανοῦς γενομένου. Νίνος δὲ ἔγγημεν Ῥεάν τὴν
[καὶ] Σεμίραμιν, τὴν οὐρανίαν μητέρα· ἐξ οὗ ὁ νόμος
παρὰ Πέρσαις γαμεῖν τὰς μητέρας. Τότε ἐφάνη καὶ
Ζωροάστρης ὁ ἀστρονόμος, ὅστις ηὔξατο ὑπὸ πυρὸς οὐ-
ρανίου τελευτῆσαι, εἰπὼν Ἀσσυρίοις τὴν αὐτοῦ τέφραν
τηρεῖν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὴν βασιλείαν μὴ ἐκλείπειν.

4.

Codex. Paris. 1630 : Ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Σῆμ ἐγεν-
νήθη ὁ Χοὺς ὀνόματι Αἰθίοψ, ὅστις ἐγέννησε τὸν Νε-
βρώδ γίγαντα τὸν τὴν Βαβυλωνίαν κτίσαντα, ὃν λέ-
γουσιν οἱ Πέρσαι ἀποθεωθέντα καὶ γεγόμενον ἐν τοῖς
ἀστροῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὃν καλοῦσιν Ὀρίωνα. Οὗτος πρῶ-
τος (καὶ) κατέδειξε τὸ κυνηγεῖν. — Ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς
φυλῆς τοῦ Σῆμ, τοῦ πρώτου υἱοῦ τοῦ Νῶε, ἐγεννήθη
ὁ Κρόνος.

2. Περὶ τῶν λεγομένων παρ' Ἑλλήσι θεῶν.
Γεννηθεῖς δὲ ὁ τοιοῦτος Κρόνος ἐγεννήθη ἄνθρωπος
γίγαντογενής· ἐπεκλήθη δὲ Κρόνος ὑπὸ τοῦ ἰδίου πα-
τρὸς εἰς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Ἐγέν-
ετο δὲ δυνατὸς καὶ πικρὸς· ὅστις πρῶτος κατέδειξε τὸ

εἶ — Σέρβιος; Σέρβιος; cod., em. Cramer. Cf. Symeon Logothet. Chron. in cod. Paris. 1762 fol. 22 v., lin. 7 : ἡ ὡς Σέρβιος
ἱστορεῖ, ὅτι πόλεμον ἔχοντες μετὰ τινων οἰκούντων ἐν ὑψηλοῖς, εἴτα χερσὶ [καὶ ποσὶ add. mgm] καὶ κοιλίαις ὡς δράκοντες κατ'
αὐτῶν ἀνέροντες, ὥς ὅν καὶ πολλοὶ πολλὰκις ἀνωθεν ἀνερῶντο βάλλόμενοι, δρακοντόποδες ἐκέκληντο. — 14. Πέργαμος
De hoc auctore mihi non constat. — 17. [Ἰαχεν] Ἰαχεν cod. In seqq. complura lacera sunt culpa excerptoris; quae fere
intacta reliqui. — Βάκτρων] addidit e Chron. anon. cod. 854, ap. Cram. II, p. 250.

Fr. 3. Cf. Chronicon Paschal. I, p. 64 sqq. Malala p. 235. Cedren. I, p. 28; Georg. Hamartolus, ex quo Malala
liber primus suppletus, p. 16 ed. Bonn. — ἐκλήθη δὲ] Breviator perperam ita loquitur, quasi hoc ad Nebrodum
pertineret. — τῷ ἀδελφῷ Νίνῳ] τῷ υἱῷ V. cod. — ἔγγημεν Ῥεάν] ἔγ. Ἦραν cod. V. id. fr. 4 et Chronica laudata.

Fr. 4. § 1. Κατέδειξε] ex Malala; κατέρχαι τὸ κυνηγεῖν codex; possis κατέρχαι λέγεται τοῦ κυνηγεῖν.

ἀρχὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐβασίλευσε δὲ Ἀσσυρία ἐτη πολλά. ἔρχε γυναικα Σιμέραμιν τὴν καὶ Ῥέαν καλουμένην παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις διὰ τὸ καὶ αὐτὴν εἶναι ὑπερέχονον καὶ ἀλαζόνα ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

2. Ἔσχε δὲ Κρόνος υἱὸν ὀνόματι Πίκον, ὅστις ὑπὸ τῶν γονέων ἐκλήθη Ζεὺς, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὸς τῆς ἐπωνυμίας τοῦ πλανήτου ἀστέρος.

3. Ἔσχε δὲ καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Νίνον καὶ θυγατέρα Ἥραν. Ἐλαβε δὲ εἰς γυναῖκα Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν, Ἥραν, ἣν καὶ ζυγίαν Νέμεσιν ἐκάλουν τινὲς εὐχαριστοῦντες αὐτῇ ὡς ἀγαθῇ καὶ δικαίᾳ. Ἔσχε δὲ ἐξ αὐτῆς ὁ Πίκος Ζεὺς υἱόν, ὃν ὠνόμασε Βῆλον διὰ τὸ δξύτατον εἶναι. Ὁ δὲ προπάτωρ Κρόνος ἔασσε τὸν αὐτοῦ υἱὸν Πίκον ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Ῥέαν, καὶ λαβὼν πολλὴν βοήθειαν ἀνθρώπων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν δύσιν ἑβασίλευτον οὖσαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς ἐτη πολλά· καὶ ἔσχε ἐκὶ γυναῖκα ὀνόματι Φιλύραν, ἐξ ἧς ἔσχε υἱὸν Ἄφρον· ὃς Ἄφρος γάμησας Ἀστυνόμην ἐγέννησε θυγατέρα, ἣν ἐκάλεισεν Ἀφροδίτην, εἰς ὄνομα καὶ αὐτὴν τοῦ πλανήτου ἀστέρος, φιλόσοφον γενομένην, ἥτις γαμηθεῖσα Ἀδώνιδι Ἀθηναίῳ, καὶ αὐτῷ φιλόσοφῳ, ἔκεινοι ὁμοῦ φιλοσοφούντες ἄχρι θανάτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς Φιλύρας ὁ Κρόνος καὶ ἄλλον υἱὸν Χείρωνα, φιλόσοφον καὶ πύκν.

4. Βασιλεύσας δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐν Ἀσσυρίᾳ ἐτη λ', καὶ ποιήσας Βῆλον βασιλεῖα Ἀσσυρίων ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Κρόνον. Ὁ δὲ Κρόνος τάλαιπωρὴσας χρόνῳ κατέστησε βασιλεῖα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν Δία. Καὶ ἑβασίλευσε Ζεὺς ἐτη ξ' (ξβ' Mal.).

5. Μετὰ δὲ Βῆλον βασιλεύσαντα ἐτη [ξ] β' ἐκράτησε Νίνος, ὁ ἄλλος υἱὸς Κρόνου, ὅστις καὶ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα Σιμέραμιν λαβεῖν γυναῖκα. Ἐξ οὗ νόμος Πέρσαις γαμῖν τὰς ἑαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφάς. Καὶ τελευταῖα ὁ Κρόνος. Ὁ δὲ Νίνος ἐπικρατὴς γενομένος τῆς Συρίας κτίζει τὴν Νινευὶ πόλιν Ἀσσυρίων.

5.

Exc. Salmas. p. 386 sq. : Μετὰ Νίνον ἑβασίλευσε Θούρας, ὃν Ἄρεα ὠνόμασαν· ἦν δὲ σφόδρα δεινὸς καὶ πολεμικὸς, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ Ἀσσύριοι ὡς θεῷ, ὀνομάσαντες αὐτὸν Βῆλον, ἥτοι Ἄρεα πολέμων θεόν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐν τῇ δύσει Φαῦνον τὸν [καὶ] Ἑρμῆν γεννᾷ, καὶ θανὼν θάπτεται ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. Οὗτος δὲ Ἑρμῆς εὖρε μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, διὸ καὶ πλουτοδότης ἐκλήθη, καὶ ἑβασίλευσεν Αἰγύπτου μετὰ Μιστρίμ. Μετὰ δὲ Ἑρμῆν ἑβασίλευσεν Αἰγύπτου Ἡρακλῆς, ὃς πολεμῶν ἐπλήρη τὸν πόδα, καὶ γέγονε χυλός. Ἐνομοθέτησε δὲ οὗτος πρῶτος μοναυδρίαν ταῖς γυναῖξιν, καὶ δι' εὐχῆς ὀχυράδην ἀπὸ τοῦ ἀέρος εἰδείατο,

καὶ κατεσχεύασεν ἀπὸ σιδήρου πολεμικὰ ὅπλα. Μετὰ Ἡρακλῆτον Ἥλιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ οὗτος ὁ Αἰγύπτου, ὃς τὴν τοῦ πατρὸς φυλάττων νομοθεσίαν, εὐρὺν μοιχευομένην γυναῖκα, ἐθριαμβεύσεν αὐτήν· ὁ Ὀμηρος εἰς μῦθον μετέβαλε. Σέσωστρις βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ ἐκράτησε πάσης Ἀσίας, καὶ κατοίκησεν (κατώκησεν;) ἐν τῇ Ἀσσυρίῳ χώρᾳ.

6.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Νίνον ἑβασίλευσε Ἀσσυρίων Θούρας, ὃντινα μετεκαλέσατο ὁ τούτου πατὴρ Ζάμης, ὁ τῆς Ἥρας ἀδελφός, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος Ἄρεα. Οὗτος ἐγένετο κυρὸς πολεμιστής. Ὅτινι Ἄρει ἀνίστησαν πρῶτοι στῆλας Ἀσσύριοι καὶ ὡς θεὸν προσεκύουν αὐτόν· ὃν καὶ ἕως τοῦ νῦν καλοῦσι Περσιεὶ Βάαλ θεόν, ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Ἄρης ὁ πολέμων θεός.

2. Μετὰ τελευταίην Ἄρεος ἑβασίλευσε Λάμης, μετὰ Λάμην Σαρδανάπαλλος ὁ μέγας· ὃντινα Περσιεὺς ὁ Δανάης ἐφόνευσεν καὶ ἀρείλατο τὴν βασιλείαν Ἀσσυρίων, καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκάλεισεν αὐτοὺς Πέρσας.

3. Ἐξῆς δὲ Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς ἐτη ρ', κρατῶν τὴν δύσιν καὶ βασιλεύων αὐτῆς. Καὶ ἔσχε υἱοὺς πολλοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ τῶν εὐπρεπῶν γυναικῶν· ὑπενόθευε γὰρ αὐτάς· ἦν γὰρ καὶ μυστικὸς καὶ φαντασίας τινὰς ποιῶν καὶ ἐκπλήττων αὐτάς. Αἰτινες γυναῖκες καὶ ὡς θεὸν εἶχον αὐτὸν φθειράμεναι ὑπ' αὐτοῦ.

4. Ἔσχε δὲ ὁ αὐτὸς Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς μετὰ Μαιάδος τῆς Ἰταλικῆς υἱὸν ὄνομα Φαῦνον, ὃν καὶ Ἑρμῆν ἐκάλεισεν εἰς ὄνομα τοῦ πλανήτου ἀστέρος. Μέλλων δὲ τελευταῖον, ἐκάλεισε τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐν τῇ Κρήτῃ νήσῳ τεθῆναι. Καὶ κτίσαντες αὐτῷ ναὸν οἱ αὐτοῦ παῖδες ἐθῆκαν αὐτὸν ἐκὶ ἐν τῇ Κρήτῃ ἐν μνήματι. Ὅπῃ μνήμα ἴσθιν ἕως τοῦ παρόντος ἐν Κρήτῃ. Ἐν τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται· «Ἐνθα καῖται θανὼν Πίκος ὁ καὶ Ζεὺς, ὃν καὶ Δία καλοῦσι.»

5. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Διὸς τελευταίην ἑβασίλευσεν ὁ τούτου υἱὸς Φαῦνος ὁ καὶ Ἑρμῆς τῆς Ἰταλίας ἐτη λε'· ὃς ἦν ἀνὴρ πανούργος καὶ μαθηματικός. Ὅστις ἐρεῦρε μέταλλον χρυσοῦν ἐν τῇ δύσει πρῶτος, καὶ τὸ χωνεύειν. Γνοὺς δὲ ὅτι διαφθοροῦνται αὐτῷ οἱ ἀδελφοὶ ὄντες περίπου ο' (μετὰ πολλῶν γὰρ μινύμενος ὁ Ζεὺς ἐτεκνοποιεῖ), ἀνεχώρησε μετὰ πολλοῦ χρυσοῦ σφόδρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Αἰγύπτου πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ Χάμ. Καὶ δεχθεὶς ἐν τιμῇ διέτριβεν ἐκὶ μεγαλαυχῶν καὶ φορῶν χρυσὴν στολὴν, λέγων καὶ μαντείας. Ἦν γὰρ σφόδρα λόγιος. Καὶ προσεκύουν αὐτῷ, λέγοντες εἶναι θεόν, ὅτι προὔλεγε τὰ μέλλοντα· καὶ παρείχεν αὐτοῖς χρήματα διὰ τοῦτο γὰρ καὶ πλουτοδότην ἐκάλουν. Τελευτήσαντος οὖν Μιστρίμ βασιλέως Αἰγύπτου ἐκ φυλῆς Χάμ,

— § 4. [ἐκείνοι ὁμοῦ φιλοσ.] Refingl possit, σὺν ἐκείνῳ ὁμοῦ ἐπισόφῳ ἄχρι θανάτου.

Fr. 5. V. Malala p. 19-25; Codrenus p. 20 sqq.; Chron. Paschal. p. 18 sqq. — Θούρας] Θούρας cod. — ὀχυράδην] ὀχυράδην Cramer. — καὶ οὗτος] fuerit καὶ αὐτός; ἑβασίλευσεν Αἰγύπτου. — ἐθριαμβεύσεν] ἦντινα... ἐκύκλευσεν ἐν πάσῃ τῇ χώρῃ τῆς Αἰγύπτου τιμωρησάμενος Malal. p. 25, 11.

ἐπύρσαν Αἰγύπτιοι Ἑρμῆν βασιλέα· καὶ ἰδασίλευσεν ἔτη λθ'.

6. Ἐγέννησε δὲ Ζεὺς καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Ἡρακλῆα μετὰ Ἀλκμήνης τῆς Θηβαίας, ὃς ἐκλήθη Τρισπερος. Οὗτος Ἡρακλῆς κατέδειξε [πρῶτος] τὸ φιλοσοφεῖν ἐν τοῖς ὑπερίοις μέρεσιν, ἤτοι τοῖς οὐρτικοῖς. Τοῦτον ἀποθνήσκοντες οἱ τοῦ γένους αὐτοῦ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν, ἐκάλεσαν ἀστέρα οὐράνιον ὀνόματι αὐτοῦ τὸν ἀστρογίτωνα Ἡρακλῆα· ὃν γράφουσι δορὰν λόντος φοροῦντα καὶ τρία μῆλα κρατοῦντα· ἄνω τρία μῆλα ἀφελῆσθαι αὐτὸν ἐμυθολόγησαν τῷ βοπάλῳ φονεύσαντα τὸν δράκοντα, τουτέστι νικῆσαντα τὸν πολυποικίλον τῆς πονηρῆς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ βοπάλου τῆς φιλοσοφίας, ἔχοντα περιβόλαιον φρόνημα ὡς δορὰν λόντος· καὶ οὕτως ἀφείλετο τὰ τρία μῆλα, ὅπερ ἐστὶ τὰς τρεῖς ἀρετὰς, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φιληδονεῖν. Διὰ γὰρ τοῦ βοπάλου τῆς κρατερικῆς ψυχῆς καὶ τῆς δορᾶς τοῦ θρασυτάτου καὶ σῶφρονος λογισμοῦ ἐνίκησε τὸν υἱὸν τῆς φαυλῆς ἐπιθυμίας φιλοσοφῆσας μέχρι θανάτου, καθὼς Ἡρόδοτος (1. Ἡρόδοτος) ὁ σοφώτατος συνεγράφατο, ὃς καὶ ἄλλους Ἡρακλείδους ἱστορεῖ γεγενῆσθαι ἐκτά.

7. Μετὰ Ἑρμῆν ἰδασίλευσεν Αἰγυπτίων Ἡφαιστος, ὃν καὶ θεὸν ἐκάλουν· ἦν γὰρ πολεμιστὴς καὶ μυστικός, ὃς συμπεσόντος αὐτοῦ Ἰκκου ἐν τῷ πολέμῳ πληγαὶς ἔμεινε χωλεύων. Ἀπὸ δὲ μυστικῶν εὐχῶν τὴν δευράδην ἰδέσθαι ἐκ τοῦ αἵρος εἰς τὸ κατασκευάζειν ἐκ σιδήρου ὄπλα· ὅθεν καὶ ἐκικρυπτεῖς εὐρέθη εἰς τοὺς πολέμους· πρὸ γὰρ αὐτοῦ βοπάλοις καὶ λίθοις ἐπολέμουν. Ἐνομοθέτησε δὲ καὶ ταῖς Αἰγυπτίων γυναιξὶ μονανδρεῖν καὶ σωφρόνως διαίγειν.

8. Μετὰ [δὲ τὴν] τελευτὴν Ἡφαιστοῦ ἰδασίλευσεν Αἰγυπτίων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἥλιος ἡμέραις δυοῖ, ὡς εἶναι ἔτη ιδ' καὶ ἡμέρας 47. Οὔτε γὰρ ἤδεισαν τότε Αἰγύπτιοι ἢ ἄλλοι τινὲς ἐνιαυτὸν ψηφίσαι, ἀλλ' ἄλλοι μὲν τὰς περιόδους τῆς σελήνης εἰς ἐνιαυτοὺς ἐψήφισον, οἱ δὲ τὰς περιόδους τῶν ἡμερῶν· οἱ γὰρ τῶν ιδ' μηνῶν ἀριθμοὶ μετὰ ταῦτα ἐκπενοήθησαν, ἔξ ὅτου ἐκπενομάσθη τὸ ὑπο-

τελεῖς εἶναι τοὺς ἀνθρώπους τοῖς βασιλεῦσιν. Ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς Αἰγύπτου Ἥλιος κατασχὼν γυναῖκα μοιχευομένην ἐτιμώρησεν αὐτήν, στηρίζων τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομοθεσίαν· καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ ποιητικῶς φησὶν Ὅμηρος, ὡς Ἥλιος ἤλαξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἀρεῖ. Ἀφροδίτην γὰρ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμῶσιν τῆς πορνείας ὑπὸ Ἥλιου βασιλέως ἐλεγχθείσης. Τὸ δὲ ἀληθὲς Παλαίφατος ὁ σοφώτατος χρονογράφος συνεγράφατο.

9. Μετὰ τὴν Ἥλιου τελευτὴν ἰδασίλευσε Σῶσις. Μετὰ ταῦτα ἕτεροι δύο, καὶ μετ' αὐτοὺς Θούλις, ὃς παραλαβὼν πᾶσαν τὴν γῆν μετὰ (1. ὡς) τοῦ ὠκεανοῦ ἤλαθεν ἐν τῇ Ἀφρικῇ εἰς τὸ μαντεῖον· καὶ θυσιάσας ἐκυνθάνετο λέγων· «Τίς πρὸ τῆς ἐμοῦ βασιλείας ἡδυνήθη ὑποτάξαι τὰ πάντα, ἢ τίς μετ' ἐμὲ;» Καὶ ἰδὼθῃ αὐτοῦ χρησμὸς οὗτος·

Πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
[Ταῦτα δὲ] σύμματα πάντα καὶ [ἐντυμον] εἰς ἐν λόντα,
οὐ κρᾶτος αἰώνιον (ἀέναον conj. Lobeck.).

10. Μετ' αὐτὸν ἰδασίλευσεν Αἰγυπτίων ἐκ τῆς φυλῆς Χάμ Σῶστρις, ἐφ' οὗ μετεκίσθησαν ἐν Περσίᾳ Σκύθαι. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Σῶστριδος ἦν Ἑρμῆς ὁ τρισμέγιστος ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ φοβερός [ἐν σοφίᾳ], ὃς ἔρρασε τρεῖς μεγίστας δυνάμεις εἶναι, τὸ τοῦ ἀρρήτου καὶ δημιουργοῦ ὄνομα, [μὴν δὲ] θεϊότητα εἶπεν εἶναι· διὸ καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Τρισμέγιστος. Ἐμφέρονται δὲ ἐν τοῖς πρὸς Ἀσκληπιδὸν λόγοις αὐτοῦ ῥήματα ταῦτα·

11. «[Ἦν φῶς] νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ καὶ ἦν αἰ νοῦς νοὸς φωτεινός· καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ ἡ τούτου ἐνότης· αἰ ἐν αὐτῷ ὦν, αἰ τῷ αὐτοῦ νοί καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Ἐκτὸς τούτου οὐ θεός, οὐκ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία τις ἄλλη· πάντων γὰρ κτίστης καὶ πατὴρ καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν. Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὦν καὶ γόνιμος καὶ δημιουργός, ἐν γόνιμῳ φύσει πᾶσιν ἐν γόνιμῳ ὕδατι ἔγκυσεν τὸ ὕδωρ ἐποίησε.» (12) Καὶ ταῦτα

Fr. 6. § 6. πρῶτος] supplēvi e Cedreno p. 32, 2, ubi eadem fere. Hinc incipiunt Excerpta Περὶ ἀρετῆς p. 778 ed. Vales.: «Ὅτι τὸν Ἡρακλῆα τὸν τῆς Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστοροῦσι· ὃν γράφουσι δορὰν φέροντα (sic) καὶ τρία μῆλα κρ. etc. ut in cod. 1630 usque ad verba ἄχρι (μέχρι cod. poster) θανάτου. — Τὰ τρία μ. καὶ τὰς τρ. ἀρ.] articulos e Exc. Val. addidi, ubi mox omittitur articulus ante φιληδονεῖν et φιλαργυρεῖν. — Ἡρόδοτος] Sic etiam Cedrenus, ubi Ἡρόδοτος; (fr. 24, p. 34) em. Lobeck. in Aglaoph. p. 1310 et Clemente. Alex. Strom. I, p. 369 Poll. — § 8. Eadem narrat Malala p. 23 sq. et Chron. Pasch. p. 84. — ἐκπενομάσθη] sic etiam Malala, ubi L. Dindorf. conj. ἐκπενοήθη; ἐκπενοήθη Chron. Pasch. — § 9. Σῶσις] e Malala; Σῶσις codex; idem mox Θούλις. — ἕτεροι δύο] sc. Osiris et Orus. — In oraculo quae unciis distinguuntur, supplēvi ex Chronico Paschal. p. 84, ubi plenius oraculum exhibetur. Brevius itemque corruptum habes apud Malalam p. 25, Cedrenum p. 36, Suidam v. Θούλις, qui sua fortasse ex Joanne nostro hausit. Cf. Lobeck Aglaopham. p. 480. — § 10. Σῶστρις] sic etiam Malala; Σῶσστρις Cedren. et Chron. Pasch. — ἐν σοφίᾳ] supplēvi e Malala, Cedreno et Chron. Elise in codice literae, ut passim. — § 11. Eadem habent Exc. Salmasii, quae post supra (fr. 5) allata, pergunt; Τότε ὁ τρισμέγιστος Ἑρμῆς ἀνέστη, ὃς καὶ ἐθεολόγησεν οὕτως· «Ἦν φῶς etc. Praeterea verba haec Triamegisti plus minus corrupta legere est ap. Cyrillum C. Jul. I, p. 35; Cedren. p. 37, Malal. p. 28; Chronicon Pasch. p. 86; Symeon. Logothetam in Chron. ms. (cod. Paris. 1702), Suidam v. Ἑρμῆς. — νοὸς ὁ φωτ. Exc. Salm. et Suidas Ceterum verba ἦν φῶς ex Exc. Salm., aliis, supplēvi, quoniam in cod. evanuerint. Malalas habet: ἐν μόνον ἐστὶ τὸ φῶς Idem alia plura his praemittit verba Mercurii. — αἰ ἐν αὐτῷ κτλ.] sic etiam Cyrillus; Exc. Salm. et Suidas post vocem ἐνότης pergunt: καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. — οὐ δαίμων] om. Exc. Salm. et Suid. — κτίστης] κύριος Exc. Salm. et Suid., Cedren., Mal. — παντέλειος] προεὶδὼν παντ. Cyrill., Cedren. et Mal. — δημιουργός] δημιουργικός Exc. Salm. et Suid. codd. duo. — ἐν γόνιμῳ... ὕδατι] om. Exc. Salm.; Suidas pro ἐν γόνιμῳ ὕδατι praebet καὶ γ. ὁ

εἰρηκῶς ῥύξατο λέγων· « ὀρκίζω σε, οὐρανὸν, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον, ὀρκίζω σε φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐξθέγγετο πρώτην, ἥνικα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίξατο· ὀρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ περιέχοντος πάντα· Ὡς, Ὡς, Ὡς· ἵσο· » ὥστε οὖν καὶ Ἑρμῆς ὁ τρισημέριστος καίτοι γε ἀγνοῶν τὸ μέλλον τριάδα δημοσίῳσιον ὡμολόγησε.

12. Μετὰ Σῶστρον ἐβασίλευσε τῶν Αἰγυπτίων Φαραῶ ὁ καὶ Καραχῶ, ἀρ' οὐ εἰ τῶν Αἰγυπτίων δυνάσται τὴν ἐπωνυμίαν λαβὼν Φαραῶ.

14. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐβασίλευσε τῶν Ἀργείων ἐν τοῖς δυτικαῖς μέρεσιν Ἰναχος ἐκ τῆς φυλῆς Ἰάρεθ καταγόμενος, καὶ κτίζει πόλιν εἰς ὄνομα τῆς σαλήνης, Ἰώ· οὕτω γὰρ τὴν σαλήνην ἐκάλουν Ἀργεῖοι· καὶ ἡγάγετο γυναῖκα Μηλίαν, ἀρ' ἥς ἔσχεν υἱὸς δύο καὶ θυγατέρα Ἰώ, ἣν Πίχος ὁ καὶ Ζεὺς ἔρπασε, καὶ ἐξ αὐτῆς ἔσχεν θυγατέρα Λιδύην. Ἡ τοίνυν Ἰώ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ, ἀρεῖσα τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὴν θυγατέρα Λιδύην, ἔρυσεν εἰς Αἴγυπτον, κἀκαίθεν ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Σιλπιον καλούμενον ὄρος, εἰς ὅπερ Σίλευκος ὁ Νικάτωρ ἔκτισε πόλιν καὶ εἰς ὄνομα τοῦ υἱοῦ Ἀντιόχειαν ἐκάλεσε, κἀκαὶ ἐτελεύτα. Καὶ ἀπελθόντες εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς οἱ ἀδελφοὶ καὶ εὐρόντες θανοῦσαν ἔκτισαν αὐτῇ ἱερὸν ὅπερ ἐκάλεσαν Ἰώ-πολιν.

15. Ἡ δὲ Λιδύη γαμηθεῖσα Ποσειδῶνι τινι ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ παῖδας γ', Ἀγῆνορα, Βῆλον καὶ Ἐνυάλιον. Ὁ Βῆλος γαμήσας Σίδην ἔσχε δύο υἱούς, Αἴγυπτον καὶ Δαναόν· ἐξ οὗ Αἴγυπτος καὶ Σιδῶν ὠνομάσθησαν. Ὁ δὲ Ἀγῆνωρ ἤγαγε τὴν Τυρώ· ἐξ οὗ Τύρος πόλις· καὶ ἔσχεν υἱὸς δ' καὶ θυγατέρα μίαν, Κάδμον, Φοῖνικα, Σύρον καὶ Κίλικα καὶ Εὐρώπην· καὶ λαχὼν τὰς ἐπωνύμους χώρας Καδμείαν τὴν Θήβης, τὴν Φοινίκην, τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Εὐρώπην. Τὴν Εὐρώπην δὲ ἀρπάσας ταῦρος, βασιλεὺς Κρήτης, ἔτεκε Μίνωα.

16. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἀνέβη τις ἐν Τύρῳ ἀνὴρ σοφὸς ὄνομα Ἡρακλῆς, ὃς εὔρε τὴν [βα]ρὴν, τὴν καλουμένην κογχύλην, ἰδὼν κύνα ποιμενικὸν ἐσθίοντα κογχύλην καὶ τὸν [ποι]μένα ἐκμάσσοντα μετὰ πόκον προ[βάτου] τὸ τοῦ κυνὸς στόμα, καὶ προσαγαγὼν τὸν πόκον [ὡς μέγα δῶρον] τῷ βασιλεῖ. (17) Ὁ δὲ Σύρος εὔρε τὴν ἀριθμητικὴν, ἐδόξεσε δὲ καὶ ἀσωμάτους ἀρχὰς καὶ μεταβολὴν τῶν ψυχῶν εἰς ἑτέρα ζῶα.

18. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐγνωρίζετο Φαλίξ, ὁ υἱὸς Ἑβερ, περὶ οὗ Μωσῆς ἔγραψε, καὶ ἕτερος υἱὸς τοῦ Πίχου Διὸς ἀπὸ Δανάης γενόμενος ὀνόματι Περσεύς, ὃν ἐδίδαξεν ὁ πατὴρ πάσας τὰς μυστικὰς φαντασίας· ὅστις βουλόμενος ἑαυτῷ καταστῆσαι βασιλεῖν καὶ διὰ πολλῆς ἐρχόμενος γῆς, εἶδε παρθένον κόρην αὐχμηράν τε καὶ δυσειδῆ ὀνόματι Μίδουσαν· καὶ λαβὼν ἀπέτεμεν αὐτῆς τὴν κεφαλὴν, καὶ τελέσας αὐτήν, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταζε καταπλήττων πάντας καὶ ἀναιρῶν τοὺς ὄρωντας· ἦντινα κεφαλὴν ἐκάλεσε Γοργόνα διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας.* γυναικὸς Ἀνδρομέδας, καὶ καταλαβὼν κόμην λεγομένην Ἀμάνδραν, ἐποίησεν αὐτὴν πόλιν, στήσας ἑαυτῷ στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνα· αὕτη μετακλήθη ἔως νῦν Ἰκόνιον διὰ τὸ ἀντικόνισμα τῆς Γοργόνας. Ἐπολέμησε δὲ καὶ Ἰσχυροὺς καὶ Κίλιξιν, ἐνθα πόλιν κτίζει ἣν ἐκάλεσε Ταρσόν [ἐν τῇ κόμῃ τῇ] λεγομένην Ἀνδρασῶ. Χρηματισθεῖς (ἐχρηματίσθη;) γὰρ κατ' ὄναρ ὅτι ἐν τῷ (1. ᾧ) τόπῳ μετὰ τὴν πρὸς πολεμίους νίκην ἀποβάς ἐκ τοῦ ἵππου τὸν ταρσὸν ἀπόθηται τοῦ ποδός, ἐκαὶ ὑπὲρ τῶν νικητηρίων κτίσαι πόλιν, καὶ κτίσας ταύτην ἐκάλεσε Ταρσόν. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ Μήδους νικήσας ἐκάλεσε τὴν χώραν Περσίδα, ἐδίδαξε δὲ καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν τὰς ἐπὶ τῆς Γοργόνας τελετὰς. (18*) Καθ' ὃν δὲ χρόνον κατηνέχθη σφαῖρα πυρὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ ἥς λαβὼν ὁ Περσεύς πῦρ, καὶ παρέδωκε τιμᾶν αὐτό· [δ] καὶ μέχρι νῦν φυλάττουσι. (19) Συνέβαλε δὲ τῷ Κηρεῖ τῷ πατρὶ Ἀνδρο-

— § 12. Καὶ... λέγων] Ὁ δὲ αὐτὸς Ἑρμῆς καὶ ἐκπύξατο λέγων Exc. Salm. — ὀρκίζω σε κτλ.] Hæc Chronica alia paullo aliter efferunt, sed corrupte omnia. Quæ singula recensere supersedeo. Orphæo hæc tribuunt Justinus Martyr in Patren. ad Gr. et Cyrillus l. 1.; unde præscam formam restituere licet. Sic habent: « Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρός, ἣν ἐθέγγετο πρώτην, ἥνικα κόσμον ἔκρινεν ἐκ τῆς στήριξης βουλαίς. » V. Lobeck Aglaopham. p. 737 sq. — Ὡς] semel toties posita in Exc. Salm., quæ deinde adiungit: « Ὁ δὲ Ἑρμῆς αὐτὸς σοφὸς ἦν Αἰγύπτιος. » — § 13. Καραχῶ] Ναχωρ Chron. Pasch. p. 86; Ναρεχώ Cedren. p. 37; Ναραχώ Malal. p. 27. — § 14. Eadem brevius in Exc. Salm. p. 387, 22: « Ἰναχος ὁ Ἀργεῖων βασιλεὺς ἐκ φυλῆς ἦν Ἰάρεθ, οὗ τὴν θυγατέρα Ἰώ Ζεὺς ἔρπασεν. Ἡ δὲ δολιχὴν διὰ τὴν διαφθοράν τὸν πατέρα, ἐπὶ Συρίαν ἀπῆλθε, κἀκαίθεν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἦν οἱ οἰκεῖοι μὴ ἀνευρόντες, ἀλλὰ μαθόντες αὐτὴν αὐτοῦ τελευτῆσαι, κτίζουσιν αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰώ-πολιν. Fugam de his narrationibus vide ap. Malal. et Cedren. l. 1. Auctorem Malalas laudat Theophilum. — § 15. Cf. Malal. p. 30; Cedren. p. 38. — § 16. V. Malal. p. 32 sq., et Chron. Pasch. p. 78, ubi laudatur P'alephatus (v. Westermanni Mythogr. p. 110). — § 17. ἀριθμ.] τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν Malala p. 34, 7, ubi de his laudatur Clemens. — § 18. Eadem Exc. Salmas. p. 387, 28: Περσεύς παρὰ τοῦ πατρὸς Διὸς τὰς μυστικὰς τελετὰς μαθὼν, εὐρὼν γυναῖκα τινὰ Μίδουσαν ἀνέλεν αὐτήν, καὶ τελέσας, ὡς ἐδιδάχθη, ἐβάσταζεν, ἀναιρῶν δὲ αὐτῆς τοὺς ὄρωντας· ἦν Γοργόνα ἐκάλεσαν (1. ἐκάλεσε) διὰ τὸ τῆς ἐνεργείας ὀξύ. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀμάνδραν ἐποίησε πόλιν, στήσας στήλην βαστάζουσαν τὴν Γοργόνα (1. Γοργόνα)· καὶ ἐκλήθη ἡ πόλις Ἰκόνιον. Χρηματισθεῖς δὲ κτίσαι πόλιν, ἐνθα πρῶτον μετὰ τὴν τῶν πολεμίων νίκην ἀπόθηται τὸν ταρσὸν τοῦ ποδός, ἔκτισε τὴν νῦν λεγομένην Ταρσόν. Οὗτος ἐδίδαξε πολλοὺς τὰς μυστικὰς τελετὰς, καὶ ἐκάλεσαν αὐτοὺς μάγους, καὶ σφαῖρας πυρὸς κατενεχθείσης λαβὼν καὶ παρέδωκε τοῖς ἑπ' αὐτοῦ κληθεῖσι Πέρσῃσι τιμᾶν αὐτήν. — γυναικὸς Ἀνδρομέδας] Nonnulla desiderantur. Scilicet in Æthiopiā profectus Persens a Neptuni fano abduxit sibi uxorem Andromedam, cum qua in Asyriam telendit. Vide Malalam p. 36, Cedren. p. 40. — ἀπόθηται] ex Exc. Salm.; ἀποδίδται codl.; ὀδυνηθῆ Exc. Cedren. p. 40, 29. Malalas p. 34, 23: ἐχρηματίσθη ταῦτα, ὅτι « Ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου ἀποβάς τὸν σὸν ταρσὸν τοῦ ποδός εἰς τὴν χεῖρα πηξας νίκην λάβεας. Eadem modo Chron. Pasch. p. 71, 18*. — 18. Vide Pausaniam fragm. ap. Malal. p. 37.

μέδας, τυφλῷ δὲ τὸν γῆρας, καὶ προσβάλλοτο, καθ' ὅπερ εἶχεν ἔθος, εἰς βοήθειαν τὴν κεφαλὴν Ἰοργόνο· ὁ δὲ μὴ βλέπων οὐκ [ἔβλεπεν]· ὁ δὲ Περσεύς [ἀγνοῶν] οἷ' ἦν αἰτίαν ἐξέφυγεν ἐκείνος τὸν ἀπὸ τῆς Ἰοργόνο θάνατον, καὶ νομίσας μηκέτι ἐνεργεῖν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φερομένην κεφαλὴν, στρέψας εἰς ἑαυτὸν καὶ ταύτην ἐωρακώς ἐτελεύτα. (20) Βασιλεύει μετ' αὐτὸν Περσεῶν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μέρρος, ὅστις ἔλαυσε τὴν μυσαρὰν ἐκείνην κεφαλὴν τῆς Ἰοργόνο.

7.

Exc. Salmas. p. 388 : Διόνυσος πολεμήσας Πενθεί τῷ ἑξαδελφῷ δέσμιος ἦλθ'· Ἀγαυὴ δὲ ἡ μήτηρ Πενθείως ἐκπεσὼν αὐτὸς σπείσασθαι ἐνώπιον τοῦ Κάδμου· ὁ δὲ Διόνυσος ἐντελέσας τοῖς οἰκείοις ἀνελὼν Πενθεία· καὶ ἐμυθεύθη δτι ἡ Ἀγαυὴ τὸν οἰκεῖον διεσπαραξεν, οἷα τοῦ θανάτου αὐτοῦ αἰτία γενομένη. Στασιαζάντων δὲ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ Πενθείας, Διόνυσος μὲν ἀπελαύνετο, προχειρίζεται δὲ Λυκοῦργος.

Tzetzes Hist. VI, 61, 581 :

Ὁ δ' Ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που λέγει· Πενθείς τε καὶ ὁ Λαδδακός, μᾶλλον δὲ Πενθείς κλέον, ἀνθρωπίνων τῶν λοιπῶν ἔργων τῶν τοῦ Κάδμου, τοῦ μὲν Ἀκταίωνος αὐτοῦ ὑπὸ κυνῶν ἰδίων, Λαδάρου Μελικέρτου δὲ παρὰ πατρός μητρός τε, εἶχεν ἐλπίδα κατασχεῖν τὰ σκήπτρα καὶ τοὺς θρόνους. Ὡς δ' ἔκρουσε Διόνυσος ἔργον νότον Κάδμου ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, ἐσμεῖ κρατήσας τοῦτον. Λύσας λιταί· δὲ τῆς μητρός κτείνεται δόλοισι τούτου. Διόπερ μύθον ἔκλασαν, ἐκ τῆς μητρός κτανῆναι.

8.

Cod. Paris. 1630 : Μετὰ δὲ Κάδμον ἐβασίλευσε τῆς Βοιωτίας Νυκτεὺς, οὗ θυγάτηρ Καλλιόπη, ἐκ μίξεως Θεοδοίου Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἔτεκεν, οἱ βριφέντες καὶ παρ' ἀγροίκου ἀνατραφέντες κρατοῦσι τῆς Βοιωτίας, ἐπαναστάντες τῷ Νυκτεῖ, καὶ κτίζουσι πόλιν τὴν πρώην οὖσαν κώμην καὶ καλουμένην Ἐγχιλείαν, καὶ ὀνόμασαν αὐτὴν Θήβας εἰς ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτῶν. (2) Τούτων ἀπόγονος Λαῖος, ἀφ' οὗ Οἰδίπους γεννηθεὶς ἐξετέθη ξύλῳ τοὺς πόδας περικλεισθεὶς, καὶ Οἰδίπους ὀνόμασθη διότι ὠγκωμένους εἶχε τοὺς πόδας. Γέγονε δὲ

ἀνδρείος καὶ τὴν χώραν ἐλήσσει. Καθ' ὃν δὲ χρόνον καὶ ἡ λεγομένη Σφίγξ ἱρᾶνη, γυνὴ δυσειδὴς καὶ θηριώδης τὴν φύσιν, ἥτις [ἀποβαλοῦσα] τὸν ἄνδρα, καὶ ληστρικὴν συναγαγοῦσα χεῖρα καὶ τόπον καταλαβοῦσα δύσβατον τοὺς [παριόντας] ἐφόνευε καὶ τὰς Θήβας τῶν ἀναγκαίων ἐπένου. (3) Ὁ οὖν Οἰδίπους δεινότατον [τι] βουλευσάμενος [εἰς τὸ ἀναιρεῖν τὴν Σφίγγα, λαβὼν ἐκ τοῦ κτήματος ὅπου ἀνατράφη ἀγροίκους γενναίους, προσποιούμενος θέλειν] ἑαυτὸν μετ' αὐτῆς ληστεύειν καὶ ἐπιτηρῆσας καιρὸν λόγχῃ ἀναιρεῖται ταύτην, καὶ προάγει εἰς τὴν πόλιν. Οἱ δὲ Θηβαῖοι θαυμάσαντες ἀναδοῦσιν αὐτὸν βασιλέα. (4) Μάχης δὲ γενομένης Λαῖος λίθοι τὴν κεφαλὴν βληθεὶς ἀναιρεῖται· Ἰοκάστη δὲ φοβουμένη τῆς βασιλείας ἐκπεσὼν ἀγείρει τὸν Οἰδίποδα, καὶ χειροτονεῖ βασιλέα. Καὶ θεραπεύει τὸ πλῆθος, καὶ βασιλεύει χρόνους ἑβ', καὶ τέκεται μετ' Ἰοκάστης υἱὸς β' καὶ θυγατέρας β'. (5) Μετὰ δὲ τινα χρόνον ἐρωτησάσης Ἰοκάστης περὶ τῶν γονέων αὐτοῦ, εἶπε Μελίβοιον τὸν θρεψάμενον· ἡ δὲ μετεσσεύατο αὐτόν· καὶ εἶπε μὴ εἶναι τούτου υἱόν, ἀλλ' ἐν τῇ ἕλῃ εὑρεῖν· καὶ μαθούσα χρόνον εἶδεν δτι υἱὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ εἶπε τῷ Οἰδίποδι· Ὁ δὲ ἀκούσας λαβὼν ἥλους καὶ πήξας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέθανεν ἅμα μητρὶ Ἰοκάστη.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκαῖον εἶπεν ὅπως οἱ τότε ἄνθρωποι πολυθεῖαν ἐτίμησαν, λεκτίον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἀρχομένοις. Σερούχ τις ἐκ τῆς τοῦ Ἰάφεθ φυλῆς καταγόμενος δόγμα παρέδωκε τιμᾶσθαι τοὺς παλαί τελευτήσαντας καὶ ἀριστεύσαντας ἄνδρας ἢ διὰ εἰκόνων ἢ διὰ ἀνδριάντων, καὶ τούτους προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος ὡς ἐτι ζῶντας, καὶ μνήμας αὐτῶν ἐκτελεῖν καὶ ἐν ταῖς ἱερατικαῖς ἀναγράφεσθαι βίβλοις, καὶ θεοὺς αὐτοὺς ὀνομάζειν ὡς εὐεργέτας. [Ἐντεῦθεν εἰσῆλθ' ἡ πολυθεία καὶ ἡ εἰδωλολατρία.] Τούτο δὲ διήμεινε παρ' αὐτοῖς μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἦν γὰρ ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀπὸ διαφόρων ὑλῶν τῇ πόλει εἰκόνας ἐργαζόμενος καὶ λέγων τούτους εἶναι θεοὺς καὶ ὀφείλειν προσκυνεῖσθαι ὡς αἰτίους τῶν ἀγαθῶν. Ἐντεῦθεν δὲ διέδραμεν ἡ τοιαύτη δοξὰ εἰς τὰ πλείστα τῶν ἀνθρώπων γένε,

— § 20. Μέρρος] Μέρος Chr. Pasch. p. 73, 22; Μέρος Cedren. p. 42, 1. Apud Malalam nomen hoc non legitur. Fr. 7. Vide Malalam p. 42 sq.; Cedren. p. 43.

Fr. 8. Θεοδοίου] sic etiam Cedrenus p. 43, 1 (Θεόδοιος ὁ υἱὸς Βράτωνος); Θεόδοιον υἱὸν γενόμενον Βράτωνός τινος, ἑξαδελφῶν τῆς Δίρκης, Malala p. 45, 17. Secundum Tzetzen Hist. I, 418 et Exeg. in II. p. 132 Antiochenus Amphionem et Zetum filios Θεοδώτου dixit: Κατὰ δ' ἑτέρους χρονικοὺς καὶ τὸν Ἀντιόχεια υἱοὶ τοῦ Θεοδώτου. — Ἐγχιλείαν] Εὐθαλείαν cod., Ἐγχιλείαν Malal. p. 49, 6, ubi recte procul dubio L. Dindorfius: « Scripsisse videtur, ait, Ἐγχιλείαν. Nota est fabula de Cadmi et Harmonia: ad Ἐγχιλείαν, gentem Illyricam, accessu. Unde fortasse explicandum hoc de primo Thebarum nomine commentum. » Cf. R. Unger. Theban. Parad. p. 20. — Οἰδίπους γενν.] Ἰώκκας (vel Ἰοκαστος, ut em. Valcken.) cum Malala p. 50, 1 dicendum erat. Postea demum Oedipi nomen accepit. — § 3. Inclusa h. l., ut passim, Malalae et Cedreni ope resarcire studui. Quamquam hoc loco codex nonnisi unius vocabuli spatium vacuum habet.

Liber secundus § 1. Σερούχ τις κτλ.] Eadem habet Suidas v. Σερούχ in gloss. secunda. Brevius haec leguntur in Exc. De virt., ap. Suidam v. Σερούχ in prima glossa; item in Exc. Salmas., ubi sic: Σερούχ τις ἐκ τῆς Ἰάφεθ φυλῆς ἐνομιθέτησεν, ὡς εἶ τοὺς ἀριστεύσαντας ἄνδρας καὶ ἀποθανόντας δι' εἰκόνων τιμᾶσθαι καὶ προσκυνεῖσθαι κατ' ἔτος. Ἐνθεν γέγονεν ἡ πολυθεία, καὶ κατεκράτησε μέχρι Θάρρα, τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ· οὗτος γὰρ ἀγαλματοποιὸς ἦν. Μάλιστα δὲ μετέσχε ταύτη· ἡ Ἑλλάς, τιμᾶσασα Ἕλληνα τὸν γίγαντα τὸν τῆς κυρτοποιίας ἀρχάντα· δι' ἣν μερισθεῖσιν τῶν γλωσσῶν, οἱ ἄνθρωποι μέρες ἐκλήθησαν. Ceterum cf. Malalas p. 53; Cedren. p. 81; Chr. Pasch. p. 97. — ἐντεῦθεν εἰσῆλθ'... εἰδωλολατρία] addidi e Suida. — τῶν ἀνθρώπων] τῶν ἰσθμίων Suidas.

μαλιστα δὲ ἐν Ἑλλάδι. Ἡδὴ γὰρ ἦσαν οὗτοι τὴν τοιαύτην ἀναδείξαντες πλάνην, καὶ τιμῆσαντες Ἑλλήνας τὸν γίγαντα τὸν ἀπὸ φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ καταγόμενον καὶ τῆς πυργοποιίας κοινωνὸν γενόμενον, οἱ ἦν ἐμερίσθησαν αἱ γλῶτται τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκλήθησαν μέρες.

9.

Exc. De virg. p. 778 : Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σαρούχ τινος καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος εἰκόσι καὶ ἀνδράσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι ἀριστεύσαντας, καὶ τιμᾶσθαι ὡς εὐεργέτας. Καὶ τοῦτο ἐπεκράτησε μέχρι τῶν χρόνων Θάρρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ἀβραάμ δὲ δίκαιος γενόμενος καὶ εἰς θεογνωσίαν ἔλθων καὶ λογισάμενος ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους πλανᾷ, παρασκευάζων αὐτοὺς εἰδωλοῖς καὶ ἀγάλμασι προσκυνεῖν, καὶ ποιητὴν ἀπάντων μὴ γνωρίζειν θεόν, συντρίψας τὰ τοῦ πατρὸς ἔργα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν ὄρων Χαλδαίων τῆς μέσης τῶν ποταμῶν χώρας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς νυνὶ καλουμένης Παλαιστίνης πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ Λὼτ δὲ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, πέμπτω καὶ ἐβδομηχοστῇ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἑπτὰ αἰῶνες. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀδάμ ἕως τοῦ Ἀβραάμ ἡχμῆς. Ἐγένετο δὲ Ἀβραάμ πλούσιος σφόδρα ἐν κτήνεσι πολλοῖς, καὶ οὐκ ἔχουσι αὐτοὺς ἡ συνοικία αὐτῶν. Καὶ ἔδωκε Λὼτ οἰκεῖν τὰ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις Σόδομα τε καὶ Γόμορρα, θεοῦ πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

10.

Exc. Salmas. p. 388 : Ἰορδάνης λέγεται ὁ ποταμὸς, διότι δύο ἄμα μίγνυνται ποταμοί, Ἰὸρ τε καὶ Δάνης, καὶ ἀποτελοῦσιν αὐτὸν, ὡς φησι Πλούταρχος.

Περὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπὸ τῆς ἱστορίας Φιλοστοργίου.

• Ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Παλαιστίνης τέρμασι, μεθ' ἣν ἡ τῶν Φοινίκων ἐκδέχεται, καίται πόλις Δάν ὀνομασθεῖσα πρότερον ἐκ τῆς τοῦ Δάν φυλῆς, ὅπηνίκα χρόνον ἐπ' οὐκ ὀλίγον οὗτοι δὴ μόνοι τοῦ παντός ἔθνους πλανώμενοι, τελευταῖον τὰ ταύτη κατασχόντες χωρία, μόγις ἰδρύθησαν, καὶ πόλιν ἐπὶ τοῖς ἄκροις αὐτῶν ὄρεσι δειμάμενοι, τὴν τοῦ φυλάρχου σφῶν ἐπέθηκαν κλήσιν, καὶ τοῦτο ἦν τῆς Ἰουδαίας ὁ ἐσχάτος πρὸς Φοινίκην

ὄρος. Ταύτην χρόνῳ ὑστερον Ἡρώδης ὁ μέγας οἰκοδομήσας, Καισάρειαν Φιλίππου μετωνόμασε, νῦν δὲ Πανεάς ἐστι καλουμένη· τὸ γὰρ Πανὸς ἐν ταύτῃ βρέτας στησάμενοι, εἰς τοῦτο τὴν τῆς πόλεως ἑστρέψαν προσηγορίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ Πανεάδι τῶν τοῦ Ἰορδάνου πηγῶν ἡ ἑτέρα τίκεται, οὐοῖν οὐοῖν, Δάν ἐκ τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ἐστὶ καὶ νῦν ὀνομαζομένη· τὴν γὰρ ἑτέραν, ἣτις Ἰὸρ ἐπικαλεῖται, πόρρωθεν αὐτῆς ὡς ἀπὸ σταδίων ρε', κόλωνός τις τοῦ αὐτοῦ προΐησιν ὄρους· ὧν ἐξ ἑκατέρας προχεῖται ποταμός, ὁ μὲν Ἰοράτης, ὁ δὲ Δανίτης ἐπικαλούμενος· οἱ διὰ τοῦ ὄρους ἐνεχθέντες, ἐπειδὴ καταβαίνει εἰς τὸ πεδῖον, ἐνταῦθα ἤδη ξυνίσσιν καὶ ἑνα μέγιστον ἀποτελοῦσι ποταμὸν τὸν Ἰορδάνην, ἐν ταύτῃ ἤδη τὸ τε ρεῦμα καὶ τὴν προσηγορίαν κερνάμενοι· δε τὴν τῆς Τιβεριάδος διέξεισι λίμνην μέσην τέμνων αὐτήν, καὶ οἱ ὅλῃς αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁλαῖ ρέομενος μέχρις ἂν ἐπὶ τὴν κατέναντι ἐκπέσει (ἐκπεράσει Val.) γῆν, ἴσος αὐτὸς αὐτῷ καὶ παραπλήσιος ὧν· κέντεῦθεν ἤδη διὰ τῆς Παλαιστίνης ἐνεχθεῖς, ἅπας εἰς τὴν νεκρὰν καλουμένην εἰσπεσὼν ἀφανίζεται θάλασσαν.

11.

Cod. Par. 1630 : Ἰορδάνης δὲ ποταμὸς οὕτω λέγεται διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἄμα, Ἰὸρ τε καὶ Δάνην. Καθ' ὃν δὲ χρόνον καὶ Μαλχισαδὰκ ἐγνωρίζετο, ἀνὴρ εὐσεβὴς, καταγόμενος ἐκ γένους Σίδου, υἱοῦ Αἰγύπτου βασιλέως τῆς Αἰθύης· ὅστις γενόμενος ἱερεὺς καὶ βασιλεὺς τῶν Χαναταίων ἔκτισε πόλιν ἐν τῷ ὄρει τῷ λεγομένῳ [Σιδῶν], καὶ κατέσχε αὐτὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπερ ἐστὶν εἰρήνης πόλις, ἔδρασαν αὐτῇ ἐτηριγ', καθὼς Ἰωσήπος ἱστορεῖ. (2) Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἀπώλοντο δύο πόλεις, Σόδομα καὶ Γόμορρα θεοῦ πυρὸς καταρραγέντος ἐπ' αὐτάς, διότι τοὺς παριόντας ἐνύβριζον ξένους.

3. Ἀβραάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ ἐκ τῆς Σάρρας καὶ τὸν Ἰσμαὴλ [ἐκ τῆς] παιδίσκης τῆς Ἀγαρ· ἐξ ὧν Σαρακηνοὶ τε καὶ Ἰσμαηλῖται προσαγορεύονται. Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, τὸν κληθέντα Ἰσραὴλ, καὶ τὸν Ἠσαὺ, ἀπ' οὗ Ἰσαυροὶ καὶ Ἰσραηλῖται μετωνομάσθησαν. Ἰακώβ δὲ ἐγέννησεν υἱοὺς 16· ἐκ τούτων αἱ νῦν φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ τῶν ἱερέων γένος ἀπαδείχθη, οἱ τε Ἑβραῖοι πάλαι λεγόμενοι Ἰουδαῖοι τότε προσηγορεύθησαν.

4. Καθ' ὃν χρόνον ἐγνωρίσθη παρ' Ἑλλήσιν Ἠσιό-

Fr. 9. Eadem Suidas l. l. In brevius haec contraxit codex 1630 : Ἀβραάμ δὲ καταγόμενος ὡς πλάνου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ συντρίψας τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἀπὸ Καρρῶν (Καρρῶν cod.), ὁ ὅστις ὄρος Χαλδαίας, καὶ ὤκησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, ἄμα Λὼτ τῷ υἱῷ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἰσὶν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ ἑπτὰ αἰῶνες. — Ἀπὸ Καρρῶν ὄρων κτλ.] ineleganter haec enuntiat; non tamen vocem Καρρῶν (Χαρρῶν ap. Moesim, I, 11, 31. Joseph. I, 16 et scriptt. orient.) delendam esse cum Bernhardy ad Suid. statuerim.

Fr. 10. Cf. codex Paris. (v. fr. 11). Suidas : Ἰορδάνης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη διὰ τὸ συμμίγνυσθαι δύο ἄμα ποταμούς, Ἰὸρ καὶ Δάνην. — Φιλοστοργίος] sic secunda manu; Φιλοστράτου prima manu scriptum. Fragmentum jam Valesius exscripsit et inter Philostorgiana p. 541 edidit.

Fr. 11. Cf. Malalas p. 56 sq. — Ἰωσήπος] Nihil de annis istis apud Josephum (I, 10, 2) legitur. Quam tenere Eusebius, Africanus, Josephus, alii saepenumero apud Malalam auctores citentur, inter doctos constat. Eodem vitio Jani Noviter Joannes laborasse videtur. Ceterum Malalas p. 58, 11 ait : Καθὼς Ἰωσήπος ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἔειπεν. Καὶ Ἰωάννης δὲ καὶ Κύριλλος, οἱ ὁπίωτατοι ἐπισκοποὶ, τὰ αὐτὰ εἶπον. — § 3. Eadem post superiora habent Exc. Salm.

δες ἀνὴρ σοφός, (δες τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν). Τότε δὲ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καρῶν ἐγένετό τις Ἐνδυμίων ὀνόματι, ὅστις διὰ μυστικῶν εὐχῶν ἀπὸ τῆς σελήνης ἐβούλετο μαθεῖν τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, καὶ δι' ὀνείρου μαθὼν ἀπέφυξε. Καὶ μῦθος ἐστὶ μέχρι τοῦ νῦν, τὸ τούτου λείψανον δονεῖσθαι κατὰ τὴν Καρῶν χώραν. [Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι.]

11. Ἰακώβ δὲ ἐπορεύθη εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσήφ μέγαν γενόμενον. Ἰωσήφ πρὸς τοὺς ῥ' γεγονὼς ἐν αὐτοῦς μετέλλαξε τὸν βίον. Αεὺ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβρααμ, ὃ δὲ τὸν Ἄμρ, καὶ οὗτος τὸν Μωσέα καὶ τὸν Ἀαρών. Γίνεται δὲ ἀπὸ Ἀβραάμ ἐπὶ Μωσέως ἔτη φε', τὰ δὲ ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Μωσέως ἔτη δσδ' (δλς' Mal.). Μωσῆς δὲ ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Φαραὼ, ἐπαιδεύθη πᾶσαν σοφίαν Αἰγυπτίων· π' δὲ ἐν αὐτῶν γενόμενος ἀπῆρεν ἀπ' Αἰγύπτου, συλλαβὼν Ἰσραηλίτας, οὐ μείονας χ' χιλιάδων ὄντας, μετὰ ἐν αὐτοῦς λς', καὶ ἐπορεύθη διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς φέρων καὶ τὰ δσδ' τοῦ Ἰωσήφ· μ' δὲ ἔτη συμφοροσφύσας τῷ λαῷ τελευτᾷ ἑτῶν ρχ', διάδοχον Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυτῆ καταλιπὼν· δς διδάξας τὸν λαὸν ἔτη κζ' ἀπέθανε χρόνων [ὦν] ι' καὶ ρ'. Ἐξῆς δὲ κριταὶ διηγοῦνται τοῦ Ἰσραήλ.

12.

Exc. Salmas. p. 389, 18 : Οἱ δυνάσται τῶν ἐθνῶν ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ Ναυτῆ διωκόμενοι, καὶ μὴ προσδεχθέντες παρ' Αἰγυπτίων, εἰς τὴν τῶν Ἀφρίων χώραν μετακινήσαντες ἐπέγραψαν· « Ἡμεῖς ἐσμέν Χαναναῖοι, οὓς ἐδίωξεν Ἰησοῦς ὁ ληστής. »

13.

Cod. 1630 : Ἐν τοῖς χρόνοις δὲ τοῦ Ἰησοῦ ἐβασί-

λευσε τῆς Ἀττικῆς Ὀγύγης, δς κατακλυσμῷ γενομένου ἀπώλετο μετὰ τῆς χώρας, καὶ ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου ἔρημος καὶ ἀοίκητος ἢ Ἀττικὴ χρόνους σς', καθὼς Ἀφρικανὸς συνεγράψατο. (2) Τῆς δὲ Μολοσσῶν χώρας ἐβασίλευσε τότε Αἰδης, δς εἶχε θυγατέρα κόρην, ἥτοι ὠραίαν, Περσεφόνην. Ἐρῶντος δὲ Πειρίθου, γνοὺς αὐτὸ ὁ πατήρ ἔστησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος ὃν εἶχε κύναι καὶ ἐκάλει τρικέρκερον διὰ τὸ μέγεθος· καὶ (δς?) κατὰ σύνταξιν ἐλθόντα τὸν Πειρίθου διεγρήσατο, πρὸς δὲ καὶ τὴν κόρην ἐξελοῦσαν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο ἐστὶν ὁ ποιητικὸς εἶρηται ὅτι ὁ Πλούτων ἔρπασεν αὐτήν, ὡς Παλαίφατος. (3) Ἢ δὲ Σικυῶνος βασιλεία ἦτοι τῆς Ἑλλάδος διήρκασεν ἔτη ππβ'. (4) Ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἐγνωρίσθη Προμηθεὺς γραμματικῆς, Ἐπιμηθεὺς μουσικῆς καὶ Ἀτλας ἀστρονομίας· δι' ὃ λέγουσιν ὅτι τὸν οὐρανὸν βαστάζει· καὶ ὁ πανόπτης Ἄργος, τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην περιέβλεπτος. (5) Ἐπετίθη δὲ καὶ ἡ τῆς [Ἀττικῆς] βασιλεία εἰς Ἀθήνας, καὶ ἔρκασεν ἔτη υζδ'. Ἐβασίλευσε δὲ πρῶτος Κέκροψ. [ὅστις δι]φυῆς ἐκλήθη, διὰ τὸ τοῦ σώματος μέγεθος. Ὅς ἐνομοθέτησε γυναῖκας ἐκδίδασθαι ἀνδρὶ ἐνί, πρότερον θηριωδῶς μιγνυμένας. Τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὡς ἐξ Αἰγύπτου καταγόμενος, τὴν νομοθεσίαν Ἡραίου οὐκ ἀγνοῶν· ὡς δὲ καὶ διὰ τὴν τοιαύτην τῆς ἀσελγείας κακοήθειαν ἡ Ἀττικὴ κατακλύσθη. (6) Μετὰ αὐτὸν ἐβασίλευσε Κράναος, Φορωνεύς καὶ οἱ ἐφεξῆς μέχρι Κόδρου. Ἐκ τότε μετέπεσεν ἡ τῶν Ἀθηναίων βασιλεία εἰς ἀριστοκρατίαν, καὶ ἐγένετο πρῶτος Δράκων ὁ νομοθέτης, εἶτα Σόλων, μετὰ [τοῦτον] Θαλῆς, ἐξῆς Αἰσχύλος καὶ ἄλλοι. Καὶ ἐκράτησε τὰ πάντα ἔτη ππβ'. (7) Τότε καὶ Ὀρφεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἀριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδάσκεις. Φέρονται αὐτοῦ καὶ περὶ θεογονίας λόγοι,

p. 389, 64 : Ἦν ἐκὶ τῶν ιδ' πατριαρχῶν ὁ Ἡσίοδος, ὅστις... μετέβαλεν (quæ postrema desunt in cod. 1630, ego inserui). Ὁ Ἐνδυμίων διὰ μυστικῶν εἰς... ἀπέφυγεν. Ὁ δὲ μῦθος φησιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Σελήνης φιλεῖσθαι. Cf. Malalas p. 59, 5 et p. 61, 2, unde hæc describere liceat : ... Ἔστι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἕως τῆς νῦν εἰς τὴν Καρίαν... καὶ καθ' ἑκαστον ἔτος ἀνοίγουσι τὴν αὐτοῦ σοφὴν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ὁρᾶσι τὸ λείψανον αὐτοῦ ἱερούμενον, ὡς λέγουσιν. Ἀπὲρ συνεγράψατο Αὐλίας ὁ σοφώτατος· περὶ οὗ, φησὶ, τὴν σελήνην φιλεῖν τὸν Ἐνδυμίωνα ἱστοριογραφοῦσιν. Auleas homo ignotus. De Eschylo (in Caribus f.) cogitavit Bentlejus (Ep. ad Mill. p. 69), collato Malala p. 143, 1.

Fr. 13. § 1. Χρόνους σς'] ἐκὶ ἔτη σς', καθὼς ἐν τοῖς Ἀφρικανῶν ἡμέρηται συγγράμμασιν, Malal. p. 12, 5. Debebat ρζ', vel ρπ', ut accuratiores scripti. ex eodem Africano tradunt. — § 2. Eadem sic Exc. Salm. p. 389, 11 : Ἢ Περσεφόνη θυγάτηρ τῆς Αἰδούς τοῦ βασιλέως Μολοσσῶν, ἐκαλεῖτο δὲ Κόρη, οὕτω τῶν Μολοσσῶν τὰς εὐμόρφους καλοῦντων. Ἐξελοῦσαν δὲ ἐπὶ βοήθειαν Πειρίθου ὑπὸ τοῦ Κερκέρου ἀναιρουμένου, ἀναιρείται καὶ αὐτὴ, καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ὁ Αἰδης ἔρπασεν αὐτήν. Fusinus rem narrat Malalas p. 62. Cedren. p. 143. — § 3. ππβ'] Cf. Malalas p. 69, 3, qui hunc numerum ponens addit : καθὼς Ἀφρικανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Id vero falsum est. V. Castor. fragm. 8, p. 169. Cedrenus p. 144, 8, pro 985 nonnisi 980 recenset. — § 4. De hisdem rebus Exc. Salm. p. 389, 25 : Προμηθεὺς σοφίαν ἀνθρώπων ἐδάξε· ἔκρινεν ὅτι πλάττει ἀνθρώπους· Ἀτλας δὲ τὴν ἀστρονομίαν ἐδάξας, ὅτι βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ ὁ Ἄργος πολυόμματος, ὅτι περιέβλεπτος ἦν, καθ' ὃ τὴν τεχνικὴν ἐπιστήμην αὐτὸς ἐκινῶντος πρῶτος. Locus cod. 1630 mancus est. Post v. γραμματικῆς excidit ἡμπερος vel ἐδάσκαλος. Cf. Malalas p. 70, Cedren. p. 144. — 5. υζδ'] 492; sic ex Malala p. 89, 2 et Cedren. p. 145, 17 reposui pro τζδ', 392. — Κέκροψ κτλ.] Ead. in Exc. Salm. p. 389, 29 : Κέκροψ διφυῆς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, ἢ ὅτι πρὸ αὐτοῦ τῶν γυναικῶν θηριωδῶς μιγνυμένων οἱς ἐβούλοντο, καὶ ᾧ ἤθειλον διδόντων τὸ τιμώμενον. αὐτὸς ἐνομοθέτησεν ἐνὶ ἐκδίδασθαι ἀνδρὶ· ὡς γὰρ δὲ καὶ διὰ τὴν ἀσελγείαν ἡ Ἀττικὴ κατακλύσθη. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἀπὸ τῆς Ἡραίου τοῦ βασιλέως νομοθεσία· ἔδει τὴν μοναρχίαν. Eadem laudato Joanne Antiocheno tradunt Tzetzes ad Lyc. 111 et Eudocia p. 252. — θηριωδῶς] superscriptum est χύδην. — 6. Φορωνεύς] vocem supplēvi ex Malala p. 72, 3. Φορωνεύς ap. Cedren. p. 145, 15. Noli mirari. — ππβ'] numerus corruptus. Scribi leni manu potest ωπβ' (882 = 14 + 63), qui antiquus est numerus annorum, qui fluxerunt a Cecrope usque ad institutionem archontum annuorum. Sed quum Malalas p. 72, 11 habeat πζζ', fortasse apud Nostrum idem fuit, vel πζβ'. — 7. Plenius hæc Suidas v. Ὀρφεὺς tradit, ex Joanne, uti nostro loco docemur.

ἐν οἷς εἶπεν, ὅτι τὸ ὑπέρτατον φῶς πάντα ἐδημιούργησεν, ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν· ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπερήνατο καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ.

14.

Suidas: Ὀρφεύς. Ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ Ἰουδαίους Κριτῶν, καταλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθηναίων, Ὀρφεὺς ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἀριστος γενόμενος καὶ πολλὰ μυστήρια διδασκθεὶς. Φέρονται γὰρ αὐτοῦ καὶ περὶ θεωρησιαίς λόγοι, ἐξ ὧν εἰσὶ ταῦτα. Εἶπε γὰρ ὅτι ἐξαρχῆς ἀνεδείχθη ὁ αἰθέρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθείς· καὶ ἐνταῦθεν κάκειθεν τοῦ αἰθέρος ἦν χάος, καὶ νῦν φοδερὰ πάντα κατέχει καὶ ἐκάλυπτε τὰ ὑπὸ τὸν αἰθέρα· σημαίνων τὴν νύκτα προτερεύειν· εἰρηκῶς ἀκατάληπτόν τινα καὶ πάντων ὑπέρτατον εἶναι καὶ προγενέστερον καὶ δημιουργὸν ἀπάντων, τόνγε ὑπέρτατον αἰθέρα. Καὶ τὴν γῆν εἶπεν ὁράτον. Ἐφῆσε δὲ ὅτι τὸ φῶς ῥῆξαν τὸν αἰθέρα ἐφώτισε τὴν γῆν καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν· ἐκείνο εἰπὼν τὸ φῶς, τὸ ὑπέρτατον πάντων, τὸ ἀπρόσιτον, τὸ πάντα περιέχον· ὅπερ ὠνόμασε Βουλὴν, Φῶς, Ζωὴν. Ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα μίαν δύναμιν ἀπερήνατο, καὶ ἐν κράτος τοῦ δημιουργοῦ πάντων θεοῦ, τοῦ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγόντος εἰς τὸ εἶναι, ὁρατὰ τε καὶ ὁράτα. Περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ πάντων καὶ θεοῦ ἐπλάσθη, καὶ φυγὴν ἔλαβε λογικὴν, ἀκολουθήσας τοῖς Μωσείως· καὶ ταλαίπωρον εἰρηκῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ πολλοῖς ὑποκείμενον πάθεσι ψυχικοῖς τε καὶ σωματικοῖς, δεκτικὸν τε ἀγαθῶν καὶ πονηρῶν ἔργων, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀθλῶς διακείμενον.

15.

Codex 1630: Ἐν τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ὁ Μαρσύας ἐγένετο αὐλητής, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἐπράχθη, οἱ προσομιῶντες ἐν Κυζικῷ καὶ μετὰ τὸ ξενιθῆναι κατὰ ἀγνοίαν συμβαλόντες καὶ ἀνελόντες Κυζικὸν τὸν βασιλέα, καὶ πενθήσαντες, ἔκτισαν ἱερὸν εἰς μνήμην αὐτοῦ, ἐκεῖθεν τε ἀπελθόντες εἰς

τὰ καλούμενα Πύθια θερμὰ καὶ θυσιάσαντες ἐπηρώτων τὸν Ἀπόλλωνα τίος ἐστὶ τὸ ἱερὸν ὅπερ αὐτοὶ ὠκοδόμησαν. Καὶ ἐδόθη αὐτοῖς χρησμὸς περιέχων οὕτως· « Ἀδαῆς κόρη ἔχουος ἐσται· ὁ γὰρ ἐξ αὐτῆς προΐδιν ἅπαντα κόσμον ζωγρήσας πατρὶ προσάξει δῶρον· αὐτῆς ἐσται δοῦλος οὗτος. Μαρία δὲ τούνομα αὐτῆς. » Οἱ δὲ νομίσαντες περὶ Ῥέας ταῦτα λαλῆσαι, ἐπωνόμασαν αὐτὸν τῆς Ῥέας. Ὅστις οἶκος ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, ἐκκλησία γέγονε τῆς δεσποίνης ἡμῶν καὶ θεοτόκου Μαρίας. (2) Ἐκεῖθεν τε ἀνακλιόντες διὰ τῆς Βιθυνίας ὠρμημένοι τὴν Ποντικὴν διαπεράσαι θάλασσαν, καὶ φθάσαντες περὶ τὸν καλούμενον Ἀνάπλου, ἔμαθον ὅτι τὸ στενὸν ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης βάρβαρός τις Ἄμυκος κατέχει καὶ τοὺς πλείοντας ληστεύει καὶ φονεύει, καὶ καταφυγόντες ἐν κόλπῳ δασυτάτῳ ἐθεάσαντο ἐν ὄπτασι τινὰ φοδερὰν [ἀνδρὸς] εἰκόνα αἰετοῦ ἔχοντος πτέρυγας κατὰ τῶν ὤμων, προδισπίζοντος αὐτοῖς τὴν κατὰ Ἀμύκου νίκην. Συμβαλόντες γοῦν ἀναιροῦσι τὸν Ἄμυκον, καὶ ὑποστρέψαντες ὠκοδόμησαν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἱερὸν, γράψαντες ἐν εἰκόνι ὅπερ εἶδον ἐκτύπωμα, καὶ ὀνομάσαντες τὸν τόπον Σωσθένιον· ὅπερ ἱερὸν χρόνοις ὕστερον ὁ τοῦ Βυζαντίου βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας εἰς ὄνομα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ὠνόμασεν. (3) Ἐκεῖθεν οἱ περὶ Ἰάσονα διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης εἰς Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον τὴν Μηδαιαν καὶ τὸ χρυσοῦν λεγόμενον δέρας, ὅπερ ἦν οὐχ ὥσπερ ποιητικῶς φέρεται, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημαίης χρυσόν. (4) Ἐν δὲ τῇ Φρυγῶν χώρῃ ἦν τότε Τρώς ὁ πατὴρ Ἰλου καὶ Γανυμήδους.

5. Ἐγένοντο δὲ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Κριταὶ τῶν Ἰουδαίων Χουσαρθῶμ χρόνους ζ', Γεθονοῦλ χρόνους ν' (1. μ'), Γεδειών, Ἰερθάς, δς ταξάμενος τὸ πρῶτον ὑπαντήσαν αὐτοῖς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καταθύειν, ἀντίλα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Σαμφών, παῖς Μανωῆ, δς ὑπὸ Δαλίλας ὑπεκλάπη τὸν νοῦν, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμει καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν καὶ ἐδόθη ἀλήθειν ἐν μύλῳ, δέσμιος εἰς Γάζαν ἀγχείς.

Fr. 14. Cf. Malalas p. 74 sq., Cedrenus p. 147.

Fr. 15. Μαρσύας] Probabiliter ex Nostro fluxerunt, quae ap. Suidam v. Μαρσύας leguntur: Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν Ἰουδαίων Κριτῶν καὶ Μαρσύας ἐγένετο σοφός, ὅστις ἐρεῖρε διὰ μουσικῆς αἰλούς· ἀπὸ καλαμῶν καὶ χαλκοῦ· ὁ; παρατροπῆσαι ἱερῶν εἰς ποταμὸν ἐκτὸν, καὶ ἀπώλετο· καὶ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς Μαρσύας· περὶ οὗ μῦθος φέρεται, ὅτι ἐκτὸν ἀποθνήσκας ἀπώλετο. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας, ὡς Ἀπολλωνίος ὁ Ῥόδιός φησι. Λέγεται δὲ μῦθος (1. λέγει δὲ ὁ μῦθ.), ὅτι ἐξεδήρη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Eupilem in modum fab. narrant Malala p. 76 et Cedrenus p. 648. — ἀδαῆς κόρη κτλ.] Plenius hoc oraculum praebet Malal. p. 77. Cedren. p. 209 sq. — ὅστις οἶκος... ἐκκλησία γέγονε] ὅστις ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως] οἶκος γέγονε, codex. Mutavi ex Malala. — § 3. De his ita Exc. Salm. p. 390, 2: Οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸν Ἀμύκον ὁδὸν ἐν δάσει [κόλπῳ] καταφυγόντες, εἶδον ὄπτασιν ἀγγέλου, δς προείπεν αὐτοῖς νίκην· καὶ ἐλθόντες καὶ κηρύξαντες Ἀμύκον ὠκοδόμησαν τῷ φανέντι ἱερὸν, ὀνομάσαντες τὸν τόπον Λαοσθένιον (Σωσθένιον in cod. 1630 et Cedreno p. 710, 15. Malalas p. 78, 19 ita: καλίσαντες τὸν αὐτὸν τόπον ἢ τὸ ἱερὸν αὐτὸ Σωσθένιον, διότι ἐκεῖ φυγόντες ἐσώθησαν. Attamen Leosthenium verum esse loci nomen asserit P. Gyllius De Bosp. Thrac. II, c. 14 et 10). Pluribus haec exponunt Cedrenus et Malalas l. l. — § 3. Ead. Exc. Salm. p. 390, 8: Τὸ μυθολογούμενον χρυσοῦν δέρας βιβλίον ἦν ἐν δέρματι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ διὰ χημαίης χρυσόν ἐργάζεσθαι. Cum codice 1630 ad verbum conculit Suidas v. Δέρας. Idem post v. διὰ χημαίης χρυσόν addit: Εἰκοτας οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ. Joannes sua auctoritate e Characo (fr. 14), quoniam de alia re Malalas laudat p. 81. Ceterum quae modo legimus de libro isto chemico, neque Malalas neque Cedrenus habet. — § 5. Iudicium seriem mancam esse patet.

16.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι Σαμφών, παῖς Μανωῆ, κριτής καὶ ἀνὴρ ἰσχυρός. Ἀχρι μὲν οὖν οὗτος ἐκράτει τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν, τῶν πολεμίων κατεδυνάστευσεν· ἐπειδὴν δὲ ὑπὸ Δαλιὰ τῆς πόρνης ὑπεκλάπη τὸν νοῦν, ἄμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεισεν· ὑπὸ τε τῶν ἐναντίων ἀλούς δέσμιος εἰς Γάζαν ἀπύχθη, καὶ τῶν θύων στερηθεὶς ἰδόθη ἀλήθειν ἐν μυλῶνι. Διὸ δὲ συμπεσὼν τοῖς τοῦ ἱεροῦ κίσει συναπώλετο τοῖς ἐναντίοις εἰπὼν· « Ἀπειθέτω δὴ Σαμφών μετὰ τῶν ἀλλοφύλων. » Καὶ ὁ μὲν οὕτω διεφθάρη κρινὰς τὸν λαὸν ἐτη εἰκοσι.

17.

Codex 1630 : Ἡλαὶ (δς), μυριάδων λαῶν τεσσάρων καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἀναιριθέντων, ὑπὸ τῆς αὐθιμίας ἐξέπνευσε. Καὶ ἡ κίεως διερπαγείσα παρὰ τῶν βαρβάρων πάλιν ἀπεδόθη μετὰ εἰκοσαετῇ χρόνῳ, λιμῇ περιπεσόντων τῶν βαρβάρων. Καὶ διήρκεσαν οἱ κριταὶ χρόνους τλζ'. Ἐπειτα περιστάντος τοῦ πλήθους καὶ βιαζομένου χειροτονῆσαι Σαμουὴλ βασιλέα, καθάπερ εἶχον τὰ ἴθνη, πρῶτος ἀνιδείχθη βασιλεὺς Σαούλ. Βαῶζ δὲ εἰκασις ἀνὴρ ἐκ τῆς εὐσεβοῦς γυναικὸς Ῥούθ ἐγέννησε τὸν Ὠβὶδ, Ὠβὶδ δὲ τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ τὸν Δαυὶδ, δς τὸν βάρβαρον Γολιάθ καταγωνισάμενος ἐκρίθη ὑπὸ πάντων μέγας, Σαούλ δὲ ὑπεκορίζετο. Ἦνικα δὲ Σαούλ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἤλω καὶ τὸν βίον μετήλλαξεν, εὐθὺς βασιλεὺς ἀπεδείχθη τοῦ Ἰσραήλ. Δαυὶδ δὲ διάδοχον τῆς βασιλείας τὸν ἑαυτοῦ παῖδα Σολομῶνα ἀπέδειξεν· ἐν οἷς καὶ ὁ Τρωϊκὸς ἐκινήθη πολέμας· ὅστις Σολομῶν οἰκοδομεῖ τὸν ἐν Ἱερουσαλὴμ ναόν· ἰδίκαζέ τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ. Γυναῖκας δὲ χιλίας ἀγαγόμενος πείθεται ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι· διὸ καὶ προσέταξεν ὁ Θεὸς διαμερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν.

18.

Exc. De virt. p. 781 : "Οτι ὁ Σαούλ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ δαίμονος κατείχετο, καὶ οὔτε ἐκάθευδεν οὔτε ἐκοιμᾶτο. Ὅντινα ὁ Δαβὶδ ταῖς μελωδίαις κατέβαλεν.

2. "Οτι ὁ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐν πολέμοις ἀριστος ἦν καὶ τῶν νόμων ἀκριβὲς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο. Ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα

πισθεὶς θεαῖς ἐπαιδεύετο μάστιγι. Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δαῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεισεν, γέλως τε τοῖς πολεμοῖς ἀπεδείχθη. Καὶ ταῦτα μὲν μετανοίαις καὶ δάκρυσιν ἰθεράπευσεν.

3. "Οτι Σολομῶν ὁ υἱὸς Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἰουδαίων φρονήσει τε καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ περιφανὴς ἦν. Διόκαζον τε τῷ λαῷ ἐν σοφίᾳ τοῦ κρείττενος οὐ διέλιπεν. Ἦσκει τε πᾶσαν σοφίαν θείας χάριτος γέμουσαν, καὶ τῆς διδασκαλίας ἀκροατὴς πλείστους τῆς ἰδίας ἐποιεῖτο. Ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα διαπραττόμενος τῷ τῆς φύσεως εὐαλότῳ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ὑπαγόμενος, ἀγεται μὲν γυναῖκας χιλίας τὸν ἀριθμὸν· πείθεται δ' ὑπ' αὐτῶν εἰδωλολάτρης γίνεσθαι. Διὸ προσέταξεν ὁ Θεὸς μερισθῆναι τὴν αὐτοῦ βασιλείαν, οὐκ ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ, διὰ μνήμην Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευταίην.

19.

Exc. De ins. p. 4 ed. Cramer. : "Οτι Σαναχειρίμ ὁ τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς ἀνῆρέθη, πρὸς Αἰθίοπας ἀγωνιζόμενος.

20.

Exc. cod. 1630 : Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἑλλήνων χώρᾳ Λάπαθος ὁ βασιλεὺς ἔσχεν υἱοὺς δύο, τὸν Ἀχαιοὺ καὶ τὸν Λάκων· καὶ τειλευτῶν ἐμέρισεν αὐτοῖς τὴν βασιλείαν, καὶ ὁ μὲν Ἀχαιὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μοῖραν ἐκάλεσεν Ἀχαιάν, ὁ δὲ Λάκων, Λακωνικήν. [Καὶ μετ' αὐτὸν ἐβασίλευσαν Λακωνίων ἄλλοι τινές] ἄχρι τῆς βασιλείας Θεσπίου. Ὁ [δὲ] Θεσπίος ἔσχε θυγατέρας γ', τὴν Αἰθῶν, τὴν Κλυτίαν καὶ τὴν Μελανίπην. Ἐσχεν οὖν ἡ Αἰθῶ [ἀνδρα] Τ[υνδαρέα], ἐξ οὗ ἔσχε θυγατέρα Κλυταιμνήστραν τὴν γαμηθεῖσαν Ἀγαμέμνονι. Ἡ τοίνυν Αἰθῶ μοιγυθεῖσα ὑπὸ τινος ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς Κύκνου, ἐκύησεν ἄμα παῖδας τρεῖς, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καὶ Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα.

21.

Exc. De virt. p. 782 : "Οτι Σθενέβοια ἡ Προΐτου γυνὴ φιλήσασα τὸν Βελλεροφόντην, καὶ μὴ ἐπιτυχοῦσα διὰ τὴν ἐκείνου σωφροσύνην, τούναντίον διέβαλεν αὐτὸν τῷ Προΐτῳ, ὥς βουλόμενον αὐτὴν μοιγεῦσαι. Καὶ ἀγανακτήσας ὁ Προΐτος ἐπεμψεν αὐτὸν τῷ Ἰοβάτῃ, τῷ πατρὶ τῆς Σθενεβοίας, ἵνα ἐκείνος αὐτὸν φονεύσῃ.

Fr. 16. Eadem Suidas v. Σαμφών. — Δαλιὰ] Δαλιὰ cod., item ap. Suidam cod. A, Δαλιὰ cod. E V.

Fr. 18. § 1. Eadem Suidas v. Σαούλ. Quae praeter haec ap. Suid. s. v. Σαούλ leguntur excerpta duo, probabiliter ad eundem Joannem referre licet. — § 2. Eadem Suidas v. Δαυὶδ, et ex parte Exc. De ins. p. 1 ed. Cramer. : "Οτι Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, ὥς μὲν ἦν τῶν νόμων φύλαξ, πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο· ὀλίγοις δὲ etc. usque ad v. ἐξέπεισεν. — ἀκριβὲς] sic Suidas. ἀκ. ἡ. cod. — τὸ σῶμα] sic Suidas; τοῦ σώματος cod. — μετανοίαις] Suidas; μετανοίᾳ cod. Ceterum quae antecedunt apud Suidam : Διόκοντος αὐτὸν τοῦ Σαούλ, μετανοίᾳ κτλ., ad quae proxime accedit Cedrenus p. 156, item Joanni vindicaverim. — § 3. Eadem Suidas v. Σολομῶν. Cf. fr. 17. — . φ λ α ῶ] τὸν λαὸν Suidas. — Ante σοφίᾳ Suidas addit : φρονήσει καὶ. — τῆς ἰδίας om. Suidas.

Fr. 19. Quum in seqq. Excerptis De ins. sermo sit de Graecorum rebus antetrojanis, intelligis auctorem, antequam ad haec accederet, historiam Judaicam usque ad Ezechiae tempora recensuisse. Similiter Cedrenus. Aliter Malalas.

Fr. 20. Cf. Malalas p. 81, Cedrenus p. 211. — Καὶ μετ' αὐτὸν... ἄλλοι τινές] supplevi e Mal. et Cedreno. — Μελανίπην] sic Malalas p. 82, 10; Cedren. p. 212, 4 Μελίνην, codex noster Μελίτην. — Κύκνου] κυάνου cod.

Fr. 21. Eadem Suidas v. Σθενέβοια. Cf. Mal. p. 83; Cedren. 212.

Ὁ γὰρ Προῖτος ἀνελὼν αὐτὸν οὐκ ἔβουλήθη, ἐπειδὴ ἐν τάξει τέκνου ἀνεθρέψατο αὐτόν. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἰοδάτης ὅτι ψευδὴς ἐστὶν ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, ἐφείσπετο τοῦ Βαλλεροπόντου. Μετὰ δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Προῖτου Ἀκρίσιος ἐβασίλευσεν.

22.

Exc. De insid. p. 390 : Αἰγεὺς, ἀγγεληέντος αὐτοῦ ψεύδους, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θησεὺς ὑπὸ Μινωταύρου ὤλετο, ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θαλάσσαν καὶ ἐκλήθη ὁ τόπος Αἰγαῖος.

23.

Exc. De virt. p. 782 : Ὅτι Πριάμος ὁ Φρυγῶν βασιλεὺς συνελθὼν Ἑκάβη εἶχεν ἐξ αὐτῆς Πάριον τὸν καὶ Ἀλέξανδρον. Ἦτις ἰγκυος οὖσα ἐδόξε λαμπράδα πυρὸς τίττειν. Καὶ ἐπερωτήσας εἰς τὸ μαντεῖον ὁ Πριάμος ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι τριακονταετὴς γενόμενος ἀπολήσῃ τὴν Τροίαν. Καὶ τοῦτον ἀπέπεμψεν εἰς τὸ Πάριον λεγόμενον. Παρελθόντος δὲ τοῦ τριακοστοῦ ἐνισχυτοῦ μεταστειλόμενος τοῦτον ὁ πατὴρ ἐν τῇ Τροίᾳ ἐορτὴν ἐπέτελλε. Καὶ εἰδωκίως αὐτῇ δῶρα, καὶ πρὸς τοὺς τοπάρχας ἀποστείλας ἀπέστειλεν αὐτὸν θυσιάσαι τοῖς κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἱεροῖς. Καὶ παραγενόμενος εἰς Σπάρτην τὴν ὑπὸ Μενελάου τότε βασιλευομένην εὗρε τὸν μὲν Μενέλαον πλεῖν μέλλοντα ἐπὶ τὴν Κρήτην, τάγματος ἑνακα καὶ θυσίας ἐξ ἔθους προσαγομένης παρ' αὐτοῦ τῇ Εὐρώπῃ, ἐξ ἧς ἔλαβεν ἔχειν τὸ γένος. Ὁ τοίνυν Μενέλαος ὥς ἐδέξατο τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὰ γράμματα τοῦ Πριάμου καὶ τὰ δῶρα, ἐν τιμῇ τε ἐποιήσατο τὸν ἄνδρα καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐν τῷ παλλατίῳ διαιτᾶσθαι· καὶ ἤγησεν αὐτὸν ἀναμειναι τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανέλθῃ. Οὕτω τοίνυν Ἀλεξάνδρου διατρίβοντος ἐν τῇ Σπάρτῃ, συνέβη τὴν Ἑλένην τὴν Μενελάου γυναῖκα οὔσαν ἐν παραδείσῳ θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Συνῆσαν δὲ αὐτῇ Αἴθρα τε καὶ Κλυμένη, ἐκ τοῦ γένους καταγόμεναι Πίλοπος καὶ Εὐρώπης. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ Πάρις τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης, ἔρωτι βληθεὶς εἰς αὐτὴν διὰ τῆς Αἰθρας τε καὶ Κλυμένης ὑπονοθεύει ταύτην, καὶ φεύγει διὰ τῶν πλοίων ὧν εἶχεν. Λαβὼν οὖν αὐτὴν μετὰ χρημάτων λιτρῶν τριακοσίων καὶ ἀργύρου πολλοῦ καὶ κόσμου ἀπέπλευσεν εἰς Σιδῶνα, ἐκεῖθεν τε εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν βασιλεῖα Πρωτέα. Καὶ ἔμεινεν ἄχρι τινὸς παρ' αὐτῷ καταφρονήσας ἰὼν ἐκαλεύσθη θυσιῶν. Ὡς

οὖν ἐγνωρίσθη τοῦτο τοῖς τὴν βασιλικὴν φυλάττουσιν αὐλὴν τοῦ Μενελάου, παραχρῆμα ἀπέστειλάν τινα ἐν Γορτύνῃ τῇ πόλει τῆς Κρήτης ἀπαγγελοῦντα Μενελάῳ τὸ γεγονός. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐπανῆλθεν εὐθὺς ἐν τῇ Σπάρτῃ, πέμπων εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν ἐν παντὶ τόπῳ. Καὶ ὅτε ἔμαθε τούτους εἶναι ἐν τῇ Τροίᾳ, ἐπέμψα κατασκόπους ὁρᾶλλοντας αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν ἀπαγγεῖλαι· καὶ ἀποστείλας πρέσβεις ὁ Μενέλαος μετὰ χρημάτων ἀποδοθῆναι αὐτοῖς τὴν Ἑλένην. Ἀπράκτων δὲ τούτων ἐπανελθόντων, πάλιν ἀπέστειλεν. Ὡς δὲ οὐδὲν ἔβρα, τερατομένου τοῦ δήμου πρὸς τὸ ἀποδοθῆναι αὐτήν, οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες ἀνθίσταντο. Ὁ δὲ Μενέλαος ὑποστραφεὶς σὺν Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ περιήει τοὺς τοπάρχας τῆς χώρας, παρακαλῶν μὴ παρθεῖν τὴν ὕδριν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ συμμαχεῖν αὐτῷ καὶ συναγωνίσασθαι κατὰ τῶν ταῦτα τολμησάντων βαρβάρων. Καὶ συνήγαγον βασιλεῖς καὶ τοπάρχας, καθῶς φησι Ὅμηρος καὶ Δίκευς.

24.

Exc. Salm. p. 390 : Ὁ Πάρις ἰγκώμιον ἐξέθετο τῆς Ἀφροδίτης, ἡγουν τῆς ἐπιθυμίας, καὶ συγκρίνας αὐτὴν μετὰ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, δέδωκεν αὐτῇ τὸ μῆλον, ἥτοι τὴν νίκην, εἶπε δὲ [εἰς] αὐτὴν καὶ ὕμνον τὸν λεγόμενον κιστόν.

2. Ὁ Παλαμῆδης διὰ τῆς τάβλας τὸν γήινον κόσμον ἠνίζατο, τὸν ζωδιακὸν κύκλον διὰ τῶν δώδεκα κᾶσων, διὰ τοῦ ψηφοβόλου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπὶ κακίων τὰ ἐπὶ ἀστρα τῶν πλανήτων· διὰ δὲ τοῦ πύργου τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ δίδοται πᾶσι καλὰ τε καὶ φαῦλα.

3. Δίκευς ὁ μετὰ Ἰδομενέεισιν συστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν φησὶν ὅτι Πριάμος ἐπέμψα καὶ πρὸς τὸν Δαυὶδ πρεσβεῖαν, καὶ πρὸς Ταυτάνην βασιλέα Ἀσσυρίων· καὶ ὁ μὲν Δαυὶδ οὐ προσήκατο ταύτην, ὁ δὲ Ταυτάνης ἐπέμψα τὸν Τιθωνὸν καὶ τὸν Μέμνονα μετὰ πλήθους Ἰνδῶν. (1) Φησὶ δὲ καὶ ὅτι Ἑκτορι εἰς ὑπάντησιν Πενθεσιλείᾳ τῆς Ἀμαζόνος ἐξερχομένη νυκτὸς ἐπιθέμενος Ἀχιλλεὺς αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀπέκτεινεν. (2) Ὁ αὐτὸς λέγει ὅτι καὶ τὸν παρὰ Πολυμνήστορος φυλαττόμενον Πολύδοιρον Πριάμου παῖδα ἔλαβεν Αἴας ὁ μέγας πολεμῶν Πολυμνήστορι· ἀναγαγόντος οὖν αὐτόν, οἱ Ἕλληνες πρὸ τοῦ τείχους τῆς πόλεως διεκρήρυξεν λαβεῖν τὴν Ἑλένην καὶ δοῦναι τὸν παῖδα· ὥς δ' οὐκ ἐπαίθοντο, πάντων ὁρώντων κατατοξεύθη.

Fr. 22. V. Malalas p. 87, cujus narratio quum proxime accedat ad ea quae Suidas v. Αἰγεὺς habet, nihil dubito quin ex Joannis nostri Excerptis Suidiana fluxerint.

Fr. 23. Eadem finis exponunt Malalas p. 92 sqq. et Cedrenus p. 216 sqq. Post verba εἰς τὸ Πάριον ex serie narrationis ponenda sunt ea quae de Paride iudice Joannes allegorizat in fr. 24, § 1, collato Malala p. 92, 10—20.

Fr. 24. § 1. Cf. Tzetzes in Allegor. fabularum Homer. expositione (quem locum a cod. Bodlej. laudat Humphredus Housius in Prolegg. ad Joann. Mal. p. XXVI) : Καὶ βῆτωρ δὲ γενόμενος (sc. Πάρις) γράφει πολλὰ μὲν ἄλλα, εἰς ἐν δὲ τούτων σύγγραμμα τὰς τρεῖς θεὰς συγκαίρει, τὴν Ἀθηνᾶν τὴν φρόνησιν, τὴν Ἥραν τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲ φησὶ τὴν Ἀφροδίτην· ἢ καὶ τὸ μῆλον δίδωκε, τῆς νίκης τὰ πρωτεύει. Ὡς Ἰωάννης χρονικὸς Ἀντιοχεὺς που γράφει, αὐτὸ μόνον ἄλληγορῶν, τ' ἄλλα παραλαμβάνων. — § 2. V. Malal. p. 103, Cedren. p. 220. — τὰ βλάς] ταύλας codex. — § 3. Ταυτάνης, deb. Τούταμον. V. Dindorf. II, 72. Epistolam Priami ad Teutam. habes ap. Cephalonem in Euseb. Chron. p. 51 Mal. — § 4. V. Malalas p. 123, 3. — § 5. V. Mal. p. 103 sq. Cedren. p. 223.

6. Ὁ Ῥήσος τὰς οἰκίσεις ἔχων ἐν Βεζαντίῳ ἐν τῇ λιγομένῃ Ῥηάτῃ (Ῥησίῳ S.), ὅπου νῦν ἐστὶν ὁ τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Θεοδώρου ναός. (7) Τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον ζώδιον ἦν μικρόν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου κατασκευασθὲν εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. (8) Ἐν τῇ μέλλειν τὴν Τροίαν ἀλίσκεισθαι, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ἀναθημάτων, τὸ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμενον πῦρ οὐχ ἔπειν, ἀλλ' ἐσβέννυτο· τοῦτο εἰπὼν Ὀδυσσεὺς τοῖς Ἕλλησιν ἤδη ἀπαγορεύσασιν καὶ μῆλουσιν ὑποχωρεῖν, ἰθάρρουν αὐτούς.

9. Ἡ Σικελία τρίγωνος οὖσα ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν ἰδασκεύετο, ἦν δὲ μὲν ἡλέγετο Κύκλωψ, ὁ δὲ Πολύφημος. Καταπονῆθαι δὲ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν οἰκείων ἀποβαλὼν, δώροισι δαλεῖσας αὐτὸν καὶ οἶνον, τὴν αὐτοῦ μονογενῆ θυγατέρα ἀρπάσας ἔφυγεν, ὡς Σίσυφος ὁ Κῶος ἱστορεῖ. Ὅτι γοῦν ἀλλήλοισι συνήρχοντο οἱ τρεῖς ὀνομάζοντο Κύκλωπες, καὶ ἰμυθεύσαντο, ὅτι τρεῖς ὀφθαλμοὺς εἶχον, σημαίνοντες τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς ἀλλήλοισι συγκαίμενους· ὁ δὲ Πολύφημος ἦν, ὃν διὰ πυρὸς διετύφλωσεν Ὀδυσσεὺς, ὅτι τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐκαυθεῖσαν ἔρωτι ἀρεῖλετο. (10) Καλυψὼ καὶ Κίρκη Ἥλιου καὶ Σελήνης ἦσαν ἱέρειαι.

25.

Εκc. De ins. p. 4 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἀπεπλεύσας ἀπὸ τῆς Ἰλίου εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, εὔρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα Κλυταιμνήστραν ὑπὸ Αἰγίσθου μοιχευομένην. Ἀκούσασα γὰρ αὕτη, ὅτι τὴν Κασσάνδραν λαβὼν ἐν τῇ Τροίᾳ γυναῖκα, καὶ ἀφορμὴν εὐρηκυῖα, θάνατον κατασκευάζει σὺν τῷ Αἰγίσθῳ τῷ ἑαυτῆς μοιχῷ, καὶ αὐτῷ γένους ὄντι βασιλικῷ. Ἐνδύσασα γὰρ τὸν ἄνδρα χιτῶνα παντοχόθεν ὑρασμένον, παρεσκευάσεν αὐτὸν ὑπὸ Αἰγίσθου σφαγῆναι· καὶ λαμ-

βάνει τοῦτον ἄνδρα, καὶ ἔσχειν ἐξ αὐτοῦ θυγατέρα Ἥριγόνην. Ταῦτα τοίνυν ἀκούσας ὁ Ὀρέστης, ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος υἱός, ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Σχοινέως, τῷ θρέψαντος αὐτὸν, τοῦ πατρὸς τὸν θάνατον ἐκδικήσας. Οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν ἐβουλεύοντο καὶ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἀλλ' ἡ τοῦτου ἀδελφὴ Ἥλέκτρα, ἐξείπεν αὐτῇ τὴν βουλὴν· καὶ σὺν τῷ Στροφίῳ γινόμενος, καὶ τῇ υἱῷ αὐτοῦ Πυλάδῃ, συγγενῶν ὄντων τοῦ Ἀγαμέμνονος, παραγίνεται εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ λαμβάνει χρησμὸν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ ἀνελεῖν τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν αὐτοῦ μητέρα, καὶ τὴν βασιλείαν ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς. Ὅπερ πέπραχεν ἐπιλαβόμενος κτεροῦ, καὶ ἐπιβλῶν αὐτοῖς ἐν τῇ παλλατίῳ, ἀμφοτέρους κατασφάζει. Κινήσας οὖν κατ' αὐτοῦ γενομένης ὑπὸ τε τοῦ πατρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν συγγενῶν Αἰγίσθου, καὶ δίκης ἀγωνισθείσης παρὰ τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ψῆφον λαβὼν ὁ Ὀρέστης, δικαίως ἀνελεῖν τὴν μητέρα. Τούτῳ τοίνυν τῷ τρόπῳ, διαφυγὼν τὰς κατηγορίας, βασιλεύει τοῦ Ἀργους. Καὶ εἰς μανίαν ἰθὺς μετὰ ταῦτα ἀπεδήμησε τῆς χώρας, ἐν ὧς τοῖς ἱεροῖς θυσιάζειν, καὶ δεόμενος ἀπαλλαγῆναι τῆς μανίας, ἄχρις οὗ παραγέγονεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος, ἐν ᾧ νῦν Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη κεῖται· καὶ ἐκεῖ θεραπευθεὶς ἐπανῆλθε. Καὶ παραγινόμενος ἐν Σκυθίᾳ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν Ἥριγένειαν, ἱέρειαν οὖσαν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ προσάγουσαν τοὺς ξένους εἰς θυσίαν, λέγει τῇ Πυλάδῃ· « Ἰδοὺ τοσούτων ἐκφυγόντες κινδύνων, μέλλομεν εἰς θυσίαν προσάγεσθαι· πολλῶν γὰρ ἀνθρώπων δρῶμεν ἰνταῦθα ἔρριμένα ὅστιά. » Ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν ἔφη· « Ἀγωμεν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐρωτήσωμεν εἰ ζῇ Ἥριγένεια ἡ σὴ ἀδελφὴ, καὶ προσκίπτοντες αὐτῇ σωζώμεθα. » Καὶ ποιήσαντες τοῦτο, καὶ γνωρισθέντες

— § 6. Eadem accuratius Suidas : Ῥήσος, ὄνομα κύριον· στρατηγός· τῶν Βυζαντιῶν, τὰς οἰκίσεις ἔχων πρὸ τῆς πόλεως ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Ῥησίῳ, ἔνθα νῦν ὁ οἶκος τοῦ μεγάλου μάρτυρος Θεοδώρου γνωρίζεται. Ἦλθεν εἰς συμμάχισιν τῶν Τρώων, καὶ καταλύσας ἐν τῷ πεδίῳ τῷ πρὸ τῆς πόλεως κειμένῳ, ἀτυχῶς ἀπέλλαξε· διὰ νυκτὸς γὰρ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τοῦτον κατασφάζουσι. — § 7. De his Joannelem novitum Antiochenum laudat Tzetzes ad Lyc. 355 p. 537 : Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεύς· οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πιστεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἀσίον δὲ τινὰ φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὥροσκοπία καλλίστην, εἰς τὸ ἀπόρρητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα ἂν τοῦτο μὲν πεφυλαγμένον καὶ ἀσύλον. Χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτο Παλλάδιον τῷ Τρωί. Τὰς δὲ ἀλληγορίας καὶ τὸ ἐπὶ ἐκτελεῖναι τὴν ἱστορίαν ἱστῶν· οὗτος γὰρ, ὡς μυριάκις ἔφη, μυθικῶς γράσει. Ead. tangit Tzetzes Exeg. II. p. 134 ed. Hertm. Ex Joanne Novitum etiam quae leguntur apud Suidam : Παλλάδιον. Τοῦτο ἦν ζώδιον μικρὸν ζώδιον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον, φυλάττον τὴν βασιλείαν τῆς Τροίας· ἔδωκε δὲ Τρωί τῷ βασιλεῖ, κτείνοντι τὴν πόλιν, ὑπὸ Ἀσίου τινὸς φιλοσόφου καὶ τελεστοῦ· εἰς δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβασιλευμένην χώραν, πρότερον Ἠπειρὸν λεγομένην, Ἀσίαν ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ ποιητικῶς γράψαντες ἐκ τοῦ ἀέρος εἶπον τὸ Παλλάδιον τοῦτο κατενεχθῆναι τῷ Τρωί βασιλευσέντι Φρυγῶν. Τοῦτο Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ὅτι τὴν πρεσβείαν ἐποιήσαντο πρὸς Ἠρίαν, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσύλησαν, προδεδωκυῖας αὐτὸ θεοῦ, τῆς τοῦ Ἀντήνορος γυναικὸς, ἱερείας τυγχανούσης καὶ φυλακτούσης αὐτῇ· ἦσαν γὰρ ἀπὸ χρησμοῦ καὶ Ἀντήνορος μαθόντες, ὅτι ἔω· οὐ μένει τὸ Παλλάδιον ἐν τῇ Τροίᾳ, ἀσάλευτος ἔσται ἡ βασιλεία τῶν Φρυγῶν. Πολλὴ τοίνυν μεταξὺ Αἰνείας καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκινήθη ἱρις, τίς τοῦτο εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀπενήγκει πατρίδα, ἐκκαζόντων αὐτοῖς τῶν ἄλλων βασιλείων καὶ προμάχων. Πολλῶν τοίνυν μεταξὺ λόγων κινήσαντο, καὶ γενομένης ὀφίας, ἰδοὺ αὐτοῖς παραδίδεται τὸ βρέτας Διομήδης, μέγρι· ἂν γένηται πρῶν. Καὶ τοῦτου γενομένου, διὰ τῆς νυκτὸς εὐρέθη ὁ Αἴας ἱσραγμίνος· ἀδελφῶς· ὑπενόουν δὲ δόλον φονεῦσαι αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖ. Καὶ φιλονεικήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀπέπλευσαν. Eadem verba habet schol. Hom. II. ζ, 311. Eodem modo rem narrat Malalas p. 109, Cedren. p. 229. Cf. Eustath. in Dion. 620. — § 8. Τοῦτο εἰπὼν Ὀδ.] sc. Ulysses cum Diomede Trojam ingressus erat, ὅτι τὰς ἐορτὰς τῶν ἀναθημάτων εἶχον οἱ Φρύγες καὶ οἱ Ἕλληνες. — § 9. V. Malalas p. 114. — τριῶν] tertii nomen est Antiphatas, qui erat rex Laestrygonum. — καταπονῆθαι] sc. Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πολυφῆμου. V. Mal. p. 116. — θυγατέρα] Ἕλην dicunt Malalas et Tzetzes Hist. X, 924. — § 10. Ead. Malalas p. 117, 21.

Fr. 25. Eadem iisdem expe verbis narrat Cedrenus p. 234 et Malalas p. 133 sqq. (ex Dictyis libro sexto) et Anon. Chron. cod. Paris. 854 in Cramer. Anecd. II, p. 222.

ὑπ' αὐτῆς, λαβὼν αὐτὴν σὺν τῷ ἀγάλματι τῷ χρυσῷ τῆς Ἀρτίμιδος. Καὶ περιελθόντες γῆν πολλὴν ἐπανερχοῦνται εἰς Μυκῆνας τὴν ἰδίαν πατρίδα· καὶ δίδωσι τὴν Ἠλέκτραν τὴν ἀδελφὴν πρὸς γάμον τῷ Πυλάδῃ. Μαθὼν δὲ ὁ τῆς Σκυθίας βασιλεὺς ἐπεμψε στρατιώτας πολλοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτούς. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἰλθόντες, καὶ ἀρυσθέντες τοῖς τόποις, ὤκησαν ἐν αὐτῇ, τὴν πρώην λεγομένην Νύσαν Σκυθῶν μετονομάσαντες πόλιν.

26.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Μανασσῆς ὁ τῆς Ἱερουσαλὴμ βασιλεὺς ἐξέκλινεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ θεοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀγάλματα τὸν νοῦν ἐπλανήθη, τὰ τῶν καλουμένων Ἑλλήνων ἀποδεχόμενος δόγματα· διεπολάμει δὲ καὶ τοῖς ἐκλακτοῖς τοῦ θεοῦ, τὸν τε Ἡσαΐαν ζυλῶν· πρίονι διελὼν, καὶ τοὺς ἄλλους προφήτας φυγάδας καταστῆσας τῆς Ἱερουσαλὴμ. Διὸ παρεδόθη εἰς χεῖρας τῶν ἐναντίων αὐτοῦ. Καὶ βασανισθεὶς ἐν πέδιλοις σιδηραῖς, ἐπέγνωσε τὸν θεὸν οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ προσελθὼν οὐ παρώρθη. Βασιλεύσας δὲ ἔτη πάντα καὶ πεντήκοντα μετέλλαξε τὸν βίον.

27.

Exc. De ins. p. 5 : Ὅτι Καμβύσης ὁ Περσῶν βασιλεὺς καθύπερθε τὰς Αἰγυπτίας Θήβας, καὶ ταύτας εἰς ἕναρος κατέσκαψεν· Ἀμασίς τε ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς ἄμα τῶν βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέστρεψεν, τοῦ ἔθνους τῶν Αἰγυπτίων ταλεῖν ὑπὸ Πέρσης ὁμολογῶντος. Ἐπὶ δὲ τὴν ἐνδοτέραν ἐλαύνειν προθυμούμενος, ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐκωλύθη, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὸν μάγων, βασιλεύσας ἔτη η'. Οὗτοι γὰρ μετὰ τὸν Καμβύσου θάνατον τῇ ἀρχῇ προσπηδῆσαντες, μῆνας ζ' κατεστρέψαν, ἄχρις οἱ τῶν Περσῶν ἄρχοντες αὐτοὺς μὲν ἐπὶ τῆς αὐλῆς κατεχρήσαντο, τῆς δὲ βασιλείας προστάτην ἀπέδειξαν Δαρεῖον.

28.

Ibid. p. 5 : Ὅτι ἐπὶ τῆς ἀναγορεύσεως Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, τῶν Αἰγυπτίων ἐδουλοῦσε Νεκταναβός. — Καὶ ὁ τῶν Ἀργείων βασιλεὺς Δαναὸς διὰ τῶν αὐτοῦ ν' θυγατέρων τοῖς τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου παισὶ ν' οἷσιν ἐμνηστεύετο θάνατον, πλὴν Λυγκίως.

29.

Exc. Salmas. p. 391 : Οἰνόμαος πρῶτος ἐφαῦρε τὰ τοῦ ἵπποδρόμου χρώματα, καὶ ἱκοίει τὸν ἀγῶνα Μαρτίου καὶ γῆς καὶ θαλάσσης. Ἐβάλλοντο κλέροι, καὶ δὲ λαχὼν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀγωνίσασθαι, ἐφόρει γλοανόν, δὲ δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, κυανόν. Ἐτίθει δὲ Οἰνόμαος ἐπαθλὸν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ὁ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πλῆθους τῶν θεωμένων ἀνῆρείτο. Ἐῖχον οὖν σημεῖον οἱ τότε, καὶ εἰ μὲν τὸ γλοανὸν ἐνίκα, τῆς γῆς εὐφρανίαν ἤλπιζον, καὶ οὕτως ἐγίνετο· εἰ δὲ τὸ κυανόν, τῆς θαλάττης εὐπλοίαν· καὶ τῶν γινόντων οἱ μὲν γεωργοὶ τὸ γλοανὸν νικᾶν, οἱ δὲ ναυτιλοὶ τὸ κυανόν. Πρῶτον δὲ Ἐνυσάλιου τινὸς διπλώει χρησαμένου δρματι, ἐν τούτῳ πρῶτος Οἰνόμαος τετραπύλω ἐχρήσατο.

30.

Ibid. p. 391 : Οἱ Ῥόδιοι θαλασσοκρατήσαντες στήλην ἱστήσαν, ἣν διὰ τὸ μέγεθος Κολοσσὸν ὠλεγον. καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν Κολοσσασταί. Ἡ Καρχηδὼν χώρα ὑπὸ Καρχηδόνα τοῦ Τυρίου ἐκτίσθη.

31.

Ibid. p. 391 : Ῥωμύλος πρῶτος ἐν Ῥώμῃ ἐκτίθει ἱππικὸν, καὶ διεῖλε τὸν δῆμον εἰς μέρη δ', εἰς τιμὴν τῶν δ' στοιχείων, καὶ τὰς ιβ' θύρας κατὰ τύπον τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου ἱστόρηκεν, τὸ δὲ πᾶν τῆς γῆς πάσης, καὶ τὸν Εὐριπον τῆς θαλάσσης ὑπὸ [τῆς] γῆς μεσαζομένης· τὸν ἐπὶ τὰς θύρας καμπτόν, τὴν ἀνατολήν, καὶ τὸν ἐπὶ τὴν σπενδόνην, τὴν δύσιν, ὡς φησι Χάραξ· τὰ ἐπὶ τὰ σπάτια τὸν δρόμον [τῶν] ἐπὶ τὰ πλανητῶν. Τὸ βένετον ἀπὸ Βενετίας ὠνόμασεν, ἐν ᾗ γίνονται κυανὰ χρώματα· καὶ προσκολλησάμενος τῷ πρασίῳ, ἦτοι τῇ γῇ (ὅπερ ἀπὸ τοῦ πραίσεως ὠνόμασε διὰ τὸ παραμένον), τὸ λευκόν, ἦτοι τὸν αἶρα, διότι ἐκάτερα τῆς ἀλλήλων συγκράσεως δέονται. Τὸ δὲ ρούσιον, ἦτοι τὸ πῦρ, τῷ κυανῷ, ἦτοι τῷ ὕδατι, ὑπέταξε, διότι τὸ πῦρ ὑπεῖκαι τῷ ὕδατι.

32.

Exc. De insid. p. 5 sq. : Ὅτι Ῥωμύλος βασιλεύσας Ῥωμαίων διατέλει εἰς μὲν τοὺς πολέμους διαπρέπων, εἰς δὲ τοὺς πολίτας ὑπερφρονῶν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς τῆς βουλῆς ἐξέχοντας. Τοῖς μὲν γὰρ στρατευομέ-

Fr. 29. V. Malal. p. 173, Cedren. p. 207, Chron. Pasch. p. 208, Anonym. in Crani. An. II, p. 191. Interjunctum haec chronologi modo laudati eo loco, quo de ludis a Romulo institutis sermonem faciunt. Ducta videntur ex Historia Claracis (cujus vide fragm. 19, tom. III, p. 610).

Fr. 30. Vide Malalam p. 149.

Fr. 31. Μεσαζομένης; sic Malalas ceterique; βασταζομένης; codex. — σπάτια] ὑπάτια civilis. — τὸ βένετον] Ἀπὸ hanc excerptor omisit nonnulla. Malalas p. 173, 20 ita habet: Καὶ ἐκδοτῆς ὁ Ῥώμος τοῖς αὐτοῖς τέτρασι στοιχείοις τὰ ὀνόματα, τῇ γῇ τὸ Ἡράσειον μέρος, ὃ ἐστὶ τὸ χλωδὲς· τῇ δὲ θαλάσσῃ, ὃ ἐστὶ τοῖς ὕδατι, τὸ Βένετον μέρος, ὡς κυανόν· τῷ δὲ περὶ τὸ ρούσιον μέρος, ὡς ἐρυθρόν· τῷ δὲ αἶρα τὸ Ἀλβόν μέρος, ὡς λευκόν. Καταβῆν ἐκνοήθη τὰ τεσσαρὰ μέρη ἐν Ῥώμῃ. — πραίσεως] πραίσεντος; Cedren. p. 258, 22: τὸ δὲ πράσινον ἐκάλει ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πραίσεντος, διὰ τὸ εἶναι καράμενον· ἴδιον γὰρ τῆς γῆς τὸ χλωδὲς διὰ παντός. Chron. Paschal. p. 208, 20: ἐκάλει δὲ τὸ πράσινον μέρος πραίσειντον, ὃ ἐστὶ ρωμαϊκὴ λέξις, ἥτις ἐρμηνεύεται ἐμπαράμενον· πραίσεντεῦσιν (sic etiam Mal. p. 173, 3; παρυσίσεντον Cedren. Anon. ap. Crani. p. 191, 76) γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κατὰ. — ὑπεῖκαι] Ap. Cedren. 259, 3 legitur ὑπέκειται. Malalas p. 176, 11: καθότι σβέννυσσι τὸ ὕδωρ τὸ πῦρ, ὡς ὑπεταχμένον αὐτῷ. Eusebium inquit Chron. Paschale.

Fr. 32. Cf. Plutarch. Rom. 28 sqq.

νοις προσβίλῃς ἦν, καὶ χώρας αὐτοῖς νέμειν, καὶ τῶν λαφύρων διδούς· πρὸς δὲ τὴν γερουσίαν οὐχ ὁμοίως διακείτο· ὅθεν μισήσαντες αὐτὸν καὶ περιέχοντες ἐν τῇ βουλευτηρίῳ δημηγοροῦντα διασπάρξαν τε καὶ εὐφραίναν. Συνήρατο δὲ αὐτοῖς πρὸς τὸ λαθεῖν ἑλπίη μεγίστη τοῦ ἄερος καὶ ἐκλειψῆς ἡλίου· ὅπερ ποῦ καὶ ὡς ἐγένετο γέγονε. Καὶ ὁ μὲν Ῥωμύλος αὐταρχήσας ζ' καὶ λ' ἔτη τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος. Ἀφανισθέντος τε οὕτως αὐτοῦ, τὸ πλῆθος καὶ οἱ στρατιῶται μάλιστα ἐκείνον ἐζήτουν. Αὐτοὶ δ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν, μήτε ἐξικεῖν τὸ πρᾶγμ' ἔχοντες, μήτε βασιλεία καταστήσαι δυνάμενοι. Ταρρασομένων οὖν αὐτῶν, καὶ τι παρασκευαζομένων ὀράσκει, Ἰούλιός τις Πρόκλος, ἀνὴρ ἱππεύς, στείλαμενος, ὡς καὶ ἐτέρωθεν ποθεν ἦκων, εἰσεπήδησεν ἐν τῇ μίσει, καὶ ἔφη· « Μὴ λυπεῖσθε Κυρίται· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τὸν Ῥωμύλον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνιόντα εἶδον· καὶ μοι ἔφη, εἰπεῖν τε ὑμῖν ὅτι θεὸς ἐγένετο, καὶ ὅτι Κυρίνος ὀνομάζεται, καὶ προσπαραινέσθαι ὑμῖν βασιλεία τε πάντως εὐθὺς ἐλίσθαι τινα, καὶ τούτῳ πολιτεύματι κεχρῆσθαι. » Λεχθέντων τούτων, ἅπαντες ἐπίστευσαν, καὶ τῆς ταραχῆς ἀπεπαύσαντο· εὐθὺς τε ναὶν Κυρίνῳ ὤκοδόμησαν, καὶ πᾶσι μὲν ἐδόκει βασιλεύεσθαι, οὐ μόντοι καὶ ὁμοφρόνουν· οἱ τε γὰρ καταρχὰς Ῥωμαῖοι καὶ οἱ ἐκ τῶν Σαβίνων προσοικισθέντες, ἑκάτεροι ἐξ ἑαυτῶν βασιλεῖα γενέσθαι ἤξιον· ἐκ τούτου τε ἀναρχία συνέβαινεν. Ἐνισυτὸν γοῦν ὄλον ἡ σύγκλητος τὸ κῦρος τῶν κοινῶν εἶχε πραγμάτων, πενθήμερον ἀρχὴν τοῖς ἐπιφανιστάτοις τῶν βουλευτῶν ἐκ διαδοχῆς κατανέμουσα, εὖς μεσοβασίλεις ὠνόμασεν.

33.

Exc. Salmas. p. 392 : Νουμᾶς δ βασιλεὺς ἐκβλεψεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι Ῥωμαίων τῶν πατρικίων τυπῶσθαι τὸ Ῥωμαϊκὸν κάππα, ὃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἔστι βῶν, οἱ δὲ τὸ τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι πατέρον

ἔσχον ἐκωνυμίαν. Ἐφόρουν οὖν οἱ πατρίκιοι τὰ καππάγια, ὡς οὐκ ἔξον ἄλλως ὀρεῖσθαι τῷ βασιλεῖ. (2) Ὁ αὐτὸς πρῶτος ἀπὸ χαλκοῦ καὶ σιδήρου ἐποίησεν ἀσπίδα, τῶν πρὸ αὐτοῦ εἰ' ὀστρακίων καὶ σκυτίνων τὴν χρῆσιν πληρύνων, ἅπερ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ὀνόματος νομμία ἐκάλει. Τὸ δεσμωτήριον (?) τὸ νοῦμερον καὶ τὰ ὀρύγματα οἱ ὑπόνομοι ἀπὸ τοῦ Νουμᾶ τοῦ βασιλέως ὀνομάζονται, ὡς πρῶτον ἐπινοήσαντι αὐτά.

34.

Exc. De ins. p. 6 : Ὅτι Πρίσκος Ταρκύνιος δ τῆς Ῥώμης βασιλεὺς τριακοστῷ καὶ ὀγδῷ τῆς βασιλείας ἔτει ὑπὸ τῶν Μαρκίου παίδων, τοῦ πρότερον δυναστεύσαντος τῆς Ῥώμης, ἀναιρεθείς, ὁμοῦ τε τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου παύεται.

35.

Ibid. p. 6 : Ὅτι Σέρβιος Τούλλιος ἐπὶ βιωπρασταταῖς πράξεσι κοσμούμενος, τετάρτῳ καὶ τισσαρκοστῷ τῆς ἀρχῆς ἔτει διαφθείρεται, δολοφονηθεὶς ὑπὸ Ταρκυνίου Σουπέρβου, συνοικοῦντος μὲν τῇ αὐτοῦ Σερβίου θυγατρὶ Τούλλια, ἔλκοντος δὲ τὸ γένος ἀπὸ Ταρκυνίου Πρίσκου τοῦ πρὸ Σερβίου βασιλεύσαντος· συνεφραμένης, ὡς φασί, τῆς γυναικὸς τοῦ μιάσματος, καὶ χεῖρας ἀναγίς τῷ τοῦ πατρὸς προσανεγκούστῃ φόνῳ.

36.

Exc. De virt. p. 786 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβόμενος μετεκαίνισεν ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον, καὶ βαρυτέρην τὴν πολιτείαν ἀπέφηνεν, οἷα δὲ ἐκ τοιούτων παρελθὼν εἰς τὴν ἡγεμονίαν δραμάτων· τοὺς τε νόμους μεταθείς, καὶ ἀρχοντας παρὰ τὸ σύνθετος προβαλλόμενος, καὶ δι' αὐτῶν τὸν δῆμον αἰκίζόμενος, δεσμά τε καὶ μάστιγας, κλοιοὺς ξυλίνους καὶ σιδηροὺς, κέδρας, ἀλύσεις, μέταλλα καὶ ἑξορίας ἐφευρών· φιλοκολεμὸς τε εἰ καὶ τις ἄλλος πώποτε γέγονεν,

— στείλαμενος] Suidas : Στείλαμενος, εὐσταλῶς ἐπελθὼν. — θεὸς ἐγένετο] ὡς ἐγ. cod. — Κυρίνος] Cramer.; κυρίμος cod. Cf. Suidas. Κυρίνος· οὕτως Ἰούλιός τις Πρόκλος ἐπλάσαστο κεκλησθαι ἀκηκοέναι Ῥωμύλον. Quae sort. sunt ex Joanne nostro petita. — ἐπιφανιστάτοις] ἐπιφανιστέροις Suidas v. μεσοβασίλεις, ubi postrema haec, absque fontis mentione, exscribuntur. — ὠνόμασεν] sic cod. A ap. Suidam; ὀνόμασεν cod.; ὠνόμασαν vgo ap. Suid.

Fr. 33. § 1. Cf. Plutarch. Qu. Rom. p. 282, A. Castor. fr. 25. — § 2. Cf. Suidas : Ἀσπίς, οἱ ὀδοιοί. Νουμᾶς δ πρῶτος μετὰ Ῥωμύλον βασιλεὺς Ῥωμαίων γεγονώς ἀπὸ σιδήρου (ἀσπίμου inepte Cedren.) καὶ χαλκοῦ πεποιτημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαῖοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων εἰς σκυτίνων (καὶ ξυλίνων addit Cedren. ex dittogr.) καὶ ὀστρακίων τὴν χρῆσιν πληρύνων· ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νομμία (νομμία Cedren.), ὡς φησι Τράγκυλλος (sc. Suetonius Περὶ ὀνομάτων κυρίων καὶ ἰδίων, ἐσθημάτων καὶ ὑποδημάτων). Eadem Cedren. p. 259. Chronicon Paschale horum loco ex eodem Suetonio quaedam assertit de togis purpuratis, quas a Pelasgis Numa adoptaverit. Utrumque ex eodem Joanne nostro fluxerit. Porro vix erraverim ex Joannis Excerptis descripta esse statuens quae leguntur ap. Suidam : Νουμᾶς Πομπήλιος. Τούτων οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὴ ἐπιδήμιον ὄντα, προέβαλον μετὰ τοὺς μεσοβασίλεις, καὶ αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἡγεμονίαν ἐκ προβουλεύματος ἔδωκαν. Καὶ τὰ πολιτικά ἴδη οὗτος ἐμφύησεν· ἐναυτὸν τε πρῶτος εὖρατο, εἰς δώδεκα μῆνας τὴν ἡλιακὴν κατανείμας περίοδον, χύδην τε καὶ ἀκατανοήτως παντάπασιν πρὸ αὐτοῦ παρὰ Ῥωμαῖοις φερομένην· ἱερὰ τε καὶ τιμὴν ἰδρύσατο καὶ τοῦ λεγομένου Ποντίφικος καὶ Φλαμίνιου τοῖς ἱερεῶσιν ἐπέστησε· Σελίους τε τοὺς τὴν ὀρχησιν ἀσκήσαντας· τὰς τε Ἑστιάδας παρθένοισι τοῦ πυρὸς καὶ ὕδατος τὴν ἐπιμελείαν ἔχειν ἐπέστησεν· αἱ τὴν μὲν ἀκρὰν τιμὴν παρὰ Ῥωμαῖοις εἶχον, διὰ βίου ἐπὶ τὴν παρθενίαν ἐρύλλαντον· κἂν τις αὐτῶν ἡνδρώδη, κατεχώννυτο· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μύρω, οὐκ ἀνδρῶν, οὐχ ἱματίῳ χρῆσθαι συνεχωροῦντο, πλὴν λευκοῦ. Cum his cf. Cedren. p. 259. — νομμία] νοννομία cod.

Fr. 35. Σέρβιος Τούλλιος] Σέρβιος Ταρκύνιος codex.

Fr. 36. Eadem Suidas v. Ταρκύνιος Σούπερβος, omissis verbis δεσμά τε... ἐφευρών; καὶ hac quoque exhibet a. v. Σούπερβος. Porro Joannem exscribit Cedrenus pag. 262. — πώποτε] om. Suidas. — δεσμά τε κτλ.] « Eadem memorantur in Historia miscella : Iste excogitavit primus vincula, laureas, fustes et laurumias, compedes, calenas, exilia, metalla, carceres, quae iisdem paene verbis leguntur in Isidori Originibus, l. IV extremo. » VALENTIA.

ὑπερόπτης τε καὶ ἀλαζών· ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπηνέγκαστο· Σουπέρβους γὰρ τοὺς ὑπερηφάνους ὠνόμαζον Ῥωμαῖοι.

37.

Exc. De insid. p. 7 : Ὅτι Ταρκύνιος Σούπερβος ἦδη γέρον ὢν ἐκπίπτει τῆς δυναστείας, πάλαι μὲν ἀδελφῶς διὰ τὸν τρόπον μισούμενος, τότε δὲ καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους ἐς φανεράν ἀπόστασιν τῇ τοῦ θυμῷ μου παιδὸς ἀκολασίᾳ. Ὁ μὲν γὰρ ἔτυχεν τὴν Ἀρδεατῶν περικαθήμενος πόλιν καὶ (L. δέκα) πρὸς τοῖς ρ' σταδίοις τῆς Ῥώμης ἀπωχισμένην. Ταρκύνιος δὲ, ὁ τοῦ βασιλέως θυμῷ θυμῶς, Λουκρητίαν γυναῖκα, γένους παρὰ Ῥωμαίοις γνωριμωτάτου, Κολλατίνῳ συνοικοῦσαν, ἐμίανεν. Ἐπανελθούσης, καὶ τῷ πατρὶ τῇ τε λοιπῇ καταμήνυσε συγγενεῖα τῷ τε ἀνδρὶ, ἐπαρξασμένῃ, τε πολλὰ τοῖς ἀρ' αἵματος, εἰ τὴν συμφορὰν αὐτῆς καταλείποιεν ἀτιμώρητον, σπασσάμενη τὸ ξίφος, ὅπρ' ὑπὸ τοῖς κόλποις ἀφανῶς ἔφερεν, ἐκτυτὴν ἐν ὄψει τῶν παρόντων κατειργάσατο. Τοῦτο δὲ τοὺς τε ἄλλους εἰς ὄργην ἀνήψεν ἐλπίσιν τῆς ἀνθρώπου (παρήσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι Ῥωμαῖοι ἐπὶ θέναν τοῦ πάθους), καὶ οὐχ ἥμισυ Βροῦτον, προσήκοντα μὲν κατὰ γένος ἐκείνῃ, ἀνδρα δὲ δημοτικόν τε καὶ μισοτύραννον, ὃς μάλιστα τὸ πλῆθος εἰς τὴν τῶν βασιλέων ἡγίειν ἀπόστασιν, ἀρείλετό τε τῆς ἐξουσίας παντελῶς τὸν Ταρκύνιον. Ἄμα γὰρ τῇ κατὰ τὴν πόλιν ἐπαναστάσει καὶ ἡ πρὸς τὴν Ἀρδεαν οὖσα στρατιὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀπολιπούσα τὸν τύραννον ὤχετο, οὐδὲν οὔτε ἀνακαλοῦντος οὐδὲ μένειν δεομένου πεφροντικυῖα. Ταρκύνιος δὲ τοῖς παρούσιν ἀμνηστῶν ἤλαυνεν ἐπὶ τὴν Ῥώμην, ὡς παύσαν τῇ παρόδῳ τὴν ταρχήν, καὶ τὴν

δυναστείαν μετὰ πειθοῦς ἀναληφόμενος. Ἀπεσθθεῖς δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπεχώρει σὺν τοῖς οἰκείοις, βασιλεύσας ἔτη ὃ πρὸς τοῖς κ'. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἡ πόλις ἀπελύθη τῆς τυραννίδος, ἐπτά μὲν δυναστῶν ἐφείχης ἀνασχομένη, τρία δὲ καὶ μ' καὶ σ' κατὰ μοναρχίαν ἔτη πολιτευσαμένη, συνασταλμένων αὐτῇ τῶν τῆς ἀρχῆς ὄρων ἔτι, οὐ πέρα τε σταδίων ρ', ἐνθα δὲ μάλιστα, ἐκτισμένων. Ἐντεῦθεν ἐγένοντο β' κόνσουλοι, ὅς Ἕλληνες ὑπάτους διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἐκάλεσαν.

38.

Ibid. p. 7 : Ὅτι Δαρειὸς ὁ Περσῶν βασιλεὺς Ἀρσάμου παῖς, μέχρι τῆς κατὰ Βιθυνίαν Χαλκηδόνος τῆς στρατιᾶς προδιδάσας, ὑπὸ πολλῶν τε βασιλέων δορυφορούμενος, καὶ μεγίσταις ἐντροπῶν παρατάξαι, τὸν μὲν ὑπὸ Βαγῶου τοῦ προκοίτου θάνατον διαφυγόν, αὐτὸν τε τὸ προσφερόμενον πικρὴν ἀναγκάσας φάρμακον, παραγρῆμα διέφθειρεν. Καὶ ὁ μὲν Βαγῶας δίκης ὑποστὰς ὢν περὶ τοὺς προτέρους ἡμῖν βασιλεῖς, Ἀρσάμον τε καὶ Ὀχον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἀναιρεῖται· ὁ δὲ Δαρειὸς ἐξ ἔτη πρὸς δυοὶ μῆσι δυναστεύσας, ὅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν βασιλείαν κατέλυσεν.

39.

Exc. Salm. p. 392 : Δαρειὸς ὁ υἱὸς Ἀρσάμου, δὲ Μακεδῶν καθεῖλεν Ἀλέξανδρος, προσαχθείσης αὐτῷ κύλικος ὑπὸ Βαγῶου τοῦ εὐνούχου, ἠνάγκασεν αὐτὸν πικρὴν, καὶ πικρὴν ὁ Βαγῶας ἀπέθανεν.

2. Ὅτι κατὰ τοὺς Ἀβραάμ χρόνους Νίνος καὶ Σεμίραμις ἐβασίλευον. Φαραὼ τινὸς βασιλέως Αἰγύπτου πολλοὺς τῶν προσοίκων καταγωνισσάμενος, καὶ τοὺς ληστρικοὺς ἀνδρας μεταρρυθμίσαντος πρὸς τὸ φιλάν-

Fr. 37. Eadem forte Cedrenus p. 262. — καὶ νεύσαντος τοῦ πλήθους] κινεύσαντος τὸ πλῆθος codex; κινήσαι τὸ πλ. conj. Cramer. — ἐπανελθούσης] Ab exc. corrupta. Cedren. : ἡ δὲ τὸ περὶ αὐτὴν ἀδίκημα τῷ τε ἀνδρὶ μικρὸν ὕστερον ἐπανελθόντι καὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ λοιπῇ κ. συγ. — Sumpta haec ex versione Eutropii I, 8 : Postea Ardeam oppugnans, in octavo decimo milliaris ab urbe positam civitatem, imperium perdidit. Nam quum filius ejus, et ipse Tarquinius junior, nobilissimam feminam Lucretiam, eundemque pudicissimam, Collatini uxorem, stuprasset, eaque de injuria marito et patri et amicis quæstia fuisset, in omnium conspectu se occidit. Propter quam causam Brutus, parens et ipse Tarquinius, populum concitavit, et Tarquinio ademisse imperium. Mox exercitus quoque eum, qui civitatem Ardeam cum ipso rege oppugnabat, reliquit : veniensque ad urbem rex portis clausis exclusus est. Quinque imperasset annos viginti quinque, cum uxore et liberis suis fugit. Ille Romæ regnavit per septem reges annis 243, quam adhuc Roma, ubi plurimum, vix usque ad quintum decimum milliarium possideret. Hinc consules capere pro uno rege duo hac de causa creari, ut, si unus malus esse voluisset, alter eum, habens potestatem similem, coherceret. Et placuit ne imperium longius quam annum unum haberent, ne per diuturnitatem potestatis insolentiores redderentur, sed civiles semper essent, qui se post annum scirent futuros esse privatos. — τὴν Ἀρδεαν] Cedren. : τὸν ἀνδρα cod. — ἀπεσθθεῖς] Cedren., ἀπεσθθεῖς cod. — ὄρων] ὄρων ἔτη cod. — ἐντεῦθεν ἐγένοντο κτλ.] Flavius Iuv. (ex Exc. Joannis) tradit Suidas : Ἵπκατοι, οἱ τὴν τῶν Ῥωμαίων πολιτείαν διοικοῦντες. Ἀποστεισάμενη γὰρ τὴν δουλείαν ἡ πολιτεία μετὰ θάνατον Ταρκυνίου δύο στρατηγοί, ἐκασταίαν ἔχουσιν ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν ἐκτρέφει· τῷ μὲν ἀριθμῷ τῶν ἀνδρῶν τὸν τῆς μοναρχίας διωθυμένη φόβον, τῷ δὲ συνασταλμένῳ τῆς ἐξουσίας μετρίους τοὺς ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν ἀπεργαζομένη. Ὁ γὰρ νῦν ὑπὸ κτελέσει τε καὶ βλάβῃ· δορυφορούμενος καὶ στρατοπεδῶν ἐξηγούμενος, τῆς μετ' ὀλίγον μεταβολῆς εἰς ἐννοίαν καθιστάμενος, μέτριόν τε καὶ δημοτικὸν παρῆλθεν ἐκτὸν τοῖς ἀρχομένοις· εἰ δ' ἄρα τις βαρύνει τε καὶ ἀλαζονικῶς χρῆται τῇ δυναστείᾳ, βλάβῃς οὗτος ὑπὸ θατέρου τῶν ἡγεμόνων, ἰσοπαλὴ δύναμιν ἔχοντος, γυμνοῦται τοῦ φρονήματος. Τοῦτο οὖν δὴ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας φυγούσης τυραννίδος βαρύνεται καὶ δημοκρατίας ἀκολασίαν, προχειρίζεται πρῶτος στρατηγὸς αὐτοκράτωρ· ὅς, Κόνσουλους αὐτοὺς ὀνομάσασα, οἷα δὲ προβούλους καὶ προηγόρους τινάς· οὓς Ἕλληνες μετὰ ταῦτα διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἐξουσίας Ἵπκατους προσηγορεύασαν. Quas deinde ap. Suidam sequuntur de Eutropio eunucho consule, item a Joanne Exc. περὶ ἀρετῆς διήρησις sunt. Videl. infra. — Nonnulla ex h. l. Suidas repetit v. Κόνσουλους.

Fr. 38. Cf. Dio. lxxvii, 5. 6; Elian. V. H. vi, 3. Nescio unde sua habeat Suidas v. Λαβεί· « Ὅτι Βαγῶας ὁ Αἰγύπτιος ἔφαζεν Ὀχον τὸν Πέρσην, καὶ τὰ μὲν κρείττα ἔφαγε, τὰ δὲ ὀστέα μαχαίρῳ εἰργάσατο λαβεῖ. »

Fr. 39. § 1. Fortasse Joannes postquam Asiae et Aegypti regna ab Alexandro everta esse dixerat, ad altiora adscendens paucula fortunam horum imperiorum recoluit.

θρωπον, καὶ οἱ λοιποὶ βασιλεῖς Αἰγύπτου εἰς τιμὴν ἐκείνου Φαραὼ ἐκαλοῦντο. Ἐβασίλευσαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ καλούμενοι ποιμένες· κατέγεσθαι δὲ ἐκοῦσιν ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰακώβ ὄντων ποιμένων.

40.

Exc. De insid. p. 8 : Ὅτι ἐπὶ Δαρείου τοῦ βασιλέως Περσῶν, Φιλίππου τῆς Μακεδονίας βασιλεύοντος χρόνους α' καὶ κ', πολλὴν τε τῆς Ἑλλάδος καταστρεφάμενον μοῖραν, καὶ τοῦ τε πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν στρατηγὸν Δημοσθένην ἐχομένου πολέμου ἐκκοπεῖς πρότερον τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, ὑπὸ Πausanίου τοῦ ὑπασπιστοῦ διαφθείρεται ἐν θεάτρῳ· κινήσειός τε μεγίστης τῶν στρατιωτῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τούτου γενομένης, ἔμεινεν ἡ ἀρχὴ τετραετίαν γυμνή.

41.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐδίωκε. Πίστιν δὲ τοῖς εἰρημίοις ἐγγίγγουσι ἢ τῶν ἀγώνων περίσχεα κρῆξις. Οὐδὲ γὰρ ἔστιν εὐρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἵνα ἄνθρωποι τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦνται. Τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις ἀνδράσιν εἰς (τε) λόγους οὐ μείων τῶν εἰς ἄκρον ἐκαινουμένων εὐρίθη, πρὸς τε τὰ πολέμια διελθὼν θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ παιδοῦς ἀξία διεπράξατο. Καὶ πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τούτον κατακράτος νικᾷ. Κακείνος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἔλθεῖν καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταστρεφάμενος διεφθάρη τὸν νοῦν, etc., ut in loco sq.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν τὴν τῶν Περσῶν βασιλείαν καθελὼν καὶ τὸν Δαρεῖον ἀνελὼν διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς ἐνωλίσθησε, Περσικὴν τε στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλείων συνήθειαν εἰς Πέρσας μεταρρυθμίσει, ἐνταῦθ' ἐν τέτινας τῶν ἰδίων διαβληθέντας ἀνελὼν, Λαγχεῖα μὲν καὶ Παρμενίωνα τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας τῆς τε Μακεδονικῆς νεολαίας οὐκ ὀλίγους.

Suidas l. 1 : Ὑστερον δὲ εἰς Ἰνδιάν ἀφικόμενος ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συναλφύθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κό-

σμον παρέλαβες καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχίσθης;· Καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποίησατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀδελφῇ διεψύλαξεν.

42.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ὡς φησι Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασιν ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος τὸν βίον μετέλλαξεν.

Suidas v. Ἀλέξανδρος : Ὅτι ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίους ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἀκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας, ὡς μεγάλας δωρεαῖς ἐφιλορρονήσατο καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀφικόμενος τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὀμβροῦ πολλοῦ καταρραγέμενος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου στρατηγοῦ φάρμακον δεξάμενος ἐσπαράχθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετέλλαξεν.

43.

Exc. De virt. p. 788 : Ὅτι Λούκιος Βαλέριος Ποπλικόλας ὑπάτος καταλείπει τὸν βίον, οὕτω δὲ μέταιτός τε καὶ χρημάτων ἄπορος ὡς κοινοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου ταφῆναι χρήμασι, τὰς τε κατὰ τὴν πόλιν γυναῖκας παραπλησίως αὐτὸν ἀποθρηνησαι τῷ Βρούτῳ, ἐπειδὴν καὶ συνῆρξεν αὐτῷ τῆς τῶν τυράννων ἐξόδου.

44.

Exc. De ins. p. 8 : Ὅτι ἔκτω τῆς ὑπατείας χρόνῳ μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐξέλασιν, Κασσίου τε καὶ Σουλπικίου τὴν ἀρχὴν παραλαβόντων, ἐς πᾶν μὲν κινδύνου προῆλθεν ἡ πόλις, τοῦ δουλικοῦ πλήθους ὑπὸ τῶν τυράννων ἀναπεισθέντος ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς κεκτημένοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς ἄνδρας ἐν ταῖς εὐναῖς, ἐπειδὴν αὐτοὶ τε προσάγουσι, καὶ οἱ συλλαβόμενοι σφίσι τῶν πολιτῶν τὰ ἱερυνὰ καταλάβοιεν τοῦ ἄστυος. Οὐ μὲν ἀπέβη τι τούτων, Σουλπικίου τοῦ ὑπάτου συμφρόνως τοὺς θ' ἐγχεμόνας τῆς ἐπιχειρήσεως συλλαβόντος, καὶ τὸ κεκινημένον τοῦ δημοτικοῦ κατασπᾶσαντος.

45.

Ibid. p. 8 : Ὅτι ἐνάτῳ τῆς ἐλευθερίας ἐνιαυτῷ, Πόπλου Καμινίου καὶ Τίτου Λευκίου ὑπατευόντων,

Fr. 40. Eadem narrat Cedrenus p. 265. — ἀρχὴ τετραετίαν γυμνή] Quae antecesserunt regnum Philippi cum iis quae subsequuta sunt, auctor confundit.

Fr. 41. Exc. De virt. : Περσικὴν τε] τε οπι. Suidas. — μεταρρυθμίσει κτλ.] Suidas μεταρρυθμίσει, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελὼν ὕστερον δὲ etc., quae Excerpto De Virt. subiungimus. — Λαγχεῖα μὲν] In latinis Valerius habet *Lyncestem*. An Κλαῖτον τὸν μέλανα? Καλλισθένη?

Fr. 42. Eadem Cedrenus p. 271. Cf. Arrian. VII, 27; Plutarch. Alex. c. 77; Droysen. *Hellenism.* I, p. 706 sq.

Fr. 43. Eadem Suidas v. Μέταιτος, προσαίτης, ἐκείτης. « Οὕτω δὲ μέταιτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὡς κοινοῖς ταφῆναι χρήμασι. » Eutropius I, 11 : Quinto anno Valerius ille, Bruti collega et quater consul, fataliter mortuus est, adeo pauper, ut collatis populo nummis sumptum habuerit sepulturae : quem matrona sicut Brutum annum luxuravit.

Fr. 44. Κασσίου τε κ. Σ.] Haec a tabb. consul. nostris abhorrent. Sp. Cassius consul fuit an. 502; Serv. Sulpicius an. 500 a. C; ideoque ad nonum vel undecimum libertatis annum pertinerent.

Fr. 45. Πόπλου Καμ. κ. Τίτου Λευκίου] Dehebat : Ποστούριου Κομινίου καὶ Τίτου Λαρκίου (Dion. Hal. V, 50, Livius II, 18, Cassiodor.), coss. an. 501. — Ἐπειδὴ Μαμήλιος] ἐκ. Μάμιος perperam Suidas, qui s. v. Δικτάτωρ

ἔπειδὴ Μامήλιος ἀνὴρ Λατίνος μὲν τὸ γένος, καὶ μέγα πρὸς τοῖς δημοφύλοις δυνάμενος, συνοικῶν δὲ τῶν Ταρκυνίου θυγατρῶν τῇ νεωτάτῃ, ἀναστήσας πανδήμει τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρον πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς, ἀτίμως παρεωσμένοις τῆς δυναστείας, ἡξίου, ἢ βουλὴ (δὲ) καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολέμιου νέρους, καινὸν ἡγεμονίας ἀνευρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον δικτάτορα, [ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεὶς ἀν' εἰσηγητῆς τῶν λυσιστελῶν ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βροχιεῦσι προσφερέστατος· ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὄλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκῷ χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. Τοιγαροῦν Γάιος Καῖσαρ πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον Αὐγούστος Ὀκταβίου, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν].

46.

Ibid. p. 9 : Ὅτι καὶ κατὰ τὴν πόλιν ἐμφύλιος ἀνεζέγετο ταρχή, τοῦ δήμου πρὸς τὸ συνέδριον ἀπεχθῶς ἔχειν ἡρεθισμένου, ἀποστάντος δὲ σὺν ὅλοις τῆς πόλεως, καὶ οὔτε συνοικεῖν ἐτι οὔτε κοινωνεῖν τῶν ἀγῶνων βουλομένου τοῖς εὐπατρίδαις, εἰ μὴ τῶν τ' ὀφλημάτων ἀπολυθεῖν, καὶ δικασταῖς χρῆσθαι τὸ ἐντεῦθεν οἰκείοις ἐπιτραπείῃ, ὡς ἐπικουρίαν τοῦ δημοτικῷ τε καὶ εὐτελοῦς ὄχλου, οἱ τοῖς παρὰ τὸ προσήκον ὑπὸ τῶν δυνατῶν κτεινόμενοις ἀρήξοιεν, καὶ τῶν πολλῶν ἐλευθερὰ διαφυλάττειν τὰ σώματα. Δείσαντες δὲ οὖν οἱ ἐν τίλει, μὴ ἐν τούτῳ τι πρὸς τῶν περιοίκων νεωτερισθεῖν,

τοῦ δήμου πολέμιου τε ὄντος καὶ πρὸς τὰς ἐξω στρατῆς οὐχ ὑπακούοντος, τὰ ἐξαιτησόμενα ** καὶ διαλλαγῆς ἐπὶ τούτοις εὐρίσκονται.

47.

Ibid. p. 9 : Ὅτι Ποπλίου αὐθις καὶ Βαλερίου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων, ἥ(τε) κατὰ πόλιν ἐμφύλιος ἀνάπτειται ζήλη, τοῦ δήμου πρὸς τοὺς πατρικίους στασιάζοντος. Καὶ πρῶτον μὲν Καῖσαρ τὸν ἀπὸ ** περιπλεξάμενος εἰς οἶκτον τοὺς ὀρεῖντας συνήλασεν· ἔπειτα καὶ Σαβῖνοι Σερρώνιον πρὸς τυραννίδα ἐκίνησαν, ὃς ταχέως ἔτυχε καθαιρέσεως, θεραπευθέντος τοῦ δήμου καὶ τοῖς ὑπάτοις συμπράξαντος.

48.

Exc. De virt. p. 789 : Ὅτι Κύντιος Κικιννάτος ὁ δικτάτωρ πολλὰς μὲν καὶ πρότερον ἐνέθλησε στρατιαῖς, ἀρχαῖς τε καὶ τιμαῖς Ῥωμαϊκαῖς πολλάκις κεκοσμημένος. Οὕτω δὲ ἦν μέτριος καὶ σύμφρων, ὡς ἐπὶ καλύδῃ λυπρᾷ καὶ ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτοῦργόν τε ἀγαπᾶν βίον. Ὅς δικτάτωρ προβαλλόμενος ἔτυχε πρὸς ἀρότρῳ κινούμενος, ὅτε ἀφίκοντο πρὸς αὐτὸν οἱ τὰ παράσημα τῆς ἀρχῆς κομίζοντες· ἀπονιφάμενός τε [καὶ δεξιόμενος] τὰ σύμβολα * πρὸ ἐστιάσεως ἅμα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει τοῖς πολέμοις ἐπιγίνεται φόνον τε πολλὸν τῶν ἐναντίων ἐργασάμενος ἐπάνεισιν ἐκκαιδεκάτῃ μετὰ τὴν ἔξοδον ἡμέρᾳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ περιστάντος κινδύνου λυσάμενος, τὸν δὲ τῶν πολέμιων διαρπάσας χάρακα· καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἑκωνῶν δέσμιον ἐπὶ τὴν προμήν κατὰγει τὴν ἐπινίκιον.

locum nostrum exhibet. Octavius Mamilius ap. Liv. II, 18. — μισθοφόρον] sic etiam Suidas codd. B E; reliqui Suidae codices: μισθοφόρων. — τῆς δυναστείας ἡξίου] ἡξίου τῆς δυν. Suidas. — ἢ βουλὴ δὲ] δὲ non habet Suidas; aptiusque abesset particula; non est tamen, cur tollatur. — ἀνευρίσκει] Cramer.; ἀ εὐρίσκει codex; εὐρίσκει Suidas. — ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθεὶς] Haec addidi e Suida. — Ceterum cum nostro fragm. conferri meretur Eutropius I, 12: Nono anno post reges exactos, quum gener Turquinii, ad injuriam soceri vindicandam, ingentem collegisset exercitum, nova Romae dignitas est creata, quae dictatura appellatur, major quam consularis. Eodem anno etiam magister equitum factus est, qui dictatori obsequeretur. Neque quidquam similis potest dici, quam dictatura antiqua, huius imperii potestati, quam nunc tranquillitas vestra habet: maxime quum Augustus quoque Octavianus, de quo postea dicemus, et ante eum Cuius Caesar, sub dictaturae nomine atque honore regnaverint.

Fr. 46. De re [an. 490] v. Liv. II, 30; Dionys. II, VI, 39 sq.; Eutrop. I, 13; Dion. Cass. Exc. Vatic. p. 144 sqq. Mai (tom. I, p. 72 sqq. in Dion. ed. Gros.); Zonaras VII, 14. — ὡς ἐπικουρ.] malim eis; at cf. ὡς πέρας fr. 84. — Postrema fragm. pars mutila. Dio I. I. ita habet: Οἱ δὲ βουλευταὶ φοβηθέντες μὴ ἐπὶ πλείον οὗτοί τε ἐκπολεμῆδαι, καὶ τοῖς περιοίκους πρὸς τὰ παρόντα συνεπιδῶνται σπονδαῖς, διακηρυξάμενοι αὐτοῖς πάντ' ὅσα καθ' ἔξοδον ἡλικίαν ἰσοθεῖν προτείνοντες. Deinde, memorato Agrippae apologo: Καὶ διὰ τούτ' ἡπιώτεροι ἐγένοντο καὶ κατελλάγησαν, ἀρεσιν τῶν τε θανεισμάτων καὶ τῶν ὑπερημερῶν εὐρόμενοι.

Fr. 47. Ποπλίου... διαδεξαμένων] Debebat: Ποπλίου Οὐαλερίου Ποπλικόλα αὐθις καὶ Γαίου Κλαυδίου Σαβίνου τὴν ἀρχὴν διαδεξαμένων (an. 460 a. C; 296 ab u. c.). Eo anno exules servique... duce Herdonio (Σερρώνιου Joann.) Sabino nocte Capitolium atque arces occupavere, Liv. III, 15. V. Dionys. Hal. X, 14 sqq. — Καῖσωνα κτλ.] Quid in his lateat non asseritur. Cato Quinctius, serui juvenis, nobilitate gentis insignis, lingua manuque promptus, impetus tribunicios popularesque procellas strenue sustinebat, donec a Virginio tribuno accusatus exilio se condemnationi subluceret. V. Liv. III, 11 sqq. Dionys. X, 2. Ceterum haec acta sunt anno praecedente, 461. Senonius in Capitolio occisus est, sec. Liv. III, 18.

Fr. 48. Eadem Suidas v. Κύντιος Κικιννάτος, et brevius s. v. λυπρῇ. — καὶ δεξιόμενος] suppl. Valesius. — πρὸ ἐστιάσεως] Locus mutilus in cod. nostro. Conspicit Suidas v. Κικιν. Idem v. λυπρῇ post vocem κινούμενος ita habet: ὃς ἀπονιφάμενος ἐπάνεισι, καὶ συμβαλὼν τοῖς πολέμοις νικᾷ κατακράτος, καὶ τὸν στρατηγὸν τῶν πολέμιων ἀγεί αἰχμάλωτον. Nunc scrib. τὰ σύμβολα τῆς προστάσεως? Bernhardyus videt: quum insignia magistratus induisset, protinus ut erat impransus Romam venit, ducto quoque in hostem exercitu etc. Complura excludo haud credo, quum eadem brevitate Eutropius, lib. I, 16: Is quum in opere et arans esset inventus, sudore detergo, togam praetextam accepit et cirsis hastibus liberavit exercitum. Fusius Livius III, 28. — ἐκκαιδεκάτῃ] ἐκκαίτῃ Suidas. — τὸν δὲ τῶν πολ.] τῶν δὲ πολέμιων ἐκπράσας τὸν χάρακα Suidas. — τῶν Ἑκωνῶν] i. e. Ἐκονομῶν; an Ἐκουλαίων? τῶν ἐναντίων Suidas.

49.

Suidas v. Κελτοί : « Ὅτι Κελτοὶ κατὰ Ῥωμαίων ἐστράτευσαν. Ἄνθρωποι δὲ τῶν Κελτῶν ἡγεμονικὸς, τὸ τε σῶμα εὐπρεπὲς καὶ τὸν θυμὸν ἀλκιμώτατος, προελθὼν τοῦ οἰκείου πλήθους ἐξ μονομαχίαν προὔκαλειτο τῶν ἐναντίων τὸν ἀριστον. Βαλέριος δὲ τις ἡγεμὸν φάλαγγος ὑπέστη τὸ ἀγώνισμα, καὶ θεία δὲ τινι μοίρᾳ κατὰ γνώμην ἀποδάντος ἔτυχεν τοῦ βουλευματος. Ἐπεὶ γὰρ προῦλθε τοῦ οἰκείου τάγματος ἐπλισάμενος, κόραξ προσζάνει τῇ δεξιᾷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι· ἀντιπρόσωπος δὲ τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, καὶ τοῖς τε ὄνυσιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον καὶ τοῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀρύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πολέμιον παραδίδωκεν· ὁμοῦ τὴν τε νίκην τῷ ἀνδρὶ καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. Κορβίνος γὰρ δὴ τούνταυθεν ἐπικλήθη, τῆς τε μαρτυρηθείσης ἀρετῆς ἔνεκα παρὰ τὰ καθιστηκότα Ῥωμαίοις νόμιμα τῆς ὑπατικῆς ἀρχῆς εἶναι μισθάζιον ὡς τυγχάνει. »

50.

Exc. De virt. p. 789 : « Ὅτι Μάρκελλος καὶ Σκιπίων οἱ ὑπατοὶ (222 a. C.) μετὰ τὴν νίκην τὴν κατὰ Γαλατῶν* — Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν (265 a. C.) καὶ Οὐλοσινίους δόλῳ κρατηθέντας τε καὶ αἰκίζομένους πικρῶς ἠλευθέρωσαν. Οἱ γὰρ ταύτην οἰκοῦντες τὴν χώραν, ἐν πολλῇ τρυφῇ τοῦ σώματος διατρώμενοι, αὐτοὶ τε τῶν ὀπλῶν καταφρονήσαντες τοῖς οἰκέταις ταῦτα χειρίζειν ἐπέτρεψαν. Ἐπειδὴν δὲ δυνάμειος ἐπιλάθοντο,

πρῶτα μὲν τὰς ἑαυτῶν δεσποίνας πρὸς βίαν κατήσχυον· ἔπειτα τοῖς δεσπόταις χεῖρας ἐπιβαλόντες τοὺς μὲν ὡς ἔτυχεν διαφθείροντες, τοὺς δὲ τιμωρίαις αἰσχίσταις ὑποβαλόντες κατενόησαν.

51.

Ibid. p. 789 : « Ὅτι καὶ Μάρκος Μινούκιος Ῥούφος καὶ Πόπλιος Κορνήλιος οἱ ὑπατοὶ (221 a. C.) Ἰστριοῖς κακουργοῦσι τὰς σιταγωγὰς Ῥωμαίων ὀλέκοντας δίκην ἐπέθισαν, ἀπαντας ὀλίγου τοῖς οἰκέτοις ὑποδίντες ὀπλοῖς.

52.

Suidas : Διῆγῃ, παρεξέτεινεν. Ἰωάννης Ἀντιοχείας· « Ὅς ἔρυνεν χωρὶς παρρησίας ἐπὶ πολὺ διῆγῃ τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀντίου δξύτητα χρόνιαις διατριβαῖς. »

Idem : Ἀμβλύνω, τὸ ἐκλύω. « Ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ διῆγῃ τὸν πόλεμον ἀμβλύνων τὴν τοῦ πολεμίου (πολέμου codd.) δξύτητα χρόνιαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου διατριβαῖς. »

53.

Exc. De ins. p. 9 : « Ὅτι κατὰ τὸν χρόνον οὗ Ἀντίου ἐπολέμει τοῖς Ῥωμαίοις, Ἀντίοχος ὁ τῆς Συρίας βασιλεὺς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίων ἀρχόντος πολεμούμενος, Ξέρξη τῷ Ἀρμενίων τυράννῳ τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν συνοικήσας, ἐκείνων μὲν διὰ τῆς ἀδελφῆς διεγρήσατο, τὴν δὲ Περσῶν βασιλεῖαν αὐτῷς ἀνακτήσατο.

Fr. 49. Quum loci quam plurimi, quibus Suidas cum Eutropio ad verbum fere conspirat, ex Joanne Antiocheno petiti sint, idem etiam de eo loco, quem modo apposui, sicuti de aliis nonnullis statuere licet, etsi ex Exc. nostris Joanneis rem probare non possis. Eutropius II, 3 ita habet : *Quæ (legiones) quum profectæ essent adversus Gallos, duce L. Furio, quidam ex Gallis unum e Romanis, qui esset optimus, prorocavit. Tum se M. Valerius tribunus militum obtulit, et quum processit armatus, corrus ei supra dextrum brachium sedit. Mox commissa adversus Gallum pugna, idem corrus alis et unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum posset adspicere. Ita a tribuno Valerio interfectus, non solum victoriam ei, sed etiam nomen dedit. Nam postea idem Corvinus est dictus. Ac propter hoc meritum, annorum trium et viginti consul est factus.* Fons vero, unde hic locus promanavit, Dio fuit Cassius, cujus ipsissima verba sæpenumero in Joanne nostro deprehendimus. Sic hoc quoque loco verba : *Κόραξ προσζάνει...* παραδίδωκεν Dionis esse liquet ex Dionis Exc. Vatican. p. 534 ed. Rom. (cf. Dio Cass. ed. Gros tom. I, p. 134). Quæ verba Suidas repetit v. ἀμύσσειν. — Antecedit apud Eutropium (II, 3) narratio de T. Manlio Torquato, quam iisdem fere verbis græce habes in Dionis Exc. Vat. Planud. p. 530 ed. Mai, et paullo plenius in Suida v. Τορκύατος, sed absque mentione auctoris, adeo ut de his quoque parum liqueat, an ex Dionis vel Joannis Exc. Suidas arripuerit.

Fr. 50. « Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ Οὐλοσινίους; » Male hæc cum superioribus coherere, Joannisne Ant. culpa an exscriptoris laud facile dixerim : utriusque certe satis mihi comperta negligentia est. Hæc quidem Vulsiniensium calamitas vindicata est a Romanis anno Urbis 488 (265 a. C.) Q. Fabio et L. Manilio Coss., ut ex Dione tradit Zonaras. De quo consulendi sunt Fasti Sigonii ad hunc annum. Ejusdem rei meminit Orosius I, 4, c. 5, et Val. Max. I, 9, c. 1. Sed in Orosii codicibus depravati sunt numeri annorum. Marcelli vero et Scipionis consulatus incidit in annum Urbis 531 (222 a. C.), tanto post Vulsiniensem triumphum intervallo. — VALESIO.

Fr. 51. Cf. Eutrop. III, 2 : *M. Minucio Rufo, P. Cornelio coss., Istris bellum illatum est, quia latrocinati naves Romanorum fuerant, quæ frumenta exhibebant, perdomitque omnes.* Orosius IV, 13; Zonar. VIII, 20, tom. II. p. 174 ed. Bonn., ubi pro *ἐκ Ἰστρου* legendum *ἐκ Ἰστρου*, monente Valesio.

Fr. 52. Eutrop. III, 4 : *Misus adversus Annibalem postea a Romanis Q. Fabius Maximus. Is eum differendo pugnam ab impetu fregit; mox inventa occasione vicit.* Vox Ἀντιοχίας non est cur mutetur in Ἀντιοχεύς. Vide Din-dorf. præf. ad Malalam p. VII.

Fr. 53. Antiochum III pacem cum Xerxe ad Artosalam urbem iniisse eique Antiochidem filiam despondisse docemur a Polyb. Exc. lib. VIII, 25 (circa an. 215). Perfidum Antiochi consilium nescio an indicet Polybius I. I., ubi Antiochus, rebus sic compositis, Armeniorum amorem sibi conciliasse dicitur *δόξα μεγάλῳ ὄχῳ καὶ βασιλικῷ τοῖς πράγμασι χρῆσθαι*. — *ἐκείνον*] *ἐκείνος* codex.

54.

Exc. de ins. p. 9: "Οτι Πτολεμαίου (Ἀγαθόκλειαν) τὴν ἐαυτοῦ γυναῖκα ἐκβαλόντος, καὶ μὲν τινὲ τῶν ἐταιρίων συναθρόντος, εἴπα τελευτήσαντος Πτολεμαίου, ἡ Ἀγαθόκλειαν Ἀρσινόην διαφθείρει ὁδῶν· καὶ ταύτης σὺν τοῖς βασιλείοις διαφθορείσης, πολλῆς τε ταραχῆς ἐντεῦθεν Αἰγυπτίοις ἀναφθείσης, ὃ τε τῆς Συρίας βασιλεὺς Σέλευκος, καὶ τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, ἐλπιδὶ τοῦ κρατήσιν τῆς χώρας σὺν προθυμίᾳ στρατεύουσιν· οὐς δὲ Ῥωμαῖοι φθάσαντες τῆς ἐγχειρήσεως, τὴν τῶν Αἰγυπτίων ἐμφύλιον ἀπέσβεσαν ἐπανάστασιν, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ αὐτοκράτορα τοῦ ἔθνους ἀποδείξαντες, Προυσίῳ τότε τῶν Βιθυνῶν βασιλεύσαντος.

55.

Ibid. p. 10: "Οτι Ἀντιόχου, οὗ ἐπώνυμός ἐστι πόλις παρὰ Ἀσσυρίοις, υἱὸς Σέλευκος καὶ Ἀντιόχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός· ἀλλ' ὁ μὲν Σέλευκος, ἐπιδουλεύειν ὑποπτευθεὶς τῷ πατρὶ, κατακτείνεται.

56.

Ibid. p. 10: "Οτι Δημήτριος υἱὸς ἦν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι ἐμνηρον ἐσχον· συμμαχήσαντος δὲ Φιλίππου τοῖς Ῥωμαίοις, τοῦτον ἀμειδόμενοι τῆς ἐννοίας (εὐν.), ἀφῆσιν τὸν παῖδα τῆς ἐμνηρείας. Ἐπανελθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἐκποδῶν ὁ Φίλιππος ἐποίησατο, πρῶτος τῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ γένους μιστριφόντας ἐς τοὺς οἰκείους.

57.

Exc. De virt. p. 790: "Οτι Αἰμίλιος ὁ ὕπατος, ὃ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος, ἀνὴρ ἦν σώφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας αἰδώς, καὶ ἱκανὸς ὢν. Ἄμα [γάρ] βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὡπαιδίζατο, πείσιν τε βουλευθέντα πρὸς τοῖς γόνυσιν αὐτοῦ ἀναστήσας καὶ ἐπειπὼν, « Ἄνθρωπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; » ἐπὶ τινος βασιλι-

κοῦ θρόνου παρέδρον ἐαυτῷ κατεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς, τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπηλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προσταττει τὸ συνέδριον, δασμὸν τε φέρειν βραχὺν, καὶ πολλῶ [τινι] τοῦ πάλαι κομιζομένου τοῖς ἐκατέρων βασιλεῦσι καταδείσσειν· ὥς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἀπάντων Ῥωμαίους τῶν ὑπαρχάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων [ἢ] παρ' ἐφῆσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας ἐξεντηνοχέειν τὸν πόλεμον. Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἀπάντων [τῶν παρόντων] ἀκοήν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἔθνων συνελεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφώνησε· τοὺς τε παρ' αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαίων [πρίσθεις] εἰστίξας πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. Ἐλεγε γὰρ δὴ τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς περὶ τὴν ἀσπίδα τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

58.

Exc. De ins. p. 10 sq.: "Οτι Ἀντιόχος (sc. ὁ Ἐπιφανῆς), ὃ τῆς Συρίας βασιλεὺς, τοῦ Σελεύκου (sc. τοῦ Φιλοπάτορος) τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα ὑποτοπήσας διέφθειρεν· ἐτέρους τὸν τοῦτου πόλεμον ἐπανεγκὼν, οὐς δὲ καὶ διὰ νόμον διεχρήσατο· αὐτὸς τε πρὸς Πτολεμαῖον (sc. τὸν Φιλομήτορα) στρατεύει, ἀναπαλαίειν ταῖς συνθήκαις ἐπιχειροῦντα. Καὶ πολέμησας αὐτῷ κατὰ τὸ Πηλούσιον, κρατήσας τε παντελῶς τοῖς ὅπλοις, φυγαῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἠνάγκασεν.

Καὶ ὁ μὲν Πτολεμαῖος οὐ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, προσφεύγει τῷ γαμβρῷ Ἀντιόχῳ· ὃ δὲ τοῦτον πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκαθίστησιν· ἐκείθεν τε κατὰ Ἰουδαίων ὁρμήσας, αἶρει μὲν αὐτῶν τὸ ἄστυ, καὶ τοὺς θεσφαυροὺς ἀπαντας καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη, καὶ τοὺς ναοὺς συλῆσας συνέχει τὰ τοῦ ἔθνους νόμιμα, δειναῖς τε τιμωρίαις τοὺς ἄνδρας ὑποβαλὼν, ἐλληνίζειν ἠνάγκαζε· τὸν τε πάτριον αὐτῶν ἀρελούμενος κόσμον, Λιός

Fr. 54. Ἀγαθόκλειαν] Uncis errorum excerpitoris coercui. Debebat: καὶ Ἀγαθόκλειαν μὲν τινι κτλ. — σὺν τοῖς βασιλείοις] Crapier.; σὺν τῇ βασιλείᾳ; cod. Num igitur incendio regie, vel partis regie, Agathoclea Arsinoen occidit? Hoc si est, intelligitur quo spectent verba Polybii Fragm. Exc. Παρ' ἐπιδουλῶν in Fragm. Histor. tom. II, p. xxvii: Ἐπὶ δὲ τοῖς τοῖς δύο κάλλιπας ἀργυρᾶς εἰσένηγκαν, ὥς τῆς μὲν μίδης ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὀστέα, τῆς δ' ἐτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Εἶχε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἐτέρα πλήρης ἦν ἀρωμάτων. Sunt tamen quæ obstat huic sententiæ videntur; nostrumque locum ita licet intelligere ut sermo sit de diripiis regie thesauris.

Fr. 55. Antiochum Solerem duos filios habuisse, Antiochum et Seleucum, etiam Joan. Malalas tradit p. 205: ἀπ' ἧς (Στρατονίκης) εἶχεν υἱοὺς δύο, Σέλευκον, ὅστις μικρὸς ἐτελεύτησε, καὶ Ἀντιόχον τὸν ἐπικληθέντα Θεοεῖδην. Nescio an alibi Seleuci huius mentio fiat. Mortuus igitur est ante an. 261, quo Ant. Soter diem obiit.

Fr. 57. Eadem Suidas v. Αἰμίλιος. Codex noster habet Αἰμίλιος. — ἄμα γάρ] γάρ addidit e Suida. — τινι] add. e Suida. — ἀπάντων Ῥωμαίων] ἀπ. δὲ Ῥ. Suidas. — ἢ παρ' ἀπάντων] suppl. e Suida. — ἐκ πολλῶν] καὶ ἐκ π. cod. A. ap. Suidam. — παρ' αὐτὸν] πρὸς αὐτὸν Suid. — Cf. Eutrop. Mox e Suid. add. πρίσθεις. IV, 4: Ipse rex, quum descenderetur ab amicis, venit in Paulli potestatem. Sed honorem ei. Emilium non quasi victo habuit. Nam et volentem ad pedes sibi cadere, non permisit, sed iuxta se in sella collocavit. Macedonibus et Illyriis hæc leges a Romanis dantur, ut liberi essent, et dimidium eorum tributum præstarent, quæ regibus præstitissent: ut appareret, populum Romanum pro æquitate magis quam avaritia dimicare. Atque in conventu finitimorum populorum Paullus hæc pronuntiavit, et legationes multarum gentium, quæ ad eum venerant, magnificentissimo concipio pavit, dicens: ejusdem hominis esse debere et bello vincere et convivii apparatu elegantem esse.

Fr. 58. Σελεύκου παῖδα] Notus est Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., qui postea regno potitus est, quemque Excceptor fr. 59 perperam Antiochi Epiphaniis filium dicit. Alter vero Seleuci Philop. filius, quem Antiochus occidit, aliunde, quantum scio, non notus est. — κατὰ τὸ Πηλούσιον] V. Joseph. A. J. XII, 3, 2. — προσφεύγει. ἀποκαθίστησιν] Minus accurate hæc narratur.

Ὀλυμπίου ἀνίστησιν ἀγάλμα· ἐντεῦθεν τε ὡς ἐπὶ τὴν Σαμάρειαν ἀνέλθω, καὶ Διὸς ξενίου τέμενος ᾠκοδόμησιν. Καὶ Ματθίας Ἀσμωνίου παῖς τὴν ἱερατείαν παρεῖληπεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τοὺς Ἀντιόχου στρατηγούς διεχρήσατο. Ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ Σαμαρείας οἰκων*, αὐτόν τε τὸν Ματθίαν ἀναιρεῖ, καὶ τοὺς λεγομένους Μακκαδαίους κολάζει, τό τε ἱερὸν χοιρείοις αἵμασι βεβηλωτὶ, καὶ στρατηγούς ἰδίους ἀρχεῖν τοῦ ἔθνους καθίστησιν. Αὐτός τε ἐπὶ τὴν Συρίαν ἀνελθὼν μεταλλάττει τὸν βίον, Ἀντιόχου τοῦ Εὐπάτορος τὴν ἀρχὴν διαδεξιμένου.

59.

Ibid. p. 11 : Ἐπειδὴ δὲ Δημήτριος Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς υἱὸς παρὰ Ῥωμαίοις δημεύων, τὸν τοῦ πατρὸς ἐκύθετο θάνατον, καὶ τὴν βασιλείαν πρὸς τοῦ Εὐπάτορος ἀρπαγεῖσαν, ἱκετεύσας τὴν βουλὴν, καὶ πολλῆς ἐπικουρίας τυγῶν, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανέρχεται. Καὶ κατακτείνει μὲν τὸν Εὐπάτορα δύο ἔτεσιν ἐπιτρυφῆσαντα, ἀναλαμβάνει [δὲ] τὴν βασιλείαν· καὶ σύμμαχος τοῦ Ῥωμαίων γένους κληθεὶς, βεβαίως ἀπῆλause τῆς ἡγεμονίας. Ἐν αὐτοῦ δὲ β' πρὸς τοῖς δέκα βιώσας, ὑπ' Ἀλεξάνδρου δολοφονεῖται, τοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν διαδεξιμένου.

60.

Ibid. p. 11 : Ὅτι κατὰ τὴν Ἰβηρίαν Βορίανθος (deb. Βυρίανθος) ἦν ἀνὴρ ἀρανὴς τὸ γένος, εὐτελής τε τὴν ἐπιτηδευσιν, οὐδὲν δτι μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς· οὗτος μετὰ ταῦτα ληστροκοῦ τινος ἡγήσατο τάγματος· τελευταῖον τῶσαυτην περιεβάλετο δύναμιν, καὶ τῶσαυτα κοινοῖνῃσά οἱ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνέπεισε γένει, ὡς εἰς ὁ-

μαχος νομισθῆναι Ῥωμαίοις, ἱκανὸς τε πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ πάτριον τοὺς Ἰβήρας ἐπαναγαγεῖν πολιτείαν. Πρῶτος γοῦν Κοῖντος Κικίλιος Μέτελλος ἐπὶ τόνδε τὸν πόλεμον στρατηγὸς ἐκπέμπεται, [δὲ] ἄριστα καὶ τῆς Ῥωμαίων δυνάμειος εἰς τοὺς ἀποστάσι Κελτιβήρων προσεπολέμησε. Μηχνομένου δὲ παρ' ἐλπίδα τοῦ πολέμου, Κοῖντος Πομπήιος αὐτῷ στρατηγὸς ἐξέπλει, μεθ' οὗ Κοῖντος Καίπιων ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐξεπέμφθη πόλεμον. Ὡς μάλιστα πάντων ἔνεκα δεισαντες οἱ βάρβαροι, κτείνουσι τὸν Βορίανθον, τέσσαρα καὶ δέκα Ῥωμαίοις ἐπὶ ἐναντίως πολεμήσαντα· ταύτην προσάγεσθαι τὸν ἡγούμενον τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς εἰς εὐνοίαν αὐτῶν καὶ φειδῶ λογισάμενοι. Καὶ δὲ ἀφικόμενοι τῶν αὐθεντῶν τοῦ Βορίανθου τινὲς ἄλλα τῶν περὶ τὸν ἀνδρα πεπραγμένων ἤξιον παρὰ τοῦ ὑπάτου κομίζεσθαι. Οἷς δὲ Καίπιων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἐννομον ἐπαινεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

61.

Ibid. p. 12 : Ὅτι ἐπὶ ὑπάτων Γαίου Κικιλίου Μετέλλου καὶ Γναίου Κάρβωνος, ἐπὶ τῆς ρξ' Ὀλυμπιάδος ὁ δουλικὸς πόλεμος ἐγένετο ἐν Σικελίᾳ. Οἱ γὰρ ταύτην νεμόμενοι τὴν χώραν, πολλῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐντρυφῶντες ὁσφιλείᾳ, οὐ σταθμητὸν ἐκτέσαντο δούλων πλῆθος, πρὸς τε τὰς τῶν ἀγρῶν ἐξασκοῦντες αὐτὸ τριβὰς, καὶ τῇ πανοπλίᾳ γυμνάζοντες, οὐ μόνον τοὺς περιοίκους ἐλκίζοντο, ἀλλὰ καὶ τοῖς διοδευομένοις ξένοις ἐπαφίεντες τούτους, τῶν ἐπιφερομένων αὐτοὺς ἀγροῦντο φορτίων. Καὶ τοῖς μὲν δραπέταις οὐδὲν τῆς λαΐας παρεῖχον, αὐτοὶ δὲ πολλῶν γεγεννημένοι κύριοι χρημάτων, ἐκράτουν μα-

— Ἀσμωνίου παῖς] Perperam. Josephus XII, 6, 1 : Ματθαίας, τοῦ Ἰωάννου, τοῦ Συμῶνος, τοῦ Ἀσμωναίου — τοὺς ἄντ. στρατηγούς] τοῖς Ἀ. στρατηγοῖς codex. Joseph. XII, 7, 2 : τὸν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ἀπελλῆν διεχρήσατο μετ' οἰκων] ἐλθὼν vel ὁρμῶν? Ceterum quae sequuntur ab historia abhorrent. V. Josephum.

Fr. 59. Initio hujus loci dicendum erat : Ἐπειδὴ Δημήτριος Σαλεύου τοῦ Φιλοπάτορος υἱὸς... τὸν τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς ἐκύθετο θάνατον. — πολλῆς ἐπικουρίας τυγῶν] in Syria sc., non vero a Romanis; nam clam Roma aufugit, connivente, ut videtur, senatu. V. Polyb. XXXI, 12. 20. 24. — βιώσας] deb. βασιλεύσας.

Fr. 60. Eutropius IV, 7 : Eodem tempore Metellus in Celtiberia apud Hispanos res egregias gessit. Successit ei Q. Pompejus, nec multo post Q. quoque Cyprio ad idem bellum missus est, quod quidam Viriatus contra Romanos in Lusitania gerebat. Quo metu Viriatus a suis interfectus est, quum quattuordecim annis Hispanias adversum Romanos morisset. Pastor primo fuit, mox latronum dux : postremo tantos ad bellum populos concitavit, ut assertor contra Romanos Hispaniae putaretur. Quum interfectores ejus praemium a Cyprione consule peterent, responsum est, nunquam Romanis placuisse, imperatorem a suis militibus interfici. In Dionis Exc. Vatican. p. 347 ed. Mai. (Dion. tom. II, p. 66 ed. E. Gros) posterior hujus fragmenti pars ita habet : Ὅτι Καίπιωνος (Σκηπ. cod.) μαχομένου τοῖς Ἰβήραις, οἱ βάρβαροι τούτον δεισαντες ἀποκτείνουσι τὸν αὐτῶν βασιλέα Βορίανθον· ὃν ἀφικόμενοί τινες πρὸς Καίπιωνα (Σκηπ. cod.) ἄλλα παρ' αὐτοῦ τῶν πεπραγμένων λαβεῖν ἤξιον. Ὁ δὲ ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἐννομον ἐν ἐπαίῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιβουλάς. Denique Joannis nostri Exc. exscripsit Suidas : Βορίανθος. Ὅτι βάρβαροι τινες κτείνουσι τυραννήσαντα, ταύτην προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενον εἰς εὐνοίαν. Καὶ δὲ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βορίανθου αὐθεντῶν τινες... ἤξιον παρὰ Σικελίωνος κομίζεσθαι. Ὁ δὲ Σικελίων... ἐννομον ἐν ἐπαίῳ ποιεῖσθαι κτλ. Pars horum repetitur s. r. ἐπιβουλή. — Βορίανθος] = Quemadmodum Romanorum literam V consonam in nominibus propriis ab aliis quidem librariis graecis per diphthongum ou, ab aliis vero per literam β expressam saepenumero videmus : sic in codice, e quo fragmentum nostrum Suidas transcripsit, Βυρίανθος vel Βυρίανθος scribi debuerat : ex quo duarum literarum mutatione inauditum nomen Βορίανθος est exortum. — Schweighauser. Opusc. II, p. 152. De varia Viriathii nominis scriptura graeca latinaque vide quae idem Schweigh. l. l. congressit. Adile E. Gros ad Dion. Cass. tom. II, p. 50. — In aq. codex semel Κοῖντος, bis Κύντος; porro Κικίλιος, et Σκηπίων pro Καίπιων, obvia passim nominum confusione. — Ceterum cum Dionis narratione cf. Oros. V, 4. Reliquos scriptores de Cyprione aliter referre constat. V. Gros. l. l. p. 372 sq.

Fr. 61. Κάρβωνος] Κάρων codex. C. Caelius Metellus et Cn. Papirius Carbo consules fuerunt Ol. 444, sive 113 a. C., quo anno bellum Cimbricum ortum est. Servile autem in Sicilia bellum a consulibus C. Fulvio Calpurnio Pisone et P. Rupilio gestum est annis 134-132; Ol. 161,3-162, 1. Igitur vehementer Joannes erravit. — δούλιον πλῆθος] De re

γασμένος· τὸν δὲ Ἰουγούρθαν συχναῖς ἱτακίνοισι μά-
χαις, πόλεις τῶν Νουμιδῶν πολλὰς κατὰ κράτος ἐξε-
λὼν, καὶ τῶν ἐλεφάντων τοὺς μὲν διαφθείρας, τοὺς δὲ
ζῶντας χειρωσάμενος. Οὐ πόρρω γοῦν ἀπὸ τῶν τέ-
λους τῶν πραττομένων, παρελύθη τῆς ἀρχῆς, Γαίου
Μαρίου τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενου. Παραλαβὼν δὲ τὰς
δυνάμεις ὁ Μάριος κρατεῖ μὲν ἀντιταξαμένους τῶν περὶ
τὸν Ἰουγούρθαν τὸν βασιλέα τῶν Μαυρουσίων, πόλεις
δὲ καὶ οὗτος τινὰς τῶν Νουμιδῶν καθελὼν, ὡς πέρας εὐ-
τυχὲς δὲ ὀλίγου τοῦ παντός ἀγῶνος ἐφίκετο, ἔχων ὑπὸ
χείρᾳ τὸν βασιλέα τῶν ἐναντίων, προδοθέντα μὲν ὑπὸ
Βόκχου τοῦ Μαυρουσίου συμμάχου τοῖς ἐναντίοις, ἀχ-
θέντα δὲ αἰχμαλώτην ὑπὸ Κορνηλίου Σύλλου, ἀνδρὸς
μεγάλου τε καὶ γενναίου τὰ πολεμικά. Ὁ γὰρ τοι
Βόκχος τιθασσευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλου, καὶ φιλοφροσύνῃ
λόγου πρὸς εὐνοίαν ὑπαχθεὶς, τὸν μὲν Ἰουγούρθαν κα-
ταφυγόντα μετὰ τὴν ἥτταν ὡς αὐτὸν, καίτοι γαμβρὸν
ὄντα, σὺν ὀλίγοις στρατιώταις ἀφικόμενος τῷ Σύλλῳ
δίδωσιν ἄγειν, αὐτὸς δὲ τὰ Ῥωμαίων εἴλετο. Οὕτως
ἄρα λόγος μέτριος καὶ φιλοφροσύνῃ μείζονα πολλάκις
τῶν ὀπλων καὶ τῶν πολυανθρώπων καθώρθησε στρα-
τοπέδων. Ὁ γοῦν Σύλλας ἐπὶ τούτων μεγαλαυχούμε-
νος, καὶ πᾶν τὸ πραχθὲν περὶ τὸν Ἰουγούρθαν οἰκισι-
μένος, ἐς τοῦτο προῆλθε φιλοτιμίᾳ, ὡς ἐντυπῶσαι
δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τῆς πράξεως· ἐνεγέγραπτο γὰρ
ὁ μὲν Βόκχος παραδιδούς, ὁ δὲ Σύλλας τὸν Ἰουγούρ-
θαν παραλαμβάνων· ἐφ' ᾧ δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ καὶ
φθονεῖν ἀδήλως ὁ Μάριος ἤρξατο.

65.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Τρύφων τὸν βασιλέα Συρίας
Ἀντίοχον, οὗ μικρὸν πρόσθεν σύμμαχος ἐγεγόνει, διε-
χρήσατο δόλῳ· αὐτὸς τε τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, αὐ-

τίκα ὑπὸ τῶν Σύρων διαφθείρεται. Κρατεῖ δὲ τῆς
ἡγεμονίας Ἀντίοχος ὁ Σιδετής, Δημητρίου μὲν παῖς
τοῦ προτέρου (sc. τοῦ Σωτήρος) γιγονάκ, ἀδελφὸς δὲ
τοῦ δευτέρου Δημητρίου (sc. τοῦ Νικέτορος).

66.

Ibid. p. 15 : Ὅτι Ἀντίοχος ὁ Σιδετής ἐπὶ κλην,
ὁ τὴν Ἱερουσαλὴμ κορθήσας, Συρίας βασιλεὺς, Ἀρσάκη
τῷ Παρθυαίων δυνάστη προσπολεμήσας, ἀναιρεῖται,
ἐνάτωι τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ. Σέλευκος δὲ ἐπὶ τούτῳ
τὴν ἀρχὴν διαδέχεται. Ἀλλ' ὁ μὲν ὑπὸ Δημητρίου
αὐθις ἐπανιθρόντος καθαιρεῖται τῆς ἐξουσίας, κατα-
φεύγει τε πρὸς τὸν Παρθυαῖον, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα
λαβὼν, μένει κατὰ τὴν χώραν.

1. Σκυθῶν δὲ τότε τὴν μίσην τῶν ποταμῶν ἐπιτρα-
χόντων, καὶ τὴν Ἀρσάκου βασιλείαν ληϊζομένων, αὐ-
τὸς τε ὁ Παρθυαῖος κατὰ τὸν πόλεμον ἀναιρεῖται, καὶ
ὁ μετὰ τοῦτον τὴν ἡγεμονίαν παρειληφώς, ὑπόφορος
γίνεται Σκυθαίς.

2. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πρεσβύτερος, ἐκ τῆς Ἀραβίας
ἤκων, πολὺ τε πλῆθος ἀκοντιστῶν ὑπαγόμενος, Δημη-
τρίῳ κατὰ τὴν Συρίαν ἐπολέμει. Ἐπὶ πολὺ τε αὐτοῖς
τῆς μάχης ἐκτεινομένης φεύγει Δημήτριος εἰς Τύρον,
καὶ συλληφθεὶς ἀναιρεῖται, ἔτη δ' τῆς ἀρχῆς ἀπολαύ-
σας. Συνδιαφθείρεται δὲ τούτῳ κατὰ τὴν Δαμασκὸν
καὶ ὁ παῖς Σέλευκος, ὑπὸ τῆς αὐτοῦ μητρὸς δολοφο-
νηθεὶς Ἀπάμης.

67.

Exc. De virt. p. 790 : Ὅτι αἰτίαν τῇ πολιτικῇ
κινήσει παρεῖχε Γάιος Μάριος, ἔκτον γεγονώς ὑπατος.
Ἢ μὲν γὰρ βουλὴ τῶν ὑπὸ τοῦ Μιθριδάτου νεωτε-
ρισθέντων αἰσθομένη τὴν τε Ἀσίαν ἤδη καὶ τὴν
Ἑλλάδα κατειληφότες, Κορνηλίον Σύλλαν τὸν ὑπατον

a senatu reprobata est. Postea contra eundem, insequentis anni, Spurius Albinus Postumius profectus est. Is quoque
per fratrem ignominiose contra Numidas pugnavit. Tertio missus Q. Caecilius Metellus consul, exercitum in-
genti severitate ac moderatione correctum, quum nihil in quemquam cruentum faceret, ad disciplinam Roma-
nam reduxit; Jugurtham variis praeliis vicit, elephantos ejus vel occidit vel cepit; nullas civitates ejus in
ditionem accepit. Et quum jam bello finem impositurus esset, successum est ei a C. Mario. Is Jugurtham et Boc-
chum, Mauritaniae regem, qui auxilium Jugurthae ferre ceperat, pariter superavit. Aliquantula et ipse oppida
Numidiae cepit, belloque terminum posuit capto Jugurtha per quæstorem suum Cornelium Syllam, ingentem
civium: tradente Boccho Jugurtham, qui pro eo ante pugnaverat. — ὡς πέρας] malim εἰς π.

Fr. 66. τῷ Παρθυαίων] τῷ cod. — Σέλευκος... τὴν ἀρχὴν διαδέχεται] Porphyrius (v. tom. III, p. 713)
postquam dixerat Antiochum Sideten praelio contra Arsacem commisso cecidisse (an. 158), addit: At ejus filium tenera
ætate Seleucum, qui erat in patris comitatu, Arsaces captivum abduxit regioque more custodiendum curavit.
Præterea hujus Seleuci ab Arsace capti mentionem facit e Posidonii (fr. 19) Historiis Athenæus IV, p. 133, A, quo
loco eum βασιλέα appellat. Fortasse igitur Seleucus captivus per aliquod tempus, usquedum Demetrius in Syriam
redux regnum firmasset, regis titulum sibi vindicavit. Idque fecerit auctore Arsace, quem, devicto Antiocho, per-
nitere dimissi Demetrii cepit: ad quem retrahendum quum turmas equitum festinato misisset, Demetrium,
hoc ipsum metuentem, jam in regno missi invenerunt, frustra quoque omnia conati ad regem suum reversi sunt
(Justin. XXXIX, 10). Hæc porro ansam dederint falsæ isti narrationi, quam sequitur Joannes noster. — αὐτοῦ θυ-
γατέρα] αὐτοῦ θ. codex. Magnopere vereor ne Seleucum Noster confuderit cum Demetrio Nicator, cui captivo Ar-
saces Rodogunen filiam in matrimonium dederat. — 2. De morte Arsacis VII s. Phraati II. v. Justin. XLII, 1, de-
que ejus successore Arsace VIII Artabano II, v. ibid. c. 2. — 3. Ἀλέξ. ὁ πρεσβύτερος] sc. Alexander II Zabina, qui
dicendus erat ὁ πρεσβύτερος, quandoquidem hoc nomine distinguitur ab Alexandro I Bala. De Demetrii fine v. Ju-
stin. XXXIX, 2, Porphyrii fragm. chronol. tom. III, p. 713 ibique laudatos. — Ἀπάμης] Hoc falsum est. Apame uxor
fuit Seleuci Nicatoris (v. Appian. Syr. 37); Demetrius vero Nicator duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris f.;
quæ filium suum Seleucum necavit (an. 125). V. Appian. Syr. 68; Livius Epit. 60.

Fr. 67 Eutrop. V, 3: Causam bello civili C. Marius, series consul, dedit. Nam quum Sylla consul contra Mi-
thridatem gesturus bellum, qui Asiam et Achaiam occupaverat, mitteretur, isque exercitum in Campania pau-

ἡγεμόνα τοῦδε τοῦ πολέμου προχειρίσας. Ἐπεὶ δὲ οὗτος κατὰ τὴν Καμπανίαν σὺν στρατιᾷ διέτριβε, τὸν κινήθεντα τῶν συμμάχων πόλεμον καθιστάμενος, ἀναιρῶν τε ὅπερ ἦν τῆσδε τῆς ταραχῆς λείψανον, ὁ Μάριος ἐπιθυμήσας τῆς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατηλασίας καὶ προσλαβὼν Σουλπίκιον τὸν δῆμαρχον, ἄνδρα μοχθηρὸν καὶ μετὰ πάσης τολμῆς καὶ ὠμότητος τὴν Ῥώμην ταρασσόντα, βιάζεται πλήθει καὶ ὅπλοις τὴν βουλήν αὐτὸν ἀντιτάξει τῷ Μιθριδάτῃ. Καὶ τὸν Σύλλαν ἀπὸ στρατοπέδου πάροντα μικροῦ μὲν ἐδῆσαν ἀναλεῖν· ἐπεὶ δὲ συγχωρεῖν αὐτὸς ἔρη τοῖς γινομένοις, παρήκεν ἀπαθῆ. Καὶ δε ἀφικόμενος αὖθις πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ τὰ πεπραγμένα διεξιδὼν ἐπάγει τῇ πόλει συντεταγμένην τὴν στρατιάν, καὶ κρατεῖ τῶν περὶ τὸν Μάριον ἀντιταξαμένων, πρῶτός τε Ῥωμαίων σὺν ὅπλοις ἐντὸς παρελθὼν τῆς πόλεως, Σουλπίκιον μὲν τὸν δῆμαρχον καταμνησθέντα πρὸς τοῦ θεράποντος ἀποσφάττει, Μάριον δὲ φυγάδα τῆς πόλεως **.

68.

Ibid. p. 793 : Ὅτι ληξάντων τῶν ἐμφυλίων πολέμων φόνοι καὶ προγραφαὶ τῶν ἐπιφανῶν οἰκων διέβαντο τὴν Ῥώμην, ἐς πᾶν ἐπεξιόντος τοῦ Σύλλου τοῖς ἀντιστασιώταις, ὡς τὴν Μαρίου τελευταίην οὐκ ἀπαλλαγὴν, ἀλλὰ μεταβολὴν τυραννίδος νομισθῆναι Ῥωμαίοις. Τὰ μὲν γὰρ πρῶτα τοὺς ἐχθίστους οἱ τῶν πολιτῶν ἐκποδῶν ποιήσασθαι διεγνωκώς, διὰ πάσης ὠμότητος ἐπεξίει τὴν τε πόλιν καὶ τὴν ἄλλην Ἰταλίαν. Τελευταίων δὲ ἔστιν οὗς ἡ χρημάτων ἢ κτημάτων ἔνικα ἐπ' ὤφελείᾳ τῶν ἐαυτοῦ φίλων διέφθειρε. Λέγεται γοῦν Κόϊντον ἄνδρα ἐπιφανῆ, ἐπιεικῆ τε καὶ σώφρονα, οὐδετέρας μὲν γεγονότα μερίδας, ἀδοκῆτως δὲ ἐν τοῖς προγεγραμμένοις θεασάμενον ἑαυτὸν, « Ὁμοὶ τάλας, εἰπεῖν, διώκει με τὸ ἐν Ἀλβανοῖς χωρίον. » Καὶ ὁρθῶς γε Σαλούστιος ὁ Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ἔρη καλοῖς αὐτὸν ἐγχειρήμασι χάριστον ἐπεννηνοχῆναι τὸ τέλος. Εἰ μὲν γὰρ τὴν Μαρίου καταβαλὼν δυναστεῖαν, ἄνδρὸς ἀρχῆθεν τε χαλεποῦ καὶ ἐπιτείναντος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τὴν φύσιν, παρέδωκε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὴν πολιτείαν, θαυμαστός ἂν ἦν· νῦν δὲ μέτριος τὰ πρῶτα καὶ πολιτικὸς φανείς, καὶ δοξάν δημοφελούς ἡγεμόνος παρασχών, ἐπειδὴ τῶν ἐναντίων ἐκράτησεν, αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου ἦν. Καὶ τυραννίδι φάσκων ἐλαύνειν ἐκ τῆς

πόλεως ἐτέρην εἰσήγε χαλεπωτέραν. Δικτάτωρα μὲν γὰρ ἀνεῖπεν ἐαυτὸν· ἐμπληκτα δὲ καὶ ἀπάνθρωπα ἐς τε τοὺς πολίτας καὶ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους ἐπιπολὺ διεπράττετο, οὐ μὲν ἀλλὰ οὕτω γε τῇ τύχῃ καταπίστευσε πρὸς ἅπασαν αὐτῷ μεταβολὴν δεξιῶς ἐπομένην, ὥστε πολλοὺς μὲν ἀνηρηκότα, καινότητι δὲ τοσαύτην εἰς τὴν πολιτείαν εἰσνεγκάμενον, ἀποθέσθαι τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχήν, καὶ τὸν δῆμον αὖθις τῶν ὑπατικῶν ἀρχαιρεσιῶν ἀποφῆναι κύριον· καίτοι Λεπιδίου παρελθεῖν εἰς τὴν ὑπατείαν διὰ τοῦ Πομπηίου περὶ τὸν ἄνδρα σπουδῇ προσδοκωμένου, ἄνδρὸς θραυστάτου τε καὶ οἱ τὰ μάλιστα πολέμιου· ἀλλ' ὅμως ἐν ἰδιώτου τάξει καὶ ἰσηγορίᾳ τοῖς πολλοῖς ἐντεῦθεν ἦν. Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπιδίου, χαίροντα τῷ γεγονότι Πομπήιον ἰδὼν, « Εὖγε, ἔρη, τῆς σπουδῆς, ὦ νεανία, ὅτι καὶ Κατούλου πρότερον ἀνηγόρευσας Λεπιδίον, τοῦ πάντων ἀρίστου τῶν πολιτῶν τὸν ἐμπληκτότατον· ὦρα μίντοι σοὶ σκοπεῖν ὅπως ἰσχυρὸν γεγονότα καταγωνίσῃ τὸν ἀντίπαλον. » Τοῦτο μὲν οὖν ὁ Σύλλας ὥσπερ ἀπεθέσπισε. Μετ' ὀλίγον γὰρ ἐξυδρίσας ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ Λεπίδος, πολέμιος κατέστη τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον.

Κινήσεώς τε αὖθις ἐμφυλίου γενομένης Σύλλαν ἐπὶ τὴν ἀνυπεύθυνον ἀρχὴν ἡ Ῥωμαίων βουλὴ προεδάλετο. Τῶν γὰρ ἱππέων ἅμα πάντων συμπραξαμένων οὐκ ἀνεκτὸν ἦν τοῖς ἐν τέλει. Ὁ μὲν οὖν Σύλλας ἐπὶ τὴν εἰρημένην ἔλθων ἀρχὴν, σύνθημα τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνδράσι λαθὼν ἅπαντας τοὺς τῆς Ῥώμης ἔδωκεν, ἐγχειρίδιά τε αὐτοὺς ἔρη κοιμιζομένους εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν προσέταξεν, ὅπηνίκα τῆς Ῥέας ἡμέραν πανηγυρίζουσι Ῥωμαῖοι, ὡς ἂν δι' αὐτῶν τοὺς τῆς πόλεως ἱππεῖς διαχρήσῃται. Ὁ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἰταλίαν ὄχλος ἐναντία τοῖς στρατιώταις φρονῶν κατὰ τὴν ὠρισμένην ἀπήνητησεν. Ἀρξάμενός τε τῆς ἐμφυλίου κινήσεως, ἅμα τε καὶ τὸν δῆμον προσλαβόμενος πολλοὺς τῶν ἱππέων διέφθειρε. Τούτων δὲ κατὰ τὴν πόλιν πραττομένων, ὁ Σύλλας βουλευθεὶς τὸν ὄχλον τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς ἀποστῆσαι, διανοήσαςτο μηνύσεις τινὰς ἐκ τῶν πανταγόθεν ὑπηκόων, βερβάρων ἐπιδρομὰς ἐπιραινούσας. Καὶ αὐθιῶς ἀναλαβὼν ἅπαντα τὰ στρατεύματα, ἐπιστήσας τε αὐτοῖς στρατηγοὺς, τοῦ παντὸς πλήθους τὴν πόλιν ἀπήλλαξεν.

hisper teneret, ut belli socialis (de quo diximus), quod intra Italiam gestum fuerat, reliquiis tollerentur, Marius adfectavit, ut ipse ad bellum Mithridaticum mitteretur. Quare Sylla commotus cum exercitu ad urbem venit. Illic contra Marium et Sulpicium dimicavit. Primus urbem armatus ingressus est; Sulpicium interfecit, Marium fugavit. Cf. Orosius V, 19; Flor. III, 31; Plutarch. Mar. c. 31 sqq., Syll. c. 7 sqq.; Appian. B. C. I, 55 sqq.; Liv. Ep. 77.

Fr. 63. Haec ex Dione Cassio transcripta esse liquet ex duobus Dionis fragmentis Vatican. p. 550 sq. ed. Mal. (v. Dion. ed. Gros. tom. II, p. 201 sqq.). Plura horum etiam Plutarchus in Sylla c. 30. 33 sqq. simili plane modo exponit. Neque tamen hinc colligas Joannem quoque Plutarchum adhibuisse. Nam constat Dionem et Plutarchum quamplurimum ex hisdem hausisse fontibus, adeo ut verbatim interdum consentiant. — τὰ μὲν γὰρ... τὴν ἄλλην Ἰταλίαν] Haec om. Exc. Vatican. — διέφθειρε] ἐτιμωρεῖτο Dion. Exc. Vat. — μερίδας] στάσις Exc. Vat. — τὸ ἐν Ἀλβ. χωρίον] Hucusque pertinet primum fragm. Vaticanum. Alterum incipit a verbis Ἀποδειχθέντος δὲ ὑπάτου Λεπιδίου, pertinetque usque ad v. τοῖς περὶ τὸν Πομπήιον. — ὑπάτου Λεπιδίου] ὑπ. τοῦ Λεπ. Dio Cass. — Κινήσεώς τε αὖθις κτλ.] Unde haec Joannes arripuerit, quare.

69.

Exc. De ins. p. 15 : "Οτι Μιθριδάτης ὁ τοῦ Πόντου βασιλεὺς χαλεπὸς ὢν καὶ τραχὺς, καταστασιαθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, πρὸς τὴν θάνατον ἀναγκαῖον συνιλασθεὶς, φάρμακον δλητήριον ἐκπιὼν, τελευτῇ περὶ τὸν Βόσπορον.

70.

Suidas : Πομπήιος. « Ὅτι Πομπήιος ὁ μέγας ἐπικληθεὶς, ἑκατος καὶ στρατηγὸς Ῥωμαίων, τὸν πρὸς Μιθριδάτην καὶ Τιγράνην πόλεμον ἀνέδειξατο. Καὶ τὸν μὲν Μιθριδάτην κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν νυκτομαχίᾳ κατηγωνίσσατο, ὡς τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ διαρπάσαι, καὶ τρεῖς μυριάδας ὀπλιτῶν καταβαλεῖν. Ὁ οὖν Μιθριδάτης γυμνωθεὶς παντάπασι τῆς δυνάμεως διαφύγειν ἀγαπητῶς ἅμα τῇ γαμετῇ καὶ δύο τισὶν ἀκολουθοῖς ἱκανὸς γέγονεν· εἴτα καταστασιαθεὶς ὑπὸ τοῦ παιδὸς Φαρνάκου παρὰ τοῖς οἰκείοις στρατιώταις, καὶ πρὸς θάνατον ἀναγκαῖον ἐλαθεῖς, φάρμακον δλητήριον ἐκπιὼν τελευτῇ περὶ τὸν Βόσπορον. Ὁ δὲ δὴ παῖς αὐτοῦ Φαρνάκης γίνεται διάδοχος τῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Πομπήιος ἐπὶ Τιγράνην ἄγει τὴν στρατιάν. Ὁ δὲ Ἀρμένιος διὰ μάχης ἐλθεῖν τοῖς Ῥωμαίοις οὐ λυσιστελὲς ἡγησάμενος ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀφίκετο πρὸς Πομπήιον, καὶ πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ πεισὼν καὶ τὸ ἐιάδημα τῆς κεφαλῆς ἀφελὼν ἐν ταῖς ἑκείνου χερσὶ κατέθετο. Οἷς δὲ καμφοθεὶς τὸν θυμὸν ὁ Πομπήιος ἀνίστησί τε αὐτὸν καὶ τὸ ἐιάδημα πάλιν ἀποδίδωσιν, αὐτὸς τῇ τοῦ Ἀρμενίου τοῦτο περιθεὶς κεφαλῇ, τὰ τε ἄλλα διὰ τιμῆς τὸν ἄνδρα ἤγεν· ἀπαίρειται δὲ ὁμοῦ μέρους τινὸς τῆς ἀρχῆς καὶ χρήμασι πολλοῖς ἐζημίωσεν τὸν Ἀρμένιον. Συρίαν τε γὰρ καὶ Φοινίκην ἀπετέμετο,

καὶ πεντακισχίλια τάλαντα ἀργυρίου τῷ Ῥωμαίων δικαίῳ (δῆμοι καταβαλεῖν Wolf.), ἅτε χειρῶν ἀδίκων ἀρξάμενον, προσηνάγκασε. Μετὰ ταῦτα Ἀλβανούς ὑπέταξε, καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Ἰβήρων Ἀρσάκην (I. Ἀρτάκην) φεύγειν ἡνάγκασε, καὶ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν Δηιοτάρῳ τῷ δυνάστῃ τῆς Γαλατίας ἐδώρυσσεν, Ἀταλὸν τε καὶ Πυλαιμένεα ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀρχὴν τῆς Παφλαγονίας κατήγαγεν, ἐξεληλαμένους πρὸς τοῦ Μιθριδάτου. Κόλχοις τε ἐρίστησιν ἡγεμόνα. Ἐφ' οἷς Σύρους τε καὶ Ἀραβας κατεστρέψατο, καὶ Ἰουδαίους τρίτῳ μηνὶ παριστήσατο. Ἐκ δὲ τῶν τοῦ ἱεροῦ ἀναθημάτων οὐδὲν διήρπασεν, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ ἀναγραφὴν ποιησάμενος Ἀριστοβούλῳ παρέδωκεν. Ὑρχανὸν γὰρ εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐξέπεμψεν δέσμιον.»

71.

Exc. De virt. p. 797 : "Ὅτι Λούκιος Σέργιος Κατιλίνος, ἀνὴρ γένους μὲν ὢν ἐπιφανεστάτου, ἄλλως δὲ πονηρὸς τὴν φύσιν, τολμητὴς τε καὶ μεγαλοπράγμων, καὶ τὸ ἦθος κοικίλος, ἐπ' ὀλίθῳ τῆς πατρίδος συνώμοσε, τοὺς θρασυτάτους καὶ τολμηροτάτους τῶν εὐπατριδῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν ἐνδυσάμενος. Λέγεται γὰρ ἄνθρωπον καταθύσας γυῖσαι τοῦ αἵματος τοὺς συνωμότες, περιάγων εἰς πάντας τὴν κύλικα πλήρη οἴνου τε καὶ ἀνθρωπείου αἵματος, εἴτε καταγοιτεύων τοὺς ἄνδρας τῷ τοιῷδε ὄρῳ, εἴτε καὶ πρὸς πᾶν τόλμημα καὶ πᾶσαν ἐθίζων ἀνοσιουργίαν, ἅτε οἰκίῳ καὶ πολιτικῷ ἐπιχειρῶν αἵματι, καὶ μεταγαγεῖν τὴν πολιτείαν εἰς τυραννίδα φόνῳ τε πολλῷ τῶν ἀρίστων καὶ καταπρήσει τῆς πόλεως μηχανώμενος. Ἐπῆρε δὲ ἄρα τὸν Κατιλίνον εἰς ταύτας τὰς ἀτόπους ἐννοίας βάρη τε ὀφλημάτων νικῶντα τὸ τίμημα τῆς οὐσίας, καὶ [τὸ] συνειδὸς ἐκθέ-

Fr. 69. V. Dio Cass. XXXVII, 12 sq. Livius ep. 62. Plutarch. Pomp. c. 41. Oros. VI, 5. Cf. Eutrop. VI, 10 : *Neque multo post, quum in suos exiret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit.*

Fr. 70. Hunc Suidæ locum ad Joannem referendum esse liquet e fragmento antecedente et ex comparato Eutropio, qui in nonnullis Joanne vel certe Joannis excerptore uberius ita habet VI, 10 sq : *Mox ei (Pompeio) delatum bellum etiam contra regem Mithridatem et Tigranem : quo suscepto Mithridatem in Armenia minore nocturno praelio vicit, castra diripuit ; quadraginta milibus ejus occisis, viginti tantum de exercitu suo perdidit et duos centuriones Mithridates cum uxore fugit et duobus comitibus. Neque multo post, quum in suos exiret, Pharnacis, filii sui, apud milites seditione ad mortem coactus, venenum hausit. Hunc finem habuit Mithridates ; periit autem apud Bosporum, vir ingentis industriae consilique : regnavit annis sexaginta, vizit septuaginta duobus : contra Romanos bellum habuit annis quadraginta. Tigrani deinde Pompeius bellum intulit. Ille se dedit, et in castra Pompeii sexto decimo milliario ab Ariaxata venit ; ac diadema suum, quum procubisset ad genua Pompeii, in manibus ejus collocavit : quod ei Pompeius reposuit, honorificeque eum habitum, regni tamen parte multavit, et grandi pecunia. Adempta est ei Syria, Phœnice, Sophene ; sex millia præterea talentorum argenti, quæ populo Romano daret, quia bellum sine causa Romanis commovisset. Pompeius mox etiam Alabanis bellum intulit, et eorum regem Orodem ter vicit. Postremo per epistolas et munera rogatus veniam ei ac pacem dedit. Iberix quoque regem Ariacen vicit acie et in deditionem accepit ; Armeniam minorem Deiotaro, Galatix regi, donavit, quia socius belli Mithridatici fuerat. Attalo et Pylæmeni Paphlagoniam reddidit, Aristarchum Colchis regem imposuit. Mox Iudæas et Arabas vicit : et quum venisset in Syriam, Seleuciam, vicinam Antiochix civitatem, libertate donavit, quod regem Tigranem non receperat. Antiochensibus obsides reddidit : aliquantum agrorum Daphnensibus dedit, quo locus ibi spatiosior fieret, delectatus amantitate loci et aquarum abundantia. Inde ad Judæam transgressus, Hierosolymam, caput gentis, tertio mense cepit, duodecim milibus Judæorum occisis, ceteris in fidem acceptis.*

Fr. 71. Eadem usque ad verba ἐξήλασε τῆς πόλεως legantur apud Suidam τ. Λούκιος Σέργιος. Eutrop. VI, 12 : *L. Sergius Catilina, nobilissimi generis vir, sed ingenii pravissimi, ad delendam patriam conjuravit cum quibusdam claris quidem, sed audacibus viris. A Cicerone urbe expulsus est ; socii ejus deprehensi, in carcere strangulati sunt. De his quæ præter hæc Joannes habet, v. Dio. Cass. XXXII, 20 ; Plutarch. Cic. 10 ; Sallust. Cat. 30. — Κατι-*

σμων καὶ μουσαρῶν πράξεων. Τόν τε γὰρ υἱὸν ἔτι παῖδα ὄντα τοῦ τῆς Ὀρεσιῶλης ἔνεκα γάμου διέφθειρε, καὶ θυγατρὶ παρθένῳ συνελθὼν. Δι' ἧ δὲ καὶ ὑπατείαν μετιῶν ἀπηλάθη, Κικέρωνος ἐς τὴν τοῦδε χώραν αἰρεθέντος. Ἐξ οὗ δὲ καὶ μάλιστα τὰ ἀτοπώτατα τῶν δραμάτων ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν ἰθάλατο, οὐδαμοῦ τῶν κακῶν ἰστάμενος, οὐδὲ ἀναπύων τὴν γνώμην. Οὐ μὲν ἀλλὰ ὁ Κικέρων, εἰπεῖν τε δεινὸς ὢν καὶ τὸ ἀληθὲς ἀνευρεῖν ἱκανός, γινώσκων τε τὸ μέλλον οὐκ ἐλάττω, πολέμιον αὐτὸν ἀπορήνας ἐξήλασε τῆς πόλεως. Ὁ μὲν γὰρ οὐχ ὑπομείνας τοὺς ἐλέγχους, φεύγων ὡς Μάνλιον τὸν συνωμότην ἤγετο, σὺν ἑσὶ ἤδη δυνάμεις περὶ τὴν Ἀπουλίαν καὶ Τυρρηνίαν ἡθροικότα. Οἱ δὲ κοινωνήσαντες αὐτῷ τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης βουλευμάτων, οἵκῃς τῆς προσήκουσας ἐς τὸ δεσποτικὸν ἔτυχον.

72.

Exc. De ins. p. 15 : Ὅτι Κάσσιος ὁ ταμίης πρῶτος τὸν τοῦ Καίσαρος φόνον ἐπὶ νοῦν ἰθάλατο, τοὺς περὶ Βρούτον εἰς τὴν τοῦ ἔργου κοινωνίαν προσελάμβανος. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ Κράσσου συμφορὰν, ὁ πολιτικὸς διεδέξατο πόλεμος, ἐπάρατός τε καὶ πολλῶν ὁσπρυῶν γεγονώς αἴτιος.

Ὅτι δὲ πρὸς ταῖς ἄλλαις ταῖς κατ' αὐτὸν συμβεβηκυῖαι συμφοραῖς καὶ ἡ τύχη τοῦ δήμου ἐκ τοῦ ἡγεμονικοῦ μετέστη πρὸς τὸ ὑπὲρ. Ἰάσιος δὲ Καῖσαρ ἀναστρέφων ἐκ τῆς Ἰαλατίας, πολλῶν τε καὶ ἀλκιμῶν ἰθὺν νικητῆς, ὑπατεῖαν ἐπήγγειλεν, ἀναμφιλόγως οἱ διὰ τῶν πεπραγμένων προστεθήσεσθαι ταύτην ὑπολαμβάνων. Ἀντικρίνοντι δὲ τῇ ἐκαιτήσῃ Μαρκέλλου τε τοῦ ὑπάτου καὶ Βιδούλου, ἔτι τε Πομπηίου καὶ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ἐπαινέσαι πρὸς τὴν πόλιν, τὰς δυνάμεις διαφεῖς, παρατάσσεται. (1) Οἱ δὲ οὐχ ὑπατεῖαν, ἀλλὰ θριάμβου καταγωγὴν αἰτοῦντι τῷ Καίσαρι ἐναντιωθῆναι τοὺς περὶ τὸν Πομπήιον· οἱ δὲ προσθήκην τινὰ τοῦ ὀρισμένου χρόνου λαβεῖν βουλόμενον, ἐπὶ τῷ

πάντας ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους καταγωνίσασθαι, οὐ προσδεχθῆναι μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς· Κουρίωνος δὲ τοῦ κατ' ἐκείνο δημαρχοῦντος μόνου ψηφισαμένου, διαλύει μὲν τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον ὁ Καῖσαρ, θυμωθεὶς δὲ πολέμια κατὰ τῆς βουλῆς προνεῖν ἤρξατο. (2) Ἀρα δὲ ἐξ Ἀριμίνου πόλεως, οὐ τὰς δυνάμεις εἶχεν ἡθροισμένας, συνεσταγμένῃν ἐπήγε τὴν πόλιν τὴν στρατιάν. Οἱ δὲ ὑπατοὶ καὶ ὁ Πομπήιος ἅμα τῇ βουλῇ καὶ παντὶ τῶν ἀστῶν γνωριμωτέρῳ, καταδείσαντες τὴν τοῦ Καίσαρος ὁρμὴν, τὴν μὲν πόλιν ἐκλείπουσιν, ἐς δὲ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑπείρον φεύγοντες ὥχοντο. (3) Καὶ ὁ μὲν Πομπήιος σὺν τοῖς ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐνταῦθα δυνάμεις ἡθροίκε, καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἐξηρτύετο. Καῖσαρ δὲ παρελθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, οὐδενὸς ἐναντιουμένου, καὶ ἀποδείξας ἑαυτὸν δικτάτωρα, τοὺς τε δημοσίους θησαυροὺς ἀναρρήξας εἰς τοὺς στρατιώτας ἐκένωσεν, καὶ εὐθέως πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ δυνάμεις τοῦ Πομπηίου τρέπεται, ὡς μηδεὶς ὑπολείποτο κατὰ νότου πολέμιος.

6. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Πομπήιος ἔγνω προκαταλιθῆναι τὰ ἐν Ἰβηρίᾳ, ἐπὶ τὸ Βρεντήσιον στρατοπεδεύσας, ἐς χεῖρας τῷ Καίσαρι γίνεται. Διαμαρτήσας δὲ τῆς ἐλπίδος, αὐθις ἐπὶ τὸ Δυρράχιον καταφεύγει, πολὺν τε διατρίψας χρόνον, ἅπαντα τὰ τοῦ πολέμου παρεσκευάζετο, καίτοι πρὸς μικρὸν ἀναβαλλόμενος ἐπεξελεῖν τῷ πολέμῳ (πολεμῳ;) ἔνεκεν σημείων τινῶν.

7. Αἱ μὲν οὖν Ῥωμαίων δυνάμεις μετέωροι πρὸς τὴν κατ' ἀλλήλων διέκειντο μάχην· ἢ τε σύγκλητος τὰ δίκαια τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν Θετταλονίαν μεταγαγούσα, προεικάθητο τῶν πραττομένων· αὐτὸς τε Καῖσαρ καὶ Πομπήιος διὰ τῶν ὅπλων ἐκρίνοντο.

7. Τρεῖς δ' οὖν στρατιάς ἐνταῦθα καὶ μεγάλας Καῖσαρ καταγωνισάμενος, ὅφ' ἡγεμόσι ταπτομένας Λουκίῳ τε Ἀρρανίῳ καὶ Μάρκῳ Πετρονίῳ (1. Πετρήῳ) καὶ Μάρκῳ Βάρωνι, ἐν οὗ πολλῷ χρόνῳ, διὰ μάχης ἔλθων τῷ Πομπηίῳ φεύγει τὸ πρῶτον ἑλαττωθεὶς, καὶ

λίθος] sic Suidas; Κατιλίνος codex h. l. et infra. — ἀνοσιουργίαν] Suidas; τὴν ἀνοσιουργίαν cod. — τὸν γὰρ υἱὸν καὶ] τὸν τε γὰρ παῖδα τῆς Ὀρ. διέφθειρε· δ' ἡ δὲ καὶ κατ. Suidas corrupte. — ὁ Κατιλίνος ἐπὶ νοῦν] ὁ Κατ. om. Suidas. Idem mox: τῶν κακῶν οὐδαμοῦ. Idem post v. γνώμην pergit: Ὁ δὲ Κικέρων. — τὸ ἀληθὲς] τὰληθὲς Suid.

Fr. 72. Cassil et Brull tanquam Caesaris intersectorum mentio anticipando est injecta. — Ὅτι δὲ] Hæc cum proxime antecedentibus artissime coherent. Quare scripserim: ὅτι δὲ. Eadem Eutropius VI, 16: Hinc (post Crassi necem, an. 53) jam bellum civile successit execrandum et lacrimabile; quo præter calamitates, quæ in præliis acciderunt, etiam Romani nominis fortuna mutata est. Caesar enim, rediens e Gallia victor, cepit depascere alterum consulatum: atque quum sine dubietate aliqua deferretur, contradicendum est a Marcello Cons., a Bibulo, a Pompeio, a Catone, jussusque dimissis exercitibus ad urbem redire. — προστεθήσεσθαι] προσθήσεσθαι codex. — βουλόμενον] βουλόμενοι codex. — ψηφισαμένου] num ἀντιψηφισαμένου? De re v. Appian. Bell. civ. II, 27; Dio Cass. XL, 61 sqq.; Plutarch. Pomp. 38. Ceterum sententiarum junctio minus foret inconcinna, si scriptum esset: οὐ προσδεχθῆναι ἀπὸ τῆς βουλῆς, Κουρίωνος, τοῦ... δημαρχοῦντος, μόνου ἀντιψηφισαμένου. Τότε δὲ διαλύει μὲν κατ. — θυμωθεὶς δὲ κατ.] Eutropius post allata pergit: Propter quam injuriam ab Arimino, ubi milites congregatos habebat, adversus patriam cum exercitu venit. Consulibus cum Pompeio, senatusque omnis atque universa nobilitas ex urbe fugit et in Græciam transit: apud Epirum, Macedoniam, Achaiam, Pompeio duce, senatus contra Cæsarem bellum paravit. Cæsar vacuam urbem ingressus dictatorem se fecit. Inde Hispanias petiit. — § 3. Quum hoc et sequente segmine legatur, aliunde interposuit auctor. — Βρεντήσιον] Βρεντήσιον cod. — § 6. προεικάθητο] προεικάθη cod. Ceterum male hæc contracta sunt. Quid voluerit auctor, fusius explicat Dio XLII, 43, quem Noster in compendium relegit. — § 7. τρεῖς οὖν στρ. ἐνταῦθα] ac. in Hispania. His continuatur narratio segminis 4. Eutropius l. l.: Inde Hispanias petiit. Ibi Pompeii exercitus validissimos et fortissimos cum tribus ducibus, L. Afranio, M. Petreio, M. Varro, superavit. Inde regressus in Græciam transit, adversus Pompeium dimicavit. Primo prælio victus et

μικρὸν ἀποσχὼν ἐλαττωθῆναι παντάπασιν· οὐ γὰρ ἂν ἐπεξίδου τὸ κακὸν, εἰ μὴ νῦν ἐπιγενομένη τῇ ἔργῳ, τὸν μὲν ἄμα τοῖς ὑπολειπομένοις τῶν οἰκείων δίσσῃσι, Πομπήιον δὲ τὴν στρατιάν ἀπάγειν θάπτεον ἢ δεῖ παρῆσθαι, κατὰ σκότος ποιεῖσθαι τὴν δίωξιν οὐ προελλόμενον. Φασὶ γοῦν τὸν Καίσαρα παρ' ὅσον ἦλθε κινδύνου λογιζόμενον, πολλάκις εἰπεῖν, ὡς μάχεσθαι μὲν ἀγαθὸς εἴη Πομπήιος, νικᾶν δὲ ἀμαθῶς ἔχει· οὐ γὰρ ἐν ἑτέρῳ χρόνῳ ἢ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τοῖς ἐναντίοις ἀλώσιμος. Μετὰ δὲ τοῦτο, πόλειος Θεσσαλικῆς Φαρσάλου πλησίον, μεγάλας αὖθις ἐκείτεροι δυνάμεις ἀγείραντες, συνήσαν. Πομπήιος μὲν οὖν τέσσαρες μυριάδες ὀπλιτῶν ἦσαν, καὶ ἱππεῖς πλείους ἢ τετρακισχilioi, καθ' ἑκάτερον τῶν κεράτων νενεμημένοι· πρὸς δὲ τούτοις τὸ ἐξ ἀπάντων τῶν ἑρῶν ἔθνων συμμαχικόν, καὶ πᾶν δ' ἦν ἐπίσημον Ῥωμαίων εἶπετο, οἳ τε ἀπὸ τῆς βουλῆς, πλῆθος οὐκ εὐαρίθμητον ὄν, συνετάττοντο· ἐν [οἷς] στρατηγικοὶ τε καὶ ὑπατικοὶ ἄνδρες ἦσαν, πολλῶν ἤδη στρατοπέδων ἐξηγησάμενοι, καὶ πολλοὺς διαπεπραγμένοι πολέμους. Καίσαρ γὰρ μὴν οὐδὲ ὅλαι τρεῖς μυριάδες ἀπεπλήρου τὴν φάλαγγα, καὶ οἱ ἱππεῖς χilioi. Οὐδεπώποτε δὲ τοσαύτῃ Ῥωμαίων συνῆλθον ἐς τὸ αὐτὸ δυνάμεις, οὐδὲ ὑπὸ βελτίστοις ἡγεμόσι ταττόμενα· αἱ βραδίως ἂν ἀπασαν ἐσχατιάν τῆς γῆς ὑποκύψαι Ῥωμαίοις ἠνάγκασαν, εἰ πρὸς ὀθνείους ἀλλὰ μὴ πρὸς ἐμπυλούς ἀγῶνας ἤχθησαν.

8. Τότε δ' οὖν συνελθόντες ἐμάχοντο καρτερῶς, οὐδέτεροι διὰ τε ἀρετὴν καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐναντίους ἀπέχθειαν εἰκόντες. Πολλῆς τε διαρθοῦς ἀπ' ἐκατέρων γενομένης, τέλος οἱ περὶ τὸν Πομπήιον ἐκλείπουσι, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτοῦ πίπτουσι, πολλοὶ δὲ σποράδες ἀπεχώρουν, τὸ στρατόπεδον ἔρημον διαρπάσαι τοῖς ἐναντίοις παραδόντες. Αὐτὸς δὲ Πομπήιος ὀλίγοις ἄμα τῶν ἑταίρων καὶ τοῖς φίλτάτοις ἀπεχώρει, Αἴγυπτον καταλαβεῖν ἐν σπουδῇ ποιούμενος, ὡς ἂν δοθείη οἱ πρὸς τοῦ

τότε δυναστεύοντος ὠφέλεια, οὐκ ἐπεὶ δὴ πάλαι τὸν πατέρα ὑπὸ τῶν πολιτῶν φυγαδευθέντα εἰς τὴν βασιλείαν ἀποκατέστησεν.

9. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἀναπεισθεὶς ὑπὸ Θεοδότου τοῦ Χίου, πονηροῦ τὸν τρόπον ῥήτορος, τῆς τῶν κρατούντων γενέσθαι μοίρας, ἐν οὐδενὶ δὲ θέσθαι τὰ τῶν φίλων ἀτυχούντων· πρὶν καταπλεῦσαι μηδὲν [μήτ' εἰπόντα] μήτε ὀδυρόμενον ἀναιρεῖ τὸν Πομπήιον. Ὡς γὰρ ἤσθετο ὅτι οὔτε λαθεῖν οὔτε διαφυγεῖν δύναται, συνεκαλύφτο ἄμα καὶ ἀπώλετο. Ἀνοσίᾳ τε πράξει μείζον ἔτι προστιθείς δὲ Πτολεμαῖος ἀσέθημα, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεῖται τὸν ἄνδρα.

10. Μετὰ δὲ τὸ πάθος τοῦ Πομπηίου παρῆν εὐθὺς καὶ ὁ Καίσαρ ἐς Αἴγυπτον, πάλαι μὲν διώκων τὸν πολέμιον, τότε δὲ ὡς παρὰ φίλον τὸν Πτολεμαῖον ἀφιγμένος. Ὁ δὲ ἄρα παραπλήσια καὶ κατὰ τοῦ Καίσαρος ἐβουλεύετο, ἀνελεῖν τὸν ἄνδρα λόγῳ διεγνωκώς. Ἀνοιχθείσης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς, πολέμιος δὲ Πτολεμαῖος ἀναφαίνεται, καὶ διὰ μάχης ἔλθων τοῖς Ῥωμαίοις, κατ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα διαφθείρεται. Μικρὸν γοῦν ὕστερον ἐν τοῖς νεκροῖς ἀνευρέθη κρικωτὸν θώρακα χρυσοῦν περιειμένον. Αἴγυπτον δὲ Καίσαρ ἔλθων, Κλεοπάτρα τὴν ἀρχὴν παραδίδωσιν, ἀδελφῇ μὲν τοῦ πρότερον βασιλεύοντος οὖσα, ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας αὐτῇ τῷ σώματος ἄγνωσμένη. Φασὶ γὰρ αὐτὴν τῷδε πρώτῳ Ῥωμαίων ἐς κοινωσίαν λέχους ἔλθειν. Ἐνδημοῦντος δὲ διὰ ταύτην τοῦ Καίσαρος ἐν Αἰγύπτῳ, λόγος κατέσχε τὸ πλῆθος, ὡς καὶ ἐπανάστασιν αὐτῷ παρὰ τῶν ἐγχωρίων γενέσθαι, καὶ πολλὰς μυριάδας ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν ὀπλῶν ἐντεῦθεν διαφθαρῆναι.

11. Ὁ δὲ Καίσαρ ἀκούσας τὸν Μιθριδάτου παῖδα Φαρνάκην αὖθις νεωτερίζειν ἀρξάμενον, ἀπῆρε μὲν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου· καὶ καταστρατευσάμενος ἐπ' αὐτὸν, καὶ περικλείσας ἐν τόπῳ τινὶ τῆς Θετταλίας, πρὸς αὐτόχειρα θάνατον τοῦτον ἔλθειν ἠνάγκασεν, ἐς ταύτην

fugatus, evasit tamen, quia nocte interveniente Pompeius sequi noluit: dixitque Caesar, nec Pompeium scire vincere, et illo tantum die se potuisse superari. Deinde in Thessalia apud Palaeopharsalum, productis utrimque ingentibus copiis, dimicaverunt. Pompeii acies habuit XL millia peditum, equites in sinistro cornu sexcentos, in dextro quingentos (aliter Joannes); praeterea totius Orientis auxilia, totamque nobilitatem, innumeros senatores, praetorios, consulares, et qui magnorum jam populorum victores fuissent. Caesar in acie sua habuit peditum non integra XXX millia, equites mille. Numquam adhuc Romanae copiae in unum, neque majores, neque melioribus ducibus, contenerant, totum terrarum orbem facile subacturae, si contra barbaros ducerentur. — § 8. Eutrop. : Pugnatum tamen est ingenti contentione, victusque ad postremum Pompeius et castra ejus direpta sunt. Ipse fugatus Alexandriam petiit, ut a rege Aegypti, cui tutor a senatu datus fuerat propter juvenilem ejus aetatem, acciperet auxilia; qui fortunam magis quam amicitiam secutus, occidit Pompeium, caput ejus et anulum Caesari misit. — οἱ πρὸς... ὠφέλεια] οἱ τῇ πρὸς τοῦτό τε δυναστεύοντος ὠφέλειᾳ codex. — § 9. Inclusa supplevi e Dion. XLII, 4, ubi sic: ... ἀπέκτεινον αὐτὸν πρὶν καταπλεῦσαι, μηδὲν μήτ' εἰπόντα μήτ' ὀδυρόμενον· ὡς γὰρ τάχιστα τῆς γε ἐπιβουλῆς ἤσθετο, καὶ ἔγνω ὅτι οὐτ' ἀμύνασθαι σφῆς οὔτε διαφυγεῖν δύνησται, συνεκαλύφτο. Theodoti mentio in nostro Dione non est. — § 10. Eutrop. VI, 17: Mox Caesar Alexandriam venit. Ipsi quoque Ptolemaeus parare voluit insidias; qua causa regi bellum illatum est. Victus in Nilo petiit, inventumque est corpus ejus cum lorica aurea. Caesar Alexandria positus, regnum Cleopatrae dedit, Ptolemaei sorori, cum qua consuetudinem stupri habuerat. — παραδίδωσι] παραδίδωσι cod. — ἄγνωσμένη] ἄγνωσμένη; codex. — § 11. Eutropius: Rediens inde Caesar, Pharnacem, Mithridatis Magni filium, qui Pompeio in auxilium apud Thessaliam fuerat, rebellantem in Ponto, et multas populi Romani provincias occupantem, vicit acie; postea ad mortem coegit. — Θετταλία:] Pharnaces praelio victus est ad Zeliam urbem, uti constat. Thessaliae mentio in nostro fragm. vel auctoris vel excerptoris negligentiae debetur. Quid in fonte Joannis fuerit, intelligitur ex Eutropio. Quamquam hoc ipsum historiae contrarium esse videtur. Nam sec. Caesarem in Bello Alex. c. 69 et Dion. Cass. XLII, 63; XLII, 47, Pharnaces Pompeio ad Pharsalum pugnantem non tolerat auxilium. — αὐτόχειρα θάνατον] Hoc

αὐτὸν ἀγαγὼν τὴν τελευταίαν τοῦ βίου, ἐς ἣν αὐτὸς πρό-
τερον τὸν πατέρα συνήλασεν.

12. Ἐπειδὴ ταῦτα διαπραξάμενος ἐπανῆλθεν ἐς τὴν
Ῥώμην, τρίτον ἑαυτὸν ὑπατον ἀνειπών, καὶ κοινωνὸν
τῆς ἀρχῆς προσελάμενος Μάρκον Αἰμίλιον Λέπιδον, δε
κατὰ τὸν ἐμπροσθεν ἐνιαυτὸν ἱππαρχος ἦν αὐτῷ κατὰ
μοναρχίαν ἐξηγουμένῳ, πολλοὺς τε τῶν Πομπηϊανῶν
ἀνακαλεσάμενος, τῇ τε δῆμῳ Ῥωμαίων μεγάλας δω-
ρεάς καὶ ἀξίους χρεῶν χαρισάμενος, στρατηγούς τε
τῶν ἀναγκαιῶν ἐπιμελητάς, καὶ ἱερεῖς ὑπὲρ τὸ νενο-
μισμένον καταστήσας τῇ πόλει, τοὺς τε ἱππέας καὶ
ἐκατοντάρχας ἄλλους τε τινὰς καταλέξας, Σπλουστίῳ
τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καταλιμπάνει καὶ τοὺς γεγε-
νηκότας στρατιώτας, αὐτὸς τε ἐπὶ τὴν Λιβύην ἐπε-
ραιούτω, ἔνθα τὸ πολὺ καὶ γνωριμώτατον τῆς Ῥωμαί-
κῃς εὐγενείας συνελθὼν, συμμάχῳ τε χρώμενον Ἰώδῃ
τῷ βασιλεῖ τῶν Μαυρουσίων, ἀνενοῦτο τὸν πό-
λεμον.

13. Ἦγούντο δὲ τῶν συναληλυθόντων ἐνταῦθα Ῥω-
μαίων Πόπλιος Κορνήλιος, Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ
γεγονὸς, κηδεστὴς δὲ Πομπηίου τυγχάνων, καὶ Μάρ-
κος Πετρήιος καὶ Κόϊντος Βάρος, καὶ Μάρκος Πόρκιος
Κάτων ὁ φιλόσοφος, καὶ Κορνήλιος Φαῦστος Σύλλου
τοῦ μοναρχήσαντος παῖς ὢν· ὃς ἀντιταξάμενος ὁ Καί-
σαρ μετὰ πολλὰς προσβολὰς καὶ διαφόρους τῶν πρᾶτ-
τομένων τύχας, κρατεῖ παντάπασιν· ὥς Κάτων μὲν
καὶ Σκιπίωνα, Πετρήιον τε καὶ Ἰώδαν αὐτόχειρας
σφᾶς αὐτοὺς ἀνελεῖν, Φαῦστον τε τὸν παῖδα Σύλλου
συννοικοῦντα θυγατρὶ Πομπηίου, πρὸς αὐτοῦ διαφθα-
ρῆναι τοῦ Καίσαρος.

14. Ἐνιχυτὸν δὲ οὖν ὕστερον ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν
Ῥώμην ὁ Γαῖος, τέταρτον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν ὑπατον, καὶ
τὰς δυνάμεις ἀναλαβὼν, αὐθὺ [ἐπὶ] τὰς Ἰβηρίας ἐχώρει.
Οἱ γὰρ δὴ τοῦ Πομπηίου παῖδες, ἑαυτοῖς τε καὶ
τῇ πατρὶ καθιστώτες ὁμώνυμοι, Γναῖος Πομπήιος καὶ
Σεῖτος Πομπήιος, μεγάλας ἐγείραντες αὐθις δυνάμεις,
ἀνενιούντο τὸν πόλεμον. Ἐπεὶ γοῦν Καῖσαρ ἀφίκετο,
πολλὰ μὲν καὶ καρτεραὶ συνίσταντο μάχαι· ἐσχάτῃ

δὲ πόλει Μούνδης πλησίον γίνεται· καθ' ἣν φασὶ
παρὰ τόσον εἰσελθὼν κινδύνου τὸν Καῖσαρ, ὥς παρερ-
ρηγμένης ἤδη τῆς οἰκείας φάλαγγος, σπάσαι καθ' ἑαυ-
τοῦ τὸ ξίφος, τεθνάναι βουλόμενον πρὶν μετὰ τοσύνδε
τῶν πολεμικῶν ἔργων δόξαν, ὑπὸ χεῖρα δύο μαιρακίων
πίσαι ἀνὴρ ἤδη πρὸς γῆρας σχεδὸν ἀγίγμενος. Ἀνακα-
λεσάμενος δὲ ὁμοῖς τοὺς φεύγοντας, καὶ τὰς τάξεις
ἀνανεωσάμενος, ἐπιπίπτει τοῖς ἐναντίοις, καὶ κρατεῖ
περιφανῶς. Τῶν δὲ Πομπηίου παίδων ὁ μὲν πρε-
σβύτερος ἐν τῇ παρατάξει διαφθείρεται, ὁ δὲ νεώτερος
ἀγαπητῶς διασώζεται.

15. Ὁ τοίνυν Καῖσαρ, ἀπάντων ἤδη τῶν ἐμφυλίων
πολεμίων (ἰ. πολέμων) κατειργασμένων, ἐπὶ τὴν Ῥώμην
ἀναστρέφετο, τό τε φρόνημα ταῖς συναρίσιν ἀνδραγαθίαις
ἐξαγωγόμενος, καὶ παρὰ τὴ σύνθησιν τῇ Ῥωμαίων ἐλευ-
θερίᾳ πρὸς τοὺς ἐντυχάνοντας ἀλαζονευόμενος. Ἐπεὶ
γοῦν τὰς τε τιμὰς καὶ τὸ κύρος τοῦ δήμου παρελόμενος
αὐτὸς ἐπέτρεπεν ὡς ἐβούλετο, καὶ, τῆς βουλῆς πρὸς
αὐτὸν ἰούσης, οὐχ ὑπανίστατο, ἀλλὰ βασιλικοῖς εἴτε,
ἀληθέστερον εἰπεῖν, τυραννικοῖς χαίρων ὄγκος ἦν ἐπι-
τηδαύμασιν (εἰκόνας τε γὰρ καὶ ἀνδριάντας καὶ ἀνι-
δρύματά τινες αὐτῷ τῶν κολάκων προσέφερον, ἄλλοι τε
καὶ βασιλεῖα προσηγόρευον), οὕτω τοίνυν πάντων τῶν
ἐν μνήμῃ Ῥωμαίων κρείττον φανείς, διὰ τὴν ὑπὲρ ἀν-
θρώπων δύναμιν θεὸς ὠνομάσθη. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρωί-
κων ἐπὶ Ἰούλιον Καῖσαρ ἐνιαυτοὶ χίλιοι ραδ'.

16. Ἐπεὶ δὲ Καῖσαρ ὑπερόγκῳ φρονήματι ἐς τὴν
σύγκλητον διεγένετο, βουλευούσι κατ' αὐτοῦ θάνατον,
φθόνῳ τε τοῦ προσήκοντος καὶ μίσει τοῦ προτετιμη-
μένου, ἄνδρες ὑπὲρ ἑ' τῶν τε ἀπὸ τῆς συγκλήτου καὶ
τῶν ἐς τοὺς ἱππέας τελούντων, ὅρῳ τὴν κατ' αὐτοῦ
σύστασιν βεβαιωσάμενοι. Ἐνῆγον δὲ ἀρα μάλιστα πάν-
των τοὺς συνωμότας ἐς τὴν ἐπιχείρησιν Βροῦτοι δύο,
γένους ὄντες ἀνέκαθεν αὐστηροτάτου· ἐς γὰρ δὴ τὸν
παλαιὸν Βροῦτον τοῦ αἵματος ἀνέφερον τὴν ἀρχὴν, [δε]
τοὺς τυράννους ἐν τοῖς ἀνωτάτω χρόνοις ἐκβαλὼν, πρῶ-
τος ἀπεδείχθη παρὰ Ῥωμαίοις ὑπατος.

17. Κάτιοι φασὶ τινες δημοτικοῦ γεγονῆσθαι πατρὸς

factum est more poetarum. Non sua, sed aliorum manu Pharnaces perit. Vnde locus laudatus. — § 12. Eutrop. VI, 18: Inde Romam regressus, tertio se consulenti fecit cum M. Emilio Lepido, qui ei dictatori magister equitum ante annum fuerat. Inde in Africam profectus est, ubi iussu nobilitas cum Iuba, Mauritaniae rege, bellum reparataverat. — συνελθὼν] συνελθὼν cod. — ἀνενοῦτο] ἐνεν. cod. — § 13. Eutr.: Duces autem Romani erant P. Cornelius Scipio, ex genere antiquissima Scipionis Africani (hic etiam socer Pompeii Magni fuerat), M. Petreius, Q. Varius, M. Porcius Cato, L. Cornelius Faustus, Syllae dictatoris filius. Commisso praelio post multas dimicationes victor fuit Caesar. Cato, Scipio, Petreius, Iuba, ipsi se occiderunt; Faustus, Syllae quondam dicta-
toris filius, Pompeii gener, a Caesare interfectus est. — § 14. Eutrop. c. 19: Post annum Caesar Romam regres-
sus, quarto se consulenti fecit, et statim ad Hispanias est profectus, ubi Pompeii filii, Cn. et Sextus, ingens
bellum reparataverant. Multa praelia fuerunt; ultimum apud Mundam civitatem: in quo adeo Caesar pene vi-
ctus, ut, fugientibus suis, se voluerit occidere, ne post tantam rei militaris gloriam in potestatem adolescentium,
natus annos sex et quinquaginta, veniret. Denique repositis suis vicis; et Pompeii filius major occisus est, mi-
nor fugit. — § 15-18. Eutrop. brevius: Inde Caesar, bellis civilibus toto orbe compositis, Romam rediit, agere
insolentius coepit, et contra consuetudinem Romanae libertatis. Quum ergo et honores ex sua voluntate presta-
ret, qui a populo ante deferbantur, nec senatus ad se venienti adsurgeret, atque regia ac pene tyrannum fa-
ceret: conjuratum est in eum a L. vel amplius senatoribus equitibusque Romanis. Praecipui fuerunt inter con-
juratos duo Bruti, ex eo genere Bruti, qui primus Romae consul fuerat, et rex expulerat, C. Cassius et Servilius
Cicilia. Ergo Caesar, quum senatus die quadam inter ceteros venisset ad curiam, XXIII vulnibus confectus
est. — § 17. Ηοσειδώνιος: Ἐπειδὴ ἐ Περικλῆϊ (fr. 17, tom. III, p. 372) narrat Plutarchus in Bruti c. 1.

αὐτοὺς, ἄρτι καὶ πρῶτον ἐς ἀρχοντας παρεληλυθότος· οὐ γὰρ τῷ παλαιῷ γε Βρούτῳ λειπθῆναι γένος, ἀναλόντι τοὺς υἱάς· οἷς δὲ φιλόσοφος ἀντιλέγων Ποσειδώνιος, τοὺς μὲν ἐν ἑλικίᾳ φησὶν ἀπολωλέναι τοῦ Βρούτου παῖδας, τρίτον δὲ λειπθῆναι νήπιον, ἀπ' οὗ τὸ γένος εἰς τοὺςδε καθήκειν. Μήτηρ δὲ αὐτοῖς ἀδελφὴ τοῦ φιλοσόφου Κάτωνος, ὃν μάλιστα Ῥωμαίων δὲ πρεσβύτερος ἐξήλωσε Βρούτος, θεῖον ὄντα καὶ κηδεστὴν ὑστερον γενομένου. Πορκίᾳ γὰρ δὴ τῇ *.

18. Ἐπὶ δὲ τοῖς Βρούτοις Γάιος Κάσιος ἦν ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, δὲ Κράσῳ ἐπὶ Παρθυαίους συστρατευσάμενος, καὶ Σερβίλιος Κάσκις, δὲ δὴ καὶ πρῶτος σκάσαι τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Καίσαρος λέγεται. Ἐπιστάντος δὲ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἰδοὶ τὴν βουλὴν συνελθοῦσαν χρηματίζει τι περὶ τῶν κοινῶν, παρῆν καὶ ὁ Καῖσαρ ἐς τὸ βουλευτήριον, μεθέξων τῶν γινομένων. Ὡς δὲ τὰ ξίφη διεκόμισαν ἐν κιβωτίῳ τινὶ κατακρύφοντες, τρόπον δὲ συμβολαίων παρὰ τὸ συνέδριον ἤγαγον, αὐτίκα ἀναστάντες καὶ περιστάντες τὸν Καίσαρα κατετίτρωσκον. Ἐπιθεμένων δὲ αὐτῶν, τὰ μὲν πρῶτα διώθει τοὺς ἐπιόντας, καὶ κατὰ δυνάμιν ἡμύνητο· ἰππεὶ δὲ τὸν Βρούτον γυνυῖν τῷ ξίφει ἐπ' αὐτὸν χωροῦντα καὶ σὺν τοῖς πολεμίοις τεταγμένον ἰθείασατο, ἐγκαλυφάμενος παρέδωκε παῖσιν τὸ σῶμα. Τρεῖς γοῦν καὶ κ' πληγὰς ἀναδεξάμενος ἀναλίσκεται, ἐτῶν (δὲ) τῇ πόλει μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν ἐννέα πού πρὸς τοῖς ψ' γεγονότων.

72 a.

Tzetzes Chil. III, 23, v. 16 :

Ἡ Ἰστορμαίου σὺναιμις, δέσποινα Κλεοπάτρα...
αὕτη σὺν ἀρχιτέκτονι Κυπρίῳ Δειφάνει
τὴν θάλασσαν χειρώσασα τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας
δοσὴν πρὸς τετραστάδιον, εἴτε μικρόν τι πλεόν,
τὸν πύργον ἐχειργάσατο τὸν μέγιστον τῆς Φάρου,
δλκασί φῶς σωτήριον μᾶλλον ἐν ζῆλῳ φαίνειν.
Μέμνηται μὲν Βιργίλιος ταύτης τῆς Κλεοπάτρας,
Λουκιανὸς καὶ Γαληνὸς καὶ Ἠλούταρχος σὺν τούτοις,
Διόδωρος, Γεώργιος δὲ χρονικὸς σὺν ἄλλοις,
καὶ Ἰωάννης μετ' αὐτοῖς Ἀντιστοχίδης ὑστέρως.

73.

Exc. Salm. p. 392 : Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ νέος ὢν ἔδοξε καθ' ὕπνου συνουσιάζειν τῇ ἰδίᾳ μητρὶ, καὶ ἐν ταῖς ἀγγελίαις αὐτοῦ ἵππος ἐτίχθη, χηλοὺς ἔχων ἀντὶ ἐπλῆς, καὶ οὐδένα ἕτερον ἀναβάτην ἐδέχετο, εἰ μὴ αὐτὸν

μόνον, ὥς δὲ Βουκίραλος τὸν Ἀλέξανδρον. Πρὸ δὲ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔδοξεν ὅρῃν ἡ γυνὴ αὐτοῦ πεπτωκυῖαν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν τραυματίαν καὶ πῦματι κατάρρυτον ἐμπασεῖν τοῖς πόλοις αὐτῆς. Προϊόντι δὲ αὐτῇ ἔδωκε τις ἐν χάρτῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλήν· ὃ δὲ ἄλλο τι νομίζας εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναγνοῦς, ἀλλὰ δοὺς τοῖς ὑπογραφεῦσιν, ἐσφάγη.

74.

Exc. De ins. p. 21 : Ἐπειδὴ Καῖσαρ ἀνῆρέθη κατὰ τὸ βουλευτήριον, αὐθις ἐμφύλιος ἀνήφθη πόλεμος. Τοὺς μὲν γὰρ αὐθέντας τοῦ Καίσαρος, οἳ αὖτε κοινῆς ἐλευθερίας προστάτας, περιεῖπε τὸ συνέδριον· ὃ γε μὴν ὑπάτος Ἀντώνιος, τοῖς ἀγθομένοις τῇ τοῦ Καίσαρος τελευτῇ προσθέμενος, πύζειν τοὺς ἀνδράς καὶ καταναλίσκειν ἐκ παντὸς ἐπενόει τρόπον· καὶ οὐ καθῆκεν ἄχρις οὗ φυγὰς τῆς πόλεως τοὺς περὶ τὸν Βρούτον κατέστησαν· οἱ μὲν γὰρ ὑπεξῆλθον, δαίσαντες τὴν τοῦ Ἀντωνίου δυνάμιν δεμαγωγούντος κατ' αὐτῶν τὸ πλῆθος. Ἡ δὲ βουλὴ ἀρχάς τε καὶ τιμὰς τοῖς ἀνδράσι προσένειμεν, ἄρχειν Συρίας τε καὶ Μακεδονίας ψηφισαμένη. Ταραχθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐν ἑαυτῇ, πολλὰ τε καὶ ἱκνομα τὸν Ἀντώνιον διαπραττόμενον, πολέμιον ἀνείπεν ἡ βουλὴ, ἐπὶ τε τῇ συλλήψει τοῦ ἀνδρός ἡδὴ τῆς πόλεως σὺν ταῖς οἰκείαις δυνάμειν ἀπειληλυθότος, Πάνσαν τε καὶ Ἰρτιον τοὺς ὑπάτους ἐκπέμπει, τρίτον ἡγεμόνα τούτοις ἐπιτάξας τὸν Ὀκταούσιον, ἔτι νέον ὄντα. Ζή[τει ἐν *].

75.

Exc. De virt. p. 798 : Ὅτι Φολοῦια ἡ Ἀντωνίου γυνὴ Κικέρωνος τοῦ ῥήτορος ἀποτεμοῦσα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τοῖς γόνασι λαβοῦσα, πολλὰ μὲν ἐς αὐτὴν ἐξουβρίσαι καὶ ἐμπτύσαι. Τέλος δὲ τὸ αὐτῆς διανοήσασα στόμα, ἐκείνου τε τὴν γλῶτταν ἐξελεύσαι καὶ τῇ βελόνῃ τῇ κατὰ τὴν κεφαλὴν κατακεντῆσαι, πολλὰ τε καὶ μιαρὰ προσφθειγασμένη, ἐπὶ τὸ βῆμα τεθῆναι προσέταξεν, ἐν' ὅθιν κατ' αὐτῆς δημηγορῶν ἤκούετο, ἐκείθιν καὶ ὄρωτο.

Οὗτοί γε μόνοι ἐσώθησαν τότε, παρ' ὧν γε πλείονα ἔλαβον ἢ περ τελευτησάντων εὐρεῖν ἔλπισαν. Καὶ ἴνα μὴ κεναὶ ἐν τοῖς λευκώμασι τῶν ἀνδρῶν αἱ χυραὶ ᾤσιν, ἑτέρους ἀντίγραψαν ὃ τε Καῖσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντώνιος. Τοιαῦτα μὲν περὶ τῆς σφαγῆς, πολλὰ δὲ καὶ

— Πορκίᾳ γὰρ τῇ] nonnulla exciderunt. Dixit auctor M. Junium Brutum, repudiata Claudia, uxorem duxisse Catonis filiam Porciam. — § 18. ἐν κιβωτίῳ κτλ.] Ex Dionis lib. XLIV, 16.

Fr. 72 a. Cf. Malalas p. 218, 14. Veriora v. ap. Strabon. XVII, p. 791, ibique Groskurd.

Fr. 73. Cf. Dio XLIV, 17 sq.

Fr. 74. Eutropius VII, 1 : Anno urbis DCC fere ac nono, interfecto Caesare, bella civilia reparata sunt. Percussoribus enim Caesaris senatus favebat. Antonius consul, partium Caesaris, civili bello opprimere eos conabatur. Ergo turbata republica multa Antonius scelera committens, a senatu hostis iudicatus est. Missi ad eum persequendum duo coss. Pansa et Hirtius, et Octavianus adolescens. — ὑπεξῆλθον] ἐπεξ. cod. — τιμὰς] τινάς cod. — Ἰρτιος] Ἰρτιος cod.

Fr. 75. Excerpta, male tamen, e Dion. XLVII, c. 9, ubi sic : Ὡς δ' οὖν καὶ ἡ τοῦ Κικέρωνος κοίτη (κεφαλὴ) ἐλομίσθη σφίσι, .. ὃ μὲν Ἀντώνιος πολλὰ αὐτῇ καὶ δυσχερῆ ἐξουβρίσας, ἐκείτ' ἐκείλευσεν αὐτὴν ἐκρανίστερον τῶν ἄλλων ἐν τῷ βῆματι προτεθῆναι, ἐν' ὅθιν κατ' αὐτοῦ δημηγορῶν ἤκούετο, ἐνταῦθα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς, ὥσπερ ἀπετίμητο, ὄρωτο. Ἡ δὲ δὴ Φολοῦια ἐς τε τὰς χεῖρας αὐτῆν, τρεῖς ἀποκομισθῆναι, ἐδέχετο, καὶ ἐπιπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα, ἐπὶ τε τὰ γόνατα ἐπέ-

παρὶ τὰς τῶν ἄλλων οὐσίας συνέβαινε· καίτοι ταῖς τε γυναιξίν τῶν ἀναιρουμένων τὰς προίκας, καὶ τοῖς τέκνοις τὸ δέκατον τῆς οὐσίας μέρος παρείχεν ὁ Καῖσαρ. Ἐπορθεῖτο γοῦν πάντα ἀδείας. Τῶν μὲν γὰρ ἐνοικίων οἱ κτήτορες [τὸ δλον] ἀφῆρουντο, τῶν δὲ προσόδων τὸ ἥμισυ. Καὶ πρὸς γε τοὺς στρατιώτας ἀπέτρεπον προίκα. Δεκάτας τε αὐθις εἰσρέειν τῶν προσόδων ἐπιτραπέντες μόλις αὐτοὶ δέκατον ἐκαρποῦντο μέρος. Αὐξήσεως γὰρ τῶν τελῶν πολλῆς γενομένης, καὶ πρὸς ἀνάγκης ἐς τὸ καυτικὸν ἀπαιτούμενοι παῖδας, ἐστὶν ὅτι καὶ ὠνούμενοι ἐδίδουσιν. Τὰς τε δόδους οἰκείους δαπανήμασιν ἐπισκευάζον. Μόνον δὲ οἱ τὰ ὄπλα ἔχοντες ἐπλούτου. Οἱ μὲν γὰρ τὰς οὐσίας τῶν τελευτησάντων ὅλας καὶ ἤτουν καὶ ἐλάμβανον, οἱ δὲ καὶ ἐς τὰ τῶν ζώντων ἔτι γερόντων τε καὶ ἀτέκνων γένη ἐπεδιάζοντο. Ἐκ τοσοῦτον γὰρ ἀπληστίας καὶ ἀναισχυντίας ἐχώρησαν, ὥστε τινὰ καὶ τὴν τῆς Ἀττίας τῆς τοῦ Καίσαρος μητρὸς ἀποθανούσης τότε καὶ δημοσίᾳ ταρῇ τιμηθείσης οὐσίαν παρ' αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος αἰτῆσαι. Τοιαῦτα οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐποιοῦν Καῖσαρ καὶ Λέπιδος καὶ Ἀντωνίου.

76.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι μετὰ τὸ ἀνελθεῖν Βρούτον καὶ Κάσσιον τοὺς αὐθέντας Καίσαρα τὸν Αὐγουστον καὶ διαλαχεῖν κλήρω τὴν ἀρχήν. Ἀντωνίου δὲ ὑπατος πόλεμον ἔγνω κινεῖν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐμψύλιον. Ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς Μάρκου Ἀντωνίου, τοῦ σὺν Καίσαρι Βρούτῳ καὶ Κάσσῳ συμπολεμήσαντος. Οὐ πολλῷ γε μὴν χρόνῳ ἐν Περουσίᾳ πόλει Ἰταλικῇ σφόδρα τῶν ἀναγκαίων ἐνδεία πεισθεὶς, ἤλω μὲν, οὐ μὴν ἀνηρέθη, ἀλλ' ἐξηλάθη τῆς Ῥώμης πρὸς τοῦ Καίσαρος, σὺν τῇ γαμετῇ τοῦ Ἀντωνίου Φολούᾳ· οὗς ὁ Καῖσαρ ἤλασεν ὡς νεωτεροποιούς καὶ πολυπράγμονας.

77.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι μετὰ τὰς σπονδὰς φασὶ δειπνεῖν παρὰ τῷ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου τὸν τε Καίσαρα (Ἰούλιον) καὶ Ἀντωνίον, ἐν τῇ στρατηγίδι νῆϊ παρασκευασαμένῳ τὸ δειπνον. Τοῦτο γὰρ

ἔφη αὐτῷ μόνον καταλειφθῆναι πατρῶιον οἶκον. Ἦδη δὲ ἐνδονόντων καὶ τῆς συνουσίας ἀκμαζούσης Μηνῶν τὸν πειρατὴν τὰ πλείστου ἀξία τῷ Πομπηίῳ ὑπηρετοῦντα, καὶ τότε προσελθεῖν τε αὐτῷ ἡσυχῇ, καὶ, « Βούλει, φάναι, τὰς ἀγκύρας τῆς νεὸς ὑποταμὸν ποιήσω σε μὴ Σικελίας καὶ Σαρδῶνος, ἀλλὰ τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας κύριον; » Τὸν δὲ Πομπηίον ἀποκρίνασθαι· « Ἐδεῖ σε, ὦ Μηνᾶ, τοῦτο πεποιθέναι μὴ προσιπόντα ἐμοὶ τὴν ἐπιχείρησιν. Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιτορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. »

AUGUSTUS.

78.

Exc. Salmas. p. 392 : Ὁκταύσιος [ἐξασιλευσε] ἔτη ζ', ἡμέρας β'. Ἡμέρας μίᾳς πρὸ τεχθῆναι τοῦτον, εἶδεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς ἐξαρπαγίντα εἰς οὐρανὸν ἐρέετο· καὶ ἐν τῇ νυκτὶ ἡ ἐγγενήθη εἶδεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὅτι ἐκ τῶν κόλπων τῆς αὐτοῦ γυναικὸς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Νιγίδιος δὲ τις βουλευτῆς ἀστρολόγος, βραδύτερον προελθόντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ὃ δὲ ἔφη υἱὸν αὐτῷ τεχθῆναι· χάκεινος, « Ὡ τί ἐποίησας; δεσπότην ἡμῖν ἐγέννησας, » ἀνεδόθησε. Τρεφομένου δὲ τοῦ παιδὸς ἐν ἀγρῷ, ἀετὸς καταπτάς ἄρτον ἐκ χειρῶν αὐτοῦ ἀφείλετο, καὶ ἐπανελθὼν πάλιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἀπέθετο. Ἐν πεισὶ δὲ τελοῦντα εἶδε καθ' ὕπνου αὐτὸν Κικέρων χρυσῇ ἀλύσει δεδεμένον, καὶ μάστιγα κρατοῦντα ἐν τῇ Καπιτωλίῳ χαλασθῆναι οὐρανόθεν. Ἐν δὲ τῷ μέλλειν αὐτὸν τελευτᾶν, κεραυνὸς ἐμπεσὼν εἰς τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἠφάνισε, καὶ προείπον οἱ μάντιες ὅτι ἀποθανεῖται.

2. Οὗτος τοὺς λογίους τιμῶν μεταωρλέσχεας ἀπέλαυνε, τότε τὸ λόγιον προφερόμενος·

Μήτι πελώρια μέτρα γίνης ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μηδὲ μέτρει μέτρῳ ἡλίου κανόνας συναθροίσας·
αἰθέριου βουλῆ φέρεται πατὴρ, οὐχ ἐνικνέ σού·
ἀστέριον προκόλυμα σέθεν γένειν οὐκ ἐλοχεύθη.

3. Δρούσου θυγάτηρ Λιουία γαμετὴ τῇ Νέρωνός τι-

θηκε, καὶ τὸ στόμα αὐτῆς διόισα (I. διανοίσαντα, ut ap. Xiphil. et p. l.), τὴν τε γλώσσαν ἐξεύχουσα καὶ ταῖς βελόναϊς, αἷς ἐς τὴν κεφαλὴν ἐκρήτο, κατεκέντησε, πολλὰ ἄμα καὶ μικρὰ προσεπισκώπτουσα. Καὶ οὗτοι δ' οὐν ὁμοῦς ἐσωσάν τινες, παρ' ὧν γε καὶ πλείω χρήματα λαβὼν ἡ τελευτησάντων εὐρήσειν ἔλπισαν. Καὶ ἵνα μὴ γε καὶ αἱ ἐν τοῖς λευκώμασι χῶραι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ὦσιν, ἑτέρους ἀνενίγραψαν. *Sequentia simili modo exscripta sunt e cap. 13 seqq., ubi tu ipse videas.*

Fr. 76. Eutrop. VII, 2 : *Primo praelio victi sunt Antonius et Cæsar, periit tamen dux nobilitatis Cassius : secundo Brutus et infinita nobilitas, quæ cum his bellum gesserat. Ac sic inter eos divisa est respublica, ut Augustus Hispanias, Gallias, Italiam teneret, Antonius Asiam, Pontum, Orientem. Sed intra Italiam L. Antonius consul bellum civile commovit, frater ejus, qui cum Cæsare contra Brutum et Cassium dimicaverat. Is apud Perusiam, Tusculæ civitatem, victus et captus est, neque occisus.* — ἤλω μὲν] ἤλω μὴν, οὐ μὲν cod.

Fr. 77. Eadem de Sexto Pompeio habet Suidas : Πομπηίος, Ῥωμαίων στρατηγός· περὶ οὗ φασιν ὅτι μετὰ τὰς σπονδὰς δειπνεῖν τὸν Καίσαρα καὶ Ἀντωνίον παρὰ Πομπηίῳ τῷ παιδί Πομπηίου ἐν τῇ στρατηγίδι etc. — τοῦτο γὰρ] τοῦτον γὰρ ἔφη μόνον αὐτῷ Suid. — βούλει] αἰο pro vg. βούλη Suidæ cod. V E. — νεὸς] νεὸς scripsit Bernhardt ap. Suid. — στέργωμεν] e Suida; στέργωμεν cod. Hæc etiam ap. Suidam v. στέργω afferuntur ita : Ἠολύδιος· « Νῦν δὲ οὐ πρὸς ἡμῶν ἐπιτορκεῖν· τὰ παρόντα στέργωμεν. » — Partem hujus loci iterum affert Suidas v. τὰ πλείστου ἀξία. Ceterum de his Joannes, contra quam voluit, Dionæ Casio (XLVIII, 38) uberior est, ut suspicio nasci possit Dionem in his esse brevissimum. Attamen fieri potest ut via Joannes duxerit ex Plutarch. Anton. c. 37.

Fr. 78. § 1. ἐξασιλευσε] addidit, nescio an recte. Illud intelligo tempus quod ab pugna Actiaca labitur usque ad an. 33, quo Octavianus nomen Augusti adscivit. De prodigiis, quæ in seqq. memorantur, disertiora vide ap. Sueton. Octav. c. 91 et 97. — § 2. τοὺς τὸ λογ.] τὸ δὲ λογ. codex. — § 3. Λιουία] Ἰουλία codex. Fluxerunt hæc ex Dionæ Cass.

νος, ἐξ οὗ καὶ παῖδα Τιβερίον εἶχεν· αἶτα δ' ἐμνήσθη ἐγγύου οὕσης, ἡπαγκάσθη Νέρων δ' ταύτης ἀνὴρ, εἴτε ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος, εἴτε ὑπὸ τοῦ Ὀκταυίου, ἐκδοῦναι αὐτὴν αὐτῇ, ὡς πατὴρ. Ἰεκούσης οὖν μετὰ τρεῖς μῆνας τοῦ γάμου, τὸ μὲν τεχθὲν Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέπεμψεν. Ἐντεῦθεν δὲ αἰτίος γέγονε τοῦ λέγεσθαι παροιμίαν, « τοῖς εὐτυχούσι καὶ τρίμηνα παῖδια. »

ε. Οὗτος τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἡγαπᾶτο, ὥστε καὶ τις ἐκέλευσε τοῖς αὐτοῦ κληρονόμοις θῆσαι, ὅτι ζῶντα τὸν Σεβαστὸν καταλείπει. Δυστυχῆσας δὲ περὶ γάμον καὶ τὰ εἰς παῖδας ἐκδιδοκίτα, ἰδὼς·

Αἰὲν ὄφελον ἀγαθὸς τ' εἶναι ἀγνός τ' ἀπολίσθαι.

Περὶ δὲ ὀρθογραφίαν ἐσπουδάκει, ὥστε καὶ διάδοχόν τινα τῶν ἀρχόντων ἐπεμψεν, ὅτι αὐτῇ ἐπιστέλλων τῆς ὀρθῶς ἐχούσης ἐσφαλὴ γραφῆς.

ς. Τούτου ποτὲ δικάζοντος, καὶ πολλῶν θάνατον καταψηρισαμένου, Μηκήνας τις ἀνὴρ σοφὸς ἀγαπώμενος ὑπ' αὐτοῦ, μὴ δυνάμενος ἐντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸ κληθὼς, ἔγραψεν ἐν χάρτῃ « ἀνάστηθι, δέμει, » καὶ σημηνάμενος ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτοῦ. Ὅπερ ἀναγνούς ἐκείνος ἀνέστη, καὶ ἐκέλευσεν ἀργῆσαι τὰ κριθέντα. Τινὸς ποτὲ τῶν συστρατευσαμένων αὐτῷ δευθέντος τῆς εἰς τὸ βουλευτήριον αὐτοῦ παρουσίας, εἶπεν αὐτὸς μὲν ἀσχολεῖσθαι, ἐπιτρέψαι δὲ τινα τῶν φίλων παραγενέσθαι καὶ τὴν χρεῖαν πληρῶσαι· καὶ ὅς ὀργισθεὶς εἶπεν, « Ἐγὼ μὲν τοι δασάκις τῆς ἐμῆς ἐπικουρίας ἐδεήθης, οὐκ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ ἐπεμψα. » Ἐρυθρίασας οὖν ὁ Καῖσαρ καὶ συναπῆλθε καὶ συνέπραξε.

ς. Μανιώδης δὲ ἦν περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας, ὡς καὶ τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἐξυπηρετεῖν τῷ μίσματι. Ἦνίκα γὰρ ἤρχετο τις τῶν βουλευτῶν πρὸς αὐτὸν, ὥραϊαν ἔχων γυναῖκα, ἐπεμπε πρὸς αὐτὸν τὸν οἰκεῖον δακτύλιον, καὶ ἡΐου ἐμβαλεῖν τὴν γαμητὴν ἐν τῷ καταστήγῳ φορεῖᾳ, καὶ κατασημηνάμενον αὐθις τὸν δακτύλιον ἀντιπέμψαι· καὶ οὕτως δεχόμενος τὴν γυναῖκα ἐν τῷ φορεῖᾳ ἀσελγαίνων ἐσφράγιζε καὶ ἀνταπέστελλε. Ποτὲ γοῦν ἐκέλευσέ τινα τὴν ὁμεινέτιν αὐτῷ πέμψαι.

Ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀνταπεῖν, ἀπωδύρετο. Ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἀθηνόδορος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὃν ὡς σοφὸν αἰὶ συνοικόν καὶ διδάσκαλον ἔσχεν ὁ Καῖσαρ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν, αὐτὸν ἤτησεν ἐμβαλεῖν τῷ φορεῖᾳ, καὶ κατασημηνάμενον ἀποστεῖλαι γυμνὸν ξίφος ἐπιφερόμενον. Ἀπαχθέντος δὲ, δοκεῖν ὁ Καῖσαρ τὴν τοῦ συγχλητικοῦ ἄναι γυναῖκα, κλείσας τὰς θύρας ἀνέβη τὸ φορεῖον, καὶ ἐξέθρε ξιφῆρης ὁ Ἀθηνόδορος, καὶ πάνυ τὸν Καῖσαρα κατέπληξε· δεοῖότα δὲ αὐτὸν ἀνακτησάμενος ἐκείνος τοῖς μεγίστοις ὀρεοῖς κατέδρασε, μηδέποτε ἄλλοτε τοῦτο πράξει. Ὅν τοσοῦτον ὑπερηγάπησεν, ὥστε τὴν συγχλητὸν συναγαγὼν καὶ πολλὰ τὸν Ἀθηνόδορον ἐγκοιμιάσας, καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ὡς κακὸν βίον ἐσχηκὼς ὑπὸ Ἀθηνόδορου ἐπληρωθῆναι.

7. Οὗτος ὁ φιλόσοφος ἡΐου τὸν Καῖσαρα συγχωρῆσαι αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. Καὶ μόλις πείσας, ἀσπαζόμενος αὐτὸν, ἐπικύψας πρὸς τὸ οὖς παρεκάλει ἵνα δασάκις ὀργισθῇ, μὴ πρότερον καλεῦσθαι τὸ πρακτέον, πρὶν ἂν καθ' αὐτὸν ἀριθμήσῃ τὰ [κδ'] γράμματα· ἤδει γὰρ αὐτοῦ τὸ δξύθυμον καὶ εὐμετάβλητον. Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀσπαζόμενος εἶπεν, « Εὖγε ὑπέμνησάς με, ὡς ἀτελὲς εἰμὶ, καὶ οὐ συγχωρήσω σοι τέως τῆς ἐνεγκαμένης ἐπιβῆναι. » Παρεγγύησεν ὁ Καῖσαρ ἵνα ἐν τῇ τελευτῇ αὐτοῦ κροτήσῃ καὶ γελάσῃ, ὡς ἐπὶ μίμου τελευτῇ, δηλονότι ἀποσκώπτων εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

79.

TIBERIUS.

Exc. De virt. p. 801 : Ὅτι Τιβερίος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἰδιωτάτῃ φύσει ἐκέχρητο· οὔτε γὰρ ὦν ἐπεθύμει προσεποιεῖτό τι, καὶ ὦν ἔλεγεν οὐδὲν ὡς εἰπεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' ἐναντιωτάτους τῇ προαιρέσει τοὺς λόγους ποιοῦμενος πᾶν [τε] δ' ἐπόθει ἡρνεῖτο, καὶ πᾶν δέμισε πραεῖθετο. (2) Τοιοῦτος δὲ τις ὦν τοὺς ἀρχοντας οὐς ὑπὲρ τὸ διατεταγμένον λαμβάνοντας εὕρισκον ἢ καὶ τὰ δημόσια σφετερίζοντας, ἐκόλαζε, λέγων· « Κεῖρε-

XLVIII, c. 46. Cf. Sueton. Ocl. 62. Tiber. c. 4; Vellejus II, 94; Aurel. Vict. Epit. 4. Res pertinet ad an. 38. — ὑπὸ τοῦ πρώτου Καίσαρος] Quomodo hoc dicere auctor poterit, haud capio. — ὡς πατὴρ] Dio I. I. : ἐξέδωκεν αὐτὴν αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὥσπερ τις πατὴρ. — ἐντεῦθεν κατ.] Dio : Καῖσαρ τὸ γεννηθὲν Αἰουίᾳ τῇ αὐτοῦ γυναικὶ παῖδιον Νέρωνι τῷ πατρὶ ἀπέδωκε. Καὶ ἐκείνος τελευτῶν οὐ πολλῶ ὕστερον ἐπίτροπον καὶ τούτῳ καὶ τῷ Τιβερίῳ αὐτὸν τὸν Καῖσαρα κατέλειπε. Ὁ δ' οὖν θυμὸς ἄλλα τε ἐπὶ τούτῳ πολλὰ διεδρῦλλε, καὶ τοῖς εὐτυχούσι τρίμηνα παῖδια γεννᾶσθαι ἔλεγεν· ὥστε καὶ ἐς παροιμίαν τὸ ἔπος προχωρήσας. — § 4. Οὗτος τοσοῦτον κατ.] v. Sueton. Ocl. c. 59. — δυστυχῆσας δὲ] v. Sueton. Ocl. 62. — διὰ δὲ οὐχ ὅν τινα] δ. τινα, cui superscriptum est τινα, cod. De re vide Sueton. c. 69. — § 5. Τούτου καὶ τοῦ αὐτοῦ ποτὲ] ταῦτα ποτὲ codex. Quae hoc segmine leguntur iisdem pæne verbis habet Chron. Anon. cod. Paris 954 in Gram. An. II, p. 276. Μηκήνας κατ.] Μηκήνας cod. De re v. Dio Cass. LV, 7. Zonar. p. 638, C. — Τινὸς ποτὲ κατ.] vide Zonar. p. 538, A. — § 6. Paucis hæc tanguntur in nostris Dionis codd. libr. LVI, 43. Fusius rem narrat Zonaras p. 544, B. Cf. etiam Chron. cod. 854, p. 276 ed. Gram. — § 7. Eisdem verbis hæc narrat Chron. Anonym. I. I. Cf. Plutarch. Apophthegm. Regg. p. 207, D. Dio Cass. LII, 37.

Fr. 79. Idem excerptum in brevius contraxit Suidas v. Τιβερίος. — § 1. Prima hæc usque ad δ ἐμίσσε προστίθετο excerpta sunt ex Dione Cass. LVII, 1 init. — λέγων] sic dedi e Dione pro λογιζομένους, quod codex noster et Suidas exhibent culpa excerptoris. Mox part. τε ex eodem Dione addidi. — προστίθετο] scripsi pro προστίθετο, quod codex et Suidas; certe ita scribere excerptor poterat; quamquam apud Dionem est : προστίθετο (προστίθετο var. lect.); quodsi hoc ipsum nostro quoque loco restitui malis, nihil refragor. Vulgatam προστίθετο quidam firmare studuerunt scribendo τούτῳ προσετ., uti est in Suidæ codicibus, non optimis quidem, sed plurimis. — § 2. Τοιοῦτος... λέγων] Pro his Suidas abrupte : τοὺς περισσὰ ἐπαίροντας ἀρχοντας ἐκόλαζε λέγων.

σθαί μου τὰ πρόβητα, ἀλλ' οὐκ ἀποξυρᾶσθαι βούλομαι. »
 (3) Οὕτω τε ἐς πάντα ἴσος καὶ ὁμοιος ἦν, ὥστε, ὀρχη-
 στήν τινα τοῦ δήμου ἐλευθερωθῆναι ποτε βουλευθέντος,
 μὴ πρότερον συναπαινεῖσαι, πρὶν τὸν δεσπότην αὐτοῦ
 πεισθῆναι καὶ τὴν τιμὴν λαβεῖν. Τοῖς γε ἑταίροις ὡς
 ἐν ἰδιωταῖς συνῆν, δικαζομένοις συναγωνιζόμενος, καὶ
 θύουσι συνεορτάζων, νοσοῦντάς τε ἐπισκεπτόμενος,
 μηδεμίαν φρουρὰν ἐπαγόμενος. (4) Ἀλλὰ καὶ δόγμα
 προέθηκεν, ὥστε μήτε αὐτὸν μήθ' ἑτερόν τινα σπρικῇ
 ἐσθῆτι χρῆσθαι, τὸν τε χρύσειον ὅλον κόσμον γυναιξὶ
 μόναίς ἐπιτρέψας· πολλὰ δὲ καὶ εἰς ἐπανορθώσεις τῶν
 πόλεων δαπανήσας. (5) Τῶν τε Ἰουδαίων πολλῶν ἐς τὴν
 Ῥώμην συνελθόντων καὶ συχνοὺς τῶν ἐπιχωρίων ἐς τὰ
 σφέτερα ἔθη μετιστάντων, τοὺς πλείονας ἐξήλασε.
 (6) Τοιοῦτος οὖν τις ὢν, αἰνιδικῶς εἰς τὴν χεῖρωνα
 γνώμην μετεβλήθη, ὥστε αὐτὸν καὶ παραφρονεῖν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ τινος ἐλαύνεσθαι δαιμονίου. Πολλοὺ
 τε πάθους αἴτιος τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο, κοινῇ τε καὶ
 ἰδίᾳ προσαναλίσκων τοὺς ἄνδρας. (7) Ἐδοξε γὰρ αὐτῷ
 τὰς τῶν κυνηγίων θείας τῆς πόλεως ἀπειλάσαι. Καὶ διὰ
 τοῦτό τις ἐξω ταύτας τελεῖν πειραθέντις, αὐτοῖς συνδικ-
 ρθάρησαν τοῖς θεάτροις ἐκ τινων σπινδῶν εἰργασμένοις.
 (8) Ὁ αὐτὸς τὰς τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐνυδρίων γυ-
 ναῖκας, ἅπαντα δι' αὐτῶν τὰ κοινὰ κατεμάνθανε, καὶ
 πρὸς γε συνεργοὺς αὐτὰς τῶν μικρῶν πράξεων, ὡς καὶ
 γαμητησομένας, ἐποιεῖτο. Ἐπὶ τούτοις τε Μουσίαν
 καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα ἅμα δυσὶ θυγατράσιν ἀνέειλε διὰ
 τὴν πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα φιλίαν. (9) Σεῖανόν τε,
 ἄνδρα ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοῖς μεγάλοις
 ἀξιώμασι προαχθέντα, αὐτοκράτορά τε ψηφισθέντα,
 παρὰ τὰς ἀπάντων ἐλπίδας διέφθειρεν. Ὅν γὰρ αὐτὸς

καὶ παῖδα καὶ διάδοχον ἐκάλει, τοῦτον ἐλασθεῖ διὰ τῆς
 ἀγορᾶς παρεσκευάσει· καὶ ὃν ἅπαντες οἱ τῆς βουλῆς
 ἐδορυφόρου, τοῦτον ἐκ τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τὸ δεσποτή-
 ριον ἀπήγαγον, ἀντὶ σσιφάνου δεσμῆ καὶ ἀντὶ ἀλουργίδος
 τριβώνιον περιθέντες· ὡς καὶ διὰ τούτου ἂν τις τὴν ἐν-
 θρωπεῖαν ἀσθένειαν κατεῖδε. Σεῖανός μιν δὴ, μέγιστον
 τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐννηθείς, τοιοῦτον ἔσχε τέλος. (10) Φίλοι
 δὲ αὐτοῦ καὶ συγγενεῖς ἀδίκως διεφθείροντο. Ὡς τοσούτον
 ἐκλείψαι τὴν σύγκλητον, ὥστε μηδὲ ἐς τὰς κατ' ἔτος
 ἀρχαιρείας διαρκεῖν. Παρκαλούμενός τέ ποτε ὑπὸ
 τῶν φίλων τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον ἐφθέγγατο·

Ἐμοῦ θανόντος γαῖζ μυχθῆται πυρί.

Πολλάκις δὲ καὶ τὸν Πρίαμον ἐμακάρισεν, ὅτι μετὰ
 τῆς πατρίδος ἀπώλετο καὶ τῆς βασιλείας. (10) Οὕτω
 τοίνυν τὴν ἀρχὴν διοικήσατο, φοβερᾶ μὲν ὡμότητι,
 μυστρᾶ δὲ πλεονεξίᾳ, αἰσχυρᾶ τε ἡδυπαθείᾳ χρησάμε-
 νος. Καὶ στρατεύσας κατὰ Περσῶν ἐπὶ συνθήκαις ἐπέ-
 στρέψεν.

79 α.

Suidas v. Τιθέριος. « Ἀριστος δὲ ὑπάρχων ἐν
 νεότητι καὶ πρὸς γῆρας ἐλθὼν αἰνιδιον εἰς τὴν χεῖρωνα
 μετεβλήθη γνώμην, ὥστε καὶ παραφρονεῖν αὐτὸν νο-
 μισθῆναι καὶ ὑπὸ δαίμονος ἐλαύνεσθαι πρὸς πᾶσαν ἀνο-
 σιουργίαν τε καὶ μανίαν καὶ οἰστηλασίαν, οὐ μόνον ἐν
 τοῖς κατὰ φύσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παρὰ φύσιν, καὶ ἐν
 πάσῃ ἀδικίᾳ καὶ τυραννίδι. Οὕτω δὲ μεταπισῶν εἰς
 κακίαν καταστρέφει τὸν βίον. » Hæc jungit cum fr.
 79, § 5.

— ἀποξυρᾶσθαι] ἀποξυράσθαι. Valesius; ξυρᾶσθαι Suidas; ἀποξέρεσθαι Dio Cass. LVII, 10 extr. Idem dictum ap.
 Sueton. Tiber. c. 32, Orosium VII, 4. — § 3. οὕτω... ἐπαγόμενος] Verba sunt Dionis LVII, 11, mutatis levissimis
 quibusdam. Suidas hæc partim corrumpit, partim omisit. Ipse tu videas. — ὀρχηστήν] Accium histriōnem, teste Suetonio. —
 πεισθῆναι] καὶ π. Dio. — τοῖς γε] τοῖς γὰρ Suid.; Dio: τοῖς τε ἑ. ὡς καὶ ἐν ἰ. συνῆν· καὶ γὰρ δικαζομένοις σφίσι συνεγω-
 νίζετο, καὶ θύουσι συνεορτάζε, νοσοῦντάς τε ἐπισκέπτετο, μηδ. ἑρ. ἐπισκεπτόμενος. — ἐπανορθώσεις τῶν πόλεων] v. Dio LVII,
 17. — § 4. Dio LVII, 15 ita: « Ὁ Τιθέριος ἀπαίει μὲν ἐσθῆτι σπρικῇ μηδὲνα ἄνδρα χρῆσθαι (χρᾶσθαι postea cod. et Xiph.
 in cod. Colcl.), ἀπαίει δὲ καὶ χρυσοῦ σκῆψιν, κλῆν πρὸς τὰ ἱερὰ, νομίζαν (Cf. Tacit. II, 33). — § 4. τῶν δὲ Ἰου-
 δαίων, etc.] « At hæc in Dionis exemplaribus hodie non leguntur, ob eam causam quam supra in notis ad Dionem
 adduxi, quia scilicet illi Dionis libri a nescio quo brevitati ad nos pervenerunt. Ceterum de turba ac multitudine Judæorum
 qui Romæ omnes angiportus impleverant, testis sit Cicero in Orat. pro Flacco, ubi de auro Judæico loquitur. Scis, in-
 quit, *quantia sit manus, quantia concordia, quantum valeat in concionibus*. Adeo verum est quod de iis Iudeis
 ait Nilius Numatianus in Itinerario: *Lallius excisæ gentis contagia serpunt, Victoresque suos natio victa premit*. »
 Valesius. — τοὺς πλείονας ἐξήλασε] « Anno Urbis 772 M. Silano, L. Norbano cons., ut scribit Tacitus I. 2 in fine,
Actum de sacris Ægyptiis Judaicisque pellendis. Suetonius in Tiberio (c. 36), Philo in Legatione ad Caium, et
 omnium optime Josephus I. 18 Antiq. c. 4 et 5. » Valesius. — § 5. τοιοῦτος; ὢν κατ.] De mutatis Tiberii moribus verbo
 monuit Dio LVII, 19 init. et c. 19 extr., qui locus ex Exc. Peiresciana additus est. Fortasse etiam nostra in integro Dionis
 opere legebantur. Ceterum hunc locum uberiores exhibere licet ex alio Exc. titulo, quo Suidas usus est. Is enim ad
 Tiberium Justinii II successorem inepte refert quæ ad Nostrium pertinent hæc: « Ἀριστος δὲ ὑπάρχων ἐν νεότητι etc.,
 quæ subjunxi in fr. 79, α. — § 8. ἂν τις... κατεῖδεν] αὐδῆς... κατεῖδεν codex; em. Valesius. Etenim Dio LVIII, 11,
 narrata necesse Scjani, dicit: « Ἐνθα δὲ καὶ μάλιστα ἂν τις τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν κατεῖδεν, ὡς μηδὲ μὴ μηδὲ μὴς φασθῆναι.
 — § 9. Ἐμοῦ θανόντος... τῆς βασιλείας] Verba Dionis LVIII, 23. Cf. Sueton. Tiber. c. 67. — § 10. τὴν ἀρχὴν
 διοικήσατο... χρησάμενος] Eadem verba habes apud Suidam in eo articulo, quem sub num. 79 b apposui, quemque
 latine præbet Eutropius VII, 6: *Tiberius ingenti sacculia imperium gessit, gravi crudelitate, scelestis araritia,
 turpi libidine. Nam nusquam ipse pugnavit: bella per legatos suos gessit: quosdam reges, per blanditias ad se
 evocatos, nunquam remisit: in quibus Archelaim Cappadociæ, cujus etiam regnum in provincie formam re-
 degit, et maximum civitatem appellari nomine suo iussit, quæ nunc Cæsarea dicitur, quæ Mazaca ante voca-
 tur. — καὶ στρατεύσας κατ.] Inepia hæc Excerptoris negligentius debentur. Postquam de Archelao auctor dixerat,
 haud dubie addidit etiam contra Parthos Tiberium astu et consiliis egisse, arma procul habuisse (Tacit. Ann. VI, 33).*

79 b.

Suid : Τιβερίος, Ὀκταβίου υἱός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἐμπλήκτως καὶ ἀνοήτως τὴν ἀρχὴν διοίκησεν, φοβερὰ μὲν ὤμότητι, μωσαρὰ δὲ καὶ ἀθέσμιον πλεονεξίῃ, πλοχρὰ τε ἡδοναίῃ χρησάμενος· στρατείας μὲν γὰρ ἔπασαν αὐτὸς ἔρρησεν, διὰ δὲ τῶν ὑποστρατήγων γλίσχωρος καὶ βαθύμως τοῖς ἐναντίοις προσπολεμῶν. Κακὴ δὲ ὡς ἴσιν οὐς τῶν συμμάχων βασιλεῖς τῶν οὐκείων ἀρχῶν ἀπάτη μετελθὼν ἀφείλετο· ὡς Ἀρχέλαος τὴν δὲ Καππαδοκίαν βασιλεὺς, δὲ τῆσι καὶ θεραπευτικοῖς καλίσας ὡς ἑαυτὸν λόγους, οὐκέτι πρὸς τὴν οὐκείαν ἀπονοστήσαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἐπαρχίαν τὴν Καππαδοκίαν ἀπέφηνε, καὶ τὴν μεγίστην τῶν τῆδε πόλεων, Μάζακα ἔμπροσθεν ὑπὸ τῶν ἐποίκων ὀνομαζομένην, ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὴν προσηγορίαν ἐπέταξεν· ἡπερ δὴ καὶ ἡμεῖς Καίσαρος ἴσιν ἐπώνυμος. Ἐς γῆρας δὲ ὅμως μακρὸν προελθὼν θνήσκει. Cf. fr. 49, § 10.

80.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι Ἡρώδης ὁ τὸν Ἡρόδομον ἀποκεφαλίσας, γενόμενος ἐμπληθής, ἐκρίνεται μῆνας ἦ, καὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ κοιτῶνα ἀνῆρέθη ξίφει, συνειδυίας, ὡς φασί, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.

81.

Ibid. p. 22 : Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου τοῦ βασιλέως γενόμενος ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐτῶν λγ', ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων κατηγορεῖτο, ὡς καταλύων αὐτῶν τὴν εὐχὴν, καὶ ἑτέραν ἀντεισάγων καινὴν. Καὶ συναχθέντες ἅπαντες ἐν Ἱεροσολύμοις, στάσιν ἐκίνουν κατ' αὐτοῦ, βλασφημίας καταχέοντες εἰς τε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Καίσαρα. Ἐνταῦθεν παρρησίαν λαβόντες, καὶ κρατήσαντες αὐτὸν ἐν νυκτὶ, παρέδωκαν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἑγεμόνι· ὅστις εἶτε διὰ δειλίαν τοῦ πλήθους, εἶτε δι' ἐπαγγελίαν χρημάτων, μηδελίαν αἰτίαν εὐρηκώς, ἐκέλευσεν αὐτὸν σταυρωθῆναι. Καὶ σταυρωθέντος αὐτοῦ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας καὶ σκότος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Γευσάμενος δὲ θανάτου, ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Μάρτυρες γεγονῆσαι πολλοὶ θεασάμενοι καὶ συγγράφαντες.

82.

CAIUS CALIGULA.

Exc. De viri. p. 802 : Ὅτι ὁ Γάιος μικρότατός τις καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο. Καὶ τοσοῦτον ὄρμαθον κακῶν συνειληφώς ἐπεκάλυψε τὰ [τοῦ] Τιβερίου μειονεκτήματα. Ὅσα γὰρ τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπακτέσθαι. Μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος καὶ γυναικας ἡρμωσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. Τὴν τε ἑαυτοῦ τιθήνην ἐπιτιμήσας ἀνόσιος ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου κατέστησεν. Ἐχρήτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς καὶ παρανόμων ἐκονῶναι μίξων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γονῆς ἐκ μίδης αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν ἀπακυθείσης. Ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκεύαζε. Τοιούτῳ τότε εὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δοξάντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ τοῦ Γαίου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνα παρηνεγκεῖν. Τιβερίος μὲν γὰρ αὐτός τε ἔργε, καὶ ὑπηρεταῖς τοῖς ἄλλοις πρὸς τὸ ἑαυτοῦ βούλημα ἐχρήτο· Γάιος δὲ ἔργετο μὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρματολατῶν καὶ ὀπλομαχούντων καὶ σκηνικῶν καὶ τραγωδῶν πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐνδείκνυμενος, καὶ τὴν βουλὴν πρὸς ἀνάγκας μετακαλούμενος. Εἰκοστὸν γὰρ δὴ καὶ πέμπτον ἄγων ἴσος τὴν προτέραν γεμετὴν ἐμβαλὼν τὴν Κορνελίου Ὀρέστου ἔρπασε θυγατέρα ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις, ἐγγεγυμμένην Καλπουρνίῳ. Πολλούς τε διὰ ταῦτα συγκοφαντῶν ἀνῆρει· τὸ δὲ ἀληθές διὰ τὰς οὐσίας. Οἱ γὰρ θεσαυροὶ ἐξανάλωντο, καὶ οὐδὲν αὐτῷ ἐξήρκει. Αὐτὸς δὲ ταύτην ἐκποδῶν ποιησάμενος, Λολίαν ἐγάγετο, αὐτὸν τὸν ἄνδρα αὐτῆς Μέμμιον Ῥηγοῦλον ἐγγυῆσαι οἱ τὴν γυναῖκα ἀναγκάσας, ἵνα μὴ καὶ ἀνέγγυον αὐτὴν παρὰ τοὺς νόμους λάβῃ. Ἐκ δὲ τῶν μοιχειῶν, ὡς καὶ τὴν πᾶσαν Κελτικὴν καὶ Βρεττανικὴν χειρωμένος, εὐτοκράτωρ τε πολλάκις Γερμανικὸς καὶ Βρεττανικὸς ἐπεκλήθη. Ἐπαρθείς τε ἐπὶ τούτοις Ζεὺς τε εὐλόγητο, καὶ τὰς ἐκείνου στήλας εἰς αὐτὸν μεταρρύθμιζε. Ταῖς γὰρ βρονταῖς ἐκ μηχανῆς τινος ἀντεδρόντα, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἀντήστραπεν· ὅπου (ὁπότε Dio) δὲ κεραυνὸς κατέπεσε λίθον ἀντηχόντιζεν.

Fr. 80. Cf. Malalas p. 239, 18 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ Φιλίππου (Herodes Antipas, Philippi frater, Herodis M. filius), γενόμενος ἐμπληθής· ἐκρίνεται ἐπὶ μῆνας ἦ καὶ ἑξάμη· ἐν τῇ κοιτικαίᾳ αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἦ μῆνας, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καθὼς ὁ σοφώτατος Κλήμης συνεγράψατο. Pro ἐκρίνεται, quod nostra quoque Exc. exhibent, Chilmeadus ad Mal. scribi vult ἐκρίνεται. — ἐμπληθής·] ex obesitate decumbens. Eandem vocem ἐμπλ. iterum habet Joannes ap. Suidam v. Νέρων. — Ἡρόδομον dici constat Joannem Baptistam. Herodem Antipam in exilio obiisse tradit Josephus; de mortis genere tacet. Fortasse ex eodem Joanne sua habet Suidas v. Ἡρώδης. Ceterum mortem Antipae Joannes anticipando commemoravit, ut ex serie fragmentorum colligitur.

Fr. 82. Eadem usque ad verba παρ' ἐκείνα leguntur apud Suidam v. Γάιος p. 1060, 18 ed. Bernh., coll. v. ἑρμαθός. Excerpta sunt ex Dion. Cass. LIX, 5 sqq. Cf. Eutrop. VII, 7 : Successit ei Caius Caesar, cognomento Caligula, .. sceleratissimus ac furesissimus, et qui etiam Tiberii dedecora purgaverit... stupra sororibus intulit : ex una etiam natam filiam agnovit. Ceterum ex Joanne etiam fluxerit alter de Caio articulus, qui apud Suidam nostro loco praemittitur. — τὰ τοῦ Τιβ.] τοῦ add. e Suida. — ἐχρήτο] ἐχρῶτο Val. — ἀποκυθθείσης·] ἀπογεννηθείσης· Suid. — τότε αὐτοκρ.] τότε οὐκ. Suidas, habet Dio Cass. LIX, 5 init. — παρ' ἐκείνα] sic Dio 59, 5; παρ' ἐκείνου codex.; fort. erat παρὰ τὰ ἐκείνου; παρ' ἐκείνῳ Suid. codd. A B E. — παρενεγκεῖν] παρήνεγκαν Suid. — πρὸς ἀνάγκας] velim saltem ὡς κρ. ἀν. Disertius Cassius l. l. : ὡς καὶ ἐπ' ἀνγκαιὸν τι βούλημα μεταπυμψάμενος. — τὴν Κορνελίου κτλ.] V. Dion. LIX, 8, ibiq. interpret. — ἐκ μηχανῆς τινος κτλ.] V. Dio 59, 28 p. 934, 30.

83.

Exc. Salm. p. 395 : Γάιος τὰς δύο ἀδελφὰς αὐτοῦ διεπαρθένευσεν. Ἰδὼν δὲ πηλὸν ἐν στενωπῷ, ἐκέλευσεν ἀχθῆναι Οὐσπασιανόν, [τότε ἀγορανόμον] ὄντα, καὶ ἐμβληθῆναι τὸν πηλὸν εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Οὗτος κυβεύων ποτὶ ἐν Γαλλίαις, καὶ μαθὼν ὅς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἀργύριον, ἀναστὰς ἐκέλευσε πολλοὺς πλουσίους ἀναιρεθῆναι· καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς συγκυβευτάς εἶπεν, « Ἐν ᾧ ὑμεῖς περὶ ὀλίγου φιλονεικεῖτε, ἐγὼ πλῆθος χρημάτων συνήγαγον. » Ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας, ὅτι ἐκ μικρῆς ἡλικίας ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὰ πολλὰ ἐτρέφετο, καὶ τοῖς στρατιωτικοῖς ἐχρῆτο ὑποδήμασιν· ἐκ τῶν καλλίων οὖν Καλλιγόλας ἰλέγετο.

84.

Exc. De ins. p. 22 : Ὅτι ποτὲ τὸν δῆμον συνελθόντα ἐν ἱπποδρομίῳ, καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν· ἐξ οὗπερ πάντες ἐσώπησαν, ἄχρις οὗ Κάσιός τε Χαιρέας καὶ Κορνήλιος Σαβίνος, καίτοι χιλιάρχιας παρ' αὐτοῦ πεπιστευμένοι, συνωμόσαντο, πάντες τε ὡς εἰπεῖν οἱ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ τε σφῶν καὶ τῶν κοινῶν ἐκινήθησαν· καὶ τερήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐρχόμενον, ὅτε δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος παῖδας ἐπὶ τὸν ἴδιον ὕμνον μετεπέμπετο, ἐν στενωπῷ τινι τόπῳ προσπεσόντες τιτρώσκουσιν, ἄλλοι τε ἐκ τῶν

σπαρχῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο. Καὶ τὰ μὲν Γαίου τριαῦτα· τρισὶν ἔτεσι καὶ μισθ' ἡμέρας τε ἡ' καὶ κ' βασιλεύσαντος. Καὶ αὐτὸς τοῖς λόγοις, ὥς οὐκ ἦν θιδς, ἐξέμαθεν. Ἰφ' ὧν τε καὶ μὴ παρὼν προσεκυνεῖτο, τότε κατεπτύετο· καὶ ὑφ' ὧν τε Ζεὺς καὶ θεὸς ὠνομάζετο τε καὶ ἐγράφετο, σφάγιον ἐγίνετο· ἀνδριάντες τε αὐτοῦ καὶ εἰκόνες ἐσύροντο, μεμνημένου μάλιστα τοῦ δήμου ὧν ἐπεκύνθει δεινῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ὅσοι μὲν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μέρους ἦσαν, ἐθορύβουν τε καὶ ἐστασίαζον, ὥστε καὶ σφαγὰς ποιεῖν· ὅσοι δὲ ἄλλως πως ἐπὶ τῇ βουλῇ ἐποίησαντο, πεισθέντες τοῖς ὁρκοῖς ἡσύχασαν. Τούτων δὲ περὶ τὸν Γαίον πραττομένων, Σέντιός τε καὶ Σεκοῦνδος οἱ ὑπατοὶ εὐθὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν τὰ χρήματα εἰς τὸ Καπιτώλιον μετεκόμισαν, φυλακὰς τε τοὺς πλείους τῆς γερουσίας ἐπέστησαν, καὶ στρατιώτας ἱκανοὺς, ἵνα μὴ διαρπαγὴ ὑπὸ τοῦ πλῆθους γένηται. Οὗτοί τε ἅμα τοῖς ἐπάρχοις καὶ τοῖς περὶ Σαβίνον καὶ Χαιρέαν τὸ πρακτικόν ἐσκοποῦντο.

85.

CLAUDIUS.

Exc. De virt. p. 805 : Ὅτι Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὴν μὲν ψυχὴν οὐ φαῦλος ἐγεγόνει, ἀλλὰ καὶ ἐν παιδείᾳ ἡσκητο ὥς καὶ συγγράφαι τινα· τὸ δὲ δὴ σῶμα νοσώδης, ὥστε καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ ταῖς χερσίν

Fr. 83. τότε ἀγορανόμον] supplevi e Chron. Anon. cod. Par. 854, ap. Cram. An. II, p. 279. Ceterum v. Dio LIX, 12, p. 915, 78. — ὑμεῖς περὶ] ἡμεῖς πρὸ codex. Dionis verba (LIX, 22, p. 926, 23) in editis ita habent : κυβεύων δὲ ποτὲ καὶ μαθὼν ὅτι οὐκ εἴη οἱ ἀργύριον, ἤτησέ τε τὰς τῶν Γαλατῶν ἀπογραφὰς, καὶ ἐξ αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους θανατωθῆναι κατέλευσεν, ἐπανήλθε τε πρὸς τοὺς συγκυβευτάς καὶ ἔρη, ὅτι « Ὑμεῖς περὶ ὀλίγων ἀρχαίων ἀγωνίζεσθε, ἐγὼ δὲ εἰς μυριάδας καὶ πεντακισχιλίας μυριάδας ἡθροισαί. » Putaveris igitur suis verbis Nostrum narrationem Dionis reddidisse. Id vero non esse videtur. Nam Dionis Exc. Vaticana De sententiis, p. 204 ed. Rom. eandem rem *hisdem plane verbis*, quibus Noster utitur, exponunt, nisi quod addunt nonnulla, quae Noster omisit. Ita locus habet : Ὅτι αὐτὸς (i. οὗτος, ut n. l., aut ὁ αὐτός) κυβεύων... ἀναστὰς [ἐξήγησε τῶν εὐπόρων ἀπογραφὰν καὶ] ἐκέλευσε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, [καὶ τὰ χρήματα αὐτῶν εἰσυναχθῆναι] καὶ ἐλθὼν... συνήγαγεν. Eadem discrepantia, et major etiam, aliis locis quam plurimis inter Dionem editum atque Exc. Vaticanam intercedit, uti constat. Quod num recte explicetur ex codicum Dionis diversitate, ego dubito quam maxime. Locus noster, qualis in Dionis historiis editis legitur, vere Dioneum orationis habet colorem; in Exc. Vaticanam autem agnoscis inferioris ingenii hominem, qui Dionis orationem pro libitu immutat; hunc vero non fuisse scribam Constantinianum loco Joannis nostri comprobatur. Immo existisse debet historia quardam Romana, quam Dionis e libris congesta erat. Ex hac fluxerunt Exc. Vaticana, et quam Joannes affert. Porro haec historia ultra usque ad Constantinianum tempora perducta erat; nam Exc. Vaticana non in Alexandri Severi temporibus subsistunt, sed ad Constantinianum usque pertinent. — ἐλέγετο δὲ Καλλιγόλας κτλ.] Ead. Suidas v. Καλλιγόλας (codex noster Καλλιγοῦλας). Cf. Dio LVII, 5, p. 851, 93.

Fr. 84. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διέφθειρεν] Dio Cassius noster (LIX, 28 extr.) h. l. ex Xiphulino suppletus, nihil nisi haec habet : ... ἐξ ἑλ τὸν ἱπποδρομον εὐθὺς σκουδῇ συνέδραμον καὶ δεινὰ συνεδοκῆσαν. Nihil ibi de populo trucidato. V. Joseph. XIX, 1, 4. — Κάσιος... Σαβίνος] Κάσιός τε καὶ Λεραῖος, Κορνήλιός τε καὶ Σαβίνος codex. V. Dio c. 29. — συνωμόσαντο] Cramer.; συνωμόσαντο codex; συνώμοσαν Dio l. l. — ὅτε δὴ... μετεπέμπετο] Haec et seqq. male Exc. V. contraxit. Ha Dio l. l. : Ἀλλὰ τερήσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐλθόντα (ἵνα τοῖς παῖδας θεάσθῃται, οὗς ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰωνίας τῶν πάντων εὐγενῶν, ἐπὶ τῷ τὸν ὕμνον τὸν εἰς αὐτὸν πεποιημένον ᾄδει, μετεπέμπετο δῆθεν) ἀπέκτειναν, ἐν στενωπῷ τινι ἀπολαβόντες. Καὶ αὐτοῦ συμπεσόντος οὐδείς τῶν παρόντων ἀπέσχετο, ἀλλὰ καὶ νεκρὸν αὐτὸν ὄντα ὡμῶς (ὡμῶς conj. Oddy) ἐτίτρωσκον· καὶ τινες καὶ τῶν σπαρχῶν αὐτοῦ ἐγεύσαντο, τὴν τε γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα εὐθὺς ἱσφάζαν. — ἡ' καὶ κ'] μ καὶ κ' codex. V. Dio LIX, 30. Pro diebus 28 nonnisi octo ponit Eutropius VII, 12; Zonaras, Clem. Alex. Strom. I, p. 339, Euseb. Chron. V. interpre. ad Dion. — Καὶ ὑφ' ὧν et cetera usque ad finem fragmenti.] De his nihil Dio (LX, 4), nisi quod statuas Caii noctu tollendas Claudius curaverit. — οἱ δὲ στρατιῶται κτλ.] V. Joseph. XIV, 1, 15 seqq.

Fr. 85. Eadem Suidas v. Κλαύδιος (coll. v. φαῦλος), sed plenius nonnulla et accuratius, alia negligentius. Exc. V. et pleraque ad verbum etiam transcripta sunt ex Dion. LX, c. 1. — ἐγεγόνει] om. Suidas; ἐγίνετο Dio. — ἀλλὰ καὶ ἐν π.] Suidas et Dio; ἐν παιδείᾳ τε codd. — ὡς καὶ] ὡς αἱ καὶ Dio. — τὸ δὲ δὴ] δὴ e Suid. et Dione additum. — νοσώδης, ὥστε καὶ] v. ἦν, καὶ... ὑποτρίμων codd. Pro ὑποτρίμων Dionis ap. Suidam est τρέμειν.

ὑποτρέμειν. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τῷ φωνήματι ἐσφάλλετο, καὶ οὐ πάντα δεσπεύοντες ἐνεδρίον εἰσέφερον, αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ἀλλὰ τῷ ταμίᾳ ὥς γε πλήθει ἀναλέγεσθαι εἰδίδουσαν δ' αὐτὸς ἀνεγίνωσκε, καθήμενος ὥς τὸ πολὺ ἐπιλέγετο. Καὶ μέντοι καὶ δῖον καταστέγη πρῶτος Ῥωμαίων ἐχρήσατο. Οὐ μέντοι καὶ διὰ ταῦτα οὕτως ὅσον ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν αἷς συνῆν ἐκκύνετο. Περιφανέστατα γὰρ ἐγυναικοκρατήθη καὶ ἐδουλοκρατήθη, ὅτι ἐκ παίδων ἐν νοσηλείᾳ καὶ ἐν φόβῳ τραφεῖς καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλέον τῆς ἀληθείας εὐθέειαν προσποιεῖτο, ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁμολόγησε. Καὶ πολὺν μὲν χρόνον τῇ τηθῇ Λιούᾳ, πολὺν δὲ καὶ τῇ μητρὶ Ἀντωνίᾳ τοῖς τε ἀπελευθέροις συνδιαίτηθεῖς, καὶ προσέειπε καὶ ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γινόμενος, οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκείνητο. Ἐπετίθεντο δὲ αὐτῷ ἐν τε τοῖς συμποσίοις μάλιστα καὶ ἐν ταῖς συμμίξεσι. Πάνυ γὰρ ἀπλήστως ἐν ἀμφοτέροις διέχετο καὶ ἦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ εὐάλωτος. Πρὸς δὲ καὶ δειλίαν εἶχεν, ὑπ' ἧς πολλάκις ἐκπληττόμενος οὐδὲν τῶν προσηκόντων ἐξελογίζετο. Ἐκείνόν τε γὰρ ἐκροδοῦντες ἐξεκαρποῦντο, καὶ τοῖς ἄλλοις δέος ἐνέβαλλον. Τοιοῦτος οὖν δὴ τις ὢν οὐκ ὀλίγα καὶ δεόντως ἐπραττεν, δεσπότης ἔξω τῶν εἰρημένων παθῶν ἀγίνετο.

86.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι ὁ Κλαύδιος ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων τὸν τε Χαιρέαν καὶ τινες ἄλλους, καίπερ ἐπὶ τὸν τοῦ Γαίου θάνατον ἡσθεῖς, πρῶτα μὲν τῆς πόλεως ἐξέβαλεν, ἔπειτα καὶ ἐδολορόνησεν. Οὐ γὰρ ὅτι τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν ἐκείνων πρᾶξιν εἰλήφει χάριν αὐτοῖς εἶχεν, ἀλλ' ὅτι ἐτολμήσαν αὐτοκράτορα ἀποσφάζειν ἰδυσχέριεν.

87.

Exc. Salmas. p. 395 : Κλαύδιος δειλὸς ὢν πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ [ἐποίησεν] ἀνερεινᾶσθαι, μή τι ξιφίδιον ἔχουσι, καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις ὠπλισμένοι παρστήκεσαν αὐτῷ.

88.

Exc. De virt. p. 808 : Ὅτι ὁ αὐτὸς ταῖς δπλομαχίαις ἀπορέστως προσκείμενος οὐ μόνον τὰ τῶν δορυα-

λώτων καὶ κατακρίτων κατανήλινε σώματα, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπελευθέρων. Ταῖς τε τῆς γαμετῆς Βαλερίας Μεσσαλίνης γυναίου ἀκολάστου καὶ τυραννικοῦ διαβολαῖς ὑπαγόμενος, συχνούς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς διέφθειρεν. Ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀπ' αἵματος. Καὶ γὰρ τούτων ἔστιν οἱ ἀπώλοντο, τοῦ μὲν ἀδασανίστου τὰς διαβολὰς δεχομένου, τῆς δὲ ἀπ' ἐτέρου εἰς ἕτερον ἀγούσης τὸν Κλαύδιον, τῇ τε κουρότητι τοῦ ἀνδρὸς κατακεχρημένης. Τὰς γυνὸν δύο ἀδελφὰς διαβληθείσας ἀνεῖλεν, αὐτῆς τε τοὺς γαμβροὺς μηδὲν ἡμαρτηχότας. Ἐκείνους γὰρ μάρτυρας τῶν κατηγοριῶν ἡ Μεσσαλίνα ἐποιεῖτο τοὺς τὸ κράτος ἔχοντας καὶ τοὺς τι δυναμένους μηνῦσαι τῶν ὑπ' αὐτῆς πραττομένων, οὓς μὲν εὐεργεσίαις, οὓς δὲ τιμωρίαις προκατελάμβανεν, ὥς οὐ τὴν πολιτείαν μόνον ὑπ' αὐτῆς διοικεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατείας καὶ ἐπιτροπείας πάντα τε [τάλλα] ἀπειδῶς πωλεῖν καὶ καπηλεύειν. Ἐξ οὗπερ ἀναγκασθῆναι τὸν Κλαύδιον, εἰς τὸ Ἀρείον πεδῖον τοῦ πλήθους συναλθόντος, τὰς τιμὰς διατάξει. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ γε, εἰς πᾶν ἀκολασίας τε καὶ ὁμότητος προελθοῦσα, καὶ μιγνυμένη μὲν ἀναίδην οἷς ἐπιθυμήσειεν, ἀναιροῦσα δὲ καὶ τῶν ὁμιλούντων αὐτῇ συχνούς, μάλιστα πρὸς τοῦ Κλαυδίου τῆς ἀτοπίας αἰσθημένου διαφθείρεται. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῇ μοιχεύεσθαι πολλάκις καὶ ἐπὶ οἰκῆματος σὺν ταῖς ἄλλαις τῶν ἐπιφανῶν γυναιξὶ καθιζομένη, ἀλλ' ἐπεθύμησε κατὰ νόμον δὴ καὶ συμβόλαια πλείοσι συνοικεῖν ἀνδράσιν, ἐνταῦθα καταμνησθεῖσα τῷ Κλαυδίῳ πρὸς Ναρκίσσου τινὸς ἀπελευθέρου τοῦ βασιλέως ἀναιρεῖται, τῶν μὲν βασιλείων ἐξωσθεῖσα, περὶ δὲ τοὺς Ἀσιατικοῦ κήπους κλαυμένη, ὧν ἕνεκα τὸν δειλαῖον Ἀσιατικὸν μικρῷ πρόσθεν ἀπολωλέκει. Μεθ' ἧν καὶ τὸν αὐτοῦ δοῦλον ὁ Κλαύδιος ὑδρίσαντά τινα τῶν ἐν ἀξιώσει διέφθειρεν.

89.

Exc. De ins. p. 23 : Ὅτι Κλαύδιος ὑπὸ Ἀγρικπίνης ἀναιρεῖται τρώπῳ τοιῷδε. Αὕτη γὰρ φάρμακον δηλητήριον ὑπὸ Λουκούστης ἀνιλομένη, ἐν τοῖς καλουμένοις μύκησιν ἐνέβαλεν. Ὁ δὲ ὑπὸ τε τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἄλλης διαίτης μηδὲν τι τοιοῦτον ὑποπτεύων ἐπε-

— καὶ διὰ τοῦτο] Suid. et Dio; ἐξ οὗ δὲ cod. — φωνήματι] Dio; φρονήματι Exc. et Suid. cod. V. — ἐσφάλλετο] Post hæc codex plura omittens vel perperam mutans pergit : Τοιοῦτος ἔξ ὧν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ γυναικῶν αἷς συνεκδεδυδὲν ἐκκύνετο. — καὶ ἐδουλοκρατήθη] om. Suidas; habet Dio. — νοσηλείᾳ] sic Dio; ἀσφαλείᾳ cod. et Suidas. — εὐθέειαν] εὐθείας codex Exc. — τηθῇ] sic etiam Dio; τῇ τηθῇ καὶ τῇ μητρὶ συνδ. Suidas. Noster Dionem reddit, nisi quod articulum ponat ante τ. Ἀντωνίᾳ, quem sustuli. — συνδιαίτηθεῖς] Dio et Suidas; ἐνδιαίτηθεῖς cod. — ἐν συνουσίᾳ] ἐν om. Suidas. — συμμίξεσι] μίξεσι Dio. — ἐν ἀμφ. διεκ.] ἀμφοτέροις προσέκειτο Dio. — εὐάλωτος] Hoc f. rependendum ap. Dion., ubi codices εὐαλωτότος (εὐαλωτότατος em. Steph.) — ἐκείνόν τε γὰρ etc.] Ante hæc non omittenda fuissent verba Dionis : καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦτο προσλαμβάνοντες, οὐκ ἐλάχιστα κατεργάζοντο. — τοιοῦτος... ὢν] sic etiam Dio; οὗτος οὖν τοιοῦτος ὢν Suidas. — δεόντως ἐπρ. ὅς.] τῶν δεόντων, ὅπου Dio.

Fr. 86. Χαιρέαν καὶ τινες ἄλλ.] e Dion. LX, 3p. 91, 91. Χαιρέαν καὶ τοὺς ἄλλ. codex. — ἡσθεῖς... ἐδολορόνησεν] Dio noster nihil nisi hoc : ... ἡσθεῖς ὅμως ἀπέκτεινεν.

Fr. 87. ἐποίησεν] addidi e Chron. cod. 854, p. 279 ed. Cramer., ubi eadem leguntur.

Fr. 88. Vid. Dio LX, 14 sqq. — τὰς τιμὰς] i. e. prælia rerum venalium; τινὰ codex. Male hæc contracta sunt. Dio c. 17 : Ἡ δ' οὖν Μεσσαλίνα οἱ τε ἀπελευθέροι αὐτοῦ οὕτως οὐ τὴν πολιτείαν μόνον, οὐδὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς ἐπιτροπείας τὰς τε ἡγεμονίας, ἀλλὰ καὶ τὰλλα πάντα ἀπειδῶς ἐπώλουν καὶ ἐκαπύλεον, ὥστε σπανίσαι πάντα τὰ ὄνια : καὶ τούτου καὶ τὸν Κλαύδιον ἀναγκασθῆναι εἰς τὸ Ἀρείον πεδῖον συναγαγεῖν τὸ πλῆθος, καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ βήματος τὰς τιμὰς αὐτῶν διατάξει. Do sei. v. Dio LX, 31.

βουλεύθη. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ συμποσίου ὡς καὶ ὑπερκο-
ρῆς μέθης ἐξακομίσθη, διὰ δὲ τῆς νυκτὸς ἐτελεύτησε,
βιώσας ἔτη ξ' καὶ γ' καὶ μῆνας β', ἡμέρας ιγ', αὐταρ-
χῆσας δὲ ἔτη ε' καὶ γ'. Ταῦτα ἡ Ἀγριππίνη ποιῆσαι
ἠδυνήθη, οἷον τὸν Νάρκισσον συνέδη [μὴ] παρῆναι,
ἐπεὶ παρόντος αὐτοῦ οὐκ [ἂν] ἐδεδράκει τοῦτο· τοιοῦτός
τις φύλαξ τοῦ δεσπότης ἦν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Κλαυ-
δίου, καὶ αὐτὸς εὐθὺς διεφθάρη, παρὰ τῇ Μεσσαλίνῃς
μνημείῳ ἐκ τινος συντυχίας, ὅπερ εἰς τιμωρίαν ἐκείνης
ἐνομίσθη. Καὶ Κλαύδιος μὲν ὑπὸ τῆς Ἀγριππίνης τῆς
γυναικὸς τῆς τε ἀδελφῆς, δι' ἣν τὰ τε ἄλλα καὶ ἐπιόρ-
κησεν, ἐπιβουλεύθη ἐν τῷ σιτίῳ, καὶ διεφθάρη κακῶς,
ἵνα τε ὁ υἱὸς αὐτῆς μοναρχήσῃ, καὶ ὁ Βρεττανικὸς αἰ-
τε ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἀπολῶνται.

90.

NERON.

Επεὶ. De virt. p. 809 : Ὅτι βασιλεύοντος νέου τοῦ
Νέρωνος Βούρρος καὶ Σινέκας διώκουν τὰ πράγματα.
Ὁ δὲ λόγιος ἐσχόλαζε φιλοσόφους, καὶ τὰ περὶ τοῦ
Χριστοῦ κατεμάνθανεν. Ἐτι γὰρ ἐνόμιζεν αὐτὸν τοῖς
ἐνθρώποις συναναστρέφασθαι. Καὶ μαθὼν οἷον ὑπὸ
τῶν Ἰουδαίων ἐσταυρώθη, ἠγανακτήσας. Καὶ προσέτα-
ξεν ἰλθεῖν τοὺς ἱερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφαν καὶ αὐτὸν
Πιλάτον, τὸν ἀρχοντα τότε γενόμενον, σιδηροδεσμίους.
Καὶ [καθίσας ἐπὶ τῆς συγκλήτου] τὰ περὶ αὐτοῦ πε-
πραγμένα κατεμάνθανεν. Οἱ οὖν περὶ τὸν Ἄνναν καὶ
Καϊάφαν ἔλεγον, οἷον = Ἡμεῖς τοῖς νόμοις αὐτὸν παρε-
δώκαμεν, καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν. Ὁ γὰρ
Πιλάτος ὢν ἀρχὸν ὅσα ἠβουλήθη ἐπραξε. = Καὶ
τοῦτον ἐν τῇ δεσμωτηρίῳ κατέκλεισε, τοὺς δὲ περὶ τὸν
Ἄνναν καὶ Καϊάφαν ἀπέλυσεν. [Ἦκμαζε δὲ τότε καὶ
Σίμων ὁ Μάγος. Καὶ διαλεγόμενον Πέτρου καὶ Σίμων-
ος παρουσίᾳ Νέρωνος, ἤχθη Πιλάτος ἀπὸ τοῦ δεσμω-
τηρίου· καὶ παρισταμένων τῶν τριῶν τῷ Νέρωνι,
ἔρωτᾷ τὸν Σίμονα· = Σὺ εἶ ὁ Χριστός; = Ὁ δὲ λέγει·
= Ναί. = Ἔπειτα ἔρωτᾷ τὸν Πέτρον· = Σὺ εἶ ὁ Χριστός; =

Ὁ δὲ λέγει· = Οὐ· ἐμοῦ γὰρ παρισταμένου εἰς τὸν οὐ-
ρανὸν ἀνελήφθη. = Ἠρώτησε δὲ καὶ τὸν Πιλάτον, ποῖός
ἐστὶν ἐκ τούτων ὁ λεγόμενος Χριστός. Καὶ εἶπεν· = Οὐδέ
εἰς· ὁ μὲν γὰρ Πέτρος μαθητὴς αὐτοῦ γέγονε, καὶ εἰσ-
ηγήθη παρ' ἐμοῦ ὡς μαθητὴς αὐτοῦ, καὶ ἠρνήσατο
αὐτὸν λέγων· = Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· = καὶ ἀπέλυσεν
αὐτόν. Οὗτος δὲ ὁ Σίμων οὐδαμῶς ἐγνωσταί μοι, οὐ-
δεμίαν δὲ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς ἐκείνον· ἐστὶ γὰρ οὗτος
καὶ Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατάκομος καὶ μέλας,
παντελὲς τῆς ἐκείνου μορφῆς ἀλλότριος. = Ἀγανακτή-
σας οὖν ὁ βασιλεὺς κατὰ μὲν τοῦ Σίμωνος, ὡς ψευσα-
μένου καὶ εἰπόντος ἑαυτὸν Χριστόν· κατὰ δὲ τοῦ Πέτρου,
ὡς ἀρνησαμένου τὸν διδάσκαλον, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ
τοῦ συνεδρίου·] τὸν δὲ Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν,
ὡς τηλικαῦτον ἄνθρωπον ἀναλεῖν τολμήσαντα δίχα βα-
σιλικῆς καλεύσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα Πέτρον μὲν ἐσταύ-
ρωσε, Παῦλον δὲ τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμε.

Καὶ τὸ μὲν πρότερον τοιαῦτα ἐπραττεν ὁ Νέρων.
Ἐπεὶ δὲ τρυφαῖς καὶ κώμοις καθημερινοῖς ὁ Νέρων
ἐντραφεῖς κρᾶττειν (τε) τὰ τῆς ἀρχῆς (ἐπ' ἧς) ἑαυτὸν
ἤξιον, ταχὺ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τῆς τῶν Ῥω-
μαίων ἡγεμονίας εἰς τὸ ἄκοσμον τε καὶ ταπεινὸν μετα-
βέβληκεν, ἀθήτην τινὰ μετιῶν καὶ δαπανηρὸν ἀκολασίας
τρόπον, ἐκθέσμοις τε καὶ παρανόμοις ἐγχειρῶν δρά-
μασι· λουτρὸν μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ζηλοῦναι τῆς πολυ-
τελείας καὶ ἐκδικαιτήσεως τοῦ Καλιγούλα, οὐχ ὕδωρ,
ἀλλὰ μύρον, τὸ μὲν θερμαινόμενον, τὸ δὲ ψυχόμενον,
καὶ εἰς ἑκατέρῃν τὴν χρεῖαν τοῦ λουτροῦ παρασκευαζό-
μενον. Ἐγρήτο δὲ δικτύοις παρὰ τὰς ἀγρας τῶν ἰχθύων
χρυσοῖς, ἐξέλκων τοὺς κόλπους τῶν δικτύων καλωδίοις
ἐξ ἱρίου πεποιημένοις, ἀστράπτουσι τῇ βαφῇ τῆς κό-
χλου. Ἐς τοῦτό γε μὴν προῖον ἀτοπίας ἐλήλυθεν, ὡς
παρῆναι μὲν εἰς τὴν σκηνὴν, ὑπὸ δὲ τῇ πάντων ὄψει
ὀρχεῖσθαι τε καὶ ὥδᾳς τινὰς διεξίναί, ἀναλαχμάνοντα
σκευὴν νῦν μὲν κιθαριστῶν, νῦν δὲ τραγωδίας ὑποκρι-
τῶν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰ καὶ σφόδρα τὴν ἄρχὴν ἐλυ-
μαίνετο, γέλωτά γε ὅμως καὶ ἡδονὴν παρῆχε τοῖς
θεωμένοις. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον καὶ δεινότατον οἷον

Fr. 89. V. Dio LX, 34. μέθης] Dio; μέθη cod. — ἔτη ξ' καὶ γ' καὶ μῆνας β' καὶ γ' καὶ μῆνας ὅπως καὶ ἡμέρας β'. — παρὰ τῇ... ἐνομίσθη] De his nihil apud Dionem. — τὰ τε ἄλλα] verbum exci-
disse videtur.

Fr. 90. Primam huius fragmenti partem, quae de Pilato est, Suidas quoque exhibet v. Νέρων. — καὶ αὐτὸν Πιλάτον
τὸν ἀρχ. τ. γενόμενον] e Suida. Codex nihil nisi: καὶ τὸν Πιλάτον. — καθίσας δ. τ. συγκλ.] addidi e Suida. — ἡμεῖς
τοῖς νόμοις] τοῖς γὰρ νόμοις Suidas v. καθοσίωσις, ubi iterum hic locus occurrit. — Ὁ γὰρ Πιλάτος... κατέκλεισεν]
Integriora sunt quae Suidas habet: ὁ γὰρ ἐβουλήθη, ἐπραξε. Ἀγανακτήσας οὖν ὁ Νέρων Πιλάτον ἐν τῇ
δεσμωτηρίῳ ἐπέκλεισε — καὶ Καϊάφαν] addidi e Suida, sicuti ea quae deinceps sequuntur uncinis distincta. Cf. Malal.
p. 251. Codex Valesii post ἀπέλυσεν iungit: ὅστις δὲ τὸν Πιλάτον τῆς κεφαλῆς ἀπέτεμεν καὶ. Pro quibus ex Suida dedimus:
τὸν δὲ Πιλάτον καὶ. — καλεῖσθαι] προστάξας Suidas. — κρᾶττειν τε] illud τε abundat. Fortasse nonnulla exciderunt.
Mox etiam verba ἐπ' ἧς uncis inclusi. Legi possit ἐπ' ἑαυτοῦ. De re cf. Dio (Xiphilin.) LXI, 4 sq. Deinde vero cum Nostro
componendus Eutropius VII, 9: Successit huic Nero, ... qui imperium Romanum et deformavit et diminuit: inu-
sitate luxuriae sumptuumque, ut qui exemplo Caji Caligulae calidis et frigidis lavaret unguentis, telibus aureis
piscaretur, quae blattis funibus extrahebat. (Infinitam partem senatus interfecit; bonis omnibus hostis fuit.)
Ad postremum se tanto dedecore prostituit, ut saltaret et cantaret in scena, citharudico habitu vel tragico. —
ζηλοῦναι] Post hanc vocem excidisse videtur accusativus aliquis; nisi scribi velis aut τὴν πολυτελείαν etc., aut τῆς πολυ-
τελείας κ. ἢ τὸν Καλιγούλαν. Cf. Dio LXI, 5: ὡς δ' ἀπαξ ζηλοῦσαι αὐτόν (Caligulam) ἐπεθύμησε, καὶ ὑπερβάλετο.
— ἐς τοῦτό γε καὶ.] excerpta ex Dion. LXI, 17 sq. — ὁπλομαχεῖν] μονομαχεῖν sec. Dion. c. 17, p. 997, 42.

καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες οὐ μόνον τῶν εἰς τὸν δῆμον καὶ τοὺς ἱππεῖς τελούντων, ἀλλὰ καὶ τοῦ βουλευτικοῦ βεβήματος, καὶ οὐχ ὅπως νέους, ἀλλ' ἤδη καὶ παρη-
γηκότας δπλομαχεῖν ἐν τοῖς θεάτροις ἠνάγκαζε καὶ θη-
ρία φονεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ ᾄδειν καὶ πρὸς πᾶν
δογμασύνῃς ἵνα· ἵνα δὲ δὴ εὐπρεπὲς εἴη, καὶ αὐτὸς
ἐς τὸ θέατρον παρῆι. Καὶ εἶδον οἱ τότε ἄνθρωποι τὰ
γένη τὰ μεγάλα, τοὺς Φουρίους, τοὺς Ὀρατίους, τοὺς
Φαβίους, τοὺς Πορκίους, τοὺς Βαλερίους κάτω ἐστη-
κότας καὶ τοιαῦτα ὄρῃ ἀναγκαζομένους, ὡς ἵνα οὐδὲ
ἐπὶ ἄλλων γινόμενα πρόσθεν ὄρῃ ἠναίχοντο· Ἀλλὰ
γυνὴν Κατέλλα γυνὴ τοῦτο μὲν γένει, τοῦτο δὲ καὶ
πλούτῳ προήκουσα, πρὸς γῆρας τε μακρὸν ἀφικμένη
(ὄγδον, κοντούτις γὰρ ἦν) ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὤρχεσθαι,
οἱ τε ἄλλοι τῶν ἐπιφανῶν, ἢ διὰ γῆρας ἢ διὰ νόσον οὐ-
δὲν ἰδίᾳ ποιῆσαι δυνάμεντες, ἦδον κατὰ χοροὺς ἰστά-
μενοι. Ἐπετίθει δὲ ταύτας τὰς ἐκθέσους θέας ἐπὶ τε
τῷ γενεῷ τὸ πρῶτον φιλοθέντι, καὶ ἐπὶ τῇ τῆς μη-
τρὸς φόνῳ· ἀπολελοῖται γὰρ αὐτὸν οὐδὲ τὸ φονικόν
τε καὶ ἀπηνές, καίτοι γε παίζειν δοκοῦντα· ἀλλ' ἦν
μὲν καθάπαξ τοῖς ἀγαθοῖς τε καὶ πεκαυμένοις ἔγκο-
τος. Τὸ δὲ πλείστον καὶ κράτιστον ἐπὶ παραλόγοις αἰ-
τίαις ἀπανηλώκει τῆς βουλῆς μέρος, τοὺς μὲν δτι εὐ-
γενεῖς, τοὺς δὲ δτι περιουσίας ἔχοντας, τοὺς δὲ δτι
σώφρονες ἦσαν μισῶν τε καὶ χολάζων. Μουσώνιον τε
καὶ Κορνοῦτον μικροῦ μὲν ἰδέσθαι ἀποκτείνει, τῆς
δὲ Ῥώμης ἐξέλασεν· ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, δτι
δὲ σοφοὶ καὶ ἀριστοὶ [τὸν] βίον ἐγενέσθην. Συγγενῶν τε
φόνους ἐκάστης, ὡς εἰπεῖν, ἐμιαίνετο τῆς ἡμέρας. Τὸν
τε γὰρ Βρεττανικὸν ἀδελφόν οἱ εἶναι δοκοῦντα, πρῶτα
μὲν εἰς τὴν ὥραν ἀσελγῶς ὕβρισην, ἔπειτα δὲ παρὰ
δεῖπνον δηλητηρίῳ φαρμάκῳ διέφθειρεν· ὡς δεινὸν
μὴ μόνον ἀκούεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὁρᾶσθαι· παλιδνός γὰρ
ὄλος ἐγένετο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεψγμένοι καὶ
τοὺς ἐφόρους πρὸς τιμωρίαν καλοῦντες. Καὶ τὴν ἑαυ-
τοῦ γαμετὴν Ὀκταβίαν δὲ ἦν εἰς τὴν ἀρχὴν οὐχ ἡχι-
στα παρεληλύθει, πρῶτον μὲν ἀπεπέμφατο, ἔπειτα καὶ
ἀπέκτεινε. Καὶ ἐν νυκτὶ ἐκώμαζε κατὰ πᾶσαν [τὴν]
πόλιν, ὑβρίζων τὰς γυναῖκας καὶ ἀσελγαίνων εἰς τὰ
μειράκια, ἀποδύων τε τοὺς ἀπαντῶντας, καίων, τι-
τρώσκων, φονεύων· καὶ ἰδοὺ λαυθάνειν ἄλλοτρίαις
ἐσθῆσι χρώμενος· τὰς τε τῶν ἐλευθέρων γυναῖκας ἐξ
ἐπηρείας ὑβρίζων, καὶ ταῖς παρθένοις ὡς καὶ ἱταίρισι
μετὰ τῶν φίλων χρώμενος. Ἡ δὲ Ἀγριππίνη ἐς τε τὰ
συνέδρια ἔφοιτα, ταῖς τε πριεσβείαις ἐχρημάτιζε, καὶ
ἐπιστολὰς δῆμοις καὶ ἀρχούσι καὶ βασιλεῦσιν ἐπέστελ-
λεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ἀγριππίνη ἐπραττεν, ἄχρις οὗ

ὁ Νέρων τὴν Σαβίνην ἡγάγετο. Τότε γὰρ καὶ τὴν μη-
τέρα ἐφόνευσεν. Αἰτίαν δὲ τῆς ἀνοσιουργίας τῆσδε γε-
γενῆσθαι Σαβίναν γυναῖκα γένους ἐπιφανοῦς· ἥς ἑρα-
σθεῖς ὁ Νέρων πρῶτον μὲν αὐτὴν πρὸς βίαν τοῦ ἀνδρός
Ποπλίου ἀπήγαγεν· ἔπειτα σὺν ταῖς παλλακίσαι τάτ-
τειν οὐκ ἀνασχόμενος, ἀλλὰ γαμετὴν ποιήσεσθαι διε-
γνωκώς, τὴν μὲν Ἀγριππίνης ἀφαιρεῖται τιμὴν, Ἀγ-
γούστην δὲ τὴν Σαβίναν ἀποδείκνυσιν· ὡς ἐκ τούτου
ἀνόςιόν τι καὶ μιαιφύτατον ἔργον τὴν μητέρα αὐτοῦ
μελετῆσαι. Ὡς περ γὰρ τὸν θεῖον αὐτῆς τὸν Κλαύδιον
εἰς ἔρωτα φαρμακείαις ἐισήγαγεν, οὕτω καὶ τὸν ἑαυτοῦ
παῖδα πρὸς τὴν τοιαύτην δυσσεβείαν παρέτρεψεν.
Ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὰς τοιαύτας πράξεις διαβληθεῖ-
σάν οἱ πρὸς τῆς Σαβίνης, Ἀνικήτω τινὶ τῶν σωματο-
φυλάκων πρὸς διαφθοράν ἐξέδοτο. Οὗ γενομένου, ἔγνω
τε ἐκείνη καὶ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, τὴν τε ἐσθῆτα
περιερρήξατο, καὶ τὴν γαστέρα γυμνώσασα, « Παιε,
ἔφη, ταύτην, Ἀνίκητε, ὅτι Νέρωνα ἔτεκε. » Καὶ τὰς
περιττάς μιαιρίας προεγράψαμεν ἐκ τῆς ἱστορίας Δίωνος,
περὶ τε τῆς μητροκτονίας καὶ τοῦ Σπόρου τοῦ ἔρω-
μένου καὶ τῶν λοιπῶν.

91.

Exc. De ins. p. 24 : Ὅτι ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ Γάιος
Ίούλιος Οὐίνδιξ ἐπανίσταται τῷ Νέρωνι, πολλοὺς τε
τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς φυγάδων προσλαβόμενος
Γάλβαν ἀποδείκνυσιν βασιλέα· δε τὰς δυνάμεις εὐθέως
ἐξοκλίσας, καὶ πάντα τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευα-
σάμενος ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐλαύνει. Ὁ γοῦν Νέρων, οὐ
μετρίως ἐπὶ τούτῳ ταραχθεὶς, στρατηγὸν τοῦ πολέμου
Ῥούφον Γάλλον ἐκπέμπει· δε οὐδὲ ἐς χεῖρας ἔλθειν ἀνα-
σχόμενος πρὸς τὸν Γάλβαν, ὁμολογεῖται καὶ σπένδεται
πρὸς τὸν Οὐίνδικα· αὐτὸς μὲν τῶν Γαλλίων ἀρχεῖν ἐπι-
λεξάμενος, Οὐίνδικι δὲ τὴν Ἰβηρίαν προσήκειν, καὶ τῷ
Γάλβῳ πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν Ἰταλίαν, καὶ δσα τῇ Ῥωμαίων
ἀρχῇ πρὸς ὑπακοὴν ἔθνη τυγχάνει. Τούτων αὐτοῖς διο-
μολογηθέντων, τινὲς τῶν τοῦ Ῥούφου στρατιωτῶν ἐπι-
βουλεύουσι τῷ Οὐίνδικι, ἀγνοοῖα μὲν τῶν ὁμιληθέντων,
ζήλῳ δὲ τῆς πρὸς αὐτὸν δυναστείας. Ἀλλ' ὁ μὲν Οὐίνδιξ,
καίτοι βραδίως δυνάμενος σωθῆναι, ἀγανακτῆσας καὶ
ὀλοφυράμενος, δτι ἐκ τῶν ὁμοφρονούντων ἐκακώθη, καὶ
δτι τὰ ἐναντία τῷ Νέρωνι ἀμφοτέροις πράττοντες ἑαυ-
τοὺς ἀπώλλυσαν, καὶ προσέτι τοῦ ἀνθρωπείου βίου κα-
ταγνοὺς, καὶ τι πρὸς τὸ δαιμόνιον εἰπὼν, δτι τοιούτου
πράγματος ἀρξάμενος οὐκ ἐπλήρωσεν, ἑαυτὸν προσκα-
τειργάσατο. Ὁ γοῦν Ῥούφος δεινῶς ἐπὶ τῷ τοιούτῳ
πάθει ὑπεραλγίσας, καὶ τινὰς τῶν στρατιωτῶν κολά-

— τοὺς Φουρίους] τ. Φορίους codex. Τοὺς Ὀρατίους non habet Xiphilin. l. l. — Αἰλία e Dion. c. 19, p. 998, 88 ; διὰ ταῖα
codex. Ceterum ut Nostra passim e Xiphilino emendanda sunt, sic in nostris complura habes quae ipsius Dionis verba ac-
curatius quam Epitome ista repraesentant. — φιλοθέντι] hac Dionis voce h. i. etiam usus fuerit Xiphilinus c. 51,
ubi codd. φιλοθῆναι, quod Sturz. mutavit in φιλοσθῆναι. — Μουσώνιον τε καὶ Κορνοῦτον] V. Dio 62, 27 de Rufo
Musonio, c. 29 de Cornuto. — Βρεττανικὸν κτλ.] V. Dio 61, 7. — Ὀκταβίαν] V. Dio 62, 13. — Ἀγριππίνη]
V. Dio 61, 3 sqq. — παῖε, ἔφη] V. Dio 61, 13. — Σπόρου] V. Dio 62, 27, 63, 12. Nihil de Sporo in Exc. nostris.
Fr. 91. Ἐν Ἰβηρίᾳ] deb. ἐν Γαλλίᾳ. V. Dio LXIII, 22 sqq. Complura nostris insunt, quae in Xiphilino desiderantur.

σας ἐν ἀρρασίᾳ κατέστη. Ταῦτα ὡς ἠγγέλθη τῷ Νέρωνι, οὐδεμίαν τοῦ λοιποῦ τῶν ὅπλων ἐλπίδα ἐποίησατο, ἀλλ' ἐβουλεύσατο ἀμφ' αὐτὸν ἄλλο πράξει. Καὶ ἄλλων ἄλλα λεγόντων, τέλος ἔγνω τοὺς τε βουλευτὰς ἀποκτείνειν, καὶ τὴν πόλιν καταπρῆσαι νύκτωρ, ἔς τε τὴν Ἀλεξάνδρειαν πλεῦσαι· εἰπὼν « ὅτι καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, τό γε τέχνην ἡμᾶς θρέψει. » Οἱ δὲ τῆς βουλῆς ἀκούσαντες ταῦτα, πρὸς τοὺς δορυφόρους καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ τὴν βασιλείαν φρουροῦσιν, αὐλὴν προσδιαλεχθέντες, πείθουσι τε αὐτοὺς ἅμα γενέσθαι, καὶ μεταποιήσασθαι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι τῆς τῶν βουλευσάντων ἐγένοντο γνώμης, αὐτίκα μὲν τὸν τοῦ στρατοπέδου ἐπαρχον Σαίπουλον ἀναιρούσιν· ἀφίστανται δὲ τῆς τοῦ βασιλέως φρουρᾶς.

Ὁ δὲ Νέρων ὡς καὶ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων κατελείφθη, ἀποκτείνει μὲν ἑαυτὸν οὐκ ἐτόλμησεν, ἵνα τὴν αἰσχύνην κερδάνῃ· φυγεῖν δὲ ἐπεχείρησε, πρότερον κεραιωθεὶς αὐτοῦ τῆς τραπέζης· ἐσθῆτά τε φαύλην ἐνδυσάμενος, καὶ ἐφ' ἵπκον οὐδὲν βελτίονα ἀναβάς, κατακεκαλυμμένος πρὸς χωρίον τι Φάωνος Καισαρείου μετὰ Ἐπαφροδίτου καὶ Σπόρου κατέφυγε. Νυκτὸς δὲ ἔτι οὐσῆς, καὶ αὐτοῦ ταῦτα πράσσοντος, σεισμὸς ἐξαίσιος ἐν τῇ Ῥώμῃ γέγονε. Καὶ αὐτὸν γνωρισθέντα ὑπὸ τινων ἀποδῆναι μὲν τοῦ ἵπκου παραχρῆμα, ἔς τινα δὲ πλησίον καταφυγεῖν καλαμῶνα· ἐν ᾧ μέχρι πολλοῦ ἐρριμμένος, πάντα μὲν παριόντα ὑπετοπίετο, πᾶσαν δὲ φοινῆν, ὡς καὶ ἀναζητοῦσαν [αὐτὸν], ἐκίτρεψε, θρηγῶν τε καὶ ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς ἦν πρότερον, καὶ ὅτι ἐν κοπρίᾳ ἔρριπτο.

Νέρων μὲν οὖν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ ἐτραγῶδει, καὶ ὁφέποτε, ἐπεὶ μηδεὶς αὐτὸν ἑώρα, μετήλθεν εἰς τὸ πλησίον ἄντρον, καὶ διψήσας ἐπιεν ὕδωρ. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων βουλὴ πολέμιον αὐτὸν ἀναιποῦσα, δοῦναι οἷα καὶ τῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἡμαρτημένων τοιόνδε τινὰ τρόπον ἐψηρίσατο· ἀχθῆναι μὲν γὰρ ἐς τὸ δεισμωτήριον γυμνὸν, κεραίᾳς ἐπιδεδλημένης τῷ τραχήλῳ, προστάττεται, μετὰ δὲ σφοδρὸν αἰκισμὸν τοῦ σώματος ὠσθῆναι κατὰ τινος πέτρας. Ἄ δὲ προαισθόμενος ὁ Νέρων, τοὺς τε

χωροῦντας ἐπ' αὐτὸν καταδείσας, προσέταξε τοῖς παροῦσι καὶ ἑαυτὸν καὶ ἑαυτοὺς ἀποκτείνειν. Ἐπεὶ δὲ γε οὐχ ὑπήκουσαν, τὸ μὲν ὅτι οὐκ ἐτόλμων, τὸ δὲ ὅτι τὴν τερτὴν αὐτοῦ προεφασίσαντο, δεινῶς ἐλγήσας ἐστέναζειν, ὅτι μηδὲν ἐδύνατο. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸν Σπόρον βουλευθεὶς ἀποκτείνειν διήμαρτεν, ἀποφυγόντος ἑαίνου. Τότε ἔφη· « Ἐγὼ οὐδὲ φίλον οὐδὲ ἐχθρὸν ἔχω » καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἑαυτὸν ἐπάταξεν· δυσθανατοῦντα δὲ ὁ Ἐπαφρόδιτος προσκατεργάσατο. Καὶ ὁ μὲν Νέρων πρὸς ἄριστα καὶ τραφεὶς κάκιστα, οὕτω τῆς ἀρχῆς ἐξέπεσε, ἢ μὲν ἐξ αὐτῆς ὠδίνος γεγωνὺς ἔτη, βασιλεύσας δὲ ἰδ' οὖσιν μηνῶν ἀποδέοντα. Καὶ ἡ πόλις στεφανώμασι καὶ δαδουχίαις κακόσμητο, εὐχὰς τε ἀληθεῖς καὶ ἑορτὰς ἐπιτελοῦν, καὶ τοὺς τε δυνηθέντας ἐπὶ τοῦ τυράννου φονεύοντες, ὡς καὶ αὐτὸν ἑαίνον αἰκίζοντες διετέλουν.

92.

Exc. Salm. p. 395 : Νέρων ἰδὼν τοὺς ἀναιρήσοντες αὐτὸν, παρακαλεῖ τοὺς συνόντας ἀνελεῖν αὐτόν· ὡς δ' οὐδεὶς ὑπήκουεν, ἑαυτὸν διεχρήσατο· ταυτεῶν δὲ ἔφη· « Ὁ Ζεῦ, οἷος (κιθαρωδὸς) τεχνίτης ἀπόλλυμαι. » Ὅτε δὲ ἐτέχθη, εἶπον οἱ ἀστρολόγοι, ὅτι καὶ βασιλεύσει καὶ τὴν μητέρα φονεύσει· ἦν δὲ καὶ λόγιον·

Ἐσχατος Αἰμαδῶν μητροκτόνος ἡγεμονεύσει.

93.

ΓΑΛΒΑΣ.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Γάλβας δὲ μετὰ Νέρωνα θαυμαζόμενος, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐπιτηδεύμασι ἰδοὺς ὅπως εἶναι τραχὺς τε καὶ πρόχειρος ἐν ταῖς τῶν ἡμαρτανυμένων ἐπανορθώσεσι βραχὺν γὰρ τινα χρόνον τῆς ἡγεμονίας διατελίσας, ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀθωνος, ἀναιρεῖται κατὰ μέσσην ἀγορὰν.

94.

ΟΘΩΝ.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Ὀθων δὲ μετὰ Γάλβαν βασιλεύσας γένους δσήμεου καὶ ἀφανοῦς ὦν, καὶ τὸν

— τό γε τέχνηον] τὸ δὲ codex ; Dio c. 27 : ἂν καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπέσωμεν, ἀλλὰ τό γε τέχνηον ἡμᾶς ἐκεῖ διαθρέψει. — Φάωνος Καισαρείου] e Dione 63, 27 ; πρὸς χωρίον τι λεγόμενον Καισαρίου codex. Cf. Sueton. Nero. 48. — παριόντα] παρόντα codex ; καὶ πάντα μὲν τὸν παρόντα (παριόντα em. Sylb.), ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτὸν ἔκοντα, ὑποκτείνων Dio. c. 27. — Mox e Dione addidit αὐτὸν post v. ἀναζητοῦσαν. — ὀλοφυρόμενος ἐν οἷς κτλ.] hæc male contracta. Dio : αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τῇ ψυχῇ καὶ ἐθρῆναι καὶ ὠλοφύρετο· ἐλογίζετο γὰρ τὰ τε ἄλλα καὶ προσέτι ὅτι πολυανθρωποτάτῃ ποτὶ θανάτῳ γυμνωθεὶς μετὰ τριῶν ἐξελυθέρων ἐκύπταε. — ἀχθῆναι κτλ.] non habet Xiphilius. Cf. Eutrop. : Quum quæreretur ad pœnam (quæ pœna erat talis ut nudus per publicum ductus, furca capiti ejus inserta, virgis usque ad mortem caderetur, atque illa præcipitaretur de saxo), e palatio fugit etc. Sueton. Nero c. 49; Victor. V, 7. — βασιλεύσας δὲ ἰδ' οὖσιν μηνῶν ἀποδέοντα] scribi posuit ἰδ', δ' μηνῶν ἀποδέοντα. Nam 13 annis mensibusque octo regnasse Neronem Xiphilius narrat. Sed accuratius Zonaras XI, 13 : ἔτη ιγ' καὶ μῆνας ὀκτώ ἐνοῖν ἡμέραιν ζέοντας. Idque ipsum etiam Dio dixerit, in eamque sententiam noster locus, si corrigere excerptorem licet, refingendus est. Vltimè tempus item Zonaras accuratius definit, fuisse dicens ann. 30, mens. 5, dierum 28. Ap. Xiphilium legitur ἔτη λ' καὶ μῆνας θ'; confusum nimirum sunt, ut passim, siglæ θ' et ε'.

Fr. 92. ἀπόλλυμαι] ἀπόλλυται codex, consentiente Chron. Anon. in Cram. An. II, p. 280; κιθαρωδὸς vocem inclusi. Zonar. XI, 13 : ὁ Ζεὺς, οἷος τεχνίτης ἀπόλλυμαι (καταπόλλυμαι Xiphil. 63, c. 29). Sueton. Nero 49 : Qualis artifex pœro. — ἔσχατος κτλ.] v. Dio 62, c. 18.

Fr. 93. V. Dio. LXIV, 2—6. Eutrop. VII, 10 : Huius (Galbæ) brevis imperium fuit, et quod dona haberet exordini, nisi ad severitatem propensior videretur. Insidiis tamen Othonis occisus est imperii mense septimo, jugulatus in foro Romæ. — χρόνον] πρὸς τὸν codex.

Fr. 94. Eadem Suidæ v. Ὀθων. — ἀτήμου] μὴ δσήμεου scribend. esse videtur, monente Küstero ad Suidam. Eu-

ἱμπερσθεν βίον ἐξίτηλός τις, καὶ τοῦ Νέρωνι κατὰ τὸ τῆς ἐκδιαιτέσεως ὁμοιότροπον οἰκειότατος ἐν γε μὴν τῇ βασιλείᾳ τὸν συνήθη τοῦ βίου μεταλθεῖν τρόπον οὐχ ἱκανός· γέγονε, πολέμων αὐτῷ χαλεπῶν εὐθὺς ἐκραγόντων.

95.

Exc. De ins. p. 26 : Ὅτι Ὀθων ἀνελὼν τὸν Γάλλον, ὡς παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, Βιτέλλιος ὑπὸ τῶν Γαλατικῶν τε καὶ Γερμανικῶν στρατοπέδων αὐτοκράτωρ ἀναγορευθεὶς, ἤλασεν ἐπ' αὐτόν. Ὀθων δὲ σὺν ταῖς οἰκείαις ὑπαντήσας δυνάμειν, ἐλαττοῦται κατὰ τὴν πρώτην συμβολήν, καὶ τοῖς παροῦσιν ἀθύμως διαταθείς, καίτοι στρατιᾷς αὐτάρκους αὐτῷ καθιστηκυίας, ὑπεξάγειν ἑαυτὸν ἐκ παντὸς ἔγνω τρόπον. Διομένων δὲ τῶν στρατιωτῶν, μὴ ταχέως οὕτω τὰς περὶ τοῦ παντὸς καταβαλεῖν ἐλπίδας, ἀποκρινόμενος, οὐδ' αὖτως ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι τοσαύτης ἐμφυλίου παραχῆς καὶ κινήσεως· ἐκουσίως ὑποδέχεται τὸν θάνατον, ὁγδόῳ καὶ λ' τῆς ἡλικίας ἔτει, τῆς γε μὴν βασιλείας ἡμέρᾳ ε' καὶ ζ'. Ἡ δὲ στρατιὰ ἐπένθησεν αὐτόν, ἡττηθέντες τοῦ πάθους. Καὶ ὁ μὲν τὴν ἀσέλγειαν τοῦ ἱμπερσθεν βίου ἐν τούτοις θαυμασιῶς συνεσιάζαστο, βεβαίως τὸν τοιόνδε πολέμον τῷ ἑαυτοῦ κατασείσας εἶματι.

96.

BITEΛΛΙΟΣ.

Exc. Salm. p. 395 : Οὐτέλλιος μῆνας ὀκτώ ἡμέ-

ρας πέντε. Οὐτέλλιος ἔθηκε πρόγραμμα τοὺς γόντας καὶ ἀστρολόγους ἐντὸς ἑπτῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆναι τῆς Ἰταλίας, καὶ αὐτοὶ νυκτὸς ἀντιτεθείκασιν πρόγραμμα παραγγέλλοντες, ἀπαλλαγῆσθαι [αὐτὸν] τοῦ βίου ἐντὸς [τῆς] ἡμέρας, ἐν ᾗ τελευτᾶν ἐμελλεν.

97.

Exc. De virt. p. 814 : Ὅτι Βιτέλλιος βασιλεύσας τραχέως τε καὶ λίαν ἐπαχθῶς ἡγεῖτο, καὶ πᾶν αἶσχος ἀναδειδαγμένος ἐν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ ἔκιστα τῷ γαστρὸς ἐκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. Πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς σῖτον ἔφαίτο, καὶ παρὰ τὰς τῶν δεῖπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρώετο. Δέκα γὰρ δὴ μυριάδας σταθμοῦ ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίας καὶ πεντηκοσίας εἰς τὰ δεῖπνα διδαπανηκέναι ἱστορεῖται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμπορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἐξερευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὲ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἱ γε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βίβιος γοῦν Κρίσπος, διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειψθεὶς τοῦ συσσιτίου, μάλα στωμύλως ἔφη· « Εἰ μὴ ἐννοοσῇκειν, ἀπωλόμην ἐν. » Ἐς τόδε [γοῦν καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀδελφῷ] δεῖπνον τοῦ Βιτέλλου ἐπίστυμον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὃ φασὶ δέχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοήνην παρενεχθῆναι. Ἐπὶ τῇ δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος εἰς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. [Πρὸς δὲ

Eutropius : VII, 11 : *Otho, occiso Galba, invasit imperium, materno genere nobilior quam paterno, neutro tamen obscuro. In privata re mollis et Neronis familiaris : in imperio documentum sui non potuit ostendere. Nam quum hisdem temporibus, quibus Otho Galbam occiderat, etiam Vitellius factus esset a Germanicis exercitiis imperator, bello contra eum suscepto, quum apud Bedriacum in Italia levi praelio victus esset, ingentes tamen copias ad bellum haberet, sponte semel ipsum occidit. Potentibus militibus ne tam cito de belli desperaret eventum, quum tanti se non esse dixisset, ut propter eum civile bellum commoveretur, voluntaria morte obiit, trigesimo octavo aetatis anno, nonagesimo et quinto imperii die.*

Fr. 95. V. Eutrop. l. l. — ε' καὶ ζ'] Consentit de vitæ et imperii tempore præter Eutropium etiam Suetonius. Xiphilinus LXIV, 15 : Τοῦτο τὸ τέλος Ὀθωνι ἐγένετο ζήσαντι μὲν λζ' ἔτη, ἐν δέχα ἡμερῶν ζέοντα, ἀφάντι δὲ ἡμέρας ἐνανήκοντα. Sec. Joseph. B. J. IV, 9, 9, regnavit 92 dies. A vero longius recedunt Eusebius et Clemens. V. Interpret. ad Xiphil. l. l.

Fr. 96. Οὐτέλλιος] Οὐτέλλιος cod. — μῆνας ἡ' ἡμ. ε'] sic etiam Josephus B. J. IV, 11, 4. Secundum Eutropium : *perit imperii mense VIII, et die I.* Xiphil. LXV, 22 et Zonaras XI, 16 regnasse dicunt ἑναυτὸν δέκα ἡμερῶν ἐπιζέοντα. Illud a morte Othonis, hoc a die, quo imperator a militibus Vitellius declaratus est, computari debet. Utrumque, opinor, in Dione legere erat. Plura de his v. apud Tillemont. *Hist. des emp.* l., p. 623, et interpretes ad Xiphil. — αὐτὸν] addidi ex Dionis Exc. Vatican. p. 218 ed. Rom., quæ ad verba nostri loci proxime accedunt. Possis etiam vocem αὐτῷ addere ante ἀντιτεθείκασιν (ut Xiphil. LXV, 1), vel juxta v. παραγγέλλοντες, uti Zonaras XI, 16. — τῆς ἡμ.] articulum addidi e Zonara et Xiphilino. Excerptum Vat. verba ἐντὸς τ. ἡμέρας omittit.

Fr. 97. Eadem Suidas v. Βιτέλλιος. — τραχέως... ἡγεῖτο] om. Suidas — σῖτον ἔφαίτο] sic Suidas l. l.; ἐπιτοκοῖτο codex Exc. et Suidas v. ἔφαίτο, ubi hic locus repetitur. At quum locus vocis ἔφαίτο gratia adducatur, patet illud ἐπιτοκοῖτο non esse genuinam Joannis vocem, sed ejus interpretamentum, monente Kustero et Bernhardy. — τὸ πολὺ τῶν δημ. ἀπετρώετο] Suidas v. Βιτέλλ. et ἀπετρώετο; nisi quod art. τῶν omittunt codd. A B N E a. v. Βιτέλλιος Codex Exc. : τὰ πολυτελῆ τῶν δημ. ἀπετρώετο. Quæ iteni e glossematis profecta sint. Ad v. τὸ πολὺ τ. δ. aliquis annotavit : τὰ τέλη vel τὸ πολὺ τῶν τελῶν τ. δημ. — σταθμοῦ] om. Suidas. Corrigenda hæc sunt, puto, ex Xiphilino LXV, 3, ubi : πρὸς πάντων ὁμοίως ὁμολόγηται δύο τε αὐτὸν μυριάδας μυριάδων καὶ δισχιλίας πεντακοσίας ἐν τῷ τῆς ἀρχῆς χρόνῳ εἰς τὰ δεῖπνα διδαπανηκέναι, i. e. *novies mille sesterlium*, uti est ap. Tacit. II, 95. — ἐξερευγ.] ἀπερ. Suidas. — Βίβιος] Βίβιος Exc. et Suidas. V. Xiph. XLV, 2, ubi Οὐβίος. Cf. Dion. Exc. Vat. p. 218. — συσσιτίου] sic etiam Xiphil.; συμποσίου Suidas. — γοῦν... ἀδελφῷ] Hæc uncis inclusit Valesius; videntur igitur desiderari in cod. Exc., et e Suida accita esse; quamquam in notis Valesius de Suida ne verbum quidem habet. De re cf. Eutrop. VIII, 12 : *Notissima certe cæna memorie prodita est, quam ei frater Vitellius exhibuit; in qua super ceteros sumptus, duo millia piscium, septem autem millia apposita traduntur. Hic quum Neroni similis esse vellet, atque id adeo præ se ferret, ut etiam exsequias Neronis, quæ humiliter sepultæ fuerant, honoraret : a Vespasianæ ducibus*

τῶν στρατηγῶν Οὔεσπασιανού, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἡδῆ, κατακτείνεται.]

98.

Exc. De ins. p. 26 : "Οτι Βιτέλλιος βασιλεύσας κακῶς καὶ αἰσχροῶς, τῶν Ἰουδαίων νεωτερίζειν ἀρξάμενων, Βεσπασιανὸν στρατηγὸν ἐκπέμπει τῆς ἑαυτῶν τούτων κτείνουσας αὐτοῖς καταλύσαι θρασυτήτα. Ὡς οὖν ἐπολιόρχει τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ στρατιῶται περὶ αὐτὸν ἀθροισθέντες, ἀναγορεύουσιν αὐτὸν βασιλέα. Ὅπερ ἀκηχῶς Βιτέλλιος, Σαβῖνον τὸν ἀδελφὸν Βεσπασιανού ἐν τῷ Καπιτωλίῳ προσφυγόντα συγκατέπρησε τῷ ἱερῷ. Κινήσεως δὲ ἐντεῦθεν μεγίστης γενομένης, ἐπειδὴ καὶ ὁ Βεσπασιανὸς στρατὸς ἐγγίζειν ἐμελλε τῇ πόλει, συνδραμόντες ἅπαντες κρατοῦσι τὸν Βιτέλλιον, καὶ προσάγουσι τοῖς Βεσπασιανού στρατιώταις, καὶ κατακρίνουσιν αὐτὸν τελευτῆς ἀσχήμονος, τῆς ἐπὶ τῷ Νέρωνι πρώτης ἐψηφισμένης. Εὐχύσθη γὰρ διὰ πάσης τῆς πόλεως γυμνὸς ἰσθῆματος, ἀνελκόμενου μὲν αὐτῷ τοῦ κρανίου διὰ τῆς κόμης, τοῦ δὲ ξίφους ὑποβεβλημένου τῷ ἀνθρεῶνι, βαλλόμενος ὑπὸ τῶν προστυγχανόντων, τέλος διατμηθεὶς τὸν λαιμὸν ἐνεδίχθη τῷ Θύβριδι, ἔδδομον καὶ ὅς τις ἄγων.

ΒΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ.

99.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Βεσπασιανὸς οὕτως ἦν ἡπιος καὶ προσηγῆς, ὥς μηδὲ τὰς εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἀμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. Τὰς τε γὰρ ἀπαχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσιέτο, καὶ σκώμματα βητόρων, ὑφ' ὧν ἤφιστο, καὶ δῆμων εἰς αὐτὸν ἀπορριπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφεραν. Ἐς τε τὰς ἐντεῦξαις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὢν, ἀπεισκήνου μὲν ὡς τὰ πολλὰ τῶν βασιλέων.

100.

Exc. De ins. p. 43 : "Οτι ὁ Βεσπασιανὸς οὕτως ἄρα τὸ πεπρωμένον ἐπὶ τοῖς παισὶν ἐγίνωσκε τέλος, βίου τε αὐτῶν πέρι, καὶ τῆς εἰς τὴν ἡγεμονίαν παρόδου, ὥς πολλάκις μηνυθείσης ἐπιβουλῆς, μηδὲν μὲν ἐργάσασθαι τοὺς ἐπ' αὐτῷ συνεστῶτας κακόν, διαρρήδην δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ὑπὸ τῇ πάντων ἀκοῇ προσειπεῖν, ἢ τοὺς παῖδας ἔξειν ἢ μηδένα παντελῶς τῆς βασιλείας διάδοχον.

101.

Exc. Salm. p. 395 : Οὔεσπασιανὸς τελευτήσαντος οἶνος ἐν καπηλείῳ τινὶ τοσοῦτος ὑπὲρ τὸ ἀγγεῖον ἐξέχυθη, ὥς καὶ εἰς τὴν ὁδὸν προχωρῆσαι.

ΤΙΤΟΣ.

102.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Τίτος, Οὔεσπασιανού υἱός, ἀνὴρ ἦν πᾶν ἀρετῆς συνειληφώς γένος, ὥς πρὸς ἁπάντων ἔρως τε καὶ τρυφή τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Εὐγλωττότατός τε γὰρ καὶ πολαιμικώτατος καὶ μετριώτατος ἦν, καὶ τῇ μὲν Λατίνων ἐπιχωρίῳ γλώττῃ πρὸς τὰς τῶν κοινῶν ἐχρήτο διοικήσεις, ποιήματα δὲ καὶ τραγυδίας Ἑλλάδι φωνῇ διεπονείτο.

103.

Ibid. p. 817 : "Οτι ἐπεὶ ἤρῃκει τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Τίτος, Συρία τε πᾶσα καὶ Αἴγυπτος καὶ ὅσα τῇ Παλαιστίνῃ πρόσοικα γένη ἰσπερᾶνουν τὸν ἀνδρα, νικητὴν ἀποκαλοῦντες. Ὁ δὲ διωθεῖτο τοὺς στεφάνους, οὐκ αὐτὸς λέγων εἰργάσθαι ταῦτα, θεῷ δὲ φήναντι ὀργὴν ἐπιδοδωκέναι τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας. Οὕτως ἦν μέτριος καὶ σωφροσύνης μεστός.

104.

Exc. De ins. p. 27 : "Οτι ἐπὶ Τίτου τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἀνὴρ τι [Ἀσιανός] ὢν [ἦν?] τὸ γένος, Τερέντιος Μάξιμος ὄνομα, τὰ τε ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν προσποι-

occisus est, interfecto prius Sabino, Vespasiani imp. fratre, quem cum Capitolio incendit. Cf. fr. 98. — ἐπὶ τῷ Νέρωνος] Cf. Xiphilin. XLV, 4. Dion. Exc. Val. p. 218. — πρὸς δε... κατακτείνεται] ο Suida addidit.

Fr. 98. Pergit Eutropius : Interceptus autem et cum magno dedecore tractus per urbem Romam publico, nudus, erecta coma et capite, subjecto ad mentum gladio, stercore in vultum et pectus ab omnibus obviis appetitus, postremo jugulatus et in Tiberim dejectus, etiam communi caruit sepultura. Perit autem xlviii anno septimo et quinquagesimo, imperii mense XIII et I (VP). Cf. Xiph. LXV, 20, 21. — ἔδδομον καὶ ὅς τις] Sic etiam Sueton. c. 18; Tacit. III, 88; Victor Ep. VIII, 5. Xiphilino. et Zonaras non nisi 54 annos numerant. V. not. 114 ad Dion. lib. LXV.

Fr. 99. Eadem Suidas v. Βεσπασιανός, qui deinde alteram glossam subijcit, quae Eutropii narrationem graece exhibet, ac probabiliter ex eodem Joanne petita est : Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἀξίος ἦν. ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην ἑαυτοῦ βίον ἐπιδόξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλαις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Βρεττανοὺς, ἂν κερτεράς μάχας πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο. εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παραβῶν μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διεύκτη, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων, οὐ μὴν ὥστε παρὰ βίαν ἀρτίζεισθαι τινα τῶν οὐσιῶν. Καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρεῖας ἐποιεῖτο. Οὐκ οὐκ εὖροι τις ἀν' ἑτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε ἀφελέστερον οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐζητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεάς ἐλευθεριότητα. Cum nostro loco cf. Xiphil. LXVI, 10 sqq.

Fr. 101. τοσοῦτος] sic pro τοσοῦτον dedi o Xiphilino. LXVI, 16.

Fr. 102. Eadem Suidas v. Τίτος. Eutropius VII, 14 : Huius Titus Alius successit, qui et ipse Vespasianus est dictus, vir omnium virtutum genere mirabilis adeo, ut amor et delicta humani generis diceretur. Facundissimus, bellicosissimus, moderatissimus. Causas latine egit : poemata et tragedias graeco composuit.

Fr. 103. Eadem Suidas v. Τίτος. — ἀποκαλοῦντες] ἀνακαλοῦντες; Suidas.

Fr. 104. De secundo hoc Pseudo-Nerone nihil habet Xiphilinus; sed meminit ejus Zonaras XI, 18, p. 578, C : Ἐπὶ

καὶ τοῦ Νέρωνι· καὶ γὰρ δὴ καὶ οὗτος ἦδε πρὸς κιθάραν, Νέρων τε εἶναι ἐπλάττετο, καὶ διαπεφυγῆναι πάλαι τοὺς ἐπ' αὐτὸν σταλόντας στρατιώτας, ἐν ἀφανεί δέ που πεποιῆσθαι τὰς διατριβάς ἐς τόδε. Πολλοὺς γοῦν ἐκ τῆς κάτω Ἀσίας τούτοις ἀπατήσας τοῖς λόγοις, ἐπισθαί οἱ ἀνέπεισιν, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προΐων πολλῶν πλείους προσεποιήσατο. Τέλος πρὸς Παρθυαίους, ὡς καὶ ὀρειλομένης αὐτῇ πρὸς ἐκείνων ἀμοιβῆς τινος διὰ τὴν τῆς Ἀρμενίας ἀπόδοσιν, κατέφυγεν. Οὐ μὲν ἀξίον τι τῆς ἐπινοίας εἰργάσατο, ἀλλὰ φουραθεὶς δὲ ἦν, ταχέως ἀπώλετο.

105.

Ibid. p. 27 : "Οτι πολλῶν ἀγαθῶν ἕνεκα πέρα τοῦ συνήθους πρὸς πάντων ποθοῦμενός τε καὶ θαυμαζόμενος νόσω τελευταίῃ τὸν βίον προστάς τῆς ἡγεμονίας Ῥωμαίων β' ἔτη πρὸς μηνὶ τ'. Ἰέγονε μὲν οὖν πολλοῖς οὐ διὰ μικρῆς ὑπονοίας ἐπιβουλευθέντα μὲν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ τεθνησκῆναι, λαγὸν θαλάσσιον ἐν δαίπνῳ τινὶ προσανεγκάμενον. Φασὶ δὲ προειπεῖν αὐτῷ τὸν Ἀπολλώνιον, φυλάττεσθαι μάλιστα τὴν ἀπὸ τῶν οικειοτάτων ἐπιβουλῇ, τοῦ δὲ ἐρομένου, « ἀποθανοῦμαι δὲ τίνα τρόπον » ; εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον « ὅν γε Ὀδυσσεὺς λέγεται » : φασὶ γὰρ κακείνῳ ἐκ θαλάττης ἀφικέσθαι τὸν θάνατον. Φασὶ δὲ [ὅτι Δομετιανὸς] αὐτὸν ἔτι ἔμπνουν ὄντα, καὶ τυχὸν περιγενόμενον, ἐς λάρνακα πλήρη χιόνος ἐμβαλὼν, ὡς ἂν ὕαττον ἀπὸ φύχους ἐκλείποι, αὐτὸς ἐπὶ τὴν Ῥώμην παραληφόμενος τὴν βασιλείαν ἀρίππευσεν. "Οδ' οὖν Τίτος ψυχορραγῶν ἤδη ἔφη « ἐν μόνον ἐπλημμελήσα » τὸ δὲ τί τοῦτο ἦν, αὐτὸς μὲν οὐ διεσάφησεν· οἱ δὲ παρόντες ἐς τὸν Δομετιανὸν οὐκ ἔξω τοῦ εἰκότος ἀποτελείναι ἔλογίσαντο, ὅτι αὐτὸν ἐπιβουλεύσαντά οἱ πολλάκις λαβὼν μεθῆκε, καὶ περιέμεινεν αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου διαφθαρῆναι, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἄνδρα κακὸν καὶ ἀνοσιουργὸν περιελθεῖν.

ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣ.

106.

Exc. De virt. p. 817 : "Οτι Δομετιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι καὶ Καλιγολᾷ καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἰσχίστοις καὶ φαυλότατοις προστάσι τῆς ἡγεμονίας, ἥπερ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ προσεοικῶς τὸν τρόπον. Μετρίοις γὰρ δὲ τῆς ἀρχῆς προοιμίῳ χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα τῆς γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα, πλεονεξίαν τε νοσῶν ἀμετρον καὶ ἀσίλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατῆς ὦν καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθῆμων τε καὶ φιλόαργυρος εἰ καὶ τις ἕτερος. Ταχέως γοῦν πρὸς ἀπάντων μῖσος ἐφειλύσατο, ὡς τό τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσεῖσαι κλέος. Σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν, τὰς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτῷ γίνεσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἢ ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. Ἀπέσχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ' ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ' αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν, οὔτε θεοὺς ὁμογίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ τὰ τε θεῖα περιφρονῶν καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

107.

Exc. De ins. p. 28 : "Οτι ἀπασιν ὁ Δομετιανὸς διὰ τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες τῆς γνώμης ἐχθιστος ἦν, πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, ε' καὶ λ' γενονὼς ἔτη, ἀρξας δὲ ιε'. Τό γε μὲν σῶμα τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῶν ἀτιμοτάτων τῆς πόλεως ἀφορηθῆν, ἀσήμεν τε καὶ ἀπρεπεῖ παρεδόθη ταφῇ. Ἐπιβουλεύσαι δὲ μάλιστα τούτῳ τὸν φόνον Παρθενίον τε καὶ Σιγρὸν τοὺς προκοίτους καὶ Ἐντελλον τὸν τὰ τῆς ἀρχῆς διέποντα βιβλίδιον· οὔτε τῆς Δομετίας τῆς τοῦ τυ-

τούτου καὶ ὁ Ψευδονέμων ἐφάνη, ἐς Ἀσιανὸς ἦν, ἐκαλεῖτο δὲ Τερέντιος Νάξιμος, προσεοικῶς δὲ τῷ Νέρωνι καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν· καὶ γὰρ καὶ ἐκθαυρόναι. Ἐκ τῆς Ἀσίας τινὰς προσεποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν Εὐφράτην προχωρῶν πολλῶν πλείους ἀντρετήσατο, καὶ τέλος πρὸς Ἀρτάβανον τὸν τῶν Πάρθων κατέφυγεν ἀρχηγόν· ὃς καὶ δι' ὀργῆς τὸν Τίτον ποιοῦμενος εἰδέατο τοῦτον καὶ καταγαγεῖν εἰς Ῥώμην παρεσκευάζετο.

Fr. 105. β' ἔτη πρὸς μηνὶ τ'] Regnavit Titus annos duos, mensesque duos et dies viginti, uti ex Xiphilino (LXVI, 18 et 26), Zonara (XI, 18, p. 578, A), Suetonio (Tit. c. 11), Victore (Ep. X, 1) constat; ac omnino res extra dubitationem posita est. Igitur n. l. scribendum foret μηνὶ β', praesertim quum nihil frequentius sit permutatione litterarum β' et τ'. Nihilò secius manum abstinui. Nam neque scribae neque excerptoris neque ipsius Joannis error subest; verum litterae istae confusae jam erant in fonte unde hauserunt Joannes et Eutropius, qui item habet: morbo perit... post biennium, menses octo, dies viginti. Cf. fr. 108 extr. — προειπεῖν αὐτῷ] πρ. αὐτὸν cod. Fluxerit hoc ex Philostrat. Vit. Apoll. p. 126 ed. Kayser. — ὅτι Δομετιανὸς] supplevi. — τυχὸν περιγενόμενον] περιγεννησόμενον? καὶ τάχα περιγενέσθαι θυνάμενον Xiphilin. c. 26 et Zonaras l. l.

Fr. 106. Eadem Suidas v. Δομετιανός. Eutrop. VII, 15: Domitianus mox accepit imperium, frater ipsius junior; Neroni aut Caligulae aut Tiberio similior quam patri vel fratri suo. Primis tamen annis moderatus in imperio fuit; mox ad ingentia vitia progressus libidinis, iracundiae, crudelitatis, avaritiae, tantum in se odium concitavit, ut merita et patris et fratris aboleret. Interfecit nobilissimos ex senatu: dominum se et deum primus appellari jussit: nullam sibi nisi auream et argenteam statuam in Capitolio poni passus est: consobrinos suos interfecit: superbia quoque in eo execrabilis fuit. — προσεοικῶς] aut comparativus desideratur, aut vox μάλλον post v. Νέρωνι excidit. — τῆς γνώμης] τῆς om. Suidas. — πρὸς ἀπάντων μῖσος] τὸ κρ. ἀ. μ. cod. A. Suidas. — τοῦ πατρὸς] τοῦ add. e Suida. — ἑτέρων αὐτῷ] ἑ. αὐτοῦ Suidas.

Fr. 107. Eutrop. l. l.: Verum quum ob scelera universis exosus esse coepisset, interfectus est suorum conjuratione in palatio, anno aetatis XLV, imperii decimo quinto. Funus ejus cum ingenti dedecore per vespillones exportatum, et ignobiliter est sepultum. — ε' καὶ λ'] scribae vitio, ut videtur, pro ε' καὶ μ'. V. interpret. ad Dion. LXVII, 18, nol. 106. — Ἐντελλον τὸν] ἐντελλόντων cod. Excerpta sunt ex Dion. LXVII, 15.

ράνου γαμετῆς (ἦτο γὰρ δὴ ταύτην παῖδα τοῦ Τίτου τυγγάνουσαν) ἀγνοούσης τὴν ἐπιβουλὴν, οὔτε Νωρδάνου καὶ Σεκούνδου τῶν ὑπάρχων. Τούτους γὰρ δὴ μαθόντας, ὅτι σφῆς ἐκποδὼν ἀθρόως ὁ Δομετιανὸς ποιήσασθαι διέγνωκε, καὶ τινα καὶ γράμματα περὶ τούτου θεασαμένους, οὐκ ἀναβάλλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἀλλ' ἐς τὴν ἐπιούσαν εὐθέως παρασκευασμένους εἰσπῆμψαι σὺν ἱριδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν, πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν. Ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου, καὶ τὸν Στέφανον καταβάλλοντος, εἶσαντες τοὺς περὶ τὸν Παρθένιον μὴ καὶ περιγίγνεται, ἐπισελθεῖν, καὶ παντελῶς αὐτὸν προσκατεργάσασθαι.

Προσημῆναι δὲ τῷ Δομετιανῷ τὴν τελευταίην ἄλλα τε πολλά, τοῦτο μὲν τέρατα, τοῦτο δὲ ὄψεις ὀνείρων, καὶ μάλιστα πάντων Λαργίνον ἀστρολόγον τινα· τοῦτον γὰρ δὴ παρὰ τοῖς Γαλάταις προσιπόντα δημοσίᾳ τὴν τελευταίην τοῦ τυράννου καὶ τὸν χρόνον ἀποδηλώσαντα πρὸς τοῦ ὑπάρχου ἀνακηρυχθῆναι τῷ Δομετιανῷ ἐπὶ κολάσει, καὶ αὐθις τὰ αὐτὰ εἰπόντα καὶ τὴν ἡμέραν προαγορεύσαντα καταδικασθῆναι μὲν, οὐ μὲν ἀποθανεῖν τοῦ τυράννου ἀναβαλλομένου τὴν τιμωρίαν ἐς τὸν ῥηθέντα χρόνον, ὅπως δὴ διαφυγὼν δικαιοτέρον αὐτὸν ὡς ψευδόμενον κολάσει· κἂν τούτῳ ἀναιρεθέντος τοῦ Δομετιανοῦ, διαφυγεῖν τὸν ἄνδρα.

Κακεῖνο δὲ θαυμαστὸν παρὰ τὴν τοῦδε τελευταίην συμβέβηκεν. Ἀπολλώνιον γὰρ τὸν Τυανέα κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς σφαγῆς, προσιπεῖν Ἐρεσίῳ ἐν κοινῇ τὸ περὶ τὸν Δομετιανὸν πάθος τοῖςδε τοῖς ῥήμασι, « Καλῶς, ὦ Στέφανε, εὖγε ὦ Στέφανε, καίτε τὸν μισαιφόνον. Ἐκλήξας, ἔτρωσας, ἀπέκτεινας. »

10.

Exc. Salm. p. 396 : Δομετιανὸς ἔτη πέντε [καὶ δέκα]. Προσιπεν ἀστρολόγος καὶ τότε καὶ ὅπως τεθνήσκει. Ἠρώτησεν οὖν αὐτὸν ἐκεῖνος, ποῖος τέλει αὐτὸς χρήσεται καὶ εἰπόντος, θέλων ἀπελῆγξαι αὐτὸν ψευδόμενον, ἐκέλευσε ζῶντα καυθῆναι, ἀρθέντος δὲ πυρός, ὡς τὸς πολλὰς καταρραγίς τὴν πυρὰν ἐσθαι, καὶ κύνας

ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένον τοὺς δεσμοὺς διεσπάρει. Δομετιανὸς δὲ εἶδε πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὡς ἱππῶ μέλανι ἐπεκάθητο ἔνοπλος καὶ πεσόντων αὐτομάτως ἐξ αὐτοῦ τῶν ὄπλων σὺν τῷ ἱππῷ εἰς τὸ χάσμα κατηνέχθη. Λαργίνος δὲ Πρόκλος ἐν Γερμανίᾳ προεῖπε δημοσίᾳ τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς τεθνήσκει· εἰς δέσμιος Δομετιανῷ εἰς Ῥώμην ἐπέμφθη. Καὶ εἶπεν αὐτῷ εἰς ὅψιν τὸ αὐτό. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν φυλαχθῆναι, ὡς ἂν τῆς ἡμέρας ἐκείνης διαδραμούσης ἀναιρεθῇ· ἀλλὰ θανόντος τοῦ βασιλέως, ἀπελύθη ἀβλαβής. Πρὸ Δομετιανοῦ Τίτος πρεσβύτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο, μῆνας ὀκτώ, ἡμέρας κ'.

ΝΕΡΒΑΣ.

109.

Ibid. p. 396 : Νέρβας ἔλεγεν ὡς « Οὐδὲν τοιοῦτον πεποίηκα, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν ἀρχὴν καταθέσθαι καὶ ἀσφαλῶς ἰδιωτεῦσι. » Καὶ τισι δὲ ἔδωκε ξίφη, λόγῳ μὲν ἵνα ἐπισκέψωνται αὐτὰ εἰ ὅξια εἰσίν, ἔργῳ δὲ ἐνδεικνύμενος, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλει κἂν παρὰ χρῆμα ἀποθάνῃ. Οὗτος ἀπηγόρευεν ἐκτέμνειν ἐν Ῥώμῃ.

110.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι Νέρβας, ἐπειδὴ πρὸς τινων διὰ τὸ γῆρας καταπρονηθεὶς ἐπιβουλεύθη πολλάκις, καὶ τὸν Πετρίνιον καὶ τὸν Παρθένιον, προσκλιστάτους ὄντας, ἐκδοῦναι τοῖς στρατιώταις πρὸς Αἰλιανοῦ τοῦ τῶν δορυφόρων ἡγουμένου ἐβιάσθη· ἐφ' οἷς δὴ καὶ σφόδρα ἠνέσθη. Λέγεται δὲ Τραϊανῷ ἄλλα τί τινα τελευτῶν αὐτοχειρὶ ἐπιστεῖλαι, καὶ τὸν Ὀμηρικόν (Il. α, 42) ἐπιθεῖναι στίχον,

Τίσταν Δαναοὶ ἱμὰ δάκρυα σοῖσι βάλισσιν.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

111.

Exc. Devirt. p. 818 : Ὅτι Τραϊανὸς τοῖς Χριστιανοῖς ἀναχωρῆν τινα τῆς τιμωρίας παρέσχεν. Οἱ γὰρ κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὰς ἀρχὰς ὠνούμενοι, πρὸς θεραπείαν τῶν τότε βασιλέων διαφόρους ἐπῆγον τοῖς Χριστιανοῖς κολάσεις. Ὅθεν καὶ Τιβεριανὸς ἤγα-

— παῖδα τοῦ Τίτου] immo Corbulonis filia Domitia erat. Confundit excerptor Domitiam cum Julia, Titī f., cum qua genu Domitianus habuit. — Νωρδανοῦ] Norð. codex. Ceterum excerptum hoc etiam Suidas v. Δομετιανὸς habet, sed valde mutilum : Οὗτος διὰ τὸ φοινῶν καὶ θηριώδες ἔχθιστος ὢν πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακτείνεται, καὶ * παρασκευασμένους εἰσπῆμψαι σὺν ἱριδίῳ Στεφανὸν τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθήμερινόν πατάζει μὲν, οὐ μὴν καιρίαν· ἀναπηδήσαντος γοῦν ἐκείνου *. — Λαργίνον] Λαργίνον codex. V. Xiphilin. LXVII, 16 ; Zonaras p. 581, C. — ἀποδηλώσαντα] ἀπολώσαντα codex. — κακεῖνο δὲ θαυμαστὸν κτλ.] V. Xiphilin. LXVII, 18 ; Zonar. p. 582, A ; Philostratus VIII, 26 sq. Tzetzes Chyl. III, v. 982.

Fr. 108. Τοὺς δεσμοὺς διεσπάρει] V. Xiphilin. LXVII, 16, ubi nunc legitur : ἡ δὲ κυρὰ ἐσθίεσθαι, κακίαν κύνας ὀπίσω τῷ χεῖρι δεδεμένον καὶ ἐκτεμνόμενον ἐπ' αὐτῆς εὐρόντας διεσπάρει. Sic etiam Sueton. Dom. c. 15. At liberatum potius a canibus hominem esse, cum mureto refert Manasses Chron. p. 43. — ἐπεκάθητο ἔνοπλος] non se ipsum, sed Minervam vidit. Xiphilin. l. l. : τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν ἐν τῷ κοιτῶνι ἰδρυμένην εἶχε, τὰ ὄπλα ἀποδεδωκέναι, καὶ ἐπὶ ὄμματι ἱππῶν μέλανων ἐς χάσμα ἐσπίπτειν ἰδοῦσα. Cf. Sueton. l. l. — Λαργίνος] λάργιος codex.

Fr. 109. V. Xiphilin. LXVIII, 3. — τισιν] sc. Calpurnio Crasso ejusque sociis conjurationis. — ἐκτέμνειν] ἐκτεμνέειν Xiph. l. l. c. 2.

Fr. 110. Αἰλιανοῦ] κλιανοῦ codex. V. Xiphilin. LXVIII, 3. De seqq. cf. idem c. 4, Zonar. p. 584, A.

Fr. 111. Eadem Suidas v. Τραϊανός. Antecessit apud Suidam locus, quem ad eundem Antiochenum probabiliter referas : Τραϊανός, βασιλεὺς Ῥωμαίων, δὲ ἀγαθός καὶ μισοπονηρός καὶ δίκαιος τοσοῦτον ὑπῆρχεν, ὥστε ποτὶ γυνώσκει Ῥωμαίων

μονεύον τοῦ πρώτου Παλαιστίνου ἔθνους ἀνέγαγεν αὐτῇ λέγων, ὡς οὐκ ἔπαρκει λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπεισγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολλάσει. Ἐντεῦθεν δὲ Τραϊανὸς πᾶσιν ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀπηγόρευσε τοῦ τιμωρεῖσθαι τούτους.

112.

Exc. De ins. p. 29 : Ὅτι δὲ Τραϊανὸς τὸ πιστὸν πρὸς τοὺς φίλους οὕτως εἶχεν ἀκίνητον, ὥστε Σούραν Λικίνιον, ἄνδρα μέγα μὲν παρ' αὐτῷ δυνάμενον, διαβληθέντα ἐξ πρὸς τινὲν φθονούντων οἱ τῆς εὐπραγίας, μήτε ὑποπτεύσας, μήτε μισήσας, ἐγκειμένον τῶν διαβαλλόντων καὶ ἐπιβουλεύειν αὐτῇ τὸν ἄνδρα φασκόντων, ἐπὶ δεῖπνον ὡς τὸν Λικίνιον ἀπῆλθε ἄκλητος, καὶ πᾶσαν τὴν φρουρὰν ἀποπειψάμενος, πρῶτα μὲν τὸν ἱατρὸν τὸν τοῦ Λικινίου καλέσας, ὑπ' ἐκείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπηλείψατο, ἔπειτα ἐξ τὸν κουρέα μετακαλεσάμενος, ἑρεῖν ἐκείνῳ τὸ γένειον παραδέδωκεν. Ἐπεὶ δὲ ἀπῆλθεν οἰκάδε πρὸς τοὺς εἰσθότας διαβάλλειν τὸν ἄνδρα, « Εἰ ἤθελέ με Σούρας ἀποκτείνειν, χθὲς ἂν ἀπέκτεινεν ». Οὕτως ἄρα τὸ πιστὸν τῆς γνώμης ἐξ ὧν αὐτῷ συνήδει πεπραγότει μᾶλλον ἢ ἐξ ὧν ἕτεροι ἰδοῦσιν, ἐβεβαίωτο. Διὸ δὲ ζῶν τε ὁμοίως ἔτι καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ βίου παυσάμενος, κατ' ἴσον προσεκυνεῖτο τοῖς κρείττοσιν.

113.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀδριανὸς ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ τῆς χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων ἀριστεῖ γλώττῃ χρώμενος· οὐ μὲν ἐπὶ πραότητι τρόπων ἐθαυμάζετο· περὶ τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἱσχυρὰς ἀθροίσιν.

114.

Exc. Salm. p. 396 : Ἀδριανὸς Σίμιλιν τινα, ἄν-

δρα φρονήσει καὶ ἐπεικειᾷ κακοσμημένον, ἠνάγκασε τὴν ἀρχὴν τῶν δορυφόρων παραλαβεῖν, καὶ μόλις μὲν, ἔπεισε δ' οὖν. Ὀλίγον δὲ ἐπισγῶν καὶ δευθεὶς ἐξέστη τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐν ἀγρῷ ἔτη ζ' διαγαγὼν τελευτᾷ, ἐπιγραφῆναι προστάξας ἐν τῷ μνημείῳ αὐτοῦ· « Σίμιλιν ἐνταῦθα κεῖται, βίους μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ' ». Ἐγένετο δὲ μετὰ θάνατον Ἀδριανῷ τηλικούτον ἀγαλμα μετὰ τεθρίππου, ὥστε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκαστοῦ ἵππου παχύτατον ἄνδρα διέειναι· οἱ δὲ ἐν γῇ βαδίζοντες, ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ὕψους τοῦ κτίσματος, αὐτοὺς τε τοὺς ἵππους βραχυτάτους καὶ τὸν Ἀδριανὸν νομίζουσι.

115.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΥΣΕΒΗΣ.

Exc. De virt. p. 818 : Ὅτι Ἀντωνίνος δὲ βασιλεὺς ἀριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμᾶ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπον ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ἐνομίσθη παραπλήσιος. Τὸν τε γὰρ ἰδιώτην δὲ Ἀντωνίνος ἀριστα καὶ ἐντιμότερα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος· οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικός, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἡπιος ὢν· ἐν γὰρ μὲν τοῖς πολεμικοῖς τὴν ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους ἤπερ εἰς μέγισθος ἐκφέρειν τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν· ἄνδρας, ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένους ἐπιμέλειαν, ταῖς τῶν δημοσίων ἐριστάς διοικήσεις, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἡγεμόνων ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος, τοὺς γὰρ μὲν φαύλους δόξα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπειλύνων πραγμάτων. Οὐκ οὖν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. Αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολὺ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος,

ἐνώπιον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ἐκίβηκε τῷ ὑπάρχῳ, λέγων· « Δίξαι τὸ ζῆφοι τοῦτο, καὶ εἰ μὲν καλὸς ὑπάρχω, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ δὲ μὴ, κατ' ἐμοῦ χρῆσαι. » Cf. Xiphil. LXVIII, 16.

Fr. 112. E. Dion. V. Excerpt. Petr. in Dion. LXVIII, 16. — Σούραν Λικίνιον] Cramer.; Σ. λίνιον codex. — ὑπελείψατο] e Dion.; ἀπηλείψατο cod. — ἐξ ὧν αὐτῷ] Cramer.; ἐξ ἧν αὐτῷ codex.

Fr. 113. Eadem Suidas v. Ἀδριανός. Eutropius VIII, 13 : *Facundissimus latino sermone, graeco eruditissimus fuit : non magnam clementiae gloriam habuit ; diligentissimus tamen circa aerarium et militum disciplinam.*

Fr. 114. Σίμιλιν] Σιμίλιον codex. V. Xiphil. LXIX, 19. — αὐτοὺς τε τοὺς ἵπ.] αὐτοὺς ἐκ τ. I. codex.

Fr. 115. Eadem Suidas v. Ἀντωνίνος. — Νουμᾶ] Cf. Eutrop. VIII, 4 : *Vir insignis et qui merito Numae Pompilio conferatur, ita ut Komulo Trajanus aequatur. Vixit ingenti honestate privatus, majori in imperio, nulli acerbus, cunctis benignus ; in re militari moderata gloria, defendere magis provincias, quam amplificare studens ; viros exquisitos ad administrandam rempublicam quærens, bonis honorem habens, improbos sine aliqua acerbitate delectans ; regibus amicis venerabilis non minus quam terribilis, adeo ut barbarorum plurimæ nationes, depositis armis, ad eum controversias suas litesque deferrent, sententiaque ejus parerent. Hic ante imperium dilissimus, opes quidem omnes suas stipendiis militum et circa amicos liberalitatibus minuit, verum aerarium opulentum reliquit. Pius propter clementiam dictus est. — ἐνομίσθη] ὡςθη Suidas. — τὴν ἀπὸ τοῦ δ.] τὴν om. Suid. — τοὺς τῆς ἀρχῆς] Excidit aliquid vel corruptum est. Leunclavius et Kusterus ad Suidam supplent ὄρους. In sequentibus Suidas pro ποιουμένους habet ποιούμενος. In quo acquiescens Bernhardus jungit τοὺς τῆς ἀρχῆς ἄνδρας, contra Kusterum monens hæc : « Librorum tamen fidem confirmat Capitolini Pius c. 9 a Salmasio dudum adhibitus : *Quum semper amaverit pacem, eo usque ut Scipionis sententiam frequentarit, qua ille dicebat, malle se unum civem servare quam mille hostes occidere.* » Verum nullo magis ad rem nostram pertinet contulisse Eutropiana ista : *defendere magis provincias quam amplificare studens.* — τῶν ἡγεμόνων] τὴν ἡγεμονίαν Suidas, male. — ἀλλοφύλων] e Suida ; ἄλλων codex. — ἐπιτρέποντάς τε] τε om. nonnulli codd. Suidæ, cum iisque ed. Bernh. « Οἱα-*

ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περυσίαν εἰς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανάλωσε δωρεάς· τῷ δὲ δημοσίῳ θησαυρῷ πλήθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε χρημάτων· τὴν τε τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπίκλησιν πρῶτος ἀπάντων αὐτοκρατόρων ἐκ τῆς τοῦ ἔθνους ἀπλότῃτος ἀπηνέγκατο.

116.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ.

Ibid. p. 821 : "Οτι Μάρκος ἀνὴρ ὃν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν ῥᾶδιον, οὐδενὸς λόγου ταῖς τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταῖς ἐξισουμένου. Ἐκ πρώτης γὰρ [ἤδη] τῆς ἡλικίας εὐσταθῇ τε καὶ ἡσυχίῳ βίῳ ὑποστησάμενος, οὔτε κατὰ δέος οὔτε καθ' ἡδονὴν τραπεὺς τὸ πρόσωπον ὤρθη πώποτε. Ἐπὶ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ ἦν ἄρα ἐκείνων μιμητὴς, οὐ μόνον κατὰ τὴν τῶν δικαιοτήτων ἐπιτηδεύειν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τῶν μαθημάτων σύλληψιν. Οὕτω γοῦν ἐκ νέας κομιδῇ τῆς ἡλικίας ἐξέλαμπεν, ὥς πολλάκις τὸν Ἀδριανὸν ἐπὶ τοῦτον ἐθελῆσαι τὸν τῆς βασιλείας ἀγαγεῖν κληρὸν. Ἐπεὶ δὲ ἔρχασε τὸν Εὐσεβὴ πρότερον κατὰ νόμον παῖδα ποιησάμενος, ἐκείνῳ μὲν τὴν ἑαυτοῦ διαδοχὴν ἐρύλαξε, τοῦτον δὲ συνοικεῖν ἐγνώ διὰ τῆς ἐπιγαμίας τῷ Εὐσεβεῖ, ὥς ἂν κατὰ τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν ἐς τὴν ἡγεμονίαν παρῆλθοι. Τὸν τε γοῦν ἰδιώτην βίον ἐν ἰσχυρίᾳ τοῖς πολλοῖς Ῥωμαίοις ἐβίω, οὐδὲν τῇ ἐσποιήσῃ τοῦ βασιλείου γένους ἀλλοιωθεὶς. Καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν κατὰ μοναρχίαν ἐξηγούμενος, καὶ τὴν ἀρχὴν δυναστείαν καρπούμενος, πρὸς οὐδεμίαν ἀλαζονείαν ὑπῆχθη πώποτε· ἀλλ' ἦν ἐλευθέριος μὲν καὶ ἀψύχης ἐν τοῖς εὐεργετήμασιν, ἀγαθὸς δὲ καὶ μέτριος ἐν ταῖς τῶν ἰθῶν διοικήσεσιν.

117.

Exc. Salm. p. 396 : Μάρκος ἔτη 19'. Πρὸ τοῦ Μάρκου Τίτος Αὐρήλιος Φαῦλος Βοιώνιος Ἀντωνίνος Πίος

(ὁ κληθεὶς Εὐσεβὴς) ἔτη 18'. Μάρκος Ἀντωνίνος, ἐν πολέμῳ τῶν δημοσίων ἐξηγούμενος ταπεινῶν, πράξασθαι μὲν χρήματα παρὰ τὸ σύνθημα οὐκ ἠνέσχετο, πάντα δὲ τὸν βασιλικὸν κόσμον ἐπ' ἀγορᾶς ἀγαγὼν πρὸς χρυσίον ἀπέδοτο. Καταστάσης δὲ τῆς βαρβαρικῆς κινήσεως, τοῖς μὲν ἐκουσίαν ποιουμένοις τὴν τῶν βασιλικῶν σκευῶν ἀνάδοσιν, τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς τιμῆς ἀπέδιδου, τοὺς δὲ μὴ θέλοντας οὐκ ἠνάγκαζε. Τούτῳ ἡ βουλὴ μετὰ τελευτῇ χρυσοῦν ἀνδριάντα ἔστησεν διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Μετὰ Μάρκον δ' υἱὸς αὐτοῦ Κόμοδος ἔτη 19'. Μετὰ Κόμοδον Περτίναξ μῆνας 5'. Μετ' ὃν Δίδιος Τουλιανὸς ἡμέρας 5'.

118.

Exc. De ins. p. 29 : "Οτι Κάσσιος ὁ τῆς Συρίας ἐηγούμενος, ἀνὴρ δεινὸς τὰ πολέμια, πλείστα τε καὶ λόγου ἄξια κατὰ τὸν Παρθικὸν πόλεμον ἀποδειξάμενος, ἄλλως δὲ ὢν νεωτεροποιὸς, καινοτομεῖν ἐπήρθη, πρὸς τῆς Φαυστίνης τῆς τοῦ Μάρκου γαμετῆς ἐς τὴνδε προαχθεὶς τὴν ἐνωσίαν. Αὐτὴ γὰρ τὸν Μάρκον ἀρρωστήσαντα τεθνήξαι ἄλλως τε καὶ νοσήδη ὄντα οἰηθεῖσα, μὴ εἰς ἕτερον περιελθούσης τῆς ἡγεμονίας ἰδιωτεύσει, τοῦ Κόμοδου ἔτι νίου ὄντος καὶ ἀρχεῖν οὐκ ἐπιτηδείου, ἐπεισε τὸν Κάσσιον, κρύφα πέμψασα τῶν αὐτῇ πιστῶν τινάς, ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ, ἣν αἰσθηταὶ τὸν Μάρκον τεθνεῶτα, συνοικήσειν τε αὐτῷ καὶ τὰλλα συμπράξειν ὑποσχομένη. Ὅς, φήμης τινὸς ψευδοῦς τεθνηκέναι οἱ δηλωσάσης τὸν βασιλεῖα, προεξανέστη τῆς ἀληθείας, ἄκων τε πολέμιος ἀνεφάνη τῷ αὐτοκράτορι.

Τούτων μὲν οὖν ἕνεκα ὁ Μάρκος τὸν τε Κόμοδον ἐκ τῆς Ῥώμης διεπέμψατο, καὶ ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐκ τῆς Παιονίας ἐστάλη· οὐ μὲν ὅπλων αὐτῷ κατὰ τῶν ἐπαναστάντων ἐδέχεν· ὁ γὰρ τοι Κάσσιος ἀναιρεθεὶς πρὸς τινος τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἔρχασε. Καθ' ἡσυχίαν δ' οὖν τὴν τε Συρίαν καὶ Αἴγυπτον ἐπελθὼν, οὔτε δῆμον οὔτε πόλιν, οὔτε ἰδιώτην οὔτε ἀρχοντα ἐσπουδακέναι τὰ τοῦ Κασσίου δόξαντα ἐπολυπραγμότησεν ἢ ἐκόλασεν, ἀλλὰ

tionis series et sensus potius requirit, ut legatur ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ. — Küster. Praeter necessitatem. Post dixit interpretum. — τῷ δὲ δημ. θησαυρῷ] τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν Suidas — ἐπίκλησιν κατὰ] ἐπίκλησιν ἐκ τοῦ ἔθνους πρῶτος ἀπηνέγκατο Suidas.

Fr. 116. Eadem Suidas v. Μάρκος. Eutropius VIII, 8 : Post eum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit : vir quem mirari facilius quis quam laudare possit. Principio vitae tranquillissimus, adeo ut ex infantia quoque nullum nec ex gaudio nec ex micore mutaret. Philosophiae deditus stoicæ; ipse etiam non solum ritæ moribus sed etiam eruditione philosophus; tantæ admirationis adhuc juvenis, ut eum successorem paraverit Adrianus relinquere : adoptato tamen Antonio Pio, generum esse ei idcirco voluerit, ut hoc ordine ad imperium perveniret.... Hic cum omnibus Romæ æquo jure egit, ad nullam insolentiam elatus imperii fastigio; liberalitatis promptissimæ, provincias ingenti benignitate et moderatione tractavit. — γὰρ ἤδη] ἤδη add. e Suida v. Μάρκος; idem γὰρ δὲ habet v. ὑποστησάμενος, ubi hæc iterum apponuntur. — ἐξέλαμπεν] in ἐξέλαμψεν mutavit Valesius. — τοῦ βασιλείου γένους] βασ. οἰκ. Suidas. — ἀνδρίος] ἀνδρείος Suidas.

Fr. 117. Eutrop. l. l. : Ad hujus belli sumptum, quum arario exhausto largitiones nullas haberet, neque indicere provincialibus aut senatui aliquid vellet, instrumentum regis cultus, facta in foro divi Trajani sectione, distraxit : vasa aurea, pocula crystallina et murrina, uxoriæ ac suæ sericam et auream vestem, nulla ornamenta gemmarum; ac per duos continuos menses venditio habita est, multumque auri redactum. Post victoriam tamen emptoribus pretia restituit, qui reddere comparata voluerunt; molestus nulli fuit, qui maluit semel emptoria retinere. — Βοιώνιος] Βοιώνιος codex.

Fr. 118. ἄλλως τε καὶ] τε καὶ ἄλλως codex. — οἰηθεῖσα, μὴ] οἰηθεῖσα τὸ μὴ codex. Fortasse erat οἰηθεῖσα, ποδῇθεῖσα τε, vel οἰηθεῖσα, ἐποδῇθε μὴ ... καὶ ἐπεισε. Cf. Xiphilin. LXXI, 32 : αὕτη γὰρ τὸν ἄνδρα ἀρρωστήσαντα προσδοκήσαντα ὅσον οὐκ ἔδη τελευτήσῃ, ἐποδῇθη μὴ τῆς ἀρχῆς ἐς ἄλλον τινὰ (ἀπὸ τοῦ Κόμοδου καὶ νίου καὶ ἀκλουστέρου τοῦ)

καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Ῥώμῃ συνειλημμένων (ἐξεληλαγμένοι γὰρ ἦσαν κἀνταῦθα τῶν βουλευτῶν συχνοὶ τὰ τοῦ Κασσίου περιφανῶς ἐσπουδακότες) ἐπίστειλε τῇ βουλῇ, μηδὲν χαλεπὸν γυνῆναι, τούτοις ἀντικρυς τοῖς ῥήμασι χρησάμενος· αὐτὰ γὰρ εἰρήσεται, τὴν χρηστότητα τοῦ ἀνδρὸς σαφῶς ἐνδεικνύμενα. Ἦν δ' οὖν τοιαῦτα· « Ἰκε· « τεύω ἡμῆς, ὦ βουλῇ, καθαρὰν μου τὴν ἀρχὴν ἀπὸ « παντὸς αἵματος βουλευτικοῦ φυλάξασθαι. Μὴ γένοιτό « τινα ἐξ ἡμῶν ἐκ' ἐμοῦ ἢ τῇ ἐμῇ ἢ τῇ ἡμετέρᾳ ψήφῳ θανατωθῆναι. » Καὶ τέλος ἔφη, ὅτι « Ἄν μὴ τούτου τύχω, ἀποίσομαι πρὸς τὸν θάνατον » καὶ οὐκ ἐπῆρε τὸν Μάρκον, οὐδὲ προσηγάγεται ἐκθῆναι τῶν συνήθων λογισμῶν οὐ τὸ δίδικον καὶ ἀνόσιον τῶν τετολμημένων, οὐχ ἡ ἀπιστία τῶν τολμησάντων οὐ τὸ ὑπὲρ ὁμοίων ἐς αὐτοῖς δέος.

119.

ΚΟΜΜΟΔΟΣ.

Ibid. p. 30 : Ὅτι μέχρι μὲν τινος ὁ Κόμοδος πάντα ἐπραττε τοῖς πατρικοῖς φίλοις συμβούλοις χρώμενος. Ἐπειδὴ δὲ Περέννιον ἐπαρχόντων στρατοπέδων κατέστησεν, ἀνδρὰ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, πονηρὸν [δὲ] τὸ ἦθος, αὐτὸς μὲν τυρραῖς καὶ συμποσίοις ἐσχόλαζεν, οὗτος [δὲ] πάσης τῆς ἀρχῆς τὴν ἐξουσίαν ἐνδυσάμενος, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτους διαβάλλειν ἤρξατο, καὶ ὅσοι πλούσιοι ἦσαν, τούτους εἰς ὑποψίαν ἄγων, τὸ μειράκιον ἐξεφόβει, ὡς ἂν αὐτοὺς διεχρησάμενος ἀφορμὴν αὐτῷ παράσχοι ἀρπάζειν τὰ ἐκείνων. Μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπέιχε τὸν νέον ἢ τοῦ πατρὸς μνήμη καὶ ἡ τῶν φίλων αἰδώς· ἀλλ' ὥσπερ τινὸς βασιλάνου τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν κοσμίαν ἀρχὴν, συνέβη τε τοιοῦτον. Λουκίλλα ἦν τῷ Κόμῳ πρεσβυτάτῃ ἀδελφῇ· αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βήρῳ αὐτοκράτορι συνύκει, ὃν κοινωνὸν τῆς βασιλείας Μάρκος ἐποιήσατο. Ἐπειδὴ οὖν συνέβη τὸν Λούκιον τελευτῆσαι, μενόντων τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς βασιλείας συμβολῶν, Πομπηϊανῷ ὁ πατὴρ ἐξέδοτο αὐτὴν· ἀλλὰ καὶ ὁ Κόμοδος ἐρύλαττε τὰς τιμὰς τῇ ἀδελφῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγάγεται αὐτὸς Κρισπίναν, ἀνάγκη τε ἐγένετο τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί, δυσχόρως τοῦτο φέρουσα ἡ Λουκίλλα, τῷ μὲν ἀνδρὶ οὐκ ἐθάρρη-

σεν εἰπεῖν, Κόδράτῳ δὲ τινι, εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο, ἐπέθετο τὸν Κόμοδον ἀναλεῖν· ὁ δὲ Κυντιανῷ νεανίᾳ θραυστάτῳ τε καὶ φονικωτάτῳ τὴν ὀλεθρίαν ἐπέτρεψε πράξιν. Ὅστις λαβὼν ἰγχειρίδιον, καὶ ὑποστὰς ἐν τῇ τοῦ θεάτρου εισόδῳ (ἔστι δὲ αὕτη ζοφώδης), ὄρμησε κατὰ τοῦ Κόμοδου. Ὡς δὲ διήμαρτε τῆς πληγῆς, κρατῆεις ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων, ἅπαντα διήλεγξε. Καὶ αὐτὸς μὲν παραχρῆμα δίκην ἀνοίας ἐπέσχεν· ὁ δὲ Κόμοδος ἐκτοτε κρινούς ἐχθροὺς ἅπαντας ἐλογίζετο. Ὑπῆρξε δὲ καὶ τῷ Περηννίῳ πρόφασις, ἣν ἐζήτει τὴν τε γὰρ ἀδελφὴν ὁ Κόμοδος διεχρήσατο, καὶ πάντας ἀφειδῶς τοὺς τε ὄντας ἐν τῇ συννημοσίᾳ καὶ τοὺς ὡς ἔτυχε διαβαλλομένους ἀπιστευάζετο, μάλιστα τοὺς πατρώους καὶ ἀναγκαίους φίλους.

2. Τοῦτο τοῦ Περηννίου κατασκευάζοντος ποιησάμενός τε (γὰρ) ἑαυτὸν ὑπὸ ἐξουσίαν, ἐπιβούλευε τῇ ἀρχῇ, τὸν τε Κόμοδον κατεργάσασθαι βουλόμενος, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ τὴν βασιλείαν διανεῖμαι. Ἐγνώσθη δὲ ἡ ἐπιβουλὴ παραδόξως ὑπὸ φιλοσόφου τινὸς ἐν τῷ θεάτρῳ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνακράζοντος· καὶ ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ Περηννίου δίκας τῆς παρρησίας λαβὼν, πυρὶ παρεδόθη· ὁ δὲ Κόμοδος ὑπατόπει τε τὸν Περέννιον, καὶ ἐμμένοντο τῶν λεχθέντων. Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος, στρατιῶται τινες τῶν Ἰλλυριῶν, λαθόντες τὸν Περηννίου παῖδα, νομίσματα ἐκόμισαν ἐκτετυπωμένα τὴν ἐκείνου εἰκόνα· ἅπερ ἑωρακὺς ὁ Κόμοδος, πεισθεὶς δὲ τοῖς λεχθεῖσιν αὐτῷ πολλάκις, πέμψας διὰ νυκτὸς, ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Περηννίου, καὶ τὴν ταχίστην ἐκπέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ παῖδα (ὃς ἦν ἐπαρχος τοῦ ἐν Ἰλλυριοῖς στρατοπέδου) τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἐτι ἀγνοοῦντα, καλεῖται τε αὐτὸν διὰ (τε) φιλικῶν γραμμάτων ἔχειν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ὡς καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βουλομένου, καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν αὐτοῦ ληφόμενου. Ὁ δὲ, τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, ἀσφάλλων μὲν ὅτι ἀτελῇ κατέλιπε τὰ τῆς τυραννίδος, θαρρῶν δὲ τῇ τοῦ πατρὸς δυνάμει, ποιεῖται τὴν ὁδοπορίαν. Γενόμενον δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν.

3. Ὁ δὲ Κόμοδος δύο τοὺς ἐπαρχοὺς καταπτήσας, ἀσφαλέστερον ᾤκησεν πράττειν. Χρόνου δὲ τινος διαδραμόντος, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ κατ' αὐτοῦ γέγονε. Μά-

τρόπους ὄντος) περιελθούσης, ἰδιωτεύσει· καὶ ἐπεισὶ τὸν Κόμοδον ἐκ ἀπορρήτων παρασκευάσασθαι, ἵν', ἂν τι ὁ Ἀντωνίνος πάθοι, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν αὐταρχίαν λάβῃ. — δς, φήμης] ὡς φήμης codex. — Ἰκετεύω ἡμῶν κτλ.] plenius hæc quam quæ Xiphilinus LXXI, 30 præbet. — ἐκ' ἐμοῦ] sic etiam ap. Xiphilinum scribendum pro vulgata ἐκ' ἐμοί. — θανατωθῆναι] σφαγῆναι Xiph. — ἀποίσομαι] σπεύσω Xiph.

Fr. 119. A Commodi regno Historiarum initium sumpsit Herodianus, quem in sequentibus præ ceteris ducem Joannes eibi selegit. Quæ in hoc fragmento leguntur, excerpta sunt ex Herodian. I, 8 sq. — αὐτοῦ; διαχρησ.] Herodian. I, 8; αὐτὸς δ. codex. — Κρισπίναν] Herod.; Σικρίναν codex. — εἰς ὃν καὶ διεβάλλετο] ἐκ' οὗ καὶ λανθανούσης συνουσίᾳ διεβάλλετο Herod. — Κυντιανῷ] Herod.; Κυντιανῷ cod. — § 2. κατασκευάζοντος, ποιησάμενός τε κτλ.] Oratio claudicat. Herodian. I, 9 : Ὁ δὲ Περέννιος ἀποσκευασάμενος πάντας... ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐκ' ἐξουσίαν, ἐπιβούλευε τῇ ἀρχῇ. — ὑπὸ] ἐπὶ Herod., quod etiam nostro loco reponendum videtur; nisi forte velis ὑφ' ἐαυτὸν τὴν ἐξουσίαν. — τὴν βασιλείαν διανεῖμαι] ἰγχειρίσαι τὴν πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων Herod. — ἀνακράζοντος] Verba philosophi, quæ excidisse videntur, hæc sunt (Herod. I, 9) : Οὐ πανηγυρίζεις σοι καπρὸς, Κόμοδε, νῦν, οὐδὲ θείας καὶ ἑορταῖς σχολάζεις· ἐπικείται γὰρ σου τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περηννίου ἔπος. — διὰ τε φιλικῶν] τε abundat, excerptoris culpa. Sc. Herodianus : γράμματά τε φιλικὰ ποιήσας καὶ μείζονα φήσας καλεῖν ἑλπίσιν αὐτόν. — ἐντέταλτο] ἐντέτατο cod. — § 3. κατ' αὐτοῦ] vel κατὰ τὸ αὐτὸ, uti est ap. Herod.; κατ' αὐτοῦ codex. — δεινὰ] Her.; δυνά cod. — χα-

τερνός τις, ἐκ τῶν στρατιωτῶν φυγὰς, πολλὰ καὶ δεινὰ διαφόρως τολμήσας, πείσας τέ τινας ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἔργων, χεῖρα πολλὴν κακούργων συναθροίζει· καὶ πρότερον μὲν τὰς πλησίον ἐλήστευσε πόλεις· εἴτα καὶ μείζονα τολμήσας, εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσέδου· καὶ ἐπιτηρήσας ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς πανδημεὶ ἑορτὰς ἐπιτελεῖ, καὶ πάντες τὰ ἑαυτῶν σχήματα διήλλαττον ὥς ἐβούλοντο, καίρῳ ἐπιτήδειον νομίσας, λαβὼν τε δορυφόρου σχῆμα ἐπεπύδῃσε διακρήσασθαι τῷ Κομόδῳ. Ἄλλ' εἰς τῶν τῶν αὐτῷ κακούργων παροξυνθεὶς ὑπὸ φθόνου, προδιαγέλλει τοῖς τοῦ βασιλέως οἰκείοις· καὶ συλλαβόντες τὸν Μάτερνον, ἀπέτιμον αὐτοῦ τὸν αὐχίνα. Κόμοδος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς ὁμολογήσας χαριστήριους τινάς, ὑπὲρ τε τῆς σωτηρίας καὶ τῆς βασιλείας ἐπανηγύριζεν.

ε. Ὁ δὲ Κόμοδος ἐκφυγὼν τὴν Μάτερνον ἐπιβουλήν, πλείονί τε φρουρᾷ ἐχρήσατο, καὶ σπανίως τοῖς δῆμοις ἐφαίνετο, τὰ πλείστα ἐν προαστείαις διατρίβων. Συνέβη γὰρ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον καὶ λοιμῶδὴ νόσον κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, καὶ πολλοὺς διαφθεῖρειν. Ἐπίσχε δὲ καὶ λιμὸς κατ' αὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Κλέανδρός τις, τῷ μὲν γένει Φρύξ, συναυξηθεὶς τε τῷ Κομόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς προῆλθεν, ὥς καὶ τὴν τοῦ σώματος φρουρὰν καὶ τὴν τοῦ θαλάμου καὶ τῶν στρατιωτῶν πρόνοιαν ἐχειρισθῆναι· ὑπὸ δὲ πλούτου καὶ τρυφῆς ἀναπεσθεῖ, καὶ πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν προῆλθεν· ὠνούμενος δὲ πλείστον σίτον, ἀπέλειπεν, ἐλπίζων τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιώπειδον ἐν σπάνει καταστήσας, ἐπιδόσει λαμπραῖς ἀλόντας ὑπαγαγέσθαι· καὶ γυμνάσιον καὶ λουτρὸν μέγιστον κατασκευάσας, τούτους ἐδεδίαζεν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεχθῶς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις κακῶς ἠγόρευον, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Κομόδου πανδημεὶ ἐπελθόντες κατέβρων, καὶ τὸν Κλέανδρον πρὸς θάνατον ἤτουν. Ταρχῆς δὲ οὗσης, τῷ μὲν Κομόδῳ ἐκώλυσε γνωσθῆναι, αὐτὸς δὲ στρατιώτας ἐπαρῆκε τῷ δῆμῳ, καὶ μέχρι τῆς πόλεως διωκόμενον ἔκοπεν· ὥς δὲ ἐν τῇ πόλει εἰσῆλθεν, οἱ ἐν αὐτῇ μέιναντες, αἰσθόμενοι τὸ κατεληγὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς εἰσόδους, ἐκ τῶν ὀμαμάτων λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππέας. Οἱ δὲ ἐπασχον ἅπερ ἑδράκεισαν· τιτρωσόμενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, πολλοὶ δὲ καὶ διεφθάρησαν.

ε. Ἐμυλίου τε πολέμου τηλικούτου τὴν Ῥώμην κατέχοντος, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τῷ Κομόδῳ τὰ πραττόμενα ἐβούλετο, οἷσι τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας· ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως λυσσιμένη τὰς τρίγας, καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἅπαντα διηγόρευε τὰ τῷ Κλεάνδρῳ πεπραγμένα, καὶ ὅτι τῆς βασιλείας ἐκβάλλονται, εἰ μὴ τὴν ταχίστην πρὸς θάνατον ἐκδοθείη. Τότε καὶ τῶν παρόντων τινὲς θαρρήσαντες τοῖς τῆς ἀδελφῆς λόγοις τὸν Κόμοδον ἐξετάραξαν. Ἐκπλαγεὶς δὲ ἐκεῖνος τὸν τε ἐπικείμενον κίνδυνον καταλαβὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτιμηθῆναι κελεύει τοῦ Κλεάνδρου, καὶ ἐπὶ ὁράτος μακροῦ ἐκπέμπει τῷ δῆμῳ. Ὁ δὲ παραχρῆμα τῆς μανίας ἐπαύσατο, προσανελὼν μέντοι καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Κλεάνδρου. Καὶ ὁ μὲν Κλέανδρος οὕτω τε ἠνθησεν ἐν ὀλίγῳ, καὶ οὕτω διεμαράνθη.

ε. Ὁ δὲ Κόμοδος εἰσελθὼν ἐν τῷ ἄστει μεγαλοφρόνως ὑπεδέχθη· πειραθεὶς δὲ τοσοῦτων κινδύνων, ἀπίστως προσεφέρετο πᾶσιν ἀρειδῶς τε ρονεύων καὶ πάσις διαβολαῖς πιστεύων, σχολάζων τε ἀλλαπαλλήλοις καὶ ἀκολάστοις τοῦ σώματος ἡδοναῖς, ἡνιόχοις τε καὶ ὑποκριταῖς καὶ θηρίων σφαγαῖς· ὑπὸ δὲ τινος τύχης ἐλαυνόμενος, εἰς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προὔχρησεν, ὥς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι. Ζήτει ἐν τῷ Περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς.

120.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι ὁ Κόμοδος ὑπὸ τινος τύχης ἐλαυνόμενος εἰς τοσοῦτον μανίας καὶ παροινίας προὔχρησεν, ὥς τὴν ἰδίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ἡρακλῆα τε καὶ Διὸς υἱὸν ὀνομάζεσθαι, τοὺς τε μῆνας ἀφ' ἑαυτοῦ φέρειν τὰς προσηγορίας προσέταξεν οὕτως· Ἀμαζόνιος, Κόμοδος, Αὐγούστος, Ἡράκλειος, Ῥωμαῖος, Ὑπεραίρων, Ἀνίκητος, Εὐσεβής, Εὐτυχής, Λούκιος, Ἀἴλιος, Αὐρήλιος. Ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαῖον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥοπαλὸν ἐπεφέρετο· οὕτω τε θηρίοις καὶ ἀνθρώποις δημοσίᾳ ἱμανομάχαι, εὐστόχως τε κατὰ τὸ ἀληθὲς ἀκοντίζων, καὶ παρὰ πάντων, ὥς εἰπεῖν, θαυμαζόμενος. Ἐπειδὴν δὲ εἰς πολλὴν μισαιφονίαν ἐτράπη, πάντας ἀρειδῶς τοὺς ἀθλοῦς καὶ λελωδημένους ἀνδρας εἰς τὸ θέατρον συναγαγὼν, δρακοντοειδῆ τέ τινα περιθείς ἐκ τῶν γονάτων ὑφάσματα, ὥς γίγαντας τῷ ῥοπαλῷ κατειργάσατο. Καθεύδων γὰρ ἐν τοῖς μονομαχείοις, ἐκείθεν ἐκ

ριστήριους τινάς] Herodian. I, 10 : ὁ δὲ Κόμοδος θύσας τε τῇ θεῇ καὶ χαριστήρια ὁμολογήσας, τὴν ἑορτὴν ἐπιτελεῖ, παρέπιμπε τε τὴν θεὸν χαίρων· καὶ σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. — § 4. συναυξηθεὶς τε] οἰκίτης δὲ βασιλικὸς γινόμενος συναυξηθεὶς τε Herod. I, 12. — εἰς τοσοῦτον] Her. ; εἰς τοῦτον codex. — καὶ τὴν τοῦ θαλάμ.] τῆς αἰδ. ex Herod. — προῆλθεν] melius abesse, ut ap. Herod. Possis tamen : προελθεῖν. — λαμπραῖς] Her., λαμπραῖς cod. — ὑπαγαγέσθαι] ὑπαγέσθαι cod. — κατέβρων] Cramer., ἰδὼν Her., κατεύου codex. — ὀμαμάτων] ὀμαζών cod. — § 5. ἄλλος μὲν οὐδ.] ἄλλως μ. o. cod. — θαρρήσαντες τοῖς] Herod. I, 13. ἐθάρρησαν, καὶ τοῖς cod. — πειραθεὶς] Her., παραθεὶς codex.

Fr. 120. Failem Suklas v. Κόμοδος. V. Herodian. I, 14-16. — τὰς προσηγορίας] Suklas; τὴν προσηγορίαν cod. Nomina niensium ap. Herodianum I, 14 non traduntur. Habes apud Xiphilinum LXXII, 15 (et Zonaram) tum nomina niensium tum orillium, quem Nostrae neglexit. Vide interpretes ad Xiphil. (not. 88, pag. 738 ed. Sturz) et qui ibi laudantur. — εὐστόχως τε] τε om. Suklas. — ὥς εἰπεῖν] om. Suidas. — τῶν γονάτων] τῶν om. Suid. — ὑφάσματα] ῥήματα Suid.

τὰς πανηγύρεις καὶ ἑορτὰς πρὸς τῆς συγκλήτου βουλῆς ὑπαντιώμενος, ἐκ πάντων μὲν κακῶς διεβάλλετο, ὥστε καὶ τὴν Μαρκίαν, ἣν εἶχε τῶν παλλακῶν τιμιωτάτην, καταγνῶναι αὐτοῦ καὶ ἀπαγορεῦσαι τοῖς πραττομένοις. Πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἰκέτευον αὐτὸν μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

121.

Exc. De ins. p. 34 : Ὅτι μετὰ τοῦτο ὁ Κόμοδος ἐπὶ ταῖς οἰκείαις ἀσχάλλων, τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν ἐς τὸ δωματίον, ὡς δῆθεν καθευδήσων, λαβὼν δέλτον, γράφει δαυτοὺς γρὴν φονεῦσθαι (ἦν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτος καὶ Ἑκλεκτος· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν τῆς συγκλήτου πρωτευόντων), ὥς ποτε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις κατατοξεῦσαι τούτους ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος, τοὺς μὲν (γὰρ) ὡς πρεσβύτας καὶ πατρίους φίλους αἰδούμενος ἔχειν ἀπὸ τοῦ βίου σεμνοὺς ἐπόπτας, τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι βουλόμενος μονομάχοις. Τὴν δὲ δέλτον τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐνθα μηδεὶς εἰσῆι. Παιδῖον δὲ τι μικρὸν, ὅπερ ἡγάπα ὁ Κόμοδος καὶ ἡπετέρπετο, Φιλακόμοδον τε ὠνόμασε, τοῦτον λαβὼν τὴν δέλτον, ἐκαίει ἐπὶ τοῦ σκίμποδος. Αἰφνιδίῳ δὲ τοῦ Κομόδου προελθόντος, ἔμεινε παρὰ τῷ παιδίῳ τὸ γραμματεῖον· ὅπερ ἀνελομένη ἡ Μαρκία, δεδοικυῖα μὴ τι τῶν ἀναγκαίων ὑπὸ νηπιότητος διαφθίρη, γνωρίσασα τὴν τοῦ Κομόδου χεῖρα, ἐμῆλθε, καὶ εἶδεν αὐτὸ θανατηφόρον, καὶ πρὸ πάντων αὐτῇ· ἀνομιώσασα δὲ καθ' ἑαυτήν, τὸν Ἑκλεκτον μεταπέμπεται· ὁδῶσα δὲ τὸ γραμματεῖον, « Ὅρα, ἔφη, ποῖαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν. » Ὁ δὲ ἀναγνὼς κατεπλάγη, καὶ τοῦτο διὰ τινος πιστοτάτου παραπέμπει παραχρῆμα τῷ Λαίτῳ. Ταραχθεὶς δὲ κακῶς ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὲ συσχεφόμενος αὐτοῖς· οὐδὲ γὰρ ἦν χειρὸς μελλήσεως. Ἀρίσκει δὲ δοῦναι φάρμακον τῷ Κομόδῳ· ὑπέσχετο δὲ ῥᾶστα δώσειν ἡ Μαρκία· εἰώθει γὰρ αὐτὴ χερσὶν αὐτῷ ἐν τῷ δείπνῳ τὴν πρώτην δόσιν. Ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ λουτροῦ δίδωσι καλῶς κεράσασα· ὁ δὲ πῶν ἀναισθήτως, αὐτίκα ἔπεσεν εἰς ὕπνον, ὑπὸ τε τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἐδονῆς ἐλκόμενος· καὶ μικρὸν τι ἡσυχάσας ἤρξατο ἑμῖν σὺν τῇ προεγκειμένη τροφῇ καὶ τὸ φάρμακον· ἡ δὲ Μαρκία φοβηθεῖσα μὴ (εἰς) πᾶν ἐξεμεθῇ, ἡ δὲ τὴν πλῆμην τῆς τροφῆς ἡ δὲ τὸ προλαμβανόμενον ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀλεξιφάρμακον, καὶ πάντες ἀπόλωνται, μετακαλεῖται νύκτωρ τὸν

Λαίτον καὶ τὸν Ἑκλεκτον. Οἱ δὲ ὡς ταῦτα ἐπύθοντο, θάρρουν τοῦτο Ναρκίσσῳ τινὶ ἀκμαϊοτάτῳ ἀποπνέξαι τὸν Κόμοδον. Ὁ δὲ εἰσδραμὼν καὶ παρειμένον εὐρὼν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ τῆς μέθης, ἀποσφίγγας τὸν τράχηλον, φονεύει. Τοιοῦτῳ μὲν τέλει βίου ὁ Κόμοδος, βασιλεύσας ἑτασι ἰγ' μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν, ἐχρήσατο.

122.

PERTINAX.

Ibid. p. 35 : Οἱ δὲ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ, κρύψαι τὸ γινόμενον βουλευσάμενοι, εἰς στρωμνὴν τινα εὐτελῆ ὑποβαλόντες τὸ σωματίον, καὶ καταρράψαντες, δι' οἰκετῶν, πάντας λαθόντες, τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξεφόρησαν· αὐτοὶ δὲ τὸ πρακτικὸν ἐβουλεύοντο, φήμην ἐγκατασπείραντες, ὅτι ἐν τῷ μονομαχίῳ ἀποπληξία ὁ Κόμοδος ἐτελεύτησεν. Ἐδοξεν δὲ αὐτοῖς ἐπιλέξασθαι ἄνδρα πρεσβύτερον τινα, τὸν διαδεχόμενον τὴν ἀρχήν, ὅπως ἀπὸ τῆς πικρῆς καὶ ἀκαλάστου τυραννίδος πάντες ἀναπνεύσειεν.

2. Καθ' ἑαυτοὺς δὲ λογιζόμενοι, οὐδένα οὕτως ἐπιτήδειον εὐρίσκον ὡς Περτίνακα, τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, ἐν [δὲ] πολλαῖς πράξεσι στρατιωτικαῖς εὐδοκίμησαντα, μόνον τῶν Μάρκου φίλων περιλειφθέντα· πρὸς δὲ τῆς νυκτὸς ἀκμαζούσης παραγίνονται, αὐτοὶ τε καὶ τινες ὀλίγοι τῶν συνωμοτῶν. Ἐπιστάντες δὲ ταῖς θύραις διαγείρουσι τὸν φύλακα. Ἀνοίξας δὲ ἑκείνος, καὶ θιασάμενος στρατιώτας καὶ τὸν ἑπαρχον, ἀγγέλλει τῷ δεσπότη. Ὁ δὲ ἤκειν αὐτοὺς καλεῖ, προσδοκῶν παραχρῆμα ἀποτέμνεσθαι. Εἰσελθόντας δὲ αὐτοὺς ἡσπασατο, καὶ τὸ καλευσθὲν γίνεσθαι προέτρεπε. « Τοῦτο γὰρ, ἔφη, διὰ παντὸς ἐνενοῦν, μόνος περιλειφθεὶς τῶν πατρίων αὐτοῦ φίλων. » Προέτεινέ τε πολλάκις τὸν τράχηλον ἀπὸ τοῦ σκίμποδος. Πρὸς ταῦτα ὁ Λαίτος· « Παῦσαι, » φησὶν « ἀνάξια σουτοῦ καὶ τῶν προεβιωμένων σοι λέγων. Οὐ γὰρ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἤκομεν, ἀλλ' ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τε ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς Ῥώμης· κεῖται μὲν [γὰρ] ὁ τύραννος, οἴκην δούς τὴν προσήκουσαν, [καὶ] ὅπερ αὐτὸς ἡμᾶς δρᾶσαι διανοοῖτο [ταῦτα πρὸς ἡμῶν παθῶν]. Ἡμεῖς δὲ ἤκομεν [σοι] τὴν βασιλείαν ἐγχειριοῦντες, ἐν ἵσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ βίῳ, μεγέθει, ἀξιώματι, ἡλικίᾳ, σεμνότητι, πόθῳ τε τοῦ δήμου. »

3. Ὁ δὲ Περτίναξ· « Παύσασθε γλιυάζοντες πρε-

— καὶ ἑορτὰς] om. Suid. — τῶν παλλακῶν] τῶν om. Suid. — τοῖς πραττομένοις] τὰ πραττόμενα Suid.

Fr. 121. Hæc ex Herodiano (I, 17) petita continuam cum superioribus narrationem efficiunt. — δῆθεν] δὴ Her. — πρώτη μὲν] Her.; πρῶτον cod. — ὡς ποτε... ἐν τῷ θεάτρῳ βουλόμενος] Hæc in Herodiano non leguntur. — τοὺς μὲν γὰρ] γὰρ inclusi; excerptoris est negligentis. Ita Herodianus: τοὺς μὲν γὰρ πρεσβυτέρους καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσπείρασθαι πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν κτλ. — ἐνθα μηδεὶς εἰσῆι] οἴηθαι μηδένα ἐκεῖσε εἰσελεύσεσθαι Her. — μετακαλεῖται] μεγακαλεῖ καὶ cod.

Fr. 122. V. Herodian. II, 1-2. — § 2. γίνεσθαι προέτρεπε] γένεσθαι pr. cod. — ἐνενοῦν] ἐννέει codex. Herodianus· Πάλαι μὲν καὶ πάσης νυκτὸς τούτῳ τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος· μόνος τε τῶν πατρίων περιλειπόμενος φίλων ἐτι, ἐθιμάζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμοδον βραδύνοντα. — [καὶ] ὅπερ] ἤπερ codex. Inclusa ex Herod. supplevi. — βίῳ, μεγέθει κτλ.] Herodianus II, 1, ita habet: ἐν ἵσμεν προὔχοντα ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ σωφροσύνη βίου, μεγέθει τε ἀξιώματος καὶ ἡλικίας σεμνότητι, ποθοῦμένον τε καὶ τιμώμενον ὑπὸ τοῦ δήμου.

σβύτην. = « Ἀλλὰ μὲν, ἔφη δ' Ἐκλεκτος, ἀνάγνωθι τὸ γραμματεῖον· γνωρίζεις δὲ τὴν Κομόδου χεῖρα. » Ἐπιγνοὺς δὲ τὰ γεγραμμένα δὲ Περτίναξ, πεισθεὶς τε ἀνδράσι καὶ πρότερον αὐτοῦ φίλοις, πάντα πυθόμενος τὰ πεπραγμένα, ἐπιδίδωσιν αὐτόν. Καὶ συμπαραλαβόντες καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν, ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἡπείγοντο. Διαπέμπουσι δὲ τινες τοὺς διαδοχόντας, ἔτι Κόμοδος [μὲν] τέθνηκε, Περτίναξ δὲ ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἄπεισι βασιλεύς. Διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, πᾶς δὲ ὄχλος ἐνθουσιῶντι εὐκλῶς ἐξεβόλχαι καὶ διέτρεχε, βοῶν τε ἀπρεπῆ, καὶ ὅσα πρότερον ἐπιείχεν ὁ φόβος, ταῦτα, προελθούσης ἀδείας καὶ ἐλευθερίας, [βράδυν] ἐλέγετο. Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ὅτε Λαίτος καὶ Ἐκλεκτος εἰσῆλθον ἄγοντες τὸν Περτίνακα· καὶ ἀναγορεύεται βασιλεύς.

4. Ὅτι εὐταξίας καὶ εὐμορίας καταχούσης τὸν βίον, βασιλεύοντος Περτίνακος, μόνοι οἱ δορυφόροι ἀσχάλλοντες μνήμη μάλιστα τῆς προγεγεννημένης αὐτοῖς τυρηνίδος, ἀρπαγὰς τε καὶ βίας ποθοῦντες, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι τὸν Περτίνακα, ζητῆσαι δὲ τινὰ τὸν πάλιν αὐτοῖς παρέχοντα ἀκόλαστον ἐξουσίαν. Αἰφνιδίως τοίνυν, οὐδενὸς προσδοκῶντος, ἀλλὰ πάντων ἡσυχάζοντων, προσπηδῶσι τοῖς βασιλείαις τὰ ξίφη σπασάμενοι. Οἱ δὲ ἐν τῇ βασιλείᾳ ὑπηρεσίᾳ ταρχθέντες, οὐκ ἔμενον, ἀλλ' ἕκαστος ἦν εἶχε φρουρὰν καταλιπὼν ἔφυγεν. Ὀλίγοι δὲ τινες ἀπαγγεῖλαντες τῷ Περτίνακι τὴν ἔφοδον, συνεβούλευον φυγεῖν, καὶ τῇ τοῦ δήμου καὶ τῇ τῆς συγκλήτου βοηθείᾳ αὐτὸν ἐπιδούναι. Ὁ δὲ οὐκ ἀνασχόμενος, βασιλείας οὐκ ἀξία ταῦτα νομίσας, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, προσδοκῶν πείθειν αὐτοὺς καὶ παύσειν τῆς ἀλόγου ὀργῆς, αἰδουμένους τὸ τοῦ βασιλέως σχῆμα καὶ τὴν τοῦ ἀνδρός φιλοσοφίαν. Ἐτι δὲ λαλοῦντος τοῦ πρεσβύτου καὶ πολλὰ παραινούντος, ἐπιπίπτουσι τε αὐτῷ καὶ φονεύουσι, δράσαντες ὄντως ὤμῳ ἔργον· καὶ δεδιότες τὴν ἔφοδον τὴν τοῦ δήμου, εἰς τὸ στρατόπεδον ὁρῶν ἀναχωρήσαντες καὶ τὰς πύλας ἀποκλείσαντες, ἐπὶ τοῦ τείχους ἀνῆλθον, φρουρὰς καταστήσαντες, ἀμυνόμενοι τοὺς ἐπιόντας.

5. Ἐπειδὴ δὲ διαφρίττησεν εἰς τὸν ὄχλον ἡ τοῦ βασιλέως ἀναίρεσις, ταραχὴ τε καὶ πένθος πάντας κατεῖχε, διέθειν τε ἐνθουσιῶσιν εὐκλῶς, μηδὲ εὐρεῖν μηδὲ ἀμύνεσθαι δυνάμενοι τοὺς δεδρακότας. Μῆξ δὲ πού καὶ δευτέρως ἡμέρας διαδραμούσης, οἱ μὲν ὁχλῶται ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν δεδιὼς ὑπαναχώρει, οἱ δὲ ἐν ἀξιώμασιν ὄντες εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον, ὥς ἂν μή τι δεινὸν ἐκ τῆς ἐσομένης ἀρχῆς παρόντες πάθοιεν. Τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος τῇ Περτίνακι βασιλεύσαντι μῆνας ἔξ.

6. Οἱ δὲ στρατιῶται, ὡς εἶδον μηδένα τολμῶντα ὑπεξελθεῖν τῷ φόνῳ, ἀναδάντες ἐπὶ τὸ τείχος ἐκέρουτον, « Τίς βούλεται τὴν βασιλείαν ὠνήσασθαι; » Ὡς [δὲ] διεφρίττησεν ἡ φήμη, Ἰουλιανὸς τις, ἤδη μὲν τετελεχὼς τὴν ὑπατον ἀρχὴν, ἐν εὐπορίᾳ δὲ πολλῇ [εἶναι δοκῶν], ζῶν δὲ κραυπαλαῖς καὶ τρυφαίς, καὶ ἄλλοις κακοῖς *.

123.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 822 : Ὅτι Ἰουλιανὸς δὲ ὑπατος, ὁ ὠνησάμενος τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ παρῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν, εὐθὺς τρυφαίς καὶ κραυπαλαῖς ἐσχολάζε, τῇ μὲν τῶν δημοσίων ἐπιμελείᾳ βραθύμως προσφερόμενος, εἰς δὲ τὸ ἀβροδίατον ἐπιδίδους ἑαυτόν. Εὐρίσκατο δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος· οὔτε γὰρ εἴκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, καὶ οἱ δημόσιοι θησαυροὶ ἐκεκένωντο ὑπὸ Κομόδου. Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἡγανάκτουν, καὶ ὁ ὄχλος ἐν τοῖς θεάτροις ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποίει.

124.

ΝΙΓΡΟΣ.

Exc. De ins. p. 37 : Ἐκ τούτης τῆς αἰτίας οἱ τε στρατιῶται ἡγανάκτουν, καὶ ὁ ὄχλος αἰσθόμενος ἐν καταφρονήσει αὐτὸν ἐποιεῖτο, καὶ Νίγρον ἐν τοῖς θεάτροις ἐπεκάλει, βοηθόν τε αὐτὸν γενέσθαι τὴν ταχίστην τῇ Ῥωμαίων [ἀρχῇ] ἡξίου, ὡς ἐφύδριστα πασχούσῃ. Καὶ τοῦτον ἀναγορεύουσι βασιλέα. Ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ἐξυπτιάζεται πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, καὶ ἀνειμένως τοῖς Ἀντιοχεῦσι συνευφραίνεται, εἰς ἐορτάς καὶ θεὰς ἐπιδίδους [ἑαυτόν], τῆς τε εἰς τὴν Ῥώμην ἀρόδου ἡμέλει, τοῖς τε Ἰλλυριοῖς στρατεύμασι δῖον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτὰ, οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδήλου, ἐλπίζων πάντας ὁμογνώμονας ἐσεσθαι τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ πράττοντος, διηγγέλθη εἰς Ἰλλυριοὺς καὶ πᾶν τὸ ἐκείσιν στρατιωτικὸν, ὅτι αἱ δόχαις Ἰστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον ἀπείργει τοὺς ἐπείκεινα βαρβάρους, καὶ φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν. Ἠγεῖτο δὲ τούτων Σιδῆρος, τὸ μὲν γένος Αἰθύς, εἰς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος.

125.

ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 825 : Οὗτος δὲ Σιδῆρος τὸ μὲν γένος ἦν Αἰθύς, εἰς δὲ πραγμάτων διοίκησιν γενναῖος ἄμα καὶ θυμοειδής, σκληρῷ τε βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνείθισμένος, πόνοους τε ἀνέχων βῆσται, νοῆσαι τε ταχὺς καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι δξύς.

— § 4. Notum incipit excerptum. Vide Herodian. II, 5. — τοὺς ἐπιόντας] τοῖς ἐπιούσιν cod. — § 5. V. Herodian. II, 6. — τοὺς δεδρακότας] τοῖς δεδρακόσι codex. — § 6. Finis huius segmenti mutilus (vide Herodianum c. 6). Quae sequuntur continuo in Exc. de insul. : Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας (fr. 124), iungenda sunt cum extremis verbis fragmenti sequentis. Fr. 123. Eadem Suidas v. Ἰουλιανός p. 1012 ed. Bernh. Petita sunt ex Herodian. II, 7. Fr. 124. V. Herodian. II, 7 seq. — τῇ Ῥωμαίων εὐχῇ] Herod. II, 9; τῇ Ῥ. ἀρχῇ codex. Fr. 125. Eadem Suidas v. Σιδῆρος p. 701 ed. B. Descripta ex Herodian. II, 9. — πόνοους ἀνέχων] πόνοις ἀντέχων Herodian. — ταχὺς... δξύς] δξύς... ταχὺς Herod. Sequuntur ap. Herod. quae leguntur fragm. seq.

126.

Exc. De ins. p. 37 : Οὗτος πυθόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάξασθαι, καταγνοὺς τοῦ μὲν βριθυμῖαν, τοῦ δὲ δυσπραγίαν (ἐνέπειθον δὲ αὐτὸν καὶ ὀνειράτα καὶ χρησμοὶ καὶ σύμβολα· τό γε τελευταῖον οἰήθη τὸν Περτίνακα ἰδεῖν ἐφ' ἵππου προΐοντα, τὸν δὲ ἵππον ἐκείνον μὲν ἀποσεισάμενον, Σεβήρον δὲ ἀναλαβόντα)· οὕτω τοίνυν ὁ Σεβήρος ἐρθεὶς τὴν γνώμην ἀπόπειραν τῶν στρατιωτῶν ἵποιετο. Ἰὰ μὲν πρῶτα κατ' ὀλίγους ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχους οἰκιστούμενος, περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς διελέγετο, ὡς ἐρέριπτο, οὐδενὸς ὄντος τοῦ κατ' ἀξίαν αὐτὴν λαμβάνοντος καὶ Περτίνακος φόνον ζητούντος· ἡγεμὼν γάρ τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ Μάρκου καταστάς ὁ Περτίναξ μνήμης εἶχε παρ' αὐτοῖς μεγάλως.

2. Τοιαῦτα τοίνυν λέγοντος τοῦ Σεβήρου, ἐπέδωσαν ἑαυτοὺς οἱ στρατιῶται, μάλιστα διὰ τὸν Περτίνακος φόνον, ὥστε παραχρῆμα καὶ αὐτοκράτορα ἀποδείξαι τὸν Σεβήρον. Ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ὑποδεξάμενος, καὶ τινα προδιαλεχθεὶς τῷ στρατοπέδῳ, εὐθέως τὴν ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίξιν προηγόρευσεν, ὀλίγον τινὰ δούς καιρὸν τοῖς στρατιώταις ἀναπαύσεως. Ὡς δὲ τῆς ὁδοπορίας ἤρξατο, οὐδαμοῦ τρυφὴν βασιλικὴν ἐνδεικνύμενος, ἀλλὰ σὺν τοῖς στρατιώταις διαιτώμενος, ἐπίστυγε τοῖς τῆς Ἰταλίας ὁδοῖς, τὴν τε ψῆμην προχθᾶσας τοῖς ἐκείσε παρῶν ὤφθη· καὶ πάντες αὐτὸν θαυμάζοντες καὶ ταῖς πύλαις ἡνεωγμέναις ἐδέχοντο. [Ὡς δὲ ταῦτα τῷ Ἰουλιανῷ ἀπηγγέλλετο, ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει ἦν,] τοῦ μὲν στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων, οὔτε δὲ τῷ δήμῳ πιστεύων, οὔτε τοῖς στρατιώταις θαρρῶν οὐς ἐψεύσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τῆς πόλεως προελθεῖν ἐτόλμα, ἀλλὰ τὰ ἐνδον παρασκευάζετο, ὡς τὴν Σεβήρου μάχην ἐν τῇ πόλει ποιησόμενος.

3. Ἐκείνου δὲ ταῦτα βουλομένου, ὁ Σεβήρος κατέλαβε τὰ τεῖχη, καὶ καλεῖται διὰ πάσης ὁδοῦ λανθάνοντας καὶ κρύπτοντας τὰ ὄπλα ἐν ἰδιωτῶν σχήματι εἰσδύναμι τοὺς στρατιώτας· καὶ ἤδη οἱ πολέμιοι ἐνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐξυπτιάζοντος καὶ ἀγνοούντος τὰ πρατόμενα. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα διάπυστα τῷ δήμῳ ἐγένετο,

ἐν πολλῇ ταρχῇ ὄντι διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Σεβήρου, τὰ ἐκείνου φρονεῖν προσεποιούντο, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ καταγινώσκοντας ἀνανδρείαν, τοῦ δὲ Νίγρου μέλλουσιν τε καὶ βριθυμῖαν. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἀρπάζει τε [καὶ ἀπορίᾳ] καταληφθεὶς πέμπει πρὸς τὸν Σεβήρον, κοινωνὸν αὐτὸν τῆς βασιλείας ἀποφηνάμενος.

4. Ἡ δὲ σύγκλητος ὁρῶσα τὸν Ἰουλιανὸν ἐν ἀπογνώσει, τῇ δὲ Σεβήρῳ πάντας ἤδη προσχωροῦντας, συνέδριον ποιησαμένη ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ποτε οἱ ὑπατοὶ τὰ πράγματα διώκουν, ψηφίζεται τὸν μὲν ἀναιρεθῆναι, ἀποδειχθῆναι δὲ μόνον αὐτοκράτορα Σεβήρον. Πρὸς αὐτὸν ἐκπέμπει διὰ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, πᾶσας τε αὐτῷ προσφέρει τὰς σεβασμίους τιμὰς· ἐπὶ δὲ τὸν Ἰουλιανὸν χιλιάρχον, ἀποκτενοῦντα ἀνάνδρον καὶ ἀθλίον πρεσβύτην, ἰδίῃς χρήμασιν ὠνησάμενον οὕτω πονηρὸν τέλος. Ὁ μὲν οὖν εὐρεθεὶς ἔρημος, αἰσχροῦς ὀλοφυρόμενος ἐφρονεῖται. Ἐπεὶ δὲ τὰ παρὰ τῆς συγκλήτου ἐδηλώθη τῷ Σεβήρῳ, ἥ τε τοῦ Ἰουλιανοῦ ἀναίρεσις, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ βήματος, αὐτοκράτωρ καὶ Αὐγουστος ὑπὸ Ῥωμαίων ἀντιγορεύθη.

127.

Exc. Salm. p. 397 : Σεβήρος ἔστειλε γράμματα εἰς Ῥώμην ὑπαντῆσαι αὐτῷ τοὺς στρατιώτας. Συνελθόντας δὲ ὠνειδίσεν, εἰπὼν, ὅτι κἂν μὴ αὐτοὶ ἐγένοντο αὐτόχειρες Περτίνακος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ δέον αὐτοὺς ἀνελεῖν τοὺς ἀποκτείναντας ἐκείνον· τοῦτο μὴ ποιήσαντες ὑπ' αἰτίαςιν εἰσὶ φόνου. « Ἐπὶ φυλακῇ γὰρ βασιλικῇ ταχθέντες, ἔφη, οὐκ ἐν τῷ ἀριστάρῳ μέρει τὰ ἔξῃ διαζώννυσθε, ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ. » Καὶ ἀπολαβὼν τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἵππους, ἀπεδίωξεν αὐτούς. Εἰς δὲ στρατιώτης, οὐκ ἀνασχομένου τοῦ ἵππου ἀπολιπεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἀκολουθοῦντος καὶ χρεμετίζοντος, ὑπεραλγῆς γενόμενος, τὸν ἵππον ἀπέσφαξε καὶ ἑαυτὸν.

Οὗτος ὁ βασιλεὺς τὸ Βυζάντιον παραλαβὼν τὰ τεῖχη καθέλει. Εἶχε δὲ πύργους ἑπτὰ ἐκ τῶν Θρακίων πυλῶν ἀρχομένους καὶ ἐπὶ τὴν ἀρκτῶαν καθήκοντας θάλασσαν. Καὶ τούτων εἰ τις ἐτέρῳ τῷ πύργῳ προσῆλθεν, οὐδεμία αἰσθησὶς τοῖς ἄλλοις ἐγένετο· εἰ δὲ τῷ πρώτῳ ἐνεβόησεν ἢ λίθον ἐ[νέ]βαλεν, αὐτὸς τε ἤχει, καὶ σιωπήσας

Fr. 126. ἀρπάξασθαι] ἀρπάσαι codex. — [ἐπιδιδόντος] i. e. ἐπεξελεῖντος τῷ φόνῳ; nisi potius fuit ἀμύνασθαι ζητούντος. Herodian. : Ὀλεσε δὲ θεῖν ἐκμῦναι καὶ ἐπεξελεῖν τῷ Περτίνακῳ φόνῳ. — § 2. ἀφίξιν] ἰσοζον Herod. II, 11. — τρυφὴν] Her. ; τροφὴν cod. — ὡς δὲ ταῦτα κτλ.] inclusa supplevi e Herodiano. — τοῦ μὲν στρατοῦ] ex Herod. ; codex : τὸ γὰρ πλῆθος τοῦ στρατοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὸ πλῆθος ἀκούων. — προελθεῖν] προσελθεῖν cod. — § 3. διάπυστα] ἐκκρίστα codex. — διὰ τὴν δύναμιν] διὰ τε τὴν δύναμιν. — § 4. τῷ δὲ Σεβήρῳ πάντας] τῶν δὲ Σεβήρου π. codex. — χιλιάρχον] melius oratio procederet si cum Herodiano dicere auctor voluisset : ἀποπέμπεται χιλιάρχον ἀποκτείνει ἀνάνδρον κτλ. — ἀναίρεσις, ἀναβὰς] Inter v. ἀναίρεσις et ἀναβὰς; complura ommissa sunt. Scilicet nuntiata nece Juliani, Severus Romam misit, qui juberent milites absque armis ex urbe obviam ire, imperatorem salutaturos. Quo facto, cinxit inermes, necem Pertinacis his exprobrat, ac deinceps dispellit. Vide fr. 127. Post hac Romam ingressus in senatu verba facit.

Fr. 127. Severi ad milites Romanos orationem habes ap. Herodianum II, 13; sed nostra ibi non leguntur. Joannes sua hausit e Dione, ex quo etiam sequentia, εἰς δὲ στρατιώτης κτλ., exscripsit. Vide Xiphilin. LXXIV, 4. — ἀλλ' ἐν τῷ δεξιῷ] Monet de his Salmasius ad Ael. Spartianum in Sever. c. 6, quo loco etiam Excerptorum nostrorum mentionem facit. Cf. interpr. ad Xiphil. l. l. — Βυζάντιον] De capto Byzantio v. Herodian. III, 6, et Xiphilin. LXXIV, 14. Quae de turribus vocalibus sequuntur, ex Dione petita sunt. — [ἐτέρῳ τῷ πύργῳ] ἐν ἐτέρῳ πύργῳ codex. — τῷ πρώτῳ ἐνεβόησεν] e Xiphil. ; ἐν τῷ πρ. ἀνεβόησεν codex. — σιωπήσας] hoc excerptoris est. Ita Xiphilin. : αὐτὸς δὲ ἤχει καὶ ἑλπίει, καὶ τῷ δευτέρῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν παραδίδου· καὶ οὕτω διὰ πάντων ὁμοίως ἐχώρει. Ceterum eadem habet Suidas v. Βυζάντιον, praemissis verbis Herodiani (III, 1, 6) : Ὅτι τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασιλέως τῶν Ῥωμαίων τετελείωτο

τῷ δευτέρῳ μετιδίδου τῆς ἡχοῦς, καὶ εἶτα τοῖ τρίτῳ, καὶ ἑξῆς.

128.

Exc. De ins. p. 39 : 'Ο δὲ Σεβῆρος θυμῷ καὶ ὀργῇ εὐθέως πρὸς τοὺς ἐν 'Ρώμῃ φίλους αὐτοῦ ἐχρήσατο, καὶ τοῦ Ἀλβίνου τὴν κεφαλὴν δημοσίᾳ ἀνασταυρωθῆναι ἐπέμψεν· αὐτὸς δὲ τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν διοικήσας, οὗο τε ἡγεμόνας ἀντὶ ἐνὸς καταστήσας, πάντας τε τοὺς Ἀλβίνου φίλους φονεύσας, εἰς τὴν 'Ρώμην εἰσήλασεν.

129

Exc. De virt. p. 825 : 'Οτι Σεβῆρος μετὰ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τὰ βασιλεία, τῶν Ἀλβίνου φίλων ἐπὶ τῆς συγκλήτου κατηγορεῖ, γράμματά τε αὐτῶν καὶ Διέγκους προέφερεν· ἄλλας τε ἄλλοις ἐπιφέρων αἰτίας, πάντας τοὺς ἐξέχοντας τότε τῆς συγκλήτου, καὶ τοὺς κατὰ ἔθνη πλούτῳ τε καὶ γένει ὑπερέχοντας διέφθειρε. Πάνυ δὲ ἦν αὐτῷ καὶ τὸ φιλόχρυσον, ὥς ὑπερβάλλειν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀνδρείας.

130.

Exc. De ins. p. 39 : 'Οτι Σεβῆρος τῷ υἱῷ Ἀντωνίνῳ τὴν τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα κατεγγύησεν, ὅς ἦν ἐπαρχος. 'Ο δὲ Ἀντωνῖνος ἐπαρκεσόμενος τῷ γάμῳ, τὴν τε γυναῖκα ἐμυσάττειτο, καὶ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἠπείλει. 'Ο δὲ Πλαυτιανὸς ὁρῶν τὸν μὲν Σεβῆρον πρεσβύτην καὶ ὑπὸ νόσου ὀχλούμενον, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, δεδιώς τε αὐτοῦ τὰς ἀπειλάς, δράσαι τι μᾶλλον φθάσας ἢ παθεῖν ἀναμείνας, μηχανᾶται τὸν Σατουρνῖνον ἀναπεῖσαι, ὅς ἦν χιλιάρχος τῶν στρατιωτῶν, οἰκιστότατος δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ, ὑποσχόμενος αὐτῷ τὴν ἐπαρχότητα παρασχεῖν, εἰ τῆς βασιλείας ἐπιτύχοι. Ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἀκούσας ὁ ἀνὴρ, ἐξεπλάγῃ μὲν τὴν ψυχὴν, οὐκ ἐτόλμησε δὲ ἀντειπεῖν, ὥς μὴ περ' αὐτὰ κολασθῇ. Εἰδὼς δὲ ἀδύνατον εἶναι δύο βασιλεῖς διαχρήσασθαι, καὶ ταῦτα ἐν διαφόροις οἰκοῖς διατρίβοντας, μηνύει τε αὐτὸν τῷ Σεβῆρῳ, καὶ διαγγέλλει ἅπαντα, δεικνύει τε αὐτῷ καὶ γραμματεῖον τῆς ὑποσχέσεως. Τοιαῦτα δὲ τινα λέγοντος αὐτοῦ, ὥς εἶδε τὸν Σεβῆρον μὴ πιστεύοντα διὰ τὸ πρὸς Πλαυτιανὸν φίλον, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τὸν υἱὸν ὑποπτεύοντα, ἔφη· « Δέσποτα, κελεύσατέ μοι δηλῶσαι αὐτῷ διὰ τίνος τῶν ἐμῶν, ὅτι δὴ τὸ ἔργον κατείργασται, καὶ εὐθέως ὁρᾷτε αὐτὸν ἐνταῦθα προερχόμενον, οἰόμενον ἔρῃμα τὰ βασιλεία καταλήψασθαι· ἡσυχίαν δὲ εἶναι τῶν πραττομένων κελεύσατε. »

2. Ταῦτα εἰπὼν ἐντέλλεται τινι τῶν πιστευτῶν· ὁ δὲ ἄγει τὸν Πλαυτιανὸν παραχρῆμα ἐνδυσάμενον θώρακα τῆς τοῦ σώματος ἀσφαλείας χάριν. Ὡς δὲ πάντες αὐτὸν ὑπεδέχοντο, οἰόμενοι ὑπὸ τῶν βασιλείων κεκλησθαι, ὃς τε χιλιάρχος ἐνεδρεύων προσεῖπεν αὐτοκράτορα, καὶ τῆς χειρὸς λαβόμενος εἰς τὸ δωμάτιον εἰσήγαγεν, ἐνθα ἔφασκεν ἐρρίφθαι τὰ τῶν βασιλείων σώματα· ἡδὴ δὲ παρεσκευάκει ὁ Σεβῆρος νεανίας τῶν περὶ αὐτὸν σωματοφυλάκων, οἱ συλληφόμενοι εἰσελθόντα ἐτάχθησαν. 'Ο δὲ Πλαυτιανὸς, ὥς εἶδε τοὺς βασιλεῖς ἐστῶτας, ἐαυτὸν δὲ συνεχόμενον, ἀπολογεῖσθαι ἐβούλετο· ὥς δὲ καὶ τὸ τοῦ θώρακος ὑπερήνη μέρος, τότε ὁ Ἀντωνῖνος τοῖς σωματοφύλαξιν ἐπέτρεψεν ἀνελεῖν αὐτὸν, καὶ δημοσίᾳ βεῖναι. 'Ο μὲν οὖν Πλαυτιανὸς τοιούτῳ ἐχρήσατο τέλει.

3. 'Ο δὲ Σεβῆρος τοῦ λοιποῦ οὗο ἐπάρχους τῶν στρατοπέδων κατέστησεν, αὐτὸς δὲ τὰ πλεῖστα διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικαῖς προαστείαις, τοῖς παραλίοις τῆς Καμπανίας, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν· τὴν δὲ τοῦ Πλαυτιανοῦ θυγατέρα καὶ τὸν ταύτης ἀδελφὸν εἰς Συκελίαν ἐξέπεμψεν, αὐτάρχη οὗος περιουσίαν, μιμησάμενος τὸν Σεβαστόν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τοῖς Ἀντωνίου παισὶν οὕτως ἐχρήσατο. Ἐπειρᾶτο δὲ καὶ τοὺς παῖδας συνάγειν εἰς φιλίαν, μύθοις τε ἀρχαίοις χρώμενος, καὶ τὰ παρεσκευασμένα ὑποδεικνύς· οἱ δὲ οὐδαμῶς ἐπείθοντο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χειρὸν ἐτράποντο, ὡς τε νεανίαι ὄντες, καὶ ὑπὸ βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς πᾶσας ἡδονῶν ῥοπὰς ἀπλήστως ὀρμώμενοι· καὶ ἡσχαλλεν ἐπὶ τῷ τοιούτῳ βίῳ τῶν παιδῶν. Νικήσας δὲ τοὺς Βρεττανικοὺς, καὶ ἡδὴ γηραιὸς ὢν, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου ὀχλούμενος, ἡναγκάζετο οἴκοι μένειν· τὸν δὲ Ἀντωνῖνον ἐπειρᾶτο ἐκπέμπειν, διοικήσοντα τὰ τῶν στρατοπέδων· ὅστις τοῦ μὲν πολέμου κατεπρόνει, μοναρχήσῃ δὲ ἠπείγετο, καὶ τὸν πατέρα βραδύνοντα πρὸς τὸν θάνατον, ὀχληρὸν ἐνόμιζεν, καὶ τοὺς μὲν ἱατροὺς καὶ ὑπέρτας ἀνέπειθε κακουργῆσαι περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος, ὥς ἂν θάπτον αὐτοῦ ἀπαλλαγῇ. Πλὴν ἀλλὰ μόλις ποτὶ Σεβῆρος, λύπη τὸ πλεῖστον διαφθαρεῖς, ἀνεπαύσατο, βασιλεύσας ἑ καὶ ἡ' ἔτη.

131.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΚΑΡΑΚΑΛΛΟΣ.

Ibid. p. 41 : 'Ο δὲ Ἀντωνῖνος τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος λαβόμενος ἐξουσίας, εὐθὺς πάντας φονεύειν ἤρ-

γενναίῳ τείχει, πεποιημένῳ μολίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. Ἐπὶ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν ἐθρῶν πύλων πύργοι etc., ut ap. Xiphil. Quam probabiliter fluxerunt ex Joanne Dionem et Herodianum miscere solilo. Idem fortasse statuendum est de his quae v. Σεβῆρος praeter ea quae ex Exc. De virt. hausta sunt (fr. 128 et 129), apud Suklani exstant.

Fr. 128. Exscripta sunt ex Herodian. III, 8 last.

Fr. 129. Ex Herodian. III, 8. Eadem Suklas v. Σεβῆρος. — εἰς τὰ βασιλεία] Herodian. : Κατελθὼν ἐς τὴν συγκλήτου βουλὴν, ἀνελθὼν τε εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, πικρῶς κατηγορεῖ τῶν Ἀλβίνου φίλων. — προέφερεν] προσέφερεν cod. et Suklas; προκομίζων Herod.

Fr. 130. Ex Herod. III, 10—15.

Fr. 131. Ex Herodian. III, 15—IV, 1. ὥς δὲ αὐτοῦς κτλ.] Mala haec excerpta. Herodianus IV, 1, ita : Ὡς δὲ ἐπὶ

ξατο, τοὺς τε ἰατροὺς μάλιστα, οἱ μὴ ὑπάρχουσιν αὐτῶν· ἰδίᾳ τε δώροις καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις τοὺς τῶν στρατιωτῶν ἡγεμόνας ἐθεράπευεν, ὥς ἂν μόνον αὐτὸν αὐτοκράτορα ἀποδείξωσιν. Οὐ μὲν ἔπειθε τὸ στρατιωτικόν. Μεινήμενοι γὰρ τοῦ Σεθέρου, ἴσθην αὐτοῖς τιμὴν τε καὶ εὐνοίαν παρίχοντο. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος, ἐπεὶ μὴ προσχώρει αὐτῶν τὰ τῶν στρατοπέδων, σπεισάμενος εἰρήνην εἰς τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἤπειγέτο. Καὶ ἐπειδὴ κατέλαβε τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ῥώμης, ἅμα αὐτοῖς ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφίκετο. Ὡς δὲ αὐτοὺς ὁ δῆμος λαμπροφωρῶν ὑπεδέξατο, ἥ τε σύγκλητος αὐτοκράτορας προσηγόρευεν· καὶ κηδεύσαντες τὸν πατέρα ἀνήλθον εἰς τὰ βασιλεία· διελόμενοι δὲ αὐτὰ ἑκάτερος ὥκει, παραφράττεσθαι καλεῦσας πάσας εἰσόδους, εἴ τις λανθάνουσαι ἦσαν· μόναις δὲ [ταῖς] δημοσίαις ἔχρωντο, ἰδίᾳς φρουρὰς ἐπιστήσαντες, οὐδὲ συνιόντες, [εἰ μὴ πρὸς ὀλίγον, ὅσον δημοσίᾳ εἴποτε ὀρθῆναι. Ἐπετέλεσαν δὲ πρὸς ἀπάντων] τὴν πρὸς τὸν πατέρα τιμὴν. [Ἐξ ἐκείνου δὲ] ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους, ἐμίσουν τε καὶ ἐβουλεύοντο κατ' ἀλλήλων, καὶ [πάντα ἐπραττεν ἑκάτερος,] τίς πρῶτος τὸν ἕτερον ἀποσκευάσεται. Ἐμερίζοντο δὲ καὶ πάντων αἱ γνώμαι, ὅσοι ἐν ἀξιώμασιν ἦσαν.

2. Ὁ μὲν γὰρ Γέτας ἐπιεικείας τρόπον ἐπεδείκνυτο, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ὠμότητος. Τούτους δὲ ἡ μήτηρ [συνάγειν ἐπειρᾶτο] μέλλοντας διαιρεῖσθαι τὴν ἀρχήν. Καὶ τοῦ μὲν Ἀντωνίνου πάντα τὰ ὑπ' Εὐρώπην δεχομένου, τοῦ δὲ Γέτα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Ἀσίαν καλουμένην πᾶσαν, ἤρασκε τὸν μὲν Ἀντωνῖνον ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἰδρύσθαι τὸ στρατόπεδον, τὸν δὲ Γέταν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας· οὕτω τε τὴν τε σύγκλητον καὶ τὰ ἴθνη καὶ τοὺς στρατιώτας μερίσασθαι.

3. Ταῦτα δὲ αὐτῶν διατυπούντων, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς τὴν γῆν ἐνευσαν· ἡ δὲ Τουλία, «Γῆν μὲν, ἔφη, ὧς τέκνα, καὶ θάλασσαν εὐρίσκετε ὅπως νείμῃσθε, τὴν δὲ μητέρα πῶς ἂν διέλῃσθε, καὶ πῶς ἡ ἀθλία εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθεῖν; πρῶτον δὲ ἐμὲ φονεύσατε, καὶ διελόντες ἑκάτερος παρ' ἑαυτῶν τὸ μέρος θαπτέτω. » Ταῦτα λέγουσα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῆς, ἀμφοτέροις τε τὰς χεῖρας περιβάλλουσα, καὶ ὑπὸ τὰς ἀγκάλας λαβοῦσα, συνάγειν ἐπειρᾶτο. Πάντας δὲ οἴκτου λαβόντας, διελύθη τὸ συνέδριον, τὸ δὲ μῖσος καὶ ἡ στάσις ἤρξετο. Εἰς πάντα γὰρ τὰ ἐναντία ἀλλήλοις ἐφρόνου, καὶ οἰνοχόους καὶ ὀφιοποιούς ἀνέπειθον ἐμβαλεῖν δηλητήρια φάρμακα. Οὐ βραδίως δὲ αὐτῶν οὐδατέρῳ προὐχώρει· πολλῇ γὰρ ἔχρωντο περὶ τὰ

τοιαῦτα φρουρᾷ. Τέλος δὲ μὴ φέρων ὁ Ἀντωνῖνος, ἀλλ' ὑπὸ τῆς περὶ τὴν μοναρχίαν ἐπιθυμίας λαυνόμενος, διὰ ξίφους ἐχώρησε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τοῖς στήθεσι τῆς μητρὸς καταφυγόντα διεχρήσατο.

4. Κατεργασθέντος οὖν αὐτῷ τοῦ φόνου, προπῆδ' τοῦ οἴκου θείων, φερόμενός τε δι' ὀλίγων τῶν βασιλείων, ἰδὼς μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μόλις τε σωθῆναι· τοὺς τε στρατιώτας οἱ φρουροῦσι τὰ βασιλεία, καλεῖται αὐτὸν ἄρπασαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον. Πιστεύσαντές τε ἐκεῖνοι, τὸ [τε] πεπραγμένον ἴδον οὐκ εἰδότες, θέοντι αὐτῷ συνεξέρχον πάντας· ταραχὴ τε τὸν δῆμον κατεῖχεν, ὁρῶντες περὶ δεῖλην διὰ μέσης φερόμενον τῆς πόλεως δρόμῳ τὸν βασιλέα. Ὡς δὲ εἰσῆλθῃσεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἔς τε τὸν ναὸν, ἴδῃα τὰ σημεῖα ἐκεῖτο, ῥίψας ἑαυτὸν [εἰς γῆν] ὠμολόγει χάριτας τῆς σωτηρίας· καὶ τοῖς μὲν στρατιώταις τὸ πραχθὲν οὐκ ὠμολόγει· ἐβούλετο γὰρ νοεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀκούεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὅσα ἐν [ἑταῖς] ἡ' ὁ Σεθῆρος ἤθροισεν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς στρατιώτας ἐξέχειν, ἵνα τὸν ἀδελφοῦ θάνατον κυρώσῃσι, καὶ τοῦτον αὐτοκράτορα ψηφίσωσιν.

5. Καὶ ἐπιθὰς τοῦ θρόνου, τοῦ τε ἀδελφοῦ πολλὰ κατηγορεῖ, καὶ τοὺς αὐτοῦ φίλους ὀριμέα διεδέλετο. Οἱ δὲ καὶ ὀδυρόμενοι ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, αὐτοκράτορα αὐτὸν καὶ μονάρχην προσηγόρευαν. Ὁ δὲ Ἀντωνῖνος τρέμοντας καὶ ὠχρίωντας τοὺς πλείστους καταλιπὼν, ἀνέδραμιν ἐπὶ τὰ βασιλεία· ὅσοι τε τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ περιεῖχον, [ἀνηροῦντο,] καὶ ἡ Κομόδου ἀδελφὴ, πρεσβυτικῇ δὴ καὶ ὑπὸ πάντων ὡς Μάρκου θυγάτηρ τιμωμένη, προσαπώλετο, διὸ ἐδάκρυσε παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τοῦ παιδὸς φόνῳ. Τὴν τε γυναῖκα γενομένην αὐτῷ Πλαυτίλλαν, οὖσαν ἐν Σικελίᾳ, καὶ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Σεθέρῳ τε ὁμώνυμον καὶ τὸν Περτίνακος υἱόν, τῆς τε Κομόδου ἀδελφῆς Λουκίλλης υἱόν, καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν [ἢ] ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψεν. Εἰς τε τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, ὥς ἐκείνου φίλους, διεχρήσατο πάντας. Πᾶσά τε νῦν ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ἵπποδρομίᾳ πολλοὺς ἐφόνευσεν.

132.

Exc. De virt. p. 825 : "Ὅτι ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ υἱοῦ Σεθέρου πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μαιφονίαις καὶ οἱ στρατιῶται, τοῦ βιάζεσθαι τε καὶ ἀρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο·

ποντο εἰς τὴν Ῥώμην, ὃ τε δῆμος αὐτοῖς λαμπροφωρῶν ὑπεδέξατο ἡ τε σύγκλητος προσηγόρευεν. Seqq. ex Herodiano resarciti. — § 2. ὑπ' Εὐρώπην] Herod.; ὑπὲρ Εὐρ. codex. — ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ] Her.; ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ cod. — § 3. νείμῃσθε] Her.; νείμῃσθε cod. — διέλῃσθε] Her., διελῃσθε cod. — ὑμῶν] Her., ἡμῶν cod. — πρῶτον δὲ] Her., πρ. δὲ cod. — περιβάλλουσα] Her., περιβαλοῦσα cod. — συνάγειν ἐπειρᾶτο] σ. τε εκ. cod. — § 4. εἰσῆλθῃσεν] εἰσέεισεν Her. — § 5. ἐπιθὰς τοῦ θρόνου] sc. in senatu, in quem die caedem subsequente se contulit. V. Herod. IV, 5. — καὶ ὅσοι γένει] καὶ ὅσοι delenda puto. Herodian IV, 6 : τῆς τε συγκλήτου βουλῆς ὅσοι γένει ἢ πλούτῳ ὑπερεῖχον. — ὑπὸ πάντων] πρὸς πάντων βασιλείων in Her. legitur. — Πλαυτίλλαν] Πλαυτίαν cod.; scribi etiam possit : Πλαυτιανοῦ [θυγάτηρ] οὖσαν, ut est in Herodiano. — ἔφερε φόνους παντοδαπῶν ἀνθρώπων] εκ Herod.; ἔφερε τῶν ἀνθρώπων φόνους πάντων ἀνθρώπων codex. Fr. 132. Eadem brevius Suklas v. Ἀντωνῖνος. Vide Herodian. IV, 6—12. — βιάζεσθαι τε καὶ] τε om. Sukl. —

Τοιαῦτα δὲ πράττειν ὑπὸ τε τῶν ἔργων ἱλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν τῇ πόλει διατριβὴν ἀπεχθὺς ἔχων, ἀπεδῆμι τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων καὶ τὰ ἔθνη ἐποφόμενος. Ἐπεὶ δὲ τὸν Ἰστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν καὶ τοῦ σώματος φρουροὺς, καὶ ταῖς φορμαῖς αὐτῶν χρῆσθαι. Οὕτω τε ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἡγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν χαίρειν λεγόμενος. Ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, εὐθέως τε Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὀνόμασεν· ἐκεῖθεν τε εἰς Πέργαμον παρεγένετο καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον, καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλεὺς ἐμίμαίτο. Καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπέσπευτο, πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν. Ὡς δὲ εἰσῆλθας ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρείων, ὡς οὐπω τις βασιλέων πρότερον. Καὶ ἰδὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνημα, τὴν τε γλαμύδα ἣν ἐφόρει καὶ τὸν ὀκλύτιον καὶ τὴν ζώνην καὶ εἴ τι πολυτελές, περιλόμενος ἐπέθηκε τῇ ἑαίνου τορῷ. Ὁ δὲ ὄμιλος ὁρῶν ὑπερέχαιρε παννυχίζων τε καὶ ἑορταζων, οὐκ εἰδὼς τὴν τούτου λαοθάλασσαν γνῶμην. Ἐγὼ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς ὅτι πολλὰ εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκαψαν. Ὀργίλος τε οὖν φύσει ὁ Ἀντωνίνος, ὡς εἶδε πᾶσαν τὴν πόλιν πλήθους μεγίστου πεπληρωμένην, διὰ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἰς τι πεδῖον κελεύει συναλθεῖν, φήσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγα βούλεσθαι συστήσασθαι. Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πεισθέντες οἱ νέοι συνῆλθον ἅμα γυνεῦσι καὶ ἀδελφοῖς συνηδομένοις αὐτῶν ταῖς ἐλπίσιν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὡς εἶδεν αὐτοὺς ἐστῶτας στιχηδόν, αὐτὸς μὲν ὑπεξῆλθε μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς· τοὺς δὲ στρατιώτας ἐπαρῆκε, καὶ πᾶσαν [τὴν] ἐν μέσῳ νεολαίαν συνεκόσμεν. Οὐκ ὀλίγοι δὲ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἀπώλοντο. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος ὡς καὶ πάντα τὸν Νεῖλον ὑπὸ τοῦ αἵματος φοινιχθῆναι. Τοιαῦτά τινα ἐργασάμενος πάλιν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο. Καὶ μετὰ τὸ ψεύσασθαι τὸν γάμον τοῦ Παρθουαίου διέτριβεν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡνιοχίαις καὶ θηρίων σχολάζων σφαγαῖς, δύνω τοὺς στρατοπέδων ἐπάρχους ἔχων ἅμα, Ἀδούεντον καὶ Μακρίνον. Ὁ μὲν γὰρ στρατιωτικὸς, ὁ δὲ λογικὸς. Διὸ καὶ

πολλάκις ἀπέσκαψε τὸν Μακρίνον ὡς διαίτη εὐθερίῳ χρώμενον.

133.

Exc. De ins. p. 43. Ὅτι εἶδε τὸν Ἀντωνίνου βίον τέλος λαβεῖν· περιεργότατος γὰρ ὢν, ἰδουλήθη μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντα, ὑποπτεύων τε πάντας αὐτῷ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας, ἐπιστέλλει Ματερνιανῷ τινὶ, τότε πάσης αὐτῷ τῆς ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, πιστοτάτῳ τε εἶναι δοκοῦντι, κελεύει τε αὐτῷ μάγων τοὺς ἀρίστους ζητήσαντι, νεκρῷ τε χρησάμενον μαθεῖν. Ὁ δὲ ἀδελῶς τοῖς κελευθεῖσι χρησάμενος, καὶ μαθὼν σημαίνει τῷ βασιλεῖ. Οἱ δὲ διακομίζοντες ἐρίστανται τῷ Ἀντωνίνῳ, ἥδη τε σκευὴν ἡνιόχου ἀναλαβόντι καὶ τοῦ ἄρματος ἐπιβαίνοντι, προσκομίζουσί τε τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν, ἐν αἷς ἦν καὶ τὰ περὶ Μακρίνου γράμματα. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ὁρμὴν ἥδη περὶ τὴν ἵπποδρομίαν ἔχων, καλεῖται τῷ Μακρίνῳ ἰδιᾶσθαι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, καὶ εἴ τι ἐπιείγον εἴη, ἄγειν πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ ἀναγνοὺς, καὶ περιτυχὼν τῇ κατ' αὐτοῦ θανατηφόρῳ γραφῇ, ταύτην μὲν ἀποκρύπτει, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἀγγέλλει. Φοβηθεὶς δὲ μὴ καὶ δεύτερον ταῦτα ὁ Ματερνιανὸς ἐπιστείλῃ, τολμᾷ δὲ τι τοιοῦτον.

2. Ἦν τις ἑκατόνταρχος Μαρτιάλιος τῶν σωματοφυλάκων Ἀντωνίνου· τούτου τὸν ἀδελφὸν ἀνηρῆκει ἐπὶ ψευδεῖ διαβολῇ, ἡπείλει τε καὶ αὐτῷ τῷ Μαρτιάλῳ. Τούτον ἐπιστάμενος ὁ Μακρίνος ἀλογούντα, πείθει ἐπιβουλεύσαι τῷ Ἀντωνίνῳ. Καιροῦ δὲ τινος δραξάμενος, ὅτε ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἐν Κάρραις αὐλῆς ἐπὶ τὸν νεῶν ἡπείγετο τῆς Σελήνης (ἀρειστήκει δὲ τῆς πόλεως οὐ μικρόν), ἐπειχθέντα αὐτὸν πρὸς χρείας ὑποτοπεῖ, καὶ μονωθέντα παῖσι. Καιρίου δὲ τῆς πληγῆς γενομένης, καὶ πεσόντος αὐτοῦ, πηδῆσας ἵππῳ ἔφυγεν ὁ Μαρτιάλιος, καὶ ἐπιδιωχθεὶς κατηκοντίσθη.

134.

Exc. Salm. p. 397 : Ἀντωνίνος ἔτη ε', μῆνας β'. Μετὰ Ἀντωνίνον τὸν Καράκαλλον Μακρίνος ἔτος α', μεθ' ὃν Βασιανὸς, ὃν ὡς ἱερωμένον ἤλιν, ὃν Φοίνικας Ἐλεάζαλον λίγουςιν, Ἰλλιογάβαλον ἔλεγον. Ὀνομάσθη δὲ Ἀντωνίνος, ὡς τοῦ Καράκαλλου λεγόμενος εἶναι υἱός, καὶ ἐκράτησεν ἔτη ε' μεθ' ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίης, ἐξάδελφος αὐτοῦ, ἔτη ιδ'. Μετὰ Ἀλέξανδρον Μαξιμίνος.

τῶν ἔργων] τῆς τῶν ἔργων συνέσεως Herod. IV, 7, 1. — ἐν τῇ πόλει] τῇ οἰκ. Suid. — οὕτω δὲ ὑπὸ] οὕτω τε καὶ ὑπὸ Suid. — χαίρειν λεγόμενος] χαίρειν om. Suidas. συστρατιώτης τε ὑπ' αὐτῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο Herod. — εὐθέως τε] om. Suidas. Part. τε melius abesse; εὐθέως Ἀλέξανδρος ἦν Herod. IV, 8, 1. — παρεγένετο] παραγένετο Suidas. — ὁ δὲ ὄμιλος ὁρῶν κατ.] Suidas : ὁ δὲ ὄμιλος ἔχει, οὐκ εἰδὼς τὴν etc. — ἐν τῇ Ῥώμῃ ὡς] om. Suid. — ἀπέσκαψαν... προγράμματος] ἀπέσκαψαν διὰ δὲ προγραμμάτων Suidas. — συστήσασθαι] Post hanc vocem Suidas nihil nisi hanc habet : Οἱ δὲ συνῆλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι. Στιχηδόν δὲ ἐστῶτας ἰδὼν αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαρῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας· καὶ πάντα συνεκόσμεν. Τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον φοινιχθῆναι. — Ἀδούεντον] Ἀδουέντιον codex. Est M. Coclatinus Advenius. V. interpret. ad Herodian. VI, 12, 1; Dion. LXXVIII, 13, not. 74.

Fr. 133. V. Herodian. IV, 12-13. — Μαθεῖν τὸν μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντα] τὰ θεῖα τε καὶ τὰ διαιμόνια πολυπραγμονεῖν Herod. — ἐπιστέλλει M.] Her., ἐπὶ τέλος Ματερνίου cod. — χρησάμενον μαθεῖν] χρησάμενον μαθεῖν περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ μὴ τις ἄρα ἐπιβουλεύει τῇ ἀρχῇ Herod. — ὁ δὲ ἀδελῶς] ex Her., ὁ δὲ ὡς cod. — § 2. Κάρραις] Cramer; Κάραι cod.

Ἀντωνίνῳ τῷ Καρακάλλῳ Σαραπίων ὁ μάγος εἶπεν, ὡς τεθνήσκειται, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται, δαΐσας αὐτὸν τῷ δακτύλῳ. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τύχης, ἕτερον ὑπονόησας, ἀνείλεν ἐκείνον. Τούτου τὴν τελευταίαν ἔξοδον ἀπὸ Ἀντιοχείας ποιουμένου, ξιφήρης ὁ πατὴρ [ὄναρ] ἐπίστη λέγων, « ὡς σὺ τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινας, καὶ γὰρ σὲ [ἀποσφάζω]. » Ἀπέκτεινε γὰρ οὗτος τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ κόλπῳ τῆς μητρὸς, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἐσφάγη.

135.

Exc. De ins. p. 44 : Οἱ δὲ ἐν τῇ στρατοπέδῳ συν- ἰδραμον ἄπαντες· καὶ πρῶτος ὁ Μακρίνος ἐπιστάς τῷ πτώματι, ὁλοφύρεσθαι τε καὶ θρηνεῖν προσεκοιμήτο· οἱ δὲ λοιποὶ ἐχαλέπαινον· συστρατιώτῃν γὰρ καὶ οὐκ ἄρχοντα ὦντο ἀποβεβλημένοι, καὶ οὐδεμίαν ἐπιβουλήν ἐπώπτεον ἐκ τοῦ Μακρίνου. Οὕτω μὲν οὖν ἱκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανήσαν. Ὁ δὲ Μακρίνος πυρὶ παραδούς τὸ σῶμα, καὶ τὴν κόνιν ἐν κάλπῃ βαλὼν ἐπεμψε τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβουσα. Ἐκείνη δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν παίδων συμφοραῖς ἀπεκατέρθη. Τοιοῦτω μὲν δὲ τέλος ἐχρήσατο Ἀντωνίνος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ ἐμονάρχησεν ἐν ἑξ ἔτεσι συνετελέσθη.

136.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ.

Ibid. p. 44 : Ὅτι Μακρίνος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβων, τρόπῳ τέ τινι φιλοσόφῳ τὸ γένειον καὶ τὸ βῆμα φυλάττων ἐπεβουλεύθη. Οἱ γὰρ στρατιῶται παραβάλλοντες τὰς Ἀντωνίνου μνήμας, κατεγίνωσκον τῆς Μακρίνου διαίτης, ἐλυποῦντο δὲ διότι μὴ ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἡπείγετο, ἀλλ' ἐν ἀλλοδαπῇ διέτριβε χώρα, ἰσθ' ὅτε καὶ τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντες. Ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρίνον ἐν τρυφῇ καὶ γλιδῇ ζῶντα, προφάσειως ὀλίγης λαβέσθαι ἠύχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν. Ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρίνον ἐν αὐτοῦ μόνου τῇ βασιλείᾳ ἐπιτρυφήσαντα ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν ἀρχὴν καταλῦσαι, μικρὰν καὶ εὐτελεῆ πρόφασιν τοῖς στρατιώταις τῆς τύχης παρασχούσης.

1. Μαισά ἦν τις ὄνομα, τὸ γένος Φοίνισσα, ἀπὸ Ἑμέσου καλουμένης οὕτω πόλεως, ἀδελφὴ δὲ Ἰουλίας τῆς Σεβήρου γυναικὸς, Ἀντωνίνου δὲ μητρός· παρὰ

πάντα οὖν τὸν τῆς ἀδελφῆς βίον ἐν τοῖς βασιλείοις διέτριψε. Ταύτην ὁ Μακρίνος μετὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς τελευτὴν προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν, ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι, πάντα ἔχουσαν τὰ ἑαυτῆς· πλείστων γὰρ ἦν χρημάτων πλήρης. Ἐπανελθοῦσα δὲ διέτριβε [ἐν] τοῖς ἑαυτῆς.

4. Ἦσαν δὲ θυγατέρες αὐτῇ δύο, Σοσιμὴ μὲν ἡ πρεσβυτέρα, ἡ δὲ ἑτέρα Μαμαία. Παῖδες ἦσαν, τῇ μὲν πρεσβυτέρᾳ Βασσιανὸς ὄνομα, τῇ δὲ νεωτέρᾳ Ἀλεξιανός· ὑπὸ δὲ ταῖς μητράσι καὶ τῇ μάμμῃ ἀνατρέφοντο. Καὶ ὁ μὲν Βασσιανὸς περὶ ἑτῇ γεγονώς τεσσαράκκιδεκα, ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἐπιβεβηκὸς ἔτους, ἱερῶντο, σχήματι βαρβάρῳ χιτῶνάς τε χρυσοῦφεις φοροῦντες, καὶ ἀλουργίδας ἐνδιδυσκόμενοι. Οὕτω τε ὁ Βασσιανὸς ὥρσιος τοῖς στρατιώταις ἐφαίνετο, γένους τε βασιλικοῦ ὑπάρχων, καὶ ἀκμῇ ἡλικίας, ἄλλως τε καὶ τοὺς Φοινίκης στρατιώτας ἔχων ὑπερασπίζοντας, ἔτι δὲ καὶ Ἀντωνίνου υἱὸς ἐφημίζετο, βασιλεὺς τε παρὰ παντὸς τοῦ στρατεύματος ὀνομάζετο.

5. Ὡς δὲ ταῦτα διηγγέλθη, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν ἡ πρεσβυτίς, ἰλομένη πάντα κίνδυνον ἀναδέξασθαι. Νύκτωρ τε λάθρα τῆς πόλεως ὑπεξῆλθε σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνους. Καὶ γινόμενοι πρὸς τῷ τείχει τοῦ στρατοπέδου, ῥᾶστα ὑπεδέχθησαν. Εὐθέως τε τὸν παῖδα πᾶν τὸ στρατόπεδον Ἀντωνίνον προσηγόρευσε, τῇ τε πορφυρᾷ χλαμύδι περιβαλόντες εἶχον [ἐνδόν]· πάντα τε τὰ ἐπιτήδεια, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας, ὅσα τε εἶχον ἐν κόμαις ἢ ἀγροῖς τοῖς πλησίον, εἰσκομίσαντες, καὶ τὰς κύλας ἀποκλείσαντες, ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον.

6. Ὡς δὲ ταῦτα ἀπηγγέλθη τῷ Μακρίνῳ ἐν Ἀντιοχείᾳ διατρίβοντι, ἡ τε φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ στρατόπεδα, ὅτι τε Ἀντωνίνου υἱὸς εὗρέθη, καὶ ὅτι ἡ Ἰουλίας ἀδελφὴ χρήματα δίδωσι· πάντα τὰ λεγόμενα ἀληθῆ πιστεύσαντες τὰς ψυχὰς ἐξεπτόνητο. Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μακρίνου μῖσος καὶ ἡ Ἀντωνίνου μνήμη καὶ πρό γε πάντων ἡ τῶν χρημάτων ἑλπίς, ὡς πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν.

7. Ὁ δὲ Μακρίνος καταφρονῶν τοῦ πράγματος ὡς παιδαριώδους, χρώμενός τε τῇ συνθήῃ βραθυμία, αὐτὸς μὲν οἴκοι μένει, πέμπει δὲ ἕνα τῶν ἐπάρχων τοῦ στρατοπέδου, δύναμιν δούς δσὴν ὥστε ἐκπορθῆσαι τοὺς ἀνέστηκότες. Ἦν δὲ ὁ ἐπαρχος Ἰουλιανός. Οὗτος ὡς

Fr. 134. Σαραπίων ὁ μάγος εἶπε κτλ.] Nihil de his Herodianus. Petita sunt e Dione, ut videtur. V. mutilam narrationem Xiphilini. LXXVIII, 4, ubi haec accidisse dicuntur paucis diebus antequam Macrinus insidias regi pararet. Eadem e Nostro, puto, Cedrenus refert I, p. 448 ed. Bonn. : Σαραπίων δὲ τις μαθηματικὸς ἔλεγε ὡς τεθνήσκειται οὐκ εἰς μακρὰν Ἀντωνίνος, καὶ Μακρίνος αὐτὸν διαδέξεται· καὶ ἐβίβεν αὐτὸν τῷ δακτύλῳ παρεστῶτα μετὰ τῆς συγκλήτου. Ὁ δὲ ὑπὸ θυμοῦ, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τύχης, οὐ συνῆκε τὸ πρόσωπον Μακρίνου, ἀλλὰ ἕτερον τῶν πλησίον ἐκέλευσεν ἀποκτανθῆναι. — ὄναρ εἰ ἀποσφάζω] addit ex Xiphilini. LXXVIII, 7. Cedrenus l. l. verba ὡς σὺ κτλ. Macrinus tribuit.

Fr. 135. V. Herodian. IV, 13. θρηνεῖν] Her., θνήσκειν cod. — κάλπῃ] Her. κάλπει cod. — συνετελέσθη] Her. συνετέλεσεν cod.

Fr. 136. V. Herodian. V, 2. — τὸ γένειον] τὸν νῆδον codex corrupt. Herod. V, 2 : ἐν δὲ τῇ Ἀντιοχείᾳ διέτριβε, γένειόν τε ἄσκων, βαλίζων τε πλείον τοῦ βίαντος ἡμεραιῶς. — παραβάλλοντες] Her., παραλαβόντες cod. — τὸ λυποῦν] Her., τὸ λοιπὸν cod. — § 3. Μαισά] Her., μέσα cod. — § 4. Σοσιμὴ] Her., σοσγμία cod. — οὕτω τε κτλ.] res-sime haec excerpta sunt. — § 5. χλαμύδι] Her., χλανίδι cod. — εἶχον ἐνδόν] Her., ἦγον cod. — ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον] addit Her. : ὡς, εἰ ἔλοι, ὑπομενοῦντες πολιορκίαν. — § 6. τὰς ψυχὰς] τὰς τε ψυχὰς cod. — χρώμενός τε] Her., χρώμενος δὲ cod.

τῷ τείχει τοῦ στρατοπέδου παρέστη, οἱ ἐνδοθεν στρατιῶται ἀνελθόντες ἐπὶ τοὺς πύργους, τὸν παῖδα τῷ ἔσωθεν στρατῷ δεικνύουσιν, Ἀντωνίνου υἱὸν εὐφημοῦντες, βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ ἐπιδείκνουν. Οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτοῖς, τοῦ μὲν Ἰουλιανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτίμνουσι, καὶ πέμπουσι τῷ Μακρίνῳ· αὐτοὶ δὲ πάντες εἰς τὰ στρατόπεδον εἰσεδέχθησαν. Οὕτως ἡ δύναμις αὐξηθεῖσα, οὐ μόνον ἦν πρὸς τὸ ἀπομάχεσθαι πολιορκίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι ἀξιώχρως.

β. Ὁ δὲ Μακρίνος, ὡς ταῦτα ἐπίθετο, ἀθροίσας πάντα ὃν εἶχε στρατὸν ἀπῆει· καὶ ὁ Ἀντωνίνος οὐκ ἀναμείνας ὑπήντησε. Συμμιζάντων δὲ ἀλλήλοις τῶν στρατοπέδων, προεδόθη τε ὁ Μακρίνος, καὶ φοβηθεὶς ἀποδιδράσκει ἐν ἰδιώτου σχήματι. Καὶ ὁ μὲν ἔφυγεν, ὁ δὲ στρατὸς ἐκατέρωθεν ἐμάχετο, ἄχρις οὗ Ἀντωνίνος διακηρυκέσαστο, τὴν τε Μακρίνου φυγὴν διαγγέλλων, καὶ ἀμνηστίαν τοῖς ὑπὲρ ἐκείνου μαχομένοις ἐνόρκον ὑπισχνόμενος. Οἱ μὲν οὖν πεισθέντες προσεχώρησαν. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος ἐκπέμπει τοὺς διώζοντας τὸν Μακρίνον, καὶ καταλαβόντες αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι τῆς Βιθυνίας κρυπτόμενον, τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον· ἐλέγτο δὲ εἰς τὴν Ῥώμην σπεύδειν. Τέλει μὲν δὴ τοιούτῳ ἐχρήσατο ὁ Μακρίνος, ευναιρεθέντος αὐτῷ καὶ τοῦ παιδός, βασιλεύσας ἐνιζυτὸν ἔτα.

137.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ Ο ΕΛΕΓΒΑΛΟΣ.

Exc. De virt. p. 829 : Ὅτι Ἀντωνίνος ὁ νέος μετὰ τὸ ἀναγορευθῆναι βασιλεῖα ἐν Νικομηδείᾳ ὧν ἐξεδάκρυεν, ἐνδύμασί τε ξένοις χρώμενος, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς προερχόμενος τὴν γὰρ Ῥωμαϊκὴν πᾶσαν ἐσθῆτα ἐμυσάττειτο. Ἡ δὲ Μαισὰ ταῦτα ὁρῶσα πάνυ ἡσχαλλε, παῖθαι τε ἐπειρᾶτο μεταμπίσασθαι τὴν Ῥωμαϊκὴν στολὴν, μέλλοντα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐς τὴν σύγκλητον ἐσελεύσεσθαι. Ὁ δὲ καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβυτεῖδος λεχθέντων, μηδὲ ἄλλω τινὶ πεισθεὶς (οὐδὲ γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοὺς ὁμοιοτρόπους τε καὶ κόλακας αὐτοῦ τῶν ἀμαρτημάτων), δούς τε τὰς συνήθεις τῷ δήμῳ νομάς ἐπὶ τῇ τῆς βασιλείας διαδοχῇ, φιλοτίμους τε ἐπιτέλεσε θέας, νεῶν τε μέγιστον κατασκευάσας, ἐκαστοτε προῖων ἐκατόμβας ἔθυσ, καὶ περὶ τοὺς βωμοὺς ἐχόρευεν ὑπὸ παντοδαποῖς ἤχοις ὀργάνων. Περιεστῆκει δὲ πᾶσα ἡ σύγκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ἐν θεάτρῳ σχήματι. Ὅμως δὲ, καίτοι χορεύειν αἰεὶ καὶ ἱερουργεῖν δοκῶν, πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων, διαβληθέντας αὐτῷ ὡς σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον. Ὁ αὐτὸς νεῶν μέγιστον ἐν τῷ προαστείῳ κατασκευάσας τοὺς τε θεοὺς αὐτοῦ ἐπὶ ἄρματι χρυσῷ καὶ λευκοῖς ἐξαζύγοις ἱπποῖς ἀναβιδάσας, αὐτὸς τε ἡνιόχει, καὶ πάντες οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ παντοδαπῆς θαδουχίας καὶ ἀνθείων προεπόμπευον.

Ὡς δὲ ἐν τῷ ναῷ ἰδρύσθησαν, ἀναβὰς ὁ Ἀντωνίνος ἐπὶ πύργον ἐρρίπτει τοῖς ὄχλοις ἐκπώματα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσθῆτάς τε καὶ θρόνας παντοδαπὰς, ζῶα τε πάντα δσα ἡμερα, πλὴν χοίρων· πολλοὶ δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρπαγαῖς διεφθίροντο. Αὐτὸς δὲ ἑωρᾶτο πολλάκις ὀρχούμενος, ἡνιοχῶν, προῆει τε ὑπογραφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθρίων, φύσει τε πρόσωπον ὠραῖον ὑδρίων βαφαῖς ἀσχήμοσιν. Ὁρῶσα δὲ ταῦτα ἡ Μαισὰ, ὑποπτεύουσα τε τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι, πείθει αὐτὸν θέσθαι υἱόν.

138.

Ibid. p. 829 : Ὅτι ἡ Μαμαία τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀλέξανδρον ἀπῆγε μὲν τῶν αἰσχυρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων, διδασκαλοὺς τε πάσης παιδείας λάθρα μετεπίμπετο, παλαιστραῖς τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἰθίζεν]. Ἐφ' οἷς Ἀντωνίνος ἡσχαλλε καὶ μετεγίγνωσκε, τοὺς τε διδασκάλους ἀπεσώθει. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς ἂν πάντας τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν ἐπιμοσίων θεάτρων μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς, καὶ τοῖς μὲν στρατοπέδοις ἐπαρχὸν ἐπιστήσαι ὀρχηστὴν τινα γεγονότα, τῆς τε τῶν ἱππέων ὑποστάσεως προϊστήσεν ἡνιόχον. Τοῖς τε δούλοις αὐτοῦ καὶ ἀπελευθέρους τὰς τῶν μεγίστων ἐθνῶν ἐξουσίας ἐνεχείριζε. Πάντων δὲ οὕτως τῶν παλαιῶν δοκούντων σεμνῶν ἐς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκδεδακχυμένων, οἱ τε ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ στρατιῶται ἤχθοντο. Ἐμυσάττειντο δὲ αὐτὸν ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον, περιδεραίοις τε χρυσοῖς καὶ ἐσθῆσιν ἀπαλαῖς ἀνάνδρως κοσμούμενον. Ἐπιρρεπιστέρας τοίνυν τὰς γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον.

139.

Exc. De ins. p. 46 : Ὅτι οἱ στρατιῶται ὁρῶντες τὸν νέον καλλωπιζόμενον καὶ ἀνάνδρως κοσμούμενον, ἐπιρρεπιστέρας τὰς γνώμας πρὸς τὸν τῆς Μαμαίας Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπίδας κρείττους· ἐφρούρουν τε αὐτὸν παντοίως ὁρῶντες ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου. Ἡ τε μήτηρ αὐτοῦ οὔτε ποτὸν οὔτε ἐδωδιμόν τι εἰς τὸν παῖδα προσφέρεισθαι τῶν ὑπ' ἐκείνου πεμπομένων. Ὁφοποιοῖς τε καὶ οἰνοχοοῖς ὁ παῖς ἐχρήτο, οὐ τοῖς βασιλικαῖς, ἀλλὰ τοῖς τῆς μητρός. Ἐδίδου καὶ χρήματα λαθραίως τοῖς στρατιώταις. Ταῦτα μαθὼν Ἀντωνίνος παντὶ τρόπῳ ἐπιβούλευε τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὰς ἐπιβουλάς διεκώλυεν ἡ κοινὴ μήμηρ. Ὡς δὲ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ [οὐ] προύχουσαι, παραλῦσαι τῆς τοῦ Καίσαρος τιμῆς ἠθέλησε τὸν παῖδα· καὶ οὔτε ἐν ταῖς προσαγορεύσεσιν οὔτε ἐν ταῖς προόδῳ Ἀλέξανδρος ἐτιμᾶτο· οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἡγανᾶκτον, μηδὲ τὴν συνήθη φρουρὰν τῷ Ἀντωνίνῳ πέμποντες.

β. Ὁ δὲ Ἀντωνίνος, ἐν δέει πολλῷ γενόμενος, πα-

Fr. 137. V. Hieronimian. V, 5—7. τοὺς τε θεοὺς] τὸν τε θεόν Herod. V, 8.

Fr. 138. V. Hieronimian. V, 7—8.

Fr. 139. V. Hieronimian. V, 8. — προσφέρεισθαι] προφ. col. — ἐτιμᾶτο] Her. ; ἑωρᾶτο col.

ρτλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον κατῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ δὲ ἀνοίξαντες τὰς πύλας, εἶδον αὐτοὺς, ὑπερφυῶν τὸν Ἀλέξανδρον εὐφημοῦντες. Ἐφ' οὗτος δ' Ἀντωνίνος ἀγανακτήσας, ἐκέλευσε τινὰς πρὸς τιμωρίαν ἐκδοθῆναι. Ἐκεῖνοι δὲ μᾶλλον παραγθέντες, ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνίνον ἀποσκευάσασθαι θέλοντες, ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὴ καὶ τοῖς συλλαμβανομένοις ἐπαμύνειν δεῖν ἡγούμενοι, καιρὸν εὐκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες, τὸν μὲν Ἀντωνίνον αὐτὸν τε καὶ τὴν μητέρα Σοαιμίδα (πατρὴν γάρ) ἀναιροῦσι, τοὺς τε περὶ αὐτὸν πάντας, ὅσοι ἐνδον κατελήθησαν, ὑπηρεταί [τε] καὶ συνεργοὶ ἐδόχουν εἶναι τῶν ἀμαρτημάτων. Τὰ δὲ σύμματα τοῦ τε Ἀντωνίνου καὶ τῆς μητρὸς παρέδωκαν σύρειν τε καὶ ὑδρῖζειν τοῖς βουλομένοις· ἄπερ ἐπὶ πολὺ διὰ μέσης τῆς πόλεως συρέντα καὶ λωβηθέντα, εἰς τοὺς ὄχετοὺς ἀπερρίφθη τοῦ Θύβριδος. Ἀντωνίνος μὲν οὖν, εἰς ἔκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, καὶ χρησάμενος τῷ προειρημένῳ βίῳ, οὕτως ἅμα τῇ μητρὶ κατέστρεψεν.

140.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΕΒΗΡΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : Ὅτι Ἀλέξανδρος δὲ Μαμαίας σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας ὑπ' ἐκείνην τὰ πάντα διώκει, ἥτις πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν ἀρχήν. Δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἐπειθὲν ἐπὶ πλείστον, ὥς ἂν ἐν τούτοις ἀσχολούμενος μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἡμερον, εἰς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιρρεπές. Εἰς τεσσαρεσκαίδεκατον οὖν ἐλάσας ἔτος τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἤρξε, καίτοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπιστόντων, ὥς μετὰ τὴν Μάρκου τελευταίαν τὴν βασιλείαν θρυμάζειν Ἀλεξάνδρου. Ἡτιῶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἔσχαλλεν, ὁρῶν αὐτὴν οὖσαν φιλοχρήματον, καὶ πολλὰ εἰς ἐπηρεῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ἠναγκαζέτο ὑπ' αὐτῆς πράττειν. Ἦρχε γὰρ αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ.

141.

Exc. De ins. p. 47 : Ὅτι Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας μετὰ τὴν ἐν Πέρσαις συμφορὰν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν διατρίβοντος, ἀγγέλλεται αὐτῷ, ὅτι Γερμανοὶ Ῥῆνον καὶ Ἰστρον διαβάντες, τὴν Ῥωμαίων πορθοῦσι γῆν, καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ὁχθαῖς στρατόπεδα κατατρέχουσι, πόλεις τε καὶ κώμας ἐμπικρᾶσι· δαῖσθαι τοίνυν τῆς αὐτοῦ παρουσίας. Δηλωθέντα δὲ ταῦτα τὸν Ἀλέξανδρον ἐτάραξε, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ Ἰλλυρικοῦ στρατιώτας ἐλύπησε, διπλῇ δοκοῦντας κεχρησθαι συμφορᾷ, ἐκ τε ὧν

ἐκτεπόνθησαν Πέρσαις μαχόμενοι, καὶ ἐξ ὧν ἐπυθάνοντο τοὺς οἰκίους ὑπὸ Γερμανῶν ἀπολωλότας. Ἠγανάκτου οὖν καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον ἐν αἰτίᾳ. Ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δῖος περὶ τῆς Ἰταλίας· οὐδὲ γὰρ πολλὴν ὁδὸν ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἰλλυριῶν ἐθνῶν τὰ Ῥωμαίων. Ἐπαγγέλλει δὲ καὶ ἄκων τὴν ἑξοδὸν, καταλιπὼν δύναμιν αὐτάρκη ταῖς Ῥωμαίων ὁχθαῖς. Ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοποιρίαν, ἐφίσταται τῷ Ῥῆνῳ, καὶ τὰ πρὸς τὸν Γερμανικὸν πόλεμον παρεσκευάζει· τὸν τε ποταμὸν ναυσὶ γεφυρώσας, Παρθυαίους τε καὶ Μαυρουσίους πολλοὺς τῷ Ῥωμαίων στρατῷ συμμίξας, ἔρπυι τὸν πόλεμον. Ἐδοξε δὲ πρότερον πρεσβείαν πέμψαι πρὸς αὐτοὺς καὶ χρήματα ἐπαγγεῖλαι, ὥς ἂν τῇ φιλαργυρίᾳ πεισθέντες παύσωνται τοῦ πολέμου. Καὶ εἰ μὲν στρατιωτῶν χαλεπῶς ἔφερον, διατριβῆς τε ματαίας αὐτοῖς γινομένης, καὶ μηδὲν πρόθυμον ἢ γενναῖον παρέχοντος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ' ἐν ἡνιοχίαις τε καὶ τρυφαίς σχολάζοντος.

2. Ἦν δὲ τις ἐν τῷ στρατῷ Μαξιμῖνος ὄνομα, τὸ μὲν γένος Θράξ μιξοβάρβαρος· πρότερον μὲν ἐν παιδὶ ποιμαίνων, ἐν ἀκμῇ δὲ γενόμενος εἰς τοὺς ἱππικῆς στρατιώτας ταγείς, εἶτα κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης, καὶ ἐθνῶν ἀρχὰς πιστευθείς. Τότε δὴ ὁ Ἀλέξανδρος πάσης αὐτὸν τοῦ στρατοῦ νεολαίας ἐπέστησεν, ὥς ἂν ἀσχοίη τε αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ πολεμεῖν ἐπιτηδείους παρασκευάζοι. Ὁ δὲ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ ἐγχεχειρισμένα ποιούμενος, εὐνοίαν πολλὴν παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐκτίσαστο. Ὅθεν οἱ νεανῖαι, ἐν οἷς ἦν τὸ πολὺ πλῆθος [Παιόνων] μάλιστα, τῇ μὲν ἀνδρείᾳ τῇ Μαξιμίνου ἔχαιρον, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσχωπτον, ὥς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἀρχόμενον. Ὑπερίμνησκον δὲ ἀλλήλους τῶν τε ὑπὸ ταῖς ἀνατολαῖς διὰ μέλλησιν αὐτοῦ πταισμάτων, καὶ ὅτι μηδὲν γενναῖον παρέχοιτο ἐς Γερμανοὺς ἐλθόν. Ὅντις οὖν καὶ ἄλλως εἰς τὸ καينوτομεῖν ἐπιτήδαιοι, καὶ τὸ μὲν [παρὸν] τῆς ἀρχῆς βαρὺ διὰ μῆκος ἐξουσίας ἡγούμενοι, ἀμερδές τε ᾔδη, πάσης προσηλωμένης φιλοτιμίας, ἐβουλεύσαντο ἀποσκευάσασθαι μὲν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀναιρεῖν δ' αὐτοκράτορα καὶ Αὐγουστον τὸν Μαξιμῖνον.

3. Ἀθροισθέντες οὖν εἰς τὸ πεδῖον ὠπλισμένοι, ὥς ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσια προελθόντα καὶ ἐπιστάντα αὐτοῖς Μαξιμῖνον, πορφύρα περιβαλόντες βασιλικῇ, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητεῖτο, καὶ τὴν πορφύραν ἀπέρριπτεν· ὥς δὲ ἐνέκειντο ξιφῆρεις ἀποκτείνειν ἀπειλοῦντες, τοῦ παρόντος κινδύνου τὸν μέλλοντα προελόμενος, ἀνεδέξατο τὴν τιμὴν. Ὡς δὲ ταῦτα ἡγγέλθη τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ἐν μεγίστῃ ταραχῇ γενόμενος, προπηδήσας τῆς σκηνῆς, ἐνθουσιῶν

— § 2. ἄλλως τε καὶ τὸν Ἀντωνίνον] Herodian. : ἄλλως μὲν μισθύντες τὸν Ἀντωνίνον, καὶ ἀποσκευάσασθαι θέλοντες ἀσχημονοῦντα βασιλέα, τότε δὲ καὶ etc. — Σοαιμίδι] Σοάγμιδι cod. — μέσης τῆς πόλεως] μέσης τ. κ. cod. — τοὺς ὄχετοὺς] τὰς ὁχθὰς cod. ; Herodian. : εἰς τοὺς ὄχετοὺς ἀπερρίφθη τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ποταμὸν βέοντας.

Fr. 140. Eadem Suidas v. Ἀλεξάνδρος. Vide Herodian. VI, 1. — τὰ πάντα] τὰ om. Suidas. — ἐλάσας] sic etiam Herodian. ; ἔρξε; Suid., qui post fragmenti verba ultima ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, alia quaedam assuit, quae in antecedente Exc. De virt. fragmento leguntur.

Fr. 141. Vnde Herodian VI, 6—9. — § 2. μιξοβάρβαρος] Her. VI, 8, μιξοβάρβαρος cod. — ἐν παιδὶ] Her. ; ἐν παιδί cod. — τότε δὴ] τὸν δὲ Μαξιμῖνον τοῦτον Her. — § 3. βούλονται] βούλονται cod.

καὶ δακρύων καὶ τρέμων, τοῦ τε Μαξιμίνου τῆς ἀπιστίας κατηγορεῖ, καὶ τοὺς νεανίαις εἶπε ταῦτα [προπειτῶς καὶ ἐπιόρκως] τετολμηκέναι, δώσειν τε πάντα ὑπισχναιτο ὅσα αὐτοὶ βούλονται.

4. Ὡς δὲ ὁ Μαξιμῖνος ὤρθη πλησίον, βοή τε καὶ ἦχος ἐξηκούσθη, πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς στρατιώτας ἐλιπάρει, προμαχεῖν καὶ σῶζειν οὐκ ἀνεθρέψαντο, καὶ ὑπ' ὧ βασιλεύοντι τεσσαρεσκαίδεκα ἔτισιν ἀμέμπτως βεδιώκεισαν· πάντας τε εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προκαλούμενος, ὁπλίζεσθαι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ στρατιῶται τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνοῦντο, κατ' ὀλίγους δὲ ἀνεχώρουν, καὶ οὐδὲ ὅπλα λαβεῖν ἤθελον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπάρχοντα καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου ἦτον πρὸς ἀναίρεσιν. (Παπιανὸς δὲ ἦν ὁ νομοθέτης.) Οἱ δὲ καὶ τὴν μητέρα ἐμέμφοντο. Καὶ μέχρι μὲν τινος τοιαῦτα βοῶντες προσέμενον.

5. Ὡς δὲ ὁ τοῦ Μαξιμίνου στρατὸς ἤγγισεν, [καὶ] βοῶντες οἱ νεανίαι προκαλοῦντο τοὺς συστρατιώτας, καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον καὶ μειράκιον δειλὸν μητρὶ δουλεῖον, προσιέναι δὲ συστρατιῶτῃ ἐν ὅπλοις αἰεὶ καὶ πολεμικοῖς ἔργοις διητημένῳ· πεισθίντες οἱ στρατιῶται, τὸν μὲν Ἀλέξανδρον καταλιμπάνουσιν, αὐτοὶ δὲ προσίσσι τῷ Μαξιμίνῳ· αὐτοκράτωρ τε ὑπὸ πάντων ἐκεῖνος ἀναγορεύεται. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τρέμων καὶ λειποψυχῶν, μόλις εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανέρχεται, καὶ τῇ μητρὶ περιπλακεῖς καὶ ἀποδυσόμενός τε καὶ αἰτιώμενος αὐτὴν, ἀνέμενα τὸν φονεύσαντα.

6. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ὑπὸ πάντων Σεβαστὸς προσαγορευθεὶς, πέμπει τινὰς τοὺς φονεύσαντας τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἀνθίσταντο τῶν σὺν αὐτῷ. Οἱ δὲ ἐπιπηδῆσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτόν τε ἀναιροῦσι καὶ τὴν μητέρα, καὶ εἰ τινες ἐδόκουν ἐκεῖνῳ φίλοι, πλὴν τῶν πρὸς ὀλίγον φυγεῖν δυνηθέντων· πάντας γὰρ ὁ Μαξιμῖνος μετ' οὐ πολὺ συλλαβὴν ἀπέχτεινεν. Τέλος μὲν δὴ τοιοῦτο κατέλαβε τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μητέρα, βασιλεύσαντα ἔτισι ἰδ', ὅτον πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἀμέμπτως καὶ ἀναιμωτῶς· φόνου τε γὰρ καὶ ὁμότητος ἀκρίτων τε ἔργων ἀλλότριος ἐγένετο, εἰς τε τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικὸν ἐπηρεπῆς. Πάνυ γοῦν [ἂν] ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία εὐδοκίμησεν εἰς τὸ δλόκληρον, εἰ μὴ διεδίδλητο αὐτῷ τὰ τῆς μητρὸς εἰς φιλαργυρίαν τε καὶ μικρολογίαν.

142.

ΜΑΞΙΜΙΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 830 : "Ὅτι Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν, πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐποιήσατο,

τραχύτητα καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου τῇ ἐξουσίᾳ χρώμενος, ἐκ τε ἡμέρου βασιλείας εἰς τυραννίδος ὁμότητα μεταγαγεῖν πάντα ἐκείρατο. Φύσει δὲ ἦν τὸ ἦθος, ὥσπερ καὶ τὸ γένος, βάρβαρος, τό τε φονικὸν πάτριον ἔχων. Εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας, οἱ συνῆσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ, συνέδροί τε ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπιλεχθέντες, ἀπεσκευάσατο, μόνος εἶναι βουλόμενος ἐν τῷ στρατῷ, καὶ μηδένα αὐτῷ παρῆναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς [κρίττου]. Πλείστους δὲ αὐτῶν καὶ ἀπέχτεινεν ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων. Τόν τε γὰρ Μάγνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς Γερμανοὺς νομισθεῖσαν προδοσίαν ἀνείλεν. Εἴχετο γὰρ τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης.

143.

Exc. De ins. p. 49 : "Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου τοῦ βασιλέως ἐγένετό τις καὶ Ὀσροηνῶν ἀπόστασις, οἱ πάνυ ἀλγοῦντες ἐπὶ τῇ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, τινὶ Κουαρτίνῳ, τὴν ὑπατον ἀρχὴν διανύσαντι, φίλῳ δὲ γενομένῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου, πορφυρίᾳ τε ὀλεθρίαν περιέβλεπον ἄκοντι, καὶ αὐτοκράτορα ὠνόμασαν. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἐν τῇ σκηνῇ καθυδὼν ἐπιβουλευθεὶς νύκτωρ ἀνηρέθη ὑπὸ τοῦ συνοντος αὐτῷ φίλου πρὸς χάριν τοῦ Μαξιμίνου.

144.

Exc. De virt. p. 833 : "Ὅτι καὶ ἀποστάσεις ἐγένοντο ἐπὶ Μαξιμίνου. Ἐτι γὰρ εἰς τραχύτητα μᾶλλον καὶ ὁμότητα ἠκόνθησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, καὶ πρότερον οὕτω περυκυῖαν. Ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν φοβερώτατος καὶ μέγιστος τὸ σῶμα.

145.

Ibid. p. 833 : "Ὅτι ἐπὶ Μαξιμίνου πολλή τις ἦν περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀπανθρωπία καὶ φόνοι πολλοί. Ἀναισθη γὰρ πᾶσα ἡ Ῥωμαίων πολιτεία συκοφάνταις τε καὶ δούλοις ἐκδοθεῖσα. Ἐκάστης γοῦν ἡμέρας ἦν ἰδεῖν τοὺς χθὲς πλουσίους μεταπειθύντας. Τοσαύτη τις ἦν τῆς τυραννίδος ἡ φιλοχρηματία. Πολλοὶ δὲ καὶ φυγαῖς καὶ θανάτοις ἐξημιούντο. (Καὶ) ἐφ' ὅσον μὲν οὖν εἰς τοὺς καθ' ἕνα ταῦτα ἐπράττετο, οὐ πάνυ τι τοῖς δῆμοις ἔμελε· τὰ γὰρ τῶν εὐδαιμονεῖν δοκούντων ἡ πλουσιῶν πταίσματα πρὸς τῶν ὀχλῶν οὐ μόνον ἀμελεῖται, ἀλλὰ τινες τῶν ακκοήθων καὶ πύλων ἔσθ' ὅτε καὶ εὐφραίνει τῷ φθόνῳ. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν εἰς πενίαν περιστήσας, ὥρθη μεταλθεῖν εἰς τὰ δημόσια, καὶ εἰ τινα χρήματα ἦν πολιτικά καὶ εἰς εὐθηνίας ἡ νομὰς τῶν δημοτῶν ἱθροισμένα, εἰς ἑαυτὸν μετήγαγε, ναῶν τε ἀναθήματα καὶ ἀγάλματα πόλεων, καὶ εἰ τι καλλώπισμα ἦν, ἐχωνεύετο (ὅπερ μά-

— § 4. Παπιανὸς... νομοθέτης] Haec non sunt ap. Herodianum. E margine interpretat. — § 5. προῦκαλοῦντο] Her., προσεκ. cod. — δειλὸν] μικρὸν Her. — φονεύσαντα] Her., φονεύσαντα cod. — § 6. πρὸς ὀλίγον] Her., προσολίγων cod. — πάντας γὰρ] οὐς πάντας Her.

Fr. 142. Eadem Suidas v. Μαξιμῖνος. Vide Herodian. VII, 1, 1-20. — μηδένα αὐτῷ] Herod.; μηδὲν αὐτῷ cod. et Suidas. Μονὴ κρίττου ex Herodiano suppleni. — τόν τε γὰρ Μάγνον κτλ.] Haec om. Suidas.

Fr. 143. V. Herodian. VII, 1, 31. — Κουαρτίνῳ] Herod., Κουαρτίων codex.

Fr. 144. V. Herodian. VII, 1, 35, qui postquam de Quarto verba fecit, subiicit : Τοιαῦτα μὲν δὲ τινες αἰτίαι εἰσι μᾶλλον εἰς τραχύτητα καὶ ὁμότητα κτλ., ut ap. Nostrum.

Fr. 145. V. Herodian. VII, 3, 1-17. — Καὶ ἐφ' ὅσον] Εἰς ὅσον Her. — εὐδαιμονεῖν] Her., εὐδοκίμειν cod. — ἀγάλματα πόλεων] θεῶν ἁγ. Her. Forl. : καὶ εἰ τι πόλεων κ.

λιστα τοὺς δῆμους ἰλύπει, πένθος τε δημοσίον ἐνεποιεῖ, δίχα μάχης ὅφιν πολιορκίας, ὥς τινες τῶν δημοτῶν καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν)· ἐντεῦθεν μάλιστα αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπάντων ἀπηρέσχοντο, οἳ τε στρατιῶται ὠνιδίζοντο, ὥς δὲ δι' αὐτοὺς ταῦτα πράττοντος Μαξιμίνου. Αἰτίαι μὲν οὖν αὗται εἰς μίσος καὶ ἀπόστασιν ἀπαντας παρώξυνον.

146.

Exc. De ins. p. 50 : "Οτι διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ὀμότητα τοῦ Μαξιμίνου εἰς μίσος καὶ ἀπόστασιν πάντας παρώξυνοντο, ἀρξασθαι δὲ οὐδεὶς ἐτόλμα, ἔχρις οὗ Λιβύης ἐπανέστησαν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπετρόπευέ τις τῆς Καρχηδονίας χώρας τραχύτητα καὶ μετὰ πάσης ὀμότητος, καταδίκας τε ποιῶν καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, βουλόμενος εὐδοκίμειν παρὰ τοῦ Μαξιμίνου. Ἐκείνός (τε) γὰρ τοὺς ἀρμόζοντας τῇ αὐτοῦ γνώμῃ ἐκλήγετο. Διὸ τῆς Λιβύης ἀρχὸν πᾶσιν μὲν βίαιως ἐπεφέρετο, νεανίσκους δὲ τινες τῶν παρ' ἐκείνους εὐγεγονότων [καὶ] πλουσίων, καταδίκαις περιβαλὼν, εἰσπράττειν [τὰ] χρήματα εὐθέως ἐπειράτο, πατρῶν τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν αὐτοὺς ἀναιρεῖσθαι. Ἐφ' οἷς ἀλγίσαντες οὗτοι, τὰ μὲν χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν· συνωμοσίαν δὲ ποιησάμενοι, πάντας οὓς ᾔδεισαν ἢ πεπονθότας τι δεινὸν ἢ παθεῖν δεδοικότες, πείσαντες, κελεύουσι νύκτωρ κατελθεῖν τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν νεανίσκους, ξύλα τε καὶ πελέκεις ἐκφέρεισθαι. Οἱ δὲ μέγα τι πλῆθος συνελθόντες, ἅμα τῷ περιόρθριον γενέσθαι εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι, καὶ σὺν αὐτοῖς πάντες ὁμῶσι ξιφῆρεις· καὶ πρότερον μὲν τὸν ἐπίτροπον αἰφνιδίως ἀναιροῦσι, καὶ πολλοὺς τῶν περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν· ἔπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον.

2. Ὡς δὲ ταῦτα αὐτοῖς προεχώρησεν, ἐν ἔργοις μείζονσιν ᾔδεισαν [μόνην ἑαυτοῖς σωτηρίαν ὑπάρχουσαν]· πᾶν τε τὸ ἔθνος ἀναπέσαντες εἰς ἀπόστασιν (ὅπερ ᾔδεισαν παλαιμὲν εὐχεσθαι μίσει Μαξιμίνου, φόβῳ δὲ κωλύεσθαι), μεταζούσης ἡμέρας [ἐπείσιν] ἐπὶ τὴν τοῦ ἀνθυπατεύοντος οἰκίαν· Γορδιανὸς δὲ ἦν ὄνομα, κλήρω μὲν τὴν ἀνθύπατον λαγῶν, πρεσβύτης δὲ εἰς ἔτος π' ἑλληκῶς, πολλῶν τε πρότερον [ἀρχὰς ἰθὺν, ἐν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεῖς].

3. *** πράξεις ὑπατικᾶς (Σαβίνος δὲ ἦν ὄνομα αὐτῷ), βουλόμενον κωλύσει τὰ γινόμενα, ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου τελευτῆσαι. Καὶ ὁ μὲν δῆμος ἐν τούτοις ἦν. Ἢ δὲ σύγκλητος ἀπὸ ἀναρριφθέντος κινδύνου, πάντα ἐπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι τὰ ἔθνη, πρεσβείαν πρὸς πάντας ἡγουμένους πέμπουσα, καὶ τὴν Ῥωμαίων

γνώμην δηλοῦσα, δεομένη τε συναίρεσθαι τῇ πατρίδι. Οἱ πλείστοι μὲν οὖν προσήκοντο τὴν πρεσβείαν· ὀλίγοι δὲ τινες διεσχέσαντο τοὺς ἰθύντας.

3. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ῥωμαίων πόλιν τε καὶ γνῶμην τοιαῦτα ἦν. Ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι οὐχ ὥς ἡλπίσαν τὰ πράγματα προεχώρει. Καπελλιανὸς γὰρ ἦν τις ὄνομα τῶν ἀπὸ συγκλήτου· ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίαν τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις Νομάδων, ἔχων καὶ στρατιωτῶν οὐκ εὐκαταφρόνητον δύναμιν. Τούτον ὁ Γορδιανὸς τῆς ἀρχῆς παραλύσας, τοῦ ἔθνους ἐξελθεῖν ἐκέλευσεν. Ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀθροίσας, κατήλθεν ἐπὶ τὴν Καρχηδόνα. Ὡς δὲ ἀπηγγέλθη τῷ Γορδιανῷ ὁ στρατὸς προσίων τῇ πόλει, αὐτὸς τε ἐν ἰσχάτῳ δέει ἦν, οἳ τε Καρχηδόνιοι παραχθέντες, οἵμοινοί τε ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν εὐταξίᾳ στρατοῦ, νικῶν, πανδημεὶ πάντες ἐξέειπον.

6. Ὁ Γορδιανὸς μὲν οὖν ὁ πρεσβύτης ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι ἐν ἀπογνώσει γενόμενος, ἐννοῶν τὴν δύναμιν Μαξιμίνου, οὐδὲν δὲ ὄρων ἐν Λιβύῃ ἀξιόμαχον, ἀνῆρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ. Κρυπτομένης [δὲ] αὐτοῦ τῆς τελευτῆς, τὸν υἱὸν αὐτοῦ στρατηγήσοντα τοῦ πλῆθους εἶλοντο. Γενομένης δὲ συμβολῆς, ἀπαντες οἱ Καρχηδόνιοι διεφθάρσαν· οὐχ ὑπομείναντες γὰρ τὴν ἐξοδὸν τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ πάντα ἃ ἐπεφέροντο ὅπλα ῥίψαντες ἔφυγον· ὠθούμενοι δὲ ὑπ' ἀλλήλων οἱ πλείους ἀπώλοντο. Ἐνθα καὶ ὁ τοῦ Γορδιανοῦ υἱὸς ἀνῆρτήθη, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν πάντες, ὥς διὰ πλῆθος πτωμάτων μηδὲ τοὺς νεκροὺς ταφῆναι μηδὲ τοῦ Γορδιανοῦ τοῦ νέου εὑρεθῆναι σῶμα. Πολλὴ δὲ οἰμωγὴ κατὰ τὴν πόλιν γυναικῶν τε καὶ παιδῶν ἐγένετο. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει ὁ Γορδιανὸς ἐχρήσατο, βιώσας τὰ πρῶτα εὐδαιμόνως, ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας.

6. Ὁ δὲ Καπελλιανὸς εἰς Καρχηδόνα ἐισελθὼν, πάντας τε τοὺς πρωτεύοντας ἀπέκτεινεν, καὶ εἰ τινες διεσώθησαν ἐκ τῆς μάχης, ἐφείδετο οὐδενός, οὔτε ἱερῶν συλήσεως, οὔτε χρημάτων ἀρπαγῆς· ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ περιέειπε πολεῖς τοιαῦτα ὄρων. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἐδελώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, ἐν πολλῇ ἀφασίᾳ ἐγένοντο. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτικῶν σκέψασθαι, καὶ προστησμένους ἐπιλέξασθαι βασιλέα. Συνῆλθον [οὖν] εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ψηφίζοντα βασιλεῖς Μάξιμόν τε καὶ Βαλβίνον, εὐθέως τε αὐτοκράτορας ὀνομάζουσιν.

7. Ὁ δὲ Μαξιμῖνος ᾔσθη μὲν ἐπὶ τῇ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγῇ, ἐλπίζων πάντας τοῦτο ποιήσιν· ὁ δὲ στρατὸς ἡχθετο, ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πειρώμενος. Διανυκτερεύ-

— καὶ εἰς χεῖρας ἔλθειν] male; καὶ χεῖρας ἀνατίειν καὶ τοὺς νῆες φρουρεῖν Herod.

Fr. 146. V. Herodian. VII, 4, 1 usque ad finem operis. — ἐπετρόπευέ τις] Her., ἐπιτροπεύεται cod. — ἐκείνός τε γὰρ] τε bene habet ap. Herodianum; male in Excerpto nostro. — νεανίσκους] Her., νεανίους cod. — ἐπειτα καὶ τὸν τῆς χώρας ἡγούμενον] i. e. Gordianum. Sed eum tunc non interfecerunt, ut ex seqq. patet. De suo hæc excerptor adjecit. — § 2. ἐν ἔργοις] ἐνέργοις cod. Dein codex: μ. ἴδουσαν, quod ex Herod. in ᾔδεισαν mutavi adjecto supplemento. — πολλῶν δὲ πρότερον] sententiam explevi ex Herodian. VII, 5, 3. Deinde lacunæ signum posui. Etenim quæ continuo sequuntur in codice verba πράξεις πρότερον, Σαβίνος δὲ κτλ., ea leguntur in Herodian. VII, 7, 8. Folium codicis ejus ex quo noster codex descriptus est, excidisse videtur. — § 4. Καπελλιανός] Herodian. VII, 9, 1; Καπελιανός cod. — νικῶν] deb. cum Herodiano: τὸ εὐλαπὶ τῆς νίκης εἶναι. — § 6. καὶ εἰ τινες] καὶ οἵτινες cod. εἰ τινες καὶ... ἐφείδετο τε οὔτε ἱερῶν κτλ. Herod. — § 7. διανυκτερεύοντες cod.

σαντες οὖν [οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει, οἱ δ' ἐν τῷ πεδίῳ] ἐπὶ τὰς Ἀλπεις ἤγοντο, ὅρη ὠφελιά. Ὡς δὲ ταύτας διέβησαν ἀκωλύτως, καταβαίνοντες εἰς τὸ πεδίον, ἤδη ἀνεθάρρησάν τε καὶ ἐπαιάνισαν. Ἐνθα ἦν πόλις Ἀκυλῆα· πρὸς ἣν καταγχεῖς ὁ Μαξιμίνος εἶρε μὲν τὰς πύλας καλεισμένας, τὸν δὲ στρατὸν ἤδη ἀπαγορεύειν καὶ ἀναχωρεῖν βουλόμενον τῆς πολιορκίας, βαλλόμενον λίθοις τε καὶ δόρασι. Ὁ δὲ Μαξιμίνος ἀγανακτῆσας πρὸς τοὺς στρατηγοὺς, ὡς ἀμελέστερον μαχομένους, αὐτὸς τῆς μάχης εἶχετο.

8. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἀκυλῆας πανδημεὶ ἐπὶ τῶν τευχῶν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπειμάχοντο. Ἐστρατήγουν δὲ αὐτῶν καὶ πάντα διὰ φροντίδος εἶχον ἄνδρες β' ἀπὸ ὑπατείας, ἐπιλεχθέντες δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου· οἷον ὁ μὲν Κρισπίνος, ὁ δὲ Μηνόφιλος ἐκαλεῖτο· καὶ μετὰ πολλῆς προνοίας τὰ ἐπιτήδεια εἰσικομίσαντο. Ἦν δὲ καὶ ὕδατος ἀφθονία. Τῷ δὲ Μαξιμίνῳ ἔδοξε πέμπειν ἐν σχήματι πρεσβείας τοὺς κάτωθεν διαλεζομένους, εἰ ἄρα παίσαιαν αὐτοὺς ἀνοίξει τὰς πύλας. Ὁ δὲ Κρισπίνος περιέβηε, δεόμενος μὴ πείθεσθαι ὑποσχίσεσι τυράννου ἐπιόρκου, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ῥωμαίων σύγκλητον εὐνοίαν φυλάττειν· πολλῶν δὲ καὶ χρησμῶν αὐτοῖς καὶ μαντείων αἰσίων γενομένων, ἔπεισεν αὐτοὺς ἀποδιῶξαι τοὺς πρέσβεις.

9. Ὁ δὲ Μαξιμίνος ταῦτα μαθὼν πλείονι τῷ θυμῷ ἐχρήσατο, καὶ γεφυρώσας τὸν παραρρέοντα ποταμὸν, προσήγγισε τῷ τείχει, καὶ τειχεμαχεῖν ἤρξατο παντὶ σθένει. Πολλῶν δὲ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας γενομένων προσβολῶν, καὶ παντὸς τοῦ στρατοῦ ὥσπερ σαγηνεύοντος τὴν πόλιν, μετὰ πολλῆς βίας καὶ προθύμου μάχης ἀντείχον οἱ Ἀκυλῆσιοι πανδημεὶ ἅμα γυναῖξί καὶ παῖσιν, οὐδέ τις ἦν, ὃς μὴ μετείχε τῶν ὑπὲρ πατρίδος πόνων· οὐδὲ ᾤετο Μαξιμίνος ἄλλως αὐτῷ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ὁδὸν εἶσεσθαι εὐπρεπῇ, εἰ μὴ πρότερον τὴν ἀντιστάσαν τῆς Ἰταλίας πόλιν καθέλῃ. Ὑποσχίσεσιν τε οὖν καὶ δωρεαῖς αὐτὸς τε καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, ὃν πεποιήκει Καίσαρα, περιθιόντες τὸν στρατὸν ἀνέπειθον.

10. Οἱ δὲ Ἀκυλῆσιοι λίθοις τε [καὶ] κερνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν καὶ ἔλαιον ἔβαλλον τὸν στρατόν· πυρώσαντες γὰρ ταῦτα, ὁμβροῦ δίκην κατεχώννουν, ὥστε γυμνοῦσθαι αὐτοὺς τῶν ὀπλῶν καιομένους, καὶ διαφθεῖρασθαι τὰ τε πρόσωπα καὶ τὰς χεῖρας ἀκρωτηριαζομένους· ἀλλὰ μὴν καὶ τὰς προσαγομένας μηχανὰς ταύτῃ τῇ σοφίᾳ κατέκαιον. Τῶν μὲν οὖν πρώτων ἡμερῶν ἀντίκαλός πως καὶ ἰσόρροπος ἔμενεν ἡ τύχη τῆς μάχης· χρόνου δὲ γενομένου, ὃς τε στρατὸς τοῦ Μαξιμίνου ὀκνηρὸς ἐγένετο, καὶ πταίων τῆς ἐλπίδος ἀθύμως δείκνυτο· οἱ δὲ Ἀκυλῆσιοι ἐρρῶνυντό τε καὶ τῶν στρατιωτῶν καταφρόνουν, ὥστε καὶ σκώπτειν τὸν Μαξιμίνον, καὶ ὕδρεις αἰσχρὰς [εἰς] αὐτὸν ἀπορρίπτειν· ἐφ' αἷς ἐκείνος κινούμενος τοὺς ἰδίους ἐκαλάζεν, ὡς βαθύμως καὶ ἀνάνδρως προσαγομένους τῇ πολιορκίᾳ· ὅθεν αὐτῷ

περιεγένετο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μίσος τε καὶ ὀργή, πρὸς δὲ τῶν ἀντιπάλων καταφρόνησις.

11. Συνέβαινε δὲ τοῖς Ἀκυλῆσίοις πολλὴν ὑπάρχειν τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, πάντων ἐν τῇ πόλει σεωρευμένων· ὁ δὲ στρατὸς τούναντίον ἐν σπάνει πάντων ὑπῆρχεν, ὑπὸ σκηναῖς τε αὐτοσχεδίας καὶ γυμνῷ τῷ αἵρι διατρίβων. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πάντα προκατέλαβον, ὑπατικοὺς ἄνδρας προχειρισάμενοι τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν φρουρᾶς. Συνέβαινε δὲ καὶ τὸν στρατὸν δοκοῦντα πολιορκεῖν, αὐτὸν πολιορκεῖσθαι· ὅθεν ἐν ἀπογνώσει γενομένοι οἱ στρατιῶται, τὰ τε κατὰ τὴν Ῥώμην καὶ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν πυθόμενοι, αἰφνιδίως, ἀναπαυομένου τοῦ Μαξιμίνου ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν ἀνέσει τοῦ πολέμου οὕτως, τῶν τε πλείστων εἰς τὰς σκηνὰς ἀναγεωρηκότων, ἔδοξε τοῖς στρατιώταις, οἱ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον Ἀλδανόν, ἐνθα παῖδας καὶ γυναῖκας καταλελοίπεσαν, φονεῦσαι τὸν Μαξιμίνον, ὡς παύσαιντο χρόνιου πολιορκίας, μηκέτι [δὲ] πορθοῖεν Ἰταλίαν ὑπὲρ τυράννου κατεγνωσμένου καὶ μαμιστημένου. Τολμήσαντες οὖν ἐπίασι τῇ σκηνῇ περὶ μέσῃ ἡμέρᾳ, συναραμένων αὐτοῖς καὶ τῶν δορυφόρων, τὰς τε εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατὰσπῶσι, καὶ αὐτὸν σὺν τῷ παιδὶ ἀναιροῦσι. Φονεύουσι δὲ καὶ τὸν ἐπάρχοντα τοῦ στρατοῦ, πάντας τε ἀναιροῦσι τοὺς ἐκείνῳ θυμῆρεις· ῥίψαντες τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυδρίζειν, [εἶσαν κυσὶ τε καὶ ὄρνοις βοράν]· τούτων δὲ τὰς κεφαλὰς ἐς Ῥώμην ἔπαμψαν. Τοιούτῳ μὲν δὴ τέλει Μαξιμίνος καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἐχρήσαντο, βασιλεύσαντες ἐτη γ', δίκας πονηρᾶς ἀρχῆς ὑποσχόντες.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΛΒΙΝΟΣ.

12. Ὁ δὲ στρατὸς ὡς ἐπύθετο τὰ γενόμενα, πρὸς τὴν Ἀκυλῆαν παραγενόμενος ἐν εἰρηνικῷ σχήματι, ἐντὸς μὲν τῶν τειχῶν οὐχ ὑπεδέχθη, τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἀναδειχθέντας αὐτοκράτορας εὐφῆμαι· οὕτω τε ἔμεινεν παρὰ τὰ τείχη, κομιζόμενος τὰ χρειώδη παρὰ τῶν ἑνδόν. Οἱ δὲ ἵππεῖς οἱ τὴν Μαξιμίνου κεφαλὴν κομίζοντες, μεταξὺ Ἀλτίνου τε καὶ Ραβέννης περιέτυχον Μαξιμῷ αὐτοκράτορι, διατρίβοντι ἐν Ραβέννῃ, ἐνθα τοὺς τε ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ Ἰταλίας λογάδας ἤθροισεν· ἀφῆκετο δὲ αὐτῷ καὶ συμμάχων πλῆθος. Παρασκευάζοντι δὲ αὐτῷ τὰς δυνάμεις προσίσιν [οἱ] τὴν κεφαλὴν Μαξιμίνου φέροντες καὶ τοῦ παιδός· εὐθέως τε Μαξιμὸς πέμπει τοὺς ἵππεῖς ἐς τὴν Ῥώμην, ἀγγέλλοντας τὰ πραχθέντα τῷ δήμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν κομίζοντας τοῦ πολεμίου ἀνεσκολοπισμένην, ὡς πᾶσι περίοπτος εἶη. Καὶ οὐδὲν εἰπεῖν ἔστιν λόγῳ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὴν ἐορτήν. Οὐδὲ γὰρ ἡλικία τις ἦν ἢ μὴ πρὸς τοὺς βωμούς τε καὶ τὰ ἱερὰ ἡπείγετο· [οὔτε τις ἔμενεν οἶκος, ἀλλ' ὥσπερ ἐνθουσιῶντες ἐφέροντο,]

— ἐπαιάνισαν codd. — § 10. πίσσαν καὶ ἔλαιον | καὶ πίσση καὶ ἔλαιον codd. Hieronim. VIII, 4, 26 : οἱ δὲ Ἀκυλῆσιοι λίθοις τε ἔβαλλον ἀνὰ θέν, καὶ κερνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ πίσσαν ἐλόντες (l. ἔλαιόν τε)... κατακατέδυνον.

συνηδόμενοι τε ἀλλήλοις καὶ ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες [ὥσπερ ἐκκλησιάζοντες χωρὶς]. Ὁ δὲ Βαλδίνος] καὶ αὐτὸς ἐκατόμβας ἔθυσεν· ἀρχαί τε πᾶσαι καὶ ἡ σύγκλητος, ἕκαστος τε ὥσπερ ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, ὑπερευφραίνετο, εἰς τε τὰ ἔθνη ἀγγελοὶ καὶ κήρυκες διεπέμποντο. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐπιστὰς τῇ Ἀκυλῆϊ, ὑπεδέχθη μεγαλοπρόνως, πρεσβείας τε ἐκ πάσης τῆς Ἰταλίας δεχόμενος, εἰκόνας τε καὶ ἀγάλματα καὶ στεφάνους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ στρατὸς ὁ τὴν Ἀκυλῆϊαν πορθήσας προΐει ἐν εἰρηνικῷ σχήματι θαφνηφορῶν ἀνάγκη· ἡγανάκτου γὰρ ὄρωντες τὸν μὲν ὑπ' αὐτῶν ἐπιλαχθέντα βασιλεύειν καθηρημένον, κρατούντας δὲ τοὺς ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἡρτημένους.

13. Ὁ δὲ Μάξιμος, συγκαλέσας πάντας, βασιλικῶς ἀπεφύνατο, ἀμνηστίαν τε πάντων ὑποσχόμενος καὶ χρημάτων πολλῶν διανομὰς· ὀλίγων τε ἡμερῶν διατρίψας, τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συνεκρότει. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο στρατιωτικὸν ἀπέπεμψεν εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὰ οἰκίᾳ στρατόπεδα, αὐτὸς δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην σὺν τοῖς δορυφόροις καὶ τοῖς ὑπὸ Βαλδίνου στρατευομένοις. Ἐπανῆλθον δὲ καὶ οἱ ἀπὸ Γερμανίας ἐληλυθότες σύμμαχοι· ἰθάρρει γὰρ αὐτῶν τῇ εὐνοίᾳ, ὥς καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας, ὅτι ἰδιώτευεν. Εἰσιόντι δὲ αὐτῷ εἰς τὴν Ῥώμην ὁ τε Βαλδίνος ὑπήντατο, ἐπαγόμενος Γορδιανὸν Καίσαρα, ἡ τε σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντα ὑπεδέχοντο· ἔχαιρέ τε ὁ δῆμος αὐτοῖς, σεμνυνόμενος εὐκατρίδαις καὶ ἀξίους τῆς βασιλείας.

14. Οἱ δὲ στρατιῶται διοίβαινον τὰς ψυχὰς ἰθαροῦντό [τε] αὐτῶν αὐτὴν τὴν αὐγένειαν, καὶ ἡγανάκτου ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βουλῆς βασιλείας. Ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς καὶ οἱ Γερμανοὶ παρόντες· ἀντιπάλους γὰρ ἡλιπίζον ἔχειν· τό τε Σιδεῆρου ὑπόδειγμα αὐτοὺς ἐταρᾶν, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέσωζεν. Ἐπιτελουμένου δὲ ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπιτωλίων, πάντων τε περὶ τὴν πανήγυριν ἀσχολουμένων, αἰφνιδίως ἦν εἶχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηναν, καὶ τοῦ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες ἀνῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰς βασιλείας, καὶ τοῖς πρεσβύταις βασιλεύουσιν ἐπεισῆλθον. Συνέβαινε δὲ χάκινους μὴ πάνυ τι ἀλλήλοις ὁμονοεῖν, οἷάπερ ἡ μοναρχίας ἐπιθυμία εἴωθε ποιεῖν· ὅπερ αὐτοῖς γίγνεται ἀπωλείας αἰτίον. Ὡς γὰρ ἐπύθετο ὁ Μάξιμος ἀφικνεῖσθαι τοὺς πραιτωριανούς καλουμένους, ἐβούλετο μεταπέμψασθαι τοὺς Γερμανοὺς συμμάχους. Ὁ δὲ Βαλδίνος οἰόμενος ὁδὸν τινὰ εἶναι κατ' αὐτοῦ καὶ σόφισμα (ἔδει γὰρ τοὺς Γερμανοὺς τῷ Μάξιμῳ εὐνοοῦντας), ἐκώλυε, φάσκων οὐ διὰ τοὺς πραιτωριανούς αὐτοὺς ἀφίξεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μάξιμῳ τὴν μοναρχίαν. Ἐν ᾧ δὲ περὶ τούτων διεφέροντο, εἰσδρα-

μόντες οἱ στρατιῶται, ἐκστάντων αὐτοῖς τῶν πυλωρῶν, ἀρπάζουσι τοὺς πρεσβύτας· περιρρήξαντες δὲ ὥς εἶχον ἐσθῆτας, γυμνοὺς τῆς βασιλείου αὐλῆς ἐξάγουσιν μετὰ πάσης αἰσχύνης καὶ ὕβριως, παίοντες καὶ ἀποσκώπτοντες, γενεῖων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς [καὶ πάσαις ταῖς τοῦ σώματος λώβαις] ἔμπαροινοῦντες. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα πυθόμενοι] οἱ Γερμανοὶ ὅπλα ἐλάμβανον ὡς ἀμυνοῦντες αὐτοῖς, μαθόντες οἱ πραιτωριανοὶ ἀφικνουμένους αὐτοὺς, [φονεύουσιν] ἤδη πᾶν τὸ σῶμα λεωθιμένους τοὺς βασιλείας, [καὶ] ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἀπέρριψαν· ἀράμενοι τε τὸν Γορδιανὸν αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν ἄλλον οὐχ εὖρον· βούντες τε πρὸς τὸν δῆμον, ὅτι ἄρα εἴησαν ἀποκτείναντες, οὐκ ὁ δῆμος ἐν ἀρχῇ οὐκ ἐβούλετο ἄρξαι, Γορδιανὸν τε ἐκείνου τε ἀπόγονον, καὶ ὃν αὐτοὶ Ῥωμαῖοι ἐξεβιάσαντο· ἔχοντες τε αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ κλείσαντες τὰς θύρας ἐσύχαζον. Οἱ δὲ Γερμανοὶ μαθόντες ἀνερρημένους καὶ ἐρριμμένους, ὧν χάριν ἡπείγοντο, οὐχ ἐλόμενοι πόλεμον μάταιον ὑπὲρ ἀνδρῶν τεθνηκότων, ἐπανῆλθον ἐς τὸ αὐτῶν καταγώγιον. Τέλει μὲν δὴ τοιοῦτοι ἐχρήσαντο οἱ προειρημένοι πρεσβύται.

147.

ΓΟΡΔΙΑΝΟΣ.

Ibid. p. 56 : Ὅτι ἐπειδὴ καὶ Γορδιανὸν ἐμελλε τὸ κοινὸν τοῦ βίου καταλαβεῖν τέλος, ὁ τῆς Συρίας ἡγούμενος ἐπιστέλλει τὸν Περσῶν βασιλεῖα τοὺς ἰδίους ὁρὸς ὑπερβάντα τὴν τῶν Ῥωμαίων γῆν κατατρέχειν, καὶ δεῖσθαι τῆς αὐτοῦ παρουσίας τὸν πόλεμον. Ταῦτα Γορδιανὸς ὁ νέος πυθόμενος, λίαν τε ἐν ἀθυμίᾳ γενόμενος, ὁμῶς ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Πέρσας ἐξοδὸν, καὶ τὰς τοῦ Ἰανοῦ πύλας ἀναπετάσας, αἵπερ ἐπὶ τῶν μεγίστων πολέμων διηνοίγοντο, ὤχετο πρὸς τὴν ἑοῖ. Καὶ ὥς εἰς τὸν Εὐφράτην ἀφίκετο εἰς τε τὰ τοῦ Τίγρητος στόμια, συμβαλὼν τοῖς βαρβάροις, εὐτυχέστατα τὸν πόλεμον διεχείρισε, μεγάλους ἀγῶσι τὰς Παρθικὰς δυνάμεις καταβαλὼν. Ἐκείθεν δὲ μετὰ τὸ πέρας ἐπανιών, ἐκτὼ τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ, πρὸς αὐτοῖς ἤδη τοῖς ὁροῖς τῆς οἰκείας ἀρχῆς, ὑπὸ Φιλίππου, τὴν βασιλείαν διαδεξιμένου, τοῦ κατ' ἐκείνο καιροῦ τὴν τῶν στρατιωτῶν νεολαίαν ἀσκούντος, ἐδόλοφονήθη· καὶ Φίλιππος ἀνηγόρευθη βασιλεὺς.

148.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Ibid. p. 57 : Ὅτι Φίλιππος βασιλεύσας καὶ τοὺς Σκύθας νικήσας, ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἤλαυνεν. Καὶ ἐλθὼν ἐς Πέρινθον, ὡς ἡγγέλθη αὐτῷ ἐμφυλίου στάσεις συμβῆναι κατὰ τὴν Ῥώμην, ἄστινας Δέκιος ἐποίησεν, ἀπὸ

Fr. 147. διεχείρισεν] διεχίρηνεν codex. Joannes, quem inde a Commodi temporibus Historias Herodiani exscripsisse vidimus, nunc redit ad fontem exillorem. Cf. Eutropius IX, 2 : Gordianus... Janum geminum aperuit, et ad orientem profectus, Parthis bellum intulit, qui jam moliebantur erumpere. Quod quidem mox feliciter gessit, praelisque ingentibus Persas afflixit. Rediens, haud longe a Romanis finibus, interfectus est fraude Philippi, qui post eum imperavit. — ἀνηγόρευθη] ἀναγορευθεὶς cod.

ὑπάτων καὶ ἑπρχος τῆς πόλεως, τοὺς δυναμένους ἐπι-
σχεῖν τὰ πρατιόμενα στέλλει, καὶ τὴν Δεκίου προκα-
ταληφόμενους ἐπανάστασιν· αὐτὸς τε σὺν τοῖς παισὶν
ἐπακολουθεῖν ἐπηγγέλματο. Ὡς δὲ ἐς τὴν Ῥώμην ἔφθα-
σαν οὗς ἐπεμψε Φίλιππος, οὐροῖς τε καὶ κολακαίαις τοῦ
δήμου καὶ τῆς βουλῆς ὑπαχθέντες, ἀπαγορεύουσι τε
Φιλίππῳ καὶ τὸν Δέκιον αὐτοκράτορα σὺν τοῖς Ῥω-
μαίοις προσαγορεύουσι. Τούτων ἀγγεληθέντων τῇ Φι-
λίππῳ, κατὰ τὴν Βερόην φεύγοντι* καὶ τοῖς ὑποκολ-
πίοις ξίφεσιν ἀναιροῦσιν, πέμπτῳ ἐνιαυτὸν προστάντα
τῶν πραγμάτων. Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τὸν παῖδα τούτου οἱ
τῆς πόλεως στρατιῶται εὐφραίναν. Καὶ τὰ μὲν κατὰ
τούτους τοιοῦτον ἔσχε τέλος.

149.

ΔΕΚΙΟΣ.

Exc. De virt. p. 384 : Ὅτι Δέκιος ὁ Ῥωμαίων
βασιλεὺς Φιλίππου διάδοχος βασιλικῷ θεσπίσματος τοὺς
τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας θανάτου καὶ τοὺς οὐ θεοὺς
προσκυνεῖν θέλοντας ἀνέγκαζε.

150.

ΓΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΟΥΣΙΑΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι ἐπὶ Γάλλου καὶ Βου-
λουσιανῷ Αἰμιλιανῷ ὁ τῆς Μυσίας ἑπρχος καινοτο-
μεῖν ἐπεβέβητο, αὐτῷ τε τὴν βασιλείαν ἐκ προγόνων
ἀρμόττειν φιλονεικῶν, καὶ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς μεγί-
στας κατηγορίας ποιούμενος· ἐφ' οὗ οἱ τῆς Ῥωμαίων
προστατοῦντες ἐξουσίας, μεγίστῳ πλήθει στρατεύσαν-
τες, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιβουλευθέντες διεφθάρησαν, οὕτω
τρίτον ἐνιαυτὸν ἐν τῇ προστασίᾳ τῶν κοινῶν διατετα-

κότες, οὐδὲ τι λαμπρὸν ἢ βασιλείας ἄξιον κατεργα-
σμένοι, ἐν μνήμῃ δὲ μόνῃ τῶν βασιλέων γινόμενοι.
Ὁ γὰρ μὲν Αἰμιλιανὸς ἐπιπεθήσας τῇ ἀρχῇ κατὰ τὴν
Σκυθῶν χώραν καὶ τὴν ἐπὶ Ῥώμην ἀφίξιν προθυμού-
μενος, τετάρτῳ μηνὶ τῆς τυραννίδος προδιεβάρη τε καὶ
ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἠφάνισται.

151.

Exc. Salm. p. 397 : Γάλλῳ βασιλεύσαντος, 15' ἔτη
(μῆνας?) ἐκράτησε λοιμὸς, κινήσεις ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἕως τῆς ὕσεως· μετιδίδοτο δὲ ἀπὸ ἱματίων καὶ ψιλῆς
θείας· καὶ οἱ Σκύθαι περάσαντες τὸν Ἰστρον ἔλαβον
φ' πόλεις. Τὰς γυναῖκας βουλομένας ἐγκύους γενέσθαι
λέγουσι πίνειν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ κύειν.

152.

ΓΑΛΛΗΝΟΣ.

Exc. De ins. p. 57 : Ὅτι Γαλληνὸς ἀνηρέθη πρὸς
τῶν οἰκείων στρατιωτῶν, ἐς ὀργὴν ἀναφθέντων, ὅτι ὁ
πόλιν Μογοντιανῶν, συναραμένην Λαλλιανῶν, ὃν νεωτερί-
σαντα καθέλλα Ποστούμιος, διαρκάσαι μετὰ τὴν νίκην
οὐ συνεχώρησε. Μετὰ δὲ τοῦτον Μάριος, ἀνὴρ εὐτελής
καὶ τῶν περὶ τὰς βαναύσους γεγονὼς τέχνας, τὴν ἀλουργί-
δα περιθέμενος, δευτέρῃ τῆς βασιλείας ἡμέρᾳ κατα-
κτείνεται. Ἐφ' ᾧ Βικτωρίνος τῶν Γαλλίων τὸ κράτος
ἐκδέχεται· ἀριστος μὲν ἐν τοῖς πολέμοις, ταῖς δὲ τοῦ
σώματος ἡδοναῖς ἡττημένος, ἀλλοτρίους τε ἐνυβρίζων
γάμους, καὶ παρθένους ἀρπάζων. Ὅθεν ἐν Ἀγριππίνῳ,
πόλει Γαλατικῇ, πρὸς τινος στρατιώτου διεφθείρεται,
δευτέρῳ τῆς ἡγεμονίας ἐνιαυτῷ. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς
διαδέχεται Γέτρικος τῶν ἀπὸ τῆς συγχλήτου βουλῆς ἐκ
τὴν Ἀκυτανίαν πρότερον ἡγεμονεύων, βασιλεὺς ὑπὸ

Fr. 148. Σὺν τοῖς καίσι] σὺν τῷ παιδί? — καὶ κολακαίαις] καὶ λακταῖς codex. Possis etiam : καὶ λακταῖς. Mox la-
cupae signum posui. Eutropius IX, 3 : Ambo deinde ab exercitu interfecti sunt, senior Philippus Veronae, Romae ju-
nior. Annis quinque imperaverunt.

Fr. 150. Series narrationis eadem ap. Eutrop. IX, 4 : Mox imperatores creati sunt Gallus, Hostilianus et Galli-
lius Volusianus. Sub his. Emilianus in Asia res novas molitus est : ad quem opprimendum quum ambo pro-
fecti essent, Interamnæ interfecti sunt, non completo biennio. Nihil omnino clarum gesserunt. Sola pestilentia
et morbis atque agriitudinibus notus eorum principatus fuit. Emilianus obscurissime natus obscurius regnavit,
ac tertio mense extinctus est. — Βουλουςιανός] sic etiam in Syncelli codd. p. 376, A, nomen scribitur ; ubi Scaliger
correxisset Βολανσ. — Αἰμιλιανός] Αἰμ. cod. — ἐφ' οὗ] ἐφ' ὧν cod. — οὕτω τρίτον ἐνιαυτὸν] non completo biennio
Eutrop., Syncell. : οὗ καὶ βασιλεύουσι κατὰ Δεξιππον (fr. 16) μῆνας 15', πράξαντες οὐδὲν ἀξιόλογον· κατὰ δὲ ἄλλους : πέντε
ἔτη γ', καὶ κατ' ἑτέροισι ἔτη β'. Tres annos habet Chron. Pasch. p. 505 ed. Bonn. Plura de his v. ap. Tillemont, tom. III,
p. 508 sqq. — τετάρτῳ μηνὶ] tertio mense Eutrop. Cum nostro facit Zonaras p. 629, A (592 ed. Bonn.) : Κτείνουσι
τὸν Αἰμιλιανὸν οὕτω τέσσαρες μῆνας ἡγεμονεύσαντα. Quattuor menses ei tribuit Victor et Chron. An. cod. Paris. 854.

Fr. 151. Ex eodem fonte vel ex ipso Joanne hausit Chron. Anonym. cod. Paris. 754 in Cramer. An. II, p. 289 :
Γάλλος καὶ Βουλουςιανός ἐβασίλευσαν ἔτη β', μῆνας η'. Γέγονε δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν λοιμὸς, κινήσεις ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι
τῆς ὕσεως· καὶ οὐδεμία πόλις εὐρεθῆ ἀμοιρος ταύτης τῆς ἀπειλῆς· ἐκράτησε δὲ ἔτη 15' (: 15 m. fr.), ἀρχόμενος ἀπὸ πρῶτο-
πύρου καὶ λήγων τῇ τοῦ Κυνὸς ἐπιτολῇ. Μετιδίδοτο δὲ ἡ ὕσος αὕτη ἀπὸ τοῦ ἱματίων καὶ ψιλῆς θείας. Καὶ οἱ Σκύθαι περά-
σαντες τὸν Ἰστρον, πᾶσαν τὴν ὕσιν καὶ Ἰταλίαν, ἀνατολὴν τε καὶ Ἀσίαν ἐπόρθησαν καὶ καταλάβον, δίχα μόνῃς Ἰλίου καὶ
Κυζίκου.

Fr. 152. Ὅτι Γαλληνός] Haec excerptoris culpa turbata sunt. Debebat : ὅτι ἐπὶ Γαλληνῷ Ποστούμιος ἀνερῆθη...
καθέλλα, διαρκάσαι κτλ. Eutrop. IX, 7 : Qui (Postumus) seditione militum interfectus est, quod Moguntiacum,
quae adversus eum rebellaverat, Lolliano res novas moliente, diripiendam militibus tradere noluisse. Post eum
Marinus, vilissimus opifex, purpuram accepit, et secundo die interfectus est. Victorinus postea Galliarum
accepit imperium, vir strenuissimus. Sed quum nimis libidinis esset, et matrimonia aliena corrumpere, Agrippinus
occisus est, actuario quodam machinante dolum, imperii sui anno secundo. Huic successit Tetricus se-
nator, qui Aquitaniam honore praesidis administrans, absens a militibus imperator electus est, et apud Bur-

τῶν στρατιωτῶν καὶ μὴ παρὼν ἤρθε· περιθιμνός τε τὴν πορφύραν ἐν Βουρδογάλῃ πόλει τῆς Γαλατίας μερίσταις ἀνέπεισε παραχαίς.

2. Ὅτι Ὀδενάθος ἐξ ἐπιβουλῆς Γαλλικνοῦ ἀναιρεῖται· καὶ τῶν ἐκείνῃ πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη, καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς ἐκδικοῦσα.

3. Ὅτι Γαλλικνὸς περὶ Μεδιόλανον πόλιν, σὺν τῷ ἀδελφῷ Βαλεριανῷ, μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευταίην, ἐξ ἐβασίλευσεν ἐν αὐτοῦς ἐξ, ἀπὸ τοῦ Δελματῶν ἱπάρχου κατακτείνεται· οὗτος δὲ ἦν Ἡρακλείανος, ὃς συμπραξάμενος Κλαυδίῳ διὰ τινος τῶν τολμηροτάτων κατὰ τὸ δεῖκνον τὸν Γαλλικνὸν ἀποσφάττει.

153.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου τοῦ βασιλέως Αὐριόλος ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἔζη τῆς Γαλλικνοῦ καταστήσας ἐαυτὸν ἔξουσίας, ἐπικηρυκίζεται παραχρῆμα πρὸς Κλαύδιον, καὶ παραδούς ἐαυτὸν, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὁρῇ.

154.

ΚΥΝΤΙΛΛΟΣ.

Ibid. p. 58 : Ὅτι Κυντίλλος ἀδελφὸς Κλαυδίου, ὃς ἐβασίλευσε Ῥωμαίων, ἅμα τῷ γυνῶναι τὴν βασιλείαν Αὐρηλιανῷ παραδεδομένην, ἔχοντα τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι [λέγεται] καὶ τῶν ἱατρῶν τινὸς τιμόντος φλέβα αὐτῷ, καὶ ἐνδόντος βεῦσαι τὸ αἷμα, μέχρις αὐτοῦ ἐγένετο.

155.

ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΣ.

Exc. De virt. p. 835 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τὰ πολέμια δεινῶς ἦν ἡσυχμῆνος, ἀκάθεκτος δὲ

περὶ τὴν γνώμην, καὶ πολὺ πρὸς ὠμότητα βέπων. Τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπιστῆμων θανάτῳ πολλοὺς ἐξημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπὸς τις καὶ φοβερὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς ἢ περ αἰρετὸς βασιλεὺς, ἐν παντὶ δὲ καίρῳ δυσχερὲς καὶ ἀπρόσιτος, ὥς μηδὲ τοῦ τῶν οἰκείων αἵματος διαμείναι καθάρως· τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. Τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτῆλων καὶ διαπλευμένων ἡθῶν ὥς ἐπίπαν γενναῖος ἐκπνορθωτὴς ἦν.

156.

Exc. De ins. p. 58 : Ὅτι Αὐρηλιανὸς ἔκτωι τῆς ἡγεμονίας ἐν αὐτῷ διαφθείρεται, τῶν εἰς τάχος γραφόντων οἰκειῶν τινὸς κατασκευάσαντος αὐτῷ τὸν θάνατον· ὃς τὴν τοῦ ἀνδρὸς μιμησάμενος χεῖρα, πρὸς τινὰς χιλιάρχους αὐτῷ τε τῷ Αὐρηλιανῷ φίλους γραμματίδιόν τι ἐκόμισε, τὰς τῶν ἀνδρῶν τούτων φέρον προσηγορίας σεσημειωμένας, ἐπιφυσάμενος ταῦτα τὸν Αὐρηλιανὸν ἀναγεγραμέναι. Οἱ δὲ τὸ πιστὸν ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀτοπον καὶ σκληρὰν δξύτης εἰληφότες, φθάσαι τι δράσαντες πρὶν ἢ παθεῖν ἔγνωσαν· διαφθείρουσί τι αὐτὸν κατὰ μέσσην τὴν πορείαν, ἐκ Βυζαντίου πρὸς Ἡράκλειαν ἰόντα, περὶ τὸ λεγόμενον Καινὸν φρούριον. Οὐ μὲν ἀτιμώρητος ἐτελεύτα. Οἱ τε γὰρ φονεῖς αὐτοῦ δίκας ὑπέσχον, καὶ αὐτὸς τοῖς θεοῖς τῶν αὐτοκτονῶν * ἐψηφίσθη.

157.

ΤΑΚΙΤΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Τακίτου τὰ τῆς Ῥώμης ἀναδεξαμένου βασιλεία, Σκύθαι διὰ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐπικραυώθησαν· οὗς καταπολεμήσας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἐξώρμησεν. Ἐνθα δὲ καὶ εἰς ἐπιβουλὴν ἐμπιστῶν, ἐξ αἰτίας ἀναιρεῖται τοιῶσδε. Μαξιμίῳ γένει προσήκοντι τὴν Συρίας ἀρχὴν παρδίδωκεν. Οὗτος τοῖς ἐν τέλει τραχύτατα προσφερόμενος, εἰς φθόνον ἅμα καὶ

digalam purpuram sumpsit : seditiones multas militum pertulit. — § 2. Haec sumpta e Zosimo I, 36, 4 : Ἐκὶ δὲ διατρίβων κατὰ τὴν Ἑλλάσιν καὶ τινὰ γενέθλιον ἀγων ἱερτὴν ἐξ ἐπιβουλῆς ἀνῆρθε, τῶν ἐκείνῃ πραγμάτων ἀντιλαμβάνεται Ζηνοβία, συνοικοῦσα μὲν Ὀδενάθῳ, φρονήματι δὲ ἀνδρείῳ χρωμένη, καὶ διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὴν ἰσὴν εἰσφέρουσα τοῖς πράγμασιν ἐπιμύθειαν. — Γαλλικνοῦ] Haec vereor ne de suo male dederit excerptor. Suorum insidiis Odenathus sublatu est sec. Zosimum et Pollionem in Trig. Tyr. c. 14, Syncell. p. 382, C. — § 3. Excerpta e Zosim. I, 40, 3. — ὃς συμπραξ.] ὁ συμπρ. cod.

Fr. 154. Haec eisdem verbis habes ap. Zosimum I, 41, 2.

Fr. 154. Exscripta e Zosim. I, 47. — Κύντιλλος] κυντίλλιος cod. — ἅμα τῷ γυν.] ἅμα δὲ τῷ γυν. cod. — λέγεται] supplevi. — τινὸς] Zos.; τιμὸς cod. — ἐνδόντος] ἐνδόντος cod. — αὐτοῦ] Zos.; ἀναυτοῦ cod. Ceterum ex eodem Zosimo vel ex Joanne suo hausit Anon. Chron. cod. Paris 854, p. 290 ed. Cramer.

Fr. 155. Eadem Suidas v. Αὐρηλιανός. Eutrop. IX, 9 : Aurelianus... vir in bello potens, animi tamen immodici et ad crudelitatem propensioris.. Plurimos nobiles capite damnavit; saevus et sanguinarius, ac necessarius magis in quibusdam quam in ullo amabilis imperator, trux omni tempore, etiam filii sororis (filii uxoris sec. Joan. Exc.) interfector : disciplinae tamen militaris et morum dissolutorum magna ex parte corrector.

Fr. 156. Eutrop. I. I. : Occiditur servi sui fraude, qui ad quosdam militares viros, amicos ipsius, nomina pertulit adnotata, falso manum ejus imitatus, tanquam Aurelianus ipsos pararet occidere. Itaque ut praeveniretur, ab iisdem interfectus est in itineris medio quod inter Constantinopolim et Heracleam est stratae veteris. Locus Canophrurium (l. Canophrurium) appellatur. Mors tamen ejus inulta non fuit. Meruit quoque inter ditos referri. — πρὸς τινὰς χιλιάρχους] πρὸς τινος χιλιάρχου cod. Deinde codex φέρων et σεσημειωμένων.

Fr. 157. Haec exscripta sunt ex Zosimo (I, 63), cujus verba Joannes in nonnullis integriora praebet, quam in edi-

φόδον τὸν βασιλέα κατέστησε. Τακόντων δὲ τούτων μίσος, τὸ λοιπόμενον εἰς ἐπιβουλήν ἐτελεύτησεν, ἥς κοινωνοὺς ποιησάμενοι τοὺς Αὐρηλιανὸν ἀνελόντας, αὐτῷ μὲν ἐπιθέμενοι τῷ Μαξιμίνῳ κατέσφαξαν· διώξαντες δὲ ἀναζευγνύοντα ἐπὶ τὴν Εὐρώπην Τάκιτον ἀναιροῦσιν, ἐξ ἡμερῶν τοῖς ὅλοις βασιλεύσαντα.

158.

ΠΡΟΒΟΣ.

Ibid. p. 59 : Ὅτι Πρόβος καὶ Φλωριανὸς οἱ δύο ἅμα συνεβασίλευσαν. Καὶ δὲ Πρόβος οὐ κατὰ τὴν αὐτοῦ προτίρσιν ἀνείλε τὸν Φλωριανόν, μήνας β' πρὸς ἡμέρας κ' ἀπολαύσαντα τῆς ἐξουσίας.

2. Ὅτι Πρόβου βασιλεύσαντος Ῥωμαίων, Σπουρνήνος τῷ γένει Μαυρούσιος, ὦν εἰς τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ προσφιλές, διὰ τοῦτό τε καὶ τὴν τῆς Συρίας ἀρχὴν ἐπιτετραμμένος, τῆς βασιλείας ἀποστάς πίστεως, εἰς ἐπαναστάσεως ἱννοίαν ἦλθεν. Ὅπερ ἀκούσαντι τῷ Πρόβῳ καὶ διανοουμένῳ τὸ ἐγχείρημα μεταλθεῖν, ἔφθισαν οἱ κατὰ τὴν ἑῶν στρατιῶται, συγκατασβέσαντες τῇ τυραννίδι τὸν ἀνθρώπον. Ἐπαυσε δὲ καὶ ἄλλην ἐπαναστάσιν ἐν τῇ Βρετανίᾳ, μελετηθεὶσαν διὰ Βικτωρίνου Μαυρουσίου τὸ γένος. Ὅπερ πεισθεὶς ἔτυχε τὸν ἐπαναστάντα τῆς Βρετανίας ἄρχοντα προστησάμενος. Καλίσας δὲ τὸν Βικτωρίνον πρὸς ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τῇ συμβουλῇ μεμφόμενος, τὸ πταῖσμα ἐπανορθώσαντα πέμπει. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν Βρετανίαν εὐθὺς ἐξορμήσας, περινόα οὐκ ἄρρονι τὸν τύραννον ἀναιρεῖ.

159.

Exc. Salm. p. 398 : Πρόβου ἀρχθέντος, βροχὴ γέγονε σίτον κατάρουσα, ὃν συναγαγόντες σωροὺς μεγάλους ἐποίησαν. Ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ ψακάδες ἀργυραὶ κατηνέχθησαν.

160.

Exc. De ins. p. 60 : Ὅτι πολλὰ διαπραξαμένου τοῦ Πρόβου, καλῶς τε καὶ δικαίως οἰκονομήσαντος τὴν ἀρχήν, ἐπαναστᾶσις ἐκ τῆς Ἰσπερίας ἀγγέλλεται, πῶν ἐν Ῥαιτιά καὶ Νωρικῷ δυνάμειν Κάρῳ περιθέντων τὴν ἀλουργίδα. Τοῦ δὲ δυνάμειν ἐναντιωσομένην αὐτῷ στελλαντος, οἱ μὲν πεμψθέντες πρὸς Κάρον μετέστησαν· αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας ἐρήμῳ βοηθείας τῷ Πρόβῳ, κωλύοντος οὐδενός, διεγρήσαντο βασιλεύσαντα ἐν αὐτοῖς ἐξ, μήνας δ'.

ΚΑΡΟΣ.

161.

Exc. Salm. p. 398 : Νουμεριανὸς τυφλωθεὶς ἐν κεκαλυμμένῳ φορέῳ ἀπὸ Περσίδος ἐδραστίζετο· ὃν λάθρα ἀνείλεν ὁ πενθερός, καὶ ἔλαθεν νεκρὸς φερόμενος ἕως ἐκ τῆς θυσαυρίας ἐδελώθη. Καρῖνος ὠμότατος ἦν δὲ καὶ τοὺς ποτε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ σκώψαντας εἰς αὐτὸν ἡμίνατο.

162.

Exc. De virt. p. 834 : Ὅτι Καρῖνος ὁ τοῦ Κάρου υἱὸς βασιλεύσας πρᾶγμα μὲν εἰς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο, τρυφῇ δὲ καὶ ἐκδεδιητημένῳ βίῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν παραδοὺς, παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐποιεῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοτάτων ἀνθρώπων, κατὰ τι προσκα-

tionibus Zosimi leguntur. — Μαξιμίνῳ γένει] Μαξίμῳ γ. cod. — τὸν βασιλέα] om. Zos. — Αὐρηλιανόν] Αὐρήλιον cod. Verba ἐπὶ τὴν Εὐρώπην desunt in edit. Zosimi, leguntur vero in codice Parisino.

Fr. 158. § 1. Negligenter hæc excerpta sunt. Joannes nra transcripsit e Zosim. (I, 64, 3, quem vide). De regni tempore, quod in Zosimo nostro non notatur, cum Joanne facit Eutropius. — § 2. Verba sunt Zosimi I, 66. — συγκατασβέσαντες] Zos., συγκαταβέσαντες cod. — ἐπαυσε δὲ] part. δὲ Zosimo restituenda. — ὅπερ] Zos., ὅπερ cod. — καλίσας δὲ] hoc repone ap. Zosim., ubi ego καλ. γάρ. — συμβουλῇ] συμβολῇ cod.

Fr. 159. ἀρχθέντος] Sic codex. Forto : τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτεταγμένων εἰσρχθέντος, vel tale quid; nisi excerptor voluit scribere ἀρχέντος. Zosimus I, 67, 1 : Ἐνισταμένου δὲ τοῦ καλέμου καὶ λιμοῦ πᾶσι τοῖς αὐτοῖσι τόποις ἐνσκήσαντος, ἀπλετοὺς ὄμβρος καταρραγίς συγκατήγαγε ταῖς ψακάς καὶ σίτον, ὥστε καὶ σωροὺς αὐτομάτως ἐν τόποις τοῖς συντεθῆναι. Cf. Zonar. XII, 29.

Fr. 160. Ex his Zosimum supplere licet. Etenim post verba οἰκονομήσαντος τὴν ἀρχήν in Zosimi codd. ingens lacuna est, quæ finem primi libri et initium secundi absumpsit. — αὐτοὶ δ' ἐπὶ πάντας] αὐτῷ δ' ἐπιστάντες?

Fr. 161. Eutrop. IX, 12 : Numerianus quoque, filius ejus (Cari), quem secum ad Persas duxerat, adolescens egregie indolis, quum oculorum dolore correptus in lecticula veheretur, impulsore Apro, qui socer ejus erat, per insidias occisus est : et quum dolo occultaretur ipsius mors, quousque Aper invadere posset imperium, factore cadaveris prodita est. Milites enim, qui cum sequebantur, furore commoti, diductis lecticulæ palliis, post aliquot dies mortem ejus notam habere potuerunt. Interea Carinus, quem Cxsarem in Parthos proficiscens Carus in Illyrico, Gallia, Italia reliquerat, omnibus se sceleribus coinquinavit : plurimos innocuos fletis criminibus occidit : matrimonia nobilia corruptis : condiscipulis quoque, qui cum in auditorio vel levi fatione laxaverant, perniciosis fuit. Ob quæ omnibus donis incensus, non multo post pœnas dedit.

Fr. 162. Eadem Suidas v. Καρῖνος, et ex parte iterum v. παρανάλωμα, ubi pro Καρῖνος in codd. perperam scriptum est Μακρίνος. Ceterum ut in antecedentibus scripsimus jam vidimus Joannem nostrum præter Eutropium ad verbum exscripsisse Zosimi historias, sic noster quoque locus una cum sequente ad explendam qua hincat Zosimica narratio lacunam adhiberi debet. Zosimus in hac historiarum parte secutus est Eunapium, uti constat. Eundem vero fontem etiam ex nostro loco licet intervidere, collatis inter se verbis παρανάλωμα τῆς τρυφῆς ἐποιεῖτο φόνους οὐδὲν ἡδικοτάτων et Eunapianis illis (Eun. fr. 4, p. 14) : ὁ δὲ ἐγχαλματὰ τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδύκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὐσίας καὶ ἀδικοῦ τοῦ τῆς φθορᾶς, παρανήλίσκοντό τινες τῶν εὐδαίμωνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δαίμονας ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρῖνου τρυφήν.

κρουκίται νομισθέντων αὐτῶν. Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρῇ τυραννίδι συνανταμιχθείση νεότητι, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ**.

163.

Exc. De ins. p. 60 : "Οτι Καρίνου βασιλεύσαντος τοῦ υἱοῦ Κάρου, καὶ πάντα ἐκμελῶς καὶ λογισμοῦ δίχα πράττοντος, ἀγγελλοίσης τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ τῆς Νουμικριανοῦ τελευταίᾳ, ἐπὶ τῇ Καρίνου περὶ πάντα ἐκμελείᾳ καὶ ὁμότητι δυσχεράναντες οἱ τῶν ἐκείσε στρατοπέδων ἡγούμενοι, Σαβίνῳ Ἰουλιανῷ τὴν ὑπαρχον ἀρχὴν ἔχοντι βασιλικὴν στολὴν περιθέντες, μάχεσθαι σὺν αὐτῷ διανοοῦντο Καρίνῳ. Καρίνος δὲ γνοὺς τὴν ἐπανάστασιν, ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐστέλλετο. Τότε δὲ τῶν στρατιωτῶν συμφρονῆσαι σφίσιν τοὺς ἀπὸ Περσῶν ἐπανελθόντας ἀναπεισάντων, Διοκλητιανὸν ἤδη κατὰ τὴν Νικομήδειαν τὴν ἀλουργίδα περιθέμενον ἀγούσι κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἔτι δὲ ὄντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὁδόν, συμβαλὼν ὁ Καρίνος τοῖς Σαβίνῳ Ἰουλιανῷ στρατιώταις, καὶ στρίψας ἐν τῇ μάχῃ τούτους, τῶν σὺν αὐτῷ ἐκπεσόντων, αἰφνίδιον ἀναιρεῖται, τῶν χιλιάρχων ἑνὸς, οὗ τὴν γυναῖκα διαφθείρας ἔτυχεν, ἀνελόντος αὐτόν.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ.

164.

Ibid. p. 60 : "Οτι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ Καραύσιος τις ἀνὴρ τεχθεὶς μὲν ἐν ἀρνευστάτῃ πόλει, περὶ δὲ στρατιωτικὰ σπουδῇ καὶ γενναϊότητι διαφέρων κατὰ μικρὸν ἐόξαν ἀρίστην κτησάμενος, ἐκ τοιαύτης αἰτίας νεωτερίζειν ἤρξατο. Βελγικὸν καλούμενον κλίμα, κατὰ τὴν

τῆς ἀλμυρίδος θάλασσαν, Φράγκοι τε καὶ Σάξονες, ὄνῃ Καλτιὰ, διατάραττον, ληϊζόμενοι τοὺς ἐμπόρους, καὶ τῶν χωρίων πορθοῦντες τὰ ἐπιθαλάσσια. Σταλαὶς τοίνυν οὗτος ἐκ Βονωνίας πόλεως Γαλατικῆς, ἐπειδὴ πολλοὺς μὲν τῶν βαρβάρων ἐχειρώσατο, τὴν δὲ λαίαν τὴν ἐκ τοῦ πολέμου οὔτε τοῖς ἐποίκοις τῶν ἐθνῶν ἀπιδίδου οὔτε τοῖς βασιλεῦσιν ἀπέπεμπεν, ἐκουσίως προπέμπειν τοὺς πολέμιους ὑπωπτεύθη· ἀναιρεθῆναι τοίνυν ὑπὸ τοῦ Ἐρκουλίου προσταχθεὶς, τὴν τε πορφύραν περιέθετο, καὶ τὴν Βρεττανίαν καταλαμβάνει. Καὶ τούτου τοῦτο πεπραχότος, καὶ κεινημένων πάντων τῶν πραγμάτων, καὶ Ἀχιλλεὺς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐνεωτέριζεν, καὶ ἡ Ἀφρικὴ πρὸς πάντε ἀνδρῶν, Γεντιανῶν τὴν προσγορίαν, ἐπεκολέμητο.

165.

Exc. De virt. p. 834 : "Οτι Διοκλητιανὸς μνήμη καὶ ὀργὴ τῶν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον, οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπιστῆμων μισίων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. "Οτι δὲ καὶ τὰ περὶ χημείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἴγυπτίους ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης μήτε χρημάτων αὐτοὺς θαρροῦντας περιουσίᾳ τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. Διοκλητιανὸς μὲν ποικίλος τις καὶ πανοῦργος ἦν, τῷ δὲ λαῷ συνετῷ καὶ ὀξεί τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκίας φύσεως ἑλαττώματα, πᾶσαν σκληρὴν πρᾶξιν ἐτέροις ἀνατιθείς. Ἐπιμελής δὲ ὁμοῦ καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς, καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας

— πραττούσῃ**] In media sententia excerptor substitit, quod quæ sequebantur ap. Joannem, reservata essent Excerptis De Virtutibus. Excidit probabiliter solenne istud : Ζήτην ἐν τοῖς περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Fr. 163. Σαβίνῳ Ἰουλ.] Σαβίνῳ I. b. l. codex. Sabinus Julianus Venetiae praefectus erat. — ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν] fort. fuit ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίαν. Carinus in Illyriam tendit contra Diocletianum ; in ipso itinere obviam factus ei Julianus, quem ad Veronam praelio victum occidit ; deinde apud Margum cum Diocletiano congressus pugna vincit quidem, sed hostem persequens a centurione, cujus uxorem stupraverat, occiditur. Sic Aurel. Vict. Cars. c. 39. Aliter Noster, modo integra est narratio. — στρίψας] s. leg. τρέψας.

Fr. 164. Eutropius IX, 13 : Per hac tempora etiam Carausius, qui vilissime natus, strenua militum ordine famam egregiam fuerat consecutus, quum apud Bononiam per tractus Belgicae et Armoricae pacandum mare accepisset, quod Franci et Saxones infestabant, nullis barbaris saepe captis, nec praeda integra aut provinciabus reddita, aut imperatoribus missa, quum suspicio esse capisset, consulto ab illo admitti barbaros, ut trans-euntes exciperet, atque hacve occasione dilaret, a Maximiano jussus occidi, purpuram sumpsit et Britannias occupavit. — Ita quum per orbem terrarum res turbatae essent, et Carausius in Britannia rebellaret, Achilles in Aegypto, Africam Quinquegentiani infestarent, Narsens Orienti bellum inferret : Diocletianus Maximianum Herculum ex Caesare fecit Augustum etc. — Βελγικὸν] Σαβινὸν cod. — κεινημένων πάντων] κ. ὄντων cod.

Fr. 165. Eadem Suidas v. Διοκλητιανός, ubi : οὗτος ὁ ἄνθρωπος καὶ μισόχριστος μνήμη καὶ ὀργῇ etc. Antecedit alius locus de Diocletiano Christianos atrociter persequente, nescio an ex eodem Joanne repetitus. — Eutrop. IX, 15 : Diocletianus obsessum Alexandriae Achilleum octavo fere mense superavit, eumque interfecit. Victoria acerbe usus est : totam Aegyptum gravibus proscriptionibus exedibusque fœdavit. Ea tamen occasione ordinavit provida multa et disposuit, quæ ad nostram ætatem manent. — χημείας] χημίας cod. χυμίας Suid. v. Διοκλ., χημίας v. χημεία, ubi h. l. repetitur. = Herm. Conring. De hermet. medic., quum nesciret ex quo scriptore hæc forent derivata, Suidas non esse credendum censuit audacius quam par erat. Eum refellit Ol. Borrich. in Hermet. et Aegypt. Chemic. sap. Vind. p. 84 sqq. = Hemsterhus. ad Suid. — Διοκλητιανὸς μὲν... πανοῦργος ἦν] ἦν δὲ τὸ ἥθος... πανοῦργος Suidas. Eutropius IX, 16 : Diocletianus moratus callide fuit, sagax præterea, et admodum subtilis ingenio, et qui severitatem suam aliena invidia vellet explere. Diligentissimus tamen et solertissimus princeps, et qui imperio Romano primus regia consuetudinem magis quam Romanæ libertatis innoxiz, adorarique se jussit, quum ante eum cuncti salutarerentur.

ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις
πάτρια μετσκεύαζεν.

166.

Ibid. p. 837 : Ὅτι Ἐρκούλιος καὶ ὄγχα παντὸς
προκαλύμματος ἀγρίος τε ἦν καὶ τυραννικός, τὸ τῆς
οὐκ αἰεὶ γνώμης τραχὺ τοῦ καταπληκτικῶ τοῦ προσώπου
παραδηλῶν. Τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδι-
δοὺς, καὶ τῷ Διακλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἀτοκόν τε καὶ
σκληρὸν βούλευμα ἐκούσιος ὑποῦργος καθίστατο.

167.

Exc. Salm. p. 398 : Θρίαμβος ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν
πρώτων ἐπῶν τῶν εἰς τὸν Διόνυσον θρίσκιν γὰρ τὴν
τῶν ποιητῶν μανίαν φασίν· ἢ ἀπὸ τῶν θρίων, τῶν
φύλλων, τῆς συκῆς ἀνακειμένης Διονύσῳ· πρὶν γὰρ
ἐκινωθῆναι τὰ προσωπεῖα, συκῆς φύλλοις τὰ ἑαυτῶν
ἐκάλυπτον πρόσωπα, καὶ δι' ἰάμβων ἀπέσκωπτον.
Ἐποιοῦν δὲ τοῦτο καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ εἰς τοὺς θρίαμ-
βεύοντας ἴσκιωπον.

2. Διακλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς μὴ δυνηθέντες πε-
ριγενέσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ μανέντες, τὴν βα-
σιλείαν κατέθεντο. Καὶ Διακλητιανὸς μὲν ἐν δώδεκα ἔτη
πρωτεύσας ἀπέθανε· Μαξιμιανὸς δὲ βουλευθεὶς πάλιν
ἀναλαβέσθαι τὴν βασιλείαν, καὶ ἀποτυχὼν, ἀπὲλθετο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΕΡΙΟΣ.

168.

Exc. De virt. p. 837 : Ὅτι Κωνσταντίος ὁ ἀπὸ
Καίσαρος βασιλεύσας, μετὰ τὴν διακλήρωσιν ἀποχρῆν
ἡγούμενος τὴν τε τοῦ Αὐγούστου καὶ αὐτοκράτορος ἐπί-
κλησιν, τῆς τε Ἰταλίας καὶ Λιβύης ἐκουσίως ἀπίστη τῷ
συνάρχοντι, τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐν μεγέθει ἀρχῆς, ἀλλ' ἐν
τῷ ἡσυχίᾳ τε καὶ ἀπράγμονι θέμενος. Ἄνῃ ἀριστος καὶ
δημοτικός διαφερόντως τὸν τρόπον, καὶ τοὺς μὲν τῶν
ἰδιωτῶν οἴκους περιέπων, τὰς δὲ τῶν βασιλείων θησαυ-

ρῶν αὐξήσεις οὐ σφόδρα διὰ σπουδῆς ἄγων. Βέλτιον γάρ
οἱ εἶναι ἰδοῦναι τὰς δημοσίας χορηγίας ἐν ταῖς τῶν ἐπη-
κόων περιουσίαις ἔχειν τὸ βέβαιον, ἢ ὑπὸ ἐν κλειθρον
τὸν ἀπάντων κατακλειῖσθαι πλοῦτον. Οὕτω δὲ ἀρα
μέτριός τις ἦν καὶ λιτὸς ἐς τε τὰ ἄλλα καὶ ἐς τὴν καθ'
ἡμέραν τοῦ βίου διαίταν, ὥς μήτε κοῖλον ἀργυρον ἐς
πλῆθος κεκτηθῆναι, μηδὲ ἕτερόν τι πρὸς τρυφὴν βλέπον,
ἀλλὰ παρὰ τὰς ἱερὰς καὶ δημοτελεῖς εὐφροσύνας τοῦ τῶν
ἰδιωτῶν ἀργύροι καὶ στρωμνῆς κοσμεῖν τὰ βασίλεια,
ὅθεν καὶ Παῦλερ ὠνομάζετο. Ἐποίει γὰρ ὁ πολλὴν
τὴν ἐπ' αὐτὸν τῶν ἀρχομένων εὐνοίαν ὁ τε οὐκ αἰεὶ τρό-
πος πρὸς τὸ βέλτιστον καὶ ὠφελιμώτατον ἡσχημένος,
καὶ οὐχ ἥκιστα ἡ τῶν ἐμπροσθεν ἡγχαμένων φύσις,
ἀσμένως τῶν Γαλατῶν (τὴν τε ὑποκτον Διακλητιανοῦ
σύνεσιν καὶ τὴν Μαξιμιανοῦ ὁμότητα ἐννοούντων) τοὺς
αὐχένας ὑποκλινάντων τῇ τούτου προσηγορίᾳ.

169.

Exc. De virt. p. 61 : Ὅτι ὁ Γαλέριος ἐπειδὴ τῶν
κατὰ τὴν Ῥώμην ἡσθετο νεωτερισθέντων, ἐν μεγάλῳ
τὸ πραχθὲν ποιούμενος, ἐπὶ καταλύσει τῆς τε τῶν Πραι-
τωριανῶν στάσεως, οἵτινες Μαξιμιανὸν Ἐρκούλιον
ἀνείπον βασιλεῖα, καὶ τῆς Μαξεντίου ἀρχῆς Σιδῆρον
σὺν ἀποχρώσει στρατῷ καταπέμπει τὸν Καίσαρα.
Ὅς ἀφικόμενος πρὸς τὴν Ῥώμην, τὰ μὲν πρῶτα πε-
ρὶ τῶν ἐπολιόρχει τὸν Μαξέντιον. Καταληθθεὶς δὲ ἀδο-
κήτως ὑπὸ τῶν τῆς ἐναντίας γενομένων μοίρας, φεύγει,
καὶ ἄλλους ἐν Ῥαβέννῃ διαφθείρεται. Συνέβη γοῦν
ἐνταῦθεν τὰς τοῦ Μαξεντίου αὐξήθῃναι δυνάμεις, καὶ
τὴν ἀρχὴν αὐτῷ βεβαιωθῆναι. Ἀλλ' ὅμως ὁ Ἐρκούλιος
μανικῶς τῆς δυναστείας ἱρῶν, οὐ πολλῷ ὕστερον,
ἐγερθέντων εἰς τὸ αὐτὸ τῶν στρατοπέδων, ἀρπάζει
τὸν παῖδα τῆς ἀλουργίδος ἐπεχείρησε. Καταστασια-
σθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, καὶ κινδυνεύσας ἀναιρε-
θῆναι, ἀπῆλθεν ἐς τὴν Γαλατίαν, ἐξελθὼν πρὸς τοῦ
υἱοῦ τῆς Ἰταλίας πλαττόμενος, ὥς ἂν ὑπὸ τοῦ Κων-

Fr. 166. Eadem Suidas v. Ἐρκούλιος. Eutrop. IX, 16 : *Herculius autem propalam ferus et incivilis ingenii, asperitatem suam etiam vultus horrore significans. Hic naturæ suæ indulgens Diocletiano in omnibus etiam severioribus consiliis obsecutus est.*

Fr. 167. Eadem Suidas v. θρίαμβος. Sumpta ex eo loco, ubi de triumpho Diocletiani sermo erat. Similiter hac occasione de origine triumphique quædam interponunt Zonaras XII, 32, et anonymus Dionis Cassii continuator fr. 13, p. 198. — εἰς τὸν Διόνυσον] εἰς Δ. γεγραμμένων, ἐξ Ἰνδίας ἐπὶ ἄρματος τύραιων ἐκπαρχόμενον Suidas. — ἰδὲν μοι : ἢ ἀπὸ τοῦ θρία, τὰ φύλλα, τῆς etc. — πρὶν γὰρ] καὶ ὅτι πρῶτον πρὶν ἐκιν. τ. πρ. σ. φ. ἐκάλυπτον πάντες τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα Suidas. — οἱ στρατιῶται] addit Suidas : μιμούμενοι τοὺς ἐπὶ συκῆς.

Fr. 168. Eutropius X, 1 : *His igitur abeuntibus ab administratione reip., Constantius et Galerius Augusti creati sunt; divisusque inter eos ita Romanus orbis, ut Galliam, Italiam, Africam Constantinus; Illyricum, Asiam, Orientem Galerius oblineret, sumptis duobus Cæsaribus. Constantius tamen, contentus dignitate Augusti, Italiam atque Africam administrandæ sollicitudinem recusavit: vir egregius et præstantissimæ civilitatis, divitiis provincialium ac privatorum studens, Ascii commoda non admodum affectans, ducensque melius, publicas opes a privatis haberi, quam intra unum claustrum reservari. Adeo autem cultus modici, ut feriatis diebus, si cum amicis numerosioribus esset epulandum, privatorum et argento ostiatim petito triclinia sterperentur. Hic non modo amabilis, sed etiam venerabilis Gallis fuit; præcipue quod Diocletiani suspectam prudentiam et Maximiani sanguinariam temeritatem imperio ejus evaserant.*

Fr. 169. Eutropius X, 2 : *Sed adversus motum prætorianorum atque Maxenti Severus Cæsar Romam missus a Galerio cum exercitu venit, obsidensque urbem, militum suorum (Joann. : τῆς ἐναντίας μοίρας, sc. in ipso Galerii exercitu) scelere desertus est. Anclæ Maxentio opes, confirmatumque imperium. Severus fugiens Rucennæ interfectus est. Herculus tamen Maximianus post hæc in concione exercitus filium Maxentium denudare conatus, seditionem et concitiam militum intulit. Inde ad Gallias profectus est, dolo composito, tanquam a filio esset*

σταντίνου, κηδεστού ὄντος, ἀνυπόπτως ὑποδραχθεῖν. Ἰνῶμην δὲ ἐποιεῖτο καιροῦ πρὸς ἐπιβουλήν ἀφικόμενος τοῦ κατακτείνειν τὸν Κωνσταντῖνον. Πολλή δέ τις κατεῖχεν εὐνοία τοὺς στρατιώτας εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, διὰ τε τὰ ἄλλα καὶ τὴν ἐν πόλεμοις εὐτυχίαν. Φραγκοὺς γάρ τε καὶ Ἀλαμανοὺς, οἱ Κελτῶν εἰσὶ δυνατώτεροι, πανστρατιᾷ διαφθείρας, καὶ τοὺς ἡγεμόνας τούτων ἐλόν, ἐν τῇ τῶν ἑπικικίων πανηγύρει διαγωνίσασθαι πρὸς θηρία παρεσκεύασεν. Ἀνοιχθείσης οὖν τῆς ἐπιβουλῆς διὰ Φαύστης τῆς τοῦ Μαξιμιανοῦ θυγατρὸς (αὕτῃ γὰρ συνοικοῦσα τῷ Κωνσταντίνῳ κατεμήνυσε τὸν τοῦ πατρὸς δόλον), φεύγει μὲν ὁ Ἐρκούλιος, καταληφθεὶς δὲ περὶ Μασσαλίαν, ὡς πρὸς τὸν παῖδα πάλιν ἀπαίρειν εἰς Ἰταλίαν διγνώκει, τιμωρίαν ἐξέτισεν, ἀναιρεθεὶς ἐν δίκῃ.

170.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ. :

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κωνσταντῖνος, ὅς φησιν οὗτος ὁ Ἰωάννης, τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδου διαφθείρει δόλῳ, καὶ τῶν φίλων πολλοὺς καὶ ἐπιτηδείων. Διὸ δὴ τὰ πρῶτα δοξας ἄριστος εἶναι βασιλεὺς, καὶ τοῖς ἐπαινετοῖς τῶν αὐτοκρατόρων ἀξίος παραβάλλεσθαι, μετ' ὀλίγον τοῖς εἰρημένοις μειονεκτήμασι πρὸς τὸ χεῖρον τῆς δοξῆς μεταβέβηκεν· καίτοι τῆς φύσεως αὐτὸν, καὶ τῶν ὅσα παρὰ τοῦ δαιμονίου φοιτᾷν ἀνθρώποις ἐκίχεν, ἄριστον ἀναμφιβόλως ἀποφαινόντων. Οὐ γὰρ βῆδιον εἰπεῖν ὁπόσαι τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος διέλαμπον ἀρεταὶ τὸν ἄνδρα, τὴν ἐκ τῶν πολυμικῶν δοξῶν μεταδιώκοντα, καὶ παρὰ τὰς μάχας τύχῃ τε ὁμοῦ δεξιωτάτῃ καὶ τῶν στρατηγικῶν ἐπιστήμῃ οὐ μείονι χρώμενον. Οὐ γὰρ ἐν τοῖς ἐμφυλίοις πόλεμοις μόνοις περιτὴν τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτους

Σκύθαις πολλάκις προσπολεμήτας ὑποκύψαι τούτους ἠνάγκασεν, ἵς τε σπονδῶν αἰτήσιν καταφυγεῖν. Ὡν μεταδούς καὶ οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστας παρὰ τοῖς βαρβάροις ἔθνεσι δικαιοσύνης τε καὶ ἰσχύος μνήμας ἀπέλιπεν. Ἐχαιρε δὲ ἀνέκαθεν ἐλευθερίοις μαθήμασι καὶ ἐν ἐπαίνῳ παιδείαν ἐποιεῖτο καὶ λόγους. Δίκαιόν γε μὴν εἶς ἀπάντων ἔρωτα θηρώμενος ἐτύγχανε τῆς σπουδῆς, τῷ δεξιῷ τε τῆς φύσεως καὶ περὶ τὰς δωρεὰς θαυμάσι. Ὡς γὰρ δὴ πρὸς τινὰς τῶν γνωρίμων ὑπούλως τε καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔσχεν, οὕτως ἄρα πρὸς τοὺς πολλοὺς βέβαιος ὤφθη καὶ πιστότατος, οὐδένα καιρὸν παρείς, οὐδὲ ἀκολιπὼν τι φροντίδος, ὡς δυνατωτέρους τε χρήμασι καὶ λαμπρότερος ταῖς τύχαις ἀποφαίνοι τοὺς ἐπιτηδείους.

171.

Exc. Salm. p. 398 : Κωνσταντῖνος ὁ μέγας λίθους πολυτελεῖς πέμψας τοῖς πέρας Ἰστροῦ ἔθνεσιν, ἐπέγραψε : Τῷ μείζονι τῷ ὤκῳ. - Τοῦτο γέγονεν αὐτοῖς αἰτίον ἀπωλείας.

171 a.

Codinus De aedif. Const. p. 113, 16 ed. Bonn. - Περὶ δὲ τοῦ Βοσπορίου ἐπωνυμίας ταῦτα φησὶν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτι εἰς τὸ σιγματοειδὲς τοῦ τείχους εἶχον ἔθος πωλεῖν τοὺς βόας (ὁ καὶ ἐκράτει μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου), εἰς δὲ ποτε βούς οἰστροηλατήσας εἰσῆλθε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέρασεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη Βοσπόριον.

ΚΩΝΣΤΑΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ.

172.

Exc. De virt. p. 838 : Ὅτι Κώνστας ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου χρόνον τινὰ προὔστη τῆς ἡγε-

expulsus, ut Constantino genero jungeretur : moliens tamen Constantinum reperta occasione interficere, qui in Gallis et militum et provincialium ingenti jam favore regnabat, cassis Francis atque Alamannis, captisque eorum regibus, quos etiam destitit, quum magnificentum spectaculum muneris parasset, objecit. Detectis igitur insidiis per Faustam filiam, quæ dolum viro nuntiaverat, profugit Hercules, Massiliæque oppressus (ex ea etenim navigare ad filium præparabat), pœnas dedit justissimo exitu. — Ἀλαμανοῦς.] Ἀλβανούς cod. — ἀναιρεθεὶς ἐν δίκῃ] Post hæc in cod. sequuntur, tanquam ad eandem rem pertinentia : ὁ γὰρ ποὺ καὶ εἰκοστὴ etc., quæ leguntur in fragm. 174.

Fr. 170. Eutropius X, 4 : *Verum insolentia rerum secundarum aliquantum Constantinum ex illa favorabili animi docilitate mutavit. Primum necessitudines persecutus Crispum filium, egregium virum et sororis filium, commodæ indolis juvenem (τῆς ἀδελφῆς τὸν υἱὸν Κομμόδου Joann.), interfecit; mox uxorem, post numerosos amicos. Vir primo imperii tempore optimis principibus, ultimo mediis comparandus. Innumera in eo animi corporisque virtutes claruerunt. Militaris gloriæ appetentissimus, fortuna in bellis prospera fuit, rerum ita, ut non superaret industriam. Nam etiam Gothos, post civile bellum, varie profligavit, pace his ad postremum data, ingentemque apud barbaras gentes memoriam gratiæ collocavit. Civilibus artibus et liberalibus studiis deditus, affectator justæ amoris, quem ab omnibus sibi et liberalitate et docilitate quæsit. Sicut in nonnullos amicos dubius, ita in reliquos egregius : nihil occasionum prætermittens, quo opulentiores eos clarioresque præstaret. — Κομμόδου.] Latine Eutropii non satis intellexit interpres. — ἀποχρησάμενος.] Hunc locum citat Suidas v. ἀποχρησάμενος.*

Fr. 171. a. Codex Paris. 3058 hæc ita habet : Ὅτι τὸ Βοσπόριον, καθὼς φησὶν Ἰωάννης ὁ Ἀντιοχεὺς, ὅτι Βύζας ἐκτισε τὸ Βυζάντιον, βούν ἀπέστειλεν ἀπὸ τοῦ προσπορίου (βοσπορίου?), καὶ ἀπῆλθεν εἰς Χρυσόπολιν, καὶ οὕτως ἐκλήθη Βοσπόριον. Ἐκεῖ δὲ ἐπωλοῦντο οἱ βόες καὶ εἰς τὸ σιγματοειδὲς τείχος μέχρι τοῦ Κοπρωνύμου. Ἐκείνος ὤρισεν εἰς τὸν Ταῦρον πωλεῖσθαι. Copronymus est Constantinus V, Leonis f. (741—775). Quemadmodum Hesychius Milesius quo loco de urbe a Constantino condita agit, etiam de originibus Byzantii et incrementis sermonem instituit, sic Joannem quoque fecisse suspicor. Quare hunc fragmento locum assignavi.

Fr. 172. Eutropius X, 5 : *Constantis imperium strenuum aliquamdiu et iustum fuit. Mox quum et valetudine*

μονίας ὀρθῶς τὸ δὲ τελευταῖον ἀτόπους νοσῶν ἐπιθυμίας καὶ φίλων ὁμιλίαις οὐχ ὑγιαίνουσιν χρώμενος πρὸς βαρύτατα κατηνέχθη μειονεκτήματα. Δι' αὐτὴν δὲ φορτικὸς τοῖς τῶν ἐθνῶν ἐποίκοις καὶ οὐ πρὸς θυμοῦ τοῖς στρατιώταις ἦν.

Ἔτι καὶ ἐν τοῖς οἴκοι διαιτήμασιν οὐκ ἐπαινετὸς γέγονεν. Ἐν δὲ δὴ τοῖς ἐπὶ τῶν στρατοπέδων ἄριστος ὡς τὸ πολὺ καὶ εὐτυχέστατος. Τοῖς τε γὰρ στρατιωτικοῖς τέλεσιν ἐν παντὶ φοβερὸς τῷ βίῳ, καίπερ ἐς οὐδεμίαν πώποτε προαχθεὶς ἀπηνῆ τε καὶ σκληρὰν τῶν ἀμαρτανομένων κόλασιν. Κωνσταντῖος γε μὴν ἐναντίαν ταῖς εἰρημέναις εἰλήχει τύχην, ἄριστος μὲν ὢν τὰ πολιτικά, αὐ δεξιῶς δὲ παρὰ τὰς μάχας δαίμονι χρώμενος.

173.

Ibid. p. 841 : Ὅτι Βεττανίων δ' ἐν Ἰλλυριοῖς ἀναγορευθεὶς βασιλεὺς πρὸς μακρὸν ἤδη γῆρας ἠηλακῶς, ἐμπειρίας τε καὶ τύχης ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς στρατηγικοῖς ἀνὴρ δεδοκιμασμένος καὶ ἀρχαῖος τὸ ἦθος τῷ τε κοινῷ καὶ δημοτικῷ τῶν τρόπων προσαγόμενος τὸ ὑπήκοον πλὴν ὅσον παιδείας γε παντάπασιν ἀμαθῶς τε καὶ ἀμυήτως ἔχων, ὥς μηδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκῶς στοχεῖα, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐν γῆρα καὶ μόλις παρὰ τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας τὴν γνώσιν παρειληφώς.

174.

Exc. De ins. p. 62 : Ὁγδοῇ γάρ πού καὶ εἰκοστῇ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἡμέρᾳ πρὸς τῶν Μαγνηντίου στρατηγῶν ἀλούς διεφθάρη, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθείς ἦν ἐπὶ κοντοῦ τινὸς αἰωρήσαντες, περὶ πᾶσαν τὴν πόλιν οἱ ἀλόντες ἤγαγον· ἐφ' ᾧ δὲ χρημάτων τε ἀπαγωγὰ βαρεῖαι καὶ φόνοι τῶν ἐπιφανιστάτων Ῥωμαίων ὑπονοεῖα τῆς πρὸς Νεπωτιανὸν κοινωνίας ἐγένοντο. Οὐ

πολλῷ γε μὴν ὕστερον Μαγνηντίος Μορσῆς πόλιος πλησίον ἐξεωσθεὶς τῆς παρατάξεως πρὸς τῶν περὶ τὸν Κωνσταντίον, καὶ οὐ πολὺ ἀποσχὼν καὶ αὐτὸς ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολεμίοις πιεσὶν, φεύγει, πολλῆς ἐκατέρωθεν Ῥωμαϊκῆς ἐν τούτῳ τῷ ἀγῶνι διαφθαρμένης, ἣ πρὸς ὀθνείους τε καὶ βαρβαρικοὺς ἀχθεῖσα πολέμου, ἀξιοχρεὺς ἂν ἐγένετο, καὶ πολλῶν ἐπινικίων πομπῶν ἀσφαλείας τε τοῖς ὁμοφύλοις κατέστη πρόξενος. Κωνσταντῖος δὲ πρὸς τὸν ἐμφύλιον τρέπεται πόλεμον. Μεθ' ὃ δὲ Μαγνηντίος συχναῖς ἑλαττωθεὶς μάχαις, ἑαυτὸν αὐτοχειρὶ θανάτῳ περὶ Λούγδουνον πόλιν ἐξάγει τοῦ βίου, τὴν μητέρα προανελὼν, τετάρτῳ τῆς βασιλείας ἐνιαυτῷ καὶ μηνὶ ἑβδόμῳ. Ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ κοινωνεῖ τοῦ θανάτου, Καῖσαρ ἐπὶ φυλακῇ τῶν Γαλλῶν ἀποδεδειγμένος.

Περὶ τούτους γε μὴν τοὺς χρόνους ὑπὸ Κωνσταντίου τοῦ βασιλέως Γάλλος ὁ Καῖσαρ ἐπὶ πολλαῖς καὶ ἀτόποις ἀναιρεῖται πράξεσιν, ἀνὴρ ἀγριὸς τὴν φύσιν ὢν, καὶ τυραννίδα τὴν ἀρχὴν καταστησόμενος ἂν, εἴπερ αὐτοκράτορι γνώμη προστῆναί οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐξεγένετο. Σιλβανὸς τέ τις κατὰ τὴν Γαλλίαν νεοτέρων ἀπτόμενος, πρὸ τριακοστῆς ἡμέρας ἐκποδὼν κατέστη.

175.

Exc. De virt. p. 841 : Ὅτι Κωνσταντῖος ὁ παῖς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μόνος τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἀπάσης καταστάς, βρῦς ἦν τοῖς μὴ βουλομένοις τὰ Ἀρείου φρονεῖν, ποικίλαις τε τιμωρίαις αἰκίζων ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ εἶναι παρὰ τὰς Ἑλλήνων κολάσεις ὑπὸ τῶν χριστιανίζειν λεγόντων ἐγένοντο.

2. Ὅτι Κωνσταντῖος ἀνὴρ ἦν ἥπιος καὶ γαληνὸς τὸν τρόπον, καὶ τοῖς φίλοις τε καὶ οἰκείοις ἐς τὰ μέγιστα πιστός· ἀπὸ τε τῆς τοῦ ἡθους πραότητος καὶ ταῖς οἰκείαις τῶν γυναικῶν πέρα τοῦ μετρίου κεχαρισμένος.

improspera et amicis pravioribus uteretur, ad gravia vitia conversus, quum intolerabilis provincialibus, militibus injucundus esset, factione Magnentii interfectus est (ubi non haud longe ab Hispaniis in castro, cui Helenae nomen est, anno imperii decimo septimo, aetatis trigesimo); rebus tamen plurimis strenue in militia gestis, exercituique per omne vitae tempus sine gravi crudelitate terribilis. Diversa Constantii fortuna fuit.

Fr. 173. Eutrop. X, 6 : Post Constantis necem... etiam Illyricum res novas habuit, Vetranione ad imperium consensu militum electo : quem grandævum jam et cunctis amabilem, diuturnitate et felicitate militis, ad tuendum Illyricum principem creaverunt : virum probum et morum veterum ac jucundae civilis, sed omnium liberalium artium expertem adeo, ut ne elementa quidem prima litterarum nisi grandævus et jam imperator acceperit. — ἀλλὰ καὶ] ἀμα καὶ cod.

Fr. 174. Fragmentum acephalum. V. not. ad fr. 169. Eutrop. X, 6 : Romae quoque tumultus fuit, Nepotiano, Constantini sororis filio, per gladiatoriam manum imperium invadente, qui saevi exordii dignum exitum nactus est. Vigesimo enim et octavo die a Magnentianis ductibus oppressus pectus dedit. Caput ejus pilo per urbem circumlatum est. Gravissimaeque proscriptiones et nobilium exdes fuerunt. Non multo post Magnentius apud Mursam profligatus acie est, ac pectus captus. Ingentes Romani imperii vires ea dimicatione consumptae sunt, ad quaelibet bella externa idoneae, et quae multum triumphorum possent securitatisque conferre. Orientali max a Constantio Caesar est datus patruus filius Gallus : Magnentiusque, diversis praeliis victus, vim vitae suae apud Lugdunum attulit, imperii anno tertio, mense septimo : frater quoque ejus Senonis, quem ad tuendas Gallias Casarem miserat. Per haec tempora etiam a Constantio, multis incertilibus gestis, Gallus Caesar occisus est, vir natura ferus et ad tyrannidem pronior, si suo jure imperare licuisset. Silvanus quoque in Gallia res novas molitus, ante diem trigesimum extinctus est. — ὑπονοεῖα] Crainer. ; ὑπόνοισιν cod.

Fr. 175. § 2. Eutrop. X, 7 : Vir egregiae tranquillitatis, placidus, nimis amicis et familiaribus credens, max etiam uxoribus deditior.

176.

Exc. Salm. p. 398 : Ἰουλιανὸς Καῖσαρ προβληθεὶς εἶπεν,

Ὀλαθε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κρατεῖ·

ὥς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐν τούτῳ τῇ σχήματι ἀπολω-
λότος. Κωνσταντῖνος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς αὐτοῦ τε-
λευτῆς ἔδοξε κρατεῖν σφαῖραν, ταύτην δὲ παῖδα τινὰ
προσελθόντα ἀρπάζειν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΣ.

177.

Exc. De ins. p. 62 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ παραβά-
της μέχρι μὲν τινος δεύτερα λόγων διατέλει τῷ αὐτο-
κράτορι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς φθόνον τῶν οἱ ὀρωμένων κινήσει
Κωνσταντῖος τὰς Ἰερμανικὰς καλουμένας φάλαγγας,
ἐπὶ φυλακῇ τῆς Γαλατίας ἐκ τοῦ παλαισιτάτου καθιδρυ-
μένας, ἀπιέναι τῆς συνήθους ἡνάγκαζε διατριβῆς, ὥς
μονωθεὶς Ἰουλιανὸς αὐτῇ τε καὶ τοῖς βαρβάροις εὐε-
πιχείρητος εἴη, κατανέσει τῶν στρατιωτῶν, αἰσθαμέ-
νων τῆς τοῦ Κωνσταντίου γνώμης, αὐτοκράτωρ ἀπο-
δεῖκνυται ἐνιαυτὸν τε καταμείνας αὐτόθι, τὴν Γαλατίαν
κατεστήσατο. Ἄρας δὲ τὸν στρατὸν, οὔτε ἐπὶ Ἰταλίας
τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, οὔτε εὐδηλος ἦν πρὸς τὸν ἱμφύ-
λιον ὠρμημένος πόλεμον· ἀλλ' ἐπὶ τοὺς βαρβάρους αὐθις
ἔετο. Γενόμενος δὲ πρὸς τῷ ποταμῷ, καὶ ἐπιστρέψας
τὴν πορείαν ἐχώρει [ἐπὶ] τῶν Ἐρκυνίων καλουμένων
ὀρυμῶν· ἐκεῖ δὲ ναῦς ποταμίας κατασκευασάμενος, καὶ
τῆς στρατιᾶς ὅσον ἦν κράτιστον ἀναλαβὼν, παρὰ τὴν
ποταμίαν ὄχθην ἐκομίζετο, ὥς ἐν λάθοι. Καὶ πολλὰ
εἰργάσατο. Ὁ δὲ Κωνσταντῖος ἐπεὶ ἤσθετο τοῦτο, πρὸς
τὸν ἱμφύλιον πόλεμον σὺν ὀργῇ τρέπεται· οὐ μὲν ἐξε-
γένετό οἱ διὰ μάχης ἰλθεῖν τῷ Ἰουλιανῷ, βραβεύσαν-
τος τοῦ θεοῦ τὸν πόλεμον, καὶ κατὰ μίσην αὐτῷ τὴν
πορείαν ἐπιγενομένης τῆς τελευτῆς περὶ Μοφουεστίαν
πόλιν, ἐν ὄροις Κιλίκων τε καὶ Σύρων κειμένην, με-
τῆς ἡλικίας ἐνιαυτῷ, τῆς δὲ βασιλείας λη'.

178.

Exc. Salm. p. 398 : Ἀδαρνάσσης παιδίον ὄν τρη-
τήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ναρσαίου, βασιλέως Περ-
σῶν, εἰ καλὴ εἴη ἡ σκηνή, ἡ προσαχθεῖσα αὐτῷ ἐκ ὀερ-
μάτων Βαβυλωνίων· ὁ δὲ εἶπεν, ὥς, εἰ καὶ κρατῆσαι
τῆς βασιλείας, καλλίονα ταύτης ποιήσει ἐξ ἀνθρωπίνων
δερμάτων· καὶ κρατῆσας ἐξέπεισε τῆς βασιλείας, ἔχων
δύο ἀδελφοὺς, ὧν τὸν μὲν ἔνα Σάπωρον κρατῆσας ἐτύ-
φλωσε, τὸν δ' ἕτερον Ὀρμίσδην εἶχεν ἐν φυλακῇ· οὗ

ἡ μήτηρ, συνειδυίας καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, δεσμοὺς
σιδηροὺς τέχνη τινὶ κατασκευάσασα μαργαριτῶν ἰσῶθεν
ἐνέπλησε, καὶ δεηθεῖσα τῶν φυλάκων, τοὺς μὲν προ-
τέρους δεσμοὺς ὥς βαρεῖς ἀφείλετο, ἐκείνους δὲ ἐπιτέ-
θεικεν, ὥς ἐν, εἰ δυνηθεῖτ, φυγεῖν, ἀνευ βάρους πλοῦτον
ἐπιφέρειτο. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ῥινίον αὐτῷ δέδωκεν,
καὶ δειπνίσασα τοὺς φύλακας ὑπνώσαι ἐποίησεν. Ὁ δὲ
καιρὸν εὐρὺν ἐπιτήδειον τὰ δεσμὰ ῥήξας ἔφυγε, καὶ
ἔκπευ χρησάμενος κατὰ διαστήματα ἐν σχήματι δου-
λικῇ παρὰ Λικιννίου φιλοτίμως ὑπεδέχθη. Ἦν δὲ ἀκον-
τιστὴς τοιοῦτος, ὥστε ἐκείνον μόνον ἀναίμακτον λέγε-
ται ἰσχυκέναι τὸ δόρυ, ὁ μετὰ ταῦτα ἐν εἰκόνι κατέχων
ἐγρᾶψη.

3. Ἰουλιανὸς ὠράθη τοῖς συναιρεισιώταις αὐτοῦ ὑπὲρ
πελάγους ἀπείρου καὶ ἀγρίου ἐν τῷ ἀέρι κρεμάμενος,
εἰς τὴν θάλασσαν δεῖ πεσεῖσθαι προσδοκῶν, καὶ σιδη-
ροὺς κόραξ εἶχετο αὐτοῦ τοῖς ὄνυξι, ῥάμμαι δὲ σιδηρῶν
τὴν αὐτοῦ κορυφὴν ἀπαύστως ἐπληττειν. Οὗτος ἰλθὼν
εἰς Ταρσὸν, εὐδαίμονά τινα μονόφθαλμον ἱερεῖα Ἀσκλη-
πιοῦ διὰ τὴν τυφλότητα αἰσχυρόμενον δραθῆναι αὐτῷ,
ἀναζητήσας, τὸν ἡτυχηκότα ὀφθαλμὸν αὐτοῦ ἐνιόπιον
πάντων κατεφίλησε.

3. Νομμεριανὸς κατηγορεῖτο ὑπὸ τινὸς ὡς κεκλοζῶς
δημόσια χρήματα· ὁ δ' ἔξαρνος ἦν· ὁ δὲ κατήγορος οὐκ
ἔχων ἐλέγχους, « Καὶ τίς, ἔφη, βασιλέων ἀριστε, τῶν
ὑπαιτιῶν δίκην ὑπόσχη, εἰ πρὸς ἐκφυγεῖν τὸ ἀρνηθῆναι
μόνον ἀρκεῖ; » Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς, « Καὶ τίς, ἔφη
ἀναίτιος εὐρεθήσεται, εἰ ὁ κατήγορος ἐλέγχων χωρὶς
πιστεύοιτο; »

4. Ἰουλιανὸς ἐχολούθει ποτὶ Ἰουλιανῷ, καὶ, συμβᾶν
οὕτω, τὴν γλαμύδα αὐτοῦ ἐπάτησεν. Ὁ δὲ στραφεὶς
πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ ἑρμηνεύων τὸ μέλλον εἶπεν,
« Εἴθε γοῦν ἄνθρωπος ἦν. » Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ
Ἰουλιανὸς αὐτὸν διεδέξατο.

179.

Exc. De viri. p. 841 : Ὅτι Ἰουλιανὸς ὁ μισόθεος
καὶ μισόχριστος διανυκτερεύων λόγους συνέγραψε, καὶ
τούτους ἐπὶ τῆς συγκαλήτου βουλῆς ἐπεδείκνυτο. Ἐτίμα
δὲ καὶ τοὺς περὶ παιδείαν ἀσχολουμένους, μάλιστα
τοὺς φιλοσοφίαν ἐπαγγελλομένους. Ταῦτα αὐτοῦ ἀσκοῦν-
τος οἱ τῶν ἐπαρχῶν ἄρχοντες λαμβάνειν τὰ τῶν Χρι-
στιανῶν βουλόμενοι πολλοὺς τιμωρίας ὑπέβαλλον. Καὶ
ὁ μὲν Ἰουλιανὸς κατ' ἀρχὰς τοῖς προσιούσιν ἡπιὸς ὦν,
οὐχ ὁμοίως τότε διεγένετο, ἀλλὰ πολλὰ τῶν κρατ-
τομένων ὑπὸ τῶν ἐλληνίζειν δοκούντων παρεώρα. Καί

Fr. 176. Κωνσταντῖνος] an Κωνσταντῖος?

Fr. 177. δεύτερα λόγων] scrib. aut δεύτερα λέγων aut δευτερολογῶν. — ἐπεὶ δὲ] Cram., ἐπὶ δὲ cod. — ἀπιέναι] vel ἰκέναι. Codex ἐπιέναι. — τῷ ποταμῷ] sc. Danubio. — Ἐρκυνίων] ὀρυμνίων cod. Inserui ἐπὶ. — ἐν ὄροις] Crammer., ἐν ὀλίγοις cod. — Μοφουεστίαν] deb. Μοφονκρήτην. V. Ammian. XXI, 15, 2. — λη'] corrupte.

Fr. 178. Hæc ex eodem auctore fluxerunt ex quo hausit Zonaras XIII, 5. Paullo aliter rem narrat Zosimus II, 27. Hormisdæ fuga ad Constantini Magni tempora (an. 323) pertinet; Joannes vero eo loco, ubi de Juliani expeditione Persica exposuit, altius res repelens de Hormisdæ dixisse videtur. — Ὀρμίσδην] Ὀρμίδην cod.

Fr. 179. Ex parte eadem ap. Socratem II. Eccl. III, 1.

ποτε Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν, καὶ πρὸς τὴν βασιλευσὴν δορυφορίαν στρατεύεσθαι. Ἐν οἷς ἦν Ἰοβιανὸς τε καὶ Βαλεντινιανὸς καὶ Οὐάλης, οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεύσαντες. Ἐπεὶ δὲ εἶχε τῆς ἐπὶ Πέρσας ὁδοῦ, διὰ τε τῆς Ἀσίας ἐπὶ Συρίαν καὶ τὴν Ἀντιόχου διελθὼν πόλιν πλείστα παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπορίσατο χρήματα, καὶ μικροῦ δεῖν κατὰ τοῦ δήμου διεγερθεὶς, ὥς εἰς αὐτὸν ἀποσκώφαντος, ὑπὸ Σαλουστίου τοῦ τῶν πραιτωρίων ἐπάρχου παρεκλήθη.

180.

Ibid. p. 842 : "Οτι φησὶν ὁ Ἰωάννης οὗτος περὶ τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ὡς μόνος τὸ Ῥωμαϊκὸν καλῶς ἐώκησεν, ἀνώρθωσέ τε αὐτὸ, εἰ μὴ ἐς ἐναντίωσιν τὰ ἐκ τοῦ ἐπιμονίου κατέστη· πάσης γὰρ παιδείας τὰ τε Ῥωμαίων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ Ἑλληνίδι γλῶτταν ἐς ἄκρον συνειλήφει, ὅξυς μὲν ὢν συνιδεῖν τὸ πρακτικόν, ἐτοιμότερος δὲ τοῦτο ἐξαγγεῖλαι τε καὶ ἐρμηνεύσαι, μνήμην τε ἀπάντων βεβαίαν ἔχων, σοφὸς μὲν τὰ οὐράνια, ἔμπρων δὲ τὰ ἀνθρώπινα. Πρὸς δὲ τοὺς φίλους μεγαλόφρων τε καὶ ἐλευθέριος, πλὴν ὅσον οὐκ ἐζητασμένος οὐδὲ ἀκριβὴς ἦν ἐν ταῖς τούτων κτήσεσι τὸν ἀρμόζοντα τοιῶδε βασιλεῖ τρόπον. Ἐγένοντο γοῦν τινες οἱ μῶμον τῇ τοῦ ἀνδρὸς δόξῃ τοῖς ἐαυτῶν ἀνέθεσαν μειονεκτήμασι, πολλὰ τῶν ἀλλοτρίων λαμβάνοντες προφάσει τῆς Ἑλληνικῆς δοκῆσεως, οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ κωλύοντος. Τοῖς γε μὴν τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τοῖς τὰ τῶν ἑαυτῶν καθόσον ἡδύνατο καθήρει μέτρα καὶ τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἥθους πρὸς ἅπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε· χρημάτων μὲν ἀπορίσας ὀλίγα πεφροντικῶς, δόξης δὲ ἐπιθυμητικῶς τε καὶ

ἀπορίστως ἔχων, ὥς πολλάκις καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαίνειν ταῖς ἐγχειρήσεσι. Ἐβέβλαπτο δὲ μόνον περὶ τὴν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ δόξαν ἐναντίως ἔχων καὶ ἐνιστάμενος τοῖς τὰ Χριστιανῶν μετιοῦσι δόγματα, οὐ μὴν ὥστε ὡμὸν ἢ φονικὸν τι ἐργάσασθαι πώποτε. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, Μάρκοι Ἀντωνίω προσόμοις ἦν, ὃν δὴ καὶ ζηλοῦν ὡς ἐπίπαν ἐσπούδαζεν.

IOBIANOS.

181.

Ibid. p. 845 : "Οτι Ἰοβιανὸς ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ μετὰ Ἰουλιανὸν ἄρξας τῇ τοῦ πατρὸς μάλλον ἤπερ τῇ οἰκείᾳ δόξῃ τοῖς περὶ τὸ στρατόπεδον ἔγνωστο. Ὁς ἦν ἰσχυρὸς Ἰουλιανὸς αἵρεσιν τοῖς στρατευομένοις ἐτίθει, θύειν ἢ ἀποστρατεύεσθαι, μάλλον τὴν ζῶντην ἀποθέσθαι ἐβούλετο. Ἐλθὼν δὲ εἰς Νίσιβιν πόλιν πολυάνθρωπον καὶ εὐδαίμονα, ὧς μόνων ἡμερῶν ἐνδιατρίψας αὐτῇ, ὅσα περ εἶχε χρήματα κατηνάλωσε, τοῖς ἐν αὐτῇ κατοικοῦσι μηδένος μεταδοὺς ἢ λόγου φιλανθρώπου ἢ πράξεως ἀγαθῆς· νυκτὸς τε ὑπεχώρησε χαίρειν αὐτῇ πολλὰ φράσας, ὥσπερ ἐχθρῷ καὶ νεκρῷ σώματι μηδὲ δάκρυον ἐπισταλάξας, δι' ἣν αὐτὸς τε ἐσώθη καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τῶν τοῦ πολέμου κινδύνων διέσωσεν· ἄνθρωπος οὐ δι' ἀρετὴν οἰκεῖν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς δόξαν εἰς τοσοῦτον τύχης προελθὼν. Ἦν μὲν γὰρ οὐδὲ παντάπασιν ἀσθενὴς τὸ σῶμα, οὔτε πολεμικοῖς ἔργοις ἀγύμναστος· ἀμειλίχτος δὲ ὢν καὶ ἀγρευτος· παιδεύσεως, καὶ ἦν εἶχε φύσιν διὰ βραθυμίαν ἡμαύρου καὶ ἡράνιζε. Διόπερ καὶ τὴν Νισιβην πόλιν φεύγων, ὥς εἰπεῖν, ὄχετο, ἀπολαῦσαι σπουδαίων τῷ συμβάντι

— Χριστιανούς ἐκώλυσεν Ἑλληνικῆς παιδείας μεταλαμβάνειν.] = Idem tradit Socrates, Theodoretus ac Sozomenus, iisque posteriores Zonaras ac Cedrenus. Constat tamen Julianum non discendi, sed docendi tantum ac publice profitendi facultatem Christianis ademisse. Sic Marcellinus l. V : *Inter quæ erat illud inclemens quod docens reluit magistros rhetoricos et grammaticos Christianos ni transissent ad numinum cultum.* Accedit Eunapius (Vit. Proæres. p. 92 ed. Boiss.), qui Proæresium magistrum suum imperante Juliano scribit a docendi munere exclusum fuisse eo quod Christianus esse videretur. Nec dissentit Orosius, cujus hæc sunt verba l. VII : *Aperto tamen præcepit edicto ne quis Christianus docendorum liberalium studiorum professor esset.* Postremo exstat edictum ipsum Juliani inter ejusdem epistolas, quo diserte elicit eam legem ad solos professores ac magistros pertinere. Τοῖς μὲν καθηγημοῖσι καὶ διδασκάλοις οὕτως κοινὸς καίται νόμος· ὁ βουλόμενος γὰρ τῶν νέων φοιτῆν οὐκ ἀποκλείεται. Sed edictum ipsum obscurioribus verbis de industria conceptum fuisse mihi videtur, eo ut invidia atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annalibus Cardinalis Baronii, cujus opinionem temere reprehendit Rob. Montacutus in Notis ad Gregorii Σηληντινικόν. = VALESIUS.

Fr. 180. Eutropius X, 8 : *Vir egregius et reimplicam insigniter moderaturus, si per fata licuisset. Liberalibus disciplinis apprime eruditus : Græci doctior, atque adeo ut Latina eruditione nequaquam cum Græca scientia conveniret. Facundia ingenti et prompta, memoriæ tenacissimæ, in quibusdam philosopho propior. In amicos liberalis, sed minus diligens, quam tantum principem decuit. Fuerunt enim nonnulli, qui vulnera gloriæ ejus inferrent. In provinciales justissimus, et tributorum, quatenus fieri posset, repressor ; civilis in cunctos ; mediocrem habens ærarî curam ; gloriæ avidus, ac per eam animi plerumque immodici ; nimis religionis Christianæ insectator, perinde tamen ut cruore abstinere ; Marco Antonino non dissimilis, quem etiam æmulari studebat.*

Fr. 181. "Οτι Ἰοβιανὸς... ἔγνωστο] Eutrop. X, 9 : *Post hunc Jovianus, qui tunc domesticus militabat, ad obtinendum imperium consensu exercitus electus est : commendatione patris, quam sua, multibus notior. Quæ sequuntur aliunde petita sunt, in iisque recurrunt, quæ modo ex Eutropio citavimus.* — δὲ ἡνίκα κτλ.] Inde ab his verbis eadem habet Suidas v. Ἰοβιανός, in nonnullis brevior, in aliis plenior. — δύο μόνων ἡμερῶν] δύο μόνων ἡμερῶν ap. Suidam o 2 colid. Paris. reposuit Bernhardyus. Priores editiones exhibebant δύο μῆνας ; in uno Suidæ cod. legitur : δύο χρόνους, δύο ἀλλας. — νυκτὸς τε... διέσωσεν] Hæc om. Suidas. Ceterum Marcellinus de Joviano ad Nisibin urbem aggregato ita habet lib. XXV : *Post quæ itinere festinato Nisibi cupido visa extra urbem stativa castra posuit princeps, rogatusque, cuius precante multiplica plebe, ut ingressus palatium more succederet principum, pertinaciter reluctatus est, erubescens agente se intra muros urbem inextrugnabilem iratus hostibus tradi.* — τοσοῦτον τύχης] τ. ἀρχῆς Suid. — ἡράνιζε] Quæ post hanc vocem sequuntur, sic non lo-

αὐτῷ παρ' ἑλπίδα ἀξιοῦματι, καὶ γίνεσθαι τῶν Ῥωμαίων ἐθνῶν ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης· καὶ ἔλαυνεν ἐπὶ Συρίαν μετὰ τοῦ στρατοῦ παντός. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς οὐχ ἡδέως δέχοντο πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἀπέσχωπον αὐτὸν ὥδαίς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσοις, μάλιστα μὲν διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν, οὐχ ἧστα δὲ καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν δεδιότες, μὴ ποτε καὶ αὐτοὺς πρόοιτο, ἀγαπήσας καὶ ἐν ὀλίγῳ μέρει τῆς Ῥωμαϊκῆς οἰκουμένης κρατῖν· καθαρτόμενοι καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ καταστροφὴν. Ἀδριανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰς ἀποθέωσιν καὶ τιμὴν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ ἔκτισε μικρὸν τινα καὶ χαριέστατον ναὸν, ὃν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης βιβλιοθήκην κατεσκεύασεν· ὃν σὺν τοῖς βιβλίοις Ἰοδιανὸς κατέκαυσε. Καὶ πολλὰ εἰς αὐτὸν εἰπόντων τῶν Ἀντιοχείων, [ἐπράχθη ἂν ἄτοπα,] εἰ μὴ Σαλούστιος παραγενόμενος ἔπαυσε τὴν στάσιν καὶ τὸν Ἰοδιανὸν μὴ βουλόμενον παρώρμησεν ἐδοιπορῆσαι, καὶ ταῦτα χειμῶνος ὄντος, ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν. Καὶ Ἰοδιανὸς μὲν ἐν Δαδαστάνοις ἀφίκετο τὴν τοῦ Χριστοῦ δοξάν ἀνακηρύττων.

Ὅτι Ἰοδιανὸς κατὰ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς τε καὶ Δευθέριος ἔδοξεν εἶναι.

ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΗΣ.

182.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Οὐαλεντινιανὸς χριστιανὸς ὢν καὶ τὰ τοῦ δημοσίου φρονῶν, οὐδὲν τοὺς ἐναντίους ἡδίκηει. Ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὸ νομοθετεῖν ἐτοιμότερος, φροντίζων καὶ τῆς τῶν θησαυρῶν δικαίας

ὑποδογῆς, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ἀρχόντων αἰρέσεσιν ἀκριβὲς καὶ τιμωρὸς τῶν ἀπειθούντων ἀπαραίτητος, ἐπὶ δὲ τοῖς πολέμοις ἀριστος. Ὁ δὲ Οὐάλης τῆς Ἀρείου δοξῆς μεταποιούμενος μέγιστον ἔκινει κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὥς πολλοὺς μὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναιριῖσθαι, πολλοὺς δὲ καὶ ἐξορίαις ὑποβάλλεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἐξ τούτων κατὰ τὴν ἔρημον ἐμφωλεύοντάς τῶν ἰδίων σηκῶν ἀπελαύνεσθαι. Καθ' ὃν χρόνον τῆς μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας Λιθέριος προεστῆται, τῆς δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθανάσιος, καὶ τῆς ἐν Κωνσταντίνου πόλει Εὐδόξιος τῆς Ἀρείου θρησκείας διδάσκαλος.

183.

Exc. Salm. p. 399 : Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας. Οὐαλεντινιανῷ προσέτληε γυνὴ γέγρα, τῆς οὐσίας αὐτῆς ὑπὸ Ῥοδανῷ πραιποσίτου ἀρπαγείσης· ὁ δὲ ἐπέτρεψε Σαλουστίῳ κρῖναι αὐτὴν, καὶ κατεκρίθη ὁ Ῥοδανὸς ἀποδοῦναι τὰ ἀρπαγέντα. Ὡς δ' οὐκ ἐπέειθετο, καὶ ἡ γυνὴ ὤχλη, ἔκαυσε αὐτὸν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ὁ βασιλεὺς.

184.

Exc. De insid. p. 63 : Ὅτι ἐπὶ Οὐάλεντος τοῦ ἀρειανόφρονος καὶ Γρατιανοῦ, Προκόπιος τῆς σχολῆς ἐπιλαθόμενος, ἐπανίσταται τῇ Κωνσταντίνου πόλει, ἐθορύβει τε τὰ ἐν αὐτῇ βασιλείᾳ ἱκανῶς, πολλῶν τε γίνεται φόνων καὶ συμφορῶν αἴτιος. Καὶ μέχρι μὲν οὖν τινὸς τῆς τύχης διαφόρως αὐτῷ τε καὶ Οὐάλεντι βραβεύουσης, ἴμενεν ὁ τύραννος ἀκλινής· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐγυμνώθη, δέσμιος ἐν Νακολείᾳ πόλει Οὐάλεντι προσέχθη· ἐκεῖ τε δύο δένδρων ἐκδαθείς διεσπα-

guntur ap. Suidam, qui ita pergit : Οὗτος μετὰ Ἰουλιανόν, ὡς εἴρηται, τῆς Ῥωμαίων βασιλείας ἐγκρατὴς γενόμενος, πάντων καταφρονήσας ἐσκούδαζε τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἀξιώματος ἀπολαῦσαι, καὶ φεύγων ἐκ Περσίδος ἐσπευδε γενέσθαι τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐθνῶν ἐντός εἰς ἐπίδειξιν τῆς τύχης, καὶ τὴν Νισίβιν πόλιν τοῖς Πέρσαις, καὶ αἱ Ῥωμαῖοι οὖσαν κατήκοον, ἐκδίδωσιν. Ἀπέσχωπον οὖν αὐτὸν ὥδαίς καὶ παρωδίαις καὶ τοῖς καλουμένοις φαμώσοις (cf. Suid. v. Φάμωσσα), διὰ τὴν τῆς Νισίβιος προδοσίαν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ κινήσας τὸν ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως κτισθέντα ναὸν χαριέστατον ἐς ἀποθέωσιν τοῦ πατρὸς Τραϊανοῦ, παρὰ δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατασταθέντα βιβλιοθήκην εὐνούχῳ τινὶ Θεοφίλῳ, κατέβλεψε σὺν πᾶσιν οἷς εἶχε βιβλίους, αὐτῶν τῶν παλλακίδων ὑπαποουσῶν μετὰ γέλωτος τὴν πυράν. Οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ μὲν ἀπέρριπτον διὰ βιβλίων ἐς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἀναιρεσθαι τὸν βουλόμενον καὶ ἀναγινώσκειν· τὰ δὲ τοῖς τοίχοις προσεκόλλησαν. Ἦν δὲ τοιαῦτα·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὦφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι·

καὶ,

Δύσπαρι, εἶδος ἀριστε,

καὶ τὰ ἑξῆς· καὶ,

Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θαῶς ἐπὶ Πέρσαις ἀτήσω.

Γραῦς δὲ τις μέγαν καὶ καλὸν αὐτὸν θεασαμένη, μαθοῦσά τε ἀνόητον εἶναι, ἐβλήξατο· « Ὅσον μήκος καὶ βάθος ἡ μωρία. » Καὶ ἄλλος δὲ ἰδιώτης ἀποτολήσας μεγάλην τῇ φωνῇ βοᾶσαι ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, γέλωτα παρέσχε πᾶσιν, εἰπὼν κενὰ καὶ ψυχρὰ τῇ ηλικίᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐπράχθη ἂν ἄτοπα, εἰ μὴ Σαλούστιος τις ἔπαυσε τὴν στάσιν. Ὁ δὲ Ἰοδιανὸς χειμῶνος ὄντος ὥδοιπόρει ἐπὶ Κιλικίαν καὶ Γαλατίαν, καὶ ἐν Δαδαστάνοις ἀπέθανε, μύκητα περμαγμένον φαγὼν. Κατὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν κοινὸς καὶ Δευθέριος ἔδοξεν εἶναι. Cum postremis cf. Eutrop. l. l. : *Ac benignitate principum, qui ei successerunt, inter divos relatus est. Nam et civilitate propior, et natura admodum liberalis fuit.* Ceterum v. Tillemont. IV, p. 584 et 702.

Fr. 182. Eadem Suidas v. Οὐαλεντινιανός. — ἐπὶ δὲ τοῖς] ἐπὶ τε τοῖς Suidae cod. A. — μεταποιούμενος κτλ.] μεταποιούμενος πολλοὺς ἐξορίαις ὑπέβαλε. Καθ' ὃν χρόνον κτλ. Suidas. — ἔκινει] ἐκίει cod. — τῆς Κ. πόλεως] ἐν Κ. πόλει Suidas.

Fr. 183. Eadem rem narrat Suidas v. Σαλούστιος (vide Eunapii fr. 30), Chron. Pasch. p. 558, Cedrenus I, p. 544 edd. Bonn. et Symeon logotheta in Chron. ms.

Fr. 184. Νακολεία] Νακολεία cod.

ράχθη. Καὶ ὁ Οὐάλης τῇ κατὰ Βιθυνίαν ὀργισθεὶς Χαλκηδόνι, ὅσα τῷ τυράννῳ συνελθούσῃ, καὶ αὐτὸν ἐξουβρισάσῃ, τοὺς μὲν εἰς αὐτὴν οἰκοῦντας διέφθειρε, καὶ τὴν τοῦ τείχους αὐτῆς κατάλυσιν ἐποιεῖτο, τοὺς ἐκεῖθεν λίθους εἰς τὸ λεγόμενον Κωνσταντίνου λουτρὸν μεταφέρον· ἐνθα καὶ χρησμὸν εὐρεθῆναι ἐγκεικολαμμένον ἐντὸς τῶν ἀφελκομένων λίθων.

2. Ὅτι Οὐάλης ὁ ἀρειανόφρων τὸ τῶν Γότθων γένος χριστιανίζειν παρασκευάσας, ὑπ' αὐτῶν ὕστερον ἐπολειμῆτο, ὥς καὶ μέχρι τειχῶν τῆς πόλεως ἀφικέσθαι. Ἀπέσφαξε δὲ καὶ τὸν Μάρκελλον καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐκ τῆς εἰς βασιλείαν ὑποψίας· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκινδύνουν ἀπαντες, ὅσοι τὸ θ' ἀρχὴν τῆς προσηγορίας ἐλάμβανον, μάλιστα Θεοδοῖοι καὶ Θεόδοτοι· τοῦτο γὰρ ἡ τῆς νεκυίας αὐτῷ μαντεία ἀπέφηνεν· αὐτίκα δὲ κατὰ τῶν βαρβάρων ἐχώρει· καὶ τελευτᾷ ἡττηθείς.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ.

185.

Exc. De virt. p. 846 : Ὅτι Γρατιανὸς ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεως τοῦ θεοῦ τελευτὴν, αὐτίκα πρὸς τὴν εἰρὴν Ῥώμην διέβη, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θεοῦ Οὐάλεως περὶ τοὺς Χριστιανοὺς ὁμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλεῖτο, οὐσίας τε αὐτοῖς ἀποδίδους καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσι τε νόμον παρείχεν ἀδεῶς καὶ ἀδερτίως ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις συνάγεσθαι, μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἰργασθαι· Εὐνομιανοὺς, Φωτεινιανοὺς, Μανιχαίους.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ.

186.

Exc. De ins. p. 64 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως Μάξιμος ἐκ τῶν περὶ τὰς Βρεττανίας μερῶν ἐπαναστὰς τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, κάμνοντι τῷ Γρατιανῷ εἰς τὸν κατὰ Ἀλαμανῶν πόλεμον ἐπιτίθεται, καὶ δι' Ἀνδραγαθίου, τοῦ τῆς τυραννίδος κοινωνοῦ, πρὸ Λουγδούνου τῆς ἐν Γαλλίᾳ πόλεως ποταμὸν διαβαίνοντι ἐπιβουλεύεται· δολίως. Ἐτελεύτα μὲν οὖν Γρατιανὸς, βιώσας ἔτη κδ', βασιλεύσας ἔτη ιε'.

2. Αἰτίαι δὲ τῆς κατὰ Γρατιανοῦ κινήσεως τοῦ Μά-

ξιμου γέγονεν ἡδε. Οὗτος Θεοδοσίῳ τῷ βασιλεῖ κατὰ τὴν Βρεττανίαν συστρατευσάμενος ἐν τοῖς Οὐάλεως χρόνοις, ἐυσυνασχετῶν ὅτι Θεοδοσίος ἀπὸ Γρατιανοῦ βασιλείας ἡξιώθη, αὐτὸς δὲ οὐδὲ εἰς ἀρχὴν ἐντιμον εἵτυχε προσελθὼν, ἤγειρε τοὺς ἐν Βρεττανίᾳ στρατιώτας εἰς τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως ἔχθος· καὶ ἀνηγορεύθη παρ' αὐτῶν βασιλεὺς.

3. Τοῦ τοίνυν Γρατιανοῦ κατὰ τὸν εἰρημνικὸν τρόπον ἀναιρεθέντος, περιτλήθη ἡ ἀρχὴ εἰς Οὐαλεντινιανὸν τὸν νέον καὶ Θεοδοσίον. Ὅπηνίκα δὲ τὸν τοῦ βασιλέως φόνον εἰργάσατο Μάξιμος, εὐθέως ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀφίκετο. Τότε ἐλθὼν καὶ ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος ἐν φροντίδι μεγίστῃ καθίστατο, ἐνυαμίν τε κατὰ τοῦ τυράννου τυτρίπειν, εὐλαβούμενος μὴ καὶ τῷ νεωτέρῳ Οὐαλεντινιανῷ ἐπιβουλεύσειεν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς εἰς τὸν κατὰ Μάξιμου πόλεμον ἤλαυνε, καταλιπὼν ἐν τῇ Κωνσταντίνου πόλει Ἀρκάδιον βασιλεύοντα. Καὶ καταλθὼν τὴν Θεσσαλονίκην, εὕρισκε τοὺς περὶ Οὐαλεντινιανὸν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ διάγοντας, ὅτι δι' ἀνάγκην τὸν τύραννον ὡς βασιλεῖα ἐδέξαντο. Ἀναλαβὼν οὖν τὰς δυνάμεις τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὴν Μεδιόλανον ἐχώρει· ἐκεῖ γὰρ ὁ Μάξιμος τὰ τοῦ πολέμου διήρτυεν. Οἱ δὲ περὶ τὸν τύραννον, ὡς τὴν τοῦ βασιλέως ἀριεὶν ἐπύθοντο, οὐ πρὸς μικρὸν τὴν δρμὴν ἐνεγκεῖν ἠδυνήθησαν, ἀλλὰ καταπτέξαντες δέσμιον αὐτῷ τὸν Μάξιμον ἀγούσιν, ὃς ἀντρήθη ἐν τῇ κ' τοῦ Αὐγούστου μηνός. Ἀνδραγαθίος δὲ ὁ τοῦ βασιλέως φονεὺς, τῆς ἡττης γενομένης, εἰς τὸν παρακείμενον ποταμὸν βίψας ἑαυτὸν ἀπαπνίγη. Τότε οὖν οἱ βασιλεῖς νικηφόροι ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐχώρουν, συμπαραμυρτούντος αὐτοῖς καὶ τοῦ Θεοδοσίου παιδὸς Ὀνωρίου. Ἦσαν οὖν ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπινικίους ἑορτὰς ἐπιτελοῦντες· ὅτε δὴ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα Θεοδοσίος περὶ τὸν Σύμμαχον ἐπιδείξατο. Οὗτος γὰρ εἰς τοὺς ἀπὸ ὑπατίας τελευτῶν βασιλικὸν λόγον εἰς τὸν Μάξιμον διεξῆλθεν, καὶ δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλημα, τοῖς τῶν ἐκκλησιῶν ἀσύλοις προσκατέφυγεν· ὃν ὁ βασιλεὺς πάσης φιλανθρωπίας ἡξίωσε, καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγματι συγκατέγραψεν.

187.

Ibid. p. 65 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως,

— διεσπαράχθη] διεσπαράχθη cod. Capite truncatum esse referunt Ammian. XXVI, 8 et Philostorg. IV, 5; Zosimus IV, 8 genus supplicii non definit. Cum Joanne autem facit Socrates H. Eccl. IV, 5, cujus narrationem jure respuit Tillemont. V, p. 693. — § 2. ἀπέσφαξε Μάρκελλον] V. Ammian. XXVI, 10, 1; Zosim. IV, 8, 3. — ὅσοι τὸ θ'] Haec jungenda sunt cum narratione de conjuratione Theodori, de qua v. Zosim. IV, 13.

Fr. 185. Eadem Suidas v. Γρατιανός.

Fr. 186. § 1. Excerpta sunt ex Socrat. H. Eccl. V, 11. — Ἀλαμανῶν] Socrat.; Ἀλαμανῶν codex. Eodem modo de morte Gratiani (an. 383) exponit Sozomenus VII, 13. De aliorum narrationibus v. Tillemont. V, p. 179. — ἔτη ιε'] e Socrate et Sozomene reposui pro ἔτη ιδ', quod aperte corruptum est. V. Tillemont. V, p. 734. — § 2. Haec non habet Socrates. — § 3. Οὐαλεντινιανὸν] Οὐαλεντιανὸν codex h. l. et in aqq. — τότε δὴ] τότε δὲ Socrates V, 12 aq., unde haec descripta sunt. — τὸν τύραννον] sc. Maximum; τοῦ τυράννου codex. — ἐν τῇ κ'] ἐν τῇ αὐτῇ ὑπατίᾳ, ἐξόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ Αὐγούστου μηνός Socrates V, 14. — ἀσύλοις] σπμαῖς codex; Cramer. dedit συγκατέφυγεν, in nota monens: « Dubiae lectum est haec vox. » Socrates I, 1. : Διὰ τοῦτο δὴ δεδιὼς τὸν θάνατον, τῇ ἐκκλησίᾳ προσέφυγεν. — καὶ τῷ τῆς βουλῆς τάγματι συγκατέγραψεν.] De his nihil apud Socratem.

Fr. 187. Narrationem hanc eodem modo introducit et persequitur Zosimus IV, 53 aqq., nisi quod non novit precem

Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος βασιλεὺς ἀγγέλλεται ἐξ ἐπιβου-
λῆς τοῖσδε τεθνηκέναι. Ὁ τούτου πατήρ Οὐαλεντινια-
νὸς γυναιξὶ πλείοσιν ἐχρήσατο παρὰ τοὺς διατεταγμέ-
νους Ῥωμαίων νόμους. Ἡ τοίνυν τούτου δευτέρα γυνή
θυγάτηρ μὲν ἐλέγτο γεννηθῆσαι Ἰούστου, Μαγνητίου
δὲ γυνὴ τοῦ τυραννήσαντος κατὰ Κωνσταντίου χρόνους,
[ἡ] διὰ νεότητά οὐ τυχούσα τέκνων ἐξ ἐκείνου χηραύουσα
καὶ ἐγκρατιυομένη διατέλει· ἥ δὲ καλλοῦς ὑπερβολὴν
ἐρασθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἀγεται ταύτην κατὰ δεύτερον γά-
μον· ἐξ ἧς Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος, ὁ Θεοδοσίῳ συμβα-
σιλεύσας, ἐτέχθη, καὶ Γάλλα ἡ Θεοδοσίῳ συναφθεῖσα
μετὰ τὴν Φλακίλλης τελευτήν, καθ' ὃν καιρὸν τὸν τε
Μάξιμον ἐνίκη καὶ τὸν Οὐαλεντινιανὸν ἔσωζεν· ὥστε
ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς τὰ κοινὰ τῆς βασιλείας καὶ ἡ τῆς
κηδείας συνάφεια. Τότε δὲ οὖν τῆς τοῦ Οὐαλεντινια-
νοῦ ἀναιρέσεως διαγγελθείσης, μέγιστον κατεῖχε
πένθος αὐτὸν τε τὸν βασιλεῖα τῆς ἑω καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν τοῦ τετελευτηκότος, βασιλῖδα Γάλλον· μεγάλη τε
ἐμελεῖσθαι τοῦ πολέμου σπουδὴ κατὰ τοῦ τὸν φόνον
ἐργασαμένου. Ἀρβογάστης δὲ ἦν, ἐκ τοῦ Φράγκων
γένους, Βαύδωνος, τοῦ πρὸς Γρατιανοῦ τοῦ βασιλεύ-
σαντος τὴν στρατοπεδαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπιτραπέντος,
υἱὸς, φλογοειδὲς τε καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν· ὃς τὸν
Οὐαλεντινιανὸν βιασάμενος, εἰς τὴν τοῦ πατρὸς παρῆλθε
στρατηλασίαν· οὐ γὰρ ἦν ἀντιλέγειν αὐτῷ, διὰ τὴν ἐν
τοῖς πολέμοις ῥώμην· οὗτος γὰρ πολλοὺς τῶν ἐν ἀξιώ-
ματι παρὰ τὴν τοῦ βασιλέως βουλὴν διεχειρίζετο, καὶ
τούτους οὐ μόνον ἀγνοοῦντος τοῦ κρατοῦντος, ἀλλὰ
καὶ κωλύοντος ἐν οἷς καὶ τὸν Ἀρμόνιον, ὃς Ταύρου μὲν
ἦν παῖς, τοῦ τὴν ὑπατον διεπόντος, ἐπειδὴ δὲ τὸν Ἀρ-
δογάστην ἐλύπησεν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸ ξίφος τὴν χεῖρα ἔτρε-
ψεν, ὁ δὲ Ἀρμόνιος τῷ βασιλεῖ τὸ σῶμα παραδόντες, σὺν
τῇ ἀλουργίδι κατετέμεντο· ἐκ τούτου τε πολλὰ πρὸς τὸν
στρατοπεδάρχην καὶ τὸν βασιλεῖα γέγονεν ἡ ὑπόνοια.
Καὶ ὁ μὲν Οὐαλεντινιανὸς τὴν Θεοδοσίῳ λάθρα μετε-
πέμπετο συμμαχίαν, ὅς μὴ, δυνάμενος φέρειν τὴν τοῦ
τυράννου θρασυτείαν· πλὴν ὥς τι σοφὸν κατὰ τοῦ τυ-
ράννου πράττειν ἠγούμενος, γραμματεῖον αὐτῷ τῆς δια-
δοχῆς ἐπὶ τοῦ συνεδρίου δίδωσι· ὅπῃ δεξιόμενος ὁ βάρ-
βαρος καὶ ἀναγνούς, παραχρῆμα τοῖς ὄντι διεσπάρα-
ξεν, λεοντώδει δὲ τῇ φωνῇ κατὰ τοῦ βασιλέως ὀργισθεὶς,
ἀπῆκε πρόσωπον ἔχων τὸ ξίφος. Πολέμιος τοίνυν ἀπε-
δείχθη φανερός τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ· καὶ ὁ μὲν Οὐαλεν-

τινιανὸς ἐβούλετο παραχρῆμα πρὸς τὸν Θεοδοσίῳ ἐξιπ-
κεύσασθαι. Ὁ δὲ βάρβαρος, τὴν κατ' αὐτῷ αἰήτησιν
ἐπιτείνας, πρὸς τι πολισμέτιον Ἰταλικὸν, Βέρναν λε-
γόμενον, διατρίβοντι καὶ βαθυμότερον περὶ τὴν τοῦ πο-
λιτείου φρουρὰν διαγενομένην προσπεσὼν καὶ ἀφύλακτον
τοῦτον εὐρὼν, ἔλπει διαχρήσατο. Οὕτω μὲν οὖν Οὐαλεν-
τινιανὸς ὁ νέος βιώσας ἔτη κ', βασιλεύσας δὲ ἔτη η',
καταστρέφει τὸν βίον.

Ὁ δὲ Ἀρβογάστης, Εὐγένιον αὐτῷ ἐπὶ σοφιστικὸν
ἐγκαθήμενον θρόνον, καὶ ὑπὸ γλώττης εὐδοκίμοῦντα,
ὁ θεὸς ἐπέστησε Ῥιχομήριος, ἡνίκα παρὰ τὸν Θεοδό-
σιον μετὰ τὴν Μαξίμου νίκην ἐν τοῖς ἐσώοις βασιλείοις
ἀπῆγται. Καὶ ὁ μὲν Ῥιχομήριος τὸ σῶμα καμὼν ἐτε-
λεύτα κατὰ τὴν Κωνσταντίνου· τὸν δὲ Εὐγένιον ὁ βάρ-
βαρος βασιλεῖα τῶν ἑσπερίων ἀποδείξας, ἀκοντὶ γι πε-
ριτίθεται τὸ σχῆμα. Ὅστις εὐθέως πρὸς τὸν
Θεοδοσίον ἔττειλε, πειρώμενος εἰ ὁμολογήσει φίλος εἶναι,
καὶ δέχοιτο αὐτὸν βασιλεύοντα. Οὗς δὲ ὁ Θεοδόσιος
κοικίλοις διακρουσάμενος λόγοις, καὶ φιλανθρώποις
ἀπακρίσει δαλεάσας, ἀπεπέμψατο. Αὐτὸς δὲ Ῥωμαί-
κὸν μὲν Τιμάσιον, Σκυθικὸν δὲ τὸν Γαῖνόν, ἐξ Ἀλα-
νῶν δὲ τὸν Σκούλ, ἀρχοντας τῶν στρατοπέδων παρα-
λαβὼν, ἅμα δὲ καὶ Στιλγίωνα τοῖς στρατεύμασιν ἐπι-
στήσας (ὃς ἦν μὲν καὶ αὐτὸς ἀνέκαθεν τοῦ Σκυθικοῦ
γένους, τῆς δὲ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆς Σερήνης αὐτῷ
προσμανείσης, βασιλέως οὐκ ἐν ἀπελείετο), πολλοὺς
τε τῶν Θρακῶν Οὐννων, σὺν τοῖς παρεπομένοις φυ-
λάρχοις διαναστήσας, εἶχετο τῆς πρὸς τὴν Ἰταλίαν
πορείας, ὡς ἂν τὸν Εὐγένιον, μηδὲν τι προσδοκῶντα,
ἀπαράσκευον καταλάβοι. Ἐξιώντι δὲ αὐτῷ τῆς αὐλῆς
ἡ βασίλισσα τελευτᾷ.

Ὅπηνίκα δὲ τοῖς τῆς Ἰταλίας προσῆλθεν ὄροις, τῷ
παραλόγῳ τῆς οἰκίας καὶ τῷ τάχει τῆς ἀφράστου
διαδρομῆς ὁ Εὐγένιος ἐπληξεν, ἀνὴρ ἀπειρος πολέμου
καὶ σάλπιγγος. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἀντιμάνη, ἐπιθυ-
μῶν πολέμου καὶ μάχης καὶ φόνων, καὶ πολὺ τῆς
ἡμέρας διαγωνισάμενος καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἀφῆνης ἐγένετο
τοῖς ἀνθρώποις περὶ μέσην τῆς ἡμέρας ὥραν, ὥστε καὶ
ἀστέρες φανῆναι, καὶ νυκτομαχοῦντες ἅπαντες ἀνηλί-
σκοντο συνδραπανώμενοι ξίφεσιν. Ἀχρι μὲν οὖν περὶ
τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐν τούτοις τὰ τῶν στρατο-
πέδων ὑπῆρχεν. Ἐπειδὴ δὲ Θεοδόσιος, τότε μὲν ὑπανα-
χωρήσας, τὸν δὲ Θεὸν ἱκετεύσας, καθεύδουσι τῇ ἐξῆς

istas quibus Theodosius victoriam a deo redemisse dicitur. Joannes sua hausisse videtur ex auctore quodam Christiano, qui Eunapii historias adhibuerat. — Βαύδωνος υἱὸς] Βάνδωνος υἱὸς codex. Apud Zosimum Arbogastes ὑποστράτηγος, apud Eunapium (fr. 53) δευτεροκωνιστὴς Βαύδωνος dicitur. Cf. Tillemont. V, p. 251. — φλογοειδὲς] Eodem verbo Eunapius l. l. de Arbogaste loquens utitur. — οὗτος γὰρ πολλοὺς] οὕτω γ. κ. codex. Sed fortasse praestabat lacunam notare ante τ. οὕτω. Nam nonnulla h. l. excerptor omisisse videtur. Zosimus IV, 53, 1 : διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιστήμην καὶ χρημάτων ὑπεροφίαν ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμει, καὶ τοσοῦτος ἦν ὥστε καὶ πρὸς τὸν βασιλεῖα παρεσιδῆσθαι, καὶ ὅσα μὴ καλῶς αὐτῷ μηδὲ προσήκοντως ἔχειν ἰδοῦναι κωλύειν. — Ἰταλικὸν, Βέρναν] deb. Κελτικόν, Βέρναν. — ἐπέστησε Ῥιχομήριος] ἐπίστη Σερικομήριος codex. Quo commisso, alius librarius etiam in seqq. dedit : ὁ μὲν Σερικομήριος. Zosimo vir dicitur Ῥιχομήρης. — Σερήνης] Βερήνης codex. Ceterum Serene non erat soror regis. Scribendum erat : τοῦ βασιλέως ἀδελφοῦ θυγατρός. Cf. Zosim. V, 4, 1 : Σερῆς, δὲ ἦν παῖς Ὀνωρίου, ὃς Θεοδοσίῳ τῷ τῶν βασιλευνόντων πατρὶ γέγονεν ἀδελφός. Eo autem Zosimi loco, qui nostro huic respondet, codices praebent : Σερῆς τῇ τοῦ βασιλέως ἀδελ-
φῆς (deb. ἀδελφοῦ) θυγατρὶ. — προσμανείσης] corrupte; leg. vid. προσγαμνείσης.

τοῖς ἐναντίοις ἐπιπίπτει, τὸ μὲν πλεῖστον ἐν ταῖς εὐναῖς, τὴ δὲ ἀνιστάμενον τῶν ὀπλῶν γεγυμνωμένον διεχειρίζετε, αὐτόν τε τὸν Εὐγένιον ζωγράφας, τῆς κεφαλῆς ἀποτέμνει, καὶ μακρῶι ὁράτι περιπήξας, ἐν ὅλοις τοῖς τῆς Ἰταλίας ὁροῖς διαπόμπευσεν· ὡς ἅπαν τὸ τῶν πολέμων πλῆθος πρὸς τὸν νενικηκότα χωρεῖν, καὶ τοῖς αὐτοῦ πείθεσθαι διατάγμασιν. Ὁ δὲ Ἀρβογάστης ἐν τούτῳ τε τὸ μανικὸν τῆς βαρβάρου φύσεως ἀποδείξας, αὐτοχειρὶα διεφάρη, τῷ σφετέρῳ περιπεσὼν ξίφει. Ἐπὶ τούτοις τε θρίαμβοι κατὰ τὴν Ῥώμην ἐγένοντο καὶ στεφανηφορεῖν τὴν ἀπανταχοῦ τῶν ὑπερκίων γῆν ἰδῶκει, καὶ πανηγυρίζειν ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ τυράννου.

188.

Exc. De virt. p. 849 : Ὅτι οἱ ἐπίτροποι Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου Ρουφίνος καὶ Στελίκων ἀμυντὰ πάντων συνήρπαζον, ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι. Καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν εἰ μὴ Ρουφίνῳ καὶ Στελίκῳ ἰδοῦναι· εἰς αὐτοὺς ἀπασιν πρὸς τούτων ἐκρίνοντο· καὶ πολλὸς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων εἰ ποῦ τινι χωρίον κάλλιστον ἦν καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνηρπάζετο. Ἐκαστέρος τε αὐτῶν τὴν βασιλείαν περισκόπει.

189.

Ibid. : Ὅτι Εὐτρόπιος ὁ τοῦ Ἀρκαδίου πρόχοιτος οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελίμπανε, τὰς μὲν ἀρχὰς δημοσίᾳ πιπράσκων, καὶ τοὺς τι δυναμένους συκοφαντῶν, ἐξορίαις τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου βουλῆς ἐπάγων. Ἄλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπείχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἱλαίων εἰς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἀξίαν. Καί ποτε καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πεφευγότες συλλαμβάνειν βουλόμενος νόμον προὔθηκεν ἐπιτρέποντα καὶ τοὺς ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγγράπτο, δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὠμότητος ἠκολούθει. Μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ Εὐτρόπιος ἐν τοῖς πρόσφυξιν ἐγένετο καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον ἐκείτο, Ἰωάννου ἐπισκοποῦντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκείθεν τε ἀφαιρεθεὶς νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Οὕτω μὲν οὖν Εὐτρόπιος εἰκας τῆς ἀμαρτᾶδος ὑποστῆς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπᾶτων ἡλείφθη, μόνου τοῦ συνυπατεύσαντος Θεοδώρου γεγραμμένου.

190.

Exc. De imp. p. 67 : Ὅτι Ρουφίνος, ὁ ἐπίτροπος Ἀρκαδίου, ἐξ ἐπιβουλῆς Εὐτροπίου τοῦ προχοίτου τῆς Ἀρκαδίου διήμαρτε κηδίας· ἀλλ' ὁμοῦς τῇ πλεονεξίᾳ καὶ τῇ χαλεπότητι τῶν τρόπων πᾶσιν ὑπέροκτος ἦν, τὸν τε βασιλέα οἰκειότητι τῶν βαρβάρων καταπλήττειν, καὶ βαρεῖαν ἐπιτιθεῖς ἀνάγκην πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τῆς ἀλουργίδος αὐτῷ, ποτὶ δὲ καὶ πλῆθος βαρβάρων εἰσάγειν, ὧν Ἀλάριχος ἡγεῖτο, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ περὶ τὴν Ἰλλυρίδα διαπόρθαι· ὡς καὶ δῆλος ἄπασιν γενέσθαι τῇ τῆς τυραννίδος ἐπιβουλῇ.

Ὁ μὲν γὰρ ὑπέχαιρε, καὶ τὸν κοινὸν θλαθρὸν ἰδίαν χρηπίδα τῆς βασιλείας ὑπελάμβανε· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐν ἀφασίᾳ διετέλει· οὐ μὴν καὶ ὁ Στελίκων ἐνταῦθα ὁμοῖος ἦν, ἀλλὰ διέπλευσε μὲν αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καίτοι μὴδὲν προσήκουσαν τοῖς τῆς Ἰσπερίας τέρμασι, τὰς τῶν ἐνοικούντων οἰκτιρίας συμφοράς, καὶ τοὺς βαρβάρους σπάνει τῶν ἀναγκαίων διαφθείρας, ἔκλυσε τῆς [κατὰ] τῶν ἐπιχωρίων ὁρμῆς. Συγκαλεσάμενος δὲ Γαϊνᾶν, ὃς τότε τῶν Ἰσπερίων στρατοπέδων ἑξαρχος ἦν, ἀρτύνει τὴν κατὰ Ρουφίνου σκευήν· ὅτι δὲ καὶ ὁ τοῦ Ἀρκαδίου στρατὸς ἐκ τῆς Εὐγενίου καθαιρέσεως καὶ τῆς τῶν βαρβάρων τῶν κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα διώξεως ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐχώρει. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς κατὰ τοὺς παλαιοὺς νόμους εἰς ὑπάντησιν τῶν στρατοπέδων ἐκ τῆς πόλεως προῆλθεν· καὶ ὁ Γαϊνᾶς αὐτὸν ἐρρούρει· πᾶσα δὲ ἦν ἀνάγκη καὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἐπαρχὸν συνεξίναναι (Ρουφίνος δὲ ἦν). Καὶ ὅμας τε ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τῶν στρατοπέδων Λύγουστος ὀνομάζεται, καὶ Ρουφίνος κατετίμετο, ταύτης τε ἔτυχε τῆς τελευταίας. Παῖδες δὲ αὐτοῦ καὶ γαμετὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν κατέφυγον· διηρπάζοντο δὲ ἀκωλύτως ἅπαντα ὅσα κατὰ τὴν δυναστείαν ἐκτίσαστο.

[Τότε] Γαϊνᾶς ὁ τῶν ἐξῶν στρατοπέδων ἑξαρχος,

Fr. 188. Hæc ex Eunapio Joannes vel auctor ejus deprompfit. V. Eunapii fr. 63, p. 42. — τὰ πάντων συνήρπαζον] τὰ πάντα σ. Eunap. ap. Suidam v. Ρουφίνος. — πρὸς τούτων [κρ.] πρὸς τούτου [κρ. codex. — ποῦ τινι] Suid., τῷ τινι cod.

Fr. 189. Eadem Suidas v. Εὐτρόπιος. Idem v. ὑπατος ita habet : Πρῶτος δὲ ὑπατος εὐνούχων ἀπεδείχθη ἐκ τοῦ Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, τῶν υἱῶν Θεοδοσίου, Εὐτρόπιος ὁ πρωτόκοιτος τοῦ βασιλέως. Ἐδιφρορεῖτο δὲ διὰ τῆς πόλεως οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπολιμπάνων κτλ. ut nostro l. — τοὺς τι δυναμένους] sic et Suidas v. ὑπατος, sed idem v. Εὐτρόπ. : τοὺς τῆς δυναμῆς. — καὶ ποτε κτλ.] Quæ sequuntur petita ex Socrat. VI, 5. — νόμον προὔθ. [κρ. καὶ τοὺς] sic Suidas v. ὑπατος; contra v. Εὐτρόπ. et in codice Excerpti. legitur : προὔθηκεν ἐπιτρέπων τούτους. Plenius hæc Socrates l. l. — ἀφέλκεσθαι] Post hanc v. Suidas v. ὑπατος in brevius contrahens pergit : ὃς προσκρούσας τῷ βασιλεῖ καὶ καταφυγὼν εἰς τὸ θυσιαστήριον ἐκείθεν ἀφῆρθη. Scilicet glossa a. v. ὑπατος petita est ex alio titulo, v. c. ex tit. Περὶ πολιτικῶν. Hinc sit ut prima fragm. pars plenius exhibeatur, posterior contracta sit. Inverso ordine egit excerptor tit. Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. — ἐπισκοποῦντος] leg. πύλο ἐπισκώπτοντος. Socrates l. l. : Ὁ οὖν ἐπίσκοπος, τοῦ Εὐτροπίου ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον κειμένου, καὶ ἐκτεκμηρίωτος ὑπὸ τοῦ φόβου, καθίσταται ἐπὶ τοῦ ἀμβωνος, ὅθεν εἰσὼθεν καὶ πρότερον ὁμιλεῖν χάριν τοῦ ἐλαφύνεσθαι, λέγον ἑλεγχεται πᾶν ἐξέτιναι κατ' αὐτοῦ ἐπ' ᾧ πλέον ἰδοῦναι προσκρούειν τισιν, ὅτι τὸν ἀτυχούντα οὐ μόνον ἡλείει, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ ἡλεγχεν.

Fr. 190. Cf. Zosimus V, 3 sqq. — Ρουφίνος δὲ ἦν] Ρ. τε (nom. τις, ut ed. Cram.) ἦν cod. — [τότε] Γαϊνᾶς] V. τότε de uno addidit. Codex : τι γαινᾶς; in quibus voc. τι cento est narrationis uberioris. Etenim quæ jam sequuntur excerpta sunt ex Socrat. H. Eccl. VI, 6, p. 305 sq. (coll. Sozom. VIII, 4), ubi ita : Πράγμα δὲ ἄξιον μνήμης ἐκ τῶνδε τῶν χρόνων γενόμενον διηγήσομαι, ζαικνὺς ὅπως ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόνοια τὴν πόλιν καὶ τὰ Ῥωμαίων ἐκ τοῦ μεγίστου

βάρβαρος ὦν τὸ γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων κατ' ὀλίγου ἐπὶ τὴν στρατηγίδα προσελθὼν, ἄρχειν διανοεῖτο, ὅπως ἂν καὶ αὐτῆς τῆς βασιλείας κρατήσοι. Καὶ πᾶν μὲν τὸ Γότθων ἔθνος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας μεταπέμψατο, τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησεν. Τριβιγλίδου δὲ ἑνὸς τῶν ὑποστρατῆγων αὐτῷ, χιλιαρχοῦντος τῶν ἐνιδρυμένων τῇ Φρυγίᾳ στρατιωτῶν, καὶ γνώμη αὐτοῦ Γαῖνᾶ νεωτερίσαντος, καὶ τὰ Φρυγῶν ἔθνη παντάπασιν ἀνατρέποντος, ἐπειδὴ Ἀρκάδιος μηδὲν προειδόμενος τὸν Γαῖνᾶν ἐκίμψεν, εὐθὺς ἐκπαρέωτο, τῷ μὲν λόγῳ κατὰ Τριβιγλίδου, τῷ δὲ ἔργῳ τυραννῆσαι βουλόμενος. Ἦγε δὲ μετ' αὐτοῦ Γότθων τε καὶ ἑτέρων βαρβάρων οὐκ ὀλίγας μυριάδας καὶ καταλαβὼν τὴν Φρυγίαν, πάντα ἀνέτρεπεν. Εὐθὺς οὖν ἐν ταραχῇ τὰ Ῥωμαίων, οὐ μόνον διὰ τὸ προσὸν τῷ Γαῖνᾳ [πλήθος βαρβάρων], ἀλλὰ ὅτι καὶ τὰ τῆς ἐξῆς ἐπικαιρὰ μέρη κινδυνεύειν ἐμελλεν.

Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ βασιλεὺς διαπεμφάμενος πρὸς τὸν βάρβαρον, λόγοις αὐτὸν καὶ ἔργοις θεραπεύειν ἔτοιμος ἐγένετο· τοῦ δὲ ἐξαιτουῦντος δὴ τῶν προεστῶτων τῆς συγχλήτου λαβεῖν ἀπὸ τῶν ὑκάτων ἀνδρῶν, Σατορνιόν τε καὶ Λύρηλιανόν, ἀκοντὶ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῇ ἀνάγκῃ τοῦ καιροῦ παρείχε. Καὶ οἱ μὲν ὑπὲρ [τοῦ] κοινοῦ προαποθνήσκειν αἰρούμενοι, γενναίως τῇ τοῦ βασιλέως κελεύσει ὑπήκουον, καὶ πόρρω τῆς Χαλκηδόνος ἐν χωρίῳ ἱπποδρόμῳ ὑπῆντων, ἔτοιμοι πάσχειν πᾶν ὅτι ὁ βάρβαρος ᾔθελεν. Ἀλλ' οὗτοι μὲν οὐδὲν φαῦλον ἐπέμειναν, ὁ δὲ παρῆν ἐπὶ τὴν Χαλκηδόνα. Ἀπῆντα δὲ ἐκείσε καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀρκάδιος. Γενόμενοι δὲ πρὸς τῷ οἴκῳ τῆς μάρτυρος Εὐφημίας, ὅρκους ἐπιστοῦντο ἀλλήλους. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐφύλαττεν· Γαῖνᾶς δὲ παρеспόνδει, καὶ τοῦ οἰκείου σκοποῦ οὐκ ἐξέβαινεν· ἀλλ' ἐμπρησμόν τε καὶ λαφυραγωγίας ἐμελέτα ποιήσασθαι κατὰ τῆς Κωνσταντίνου πόλεως καὶ κατὰ πάσης τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Βεβαρβάρωτο γοῦν ἡ πόλις ὑπὸ τοῦ πολλοῦ πλήθους, καὶ πάντες οἱ κατ' αὐτὴν ἐν αἰχμαλώτων μοίρᾳ ἐγένοντο. Ὡς οὖτος [οἱ] ἦν ὁ ἐπιχρεμασθεὶς τῇ πόλει κίνδυνος, ὥς καὶ κομήτην μέγιστον τοῦ οὐρανοῦ φανῆναι.

Ὁ μέντοι Γαῖνᾶς πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων ποιήσασθαι· ὥς δὲ, τῆς φήμης προμηνυσάσης τὴν ἔφοδον, ἐφυλάξαντο προθεῖναι ἐν ταῖς τραπεζαῖς τὸν ἀργυρὸν, αὐθις ἐπὶ ἑτέραν ἐχώρει γνώμην. Νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης, ἐκπέμκει πλήθος βαρβάρων

ἐκ τῶν ἐμπρῆσαι τὰ βασίλεια καὶ τὴν πόλιν. Ὅτε δὲ καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ περιφανὴς ἐδείχθη πρόνοια περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς καὶ τὴν πόλιν. Ἀπροόπτως γὰρ τοῖς ἐπιλθοῦσιν ἐφάνησαν ἄγγελοι, ἐν σχήματι ὀπλιτῶν, μέγала ἔχοντες σώματα· οὓς ὑποτοπήσαντες οἱ πολέμιοι ἀληθῆ στρατὸν εἶναι πολλὸν καὶ γενναῖον, καταπλεγνίτις ὑπεχώρησαν. Ὡς δὲ ἀπαγγελθέντος τούτου Γαῖνᾳ, ἀπιστὸν καταφαίνεται (ἡπίστατο γὰρ μὴ παρῆναι τὸ πολὺ τῶν Ῥωμαίων ὀπλιτικόν, κατὰ γὰρ τὰς πόλεις ἐνίδρυτο), πέμπει καὶ αὐθις ἑτέρους τῇ ἐχομένῃ νυκτὶ, καὶ μετὰ ταῦτα πολλάκις. Ὡς δὲ καὶ διαφόρως ἀποστελλαντι τὰ αὐτὰ ἀπηγγέλλετο (αἶ γὰρ τοῖς ἐπιβουλεύουσιν οἱ ἄγγελοι τὴν αὐτὴν παρῆχον φαντασίαν), τέλος αὐτὸς σὺν πλήθει πολλῷ παρελθὼν πείραν τῶν ἀκουσθέντων λαμβάνει· ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς στρατιωτῶν εἶναι πλῆθος, ὑποκρίνεται ὥς ἐπὶ τὸν μάρτυρα Ἰωάννην ὁδεύειν, δεῦρ' σημείοις τῆς πόλεως ἀφειστήκει, συνεξήσαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ βάρβαροι, τὰ δπλα λαθραίως κομίζοντας. Ὡς δὲ οἱ φρουροὶ τῶν πυλῶν διεκάλουν, οἱ βάρβαροι τὰ ἕψη γυμνώσαντες, τοὺς ἐπὶ ταῖς πύλαις διεχειρίζοντο.

Ἐντιῦθεν πολέμιος ἀπεδείχθη Γαῖνᾶς· καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν πόλιν ἅπαντες πρὸς τὴν τεῖχος φυλακὴν διέβηον. Ὁ δὲ βασιλεὺς κελεύει τοὺς ὑπολειφθέντας ἐν τῇ πόλει βαρβάρους ἀναιρεῖσθαι. Συμβαλόντες οὖν οἱ στρατιῶται τοῖς πολέμοις περὶ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γότθων (ἐνταῦθα γὰρ οἱ περιλειφθέντες ἡθροίσθησαν), διαφθείρουσιν ἅπαντας, ἐμπιπρῶσι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐκκλησίαν. Γαῖνᾶς δὲ μαθὼν ἀνηρῆσθαι τοὺς μὴ φθάσαντας τῶν πυλῶν, γνοὺς δὲ αὐτῷ μηκέτι προχωρεῖν τὰς ἀπαντήσεις, ἄρας ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου, ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ Θράκια μέρη· καὶ καταλαβὼν τὴν Χερρόνησον, ἐξ αὐτῆς διαπεραιοῦσθαι καὶ καταλαμβάνειν τὴν Λάμψακον ἐσπευδεν, ὅπως ἂν τῶν ἐξῆς κρατῆσαι δυνήσεται.

Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς ἔφθη δύνανειν ἀποστείλας διὰ τῆς καὶ θαλάσσης, ἐνταῦθα πάλιν τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας ἐδείκνυτο θαύματα. Ὡς γὰρ οἱ βάρβαροι σχεδίας συμπήξαντες ἐπεραιοῦντο, αἶ τε τῶν Ῥωμαίων νῆες παρῆσαν, οἱ μὲν στρατιῶται βεβίως ταῖς ὀκλααῖς διέπλιον, οἱ δὲ βάρβαροι ἐν ταῖς σχεδίαις διώκλυντο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐκριπτούμενοι. Πολλοὶ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐφθείροντο· καὶ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμίων ἀπώλετο. Γαῖνᾶς δὲ ἀναζεύξας διὰ τῆς Θράκης, καὶ φυγῇ χρησάμενος περιπίπτει Ῥωμαϊκῇ δυνάμει, καὶ

κινδύνου παραδόξοι βοηθείαις ἐρρύσατο. Τί ἐστιν τοῦτο λεγέον. Γαῖνᾶς βάρβαρος μὲν ὦν τὸ γένος κτλ. — τῶν στρατιωτῶν ἀριθμὸν ἔχειν κατέστησε] Hoc ferri posse puto. Quamquam videri possit legendum esse: τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν [στρατηγῶν: vel τὰς ἀρχάς] ἔχειν κ., collato Socrate: Τοὺς δὲ αὐτῷ ἐπιτηδείους τῶν στρατιωτικῶν ἀριθμῶν τούτους (τὰς ἀρχάς) εἶναι. Vales.) ἔχειν κατεσκεύασεν. Sed Socratis verba e Nostro potius correxerim. — τῶν ὑποστρατῆγων αὐτῷ] τῶν αὐτοῦ συγγενῶν Socrat.; αὐτῷ γένει προσήκων Sozom. — αὐτοῦ Γαῖνᾶ] α. γαῖνᾶν cod. — διὰ τὸ προσὸν κτλ.] διὰ τὸ πρὸς τὸ γενναῖον, ἀλλ' ὅτι κτλ. codex. Correxī e Socrate. — [ἱπποδρόμῳ] Socrat.; ὑποδρόμῳ cod. — ἀρπαγὴν τῶν ἐργαστηρίων κ.] Socrates: πρῶτον μὲν ἐπειράθη ἀνσιδὴν διαρπαγὴν τοῦ δημοσίου ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις πωλουμένου ἀργυρίου ποιήσασθαι. — ὥς δὲ τῆς φήμης] ex Socrate; τῆς δὲ φήμης cod. Exc. — νυκτὸς γὰρ ἐπιμεσοῦσης] leg. vid. v. ἐπιμέσου οὔσης. Socrat.; καὶ νυκτὸς μὲν οὔσης. — πέμπει καὶ αὐθις] Socrat.; κ. τε αὐθις cod. — ὑπονοήσας δὲ ἀληθῶς] Socrat.; ὑπονοήσαντες ἀληθῶς codex. In seqq. Socratis narrationem auctor contrahit. — ἐπὶ Ἰωάννην] sc. ad ecclesiam Joannis apostoli. — μαθὼν ἀνηρῆσθαι] ex Socrate; μ. ἀναιρεῖσθαι cod.

ἀναιρείται ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ βαρβάρους. Φλαυιανὸς μὲν οὖν ὁ στρατηγὸς τοῦδε τοῦ πολέμου γενόμενος, ἐπὶ τὴν ὑπατον προῆλθεν ἀρχὴν, καθ' ἣν ἐτέχθη Ἀρχαδίου τῷ βασιλεῖ ὁ μικρὸς Θεοδόσιος.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ.

191.

Exc. De virt. p. 849 : "Ὅτι Θεοδόσιος ὁ νέος διὰ τὴν ἀγαν τῆς ἡλικίας νεότητα οὐδὲ πρὸς τὸ φρονεῖν, οὐδὲ πρὸς τὸ πολεμεῖν ἱκανὸς ἦν· ἀλλὰ μόνον ὑπογραφὰς τοῖς βουλευμένοις παρῆγε, μάλιστα δὲ τοῖς περὶ τὴν βασιλείαν εὐνοῦχοις. Ἐξ ὧν ἅπαντες, ὥς εἰπεῖν, τὰς οὐσίας ἡρπάζοντο. Οἱ μὲν γὰρ εἰς ζῶντες ἐκληρονομῶντο, οἱ δὲ τὰς γαμετὰς ἐτέροις παρέπεμπον, καὶ τέκνων ἐστηροῦντο βιαίως, ἀντιλέγειν τοῖς τοῦ βασιλέως διατάγμασιν οὐ δυνάμενοι. Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὰ Ῥωμαίων δῆρ' ἦν.

192.

Ibid. p. 850 : "Ὅτι Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς χαίρειν εἰπὼν τοῖς παιγνίοις, ἐπὶ λόγους ἐλευθέρους μετέβαλε τὴν γνώμην, Παυλίνου τε καὶ Πλακίτου συναναγιγνωσκόντων αὐτῷ· οἷς καὶ ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας ἐχαρίσατο μεγάλας.

193.

Ibid. p. 850 : "Ὅτι Θεοδόσιος ὁ νέος ἐν βασιλείᾳ τεχθεὶς οὐδὲν εἶχεν ὑπέρογκον, ἀλλ' οὕτως γέγονε πρόνιμος, ὥς τοῖς ἐντυχάνουσι νομίζεσθαι πεῖραν πολλῶν εὐληφέναι πραγμάτων· καρτερικὸς τε οὕτως ὡς κρύος καὶ καῦμα γενναίως ὑπομένειν. Τὸ δὲ ἀνεξίκακον καὶ φιλόφρονον αὐτοῦ πάντας ἀνθρώπους, ὥς εἰπεῖν, ὑπερέβαλεν. Ἰουλιανὸς μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς καίτοι φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενος οὐκ ἤνευχε τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Ἀντιοχείων αἰνιξαμένων αὐτόν, ἀλλὰ βρασάνους [τῷ Θεοδώρῳ] προσήγαγε. Θεοδόσιος δὲ χαίρειν τοῖς Ἀριστοτέλους φράσας συλλογισμοῖς τὴν δι' ἔργων ἥσκει φιλοσοφίαν, ὀργῆς τε κρατῶν καὶ λύπης καὶ ἡδονῆς, φόνων τε πανταλῶς ἀπεχόμενος· καὶ ποτέ τις τῶν ἐγγὺς ἐρομένου αὐτόν διὰ τί τοὺς ἀδίκους μὴ θανατοῖ, εἶπεν, - Εἶθε δυνατόν ἦν καὶ τοὺς τελευτήσαντας ἐπαναγαγεῖν εἰς τὴν ζωὴν. - Εἰ γὰρ τις καὶ ἀξία κεφαλικῆς τιμωρίας πεπραχὼς ἀπήγετο, ἢ τῆς φιλοφροσύνης ἀνάκλησις τὸν ἐκείνου θάνατον παρελάμβανεν.

194.

Ibid. p. 850 : "Ὅτι Θεοδόσιος τὴν ἀρχὴν παρὰ Ἀρχαδίου τοῦ πατρὸς διαδεξάμενος ἀπόλεμος ἦν καὶ

δειλία συνέζη, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασι καὶ οὐχ ὅπλοις ἐκτήσατο. Καὶ ὑπὸ τοῖς εὐνοῦχοις πάντα ἐπραττε. Καὶ ἐς τοσοῦτο τὰ πράγματα ἀτοπίας φέρεσθαι οἱ εὐνοῦχοι παρεσκεύασαν, ὥς συνελόντι εἰπεῖν ἀποδοικαλοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, οὐδὲν ὅ τι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι συνεχώρησαν, καίτοι ἀγαθῆς ὑπάρχοντα φύσεως· ἀλλ' εἰς πεντήκοντα ἐνιαυτοὺς συνελάσαντα βαναύσοις τέ τισι τέχναις καὶ θήραις προσκαρτερεῖν παρέκτισαν, ὥστε αὐτοὺς τε καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος, ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

Suidas : Θεοδόσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ μικρὸς. Οὗτος διαδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὦν καὶ δειλία συζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐχ ὅπλοις κτησάμενος, πολλὰ προσεξένεσε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Ὑπὸ γὰρ τοῖς εὐνοῦχοις τραπεῖς πρὸς πᾶν σφίσι ἐπίταγμα εὐπειθὲς ἦν· ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ στρατιωτικοῖς τάγμασι, μὴ παριόντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταῦτα δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρυσίον, διὰ δὲ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν καὶ τῶν Σεβαστιανοῦ δορυφόρων πειρατικὸν συστάν τόν τε Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα διαταράττει. Ἐς τοῦτο τὰ πράγματα οἱ εὐνοῦχοι ἀτοπίας παρεσκεύασαν, ἀποδοικαλοῦντες τὸν Θεοδόσιον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν· οὐδὲν ὅ τι καὶ ἀξίον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν· ἀλλ' εἰς ν' ἐτῶν ἡλικίαν ἡλιθυῶς διετέλεσε βαναύσους τέ τινας ματιῶν τέχνας καὶ θήρα προσκαρτερῶν· ὥστε τοὺς εὐνοῦχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος· ὅνπερ ἡ Πουλχερία μετήλθε, τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος.

195.

Exc. De ins. p. 70 : "Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, [Ἰωάννης] πρωτοστάτης ὢν τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν, μὴ ἐνεγκὼν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδίας ἀξίας, τὴν βασιλείαν ἡρπάζει, καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλει πρὸς τὸν Θεοδόσιον δεχθῆναι εἰς βασιλείαν δεομένην· οὗς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐν φρουρᾷ ποιησάμενος, πέμπει τὸν στρατοπεδάρχην Ἀρδαβούριον, ὃς τὸν Περσικὸν πόλεμον ἡγωνίσσατο. Καὶ ὁ μὲν εἰς Σαλῶνας παραγενόμενος, ἐπλεῖ ἐπὶ τὴν Ἀκυλίαν, καὶ χρῆται τύχῃς ἐναντιότητι, μᾶλλον δὲ θεοότητι, ὥς ὑστερον ἀπεδείχθη. Ἄνεμος γὰρ οὐκ αἰσιος πνεύσας εἰς τὰς χεῖρας αὐτόν τοῦ τυράννου ἐνέβαλεν· ὃς συλλαβὼν αὐτόν, ἡλπιζεν εἰς ἀνάγκην τὸν

Fr. 193. Haec descripta sunt e Socratis H. Eccl. VII, 32, p. 381, paucis vel omisiss vel mutatis. — ἐπαγγελλόμενος;] malim ἐπαγγελλόμενος; ex Socrate. — αἰνιξαμένων] Socrat.; ἀνιξαμένων codex; ἀνισαμένων exculit Valensius. — τῷ Θεοδώρῳ] addidit ex Socrate. — ἐπαναγαγεῖν] hoc reposuerim in Socrate, ubi vgo legitur ἐπαγαγεῖν. — εἰ γὰρ τις κτλ.] Socrates ita : εἰ ποτέ τις ἀξία κεφαλικῆς ἐκκλησιᾶς τιμωρίας, οὐδ' ἄχρι τῆς πόλεως τῶν πυλῶν τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπήγετο, καὶ ἢ ἐκ τῆς φιλοφροσύνης αὐτοῦ ἀνάκλησις εἴκετο.

Fr. 194. Sui locum Niebuhrus Prisco vindicaverat.

Fr. 195. Excerpta huc ex Socrate. H. E. VII, 23-24. Cf. Philostorg. XII, 13, p. 538. Tillemont. VI, p. 183. — πρεσβεῖαν] πρεσβείαν; Socrat. — δεομένην] δεόμενος Socr. — Ἀρδαβούριον] δαβούριον cod. — μᾶλλον δὲ θεοότητι] μᾶλλον δὲ θεοότητι codex; διανότητι ed. Cramer. Apud Socratem locus hic mutilus est et o Nostro corrigendus : καὶ

αὐτοκράτορα καταστήσαι τοῦ ψήφισσθαι αὐτὸν συμβασιλεύοντα. Ἀλλ' ὁ μὲν Θεοδοσίος ἐν ἀγῶνι ἐγένετο καὶ ὁ τοῦ Ἀρδαβούρου παῖς Ἀσπαρ, καὶ ἀφασίᾳ κατέϊχε τὰ Ῥωμαίων πράγματα. Ὁ δὲ Θεὸς ἄγγελον ἐν σχήματι ποιμένος ἀπέστειλεν ὁδηγεῖν τὰ Ῥωμαίων στρατόπεδα καὶ τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ, εἰς τὴν ἀπαντας διὰ τῆς παρακειμένης τῇ Ῥαβέννῃ λίμνης (ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ πόλει ὁ τύραννος διέτριβεν), ὅθεν οὐδεὶς οὐδέποτε διαβεβηκέναι ἰσχύρηται. Οὕτως οὖν διαβάντες τὴν ἄβαντον, καὶ βατὴν διὰ ξηρᾶς τὴν πορείαν εὐρόντες, ἀνευγμένως τε τὰς πύλας κατιδόντες, τῆς πόλεως ἑγκρατεῖς ἐγένοντο· καὶ τοῦτον ἀνιόντες γνώριμα τῷ βασιλεῖ τὰ πεπραγμένα ἐποιήσαντο· ὅς ἐὺχαριστήσας τῷ Θεῷ ἰσκόπει τίνα τῶν ἱσπερίων ἀναδείξει βασιλέα.

196.

Exc. Salin. p. 399 : Πλακιδία εἶχε δύο στρατηγούς, ὃν τῷ μὲν ἐν Βονιφάτιῳ τὴν Λιεύην ἐπέτρεψεν, Ἀέτιον δὲ παρακατέσχεν. Ἐφθόνησιν Ἀέτιος καὶ ἔγραψε Βονιφάτιῳ, ὅτι « ἡ βασίλισσα ἔχει κατὰ σοῦ, καὶ τούτου σημεῖον, ὅτι μετακαλέσεται σε ὑπ' οὐδεμιᾶς αἰτίας. Ἐάν οὖν γράψῃ σοι ἔλθειν, μὴ ὑπακούσης· ἀναιρήσει γάρ σε. » Εἰτα κατῆλθε τὴν βασίλισσαν λέγων, ὡς ἀποστασίαν μελετᾷ ὁ Βονιφάτιος. « Καὶ τοῦτο γνώσκω σαφῶς· ἐάν γὰρ μετακαλέσῃ, φησὶν, αὐτὸν, οὐκ ἔλεύσεται. » Καὶ ἐπεὶ ἔγραψεν αὐτῷ ἔλθειν ἡ βασίλισσα, ἀληθῆ νομίσας ἑαίνος τὰ ὑπὸ Ἀετίου αὐτῷ μηνυθέντα, τὴν Λιεύην ἐνεχείρισε Γότθοις, καὶ οὐδὲ ἑαίνος ἔλθειν ἐπέθετο. Ὑστερον δὲ σταλέντων τινῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ συμβάσεως γυνόμενης, τὸ ψεῦδος ἠλίχθη. Κάκεινον μὲν πλείον ἡγάπησεν ἡ βασίλισσα, τὸν δ' Ἀέτιον ἐμυσάττετο μὲν τοιαῦτα βραδουργήσαντα, οὐ μὲντοι δράσαι τι κακὸν ἠδυνήθη. Τὴν Λιεύην οὐποτ' ἰσχύσαν ἐξ ἑαίνου ἐπανασώσασθαι.

197.

Ibid. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς μικρὸς, οὐχ ὁ τοῦ μεγάλου Οὐαλεντινιανοῦ υἱός, [ὅς] ἦν αὐτῷ ἐκ τῆς δευτέρας γαμετῆς, ἣν ἐπέγημεν ἐπὶ ζωῆς τῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς Κωνσταντίου Κόμητος, τοῦ τιμηθέντος εἰς βασιλείαν Ῥώμης παρὰ Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πλακιδίας ἀδελφῆς Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν βασιλέων.

198.

Exc. De ins. p. 71 : Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, Χρυσάφιος διώκει τὰ πάντα, τὰ πάντων ἀρπάζων, καὶ ὑπὸ πάντων μισούμενος. Τότε μὲν οὖν Ἀττίλας, πρόφασιν τὴν Κωνσταντίου προβαλλόμενος αἰτησιν, εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου τῆς Σατορνίλου θυγατρὸς ἦται, ἐπανίσταται τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, καὶ τὸν εὐνούχον Χρυσάφιον ἐκδοθῆναι οἱ παρεκαλύετο, ὡς φωραθέντα τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλῆς. Ἐντεῦθεν πάλιν Ἀνατολίος καὶ Νόμος πρὸς τὸν Ἀττίλαν παραγίνονται, καὶ πείθουσιν αὐτὸν δώροις ἀποσχέσθαι τῆς κατὰ τοῦ εὐνούχου ὁργῆς.

199.

Ibid. p. 71 : Ὅτι Θεοδοσίος ὁ νέος πρὸς τὸν Ζήνωνα ἐχαλεπαίνει· ἰδεῖν γὰρ μὴ ποτε καὶ τυραννίδι ἐπιθῆται, ἀκινδύνου αὐτῷ γενέσθαι τῆς ἀρπαγῆς. Ὅπερ εἶτι μάλιστα ἐξετάραττον αὐτόν. Καὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήμασι βραδίως νέμων συγγνώμην, χαλεπὸς τε καὶ ἀμετάτρεπτος ἦν οὐ μόνον κατὰ τῶν τυραννίδων μελετησάντων, ἀλλὰ καὶ τῶν βασιλείας ἀξίων νομισθέντων, καὶ σφᾶς ἐκποδὼν ποιῖν διὰ παντὸς ἐχώρει τρόπου. Καὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις προσώποις καὶ Βαύδωνα καὶ Δανίηλον, ὡς τυραννίδι ἐπιθειμένους, ἐξέβαλεν. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς τοίνυν προαιρέσεως καὶ τὸν Ζήνωνα ἀμύνασθαι ἰσπουδακῶς, τῆς προτέρας εἶχετο βουλῆς, ὥστε διαβῆναι μὲν τὸν Μαξιμίνον εἰς τὴν Ἰσαυρόπολιν, καὶ τὰ ἐκεῖ χωρία προκαταλαβεῖν, στείλαι δὲ διὰ θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἐν δυνάμει τὴν τὸν Ζήνωνα παραστησομένην· καὶ τῶν αὐτῷ δεδογμένων οὐκ ἀφίστατο· μελίζονος δὲ αὐτὸν ἐκταράξαντος φόβου, τὴν παρασκευὴν ἀνεβάλετο.

2. Ἦκε γάρ τις ἀγγέλλων, τὸν Ἀττίλαν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην ἐπιθίσθαι βασιλείαις, Ὀνωρίας τῆς Βαλεντινιανοῦ ἀδελφῆς ἐς ἐπικουρίαν ἐπικαλεσαμένης αὐτόν. Ἡ γὰρ Ὀνωρία τῶν βασιλικῶν καὶ αὐτὴ ἐχομένη σκήπτρων, Εὐγενίῳ τινὶ, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αὐτῆς ἔχοντι πραγμάτων, ἤλω ἐς λαθραῖον ἐρχομένη λέχος, καὶ ἐπὶ τῷ ἁμαρτήματι ἀνηρέθη μὲν ἑαίνος, ἣ δὲ τῶν βασιλείων ἐλαθεῖσα, Ἐρκουλᾶν καταγγυᾶται, ἀνδρὶ ὑπατικῷ καὶ τρόπων αὐτῷ ἔχοντι, ὡς μήτε πρὸς βασιλείαν μήτε πρὸς νεωτερισμὸν ὑποτοπεῖσθαι. Ἐν συμφορᾷ δὲ καὶ ἀνία δεινῇ τὸ πρᾶγμα ποιουμένη, παρὰ τὸν Ἀττίλαν Ὑάκινθον εὐνούχον ἐκπέμπει τινά, ὥστε

χρήται τύχη, καθὼς ἐνομιζέτο, ἡ τύχη (1. ἐναντιωτάτη), μάλλον δὲ, ὡς ὕστερον ἐδείχθη, (supple βιοτάτη). — καταστήσαι] καταστήναι cod. — ποιμένος] ποιούμενος cod. — τὸν στρατηγὸν Ἀσπαρ] τὸν στρ. Ἀρδαβούριον codex. — ἑγκρατεῖς ἐγένοντο] ἑγκρατῆς ἐγένετο codex.

Fr. 196. V. Procop. De bell. Vandal. c. 3. Cf. Prosper. Chron. p. 654. Tillemont. VI, p. 191.

Fr. 197. V. Socrates VIII, 24, qui post ea quae fragm. 195 Joannes exscripsit, pergit ita : Ἦν δὲ ἀνεψιὸς αὐτῷ κομιδῇ νέος, Οὐαλεντινιανὸς ὄνομα, ἐκ Πλακιδίας τῆς αὐτοῦ θείας γυνόμενος· ἥτις θυγάτηρ μὲν ἦν Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως, Ἀρκαδίου δὲ καὶ Ὀνωρίου τῶν δύο αὐγουστῶν ἀδελφῆ· πατὴρ δὲ ἦν ὁ Οὐαλεντινιανὸς Κωνσταντίου, ὅς ὑπὸ Ὀνωρίου βασιλεὺς ἀναδείχθη καὶ βραχὺν αὐτῷ χρόνον συμβασιλεύσας, εὐδὺς ἐταλεύθη. Τοῦτον τὸν ἀνεψιὸν Καίσαρα καταστήσας κτλ. — Κωνσταντίου] Κωνσταντίνου codex.

Fr. 198. Cf. Prisci fragm. 5. 13.

Fr. 199. γενέσθαι] γενέσθαι μιλούσης; — Βαύδωνα] Βάνδωνα cod. — ἀποδοχόμενος codex. — § 2. Ὀνωρίας τῆς Βαλ.] Ὀνωριάδος τ. B. codex. Primam hujus loci partem habes ap. Suidam v. Ὀνωρία. De re cf. Jornand. De success. regn. 92; De reb. Get. c. 42; Priscus fr. 15; Marcellin. Chron.; Gibbon. cap. XXXV.

ἐπὶ χρήμασιν αὐτῇ τιμωρήσει τῷ γάμῳ· ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ δακτύλιον ἔπεμψε, πιστουμένη τὸν βάρβαρον. Καὶ ὁ μὲν παρασκευάζειν ἑαυτὸν χωρεῖν κατὰ τῆς τῶν ἱσπερίων βασιλείας. Ἐβούλετο δὲ ὅπως τὸν Ἀέτιον προκαταλάβοι· μὴ γὰρ ἄλλως τεύξεσθαι τῆς ἐλπίδος, εἰ μήγε ἑκείνον ποιήσοιτο ἔκποδόν.

Ταῦτα τοίνυν Θεοδοσίος μεμαθηκώς, ἐπιστέλλει τῷ Βαλεντινιανῷ τὴν Ὀνωρίαν ἐκπέμπειν τῷ Ἀττίλῃ. Καὶ ὁ μὲν συλλαβὼν τὸν Ὑάκινθον ἅπαντα διηρεύνησε, καὶ μετὰ πολλοὺς τοῦ σώματος αἰκισμοὺς, τῆς κεφαλῆς ἀποτμηθῆναι ἐκέλευσεν. Ὀνωρίαν δὲ τὴν ἀδελφὴν Βαλεντινιανὸς τῇ μητρὶ δῶρον ἔδωκε πολλὰ αἰτησμένη αὐτήν. Οὕτως μὲν οὖν Ὀνωρία τότε τῆς * * ἀπελύετο.

200.

Exc. Salm. p. 400 : Οὐαλεντινιανὸς ἐρασθεὶς τῆς γυναικὸς Μαξίμου συγκλητικοῦ συνεπέτευεν αὐτῇ· ἐπεὶ δὲ ἐτήθη ὁ Μαξίμος, καὶ οὐκ εἶχεν ὅτι δοίη, ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς τὸν δακτύλιον αὐτοῦ, καὶ ἀναστὰς (ὡς) ἐπιδίδωσι τὸν δακτύλιόν τινα συνῆθει Μαξίμου, ὥστε ἀπαλθόντα ὑποδείξει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ὡς τοῦ ἀνδρὸς κελεύσαντος ἔχειν εἰς τὰ βασιλεία συνδοικνήσουσαν τῇ αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἀληθὲς τοῦτο νομίσασα ἤκε, καὶ μηνυθὴν τῷ βασιλεῖ ἀνέστη, καὶ ἀγνοοῦντος τοῦ Μαξίμου, συνεβάρη αὐτῇ. Μετὰ δὲ τὴν παιδίαν ἔλθοντι ὑπαντιάζει ἡ γυνὴ κλαίουσα, καὶ ὀνειδίζουσα αὐτὸν ὡς προδότην αὐτῆς· ὁ δὲ μαθὼν τὸ πᾶν ἐνείχε τὸν βασιλέα. Εἰδὼς δὲ ὡς ζῶντος τοῦ Ἀετίου οὐ δυνήσεται τιμωρῆσαι αὐτὸν, παρεσκευάσατο διὰ τῶν εὐνοῦχων τοῦ βασιλέως ἀναλεῖν αὐτὸν δῆθεν ὡς ἐπίβουλον. Ἐπεὶ δὲ ἀνῆρέθη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τινὰ τῶν στοχάζεσθαι δυναμένων· « Οὐ καλῶς μοι ὁ θάνατος Ἀετίου εἰργασται; » ὁ δὲ, « Εἰ καλῶς, φησὶν, ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω δὲ ὅτι τῇ λαίῃ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. »

2. Οὗτος οὖν ὁ Μαξίμος ἔρτημον Ἀετίου τὸν βασιλέα εὐρών, ἀπέχεσθαι, καὶ τῇ βασιλίδι Εὐδοξίᾳ συνῆλθεν. Ἦν δὲ αὐτὴ Εὐδοξία θυγάτηρ τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου βασιλέως. Λαχὼν δὲ εἰς εὐνοίαν ἐφελκύσας αὐτήν, φησὶν ὅτι « διὰ τὸν πρὸς σε ἔρωτα αὐθέντης Οὐαλεντι-

νιανῷ γέγονα· » ἡ δὲ ἐλευθερογνώμων οὕσα, καὶ λογισαμένη ὡς « φεῦ, εἰ παραίτιος ἔγωγ τῆς τοῦ συναίνου καὶ βασιλέως τελευτῆς, » γράφει Γιβρίλῳ ἤδη Λιβύην κατέχοντι, διὰ τάχους ἔλθειν καὶ τὴν Ῥώμην παραλαβεῖν. Ὁ δὲ ἔλθων τὴν πόλιν εἶλε, καὶ Εὐδοξίαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Μαξίμος δὲ μισηθεὶς διὰ τὸν βασιλέως φόνον διώκεται καὶ βραδίως ἀναιρεῖται.

201.

Exc. De ins. p. 72 : Ὅτι τὰ τῶν ἱσπερίων Ῥωμαίων ἐν ταρχῇ ἦν. Μαξίμος τις ἀνὴρ εὐγενὴς καὶ δυνατὸς καὶ δεύτερον ὑπατεύσας, Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ταγμάτων δυσμενὲς ὢν, ὡς ἔγνω καὶ τὸν Ἡράκλειον (εὐνοῦχος δὲ οὗτος καὶ τὴν μεγίστην παρὰ τοῦ βασιλεύοντι ἔχων βοήθην) τῆς αὐτῆς τῷ Ἀετίῳ ἔχθιστον ὄντα προαιρέσεως (ἄμφω γὰρ τῆς ἑκείνου τὴν σφετέραν ἐπειρῶντο ἀντιστάγειν δύναμιν), εἰς συνωμοσίαν ἔρχεται· καὶ πείθουσι τὸν βασιλέα, ὡς εἰ μὴ φθάσοι τὸν Ἀέτιον ἀναλεῖν ταχέως, ἢ αὐτοῦ φθαρῆσεται.

2. Ὁ δὲ Βαλεντινιανὸς, ἐπειδὴ αὐτῷ ἐχρῆν γενέσθαι κακῶς τὸ τεῖχος τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς καταλύοντι, προσέειπεν αὐτῷ τοὺς λόγους Μαξίμου τε καὶ Ἡρακλείου, καὶ διαρτύνει τῷ ἀνδρὶ τὸν θάνατον, ὅτε δὴ ὁ Ἀέτιος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐγένετο, κοινωνεῖν τῷ κρατοῦντι μέλλων ἐπὶ τοῖς βουλευμασιν, καὶ προνοίας χρυσίον εἰσάγειν πειρώμενος. Ὡς δὲ τὰ περὶ τῶν πόρων Ἀέτιος προύθηκε καὶ ἀναλογισμὸν ἐποιεῖτο τῶν ἐκ τῆς εἰσφορᾶς ἀθροισθέντων χρημάτων ἀνθρώπων, ὁ Βαλεντινιανὸς ἀνακραγὼν ἀνέθορε τε τοῦ θάκου, καὶ οὐκίτι ἔρη εἶπεν τοσαύταις ἐμπαροινούμενος μοχθηρίαις· ἐπ' αὐτὸν γὰρ φέροντα τὴν κακῶν αἰτίαν παρελίσθαι αὐτὸν, ὥσπερ τῆς ἑώας βασιλείας, καὶ τοῦ τῆς ἐσπέρας βούλεσθαι κράτους παραδηλῶν (τῆς ἀρχῆς). Τὸ δὲ παράδοξον τῆς ὀργῆς ὡς ἀπεθαύμαζεν ὁ Ἀέτιος, καὶ ἐπειρᾶτο τῆς ἀλόγου * * τοῦ κολεοῦ τὸ ξίφος, σὺν τῷ Ἡρακλείῳ ὤρμησεν, ἥδη καὶ αὐτῷ τὴν κοπίδα εὐτραπῇ ὑπὸ τὴν χλαμύδα φέροντι (Πριμικίριος γὰρ τῶν κοιτώνων ἦν)· καὶ ἄμφω κατὰ τοῦ Ἀετίου κεφαλῆς συνεχεῖς ἐπενεγκόντες πληγὰς, ἀνείλον αὐτὸν, πολλὰ ἀνδρὸς ἔργα διαπραξά-

— ἐβούλετο] malim ἐβουλεύετο. — διηρεύνησε] διηρεύρησε cod.

Fr. 200. Cf. Procop. Vand. bell. I, 4; Euagrius II, 7. — καὶ μηνυθὴν τῷ βασιλεῖ] haec dura admodum pro : οὐ μηνυθέντος τῷ β., ἀνέστη. — διὰ τῶν εὐνοῦχων τοῦ βασιλέως] δ. τ. α. τὸν βασιλέα codex. Possis etiam : τῶν βασιλείων. Cf. Suidas v. Θλαδίαις, εὐνοῦχος· « Ὑποβάλλει τοίνυν [supple ὁ θλαδίας, i. e. Heraclius] τοὺς Οὐαλεντινιανῷ (Οὐαλέντος codex.) μυστικοὺς, τὴν γυναικωνίτιν λέγω φάλαγγα, ὅπως εἰσὶν αἱ τῶν παύλων πράξεις ἐμπόρυμα, κατηγορήσαι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετῶν, ὡς ἐν ἐκιδετύσῃ τῆς ἐξουσίας. [Οἱ δὲ] ἀγωνίζονται πείσαι τὸν βασιλέα. Ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσχεθέντος χρυσίου ὁ ὑποσμήτων (ὑποσμήτων conj. Kuster. et Hemsterh.) αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· δεινοὶ γὰρ εἰς τὸ συρροῦναι βλάβας, προκειμένης χρυσίου ὑποσχέσεως· ἀπληστον γὰρ τὸ γένος καὶ πρὸς πλεονεξίαν αἱ ἀέχνη, καὶ οὐκ ἔστι τι τῶν παύλων ἀνεῖν τῆς αὐτῶν δυστροπίας ἐν τοῖς βασιλείοις τελοῦμενον. Πείθεται ταῖς συκοφανταῖς ὁ βασιλεὺς, καὶ λόγου ταχύτερον πρὸς τὸν φόνον Ἀετίου κινηθεὶς τοῦτον ἀναιρεῖ. Καὶ ὡς ἔρμαιον αὐτῷ τὸ πρᾶχθαι λογισαμένος φησι πρὸς τινὰ τῶν (τὸν codex.) στοχάζεσθαι τὰ ἀπόρητα δυναμένων (δυναμένων codex.) » « Οὐ καλῶς μοι κέπραται ἡ τοῦ Ἀετίου, ὡς οὗτος, ἀναιρέσις; » « Ὁ δὲ φησὶν· » Εἰ καλῶς ἢ μὴ, οὐκ οἶδα· γινώσκω (γινώσκει codex.) δὲ ὅτι τῇ λαίῃ χειρὶ τὴν δεξιάν σου ἀπέκοψας. » Haec locum Prisco vindicavit Reinesius. Idque verum esse non dubito. Cf. not. ad fr. 203. Alii de Eunario vel Malcho cogitant inerte. Ceterum haec Excerpti Salmas. narratio parum quadrare mihi videtur cum iis quae in Exc. De ins. (fr. 201) de Maximo narratur. Cf. Tillemont. VI, p. 132. — § 2. πρὸς σε] πρὸς γε codex; em. Cramer.

Fr. 201. § 2. προσέειπεν αὐτῷ] προσέειπε δὲ cod. — χρυσίον] χρυσίου cod. — τῆς ἀλόγου * *] suppleri possit : τῆς ἀλόγου αὐτὸν κατεῖν ὀργῆς, ὁ βασιλεὺς ἐκπᾶσας τοῦ κολεοῦ κτλ. — αὐτῷ... φέροντι] αὐτοῦ... φέροντος cod. — πριμικίριος] πριμικίριος cod.

μενον προς τε ἐμφυλίους καὶ ὀθνεῖους πολέμους. (3) Τὴν μὲν γὰρ Πλακιδίαν, ἥτις τοῦ Βαλεντινιανοῦ μήτηρ ἦν, καὶ τὸν παῖδα, νέον ὄντα, ἐπιτρόπευσε, διὰ τῆς τῆν βαρβάρων συμμαχίας· τὸν δὲ Βονιράτιον, σὺν πολλῇ διαβάντᾳ χειρὶ ἀπὸ τῆς Λιβύης, κατεστρατήγησεν, ὥστε ἐκείνον μὲν ὑπὸ φροντίδων νόσῳ τελευτῆσαι, αὐτὸν δὲ τῆς αὐτοῦ γαμετῆς καὶ τῆς περιουσίας κύριον γενέσθαι. Ἀνεῖλε δὲ καὶ Φήλικα δολῶ, τὴν στρατηγικὴν σὺν αὐτῷ λαχόντα ἀρχὴν, ὣς ἔγνω ὑποθήκῃ τῆς Πλακιδίας ἐς τὴν αὐτοῦ ἀναίρεσιν παρασκευαζόμενον. Κατηγωνίσσατο δὲ καὶ Γότθους τοὺς ἐν Γαλατία τῇ πρὸς Ἰσπέραν τῶν Ῥωμαίων ἐμβατεύσαντας χωρίοις. Παρεστήσατο καὶ Αἰμοριχιανούς ἀφηνιάσαντας Ῥωμαίων· ὥς δὲ συνελόντα εἰπεῖν, μεγίστην κατεστήσατο δύναμιν, ὥστε μὴ μόνον βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ παροικοῦντα Ἰθνη τοῖς ἐκείνου ἔχειν ἐπιτάγμασιν.

4. Μετὰ δὲ τὸν Ἀετίου φόνον καὶ Βοήθιον ὁ Βαλεντινιανὸς, ὑπαρχὸν ὄντα, ἀνεῖλεν, ἐκείνῳ εἰς τὰ μέγιστα κεχαρισμένον. Ὡς δὲ ἀτάφους αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν προῦθηκεν, εὐθείᾳ τὴν γερουσίαν μετακαλεσάμενος, πολλὰς τῶν ἀνδρῶν ἐποιεῖτο κατηγορίας, εὐλαβούμενος, μὴ πως διὰ τὸν Ἀετίου ἐπανέστασιν ὑπομείνοι. Ὁ δὲ Μάξιμος μετὰ τὴν Ἀετίου ἀναίρεσιν παρὰ τὸν Βαλεντινιανὸν ἐφοῖτα, ὥς ἂν ἐπὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν προαχθεῖ· ταύτης δὲ διαμαρτῶν τῆς πατριότητος τυχεῖν ἐβούλετο· ἀλλ' οὐδὲ ταύτης ὁ Ἡράκλειος τῆς ἐξουσίας συνεχώρει· ἐκ τῆς αὐτῆς γὰρ ὀρμώμενος, τὰς τοῦ Μάξιμου ἀνέκοπτεν ὀρμὰς, παραπειθὼν τὸν Βαλεντινιανὸν, ἀπηλλαγμένον τῆς Ἀετίου βαρύντητος, μὴ χρῆναι τὴν ἐκείνου πάλιν εἰς ἐκείνους μεταφέρειν δύναμιν. Ἐντεῦθεν ὁ Μάξιμος ἀμφοτέρων διαμαρτῶν ἐχαλῖπαιεν, καὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν μεταπειψάμενος, ἀνδρας Σαύθας καὶ κατὰ πόλεμον ἀρίστους, σὺν Ἀετίῳ δὲ στρατευσαμένους, καὶ Βαλεντινιανῷ προσοικειωθέντας, ἐς λόγους ἦλθε, καὶ πίστει δούς καὶ λαβὼν, τὸν βασιλεῖα ἐν αἰτίᾳ ἐτίθετο τοῦ φόνου τοῦ Ἀετίου ἕνεκα, καὶ μετιέναι αὐτὸν ἀμεινον ἐδίδασκεν· ἵσασθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ἐν οἰκῇ τῷ περὶ τιμωροῦσιν.

5. Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων οὐ πολλῶν, ἐδόκει τῷ Βαλεντινιανῷ ἱππασθῆναι κατὰ τὸ Ἄρειος πεδῖον, ὀλίγοις ἅμα δορυφόροις, καὶ τοῖς περὶ τὸν Ὀπτήλαν καὶ Θραυστήλαν. Ὡς δὲ ἀποβάς τοῦ ἵππου, ἐπὶ τὴν το-

ξείαν ἐχώρει, ἔνθα δὲ ἐπέθεντο Ὀπτήλας καὶ οἱ περὶ αὐτόν. Καὶ ὁ μὲν Ὀπτήλας κατὰ τοῦ κροτάφου παλεῖ τὸν Βαλεντινιανόν· ἐπιστραφέντα δὲ ἰδεῖν τὸν πατάξαντα, δευτέραν κατὰ τῆς ὀφθαλμοῦ ἐπαγαγὼν, καταβάλλει. Ὁ δὲ Θραυστήλας τὸν Ἡράκλειον καθέλει, καὶ ἄμφω τε τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἵππον λαβόντες, ἐς τὸν Μάξιμον ἀπέτρεχον·* εἶτε δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις τῶν ἀνδρῶν δόξαν τῶν παρόντων ἐπιοτημένων, ἀκίνδυνος αὐτοῖς ἡ ἐπιχείρησις ἦν. Δαιμόνιον δὲ τι ἐπὶ τῷ Βαλεντινιανῷ θανάτῳ συνέβη. Μελισσὺν γὰρ ἱεμερὲς ἐπιγενόμενος τὸ ἐς τὴν γῆν ἀπ' αὐτοῦ βυέναιμα ἀνιμήσατο καὶ ἅπαν ἐμύζησεν. Τελευτᾷ μὲν οὖν ὁ Βαλεντινιανός, ἔτη βιώσας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.

6. Τὸ ἐντεῦθεν δὲ ἡ Ῥώμη ἐν θορύβῳ καὶ ταραχαῖς ἦν, τὰ τε στρατιωτικὰ διηρεῖτο πλῆθῃ, τῶν μὲν τὸν Μάξιμον βουλομένων παράγειν ἐς τὴν ἀρχὴν, τῶν δὲ Μαξιμιανὸν ἐσπουδακότεων χειροτονεῖν· ὃς ἦν μὲν πατὴρ Δομνίνου, Αἰγυπτίου πραγματευτοῦ, εὐήμερῆσαντος δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τῷ Ἀετίῳ τὴν τοῦ δομαστίκου διακονούμενος χρεῖαν· τῷ δὲ Μαιουρίῳ ἐσπουδάκει καὶ Εὐδοξία ἡ τοῦ Βαλεντινιανοῦ γαμετὴ γενομένη· ἀλλὰ τῇ τῶν χρημάτων χορηγία ὁ Μάξιμος περιών, τῶν βασιλείων ἐκράτει. Οἰηθεὶς δὲ βεβαίαν αὐτῷ ἵσασθαι τὴν ἀρχὴν, βιάζεται τὴν Εὐδοξίαν, θάνατον ἀπειλῶν. Οὕτω μὲν οὖν Μάξιμος ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἦλθε. Καὶ Γιζέριχος, ὁ τῶν Βανδήλων ἀρχὼν, τὴν Ἀετίου καὶ Βαλεντινιανοῦ ἀναίρεσιν ἐγνωκὼς, ἐπιτίθεσθαι ταῖς Ἰταλίαις καιρὸν ἡγητάμενος, ὥς τῆς μὲν εἰρήνης θανάτῳ τῶν σπαισαμένων λυθείσης, τοῦδε εἰς τὴν βασιλείαν παρελθόντος μὴ ἀξιοχρεῶν κεκτημένου δύναμιν, οἱ δὲ φασὶ καὶ ὡς Εὐδοξίας τῆς Βαλεντινιανοῦ γαμετῆς ὑπὸ ἀνίας διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀναίρεσιν καὶ τὴν τῶν γάμων ἀνάγκην, λάθρα ἐπικαλεσαμένης αὐτόν, σὺν πολλῷ στόλῳ καὶ τῷ ὑπ' αὐτὸν ἔθνεϊ ἀπὸ τῆς Ἀφρῶν ἐς τὴν Ῥώμην οἰσθαιεν. Ἐπειδὴν δὲ ἐν τῷ Ἀετίῳ (τόπος δὲ οὗτος τῆς Ῥώμης ἐγγύς) τὸν Γιζέριχον ὁ Μάξιμος ἔγνω στρατοπεδεύμενον, περιδεὲς γενόμενος, ἐφειγεν ἵππῳ ἀναβάς, καὶ αὐτῶν τῶν βασιλικῶν δορυφόρων καὶ τῶν ἄμφ' αὐτόν ἐλευθέρων ὡς μέγιστα ἐκείνος ἐπίστευεν, ἀπολιπόντων, οἱ δὲ ὄντες ἐξελαύνοντα ἰλοιδόρουν τε καὶ δειλίαν ὠνείδιζον· τῆς δὲ πόλεως ἐξίεναι μέλλοντα βαλὼν τις λίθῳ κατὰ τοῦ κροτάφου ἀνέειλε· καὶ τὸ πλῆθος ἐπιλ-

— διαπραξάμενον] διαπραξάμενος cod. — Φήλικα] Φήλικα cod. Prosper Chron. ad Theodos. an. 33, Valentin. an. 3: *Aetius Felicem cum uxore sua Padusia, et Grunnitum diaconum, eos insidiari sibi quum praesentis- set, interfecit.* Cf. Tillemont. VI, p. 202. — Αἰμοριχιανούς] voluit auctor haud dubie Αρμοριχανούς. Gallos Armo- ricas rebelles Aetius subegerat (an. 336). — § 4. πάλιν εἰς ἐκείνους] expectabam π. ε. ἐκείνον, Maximum sc. — Θραυστήλαν] sic ap. alios nomen se habet (V. Tillemont. VI, p. 253); codex Θραυστήλα; in seq. § 5 semel codex Θραυστήλαν et semel Θραυστήλας. — § 6. κατὰ τὸ Ἄρειος πεδῖον] = In Campo Martio interemtum Valenti- nianum III scribunt Victor Tununensis, Senator, etc. In Campo Martio, quum pro tribunali residens conciona- retur ad populum, Renatus Frigeridus apud Gregor. Tur. Hist. II, 8. *Extra urbem ludo gestationis intentum, Idatius; in palatio, Theophanes, Cedrenus, Symeon Logoth. et Zonaras.* = DUCANGE ad Chron. Pasch. p. 392 ed. Bonn. Auctor Chron. Pasch. regem inter duas lauros interfectum dicit. — τὸν πατάξαντα] καὶ π. cod. — εἶτε δὲ καὶ] excidit alterum orationis membrum, quod voce εἶτε introducebatur. — ἑπτὰ καὶ τριάκοντα] Alii aliter. V. Tillemont. VI, p. 253. — Μαιουρίνος] sic codex ubique; deb. Μαυριανός.

θὸν τὸν τε νεκρὸν διέσπασε, καὶ τὰ μέλη ἐπὶ κόντι φέρων ἐκβιωνίζετο. Ταύτης μὲν οὖν ἰκαίνοσ' ἔτυχε τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς· ἐπὶ τῇ τυραννίδι μηνῶν αὐτοῦ διαγενομένων τριῶν. Ἐν τούτῳ δὲ καὶ Γιζέριχος ἐς τὴν Ῥώμην ἐσέβαλε.

202.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Ἀδίου βασιλεύσαντος τῆς Ῥώμης, καὶ λιμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν γενομένου, ἐν αἰτίᾳ τὸν Ἀδίον δὲ ὄημος ποιησάμενος, ἠνάγκασε τοὺς ἐκ Γαλατίας αὐτῷ συνεισφρήσαντας συμμάχους ἀπάγειν τῆς Ῥωμαίων πόλεως. Ἀπέπεμπε δὲ καὶ τοὺς Γότθους, οὓς ἐπὶ τῇ σφετέρᾳ ἐπήγετο φυλακῇ, χρημάτων αὐτοῖς ποιησάμενος διανομὴν ἐκ τῶν δημοσίων ἔργων, τοῖς ἐμπόροις χαλκὸν ἀποδόμενος· οὐ γὰρ χρυσίον ἐν τοῖς βασιλικαῖς ταμείοις ἔτυχεν ὄν· διερ τοὺς Ῥωμαίους πρὸς στάσιν διανέστησιν, ἀρρηγμένους τοῦ τῆς πόλεως κόσμου.

Περιτάνως δὲ καὶ ὁ Μαιουρίνος καὶ ὁ Ῥεχίμερ ἐπαινίσταντο, τοῦ ἐκ τῶν Γότθων ἀπηλλαγμένοι δέους, ὥστε αὐτὸν, πῇ μὲν τὰς ἐμφυλίουσιν ταραχάς, πῇ δὲ τοὺς τῶν Βανδάλων πολέμους ὑποσθέντα, ὑπεξελεῖν τῆς Ῥώμης, καὶ ἔχασθαι τῆς ἐπὶ Γαλατίαν ὁδοῦ. Ἐπιθέμενοι δὲ αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, Μαιουρίνος τε καὶ Ῥεχίμερ, εἰς τίμενος φυγεῖν κατηνάγκασαν, ἀπαγορεύοντα τῇ ἀρχῇ, καὶ τὴν βασιλείαν ἀποδυσάμενον στολήν. Ἐνθα οἱ περὶ τὸν Μαιουρίνον οὐ πρότερον τῆς πολιορκίας ἀπέστησαν, πρὶν ἢ λιμῷ πιεσθεὶς τὸν βίον ἀπέλιπε, ὁκτιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας διαγενομένων μηνῶν· οἱ δὲ φασὶ ὅτι ἀπεπνίγη. Καὶ τοῦτο μὲν Ἀδίῳ τοῦ βίου τέλος καὶ τῆς βασιλείας ἔγένετο.

203.

ΛΕΩΝ.

Ibid. p. 76 : Ὅτι Μαιουρίνος, ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τῇ ἑαυτοῦ ἐπικρατείᾳ ἔβη τὰ μὲν λόγους, τὰ δὲ ὅπλοις παρεστήσατο· καὶ ἐπὶ τὴν Αἰδύην σὺν πολλῇ διαθείναι ἐπειράτο δυνάμει,

νηῶν ἀμφὶ τὰς τ' αὐτῷ ἡθροισμένων· καὶ ἐπὶ συνθήκαις αἰσχροῖς καταλύσας τὸν πόλεμον, ἐπανελεύγυνεν. Ἡδὲ δὲ ἐς τὴν Ἰταλίαν διαβιηχότι ὁ Ῥεχίμερ θάνατον ἐπεβούλευσεν. Ὁ μὲν γὰρ τοὺς συμμάχους μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀποπέμψας, σὺν τοῖς οἰκείοις ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἐκνήρχετο. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ῥεχίμερα συλλαβόντες αὐτὸν, τῆς ἀλουργίδος καὶ τοῦ διαδήματος ἐγύμνωσαν, πληγὰς τε ἐντείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπετέμνοντο. Τοῦτο μὲν τῷ Μαιουρίνῳ τῆς τοῦ βίου καταστροφῆς γίνεται τὸ τέλος.

204.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ὁ Γιζέριχος ἐκέρθει τὰς Ἰταλίας, βουλόμενος βασιλεῦσαι τῶν Ἑσπερίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν. Οὐκ ἐποιεῖτο δὲ προφανῇ τοῦ πολέμου αἰτίαν, τὸ μὴ τὸν Ὀλύβριον ἐς τὰ τῆς Ἑσπερίας διαβῆναι βασιλείᾳ, ἀλλὰ τὸ μὴ τὴν Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου δεδόσθαι αὐτῷ περιουσίαν, τὴν μὲν, ὀνόματι Εὐδοκίας, ἣν ὁ τούτου παῖς εἶχε, τὴν δὲ, ὡς Γαυδεντίου παιδὸς διάγοντος παρ' αὐτῷ.

205.

Ibid. p. 77 : Ὅτι ἐπὶ Ἀνθεμίου καὶ Λέοντος τῶν βασιλέων Οὐλλίβος ὑπὸ Ἀναγαστοῦ ἀνῆρέθη κατὰ τὴν Θράκην, ἀμφοτέρω τοῦ Σκυθικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἐπιτήδειοι.

206.

Ibid. p. 77 : Ὅτι τῶν Ἰσαύρων ἐν τῇ Ῥοδίων νήσῳ πρὸς ἀρπαγὴν τραπέντων καὶ φόνους ἐργασαμένων, οἱ στρατιῶται τούτους διεχειρίσαντο. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς φυγόντες ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου ἄμπελιν τῷ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως γαμβρῷ παραγενόμενοι, καὶ τοὺς τὴν ἀγορὰν προτιθέντας διαθορυβοῦντας, τὸν ὄημον εἰς λιθοβολίας διανέστησαν. Ἐμφυλίου δὲ ἐντεῦθεν κινήσαντος πολέμου, νύξ ἐπιλαβοῦσα τὴν στάσιν διέλυσεν.

2. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἀναγαστῆς, ὁ τῶν Θρακίων τελευτῶν ἑαρχος, πρὸς τὸ νεωτερίζειν ἀρθεὶς, τὰ Ῥωμαίων ἐπέτρεχε φρούρια. Αἰτία δὲ τῆς αὐτοῦ διαφορᾶς ἔλέγεται, ὡς Ἰορδάνου τοῦ Ἰωάννου παιδὸς,

Fr. 202. συνεισφρήσαντας] l. e. συνεισπρόχοντας. Cf. Suidas v. εἰσφρήσασθαι. Steph. Thes. v. εἰσφρῖναι. — Ceterum quae hic de Avito traduntur, aliunde non nota sunt.

Fr. 203. Quemnam auctorem Joannes in hac historiarum parte secutus sit, hucusque non satis firmo iudicio asserere licebat. Praeter ceteris tamen se commendare videbatur Priscus, ad quem in anteced. saepius jam lectorem relegavimus. Ac revera Priscum illum a Nostro exprimi luculentissime hocce indicatur loco, quippe cujus primam partem usque ad verba ἡθροισμένων verbotenus eandem habemus in Prisci fragm. 27, pag. 103. Nec dubium est etiam ea quae sequuntur apud Joannem eodem modo e Prisco exscripta esse. — νηῶν] νικηῶν cod. — συνηθροισμένων] Post haec multa ab excerptore omissa esse sponte intelligitur. Partem eorum praebent Prisci fr. 27. 28 et 29.

Fr. 204. Prima hujus fr. verba concludunt cum verbis postremis in Prisci fragmento 29, p. 104 : ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς (τὰς Ἰταλίας καὶ τὴν Σικελίαν) ἐκέρθει, μετὰ τὸν Μαιουριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ Ῥωμαίων Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν.

Fr. 205. Οὐλλίβος] nomen procul dubio corruptum. Anagastes interfecit Attiliam filium Δεγγιζή vel Δινζιρίε vel Δινζίο (v. Chron. Alex. p. 743, coll. Prisco fr. 38, Tillemont. VI p. 391). In codd. Joannis olim fuisse videtur Θύνικος. — ἀμφοτέρω] Igitur de duobus Hunnorum ducebus in Joanne sermo fuit. Alter, cujus mentionem excerptor omisit, probabiliter est vel *Bernac*, frater Dengizio, vel *Hormisdac*, quem eodem sero tempore Athanasius ad mortem adiecit (v. Tillemont. p. 391).

Fr. 206. § 1. Haec allusio non novimus. Evenerunt circa an. 169 vel 170. Nam qui in seqq. memoratur Jordanes, Joannis Vandalis f., consul fuit an. 470.

ὅνπερ Ἀνεγίσκλος ὁ Ἀνεγέστου πατήρ ἀνηρέκει, ἐς τὴν ὑπατον ἀνείντος τιμὴν, τὴν (γάρ) ἐπ' αὐτῇ γενομένην ὁ Ἀναγέστης οὐκ ἐδέξατο ψῆφον, ὡς ἐπιληψίαν νοσῶν τε καὶ δεδιώς (φησὶ) μήποτε ἐν τῷ τῆς χειροῦσας αἵσχος ἀπενέγκοιτο τῷ πάθει, ἂν οὕτω τύχοι. Ἄλλοι δὲ φασὶ αὐτὸν χρημάτων ἐφίμενον, ἐς τὴν ἐπανάστασιν χωρεῖν. Πολλῆς δὲ τῆς περὶ αὐτοῦ γενομένης ὑποψίας, τέλος ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς σταλέντες τινές, ἐπεισαν αὐτὸν πύσασθαι τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ μὲν οὖν Ἀρδαβούριον, τὸν Ἀσπαρος, αἴτιον τῆς τυραννίδος ἀπέφηνε, καὶ τὰ τούτου γράμματα παρὰ τὸν βασιλεύοντα ἐπέμ-
πιν. — Ὁ δὲ τοῦ βασιλέως γαμβρὸς Ζήνων, τὴν ὑπατον ἔχων ἀρχὴν, ἐπέστειλε τοὺς τὸν Ἰνδακὸν ἀποστή-
σοντας ἀπὸ τοῦ λεγομένου Παπυρίου λόφου. Τοῦτον γὰρ πρῶτος Νέων ἐφώλευε· μεθ' οὗ Παπίριος καὶ ὁ τοῦδε παῖς Ἰνδακός, τοὺς προσοίκους ἀπαντας βια-
ζόμενοι, καὶ τοὺς διοδεύοντας ἀναιροῦντες. Ἐστέλλετο δὲ καὶ κατὰ Ζήνων βοήθεια, ληζομένων τὰ περὶ τὴν Τραπεζοῦντα χωρία. Διανέστη δὲ τότε πρὸς πόλεμον καὶ τὸ Γότθων ἔθνος, Γαλατίαν τὴν πρὸς Ἑσπεράς νε-
μόμενον ὅπερ πάλαι μὲν Ἀλλαρίχου ὠνομάζοντο· ἔτι γε μὴν καὶ τὸ ἐν Παιονίᾳ βαρβαρικὸν πλῆθος, πρότε-
ρον μὲν ὑπὸ Βαλίμερι, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου ἀνίρεσιν ὑπὸ Θευδόμερι ταττόμενον, τῷ Βαλίμερος ἀδελφῷ.

207.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ τῶν Ἑσπερίων βασιλεὺς Ἀνθέ-
μιος, νόσφ' περιπεσὼν ὑπὸ μαγγανείας χαλεπῇ, πολ-
λοὺς ἐπὶ τούτῳ ἄλόντας ἐκόλασε· μάλιστα Ῥωμανόν, ἐν τῇ τοῦ μαγίστρου ἀρχῇ τελέσαντα καὶ ἐν τοῖς πατρι-
κίοις ἐγγεγραμμένον, ἐπιτήδειόν τε ἐς τὰ μάλιστα ὄντα τοῦ Ῥεκίμερι· δι' οὗ ἀνιθεὶς τῆς τε Ῥώμης ἐξῆλθε, καὶ
ἐξασιγίλους ἀνδρας ἐς τὸν κατὰ Βανδῆλων πόλεμον ὑπ' αὐτὸν ταττεμένους ἀνακαλίσσατο.

208.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως Ἰορδά-
νης ὁ τῆς ἑφῆς στρατηγὸς καὶ ὑπατος, εἰς ἔσχατον ἦλθε
κινδύνου· ἅμα δὲ αὐτῷ Μισαήλ (Μιχαήλ?) καὶ Κοσμάς
τῶν βασιλείων ὄντες θαλαμηπόλοι, ὅτι τὰ βασιλεια
φυλάττειν καταλελησμένοι, τοῦ βασιλέως ἔξω διαιτωμέ-
νου, Ἰορδάνη τὰ ἔνδον ἱστορῆσαι βουλευθέντι ἐρῆκαν.

209.

Ibid. p. 78 : Ὅτι ὁ Ῥεκίμερ εἰς διαφορὰν πρὸς τὸν
Ἀνθέμιον καταστάς, τὸν βασιλεὺς τῶν Ἑσπερίων, καὶ
ταῦτα θυγατέρα αὐτοῦ κατεγγυηθεὶς Ἀλυπίαν, ἐμφύλιον
ἔνδον τῆς πόλεως συνεκρότησε πόλεμον, ἐπὶ μῆνας θ'
(1. ε')· καὶ Ἀνθεμίῳ μὲν συνεμάχουν οἱ τε ἐν τέλει καὶ
ὁ δῆμος, τῷ δὲ Ῥεκίμερι τὸ τῶν οἰκείων βαρβάρων
πλῆθος. Συνῆν δὲ καὶ Ὀδόκρος, γένος ὦν τῶν προσα-
γορευομένων Σκίρων, πατρὸς δὲ Ἰδικῆνος, καὶ ἀδελ-
φὸς Ὀνοούλφου καὶ Ἀρματίου, σωματοφύλακός τε καὶ
σφαγίως γενομένου. Καὶ ὁ μὲν Ἀνθέμιος κατῴκει ἐν
τοῖς βασιλείοις· ὁ δὲ Ῥεκίμερ τὰ περὶ τὸν Τίβεριν δια-
φράξας, λιμῷ τοὺς ἔνδον ἐδίαζετο. Ἐντεῦθεν αὐτοῖς
συμβολῆς γενομένης, καλῶ τῆς Ἀνθεμίου κατέπεισε
μοίρας· τοὺς δὲ λοιποὺς ὁ Ῥεκίμερ παραστησάμενος
δόλω, βασιλεὺς τὸν Ὀλύβριον ἀποδείκνυσιν. Πέντε γοῦν
διόλου μῆνας ἐμφύλιος τῆς Ῥώμης ἐπικράτει πόλεμος
ἔχρει οὗ τῶν περὶ τὸν Ἀνθέμιον ἐνδόντων τοῖς βαρβά-
ροις καὶ τὸν βασιλεύοντα γυμνὸν καταλιπόντων, αὐτοῖς
τοῖς πτωχεύουσιν ἀναμιχθεὶς, ἐν τοῖς πρόσφυξι τοῦ μάρ-
τυρος Χρυσογόνου γίνεται. Ἐκεῖ τε τῆς κεφαλῆς ἀπο-
τέμνεται ὑπὸ Γονδουβάνδου τοῦ Ῥεκίμερος ἀδελφοῦ,
βασιλεύσας ἔτη πέντε, μῆνας γ', ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα.
2. Ὁ δὲ Ῥεκίμερ αὐτὸν μὲν βασιλικῆς ἡξίωσε τα-
φῆς, τὸν δὲ Ὀλύβριον ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀνήγαγεν (αὐ-
τόν). Ὀλύβριος δὲ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τὴν Ῥω-

— § 2. Ἀνεγίσκλος] scrib. vid. Ἀνεγίσκλος; sic enim ap. Jornandem vocatur, in eandemque formam corrigendum Ὀρνγίσκλος, quod codex habet in Prisci fragm. 33. Interfectus Joannes Vandalus an. 441. V. Theophan. p. 84, A, Tillemont. VI, p. 89. — νοσῶν τε] νοσοῦντα cod. — Ἀρδαβούριον τὸν] Ἀρδαβούριος τὸν cod.; em. Cramer. — Παπίριου λόφον] Παπίριον φρούριον ex Eustathio Epiphani. (fr. 3, p. 139) memorat Euagrius III, 27, ubi in eo custoditam esse dicit Verinam (cf. Theodorus Anagn. p. 558 ed. Vales.). Apud Theophan. p. 197 et p. 196 scribitur Πακουρίου καστὸλλον. Pag. 196 Theophanes (uti etiam Theodorus An. p. 557) dicit eo Marcianum rebellem relegatum esse; contra vero Eustath. fr. 4 Marcianum in Caesaream Cappadociae urbem missum dicit. Unde conjeceris castellum istud haud longe a Caesarea dissitum fuisse. Ad Papirium latronum ducem fortasse pertinet glossa Suidae: Παπίριος, ὄνομα κύριον· «Ὁ γὰρ οὐδὲ τούτων ἀντὶ τῆς Παπίριος.» — Ἰνδακόν] De hoc ita Suidas: Ἰνδακός, ὄνομα κύριον. Ἦκεται δὲ ἐπὶ Λέοντος τοῦ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλέως, λαμπρὸς τῇ τολμῇ καὶ τοῖς ποσὶ χρήσασθαι δυνατώτατος, τῶν χειρῶν τὴν ἀριστερὰν ἀμείνων, ταχυτῆτι τῶν ποδῶν διαφέρων. Εὐχίδου γὰρ καὶ Ἀσάπου καὶ Χρυσομάχου καὶ Ἑχίονος, καὶ εἰ τις ἕτερος ἐπὶ ποδῶν ὠκύτητι διεβοήθη, ὀξύτερος ἦν. Οὗτος γὰρ ἐξεραίνετο ὀδύων καὶ ἡρανίζετο αὐθις ὅλας τις ἀστραπή, κατὰ κρημνῶν οὐ τρέχοντι μάλλον ἢ πετομένη φοινίς. Ἦν γὰρ κλεινὸν ἀνὴρ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀμοιβῆς αὐθήμερον οὐκ ἴσθαι ἐρᾶσαι, τοῖς ἰσίοις αὐτὸν ποσὶν ἰσχυρίζετο ἀναλγῆτως διατρέχειν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύματος Χέρως (leg. vid. Χέρρεως) διὰ μῆς ἔφοιτα ἐς τὴν Ἀντιόχου, καὶ πάλιν τῇ ἑξῆς ἐς τὸ Ῥήθην εὐρίσκατο φρούριον· ἐκ δὲ τούτου αὐθις, μὴ ἀναπαύσας ἐόμενος, διὰ μῆς ἡμέρας εἰς Νεάπολιν ἐγένετο ἰσχυρίας. Cf. idem v. Χέρρεως, φρούριον τι. Cf. fr. 214. Ceterum Suidae locus probabiliter fluxit ex postrema parte historiarum Prisci. — κατὰ Ζήνων] Καταζήνων codex. Τζάνοι vel Τζάνοι dicuntur ap. Agath. V, 1 et passim, Procop. De bell. Pers. c. 15. Σάνοι et Τζάνοι ap. Phot. Bibl. p. 23, 32. Σάνοι ap. Strabon. XII, p. 548; Arrian. Peripl. c. 11, 1, p. 258 ed. Didot. — ἐν Παιονίᾳ] sic Pannonia etiam in Petri fragmentis nominatur.

Fr. 207. De Romano cf. Tillemont. VI, p. 452, qui interfectum dicit an. 470, eundemque esse suspicatur, quem Priscus fr. 8, p. 89, commemorat. Ceterum quae hoc fr. traduntur aliunde non nota. Idem valet de fr. 208.

Fr. 209. μῆνας θ'] infra μῆνας πέντε (ε'). Quod etiam hoc loco reponendum erit. Plurima horum nova et historico gratissima. De notis v. Tillemont. VI, p. 309 sq.

μαίων παρεληφότος ἀρχὴν, Ῥεχίμερ ἡμερῶν εἰσω λ' καταλείπει τὸν βίον, αἵματος αὐτοῦ πλείστου ἐξεμαθέντος. Ὀλύβριος δὲ μετὰ τοῦτον ἰγ' ὀνάς ἐπιβίους ἡμέρας, ὑδέρῳ συσχεθεὶς μεταλλάττει τοῖς βασιλεῦσιν [ἐν] ἀριθμηθεὶς εἰς μῆνας ἕξ. Τὴν δὲ τοῦ Ῥεχίμερος ἐπαισελθὼν Γουνδοῦβλης, ἀναψὶς ὦν αὐτοῦ, Γλυκέριον, τὴν τοῦ Κόμητος τῶν δομειστικῶν ἀξίαν ἔχοντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀγει. Γνοὺς δὲ Λέων ὁ τῶν Ἑσίων βασιλεὺς τὴν τοῦ Γλυκερίου ἀναγόρευσιν, ἐπιστρατεύει κατ' αὐτοῦ, Νέπωτα στρατηγὸν ἀποδείξας. Ὃς ἐπειδὴ τὴν Ῥώμην κατέλαβεν, ἀμαχεῖ τὸν Γλυκέριον ἐχειρώσατο, καὶ τῶν βασιλείων ἐξώσας ἐπίσκοπον Σάλωνος προχειρίζεται, ἡ' μῆνας ἐντροπήσαντα τῇ ἀρχῇ. Εὐθύς τοῦν δὲ Νέπως βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς, ἤρχε τῆς Ῥώμης.

210.

ZENON.

Ibid. p. 79: Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως Θεοδότης ὁ Τριαρίου, τὴν στρατηγίαν τῶν Θρακίων διέπων, Ἡράκλειον τὸν Φλώρου πρὸς τὸ Χερρονήσου τεῖχος ἀνείλεν, καὶ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ὑπακοῆς καταφρονήσας, ἐμφανῶς εἰς πόλεμον ὤρμησεν. Βοηθήσων τοίνυν τοῖς ἐκείσε δ' Ἰλλοῦς σταλείς ὑπὸ Ζήνωνος, πολλὴν ὠφελειαν ἐπέδειξατο. Ἀναμειχθεὶς δὲ Βασιλίσκῳ καὶ συνδιατρίψας αὐτῷ, κοινωνὸν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ποιεῖται βουλῆς. Καὶ δὴ καὶ Ἀρμάτιον προστεθῆναι αὐτοῖς ὑποσχομένου Βασιλίσκου, γράμματα λαβὼν δ' Ἰλλοῦς πρὸς τὸν Ἀρμάτιον, εἰς τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐπανῆκεν. Ὁ δὲ αὐτίκα εἰσῆγετο Βηρίνη ἀνδραποισσαμένη Πατρίκιον, τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μαγίστρου, τῆς αὐτοκράτορος ἐκλαδίσθαι ἐξουσίας, μηδὲ ἐτέρω ταύτην προεῖσθαι. Ἦδε καὶ ἐξ αὐτῆς τούτου ἐπιμένη ῥῆστὰ τε ἐπέκλινε πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ τὴν πρώτην τῆς ἱπποδρομίας θίαν τοῦ Ζήνωνος συνταλοῦντος, στέλλει τινὰ πρὸς αὐτὸν, ἥκειν θάετον αὐτὸν παρακελευσάμενη. Ὡς δὲ καταλιπὼν ἅπαντα Ζήνων πρὸς

αὐτὴν ἐγένετο, ἔφη ταχεῖαν αὐτοῖς δεῖν φυγὴν, ἢ γενέσθαι ὑπὸ τοῖς ἀναιρουσίν· ἅπαντων γὰρ εἰς τοῦτο συνελθούμενος, [ὥς] ἤκουσεν εἰς δέον αὐτοῦς ἀποδρᾶναι, νύκτωρ ἅμα τῇ γαμετῇ Ἀριάδνῃ καὶ τῇ αὐτοῦ μητρὶ Λαλλίδι ἀναλαβὼν πάντα ὁπόσα τοῖς βασιλείαις κειμήλια ἦν ἐν τε ἐσθῇτι καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, ἐνάτη τῆς ὑπατείας ἡμέρα, περαιωθεὶς κατὰ Χαλκηδόναν σὺν πολλοῖς τῶν Ἰσαύρων ὄχετο, ἡμιόνους καὶ ἵππους χρώμενος.

211.

Ibid. p. 80: Ὅτι μετὰ τὴν ἐπάνοδον Ζήνωνος, φωραθέντες τινὲς ἐπὶ προφάσει τυραννίδος ἀπώλοντο. Οὕτω δὲ τοῦ πρώτου διαγενομένου ἐνιχυτοῦ ἐκ τῆς ἐπανόδου Ζήνωνος, μικροῦ πρὸς διαφορὰν ἤλασαν Ἰλλοῦς τε καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ κρατηθῆναι Παῦλον, τὸν τοῦ βασιλέως οὐκίτην, πρόκωπον ἔχοντα ξίφος εἰς ἐπιβουλήν Ἰλλοῦ. Ἀλλὰ τότε μὲν ὁ Ζήνων ἐθεράπευσε τὸ δαιμόνιον, ἐκδοὺς εἰς τιμωρίαν τὸν παῖδα. Τῷ δὲ ἐπιόντι ἐνιχυτῷ (478), ὑπάτου μὲν ἀποδεικνυμένου Ἰλλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς βασιλικῆς ἐσπουδακότες στοῖς, ἐτέρα τις κατ' αὐτοῦ γίνεται ἐπιβουλὴ, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Βάρβαρος τις Ἀλάνος τὸ γένος, κατὰ τὴν τοῦ μαγίστρου σχολὴν ἐπαλθὼν τῷ Ἰλλοῦ ξιφῆρης συνέχεται, καὶ βασάνους ὑποπείων, ἐξ ὑποθήκης Ἐπινίκου τὸ πρᾶγμιν ὁμολόγησεν. Οὗτος δὲ ἦν γένος μὲν Φρύξ, ἐν δὲ τοῖς τὰ συμβόλαια τελοῦσι τεταγμένος, Οὐρδικίῳ δὲ τῷ τῶν θείων αὐλῶν προκοίτῳ ἐκ τινος περιπετειᾶς γνωρισθεὶς, καὶ τὴν ὅλην αὐτῷ περιουσίαν διωκτικῶς, καὶ πρὸς γε τῇ Βηρίνῃ ὠκειωμένος ἐπὶ τὴν τῶν περιβάτων ἀνέδραμεν ἀρχὴν, ἐκείθεν τε καὶ τῶν βασιλείων θησαυρῶν, καὶ πρὸς τὸν ὑπαρχον ἀνέβη θρόνον. Οὗ δὲ διωλεγεθέντος, δ' Ἰλλοῦς, ὡς ἦν πρὸς τὸ θησαυρίζειν τὰς ὁργὰς ἐπιτήδειος, καὶ τοῦτο διαφῆκεν, οὐδὲ τὸν ἀλόντα κρατήσας.

2. Τότε μὲν οὖν ὁ Ζήνων τὸν Ἐπινίκον ἐξ αὐτοῦ καταλὼν τοῦ θρόνου, καὶ τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἀξίας ἐγύμνωσε, θεραπεῦσαι τὸν Ἰλλοῦν ἐσπουδακῶς, καὶ τὸν

— § 2. ἀξίαν ἔχοντα] ἀξίως ἔχ. cod. — βασιλείων ἐξώσας] Cramer. βασιλίσκας cod. Cf. Tillemont. p. 423.

Fr. 210. Ἡράκλειον ἀνείλεν] Captum a Theodericho Heraclium, deinde a Zenone redemptum, sed in reditu a Gothis nonnullis interfectum esse tradit Malchus fr. 5. Joannes quem auctorem in Zenonis historia secutus sit dicere non habeo. De Isauricis Candidi cogitavit Cramerus. Ceterum haec de Zenone fragmenta in tanta reliquorum testium tenuitate maximi sunt momenti. — Θεοδότης] Theodotus; cod. — δ' Ἰλλοῦς] Illum in hoc negotio commemorat etiam Agathias p. 270, 14 ed. Bonn. De re cf. Candidi fr. p. 134.

Fr. 211. Παῦλον] Has insidias a Zenone structas paucis memorat Eustathius Epiphani. fr. 4, pag. 140, ap. Euagr. III, 27. Fusius de his narrat Theophanes p. 197 ed. Bonn, ubi Ariadna imperatrix instigante Zeno Urbicium hortatus esse narratur, ut scarium illo immitteret. Urbicium rem demandasse Spanicio cuidam, qui in circo illum aggressus aurem ei præciderit, ceterum auso excluderit. Cf. Tillemont, p. 510, qui rem refert ad an. 481, quum ex nostro loco pateat pependam esse ante consulatum illi (478). — ἐσπουδακότες] ἐσπουδακότες cod. — βάρβ. τις Ἀλάνος] De his insidiis cf. Candidus l. l. — Ἐπινίκος] De hoc Epinico Suidas (ex Malcho, ut videtur): Ἐπινίκος, ὑπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, ὅρον χρηματισμοῦ μὴ λαμβάνων μηδὲνα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πᾶσας κατηλύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐκπληκτικὰς ἐμπλήσας· ὁ μὴ φέρουσι ἐν τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις μηδὲ αἱ ἐξω βουλαι, φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν πόρων εἰσπράξεις. Ἐκ δὲ τῆς τούτου κλεισιᾶς ἀρχόμενοι (ἀρχόμενοι? Bernh.) ἰκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθαζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. Ἦν δὲ πόσιν ἀπεχθές, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. Καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπύλλαιαν ἀτίμως· ἀναιρουμένοι δὲ ἀνδρα * Λαυρέντιον, ὃς ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. Ὅτε δὲ συνειποῖ, οὔτε τριβεῖν, ὡς ἂν μέλλον κερδαίνει, οὔτε διελκεῖν ἠνείχετο. — προκοίτῳ] Post h. v. codex habet περιουσίαν διωκτικῶς. ἡμῶν τῆς πᾶσι τῶν cod. — κατὰ τὴν Ἰσαύρων] κατὰ τὴν Ἰσ. cod. — λαβόμενος τοῦ τεθνάναι κτλ.] Aliter Theophanes p. 198: καὶ ἠτήσατο τὸν βασιλέα ἐπὶ τὴν ἀνατολήν ἀπελθεῖν, διὰ τὸ τοῦς ἄλλα· ἀλλὰ καὶ, ὅτι ἠσθάνει ἐκ τῆς πληγῆς (ὅτι vulnere quod Spanicius ille infligerat).

Θευδέριχον προχειρίζεται, τὸν ἐπιλεγόμενον Στραβὸν, δωρεαῖς τε αὐτὸν πολλὰς σύμμαχον καὶ φίλον ἐποίησατο. Ὁ δὲ Ἴλλοὺς τὸν μὲν Ἐπινίκον κατὰ τὴν Ἰσαύρων ἐπεμψε φυλάττεσθαι, αὐτὸς δὲ λαβόμενος τοῦ τιθάναι οἱ τὸν ἀδελφὸν Ἀσπάλιον, ἔξοδον αἰτήσας παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀφορμήθη. Καὶ κατὰ τὴν ἐνεγκαμένην γενόμενος, καὶ τῷ Ἐπινίκῳ ἐντυχὼν, καὶ γνοὺς ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπισουλῆς αὐτῷ ὑπὸ Βηρίνης συνταγέντα, προσειποίησατο ἄχρι οὗ Ζήνων, μεταπειψάμενος αὐτὸν, ἐκ τῆς συμβάσεως ὑπὸ σεισμῶν συμφορᾶς *. Ὡς δὲ τὸν Παμπρέπιον ἐπαγόμενος Ἴλλοὺς, ἀνδρὰ ἐκ τῆς Πανὸς ὠρμημένον πόλεως Αἰγύπτου, γραμματικὴν δὲ ματιόντα, καὶ ἐκ πολλοῦ κατὰ τὴν Ἑλλήνων οἰκήσαντα, ἤκεν· πρῶτα μὲν αὐτὸν Ζήνων ἀποδέχεται σὺν πᾶσι τοῖς τέλεσι πρὸ πεντήκοντά που σταδίων τῆς Χαλκηδόνος· ἔπειτα [τὰ] ἐκ τοῦ Ἐπινίκου λεγθέντα ἀπαγγείλας, καὶ διαλογισάμενος οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι αὐτῷ ἐπιβαίνειν τῇ Κωνσταντίνου, ἐξαιτεῖ τὴν Βηρίναν· καὶ λαβὼν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ζήνωνος ἔκδοτον, Ματρωνιανῶι κατατίθεται τῷ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς ἀδελφῷ· δεῖ ἐπὶ τὴν Ἰσαυρίαν σὺν πλῆθει πολλῇ ταύτην ἀγαγὼν, ἐν τῇ κατὰ Ταρσὸν ἐκκλησίᾳ καθιεροί, ἐκεῖθεν τε εἰς Δαλίσανδον ἐφρούρει.

3. Καὶ ὁ Ἴλλοὺς ἅμα Ζήνωνι καὶ τῇ βασιλίδι ἐκ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν παραγενόμενος, παρτυρία τῷ Ἐπινίκῳ τὴν χάθodon διεπράξατο, τῆς καταμηνύσεως χάριν. Τῷ δὲ Παμπρέπιῳ τὸ λοιπὸν ἐν πάσῃ εὐροίᾳ τὰ πράγματα ἦν, τιμηθέντι καὶ τῇ τοῦ κοιαιστορος ἀξίᾳ. Συνίστη δὲ καὶ πόλεμος ἐμφύλιος πρὸς τῷ τῷ τῆς Ζήνωνος ὑπατείας (479), ὑπὸ Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου τῶν ἀδελφῶν, διὰ τὴν πρόφασιν Βηρίνης. Καὶ πλῆθος ἀθροίσαντες βαρβάρων ἅμα πολλοῖς τῶν πολιτῶν πρὸς τὴν Καισαρίου λεγομένην οἰκίαν στρατοπεδεύουσιν· ἐκεῖθεν τε ὁ μὲν ἐν τοῖς βασιλείοις κατὰ τοῦ Ζήνωνος ἐπανίσταται, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ Ἴλλοῦ ἐν τοῖς λεγομένοις Οὐαράνου. Ἄρτι τε τῆς ἡμέρας μεσούσης, καὶ τῶν βασιλείων ἡρεμούντων, ἐφίσταται κατὰ τὴν τοῦ Δέλφακος στοᾶν, ἐν ᾗ οἱ Δελφικοὶ κίονες ἐστήκασι, ποικίλου χρώματος ὄντες. Καὶ συμπεσόντες τοῖς φρουροῖς, πολλοὺς διεχειρίσαντο τῶν Ἰνδόν, καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ βασιλέως ἐκράτησαν ἄν, εἰ μὴ μικρὸν ἀποδράς διεσώθη. Συνεμάχουν δὲ τούτοις Βουσαλὸς τις ἡγούμενος στρατιωτικῷ τάγματι, καὶ Νικήτας καὶ ὁ Τριαρίου Θευδέριχος. Καὶ ὁ τῆς πόλεως ὁμιλος ἐκ τῶν δωμάτων διὰ πάσης ὕλης ἐχώρει κατὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ἀγωνιζομένων. Ἀχρι μὲν οὖν φῶς ἦν, οἱ περὶ τὸν

Μαρκιανὸν ἰνίκων· ἐπιλαβομένης δὲ τῆς νυκτός, Ἴλλοὺς διὰ προνοίας τοὺς ἐκ τῆς Χαλκηδόνος Ἰσαύρους πωλιανοὺς διεβίβασε πλοίοις, τῶν ἐκεῖσε διαπορθμευόντων ὑπὸ τοῦ Μαρκιανοῦ προκαταλελημμένων, ἔτι καὶ κυρίου ὄντος τοῦ ἐκεῖσε λιμένος. Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ βασιλέως τοὺς ἐν τέλει πάντας συναγαγόντος, καὶ ἐπισχόντος ἐν ταῖς βασιλείοις αὐλαῖς, εἴτα καὶ στρατιωτικὴν ἐκπέντος χεῖρα, τρέπεται τὸ τοῦ Μαρκιανοῦ μέρος, καὶ φεύγει, πολλῶν ἐξ ἐκατέρων ἀναιρεθέντων. Ὀλίγοι δὲ τινες τῶν φυγάδων καὶ τὴν Ἴλλοῦ ἐπίμκρασαν οἰκίαν.

4. Ὁ μὲν οὖν Ζήνων, τῆς ἐμφυλίου ταραχῆς πεκαυμένης, τὸν Μαρκιανὸν ἐν τοῖς λεγομένοις πρεσβυτέροις κατατάττει, καὶ εἰς τὴν Καππαδοκίᾳν Καισάρειαν ἐλαύνει, καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Λεοντίαν ἐν τοῖς λεγομένοις Ἀχοιμήτοις φυγοῦσαν καταλιμπάνει, τοὺς δὲ λοιποὺς πρὸς Θευδέριχον ἀποδράντας ἀφαιρεῖται τῶν ἐκπαρχόντων. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ ἕτερος Θευδέριχος, ὁ Οὐαλίμερος ἐπὶ τὴν νέαν Ἡπειρον ἐκδραμὼν, ἐγκρατὴς γίνεται πόλεως Δυρραχίου, Ἰσαυροὶ τε Κώρυκον καὶ Σεβαστήν τῆς Κιλικίας εἶλον. Καὶ Μαρκιανὸς δὲ ἀποδράς τοὺς φρουροῦντας, καὶ σὺν πολλῇ πλῆθει γεωργικῇ ἐπιλθὼν τῇ κατὰ Γαλατίαν Ἀγκύρᾳ, ἀπεκρούσθη, Τροχούνδου προκαταλαβόντος [τὸ] χωρίον, καὶ διὰ τῶν αὐτοῦ δορυφόρων κρατηθέντα τοῦτον ἅμα γυναῖκα καὶ παισὶν εἰς τι φρούριον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ καταστῆσαι *. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς Θευδέριχον τὸν Τριαρίου παραλύσας τῆς ἀρχῆς, Τροχούνδην προχειρίζεται, καὶ Ἀέτιον τῶν ἐν Ἰσαυρίᾳ τελῶν προαπθίξει. Ἐν ᾧ χρόνῳ συνωμοσίαν ποιησάμενοι Ἐπινίκος τε καὶ Διονύσιος ὑπαρχος τῆς αὐλῆς ὦν, καὶ Ὀρυσστήλας στρατηγικὴν ἀξίωσιν ἔχων, ἀλόντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπιμωρήθησαν. Καὶ ἡ τῶν Θευδέριχων συζυγία αὐθις τὰ Ῥωμαίων ἐτάραττε, καὶ τὰς περὶ τὴν Θράκην πόλεις ἐξέπόρθει, ὥς ἀναγκασθῆναι τὸν Ζήωνα τότε πρῶτον τοὺς καλούμενους Βουλγάρους εἰς συμμαχίαν προτρέψασθαι.

5. Ἐπειδὴ δὲ Θευδέριχος ὁ Τριαρίου ἐπιτυχὼν πρὸς τοὺς Οὐνοὺς ἐπραξε πολέμῳ, καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ὥρμησεν· καὶ ταύτην ῥαδίως ἂν ἐπιγάγετο, εἰ μὴ ὁ Ἴλλοὺς προκαταλαβὼν τὰς πύλας ἐρύλαττεν· ἐκεῖθεν τε ἐπὶ τὰς λεγομένας Συκὰς διαδραμὼν, αὐθις τῆς ἐγχειρήσεως ἤμαρτεν· ὥς λοιπὸν ἐπὶ τὸν Πρὸς Ἑστίας τόπον καὶ τὸ καλούμενον Λωσθένιον διελθεῖν, καὶ διαπορθμεύσασθαι κατὰ τὴν Βιδυνίαν ἐγχειρεῖν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ ναυμαχίαν ἡττηθεὶς, ὤχιστο πρὸς τὴν Θράκην· ἐκεῖθεν τε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἀφορ-

— § 2. ἄχρι οὗ κτλ.]. Dixisse auctor videtur: « Illus ab Epinico de Verinae insidiis edoctus, rem dissimilavit usque ad illud tempus quo Zenon, post terrae motum Constantinopoli Chalcedonem profectus, eum revocavit. » Terra motus a Theophane p. 198, 1 assignatur d. 25 Sept. anni qui reditum Zenonis subsequutus est, i. e. anni 478 (cf. Tillemont. p. 491. 509). — Δαλίσανδον] Huius loci etiam Capito in libro primo Isauricorum mentionem facit. Posteaquam Marcianus rebellis in Papirium castellum inclusus esset, eodem etiam Verina abducta est, teste Theodoro Lectore p. 557, aliis (v. Tillemont. p. 509). — § 4. Καισάρειαν] sic etiam Eustath. Epipl. fr. 3, p. 140. Theodorus Lector et Theophanes pro Caesarea Papirium castellum memorant, uti dial. — ὁ ἕτερος Θευδέριχος;] ὁ ἰ. θεωδωρίχης cod. Cf. Malchi fr. 8. Cum illis quae deinceps de Marciano narrantur cf. Candidi fragm. — καταστῆσαι] leg. καταστῆσαντος, nisi aliquid excidit. — τῶν Θευδέριχων] τ. θεωδωρίχων cod. Eadem scriptura in seqq. redit.

μηθείς σὺν τῷ παιδί 'Ρεκιτάχ, καὶ ἀδελφοῖς δύο καὶ γαμετῇ, Σκυθῶν τε ἀμφὶ τὰς λ' χιλιάδας, γενόμενός τε κατὰ τὸν Διομήδους καλούμενον στάβλον ἀναιρεῖται, ἐξ ἑωθινοῦ ἀναβάς τὸν ἵππον, καὶ καταβληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ δόρατος ὀρθοῦ παρὰ τὸν τῆς σκηνῆς τοῖχον ἵσταμένου. Οἱ δὲ καὶ τὴν πληγὴν αὐτῷ ἐπενεχθῆναι ἰσχυρίσαντο ὑπὸ τοῦ παιδὸς 'Ρεκιτάχ, μαστιγωθέντος πρὸς αὐτοῦ. Παρούσα δὲ ἡ γαμετὴ Σίγιλδα, νύκτωρ καταθάπτει τοῦτον. Καὶ τὴν μὲν τοῦ πλήθους ἐπικράτειαν διαδέχεται 'Ρεκιτάχ Θεοδέρχου παῖς· παρεδυνάστευσεν δὲ αὐτῷ οἱ ἐκ τοῦ πατρὸς θεῖοι, οὓς ἀνελὼν μικρὸν ὕστερον, μόνος τῆς Θρακῶν ἐδυνάστευσεν, ἀτοπώταρ τοῦ πατρὸς ἀπεργαζόμενος.

212.

Ibid. p. 83 : "Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος Θεοσιδίου τις Προκοπίω τῷ Μαρκιανοῦ ἑμπερῆς, πλείστας περινοστήσας τῶν τῆς ἀνατολῆς πόλεων, πολλοὺς τῇ περὶ αὐτοῦ ἀπαγγῆσαι (ἡπάτησαι?) ὁδῶν.

213.

Ibid. p. 83 : "Ὅτι [πρὸς] Θεοδέρχον τὸν ἔτερον αὐτῆς νεωτερίσαντα, καὶ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν καὶ τὰ πρόσκινα τῆς Ἑλλάδος ληϊζόμενον, Ἰωάννην τὸν Σκύθην πέμπει καὶ Μοσχιανὸν στρατηγούς, δολοφονήσας πρότερον Σαβινιανὸν τὸν ἐν Ἰλλυριοῖς ἀρχοντα.

214.

Ibid. p. 83 : "Ὅτι Ζήνων τῆς πρὸς Ἰλλοῦν ἔχθρας κατάρχεται, πρῶτα μὲν Λογγίνον λαβεῖν ἐξαιτούμενος, ἔπειτα Ἰωάννην τὸν Σκύθην διάδοχον αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ἀποστείλας. Δημηγορεῖ δὲ καὶ πρὸς τὸν δῆμον ὅσα ἔχθρὸς κατὰ τοῦ Ἰλλοῦ, καὶ καλεῖται τοὺς οἰκειοτάτους αὐτοῦ τῆς πόλεως ἀπελύνεσθαι, καὶ τὰς περιουσίας τούτων δωρεῖται ταῖς Ἰσαύρων πόλεσιν.

2. Ὁ δὲ Ἰλλοῦς ἐς φανεράν ἀποστασίαν ἔλθων, τότε Μαρκιανὸν ἀναζώννυσι, καὶ πρὸς τὸν Ὀδόαχρον ἱσταλλε, τὸν τῆς Ἰσπερίας Ῥώμης τύραννον, καὶ πρὸς τοὺς τῶν Περσῶν καὶ Ἀρμενίων ἀρχοντας· παρεσκευάζαν δὲ καὶ πλοῖα. Καὶ ὁ μὲν Ὀδόαχρος τὸ μὴ δύνασθαι συμμαχεῖν ἀπεκρίνατο, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν συμμα-

χίαν ὑπέσχοντο, ἐπειδὴν τις πρὸς αὐτοὺς ἦξει. Ζήνων δὲ Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ, ἐν ἱερεῦσι καταλεγόμενον, ἀναλαβεῖν αὐτῆς τὰ ὅπλα παρασκευάζει κατ' Ἰλλοῦ, Αἰγγὴν δὲ τὸν νόθον αὐτοῦ ἀδελφὸν στρατηγὸν ἀναδείκνυσιν. Πρὸς ἄπειρ Ἰλλοῦς ἐν Ταρσῷ ἀγαγὼν τὴν Βηρίναν, στολῇ χρῆσασθαι βασιλικῇ παρεσκεύασε, καὶ οἷα κυρίαν οὖσαν τῆς βασιλείας, Λεόντιον ἀναγορεύσαι βασιλέα, στήσαν ἐν βήματι. Ἦν δὲ οὗτος γόνεων τε ἀφάνων, καὶ πόλεως Δαλυσάνδου. Ὡς οὖν ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν προήλθεν, αὐτίκα τὰς ἀρχὰς διοικήσατο, καθ' ὃν ἔδοκίμασε τρόπον· καὶ χρημάτων δεινομὰς ποιησάμενος, ἐπὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀφίκετο.

3. Ὁ δὲ Ζήνων τὸν 'Ρεκιτάχ, ἐπειδὴ ᾔσθετο φθόνῳ πρὸς Θεοδέρχον ἀφιστάμενον, ἀναιρεθῆναι διεπράξατο πρὸς τοῦ Οὐαλίμερος παιδὸς, ἀντιοῦ ὄντος τοῦ 'Ρεκιτάχ, ἔχοντος καὶ παλαιὰν ὀργὴν πρὸς αὐτὸν οἷα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα. Ἐκραττε δὲ τὴν ἀναίρεσιν ἐν προαστείῳ Βονοφατιαναῖς προσαγορευομένῳ, ἥνικα πρὸς τὴν ἑστίαν ἐκ βαλανείου ἦει ὁ 'Ρεκιτάχ, διελάσας αὐτοῦ τὴν πλευράν.

4. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰλλοῦ πόλεμον στέλλει Θεοδέρχον ὑπατον· καὶ γενόμενον κατὰ τὴν Νικομήδειαν ἐπαναγῆ, ἐννοίαν λαβὼν ἀπιστίας· πέμπει δὲ ἀντ' αὐτοῦ τινὰς τῶν καλουμένων Ῥόγων σὺν Ἀρμεναρίχῳ τῷ Ἀσπαρος παιδί. Καὶ στόλον δὲ διὰ θαλάσσης ἤρξει, ναυάρχους ἐπιστήσας Ἰωάννην τὸν κατὰ Βασιλίσχον, καὶ Παῦλον τὸν ἐκ δούλων γενόμενον αὐτοῦ σακελλάριον.

5. Ἐν δὲ τούτῳ παραγίνονται ἐκ τῶν Ἰλλοῦ ἀποσταλέντες Ἀρτεμίδωρος ὁ Τροκούδου ὑπασπιστής, καὶ Πάπιμος, ὃς ἦν ἵππαρχος τῷ Ἰλλοῦ. Ἐξ ἑκατέρων τοίνυν βασιλέων παρασκευῆς γενομένης, ἐμειονεκτεῖτο τὸ Ἰλλοῦ στράτευμα, ὥς εὐλαβηθὲν σφόδρα ἐπὶ τὸ Χέρρειως ἰδεῖν φρούριον· καὶ πρῶτα μὲν τὰ τε πρὸς ἀποστροφὴν ἀρκοῦντα ἐπεμφεν αὐτοῖς, καὶ τὴν γαμετὴν Ἀστερίαν· καὶ ἄλλοις καὶ Βηρίνῃ τῇ βασιλίσσῃ ἐπέστειλε, καὶ Λεοντίῳ, ἐκλιπόντι τὴν Ἀντιόχειαν θάττον ἤκειν πρὸς αὐτόν. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ στρατηγοῦντες αὐτῶν ἔμαθον, ἑκαστος τοῖς πλησιάζουσι φρουρίοις κατέφειγεν·

Fr. 213. Sabinianus sec. Chron. Marcellin. mortuus est an. 481. V. Tillemont. p. 501.

Fr. 214. § 1. Cf. Theophanes p. 201 ed. B. — § 2. Κόνωνα τὸν Φουσκιανοῦ] Ille ille est Conon, qui postea cum Isauris contra Anastasium rebellavit. Euagrius III, 35, p. 366, B: Κόνων., ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀκαμαίᾳ τῶν Σύρων ἐπαρχίας γεγονώς, τοῖς Ἰσαύροις ὡς Ἰσαυροῦ συνεστράτευσε. Theophanes p. 213, 5, de eodem bello loquens: Νινυλιγγίς γάρ ἐν ὧ τῶν Ἰσαυρίας ἡγεμῶν ἐπὶ Ζήνωνος καταστάς ἀνὴρ θρασύτατος, καὶ Ἀθηνόδορος ἀπλούστατος ἄνθρωπος, ἐξ τῶν συσκλητικῶν, καὶ Κόνων ὁ τῆς Ἀκαμαίας ἐπίσκοπος, καταλιπὼν μὲν τὸν θρόνον, εἰς ὀπίστην δὲ καὶ στρατηγὸν ἐξ ἱερῶς μεταταξάμενος. Origenius ille Conon fuit e Palmadis, Isauriae oppido, uti ex Capitonis Isauricia (fr. 5, p. 135) colligo. — κατ' Ἰλλοῦ] Granier.; καὶ Ἰλλοῦ codex. — Αἰγγὴν] Cf. Suidas: Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἐχέτος, Διονύσιος, καὶ ὁ Κασανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομίᾳ· καὶ Αἰγγίς, ἀδελφὸς Ἰλλοῦ νόθος, καὶ οὗτος βίαιος. Ni fallor, kleim est cum eo quem Theophanes l. l. appellat Νινυλιγγίην, Euagrius vero l. l. Ἰνδὴν, Jornandes Reg. c. 49, p. 833, Lilingem. — πρὸς ἄπειρ Ἰλλοῦς κελ.] Cf. Theodorus Anagn. p. 558, A; Theophan. p. 198, 15; Tillemont. VI, p. 512. — § 3. Θεοδέρχον] Θεοδέρχον cod. et mox iterum. Intellige Th. Valamiri filium. — οἷα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα] οἷα τὸν αὐτοῦ ἀποκτείναντα; codex. In antec. malim καὶ ἔχοντος καλ. — § 4. Ἀσπαρος] Ἀσπιρος; cod. — σακελλάριον] σακελλάριον; cod. — § 5. ἰδεῖν φρούριον] ἰδεῖν vel φρεῖν; fr. — ἐπέστειλε] Ad nuntios illos Leontio et Verinam perferendos haud dubio una est insula illo perniciosissimo, qui ap. Suidam unius diei itinere ex Chertreo castello Antiochiam (ad Ieonitum), deinde altero die Neapolim in Isauria (ubi Verinam tum deglasse suspicor) se contulisse dicitur (v. not. ad fr. 208). Quum reliqui auctores referant illum in Paphlago castello obsessum esse, vix dubium quin idem sit castellum quod Χέρρειως (genitiv. v. Χέρρας) dicit Joannes.

αὐτὸς δὲ Ἴλλοὺς ἑμὰ Λιοντίην διανυκτερεύσας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ Χέρρεως φρούριον, τῶν Ἰσαύρων αὐτοὺς κατὰ μικρὸν ἀπολιμπανόντων, καὶ τὰ τοῦ βασιλέως Ζήνωνος αἰρουμένων, ἔ' καὶ * μόνας ἡμέρας τοῦ Λιοντίου ἐν εἰκόνι βασιλείας διαγενομένου. Ἐπομένων δὲ αὐτοῖς οὐ μείον ἢ δισχιλίων ἀνδρῶν, τοὺς μάλιστα αὐτῶν εὐνοὺς ἐπιλεξάμενοι, τοὺς λοιποὺς ἐν τοῖς ἀντροῖς ἀπεχώρησαν*, ἃ πολλὰ τοῦ τῇ φύσει τῶν τόπων εἰργαστο.

6. Ἀγγελθείσης δὲ τῆς Ἴλλοῦ καὶ Λιοντίου φυγῆς, ὁ Ζήνων Κοττομένην στρατηγὸν ἑκατέρων ποιεῖται δυνάμεων, Λογγίνον δὲ τὸν ἐκ Καρδάμων μάγιστρον. Καὶ τὸ μὲν Θεοδέρχου πλῆθος ἀνεκαλίσσας, τοὺς δὲ τῶν Ῥόγων μένειν [ἐν] τῇ χώρᾳ προσέταξεν. Ἐν δὲ τῇ τοῦ φρουρίου προεδρίᾳ πολλάκις συμβολαὶ διηγωνίσθησαν. Βηρίνα δὲ μετ' ἐνάτην ἡμέραν τῆς ἐν φρουρίῳ καταφυγῆς παρεθείσα ἐτελεύτησε, καὶ ἐν μολιβδίνῃ ἐταρχειύθη λάρνακι. Ἀλλὰ μὲν καὶ Μάρσος μετὰ λ' ἡμέρας ἀποθανὼν, τῇ ἰσῇ παρεδόθη ταφῇ. Ὁ δὲ Ἴλλοὺς, τὴν τοῦ φρουρίου φυλακὴν ἐπιτρέψας Ἰνδακῷ Κοττούνῃ, τὸ λοιπὸν ἐσχόλαζεν ἐν ἀναγνώσει βιβλίων. Καὶ ὁ Λιόντιος ἐν νηστείᾳ τε καὶ θρήνοις διετίλει. Ἐμειονεκτεῖτο δὲ ἐκ τούτου τὰ περὶ τὸν Ἴλλοῦν· καὶ ὁ ἀντικάστελλος δὲ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν Ῥωμαίοις προσέδοθη, ὥς ἐν ἀπογνώσει τοὺς περὶ τὸν Ἴλλοῦν γενέσθαι.

7. Ὑπάτου δὲ τοῦ Λογγίνου κατὰ τὸν ἐξῆς ἀποδείγμένου χρόνον (an. 486), δτε Θεοδέρχος πάλιν εἰς ἀπόστασιν εἶδε, καὶ τὰ περὶ τὴν Θράκην ἐλυμαίνετο χωρία, (καὶ) ὁ Ζήνων πρὸς τὸν Ὀδόακρον τὸ τῶν Ῥόγων ἐπανέστησε γένος, ὥς ἴγνω τοῦτον πρὸς τὴν Ἴλλοῦ συμμαχίαν παρασκευαζόμενον. Λαμπρὰν δὲ ἀναδησαμένων νίκην τῶν περὶ τὸν Ὀδόακρον, πρὸς δὲ καὶ φάντων δῶρα τῷ Ζήνωνι τῶν λαφύρων, ἀποπροσποιησάμενος συνῆδετο τοῖς πραγθεῖσιν. Οἱ δὲ τῇ Ἴλλοῦ καὶ Λιοντίου προεδρεύοντες πολιορκίᾳ, μετὰ τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ ἀντιφρουρίου πολλοῖς μηχανήμασιν ἐγρῶντο. Ἀντικαθεζομένων δὲ τῶν στρατευμάτων, καὶ ἐς λόγους φιλοῦς ἀνῆλθον Ἴλλοὺς τε καὶ Ἰωάννης ὁ Σκύθης, καὶ γραμματίον πρὸς τὸν Ζήωνα διεπέμψαντο, ὑπομιμνήσκον αὐτὸν***.

215.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀναστάσιος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεῖς πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρασίαν μετέστησε, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπάσας ἀπεμπολῶν καὶ τοῖς ἀδικουσι συγχωρῶν, καὶ πρὸς γε χρημάτων ἀκόριστον ἐπιθυμίαν τραπεῖς· ὥς κενὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἀθῆς καὶ ξένον καταπεπληχθαι τοὺς ἀνδρας. Οὐδὲ γὰρ δπλοῖς τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἡμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετίλει. Πρὸς δὲ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολύπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. Ὡν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ· καὶ ὦν ἐγύμνου πόλει τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενέου· ὥς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην [ἐκμελῶς] κοσμεῖσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάνοις.

216.

Ibid. p. 853 : Ὅτι ἐπὶ τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως δεῖναι ταῖς κατὰ Αἰθύναν πόλεις ἐπίσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. Ἐδέδοντο γὰρ θυγατρίδῃ Μαρίνου ἐς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ καὶ πολὺ τὸ κοῦρον κακτημένῳ· καὶ μετ' ἐκείνον αὐθις Βασσιανῷ τῷ παιδί. Ὁ δὲ οἷς ἐπραξε παντοίως τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀρετὰς ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Αἰθυσιν αἰρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα τοῖς μὲν πένιαις, τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. Οὕτως, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἱ τε ἄφ' αἵματος καὶ ἀπλῶς [οἱ] τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὖνοιον, τοῖς Αἰθύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

217.

(Cod. Vatican.) : Λογισάμενος Ἰουστινιανὸς τὴν δαπάνην τῶν τοσούτων χιλιάδων δεῖν ἔκρινε μᾶλλον δι' ὀλίγων δώρων συμβάλλειν ἀλλήλοις τοὺς τῶν ἐθνῶν ἀρχοντας, ἵνα τοὺς μὲν μήτε τοσαῦτα δαπανᾷ εἰς τὸν στρατὸν μήτ' ὀχλεῖται πέμπων κατ' αὐτῶν, ἐκείνοι δὲ ἀλλήλοις αἰτία φθορᾶς γίνοντο, ὃ δῆτα τέως ἐπὶ τοῖς ἐκείθεν τοῦ Ἰστροῦ Οὐννοῖς ἐποίησεν. Ἐγραψε γὰρ πρὸς

— εἰς τὸ Χέρρεως φρ.] εἰς τὸ Χερρυσσούριον cod. — ἀπολιμπανόντων] ἀπολιπαρόντων cod. — ἔ' καὶ *] forte fuit : ἔη' μόνον. — ἀπεχώρησαν] f. ἀποχωρήσαι : ἐκλείψαν. — εἰργαστο] ἐργάσαντο cod. — § 6. τὸν ἐκ Καρδάμων] Καρδάμα locum non novi. Longinus ille num est frater Zenonis, qui an. 486 consul fuit? Offendit certe hunc ab Joanne designari verbis τὸν ἐκ Καρδάμων, nisi fortasse Cardama est nomen castelli, in quo per plures annos Illus eum detinuerat. Cf. Tillemont. p. 516. — τῶν Ῥόγων] τῶν Ῥωζίων cod.; τῶν Ῥοζίων dederat Cramer. Fortasse erat τῶν Ῥογίων, sicut in latinis scriptoribus populus ille modo Rugi modo Rugii vocatur. — παρεθείσα] Quid manu leni sit reponendum nescio. An παραλθείσα? Theophanes p. 201, 3 : Βερίνῃ, δὲ ἐκεί (in Papirio cast.) νοσήσασα ἐτελεύτησε, καὶ μετὰ χρόνον ἀνεκομίσθη εἰς τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Ἀριάνης. Cf. Euagr. III, 27. — § 7. νίκην] Odoacer Favam Rugorum regem vicit d. 15 Nov. an. 487, uti disco ex Tillemontio p. 520, qui testem citat Ennadem in Panegy. Theodorici p. 298. — πρὸς δὲ] προσήδε codex. — ὑπομιμνήσκον αὐτὸν] ὑπομνήσκον cod. F. ὑπομνήσκοντα. Reliqua desunt.

Fr. 215. Eadem Suidas v. Ἀναστάσιος. — τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρασίαν] τὴν βασιλιανὴν ἀριστοκρασίαν Suidas. — De fide narrationis Bernhardus conlertit jubet Endlicherus in Priscian. p. 60 sq. — τὴν ἐνεγκαμένην] = Byrrachium sc., ut testatur Euagrius III, 29. = VALENTIS. V. Procopii Gaz. Panegy. c. 2. Bernhardus. Vocem ἐκμελῶς addidi e Suida.

Fr. 216. Eadem Suidas l. l. — θυγ. Μαζικῶν] λαζικῶν Suid. ed. Med. — Μαρίνου] sic codex et Suidas habent. Valesius scripsit Μαρίνῳ. At quum Marinum Anastasii nepotem nullus tradiderit, Endlicherus in Prisc. p. 71, aut illud (Μαρίνου) probabat aut ante θυγατρίδῃ avum Marini commemoratum opinabatur. = Bernh. — αὐθις] Suidas : αὐθὺς Exc.; dein Βασσιανῷ Suid. — καὶ ἀπλῶς] om. Suidas.

ἵνα τῶν ἀρχόντων, ὅτι « Ἐγὼ κρείττονι ὑμῶν πέποιμαι ὥρα· καὶ ἐγὼ μὲν σὲ οἰόμενος εἶναι τὸν κρείττονα διὰ σὲ τοῦτο ἔγραψα, ἕτερος δὲ τις ἀφειλετο ταῦτα βία λέγων ἑκείνος εἶναι κρείττων. Σπούδασον οὖν ὅτι σὺ πάντων ὑπερέχεις, καὶ λάβε τὰ ἀφαιρεθέντα τιμωρησάμενος αὐτὸν κατὰ λόγον. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσης, εὐδὴλον ὅτι ἔστιν ὁ μείζων, καὶ πάντως ἡμεῖς ἑκείνῳ προσκισόμεθα, καὶ σὺ στερηθήσῃ τούτων. » Ταῦτα μαθὼν ὁ Οὐννος ἐκρότησε πόλεμον κατὰ τῶν ὁμοεικῶν. Καὶ οὕτως ἐπὶ πολὺ μαχόμενα ταῦτα τὰ ἴθνη ὑπ' ἀλλήλων ἀπώλοντο.

218.

Ibid. : Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως σὺν Οὐννοῖς ἑπτακισχιλίοις διαβάς τὸν Ἰστρον Ζαβεργὰν ἐγγὺς τῆς

βασίλιδος ἔρθασε λεηλατῶν τὰ μεταξὺ, ἅτε μὴ στρατιᾶς που φρουρούσης· ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων [εἰς] ἑξακοσίας καὶ τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας μαχίμων ἀνδρῶν ὁ τῶν Ῥωμαίων ἐκορυפוῦτο στρατός· Ἰουστινιανὸς δὲ μόλις εἰς ἑκατὸν καὶ πενήκοντα περιέστησεν. Ὡστε μὴδὲ δύνασθαι ἐξαρχεῖν ἐν τῇ Λαζικῇ καὶ Ἀρμενίᾳ καὶ Λιβύῃ καὶ Γότθοις καὶ Ἰταλίᾳ.

219.

Exc. De virt. p. 853 : Ὅτι εἶχε φίλην ὁ Φωκᾶς Καλλινίκην ἀπὸ προϊσταμένων. Ὁ αὐτὸς Φωκᾶς ὑπῆρχεν αἰμοπότης.

Τέλος τῆς ἱστορίας Ἰωάννου μοναχοῦ.

Fr. 217 et 218. Hæc duo fragmenta de rebus Justiniani ex Joannis Antiocheni Collectaneis assert Alemannus in Comment. ad Procop. Hist. arcan. p. 400 et 454 ed. Bonn. Sunt procul dubio Exc. περὶ ἐπιβουλῶν codicis Vaticani. De rebus cf. quæ monet Alemannus l. l. [Fr. 217, l. 4, ἵνα τοῖς μὲν scribendum videtur ἵν' αὐτὸς μὲν.]

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOLUMEN I.

PROLEGOMENA.

HECATÆUS. Pag. x, a, lin. 7. — *Idem cadit in Strabonis locum* (XII, p. 828 Alm., 550 Cas.) *ubi Hecataeus Xenocratis familiaris* (potius: discipulus) *fuisse dicitur.* Non Strabo, sed editores Strabonis errarunt. Etenim vulgo ap. Strab. legitur: τὴν Ἑκαταίου τοῦ Μιλησίου καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἑλαίου, τῶν Ξινοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶν. Quam lectionem in fragmentis Menecratis (tom. II, p. 342, fr. 3) ita mutavi ut pro ἀνδρῶν scriberem ἀνδρὸς, adeo ut unus Menecrates sit Xenocratis discipulus. Sic enim in tribus certe codicibus legi e Tzschuckio noveram. Nunc e Crameriana editione disco eandem lectionem, a Cramero quoque receptam, etiam in reliquis codicibus esse omnibus, exceptis duobus.

Ibid. in not. lin. penult. — Pro δ Κιττιῦς scribe: δ Κιττιῦς (deb. δ Σιγριῦς).

P. xi, a. — Commemoranda h. l. est inscriptio in Lero insula reperta, quam edidit Lud. Rossius (Inscr. gr. ined. fasc. 2, p. 68. an. 1842): .... [εὐ]νοία[ν] καὶ προθυμίαν δικαίαν παρε[χό]μενο[ς ἐς] τῇ νήσῳ κατοικοῦντας τῶν [πολ]ιτῶν· δεδῶχθαι τῇ ἑκαταίᾳ ἐπ[ι]νησθαι Ἑκαταίων ὑπὸ τῶν οἰκητόρων τῶν ἐλ Λέρῳ [ἀ]ρετῆς ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας, ἣν ἔχει περὶ αὐτοῦς ὑπάρχειν δὲ καὶ φιλίαν Ἑκα[ταίῳ] πολλὴν καὶ εὖνοιαν παρὰ τῶν ἐν τῇ νήσῳ κατοικούντων καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις· τὸ δὲ ψήφισμα τὸδε ἀν[α]γράφ[η]ται ἐς στήλην λιβύην καὶ στήσαι κατὰ τὴν ἀγορὰν, ὅπως [ε]αῦτα.... Demonstrare studet Rossius Lerum tunc non fuisse sui iuris civitatem, sed cleruchiam Milesiorum. Quando et qua ratione in hanc redacta fuerit conditionem docere Herodotum (V, 125). Auctorem autem rei fuisse Hecatæum nostrum, quem tamquam οἰκιστὴν et προξένον cleruchi in insula honorarint. (Cf. etiam L. Ross. *Reisen in die gr. Inseln* II, p. 119.) Oblocutum his esse Gottfr. Heroldum in *Münchener Gel. Anzeigen* 1843, n. 158 sq. monet Creuzerus in *Wiener Jhrb.* tom. 106, p. 31.

P. xii, b, p. 21 sqq. — Tabulam geographicam, quam Aristagoras Cleomeni regi ostendit, ab Hecatæo delineatam fuisse, post Gronovium (ad Herod.

V, 49), Santo-Crucium (*Exam. crit. des hist. d'Al.* p. 662), Ukertum (*Geogr.* I, 1, p. 70) et Clausenium nuper etiam Rheinganum (*Gesch. der Erd-und Länderabbildungen der Alten.* Jena 1839, I, p. 109) et Forbiger. (*Alt. Geogr.* II, p. 58) censuerunt.

Ib. lin. 42. — *ad insulanum quendam.* Ap. Athenæum pro Καλλίμαχος γὰρ νησιώτῳ αὐτὸ ἀναγράφει, probabiliter cum Dindorfio scribendum est Νησιώτῳ, cuius nominis proprii exempla habes ap. Bæckh. C. Inscr. II, n. 1930, 2655, nec non ap. Plinium in H. N. XXXIV, 8, 9 (ex cod. Bamberg.) et Lucian. Rhet. præc. c. 9; quibus locis itidem nomen proprium viri docti addubitabant usque dum confirmaretur inscriptt. Atheniensibus, de quibus agitur in *Kunstblatt* 1836 N. 16; 1840, N. 17 et in *Pauly's Realencycl.* tom. II, p. 761 v. *Kritias*.

Ib. not. 1. — Dele verba: *I'erum nescio etc...* continebat.

P. xvi, b, 31. — Fragmentum ex schol. Thucyd. petitum insere p. 26, post fr. 341.

XANTHUS. P. xx, b, lin. 12. — Pro: *fr. 19 lege: fr. 102, p. 262.* Quæ ibidem leguntur: *atque huic historiæ scribendæ auctorem fuisse* (Ephorus: Ἡροδότῳ τὰς ἀφορμὰς δειδωκέναι), humanissimus censor, Creuzerus (in *Wien. Jhrb.* t. 106, p. 38) parum accurate dicta esse censet, idque merito. Sed de industria ambiguo sermone usus sum, nescius quippe quo potissimum sensu verba Ephori accipienda sint. Ad græca propius accedere licebat vertendo *ansam dedisse*, verum nibilo magis eo modo rem ipsam definiissem. Apponit Creuzerus verba Valckenarii De Aristobulo p. 65, ubi hæc: « Ἀφορμὴν εἰληφότας et ἀφορμηθέντας hinc illinc dicebantur, qui sua partim aliis debebant, sive ex aliorum scriptis derivarant; quique præbuerant aliis materiam, cuius ope potuerint eniti ad sua scribenda, ἀφορμὰς δειδωκότας ». Atque hoc sensu etiam Ephori verba de Xantho intelligenda esse Creuzerus cum Galeo et Larchero (ad Her. t. I, p. 381) censet, adeo ut materiam historiæ Lydiæ scribendæ a Xantho Herodotus acceperit. Contra ipse Valckenarius ad Herodot. p. 300 negat historiæ

patrem Lydica sua e Xantho mutuatum esse. « Qua in re, Crenzerus ait (Hist. ant. fr. p. 143), si probabiliter disputare licet, hactenus incautius judicasse videtur criticus Batavus, quod nimium tribueret illi uni loco Dionysii, in quo discedens a Xanthi sententia Herodotus Tyrthenos Lydorum colonos facit. Potest enim fieri ut is in re quadam primaria diversa secutus sit, neque tamen in aliis rebus tradendis non ejusdem vestigia legerit. Namque lectitatum ab eo fuisse Xanthi scriptum vix dubitare licet cuiquam, qui meminerit, quod in Præfatione monuimus, eum in ipsis rebus Lydiis aliorum testimonia attigisse. Quidni igitur dicamus, si vere fuerint illius Lydica, eadem in nonnullis ab ipso adhibita esse? Verumenimvero tutius jam de re judicare licet, quæ in meras fere conjecturas hucusque retrusa erat. Nacti enim sumus Nicolai, quem Xanthi sectatorem in rebus Lydiis esse nemo nescit, fragmenta luculentissima de rebus Candaulis Gygisque, quæ ab Herodotea narratione tantopere discrepant, ut nihil inveniri possit dissimilius. Igitur e Xantho Herodotum materiam petisse is demum contendere ausit, qui omnia hæc Dionysii Scytobrachionis sive Pseudo-Xanthi figmenta dixerit. Sed vix quemquam fore puto, qui indolem narrationis vere Lydicas traditiones sapere non agnoverit, quas a vetusto Xanthi opere acceptas Dionysius interpolaverit, ornaverit, partim etiam mutaverit, minime vero de suo omnes effinxisse sit censendus. Num igitur dixeris Xanthi exemplum Herodotum excisasse, ut ipse quoque historias scribendas susceperet; id vero ita eum fecisse, ut in minima illa operis sui parte, quæ de rebus Lydorum est, diversas prorsus traditiones adoptaret, nulla habita ratione Xanthi Lydi? Haud tu probaveris. Immo non noverit unquam Xanthum Herodotus, ut etiam nunc cum Dahlmanno statuo; Ephorus vero fabellam narraverit qualem alii narrarunt de Thucydide Herodotum audiente, et de Hellanico qui Hecataem apud Amyntam regem convenisse inepte fingitur. Nimirum priscis illis historicis idem prorsus accidit quod philosophis antiquissimis accidisse constat: quos singulos quum disciplinæ et successionis vinculis inter se conjungere senior ætas temere allaboraret, factum est ut historia eorum magna vi mendaciorum sit adulterata. (Cf. C. Fr. Hermann. *Disput. De philosophorum ionicorum ætatibus*. Gætting. 1849, p. 5 sq.)

Ibidem. — Inter eos, qui Xanthi meminerunt, omisi Solinum c. 42 ed. Steph.: *Ingenia Asiatica incluta per gentes fuerunt... historiarum conditores Xanthus, Hecateus, Herodotus, cum quibus Ephorus et Theopompus.*

HELLANICUS. Pag. xxv a, lin. 3. — Quodsi Hellanicum non Ol. 74, 3, ut ex conjectura posui, sed Ol. 75, 1, ipso illo anno, quo ad Salaminem Græci vicerunt, natum esse malueris, nihil refragor, neque ipse quidquam conjecturæ meæ tribuo. Simili modo Plutarchus De mal. Her. 39 Adimantum liberos Salaminæ victoriæ causa appellasse dicit Nausidicen, Acrothinium, Alexibiam, Aristem, notante Krügero in *Leben des Thucyd.* p. 28.

Ibid. b, lin. 30. — *Appendix Deucalionæ fuisse videtur Asopis.*] Prellerus partem Troicorum fuisse statuit, collato Apollodoro; idque verum esse puto.

P. xxvii a, 6-12. — *Itaque quum etc.* Hæc deleas. Præ ceteris cum Hellanici opere genealogico conferri merentur Andronis Halicarnassensis Συγγέναι, quod opus simili modo adornatum fuisse per est probabile. Vid. tom. II, p. 346. — Ibid. lin. 34 pro *Callisthene* lege *Clisthene*.

P. xxix, b, 30. — Τὴν Χίου χτίσιν Prellerus partem Ἀσθιδίων fuisse censet. Res ambigua. — Ib. 36-38 dele verba: *accedit... vertor sit.*

P. xxx, b, 18. — Pro *Ælii Severi* lege *Ælii Dii*. De loco Damasci quem in nota laudavi, v. Lobeck. Aglaopham. p. 340.

P. xxx, a, 35. — Orphica theologia Hellanici, quam nonnulli Hieronymo nescio cui (de Rhodio peripatetico cogitare noli) tribuisse videntur, vel quam Hieronymus exscripserat, non referenda est inter spuria Hellanici nostri opera, sed ad alium Hellanicum pertinet, ad eum, puto, cujus filius et ipse de Orpheo scripsisse dicitur. Contra vero Hellanico historico illa affingebantur opera, quæ sunt de Ægyptiis aliisque populis barbaris.

P. xxxi, a, 26. — *Libyorum*] l. *Libyum*. — b, 38. *edidit, ut ita dicam, Hieronymus*] l. *aliquis edidit, ut ita dicam.*

P. xxxiv, a, not. lin. 12 ab ima. — *Lego: pro ἐν ταῖς ἱστορίαις scribendum suspicatur ἐν ταῖς ἱερίαις.*

ACUSILAUS. Pag. xxxvii, b. De tabulis æneis cf. Nitzsch. Hist. Hom. p. 73. — Ibid. ad testimonia adde Menand. Ἐπὶ ἐπίδειξι. in Rhet. gr. tom. IX, p. 144 Walz.: Οἱ μὲν... καὶ τὰς γενεαλογίας μύθους εἰναι φασιν, ὅτι, εἰ βούλει, ὅσα γε Ἀκουσίλειος καὶ Ἡσίοδος καὶ Ὀρφέως ἐν ταῖς Θεογονίαις εἰρήκασι.

ANTIOCHUS. Pag. xlv, not. 10 lin. ultim. pro *et Phot. Bibl.* lege: *in Phot. Bibl.* — Ceterum Antiochus, Μεθυσίων auctor, idem esse mihi videtur cum illo Antiocho, cujus Ἐπὶ θεῶν opus laudat

Plutarchus in Lucull. c. 28 (v. locum in fragm. 8 Strabonis, tom. III, p. 492); unde colligas auctorem hunc Pompeii fere ætate vixisse.

PHILISTUS. Pag. XLV. Vit. Philisti, lin. 1. *Archiménide filius.*] Sic Hemsterhusius scripsit ad Pollucem X, 42, p. 1191. At Pausanias V, 23 6 (sic lege pro X, 23) habet Ἀρχομένιδου. Veram nominis formam dederit Suidas l. l., apud quem Philistus est Ἀρχωνίδου υἱός.

Pag. XLV, b, lin. 4, ab ultima. — Pro: Ol. 98, 4, lege: Ol. 98, 3 sec. Diodorum XV, 7. — In seq. pag. XLVII, a, lin. 15, calami lapsu scriptum est Ol. 103, 1 pro Ol. 98, 3. Ceterum de Diodori narratione ita habet Arnoldtius (*De Athana, Gumbinner* 1841, p. 14): «Diodori autem tota ea est narratio ut, etiamsi Philistum Leptinemque Ol. 98, 3 (386) et exterminatos esse et revocatos scribit, res tamen omnis redeat ad conjecturam. Nam ille, posteaquam XV, 6 et 7 generatim atque universe de studiis poeticis locutus est, in quibus factum Ol. 97, 1 (392) per pacem Punicam otium Dionysius prior consumpserit, narrat deinde quam ægre tyrannus Philoxeni Platonisque reprehensionem tulerit, quoque furore etiam in proximos inter eosque in Leptinem fratrem et Philistum familiarem sævierit, ex quo carmina ejus Olympiæ turpiter ceciderint. Sed quanquam Diodorus hunc casum sub Ol. 98, 3, accuratius persecutus est, Dionysii prioris ista ignominia, etiamsi suo loco (XIV, 109) a Diodoro diserte non esset præmonitum, a nobis referri non posset nisi ad Ol. 98, 1 (388. V. Kayser. Hist. crit. tragg. gr. p. 263). Ac Plutarchus quidem pro irato percitoque tyranni animo ut certiolem ita probabiliorem affert Philisti Leptinisque relegationis causam. Sed quoniam ex Diodoro illud saltem colligendum videtur, Dionysii iram, quum Leptinis et Philisti collusio detegeretur, nondum defuisse: bibliothecæ conditor, nisi forte is animi ardor per biennium tenuit, parum verisimili ratione viros illos non ante Ol. 98, 3 in exilium actos fecit. Nam qui Diodori mos est ut ad servandam narrationis perpetuitatem juxta ponat re nexa, temporibus discreta: Philistum Leptinemque quo anno in patriam reductos, eodem item exilio affectos videtur retulisse. Ac Leptinem quidem, ut qui recrudescente bello Punico Ol. 99, 2 in proelio ad Cronium commisso caderet (Diod. XV, 17; Ælian. V. H. XIII, 45; Plutarch. Mor. p. 738, B), revera circa illud tempus domum revocatum putem; de Philisti autem reditu ad Diodor. XV, 7 jam Weselingius dubitavit. Nam Diodori testimonium contra Plutarchi et Corn. Nepotis auctoritates eo

minus stabit, quo proclivior erat, levi præsertim scriptori, error, ut quos simul e civitate pulsos, eosdem simul esse in patriam reductos scriberet. Quocirca quam diu Leptines exulabat, Philistus habitasse una cum eo videtur, ut Diodorus ait, Thuriis: qua in urbe domus fuisse, quæ hospitibus Syracusanis paterent, nequiquam est cur diffidamus (Schiller. De rebb. Thuriarum p. 35). Posteaquam autem Leptines Syracusas rediit, Philistus relictus in exilio solus sedem ac domicilium subinde mutasse videtur. Nam præter hospitium Hadrianum Plutarchus Epirum quoque memorat, De exil. c. 14, p. 637: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθ. ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Σκαπτήν ἕλην, Ξενοφῶν ἐν Σκιλλοῦντι τῆς Ἡλίας, Φίλιστος ἐν Ἠπαύρῳ κτλ. »

P. XLII, a, not. 2. — Adde Marcellin. Vit. Thuc. § 27: Οἱ πολλοὶ τοῖς ἰδίοις πάθει συνέθεσαν τὰς ἱστορίας, ἥκιστα μελήσαν αὐτοῖς τῆς ἀληθείας... Τίμαριος δ' ὁ Ταυρομενίτης Τιμολέοντα ὑπερεπήνεσε τοῦ μετρίου, καθότι Ἀνδρόμαχον τὸν αὐτοῦ πατέρα οὐ κατέλυσε τῆς μοναρχίας, Φίλιστος δὲ τῷ νέῳ Διονυσίῳ τοῖς λόγοις πολέμῳ (προσπολέμῳ conj. Grauert; ἀπολαμπύει?).

P. XLVII, b, lin. 19 ab ima. — Post: Cum Timonide facit etiam Tzetzes, adde: Eadem magis etiam exaggerat Timæus ap. Plutarch. l. laudato.

P. XLVIII, b, lin. 16. — Dele verba: quos neque Diodorus XV, 94 in computum suum refert. Vide tom. II, p. 81 sq.

P. XLIX, a, lin. 24. — Pro: retractavit eam et ad finem perduxit, lege: eam ad finem perduxit.

P. XLIX, a, lin. 29. — Quod ei ridicule sane crimini vertit Dionysius Hal.] Succurrere Dionysio studet Krügerus in Dionys. Historiographicis p. 46. Etenim quæ in Dionysio leguntur: Φίλιστος δὲ μιμητὴς ἴσται Θουκυδίδου... Ἐξήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελεῖ κατελιπεῖν τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, ea ita mutanda esse censet, ut pro ἀτελεῖ κατελιπεῖν legendum sit ἀτελεῖ ἐκλέγειν, argumentum simplex sibi eligere. «Nam quum ineptum sit credere, inquit, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum Thucydide similitudinis notam ponere, quum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur. » Equidem ejusmodi ineptias quæ ab historiarum ignorantia profiscuntur, minime alienas esse a Dionysio, leviusculo sane historico, usu doctus dudum mihi persuasi.

TIMEUS. P. I, not. 3. — Dele verba: nisi forte Neanthes Cyzicenus et quæ sequuntur.

Pag. LI b, lin. 36. — Libri tres De regibus Syriæ, quos Timæo Suidas affingit, probabiliter re-

ferendi sunt ad *Athenæum*, quem de iis scripsisse compertum habemus. Vide tom. III, p. 657.

Pag. LV, not. 1. — Adde : Anecd. Paris. I, p. 392, cod. 2610 fol. 31 : Τίμαιος δ Ταυρομένιος γρασολλέκτριζ ἐλέγχετο διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Pag. LVI, a, lin. 10ab ima. — Ad Agatharchidis testimonium adde : Vitruv. VIII, 4 : *Theophrastus, Timæus, Posidonius, Hegesias, Herodotus, Aristides, Metrodorus, qui magna vigilantia et infinito studio locorum proprietates, aquarum virtutes, ab inclinatione coeli regionum qualitates, ita distributas esse scriptis declaraverunt.*

Pag. LVI, b, not., lin. 4 ab ima. — Dele verba : *ita tamen emendari potest etc.* Nihil emendandum, quum omnia sana sint. Vide Fragin. Chronol. p. 124 sq., ubi de computu Timæi exposui.

EPHORUS. P. LVII, b, et LVIII, a. — Quod ibi probare studuimus apud Suidam pro ἐννεακοστῆς τρίτης Ὀλ. legendum esse ἑκατοστῆς τρίτης, confirmatur loco Eudociae p. 230, ubi : ἐπὶ τῆς ργ' Ὀλυμπ.

P. LXIII, b, lin. 2. Pro *mutuata lege mutualum.*

THEOPOMPUS. P. LXV, b, not., lin. 8ab ima. — Pro Θεογόνω Welckerus restitui voluit Θεοπόμπω. Potius corrigendum videtur Θεογίνη. Vide tom. II, p. 12.

P. LXVII a, not. 2. — De his v. Welcker. *Gr. Trag.* p. 1070 sq.

P. LXVII, b, lin. 6 ab ima. — Pro : *Isocratis discipulus lege : Metrodori Isocratici disc.*

P. LXVIII, a. — In vita Theopompi fabulam non commemoravi quam narrat Josephus A. J. XII, 2, 13. Etenim Ptolemæus rex cum Demetrio Phalereo confabulans mirari se ait qui fiat ut admirabiles istas leges Judæorum neque historicus unquam neque poeta attigisset. Ὁ δὲ Δημήτριος μηδὲν τολμᾶσαι τῆς τῶν νόμων τούτων ἀναγραφῆς εἰσθῆναι, διὰ τὸ θείαν αὐτὴν εἶναι καὶ σεμνήν, ἔρασκε, καὶ ὅτι βλαβεῖαν ἤδη τινὲς τούτοις ἐπιχειρήσαντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δηλῶν ὡς Θεόπομπος βουλευθεὶς ἱστορήσαι τι περὶ τούτων ἐπαράχθη τὴν διάνοιαν πλείοσιν ἢ τριᾶκοντα ἡμέραις, καὶ παρὰ τὰς ἀνέσεις ἐξελίσκετο τὸν Θεὸν, ἐντιῦθιν αὐτῷ γενέσθαι τὴν παραπροσύνην ὑπονοῶν· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὄντα εἶδεν, ὅτι τοῦτ' αὐτῷ συμβαίη περιεργαζομένου τὰ θεῖα καὶ ταῦτ' ἐκφέρειν ἐπὶ κοινούς ἀνθρώπους θελήσαντι καὶ ἀπεσχόμενος κατέστη τὴν διάνοιαν. Eadem narrant Euseb. P. Ev. VIII, p. 354; Cedren. p. 165 ed. Paris. et Anonym. in Chron. cod. Parisin. 854 in Cram. Anecd. Par. II, p. 272. — Denique inter historicos una cum Charace καὶ ἄλλοις ἀναρίθμοις Theopompum recenset Enagrios II. Eccl. V, 24.

Pag. LXVIII, a, not. 6. — De Theopompi Epitome Historiarum Herodoti quæ scripsit Frommelius in Creuzeri Meletem. III, p. 136 sqq. sero nactus sum. Nihil auctor dubitat quin libellus ille sit genuinus sætus Theopompi Chii, in Suidæ testimonio locisque duobus ubi laudatur Th. ἐν Ἱερ. Ἐπιτομῇ bona fide acquiescens; nihil tamen attulit, quo res per se parum probabilis ad maiorem veri speciem adduceretur. Nam quod Theopompus in historiis suis Hellenicis vel Philippicis interdum de rebus exponit quas Herodotus quoque vel tractavit vel attigit, id ne minimum quidem facit, ut Xenophontis jam ætate exstitisse virum oratorem nobis persuadeamus, qui excerpando modici ambitus opere excerptisque in publicum edendis obscuram inferioris ævi sedulitatem æmulatus sit. Ceterum Epitomen istam non tam junioris alicujus Theopompi fuisse opellam, sed a seriore quodam grammatico sub Theopompi Chii nomine divenditam esse crediderim.

Pag. LXVIII, b, lin. 5. — Ipsa verba Anonymi, de cuius loco sermo est, adscribam. Anonym. Vit. Thuc. § 5, p. 201 in Bioyr. Westermanni : Πέπαιται δὲ τὸ τῆς συγγραφῆς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα, τοῦτέστι περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐνθα δοκοῦσι καὶ νενικηέναι Ἀθηναῖοι. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἑτέροις γράφειν κατέλιπε, Ξενοφῶντι καὶ Θεοπόμπῳ· εἰσὶ δ' αἱ ἐρετῆς μάχαι· οὔτε γὰρ τὴν δευτέραν ναυμαχίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα, ἣν Θεόπομπος εἶπεν, οὔτε τὴν περὶ Κύζικον, ἣν ἐνία Θρασύβουλος καὶ Θηραμένης καὶ Ἀλκιβιάδης, οὔτε τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, ἐνθα νικῶσιν Ἀθηναῖοι Λακεδαιμονίους, οὔτε τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν τῶν Ἀττικῶν, τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν, ὅπου καὶ τὰς ναῦς ἀπώλεσαν Ἀθηναῖοι καὶ τὰς ἐξῆς ἐλπίδας· καὶ γὰρ τὸ τεῖχος αὐτῶν καθήρεθαι καὶ ἡ τῶν λ' τυραννὶς κατέστη καὶ πολλὰς συμφοραῖς περιέπεσαν ἡ πόλις, ἃς ἤκριβωσε Θεόπομπος. Conferri Westermannus jubet Spilleri Quæst. De Xenophont. Hist. Gr. p. 22.

P. LXX, a, lin. 17 ab ima. — Pro *quorum lege quarum.*

PHYLARCHUS. P. LXX, b, lin. 29. — Post vocem *Plutarchus* adde : *De gloria Athen. c. 1 p. 423 ed. Didot.*

DEMO. Pag. LXXXIII. De Demone lin. 3, ad verba : *Demone Sicynio, philosopho Pythagorico, cui vindicanda nobis esse videntur, quæ apud schol. ad Lucian. Icaromen. 19 leguntur.* — Erravit frater meus. Apud schol. Lucian. l. l. legitur allegorica interpretatio fabulæ de Oto et Ephialte, ὡς ἱστορεῖ Δημῶ (sic). Quibus verbis neque Atthidis scriptor Δήμων laudatur, neque philosophus quem

Iamblichus V. Pyth. 36 inter Pythagoreos recenset, nisi forte virum cum femina confundi putaveris. Etenim schol. Luc. laudat Δημῶν feminam, quæ mythos allegorice interpretata est, quamque de aliis fabulis laudat Eustathius ad Hom. p. 1154, C, et schol. Il. β', 205, et ε', 727.

FRAGMENTA.

HECATÆUS. Pag. 8, fr. 123. — Cf. Hellenici fr. 110.

P. 11, fr. 160. — Hæc Hecatzæo Abderitæ vindicavi in tom. II, p. 388, fr. 6 a.

P. 17, fr. 254. — Cf. Chæroboscus in Bekker. An. p. 1181: 'Ο Χνᾶς, τοῦ Χνᾶ· οὕτω γὰρ ἰλέγεται δ' Ἀγρήνωρ, ὅθεν καὶ ἡ Φοινίκη 'Οχνᾶ (Χνᾶ? Canaan.) λέγεται, de quibus v. Buttmann. *Mytholog.* I, p. 233, citante Fr. Creuzero in *Wiener. Jahrb.* 1844, tom. CIV, p. 35. Ceterum nescio an aptius fr. 254 referatur ad Hecatzæum Abderitam, quem istam regionem adiisse deque ea scripsisse constat.

P. 20, fr. 291. — Hoc quoque Hecatzæo Abderitæ tribui in tom. II, p. 389, fr. 10. Ibidem in annot. inter Abderitæ fragmenta posui locum Damascii, ubi de Ægyptiorum placito philosophico Hecatzæus laudatur. Creuzerus eum ad Milesium Hecatzæum refert l. l. itemque in *Anzeigen d. Münchener Acad.* 1848, Num. 110. Verum etiamsi placitum illud (τὸν ἥλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοερόν), quod Ægyptiis affingunt, ab Ionicis philosophis non alienum est, tamen ad Abderitam locum istum referri malui, quippe quem constat Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας scripsisse, dum simile quid de Milesio compertum non habemus.

P. 25, fr. 333. — Cf. not. ad Characis fr. 48 in tom. III, p. 644.

P. 26, fr. 341. — Ibi addas schol. Thucyd. I, 3, quod in Prolegg. p. xvi adscripsimus. Rem tractat Creuzerus in *Briefe über Homer u. Hes.* p. 218, et in *Symbolik* tom. IV, p. 186 ed. tert.; Welcker. *Æsch. Tril.* p. 20.

P. 28, fr. 357. — Hæc plenius exhibet schol. codicis Veneti (ed. Cobet): ... γράφων οὕτως· «'Ο δὲ Αἰγυπτὸς αὐτὸς μὲν οὐκ ἦλθεν εἰς Ἄργος. Παῖδας μὲν, ὡς μὲν Ἡσίοδος, ἐποίησε πεντήχοντα, ὡς λέγω δὲ (l. ὡς ἐγὼ δὲ λέγω), οὐδὲ εἰσὶν. » Καὶ Διονύσιος δ' αὖτε χρονογράφος ἐν τῇ πρώτῃ τὰ παραπλήσια φησι. Λέγεται δὲ τις κατὰ. ut in editis. Novum hoc exemplum est, quod de crisi, quam vetustissimus historicus fabulis adhibuerit, nos doceat. Cf. fr. 332.

P. 29. — Post fragm. 361 inserte hæc: Schol. Sophocl. O. C. 1320: «'Ενιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασὶ

Παρθενοναῖον στρατεύσαι (sc. ἐπὶ Θηβῶν), ἀλλὰ τὸν Τηλεφῶν, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ' Καλῶν προσγοροῦνται, καθάπερ Ἀρίσταρχος δ' Ἐγνατέης καὶ Φιλοκλῆς Ἰστοροῦσι, συγγραφεῖων δὲ Ἐκαταῖος δ' Μιλήσιος. Cf. Apollod. I, 9, 13.

P. 30. — Post fr. 371 adde Apollon. De pronom. p. 118 ed. Bekk.: Αἱ πληθυντικαὶ καὶ κοινολεκτοῦνται κατ' εὐθείαν πρὸς τε Ἰωνοὺν καὶ Ἀττικῶν, ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς. Ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας παρ' Ἰωσὶν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερακῶδην, Ἐκαταῖον τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφρονεῖ ὑμεῖς, αἰδολίον. — Præterea memorasse liceat glossam Hesychii, quæ vulgo sic habet: ὑπ' αὐνῆν παρ' Ἐκαταῖου Φιλητῆς. At codex: ὑπ' αὐνῆν, παρεκατίω φιλιτῆς. Reponendum esse Φιλητῆς pro Φιλιτῆς, forma ap. Hesych. constanter obvia (uti Bachius Phil. carm. p. 77 ait), certum sit; reliqua quid sibi velint, nondum liquet.

CHARON. P. 34, a. — Ante fragm. 8 addas hæc, quæ ex Ὀροις Λαμψακηνῶν sive ex libris Περὶ Λαμψακοῦ, quorum primam partem Κτίσιων nomine signatam reperisse alicubi Suidas videtur, deprompta fuerint:

Phot. Lex.: Κὺβητος, ὁ καταχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θιῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβέτην λέγεσθαι (sc. φησὶν). Cf. Steph. Thes. v. κυβέτην.

Idem ib.: Ὀστακός, οἱ δὲ ἀστακός· παράδου εἶδος καὶ τὴν πόλιν τὴν Ἀστακὸν, Ὀστακὸν Ἰωνας. Παρ' δ' (χάρ' ὧ cod.; ejicienda cens. Dobræus) Χάρων· «'Ὀστακος ἐκτίσθη ὑπὸ Χαλκηδονίων. » Mela I, 19, Strabo XII, p. 563 et Memnon. c. 21 Astacum Megarensium coloniam dicunt; quod quidem nihil morarer, quum Chalcedonii item essent Megarenses, nisi Eusebius Astacum 33 annis ante Chalcedonem esse conditam diceret. Sc. Astacum ait conditam Ol. 18, 2. 707; Chalcedonem Ol. 26, 3. 674. Memnon. c. 21 (tom. III, p. 536) Astaci origines refert ad Ol. 17, 1. 712. Aliter de his statuere debet Charon Lampsacenus; nisi forte ad tralaticium istud refugeris, non de primis conditoribus Charonem hoc loco dixisse censens, sed de iis, qui postmodum urbem bellis accisam denuo incolis frequentasse videantur. — De ἀστακῷ ἢ ὀστακῷ cf. Athen. III, p. 105, B.

P. 35, b, fr. 12. — Post verba συγγενέσθαι αὐτῇ, schol. Apoll. Rh. sic habet: ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοι γὰρ ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν παρήγειν· ἴσασθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν etc., ut ap. Etym. M., nisi quod in fine habet: πρῶτον αὐτόν.

P. 35, b, fr. 13. — Καὶ τὴν γῆν χώματι] lege

καὶ τὴν ὁρῶν γ. c. cod. Vit. et Ciz. In fine pro ὡς καὶ φησι Ἀπολλώνιος lege ὡς φησι Ἀπ. Ceterum cum Sebastiano (ap. Möller. ad schol. Tzetz. p. 633) statuo Tzetzem Charonis narrationem (fr. 12), qualem habet schol. Apollonii cum alia confudisse, perperamque ab eo citari Charonem, cuius mentionem non aliunde nisi ex ipsis scholl. ad Apoll. arripuerit. Nec minus negligenter Tzetzes ipsum Apollonium citat; is enim narrat Parrhæbii patrem quercum, hamadryadis sedem, spretis nymphæ precibus cecidisse, idque ob facinus iram nymphæ expertum esse. Porro quæ de Arcade, Jovis vel Apollinis filio, deque ejus ex Chrysopelia liberis Tz. habet, ea sumpsit ex Apollodoro I, 9, 1, ex quo pro Προσοπέλεια corrigendum est Χρυσοπέλεια. Quodsi quis miretur ejusmodi rerum confusionem, parum ille novit qualis Tzetzes vir sit.

XANTHUS. Cum Xanthi fragmentis de rebus Lydorum omnino comparanda sunt quæ de iisdem leguntur in Nicolai Damasceni fragm. 22-29, 62-65, 68, præ ceteris vero luculentissimum fr. 49 (tom. III, p. 380-386). Satis enim liquet Damascenum sua ex Nostro esse mutuatum.

P. 36, fr. 2 *ext.* scribendum est: καὶ αὐτὸς τοὺς Λυδοὺς εἰδίδας, καὶ τὰ μέλη διὰ τοῦτο Ἵορρήβια ἱκαλεῖτο. Vide not. ad Nicolai Dam. fr. 22, p. 370.

Pag. 37, fr. 5 *a.* — Schol. Venet. et Vatican. (ed. Cobet.) ad Eurip. Androm. 10, ubi Andromeda dicit: πόσιν μὲν Ἑκτόρ' ἐξ Ἀχιλλέως θανόντ' ἐσιῖδον, παῖδά θ' ὃν τίκτω πόσει Πριθάντα πύργων Ἀστυάνατ' ἀπ' ὀρθίων. Ad hæc schol.: Λυσανίας κατηγορεῖ Εὐριπίδου, κακῶς λέγων αὐτὸν ἐξεληφέναι τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Il. ω, 734) λεχθέν

ἢ τις Ἀχαιῶν
ρίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου

οὐχ ὡς πάντως γενησόμενον (sic Cob.; γεόμενον Ven., γιγνόμενον Vat.), ἀλλ' εἰκαζόμενόν ἐστιν ὅπ' αὐτῆς, ὡς εἰ ἔλαγε κατακαυθῆσθαι τὸν παῖδα ἢ τι ἄλλο. [Ξάνθον δὲ τὸν Λυδιακὰ [συντάξαν]τά φασιν ὅτι Εὐριπίδῃ σύνθητες προσέχουν περὶ τοῖς Τρωικοῖς..... τοῖς δὲ χρησιμωτέροις..... ποίε. Στησίχορον μέντοι ἱστορεῖν ὅτι ταυνέχοι, καὶ τὸν τὴν Περσίδα συντατάχοντα... ποιητὴν ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ τείχους ῥίψει. Supplementa sunt Cobeti. Igitur dixit scholiasta Xanthum, Lydicorum auctorem, de rebus Troicis plerumque facere cum Euripide. Quid vero deinde auctor voluerit ob lacunas est ambiguum. Scribi ita potest: . . περὶ τῶν Τρωικῶν οὐχ οὕτως δὲ τὴν ἱστορίαν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχειν τοῖς γε χρησιμωτέροις ἱστοριογράφοις, vel similem in sententiam, ut dicat auctor: Xanthum quoque pro more suo ipsum Euripidem secutum narrare Astyanactem periisse; verum non

ita se rem habere apud melioris notæ scriptores; quamquam poetæ Stesichorus et Arctinus (v. Cyclici ep. fr. ad calcem Homeri p. 584 Didot.) cum periisse de turri dejectum finxissent (cf. schol. Hom. l. l.). Ita vero si statuamus, aut saltem tradidit scholiasta, aut Homericus ille Ἀστυάναξ ὁ καὶ Σκαμάνδριος, Hectoris et Andromaches filius, distinguendus est ab alio Scamandrio, Hectoris filio notho, uti fecit Anaxicrates in Ἀργολικοῖς ap. schol. Venet. in Androm. 224 (vid. tom. IV, p. 301), ipseque Euripides finxisse debet v. 224, ubi spurii Hectoris filii a poeta memorantur. Nimirum Strabo e Xantho (fr. 5) refert Scamandrium post Troica Phryges ex Europa in Asiam transduxisse. Porro ex Asia in Europam profectum Scamandrium dicit Xanthi sectator Nicolaus Damascenus fr. 29 (tom. III, p. 373). Sed ne spurium hunc Hectoris filium Xanthus dixerit illud videtur obstare, quod diserte apud Nicolaum appellatur ὁ Ἑκτορὸς καὶ Ἀνδρομάχης. Fieri tamen potest ut Andromaches mentio ab ipso Nicolao vel ejus excerptore addita sit. Et hoc fere crediderim. Sin minus, scholium ita foret refingendum, ut sensus sit: Xanthum dicunt, etsi plerumque de Troicis rebus Euripidem sequi soleat, in hac tamen re probationibus se addixisse auctoribus. Ceterum quod Xanthum attinet Lydica sua ad Euripidis fabulas accommodantem, noli cogitare de vetusto historico, qui Herodoto τὰς ἀφορμὰς δεῖκναι δicitur, sed istum intellige Pseudoxanthum, qualem Dionysius Scytobrachion efformavit. Denique Lysanias, qui ap. scholiastam citatur, magnopere vereor ne esse debeat Lysimachus, quem sæpius in iisdem scholiis laudatum videmus, ut in sqq. ad Androm. v. 24 (Lys. fr. 13), 33 (fr. 14), 888 (fr. 18) et in schol. Vat. ad Troad. 31, ubi Persis Arctini ex eo laudatur, sicuti nostro loco; quem si totum ad Lysaniam qui dicitur referendum esse concesseris, sequitur non posse intelligi Lysaniam Cyrenæum, operis de poetis auctorem, quippe qui Eratosthenis præceptor fuit (Suidas v. Ἐρατοσθένης), ideoque ætate longe superare debuit Pseudoxanthum sive Dionysium Scytobrachionem. Sponte igitur se offert Lysimachus.

P. 37, fr. 6. — Ξάνθος... ὅς καὶ διὰ τοῦ ξ γράφει ἐν τόποις, Λοχοζίτας τούτους καλῶν.] Scribendum puto ἐν τοπίῳ vel ἐν τοπίῳ τύπῳ.

P. 38, fr. 9. — Cf. Anticlidis fr. 18 in Scriptt. Rerum Alex. M. p. 151. In versione dele verba: *dicis causacædis pænam sumentes*. — In fragm. 10 post v. Suidas adde v. Ξάνθος. Cf. Nicolai Dam. fr. 49, p. 382, not. 29.

P. 38, fr. 11. — Pro Μόφου corrige Μόξου. Cf. Nicolaus fr. 24, p. 374 not. — Deinde adde glossam

Hesychii : Ἀτταγάθη, Ἀθάρη, παρὰ τῷ Ξάνθῳ.
• Primitus scriptum fuerit Ἀτταργάθη pro Ἀταργάτη
vel Ἀταργάτις. V. Strabo XIV, p. 1085 sq. ed.
Alm. Cf. Heyn. De sacerdot. Comanensi p. 108;
Hisely. Hist. Cappadociae p. 98 et *Symbolik u.*
Mythol. II, p. 349, 403 sqq. ed. tert. • CAZUZEN.
in *Wiener Jahrb.* tom. 106, p. 41.

Hesychius : Βουλεψίη· ἡ λίξις παρὰ Ξάνθῳ· λέ-
γει δὲ τὰς Ἀμαζόνες, ἰππεῖδ' ἀνέχουσιν ἄρρην, ἐξορύ-
σσειν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοχειρίᾳ. Creuzerus,
cui hunc sicuti antecedentem locum debeo, con-
ferri jubet *Symbolik* II, p. 573 sqq. et prae cete-
ris p. 672 ed. tertiae.

Ibid. fr. 12. — Cf. Nicolai fr. 28, p. 372.

Ibid. fr. 13. — Initio scribe : Parthenius Erot.
c. 33 : Περὶ Ἀσασάονος. Ἰστορεῖ Ξάνθος Λυδια-
κοῖς καὶ Νεάνθης β' καὶ Σιμύλας δ' Ῥόδιος. Διαφόρως
κελ. Cf. Neanthis fr. 28, tom. III, p. 9. Subjunge
schol. Eurip. Phoen. 159 : Ξάνθος δὲ ὁ Λύδιος (sc.
τὴν Νιόβην φησὶ παῖδας ἔχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλότ-
του τοῦ Ἀσσυρίου, δεῦρε ἐν Σιπύλῳ· [δε ἀνηρέθη ἐν
κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου.] Postrema addit codex Flo-
rent., qui in antec. omittit verba καὶ δέκα. Vul-
gata significat : δέκα ἄρρην καὶ δέκα θηλείας.
Nomen Φιλόττου ex Parthenio reposuit Valckena-
rius pro vg. Φιλοξένου. Idem deinde pro τοῦ Ἀσ-
συρίου ex eodem Parth. scribendum proponit : θυ-
(i. e. θυγατέρα) οὖσαν Ἀσασάονος. De re v. Creuzer.
Symbolik IV, p. 553, 781 sq.

Post fr. 14 insere : Joann. Lydus De mensib.
III, c. 14 : Ὅτι δὲ τὸν ἐνιαυτὸν ὡς θεὸν ἐτίμησαν, δῆ-
λον ἐξ αὐτῆς τῆς Λυδῶν βασιλίδος πόλεως. Σάρδιν γὰρ
αὐτὴν καὶ Ξυάριν ὁ Ξάνθος καλεῖ· τὸ δὲ Σάρδιν ὄνομα
εἴ τις κατὰ ἀριθμὸν ἀπολογίσεται, πέντε καὶ ἐξήκοντα
καὶ τριακοσίας εὐρήσει συνάγων μονάδας ὡς κἀντεῦθεν
εἶναι ὁπλον, πρὸς τιμὴν Ἡλίου, τοῦ τοσαύταις ἡμέραις
τὸν ἐνιαυτὸν συνάγοντος, Σάρδιν ὀνομασθῆναι τὴν πό-
λιν. Νέον δὲ Σάρδιν τὸ νέον ἔτος ἐστὶ καὶ νῦν λέγεσθαι
τῷ πλήθει συνομολογῆται· εἰσὶ δὲ οἱ φασὶ τῇ Λυδῶν
ἀρχαίᾳ φωνῇ τὸν ἐνιαυτὸν καλεῖσθαι Σάρδιν. • Eodem
modo Nilus pro anno accipiebatur, computatis
hujus nominis literis item efficientibus anni dierum
numerum. Cf. Heliodor. Aethiop. IX, 22, p. 381
ed. Coray., quem locum tractat Creuzer. in Com-
mentatt. Herodot. I, p. 184, nostri quoque facta
mentionem. • ROETHEA. Cf. Creuzer. *Symbolik* II,
p. 624, 632.

Ibid. fr. 16. — Cf. not. 38 ad Nicolai fr. 49, p. 383.

Ibid. fr. 17. — Cf. Nicol. l. l. not. 55, p. 384.

Pag. 40, b. lin. 5 sqq. Vide not. 7 ad Nicolai
fr. 62, pag. 396.

P. 43, fr. 27. — Scribe : Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς περὶ
τὴν ὀκτωκαιδεκάτην, ὡς δὲ Διονύσιος περὶ τὴν πεντε-
καιδεκάτην, Θάσον ἐκτίσθαι.

Ibid. post fragm. 27 inserendus locus Hephæ-
stion. De metris p. 14 ed. Gaisf. : Προτάσσει-
ται δὲ ἡμίφωνον ὕγροῦ. καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος,
ὡς ἐν τῷ μάσλης, καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς Πάσνης
καὶ Μάσνης, ἃ δὲ ὀνόματα (sc. ποταμῶν) παρὰ
Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Eadem, omissa Xanthi
mentionem, grammat. cod. Barocc. ap. Gaisford. ad
Hephæst., et Etym. M. p. 249, 18 : Δάσληρα.
Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα (ὄνομα ἐστὶ λίμνης)
καὶ Βρυσμὸς (ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλείας) καὶ Πάσνης καὶ
Μάσνης (ὀνόματα ποταμῶν) καὶ Ὀσροήνη (ὅπερ τινὲς
Ὀρροήνη λέγουσιν· ἐστὶ δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν
Συρίᾳ) τὸ σ ἐν συλλήφει ἔχει μετὰ τῶν ἐπιφερομένων
συμφώνων. —

Μάσνης nomen, uti inter fluvios, sic etiam inter
antiquissimos Lydiae reges occurrit. Certe Μάσνης
formam codex Vat. habet ap. Dionys. I, 27, ubi ce-
teri Μάνειω, a Μάνης, quae usitata Graecis forma est.
V. Steph. Thes. v. Μάνης. Pro Μάσνης alii dixisse
videntur Μάσσης. Plutarch. Moral. p. 360, B :
Φρύγες μέχρι νῦν τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔρ-
γων μανικά καλοῦσι, διὰ τὸ Μάνιν (Μάνην) τινὰ τῶν
παλαιῶν βασιλέων ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ δυνατόν γενέσθαι,
ὃν ἐνιοὶ Μάσσην (sic Dübnerus e codd. pro vg.
Μάσδην, quae manu lenissima mutari possit in
Μάσλην) καλοῦσι. Idem Plutarchus De mus. c. 7.
p. 1033, D : Τὸν δὲ Μαρσύαν φασὶ τινὰς Μάσσην κα-
λεῖσθαι. Hinc nescio an conjicere liceat Μάσσην
fluvium eundem esse cum *Marsya fluvio*, sive ille sit
qui prope Celænas ex Aulucrene lacu oritur, sive
ille qui juxta Harpasum fluv. e Caria in Mæandrum
influit e regione *Nasli* urbis, quae hodie est (v. *For-
biger*. II, 341, 211). Mitto Marsyam Syriae fluv.

HELLANICUS. Sturziana operum Hellanici dis-
tinctio fragmentorumque distributio secundum
ea quae ipse in Prolegomenis disputavi atque Prel-
lerus in egregio De Hellanici scriptis libello expo-
suit, hunc fere in modum mutanda est :

I. ΦΟΡΩΝΙΣ βίβλ. β'. In libro primo auctor
post antiquissimas Argolidis fabulas tractavit stir-
pem Agenoris; in altero Beli prosapiam. LIBRA I :
Fr. 37 (Ἐλ. ἐν Ἀργολικοῖς), Phoronei filii, Pelasgus,
Iasus, Agenor. Divisum inter eos imperium. Pe-
lasgus *Arcadiam* obtinet. Quare Prellerus ex eo-
dem libro petita esse censet quae leguntur fr. 79
(Ἐλ. ἐν τῷ Περὶ Ἀρχαδίας) de Cephæo Arcade,
et fr. 60 de Mænalo monte. Quibus adde fr. 77 de
Arcade autochthone. (Possis hæc etiam ad *At-
lantidem* referre). — Fr. 1 (ἐν Φορωνίδι), de Pe-
lasgorum migratione in Italiam, ex Dionys. H. I,
28 (*). — Fr. 29 (De Pelasgis in Thessalia). Larissa

(*) De hoc Dionysii loco Prellerus p. 16 : « Vides, ait,
Hellanicum opponere Hellenes, h. e. genus Deucalionis, et

ab Acrisio condita, nomen habet a Pelasgi filia. Fr. 2 et 9 (Φορων. α'). Cadmus, Agenoris f.; Sparti. — Fr. 8. Thebarum χτίσις ('Ελ. ἐν Βοιωτικοῖς). — * Eodem retuleris schol. Vatican. Eur. Rhes. 28 : 'Ο δὲ Ἡσίοδος Εὐρώπης μὲν φησὶν αὐτὸν (sc. τὸν Σαρπηδόνα), ὡς Ἑλλάνικος. Quamquam malim cogitare de Hellanico chorizonte. * Preller. — LIBRA II. Beli stirps. Herculis historia : Fr. 4 (ἐν δευτέρῳ [δεκάτῳ codd.] Φορ.) Hercules Stephanephorī pater ex una Thespiadum. — Fr. 3. (β' Φορ.) Archiam talitro necat. — Nemezum leonem debellat. Quo pertinet locus Stephani B. (v. Prolegg. p. xxxiii not.) : Βεμβίνα, κόμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βεμβινὸν καὶ πόλιν φησὶν... Πανύασις (fr. 1 ed. Dübner.) ἐν Ἡρακλείδῃ πρώτῃ. * Δίρμα δὲ θήρειον Βεμβινήτα λείοντος κτλ. * Cf. Müller. Dor. II, p. 472. — Fr. 40. Hydra Lernæa. Iolaus. — Fr. 61. Stymphalides aves. — Fr. 98. Diomedis equæ. Abderus. — Fr. 33. Amazones. — 97. Bores Geryonis. — Fr. 39. Hylas. — Fr. 102. Herculis e Malide apud Omphalen serva filius Aceles, qui in Lycia urbem condit. — Fr. 90, de primo Hellanodicarum numero, peti potuit ex narratione de ludis Olymp. ab Hercule institutis. — Præterea Phoronidi diserte adscribitur fr. 5 de Hesiodo Orphei postero; cui adde fr. 6 de Homero item ab Orpheo genus ducente. Mirum est hoc ex Phoronide asserri, quum de Homeridis in Atlantide sermo fuisse dicatur. V. infra.

II. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΙΑ βιβλ. β'. LIBRA I : Fr. 15. (Δευκ. α') Prometheus. Deucalion. Cf. Apollodor. I, 7, 2. — Fr. 16. Diluvium. Navigium ad Othryn in Thessalia appellit. Deucalion et Pyrrha in Cyno deinde habitant, ubi nata Protogenia. (Vulgo Deucalionem appulisse narrant ad Parnassum, quem Hellanicus fr. 94 ab heroe indigena nomen

Pelasgos, li. e. genus Phoronei; nam Deucalion cum Hellenibus suis Pelasgos ex Thessalia eiecit, quod narratur apud Dionys. A. R. I, 17, quæ maximam partem ex eodem Hellanico fluxisse videntur : Πρώτον μὲν γὰρ περὶ τὸ καλούμενον νῦν Ἀχαϊκὸν Ἄργος ᾤκησαν (Pelasgi) αὐτόχθονες ὄντες, τὴν δὲ ἱππονομίαν ἔλαβον ἀπὸ τοῦ Παλασγοῦ βασιλέως. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης τῆς Φορωνέως, ἥ πρώτη γυνὴ καὶ θυγατὴρ μίσηται ὁ Ζεὺς κτλ. Deinde narratur de Pelasgorum sedibus in Thessalia, deque dispersione eorum, quæ alii in Cretam delati sint, alii in Cycladas insulas, alii Hæstizotia propter Olympum et Ossam tenuerint, alii in Bæotiam, Phocidem, Eubæam transmigraverint, alii denique in Asiæ oram, quæ Helleponto propinqua est, vicinasque insulas et Lesbum primam cum Æolibus mixti coloniam fluxerint. Quibus narratis sic pergitur : Τὸ δὲ πλεῖον αὐτοῖς μέρος διὰ τῆς μεσσηνίου τραπόμενοι πρὸς τοὺς ἐν Δωδώνῃ κατοικοῦντας σπῶν συγγενεῖς κτλ., quibuscum ætτικῶς coherent quæ mox laudata sunt de profectioe in Italiam. Sed ita in universum adumbratis originibus earum regionum, quæ a Pelasgis antiquitus incolebantur, singularium fabularum æculam esse suspicor. *

habere refert.) — Fr. 88. De priscorum hominum longævitæte. — Fr. 17. (Δευκ. α') Erysichthon, Myrmidonis f. (ex Pisidice Æoli f., Deucalionis neptide). — Porro ex Deucalionea prosapia civitatum plurimarum repetebantur origines. Memorantur Thessaliæ urbes : *Thegonium* fr. 21 (Δευκ. α'); *Misgomenæ* fr. 24 (Δ. α'); *Phemiæ* fr. 25 (Δευκ. α'), ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἀμπυκος (Ampyx vel Ampyces f. Pelizæ, Salmonei, Æoli, Deucalionis). Ampyx pater est Mopsi (Pausan. V, 17, 10). A Mopso, opinor, genus duxerit Aspendus, qui fr. 20 (Δευκ. α') Aspendum in Pamphylia condidisse dicitur. — Fr. 23 (Δ. α') *Laceria*, Magnesiæ urbs. — Fr. 22 (Δ. α') *Calliarus*, ἀπὸ Καλλιάρου Οἰδωδοκί et Laonomes f.; fr. 19 (Δ. α') *Alpones*; fr. 106 *Oëanthe*, quæ tres sunt Locridis urbes. — Fr. 18 (Δ. α') *Agathia* in Phocide. — E LIBRO SECUNDO : Fr. 27 et 13 (Δ. β'), Bæotiæ urbs *Salmos* vel *Salmos*, aliis *Almon* vel *Olmon* (ἀπὸ Ὀλμοῦ τοῦ Σισύρου St. B. s. v.). — Fr. 26 (Δ. β'), *Midæum* in Phrygia. — Ad Deucalioniam pertinent etiam quæ de tetrarchia Thessalica ἐκ τῶν Θετταλικῶν Ἑλ. citantur fr. 28; et probabiliter schol. in Aristid. Panath. p. 83 ed. Frommel. : Καὶ γὰρ Δωριεῖς ὄντες (οἱ Λακεδαιμόνιοι), Πελοποννήσιοι ἕστερον γεγόναι, ὡς Ἑλλάνικος λέγει καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. A Deucalionis progenie etiam Ætolizæ civitates insigniores conditæ esse dicuntur (v. Apollod. I, 7, 6). Quare Deucalioniam respexerit Strabo (fr. 111), carpens Hellanicum quod *Macyriam* et *Molycriam* Ætolizæ urbes, post Heraclidarum reditum demum conditas, ἐν ταῖς ἀρχαῖαις recenseat; contra vero *Olenum* et *Pylenen* urbes, dudum ab Ætolis dirutas, ita memoret, quasi steterint adhuc. — Ab urbium originibus revertamur ad fabulas nobiliores. De *Pelizæ* et *Nelei* historia Hellanicus citatur in Epimer. Hom. ap. Cramer. An. I, p. 344 : Ἑλλάνικος δὲ. * Καὶ τὸν (τὸν μὲν?) Ἡελίαν ὠνόμαζεν (ὠνόμαζεν? ὠνόμαζον?), ἐπεὶ ἐπελιώθη αὐτῷ ἡ ὄψις λακτισθέντι ὑπὸ τοῦ ἵππου (*). —

(*) Preller. l. l. p. 9 scribit : καὶ Ἡελίαν ὠνόμαζεν αὐτόν. Schneidewin. Conject. crit. p. 99 (a Prellero p. 14 citatus) καὶ τὸν Ἡ. ὠνόμαζον, adeo ut τὸν sit Ionice dictum pro τοῦτον. Nescio an μὲν post τὸν supplendum sit, adeo ut in media enuntiatione excerptor substituerit, pergenitumque fuisset : τὸν δὲ Νηλεὺς ἐκάλεσεν etc. Cf. Apollodor. I, 9, 8 : 'Ο δὲ ὑποφωδὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔδραψε, καὶ τὸν μὲν πελιωθέντα Ἡελίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλεῖα. Schol. II. κ, 334 : Τυρῶ γὰρ ἡ Σαλμωνίως γεννήσασα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, παρὰ τοῖς Ἑκπείως τοῦ ποταμοῦ βαίδροις κατέλιπε. Τὸν μὲν οὖν ἕτερον κύων, ἀραιρεθέντων αὐτῆς τῶν πόων (l. γόνων; τέκνων Diel.), παρέχουσα θηλὴν ἔδραψε τὸν δὲ ἕτερον ἵππος κατὰ τὸ μέτωπον ἐπάτησεν. Ἐπελθόντες οὖν οἱ ἱπποπόδες ἀνελόμενοι τὰ τὰ παῖδια ἕτραπον, καὶ ὠνόμαζον τὸν μὲν, ἐπεὶ ἐκ συνδρομῆς αἵματος ἐπελιώθη, Ἡελίαν, τὸν δ' ἕτερον, ἐπεὶ κύων κατέλιχσεν, Νηλεῖα. Quæ probabiliter ex Hellanico derivata.

Fr. 64, de Neco ex Iolco in Messeniam migrante ibique Pylum condente. (Cf. fr. 10, genealogia a Deucalione ad Codrum; qui locus ex Atthide petitus est.) — Sequuntur *Argonautica*: Fr. 88, de Helles obitu. — Fr. 87, de aureo vellere. — Fr. 32, de origine Iasonis. — Fr. 35, de Aphetis (v. Apollodor. I, 9, 19). — Fr. 38, de Phineo Agenorida, Paphlagoniæ rege (*). — Fr. 34, de Iasone apud Corinthios (cf. fr. 30, de Iasonis et Medæ filio Polyxeno. V. infra τὰ Περσικά). — Mentio Dactylorum Idæorum ap. schol. Apoll. I, 1129 (v. Pherecyd. fr. 7) num ad Argonautica referenda sit, ut Prellerus putat, an ad Troica, parum liquet.

III. ΑΤΛΑΝΤΙΑΣ ἐν βιβλ. β'. — Fr. 56 ('Ελλ. ἐν α' Ἀτλαντιῶν), Atlantides septem. Quarum natu maxima *Alcyone*, mater *Æthusæ* (Apoll. III, 10, 1, 2), a qua stirpem Homeri et Hesiodi deducunt Charax (fr. 20, tom. III, p. 640) et Agon Hom. Adde Suidam v. Ἡσιόδου, qui Hesiodum et Homerum ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος κατὰγεσθαι refert. Cum his coheret fr. 55: 'Ελλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησὶν ὠνομάσθαι τοὺς Ὀμηρίδας (cf. Welek. *Cycl.* p. 148). (**). Idem Hellanicus fr. 6 Hesiodum ab Orpheo (qui in stemmate Characis quintus est ab *Æthusa*) genus ducere dixisse fertur ἐν Φορωνίδι. Quo loco totum genealogiarum opus a prima ejus parte designari puto nomine Phoronidis, dum nostro loco accuratius ad suum titulum res narrata revocatur. — Ab Alcyone descendit etiam Amphion, maritus Niobes, de cujus liberis agitur in fr. 54 (ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι). Eodem igitur pertinent, quæ ex subsequente Thebarum historia memorantur fr. 12 et 11 de Oedipi filiis, deque bellis Thebanis. — *Steropes* Atlantidis filius fuit Oenomaus, pater Hippodamiæ, de cujus e Pelope liberis est fragm. 42. — E *Taygete* genus ducit Tyn-dareus, maritus Λύδας τῆς Καλυδωνίας (fr. 86), quæ mater est Helenæ. Hanc a Theseo raptam esse narratur fr. 74; quanquam hoc fragmentum ita est comparatum, ut Atthidi potius sit vindicandum. Ceterum Helena ducit ad Trojanas fabulas. Transierit igitur genealogus ad *Electram* Atlantidem. Ejus e Jove liberi sint Dardanus, Iasion, Harmonia, de quibus agitur in fr. 58 et 129. Posteriori loco laudatur 'Ελλάνικος ἐν α' Τρωικῶν. Hæc non diversa esse a libris duobus Atlantiadis, cujus libro primo jam ad Electræ stirpem auctor

transierit, quam præ ceteris persecutus sit, statui in Prolegomenis. Prellerus Troica ab Atlantiade distinguit, nescio an recte. Utut est, pertinent huc: fr. 130 (α' Τρωικ.), de Batea, Dardani uxore. Hæc filia erat Teuceri (Apollod. III, 12, 1, 5; Musæas ap. St. B. v. Δάρδανος; Arrian. ap. Eustath. ad Hom. p. 351, 30). Nepos Dardani fuit Trus, de cujus filiis adde locum in fragm. omis-sum ap. schol. Il. 6, 332, ubi ad verba Homeri: Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ἴλος τ' Ἀσπαραχὸς τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, scholiasta notat: Τρωὸς καὶ Καλλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ὡς 'Ελλάνικος. Pergit poeta v. 236: Ἴλος δ' αὖ τέκνον υἱὸν ἀμύμονα Λοομέδοντα. Ad hæc scholia duo Victoriana; quorum alterum: 'Εξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀδράστου (sic etiam Apollodor.); alterum: 'Εκ Βατείας τῆς Τεύκρου, ὡς 'Ελλάνικος. At non potuit hoc Hellanicus dicere. Diversa scholiasta confundit. — Fr. 136 et 138, de Laodamante in Neptunum et Apollinem, deinde in Herculem ingrato; de Troja ab Hercule capto. — Fr. 137. 142. 140, de Priamo Strymūs filio, fratre Tithoni, cui Hemera peperit Memnonem. — Fr. 139, oraculum, quo Trojani a mari abstinere jubentur. — Hæc omnia legebantur in libro priore; cui insertum vel adjectum fuerit caput, quod Ἀσωπίδος nomine indigitat Marcellinus (fr. 14). Præclare hoc eruit Prellerus p. 19. * Apollodorus (III, 12, 6), ait, his (sc. rebus Troicis usque ad initia belli Trojani) narratis, transgreditur ad genus Æaci atque Pelei, quam sectionem præfatur sic: Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Ὀκεανοῦ καὶ Τήθους κτλ., unde colligas quid sibi velit ἡ Ἀσωπίς Hellanici, quam laudat Marcellinus in Vit. Thuc. § 4, p. 313 Poppo: Μαρτυρεῖ τοῦτοι καὶ 'Ελλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι. Erat pars Troicorum, qua Æaci prosapia recensebatur, adjunctis fabulis de Peleo, Thetide, Achille, Patroclo. Quo spectant quæ leguntur ap. St. B. v. Θεστίδειον (fr. 100), ap. schol. Il. μ, 1 (fr. 37) de Patrocli fuga ad Peleum (coll. Apollodor. III, 13, 8); apud schol. Il. 6, 336 de matre Ajacis ('Ὁμοίως τῷ ποιητῇ καὶ 'Ελλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἰαντός φησι). Restat locus apud Harpocrat. v. Κριθώτῃ (fr. 131)· μία πόλις τῶν ἐν Χερσονήσῳ, καθά φησιν 'Ελλάνικος ἐν α' Τρωικῶν, quæ ex parte repetuntur a Marcell. l. l.: Μιλτιάδης, ὃς ὥκισε Χερρόνησον· μαρτυρεῖ τοῦτοι καὶ 'Ελλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι, coll. Suida v. Κριθώτῃ, πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, κατοικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδῃ ἐκεῖ παραγενομένων. — Εἰς libro II: Fr. 132 (β' Τρ.), de Achille. — Fr. 31, de Cycno ab Achille intersecto. — Fr. 126 (β' Τρ.), de Corytho, Helenæ amatore. — Fr. 125 memoratur Cabassus, Lyciæ urbs (ex qua oriundus

(*) Hoc fragmentum ad Persica refert Prellerus p. 32. Si genealogiam spectes, ad Phorouidem revocare possis.

(**) Aliter Prellerus p. 18: * Apollodorus, ait, nominato Mercurio, Majæ Atlantidis filio, fabulam Mercurii illustrat ex hymno Homeri; quod si ab Hellanico quoque similiter factum esse statuas, idoneum locum nactus eris, ubi de Homeridarum gente disputari potuit. *

erat Othryoneus, cui Cassandram Priamus desponderat. Hom. Il. v, 363). — Fr. 146, de Penthesilea. — Fr. 135, de Apolline Dymbræo (in cujus templo Achilles occisus). — Fr. 127 (Τρωικ.), de Trojæ expugnatione, fugaque Æneæ; de Ascanio regnum Trojæ recuperante; quam narrationem respicit Strabo XIII, p. 602 (fr. 145). De die quo Troja expugnata sit cf. fr. 144. 146 ex libro De Junonis sacerdotibus. — His adde nomina locorum: fr. 133 (β' Τρωικ.) Agamea, Troadis promontorium; fr. 124 Azeotæ, gens Troadis (Ἑλλ. ἐν τοῖς Περὶ Αὐδίας); fr. 128 (Τρωικ.), Phœtiæ, Acarnaniæ oppidum. Hujus meminerit Hellanicus in historia de *Ulysse* in patriam reduce. Troica etiam Straboni obversabantur (fr. 108), ubi dicit: Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὀμηρικὸς, Δουλίχιον τὴν Καρπυλλήνιν λέγων. — Ad reditum *Menelai* refero quæ in fragmentis omissa leguntur ap. schol. Odys. δ, 228: Ὁ Θῶνος βασιλεὺς ἦν τοῦ Κανόβου καὶ τοῦ Ἡρακλείου στόματος, ὃς πρὶν μὲν ἰδεῖν Ἑλάνην ἐπιλοτιμαίτο Μενέλαον· ἰδὼν δὲ αὐτὴν ἐπιχειρεῖ βιάσασθαι. Ὁ γυνὴς Μενέλαος ἀντιρεῖ αὐτόν· ὄθεν ἡ πόλις Θῶνος ὠνόμασται, ὡς ἰστορεῖ Ἑλλάνικος. — Ad ea quæ *Agamemnonis* reditum secuta sunt, pertinere videtur fr. 82 de Orestis judicio, et fr. 43 de Electræ et Pyladis filiis Strophio et Medonte.

IV. ΑΤΘΙΣ βιβλ. δ'. — LIBER I (usque ad tempus migrationis Ionicæ): Fr. 77, Athenienses αὐτόθονες. — Fr. 62, Ogyges. — Fr. 69 (α' Ατθ.), primum in Areopago judicium. — Fr. 65 (α' Ατθ.), Erichthonius Panathenæa instituit. — Fr. 66 (α' Ατθ.), Erechtheus Phorbantem occidit. — Fr. 73, Theseus Minotaurum occidit. — Fr. 76, idem Isthmia instituit; Amazonem rapit. — Fr. 84, Amazonum in Atticam expeditio. — Fr. 74, Theseus Helenam rapit. — Fr. 75, Acamas et Demophon Æthram repetentes. — (Fr. 82, de Oreste in Areopago judicium. Priora in Areopago judicia recensentur.) — Fortasse ex Atthide fluxit etiam fr. 64, de Neleo Pyli conditore. Certius huc pertinet fr. 10, de Codri majoribus inde ab Deucalione. — Fr. 63, Neleus, Codri f., Erythras in Ionia condit. — Fr. 95: Κάδμιοι, οἱ Πριηνῆες, ὡς Ἑλλάνικος. Scilicet pars eorum, qui Prienen condiderunt, a Cadmeis Thebanis oriundi erant (*). — Fr. 67, Helotes post Helos captum a Lacedæmoniis servituti addicti, ὡς... Ἑλλ. ἐν τῇ πρώτῃ sc. Ατθίδος, ut puto. Nam, si recte numerus libri habet, ad sacerdotes Junonis locus hic referri non potest. Porro singulare de rebus Laconicis a Hellanico

(*) « Quia Calmeus ex Gephyriæ suisque suspicor, qui relicta Barotia in Atticam olim se transtulerant. V. *Demetris u. Persephone* p. 392 sqq. » PRELLER.

opus scriptum esse, ut Prellerus putat, nemo testatur, neque probabile est: nam quod Ephorus dicit Lycurgi omnino non meminisse Hellanicum, id fieri vix potuit, si data opera Lacedæmoniorum historiam tractasset. Contra vero Doriensium in Atticam invasio aptam præbebat occasionem, qua Eurystheus et Procles tamquam reipublicæ Spartanæ conditores commemorarentur (fr. 91). Et fortasse sec. Hellanicum jam Eurystheus Helos urbem cepit, quæ vulgo a successoribusejus Soo vel Agide expugnata esse dicitur. Quamquam etiam οἱ ὀῖτες Atheniensium vel alia res opportunitatem mentionis Helotum suppeditare poterant. — LIBER II præ ceteris origines sacrorum et pagorum Atticorum gentiumque cum his conjunctarum exposuisse videtur. — Fr. 4 (β' Ατθ.), stephanephororum. — Fr. 79, Colæus Dianæ Colænidis fannum condidit. — Fr. 70 (β' Ατθ.), hierophantarum genus. — Fr. 71, Munychia a Munycho rege nomen habet. — Fr. 68 (β' Ατθ.), Hippothoon tribus eponymus. — E LIBRO TERTIO nihil servatum. — LIBER QUARTUS, a Medicis fortasse temporibus initio sumpto, usque ad finem belli Peloponnesiaci, vel certe usque ad annum 406 pertinebat. Huncce librum innuit Thucydides I, 97, ubi res inter Medica bella et bellum Pelop. interjectas ab Hellanico recenseri ait βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς. — Fr. 72 (δ' Ατθ.), Πηγαί, τόπος ἐν Μεγάροις (*). — Fr. 78, Andocides stirpem ducit (materno genere?) a Nausicaæ et Telemacho, itemque (paterno genere?) a Mercurio (**). Stemmatibus pars fuerit fr. 141, ubi Perseptolis, Nausicaæ et Telemachi f., memoratur. Ceterum hæc exposita fuisse puta ad an. 415, quo loco de Hermocopidis sermo erat. — Fr. 80, de servis, qui ad Arginusas (an. 406) cum Athen. pugnaverant, manumissis, et eodem civitatis jure, quo Platæenses fruebantur, donatis. Hæc narravit Hellanicus διζυῶν τὰ ἐπὶ Ἀντιγίνους (arch. Ol. 93, 2). Adde schol. Arist. Ran. 720: Τῷ προτέρῳ ἔστι ἐπὶ Ἀντιγίνους Ἑλλάνικος (sic em. Bentleyus pro ἀλλὰ νικᾷ) φησι χρυσῶν νόμισμα κοπῆναι καὶ Φιλόχορος (fr. 120) ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ (Λιολικᾶ), βιβλ. β'. — De his audiamus Prellerum (p. 28): « Antiquissima Lesbi

(*) « Pegarum, portus Megarici, frequens mentio fiebat in illis expeditionibus, quibus Pericles juvenis præfectus erat; inde enim et ad Peloponnesum circumnavigandam profectus est et in expeditione adversus Sicyonios. V. Thuc. I, 103. 107. 111. 113. IV, 21; Plutarch. Pericl. I. » PRELLER.

(**) « Erat Andocides ex Cerycibus, qui a Mercurio derivabantur; quem quod simul repebat a Telemacho, id videtur propriam familiæ Andocidæ stemma fuisse. » PRELLER.

colonia Pelasgorum erat, qui Macare duce postquam e Græcia in Asiam trajecerant, quum alias ex vicinis Hellesponto insulas tum Lesbum occupaverunt; v. Dionys. I, 18, quem verisimile est in his sequi Hellanicum. Ex Lesbo deinde in Chium insulam, Samum, Cōn, Rhodum colonos missos esse perhibet Diodorus V, 81; quo referendum videtur fragmentum 112, ubi citatur Ἑλλ. ἐν τῷ Περὶ Χίου κτίσεως. Cf. fr. 113, quo loco narratur de colonis Lesbo puta navigantibus atque ad Tenedum et Lemnum appellentibus, ubi pars eorum manebat: Τούτοις (i. e. primis Lemni incolis, qui Sinties appellabantur propter fabricam armorum atque telorum πρὸς τὸ εἶναι τοὺς πλησίον) συνώκισαν ἑαυτοὺς ἀναμῆξ ὡς ἦλθον αὐτόθι καὶ κατέλιπον ναῦς πάντας, scilicet quum pergebant in insulam Chium. Si de Rhodi etiam atque Coi originibus proditum erat, adjunxeris quæ de his exstant fr. 107 et 103. Sed alteram deinde coloniam Lesbos accepit post Troica, ubi ducibus Tisameno, Penthilo, aliis Æoles primam illam insulam, deinde Æolidem quæ inde nominabatur petebant; de qua re Hellanicus laudatur fr. 114: Περὶ δὲ τῆς Ὀρέστου εἰς τὴν Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλ. ἐν τῷ πρώτῳ Αἰολικῶν ἐσθλῶτα, et ibid.: Τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας Λέσβου Ἑλλ. ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ ἐν α' Αἰολικῶν, unde patet Æolica et Lesbica eodem volumine exposita fuisse. Mirum quod narrabat Orestem ipsum pervenisse Lesbum, contra quam tradunt ceteri. — *Libro primo* adscribitur fr. 117, de Lesbi loco, quem Μαλλόσις dicebant; fr. 118, de Tragasis in Troade; *libro secundo* fr. 119 et 120, de Nape, Lesbi loco. Adde fr. 121, de Metao opp. Lesbico; fr. 116 et 134, de Asso et Gargaris opp.; fr. 115, de Pitana, quam a Pelasgis subactam Erythraei in libertatem vindicarunt.

ΠΕΡΣΙΚΑ, βιβλ. β'. — *LIBER I* (Assyriorum et Medorum historia): Fr. 160 et 159 (α' Περσ.), Perses, Persei f., Cephei ex Andromeda nepos, a Chaldæis e Cephonia ejectus in Artæa (ἐς τὰ Ἀρταῖα) transit. — Fr. 163 et 169, de Atossa regina. — Fr. 158 (α' Περσ.), Sardanapalli duo. — Fr. 30. Pro Medo, Medæ et Ægei f., quem Medis (olim Ariis) nomen dedisse perhibent, Hellanicus habet Polyxenum, Medæ et Iasonis f. — Fr. 168, Arizæ et Ariorum mentio. — *LIBER II*: Fr. 164, Cambyses frater Marphii et Memphidis. — Fr. 167, Daphernēs (unus ex septem, qui Pseudosmerdin interfecerunt). — Fr. 166, Darii filii undecim (*).

(*) Fragmenta 166, 167 et 168 petita sunt ex schol. Æsch. Pers. v. 773, 778, 779. Veri simillimum est, quod Prellerus moxet, ex eodem fonte fluxisse quæ ap. eundem schol. ad v. 771 leguntur de ratione qua ad regnum Darius pervenerit. Quæ narratio, Prellerus p. 33 ait, discrepat ab

— Fr. 161 (β' Περσ.), Tyrediza in Thracia (ex hist. expeditionis Xerxis, ut ap. Herod. VII, 25).

— Fr. 162 (β' Περσ.), Strepsa, Thraciæ urbs. — Fr. 81, Naxii navibus sex contra Persas Græcis auxiliantur. — Adde fr. 165, ubi Ctesias Hellanicum notasse dicitur, quod ignorasset legem Persarum, ex qua cremare mortuos nefas est.

ΙΕΡΕΙΑΙ ἹΙΡΑΣ, βιβλ. γ'. *LIBER I*: Fr. 44 (Ἱερ. α'), Sipylus urbs Phrygiæ (ex Tantali historia). De fonte quodam ad Magnesiam prope Sipylum v. fr. 125. — Fr. 46 (Ἱερ. α'), Ceryra Asopis, a qua insula vocitata, mater Phæacis. — Fr. 45 (Ἱερ. α'), Macedo, Æoli f., a quo Macedones. — Fr. 51 et 53, *Alcyones* sacerdotis (quæ erat filia Stheneli sororque Eurysthei) anno vicesimo sexto, tertia generatione ante Troica, Siculi ex Italia in Sicaniam transeunt. [Quæ ordinis chronologici causa hic interposui; Hellanicus de his in secundo libro dixisse fertur, eo haud dubie loco ubi de Græcorum coloniis in Siciliam deductis sermonem fecit.] — [Alcyonæ succedit *Admetæ*, filia Eurysthei. Syncellus p. 172: Ἀδμήτη, θυγάτηρ Εὐρυσθέως, ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν ἐτη λη' (1. νη'). Αἱ ἀπὸ ταύτης τὴν ἱερωσύνην διαδεχόμεναι Φαλίδες καλοῦνται.] — Fr. 47. (Ἱερ. α'), Nisæa in Megaride a Niso, Pandionis filio, conditur. — [Admetæ sacerdotis anno 58, qui postremus erat hujus sacerdotis, apotheosis Herculis, sec. Marm. Farnes., ubi: Ἱερεὺς Ἀργείας ἱέρειζ Ἀδμήτα, Εὐρυσθέως καὶ Ἀδμήτας τῆς Ἀμφιδάμαντος ἐτη νη'] (*).

illa quæ legitur apud Herodotum et Ctesiam, habetque eam formam, ut fando magis quam certa cognitionis fide ad auctorem pervenisse eam, neque post Herodotum atque Ctesiam ad illum modum fingi potuisse affirmes. Cambysen dicit in Ægyptum proficiscentem duobus magis administrationem regni mandasse, consilio simul ex nobilibus ad regnum participandum formato; certe tale quid subesse videtur illis, ἐπειδὴ οἱ Πέρσαι πάντα τῇ βουλῇ διεκράτουντο, idemque consilium habes apud Æschylum in Persis. Magos illos appellat Artaphernem et Darium, quæ nomina ne confusione orta putemus, facit quod additur, hunc Darium alium fuisse atque eum qui regnum postea adeptus sit; unde patet auctorem de veris nominibus nondum comperit habuisse. Magos illos post mortem Cambysis ab ceteris de regno dejectos esse. Jam plurimos regnum ultro detrectasse; sibi magis placere ad suum arbitrium vivere. Artaphernem vero, vel potius Daphernem quem Hellanicus appellabat, atque Darium certamen equestre iniisse, pacto ut cujus equus, ubi ad metam ventum esset, primum hinniret, ei regnum obtingeret. Jam Dario cum equisone suo callide convenisse ut tunicam ad genitalia equæ femina affricaret, eamque fatali illo momento ad naves equi ad-moveret. Ita factum esse ut Darius regno potiretur. Aliis aliter rem narrari.

(*) Operæ pretium est dispicere, num de ratione chronologica celeberrimi hujus sacerdotum catalogi probabiliter aliquid statui queat. — Pertinuisse librum *primum* usque ad annum postremum Admetæ, quo ad divos Hercules abiit, *secundum* vero librum initium fecisse a Phalidibus sacer-

Liber II. F. 47 ('Isr. β'), Minos Nisum capit, Pandionis f., et Megareum Onchestium. — Fr. 143 et 144, *Callisto sacerdote*, Thargelionis mensis die duodecimo Troja capta est, Demophontis regis Athen. anno primo. — Fr. 73, Aeneas ex Mo-

lossorum terra cum Ulysse in Italiam profectus Romam condit. — Fr. 49 ('Isr. β'), Chæronea a Chærone, Apollinis et Theris f., conditur (Stemma: Hercules. Antiochus. Phylas. Thero. Chæron. V. Pausan. I, 5, 2. II, 4, 3. IX, 40, 3),

dotibus, tam est rei consentaneum, ut pro certo ponere haud dubites. Porro liquet finem libri primi atque initium libri secundi in iis versari temporibus, quibus apud Atticos regnavit Aegæus: nam Nisram a Niso Aegæi fratre conditam Hellanicus primo libro, eundem vero Nisum a Minos occisum esse jam notavit libro secundo. In isto autem bello Minos post capta Megara etiam Athenienses eo adiegit, ut notum illud tributum humanum solverent. Quod quum nono anno post ex pacto renovandum esset, tum Theseus quoque in Cretam missus est (Diodor. IV, 61, 4, coll. Apollod. III, 15), qui necato Minotauris, in Atticam revertens velo atro mortem attulit Aegæo parenti. Hinc igitur colligimus bellum Minois ponendum esse novem vel decem annis ante necem Aegæi. Hujus vero successores Theseus et deinde Menestheus in chronol. Att. regnant annis 53 (v. Euseb.). Demophontis autem anno primo capta est Troja, teste Hellanico. Itaque ab illi excidio usque ad bellum Minois anni fere sunt 63. Qui quidem numerus annorum quum cyclum involvat, ideoque aptissimus sit ad determinandas epochas nobiliores: vix erraverim si Sacerdotum libri secundi vel Phalidum initium cum anno 63 ante Troj. excidium componendum esse statuam. Quodsi Clemens in Strom. I, p. 139 Sylb. dicit: 'Εντεῖθεν (sc. ἀπὸ τῆς Ἡρακλείδους ἀποθνήσκουσας) ἐπὶ τὴν Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀποθνήσκουσας, ἔτη πεντήκοντα τρία. 'Ενταῦθα ποὺ καὶ ἡ Ἰλίου πύλη·' id ipsum ad nostrum computum facile licet revocare. Videlicet anni isti 53 non ad annum excidii sed ad initium belli Trojani numerandi erant. Qua quidem terminorum confusione nihil frequentius est. — Jam videamus de *Hypermnestra* sive de prima sacerdote Danaide. Eusebius Arm. sacerdotium ejus memorat ad an. Abraham. 582 (i. e. 1634 a. Chr.), qui in Canone Euseb. est Danaï annus 39: *Apud Argos sacerdotio functa est Danaï filia* ('Εν Ἀργεὶ ὑπερμνήστρα Ὑπερμνήστρα Δαναοῦ, Syncell. p. 125, B). Hieronymus (ed. Amstel. an. 1651) idem notat ad an. Abr. 851 sive 1635 a. Chr. Ab hoc autem initio usque ad Trojæ excidium (1635—1184 inclus.; vel, si inavis: 1634—1183) anni labuntur 252, sive 4×63 : adeo ut sacerdotum anni inde ab Hypermnestra usque ad finem Admetæ sint 189 sive 3×63 . Auctor vero ex quo Hypermnestræ epocham Eusebius apposuit, aperte ita regum Argivorum tempora adornaverat, ut Hypermnestræ sacerdotii initium etiam Danaï regis esset annus primus. Nam pulsus Inachidis quum notus rerum ordo Danaï imperio induceretur, nemo erit qui Eusebii Canoni innitens contenderit sacerdotium Junonis nihilominus etiam sub Danaï regno per 39 annos penes Inachidas fuisse, vel totidem annis Junonem sacerdotibus caruisse. Igitur auctor Eusebii inde a Danao usque ad excidium Trojanum computavit annos 252, eoque procul dubio ita distribuit ut Danaïda regibus annos 126, totidemque successoribus eorum assignaret. Nam quum Eusebius lib. I, p. 131, laterculum exhibeat, in quo a Danaklarum fine usque ad Trojæ excidium numerantur anni 126 (modo Eurystheo pro 45 annis tribuas annos 43, uti est in Canone), facili conjectura est huc ex ipso illo chronologo fluxisse, ex quo in Canone notatur sacerdotium Hypermnestræ. — Restat *Callithyia*, quæ prima erat ex Inachidarum gente sacerdos. De hac Hieronymus ad an. Abr. 378 sive 1640 a. C., qui Hieronymo est primus Criasī regis, ita habet: *In Argis prima sacerdotio functa est Callithyia Piranthi filia*. (In Eusebio Armenio

hæc omissa sunt.) Secundum hæc inter Callithyiam et Hypermnestræ intercedunt anni 206 (1640—1434). Nos vero jure quodam postulamus ut hoc quoque spatium, sicuti posteriora, certo quodam cyclorum numero determinatum fuerit, adeo ut pro annis 205 exputentur aut anni 189 (= 206—17) aut 252 (= 206+46). Ac revera Eusebii auctorem Inachidis sacerdotibus tribuisse annos 252, adeo ut Inachidæ et Danaidæ et Persidæ usque ad Phalides sacerdotia gesserint per annos 441 (252+189) sive per annos 7×63 sive per unum cyclum maximum, haud difficile est demonstratu: modo teneas quæ de diversis rationibus, quibus Argivorum tempora chronologi adornaverint, in fragm. Chron. exposui. Paucis dicam quæ ad nostram rem proxime pertinent. Nimirum duo maxime computi antiquiores distinguendi sunt hunc in modum:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	an. 441	378
Danaidæ	126	189
Persidæ et Pelopidæ		
usque ad exc. Troj.	126	126
A Tr. exc. ad reditum		
Heracclidarum	63	63
	756	756

His respondent alteri duo computi recentiores, in quibus pro 63 annis usque ad red. Her. numerantur anni 80, sive $63+17$, deinde vero vel Inachidis vel Danaidis detrahuntur anni 17, adeo ut summa annorum haud mutetur:

	Comp. A.	Comp. B.
Inachidæ	424 (441—17)	378
Danaidæ	126	162 (189—17)
Persidæ etc.	126	126
A Troj. ad red. H.	80 (63+17)	80 (63+17)
	756	756

Ex his computus B est in Canone Eusebii, qui Danaïdis tribuit annos 162. Computus A vindicandus auctori ex quo Hypermnestræ epocham Eusebius enotavit. Hunc enim in Danaidarum et Persidarum etc. temporibus cyclos veteres non mutasse supra vidimus. Igitur Inachidis pro 441 annis dedit annos 424, quæ annorum summa computum B superat annis 17 (424—378). Illos ipsos vero annos 17 si Eusebii annis 206 addideris, intervallum inter Callithyæ et Hypermnestræ sacerdotia nanciscimur annorum 252, uti res postulat. Recte igitur Eusebius Callithyiam adscripsit ad primum annum Criasī regis, quatenus ad hunc etiam in auctore suo eam positam reperire potuit; sed quum aliam chronologiam ipse, aliam ille de Inachidis sequeretur, non potuit simul etiam temporum intervalla observare. Quodsi vero hoc potius duxisset, multo etiam absurdius egisset. Nam ponenda tum Callithyæ epocha erat in N. 330, adeo ut sacerdos illa creata esset 46 annis ante obitum Argi, qui avus erat Callithyæ. — Sed hæc hæc. Satis enim patet, opinor, sacerdotum istum laterculum secundum easdem leges adornatum fuisse, quas reliqua chronologia sequitur. — Præterea superstitem habemus seriem sacerdotum Neptuni Halicarnassensium; quod quum sui generis unicum sit monumentum, apponere liceat:

Marmor Halicarnassense in Bockh. C. Inscr. II, p. 119,

circa an. 60 post Troica (*). — Fr. 48 ('Ιερ. β'), Phricium, mons Locridis, ejusque accolæ Phricanes (ex narratione de Cyme Phriconide ab Æolis condita, an. 60 p. Troica. V. Strabo p. 621). — Fr. 50 ('Ιερ. β'), Theocles Naxum in Sicilia condit, Ol. 11, 1. 736 sec. Euseb. Hac occasione altius Siciliæ historiam repetens, de Sicularum in Sicaniam adventu dixit, V. supra. — Fr. 104, Gela a Gelone, Ætnæ f., nomen habet. Adde schol. Thucyd. VI, 4, 3 (p. 102 ed. Didot.), ubi ad Thuc. verba ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ Τελίττæ versus aliquot leguntur cum glossis, quibus Hellanici et Theopompi mentio fit :

οὕτως Ἐπαφρόδιτος, ὡς λέγεις, γράμει·
Γέλας δ' ἐκλήθη τῷ πύχνη πολλὴν φέρειν
κλῆσιν ἐκαί γὰρ ἡ πύχνη ταύτην φέρει. (γμ
ὁ Πρόξενος δὲ συντίσιν ἄλλοις (σὺν Ἑλληνίσκῃ gloss.) λέ-
Γέλωνος ἀνδρὸς ἐκ τινος Γέλαν πόλιν.
(Οὗτος ὁ Γέλων υἱὸς Αἰτῆς καὶ Ἰμάρου gloss.)
Ἐξ Ἀντιφῆμου δ' αὖ γέλωτός τις λέγει·

Nº. 2633 : [*** Ἰδοὺς τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰπόντος (vel γραμματεῦντος vel simile) τοῦ βασιλῆος τοῦ Ἀριστοκλείους μεταγράψαι (ἐκ τῆς ἀρχαίας στήλης τῆς παραστάσεως τοῖς ἀγαθῶσι τοῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἰσθμίου τοῖς γεγενημένοις) ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τῆν ἀποικιστῶν ἐκ Τροικῆς ἀγαγόντων Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλωνι.]

Εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῇ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος οἷδε·

1. Τελαμῶν Ποσειδῶνος.	ἑτ. ιβ' 12
2. Ἀντίδης Τελαμῶνος.	κζ'
3. Ἰκέρης Τελαμῶνος.	θ'
4. Ἀλκυονίδης Τελαμῶνος.	ιβ'
5. Τελαμῶν Ἀντιδίου.	κβ'
6. Ἰριεύς Ἀντιδίου.	γ'
7. Ἀνθας Ἀλκυονίδης.	ιβ'
8. Νησιώτης Ἰριεύς.	κθ'
9. Ἰππάρχος Αἰθαλίδης.	ζ'
10. Ἀλκυονίδης Ἀνθας.	ιβ'
11. Πολύκριτος Νησιώτου.	κζ'
12. Φυλῆς Ἰππάρχου.	ιβ'
13. Ἀνδρῶν Φυλῆος.	κζ'
14. ** πρὸς Ἰέρωνος.	ιβ'
15. Ποσειδῶνιος Ἀριστίας.	κζ'
16. Ἀνδρῶν Νησιώτου.	κγ'
17. Ἰππάρχος Φυλῆος.	ζ'
18. Δημήτριος Διοσκουρίδου.	θ'
19. Φίλιστος Δημητρίου.	ιβ'
20. Εὐανδρῶς Ἀνδρῶνος.	κβ'
21. Δημόκριτος Θεοδώρου.	ζ'
22. ...πρὸς Κρατίνου.	ισ'
23. [Ἀνδρῶν Νησιώτου] Π[ο]λ[ύ]κριτος?	λ'
24. Ἀθήνιος Ἀνδρῶν.	ν'
25. Πολίτης Ἀνδρῶν.	ε'
26. Εὐαίων Πολίτου.	κγ'
27. Πολίτης Εὐαίωνος, καὶ ὁ (ὁδὸς) Ἀπολλωνίου.	κζ'

* Halicarnassius hic catalogus quo tempore transcriptus ex prisca tabula est, obsoleverat ibi jam dorica dialectus : itaque illud vix uno vel altero ante Christianam epocham seculo factum esse videtur : prisca vero illa tabula fortasse

(ὁ Θεόπομπος glossa. At ap. Steph. v. Γέλα laudatur Ἀριστίνετος. V. tom. IV, p. 319.)

χρησὶς μαθὼν γὰρ ὡς πόλιν μὴ ἐκκτεῖσαι [μὲλλ' αὐτὸν γέλα, ἐκκτεῖσαι τῶν ἀνελπίστων τέλει] [σαι?]
κλῆσιν ὅθεν τεθεῖται τῇ πόλει Γέλαν.

— LIBER III. Fr. 52, ubi ex Ἱεραιῶν Ἱερῶν γ' asseruntur verba : Ἀμβρακιωτῶν καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες καὶ Ἱππειῶται, — ubi mihi non dubium, Prellerus ait, quin sermo sit de bello inter Acarnanes et Ambraciotas gesto Ol. 87, 4. 429. — V. Thucyd. II, 80 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους οὐ πολλῶ ὕστερον τούτων Ἀμβρακιῶται καὶ Χάονες βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι κτλ... Ἐστρατεύσαντο οἱ μετὰ Χαόνων καὶ Θεσπρωτοὶ ἀδελφεοὶ κτλ.

KAPNEONIKAI. — Fr. 122 et 123, primus Carneis vicit Terpander, Midæ regis æqualis (**). — Fr. 85, Arion Methymneus primus choros cyclicos instituit.

non multo ante eum scribi crepta erat, qui ultimo loco exaratus est. Qua de re utut judicabis, non erit quisquam, qui fabulosa nomina initio catalogi collocata tum, quum illi heroes vixisse dicuntur, inscripta esse credat, sed plurimi, opinor, concedent, primam certe nominum partem omnino fictam a posterioribus sacerdotibus esse. — Hæc Boeckhianis, qui deinceps fusius exponit Halicarnassensem sec. Herodotum, Strabonem, alios nonnisi post reditum Heraclidarum condi a Doriensibus (sub Anthia duce) potuisse. Verum Dorienses in hac plaga colonos majorem sibi auctoritatem et jus antiquius vindicare conatos esse fingenda velustiore horum locorum possessione, idque aliis exemplis comprobari. Anthiam vero illum, quem historici tamquam conditorem urbis memorant, in nostra tabula esse eum qui septimo recensetur loco. — Sed de his ipsum adeas Boeckhium sueta doctrinæ ubertate hæc elucidantem. Ego quidem crediderim totam hanc tabulam compositam esse post alteram, sequentes sacerdotes exhibentem, qui re vera suo quisque tempore inscripti erant. Simulatum nostrum antiquitatis monumentum, quo series retro continuatur, annos recenset 504. Unus sane in lapide numerus corruptus est, nam nomini vicesimo sexto adscribuntur anni ΚΝ; quod nihili est; sed patet operarium exarare debuisse ΚΗ, mōnente Boeckhio. Jam vero anni 504 cyclos octo exhibent. Igitur in hoc quoque laterculo tempus ἀγρῶν priscae memoriæ usque ad certum quoddam παρὰ πηχὺς cyclis quibusdam includi videmus. — Ab Anthia ad Telamonem Neptuni f. sunt anni 90; totidem vero inde ab Hellanici fere ætate permulti numerarunt ab reditu Heraclidarum usque ad expeditionem Trojanam; ut suspicere cum hac ipsa fabulosa istas Halicarnassi origines ex mente ejus, qui laterculum confecit, jungendas esse. Jam prouti ab epocha Trojana anni 1280 vel 1217 vel 1193 etc. proficisceris, laterculus desinit in an. 776 vel 713 vel 689 etc. a. C.

(*) = Mullerus Orchom. p. 148 Chæroneam arbitratur a Minyis conditam esse; sed traditur illa regio antiquitus Arne vocata esse (Pausan. IX, 40, 3), unde mihi verisimilius Boeotus ejus fuisse colonos, quorum migratio cadit in an. 60 p. Troica. — PRELLER.

(**) Τοῦς ἐμμέτρον Καρνεονίκα, qui l. l. citantur juxta prosarios, Prellerus fictum esse putat senioris cujusdam grammatici.

OPERA SPURIA. — Αἰγυπτιακά. Fr. 148 sive Prolegg. p. xxx. (Stoicorum) placitum de bonis, malis et ἀδιαφόροις. Hæc ex ea operis parte, ubi de Ægyptiorum doctrina philosophica exposuit auctor (*). — Fr. 154, Osiris ap. Hellenicum ubique appellatur Ὀσίρις, quod ἰσχυρὸν ἀντιφράσσει ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. — Fr. 152, Thebarum urbis spelunca. — Fr. 149, de Ægyptiorum suppellectile. — Fr. 150, de festo et templo Tyndii urbis. — Fr. 155, vitis in Plinthine urbe inventa. — Fr. 153, Erempi ad Nili fontes. — Fr. 151, de Amasi rege.

Ἡ εἰς Ἀμυμωνος ἀνάβασις (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα). — Fr. 157, de phœnice arbore.

Περὶ ἰθύνων (fr. 92). Ἐθνῶν ὀνομασίαι (fr. 93). Κτίσεις (fr. 109, 110). Νόμιμα Βαρβαρικά (ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμίστου συνηγμένα, fr. 173). — Fr. 173, de Zamolxi, Getis initia monstrante (ex Herodot. IV, 95). — Fr. 110, (Pæones) brytum ἐκ ῥιζῶν, sicuti Thraces potum ἐκ κριθῶν bibunt. — Fr. 92, Sindi et Mæotæ Scythæ. — Fr. 172, Scythæ Alazones et Callipidæ. — Fr. 170, Amadoci Scythæ (Ἑλλ. ἐν Σκυθικοῖς). — Fr. 171, Amorgium, apud Sacos campus (Ἑλλ. ἐν Σκυθ.). — Fr. 109, Cercetæ, Moschi, Heniochi, Coraxi. — Fr. 9 Nomadum in Libya supellex (ex Herodot. IV, 190). — (Fr. 96, Hyperboreorum victus, et justitia (Ἑλλ. ἐν ἱστορίαις). — Præterea fr. 147, Carpasia, Cypri urbs, a Pygmalione condita, memoratur ex Hellenico ἐν Κυπριακοῖς, quæ item pars operis fuerint in quo barbarorum terras, urbes, mores Pseudohellenicus perlustravit.

Διὸς πολυπτυχία, fr. 174, scriptum, ut videtur, argumenti cosmogonici.

ADDENDA ET CORRIGENDA IN FRAGMENTIS HELLANICI. — P. 45, fr. 3. ἐν ταῖς ἱστορίαις] ἐν ταῖς ἱστιάαις scrib. conjicit Preller. p. 17, not. Cf. Prolegg. p. xxviii.

P. 45, fr. 4. — ἐν δευτέρῳ Φορωνίδος] lege: ἐν δευτέρῳ. V. Prolegg. p. xxvi. In nota ad hoc fragm. dele verba postrema: Quod verum videtur.

Pag. 49, fr. 30. — Hæc uberius exscribenda erant. Medea, Pausanias ait, relicto Ægeo, Athenis fugit in Ariam: παραγενομένη δὲ ἐς τὴν λεγομένην τότε Ἀρίαν, τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκε τὸ ὄνομα καλεῖσθαι Μήδους ἀπ' αὐτῆς. Τὸν δὲ παῖδα, ὃν ἐπήγετο φεύγουσα ἐς τοὺς Ἀρίους, γενέσθαι λέγουσιν ἐξ Αἰγίως, ὄνομα δὲ οἱ Μήδον εἶναι. Ἑλλάνικος δὲ αὐτὸν Πολύξενον καλεῖ καὶ πατρὸς Ἰάσονός φησιν εἶναι.

(*) Similiter Hecataeus Abalerita Ægyptiacis suis caput vel librum περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας præmiserit, itemque Stoicorum placitum aliquod (τὸν ἕλιον εἶναι τὸν νοῦν τὸν νοητὸν) Ægyptiis attribuit.

P. 50, fr. 38. — *Apollon. III*, 178] lege: *Apollon. II*, 187.

P. 51, fr. 49. — Ita exhibendum erat: Χαίρωνεια, πόλις πρὸς τοῖς ὄρεσι Φωκίδος. Ἑκαταῖος... Ἀριστοφάνης ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ. « Λέγεται δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πόλεως Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ κτλ... » Ἡρας. ** Ἀθηναῖοι κτλ. Hellenicum laudavit Aristophanes Boeotus. Verba Ἀθηναῖοι κτλ. aut ejusdem Aristophanis sunt, aut alius scriptoris, cujus mentio excidit. Theopompiesse conjeceram in Prolegg. p. xxviii.

P. 52, fr. 54. — Titulus esse debet: Ἀτλαντίας, non Ἀτλαντίς, monente Prellero.

P. 53, fr. 64. — Cf. cod. Harlej. in Crameri Anecd. Parisin. tom. III, p. 431: Νηλεὺς μαχεσάμενος κτλ... παρασχόντων. Ἱστορίῃ Ἑλλάνικος.

P. 54, fr. 66. — Quæ antecedunt apud Harpocrat., ea vide in Andronis Halicarnassensis Συγγενοῶν libro octavo, tom. II, p. 351 fr. 10.

Ib. fr. 71. Cum Ulpiani loco cf. similem narrationem in Nicolai fr. 53 (Exc. De ins.), tom. III, p. 387; coll. Müllero in *Min.* p. 391.

P. 55, fr. 75. — Pro λάβωσιν e cod. Guelph. scribe λαβεῖν. Idem cod. post v. δώροις, addit: καὶ μὴ ἔσσαι ταύτην ὑπὸ τούτων κατασκαφῆναι. Codex Venetus (ed. Cobet.) post v. δώροις addit: ἦσαν δὲ καὶ μετὰ Χαλκιδόντος ἐν Εὐβοίᾳ.

P. 56, fr. 80. — Post v. συμπολιτεύσασθαι αὐτοῖς adde: διεξιὼν τὰ ἐπὶ Ἀντιγένους (arch. Ol. 93, 2) τοῦ πρὸ Καλλίου, quæ habet cod. Raven., omissa tamen vocula πρὸ.

P. 56, fr. 82. — Initio fragmenti Prellerus p. 24 scribendum conjecit:... οἱ Ἀθηναῖοι ἔφασαν τέλος (litem dijudicabant?), ἀμφοτέρων ἐπαινούντων. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὴν δίκην ἔστασαν ἐνεία γενεαῖς ὕστερον ** Ἀρης κτλ. Vereor ne majus ulcus lateat. Quæ vero deinceps sequuntur haud minus corrupta emendasse mihi videor in not. ad Nicolai fragm. 34, tom. III, p. 375.

Ib. fr. 83. — γ' Ἑλλ.] lege ἡ' Ἑλλ. V. Theopomp. fr. 15 a, p. 280.

P. 57, fr. 85. — V. Prolegg. p. xxix. Pro Κραναίκοις codex Venetus Καρναίκοις, ad verum propius accedens.

P. 58, fr. 94. — Cf. Andron. fr. 2, tom. II, p. 349. — Ib. fr. 96 pro κρηφαγοῦντας l. κρηφαγοῦντας.

P. 59, fr. 104. — τοῦ Αἰτνῆς καὶ Ὑμέρου] Preller. p. 49 dedit τοῦ Αἰτνῆς τοῦ Ὑμέρου. Etenim in cod. Voss. et in Rhedig. est Αἰτνῆς, suprascripto ης, et Salmasius in codd. Palatt. esse dicit τοῦ Αἰτνῆς τοῦ Ὑμέρου. Ceterum vulgata habetur etiam in schol. ad Thucyd. (Vide supra in Sacerdotibus Junon.). Ὑμέρου nescio an fuerit Ἰωέρου, ut Gelon

sit Ætnæ nymphæ et Ilmeræ fluvii. Gelon noster diversus est a Gela illo Tenio, cujus Herodotus VI, 3 meminit.

Ibid. fr. 108. — Cf. Andronis Hal. fr. 8. Cum fr. 110 cf. Hecatæi fr. 123.

P. 60, fr. 118. — Pro ἐν Ἡπείρῳ leg. ἐν Ἡπείρῳ in continente (sc. in Troade).

P. 60, fr. 114. — Antecedunt apud Tzetzem ad Lyc. 1324 hæcce : Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς Ἀρκάσιον ἐνιαυτὸν Ὀρέστης ἐνδιατρίψας, ὥς καὶ Εὐριπίδης φησὶν, χρησμὸν λαβεὶ στείλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν· ἐς συνάξας ἐκ διαφόρων ἔθνων λαοὺς, οὓς ἐκάλεσεν Αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων τόπων εἶναι, ἦλθον εἰς Λέσβον. Αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανὼν πόλιν κτίσαι οὐκ ἠδυνήθη· ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος Γρᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς Λέσβου, πόλιν ἔκτισαι.

P. 61, fr. 124. — Cf. Hesych. : Ἀξιῶται, ἔθνος Τρωάδος.

P. 62, fr. 128. — Post v. Ἀκαρνανίας adde : ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμφιαράου.

P. 63, fr. 130. — Cf. Etym. M. v. Βάττια. Apud St. B. v. Ἀρίσθη, cod. Rhedig. pro Ἀττιαν habet Ἀνττιαν.

Ib. fr. 132. — ἐν τῇ Ἰδῇ θέναι καὶ ὁ Σκ.] Post v. Ἰδῇ excidit φησὶν. Pro θέναι καὶ, ingeniose Prellerus : ὁ θεὸς ἔειπε καὶ. Idem ubique formas ionicas refinxit. — Ibid. fr. 135. Cf. Bachmann. An. I, p. 467, 21, ubi de eadem re Hellanicus laudatur.

P. 64, fr. 139. — In antecedd. scholiasta hæc habet : Λακισδαίμονιοι λοιμῶ (λοιμῶ in codd. L. V.) κρατηθέντες ἱμαντεύοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς αὐτοῖς ἐχρησεν ἐξιλιάσκεσθαι τοὺς Τεύκρων δαίμονας (codd. BLV : τοὺς ἐν Τροίᾳ Κρονίους δαίμονας, Χιμαίρεά τε καὶ Λύκον [ἱμερτω καὶ Α. cod. V.])· οὕτως δὲ πρότερον οἱ Ἰλίου ἐκαλοῦντο. Μενέλαος οὖν ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, τὸ προσταχθέν ἱκρασσεύ· κάκειθεν εἰς Δελφοὺς παρεγένετο περὶ παίδων γενέσεως χρησμὸν ληφόμενος. Συνείπετο δὲ αὐτῷ καὶ Ἀλέξανδρος περὶ γυναικὸς μαντευόμενος. Γενομένῳ οὖν ἀμφοτέρων ἐπὶ τὸ μαντεῖον, λέγεται χρῆσαι τὴν Πυθίαν τάδε·

Τίπτε δύο βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν,
οὐκ ἐθ' ὁμοφρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσπνέθητε;
ἦτοι ὁ μὲν πῶλοιο γόνον ἐκλήμενος εὐρεῖν,
αὐτὰρ ὁ πῶλον ἐλεῖν. Τί νυ μήσεαι, ὦ μεγάλη Ζεῦ;

Τοὺς δὲ μὴ νοήσαντας τὸ λόγιον χωρισθῆναι... Ἑλλάνικος δὲ κτλ.

P. 65, fr. 144. — Versu sexto pro παρθένου εἰσαλάσας scribendum : παρθένος, εἰσαλ.

P. 66, fr. 148. — Vid. Prolegg. p. xxx.

P. 67, fr. 158. — Dele quæ leguntur inde a verbis Εἰς τὸ αὐτό. (Ἄλλως. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος in edit. Dübner.), a quibus novum scholium in-

cipit. A codice Ravennate verba δὲ δὲ Ἑλλάνικος ... γεγονέναι, sicuti quæ deinceps sequuntur, absunt. Quæ antecedunt ap. schol. Arist., vide in Apollodor. fr. 69, tom. I, p. 440. Suidas v. Σαρδανάπαλλος, qui de duobus Sardanapallis laudat Καλλισθένη ἐν β' Περσικῶν, Callisthenis et Hellanici mentionem, quam apud auctores suos reperit, perperam miscuisse videtur. Laudabatur haud dubie de Sardanapallo Callisthenes libro II de Alexandro, et Hellanicus ἐν Περσικοῖς. V. Script. Rer. Alex. p. 7 et 21.

P. 67, fr. 160. — Pro (lege Χώχην) etc. scribe : (lege Κηφηνήν) Ἰσχυόν. [Suppl. Ἀπὸ τούτου δὲ vel Ἀπ' οὗ] οὐκέτι etc. Vid. not. ad Nicolai Dam. fr. 13. Latine locus interpretandus hunc in modum : « Cepheo jam defuncto, e Babylone profecti Chaldaei Cephene e sedibus suis expulerunt, ipsique Cepheneiam occuparunt; quæ regio ab hoc inde tempore non amplius Cepheneia (sed Chaldaica) appellata est, neque Cephene incolæ, sed Chaldaei vocitati sunt. »

Pag. 68, fr. 165. — In latinis scribe : « Meminit Ctesias etiam viri (non constat cujusnam), qui patris cadaver contra legem cremaverit. »

Pag. 69, fr. 173, lin. 2. — Lege : Ἑλλάνικός τε, uti est in mss., quamquam τε mallem abesse.

PHERECYDES. Pag. 70. — [Fr. 1 a.] Schol. Aristid. p. 313, 20 ed. Dindf. : Εὐεργετῆιν φησὶ τὸν Διόνυσον καὶ δόυναι ἀνθρώποις. Δηλοῖ δὲ ὁ Φερεκύδης, καὶ μετ' ἐκείνον Ἀντίοχος, λέγοντες καὶ διὰ τοῦτο κεκληθῆναι Διόνυσον, ὥς ἐκ Διὸς εἰς νύσας βέοντα· νύσας γὰρ, φησὶν, ἐκάλουν τὰ δένδρα· εἴτ' ἐπιξίασσι φυσικώτερον τῷ λόγῳ λέγοντες Ἴσιν μετωνομάσθαι τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν θέσιν τὴν κατὰ μέσον ἰσότητος, ταύτης δὲ ἀδελφὸν Ὅσιριν καὶ Ἑλλήνας καὶ (δὲ?) Διόνυσον τὸν ἐκ Διὸς εἰς γῆν βρόμενον Βρόντου παῖδα, τὸν Ἴβρον τὸν ἄρειον ἡδύκαρπον. Ταῦτα δὲ λέγουσι Ὀγύγου καὶ Θήβης, τῆς τούτου γυναικὸς, τῶν Ἀττικῶν αὐτοχθόνων, ἐλθόντων ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὰ τε μυστήρια πρῶτον αὐτοῖς κατασκευάσασθαι τὰ περὶ τὴν Ἴσιν, καὶ θεοὺς οὕτως ὀνομάσαι τούτους μετὰ τὸ κτίσαι τὸν Ὀγύγον τὰς ἐκεῖ Θήβας τὴν πόλιν. Hæc Antiochi (de quo cf. fr. 101) potius quam Pherecydis esse censeo.

Pag. 70, adde fragm. 2 a ex Cramer. Anecd. Paris. IV, p. 183, 21 : Θριά Θριακή(?) Ἀργιλόχος καὶ ὅτι ἀπὸ Θριαίων τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὥς Φερεκύδης ἱστορεῖ, ἐπεὶ τρεῖς εἰσιν, οἷον τριεσσαι κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Cf. Philochori fr. 196, p. 416.

Pag. 70, fragm. 2 b. — Schol. II. ω, 343 : Ταύτην (sc. τὴν ῥάβδον, ἣ ἀνδρῶν ὄμματα θέλει) Ἀπόλλων αὐτῷ (sc. Ἑρμῇ) δίδωκεν, ὥς φησὶ Φερεκύδης.

P. 72, fr. 9. — φησὶ καὶ Ἀρπτος] sic cod. Pa-

risinus; sed schol. vulgata pro Ἀρτος habent Ἀρτιος; scribendum est Ἀρίτιος. Vide Ariethi fragm. 4, tom. IV, p. 319.

Ibid. adde ad fragm. 16 schol. cod. Venet. ad Eurip. Androm. 18 (ed. Cobet.). Ait Andromache: φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας ξύγχορτα ναίω πιδί, ἐν ἡ θαλασσία Πηλεῖ συνώκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις, φεύγουσ' ὁμίλον Θεσσαλὸς δὲ μιν λιὼς Θετίδειον αὐδ' ἄθεός χάριν νυμφευμάτων. Ad hæc schol.: Τοῦτο ἀπὸ ἱστορίας εἰληφέν αὐθις (1. αὐθι vel αὐτόθι) γὰρ αὐτῇ συνώκησε Πηλεὺς καὶ ἡ (καὶ ἐγέννησεν;) Ἀχιλλεῖα· τὸ Θετίδειον δῖόπερ (1. δῖόπερ τὸ Θετίδειον) ἐστὶ πόλις Θεσσαλίας, ὡς φησι Φερεκύδης καὶ Σουίδας (sc. ἐν Θεσσαλικοῖς). De Thetidis urbe cf. Hellanici fr. 100. Urbem vero intellige fanum Thetidis cum ædificiis aliquot ad id pertinentibus. Meminerunt loci Strabo IX, p. 431, Polyb. XVIII, 3, 6. 4, 1. Cf. Dindorf. in Steph. Thes. v. Θετίδειον in Addendis. — Ceterum ap. Tzetz. Lyc. 175 (in fr. 16) scribe ἐπὶ τῶν ἵππων, οἵκαϊ, sic enim cod. Vit. et Ciz. Müllerii. —

P. 74, fr. 24 a. — Schol. Victor. Hom. II, v, 663: Φερεκύδης οὕτω γενεαλογεῖ· ἀπὸ Μελέμποδος Μαντίον, οὗ Κλεῖτον, οὗ Κοίρανον, οὗ Πολύιδον· εἴτα Πολύιδος, φησὶ, γαμεῖ Εὐρυδάμειαν τὴν Φυλίας τοῦ Αὐγία· τῷ δὲ γίνονται Εὐχύνωρ καὶ Κλεῖτος, οἱ Θέδας εἶλον σὺν τοῖς ἐπιγόνους· ἐπειτα εἰς Τροίαν ἔρχονται σὺν Ἀγαμέμνονι, καὶ θνήσκει Εὐχύνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου.

Pag. 75, b, lin. 21. — Apollonii schol. codex Parisinus pro ὑπὸ τοῦ ἱρκίου habet ὑπὸ τὸ ἱρκίον, quod præstat. De re v. Creuzer. Commentt. Herod. p. 236 sqq. (sive in Herodot. tom. III, p. 804 ed. Bæhr.); Symbolik I, p. 80 ed. tert.

P. 77, fr. 27. — Eodem fonte, ex quo sua hausit schol. Odys. λ, 265, usus est etiam schol. ad II, ξ, 323, adeo ut in singulis interdum verbis concinant. Ceterum alter scholiasta altero est modo brevior modo fusior. Quare adscribam verba schol. Iliadis: Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρύονος τῆς Ἀναξοῦς τῆς Ἀγκαίου ἱράσθη Ἀμφιτρώων, ὃς ἀνελών Ἠλεκτρυόνα βοῶν ἀμφισθητήσεως χάριν ἐξ Ἀργεὺς ἐφυγεν εἰς Θήβας σὺν αὐτῇ δὲ καὶ Ἀλκμήνῃ. Ὑποδεχθέντες δὲ ἀσμένους ὑπὸ τῶν βασιλευόντων τῆς πόλεως Κρέοντος καὶ Ἡνιόχης, τιμῆς ἐτύχχανον μεγίστης. Οὐ βουλομένης δὲ τῆς Ἀλκμήνης γαμηθῆναι, εἰ μὴ οἱ φονεῖς τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναιρεθῶσι Ἰηλαβοῖσι, καταγυνίστατο αὐτοὺς Ἀμφιτρώων, προσλαβόμενος συμμάχους Βοιωτοὺς καὶ Λοκροὺς, ἐπὶ δὲ Φωκίαις, ἐνισυτὸν προσεδρεύσας. Ὡς δὲ ὑποστρέψας ἀπὸ τῆς στραταίας ἤγε τοὺς γάμους ἐαυτοῦ τε καὶ Ἀλκμήνης, τῇ αὐτῇ νυκτὶ ἱρασθεὶς αὐτῆς ὁ Ζεὺς καὶ εἰκασθεὶς Ἀμφιτρώωνι ἐμίγη καὶ υἱὸν ἐποίησεν· θυοῖς δὲ καὶ Ἀμφιτρώων τῇ αὐτῇ νυκτὶ. Ἦδη δ' ἐκείνης τὸν ἑπταμηνιαῖον χρόνον τῆς μίξεως ἐχούσης,

γεννᾶται Ἡρακλῆς μὲν ἐκ Διὸς, Ἰφικλῆς δὲ ἐξ Ἀμφιτρώωνος. — Φασὶ Δία συγκοιμώμενον Ἀλκμήνῃ πιῖσαι τὸν Ἥλιον μὴ ἀντεῖλαι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας θέν ἐπὶ τρεῖς νύκτας συγκοιμηθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς τὸν τριόσπερον Ἡρακλῆα ἐποίησεν. Hæc Veneti codd. duo et schol. Didymi quæ vocantur. Addit cod. Vratilav. ap. Heynium: Ἡ ἱστορίη παρὰ Φερεκύδει.

P. 78, fragm. 31. — Verbis scholiastæ præmitte verba Homeri: ἄλογον Σθενέλου Περσηϊάδαο.

Pag. 81 a, lin. 4 (fr. 33). — Pro Ἰφίτος corrigendum est Εὐρυτος ex Herodoro ap. schol. Eurip. Hippolyt. 545 (V. not. ad Herodot. fr. 33, tom. II, p. 37). Quo facto, nihil est cur postrema verba fr. 33 a Pherecyde aliena esse putemus. Initio fragmenti verba μετὰ τὸν ἀγῶνα significant: post institutum certamen Olympicum. — Ibid. ad verba ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρχαδίας nescio an admoveri debeat locus Stephani Byz.: Θούλη, πόλις Ἀρχαδίας.

Ibidem post fragm. 35 insere schol. Lucian. p. 139 ed. Jacobitz: Ἀπελιθώθησαν δὲ οὗτοι (Cercopes), ὡς Φερεκύδης φησί. Quo loco non est cur cum Jacobitzio Pherecratem comicum Pherecydi substituendum esse putemus.

Pag. 82 a, lin. 3 pro Κώμαρχος corrigendum esse censeo Κλέαρχος.

Pag. 82, fr. 36 a. — Schol. II, ψ, 296: Ἀκουσθαὸς ἐν τρίτῳ Γενεαλογίῳ κύριον ἔχουσε τὸ Ἐχέπωλος, οὕτως· Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος. Καὶ Φερεκύδης ἐν τῷ τρίτῳ· Κλεωνύμος δὲ ὁ Πάλοπος ὥκει Κλεωναῖσι, καταστήσαντος Ἀτρείας. Τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσσης, τοῦ δὲ Ἐχέπωλος. — Fragmento 36 sermo est de Hercule ad Cleonas Molionidas interficiente. Echepolus apud Homerum est Sicyoniorum princeps, cui Agamemnon remisit expeditionem, equo accepto strenuo.

P. 82, fr. 38 a. — Schol. Hom. II, x, 266: Φερεκύδης δὲ Βοιωτὸν τὸν Ἀμύντορα φησιν. De Amyntore ab Hercule interfecto v. Apollodor. II, 7, 7.

P. 85, fr. 51, lin. 2. — Μεν(ππου) scribe. Μελανίππου, uti in nota diximus. Idque ipsi etiam codd. nonnulli habere videntur, quum ita ediderit Bekkerus, qui in schol. ad Homer. corrupta non solet corrigere.

Ibid. insere fragm. 51 b: Schol. II, θ, 336: Ὅμοιος τῷ ποιητῇ καὶ Ἑλλάνικος τὴν Ἐριώπην μητέρα Αἰαντός φησι. Φερεκύδης δὲ ἐν αὐτῇ (ἐν εἰ?) καὶ Μνασίας ἐν ἡ' Ἀλκιμάχῃ.

Pag. 86, fragm. 52, lin. 1 pro matrem scribe novercam. — In fragm. 53 dele verba: Fragmenta etc... pertinere.

P. 87, fragm. 60, lin. 5: ἀσάνδαλος] Ut prisca dialectus restitatur, e codice Gotting. revocanda est forma ἀσάμβalos, inonente Boeckhio in Expl. Pindar. p. 370.

Ibid. cum fragm. 63 junge quæ de Orpheo Homeri proavo leguntur in Hellanici fr. 6, p. 46, ubi Hellanico sociatur Pherecydes.

P. 89, fragm. 73. — Matthiæi conjectura minime nunc mihi probabilis esse videtur.

Pag. 60, fragm. 76, lin. ultima, pro ἀνέστησι (quod Valckenarius dedit pro vg. ἀνέστη) e codd. Vatican. et Florent. scribendum ἀνέστη. Porro addenda erant quæ in eodem schol. paullo post subjunguntur : Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ (ἐν τῇ η' cod. Vatican.) τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιών-σαι.

Pag. 91, fr. 82. — Post vocem τὸ σῶμα adde : Ἀγρίου δὲ καὶ Δίας τῆς Πορθάονος αὐτὸν φησιν (sc. Φερεκύδης).

Pag. 92, fragm. 87, lin. 2, deleta voce ἦν, lege : διαβάς εἰς Ἀρκαδίαν (ἦν γὰρ ἀψιμαχία τις ἐκεί Ἀρκά-σιν τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὄρων γῆς), πλείστην κτλ. Verba in parenthesi posita ita exhibet codex Parisin. 2679 in Cramer. An. P. III, p. 10 : ἦν γὰρ ἀψιμαχία τοῖς βεβρότων (τοῖς ἐκεί τῶν?) Βοιωτῶν πολίταις καὶ τοῖς Ἀρκάσι περὶ γῆς ὄρων. — Deinde post verba κράτιστος ἀνὴρ schol. Venet. ita pergit : λόγον ποιήσας ἴσσεις (sic cod. Par.; ἴπσεις ap. Bekk.) τὴν πολλὴν τοῦ Ἀρηιδίου φάλαγγα, ἀνείλε τε αὐτὸν καὶ ὑπολαβὼν τὴν λείαν, ἔτι καὶ πρὸς ἄμυναν [τὴν] παντευχίαν μετὰ καὶ τῆς κορύνης *.

Pag. 93, fr. 92. — Cf. Plutarch. De frat. am. c. 11, p. 483, C; Proverb. Plutarchi I, 74, p. 332 ed. Leutsch. et Schn.; Libanius Ep. 389 extr.

P. 94, fr. 95 a. — Schol. II. τ, 53, ad verba poetæ : ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ οὕτω Κῶων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί] : Φερεκύδης Κύνωνά φησιν· ἄμεινον δὲ παρὰ τὴν σύνεσιν Ἀντήνορος γὰρ αὐτὸν λέγει.

Pag. 95, fragm. 98 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 1217 : Ὅτι μὲν ἐν Δελφοῖς δ' Νεοπτό-λεμος τέθαιπται καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ· ὅτι δὲ νικηρὸς ἔλθων εἰς Φθίαν πάλιν εἰς Δελφοὺς ἐπέμψθη, διεψεύσθη.

Ibid. fr. 99, lin. ult., adde : Corrupta hæc emendatius et plenius exhibet schol. Venet. ad Eur. Hecub. 1 ed. Cobet, ubi sic : Φερεκύδης γράφει οὕτως· « Πρίαμος δὲ δ' Ἀσომείδοντος γαμαὶ Ἐκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἰονίως (l. Ἥιονίως) τοῦ Πρωτέως ἢ Σαγγαρίου τοῦ ποταμοῦ, καὶ Νηίδος νύμφης Εὐαγό-ρας (Εὐνόης sch. II, π, 718). « Γλαυκίππην δ' ἔνιοι τὴν Ξάνθου τῆς Ἐκάβης παρέδωσαν μητέρα. Adde schol. Victor. ad II, π, 718, ubi Asius, frater Hecubæ, filius esse dicitur Δύμαντος καὶ Εὐνόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης, Ἀθηνίων δὲ Κισσέως καὶ Τη-λεκλείας.

Pag. 95, fr. 101, lin. 1. — Pro : μ. 163 lege p. 103. Lin. 9 lege κατενηγεμένων ἐν τῇ τῶν γιγάν-

των. Verba corrupta : Λέγοι δ' ἂν καὶ περὶ ἄλλων πολλῶν Παλλαδίων, τοῦ τε καταλόμενον (sic cod. B; καταλύμενον cod. D. ap. Dindorf. p. 320) τὸν αὐτόχθονα καὶ τῶν περὶ αὐτοφυρῶν (περὶ αὐτῶν γιγνῶν cod. B.) καλουμένων κτλ., ex parte recte sanavit O. Müller. scribendo κατ' Ἀλαλομένον, uti monui ad Phylarch. fr. 79 p. 357. Quas vero de sequentibus protulerunt Müllerus et Luchtius con-jecturas, ex longius a traditis recedunt quam ut ve-risimiles sint. Ego restituendum puto καὶ τῶν παρὰ [vel ἐπὶ] τῶν γιγνῶν καλουμένων, quo ducit cod. B. et solennis vocum περὶ et παρὰ confusio. Cf. Joann. Lydus De mens. I, 21 : Διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γεφύ-ρας τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ, sc. Gephyraei vocantur. Aliud in ponte Palladium habuit Attica.

Pag. 96, fragm. 105 bb : — Schol. II. ω, 617 : Φερεκύδης οἱ ἐν η'· « Ἡ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχαιος ἀνα-χωρεῖ εἰς Σίπυλον, καὶ ὁρᾷ τὴν πόλιν ἀνιστραμμένην καὶ Ταντάλοι λίθον ἐπιχειρήμενον, ὁρᾷ δὲ τῷ Διὶ λίθος γενέσθαι. « Ρεῖ δὲ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄρκτον ὁρᾷ. « Nos cum Matthiæo Niobes historiam ad li-brum decimum retulimus. Quod falsum esse locus hic coarguit, nisi pro ἐν η' scribendum est ἐν ε'; certe de Amphione Niobes marito sermo fuisse perhibetur ἐν τῇ δεκάτῃ (fr. 102 a).

Pag. 98, fragm. 112. — Cf. Stephan. Byz. v. Τέως : Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκοπούμενου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος ἐνθα ἰδρύσει τὸν ναὸν, ἀθύρουσα, οἷα δὲ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμα-μένη Πλεγον, « ἕως σὺ χώρον ἐσκόπεις, τέως ἔγω πόλιν σοι ἐδειμάμην. « Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕτω ὠνο-μάσθη.

Pag. 99. — Fragmentis sedis incertæ adde locum Strabon. X, p. 456 : Οὗτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλ-ληνία (uti statuit Hellanicus fr. 108) κατ' Ὀμη-ρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς Ἀνδρῶν φησί... οὐδὲ Παλαίς Δουλίχιον ὑφ' Ὀμήρου λέγονται, ὡς γράφει Φερεκύδης. — Apollon. De pronom. p. 82 Bekk. : Καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς Περὶ ἀστρονομίας καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμ. εὐ καὶ ἔτι τῇ ἐμ. εὐ. Alium Apollonii locum, quo Pherecydis mentio fit, v. in Addendis ad He-catæi fr. 371.

ANTIOCHUS. P. 184, fr. 15. — Hoc fragmen-tum ei potius vindicandum est Antiocho, qui τὰ κατὰ πόλιν μυθικά scripsit.

PHILISTUS. P. 187, fr. 16. — Pro : non con-stat, lege : v. ap. Aristot. Rhet. II, 20, 5; Horat. Ep. I, 10; Nicephor. Bas. Progygn. p. 424 ed. Walz.

Pag. 189. — Post fr. 45 inserte schol. Pindar. Ol. VI, 158, quem locum exscripsi in Timæi fr. 91, p. 215.

P. 190, fr. 46 ita emendandum esse censet doctissimus Piccolo: Δημοσθένην δὲ καὶ Νικίαν ἀποθανεῖν Τίμαιος οὐ φησιν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων καταλευσθέντας (v. l. καλευσθέντας),... ἀλλ' Ἐρμοκράτους πέμψαντος, ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας συνεστῶσης, μαχαίριδ' αὐτῶν ἐνὸς καλεῦσματος (vgo: ... συνεστῶσης, καὶ δι' ἐνὸς τῶν φυλάκων κτλ.), τῶν φυλάκων παρέντων, αὐτοὺς δι' ἐαυτῶν ἀποθανεῖν. Sintenis dedit: ... συνεστῶσης, μηδενὸς τῶν φυλάκων παρόντος, αὐτοὺς κτλ.

TIMÆUS. Pag. 195, fr. 13, lin. 3. — Pro ἔδρα, lege ἐνέδρα. — *Ib.* p. 196 a, lin. 5, lege: ὧν ἐνέδρα τότε κτλ... Ὑστερον δὲ ἀνελών κτλ... Οὗτοι δὲ ἀνεχόμενοι κτλ. Cf. Comes Natal. VII, p. 727.

Pag. 197, fr. 21. — Apud Syncellum lege Τίμαιος μὲν πρὸ ἧ' καὶ λ' τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος cum Diodorio.

Pag. 199 a, lin. ult. fr. 29. — Dele: (scr. ἐπιτιθέναι). — Deinde adde schol. ad Platon. Remp. p. 347, qui reliquis accuratius rem narrat: Οἱ γὰρ τὴν Σαρδὴν κατοικοῦντες, ὥς φησι Τίμαιος, ἐπειδὴν αὐτοῖς καταγρησάσκωσιν οἱ γονεῖς καὶ νομίσωσιν ἱκανὸν βεβωκέναι χρόνον, ἀγούσιν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, καὶ λαλῶντες ὁρῶντες ἐπ' ἀκρων χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν καθίζουσιν· ἐπεὶ δὲ ἕκαστος αὐτῶν σχίζαν ἔχων τύπτει τὸν ἐαυτοῦ πατέρα καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ· τοὺς δὲ πρεσβύτας χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι ὥς εὐδαίμονας καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπολλύεσθαι. Ἐπεὶ οὖν γελῶν μὲν συνέβαινεν, οὐ πάνυ δὲ ὁ γέλως ἐπ' ἀγαθῷ τι γίνετο, παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν προκειμένην βῆθῆναι παροιμίαν. Multa de hoc proverbio conguessit Leutsch. ad Zenob. V, 85.

Pag. 200, fr. 37. — Præ ceteris conferendus erat Appianus Illyr. c. 2: Πολυρήμοι γὰρ τῷ Κύκλωπι καὶ Γαλαταῖς Κελτῶν καὶ Ἰλλυριῶν καὶ Γάλαν παῖδας ὄντας, ἐξορμήσαι (φασί) Σικελίας, καὶ ἄρξαι τῶν δι' αὐτοὺς Κελτῶν, Ἰλλυριῶν καὶ Γαλατῶν λεγομένων. Cf. G. A. Schmidt *De fontibus veterum auctorum in enarrandis expeditionibus a Gallis in Macedoniam atque Græciam susceptis* (Berolini, 1834). Quo in libro auctor probare studet Diodorum, Trogum Pompeium sive Justinum et Pausaniam in exponendis Gallorum expeditionibus istis eodem esse usos fonte, hunc vero esse Timæum, qui in libris de Pyrrho Epirota res illas Galatarum per excursus narrasse videretur. Quod uti pernegari, sic affirmari nequit, quum certioribus argumentis probatio prorsus careat. Sic v. c. nihil obstat quin fons iste fuerit Menodotus Perinthus sive Samius, qui in

Hellenicis suis tempora ista tractavit, et quem inter fontes Diodori fuisse certo scimus, qui denique quum ex altero De Samii templi donariis opere etiam tanquam periegeta notus sit, præ ceteris aptus esse videatur, cui Pausanias se addixerit. Droysenius *Hellenism.* I, p. 650, etiam de Demochare cogitari posse dicit. Nec minus Agatharchides in præsto est.

Pag. 202, fr. 48. — Verba καὶ τεσσαράκοντα exterminari vult Clintonus F. H. II, p. 423 not.

Pag. 203, fr. 53. — De hoc computo Timæi v. Prolegg. p. LVI.

Pag. 204, fr. 57 a. — Zenobius I, 31: Ἀρπαγὰ τὰ Κινάρου. Ταύτης μὲν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβου· Τίμαιος δὲ ἔφη, ὅτι Κίναρος ἐγένετο πορνοδόσκος Σελινούσιος. Πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλείψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἀρπαγὴν. = Proverbii originem Lobeckius *Aglaoph.* II, p. 1031 enucleare studet. = Leutsch.

Pag. 207, fr. 64 extr. — Pro ἐπιπνᾶς lege ἐπιπτάς. Deinde pro ἐκείνουσιν ἔδν censor Beckmanni Gotting. conj. ἐκείνους νικᾶν, notante Westermann in *Paradoxogr.* p. 61.

Pag. 211, fragm. 80 a. — Schol. Venet. ad Eurip. Hecub. 129 ed. Cobet.: Κοπίδας τε τὰς τῶν λόγων τέχνας (sc. λέγον) ἄλλοι τε καὶ Τίμαιος, [δὲ] οὕτως γράφει· «Ὅστι καὶ φαίνεσθαι μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρόμενον [τὰ] τῶν ἀληθινῶν κοπίδων, μηδὲ τὸν ὑπ' Ἡρακλείτου κατηγορούμενον, ἀλλ' αὐτὸν Ἡρακλείτου εἶναι τὸν ἀλαζονεύμενον. = Cf. Etym. M. p. 529, 27: Καὶ τὰς τῶν λόγων τέχνας κοπίδας λέγον· «μὴ τὸν Πυθαγόραν εὐρομεν ὄντα (ὄντων cod. Havn.; l. εὐρόμενον τὰ τῶν) ἀληθινῶν κοπίδων. Post κοπίδων excidisse vox videtur.

Pag. 212, fr. 81. — V. not. ad Neanthis fr. 20, tom. III, p. 6.

Pag. 213, post fr. 87 vel alio quovis loco adde: Cicero De rep. III, 31: *Urbs illa præclara* (Syracusæ), *quam ait Timæus Græcarum maximam, omnium autem esse pulcherrimam, arx visenda, portus usque in sinus oppidis et ad urbis crepidines infusi, viæ latæ, porticus, templa, muri, nihilo magis efficiebant, Dionysio tenente, ut esset illa res publica; nihil enim populi, et unius erat populus ipse.*

Deinde memoro locum Æliani, quem Timæo vindicarunt viri docti. Ælianus V. II. IV, 7: Οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπειδὴ μηδὲ τότε ἀναπύονται· ἀλλ' ἡ παντελὴς ἀμοιβὴ ταφῆς, ἡ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὁμῶς καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων δρῶν, καὶ ἐκείθεν ἐκπύπτουσι. Λακεδαιμόνιοι γοῦν Πausanίαν μὴδίσαντα, οὐ μόνον λιμῷ ἀπείκτειναν, ἀλλὰ γὰρ καὶ

τὸν νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν ὄρων, [ὡς?] φησὶν Ἐπιτιμίδης.

« Crediderim cum Scheffero, Fabro, Kuhnio intelligi Timæum, qui nomine Epitimæi ob continuas obtrectiones fuit appellatus, eoque nonnunc citatus etiam ab Athenæo VI, 20. Facile autem ἐπιτιμῆος potuit corrumpi in ἐπιτιμίδης, nisi quis malit credere, ut facit Kuhnus, consulto ita appellatum ab auctore ea forma, qua supra (III, 7) δυσμενίδας vocavit, qui erant proclives in malevolentiam h. e. δυσμενείας. » PERIZONIUS. Ceterum hæc longius petita esse videntur. Quodsi Timæum Ælianus citavit, cur, quæso, id fuisset voce ista utens, quæ fidem imminueret rei, qua placitum suum auctor illustrandum esse ducit? Accedit quod nomen, quale est in codd., nihil offendit. Novimus certe e Diog. II, 86 Epitimidem philosophum Cyrenæum, qui ipse forsitan librum scripsit qualem Περὶ καλαιῆς τροφῆς Aristippus Cyrenæus scripsisse dicitur.

Pag. 215, fr. 91 a, lin. 4. — Dele illud: (leg. σθ'); nam numerus, quem libri mss. præbent, etsi corruptissimus esse videatur, nihilominus bene habet. V. Fragm. chronol. p. 125.

Pag. 223, fr. 119 a. — Schol. Æschin. p. 751 ed. Reisk.: Τίμαιος γὰρ ἐν τῇ ε' (i. ἐν τῇ ιε') ἱστορεῖ γυναῖκα τινα, Ἱμεραίαν τὸ γένος, ἰδεῖν ὄναρ ἀνιούσαν αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τινος ἀγεσθῆαι θεασομένην τὰς τῶν θεῶν οἰκήσεις. Ἐνθα ἰδεῖν καὶ τὸν Δία καθιζόμενον ἐπὶ θρόνου, ὑφ' οὗ ἰδέετο πυρρὸς τις ἄνθρωπος καὶ μέγας ἀλύσει καὶ κλοιῷ. Ἐρέσθαι οὖν τὸν περιάγοντα ὅστις ἐστίν· αὐτὸν δὲ εἰπεῖν « ἀλάστωρ ἐστὶ τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας· καὶ εἴπερ ἀρεθῇ, τὰς γῶρας διαφθερεῖ. » Περιαναστῆσαν δὲ χρόνοις ὑστέροις ὑπαντῆσαι τῷ Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ μετὰ τῶν δορυφόρων, καὶ ἰδοῦσαν ἀνακραγῆναι ὡς οὗτος εἴη ὁ τότε δευχθεὶς καὶ ἀμα ταῦτα λέγουσαν πιστὴν εἰς τοῦδαφος ἐκλυθεῖσαν· μετὰ δὲ τρίμηνον οὐκ ἔτι ὀφθῆναι τὴν γυναῖκα μηδενὸς τοῦτο ἱστορήσαντος (? ἱστοροσθέντος apogr. Goens.). Cf. Valerius Max. I, 7, 6: *Intra privatum autem habitum Dionysio Syracusano adhuc se continente, Himeræ quædam non obscuri generis femina inter quietem opinione sua cælum conscendit, atque ibidem, deorum omnium lustratis sedibus, animadvertit prævalentem virum flavi coloris, lentiginosi oris, ferreis catenis vinctum, Jovis solio pedibusque subjectum: interrogatoque juvene, quo considerandi cæli duce fuerat usa, quisnam esset, audiit illum Siciliæ atque Italiæ dirum esse fatum, solutumque vinculis, multis urbibus exitio futurum. Quod somnium postero die sermone vulgavit. Postquam deinde Dionysium inimica Syracusarum libertati capitibusque insontium infesta fortuna cælesti custodia liberatum, velut fulmen*

aliquod, otio ac tranquillitati injecte, Himeræorum mœnia inter effusam ad officium et ad spectaculum ejus turbam intrantem ut adspexit, hunc esse quem in quiete viderat, vociferata est. Id cognitum tyranno, curam tollendæ mulieris dedit.

Suidas (et Phot.): Ἱμεραίας ἐνύπνιον. Ἄλλοι δὲ φασὶ δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι. Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὄραν αὐτὴν ἰδοῦσαι ἀναγομένην εἰς οὐρανοῦς· καὶ ὅττα ἰλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν, διδαιμένον ἀλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασιλέως θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάστωρ, ἀκούσαι, τῆς Σικελίας. Τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὑστέρον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο, καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τιθεαμένον ἀπήγγειλεν· ἦν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε Διονύσιος. Cf. Bekk. An. p. 266, Proverb. Coislin. 267 et Heraclides Pont. ap. Tertullian. p. 346 ed. Rigalt. (V. tom. II, p. 200, not. Eustath. in Hom. II. p. 1213, 6. Suidas v. Ἱμεραία.)

Pag. 224 a, lin. 4, ad fragm. 123 adde quæ in antec. Marcellinus ait c. 25: Μὴ πισθώμεθα Τιμαίῳ λέγοντι ὡς φυγὼν (Θουκυδίδης) ὤκησεν ἐν Ἰταλίᾳ. Cf. Krüger. *Leben d. Thucyd.* p. 51.

Pag. 225, fr. 129 a. — Plutarchus Dion. 35, postquam de morte Philisti Timonidis narrationem memoraverat (v. Timon. fr. 2, tom. II, p. 83, et Ephori fr. 152), pergit: Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐφουδρίζων ὁ Τίμαιος ἐκ τοῦ σκέλους φησὶ τοῦ γωλοῦ τὰ παιδάρια τὸν νεκρὸν ἐραψάμενα τοῦ Φιλίστου σύρειν διὰ τῆς πόλεως, χλευαζόμενον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων πάντων, ὁρώντων τοῦ σκέλους ἐλκόμενον τὸν εἰκόντα, μὴ δεῖν ἐκ τυραννίδος φεύγειν Διονύσιον Ἰππῳ ταχεῖ χρώμενον, ἀλλὰ τοῦ σκέλους ἐλκόμενον. Καίτοι τοῦτο Φίλιστος, ὡς ὑφ' ἑτέρου λεχθὲν, οὐχ ὑφ' αὐτοῦ, πρὸς Διονύσιον ἐξήγγειλεν. Cf. Prolegg. p. XLVI.

Pag. 225, fr. 133. — Plenius exhibendum erat hunc in modum: Διασύρας ὁ Πολύβιος τὸν Τίμαιον ἐν πολλοῖς, αὐθὶς φησὶ· « Τίς ἂν ἔτι δοίη συγγνώμην τοῖς τοιούτοις ἀμαρτήμασιν, ἄλλως τε καὶ Τιμαίῳ τῷ προσφυομένῳ τοῖς ἄλλοις πρὸς τὰς τοιαύτας παρωνυχίας; ἐν αἷς Θεσπόμπου μὲν κατηγορεῖ κτλ.

P. 230 ad fr. 145. — Cramer. An. Paris. IV. p. 86: Ἀγαθοκλῆς. Οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ, ὡς λέγει Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἐλικίαν κοινὸς πόρνος, ἑτοιμὸς τοῖς ἀκρατεστάτοις.

EPHORUS. Pag. 235, fr. 8. — Addenda erant quæ sequuntur apud Theonem: καὶ περὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, ὡς ἰταλεύτηκε κεραυνόβλητος. Idem paullo post: Πλείῳ δὲ ἔχομεν παρὰ τῶν ἄλλων ἱστορικῶν λαβεῖν· παρὰ μὲν Ἐφόρου ἐκ τῆς πρώτης τὰ περὶ τὴν διαίρεσιν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κἀθοδόν.

Pag. 237, fr. 8. — Cf. Diodori fr. 4 in Exc. De insidiis.

Ibid. fr. 18. — Cf. Nicolai Dam. fr. 35.

Ibid. fr. 19. — De Strabonis verbis postremis in codd. misere mutilis vide nunc edit. Crameri p. 163.

Ibid. fr. 20. — Cf. Nicolai fr. 39.

Pag. 242. — Ante fr. 31 insere schol. Aristid. p. 11, 17 ed. Dindorf: Οἱ δὲ τὰς ἀποικίας καταλέγουσιν] Εἰς Ἐφορον ἀποτείνεται, δε περὶ τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἔγραψι.

Pag. 251 b, lin. 3 ab ima. — Pro σιδηρῶν Tyrwhitt. conj. αἰσθηρῶν. Heraclides Pont. fr. 3 habet ἔύλα.

Pag. 256, fr. 70. — Locum Etym. M. etiam exhibet schol. II. in cod. Parisin. 2556 ap. Cramer. Anecd. Paris. III, p. 119; ibi vero pro τοῦνομα ὕδον bene legitur τοῦνομα ὕρ, et pro Ἐφορος ἐν τῇ Εὐρώπῃ habes Ἐφ. ἐν τοῖς Εὐρώπαισι, qui libri titulus rei narratae bene convenit. Idem scholion videtur habere codex Neapolit. 159. V. Salvat. Cyrill. Catal. codd. gr. reg. Bibl. Borbon. p. 141. Cramer. In hoc cod. Neap. legitur υἷον, sicuti ap. Etym. M., teste Salvat. l. l.

Pag. 264, fr. 109. — Apud Theonem in Progymn. pro vulgata ἐν τῇ ἑξακαιδέκῃ τῶν ἱστοριῶν, marg. Vict. habet ἐν τῇ πέμπτῃ, notante Walzio in Rhett. Gr. I, p. 161. Apud Joann. Lydum fr. 108 leg. ἐν τῇ πρώτῃ. Nullus dubito quin hæc de Nili incrementis fragmenta ad librum quintum, quem geographicum fuisse constat, ex marg. Vict. auctoritate referenda sint. Contra vero fragmentum ex libro undecimo, ni fallor, desumptum præbent scholia in Aristid. p. 515, de Cimone: Γυναῖκα δὲ εἶχεν Ἰσοδίκην. Καλλίας δὲ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, κατέβαλεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντήκοντα τάλαντα· κατέβαλε δὲ ἐπὶ τῷ πρὸς γάμον λαβεῖν τὴν Ἑλπινίκην... Ἐφορος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ (l. ἐν τῇ 12) φησὶν ἐκτίσαι αὐτὸν τὰ πεντήκοντα τάλαντα, γήμαντα γυναῖκα πλουσίαν. Verba δὲ υἱὸς αὐτοῦ num scholiastæ stupori debeantur, an corrupta sint, nescio. De Miltiade Ephorum libro X egisse constat. Probabilis igitur nostra verborum ἐν τῇ πρώτῃ correctio.

Pag. 269 adde: (Fragm. 125 a.) Schol. Odys. 1, 215: Ἐν τῇ ἑξακαιδέκῃ (sic) ἱστορεῖ Κλεισφόρος περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντιῖα. Ibi Bæckhius (notante Buttmanno in Addend. p. 569) scrib. censet: ἱστορεῖ δὲ Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις κατ.

Pag. 270, fr. 28. — Ad locum Clementis adde: Bekker. Anecd. p. 782: Φοινίκια δὲ τὰ γράμματα ἰλέγοντο, ὡς φησιν Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος, καὶ Φοίνικες εὗρον αὐτά. Ibid. p. 783: Τῶν στοιχείων εὗρετὴν ἄλλοι τε καὶ Ἐφορος ἐν δευτέρῳ Κρόνον

φοῖ. — Deinde in schol. Homer. post παρέδωκεν Ἀθηναίοις lege: ἐπὶ ἀρχόντος Εὐκλήτου (l. Εὐκλείδου), ὡς φησιν Ἐφορος.

Pag. 274, fragm. 150 a. — Tertullian. De anima c. 46: *Philippus Macedo, nondum pater, Olympiadis uxoris naturam obsignasse viderat annulo. Leo erat signum. Crediderat præclusam genituram, opinor, quia leo semel pater est. Aristodemus vel Aristophon* (deb. Aristander vates, v. Plutarch. Alex. c. 2) *conjectans imo nihil vacuum obsignari, filium et quidem maximi impetus portendi. Alexandrum qui sciunt, leonem annuli recognoscunt. Ephorus scribit. Retuli hæc ad finem libri XXIX. Quodsi ad initium libri XXX referre malis, nihil refragor.*

Pag. 274 post fragm. 152. — Insere quæ exscripsi tom. II, pag. 88 a, ex scholiis Venet. II. XIII, 301, ubi laudatur Demophili liber tricesimus.

Pag. 276, fr. 161. — De loco Harpocratonis v. not. ad Aristotelis fr. 177, tom. II, p. 159.

Pag. 277, b, fragm. 164. — In Syncelli loco, scribendum puto:.. οὗ Ἐφορος ἀνεψιὸν καὶ [οὗ] σύγχρονον Ὀμηρὸν φησιν. — Ceterum adde Chronic. Anonym. cod. Parisin. 854 in Crameri Anecd. Par. II, p. 227: οὗ (sc. τοῦ Σαμουήλ) τρισκαίδεκάτου ἔτους ἐνιστῶτος (i. e. sec. Euseb. ann. Abrah. 913, a. C. 1103), γίνεται ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδος ἐν Πελοποννήσῳ, ληξάντων τῶν Πελοπιδῶν. Ἐν τοῦτοις τοῖς χρόνοις καὶ Ὀμηρον τὸν ποιητὴν τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν ἐκθέσθαι. Οὐκ ἀγνοοῦμεν οὖν ὡς Ἐφορος καὶ τινες ἄλλοι τῶν συγγραφέων πολλάκις γενεαῖς ὑστερεῖν αὐτὸν φασιν· οὐδ' ὡς ἐνιοὶ γεγράφασιν Ἡσιόδῳ τῷ ποιητῇ συνημαχότα· οὐ μὴν ἡμεῖς γε τοῦτοις συγκατατιθέμεθα, καθὼς Διόδωρος ἀποδείκνυσι τοῦτον πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευκότα.

Hieronymus in Chron.: *Agrippa apud Latinos regnante* (N° 1102-1141=915-876 a. C.), *Homerus poeta in Græcia claruit, ut testatur Apollodorus grammaticus et Ephorus* (Euphorbus vgo) *historicus, ante urbem conditam CXXIV* (l. CXXVI), *et, ut Cornelius Nepos, ante Olympiadem primam annis C.* Nihil in his adeo corruptum est; dissensus inde ortus, quod Cornelii et Ephori de condita Roma sententiæ confunduntur. V. Fragm. Chron. p. 126 sq.

P. 277. Fragmentis Ephori subijce locum Hom. Epim. in Crameri An. Oxon. I, p. 350: Τὰ δὲ τῷ ο παραληγόμενα βαρύνεται μονογενῇ ὄντα· ὦτος, χλωτός, Δωτός, ὄνομα αὐλητοῦ, νῶτος· καὶ γὰρ τούτου ἡ χρῆσις καὶ τὸ μὲν οὐδέτερον πολὺ, τὸ νῶτον, ἥδη δὲ καὶ τὸ ἀρσενικὸν ἱστορεῖται παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Ἐφόρῳ. V. Steph. Thes. v. νῶτον.

Aliud fragmentum ex Eustathio ad Od. ζ', 149, petitum dedimus in Prolegg. p. LXI, not.

THEOPOMPUS. Pag. 278 ad fragm. 1. — Cf. Herodot. VIII, 126. Ex eadem epitome Herodoti, quæ sub Theopompi nomine circumferebatur, fluxisse videntur hæc : Suidas : Ἰμπηρα, πεπηρωμένα. « Αἱ οἱ γυναῖκες ἱκτικὸν Ἰμπηρα καὶ τέρατα· οἱ δὲ τῶν τετολυμένων σφίσι λήθην καταχέαντες ἔχον εἰς Δαλφούς. » Eorundem particulam iterum Suidas affert v. λήθην. Contulit hæc Wesselingius cum Herodoteis lib. I, 167. « Arbitror, inquit, ex Theopompi epitome Herodoti hæc venisse. Falli possum opinione; sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. » Suffragantur Valckenarius in Adoniasus. p. 260 et Frommel in Crenzeri Melet. III, p. 138. — Ex eadem epitome Wesselingius ad Herod. VI, 75, fluxisse putat quæ Suidas habet v. καταχόρδησεν, ἀνείλεν, ἐξηνάριζεν. « Ἐἴτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανίαις ἐαυτὸν μαχαίρᾳ καταχόρδησε. » Wesselingium sequitur Frommel. l. l. p. 163. Parum probabilem hanc sententiam esse censet Bernhardus ad Suid. « Probo Hemsterhusium, ait, qui hæc retulit ad Ælianum in v. Ἐξέπλευσεν, ubi persimilis exstat dictio. » — Cum fragm. 2 et 3 cf. Herodot. I, 192 et IV, 95.

Pag. 280, fr. 16. — Cf. schol. Thuc. III, 29 : Ἐμβατον, τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς.

Pag. 281, ad fr. 23. — Conjecturam Wichersii Τάχος ἱππικῆς scribentis pro αἱ Θάσιοι ἱππικῆς impugnat C. Volckmarius meus (De Xenophontis Hellenicis Gotting. 1837, p. 11). « Excederet omnino, inquit, expeditio Agesilai Ægyptiaca Hellenicorum Theopompi finem, quæ ad pugnam Cnidiam perducta erant. » Hoc quidem parum me movet, quum de Agesilai expeditione Ægyptiaca etiam in tertio Hellenicorum libro (fr. 11) sermo fuerit, adeo ut appareat, Theopompum de moribus Agesilai exponentem anticipando hæc attulisse; quod idem fieri poterat nostro loco. Gravioris autem momenti est, quod deinde subjicit Volckmarius : « Tum vero, quum in antecedente libro Theopompus Lysandri mortem (an. 395) retulisset, undecimo hoc Agesilai ex Asia reditum (394) narratum esse probabile est; id quod confirmatur Trallum mentione (fr. 25), cum quo Thraciæ populo Agesilaus pugna conflixit in itinere illo (Plut. Ages. c. 16). » Unde hoc certe colligas, nihil esse apud Athenæum mutandum, quum Thasi mentio non possit offendere. Quodsi quid erratum est, error ipsius fuerit Athenæi, qui ad Thasios retulerit, quod Theopompus data occasione in Hellenicis de Ægyptiis dixerat, eo sc. loco, ubi de Agesilao ad Thasum morante agebatur. Quamquam nihil impedit quin eadem res et Thasiis et Ægyptiis acciderit.

Pag. 282 post fr. 25. — Hellenicorum fragmentis adde Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1, ubi postquam e Dicæarchio Thebas Hypoplacias, e Philca Thebas Thessalicas auctor memoraverat, pergit : Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ περὶ τὴν Μυκάλην ἄλλας (l. Θήβας ἄλλας) εἶναι φησὶ ταύτας δὲ Μιλησίους ἀλλάξασθαι πρὸς αὐτούς (αὐτούς?). Cf. Steph. Byz. v. Θήβη· τρίτη Θισσαλίας τῆς Φθιώτιδος· τετάρτη ἐν Κιλικίᾳ Ὑποπλακίᾳ, πλησίον τῆς Τροίας... πέμπτη Ἰωνίας κατὰ Μίλητον. Thebes in Asia campum commemorat Xenophon Hellen. IV, 1, 41.

Pag. 283, fr. 30. — Pro τοῦ Κλειδάτου lege τοῦ Κλειδαίου.

Pag. 285, fr. 48. — Cum Stephani loco cf. fr. 173.

Pag. 286. — Post fr. 61 adde Polluc. X, 161 : Σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ πέμπτῃ Φιλιππικῶν ἴσθιν εὐρεῖν. Scribendum aut παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν τῇ π., aut κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῇ πέμπτῃ [τῶν Θεοπόμπου] Φιλιππικῶν, uti statuit Meinek. Frag. Com. IV, p. 440, monens nomen Theopompi quum haud raro in codicibus Θεόπειμπος scribatur (v. c. ap. Diog. Laert. III, 40), post πέμπτῳ facile excidere potuisse.

Pag. 288 a, lin. 2. — Pro Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος Prellerus ad Polemon. p. 59 scribendum esse conjecit, Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος; causam idoneam non perspicio.

Pag. 291, fr. 83. — Pro Πεναιὸς l. Πηνειὸς.

Pag. 292. — Fragmentis libri noni addenda sunt, quæ de Alexandro Pheræo in mare demerso leguntur apud schol. Il. ω, 428, siquidem hæc ad nostrum historicum, non vero ad grammaticum sive mythologum cum Welckero referenda esse putaveris. Vide locum in Theopompi fr. 339, p. 332. Sane quidem ego quoque nunc dubito, num Chius historicus ista de morte Pheræorum tyranni tradiderit, quum Xenophon Hellen. VI, 4, 36, nonnisi ebrium interfectum esse tradat, et Diodorus quoque κατακόντωσιν illam ignorasse videatur, XVI, 14, 1 (Ἀλέξανδρος ὁ Φερῶν τύραννος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναῖκος Θήβης καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν Λυκόφρονος καὶ Τισιφρόνου ἰδολοποιήθη). Ceterum ad Theben uxorem tyranni referenda puto ea, quæ γέγραφε περὶ τῆς Θήβης Θεόπομπος (fr. 294), quæque inter illustria narrationum exempla memorat Plutarchus; ac, nisi fallor, Conon c. 50 (p. 150 ed. Westerm.) suam de Thebe narrationem e Theopompo mutuatus est. — In scholio Homeri quum Alexander præcipuo cultu Bacchum prosecutus esse dicatur, Cratini fabulam Διονυσολέξανδρον ad Pheræum istum tyrannum spectare acute conjecit Meineke Hist. crit. Com. p. 413.

Pag. 293, ad fr. 94. — Cf. Heraclides fr. 1, § 8, tom. II, p. 209.

Pag. 296, ad fr. 111. — Cf. Boeckh. *Manetho* p. 366.

Pag. 295, fragm. 109 a. — Strabo VIII, p. 374 extr. : Μεταξὺ δὲ Τροίζηνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἱερὸν Μῆθωνα καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τοῦτω· παρὰ Θουκυδίδῃ, οἱ ἐν τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξέκοπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἰεταί τινες ἐξαπατηθέντας δὲ Σκῆψιος Δημήτριος τὴν ἐν τῇ Τροίζηνι Μεθώνην ὑπονοεῖν, καθ' ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπ' Ἀγαμέμνονες ναυτολόγους, μηδέποτε πύσασθαι τευχοδομεῖν, οὐ τούτων, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὥς φησι Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰχός, ἰγγύς ὄντας, ἀπειθῆσαι. Hæc eo loco protulit Th., quo de Methone a Philippo obsessa sermo erat. Ol. 106, 4. Cf. Diodor. XVI, 34.

Pag. 297. Fragm. 119 a. — Lexici rhet. fragm. ad calcem Photii Lex. p. 675, 2 ed. Dobr., sive p. 29 ap. Mauriti. Meier., qui separatim hoc fragmentum edidit Halæ 1843 : Ἀγγαροὶ δὲ οἱ προσβευταί (sc. apud Persas vocantur). Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ, οὕτως· « Κατίεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκαῖνοι ἀγγάρους καλοῦσιν. » Εἰρηναῖοι δὲ ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ εἰς Ἡρόδοτον φησι καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικούς γραμματεφόρους, ἀγγάρους· ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρεῖας ἀγγαρεύειν λέγομεν· καὶ τὸν ἀγγελισφόρον, ἀγγαρον· καὶ ἀγγάριον ἐντεῦθεν· καὶ τὸ ὑπηρετεῖν, ἀγγαρεύειν. « Decimus tertius Philippicorum Theopompi liber quum bella a Persis tum sub Artaxerxe Memnone contra Acorin tum sub Artaxerxe Ocho contra Tachum gesta comprehenderit, profecto non hic deerat opportunitas de angaris dicendi. » Meier. Quæ antecedunt vide in Nymphidis fragm. 12, tom. III, p. 14.

Pag. 298, ad fr. 120. — Decimo tertio vel alio libro, in quibus de rebus in Ægypto gestis sermo erat, de Nili incrementis eorumque causis Theopompus egisse videtur. Nam de his Theopompum una cum Ephoro laudat Diodorus I, 39 (v. Ephor. fr. 108, p. 164) et Plutarch. De plac. philos. IV, 1,

Pag. 297. — Apud schol. Aristoph. Avv. 363 de Cilliconte qui Syrum patriam Samiis prodiderit, laudatur Θεόφραστος ἐν τῷ 17' τῶν ἱστοριῶν. Reponendum esse Theophrasti loco Theopompum recte procul dubio censet Prellerus ad Polemon. p. 59. Locum hunc, quem exscripsimus in Mæandrii fragm. 1, tom. II, p. 334, insere post fragm. 122.

Pag. 302, fr. 140 a. — Scymnus Chius v. 369 :

Εἴτ' ἔστιν Ἀδριανὴ θάλασσα λεγόμενη.
Θεόπομπος ἀναγράφει δὲ ταύτης τὴν θέσιν,
ὥς δὴ συνισθήμεναι πρὸς τὴν Ποντικὴν

νήσους ἔχει ταῖς Κυκλάσις ἡμερεστώτας,
τούτων δὲ τὰς μὲν λεγόμενας Ἀφυρτίδας
Ἠλεκτρίδας τε, τὰς δὲ καὶ Λιθυρνίδας.
Τὸν κόλπον ἱστοροῦσι τὸν Ἀδριατικὸν
τῶν βαρβάρων πληθὺς τι περιουχεῖν κύκλῳ
ἐκατὸν σχεδὸν μυριάσι πεντήκοντά τε
χώραν ἀρίστην νεμομένην καὶ καρπύμην·
διδυμητοῦν γὰρ φασὶ καὶ τὰ θέμματα.
Ἄλλ' ἐκαλλέττων δὲ παρὰ τὸν Ποντικὸν
ἔστιν ὑπὲρ αὐτοὺς, καίπερ ὄντας πλησίον·
οὐ γὰρ νεπετώδης οὐδ' ἀγαν ἐβλύγμενος,
ὕψος δὲ παντέκασσι διὰ τῶν μέναι,
ὀξὺς παραχώδης ὦν τε πρὸς τὰς μεταβολὰς,
μάλιστα τοῦ θέρους δὲ, κρηστήρων τε καὶ
βολὰς κεραυνῶν τοὺς τε λεγόμενους ἐκαί
τυφῶνας. Ἐνταῦν δ' εἰσὶ πεντήκοντά που
πόλεις ἐν αὐτῷ καίμεναι πρὸς τῷ μυχῷ,
οὓς δὲ μεταλθεῖν φασὶν ἐκ τῆς Παφλαγόνων
χώρας κατοικησά τε περὶ τὸν Ἀδρίαν.

Pro Θεόπομπος codex Parisinus habet Θεόπιμπος. Plura exscripsi quam diserte Theopompo tribuuntur. Nimirum totum hunc locum ex eodem fluxisse auctore arguit quæ in posteriore parte continuatur Adriaticæ et Ponticæ regionis comparatio, porro Theop. fr. 142 de agrorum ad Adriat. mare fertilitate; denique rem conficiunt Scymni verba καίπερ ὄντας πλησίον; nam Theopompi opinionem, mare ad Pontum Euxinum adeo vicinum esse mari Adriatico ut ex monte quodam utrumque possit conspici, notat Strabo in Theop. fr. 140.

Pag. 306, ad fragm. 167. — Cf. Meier. De bonis damnat. p. 108 sqq.

Ibid. fragm. 169, lin. 9. — Lege : Ἀρχίνος δ' Ἀθηναῖος, et paullo post : ἔτισι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλείδους.

Pag. 307, fr. 173. — Pro Ζειρανίᾳ leg. Ζειρινία.

Pag. 309. — Si lubet, addas post fragm. 184 locum Natalis Com. VII, 12, ubi de Gorgonibus laudatur *Nymphodorus libro tertio Historiarum et Theopompus libro XXVII* (v. Nymphod. fr. 22, tom. II, p. 381).

Pag. 311. — Cum fr. 194 cf. Ephori fr. 58, p. 248.

Ibid. fragm. 200 a. — Ælius Promotus Ms. ap. Schneider. ad Nicandr. Alex. pag. 623 : Τὸ ἀκόνιτον φύσαι μὲν ἐν Ἀκόναις· λόφος δὲ ἔστιν ἐν Ἠρακλείᾳ οὕτω καλούμενος Ἀκόναι, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος καὶ Εὐφορίων ἐν Ζεινίᾳ (fr. 28 Meinek.). Cf. Steph. Thesaur. v. ἀκόνιτον.

Pag. 312. — Ad fragmenta libri 39 adde quod apud schol. Thuc. VI, 4, 3, Theopompus inter auctores laudatur qui de Gela urbe ab Antiphemo ex jussu oraculi condita dixerint. Quod fieri potuit in excursu isto peramplio de rebus Dionysii senioris, qui Gelorum res ordinavit an. 405

(Diodor. XIII, 93, 1). Scholium illud vide in Ad-
dendis ad Hellenicum.

Pag. 321, fragm. 249 a. — Steph. B: Μελινορά-
γοι, ἰθνος Θράκης. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει 16 δόμῳ
(7, 5, 7) καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.

Pag. 321. — Cum fragm. 252 cf. Herachidis
Pont. fr. 5, tom. II, p. 212.

Pag. 323, fr. 264, lin. 3. — Lege: ὅσον τετταρά-
κοντα σταδίου, διορίζειν δὲ τοὺς Ἀμβρουσίας κτλ.;
mox lin. 7. leg.: [Ἀδύλιον δ]ρους; sicuti paullo
post pro τὸ δὲ Δαύλιον leg. τὸ δὲ Ἀδύλιον, coll. Plin-
io H. N. IV, 12, 7. V. Strab. edit. Cramerii.
tom. II, p. 283. Alteram lacunam Müllerus *Min.*
p. 35 explendam censet hunc in modum: ἀπολει-
πόντων [τῶν ἀντικρὺ δ]ρίων.

Pag. 325, fr. 278. — Cf. Clitarchi fr. 21 in
Scriptt. rerum Alexandr. p. 83. — In titulo se-
quentis fragmenti 279 l. διατριβῆς pro ἐιατριβῆς.

Pag. 326, fr. 282. — Ap. schol. Aristoph. pro
Θεόπομπος post Ruhnkenium Dindorfius recte re-
stituit Θεόφραστος, collato Porphyrio De abst.
II, 21, ubi eadem Theophrasto vindicantur.

Pag. 327. — Ad fr. 288 adde: Quae lectio com-
mendatur etiam loco Pseudo-Aristotelis Mirab.
auscult. c. 131, ubi: ἐν δὲ Κύκλωφι (sic) τοῖς
Θραξὶ κρηνίδιον ἔστιν ὕδωρ ἔχον, δὲ τῇ μὲν δῆι καθα-
ρὸν καὶ διαφανὲς καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον, ὅταν δὲ πῆχ-
τι ζῶον ἐξ αὐτοῦ, παραγρῆμα διαφθαίρεται.

Pag. 328, fr. 295 not. — Quae Wichersius
e Theopompo deprompta suspicatur, petita sunt
ex Ione Chio. Cf. Ionis fr. 13, tom. II, p. 50.

Pag. 329. — Post fr. 297 adde Plutarch. De
Pyth. orac. p. 403, E., quem locum habes in Phi-
lochori fr. 195, p. 416.

Pag. 329, fr. 299 ad comicum Theopompum
pertinet. V. Prolegg. p. LXV not.

Pag. 329, fr. 303 a. — Steph. Byz.: Ἀδράνη,
πόλις Θρακική, ἡ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς
Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ ἧ τὴν μέσσην λέγει ἐν
τρισηκιδεκάτῃ, Ἀδρήνη. De Adrane Thraciae urbe
non constat; neque video quomodo Theopompus
urbis alicujus Berenices mentionem facere potue-
rit. Locus haud dubie corruptus.

Pag. 330. — Post fr. 325 inserte: Photius v.
τετύχηκε: Τὸ μόντοι γε γράφεται παρὰ Θεόπομπῳ
καὶ ἑτέροις βάρβαρον. • Historicum enim περὶ τὰς λέ-
ξεις βᾶθυμον fuisse praeter alios monuit etiam Dio
Chrysostom. Or. XVIII, p. 479 R. Non dissimu-
landum tamen etiam Theopompi comici orationem
habere non adeo rara labentis Atticismi indicia. •
Meinek. Hist. crit. Com. p. 243.

PHYLARCHUS. Pag. 336, fr. 10. Eadem ex
Athenaeo praeter Eustathium narrat *Ælianus* V. H.

III, 14. Cf. Damonis fragm. tom. IV, p. 377, et
quem ibi laudavimus Droysenium in *Hellen.* II,
p. 285. Cf. idem Droysenius l. l. p. 295 ad fr. 8;
285 ad fr. 10; 288 ad fr. 11; 296 ad fr. 13; 341
ad fr. 23; 356 ad fr. 30; 425 ad fr. 31 (coll.
Porphyrii fr. in tom. IV, p. 709 not.); 423 ad
fr. 32; 237 ad fr. 40 a; 189 sqq. ad fr. 48.

Pag. 355, fr. 71. — Pro Φύλαρχος procul dubio
legendum est Κλείταρχος. Vide not. ad Duridis
fr. 10, tom. II, p. 472.

Pag. 357, fr. 79. — Cf. Joann. Lydus De mens.
I, 21, p. 119 ed. Roeth.: Ὅτι ποντίφικες οἱ ἀρχιε-
ρεῖς παρὰ Ῥωμαίοις εἰλίγοντο, καθάπερ ἐν Ἀθήναις τὸ
παλαι γὰρ φαίνοι πάντες οἱ περὶ τὰ πάτρια ἱερὰ ἐξη-
γηταὶ καὶ ἀρχιερεῖς ὠνομάζοντο, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γερύ-
ρας τοῦ Σπερχεῖοῦ ποταμοῦ ἱερατεύειν τῷ Παλλαδίῳ.
V. Creuzer. *Symb.* II, p. 816; O. Müller. *Min.*
p. 118.

CLIDEMUS. Pag. 365 (Fragm. 30a). — Plinius
H. N. IV, sect. 21: (*Eubaea*) antea vocitata est, ...
ut *Clidemus* (leg. vid. *Clidemus*), *Chalcis*, aere
ibi primum reperto.

ANDROTIO. Pag. 371. — Ante fragment. 1
pone haec: Fragm. Lexici rhet. p. 671, 16 ad cal-
cem Photii, p. 20 ed. M. Meier.: Κήρυκες, * ὡς
Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, Κίχροπος γενέσθαι τρεῖς
θυγατέρας, Ἀγραυλόν, Ἀρσην καὶ Πανδρόσσην, ἀφ' ἧς
ἐγένετο Κῆρυξ, Ἑρμῇ συγγενομένης. • Delendum vi-
detur ὡς et rescribendum Ἑρσην καὶ Πάνδροσον.
Ceryci Eumolpidarum quidem vanitas Eumolpum
patrem fingeat, ipsa Praeconum gens in patre
Cerycis Mercurio sibi magis placebat, differebat
autem in matre, quam etsi omnes unam ex Ce-
cropis filiabus jactabant, alii tamen Aglaurum,
alii Pandrosam ferebant; illos Pausanias I, 38, 3
secutus est, hos et Pollux VIII, 103 et hic gram-
maticus. Qui quum doceat Ceryca ab Androtione
filium perhiberi Mercurii, satis probat Androtio-
nis (fr. 34) non esse, quod in schol. Soph. O. C.
1046 (1108) tradatur, Ceryca filium fuisse Eu-
molpi, sed illic pro Ἀνδροτίων cum codice et Tri-
clinio rescribi oportere Ἀνδρων. • MEIER. Cf. An-
dronis fr. 11, tom. II, p. 351.

Pag. 376, fragm. 44 a. — Schol. Aristid.
III, p. 485 ed. Df. ad verba ἐπὶ μὲν Σάμῳ ἑκα-
τος αὐτὸς στρατηγῶν sc. Περιχλῆς]: Τῶν δὲ στρα-
τηγῶν τῶν ἐν Σάμῳ τὰ ὀνόματα κατ' Ἀνδροτίωνα·
Σωκράτης Ἀναγοράσιος, Σοφοκλῆς ἐκ Κολωνοῦ ὁ ποιη-
τῆς, Ἀνδοκίδης Κυδαθηναίους, Κρέων Σκαμεινίδης,
Περιχλῆς Χολαργεύς, Γλαύκων ἐκ Κεραμείων, Καλλι-
στράτος Ἀχαρνεύς, Ξενοφῶν Μελιτεύς. Duo nomina
excidisse videntur. De fide quam in hoc recensu

præstiterit Androton, vehementer dubitat F. Ritter. in *Welck. u. Ritschl's Rhein Mus. Bd. II*, p. 183, 1843 : *Vorgebliche Strategie des Sophocles gegen Samos*.

Pag. 376, fr. 49 a. — Schol. Aristid. p. 85 Frommel. Τριακόσιοι ἦσαν οἱ φυγάδες, ὡς Ἀνδροτίων φησιν.

DEMO. Pag. 379, ad fr. 5. — Fort. Demonis mentio latet apud Etym. M. v. γλαυξ, πετηνὸν νυκτερινὸν δ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ προσανατίθεται... ἐν νυκτὶ δρᾶν δυνάμενον· Δημονικός (sic) δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μόνον τῶν γαμφωνύχων καὶ σαρκοφάγων μὴ τυρλὰ τίττει· ὅτι καλὸν πυρῶδες καὶ θερμὸν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχει, δ σφοδρῶς δὲ καὶ τιμητικὸν ὑπάρχον· οἰκιστὴ καὶ ἀναμίγνυσιν τὴν δρασιν· διὸ καὶ ἐν ταῖς σκατομήνησι δρᾶ διὰ τὸ πυρῶδες τῶν ὀφθαλμῶν. De proverbio γλαυξ εἰς Ἀθήνας, quod Demo l. l. explicat, v. quæ laudat De Leutsch. ad Zenob. III, 6. Apud Etym. M. si de Phanodemo cogitare liceret, possis scribere : Φανώδης Ἰκίος, sc. ex Ico ins. Ph. oriundus.

Pag. 382, fr. 18. — Eadem etiam leguntur in schol. ad II. β. 233, ubi item Ἀριστοτέλης laudatur pro Ἀριστείδης.

PHILOCHORUS. Pag. 384 a, lin. 24 pro *filio* l. *filia*.

Pag. 388, ad fr. 88. — Eadem etiam schol. Aristid. p. 54, 18, ed. Dindf. sic habet : Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ ὅτι ἡ ναὺς ἐνθα ἦν ὁ Τριπτόλεμος, διὰ τοῦτο ἐνομιλῆθη ὑπόπτερος, ἐπειδὴ ἐξ οὐρίας ἐφέρετο. Cf. Joannis Antioch. fr. 2, § 4.

Pag. 389, ad fr. 35. — De hoc loco v. Curtius in Delphic. inscript. p. 5 (Berolin. 1843).

Pag. 390, fr. 39. — Eadem Joan. Antioch. fr. 4.

Pag. 393, fr. 55. — Hunc locum e codd. Cramer sic restituit : ὥστε ἡ ταῦτα ἀκούσθαι τὰ ἱλιγύειν, ἡ Φιλόχορον ἀπιστητὸν τῷ φήσαντι Ἀθηναίῳ τε καὶ Ἀφιδναίῳ, καὶ Καλλισθένι καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσι ἐξ Ἀθηναίων ἀρκεῖσθαι, κτλ.

Pag. 394, fr. 65. — Cf. Aristotelis fr. 13.

Pag. 395, fr. 68. — Lege : Bekker. An. p. 345 : Ἀδύνατοι κτλ. Cf. Aristotelis fr. 60.

Pag. 396, fr. 78 b. — Tractavit hunc locum Mauritius Meierus tum proœmio quod indicii schol. Halens. an. 1836. 37 præmisit, tum commentatione De ostracismo. Neutra commentatione uti licuit. Ceterum quæ emendanda sint indicavit Meierus in Fragm. Lexici rhetorici (Halæ 1843) p. 29. Etenim pro προχειροτονεῖ et δτε δὲ δοκεῖ, scribit προχειροτόνει et δτε δ' ἰδοκεῖ; deinde pro δτε πλείστα leg. δτω πλείστα, pro ἐντὸς πέρας τοῦ Εὐβοίας, ἐντὸς Γεραίστου τοῦ Εὐβ., quod in latinis expressum est; pro διὰ ἐξοστρακισθῆναι conj. δι' Ἀλκιβιάδου

ἐξοστρακισθῆναι vel δοκεῖ ἐξοστρακισθῆναι. In ultimis συνεκάλει legit pro συνεκάλει.

Pag. 402, fr. 110, lin. penult. — Lege : φησὶ οὐ περικοπῆναι.

Ibid., fr. 114. — Ad verba δτι χάθοδος ἰδόθη τοῖς φεύγουσιν ex antec. subaudiendum est : μετὰ τὴν ἦταν τὴν ἐν Σικιλή. Ceterum v. not. ad Cratippi fragm. tom. II, p. 77. Krüger. *Leben des Thucyd.* p. 52 sq. — Quod fragmento 115 præfigitur *Olymp. XCII, 1*, id præfigendum erat fragm. 114.

Pag. 404, fragm. 125 a. — Argumentum in Andocidis orat. De pace (p. 77 ed. Didot.) : Τοῦ Ἑλληνικοῦ μηχανομένου πολέμου, καὶ πολλὰ μὲν Ἀθηναίων κακὰ, πολλὰ δὲ Λακεδαιμονίων ὑπομεινάντων καὶ τῶν ἐκατέρων συμμάχων, Ἀθηναῖοι πρέσβεις ἀπέστειλαν πρὸς Λακεδαιμονίους αὐτοκράτορας, ὧν ἐστὶ καὶ Ἀνδοκίδης. Τινῶν δὲ προταθέντων παρὰ Λακεδαιμονίων, καὶ ἀποστευλάντων κακείνων ἰδίους πρέσβεις, ἰδοῦν ὥστε εἶσαι τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἐπιβουλεύσασθαι τὸν δῆμον περὶ τῆς εἰρήνης. Καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀνδοκίδης συμβουλεύει τοῖς Ἀθηναίοις καταδέξασθαι τὴν εἰρήνην... Φιλόχορος μὲν οὖν λέγει καὶ ἔλθειν τοὺς πρέσβεις ἐκ Λακεδαιμονίας, καὶ ἀπράκτους ἀνελθεῖν μὴ πείσαντος τοῦ Ἀνδοκίδου.

Pag. 405, fr. 103 b, lin. 2. — Delendum vide. καὶ ante ἀπό τινος. Deinde pro Ἀμοριᾶδαι bis scribendum est Ἀμμωνιάδαι. Vide not. ad Aristot. fr. 49 tom. II, p. 121. — Philochorum libro sexto de sacris navibus egisse apparet etiam ex Harpocr. v. ἱερὰ τριήρης (Phil. fr. 130 a); quum vero sextus liber Philochori Bæckhio iudice pertinuerit ad Ol. cxv, 2, res autem Demetrii et Antigoni octavo demum libro enarratæ sint : sexto libro non poterat ille nisi quasi præteriens et per additæ Ammonidis opportunitatem accessionem Demetriadis et Antigoniadis commemorare. • MEIER. ad h. l. p. 31.

Pag. 407, ad fr. 141 b. — De hoc loco ita Meierus in Fragmento Lex. Rhetor. p. 25 : « Philochorum libro VII de νομοφυλάκων magistratu disseruisse constitit jam ex Harpocrate; qui quum illud unum tradat, Philochorum illo loco et *alia quædam* de iis scripsisse καὶ δτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι, nunc ex hoc grammatico insuper nonnulla certe ex illis *aliis quibusdam* accipimus, quorum etsi pleraque jam ex Polluce VIII, 94 et ex Suid. v. οἱ νομοφύλακες noveramus, non tamen ita noveramus, ut hausta sciremus ex Philochoro. Duo autem hic habet, quæ a reliquis omnibus plane absunt, quorum unum est, quod nomothetas numero dicit septenario fuisse, alterum in eo continetur, quod eo tempore illos institutos esse scribit, quum Ephialtes sola capitalia reliquerit Areopago. Verum prius non dubito quin corruptum

sit; neque enim *septem* si fuissent nomophylaces, potuissent cum sex thesmothetis confundi, id quod tamen factum ab nonnullis est (ἰδοὺ τίσι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως), atque ad eam opinionem refellendam omnis hæc glossa pertinet; itaque pro ἐπτά sive ζ' rescribendum est ἔξ sive ζ'. — Alterum vero ante lino XII annos a Bœckhio in commentatione de consilio Attididis Philochoreæ p. 27 in dubitationem vocatum est; qui quum visus sibi esset comprobasse, ab Demetrio demum Phalerens uti gynæconomos ita nomophylaces introductos esse, verba καὶ κατίστησαν... τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος tantum aberat ut Philochori esse concederet, ut pro nugis indocti grammatici nescio cuius haberet. Verum Bœckhii argumentis satis jam ab Schœmanno (Antiqq. jur. publ. p. 299) refutatis, illud tenere licet, nomophylaces primum esse institutos, quum Ephialtes Areopago una capitalia judicia reliquisset, reliquam detraxisset potestatem. Ephialtes utrum, ut Areopagi auctoritatem suis rogationibus fregit, ita ipse de instituendis nomophylacibus ad populum tulerit, an hoc ab alio oratore latum ad plebem sit, ignoramus quidem, est tamen prius illud aliquanto probabilius. Institutis vero nomophylacibus ea muneris Areopagistici pars commissa est, quæ in generali legum curatione constabat; restituta autem sub Euclide antiqua senatus Areopagistici potestate nomophylaces aut aboliti aut legum illa curatione carere jussi sunt. Hæc enim si minus per Demetrium Phalerensem, certe ætate demum Demetrii iis reddita atque ita aucta esse videtur, ut in concione atque in senatu juxta proedros sederent, prohiberi quominus populus senatusve in suffragia mitteretur, si qua rogatio non e republica esse videretur. Hinc factum est ut memoria nomophylacum apud antiquiores oratores non exstet, reperiat demum apud Dinarchum. Verum reprehensus hic locus etiam eo nomine est, quod τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος non recte sint dicta, quæ φονικά fuerint dicenda; ea vero reprehensio ut esset justa, nihil amplius efficeret, quam grammaticum eum, qui illa e Philochoro excerpisset, falsum in verbis esse; verba igitur probaret non esse Philochori; at ne sententiam quidem Philochori esse, id vero nullo modo efficeret. Nunc autem nihil est quod nos cogat, ut τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος alia accipiamus potestate aut omnino alio sensu intelligamus quam forensi et legitimo *capitalium rerum*; immo quod non dixit τὰ φονικά, sed τὰ ὑπὲρ τοῦ σώματος, hinc colligere debemus non tantum de eæde judicia, sed etiam πυρκαϊὰς et δαιδείας criminalia, quæ capitalia erant, Areopago judicanda ab Ephialte esse relictæ. Satis hac dere; dicendum enim

nunc est iis de rebus, quarum memoria exstat apud Pollucem quoque et accuratior etiam apud Suidam; earum pars etiam apud *Harpocrationem* et qui hujus thesauros in compendium redegit, *Suidam* et *Photium*, pars in *Lexic. Seg.* p. 283, 16 reperitur. Jam vero in primo illo οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἑστεφανωμένοι, οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίᾳ χαλκῇ ἄγοντες, id satis apparet scribendum esse στροφίᾳ λευκῇ ἔχοντες; nam et Pollux scribit: νομοφύλακες μὲν ἑστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ, et Suidas dicit: στροφίῳ λευκοῖς ἔχρωντο; neque minus certum est tum pro ἄρχοντες potius dicendum fuisse θεσμοθέταις, quod etiam Suidas habet, tum ad ἑστεφανωμένοι desiderari aut μυρρίνη sive μυρρίνης στεφάνῳ (cf. Pollux VIII, 86 c. n. intpr.), aut κατὰ τὰ πάτρια, quod est apud Suidam. — In altero emendandum est ex eodem Suida: καὶ ἐν ταῖς θέαις (θεαῖς cod.) ἐναντίον [τῶν ἐν νείᾳ] ἀρχόντων ἐκαθέζοντο sitne indidem addendum etiam ἐπὶ θρόνων, haud definiam. — Quod vero ad tertium attinet, καὶ τὴν πομπὴν ἐπιμπόν τῇ Παλλάδι, id habet sane etiam Pollux, τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῇ θεῷ, sed utroque accuratior est Suidas: καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμου, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν· nam hinc apparere videtur non pompam Panathenæorum, sed aliam nescio sane quam ab nomophylacibus adornatam esse, qua Poliadis simulacrum ad mare deferri solitum sit. — Reliquum est ut dicatur de eo quod novissimum legitur: καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο κωλύοντες τὰ ἀσύμφορα τῇ πόλει πράττειν. Hic enim grammaticus unus est, qui cum *Lex. Seguer.* 283, 16 etiam in senatu cum proedris sedisse nomophylacas scribit; nam Pollux et Suidas de senatu tacent, et solam concionem commemorant; in verbis vero Pollucis, τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἐν ἑα. διακωλύοντες ἐπιχειροῦσιν ὅσα μὴ συμφέρι, tollendum videtur ineptum illud ἐν ἑα. Suidæ autem narratio: καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι κτράνομον αὐτοῖς εἶναι δοξείε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει, ceteroquin diligentior reliquis, unum tamen habet quod displiceat, ψηφίζειν, cujus loco restituendum est e *Lex. Seguer.* ἐπιψηφίζειν. Quæ hactenus disputavimus, satis demonstrant ipsam Philochori orationem in nulla ex tribus trium grammaticorum glossis fideliter redditam esse, eamque sic demum restitui aliquo modo posse, ubi collatis illis inter se quid in unaquaque earum verum sit elicueris.

Pag. 410, fragm. 155 b. — De hoc loco v. notam ad Demetrii Phal. fr. 10, tom. II, p. 364.

Pag. 410, fr. 155 c. — Schol. Aristoph. Pac.

145 : Τῷ ὄντι γὰρ ἔστιν ἐν τῇ Ἀττικῇ κώμῃ λεγομένη οὕτως, Κανθάρου λιμὴν, οὐχὶ Κάνθαρος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ, ἀπὸ ἥρωος ἐπιχωρίου τινός.

Pag. 411, fr. 158. — Hunc locum tractavit Meier. De theoriis p. x (in libello quo universitati Göttingensi secularia gratulata est universitas Halensis) et Bergk. in Rel. com. Att. p. 39, qui O. Mülleri emendationem ut suam profert. Illo uti non dabatur.

Pag. 411, fr. 162. — Cum hoc fr. junge fragm. 194, p. 416.

Pag. 412, fragm. 164 a. — Bekker. Anecd. p. 239 : Δειπνοφόρος ἱερτῆς ὄνομα. Δειπνοφορία γὰρ ἔστι τὸ φέρειν δεῖπνα ταῖς Κέρκωπικ θυγατράσιν Ἑρση καὶ Πανδρόσῃ καὶ Ἀγραύλῃ. Ἐφέρετο δὲ πολυτελῶς κατὰ τινα μυστικὸν λόγον. Καὶ τοῦτο ἐποιοῦν οἱ πολλοὶ φιλοτιμίαις γὰρ εἶχετο. Φιλόχορος δὲ φησὶ τὰς μητέρας τῶν δις ἐπὶ τὰ παῖδων, τῶν κατακλεισθέντων ἵνα πεμφθῶσιν τῷ Μινωτάυρῳ, πέμπειν καθ' ἡμέραν αὐτοῖς δεῖπνον καὶ φοιτᾶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ μετὰ τὴν ὑποστροφὴν ὥσπερ εὐχὴν ἀποδιδόντας ἐν τῇ ἱερτῇ ἄγειν τοὺς παῖδας τὰ δεῖπνα, καλουμένους δειπνοφόρους. Cf. Hyperides ap. Harpocr. v. δειπνοφόρος. Ceterum hæc fluxerint ex Atthidis libro secundo, jungique possint fr. 44, p. 391.

Pag. 412, fragm. 169 a. b. c. — Schol. Venet. ad Eurip. Androm. 446 : ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν [χθιστοὶ βροτῶν] Ταῦτα ἐπὶ τῷ Ἀνδρομάχης προσχῆματί φησιν Εὐριπίδης, λοιδορούμενος τοῖς Σπαρτιάταις διὰ τὸν ἐνεστώτα πόλεμον· καὶ γὰρ δὴ καὶ παρεσπονδήκισαν εἰς Ἀθηναίους, καθάπερ οἱ περὶ τὸν Φιλόχορον ἀναγράφουσιν. Εὐλακρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν.

Schol. Eurip. Marcian. ad Hec. 1 : Τὴν δὲ Ἐκάβην Δύμαντος, οἱ πολλοὶ δὲ Κισσέως. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσιν· Ἐκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως, καὶ στοχάζονται ἀπὸ γένους τινός τῆς Φρυγίας ἢ κώμης οὕτως αὐτὴν προσαγορεύεσθαι, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην ἐπιστολῇ.

Ib. aliud scholion : Ἐκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως] Τὰ περὶ τὴν Ἐκάβην διαφόροις ἱστορεῖται. Φιλόχορος μὲν γὰρ ἐν τῷ Περὶ τραγῳδιῶν Χοιρῶν αὐτὴν φησὶ καλεῖσθαι. Ἰσως δὲ διὰ τὸ πολὺ παιδα γεγενῆσθαι ἢ γὰρ χοῖρος πολλὰ τίεται, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἐκάβη προσαγορεύονται. Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κυρίως αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν.

Asclepiadem intellige Tragilensem, Τραγιδουμένων auctorem. Scriptio Περὶ τραγῳδιῶν non diversa fuerit ab Epistola ad Asclepiadem. Item quæras num liber Περὶ Εὐριπίδου (fr. 165) ab illo De tragediis sit distinguendus. Negaverim.

Pag. 413, ad fragm. 172. — Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 448 : Ἡμετέριος Φιλόχορος γῆς παῖδας

εἶναι θυηλάς ἄς πρῶτον θύουσι· θυοσκόμ δὲ, οἱ ἀπὸ τῶν θυομένων διὰ τοῦ πυρός μαντευόμενοι· ἱεραὶς δὲ τοὺς ἀπὸ τῶν ἱερῶν σπλάγχων μαντευομένους. Κυρίως μὲντοι θυηλάς τοὺς θυλάκους εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται.

Pag. 414, fr. 180. — Cf. Demagoræ fr. 3, et Hegesandri fr. 46, tom. IV, p. 378 et 422.

Pag. 415, fr. 186. — Hic locus Philostephano vindicandus est. V. Philost. fr. 9 a, tom. III, p. 30.

Pag. 415, fr. 188. — Titulus Περὶ εὐρεμάτων delendus; probabiliter verbis Φιλ. ἐν τῇ 18^ῃ indicatur liber nonus (8^ῃ) Atthidis, in quo de rebus sacris sermonem fuisse fragmenta docent. Ceterum si constaret Philochorum præter Ἐπιγράμματα Ἀττικά (v. Prolegg. p. lxxix) etiam Thebaicas et aliarum civitatum inscriptiones collegisse, ad tale potius opus pertinere crediderim fragmentum, quod plenius jam exhibere licet e cod. Paris. 2766 in Cram. Anecd. Par. III, p. 289 : Ὁ δὲ Φιλόχορος ὑπ' Ἀπολλωνίος φησιν αὐτὸν (sc. τὸν Αἶνον) ἀναιρηθῆναι, ὅτι τὸ λίνον καταλύσας πρῶτος χορδαῖς ἐχρήσατο εἰς τὰ ὄργανα. Φησὶν δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταρῆναι καὶ τιμᾶσθαι ὑπὸ ποιητῶν θρηνώδων ἀπαρχαῖς. Ἐπιγραφή ἔστιν ἐν Θήβαις

Ὁ Αἶνε, πᾶσι θεοῖσι τιτιμένη· σοὶ γὰρ ἔδωκαν
ἀθάνατοι πρῶτον μίλος ἀνθρώποισιν ἀΐσαι
ἐν ποδὶ δεξιτερῷ· Μοῦσαι δὲ σε θρήνον αὐταὶ
μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐκεῖ λίπας ἔλίου αὐγῆς.

Pag. 415, ad fr. 19. — Schol. Rom. ad Eurip. Alcest. 983 : Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκαία τὸ μυστήριον καλεῖται ἀπὸ τοῦ Θρακῆος Ὀρφέως. Καὶ ἄλλως· Καὶ ποιητῆς καὶ μάντις ἦν ὁ Ὀρφεὺς. Φιλόχορος ἐν πρώτῳ Περὶ μαντικῆς ἐκτίθησιν αὐτοῦ ποιήματα ἔχοντα οὕτως

οὔτοι ἀριστερός εἰμι θεοπροπίας ἀποποιεῖν,
ἀλλὰ μοι ἐν στήθεσιν ἀληθεύουσι μέλαινα (μέριμνα;
[Cobet; μέλαιναι?]).

Ὁ δὲ φυσικὸς Ἡράκλειτος (sic Cob.; Ἡρακλείδης cod.) εἶναι ὄντως φησὶ σάνιδας τινὰς Ὀρφέως, γράφων οὕτως· Τὸ δὲ τοῦ Διονύσου κατασκευάζεται ἐπὶ τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ καλουμένου Αἰμου, ὅπου δὴ τινες ἐν σάνισιν ἀναγραφὰς εἶναι φασιν [ἄς ἔγραψεν Ὀρφεὺς vel tale quid excidit. Cob.]

Pag. 416, fr. 196. — Cf. Lex. rhet. in Bekk. An. p. 265, 13. Etym. M. p. 455, 49 et Pherecyd. fr. 2 a in Addendis.

ISTER. Pag. 424, fr. 49 not. scribe : Cf. Pherecyd. fr. 36.

Pag. 426, fr. 52 : — Μητροπόλις] Libri omnes μεσοπόλις, præter unum, qui lacunam habet.

APOLLODORUS. Pag. 428, fr. 4 ita exhibendum erat : Ἡ δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Περὶ θεῶν. Δρυῖνοι δὲ αὐτοὺς φησι στέφεισθαι διὰ τὸ μεμερίσθαι τῇ θεῇ τὸ δένδρον τοῦτο, διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφὴν πρῶτον χρησιμεῦσαι.

Pag. 431, fragm. 13 a. — Joh. Lyd. De mens. IV, 27 p. 286, ed. Roeth. : Οὐδὲ γὰρ ἄν τις εἰροι κυρίαν θεοῦ (Martis) προσηγορίαν, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀλλ' οὐδὲ φύσεως γινώριμα, ἐπεὶ νῦν μὲν ἄρρενας, νῦν δὲ θηλείας τὰς ἰδέας εἰσάγουσιν οἱ φιλοσοφοῦντες· ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ὀνομασίας αὐταῖς ἔθεντο, ἄρρενας μὲν θεοὺς τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις, θηλείας δὲ τὰς ζωογόνους εἰσάγοντες.

Pag. 431, fr. 19. — Plutarch. Qu. conv. V, 3, 1, p. 676, A : Οὐ μὴν ἀλλὰ κατ' ἰδίαν τῇ Ποσειδῶνι φαίη τις ἂν τὴν πίτυν προσήκειν, οὐχ ὥς Ἀπολλόδωρος οἶεται, παράλιον φυτὸν οὔσαν, οὐδὲ ὅτι φιλήνεμός ἐστιν, ὥσπερ ἡ θάλασσα (καὶ γὰρ τοῦτό τινες λέγουσιν), ἀλλὰ διὰ τῆς ναυπηγίας μάλιστα.

Pag. 435, fr. 44 a. — Schol. Venet. in Eurip. Hec. 462 : Τῆς καλλιδίδου Ἀθανά(ας) Οὐ μόνον γὰρ παρθένοι ὕφαινον, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ Περὶ θεῶν αὐλῆς (?), ἀλλὰ καὶ τέλειαι γυναῖκες, ὥς Φερεκράτης ἐν Δουλοδιδασκάλῳ.

« Αὐλῆς fortasse delendum » Coarct. Latebit libri numerus.

Pag. 435, fr. 44 b. — Servius ad Virg. Georg. I, 16 (p. 174 ed. Lion.), de Pane : *Apollodorus sine parentibus cum sinit, quoniam universum, i. e. τὸ πᾶν, huic deo sit attributum. Cornua, quae solis lunaeque designantur; pellis maculis distincta, quae variam designat imaginem siderum. Inferior pars hirsuta, ut situs terrae. Cum fistula est, quoniam flatus ventorum oriuntur. Metus vero ad repentinas fugas Panicus, pro subitaria aeris commotione.*

Pag. 437, fr. 58 a. — Steph. B. : Ζέκανθα, πόλις Ἰβηρίας, ἣν εἶλεν Ἀντίβας, ὥς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῃ.

Idem : Μέσμα, πόλις Ἰταλίας. Ἀπ. ἐν τρίτῃ Χρονικῶν.

Pag. 440, fr. 70. — Laterculum regum Aeg. nunc vide in fragm. Manethonis, tom. II. Ceterum neque Eratosthenis neque Apollodori haec, sed Christiani hominis sortum esse, quam auctor claris superioris aevi chronologis affinxit, mihi persuasum est.

Pag. 443, fr. 74 not. 1, lege *Cratetis*. Eadem Tzetzes de Homeri aetate ex Apollodoro repetit Chil. XIII, 647. Adde Vit. Hom. ed. Iriart. p. 233, ubi : Ἐρατοσθένης δὲ μετὰ ρ' τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας. Ἀπολλόδωρος δὲ μετὰ π' (sc. Ὁμηρον γεγονέναι φησὶν). Tzetzes in Exeg. Iliad. p. 18, 15, et p. 21,

27 : Ὁ Ἀπολλόδωρος τε καὶ δ' Ἀγυρίνος Διόδωρος... παραδίδωσι μαθητὴν Προναπίδου γενέσθαι (τὸν Ὁμηρον). — Ad Chronica Apollodori refer etiam fr. 180.

Pag. 446, fr. 81 a. — Quinctilian. XI, 2, 16, de Simonide Dioscurorum ope servato. V. fragment. 7 Apollae Pontici, tom. IV, p. 307.

Pag. 447, fr. 89 a. — Schol. Platon. p. 331 : Aristophanes com. tres filios habuit, horum tertium Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίταρχον Φιλέταιρον. Plenius locum exscriptimus in Dicearch. fr. 41, tom. II, p. 248.

Pag. 450, fr. 109 a. — Steph. Byz. : Ἀύσχίται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. Ἀπολλόδωρος δευτέρῃ Περιπλήσειως καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ (c. 180).

Pag. 450, fr. 115. — Pro καὶ Νούμιδες legendum videtur καὶ Νουβάδες.

Pag. 457, fr. 164 a. — St. Byz. : Κορώνη, πόλις Μιαισσηνίας, ὥς Ἀπολλόδωρος ἰβδόμῳ τοῦ Καταλόγου.

Pag. 459, fr. 175 a. — Bekker. An. p. 783, 6 : Πυθόδωρος ἐν τῇ Περὶ στοιχείων καὶ Φίλλιος δ' Δῆλιος ἐν τῇ Περὶ χρόνων πρὸ Κρόνου Δαναὸν μετακομίσαι αὐτὰ (sc. τὰ γράμματα) φασιν. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιακοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκαταῖος, οὗς καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Νέων καταλόγῳ παρατίθεται.

Fr. 175 b. — Cramer. An. I, p. 79, 6 : Ἄλος (Il. β, 682), πόλις Θεσσαλίας. Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς λέγεσθαι τὴν πόλιν.

Pag. 465, fr. 211. — Eadem in Bekk. An. p. 374, 24. Adde Bekk. An. p. 94, 5 : Ἐργοδοτῶν, ὥς καὶ τῇ συνθεσί. Ἀπολλόδωρος. Id. p. 471, 19 : Ἀφλαστα, τὰ ἀπροστόλια. Ἀπολλόδωρος.

Pag. 467. — Post fr. 237 adde : Herodian. Περὶ μόν. λίξ. p. 40, 21 : Κριτής. Οὐδὲν εἰς τῆς λῆγον δισύλλαβον ἀρσενικὸν δξύνεσθαι θέλει, ἀλλὰ μόνον τὸ κριτής· τὸ γὰρ ληϊστής τρισύλλαβόν ἐστι· διὸ ἔχει προαίμενον τὸ ι· τὸ δὲ ψαλτής Ἀττικόν ἐστι δξυνόμενον, ὥς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος. Apollon. gramm. De pronom. p. 4 ed. Bekk. : Καὶ Ἀπολλόδωρος δ' Ἀθηναῖος καὶ δ' Θράξ· Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικά τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

Cramer. Anecd. Oxon. II, p. 446 : Θεός, ἀπὸ τοῦ θεῖν· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ αἵτιον εἶναι τοῦ θεῖσθαι διὰ τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης.

Idem An. Ox. I, p. 48, 18 (Epimer. Hom.) : Ἀνέμοιο (Il. ζ, 346)· ὄνομα προσηγορικὸν ἀπὸ ῥήματος. Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ ἀνύειν· ὁ δὲ ποιητής παρὰ τὸ αἶν.

Idem ib. I, p. 420, 8 : Ὑπόδρα (Il. α, 143) ἐπίρρημα πόθεν γίνεται; Ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος δύο λέγει παραγωγὰς, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς μίαν ἀπὸ παρακειμένου οὕτως ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἡριμῶ γίνεται ἡρέμα,

καὶ ἀπὸ τοῦ σιγῶ σίγα, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ ὄρω δρα, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόρα, καὶ πλειονασμῶ τοῦ δ ὑπόδρα, τὸ ὑπορᾶσθαι. Καὶ ἄλλως. Ἔστι δρῶ, καὶ σημαίνει τὸ βλέπω, ἐξ οὗ καὶ δράσις καὶ δράμα· ἐκ τοῦ οὖν δρῶ γίνεται δρᾶ, καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ ὑπόδρα, τὸ ὑποδράπειν, καὶ δραπέτης. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ἐκ τοῦ ὑποδρᾶς γίνεται κτλ.

Idem ib. I, p. 66, 30 : Ἀπὸ τῆς ἀμφί προθέσεως τὸ ἀμφί ἐπίρρημα ταύτης παραλαμβάνεται· « Οἵπερ νέτεροι εἰσι θεοὶ Κρόνον ἀμφί ἰόντες (II. ο, 225) ». Οὐδεμία γὰρ πρόθεσις πλεονάζει τὸ σ. Τὸ δὲ ε, οἷον ἀμφί ε, ἀντωνομία νῦν ἀρσενική ὀρθοτονομένη, νῦν μεταλαμβάνομένη εἰς σύνθετον Ἀπολλόδωρος δὲ φιλοῖ τὸ ε.

Pag. 468, fr. 241. — Eadem Suidas s. v. Dele notam : *In antecedentibus* etc. Etenim Suidas quoque, sicuti Athenæus, et Antiphanis et Apollodori meminit.

Pag. 468, fr. 242 a. — Athenæus XIV, p. 636, F : Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλείους ἐπιστολῇ ἀντιγραφῇ, « δ νῦν, φησὶν, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτ' εἶναι μάγαδιν· δ δὲ κλεψιάμβος κληθεῖς, ἔτι δὲ δ τρίγωνος καὶ δ ἑλυμος καὶ τὸ ἐνεαχόρδον ἀμαυρότερα τῇ χρειᾷ καθέστηκε ».

Aristoclem intellige eum qui De choris et de musica scripsit.

Pag. 469, b. — Queritur cujusnam Apollodori sint hæc : Festus De verb. sign. p. 224 Lindem. : *Apollodorus in Euxenide ait Aeneas et Lavinia natos Mayllum Mulum Rhomumque, atque ab Rhomo urbi tractum nomen.*

Plutarch. Qu. Gr. 42, p. 301, C : Ἀπὸ τίνος ἱρρέθη τὸ παροιμιώδες « Ἀῦτα κυρία »; Δίωνος δ Ταραντίνος, στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐν τοῖς πολέμοις, ἀποχειροτονησάντων αὐτοῦ τινὰ γνώμην τῶν πολιτῶν, ὥς δ κῆρυξ ἀνείκε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀντεινάς τὴν δεξιάν, « Ἄδε, εἰπε, κρείστων. » Οὕτω γὰρ δ Θεόφραστος ἱστορήκε· προσιστόρηκε δὲ καὶ δ Ἀπολλόδωρος ἐν Ῥυτίνῳ (?), τοῦ κήρυκος « αὔται πλείους· εἰπόντος, ἀλλ' αὔται, φάναι, βελτίους » καὶ ἐκχυρῶσαι τὴν τῶν ἱλαττόνων χειροτονίαν. Utrumque locum Meursius et Fabricius ad comicum Apollodorum petulerunt, refragante Meinekio in Hist. crit. com. p. 463. — Ceterum fragmenta Apollodori, grammatica maxime, augeri adhuc posse confido; ego hunc in finem post Heynium veteres auctores excutere nolui; quæ ultro se mihi obtulerunt, enotasse satis habui.

VOLUMEN II.

PROLEGOMENA.

Excerpta Escorialensia Augustus quoque Federus, vir doctissimus, e codice olim descripsit. Sed quibus edendis ante viginti hosce annos paucorum dierum otium suffecisset, eorum particulam nunc demum typis mandare placuit (*Polybi, Diodori atque Dionysii fragmenta cum Nicolai XXV prioribus, Darmstadii an. 1849*). Parisiensem editionem nusquam Federus memorat. Igitur non novit eam; quod qui negarunt, malevolos esse censeo. Ceterum Parisiensis et Darmstadiensis editiones etiam in iis, quæ non in trivio cuique obvia essent, sæpe numero consentiunt. Quod gaudeo. Enotabo quæ nova accedunt. Præterea Nicolaus Piccolo, vir non minus humanitatis quam ingenii et doctrinæ laude clarissimus, egregia multa attulit in appendice ad commentarium suum in Nicolai fragmentum Παρὶ βίου Καίσαρος (v. infra Add. ad tom. III). Quorum quidem pleraque jam ante duos abhinc annos v. d. mecum communicaverat.

Pag. vii, 1, lin. 6. ἀναλαῖν μὲν] Federus v. μὲν uncis inclusit, ut de suo additam. At μὲν plenius

literis in cod. exstat; contra vero pro ἀναλαῖν codex ἀν, sicut mox ἀποσταῖ pro ἀποσταῖλαι, et fr. 9, ἐν pro ἐννοήσας, et fr. 34, ἤ pro ἤκ etc. Unde patet librarium compendia scripturæ, quæ erant in libro describendo, non satis intellexisse. Federus de hujusmodi rebus plerumque nihil monuit, quasi hæc parvi essent momenti in emendando libro corruptissimo.

Pag. viii, fr. 4, lin. 4. ἐπὶ τῆς] l. εἰς τὰς, uti est in nota.

Pag. ix, fr. 6, lin. 3. οὐδὲ] Cum Federo corrige οὐνοῦς. — Ib. fr. 8, lin. 5 προέχων] προσχὼν tacite scripsit Feder. et h. l. et pag. xviii, fr. 23, lin. 3. Quod sane miror.

Pag. xi, fr. 12, lin. 3. διὰ τοὺς ἰδίους ἐκείνων περισπασμένων] περισπασμοὺς recte Federus. διὰ τοὺς ἰουδαίους conj. Piccolo. — lin. 6. κερπούμενος] lege ἀρκούμενος, uti est in latinis. Error hypothetæ, qui vocem ἀρκούμενος in ἀρκούμενος corrigere jussus erat.

Pag. xii, lin. 14. ἔνεκιν αὐτῶν βασιλεῖα εἶναι] Hæc quantumvis dura possis tueri : *per ipsos* (Romanos) *Timarcho licere regi esse*. Sin minus hoc placet, leg. ἔδωκεν αὐτόνομον. In not. ad h. l. lege

Μηδῶν pro Μηδῶν. — fr. 14, l. 3. τὴν ὁμοιότητα τῆς ὀφείας καὶ τὴν ἡλικίαν ὁμοίαν ἔχοντα] Vario modo hæc ad maiorem concinnitatem revocare licet. Suavissimam medicinam propinat Dübnerus meus, legendum censens : τὴν ὁμοιότητα. Sin excerptoris verba sunt, Diodorus dederit : τὴν τε ὀφίαν καὶ τὴν ἡλ. ὁμοίαν ἔχοντα, uti legimus infra p. xvi, lin. 3 in gemella narratione.

Pag. xiii, lin. 6. In nota ad h. l. lege : Codex ὀνομάζειν ὁ φάνην, unde in contextu dedi ὀνομαζόμενον Ὀράνην. Sed præstat cum Federo legere ὄνομα Ζηνοφάνην. Certe Zenophanem quendam posterioris ævi in Cilicia tyrannum memorat Strabo XIV, p. 672. — Ibid. lin. 14, 15 corrige sphalma illud ταῖς ἐπὶ pro ἐπὶ ταῖς. — Ib. fr. 15, lin. 2. ἐπιβουλεύσαντες Ἀριάρθην.] Dativum ex vulgari loq. usu reponendum recte, puto, censent Piccolo et Feder. Quamquam accusativi exemplum habes in Steph. Thes. IV, p. 1544, A.

Pag. xiv, not. G. διασπαρῖν] διαγράψιν conj. Feder. Mox pro ὀργυῶν codex præbet ὀργυαῖον, quod notare omisi. Dein pro τάλαντων l. τάλάντων. — lin. 4 ab ima. προσεχόντων] iterum Federus tacite προσεχόντων.

Pag. xv, lin. 3. verba πρὸς τέλος ἀγαγεῖν excerptoris esse videntur. Diodorus dixerit : ἐφιλοτιμήθη περὶ τὴν vel ἐπὶ τῇ. — lin. 18. Βυζάντιοι] οἱ B. dedit Feder. — lin. 28 post τέλος excidit [δέ]. V. nota. Contractam esse narrationem patet. At nihil est cur v. ἐγχαρτῆς ad Metellum, non vero ad Pseudo-Philippum spectare putemus. — In not. ad fr. 17, lin. 2 pro ed. Bonn. lege ed. Boiss.

Pag. xvi, fr. 20, lin. 5. Κάσιον] Κάσιον, nomen romanum, Federus, quamquam dubitans, introduxit. Syrorum Ζῆς Κάσιος, ὄρος Κάσιον etc. satis indicant nihil n. l. inesse a Syria alienum.

Pag. xvii, lin. 14. In not. (3) ad h. l. adde : « Sed præstare videntur quæ in latinis expressimus, ubi vertimus quasi lin. 9 in græcis esset [ἐν οἷς καὶ] τοὺς περὶ τὴν Λάρισσαν. » Idem Federo visum est. — lin. 25 παρὰ πόλιν] περὶ π. male Feder. — lin. ult. Μολαίτης s. Μολαίτης] Optime Federus refinxit Μοαγίτης. « Per temporum rationes, ait, vix diversus esse poterit a Moagete Cibræ tyranno ap. Polyb. 22, 17, indeque Livium (38, 14). Idem nomen a Strabone lib. 13 extr. ultimo ejusdem civitatis tyranno, centum fere annis posteriori, tribuitur; quo e loco simul discimus Pisidarum quodammodo coloniam Cibræ, hujusque in ditione fuisse Bubonem. Qui legationi ad Manlium interfuisse frater a Polybio memoratur, hic noster fortasse Semias fuerit. »

Pag. xix, ante not. G. πορρωτάτω] προσωτάτω tacite Feder. In not. 4 ad hoc fr. dele verba :

Max excidisse videtur v. δύνατο. — Ibid. fr. 25, in versione lin. 5, lege et duces qui a regia familia stabant. Quod in gr. codex habet τοῦ ἀπὸ τοῦ κατὰ frustra tuetur Feder.

Pag. xxi, lin. 6. ὑπεβολὴν] fort. ἀναβολὴν fuisse conj. Feder. — lin. 9 interpunge ante verba, τὴν Ἐνναν, quæ sunt ecclógarii, qui totum h. locum perperam excerptit. In antec. plura excidisse vel ex particula μὲν, quæ nunc abundat post v. παραχρῆμα, colligas. Nam perperam hoc in excerptis nostris tuearis comparatis aliis optimorum auctorum locis, ubi post μὲν nullum sequitur δέ. Nihil enim subesse nisi excerptoris oscitantiam luculentissime docent ea excerpta quæ cum integro opere conferre licet. — Ut illuc revertar, Eunus Diodoreus hæc dixerit : confestim nulla interposita mora defectionis consilium exsequendum esse, primum vero Ennā potiri debere; id enim subsequenti-bus coeptis omen esse; nam sati decreto factum, ut hæc ipsis patria urbs data esset, quæ totius insulæ esset acropolis. Pro τὴν πατρίδα fort. fuit ταύτην τὴν πατρίδα. — Federus interpunxit τὴν πατρίδα, τὴν Ἐνναν οὖσαν, ἀκρόπολιν. Quod nihili. — lin. 7. βίαιον? ἀνέχιστον] Pro inepto signo interrogationis pone ἤ, ut tacite pro more Federus, vel μηδ', ut mavult Piccolo.

Pag. xxiii, lin. 1 ἐπιβολῆς] ἀναβολῆς e conj. dedit Feder. — Ib. fr. 31, l. 8 pro ὁ δὲ Ἐξ. cum Federo l. ὁ δὲ Ἐξ. et deinde Σύντιος, coll. Livio Ep. 70, et fr. 32, lin. 3. κατατινόμενος. — lin. 3 ab ima pro Ταρχύνιος Feder. reponi vult Ταρχύνιος, fort. recte. Apud Plutarch. Sertor. 26, 2 habes : Παρπένναν δὲ καὶ Γρακῖνον.

Pag. xxiv, l. 4. ἀνακλιθεῖς] κατακλιθεῖς Federus vult. Non opus. Cf. χαμαὶ ἀνέκλινε in Exc. Nicol. tom. III, p. 386, l. 13. — fr. 33, l. 20 ὑπακούεσθαι l. ὑπακούσεσθαι, mon. Federo et Dübnero. — In extr. fragm. Federus pro corrupto εἰς τὰς χεῖρας conjecit εἰσαγαίρας, quod a traditis propius abest. De re cf. Strabo XII, p. 576 : Ἐγγὺς ἦλθον οἱ Κυζικηνοὶ τοῦ ζωγράφου λαβεῖν τὸν βασιλεῖα ἐν τῇ διώρυγι ἀντιδιορύττοντες· ἀλλ' ἐφθῆ, φυλαζόμενος καὶ ἀναλαβὼν αὐτὸν ἔξω τοῦ ὀρύγματος. Locum, qui me fugit, debeo Federo.

Pag. xxv, ad fr. 34. Federus putat Antiochum, de quo h. l. sermo est, non esse Ant. Asiaticum ut nos statuimus, quia hujus regno Seleucidarum seriem claudat Appianus, in nostro vero fragmento superstes sit adversarius ipse quoque Seleucida. Quæ argumentatio nulla est. Appianus non eum memorare voluit, cujus morte gens Seleucidarum extincta est, sed eum qui postremus Syriæ rex fuit.

Pag. xxvi, fr. 35, l. 6. ταύτην αἰτίαν] l. ταύτην τὴν αἰτ. — l. 21. τῆς ἀμύλλης] τῆς ἀμύλλας ed. Feder..

et reapse sic codex habet, quod notare omisi. Fort. leg. ἀπειλῆς conj. Feder., de quo ipse quoque cogitaveram. Num fort. ἀμειλιχίας, an τοιαύτης δουλίας?

Pag. xxviii, l. 7. πρὸς τοὺς περὶ Ἀγαθοκλέα] πρὸς τὸν Ἀγαθ. Federus, nescio quo lapsu. — l. 8. ὑδρίας] l. ὑδρίας. — l. 15. Ἀρσινόης φόνω] Cf. Joan. Antioch. fr. 54, p. 558. — l. 21. τὴν πατέρα] l. τὸν π. — l. 29. προέκειτο] προσέκειτο Feder., quod nisi sphalma est, male habet. — l. 30. Verba ἐξ ἀπιστίας, unde elicui quod sequitur ἐξαπίστια, parentheseos signis, ut a librario efficta, includenda erant. — lin. ult. μηδὲν] μηδένα scr. Feder.

Pag. xxix, lin. penult. ἤξιν (ἔξιν cod.)] ἤξιν Federus, quod praefero.

Pag. xxx, l. 1. ἔτι μᾶλλον] ἔτι μέλλον vel ἐπιβάλλον conj. F. — lin. 11. ἐκκλούμενος] fort. fuisse ἐκκαλούμενος opinatur F. — Ib. not. 17. adde : ὑπὸ τούτους conj. Feder. — l. ult. pro καθιστάμενος l. καθισταμένος.

Pag. xxxi, l. 11. ῥαστώνην] l. ῥάστην cum Piccolo et Federo. — l. 24. μετὰ τρωτῆς] μεστὰς τ. conj. Feder. — l. 27. οὐδὲν ἀγαθοῦ] leg. videtur οὐδὲν ἀγαθόν, ut Feder. et Picc., vel οὐδενὸς ἀγαθοῦ. — l. ultim. ἔργω] l. ἔργα, ut Piccolo et Feder.

Pag. xxxii, l. 12. ὀλίγος] ὀλίγου conj. F. — l. 15. πάντων μάλιστα] παντὸς μ. Feder. — l. 36. leg. Μισσηνόν. — l. 38. κατέπλησε ταῖς τρ.] verbi dativo juncti exempla v. in Steph. Thes. v. πίπλημι. Quod propter Federum moneo.

Pag. xxxiii, l. 9. ποιήσεται διὰ τὴν ἐκ] Federus conj. ποιήσῃ τὴν διάστασιν ἐκ τῆς κτλ., Piccolous conj. ποιήσεται δικαστήν. Mihi etiam nunc verba αὐτὸν ποιήσεται et αὐτὸν ποιήσεται in eadem linea magnopere displicent, et librario imputanda esse videntur. Scripserim : ἢ τὸν δῆμον ἐριθίσῃ πρὸς αὐτὸν, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἰταρείας ἐπιβολὴν (sic malim pro ἐπιδουλήν) τινὰ (neutr. plur.) κατ' αὐτοῦ μηχανησάμενος.

Pag. xxxiv, l. 1. ἔχοντι] ἔχοντα maluit Fed. — l. 3. τῷ τε] leg. τῷ δὲ cum Picc. et Fed. — lin. 8. λεγομένων τε καὶ] hæc verba ap. Federum exciderunt. — l. 24. δπου] δ ποῦ Fed.

Pag. xxxv, l. 3. ὑποκαθίσταται] ὑποκαθῆσθαι leg. censet F. — l. 9. leg. ἀθρόων, ut Fed. — l. 10. ἀπεκόπη] ἀνεκόπη F. — lin. 13. τῶν Ῥωμαίων] l. τὴν Ῥ. — l. 34. τοῦ θορύβου] supple accus. τὴν πᾶν vel τὸν δῆμον, aut lege τὸν θόρυβον.

Pag. xxxvi, l. 17. ἀποτραπέσθαι μηδὲν] d. καὶ μηδὲν Fed. — l. 27. ἰσόκεδον μένον] Aut fuit ἰσόκεδον Μήλιον (μέλιον in cod. aliquo fuerit) uti Federus censet, aut verba ὡς ἂν... μένον ex inepta glossa in textum irrepperunt. Deinde in verbis quæ ex Dionys. Exc. Vat. supplevi, scripserim : τόπος οὖν

[Ἀἶον] Μήλιον κτλ. — lin. 7 ab ima ἄγειν] ἀπάγειν conj. Feder.

Pag. xxxvii, l. 1. lege γανόμενος cum Piccolo et Federo. — l. 6. ταῖς οἰκίαις] ἐν τ. οἰκ. conj. Piccolo. — lin. 9. excidit τοῖς ante Καμπανίαν. — l. 13. Ἰάμβανον] eadem vox quum paullo post redeat, Piccolous priori loco fort. leg. suspicatur ἀπίλαον, aut altero loco μικρὸν ἰβάλλοντο. — l. 21. οἱ δὲ ἀσθενεῖς] fort. fuisse οἱ δὲ πλείστοι ἀσθενεῖς suspicatur Piccolo. — l. 32. ἐκ τοῦ πεδίου] ἐκ τοῦ σπουδαίου eleganter conj. Piccolo, collatis Nicolai verbis (t. III, p. 355) ἀπὸ τοῦ βαλτίστου καὶ σπουδαιοτάτου. Federus dedit ἐκ τοῦ παλαιοῦ. Similiter possis ἐκ τοῦ βαβαίου, ἐκ τοῦ αἰδίου, ἐκ τοῦ ἐμπέδου. Nec fortasse deerit, qui ipsam vulgatam tueatur, collata v. πιδόθεν, i. e. ἀρχῇθεν, sec. Hesych. — lin. 38. δαί] in δὴ mutavit F. — ib. καλῶσαν] leg. καλῶσον, suadente Piccolo. — l. 40. Σιτικηνοὶ] Verum gentis nomen, Σιδικίνοι, posuit Feder., dubitans tamen. Cf. Steph. Byz. v. Σιτηκόν. — l. 44. ἰάσωμεν] l. ἰάσομεν, ut bene Federus.

Pag. xxxviii, l. 17. αὐτὸν] αὐτὸς Feder., quod ipse quoque malim, quia propius abest ab αὐτοῖς, uti est in cod. — l. 19. τὰς τότε οὔσας] καὶ τότε οὔσας, et deinde ἐκιδῆ, Feder. — l. 33. διαχομίσαι] παραχ. F. — l. 34. χωρήσαντις] l. χωρίσαντις, uti est in lat. — l. 45. Ταρρακινὰ] Hic quoque, ut passim, ad Romanam orthographiam nomina exigens Federus scr. Ταρρακίαν, quamquam refragante Stephano qui ipsum citat Dionysium. — ult. καὶ γὰρ] l. καὶ χεῖρ, ex correctione Federi.

Pag. xxxix, l. 2, not. 14 ἀπάντων] præstat ὅπ' αὐτῶν, ut conj. Feder. — l. 6. συμπιμπόντων] excendi deb. συμπροπιμπόντων. — l. 12. Οὐλτοῦρον] l. Οὐλτοῦρνον vel Οὐουλτοῦρνον, coll. Dionys. VII, 3. Strabo V, p. 238, 249. — l. 23. στρατιάν τε γὰρ] fuerit στρατολογίαν γὰρ. Feder. conj. στρατιάν τ' ἀγείρειν. — l. 26. χρόνισμου] χρόνου, sphalma ap. Fed. — l. 37. φόγον] φόβον Fed. — ib. extr. pro ὑπὲρ τοῦ [υἱοῦ τοῦ] ὑπάτου Μαλλίου, tacite Feder. : Περὶ τοῦ υἱοῦ Μαλλίου.

Pag. xl, l. 10. ἀπολυθέντων] ἀπαληλυθόντων conj. Fed. — l. 12. ἐν ταῖς ὑποψίαις] artic. tacite om. Fed.; ἐν τινι ὑποψίᾳ conj. Piccolo. — l. 15 sq. ὀκτακοσίους... τετρακοσίους] ὀκτακισχιλίους... τετρακισχιλίους tacite Feder., quasi hæc codex haberet. At non fuisse Rheginis 12,000 præsidiariorum, vel inde collegeris quod infra Pyrrhus cum 500 tantum militibus urbe potiturus fuisse fingitur. Ac nescio qui fiat, ut ipse etiam Federus p. 70 not. Decium dicat cladem istam excitasse « cum suis octingentis Campanis et quadringentis Sidicinis » — lin. 28. In not. 6 ad h. l. ita lege :... « in antecedentibus post v. πρὸς αὐτοῦ excidisse videtur

παρκαλιτο vel simile verbum. Quam emendandi rationem proposuit Piccolous, eamque unice veram esse puto. — l. 44. μέλλειν] l. μέλλων ex Dionys. Exc. Ambros. ap. Mai. p. 521, ubi papyrus hujus fragm. exstat. — *ib.* φ' (500) στρατιώτας] τετρακοσίους (quod in cod. foret υ') στρ. Federus tacite. Falsum hoc esse subindicat Dionysii Exc. Ambros. l. l., ubi habes πεντακισχιλίων. Quodsi hic verus numerus est, fortasse etiam supra 8000 et 4000 pro 800 et 400 desiderabis. Nescio an tale quid Federo in mentem venerit; quamquam nihil ille de Dionysii numeris monuit.

Pag. xli, l. 7. καὶ γόνασι προσκυλισμένους] Hæc non leguntur in ed. Federi. — lin. 17. τίθησι] l. τίθεται et mox ἀναμείνασα pro ἀναμένουσα, et lin. 22 insere [τὸν] ante ἔταρον. — lin. 33. ἀντί-χρισθαι] errore typogr. pro ἀνέχ. — lin. 38. ἐγένετο χρόνος] cum Federo lege ἐγένετο [δ] χρόνος.

P. xlii, lin. 3. lege ἐπὶ τοῖς κακούργοις, uti scripsit Federus.

FRAGMENTS.

P. 9, fr. 1 a. — Schol. Venet. et Vatican. in Eurip. Orest. 859 : Ἡ πολλὴ δόξα κατέχει μὴ ἀφίχθαι τὸν Αἴγυπτον εἰς Ἄργος, καθάπερ ἄλλοι φασὶ καὶ Ἐκαταῖος γράφων οὕτως (v. Addend. ad vol. I, p. 28)... Καὶ Διονύσιος δὲ Κυκλογράφος ἐν τῷ πρώτῳ (ἐν τούτῳ cod.) τὰ παραπλήσια φησι. Φρόνιγος δὲ δὲ τραγικός φησι σὺν Αἰγυπτίοις τὸν Αἴγυπτον ἔχειν εἰς Ἄργος. Ἀέγεται δὲ κτλ. quæ vide in fragm. Diniiæ.

Pag. 3, b., lin. 9 ab ima. — Cf. ἡ κατὰ Κόδμον καὶ Δαναὸν γραμματικὴ, quæ 16 tantum literis utelatur, ap. Syrianum ad Hermogen. p. 17. Fabric. B. Gr. I, c. 23.

P. 5, b, not. — Pro Herod. VI, 69 lege : VI, 98.

P. 5, a, lin. 1. — Τὰ μετὰ Δαρεῖον fuerint τὰ μέχρι Δαρείου sc. Περσικά.

Pag. 7 b, lin. 7. — Eadem ex Socrate habet Nicephorus Hist. Eccles. X, 13.

Pag. 9, fr. 11 a. — Schol. Hom. Odys. μ, 85 : Ταύτην (sc. τὴν Σκύλλαν τὴν Φόρυκος καὶ Ἐκάτης θυγατέρα) λέγεται τὸν Ἡρακλέα, ὁπότε τὰς Γηρυόνοβους ἔγειν, ὡς εἶδεν ἀπληστισυμένην, ἀνελεῖν, τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν ἀναζησαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Διονυσίῳ (Διονύσιω cod.).

Pag. 10, fragm. 5 a. — Schol. Ven. ad Eur. Hec. 119 ed. Cobet. : Τοὺς Θεσείως παῖδας ἐνίοι φασὶ μὴ ἔχειμόνας στρατεύεσθαι ἐπὶ Ἴλιον, μηδὲ τῆς συμμάχους χάριν, ἀλλὰ ἀποληφόμενους τὴν Αἴθραν. Διὸ καὶ τὸν Ὀμηρον λέγειν τὸν Μενεσθέα ἔχεισθαι τῶν Ἀθηναίων. Διονύσιος γοῦν ὁ τὸν Κύκλον ποιήσας ὁ Δημοφῶν δὲ ὁ Θεσείως εἰλεῖτο αὐτῶν δοῦναι Αἴθραν τὴν

Πιθόως τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ὅπως αὐτὴν κομίσωσιν οἰκίαι. Μενέλαος δὲ πρὸς Ἑλένην πέμπει Τελθύδιον χελιδύσας εἶπαι Αἴθραν καὶ Ἑλένη δωρησαμένη Αἴθραν παντοδαπῶν κόσμων ἀποστέλλει πρὸς Δημοφῶντα καὶ Ἀκίμαντα. ὁ Ἑλλάνικος δὲ (fr. 75)...

Pag. 12 not. — Rheginum, qui Πολυμνήμονα scripsit, Valesius ad Socrat. H. E. III, 23 eum esse putat, cui Phrynichus sophista unum ex libris, quos de oratoris apparatu scripsit, nuncupavit. Vixisset igitur sub Marco Antonino et Commodo imp. Rheginum ἐπίσκοπον Πανίου τῆς Θρακίῶν χώρας habes in Concilio Constantin. 3, p. 500 Vide tom. IV, p. 69 not.

Pag. 15 ad Hippyis fr. 7. — Cf. Aristotelis fr. 95, p. 136.

Pag. 16, Eugeonis fr. 1. — Adde in not. : Apud Heraclidem deinde sermo est de alba hirundine, quæ in Samo insula apparuerit. Hoc ex Eugeone fluxerit, quem fortasse innuit Antigon. Mir. c. 132 : Ὁ τοὺς Σαμιακοὺς ἔρους συγγεγραφὼς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον φησι χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Quid sibi velint verba ἐπὶ τῶν κτλ., obscurum. Cf. not. Schneidewini ad Heraclid. Pont. p. 215. Consentaneum est Samios horographos rerum tempora retulisse ad seriem Junonis sacerdotum, quarum prima fuit Admata sive Admete. Fortasse tale quid etiam h. l. latet. — Præterea nescio an Eugeonis nomen restituendum sit apud Tzetz. Chil. I, 144, ubi Candaulis uxorem Nyssam dici ait παρ' Αλφείας ἐν Σαμιακοῖς λόγοις, teste Ptolemæo (v. Abantis fr. 1, tom. IV, p. 278).

Pag. 24, Glauci fr. 6 a. — Schol. Venet. et Rom. ad Eurip. Hec. 41 : Τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα] Ὑπὸ Νεοπτολέμου φασὶν αὐτὴν σφραγισθῆναι Εὐριπίδης καὶ Ἰδρυκος ὁ δὲ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας φησὶν ὑπὸ Ὀδυσσεύς καὶ Διομήδους ἐν τῇ τῆς πόλεως ἀλώσει τραυματισθεῖσαν ἀπολίσθαι, ταφῆναι δὲ ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὡς Γλαῦκος γράφει ἄλλοι δὲ φασὶ συνθέντα Πριάμῳ τὸν Ἀχιλλέα περὶ τοῦ Πολυξένης γάμου ἀναιρεθῆναι ἐν τῷ Θυμβραίου Ἀπολλωνος ἄλσει. Cypriaca Glaucus laudaverat, opinor. Eadem in schol. Androm. ed. Cobet. vocantur Κυπριακὰ ἱστορία.

Pag. 25. Cum octo libris Ὑπομνημάτων, quæ Democrito attribuuntur, conferri potest Ὀκτάτευχος, quæ Osthane, mago celeberrimo, Democriti magistro, adscribitur (Euseb. P. E. I, 10 fin. Chron. p. 43). — Quæ pag. 24 not. de temporibus Democriti et Anaxagoræ monui, approbavit ulteriusque exsecutus est C. Fr. Hermannus in Disputatione De philosophorum Ionicorum ætatibus. Gætting. 1849

P. 30 ad fr. 9. — Cf. Creuzer. Symbolik II, p. 224

Pag. 32 ad fr. 11. — Cf. Philoponus ad h. l. p. 71. 72.

Ibid. fr. 15 lin. 6. — Post v. *Amyci* excidit : *interfecit*.

Pag. 33, fr. 18, lin. 2. — Pro *Laodamantis* lege *Laomedontis*.

Pag. 34, ad fr. 22. — Adde Steph. Byz.: Καν-
θηλία, πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἐκαταίος (fr. 309. 310)
Ἀσία. Ἡρόδοτος (Ἡρόδωρος?).

Pag. 41, fr. 64. — Hunc locum fortasse cum
fragm. 1 conjungendum esse, quoniam Cephalle-
niam Taphii olim inhabitant, suspicatur Creu-
zerus in *Münchener Gel. Anzeig.* 1849, p. 781.

Pag. 42, Sim. fr. 2. — De fabula v. Creuzer.
Symb. III, p. 377.

Pag. 43 a, lin. 18. — Pro *Hist. Rom. leg. Hist.*
Homeri.

Pag. 47 ad Ionis fr. 1. — In Vita Sophoclis
p. 131 Biogr. Westerm. leguntur hæc : Ἡθοποιεῖ
δὲ καὶ ποιικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται,
Ὀμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν Ἰωνι-
κὸν τινα, μόνον Σοφοκλῆα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθη-
τὴν. Ibi Ἴωνα τὸν ποιητὴν Meinekius, Ἴωνα τὸν
Χίον Bergkii legendum esse censent. Dubitat
Leutsch. in *Philologo* I, p. 133.

Pag. 59. — De Hippiæ testimoniis adde Apulej.
Florid. p. 676 : *Hippias Eleus sophista, artium mul-
titudine prior omnibus, eloquentia nulli secundus*.

Pag. 58, fr. 18. — Pro Ἀντιφάνης δὲ, quod
habent schol. vg., in *Anecd. Cramerii* l. 1. est
Ἀντισθένης δὲ.

Pag. 59 b, not. 1. — De hoc Aphareo, tra-
gico poeta, v. Wagner. in *Fragm. tragg.* p. 113.

Pag. 60 b, not. 1. Recte Osannum pro *Thasio*
Hippiæ Eleum reposuisse, jam minus confidenter
dixerim. Certe Hippias Thasius quidam, quem Tri-
gintaviri capitis damnarunt, occurrit ap. Lysiam
C. Agorat. § 54.

P. 64 *init. lin.* 4. — Δαμάστης δὲ Σιγαιῶς] Apud
Dionys. A. R. I, 72 (v. Dam. fr. 8) libri plurimi,
ut vid., exhibent δὲ Σιγαιῶς; idque recte habere vide-
tur, ut per literas vir summus Boeckhius me admo-
nuit. Nam consentit Avienus verbis *Damastem*
nobilis natum Sige. Apud Dionysium Eusebii Arm.
est *Damastes Sidetes*, i. e. Σιγίτης, quod genui-
num est gentile nominis Σίγη (St. B. : Σίγη, πόλις
Τρωάδος, ὡς Ἐκαταίος Ἀσία. Τὸ ἰθὺν δὲ Σιγίτης leg.
Σιγίτης), juxta alteras formas duas Σιγαιῶς et Σι-
γαίος. Quamquam licet mirari hancce formam ab
Eusebio exhiberi, quum in nostris libris sit forma
in eus desinens. — Apud Suidam v. Δαμάστης pro
Σιγαιῶς (Σιγαιῶς codd. A V) ἀπὸ Σιγαίου τῆς Τρωά-
δος ante Bernhardyū legebatur : Σ. ἀπὸ Σιγαίου
γῆς τῆς Τρ., quod ipsum fort. refingendum puta-
veris in Σ. ἀπὸ Σίγης τῆς Τρ., quamquam vox γῆς
abest a codd. ABVE.

Pag. 74, ad Themistogenem. — In *Lexico gr.* ap.
Hermannum De emend. rat. gr. et in *Lecapeno* ap.
Matthæium (Lectt. Moscov.) complura ex Xeno-
phonte citantur, quæ in nostris exemplaribus non
leguntur. Sic *Lecapen.* p. 67 v. θανατώ. Ξενοφῶν
• Θανατοὶ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸν τοῦ Ἀραίου (Ἀριαίου
in Xen.) τοῦ μεγάλου ἀδελφιδού. — Ibid. p. 71
v. μεταφέρων. Ξενοφῶν • Καὶ ὁ Χειρίσοφος τὸ πλεόν
τοῦ στρατεύματος ὑπὸ τὸν λόγον μεταφέρων ἐξαπίνης
οὐ καίριον τιτρώσκειται. — Id. p. 58 v. ἀκαλάττω.
Παρὰ Ξενοφῶντι • Ἀπῆλλαττε δὲ μετὰ τῶν Σκυθῶν
ὁ Κύρος ἐν Ἰωνίᾳ. — Hæc aperte ducta sunt ex Ana-
basi aliqua. Num forte igitur ad Themistogenem
vel ad Sophænetum pertinent, adeo ut notius
Xenophontis nomen hisce auctoribus a sciolo quo-
dam substitutum sit? Ceterum ex eodem opere
fluxerint etiam quæ sub Xenophontis nomine affe-
runtur ap. *Lecapen.* p. 56. 65. 66. 76. 58, et ap.
Hermann. l. 1. p. 351. 357. 360. 375. 389.

P. 74. — Apud Plutarchum De glor. Athen.
c. 1, Wyttenbachius cum Meziriaco pro καὶ Θε-
μιστογένη... τὸν Συρακούσιον legi mavult καὶ Θε-
μιστογένη... τῷ Συρακούσιῳ.

Pag. 75. De Cratippo. — In loco Plutarchi Ἀρ-
χίππου pro Ἀρχίππου jam reponi jusserat Wytten-
bachius, qui præterea lacunam statuendam esse
Xenophonteique operis mentionem excidisse su-
spicatur.

Tom. II, p. 81. — Sero nactus sum libellum
J. F. T. Arnoldti *De Athana rerum Siculorum*
scriptore (Gumbinnæ 1846), ex quo disco ea quæ
Heynius de adoratione et ambitu historiarum
Athanæ scripsit, impugnasse etiam Heldium in
Prolegg. in Timol. Plutarchi (Programm. Baruthi
1834, p. 6) et Bœttcherum in Præfatione libelli
de rebus Syracusanis apud Livium et Plutarchum
(Progr. Dresdæ 1838, p. 14). Quomodo interpre-
tanda essent verba Diodori, jam viderat Retterus
in dissertatione historico-chronologica de Sicula
Dionysiorum tyrannide (Giessæ 1726, p. 28); cujus
sententiam merito adoptarunt et Heldius et Ar-
noldtius; contra vero quæ Bœttcherus protulit
aperte falsa sunt, iisque refellendis majorem quam
par erat Arnoldtius impendit operam. Ceterum non
prætermittenda est conjectura Berkelii haud im-
probabilis, quam p. 5 Arnoldtius commemora-
rat. Etenim suspicatur Berkelius Athanam sive
Athanum (*) nostrum eundem esse cum illo, cujus
Theopompus meminit apud Stephanum v. Δύμη,

(*) Confer Arnoldt. p. 4 formas promiscue adhibitas
nominum Θάμυρας, Θάμυρις; Ἀλκας et Ἀλκας; Θήρας, Θήρας;
Θεύδας, Θεῦδις; etc., etc. — Porro Ἀρέτας, Ἀρέτης, Ἀρετίς.
Ἀρίστας, Ἀρίστης, Ἀριστίς. Ηῦδας, Ηῦδης, Ηῦδης, alla, coll.
Papli *Lexic. onomatolog.* s. vv.

ubi : Θεόπομπος μ'. — Προσάται δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἀθηνίς (Ἀθάνης cod. unus Berk.) καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀργεῖλος ὁ Δυμῆος. — Ad hæc Arnoldius : « Lobeckius quidem attingens nomen Ἀθηνίς Pathol. p. 505 et 524 a rerum Sicularum scriptore judicare alienum videtur : quanquam quum parum offensionis habeat formæ Ἀθηνίς ad vulgare Ἀθηνᾶς nomen accommodatio, equidem non omnino repudiandam censuerim Berkelii suspicionem. Temporis certe ratio non repugnat. Quum enim Theopompus per longam digressionem libris 39-41 res Dionysiorum comprehendisset, non dubitandum est quin, qui Theopompi loco ap. Steph. memoratur Heraclides, notissimus sit Dionis in bello contra Dionysium posteriorem gesto obtrektor atque adversarius (Pseudoplat. Ep. III, IV, et VII, Diodor. XVI, 6 sq., Plutarch. Dion. 32. 48. 49. 53, Cornel. Nep. Dion. 5. 6. 7. Longin. De subl. IV, 3). Quodsi Athanas historicus illius Heraclidis socius fuit, quemadmodum Timonides Leucadius, literis consignavit res, quarum testis oculatus partem haud exiguam ipse administraverat? — Denique monendum est Athanam Sicularum rerum scriptorem Westermanno non diversum esse videri ab Athanada, qui Ἀμβρακικά composuit (vid. tom. IV, p. 344).

Pag. 84, b, lin. 14 ab ima. — Ad eundem Dionysodorum Træzenium pertinere videntur quæ ex Dionysodoro afferuntur ap. schol. Theocrit. V, 21, de proverbio : οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς.

P. 88. Valckenarius ad Theocrit. Adonias. v. 11 p. 304 suspicatur ex Dinone ducta esse quæ de rebus Persicis apud Ælium in Hist. Var. leguntur I, 31 (Περσικὸς νόμος περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ), 32 (Περὶ δωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ), 33 (Περὶ μεγάλης βροχῆς τῷ αὐτῷ δωρημένης), II, 17 (Περὶ μάγων τῶν ἐν Πέρσῃσι σοφίας καὶ ὧρου), VI, 14 (Περὶ Δαρείου ἐπιβουλεύοντος). XII, 1 (prolixa ac perelegans narratio Περὶ Ἀσπασίας). Quæ suspicio si certa res esset, confidentius sane et commodius de Dinonis dicendi narrandique genere disputari posset.

Pag. 89, ad Dinonis fr. 1. — Nomen Dinonis restituendum puto apud Syncell. p. 167, A, ubi ex Cephalione narratur Semiramidem muris Babylonem cinxisse, ὡς πολλοῖσι λέλεκται, Κτησίᾳ, Ζήνωνι (l. Δείωνι), Ἡροδότῳ.

P. 90, fr. 4. — Fort. fragmentum hoc non Dinoni, sed Dinis vindicandum est; nam hic quoque opus suum in plures συντάξεις diviserat, uti nunc constat ex Eurip. scholiis Venetis (v. tom. III, p. 24, fr. 3); argumentum vero loci Dinis magis quam Dinoni convenit.

Pag. 91, ad fr. 7. — Eadem paullo aliter (e Ctesia) narrat Nicolaus Damasc. fr. (Exc. De ins.), tom. III, p. 403.

Pag. 110, ad fr. 13. — Cf. Pollux VIII, 85, quem locum v. in nota ad Heraclid. fr. 1 § 11, tom. II, p. 209 sq.

Pag. 111, ad fr. 17. — Cf. Schol. Arist. Vesp. 500 : Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς (sc. τῶν Πεισιστρατιδῶν) καταστῆναι, οἷς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐπὶ ἑτῇ ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν τεσσαράκοντα καὶ ἐν φήσαντος, Ἡροδότου δὲ ἑξ καὶ τριάκοντα. Pro Ἀριστοφάνους Bentlejus reponi voluit Ἀριστοτέλους, probante Dindorfio, improbante, et recte quidem, Bernhardy ad Eratosth. p. 216 et Schneidewino ad Heraclid. De reb. publ. p. 38.

Pag. 113 a, lin. 1. — Lege : Ἐτι μὲν (τὰ γράμματα τῆς πόλεως addit Telephus etc. — Deinde lin. 4 dele : (τῆς πόλεως addit Telephus).

Pag. 125, fr. 64. — Cum Aristotele facit Theophrast. ap. Ciceron. De off. II, 18. Cf. Heraclid. fr. 1, § 8, p. 209.

P. 128, fragm. 75 a. — Clemens Strom. I, p. 152 Sylb. (422 Pott.) : Τόν τε Μίνω παρὰ Διὸς δι' ἐνάτου ἔτους λαμβάνειν τοὺς νόμους ἱστοροῦσι ποιτῶντα ἐς τοῦ Διὸς ἀντρον, τόν τε αὖ Λυκοῦργον τὰ νομοθετικά ἐς Δελφοὺς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα συνεχῆς ἀπὸντα παιδεύεσθαι γράφουσι Πλάτων τε καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Ἐφορος (fr. 63).

Pag. 131, fr. 88. — Eadem etiam in schol. Venet. Eurip. Androm. 446 : Ἐξῆς δὲ αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) εἰς τε τὰ ἄλλα καὶ φιλοχρηματίαν κακῶς λέγει (Εὐριπίδης). Καὶ Ἀριστοτέλης δι' τοῦτο ἱστορεῖ ἐν τῇ τῶν Λακωνίων πολιτείᾳ καὶ τὸ ὑπὸ θεοῦ αὐτοματισθὲν προστίθῃσιν ἔπος : Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὁλεῖ, ἄλλο γὰρ οὐδέν.

Pag. 134, fr. 90. — De tempore ad quod hæc συνῆται referendæ esse videntur, vide Müller. Dor. I, p. 190.

Pag. 140, fr. 102 a. — Adde Diogen. L. I, 98 : Οὗτος (ὁ Περσῶν) πρῶτος δορυφόρος ἔσχε, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς τυραννίδα μετέστησε καὶ οὐκ εἶα ἐν ἄσται ζῆν τοὺς βουλομένους, καθά φησιν Ἐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. Cf. Heraclid. Pont. fr. 5, p. 213.

Pag. 151, fr. 145. — Cf. Schol. Vat. Eurip. Alc. 1164 : Εἰς τέσσαρας διήρητο τότε ἡ Θίεσσαλία πόλεις, αἵτινες ἦσαν ὑποταγμέναι Ἀδμήτῳ, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος φησιν. « Non Aristarchum testem, sed Aristotelem expectares. » SCHNEIDEWIN. in Heraclid. Reliqq. p. LXIX, not. At non Admeti temporibus, sed multo post ab Aleua Thessalicam tetrarchiam constitutam esse Aristoteles dixit.

Pag. 151, fragm. 145 a. — Schol. Ven. Eurip. Rhæ. 311 : Πέλητη ἀσπίς ἐστὶ ἱνὸν οὐκ ἔχουσα, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Θίεσσαλῶν πολιτείᾳ

γράφων οὕτως: « Διελὼν δὲ τὴν πόλιν Ἀλεύς ἐταξε καὶ τὸν κλῆρον παρέχειν ἐκάστους, ἱππίας μὲν τεσσαράκοντα, πέλταστας (sic Cobet, pro δαλίτας cod.) δὲ ὀγδοήκοντα. Ἦν δὲ ἡ πέλτη ἀσπίς ἱστὺν οὐκ ἔχουσα, [οὐδ'] ἐπίχαλος, οὐδὲ βόος, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένῃ, καὶ τριακόντα (sic cod.; τρία ἀκόντια?) ἢ μακρὸν δόρυ πάντες ἐφόρουν, ὃ σκίδιον ἔκαλεῖτο. Eadem, laudato Aristotele, sed omissa operis mentione, habes ap. schol. Platon. p. 453 Bekker. Porro ex eodem Aristotelis loco propagata sunt, quæ de pelta habent Hesychius, Photius, Suidas, Timæus Lex. Plat. p. 211, Lex. Bekk. An. p. 297, 9.

Pag. 151, fr. 146. — *Aminei Thessali* fort. iidem sunt qui ap. Steph. Byz. Ἀμυμνοὶ vel Ἀμυμναῖοι, Ἰθνος Ἠπειρωτικόν, vocantur.

Pag. 171. — Ad ea quæ de libro Δικαιώματα πόλεων inscripta diximus, adde locum Joan. Gallensis (ord. fr. minor. in Anglia, sæc. xiv, qui se vitam Aristotelis e græco transtulisse affirmat) in *Summa de regimine vitæ humanæ* (Lugduni, an. 1511, cap. 6, fol. 166 rect.) : *Composuit* (Aristoteles) *scriptas ab eo justificationes græcarum civitatum, quibus Philippus lites Græcorum determinabat.* Attulit hunc locum Hüllemannus in *Staatsrecht des Alterthums* p. 122; ego debeo Schneidewino, qui citavit hæc in Heraclid. Pol. p. xvii, addens hæc : « Rectene Hüllemannus ex illis verbis collegerit Philippum Macedonem in secandis litibus civitatum græcarum Aristotelis opere usum esse haud facile dixeris, et est cur de eo dubitetur : illud recte posuit : « Aristoteles' Werk hat von den herkömmlichen gegenseitigen Gerechtsamen der griechischen Staaten gehandelt, auf die sie sich schon früher in ihren Streitigkeiten zu berufen pflegten (Thucyd. I, 41). » Eodem sensu ego quoque de argumento hujus libri statui.

Pag. 185, fragm. 272 a. — Harpocratio v. Διδάσκαλος. Ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῇ Περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ (§ 11) : « Ἐλτχον, φησί, Παντακλῆα διδάσκαλον. » Ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητὴς, διδῆλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. Cf. Stephan. Byz. Ἀττήνη, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς... Ὁ δημότης Ἀθηναῖος, « Πατροκλῆς Ἀθηναῖος ἐχορήγει καὶ Παντακλῆς », quæ Harpocratiōis ope sic restituit Meinekius in Hist. crit. com. p. 6 : Πατρ. Ἀ. ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἰνίκα, Παντακλῆς [ιδίδασκεν]. Ceterum de Didascaliorum ratione vide quæ post Casaubonum ad Athen. VI, p. 235, F, et Fabricium in B. Gr. II, p. 288 Harl., exposuit Bæckhius in C. Inscr. N. 229, I, p. 350 sq., et Meinekius l. l.

Pag. 186, fr. 274, lin. 2. — In latinis lege : *Nelcus Codri filius*.

P. 190. — Ad mythologica Aristotelis nescio cuius, adde schol. Vat. Eurip. Rhes. 28 : Διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι μίαν μὲν Ὀκεανίδα, ἀπ' ἧς καὶ τὸ ἐν μέρος τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς Περὶ ἑπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς Θεογονίας, ἑτέραν δὲ Φοινικίαν καὶ Ἀγηνόρον.

Pag. 198 a, not., lin. 14. — Pro *architectus* ille leg. *ab architecto illo*.

Pag. 201, a, lin. 17. — Cum codice Parisino 1657 componendus est codex Escorialensis ω, I, 11, in quo Politiarum fragmenta tanquam pars Variæ hist. Eliani exhibentur. Titulus est : Ἐκ τῶν Ἡρακλείδων (sic) περὶ πολιτίας Ἀθηναίων. Quibus adduci possis, ut unam Atheniensium Politiam Heraclidæ Pontico vindicandam putes. Ceterum codex Escor. (quem scriba in Hispania absolvit die xii Martii an. 1543) Parisino inferior, nec quidquam habet quod enotari mereatur.

Pag. 216, fr. 11, § 2. — Hæc quo pertineant docemur Nicolai fragmento 53 (Exc. De insid.).

Pag. 222, fr. 31. — Conf. quæ similia de muribus in Gyara ins. narrat Antig. Mirab. c. 21.

Pag. 239, fr. 11 a. — Schol. Venet. in Eurip. Androm. 1 : Δικαίταρχος φησιν ἐνθάδε (ἐν τῇ Θήβῃ Ὑπλάκῳ) ἀπόσπασμά τι μετὰ τοῦ Κάδμου οἰκῆσαι.

Pag. 245, fr. 31, in latinis, lin. 4 ab ult., pro *Crotonem* lege *Metapontum*.

Pag. 255, fr. 59, § 2 extr. — Vocem ἀνθρώπων (άνων in codd. scribi solet) non glossema, sed ex v. εἶναι ortam esse puto.

Pag. 260 a, in not. lin. 12 ab ima. — Lege *vocem nude positam*.

Pag. 263, fr. 61 init. — Corruptum istud στάμκου nescio an fuerit Στύμφου. Certe Στύμφη vel Τύμφη mons in Thessalia, Epiri et Macedoniæ confiniis situs est, optimeque eo terminus notari potuit. Nomen hoc varie in libris corruptum est. Vide Strabo VII, p. 326 cum not. Cramerii, Arrian. Anab. I, 7.

Pag. 286, ad fr. 64. — Adde Hesych. : Κλεψίμβοι Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρ' Ἀλκμήνῃ.

P. 294 a, init. — Titulum sic lege : ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ ΕΦΕΣΙΩΝ.

Pag. 301, ad fr. 40. — E Phaniæ libro Περὶ ποιητῶν propagata etiam ea fuerint, quæ eodem loco Eustathius e Timolao (qui Phaniam testem adduxerit) narravit de Demodoco et de Phemio, quorum ille Clytemnestræ, hic Penelopæ custos sit appositus.

Pag. 332, fr. 6. — Cf. Tertullian. De pallio c. 9, in Alexandri Polyh. fr. 151, tom. III, p. 244.

Pag. 333. — Fortasse nomen Κλύτος vel Κλειτός corruptum est in Κλειτορῶν apud schol. Hom.

II. v, 404. V. Clitophontis fr. 5, tom. IV, p. 368.

Pag. 337, ad fr. 11. — Menandri Milesii nomen restituendum puto in schol. Apoll. Rhod. I, 1126, ubi de Milesiorum instituto laudatur Μένανδρος. Locum exscripsi in Menandri fragm. tom. IV, p. 443. Cf. etiam Domitii Callistrati fr. 2 not., tom. IV, p. 354. — Num huc pertineat etiam Ασένδρου ἡ Ἀρκετιάδης apud schol. Odys. γ, 344, nescio. Vide not. ad Aretadæ fr. 3, tom. IV, p. 316.

Pag. 342, ad fr. 3. — Cf. supra p. 623 Addenda ad Hecat. init.

Pag. 345 b, lin. 21. — *Menecratem Ephesium Arati præceptorem.*] Hunc esse puta Menecratem quem de re astrologica laudat schol. Vatican. ad Eurip. Rhes. 524, p. 299 ed. Cobet.

Pag. 354, post fragm. 5. — Fragmentis Diodori Periegetæ addendus videtur locus Ulpiani ad Demosth. Or. de coron. p. 73, C ed. Wolf, ubi Diodorus ex Hellanico (v. Hell. fr. 71, tom. I, p. 54) refert Orchomenios a Thracibus pulsos in Atticam venisse sub Munycho rege, locumque iis assignatum Munychiam vocatum esse. Vulgo hæc leguntur in Fragm. Diodori Siculi (tom. II, p. 583 ed. Didot.). Ad periegetam Diodorum retulit Prellerus (De Hellanico p. 25), recte puto.

Pag. 356, ad fr. 15. — Adde : Steph. Byz. : Ἀττήνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φρόνυχος δὲ τῆς Ἀτταλίδος φησίν. Ὁ δημότης Ἀθηναίος. « Πατροκλῆς Ἀθηναίος ἐχορήγει, [Ἀντιοχίς] ἐνίκα, Παντακλῆς [ἐδίδασκεν]. » Διονύσιος Ἀθηναίαν τὸν δῆμον (sc. καλεῖ). Ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ Ἀττηνεὺς ὀφείλον Ἀθηναίος.

Pag. 370 not. 2 extr. — Dele verba : *Lycus Περὶ Θηβῶν*, etc. Etenim librum *De Thebis* non esse Lysimacho vindicandum, sed revera esse *Lyci Rhagini* patet ex loco auctoris Recogn. ap. Clement. — Quare adde p. 374 quæ huc pertinent hæcce :

ΠΕΡΙ ΘΗΒΩΝ. Fr. 14, a. — Tzetzes ad Lyc. 1206 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν ἱστορεῖ. « Μετὰ τὰ κατὰ Δευκαλίωνα Ζεὺς μίγει Ἰοδάμα τῇ Ἰτῶνι τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὀγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὀγυγίη ἡ Θήβη.

Fr. 14 b. — Auctor Recogn. ap. S. Clement. X, 21, p. 318 A : *Lycus Rheginus ex Iodama, nepte Amphictyonis, qui avum habuit Prometheus, illam (Theben) genitam scribit.* De Thebes parentibus varias vet. sententias fusius exponit Unger. in Theban. Paradox. p. 63 sq. De Ogygiæ nomine cf. Aristodemus ap. schol. Eur. Phœn. 113. Cf. etiam Müller. *Min.* p. 392.

Fr. 14, c. — Schol. ad Hesiod. Theog. 326 : Λύκος ἐν τῷ Περὶ Θηβῶν (Θηβαίων libri) αὐτὴν (sc. τὴν Σφίγγα) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι φησι. Φίκα δὲ αὐτὴν οἱ Βοιωτοὶ λέγουσιν. Alii Sphingem a Marte vel

ab Junone missam aiunt. V. quæ de his congescit Unger. l. l. p. 385 sq. De nomine Φίξ (scilicet pro Σφίγγι) et de Phicio monte v. Müller. *Min.* p. 33.

Fr. 14, d. — Suidas : Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικούντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὑστερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἶνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημε. Τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσिताλῶν. Ὡς δὲ αὐτὸν (l. Λύκος) ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα ἐθήτευσεν Ἀρεὶ ὀκτὼ ἔτη. De re v. Unger. l. l. 107 sqq. Pro Λύκος, quod restitui, Küsterus reponi voluit Λυσίμαχος, Bernhardyns *Armenidae* mentionem latere putavit.

P. 382, ad Calliæ fr. 1. — Apud Macrobius cod. Paris. 6371 pro δὲ χερρὸς ἔστιν τό τ' ὅρος etc., præbet ΔΕΕΧΥΤΟCECΤΙΝΟΤΟΡΟC, quod Schneidewinus in *Rh. Mus.* 1843, p. 83 corrigit in δὲ ἐχυρὸς ἔστιν ὁ τόπος. ** Καὶ [ἡ Παλιχὴ], τὸ παλαιὸν κατὰ. Post τόπος plura Calliæ verba a Macrobio omissa, deinde ἡ Παλιχὴ supplendum esse censet. Assentior. — Pro Δεῖλλους ibid. lin. 3, ex aliis scriptoribus legendum videtur Δῖλλους; codex Paris. habet b. l. ΔΕΑΛΛΟΥC.

Pag. 385 a, lin. 25. — Lege : *non diversum fuisse videtur τὸ βελίον* etc.

Pag. 385, not. 1, lin. 2. — Lege : *Deque iis quæ Herodotus in Ægypti descriptione ex Hecataeo Milesio in opus suum etc.*

P. 386, fr. 2. — Priorem huius loci partem latine vertit Natalis Comes Myth. IX, 6. Idem IX, 15 hæc affert : *Alii dicunt, inter quos fuit Callisthenes in Navigatione (ἐν Περὶ πλῆθους sc.) et Hecateus de Hyperboreis, duos colles fuisse in Phrygia, qui Aures asini vocarentur, super quibus minutissima oppida condita fuerint, e quibus latrones complures viatores et peregrinos adoriebantur. His locis quum arma Midas intulisset, ac oppidis per vim potitus fuisset, obtruncatis eorum locorum latronibus, dictus est fabulose aures asini habere.* Græce hæc leguntur ap. Tzetzem in Lyc. 1401 : Λέγουσιν ἐν Φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους ὦτα ὄνου, ὧν περὶ ὁ Μίδας κρατήσας καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ληστὰς ἀνελὼν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὦτα. Cf. Diogenian. VI, 73, schol. Aristoph. Plut. 287. De Mida quædam afferuntur ap. Stob. Flor. VII, 69 ex Callisthenis (fr. 45) Metamorphosisibus. Hinc fortasse suum Callisthenem finxit Natalis. Unde vero Hecateum arripuerit, nescio.

Pag. 389, fr. 12, lin. 7, in latinis, post : *Olymp. centesimam* adde *octogesimam*.

Pag. 453, fr. 3 a. — Sotion. De fluvv. et fontt. fr. XXXIII, p. 188 in Paradox. Westerm. : Ἰσρώ-

νυκτος ιστορησεν, ἐν τῇ Ναβαταίων χώρα τῶν Ἀράβων εἶναι λίμνην πικράν, ἐν ᾗ οὔτε ἰχθῦς οὔτε ἄλλο τι τῶν ἐνὸδρων ζώων γίνεσθαι, ἀσφάλτου δὲ πλίνθους ἐξ αὐτῆς αἵρεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Ipse Hieronymus lacus hujus custodiæ præfectus fuit. Vide Diodor. (XIX, 100 sqq.), qui uberrimam ejus (ex Hieronymo) dedit descriptionem.

Pag. 461. — Post fragmenta Hieronymi Cardiani vellem mentionem injecissem *Stratoclis* oratoris, quippe qui etiam historica quædam scripsisse videtur, quandoquidem Cicero Brut. c. 11: *Hunc Themistoclem*, inquit, *isti* (sc. Clitarchus et Stratocles) *aiunt, quum taurum immolavisset, excepisse sanguinem patera, et eo poto mortuum concidisse. Hanc enim mortem rhetorice et tragice ornare potuerunt; illa mors (qualem Thucydides narrat) vulgaris nullam præbebat materiam ad ornatum.* Cf. Clitarchi fragm. in scriptt. Rer. Alex. p. 76. De Stratocle oratore vilique Antigoni et Demetrii Poliorcetæ adulate v. Ruhnken. ad Rutilium Lup. I, 9; Westermann. *Gesch. der gr. Bereds.* § 54, 24. 72, 12 sqq.

Pag. 462, Proxeni fr. 5 a. — Schol. Venet. Eurip. Androm. 24, de Pyrrhi Epirotæ liberis. Quem locum vide in Lysimachi fr. 13, tom. III, p. 338.

Pag. 363, ad fr. 7. — Eadem (ex Stephano) habes ap. Tzetzem in schol. ad Thucyd. VI, 4. 3. Vide Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 465, fr. 5 a. — In latinis pro *Deucalionis filia* lege: *Deucalionis uxore*.

Pag. 465, Suidæ fr. 5 b. — Schol. Venet. in Eurip. Androm. 18, de Peleo cum Thetide congresso eo loco, qui Thetidium vocatur. Vide Addenda ad Pherecydis fr. 16.

Fr. 5 c. — Schol. II. π, 175: Ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδῶραν ἴσχει; ὡς μὲν Στάφυλος ρησιν ἐν τῇ σ'

(1. σ'; ἐν οὗ γ' sch. Didym.) Θισσαλικῶν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Ἀκτορος θυγατρὸς Φερεκύδης δὲ (fr. 17, p. 73) ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος, ἄλλοι (Σουλδæ cod. Ven.) δὲ ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.

Pag. 482, fr. 52, lin. 2. — In lat. legendum: *Examyia... Thelidarum* pro *Examyio... Thesidarum*.

Pag. 487, fr. 76 lin. ult. — Lege: *Herodot.* fr. 28.

Pag. 504 a, lin. 11. — Pro 243 lege 234. — Ibidem dele notam ad fr. 11 a.

Pag. 509. — In regum tabula Senacheribo adscripti sunt anni 81; lege an. 18.

Pag. 510, fr. 22 lin. 5. — Lege: *CCCCXC* pro *CCCXC*.

Pag. 520 b, lin. 25. — Pro: *Quamquam Bæchhius* p. 36... censet, lege: *Quamquam nonnulli* (v. *Bæchhius* p. 36)... censent.

Pag. 501, fr. 7, lin. 3. — In latinis Eusebii lege *Ottartæ* pro *Otirtæ*.

Pag. 561, fr. 37, lin. 1. — Pro Σαμμίνης lege: Σαμμενεῖς.

Pag. 577 b, lin. 1. — Dele vocem *suspīcor*.

Pag. 615, fr. 12 not. — Corrupta illa τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν Ἑρμῆπος δ' ἀστρολογικὸς, ὡς δ' κόσμος ingeniose emendavit Creuzerus in Dionysio p. 26; hunc in modum: τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν Ἑρμοῦ (πνος ἀστρολογικὸς, ὡς δ' κ. (= Anfangs war (dieses Gefäß) aber des Hermes astrologische Laterne (Spiegel, Becher), etc.)) Quam conjecturam probasse etiam Torkensium nec non Schweighzuserum vir summus monet in *Münchener Gelehrte. Anzeigen* 1849. N. 172, p. 342, deque re conferri jubet *Symbolæ* II, p. 109 sqq. ed. tert.

Pag. 26, fr. 8. — Cf. not. ad Arizthæ Tegeatæ fragm. 5, tom. IV, p. 319.

VOLUMEN III.

Pag. 26, ad fr. 9. — Nescio an *Diniæ* mentio lateat apud Suidam v. οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, de quo proverbio laudatur Δίων ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρης συντάξεως (v. *Dionis* fr. 4, tom. II, p. 90). — Præterea Meinekius in *Hist. crit. com.* p. 385, *Diniæ* nomen reponendum esse suspicatur apud Cramer. *Anecd.* III, p. 351, ubi citatur Αἰνίας ἐν Σαμιακοῖς λόγοις: de quo loco v. not. ad Abantæ fr. tom. IV, p. 278.

Pag. 31, fr. 17. — [ἰσχυρὸν δίνῃσιν κτλ.] Egregie hunc locum emendavit Dübnerus meus in præf. ad *Himerium* p. xxvi, ubi hæc: « Optimus codex

Tzetzæ, de quo pluribus retuli in Museo Rhenano, versu 3 recte ἰχθρὸν et δ et τινάζει, v. 4 ῥηιδίως. Restat δίνης τῆσιν, quod sæpissime cum diphthongo scribitur ΔΕΙΝΗΙΘΗΙCIN, id est ΑΕΙΝΗΚΗΙCIN:

ἰχθρὸν δαὶ νήκτῃσιν δ' πρὶν ποσὶ παύσας τινάζει
ῥηιδίως ἑρῆς ἤλασεν ἐξ ψάματος. »

Pag. 53, fr. 76, not. — Dele verba *Dallionem autem vixisse post Timosthenem* etc. Cf. *Aristocreon* fragn. 2, tom. IV, p. 333.

Pag. 54, fr. 81. — Vide supra Addenda ad tom. II, p. 615.

Pag. 70, fr. 9. — Eadem in Crameri Anecd. Parisin. IV, p. 65, 5, ubi pro $\alpha\lambda\iota\sigma\omega$ $\alpha\lambda\iota\sigma\omega$ legitur $\alpha\lambda\iota\sigma\omega$, quod procul dubio etiam in Etym. M. reponendum.

Pag. 71. — Ex hoc Simonide Lucianum suam Galatarum pugnae descriptionem mutuatum esse Wernsdorffius cum eoque alii censent. Simonidem de ea carmine, non soluta oratione, scripsisse ex voce $\iota\pi\omicron\pi\omicron\iota\delta\epsilon\varsigma$ ap. Suidam colligit Droysenius *Hellen.* II, p. 233.

Pag. 149. — De Mnasea egerunt Preller. in *Zeitschrift für Alterthumswissenschaft* 1846, fasc. 8, et post hunc peculiari libello Eugenius Mehlus (*Mnaseae Patarensis Fragmenta. Lugd. Bat.* 1847). Prelleri scripto uti non licuit.

Pag. 149, not. 1, lin. 3 lege : fr. 6. 15. 33. 39. Linea 6 lege : fr. 5. 9. 35. 46. — Illis locis Mnaseas Πατρεύς, his Πατρεὺς appellatur. In fragm. 38 in plurimis codd. est Πατρεύς, in Vaticano Πατρεὺς. Prellerus adoptavit formam Πατρεὺς, itemque Mehlus, qui formam Πατρεύς errori tribuendam censet, « quod (ait) quum vel ex exiguo locorum istorum pateat numero, eos tacite licebit corrigere. » Sed numerus testimoniorum idem est ab parte utraque; codicum vero numerus et auctoritas major est ab parte eorum scriptorum, qui formam Πατρεὺς exhibent. Aliunde vero nihil afferri licebit, cur ex Lycia potius quam ex Peloponneso oriundum esse scriptorem volueris. — Ibidem lin. 11 pro *Mnaseas Corcyraeus* lege : *Mnaseas* (*Corcyraeus, uti videtur*).

Pag. 149, ad fr. 2. — Cf. Suidas et Etym. M. s. ead. v. et Bachm. Anecd. I, p. 38.

Pag. 150, fr. 3, lin. 5. — Ap. Zenobium pro $\nu\omicron\mu\iota\sigma\alpha\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon\nu\alpha\mu\epsilon\nu\tau\iota\nu$ Wytttenbach. et Mehlus legunt $\delta\mu\omicron\sigma\alpha\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon\nu\alpha\mu\epsilon\nu\tau\iota\nu$, recte, puto.

Ib. fr. 6, lin. ult. — Pro $\sigma\acute{\alpha}\gamma\rho\omicron\nu$ ex Aristot. H. An. IV, 9 et Ael. H. An. X, 11 leg. $\chi\acute{\alpha}\pi\rho\nu$. Cf. Pausan. VIII, 21, 1; Plin. XI, 112. IX, 34.

Pag. 151, ad fr. 8. — Ead. Eudocia p. 379 et 213. Priore loco pro τοὺς Μολίωνας legitur notum illud τοὺς Μολιονίδας, quod etiam n. l. reponendum esse videtur.

Ibid. fr. 11, lin. 2. — Prellerus vulgatam Διὸς Ἡρακλείους tueri studet. « Effinxit novum deum Jovem-Herculem, ortum Jovis Herculisque e conjunctione, licet analogiis eum studeat fulcire (cf. Heinrich. De hermaphroditis p. 14). » Mehlus, qui ipse in textu verborum dedit : Ἡρακλείους τοῦ Διὸς, Schneideri legens vestigia. In annotatione tamen hanc rejecit conjecturam, urbisque nomen (Διον) latere suspicatur.

Ibid. fr. 12. — Cf. Stephan. v. Σύμη.

Pag. 152, fr. 16. — Mehlus pro *Apollinem*

leg. proponit *Apopidem*. coll. Plutarchi. De Is. et Os. tom. VII, p. 442 R.: ἄλλος δὲ λόγος ἐστὶν Αἰγυπτίων, ὡς Ἀποπίε τῆς Αἰσίου ὡν ἀδελφὸς ἐπολέματι τῷ Διὶ κατὰ. Sed Aegyptia haec male quadrarent cum *tertio libro Europae*, nec quidquam inest vulgatae, quod ab euhemeristica Nostri doctrina abhorret. Aliorum de hac re silentium nullus est momenti. Ceterum meminit hujus loci Müller. Prolegg. in myth. p. 307, monente Mehlus.

Ib. fr. 17. — Pro Θαλξίνιαν vel Θαλξινίαν Mehl. scr. Θαλξίνιαν, probabiliter, quamquam Θαλξινία nomen habet etiam Hesych. : Θαλξινία Ἥρα τιμᾶται παρὰ Ἀθηναίους.

P. 153, fr. 20. — Pro Ἰταλῖα Mehl. scripsit Θισσαλῖα, quae emendatio extra dubitationis aleam posita est.

Ibid. fr. 22. — Pro ὑπὲρ τὸν Ἄθω Mehlus legi vult : ὑπὸ τ. Ἀ., absque causa idonea.

Pag. 153, ad fr. 23. — Eadem Suidas s. v. Cf. Hellanici fr. 173.

P. 154, fr. 25 b. — Cf. Eudocia p. 306.

Pag. 154, post fragm. 31 adde schol. Aesch. Pers. 742 : Ἰερὸν δὲ τοῦτον (sc. τὸν Ἑλλήσποντον Αἰσχύλος) φησὶ διὰ τὸ ἰδρῶσθαι αὐτόθεν Διὸς Ἰερὸν, ὡς Μνῆσας.

P. 155, fr. 35. — Pro Ἑρμαφρόδιτον Mehlus leg. putat Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης, probabiliter. Vulgatam tuetur Heinrichus De hermaphroditis p. 33, quamquam nihil afferens quod ad tuendam eam valeat.

Pag. 156, ad fr. 42, not. — Apud Hygin. I, 23 *Mnaseam* pro *Musæo* reposuit jam Valesius Emendatt. lib. V, 13, p. 134, notante Mehlus. Si admittis conjecturam (neque enim tam certa est quam videri possit), consequitur eodem modo corrigendum esse ap. schol. Germanici p. 103, ubi de eadem re haec : *Musæus* (Mnaseas) *de capra hoc refert. Datur Jovis infans nutriendus Themidi et Amaltheæ, quæ fuit domina caprae, quæ ex ea Jovem nutrit. Esse autem hanc capram filiam Jovis dicunt, cujus aspectus tam atrox fuisse dicitur, ut Titanes eam timerent, rogarentque matrem Terram, ut eam abderet. Terra autem in antro clausam Amaltheæ tradidit custodiendam, ibique Jovem cum cura Amalthea educavit. Qui quum esset juvenis, et ille contra Titanas vellet inermis pugnare, ejus pellem dicitur acceptam pro scuto habuisse, quod semper Titanibus agitator timoris fuerit.* Hinc sua Lactantius De f. rel. I, 21, qui item laudat *Musæum*.

Pag. 156, fr. 44. — Eadem in Cramer. An. IV, p. 318.

Pag. 157, fr. 46 : — Εὐρυστέρνας] εὐρυστέρνου Ruhnken. Ep. crit. I, p. 91. Locus mutilus. Ceterum in latinis pro Eurysternas scribe *Eurysternæ*.

Fort. scribendum est :... συναγωγῇ, [Γῆν] Εὐρυ-
στέρνας vel Εὐρυστέρνου κτλ.; sin minus, cum Ruhn-
kenio pro ἀναστῆσαι in sqq. lege ἀναστῆναι.

P. 158. — Apud Plutarchum Qu. Gr. c. 19.
in γ. Μυσιγίτων latere nomen *Mnaseæ* Hülle-
mannus quoque ap. Mehl. l. l. p. 113 conjecit. —
Ceterum fragmentis sedis incertæ adde locum du-
biz auctoritatis ap. Apulejum De orthogr. p. 5
Osann., de Furiarum parentibus : *Filiæ, secun-
dum Eudemum, Acheruntis et Noctis fuerunt; Or-
pheus Plutonis et Proserpinæ. Virgilius modo hunc
modo illum secutus. Athenodorus et Mnaseas (Mnas-
tes cod.; Mnaseas em. Mai.) Orci et Stygis. Eude-
mum Osannus intelligit peripateticum, e cujus
Theologumenis Damascius De princip. xiv, in
Wolfii Anecd. t. III, p. 236, placita de rerum prin-
cipio a Nocte derivando citat.*

Pag. 164, ad fragm. 17 adde locum Hieronymi
in Jovinianum (Opp. Hier. tom. IV, p. 207) : *Re-
fert Satyrus qui illustrium virorum scribit historias,
quod Diogenes palliolo duplici usus sit propter fri-
gus; peram pro cellario habuerit, secumque por-
tarit clavam ob corpusculi fragilitatem, qua jam
senex membra sustentare solitus erat; et ἡμερό-
βιος vulgo appellatus sit, in præsentem horam po-
scens a quolibet et accipiens cibum. Habitavit autem
in portarum vestibulis et porticibus civitatum. Quum-
que se contorqueret in dolio, volubilem se habere
domum vocabatur et se cum temporibus immutan-
tem. Frigore enim os dolil vertebat in meridiem,
æstate ad septentrionem : et utcumque sol se in-
clinaverat, Diogenis simul prætorium vertebatur.
Quodam vero tempore habens ad potandum caveum
igneum, vidit puerum manu concava bibere, et
elisisse illud fertur ad terram, dicens : « Nescie-
bam quod natura haberet poculum. » Virtutem ejus
et continentiam mors quoque indicat. Nam quum ad
agonem Olympiacum qui magna frequentia Græciæ
celebrabatur, jam senex pergeret, febri in itinere
dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ;
volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in
vehiculum tollere, non acquievit; sed transiens ad
arboris umbram locutus est : « Abite quæso, et spe-
ctatum pergite : hæc me nox aut victorem probabit
aut victum. Si febrem vicerò, ad agonem veniam;
si me vicerit, ad inferna descendam. » Ibique
per noctem eliso gutture, non tam mori se ait,
quam febrem morte excludere.*

Pag. 164, fr. 21. — Eundem locum usque ad
verba συγγένεια οὕτως περὶ γὰρ eodem modo, paullo
corruptius tamen, habet Eudocia p. 366, et Du-
cangius in notis ad Zonaram (tom. I, p. 677 ed.
Bonn.). Ceterum initio fragmenti, linea 5, post
verba πρῶτην κατέστησεν Eudocia addidit τὴν Διο-

νυσίαν, quam vocem ap. Theophilum excidisse mo-
nuimus. Meinek. Anal. Alex. p. 346 τὴν Διονυ-
σίδα dedit, quamquam in seqq. vulgatam τὴ Διο-
νυσίᾳ φυλῇ retinuit. Præterea pro ἐν Κυρήνῃ βαιο-
λεύοντος Eudocia melius habet ἐν Κυρήνῃ βασιλεύ-
σαντος. Quæ sequuntur apud Eudociam De regibus
Persarum, Syriæ et Ægyptii usque ad Cleopatram,
ad Satyrum nihil pertinent.

Pag. 165 a, lin. 21 verba Ὅθεν καὶ... δῆμοι, quæ
uncis inclusi, transponenda esse ante verba ὅθεν
καὶ ἐν τῇ Διονυσίᾳ κτλ., bene monet Meinek. l. l.
Deinde verba Ἀριάδνις ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Μίνω, γυ-
ναϊκὸς δὲ Διονύσου, παιδὸς πατροπλῆς τῆς μιχθίστης
Διονύσω ἐν μορῇ πρυμνίδι, ita dedit, ut in post.
scripserit ἐν ὁροφῇ πρυμναίᾳ. Quæ nimis quæ-
sita verba sunt quam ut cum reliquo loci tenore
conciliari possint. Neque fabulæ ejusmodi quid
suppeditant. Diodorus V, 51, 4 : Διόνυσος δὲ νυ-
κτὸς ἀπέγαγε τὴν Ἀριάδνην εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον
Δρίος (in Naxo ins.). Hinc nostro loco refingere
possis : ἐν κορυφῇ ὄρυμνίδι. At hoc quoque parum
placet. Vereor ne verba παιδὸς... πρυμνίδι, ex glossa
fluxerint, quæ in textum irrumpens cotrupta est.
Annotaverit aliquis : τῆς Μίνω παιδὸς καὶ Πασι-
φῆς τῆς μιχθίστης [Μινωτύρῳ] ἐν [βοὸς] μορῇ πρι-
νίῃ. In postremis Meinek. pro Εὐαίης ἀπὸ Εὐνόος,
quod libri habent, scripsit Εὐναίς ἀπὸ Εὐνώω. At
Bacchi filium Euneum non novimus.

Pag. 168 a, lin. 1. — Pro Serapionis Sotionis
f., lege Serapionis f., Sotionis.

P. 169, fr. 5, not., lin. 3. — Pro ab Alexandro
condita lege ab Alexarcho condita.

P. 196, post fr. 15 non fuerit nefas memi-
nisse Natalis Comititis, qui ita habet lib. IX, 3 :
*Scriptis Agatharchides Cnidius libro tertio Rerum
Asiaticarum Chimæram mulierem fuisse Amiso-
dari, qui imperavit Lyciæ, quæ duos fratres habe-
ret, Leonem et Druconem. Hi quum Lyciæ loca in-
cursionibus et insidiis opportuna cum magna manu
juvenum occupassent, adeuntes ea loca obtrunca-
bant; ob concordiam igitur fratrum et sororis cor-
pus unum tria habere illa capita fabulati sunt. Hos
Bellerophontes vi superavit et in servitutem redegit.
Quare dictus est plumbum in eos intrusisse, quod
etiam testatur Isacius in Lycophronem. Verbotenus
fere hæc e Tzetze ad Lyc. 17, p. 300 ed. M. trans-
lata sunt, nisi quod Agatharchidis mentionem de
suo addidisse Natalis videtur.*

Pag. 236, fr. 94. — In hoc fragmento pro
Ἀλέξανδρος ἐν τῷ ἱστορίᾳ Κύπρου scribendum vide-
tur Μένανδρος etc. Vide Menandri Ephesii fr.
tom. IV, p. 448.

Pag. 248, not. 1. — Idem cum Posidonio Ari-
starchi anagnosta vel alius grammaticus est Pseudo-

nus Apolloniata, cuius meminit Tzetzes in Exeges. ad II. p. 4, 10 :... ὥσπερ καὶ Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς παραφθιραντὶ τινες τῶν Ὀμήρου λέξεων, τὸν Ὀϊλία Ἰλία εἰπόντι, καὶ τὸν νήδυμον ἔδυμον, καὶ ἄλλα εἴτε τοιαῦτα. Cf. id. p. 19, 2. 126, 20. — Adde Posidonium nescio quem ap. Etym. M. p. 645, 52 : Ὁφεις, ὡς μὲν Ποσειδώνιος, παρὰ τὸ ἄπτοι, ἄψω, ἄψις τις οὖσα ἢ πῶς ἐμποιοῦσα καὶ καταυγάζουσα τῶν ὑποκειμένων ἑκαστα, ὡς πῦρ.

Pag. 251, l. lin. 4 ab ima. — *Ex ipso M. Bruti facinore duxit originem*] Hoc nimium est (v. Cicero Tusc. IV, 1; Brutus c. 4; ad Att. XIII, 4); attamen ex facinore ita quasi confirmata est, ut in severiorem historiam irrepere potuerit.

Pag. 259, not. ad fr. 20. — Error Athenæi in eo potius quærendus est quod Seleucum illum βασιλέα fuisse dicit. Nimirum sermo est de Seleuco Antiochi Sidetis regis filio, qui patrem in expeditione Parthica comitatus ab Arsace captus est, uti discimus ex Porphyrio. Vide tom. III, p. 713, not. 7.

Pag. 272, fr. 47, not. — Post eadem leguntur adde : ex Joanne Antiocheno.

Pag. 277. — Posidonii historiarum fragmentis, quorum incerta sedes est, adde Exc. De sent. Eunapii (fr. 35) p. 268 ed. Mai. : Ὅτι ὁ Ποσειδώνιος εἰλεῖν, ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μασκεδόνων ἐκτετυγλωμένῳ Κύκλωπι.

Pag. 287, fragm. 80 a. — Schol. Basilii minoris ad Gregor. Nazianzen. in cod. Paris. 573, fol. 216 verso, quod edidit E. Millerus in *Périple de Marcien*, p. 137 : Ποσειδώνιος δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐκ τῶν σχιθετικῶν, τοῦτέστι τῶν τὰς σχιὰς θηρεύοντων ὀργάνων καὶ ὠρολογίων, καὶ πλάτος αὐτῆς (sc. τῆς γῆς) καὶ μήκος παραδίδασσι. Ποσειδώνιος μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεσημβρίαν Κανώβου ἀστέρος σημειοῦται, ὃς μὲν ἐν Ἑλλάδι οὐδὲ ὁρᾶται, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτικῶν εἰς μεσημβρίαν ἰούσιν, ἐν Ῥόδῳ φεῖν ὀφθαλμοῖς μόνον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, εὐθέως τῇ στροφῇ καταδύεται τοῦ κόσμου· ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ, ἐπειδὴν μεσουρανήσῃ, τέταρτον ζωδίου ἐπέχει, ὃ ἐστὶ τεσσαρακοστὸν ὁδοῦ τοῦ διὰ Ῥόδου καὶ Ἀλεξανδρείας μεσημβρινοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ μὴ μέρος αὐτοῦ ἐστίν. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ ὑπερκείμενον μέρος τῆς γῆς τῷ τμήματι σταδίων ἐστὶ, καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις ὑπερκείμενα ὁμοίως καὶ (leg. α), ὃ ἄρα μέγιστος τῆς γῆς κύκλος εὐρίσκεται μυριάδων κδ' (240000=5000 X 48; contra 5025 X 48=252000, qui computus est Eratosthenis).

Pag. 296, ad fr. 101 addere licet hæc ex Damascio p. 78 in Append. ad Stobæi Floril. edit. Gaiss. : Ποσειδώνιος ὑπὸ μὲν τῆς σελήνης κινεῖσθαι (φεῖσθαι) τοῖς ἀνέμοις, ὑπὸ δὲ τούτων τὰ πελάγη, ἐν οἷς τὰ πρὸς τὰς γῆς γίνεσθαι πάθος.

Pag. 306. — Fort. Asclepiades Ægyptius Θεολογούμενων auctor idem est cum eo qui in inscriptione apud Falconer. (cuius meminit Bernhardt. Gr. Lit. I, p. 369) occurrit, ubi sic : Ἀσκληπιάδην Ἀλεξανδρεῖς, νικητὸρον τοῦ μεγάλου Σπάρτιδος καὶ τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων.

Pag. 338, post. fr. 12 pone scholium Vatican. Eurip. Androm. 10, ubi pro Λυσάνδρας haud dubie scribendum est Λυσίμαχος. Vide locum in Addendis ad Hellenici fr. 5.

Pag. 345 a, lin. 27. — Attamen titulum Περὶ Ἑλληνικῆς ἱστορίας recenset etiam Valesius in præfat. ad Exc. De virtut., adeo ut aliunde de eo constare videatur.

Pag. 348. — In Nicolai reliquiis præter ea quæ sero in arenam descendens, quasi ἑρμῆς, Federus præstitit (Cf. supra p. 650), largam emendationum et conjecturarum messem viri conjunctissimi præbuerunt, N. Piccolous et Fr. Dübnerus. Quorum hic quidem ἀνὴρ κριτικώτατος, quum jam olim haud pauca correxisset, nunc etiam δευτέρων φροντίδων ἄνωγον edidit in Præfatione ad Himerium p. xxvi sqq.; ille vero, Adamantii Corais in hac urbe successor, amplissimum illud corruptissimumque Nicolai de vita Augusti fragmentum Escorialense peculiari libello tractandum sibi selegit, idque commentario instruxit bonæ frugis plenissimo, in quo etiam reliquis Damasceni excerptis, quæ medicum adhuc expectabant, manum admovit delinientem. In eodem denique libello de Nicolao et de ipso adeo Augusto imperatore optime meruit egregiæ spei juvenis, Alfredus Didotus, qui græcam historici lævitatem versionis gallicæ elegantia assequi studuit feliciter.

Pag. 349, fr. 2, lin. 9. — Καὶ δι' αὐτὴν ποιητικῆς] καὶ, [νῆ] Δία, τῆς ποιητικῆς conj. Piccolo. Sequentia idem vir doctissimus ita legenda censet : τραγωδίας ἐποίησεν καὶ κωμωδίας πῦδοκίμῃσιν δ' ἐπὶ μᾶλλον ἑσπερον αὐξήθει, ὥστε καὶ τὴν δύναμιν συνανθῆσαι ῥητορικῆς etc., omissa cum codd. B. C. voce ἐπιμελεῖτο. — Ib. not. 9. Vocem προσσυμβαίνει jure, ut puto, damnat Piccolo. Legerim συμβαίνει.

Pag. 350, lin. 11. — Ἦχοντα δὲ τὸν Νικόλαον] δέοντοι δὲ τοῦ Νικολάου δέοντοι leg. censet Piccolo probabiliter.

Pag. 352, lin. 17. — Γίνεται] γίνετα Feder. tacite.

Pag. 353, not. 22. — Συνέπλευσεν δ' οὖν] δι particulam tacite intulit Federus, quasi carere ea haud possis. Ceterum ne quis miretur confidentius me de codicis scriptura loqui. Etenim majorem Nicolai fragm. partem ex apographo E. Milleri, viri doctissimi et in legendis describendisque co-

dicibus exercitatissimi, jam transcripseram antequam in Hispaniam proficiscerer. Deinde ipse codicem cum apographo denuo accurate contuli, ac prae ceteris ea quae mendam traxisse videbantur, diligentissime excussi. — Ib. lin. ult. Federus scripsit αὐτῷ pro αὐτοῦ, quod tenor orationis non admittit.

Pag. 354, l. 3. — Ἐπικαλοῦν... ἡξίου (ἀξίου cod.)] Federus ita : ἐπικαλοῦν... ἀξίου, quod nescio an praeferendum sit.

Pag. 355, l. 20. — Καὶ διατριβῶν] καὶ δ. conj. Piccolo. — l. 22. πόνου] φθόνου conj. idem.

Pag. 356, fr. 7, lin. 10. — ὑποθάσαντας] ἀποφάσαντας codex; quod notare omisi.

Pag. 357, l. 1. — Τούς γε (ὁδ. cod.) νανίας] τοσούτοι νανίας Feder tacite perperamque. — Lin. 11. ἐπ' ἀκρου τοῦ ὄρους] ἐπ' ἀκρον τοῦ ὄρους leg. censet Dübnerus. De constructione verbi ἀναβαίνειν agens Bremius ad Lysiam Cont. Alc. § 10 p. 128 : « Plerumque, ait, scriptores addunt accusativo praepositionem ἐπὶ; nec rejicitur genitivus cum ἐπὶ, quamquam is rarior est. » Ceterum in iis quae sub manu erant, locutionem ἀναβαίνειν ἐπὶ τινος quaesivi frustra. Quamquam facile credo constructionem verbi ἀναβαίνειν interdum etiam in v. ἀναβαίνειν translata esse. — Lin. 20. ὥστε] ὥστ' Dübnerus legi vult secundum regulam. Indicativum futuri tuetur Federus, neque ego mutaverim.

Pag. 358, fr. 9, lin. 1. — Ἐπὶ] hanc vocem omisit Feder. — Lin. 3. εἰς νοῦν ἐνθάδετο καὶ ἐνθυμήθη] εἰς νοῦν ἐθάδετο scribi vult Dübnerus. Quod foret elegantius vitata repetitione praepos. ἐν. Ceterum fuisse εἰς v. ἐνθάδετο, quod per se bene habet, in codice, quem scribae Constantini discerpserunt, probant Excerpta De virt., in quibus locus noster repetitur (fr. 8 extr.). — Lin. 6. Ἀσσυρίων] Ἀσσυρίων tacite et absque causa Feder. — Lin. 14. μαντικῇ τῇ τε δι' ὀνειράτων] Praepositio διὰ excidit ap. Federum. — Lin. 18. ἐξαρτιζόντο καὶ πως] De hoc loco Dübnerus : « Constructione nulla et medio verbo posito ubi activum oportebat. Scribo : ἐν ᾗ δύο ἄνθρωποι ἐξαρτιζόντο τὸ χάριος, ἐν μισ. καλ. Sequitur : ἐπιπορεῖν τῷ στόματι ἐπὶ τὸν Ἀρδάνην, καθιεύδοντα καὶ αὐτὸν, ἀχυρα. » Haec optime Dübnerus. Ceterum vocem χάριος suppleverim intacta relinquens verba καὶ πως, quae minime librarium redolere videntur, sed apprime huic narrandi generi convenient, et quemadmodum apud Herodotum saepius adhibentur, sic in iis Nicolai fragmentis, quae ex ionicis scriptoribus, Xantho et Ctesia, petita sunt, iterum iterumque occurrunt, ut p. 380, fr. 49 lin. 4, et ibid. An. penult.; p. 385, lin. 5 ab ult.; p. 386, lin. 15; p. 397,

fr. 65, l. 6; p. 405, l. 37; adde p. 366, fr. 15, l. 13, ubi Hellenicum logographum ionicum fontem esse in not. statuimus. Orationi pendenti succurrere licet legendo : πρὸ τῶν θυρῶν [ἤν]. Idem Federus efficere studuit interpungendo hunc in modum : ... ἐν ᾗ δύο ἄνθρωποι ἐξαρτιζόντο, καὶ πως ἐν μισμυρίᾳ, κατέπαρθεν αὐτόθι. — Lin. 26. Καὶ δὴ] καὶ εἰ δὴ servavit Federus notans : « εἰ δὴ, *siquidem*, quadam sorte elegantia, tamquam minus fidenter ita e mente scilicet istius loquenti, prae magis usitato altero εἰ δὴ placuit. » Dübnerus ita : « Müllerus εἰ delevit, ego mutem in ὥς, cujus compendium paullo minus quam oportet curvatum simile sit compendio αἰ. Infra legitur πλέον γάρ τι εἰδὼς λέγει et πλέον τι τεκμηριώμενος, ut hic quoque putem sic locutum esse Nicolaum : καὶ ὥς δὴ τι πλέον [κατὰ] τὰ θεῖα εἰδὼς. » Mihi olim in mentem venit : καὶ εἰ δὴ τις, *et si quis alius*. — Lin. 28. παρὰ τὸν Τίγριν] Diodorus (II, 3. 7. 26) Ninum ad Euphratem sitam fuisse dicit; idque e Ctesia narrari eatenus erat probabile, quatenus hunc prae ceteris auctorem Diodorus in historia Assyriaca secutus esse, quamquam etiam Athenarum quendam et *alias* quosdam inter fontes suos recenset. Jam vero pro epitome Diodorea variis ex auctoribus consarcinata fragmenta habemus historiae uberrimae, quae tam manifesto colorem ionicum toto narrandi genere singulisque adeo verbis praese ferunt, ut verbotenus fere e fonte ionico, quem praeter logographos unum Ctesiam novimus, descripta esse luce clarius sit. Vel hinc igitur dubitaveris num quae de Nino Euphratea leguntur, diutius Ctesiani nominis praestigio ornanda putemus, an potius ex ignoto quodam auctore Diodorus accessiverit, an denique ipse ceteris oscitantiae et acrisiae documentis etiam hancce fluviorum Mesopotamiae confusionem tamquam coronidem adderit. Multo magis dubites, si rem ipsam spectaveris. Nam falsum esse Diodorum ex unanimi optimorum auctorum consensu viri eruditi collegerunt rectissime; ejusmodi vero errorem ad Ctesiae aetatem nominis coactus retuleris; ne cogamur, adest Nicolaus. Primus de Nino ad Tigrim sita nos docet Herodotus, qui tribus vix post eversionem urbis generationibus Mesopotamiam adiit. Eo vero tempore jam evanuisse memoriam locorum, in quibus celebratissima steterit metropolis, adeo ut ne de flumine quidem praeterfluente constaret, quis tandem persuaderi sibi patiatur! Ceterum cum Herodoto optime concinit Ctesias Nicolai. Quemadmodum enim ex Herod. II, 150 elicerunt viri docti regiam urbis haud procul a fluvio dissitam fuisse, sic idem etiam e nostro fragmento consequitur. — Porro Ctesiae historiae Asiaticae

tam secunda uix sunt fortuna, ut posteriores scriptores pæne omnes, spreto Herodoto, Ctesiae vestigiis insisterent. Neque tamen seriorum quispiam capitale illud, si fuisset, de Nini situ inter Ctesiam et Herodotum dissidium vel uno verbo attigit. Inter comites Alexandri Nearchus (Ἐπαράκλητος ap. Arrian. Ind. 42) Ninum ad Tigrin memorat. Eodem ducit Diodorus (XVII, 53), quem in Alexandri historia Clitarchum sequi constat. Is enim Darium dicit Babylone profectum inter Euphratem et Tigrim per Mesopotamiam adscendisse, ut exercitum in campos duceret, qui circa Ninum late patentibus aciebus explicandæ accommodati essent, castraque ad Arbela posuisse, ubi prælium expectans milites exercuisset. His adde Strabonem XVI, p. 738 et Plinium VI, 13 et qui Ninum recentiorum memorant, Tacitum An. XII, 13, Ptolemaeum VI, 1, Marcellinum XXIII, 6 et 7, Theophrastum I, p. 494, Cedrenum I, p. 730 ed. Bonn. (Quos locos vide ap. Hœfer. *Premier mémoire sur les ruines de Ninive*. Par. 1850. Mitto alium locum Marcellini XIV, 8, 7, collat. Philostrato V. Ap. I, 3, ubi Hieropolis urbs *Vetus Ninus* nuncupatur. Nam hæc ad nostram quæstionem nihil pertinent.) — In hoc igitur auctorum concentu una dissona vox Diodori, quæ, si numeranda sunt testimonia, minimi est, sin recte ponderanda, nullius plane momenti. De duabus denique urbibus, quarum altera a Nino ad Euphratem, altera post Arbacem condita sit, sanior hodie cogitare nequit. Nam istud majorum nostrorum commentum de duobus Assyriorum imperiis, quo chronologiarum discrepantias componendas esse censebant, severior crisis dudum repudiavit. Præterea cavendum est, ne in hac disquisitione Lucianum testem advocemus; id quod olim incauto mihi, (ad fr. Ctesiae p. 15), sicuti nuper Hœfero l. l. accidit. Etenim in Charonte dialogo c. 23, quem circa an. 547 a. C. (quo tempore Othryades contra Argivos pugnavit, c. 24 coll. c. 8) institutum esse Lucianus fingit, Mercurius de rerum humanarum vanitate et imbecillitate verba faciens, inter alia docturus est ipsas etiam urbes maximas haud secus quam singulos homines quasi emori. In eo igitur argumento versans, ἡ Νῖνος μὲν, inquit, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲ ἴχνος ἐστὶ λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἰποῖς ὅπου ποτ' ἦν. Hæc vero si quis putaverit non dicturum fuisse Lucianum, nisi probe compertum habuisset, reapse sexaginta post eversionem annis ne vestigium quidem urbis ingentis superfuisse nec de situ ejus amplius constitisse, adeo ut cuncta nostra antiquitatis de hac re testimonia meris niantur conjecturis: is, inquam, mirum in modum Luciano abuteretur, atque verbis a rhetore fuis

majorem quam jejunæ historiæ vim tribueret; præsertim quum satis abunde constet, quanta Luciani circa geographica et historica sit levitas. Sic, ut unum proferam, simili modo ac Diodorus, Euphratem cum Tigride confundit, idque ipse Euphratensis homo. Etenim Seleuciam, urbem Babylonix longe celeberrimam, non prope Tigrim, sed ad Euphratem conditam esse refert (De dea Syr. c. 18). Quo quid dici potuit oscitantius! Sic flocci facit historiam in Icaromenippo, ubi eodem temporis momento evenisse dicit quæ duarum fere generationum intervallo separata erant. Sed ne immoremur rei profligatæ. Nam vel ii qui post Dahlmanni (*Forschungen* I, p. 12-37) de Luciano judicium paullo severius tueri auctorem data opera studuerunt, ingenue tamen fatentur eum, utpote poetam, historiæ veritatem parum curasse, eamque pro re nata poeticissimis vel rhetoricis consiliis accommodasse. (V. Krüger. *Leb. d. Thuc.* p. 12 sqq. Heysius *Quæst. Herod.* p. 37 sqq.) Nihil igitur mirum rhetorem dicere Nini urbis ne levissimum quidem vestigium Cyri temporibus superfuisse. Id enim ad ea quæ probare voluit aptius erat, quam si cum Diodoro (II, 8, 3) memorasset Nini regis tumulum, quanquam eversa urbe, adhuc superstitem vel si simile Sardanapalli monumentum ostendisset, quod Alexandri æquales viderunt Choerilus Iasensis et Amyntas.

Pag. 359, l. 9. — Τόδε μοι] τόδε [δέ] μοι Feder. et Dübner. — l. 13. σοὶ ἐπὶ λθε] σοὶ ἰ. Feder. nescio quo lapsus. — l. 26. Lege ἀδυνάτων αὐτὸν ἐρᾶν, ut Piccolo et Feder.

Pag. 366, l. 5. — Lege : πάσχοι... μόνῃ... εἴρκετο, monente Dübnero. — Ejusdem fragm. lin. ultima ante μετέρα excidit τὴν articulus; habet enim codex, eoque opus est. Contra in lin. 2, fragm. 15 Federus scripsit τὴν Ἐκκλῆστιν, ubi codex articulum non præbet, neque eo opus est. Ibidem pro ἐγίνοντο, quod rectissime codex exhibet, Federus ponit ἐγένοντο, et paullo post pro γίνεται dedit γίνεταί. — Lin. 6 in nostris male est ἐπέθετο, lege ἀπέθετο, quod non debebam tacite mutare.

Pag. 367, fr. 15 lin. ante penult. Ἀγαγὼν] ἄγων Feder. — Lin. penult. λευκαδί] typoth. errore pro λευκίδα, in nota item lege : λευκίδα codd. • Conjecturas Feder. promit has : λεκίδα συγνήν, vel παλλακίδι συνῆν. vel, quod præfert, ἐνοικίδιος συνῆν — Fr. 17, lin. 3. — Leg. τὸν Τρωὸς ut Feder.

Pag. 368, fr. 17, l. 6 ab ult. — ἐκείνην] τε addere placuit Federo.

Pag. 369, fr. 20, l. 7 ab ult. — ἐναγόντων] προσεναγόντων conj. Piccolo.

Pag. 371, not. lin. 7. — Lege : fluvium significari

monet, testante Elym. M. v. Δάσκληρα. Vid. Add. ad Xanthi fr.

Pag. 372, not. lin. 3. — Pro *Alcimius* lege *Alciamus*.

Pag. 376, not. 8. — Non erat cur mutarem vulg. ἐδουλεύθη; monet Dübner. — Not. 11. ἔχρηνοι ἦσαν] ἔχρηνήθησαν tacite Feder. — Fr. 39, lin. 2. στρατιωτῶν] lege Σπαρτιατῶν, uti codex; quod quum primo conatu in στρατιωτῶν mutassem, factum ut sic excuderetur. Hinc Piccolous proposuit: ἑδουλεύσε τῶν [Μεσσηνίων κρατήσε μετὰ τῶν αὐτοῦ] στρατιωτῶν.

Pag. 377, l. 7. — ἀνεχομένου] Dübnerus leg. censet ἀνεχόμενοι; quod in codice legisse sibi videtur Federus; falso utique. Ceterum Federus quoque edidit ἀνεχομένου, uti nexus narrationis et historia flagitare videntur. In seqq. vero non erat cur supplerem [οἱ ἐγγύωσι]; nam hæc quoque ad Diores Messeniæ referenda sunt. Videlicet Cresphontes statim ab initio res Messeniæ ita arbitrio suo ordinavit, ut Doriensium commoda floccipenderet. Nam regione in quinque civitates divisa, cum Messeniis pacta quædam iniit, deinde etiam prorsus ἰσονόμους Doriensibus esse voluit. Neque id coactus neque bonitate ingenii vel quadam in subditos clementia ductus fecisse putandus est; sed quemadmodum in reliquis tamquam vir vaser malæque in suos fidei apparet (v. Apollodor. II, 8, 4), sic etiam Doriensium in Messenia auctoritatem eo consilio minuit, ut ex rege, qualem mores Dorici patiebantur, tyrannus evaderet. Jam vero consentaneum est Dorienses, qui in singulis civitatibus una cum Messeniis res administrabant, mox detrectasse auctoritatem regis infestissimi, adeo ut complures quasi principatus per Messeniam existerent. Quo intellecto, Cresphontem cœpti poenituit; mutatoque consilio τὴν ἰσονομίαν quidem tollere, simul vero noonisi unam civitatem esse (μόνην τὴν Στανόκληρον καλεῖσαι πόλιν), in eamque omnes Dorienses congregari voluit. Causam hujus conversionis *prætexebat* (ἐκ μὲν τοῦ εὐπρεποῦς λέγων) injustum esse Messenios eodem cum Doriensibus frui jure: *revera* autem quid machinaretur, excerptor quidem non enotavit, sed sponte patet regem non Doriensibus, sed suæ ipsius potestati voluisse prospicere. Tum igitur Dorienses τὰ καθεστῶτα omni contentione tuebantur, tantumque aberant ut antiquanda illa ἰσονομία allicerentur, ut violentiæ malæque fidei regem τὸ ἰσόμοιρον jam non amplius tolerandum esse censentem accusarent; denique tollere ipsum regem, et suo quisque loco manere, quam in unam regiam coacti unius viri arbitrio se committere malebant. — Ib. lin. 15 οὐς τότε] οὐς τότε scripsit Feder., male. — L. 18.

ἐτεχνάσατο] ἐτεχνεύσατο Feder. in cod. legit; non ego. Verbum τεχνάζειν habes etiam infra p. 395, l. 12.

Pag. 380, fr. 49, l. 2. — Κατέλειπε] κατέλειπε male Feder. et contra cod. — L. 5. Δαμονῶν] Δαμωνῶ Feder. ex marg. — L. 6. μοιχευθεῖσα] μοιχηθεῖσα tacite Feder., quasi ita codex. At μοιχεύειν, non vero μοιχᾶν habes etiam infra fr. 61, l. 5. — L. 10 φάρμακα] φάρμακον tacite Feder. Pluralis non erat mutandus propterea quod singularis l. l. usitior foret. — L. 36. Σπέρμω] Σπέρμῃ tacite Feder. Codex bis habet dativum Σπέρμω, semel nominativum Σπέρμης; adeo ut de genuina nominativi forma possit dubitari. Ceterum ipse quoque malim formam Σπέρμης. — L. penult. ἡγάσθη] Optime Dübnerus correxit: τὴν θυγατέρα... ἡγάσθη, collat. p. 313 lin. 3 ab ima.

Pag. 381, lin. 5. — Οἴκοι ἀναπεισθεῖς] ἦκοι ἀν. Feder. tacite. Idem conjecerat Piccolo. Possis etiam οἴκοι ἀναπεισθεῖν. Illud tamen malim. Quamquam etiam negligentiorum codicis orationem licet defendere. — L. 13. διαπέπραχται] in διαπεπράχθαι absque causa mutavit Feder. — L. 19. καίμην] καίμηνον Feder., absque sensu. — Lin. 28. Σπέρμος μὲν] Feder. addidit [οὖν], ut passim. — Lin. 38, not. 34. πῶς; Σπέρμον] vocem cod. πῶς ejecit Federus, addens: « Qualia plerumque monstra tacui. » Quod dolendum.

Pag. 382, l. 5. — ἑδουλεύσε] sic bene cod.; ἑδουλεύσε Feder.

Pag. 383, ad not. 38. — De Tylone cf. quæ monet O. Müllerus *Kleine Schriften* tom. II, p. 157: « Die Athener sollte Triptolemus nach Syrien geführt haben, der auch in den Stadtsagen des benachbarten Kleinasien viel vorkommt, wo man einen Lydischen Gott oder Dæmon *Tylas* in diesen Eleusinischen Heros der Agricultur umdeutete. V. Annali dell' istit. di corrisp. archeol. tom. II, p. 157. » — L. 14 Σύραν] sic cod.; Federus tacite Συρίων, quasi eo careri non posset. — L. 18. ἀποχωρήσαντος] sic cod., non ἐπιγ., ut Feder. — L. 29. τοῦτον ἐλθόντα] iterum οὖν, et li. l. tacite, interposuit Feder.

Pag. 384, l. 14. — Ἐχθρὸν πατέρων] ἐχθρὸν πατρῶν tacite, ceterum bene dedit Federus. Idem vel ἐχθρῶν πατέρων proposuit Piccolous. — Paullo post Federus vocem ἀποδείξει absque ratione mutavit in ἀπίδειξαι. Deinde vero pro ταῦτα λέγων bene correxit ταῦτὰ λέγων. — L. 20. [γαμῶν] ἑσέλλε] Dübnerus scrib. censet ἑγήμε, quod majusculis literis exaratum facillime abire potuerit in ἑσέλλε. Federus supplet ἀγαγίσθαι. — Ibid. Ἀρνώσπου] Hoc Federus mutavit in Ἀρδύου, quia Mysiæ ille rex aliunde non notus Ἀρδύνιον condi-

disse dicitur. Fortasse igitur simili modo corrigendi sunt qui Antiochiam a Seleuco non vero ab Antiocho, et Arsinoen a Ptolemæo, non vero ab Arsinoe conditas esse dicunt. Ceterum ex Arcadii præcepto oxytone scribendum est Ἀρῳασός, sicuti Βηρῳασός, Κηρῳασός. — Lin. ult. ἡ δὲ] ἡ δὲ, tac. Feder.

Pag. 385, l. 1. — Τοὺς φίλους] τοῖς φίλοις πον. bene emendavit Feder. — Lin. 21 interpunge : ἡγνῶσι μάλιστα, τοῦ πτλ., uti Dubnerus et Feder., nisi malis cum Piccoloo legere : ἡγνῶσι, μάλις ποτὶ τοῦ πτλ. — Lin. 5, θεός] Præstaret δ θεός, mōnente Piccoloo; sed constat sibi excerptor p. 388, fr. 54, l. 14. — Lin. 30. Αἰξον] Malim cum Piccoloo legere Αἰξφ.

Pag. 386, l. 9. — Κατορύξαι] κατορύξειν dedit Feder., uti est supra p. 385, l. 32. — Lin. 15 ita Federus : [πῶς ἔχοι] πῶς τε δεικνύει.

Pag. 387, fr. 53. — Ὅτι Ἴωνες] Φωκῆες repōnendum esse censet Federus. Idem lin. 7 post ἡγεμόνας αὐτῶν ex conjectura paullo audacius intulit nomina Φιλογένην καὶ Δάμωνα. Scilicet de bello ab Ionibus contra Orchomenios gesto non constare dicit. Deinde miratur prolem Ionum spuriam et a legitima prole pulsam postea tamen cum Ionibus in Asiam trajecisse. Censet igitur Iones illos excerptoris deberi oscitantē. Deinde, « Hoc itaque concedentibus, inquit, anquirendum diligentius cujusnam gentis nomen pro falso huic Ionum substituendum videatur, relinquo; sin quid mihi conjectura tentandum sit, haud scio an finitimos Orchomeniis Φωκῆες postliminio restituendos censeam, quippe de quibus, si Delphos excipias, omnibus Pausanias 7, 2, 2. (Φωκῆες ἀποδάμιοι Herodoto I, 146 audiunt) admixtos Ionum expeditioni socios, acceptis a Philogene et Damone (quorum Strabo tantummodo priorem habet) navibus, eisdemque ducibus constitutis, Phocæam non armorum vi, sed pactione cum Cumæis facta condidisse auctor est. Quæ sane omnia prorsus iis convenire fatendum est, quæ hic de exulibus nothis, quorum patres eclogarii vel librarii culpa Ἴωνες audiunt, explicatius narrata habemus; adeo ut ad hæc ἡγεμόνας αὐτῶν προστησάμενοι illorum potius apud Pausaniam ducum nomina quam τοὺς Κόδρου παῖδας vel Νηλεΐδας excidisse suspicer. » Hæc Federi conjectura probabilitatis aliquid habet ex iis quæ sub finem fragmenti leguntur, ubi Vantias postquam Cumæorum tyrannum nothorum istorum auxilio devicerat, εὐθέως τὰς πρὸς Φωκαίας (Φωκῆους cod.; Φωκαίους Feder., latinum nomen græco substituens) συνθήκας ἡξίου ἐμπεδοῦν, ἃς ἐπὶ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας συνέθετο· οἱ δ' ἐπείσθησαν καὶ τῆς γῆς ἰδοῦσαν. Etenim Phocæorum in antecedentibus nulla facta mentio est, adeo ut ipsi illi

advenæ intelligendi videantur, atque verba interpretanda sint hunc in modum : « Statim curavit ut rata fierent pacta, quibus libertatem Phocæensibus illis nothis promiserat. Obtemperarunt Cumani et regionis suæ partem illis dederunt. » Sed ne quid certius contendamus, eo impedimur, quod aperte excerptor Nicolai narrationem in breve contraxit. Nam primum non liquet quinam sint ἐκείνοι, quibuscum pacta iniisse nothi dicuntur; nam in antec. de uno Vatia sermo est. Deinde nescimus quid sibi velint verba ἐπὶ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας. Nihil enim præcedit de libertate amissa. Hinc igitur suspiceris agmen nothorum, quod a Cumæorum regione Mennes tyrannus arcuerat, in potestatem venisse Phocæorum, qui socii erant Cumæorum. Deinde Vatia in Mennem fratrem conspirante, inter hunc et Phocæenses convenisse, ut nothi illi pro auxilio suo libertati redditi partem agri acciperent Phocæensium, qui ipsi suos agros a Cumanis acceperant. Jam quod nothi isti dicuntur Iones fuisse, offendere sane possit; attamen, ut nunc res habet, a mutando abstinendum esse dixerim. Nam historiam Ionum, inde ab illo tempore quo Peloponneso expulsi in Græciam migrarunt, usque ad emigrationes eorum Asiaticas, prorsus ignoramus. Ac per se parum probabile est totam istam nationem per illud tempus inter angustos Atticæ terminos sese continuisse. Fieri que potuit ut pars eorum se adjungeret Æolensibus Bœotis, qui tum ex Thessalia ejecti in Bœotia ad lacum Copaidem novam Arnen cum Itoniæ Minervæ cultu condiderunt, atque hinc regna Thebanorum et Orchomeniorum everterunt. Spuria vero proles illa Ionico-Orchomenia e Bœotia pulsa in Atticam se contulerit, quod jam olim Orchomenii a Thracibus ejecti eo commigraverant (v. Hellenici fr. 71, tom. I, p. 56). Hinc deinceps quum iterum emigrandum esset ob locorum angustias, quid mirum illos in easdem oras enavigasse, quas reliqui Iones et qui variis e gentibus iis admixti erant, iteratis itineribus appetebant. Ceterum si quid peccatum a librario est, equidem Ionibus substituerem Æoles Itonios, non vero Phocenses, quos tunc non tam bello Orchomenios petisse, sed una cum illis Æoles illos Thessalicos tanquam hostem communem coercere studuisse consentaneum est. — Ib. l. 12. τὸ [δὲ] μεταξὺ] τὸ δὲ μ. dedit Feder.; τὸ διέχον μεταξὺ conj. Piccolo.

Pag. 388, l. 4. — Τοῖς Κυμαίοις] articulus ap. Federum excidit. — Lin. 8. τῆς γῆς ἰδοῦσαν] τὴν γῆν tacite Feder.; male; ceterum malim μετάδοσαν. — Fr. 54, l. 28. Οἵτινές τε αὖν] τε omisit Feder. — L. 29. ἐπ' οὗ ἔχουσιν] ἐπ' οὗ ἔ. tacite Feder. — L. 31. τοῦ Αποδάμαντος, ὅστις αὐτοῖς εἶναι ὁ Αποδά-

μας]. « Haud dubie scribendum ὅστις ΔΗΠΟΤΕ εἴη, ex quo sic obscurato ΑΗΤΟΙC ortum αὐτοῖς. » Δῦαντα, acute, uti solet. Ceterum v. αὐτοῖς h. l. non molestum; et particula δῆποτα vel ποτε etiam carere licet, ut in noto illo Euripidis Ζεὺς, ὅστις δ Ζεὺς et similibus.

Pag. 389, lin. 16. — προσῖπιν] lege προσῖπιν cum Federo et Piccolo. Nihil mutaveram ob locum Euripidis Iph. Taur. 370; sed ibi quoque nunc προσῖπας pro προσῖπας repositum est. — Fr. 55, lin. 6. ἀναῖσσαι] Particulam ἀν addit Feder., qua non opus. — Lin. 8. παλαί' ἄττα] Hoc Dübnerus mihi proposuerat. Fortasse illud ἄλλα ortum ex dittographia vocis ἄττα. Cf. infra Add. ad p. 402, lin. 8. Contra Federus: « Illud πρόβατα, sane post ἄλλα ἄττα inficetum, pro glossemate recidas. » Quod non assequor. — Lin. 9. αἱ δὲ διὰ τοῦτο] ὡς δὲ διὰ τοῦτο tacite maleque Feder. — Lin. 10. ἐγίνετο] ἐγένετο tacite Feder. Imperfectum, quod codex habet, unice aptum. — Lin. 19. Ἰτώνω] Ἰτωνίω Feder.; fort. typothetæ culpa.

Pag. 391, fr. 58, lin. 7. — ἐπὶ τοῦτο] Lege ἐπὶ τούτω, auctore Dübnero. — Lin. 14. πολλῶν διαφέροντα] πολλῶν δ. conj. Piccolo; [τῶν] πολλῶν δ. scripsit Feder.

Pag. 393, fr. 60, lin. 3. ὦν Εὐαγ.] ὦν se addidisse Feder ait; at est in codice. Ibidem pro ἐξαγῶν ap. Federum legitur ἐξάγων. — Lin. 10. lege ἐπιθῶντο pro ἐπίθωντο. Ib. post v. βασιλεύοντα Federus addidit ἂν, bene.

Pag. 394, lin. 4. — Ὅστις ἦν Γόργου] V. ὅστις Federus in apographo suo omisisse videtur; quare conjecit: καὶ Γόργου μὲν ἦν. — Lin. 16 pro corrupto ἱστρατεύσατο Piccolo fuisse censet τῦτραπίσατο. — Fr. 61, lin. 3 lege [ἄς] οὐ λάθρα, uti censent Piccolous et Federus. — Lin. 11 pro αὐτὸν ὀρέσαντα lege cum Dübnero ἂν τὸν ὀρ., vel simpliciter τὸν ὀρ.

Pag. 395, lin. 3. — Ὁ Ἰσόδημος] δ om. Feder. — Lin. 6. θανόντι ὑπὸ τὰ δειλῶ] ἀποθανόντι ὑπὸ αἰδ. tacite Fed. — Lin. 23. Feder. conjecit: θύειν αὐτῶ καὶ τὰ ἱερὰ [ῥέζειν], idque probabiliter. — Lin. 32. στρατίους] στρατὸν Feder.

Pag. 398, lin. 7. — Παρίχοι] leg. παρίχη, auctore Piccolo. — Lin. 28 leg. Ἀρτεμδάρεω, uti est in ima pagina, pro Ἀρτεμδάρου. Monuit Dübnerus.

Pag. 399, lin. 5. Μεγαλὴ ὄντι] μέγα φρονούντι conj. Piccolo.

Pag. 400, l. 3. — Cum Dübnero leg. videtur [δ] οἰωνισάμενος. Eodem iubente, lege paullo post ποδαπὸς [τὸ] γένος. — Lin. 7. Οἰάρας] Ubique reponendum Οἰάρας cum spiritu aspero. Vido Appendicem in Piccoloi edit. fragm. Nicolai, ubi M. F. Burnouf., vir celeberrimus, quem Pic-

colous consuluit, fusius de hoc nomine exponit. Etenim Οἰάρας Zendica lingua Zoroastri foret *hubára*, i. e. *afferens bonum*, ἀγαθάγγελος; Indice idem nomen scriberetur *subhára*, quibus responderet nomen *Sæbares* pro *Oēbares* apud Justinum. Præterea Burnoufius monet vocem *hubára*, *afferens bonum*, tropice etiam significare posse *fortunam*, *potestatem*, πλοῦτον καὶ εὐναμιν, utpote quæ bonorum auctores sint. Quare Piccolous in verbis ὡσπάρ καὶ τοῦνομα λέγει excidisse censet verba τοῦ ἀνδρός s. τοῦ ἀνθρώπου. Alias hæc pertinerent ad vocem, quæ fumum equinum Persarum lingua significat.

Pag. 401, l. 1. — Ἐνασουλώτατος] ἐναισιμώτατος conj. Piccolo, ἐναμιλλώτατος vel εὐδουλώτατος Dübner. — Lin. 10 ab ima. προελθόντα] προελθόντες scribi vult. Dübner.

Pag. 402, l. 8 — Ἄλλα δπλα] Alterum utrum ex dittographia ortum esse recte procul dubio statuit Dübnerus. Cf. p. 389, fr. 55, lin. 8. — Lin. 29. ἐπανίαι] l. ἐπανίη, auctore Piccolo.

Pag. 403, not. 47. — Αἵπολον χαλὸν conj. Dübnerus.

Pag. 404, lin. 27. — Περὶ αὐτὸν] l. π. αὐτὸν; monet Piccolo. — Ib. l. 8 ab ima Dübnerus ita legi vult: ἢ [νικήσαντι ἢ] ἡττηθείσι.

Pag. 405, lin. 19. — Διὰ μέσου δὲ διεξίνετι] δ. μ. δὲ μηδένα διεξ. conj. Piccolous; δ. μ. δὲ διεξιῖται Dübnerus.

Pag. 406, lin. 24. — Ὀρέλων] lege ὠρελοῦντο, corrigente Piccolo.

Pag. 408, not. 10. — Ὡς μὴ συναπόληται leg. censet Piccolo.

Pag. 413, lin. 33, not. 22. — Ἀποίκων] an ἀπειρηκότων? Piccolo.

Pag. 430, cap. 6 vers. fin.: — cum Piccolo leg. censeo: ὡς μὴ τὴν δίαίταν... μεταβαλὼν τὴν δλην εἶναι καὶ.

Pag. 433, not. 2. — Vulgatam ἐν τῇ μετὰ ταῦτα (sc. ἡλικίᾳ) recte, opinor, tuetur Piccolo. Idem linea sequente pro ἐν ἔργοις mallet ἐπ' ἔργοις.

Pag. 434, fr. 101, lin. 2. — Nisi plura exciderint, fortasse legendum esse Piccolo censet: ἄγων ἐν Ἀπολλωνίᾳ vel disertius: ἐν Ἀπολλ. μῆνα μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἀποδημίαν. — Lin. penult. διατρέψουν] l. διατρέψαιεν.

Pag. 435, not. 16. — Lege ex Piccoloi correctione: Τιμωροὶ δὲ ἐσ. Κ. προσεδοκῶντο. — Ib. cap. 17, not. 1. Apollodori nomen in textum reponuit Piccolo.

Pag. 436, not. 11. — Οἱ τε τῆς] αἱ καὶ μὴ τῆς scr. Picc.

Pag. 437, cap. 18, lin. 3. — Ἐποίη] ἐπῆει Piccolo; recte, puta. — Ibid. post not. 3. Pro ἀπέ-

σταίς leg. ἐπίσταίς, monente Dübnero. — Ib. post not. 5. Piccolo scripsit, φανίσθαι, τοσοῦτε δνόματος καὶ ἀρχῆς [οὐ] παραχωρήσιν.

Pag. 438, lin. 6. — Τῶν συμπάντων] l. τῶ σ., corrigente Dübnero. — Not. 8. « Fort. leg. φίλων τινὲς & καὶ » Piccolo. — Not. 9. « Fort. leg. : καλαινούς [προάγειν] εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπίθετον, ἀλλως τε καὶ τοῦ δνόματος [οἰωνοῦ] μεγάλου [όντος] » Io. Post not. 10. Συναγωνίζεσθαι ἀνακρινίζεσθαι conj. Dübner. — Lin. 3 ab ima : ὅπως] ὅποια Dübner. ὅποια Piccolo. — Lin. ult. οὔτε πρότερον] l. οὐπω πρ. cum Dübner., vel οὐποτεπρ. ut Piccolo.

Pag. 439, lin. 4. — Κάσιός τε καὶ] dele te, mon. Picc. — Lin. 8. « εἰρην βίον εἶχον nihil sunt nisi εἰρηνικὸν εἶχον : nam in vetustis codicibus βι et ιχ figuram habent inversi ιχ, sic ut in altero medius ductus emineat altior. De ceteris talem conjecturam propono : καί τινος δὲ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας, γενόμενοι ὑπὸ Καίσαρι, τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδελφούς, πρῶτος καὶ φιλανθρωπικῶς προσαγομένου ἑκαστον· τὸ δ' ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆραϊτο ἀμνηστικῶς ὡς τὸ ἦθος etc. In quibus πρῶτος καὶ sunt meliora expectantis, sed ἀδελφούς pro οὐδὲ repositum exemplo nititur, cap. 31, not. 2, ubi οὐδὲ codex pro ἀδελφούς, et cap. 30, not. 1, ubi ὁρῶν pro ὁρῶντα. » Dübnerus. Ex his proficiens Piccolo ita scripsit : τὸ ἀπ' αὐτοῦ εἰρηνικὸν εἶχον ἀδελφούς [οὐ] οὐδὲ γὰρ ἄλλος φιλανθρωπικῶς προσαγομένου ἑκαστον, τὸ ἐν τῇ διανοίᾳ δύσελπι αὐτῶν ἀφῆραϊτο, ἀμνηστικῶς ὡς τὸ ἦθος κτλ. — Lin. 33. Ἀσμενοί τε ἄν] ἀσμενοὶ κατένευσαν scripsit Piccolo. — Lin. 3 ab ima. ἀλλ' ὧν] ἀλλ' οἷον scripsit Piccolo. Linea seq. pro ἔχοντο τὸ... σιωπῆσαι πεποιηκότι, Dübner. et Picc. ἔχοντο τῶ... σιωπῆσαι. . πεποιηκότος. Quamquam ferri potest quod codex præbet.

Pag. 440, lin. 4. — « Ita scripserim : καὶ μὲν δὴ χάκινον (nimirum τῶν κρατούντων [?]) τὰ ἔθνη αὐτὰ διάφορα ἤδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρᾳ τῶν τε ἡγεμόνων καὶ (hoc deleverim) οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν (τὸ μὲν cod.), δτι συγκατατίτακτο εἰς τὸ ἀρχαῖον στρατιωτικὸν τὸ πολέμου ἄλουν etc. » Dübnerus. Piccolous vero ita locum constituit : καὶ μὲν δὴ χάκινον τὰ ἔθνη αὐτῶν διάφορα ἤδη ἦν, τῶν τε συστρατευομένων πάλαι ἐν ἰδιωτῶν μοίρᾳ [όντων], τῶν δὲ ἡγεμόνων οὐ τιμῆς μεταποιουμένων τὸ νῦν, δτι συγκατατίτακτο κτλ. Quorum illud τὰ ἔθνη perelegans conjectura, cui tum ex aliis scriptoribus patrocinari possis (v. Steph. v. ἔθνος), tum etiam ipso Nicolao; nam paullo infra paucis comprehendens auctor classes vel, ut cum Cicerone dicere licet, nationes eorum, qui Cæsari irascebantur, similiter utitur verbo φύλα : Παντοδαπὰ οὖν συνέστη φύλα ἐπ' αὐτὸν κτλ. Ceterum etiam sic, non Nicolai, sed excerptoris verba nos

habere puto : nam illud χάκινον ad præcedentia referri usus communis postulat. Fortasse Nicolaus in hanc fere sententiam scripsit : καὶ μὲν δὴ χάκινον τὰ ἔθνη (δαινότατα διετίθη vel potius διετίθη πρὸς) αὐτὸν διάφορα [δὲ] ἤδη ἦν [καὶ τὰ] τῶν κτλ. — In sequentibus nolim suppleri ὄντων, quum non de exsuctoratis militibus, sed de gregariis, qui inde a longe tempore militabant (συστρατευομένων πάλαι), sermo esse videatur. Denique τὸ μὲν nescio an non mutandum sit in τὸ νῦν; facilis enim conjectura est post τὸ μὲν δτι etc. excidisse alterum colon : τὸ δὲ δτι etc. Quæ servata sunt, spectant querelas gregariorum; quæ exciderunt de ducibus erant. — Ib. not. 16. ὑποτιμωμένων] sic Nicol. p. 435, cap. 17, lin. 2. ὑποτιμωμένων Piccolo, quod propius a traditis abest. — Ib. cap. 20, not. 1. [ἀλλας] ἐπ' ἀλλας] sic Nicolaus etiam p. 449, lin. 6 ab ima; ἐπαλλήλοις eleganter conj. Dübnerus.

Pag. 441, l. 5. — Τόσον] l. τοιόνδε ex conj. Dübneri. Καινοτόμον conj. Piccolo. — L. 8 δὲ πάνυ] δὴ π. mavult Dübner. Deinde debebam πρὸς αὐτὸ cum Piccolo vel τοῦτο. In lat. leg. *id vero Romanis... suspectum esse solet.* — Lin. 10. ἐπαλθ. ἐλ] an δὴ? Picc. — Lin. 17. οὐκίτι] οὔτε Dübner. et Picc. — Lin. 20. ἐρῶντα] cod. hab. εὔροντα, non εὔρόντα. — Ib. lin. ultima, parentheseos signum, quod est post sec. συναρχόντων pone post v. ἐθνη μηγόροι. Monuit Dübnerus.

Pag. 442, lin. 1. — Τίθεται] l. τίθηται; correxit Piccolo; idem orationem aperte contractam fortasse hunc in modum refingendam esse censet... βῶντος δὲ τοῦ δήμου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τιθέναι. [Καὶ δὲ ἐπολεῖ· Καίσαρος δὲ ἀγανακτοῦντος] καὶ ἐπὶ τοῦτον κτλ. Idem de sanitate verborum ἐπὶ τοῦτον dubius. — Lin. 32. τῆς... γλώττης] τῇ γλώττῃ reposuit Picc.

Pag. 443, lin. 4. — Ῥωμαῖοι ἀριστοὶ] l. Ῥωμαίων ἀρ., mon. Piccolo. — Lin. 20. Συνόντες] συγγόντες conj. Piccolo. Idem lin. 24 pro βουλόμενοι supplet πιτυκότις. — Lin. 5 ab ima, lege ἐπιθήσονται καὶ ὁποῦ, auctore Dübner.

Pag. 444, lin. 7. — Verba οὐ γὰρ... αὐτῆς parentheseos signis include, præeunte Piccolo. — Lin. 29. μάλιστα φίλοις] præstat μ. φίλος, ut Piccolo scripsit.

Pag. 445, l. 5. — Πολὺ μάλιστα] ἤδη μ. Dübner.; πάλιν μ. Piccolo. — Lin. 7. Ἐξέλυσαι] leg. ἐπένευσαι ex conj. Piccoloi. — Lin. 19. Τύλλιος] servandum est Τύλλιος, monente Piccolo. — Lin. 23. Piccolo succurrere loco studet interpungendo hunc in modum : καὶ τι θρασύτερον, εἰσω τὰς χεῖρας ἔχοντος ἰδοὺ δρᾶν. Idem in nota addit : « Fortasse : εἰσω τὰς χεῖρας ἰδὼν ἀκοντος. » Malim καὶ τι θρ. αὐτὸν εἰσω τ. χ. ἔχοντα ἰδὼ. δρᾶν, vel τοῦ εἰσω... ἔχοντος ἰδὼ.

χει δράσεισθαι. — Lin. 20. Ἀμυνόμενος] ἰ. ἀμυνόμενος, Picc. — 42. ε' καὶ λ'] e male exaratis K καὶ Γ orta esse probabiliter censet Piccolo. — Lin. 3 ab ima. φυγόντων] ἰ. φευγ. Piccolo.

Pag. 446, lin. 20. Leg. ἐναντιώσεσθαι, corr. Dübner. — 22. Ἀπορανοῦς] ἀρανοῦς conj. Dübner; ἀπὸ προρανοῦς Piccolo; fort. ἀπειρανοῦς. — 29. εὐρεῖται] μυρίαι conj. Dübner; εὐριπύδαις Piccolo comparans Plutarch. Cæs. 60. — 35 ἐκεῖ] ἐτι Picc. — 44. ἰ. μεταμριγνύμενοι.

Pag. 447, l. 11. — Στενὸς] στόνος Dübner; οἰμωγῇ καὶ στόνω Piccolo. — 25. Προφάσις] προφάσει Dübner. — 31. Εἴ τι] εἴ τις conj. Dübner. Quod cod. præbet Thucydidium est. — 40. ἰ. ἰδουλεύθη, monente Dübnero.

Pag. 428, 5. — Ὁ χρῆ] δτι χ. Piccolo. — 10 comma quod est post Καίσαρος pone post v. μέρει uti Piccolo. — 11. Ἐκεῖνοις] ἰ. ἐκεῖνοι. Dübner. et Picc. — 36. Dübnerus correxit: φιλότιτα καὶ κέρδη ἴδια, [ol] δὲ καὶ v. ἐρῶντες. — Lin. 3 ab ima. πλέονι] πλεονεχτεῖν conj. Piccolo. — Lin. ult. εἰδότες] εἰδότης conj. Dübner. Simpliciter scripserim ἦσαν οἱ παρακαλούντο.

Pag. 449, l. 14. — Dele comina post v. Αἰπίδω. — Cap. 28, l. 6. Πρὸς ἀλλήλους inclusit Piccolo, ut male repetita. — Lin. ult. γινόμενος] γινόμενον... πρὸς ἑαυτὸν Dübner. et Picc.

Pag. 450, l. 2. — Γινόμενον] γέγονε vel ἐγένετο conj. Dübner. Potius ex antec. male repetita. — 15. ἀνάγοντες] ἰ. ἀνάπτοντες cum Dübner. vel ἀναύοντες cum Piccolo. — 19. ὅπως αὐτῶν τὴν] δ. αὐτῶν τινα Picc. — 16. Leg. καταστήσαιο. — 31. ταραχῇ] ἀρχῇ scrips. Piccolo, cujus vide annot. de his vocibus passim confusis. — 34. Ex codicis verbis τούτους δὲ κομάνους Αἰύκιος optime Dübner. elicit τὸς δὲ Κομάνους Αἰύκιος.

Pag. 451, l. 5. — Τῶν (τε)] τῶν τότε Piccolo. — Cap. 29, post not. 4. Καὶ ταῦτα δοκιμάζων] ταῦτα καὶ δοκ. Piccolo; idem mox corr. μεσιτεύσιν. — Lin. penult. Piccolo conjecit οὐ γὰρ ἔγνωριζεν ἐτι.

Pag. 452, l. 11. — Piccolo scripsit: ἄμα καὶ τῇ βουλῇ τὰ πιστὰ φυλάττοι. Mox post ἐκεῖνοι μὲν inuenit οὐν. — 24. ἰ. οὐς δύνατο cum Dübner. — Cap. 30, l. 5. ἐποιῶντο] ἐπείθοντο conj. Picc.; ἐπινοῶντο Dübner. Mox Piccolo γενναίαν δὲ pro γ. τε.

Pag. 453, l. 13 ab ima. — Ὡς οὐδὲ τοῦνομα] ὥς σπουδῇ τοῦν. conj. Piccolo; ὥς πολὺ τοῦν, vel ὥς οὐδὲ [προσθεῖη, καὶ] τοῦν. Dübner. — Lin. penult. Ἰνδαινον] οὐ δαῖν conj. Picc.; μὴ δαῖν Dübner.

Pag. 454, l. 2. — Που] ποῖ Dübner. — 6. καὶ ἀστῶν... διαλέγετό τε Dübner. — Cap. 31, l. 8 ἰθαλῆσαι] ἀπειθεῖσαι Picc.; ἰλλοχῆσαι. Dübner. De ἐτι δὲ ἀρχῆς, jam inde ab initio, v. Steph. Thes. v. ἐτι

p. 2154, B. — Lin. penult., insere τῇ ante δυνάμει, monente Piccolo.

Pag. 455, 6. — Ἀσφαλῆς] malim τίσσαλῆς, ut Piccolo scripsit. — 8. μᾶλλον παρ] μεθ' ὅκλων παραβάλλεσθαι vel πολεμεῖν παραβαλλόμενον Piccolo. — 9. περιωθουμ.] παρωθ. Picc. — 12. τύχης ἀγαθῆς] ἰ. τύχῃ ἀγαθῇ, praeunte Piccolo. — 15. ἦν γὰρ ἐκεῖ ἡ] οὐ vel οὐπερ ἦν ἡ Dübner. — 32. Leg. ἀναλώσειεν. — L. ult. οὐ πάντα] οὐ πάνυ Dübnerus; οὐ πάνυ τι Piccolous.

Pag. 499 ad Chæremonis fr. 4. — Locus Hieronymi (In Jovin. II, 13, Opp. tom. IV, p. 205), quem in nota indicavimus, exscribi meretur. Sic habet: *Chæremon stoicus, vir eloquentissimus, narrat de vita antiquorum Egypti sacerdotum, quod omnibus mundi negotiis curisque postpositis semper in templo fuerint, et rerum naturas causasque, ac rationes siderum contemplati sint; numquam mulieribus se miscuerint; numquam cognatos et propinquos, ne liberos quidem viderint, ex eo tempore quo coepissent divino cultui deservire: carnibus et vino se semper abstinerint, propter tenuitatem sensus et vertiginem capitis, quam ex parvo cibo patiebantur; et maxime propter appetitus libidinis, qui ex his cibis et ex hac potione nascuntur. Pane raro vescebantur, ne onerarent stomachum. Et si quando comedebant, tusum pariter hyssopum sumebant in cibo, ut escam graviores illius calore decoquerent. Oleum tantum in oleribus noverant, verum et ipsum parum, propter nauseam et asperitatem gustus leniendam. Quid loquar, inquit, de volatilibus, quum ovum quoque pro carnibus vitaverint et lac? Quorum alterum carnes liquidas, alterum sanguinem esse dicebant, colore mutato. Cubile ins de foliis palmarum, quas balas vocant, contextum erat; scabellum acclive et ex una parte obliquum (ξύλινον δὲ ἡμικυλίνδριον εὖ λελεασμένον Porphyr.), in terra pro pulvillo capiti supponebant, bidui triduique in ediam sustinentes. Humores corporis, qui nascuntur ex otio et ex mansione unius loci, nimia victus castigatione siccebant.*

Pag. 499 b. — Post locum e Tzetz. Chil. peti- tum adde hæc: Tzetzes Exeg. in Il. p. 146, 12: Περὶ τῶν Αἰθιοπικῶν γραμμάτων Διό... (Διόδωρος?) μὲν ἐπισυνήσθη καὶ μερικῶς εἶπεν, ἀλλ' ὥσπερ ἐξ ἀκοῆς ἄλλου μαθὼν καὶ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸς ἐπιστάμενος [εἰ δὲ] καὶ τινα τούτων κατέλεξεν ὥσπερ ἐν οἷς οἶδα, παραρησιάζεται. Χαίρημων δὲ ὁ ἱερογραμματεὺς δλην βίβλον περὶ τῶν τοιούτων γραμμάτων συνέταξεν· ἄτινα ἐν τοῖς προ... (προσέχουσι?) τόποις τῶν Ὀμηρείων ἐκῶν ἀ[κρι]βίστερον καὶ πλατυτέρας ἐρῶ.

Idem p. 123: Οἱ γὰρ Αἰθίοπες στοιχεῖα γραμμάτων οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν ζῶα παντοῖα, καὶ μέλη τούτων καὶ μόρια. Βουλόμενοι γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τε-

ροι τῶν ἱερογραμματέων τὸν περὶ θεῶν φυσικὸν λόγον κρύπτειν, δι' ἀλληγορικῶν καὶ συμβόλων τοιοῦτον καὶ γραμμάτων τοῖς ἰδίαις τέχναις αὐτὰ παρεδίδουν, ὡς ὁ ἱερογραμματεὺς Χαιρήμων φησί. Καὶ ἀντὶ μὲν γὰρ ῥᾶς γυναῖκα τυμπανίζουσαν ἔγραφον· ἀντὶ λυκτῆς ἀνθρώπου τῇ χειρὶ τὸ γένειον κρατοῦντα καὶ πρὸς γῆν νεύοντα, ἀντὶ δὲ συμφορᾶς ὀφθαλμὸν δακρύοντα, ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχειν δύο χεῖρας κενὰς ἐκτεταμένας, ἀντὶ ἀνατολῆς ὄφιν ἐκτεταμένον ἐκ τινος ὀφθῆς, ἀντὶ δύσεως εἰσερχόμενον, ἀντὶ ἀναβώσεως βάτραχον, ἀντὶ ψυχῆς ἰέρακα, ἔτι καὶ ἀντὶ ἡλίου καὶ θεοῦ· ἀντὶ θηλυγόνου γυναικὸς καὶ μητρὸς καὶ χρόνου καὶ οὐρανοῦ γῆπα, ἀντὶ βασιλείας μέλισσαν, ἀντὶ γενέσεως καὶ αὐτοφυῶν καὶ ἀρρέων κύνθαρρον, ἀντὶ γῆς βοῦν· λόντος δὲ προτομή κῆσαν ἀρχὴν καὶ φυλακὴν δηλοῖ κατ' αὐτοὺς, οὐρὰ λόντος ἀνάγκην, Ἰλαφος ἐνιαιυτὸν· ὁμοίως δὲ φοῖνιξ· ὁ παῖς δὲ γάμοι τὰ αὐξανόμενα, ὁ γέρων τὰ φθιρόμενα, τὸ τόξον τὴν ὀξείαν δύναμιν· καὶ ἑτέρα μυρία· ἐξ ὧν Ὁμηρος ταῦτά φησιν. Ἐν ἄλλοι δὲ τόπω, εἴπερ αἰρεῖσθε, ἰδὼν ἐκ τοῦ Χαιρήμονος καὶ τὰς τῶν γραμμάτων αὐτῶν ἐκφανήσεις Αἰθιοπικῶς εἶποι.

Pag. 530, lin. 5. — Pro τὴν Κύπρον ἐπολιόρκει Droysenius (*Hellenism.* I, p. 343) legendum censet τὴν Τύρον ἐπολιόρκει.

Pag. 534, in not. ad cap. 15 lege : tom. II, p. 170.

Pag. 608 b, lin. 2. — Post Λούκιος et ante Μάρκιλλος excidit : Ἀχιλλεύς.

Pag. 623, fr. 59. — Pro Εὐρυόπης legend. puto Εὐρυρρόης, et fr. 60 pro Εὐρυόπης leg. Εὐρώπης. Cf. Hippostrati fr. 1, tom. IV, p. 432.

Pag. 636. — Nulla Charax scripsit Ἰταλικά; nam fr. 21 pro Χάραξ emendandum est Πάρθαξ. V. tom. IV, p. 466.

Pag. 641. — Dele fragm. 26, videque notata ad Parthacis fragm. tom. IV, p. 466.

Pag. 639, ad fragm. 10 et 11. — Adde schol. Aristid. p. 17, 24 ed. Dindf. : Δεῖ δὲ γινῶναι ὅτι ὁ Χάραξ ἱστορεῖ τοὺς Ἀθηναίους ἀποίκους εἶναι τῶν Σαΐτων. Ἔστι δὲ Σαῖς πόλις Αἰγυπτίων, καὶ οἰκιστῆρα ἔσχεν Ἐρεχθίᾳ (deb. Κέκροπα). Διὸ καὶ διφυῇ προσεγορεύεσθαι φησιν ὄντα δίγλωσσον· ἑτεροὶ δὲ φασιν ὅτι πρῶτος ἐδόξαζεν (ἰδὲν al. schol.) ἐκ τῆς γυναικὸς

καὶ ἀνδρὸς τοὺς γεννωμένους παρέγισθαι· καὶ διὰ τοῦτο διφυῆς ἐδοξάζετο. Περὶ μὲν οὖν τοῦτου πολλὰ διαφορά. Ἐκ δὲ τῆς ἀποικίας ὀνομάσθαι φησὶ πολιοῦχον τὴν Ἀθηναίαν· ἔστι γὰρ ἡ Σαῖς Αἰγυπτίων φωνῇ παρ' Ἑλλήσιν Ἀθηναῖα. Καὶ τοῦτου παράγει μάρτυρα τὸ τὴν Ἀθηναίαν ἐποχίσθαι κροκοδείλῳ πρὸς τὴν ἀκροπόλει, δηλοῦσαν τὴν ἀποικίαν ἐκ τοῦ Νεῖλου τυγχάνουσαν. — In fr. 10 de origine διφυῆς epitheti Characi vindicatur ea sententia, quam Noster secundo loco ponit.

Idem p. 65, 9, ubi de Arcopago sermo est : Ἀριστα δὲ ὁ Χάραξ ὡς (ἐν τῇ?) φησὶν ὅτι πάρος πᾶς ὑψηλός ἐστι τόπος... Ἀρῆς, ὁ φόνος.

P. 656. — Ad locum Theophili adde hęc : Quae deinde apud Theophilum sequuntur de temporibus imperatorum Romanorum, quum probabiliter ex Chryserote, quem modo auctorem Theophilus adduxerat, deprompta sint, exscribere liceat : Ἐγράττησαν οὖν Ῥωμαίων ἐνιαιύσιοι, ὡς φαμεν, ἔτισι υνγ'. Ἐπειτα οὕτως ἤρξαν οἱ αὐτοκράτορες καλούμενοι. Πρῶτος Γάιος Ἰούλιος, δε ἐβασίλευσεν ἔτη γ', μῆνας δ', ἡμέρας ἔξ. Ἐπειτα Αὐγουστος ἔτη νς', μῆνας δ', ἡμέραν μίαν. Τιβέριος ἔτη κβ'. Ἐῖτα Γάιος ἑτερος ἔτη γ', μῆνας η', ἡμέρας ζ'. Κλαύδιος ἔτη κγ', μῆνας η', ἡμέρας κδ'. Νέρων ἔτη ιγ', μῆνας ς', ἡμέρας κη'. Ἰάβας ἔτη β', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Ὀθων μῆνας γ', ἡμέρας ι'. Οὐιτέλλιος μῆνας ς', ἡμέρας κβ'. Οὐεσπασιανὸς ἔτη θ', μῆνας ια', ἡμέρας κβ'. Τίτος ἔτη β', ἡμέρας ς'. Νερούας ἐνιαυτὸν, μῆνας δ', ἡμέρας ι'. Τραϊανὸς ἔτη ιθ', μῆνας ἔξ, ἡμέρας ις'. Ἀδριανὸς ἔτη κ', μῆνας ι', ἡμέρας κη'. Ἀντωνίνος ἔτη κβ', μῆνας ζ', ἡμέρας ς'. Οὐῆρος ἔτη ιθ', ἡμέρας ι'. Γίνεται οὖν ὁ χρόνος τῶν Καισάρων μέχρις Οὐῆρου τοῦ αὐτοκράτορος τελευταῖης, ἔτη σλζ', ἡμέραι ι'.

Pag. 696, § 7, lin. 6. — Post verba : Πτολεμαίου Λέγου addde : (deb. Πτ. Κεραινοῦ).

Pag. 696, § 8. — Eadem habet Symeon Logotheta in cod. Parisino 1712, fol. 73.

Pag. 704 a, lin. 10. — Post verba *Alexippi Larissæus* exciderunt hęc : Deinde *Cleomachides Enei* (sic) *Larissæus*.

Pag. 715, not., lin. 2 ab ima. — Pro *Crypus* lege *Philippus*.

VOLUME IV.

Pag. 103, fr. 27. — Eadem ex Prisco exscripsit Joannes Antiochenus fr. 202, qui omnino in hac historię parte Priscum sequitur.

Pag. 104, fr. 29. — Postrema hujus fragmenti verba apud Joannem Antiochenum prima sunt fragmenti 204, ubi vide.

Pag. 133, fr. 14. — Pro Δαλίσανδρα Joannes Antiochen. fr. 211 habet Δαλίσανδρον. Dalisandis in custodia erat Verina Augusta.

Pag. 138. — In codice Parisino 1555 fragmentum exstat, cui titulus est : Εὐσταθίου Ἐπιφανίως Συρίας ἐπιτομή τῆς ἀρχαιολογίης Ἰωσήπου, νο-

tante Cramero in Anecd. Paris. II, p. 87. Eustathius ille fortasse non est diversus ab historico nostro. Ceterum fragmentum illud quum non nisi summa capita historię Judaicę paucis verbis indigitet, non erat cur exscriberem.

Pag. 146, not. ad fr. 4, lin. 6. — Nimirum 360 annos habet Suidas v. Ἡράκλειος; annos 362, quos Meursius e Suida affert, idem grammaticus præbet v. Κωνσταντῖνος δ' μέγας p. 382, 16, ed. Bernh.

Pag. 181. — Apud Codinum De ædif. Constant. p. 114 ed. Bonn. lego hæc: Ἐὶ παλαιὸν Πέτρον Πέτρος τις πατρίκιος ἐπὶ τοῖς χρόνοις Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐκτίσεν· ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ Βερσυμαχὸν τὸν Σύρον, πολλὰς ἀρχὰς τῷ τότε ἀνύσαντα. Hæc, si quid video, ad historicum nostrum pertinent. Igitur parentes ejus e Syria oriundi Thessalonice habitaverint. Apud Procopium vero Goth. I, 3 (v. testimon. 2, p. 183) pro Ἰλλύριον τὸ γένος scribendum puto Σύρον (in libris fuerit Σύριον) τὸ γένος. Quo admissio, non est cur ad Nieubrianam vocis Ἰλλύριον explicationem, quantumvis ingeniosam, confugiamus.

Pag. 269. — Post Menandri fragm. 75 adde hæc: Suidas v. Φάσις: Καὶ Φασίανοι οἱ οἰκῆτορες τοῦ τόπου, καὶ Φασίανοι κατάλογοι (cohortes Phasianæ), οἱ ἀπὸ τοῦ Φάσιδος, παρὰ Μενάνδρῳ.

Idem: Σαπρωθῆναι, σαλευθῆναι· Ἐὰς μὲν ἐπάλλεις καταρραχθῆναι ταῖς βολαῖς, καὶ τὸν τοῖχον ἀπαντα τοῦ πύργου σαπρωθῆναι τῇ βίᾳ, Μενάνδρος φησι. Meinek. De Menandro com. p. xxxix, hæc, sicuti quæ v. Σπαλλῶνις (fr. 73) leguntur, perperam retulit ad Menandrum Ephesium.

Pag. 292, post Agiæ fragm. 1 — insere: Schol. II. λ, 690: Αὐγίας (leg. Ἀγίας) δὲ ἐν α' Ἀργολικῶν φησὶ τῶν Γερυόνου βοῶν ἀπελίσθαι Νηλεῖ· ὅθεν Ἡρακλῆς Νέστορι παραδοῦναι τῇ ἀρχῇ. Τελέσπαρχος δὲ κτλ. (V. Teles. fr. 2, tom. IV, p. 508).

Pag. 297, post Alcimi fragm. 6 insere hæc: Laudatur præterea Alcimus sive noster sive alius apud Appulejum De orthogr. p. 4 ed. Osann.: Rhæo... filia Staphyli et Chryseidis, sororibus Molpadia major, Parthenia minor; quæ ab Apolline compressa gravidaque facta, a patre in arca inclusa est, et in mare dejecta in Delum appulit, filiumque genuit nomine Anium, qui clam ab Apolline alitus et divinitate donatus est, Polycarpi, Alcimi, Maximique testimonio. — Qui fuerint illi

Polycarpus et Maximus, cum Osanno ignoro, neque in tam subleste fidei scriptore diutius querendum esse duco.

Pag. 307, fr. 7, lin. ult. — Post v. et Euphorio adde: et Larissæus Eurypylus.

Pag. 314, Archemachi fr. 1. — In lat. lege: qui Arneam incolebant, hi qui in Boeotiam non abierant.

Pag. 319, ad Ariæthi fr. 5. — Nomen Ariæthi Prellerus (De Hellanico p. 33 not.) probabiliter restituendum censet apud schol. II. γ, 175: Ὁ δὲ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζητήμασιν οὕτω φησὶν· «Ἐλένης τε καὶ Μενελάου ἱστορεῖ Δίαθος (vel Δίαιθος; leg. vid. Ἀρίαιθος) παῖδα Μορράριον (Μοράριον v. l.), ἀπ' οὗ τὸ τῶν Μορραρίων γένος ἐν Πέρσαις· ὡς δὲ Κιναιθῶν, Νυκίστρατον. Παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις Ἐλένης δύο παῖδες τιμῶνται, Νυκίστρατος καὶ Αἰθιδάς.» In schol. Didym. ita est: ὁ δὲ Πορφύριος οὕτω φησὶν· Ἐλένης δὲ καὶ Μενελάου παῖδες Δίαιθος καὶ Μορραρίων etc.

Pag. 319. — Ad Aristæneti fr. cf. Addenda ad Hellanici fr. 104.

Pag. 334, ad Aristocriti fr. 1. — Forma Εὐξάντιος pro v. Εὐξάνθιος reponenda est ap. Apollodorum III, 1, 2, 6.

Pag. 345. — Ad fragm. Athenodori Eretriensis referendus videtur locus Apuleji De orthogr. p. 6: Athenodorus et Mnaster (Mnaseas) Orci et Stygis sc. filias esse Furias dicunt. — In iis quæ deinde subjiciuntur de Augea, lege: corrigendum puto Ἀγίας. Vid. Addend. ad tom. IV, p. 292.

Pag. 403, in not. ad Echemenis fragmentum. — Post verba: Eadem Natalis Comes IX, 13, adde: quo loco Echemenes Cyprius citatur.

Pag. 408. — Post Euelpidem Carystium insere: Eurytelus Larissæus ap. Quinctilian. XI, 2, 16, inter eos recensetur, qui domum, in qua Simonides poeta Dioscurorum ope servatus sit, Pharsali, non vero Crannone, fuisse tradiderint.

Pag. 467, post Pausaniæ fr. 2. — Adde Tzetzes Exeg. in II. p. 138, 15: Πανσανίας δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας κτίσεως γράφει πλατύτερον. Κυπάριστος ὠραίος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος· οὗ πατρὸς καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέσιν, οἱ κατ' αἷμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ νεανίσκου κατωνομάκασιν, ὥσπερ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν δένδρων εἰς ἐπωνυμίας ἐτέρων.

INDICES.

I.

INDEX AUCTORUM.

PRÆTER AUCTORES QUI QUATTUOR FRAGMENTORUM VOLUMINIBUS INSUNT, ETIAM ILLI RECENSENTUR
QUORUM RELIQUIAS DEDIMUS AD CALCEM ARRIANI ET HERODOTI.

Primus numerus volumen, alter paginam, tertius fragmentum indicat.

A

- Abas, IV, 277.
Abro s. Habro Batiensis, IV, 277.
Abydenus, IV, 278.
Acario, II, 349 a. III, 16, 18.
Acesander, IV, 285.
Acestodorus Megalopolitanus, II, 464 a.
Acestorides (?), II, 464 a.
Achæus (?), IV, 286.
Acilius (L.) Glabrio, III, 97.
Acusilaus Argivus, I, 100. Add. IV, 624.
Adæus Mytilenæus, III, 132.
Æneas Samius, III, 277.
Ænesidemus Tenius, IV, 286.
Aethlius Samius, IV, 287.
Agaclytus, IV, 288.
Agatharchides Cnidius, III, 190.
Agatharchides Samius, III, 197.
Agatho Samius, IV, 291.
Agathocles Cyzicenus, IV, 288.
Agathonymus, IV, 292.
Agathosthenes, IV, 294.
Agathyllus, IV, 292.
Agesilaus, IV, 292.
Agias Argivus, IV, 292 et Addend. ad h. l.
Aglaosthenes, IV, 293.
Agriopas (?), IV, 407.
Agroetas, IV, 294.
Alcetas, IV, 295.
Alcimus Siculus, IV, 295.
Alexander Ephesius, III, 244.
Alexander Corn. Polyhistor, III, 206.
Alexandrides Delphus, III, 106.
Alexarchus, IV, 298.
Alexis Samius, IV, 299.
Ambryo, II, 86 b.
Amelesagoras Chalcedonius, II, 21.
Amometus, II, 396.
Amphicrates, IV, 300.
Amphilochus, IV, 300.
Amphion Thespiensis, IV, 301.
Amyntas, *Scriptt. Alex. M. p.* 134.
Amyntianus, *Scriptt. Alex. M. p.* 162.
Anaxicrates, IV, 301.
Anaxilaus, II, 84 b; IV, 302.
Anaximander Milesius, II, 67.
Anaximenes Chius, II, 43.
Anaximenes Lampsacenus, *Scr. Alex. M. p.* 33.
Anaximenes varii, *Scr. Alex. M. p.* 33 not.
Anaxis Bœotus, II, 84 a.
Andreas Panormitanus, IV, 302.
Andriscus, IV, 302.
Androetas Tenedius, IV, 304.
Andron Alexandrinus, II, 352, 1.
Andron Ephesius, II, 347, 1.
Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
Andron Teius, II, 348, 1.

- Andronicus Alypius, IV, 304.
 Androsthenes Thasius, *Scr. Alex. M. p.* 72.
 Androtion, I, 371. Add. IV, 645.
 Anonymus Corinthius, III, 653, 12.
 Anonymus Milesius, III, 647, 1.
 Anonymus Dionis continuator, IV, 191.
 Anonymi alii, III, 649, 4-11. 654, 14.
 Antander Syracusanus, II, 382.
 Antenor, IV, 305.
 Anticlides Atheniensis, *Scr. Alex. M. p.* 147.
 Antidamas Heracleopolites, *Scr. Alex. M. p.* 162.
 Antigenes, *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Antigonus III, 132. IV, 305.
 Antileo, IV, 306.
 Antilochus, IV, 306.
 Antimachus, IV, 306.
 Antiochianus, III, 654, 13.
 Antiochus Syracusanus, I, 181. Add. IV, 624.
 639.
 Antiochus fabb. scriptor, IV, 306.
 Antipater Macedo, II, 338.
 Antipater Rhodius, IV, 306.
 Antisthenes Rhodius, III, 174, 182.
 Apellas s. Apollas Ponticus, IV, 307.
 Aphrodisius, IV, 307.
 Apion Oasita, III, 506.
 Apollas. V. Apellas.
 Apollodorus Artemitenus, IV, 308.
 Apollodorus Atheniensis, I, 104, 428; IV, 649.
 Apollodorus Erythraeus, IV, 309.
 Apollodorus Ποντυκῶν auctor, IV, 304.
 Apollonides Nicenus, IV, 310.
 Apollonides Παρίπλου auctor, IV, 309.
 Apollonides Horapion, IV, 309.
 Apollonius Acharnensis, IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, IV, 312.
 Apollonius Molo, Alabandensis, III, 207.
 Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Apollothemis, IV, 314.
 Aratus Cnidianus, III, 21.
 Aratus Sicyonius, III, 21.
 Archelaus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Archemachus Euboeus, IV, 314.
 Archinus, IV, 317.
 Architimus, IV, 317.
 Aretades Cnidianus, IV, 316.
 Aretas Dyrrhachenus, IV, 317.
 Ariæthus Tegyata, IV, 318.
 Aristænetus, IV, 319.
 Aristagoras Milesius, II, 98.
 Aristæas Argivus, IV, 327, 1.
 Aristæas alius, III, 207.
 Aristides Milesius, IV, 320, 3.
 Aristippus, IV, 327.
 Aristippus Cyrenæus, II, 79.
 Aristo Alexandrinus, III, 324.
 Aristo Pellæus, IV, 328.
 Aristobulus Cassandrensis, *Scr. Alex. M. p.* 94.
 Aristobulus alius, IV, 328.
 Aristocles, IV, 329.
 Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332.
 Aristocreon, IV, 333.
 Aristocritus, IV, 334.
 Aristodemus Eleus, IV, 308.
 Aristodemus Nysæensis, III, 307.
 Aristodemus Thebanus, III, 308.
 Aristomenes Atheniensis, IV, 336.
 Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
 Aristonicus Tarentinus, IV, 337.
 Aristophanes Boeotus, IV, 337.
 Aristoteles, II, 102.
 Aristoxenus Tarentinus, II, 269.
 Aristus Salaminus, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Arizelus, III, 336, 6; IV, 340 *init.*
 Armenidas, IV, 339.
 Arrianus Nicomedensis, III, 586.
 Artapanus, III, 207.
 Artavasdes, Armeniæ rex, III, 311.
 Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Artemon Cassandrensis, IV, 342.
 Artemon Clazomenius, IV, 341.
 Artemon Pergamenus, IV, 341.
 Asclepiades, *Scr. Alex. M. p.* 153.
 Asclepiades Anabazensis, III, 306.
 Asclepiades, Arei filius, III, 306.
 Asclepiades Cyprius, III, 306.
 Asclepiades Mendesius, III, 306.
 Asclepiades Myrleanus, III, 298.
 Asclepiades Tragilensis, III, 298.
 Asclepiodotus, III, 665.
 Asinius Quadratus, III, 659.
 Aspasius Byblius, III, 576.
 Aspasius Tyrius, III, 576.
 Astynomus, IV, 343.
 Athanadas, IV, 343.
 Athanas Syracusanus, II, 81.
 Athenæus Naucratis, III, 656.
 Athenæus (*Dino?*), II, 89, 1 a.
 Athenicon, IV, 345.
 Athenocles, II, 89, 1 a.
 Athenodorus Eretriensis, III, 345.
 Athenodorus Tarsensis, III, 485.
 Aufidius (Cn.), III, 199.
 Augeas (*Agias?*), IV, 345. Addend. ad IV, 292.
 Antesion, IV, 345.
 Autocharis, IV, 346.
 Autocrates, IV, 346.

B

Balager, IV, 346.
Bæton, *Scr. Alex. M. p.* 134.
Basilis, IV, 346.
Baton Sinopensis, IV, 347.
Bemarchius Cæsarensis, IV, 3.
Berosus Chaldæus, II, 495.
Bion Proconnesius, II, 19.
Bion Solensis, IV, 350.
Bion alius, IV, 350.
Bolus Mendesius Democriteus, II, 25 b.
Botryas Myndius, IV, 351.
Druttius s. Brettius, IV, 352.
Butorides, II, 100; IV, 352.

C

Cadmus Milesius, II, 1.
Cæcilius Calactinus, III, 330.
Cæmaro (?), IV, 352.
Callias Syracusanus, II, 382.
Callicrates Tyrius, III, 665.
Callicrates, IV, 352. 449, 3.
Callidemus, IV, 352.
Callimorphus medicus, III, 649, 3.
Calliniens Suctorius Petreus, III, 663.
Calliphanes, II, 179, 249; IV, 352.
Callippus Corinthius, IV, 352.
Callisthenes Olynthius, *Scriptt. Alex. M. p.* 1.
Callisthenes Sybarita, *Scr. Alex. M. p.* 7.
Callistratus (Domitius), IV, 353.
Callixenus Rhodius, III, 55.
Candidus Isaurus, IV, 135.
Capito Lycius, IV, 133.
Carystius Pergamenus, IV, 356.
Cassander Salaminus, IV, 359, 422.
Cassius Longinus, III, 688.
Castor Rhodius, *ad calcem volum. Herodoti p.* 153.
Cephalion, III, 625.
Cephalon Gergithius, III, 68.
Cephisodorus, II, 85.
Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
Chæreas, III, 99.
Chæremon Alexandrinus, III, 495.
Charax Pergamenus, III, 636.
Chares Mytilenæus, *Scr. Alex. M. p.* 114.
Charicles, IV, 360.
Charon Carthaginiensis, IV, 360.
Charon Lampsacenus, I, 32. Add. IV, 627.
Charon Naucratis, III, 495 not.; IV, 360.
Christodorus Coptites, IV, 360.
Chrysermus Corinthius, IV, 361.

Chryseros nomenclator, III, 656.
Cicero (M. T.), III, 297.
Cincius (L.) Alimentus, III, 94.
Cineas Thessalus, II, 463.
Claudius Cæsar, III, 522.
Claudius Iolaus, IV, 362.
Claudius Theon, IV, 364.
Cleander (?) Syracusanus, IV, 365.
Clearchus Solensis, II, 302.
Clemens, IV, 364.
Cleobulus, IV, 365.
Cleodemus s. Malchus Judæus, III, 207.
Cleon Curiensis, IV, 365.
Cleon Magnesius, IV, 365.
Cleon Syracusanus, IV, 365.
Cleophanes, IV, 366.
Cleophorus, III, 366.
Clinias, IV, 366.
Clitarchus, *Scr. Alex. M. p.* 74.
Clitodemus, I, 359. Add. IV, 645.
Clitonymus, IV, 366.
Clitophon Rhodius, IV, 367.
Clodius (S.) Neapolitanus, IV, 364.
Clytus Milesius, II, 333.
Cnossus (?), III, 158.
Conon, IV, 368.
Cornelius (P.) Scipio, III, 97.
Cosmes, IV, 369.
Craterus Macedo, II, 617.
Crates Atheniensis, IV, 369.
Cratippus, II, 75.
Creon, III, 371.
Creophylus, IV, 371.
Crepereius Pompeiopolitanus, III, 648, 2.
Critias Atheniensis, II, 68.
Critolaus, IV, 372.
Criton Naxius, IV, 373.
Criton Pieriota, IV, 373.
Ctesias Cædus, *ad calcem volum. Herodoti p.* 1.
Ctesibius, II, 631.
Ctesicles, IV, 375.
Ctesiphon, IV, 375.
Ctesippus, IV, 376.
Cydippus Mantinensis, IV, 376. 491, 5.
Cyllenius, IV, 20 not.
Cyrillus Pharsalius, *Scr. Alex. M. p.* 127.

D

Daes Colonensis ex Troade, IV, 376.
Daimachus Platæensis, II, 440.
Dalion, IV, 376.
Damastes Sigensis, II, 64.
Damocritus, IV, 377.

- Damon, IV, 377. II, 330.
 Damophilus Bithynus, III, 656.
 Deiochus s. Deilochus Proconnesius, II, 17.
 Demades, IV, 377.
 Demagoras Samius, IV, 378.
 Demaratus, IV, 378.
 Demetrius Αἰγυπτιακῶν auctor, II, 100.
 Demetrius Byzantius, II, 624.
 Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Demetrius Cnidius, IV, 368, 3.
 Demetrius Erythræus, IV, 381.
 Demetrius Iliensis, IV, 381.
 Demetrius Judæus, III, 207.
 Demetrius Odessenus, IV, 382.
 Demetrius Phalereus, II, 362.
 Demetrius Sagalassensis, III, 655, 15.
 Demetrius Salaminus, IV, 382.
 Demochares Leuconoensis, II, 445.
 Democles Pygelenus, II, 20 b.
 Democritus Abderita, II, 24.
 Democritus Ephesius, III, 383.
 Demodamas Milesius et Halicarnassensis, II, 444.
 Demo, I, 378. Add. IV, 626. 646.
 Demodorus, II, 31, 9.
 Demognetus, IV, 384.
 Demophilus, II, 86 a.
 Demosthenes Bithynus, IV, 384.
 Demoteles, IV, 386.
 Dercylus Argivus, IV, 386.
 Dexippus Atheniensis, III, 666.
 Dicæarchus Messenius, II, 225.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dinarchi duo, IV, 391.
 Dinias Argivus, III, 24 et Add. ad h. l.
 Dinon, II, 88.
 Diocles Peparethius, III, 74.
 Diocles Rhodius, III, 79, 6.
 Diodorus Periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinianus, III, 489.
 Diodotus Erythræus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Diogenes Chalcidensis, IV, 393.
 Diogenes Cyzicenus, IV, 391.
 Diogenes Sicyonius, IV, 392.
 Diognetus, *Scr. Alex. M. p.* 134.
 Dion academicus, IV, 391.
 Dionysius Argivus, III, 26.
 Dionysius Chalcidensis, IV, 393.
 Dionysius Heliopolita (?), II, 11, 11.
 Dionysius Heracleota, II, 494.
 Dionysius Milesius, II, 5.
 Dionysius Mytilenæus, II, 6.
 Dionysius Pergamenus, III, 489.
 Dionysius Phaselita, III, 27.
 Dionysius Rhodius v. Samius, II, 7.
 Dionysius Thrax, III, 189.
 Dionysius tyrannus, II, 80.
 Dionysodorus Boeotus, II, 84 a.
 Dionysodorus Troezenius, II, 84 b.
 Diophantus, IV, 396.
 Diophantus Lacedæmonius, IV, 397.
 Dioscorides, II, 192.
 Dius (Ælius), IV, 397.
 Diyllus Atheniensis, II, 360.
 Domitius Callistratus, IV, 353.
 Dorothei varii, *Scriptt. Alex. M. p.* 155 sq.
 Dosiades, IV, 399.
 Dositheus, IV, 400.
 Draco, IV, 402.
 Duris Samius, II, 466.
- E
- Echemenes, IV, 403.
 Echephylidas, IV, 403.
 Eleusis, II, 336, 3.
 Empodus, IV, 403.
 Empylus Rhodius, III, 327.
 Epaphus, IV, 404.
 Eparchidas, IV, 404.
 Ehippus Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 125.
 Ephorus Cumanus, I, 234. Add. IV, 626. 641.
 Ephorus Cumanus junior, III, 664.
 Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
 Epimenides, IV, 404.
 Eratosthenes, *ad calcem Herodoti p.* 182.
 Ergias Rhodius, IV, 405.
 Erxias, IV, 406.
 Eualces, IV, 406.
 Euanoridas Eleus, IV, 407.
 Euanthes Milesius, III, 2 not.
 Euanthes Samius, III, 2 not.
 Eucrates, IV, 407.
 Eudemus Parius vel Naxius, II, 20 a.
 Eudorus, III, 324, 1.
 Eudoxus Rhodius, III, 407.
 Euelpis Carystius, IV, 408.
 Euemeridas Cnidius, IV, 408.
 Euemerus, II, 100 not.
 Engeon Samius, II, 16.
 Eumachus Neapolitanus, III, 102.
 Eumenes Cardianus, *Scr. Alex. M. p.* 121.
 Eunapius Sardinianus, IV, 7.
 Euphantus Olynthius, III, 19.
 Euphemius, IV, 307.
 Euphorio Chalcidensis, III, 71.
 Eupolemus Judæus, III, 207.
 Eusebius, III, 728.
 Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Eusthenes (Claudius), III, 729.
Eustochius Cappadox, IV, 3.
Euthymenes, IV, 408.
Eutychianus Cappadox, IV, 4.
Euximenes (?), II, 67, 3.

F

Fabius Pictor (Num.), III, 80.
Fabius Pictor (Q.), III, 80.
Favorinus Arelatensis, III, 577.

G

Glaucippus, IV, 409.
Glaucus, IV, 409.
Glaucus Rheginus, II, 23.
Gorgias Atheniensis, IV, 410.
Gorgon, IV, 410.

H

Habron. V. Abron.
Hadrianus Caesar, III, 585.
Hannibal, III, 99.
Harmodius Lepreates, IV, 411.
Harporation (Ælius), IV, 412.
Hecataeus Abderita, II, 384.
Hecataeus Milesius, I, 1. Add. IV, 623, 627.
Hegemon Alexandrensis, IV, 412.
Hegesander Delphus, IV, 412.
Hegesander Salaminus, IV, 422.
Hegesianax Alexandrensis, III, 68.
Hegesias Magnesius, *Scr. Alex. M. p.* 138.
Hegesidemus Cythnius, IV, 422.
Hegesippus Mecybernæus, IV, 422.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.
Hellanicus Mytilenæus, I, 45.
Heraclides Alexandrinus, II, 95.
Heraclides Callatianus, III, 167.
Heraclides Cumanus, II, 95.
Heraclides Lembus, III, 167.
Heraclides Magnesius, III, 167.
Heraclides Odessenus, III, 167.
Heraclides Ponticus, II, 197.
Heraclitus Lesbios, IV, 426.
Heraclitus Sicyonius, IV, 426.
Hereas, IV, 426.
Hermæus, IV, 427.
Hermesianax Cyprius, IV, 427.
Hermias Hermupolita, II, 81 not.
Hermias Methymnæus, II, 80.
Hermippus Berytius, III, 35 not.
Hermippus Callimachus, III, 35.
Hermippus Smyrnæus, III, 35 b.
Hermogenes Smyrnæus, III, 523.

Hermogenes Tarsensis, III, 523.
Herodorus Heracleota, II, 27 197.
Herodorus alius, II, 27 b.
Herodotus Olophxius, II, 27 b. 30, 6.
Heron, III, 167.
Heron Atheniensis, IV, 428.
Heropythus, IV, 428.
Hesychius Milesius, IV, 143.
Hicesius, IV, 429.
Hierocles, IV, 429.
Hieronymus Ægyptius, II, 450 not.
Hieronymus Cardianus, II, 450.
Hieronymus Rhodius, II, 450 not.
Hippagoras, IV, 430.
Hippasus Lacedæmonius, IV, 430.
Hippias Eleus, II, 59.
Hippias Erythræus, II, 60 b not. IV, 431.
Hippostratus, IV, 432.
Hippys Rheginus, II, 12.
Histæus, IV, 433.
Hypermenes, IV, 434.
Hyperochus Cumanus, IV, 434.
Hysicrates Amisenus, III, 493, 13 not.

I

Iason Argivus, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Iason Byzantius, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason Cyrenæus, *Scr. Alex. M. p.* 161.
Iason, Nysaensis, *Scr. Alex. M. p.* 159.
Idomeneus Lampsacenus, II, 489.
Ioannes Antiochenus, IV, 534.
Ioannes Epiphaniensis, IV, 272.
Iolaus (Claudius), IV, 362.
Ion Chius, II, 44.
Isigonus Nicæensis, IV, 435.
Ister Cyrenæus, I, 419. Add. IV, 649.
Iuba Mauritanus, III, 465.
Judas, III, 657.
Justus Tiberiensis, III, 523.

L

Lætus, IV, 437.
Lamiscus Samius, IV, 438.
Laosthenides, IV, 438.
Leander s. Leandrius, II, 334.
Leo Alabandensis, II, 328.
Leo Byzantius, II, 328.
Leo Pellæus, II, 331.
Leocrines, IV, 438.
Leophantes Heracleopolita, II, 67, 3.
Lepidus, IV, 439.
(Linus OEchaliensis, IV, 438.)
Lobon Argivus, III, 27.

Lucillus Tarrhæus, IV, 440.
 Lucullus (L.) III, 297.
 Lupercus Berytius, III, 662.
 Lyceas Naucratis, II, 91, 11. IV, 441.
 Lycus Rheginus, II, 370.
 Lynceus Samius, II, 466 not.
 Lysanias Cyrenæus, III, 342, 26.
 Lysanias Mallotes, IV, 441.
 Lysimachides, III, 340, 21.
 Lysimachus Alexandrinus, III, 334.
 Lysimachus Theodoreus, III, 2.

M

Macareus, IV, 442.
 Mæandrius Milesius, II, 334.
 Magnus Carrhenus, IV, 4.
 Malacus, IV, 442.
 Malchus Philadelphensis, IV, 111.
 Manetho Sebennyta, II, 511.
 Marcellus, IV, 443.
 Marsyas Pellæus, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Marsyas Philippensis, *Scr. Alex. M. p.* 40.
 Medius Larissæus, *Scr. Alex. M. p.* 127.
 Megacles, IV, 443.
 Megacrides, IV, 443.
 Megasthenes, II, 397.
 Melanthius, IV, 444.
 Melanthus pictor, IV, 445.
 Melissens, IV, 445.
 Melito, IV, 445.
 Memnon, III, 525.
 Menæchmus Sicyonius, *Scr. Alex. M. p.* 145.
 Menander Ephesius s. Pergamenus, IV, 445.
 Menander Protector, IV, 200.
 Menecles Barceus, IV, 448.
 Menecrates Elaita, II, 342.
 Menecrates Nysæensis, II, 344.
 Menecrates Olynthius, II, 344.
 Menecrates Xanthius, II, 343.
 Menelaus Anzus, IV, 451, 9.
 Menesthenes, IV, 451.
 Menetor, IV, 452.
 Menodotus Perinthius v. Samius, III, 103.
 Menyllus, IV, 452.
 Metagenes (?) Parius, II, 336, 6.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrophanes, IV, 453.
 Minyes (?), II, 335, 3.
 Mnaseas Patrensis, III, 149.
 Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
 Mnesiptolemus, III, 71.
 Moeris, II, 32, 15.

Molpis Laco, IV, 453.
 Monimus, IV, 454.
 Musæus Ephesius, IV, 518.
 Myron Prienensis, IV, 460, 17.
 Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Myrsilus Methymæus, IV, 455.

N

Neanthes Cyzicenus, III, 2.
 Nearchus Cretensis, *Scr. Alex. M. p.* 58.
 Nestor, III, 485, not.
 Nicagoras Atheniensis, III, 662.
 Nicagoras Cyprius, II, 332, 5.
 Nicagoras Zelites, II, 332 b.
 Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Nicander Thyatirenus, IV, 462.
 Nicanor, *Scr. Alex. M. p.* 152.
 Nicanor Alexandrinus, III, 632.
 Nicanor Cyrenæus, III, 632.
 Nicarchus, III, 335 not.
 Nicias, IV, 462.
 Nicias Maleotes, IV, 463.
 Nicias Nicæensis, IV, 463.
 (Nicobule), *Scr. Alex. M. p.* 157.
 Nicocles Lacedæmonius, IV, 464.
 Nicocrates, IV, 465.
 Nicolaus Damascenus, III, 343.
 Nicomachus, III, 664.
 Nicomedes Acanthius, IV, 464.
 Nicostratus, IV, 466.
 Nicostratus Trapezuntius, III, 664.
 Nonnosus, IV, 178.
 Nymphis Heracleota, III, 12.
 Nymphodorus Syracusanus, II, 375.

O

Olympichus, IV, 466.
 Olympiodorus Thebæus, III, 57.
 Olympus, III, 326.
 Onasimus, III, 728.
 Onasus, III, 158.
 Onesicritus Astypalæensis, *Scr. Alex. M. p.* 47.

P

Pæon Amathusius, IV, 371.
 Palæphatus Abydenus, II, 338.
 Palæphatus Atheniensis aut Ægyptius, II, 338 a.
 Palæphatus Parius vel Prienensis, II, 338 b.
 Palladius Methonæus, III, 3.
 Pallas, III, 635.
 Pamphila Epidauria, III, 520.

Pamphilus, IV, 466.
 Pamprepius Thebæus, IV, 132, 2o not.
 Pappias, IV, 540, 2, § 1.
 Pappus, IV, 466.
 Parthax, II, 641, 21 not. et Add. ad h. 1.
 Pasiteles statuarius, IV, 466.
 Patrocles, II, 442.
 Pausanias Damascenus, IV, 467.
 Pausanias Laco, IV, 467.
 Pausimachus Samius, IV, 471.
 Paxamus, IV, 471.
 Pergamenus, IV, 541, § 14.
 Persæus Cittiensis, II, 623.
 Petellides Cnossius, IV, 471.
 Petrus Patricius, IV, 181.
 Phæstus, IV, 472.
 Phaniæ Eresius, II, 293.
 Phanocritus, IV, 472.
 Phanodemus, I, 366.
 Phanodicus, IV, 472.
 Pharnuchus Nisibenus, IV, 473.
 Pherecydes Leriæ, I, 71. Add. IV, 637.
 Philalius Corinthius, IV, 473.
 Philemon, IV, 474.
 Philetas Ephesius, IV, 474.
 Philinus Agrigentinus, III, 17.
 Philippus Amphipolita, IV, 475.
 Philippus Chalcidensis, IV, 475.
 Philippus Theangelensis, 474.
 Philistides, IV, 476.
 Philistus Naucratis, IV, 477.
 Philistus Syracusanus, I, 185. Add. IV, 625. 639.
 Phillis Delius, IV, 475.
 Philo, III, 207.
 Philo Byblius, III, 560.
 Philo Heracleota, III, 560 not.
 Philo sophista, III, 560 not.
 Philo Thebanus, III, 560 not.
 Philochorus Atheniensis, I, 385. Add. IV, 646.
 Philocrates, IV, 477.
 Philogenes, IV, 478.
 Philomnestus, IV, 477.
 Philonides, IV, 478.
 Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
 Philteas, IV, 478.
 Phlego Trallianus, III, 602.
 Phylarchus, I, 334. Add. IV, 645.
 Pisistratus Lipareus, IV, 478.
 Polemo Iliensis, III, 108.
 Polyænus Atheniensis, III, 522.
 Polyænus Sardinianus, III, 522.
 Polyanthus Cyrenæus, IV, 479.
 Polycharmus Naucratis, IV, 479.
 Polycletus Larissæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*

Polycrates, IV, 480.
 Polycritus Mendæus, *Scr. Alex. M. p. 129.*
 Polygnostus v. Polygnotus, II, 18, a.
 Polyzelus Messenius, II, 12, a.
 Polyzelus Rhodius, IV, 481.
 Pomponius (T.) Atticus, III, 297.
 Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Posidippus, IV, 482.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249.
 Posidonius Apamensis sive Rhodius, III, 245.
 Posidonius Olbiopolita, III, 172.
 Possis Magnesius, IV, 482.
 Postumius (A.) Albinus, III, 173.
 Potamo Mytilenæus, III, 505.
 Praxagoras Atheniensis, III, 2.
 Praxion, IV, 483.
 Praxiteles, IV, 483.
 Priscus Panites, IV, 69.
 Procles, Xenocratis disc., II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, IV, 483.
 Promathidas Heracleota, III, 201.
 Promathion, III, 202.
 Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
 Protarchus Trallianus, IV, 485.
 Proxenus, II, 461.
 Psaon Platæensis, III, 198.
 Ptolemæus Euergetes, III, p. 186.
 Ptolemæus Lagi, *Scr. Alex. M. p. 86.*
 Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66.
 Ptolemæus Mendesius, IV, 485.
 Pyrande, IV, 486.
 Pyrgion, IV, 486.
 Pyrrhon Lipareus, IV, 479, 2.
 Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Pythænetus, IV, 487.
 Pythermus Ephesius, IV, 487.
 Pythocles Samius, IV, 488.
 Pythodorus, II, 5, b.

R

Rheginus, II, 12, b, not.
 Rutilius (P.) Rufus, III, 199.

S

Satyrus peripateticus, III, 159.
 Scamon Mytilenæus, IV, 489.
 Scylax Caryandensis, III, 183.
 Scythius Teius, IV, 491.
 Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Semeronius Babylonius, IV, 591.
 Semus Delius, IV, 491.
 Serenus, III, 590 not. 575.
 Severus imperator, III, 657.

Silenus Calactinus, III, 100.
 Simiacus, II, 89, 1 a. III, 336, 3.
 Simonides Ceus, II, 42.
 Simonides Magnesius, III, 71.
 Simonides alius, II, 42, b.
 Sosilus Lacedæmonius vel Iliensis, III, 99.
 Socrates Argivus, IV, 496.
 Socrates Cons, IV, 499, 15.
 Socrates Rhodius, III, 326.
 Sophænetus Stymphalius, II, 74.
 Sosander, IV, 500.
 Sosibius Laco, II, 625.
 Sosicrates Cretensis, IV, 500.
 Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
 Sosicrates Rhodius, IV, 501, 10.
 Sosigenes, III, 198.
 Sosthenes Cnidius, IV, 504.
 Sostratus, IV, 504.
 Sostratus Phanagorensis, IV, 505.
 Soteridas Epidaurius, III, 520.
 Sphærus Bosporanus, III, 20.
 Staphylus Naucratis, IV, 505.
 Stesicrides Atheniensis, IV, 507.
 Stesimbrotus Thasius, II, 52.
 Strabo Amasensis, III, 490.
 Strato, III, 173.
 Strato Lampsacenus, II, 369.
 Strattis Olynthius, *Scr. Alex. M. p.* 111.
 Suidas, II, 464.

T

Telephanes, IV, 507.
 Telephus Pergamenus, III, 634.
 Telesarchus, IV, 508.
 Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Teupalus Andriensis, IV, 509.
 Thallus, III, 517.
 Theagenes Macedo, IV, 509.
 Theagenes Rheginus, II, 12.
 Themiso, IV, 511.
 Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Themistogenes Syracusanus, II, 74.
 Theochrestus Cyrenæus, II, 87, b.
 Theocles, III, 665; IV, 312.
 Theocritus Chius, II, 86.
 Theodectes Phaselita, II, 369.
 Theodori tres, IV, 512.
 Theodorus Gadareus, III, 489.
 Theodorus Hierapolita, IV, 513.
 Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Theodorus ὁ παναγίς, IV, 514.
 Theodorus Phocæus, IV, 515.

Theodorus Rhodius, IV, 512.
 Theodorus Samōthrax, IV, 513.
 Theodotus, III, 207.
 Theognis, IV, 514.
 Theolytus, IV, 515.
 Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Theophanes Mytilenæus, III, 312.
 Theophilus, II, 207. IV, 515.
 Theopompus Chius, I, 278. Add. IV, 626. 643.
 Theotimus, IV, 517.
 Theseus, IV, 518.
 Thrasybulus, II, 364, a.
 Thrasyllus Mendesius, III, 501.
 Timæus Tauromenita, I, 193. Add. IV, 625. 640.
 Timagenes Alexandrinus, III, 317.
 Timagetus, II, 317 not. IV, 519.
 Timagoras, IV, 520.
 Timochares, III, 207.
 Timolaus, IV, 521.
 Timomachus, IV, 521.
 Timonax, IV, 522.
 Timonides Leucadius, II, 83.
 Timotheus, IV, 522.
 Trisimachus (?), III, 337, 8. IV, 471.

U

Ulpianus, IV, 524, 11.
 Uranius, IV, 523.

X

Xanthus Sardianus, I, 36. Add. IV, 623. 628.
 Xenagoras, IV, 426.
 Xenion, IV, 528.
 Xenocrates, IV, 530.
 Xenomedes Chius, II, 43.
 Xenophilus, IV, 530.
 Xenophon Lampsacenus, III, 209.
 Xenophon, Syriæ mensor, III, 228, 22.
 Xenophontes alii, III, 101 sq.

Z

Zenis, IV, 530.
 Zeno Rhodius, III, 174.
 Zeno Sidonius, III, 174.
 Zeno alius, III, 174.
 Zenobia, III, 665.
 Zenodotus Træzenius, IV, 531.
 Zenophilus, IV, 530.
 Zoilus Amphipolita, II, 85, a.
 Zopyrio, IV, 531.
 Zopyrus Byzantius, IV, 531.
 Zopyrus Magnesius, IV, 532, 3 not.

II.

INDEX TITULORUM.

TITULOS LIBRORUM QUI AD SINGULORUM POPULORUM REGIONUMQUE HISTORIAM VEL DESCRIPTIONEM PERTINENT,
MORE PERIEGETARUM, EXHIBUIMUS SECUNDUM SITUM TERRARUM.
RELIQUA TITULORUM FARRAGO EX ORDINE LITERARUM SUBJUNGITUR.

EUROPA.

Εὐρώπης κτίσεις, Hermogenes Smyrnaeus, III, 523.
Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.

GRÆCIA.

Βίος Ἑλλάδος, Dicaearchus, II, 233. Iason, *Scriptt. Alex. M.* p. 159.

Ἑλληνικά, Charon Lampsacenus, I, 32, 5. (Ephorus, I, 234.) Theopompus, I, 279. Dionysodorus et Anaxus Boeoti, II, 84. (Zoilus Amphipolita, II, 85.) Anaximenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 35. Callisthenes, *ibid.* p. 6. — [Περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, Cephissodorus, II, 85. Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 6. Leo Byzantius, II, 328]. Diyllus Atheniensis, II, 360, 1. Demochares Leuconoensis, II, 448. Deinde cf. Scriptores rerum Alexandri. — [Τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, Arrianus, III, 586. Dexippus, III, 666. — Περὶ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων, Nymphis Heracleota, III, 12. — Τῶν διαδόχων καὶ ἐπιγόνων ἱστορίαι, Hieronymus Cardianus, II, 452. —] Duris Samius, II, 469. (Phylarchus I, 334.) Neanthes Cyzicenus, III, 3, 1. (Euphantus Olynthius, III, 19.) Silenus, III, 101, 6. Menodotus Perinthius, III, 103. Psaon Platæensis, III, 198. [Εὐρωπαϊκά, i. e. historia eorum qui in Europa post Alexandrum res administrarunt usque ad ætatem auctoris, Agatharchides Cnidius, III, 192. — Ἱστορίαι Posidonii Rhodii, III, 252. — Τὰ μετὰ Πολύβιον, Strabo, III, 490.] Charax, III, 636.

I. PELOPONNESUS.

Τὰ περὶ Πελοπόννησον, Diogenes Sicyonius, IV, 392.
Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων, Apellas Ponticus, IV, 307, 3. Πελοποννησιακά, Chrysermus,

IV, 361, 1. Pyrande, IV, 486. Theophilus, IV, 515.

Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὁρῶν, Dicaearchus, II, 253.

a. Lacedæmonia.

Λακωνικά vel Λακεδαιμονικά, Aristocrates Lacedæmonius, IV, 332. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Pausanias Laco, IV, 467. Phæstus, IV, 472. Polycrates, IV, 480.

Πρωτάνεις τῶν Λακεδαιμονίων (Χρονικά), Charon Lampsacenus, I, p. xvi.

Λακεδαιμονίων πολιτεία, Critias, II, 68. Aristoteles, II, 127. Heraclides, II, 210, 2. Dicaearchus, II, 241, 21. Dioscorides, II, 192, 1. Proxenus, II, 463, 7. Persæus Cittiensis, II, 623. Sphærus Bosporanus, III, 20, 1. Hippasus Laco, IV, 430. Molpis Laco, IV, 453. Niccles Laco, IV, 464.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphærus Bosporanus, III, 20.

Ὁ Λευκτρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων (poema), Hegemon Alexandrensis, IV, 412.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι πόλεων, Polemo, III, 111.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, Polemo, III, 121, 18.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι θυσιῶν, Sosibius Laco, II, 624, 4.

Περὶ τῶν ἐν Λάκῳ ἑορτῶν, Pausanias Laco, IV, 467.

Περὶ τοῦ παρὰ Ξανοφῶντι κιννάθρου (Pertinent hæc ad Lacedæm. Hyacinthia), Polemo, III, 142, 86.

Κυθρίων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 24.

b. Messenia. Arcadia.

Μεσσηνιακά (De bello Mess. I), Myron Prieneus, IV, 460.

Ἀρκαδικά, Architimus, IV, 317. Arizthus Te-

geata, IV, 318. Aristippus, IV, 327. Demaratus, IV, 379, 1. Nicias, IV, 462. Agathyllus, IV, 292. (Polemo, III, 122, 24.)
 Περὶ Ἀρχάδων, Staphylus Naucratis, IV, 506, 8. (Περὶ Ἀρχαδίας, Hellanicus, I, 53, 59.)
 Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.
 Κοινὴ Ἀρχαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 134, 91. [Μαντινίων πολιτεία, idem, II, 134, 90.]
 Τεγεατῶν πολιτεία, idem, II, 131, 88.
 [Ἡραϊῶν πολιτεία, idem, II, 134, 90.]
 Περὶ τῶν κατὰ Φιγάλειον νομίμων, Harmodius Lepreates, IV, 411.
 Περὶ Κυλλήνης, Philostephanus, III, 30, 9.

c. Elis.

Ἠλιακά, Ister, I, 424, 45. Teupalus Andriensis, IV, 509. (Polemo, III, 121, 9.)
 Ἠλείων πολιτεία, Aristoteles, II, 135, 92. Heraclides, I, 213, 6.
 Εἰς Ἠλείου ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59, α.
 Λεπρεατῶν πολιτεία, Heraclides, II, 217, 14.
 Περὶ Ὀλυμπίας, Agaclytus, IV, 288.
 Ὀλυμπιονίκαι, Hippias Eleus, II, 60. Aristoteles, II, 182. Timæus (Ὀλ. ἡ Χρονικὰ πραξίδια), I, 232, 152. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti*, p. 203, 19. Phlegon, III, 602. Euanoridas Eleus, IV, 407. Agriopas, *ibid. not.* Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
 Ὀλυμπιάδες, Philochorus, I, p. LXXXIX.
 Ὀλυμπικός λόγος, Gorgias Leontinus, II, 59 α.
 Dicæarchus, II, 249, 27.

d. Argolis.

Ἀργολικά, Hippys Rheginus, II, 13. (Hellanicus, I, 49, 37.) Dinias Argivus, III, 24. Ister, I, 424, 43. Agias, IV, 292. Anaxicrates, IV, 301. Demetrius, IV, 383. Dercylus Argivus, IV, 386. Telesarchus, IV, 508. Timotheus, IV, 522.
 Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.
 Περιήγησις Ἀργους, Socrates Argivus, IV, 496.
 Ἀργείων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 99.
 Τροιζηνίων πολιτεία, idem, II, 135, 94.
 [Ἐπιδαυρίων πολιτεία, idem, II, 137, 97.]
 [Ἀσιναίων πολιτεία, idem, II, 137, 98.]
 Ἱέραι τῆς Ἡρας, Hellanicus, I, 51, 44.
 Καρνεονίκαι, idem, I, 53, 85.

e. Achaia. Sicyon. Corinthus.

Ἀχαϊκά, Autesion, IV, 345. Autocrates, IV, 346.
 Ἀχαιῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 139, 102.
 Πάλληναίων πολιτεία, Dicæarchus, II, 241, 20.
 Σικυωνικά, Menæchmus Sicyonius, *Script. Alex.* M. p. 145.

Σικυωνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 101.
 Περὶ τῆς ποικίλης στοᾶς τῆς ἐν Σικυῶνι, Polemo, III, 120, 14.
 Περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων, idem, III, 120, 16.
 Κορινθιακά, Euphorio, III, 72. Theseus, IV, 518.
 Κορινθία συγγραφή, Eumelus Corinthius, II, 20 α.
 Κορινθίων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 120 α.
 Heraclides II, 212, 5.
 Περὶ Ἰσθμίων, Euphorio, III, 73, 8.

2. HELLAS.

a. Megaris.

Μεγαρικά, Diemichidas, IV, 388. Hereas, IV, 426.
 Praxion, IV, 483.
 Μεγαρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 140, 103.

b. Attica.

Ἀτθίς, Hellanicus, I, 53, 62. Clitodemus, I, 359.
 Phanodemus, I, 366. Androtio, I, 371. Demo, I, 378. Philochorus, I, 384. Ister, I, 418. Amelagoras, II, 22. Andron Halicarnassensis, II, 351, 10. Melanthius, IV, 444.
 Ἐπιτομή τῆς ἰδίας Ἀτθίδος, Philochorus, I, p. LXXXVIII. Πρὸς τὴν Δήμωνα Ἀτθίδος sive Πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφὴ, idem, I, p. LXXXIX.
 Αὐτόχθονες (Ἰστί δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας), Pherecydes, I, p. XXXIV.
 Ἀττικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 δ.
 Ἀττικαὶ ἱστορίαι, Cadmus junior, II, 2. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Bato Sinopensis, IV, 350, 5.
 Ἀθηναίων πολιτεία, Critias, II, 69, 8. Aristoteles, II, 105. Heraclides, II, 208, 1. Dicæarchus, II, 241, 20.
 Περὶ Ἀθηνῶν, Callicrates vel Menecles, IV, 352, 449, 3. Staphylus Naucratis, IV, 506, 5.
 Περὶ ἄστυος, Telephanes, IV, 507.
 Περὶ Ἀθηναίων ἀποικίας, Aristo, III, 324, 3.
 Περὶ τῶν Ἰώνων Ἀθηναίων, Demetrius Phalereus, I, 362 α.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι βασιλευσάντων, Praxagoras, IV, 2.
 Ἀρχόντων ἀναγραφὴ, Demetrius Phalereus, II, 362, 1.
 Ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφὴ, Stesiclides Atheniensis, IV, 507.
 Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀρχάντων ἀπὸ Σωκρατίδου μέχρι Ἀπολλοδώρου, Philochorus, I, p. LXXXIX.
 Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θεουκυδίδου καὶ Περικλέους, Stesimbrotus Thasius, II, 53.
 Περὶ δημαγωγῶν, Idomeneus Lampsacenus, II, 491, 4.
 Περὶ τῆς δικαστικῆς, Demetrius Phalereus, II, 362 α.
 (Περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, Asclepiades, III, 306.)

Περὶ τῶν δῆμων, Diodorus Periegeta, II, 354, 6.
Nicander Thyatirenus, IV, 362.

Ἀνταγραφὴ τῶν ἐκωνύμων τῶν δῆμων καὶ φυλῶν,
Polemo, III, 117, 7.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι γενῶν, Melito, IV, 445.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν, Demetrius Phalereus,
II, 362, 4.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας, idem, II, 362, 4.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι νόμων καὶ θῶν, Telephanes,
II, 634.

Περὶ τῶν Σόλωνος δξόνων, Aristoteles, II, 102. Se-
leucus Alexandrinus, III, 560.

Τῶν δξόνων ἐξηγητικά, Asclepiades Myrleanus,
III, 299.

Περὶ τῶν δξόνων τοῦ Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκλη-
πιάδην, Didymus, II, 109, 12.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι δικαστηρίων, Telephus Pergame-
nus, III, 634.

Ψηφισμάτων συναγωγὴ, Craterus, II, 617, 1.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν καὶ ἑορτῶν, Lysimachides,
III, 340, 21. (Philochorus, I, 411, 161.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσῶν, Crates Atheniensis, IV,
369. Glaucippus, IV, 409. (Philochorus, I,
412, 170.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι ἀγώνων, Philochorus, I, 411,
159.

Περὶ τοῦ ἀστικοῦ ἀγῶνος (i. e. Περὶ τῶν ἐν ἄστει
Διονυσίων), Charicles, IV, 360. (cf. index tit.
alphabet. v. Διόνυσος.)

Περὶ τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων, Philochorus, I, p. xc.

Περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι μυστηρίων, Melanthius, IV,
444.

Περὶ τῶν (Ἀθήνησι) ἑταιρῶν, Glaucippus, IV, 410.

Τετράπολις Ἀττική, Philochorus, I, 410, 156.

Περὶ μνημάτων, Diodorus periegeta, II, 353, 1.

Περὶ τῆς Ἀθήνησι ἀκροπόλεως, Polemo, III, 116, 1.
Heliodorus Atheniensis, IV, 425.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς Προκυλαίοις κινάκων, Polemo, III,
117, 6.

Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων, Heliodorus, IV, 426, 7.

Περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ, Polemo, III, 119.

Περὶ Παλληνίδος, Themiso, IV, 511.

Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxxix.

(Περὶ τῆς Ἀθήνησι Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo,
III, 129.)

c. Boeotia.

Βοιωτικά, Aristophanes Boeotus, IV, 338, 2.
Crates, IV, 370, 6. Ctesiphon, IV, 375. Paxa-
mus, IV, 472. Leo Byzantius, I, 328. 330, 2.
(Hellanicus, I, 48, 11. Polemo, III, 122, 26.)

Θηβαϊκά, Armenidas, IV, 339. Timagoras, IV, 520.

Περὶ Θηβῶν, Lycus Rheginus, IV, 655.

Θηβαϊκὰ παράδοξα, Lysimachus, III, 336, 4.

Θηβαϊκὰ ἐπιγράμματα, Aristodemus Thebanus,
III, 108.

Θηβαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 143, 110.

Ὅροι Θηβαίων, Aristophanes Boeotus, IV, 337.

Περὶ τῶν Θηβῶν Ἡρακλείων, Polemo, III, 123, 26.

Θηβαίς (poema), Menelaus Anæus, IV, 451, 9.

Βίος Ἐπαμεινώνδου καὶ Πηλοκίδου, Xenophon Athen.,
III, 101.

Ὁ Λευατρικὸς πόλεμος τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμο-
νίων, Hegemon, IV, 412.

Ἐς Ὀρχομενίους συγγραφή, Calippus Corinthius,
IV, 352.

Ὀρχομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 144, 115.
Heraclides, II, 224.

Θεσπίων πολιτεία, Heraclides, II, 224.

Ἐρωπίων πολιτεία, Aristoteles, II, 145, 117.

(Εἰς Τροφωνίου κατάβασιν, Dicaearchus, II, 266, 71.)

d. Phocis.

Κτίσεις τῶν ἐν Φωκίᾳ πόλεων καὶ περὶ τῆς πρὸς
Ἀθηναίους συγγενείας αὐτῶν, Polemo, III, 123.

Φωκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 124.

Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias Laco, IV, 467.

Δελφικά, Apollas Ponticus, IV, 307. Melisseus,
IV, 445.

De tholo Delphico, Theodorus Phocæus, IV, 514.

Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου, Alexandrides Del-
phus, III, 106, 1.

Δελφικῶν χρησμῶν συναγωγὴ, Mnaseas, III, 157, 46.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν, Polemo, III, 123,
27.

Περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Alcetas, IV, 295.

Περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ale-
xandrides, III, 106, 2.

Πυθιονίχαι, Aristoteles, II, 184, 265.

Πυθικὸς λόγος (i. e. Πυθιονίχαι), Menæchmus,
Scripti. Alex. M. p. 146.

Περὶ Λυκαωρίας, Alexandrides Delphus, III, 107, 7.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι ἀγῶνος, Nicocrates, IV, 465.

Περὶ τοῦ ἐν Ἐλικῶνι Μουσίου, Amphion Thespian-
sis, IV, 301.

e. Ætolia. Acarnania.

Αἰτωλικά, Diocles Rhodius, III, 79, 6. Dercylus,
IV, 387, 5. Dositheus, IV, 401, 5.

Αἰτωλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀκαρνάνων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἀμβρακικά, Athanadas, IV, 343.

Ἀμβρακιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 135.

3. EPIRUS. ILLYRIA GRECA.

Ἡπειρωτικά, Proxenus, II, 146, 1. Philostepha-
nus, III, 30, 9 a. Critolaus, IV, 372.

Περὶ Ἡπείρου (?), Aspasius Tyrius, III, 576.

Περὶ Ἀλεξάνδρου (τοῦ Ἡπειρώτου), Lycus Rheginus, II, 370, 1.

Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡπειρώτου ἐγκώμιον, Theodectes Phaselita, II, 369.

Περὶ Πύρρου, Timæus, I, 231, 151.

Πύρρου στρατεία εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, Zeno, III, 174.

Ἔργων ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.

Ἡπειρωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 148, 134.

Μολοττῶν πολιτεία, idem, II, 148, 137. Heraclides, II, 217, 17.

Ἀθαμάνων πολιτεία, Heraclides, II, 219, 23.

[Ἐπιδαμνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 140.

[Ἀπολλωνιστῶν πολιτεία, idem, II, 150, 141.]

De Ikyrico tractu, Alexander Polyhistor, III, 231, 30.

4. THESSALIA.

Θεσσαλικά, Suidas, II, 464. Archinus, IV, 37.

Philocrates, IV, 477. (Hellanicus, I, 49, 28.)

Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.

Περὶ Θετταλῶν, Staphylus Naucratis, IV, 505.

Περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας, Bato Sinopensis, IV, 379, 4.

Θεσσαλῶν πολιτεία, Critias, II, 68, 7.

Κοινὴ Θεσσαλῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 151, 145.

Μηλίων πολιτεία, idem, II, 150, 142.

[Λαρισσαίων πολιτεία, idem, II, 152, 149.

[Φαρσαλίων πολιτεία, idem, II, 152, 152.]

Περὶ τῶν Ἀλευαδῶν, Euphoriion, III, 72, 1.

5. MACEDONIA.

Μακεδονικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 7.

Marsyas Pellæus, *ibid.* p. 42. Arctades Cnidius,

IV, 316. Balacer, IV, 346. Heraclitus Lesbios,

IV, 426. Nicomedes Acanthius, IV, 464. Theagenes, IV, 509.

Ἀρχαιολογία (Μακεδονική), Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M.* p. 41, 44.

Μακεδονικὴ περιήγησις, Antigonus, IV, 306, 3.

Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων, Criton Pieriota, IV, 373.

(Μακεδόνων πολιτεία? Hippagoras, IV, 430.)

Φιλιππικά, Anaximenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 36.

Theopompus, I, 283, 26.

Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo Byzantinus, II, 328.

Φιλίππου ἐγκώμιον, Theopompus, I, 327, 285.

Περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς Ἀλεξάνδρου μητρὸς, Amyntianus, *Scriptt. Alex. M.* p. 162.

Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, Callisthenes, *Scriptt. Alex.*

M. p. 6. Anaximenes, *ib.* p. 38. Marsyas Pellæus,

ib. p. 43. Onesicritus, *ib.* p. 47. Clitarchus, *ib.*

p. 74. Ptolemaeus, *ib.* p. 86. Aristobulus, *ib.*

p. 94. Chares, *ib.* p. 114. (Βασίλειοι ἐρημερίδες, Eumenes et Diodotus, *ib.* p. 121. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡρακλείωνος μεταλλαγῆς καὶ ταφῆς, Ephippus, *ib.* p. 124.) Cyrsilus et Medias, *ib.* p. 127. Polyclethus, *ib.* p. 130. (Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Bæton, Diognetus, Amyntas, Archelaus, *ib.* p. 135 seq.) Hegesias *ib.* p. 139. Menæchmus, *ib.* p. 145. Anticlides, *ib.* p. 147. Nicanor, *ib.* p. 152. Aristus Salaminios, *ib.* p. 153. Dorotheus, *ib.* p. 154. Nicobule (?). Antigones, *ib.* p. 157. (Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν, Jason Argivus, *ib.* p. 160.) Amyntianus, *ib.* p. 162. Praxagoras Atheniensis, Antidamas Heracleopolitanus, *ib.* Leo Byzantius, II, 328. Potamo Mytilæus, III, 505. Cf. *Scriptt. Alex. M. præfat.*

Ἀλεξάνδρου ἐγκώμιον, Apion, III, 515, 26.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Theopompus, I, 325, 276.

(Ἀλέξανδρος ἡ ὑπὲρ ἀποικῶν, Aristoteles, II, 102.)

Περδίκχου πράξεις Ἰλλυρικαί, Antipater Macedo, II, 338 a.

Φιλίππου καὶ Περσέως τῶν Ῥωμαίων πολεμησάντων πράξεις, Strato, III, 173.

Περὶ Περσέως, Posidonius, III, 172.

Βορτιαίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 157.

Πάτρια Θεσσαλονίκης (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.

Περὶ Θεσσαλονίκης, Lucillus Tarrhæus, IV, 441.

Χαλκιδέων τῶν ἐπὶ Θράκη πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 158.

Παλληνικά, Criton, IV, 373. Hegesippus, IV, 422.

Ἀφυταίων πολιτεία, Aristoteles, II, 153, 18. Heraclides, II, 223, 39.

Ἀργιλίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 42.

Ἀμφιπολιτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 160.

Περὶ Ἀμφιπόλεως, Zoilus Amphipolita, II, 85 a.

Περὶ Φιλίππων, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex. M.* p. 41.

6. THRACIA.

Θρακικά, Callisthenes, *Scriptt. Alex. M.* p. 7. Jason

Byzantius, *ib.* p. 160. Thrasyllus, III, 502, 1.

Clitonymus IV, 367. Sostratus, IV, 504.

Θρακῶν πολιτεία, Heraclides, II, 220, 28.

Περὶ Βυζαντίου, Damon, IV, 377. Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Βυζαντίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 161.

Τὰ κατὰ τὸν Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον, Leo, II, 323.

Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως (poema), Christodorus Coptites, IV, 360.

Ἐκφρασις τῶν ἐν τῷ Ζευσίππῳ (Byz.) ἀγαλμάτων, idem, IV, 360. (Cf. tituli qui ad hist. imperat. Romanorum pertinent.)

Ἀπολλωνιατῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 163.
Περὶ Ὀδησοῦ, Heraclides Odessenus, III, 167.
Demetrius Odessenus, IV, 382.
Ἰστροίων τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 154.
Περὶ τῆς Τυριακῆς χώρας, Posidonius Olbiopolita, III, 172.
Σκυθικά, vide infra in Asia.

7. INSULÆ.

MARIS ÆGÆI : Samothrace. Peparethus. Icus. — Eubœa. Salamis. Ægina. — *Cyclades* : Ceus. Cythnus. Tenus. Delus. Naxus. Parus. Siphnus. Melus. Amorgus. Thera. — *Asiæ minori adjacentes* : Tenedus. Lesbos. Chios. Samus. Icarus. Lerus. Cos. Rhodus. — Cyprus.
MARIS IONICI : Corcyra. Leucadia. Ithaca. Cephalonia. — Sicilia.

Νησιὰς, Conon, IV, 369.
Νησιωτικά, Aretades Cnidius, IV, 316, 1.
Περὶ νήσων, Heraclides Ponticus, II, 197 b. Philostephanus, II, 30, 10. Xenagoras, IV, 527, 8.
Νήσων Κτίσις, Hermogenes Smyrnenus, III, 523.
Σαμοθρακικά vel Περὶ Σαμοθράκης, Idomeneus Lampsacenus, II, 494. Polemo, III, 125, 36.
Athenicon, IV, 345. Callistratus, IV, 355. Demetrius Ephesius, IV, 383.
Σαμοθράκης πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 171.
Heraclides, II, 218, 21.
Πεπαρηθίων πολιτεία, Heraclides, II, 217, 13.
Ἰκτικά, Phanodemus, I, p. LXXVII.
Περὶ Εὐβοίας, Aristoteles, II, 142, 107. Suidas, II, 465, 6. Archemachus, IV, 314.
Περὶ Ἐρετρίας, Lysimachus Mallotes, IV, 441.
Ἐρετρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109. Heraclides, II, 217, 12.
Χαλκιδέων πολιτεία, Aristoteles, II, 141, 105. Heraclides, II, 222, 31.
[Ἐστιάων πολιτεία, Aristoteles, II, 142, 109 b.]
[Ὀρειτῶν πολιτεία, Idem, II, 142, 109 a.]
Σπλαμίνος κτίσις, Philochorus, I, p. xc.
Αἰγινήτικα, Pythænctus, IV, 487. Theagenes, IV, 511, 17.
Αἰγινήτων πολιτεία, Aristoteles, II, 138, 100.
Κείων πολιτεία, Aristoteles, II, 155. Heraclides, II, 214, 9.
Κυθνίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167.
Τηνίων πολιτεία, Idem, II, 155, 167 a.
Τηνικά, Ænesidemus, IV, 286.

Αγλιάς, Semus Delius, IV, 492.
Αγλιακί, Philochorus, I, p. LXXXIX. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Phanodiscus, IV, 472. Anticlidus, *Scriptt. Alex. p.* 147.
Αγλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 154, 164.
Περὶ Δήλου καὶ τῆς γενέσεως τῶν Αἰητοῦς παίδων, Demades, IV, 377.
Περὶ Δήλου καὶ Αἴρω, Dinarchus, IV, 391.
Ναξιακά, Aglaosthenes, IV, 293. Andriscus, IV, 302. Philteas, IV, 478.
Ναξίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 168.
Παρίων πολιτεία, Idem, II, 157. Heraclides, II, 214, 8.
Σιφνίων ὄροι, Malacus, IV, 442.
[Μηλίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155, 167 b.]
Ἀμοργίων πολιτεία, Heraclides, II, 218, 19.
[Θηραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 155.]
Κρητικά, Charon Lampsacenus, I, p. xvi. Dionysius, II, 11, 11. Alexander Polyhistor, III, 231, 32. Antenor, IV, 305. Dosiades, IV, 399. Echemenes, IV, 403. Laosthenides, IV, 438. Petellides Cnossius, IV, 471. Sosicrates, IV, 500. Xenion, IV, 528.
Κρητικὰ νόμιμα, Pyrgion, IV, 486.
Κρητῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 131, 88 a. Heraclides, II, 211, 3. Epimenides, II, 21 b.
Αἱ περὶ Κρήτην μυθολογίαι, Dinarchus, IV, 391.
Συναγωγή τῶν Κρητικῶν θυσίων, Ister, I, 424, 47.
Τενεδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 157, 169. Heraclides, II, 213, 7.
Περὶ Τενέδου, Androctas Tenedius, IV, 304.
Τενεδίων ἐγκώμιον, Zoilus, II, 85 not.
Λεσβιακά, Hellanicus, I, 60, 117. Myrsilus Methymnæus, IV, 455. Scamon Mytilenæus, IV, 491, 6.
[Λεσβίων?] ὄροι, Theolytus, IV, 515.
Λέσβου κτίσις (poema), Apollonius Rhodius.
Λεσβιακὸς λόγος (scriptum philos.), Dicæarchus, II, 265, 65.
Πρυτάνεις Ἐρεσίων, Phanias Eresius, II, 294, 1.
[Μυτιληναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 172.]
[Ἀντισσιέων πολιτεία, Idem, II, 158, 173.]
Περὶ Χίου, Hypermenes, IV, 434. Zenis, IV, 530.
Κτίσις Χίου, Ion Chius, II, 44. Hellanicus, I, 59, 112.
Χίων πολιτεία, Aristoteles, II, 158, 174.
Περὶ Θεοκρίτου τοῦ Χίου, II, 86 b.
Σαμιακά, Æneas, IV, 277, 1. Olympichus, IV, 466.
ὄροι Σαμίων, Eugeon Samius, II, 16. Duris Samius, II, 480, 47. Potamo Mytilenæus, III, 505. Aethlius Samius, IV, 287. Alexis Samius, IV, 299.
Σαμίων πολιτεία, Aristoteles, II, 159, 175. Heraclides, II, 215, 10.

Τῶν κατὰ Σάμον ἐνδόξων ἀντιγραφῇ, Menodotus, III, 103, 1. *De vite Junonis Samiae*, Theodorus, IV, 514.

Ἰκαρίων πολιτεία, Heraclides, II, 224, 41.

Περὶ Λέρου, Pherecydes, I, p. xxxiv. Dinar-chus, IV, 391.

Κωακά, Macareus, IV, 442.

[Κῶων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 184.]

Ῥοδιακά vel Περὶ Ῥόδου, Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex. M. p.* 159. Dionysius Thrax, III, 189. Antipater, IV, 306. Ergias Rhodius, IV, 405. Epimenides, IV, 404. Encrates, IV, 407. Polyzelus Rhodius, IV, 481.

Ἐντόπιος (Ῥόδου) ἱστορία, Zeno Rhodius, III, 174.

Ῥοδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 185. Hera-clides, II, 222, 33.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων, Gorgon, IV, 410. Theo-gnis, IV, 514.

Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ σμινθίων, Philomnestus, IV, 477.

Κυπριακά vel Περὶ Κύπρου, Hellanicus, I, 65, 147. Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Philostepha-nus, III, 30, 10. Alexander Polyhistor, III, 236, 94. Creon vel Pæon Amathusius, IV, 371. Menander, IV, 448, 7. Timomachus, IV, 521.

Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades Cyprius, III, 10, 31.

Κυπρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 203.

(Κυπριακά ἐρωτικά, Xenophon Cyprius, III, 102.

Κερκυραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 149, 138. Heraclides, II, 220, 27.

Λευκαδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 146, 127.

Ἰθακησίων πολιτεία, Idem, II, 147, 129. Heracli-des, II, 223, 38.

Κεφαλληνίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 32.

Σικελικά, Hippys Rheginus, II, 13. Antiochus Sy-racusanus, I, 181, 1. Themistogenes, II, 74. (Polycritus Mendæus, *Scriptt. Alex. p.* 132.) Philistus Syracusanus, I, 185. Hermias Methy-mæus, II, 80. Lycus Rheginus, II, 373, 8. Atha-nas Syracusanus, II, 81. Timæus, I, 193. Alci-mus Siculus, IV, 296. Aristides Milesius, IV, 324, 20. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 155. Do-sitheus, IV, 401, 4.

Περὶ Σικελίας, Philostephanus, III, 31, 15.

Σικελίας περιήγησις, Theophilus, IV, 516.

Ἐκφρασις Σικελίας, Phlego, III, 602.

Κτίσεις Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων, Polemo, III, 126, 38.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυματομένων, Nymphodorus Syracusanus, II, 375, 1.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυματομένων ποταμῶν, Pole-mo, III, 140, 83.

Περὶ πόρθμων Σικελικῶν, Proxenus, II, 462, 6.

Ἐντελογίαι Σικελικά, Hippostratus, IV, 432.

Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, Phanias, II, 297, 12.

Συρακουσῶν κτίσεις vel περιήγησις, Criton Pieriota, IV, 373.

Συρακουσίων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 218.

Περὶ τῶν ἐν Συρακούσαις τυράννων, Baton Sinopen-sis, IV, 349, 3.

Τὰ περὶ Διονύσιον τὸν νεώτερον (pars Ἱστοριῶν, puto), Polycritus, *Scriptt. Alex. M. p.* 132.

Τὰ κατὰ Δίωνα, Timonides Leucadius, II, 83.

Τὰ περὶ Δίωνα καὶ Τιμολόντα, Arrianus, II, 586.

Τὰ περὶ Ἀγαθακλῆα, Antander et Callias Syracusani, II, 382. Timæus, I, 229, 144. Duris Samius, II, 478, 34.

Περὶ τῶν δουλικῶν (ἐν Σικ.) πολέμων, Cæcilius Ca-lactinus, III, 330, 1.

Ἀκραγαντίνων πολιτεία, Aristoteles, II, 169, 211. Heraclides, II, 223, 37.

Μινώων πολιτεία, Heraclides, II, 220, 29.

Γελώων πολιτεία, Aristoteles, II, 170, 216.

[Λεοντίνων πολιτεία, Idem, II, 172, 225.]

[Καταναίων πολιτεία, Idem, II, 173, 226.]

[Ζαγκλαίων πολιτεία, Idem, II, 173, 227.]

Ἰμεραίων πολιτεία, Idem, II, 169, 211.

8. ITALIA.

Ἰταλικά, Agesilaus, IV, 292. Alcetas, IV, 296, 4. Alexander Polyhistor, III, 230, 25. Alexar-chus, IV, 298. Antigonus, IV, 305. Antio-chus Syracusanus, I, 181, 3. Aristides Milesius, IV, 320. Aristobulus, IV, 328. Aristocles, IV, 329. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 7. Cly-tonymus, IV, 366. Conon, IV, 368. Dercy-lus, IV, 387, 6. Dorotheus, *Scriptt. Alex. p.* 156. Dositheus, IV, 400. Lycus Rheginus, II, 371, 3. Menyllus, IV, 452. Parthax, III, 641, 21 not. et *Addend. ad h. l.* Promathidas, III, 203. Pythocles, IV, 488. Theophilus, IV, 515. Theotimus, IV, 517, 4. Xenion, IV, 529.

Ῥηγίων πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 228. He-raclides, II, 219, 25.

Λοκρῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 173, 229. Hera-clides, 221, 30.

Κροτωνιατῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 174, 233. Heraclides, II, 223, 36.

Λευκανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 20.

[Συδαριτῶν καὶ Θουρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 235.]

[Σιριτῶν πολιτεία, Idem, II, 175, 234.]

Ταραντίνων πολιτεία, Idem, II, 174, 232. Hera-clides, II, 220, 26.

Περὶ Ἀστου (τοῦ Μεσσαπίων βασιλέως), Polemo, III, 145, 89.

Κυμαϊκά, Hyperochus, IV, 434.

Τυρρηνῶν νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242. Heraclides, II, 217, 16.

Τυρρηνικά, Claudius Cæsar, III, 522. Sostratus, IV, 504.

RES ROMANORUM.

Ῥωμαίων ἱστορίαι — Q. et Num. Fabius Pictor, III, 80. — (*Bellum Punicum primum*) Philinus Agrigentinus, III, 17. — L. Cincius Alimentus, III, 96, 1. C. Acilius Glabrio, III, 99. — Ἐπιτομή τῶν πεπραγμένων Ῥωμαίων τε καὶ Καρχηδονίων, Zeno, II, 174. — (*De adventu Æneæ*) Postumius Albinus, III, 174. — P. Rutilius Rufus, III, 199. — (*Epitome hist. Rom.*) Cn. Aufidius, III, 199. — Περὶ Μαρσικοῦ πολέμου, L. Lucullus, III, 297, et Alexander Ephesius, III, 244. — (*De Ciceronis consulatu*) Cicero et Atticus, III, 297. — Μισθητικά, Theophanes Mytilæus, III, 314. — Περὶ ἑμφυλίου πολέμου, Socrates Rhodius, III, 326. — Περὶ Ῥώμης, Alexander Polyhistor, III, 230, 25. — Περὶ τῆς Ἀπικίου τρυφῆς, Apion, III, 515, 27. — Βρούτου ἰγκώμιον et Καίσαρος ἰγκώμιον, Potamo Mytilæus, III, 505. — Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Zenodotus Træzenius, IV, 531. — Περὶ Ῥωμαίων, Theodorus, IV, 512. (*Augusti historia*) Timagenes, III, 319. — Βίος Καίσαρος (Aug.), Nicolaus Damascenus, III, 427, 99.

Ῥωμαϊκὴ ἱστορία, Juba Mauritanus, III, 469, 1. Θριάμβου Παρθικοῦ βιβλία γ', Polyænus Sardinus, III, 522.

Γατικά (i. e. *Traiani bellum Dacicum*), Criton, IV, 374.

Ἀδριανοῦ βίος, Hadrianus vel Phlegon, III, 585, 603.

Περὶ τῆς βασιλείας Ἀδριανοῦ, Philo Byblius, III, 560.

Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pelæus, IV, 328.

Ἀλανικὴ ἱστορία (res contra Alanos gestæ an. 136), Arrianus, III, 586.

Παρθικά (res c. Parthos a Rom. gestæ usque ad Trajan.), Arrianus, II, 586.

Παρθικά. Παρθυηνικά. Παρθικονικικά. Παρθικαὶ ἱστορίαι (bellum contra Vologesum a L. Vero Aug. gestum. 161-165), Crepereius. Callimorphus. Anonymus Milesius. Anonymus Corinthius. Antiochianus. Demetrius Sagalassensis. Callimorphus, III, 646 sqq. — Asinius Quadratus, III, 659, 1.

Ῥωμαίων ἱστορία (usque ad mortem M. Aurelii Veri), Chryseros Nomenclator, III, 656.

Βίος Σεβήρου, Severus imperator, III, 657.

Γαλιηνῶς ἱστορίαι, Ephorus Cumanus junior, III, 664.

Προσφωνητικὸν Γαλιηνῶ, Callinicus, III, 663.

(*De rebus Aureliani*), Nicomachus, III, 664. Callicrates Tyrius, III, 665.

(*De rebus Diocletiani* ?), Asclepiodotus, III, 665.

Χιλιτηρὶς Ῥωμαϊκὴ, Asinius Quadratus, III, 661, 22.

Περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, Callinicus Petreus, III, 663.

Τὰ πάτρια Ῥώμης, Callinicus Suctorius, III, 663.

Πρισβευτικὸς πρὸς Φίλιππον τὸν Ῥωμαίων βασιλέα, Nicagoras Atheniensis, III, 662.

Τὰ ἀπὸ Φιλίππου τοῦ μετὰ Γορδιανὸν ἕως Ὀθονάθου τοῦ ἐκ Παλμύρας καὶ τῆς Οὐαληριανοῦ πρὸς Πέρσας ἀφίξις, Nicostratus Trapezuntius, III, 664.

(*Vitæ Cæsarum*), Theocles, III, 665.

Σκυθικά (bellum a Rom. contra Gothos gestum), Dexippus, III, 674, 17.

(*Vita Probi imp.*), Onasimus, III, 728.

(*Historia imp. Rom. ab Augusto ad mortem Cari*, 283 p. C.), Eusebius, III, 728.

(*Vita Diocletiani, Maximiani, Galerii et Constantii*), Claudius Eusthenes, III, 729.

Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, Praxagoras Atheniensis, IV, 2. Bemarchius Cæsariensis, IV, 3.

Τὰ κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα, Eustochius Cappadox, IV, 3.

Τὰ μετὰ Δίωνα (quorum fragmenta ad Constantii tempora pertinent), Anonymus, IV, 191.

(*Juliani contra Alemannos expeditio*), Cyllenius IV, 20, 14.

(*Juliani expeditio Persica*), Magnus Carrhenus et Eutychianus Cappadox, IV, 4.

[Ad Juliani usque tempora pertinent Excerpta historiarum Petri Patricii, IV, 181.]

Ἡ μετὰ Δέξιππον ἱστορία χρονικὴ (usque ad an. 404), Eunapius Sardinus, IV, 11.

Ἱστορικὸι λόγοι (historia ann. 407-425), Olympiodorus Thebæus, IV, 57.

Βυζαντιακὴ ἱστορία (Τὰ κατὰ Ἀττήλαν. Γοτθικὴ ἱστορία), historia ann. 434-474, Priscus Panites, IV, 69.

Βυζαντιακά (historia ann. 474-491), Malchus Philadelphensis, IV, 111. Candidus Isaurus, IV, 135.

Ἰσαυρικά (res sub Leone et Zenone. etc. in Isauria gestæ), Capito Lycius, III, 133. Pamprepus Thebæus, IV, 132. Christodorus Coptites, IV, 360.

(*Epitome historiarum quæ pertinuerunt usque ad ann. 502 p. C.*) Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.

Ἀνίστης δλωσις (ex historia belli quod Anastasius

- gessit contra Cabadem Persam, an. 502), Eustathius Epiphaniensis, IV, 138.
 (*Historia quæ pertinuit usque ad an. 525.*) Joannes Antiochenus rhetor, IV, 536.
 (*Nonnosus in Arabiam et Abyssiniam legatio an. 533.*) Nonnosus, IV, 178.
 Τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν (527-565), Theophanes Byzantius, IV, 270.
 Τὰ κατὰ Ἰουστίνον τὸν νέον καὶ Τιμῆριον (565-581), Idem, IV, 270.
 Τὰ μετὰ Ἀγαθίαν (558-582), Menander Protector, IV, 200.
 Τὰ κατὰ Μαυρίκιον βασιλέα (582-602), Theophanes Byzantius, III, 270.

- Ῥωμαίων νόμιμα, Aristoteles, II, 178, 242.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἰορτῶν, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις τόπων καὶ ὧν ἐπικέκληται ὀνομάτων, Phlego, III, 602.
 Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἰορτῶν, Palladius Methopius, IV, 3.
 Περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, Philo Byblius, III, 560.

9. GALLIA. HISPANIA.

- Γαλατικά, Callisthenes Sybarita. (Eratosthenes), *Scriptt. Alex. M.* p. 31. Clitophon Rhodius, IV, 367. (*Spectant hæc tum Europæ Gallos tum Asiz.*)
 Μασσαλιωτῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 175, 238.
 Ἰβηρικά, Sostratus Cnidius, IV, 504.
 Περιήγησις τῶν ἰθνῶν τῶν ἐν τῇ Τουρδιτανίᾳ, Asclepiades Myrleanus, III, 301, 5.

ASIA.

- Περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Demetrius Callatianus, IV, 380.
 Ἀσίας κτίσις, Hermogenes Smyrneus, III, 523.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, Philostephanus, III, 29, 1.
 Τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν (Alexandri M. in Asia successorum historia), Agatharchides Cnidius, III, 195, 14.

URBES GRÆCÆ.

IN ORA MARITIMA ASIE MINORIS.

- Περὶ Εὐξείνου πόντου, Alexander Polyhistor, III, 232, 33. Apollodorus, IV, 304.
 Περὶ τῶν ἐν Πόντῳ πόλεων, Polemo, III, 125.

- Φασιανῶν πολιτεία, Heraclides, II, 218, 18.
 [Σινωπέων πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 186.]
 [Ἡρακλεωτῶν τῶν ἐν Πόντῳ πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 188.]
 Περὶ Ἡρακλείας, Nymphis, III, 12. Promathidas, III, 201. Memnon, III, 526. Domitius Callistratus, IV, 353.
 Κιανῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 161, 187.
 Περὶ Νικαίας, Menecrates, II, 345, 8.
 Κυζικηνῶν ὄροι, Neanthes Cyzicenus, III, 3, 4.
 Περὶ Κυζικοῦ, Deiochus Proconnesius, II, 17. Polygnostus, II, 18 a. IV, 481. Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, IV, 288. Diogenes Cyzicenus, IV, 392.
 Ἐφέων τῶν ἐν Κυζικῷ δόκταις, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Περὶ Ἑλλησπόντου, Pausanias Laco, IV, 467.
 Περὶ Λαμφακοῦ s. ὄροι Λαμφακηνῶν, Charon Lampisacenus, I, 33, 6.
 [Ἀδυδηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 189.]

- Αἰολικά, Hellanicus, I, 60, 114.
 Περὶ Αἰδῶν, Staphylus Naucratis, IV, 506, 7.
 [Ἀντανδρίων πολιτεία, Aristoteles, II, 162, 190.]
 [Ἀδραμυττηνῶν πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 191.]
 Περὶ τοῦ Ἰρυνεῖου Ἀπόλλωνος, Hermias Methymneus, II, 80, 2.
 Περὶ Κύμης σύνταγμα ἐπιχώριον, Ephorus Cumæus, I, 277, 184.
 Κουμίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 19, 2. Heraclides, II, 216, 11.

- Ἰωνίας (τῆς δλης) κτίσις, Cadmus Milesius, II, 1.
 Φωκαίων πολιτεία, Heraclides, II, 223, 35.
 Περὶ Σμύρνης, Hermogenes Smyrneus, III, 523.
 Πίναξ Ῥωμαίων καὶ Σμυρναίων, διαδοχὴ κατὰ χρόνους, Hermogenes Smyrneus, III, 523.
 Ὅροι Κλαζομενίων, Artemon Clazomenius, IV, 341, 1.
 [Κλαζομενίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 196.]
 Περὶ Ἐρυθρῶν, Hippias Erythraeus, IV, 431.
 [Ἐρυθραίων πολιτεία, Aristoteles, II, 163, 195.]
 Ὅροι Κολοφωνίων, Heropythus, IV, 428.
 Κολοφωνιακά, Erxias, IV, 406.
 Ἐφεσίων ὄροι, Creophylus, IV, 371.
 Περὶ τῶν ἐν Ἐφέῳ τυράννων, Baton Sinopensis, IV, 348, 1.
 Ἐφεσίων πολιτεία, Heraclides, II, 222, 34.
 Περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων, Xenophon Ephesius, III, 102.

Ἐφεσιακά, Eualces, IV, 406.
 Ἐφεσιακά (ἱρωτικά), Xenophon Ephesius, III, 102.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ νεοῦ, Democritus Ephesius, IV, 383. Ctesiphon, IV, 376.
 Μαγνητικά, Possis Magnesius, IV, 483.
 Μαγνητίων (τῶν ἐπὶ τοῦ Μεσάνδρου) πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 198. Heraclides, II, 218, 22.
 Κτίσις Μιλήτου, Cadmus Milesius, II, 1. Zopyrus, IV, 531, 2.
 (Μιλησίων πολιτεία, Aristoteles, II, 164, 199.)
 Περὶ Μιλήτου, Clytus Milesius, II, 333. Aristocritus, IV, 334. Hegesippus, IV, 424, 4.
 Μιλησιακά (sabb.), Aristides Milesius, IV, 326.
 Πάτρις Μιλήτου (carmen), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Ἰασίων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 201 α. Heraclides, II, 224, 40.
 Περὶ Ἀλικαρνασσοῦ, Demodamas Halicarnassensis, II, 444, 1.
 Κνίδου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Περὶ Κνίδου, Aristides Milesius, IV, 324, 22. Demognetus, IV, 384. Posidippus, IV, 482. Iason, *Scriptt. Alex. p.* 160.
 [Κνιδίων πολιτεία, Aristoteles, II, 165, 202.]

SCYTHIA. PONTUS. PAPHLAGONIA. CAPPADOCIA. BITHYNIA. GALATIA. PHRYGIA. LYDIA. CARIA. LYCIA. PAMPHYLIA. CILICIA.

Σκυθικά, Hellanicus, I, 68, 170. Agrotas, IV, 295, 6. Agatho Samius, IV, 291. Ctesippus, IV, 376. Timonax, IV, 522. Dexippus. V. Histor. Roman.
 Ποντικά ἱστορία, Diophantus, IV, 397.
 Μιθριδατικών πράξεων βιβλία α', Teucer Cyzicenus, IV, 508.
 Μιθριδατικά, Theophanes Mytilenaeus, III, 314.
 Τὰ περὶ Τυγράνην, Metrodorus Scepsius, III, 204, 1.
 Περὶ Παφλαγονίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 41.
 Ἀρχαιολογία Καππαδοκίας καὶ λοιπῶν ἐθνῶν, Eustochius Cappadox, IV, 3.
 Βιθυνιακά, Asclepiades Myrleanus, III, 300. Demosthenes Bithynus, IV, 384. Arrianus, III, 591, 24.
 Περὶ Βιθυνίας, Alexander Polyhistor, III, 232, 39. Artemidorus Ascalonita, IV, 340.
 Περιπέττιαι (regum Bithyniae), Nicander Chalcedonius, IV, 461.
 Βίος Τυλλιδόρου τοῦ ληστοῦ, Arrianus, III, 586.
 Γαλατῶν διάβσεις ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, Demetrius Byzantius, II, 624.

Γαλατικά, Clitophon Rhodius, IV, 367. Callisthenes Sybarita, *Scriptt. Alex. M. p.* 31.
 Φρυγικά, Agatharchides Samius, III, 198, 2. Demaratus, IV, 379, 2. Hermesianax Cyprius, IV, 427. Timolaus, IV, 521.
 Περὶ Φρυγίας, Alexander Polyhistor, III, 233, 45. Hermogenes, III, 524. Metrophanes, IV, 450.
 Κατὰ Φρυγῶν, Cæcilius Calactinus, III, 331.
 Τρωικά, Dionysius (Milesius), II, 5, 6 b. Hellanicus, I, 61, 126. Palæphatus, II, 338 b. Idomeneus Lampsacenus, II, 494, 18. Hegesianax s. Cephalio, III, 69, 1. Metrodorus Chius, III, 205, 14. Abas, IV, 277, 2. Demetrius Iliensis, IV, 381. Theodorus Iliensis, IV, 513.
 Ἰλίου περιήγησις, Polemo, III, 124, 31.
 Γενεαλογία τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Νεῶν κατάλογος, Idem, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.
 Τρωικὸς εἰκόσμος, Apollodorus, I, 459, 176.
 Περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας, Dicæarchus, II, 241, 19.
 Δαρδανικά (epos), Hegemon Alexandriensis ex Troade, IV, 412.
 Περιήγησις Περγᾶμου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τοῦ ἐν Περγᾶμῳ Σεβαστείου, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ τῶν Περγᾶμου βασιλέων, Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ Ἀττάλου παιδείας, Lysimachus, III, 2.
 Αἱ περὶ Ἀτταλὸν ἱστορίαι, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 7.
 Εἰς Εὐμένη καὶ Ἀτταλὸν (ἔπη), Musæus Ephesius, IV, 518.
 Πρὸς Ἀτταλὸν ἐπιστολή, Polemo, III, 135.
 Λυδικά, Xanthus, I, 36. (Hellanicus, I, 51, 124), Dositheus, IV, 401, 6. Xenophilus, IV, 530. Polycharmus, IV, 479, et epice Christodorus, IV, 360.
 Περὶ Τρωάλλων, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310.
 Πάτρις Τρωάλλων (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Καρικά, Leo Alabandensis, II, 328. Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Philippus Theangelensis, IV, 474. Theagenes, IV, 510, 16.
 Περὶ Καρίας, Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
 Καύνου κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.
 Πάτρις Ἀφροδισιάδος (carmine), Christodorus Coptites, IV, 360.
 Τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλείδην τὸν Μυλασσῶν βασιλέα, Scylax Caryandensis, III, 183.
 Λυκικά, Leo Alabandensis, II, 328. Menecrates Xanthius, II, 343.

- Λυκίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166. Heraclides, II, 217, 15.
- Περὶ Λυκίας (Περὶ πλοῦς Λυκίας), Alexander Polyhistor, III, 234, 65.
- Περὶ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, Capito Lycius, IV, 133.
- Περὶ Φασήλιδος, Aristænetus, IV, 319.
- Παμφυλιακά, Demetrius, IV, 382.
- Περὶ Κιλικίας, Alexander Polyhistor, III, 236, 89.
- Περὶ Τάρσου, Athenodorus Tarsensis, III, 486, 1.
- Ἰσαυρικά, Capito Lycius, III, 133. Pamphrepius Isaurus, IV, 132, et carmine Christodorus Coptites, IV, 360.
- PHOENICIA. SYRIA. ARABIA. BABYLONIA. ASSYRIA. MEDIA. PERSIA. INDIA.
- Φοινικικά, Philistus Syracusanus (potius Naucratis), I, p. XLVIII. Hellanicus, I, 65, 146.
- Ἄλιος Δίος, IV, 398, 1. Claudius Iolaus, IV, 363. Histæus, IV, 433. Lætus, IV, 437. Menander Ephesius, IV, 445.
- Περὶ Κύπρου καὶ Φοινίκης, Asclepiades, III, 10, 31.
- Φοινικικὴ ἱστορία, Philo Byblius, III, 563.
- Ἀρχαιολογία Φοινικική, Hieronymus Ægyptius, II, 450, not.
- Περὶ στοιχείων Φοινικικῶν, Philo Byblius, III, 560.
- Περὶ ἰθωθίων (?), Philo Byblius, III, 560.
- Σιδωνιακά, Zeno Sidonius, III, 174.
- Περὶ Τύρου, Aspasius Tyrius, III, 576. Teucer Cyzicenus, IV, 508.
- Περὶ Βύβλου, Aspasius Byblius, III, 576.
- Περὶ Συρίας, Alexander Polyhistor, III, 237, 98.
- Συρίας σχοινομέτρησις, Xenophon Lampsacenus, III, 209, 207.
- Περὶ κοίτης Συρίας, Hermogenes Tarsensis, III, 523. Theodorus Gadareus, III, 489.
- Περὶ Συρίας καὶ τῶν αὐτῆς πόλεων καὶ βασιλείων, Timæus (?), I, p. XLIX, not.
- Περὶ τῶν ἐν Συρίᾳ βασιλευσάντων, Athenæus Naucratis, III, 656.
- (Τὰ κατὰ Ἀντίοχον τὸν Μέγαν, Simonides Magnesius poeta, II, 42 b.)
- Περὶ Ἀντιόχου (τοῦ Ἐκτιφανοῦς?), Timochares, III, 207.
- Τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον καὶ τὴν Λιβύης ὑπ' αὐτοῦ διοίκησιν, Demetrius Byzantius, II, 624.
- Περὶ Ἡρώδου βασιλείας, Ptolemæus, IV, 486.
- Περὶ Ἀντιοχείας, Pausanias Damascenus, IV, 467.
- Περὶ τῶν ἐν Δάμνῃ (ad Antiochiam) πανηγύρεων, Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
- Περὶ Ἰουδαίων, Pseudo-Hecataeus, II, 393, 14.
- Aristæas, Artapanus, Cleodemus, Demetrius, Eupolemus, Theodotus. Apollonius Molo, III, 207. Nicæarchus, III, 335, not. Alexander Polyhistor, III, 211. Philo Byblius, III, 560.
- Damocritus, IV, 377. Theophilus, IV, 516.
- Κατὰ Ἰουδαίων, Apion, III, 512, 14.
- Ἰουδαϊκὴ ἱστορία, Teucer Cyzicenus, IV, 508.
- Χρονικὸν Ἰουδαίων βασιλείων τῶν ἐν τοῖς στέμμασιν, Justus Tiberiensis, III, 523.
- Ἰουδαϊκὸς πόλεμος ἑ κατὰ Οὐεσπασιανοῦ, Justus Tiberiensis, III, 523.
- Ἡ κατ' Ἀδριανὸν Ἰουδαίων πολιορκία, Aristo Pellæus, IV, 328.
- Περὶ Μακκαδαίων, Iason Cyrenæus, *Scriptt. Alex.* p. 161.
- Περὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, Philo poeta, III, 207.
- Περὶ Ἀραβίας, Juba, III, 476, 39.
- Ἀραβικά, Palæphatus Abydenus, II, 338 b. Teucer Cyzicenus, IV, 508. Uranius, IV, 523.
- Ἀραβικὴ ἀρχαιολογία, Glaucus, IV, 409.
- Περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, Agatharchides Cnidius, III, 190.
- Βαβυλωνιακά vel Χαλδαϊκά, Berosus Chaldæus, II, 496. Epigenes, II, 510, 23. Alexander Polyhistor, III, 210. (Abydenus, IV, 279.)
- Βαβυλωνίος ἀναγραφή, Castor, *ad calc. volum. Herodoti* p. 154.
- Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a.
- Χαλδαϊκὸς λόγος, Democritus, II, 25 a.
- Βαβυλωνιακὰ (ἱρωτικά), Xenophon Antiochensis, III, 102.
- Ἀσσυριακά, Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 1. Dino, II, 89, 1. Juba, III, 472, 21. Thallus, III, 517.
- Athenocles, II, 89, 1 a. Symmachus, III, 336, 3. Abydenus, IV, 278. Pamphila, III, 520.
- Μηδικά, auctores sub τ. Ἀσσυριακά laudati.
- Περσικά, Ctesias et Dino l. l. Dionysius Milesius, II, 5. Charon Lampsacenus, I, 32, 1. Hellanicus, I, 67, 158. (Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 6.) Agatharchides Samius, III, 197, 21.
- Aristides Milesius, IV, 324, 21. Bato Sinopensis, IV, 347, 1. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 3. Ctesiphon, IV, 375. Diogenes, IV, 373.
- Pharnuchus, IV, 473.
- Περσικὰ ἰδιώματα. Παρασκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
- Κύρου ἀνάβασις, (Themistogenes Syracusanus, II, 74.) Sophænetus Stymphalius, II, 74.
- Παρθικά, Apollodorus Artemitenus, IV, 308. Cf. supra in histor. Roman.
- Ἰνδικά, Ctesias, *ad calcem Herodoti* p. 79. Sosander, *Scriptt. Alex.* p. 47. not. Megasthenes, II, 397. Daimachus Platæensis, II, 440. Basilis, IV, 346. Alexander Polyhistor, III, 236, 95.
- Cæmaro (?), IV, 352. Chrysermus Corinthius, IV, 361, 4. Clitophon Rhodius, IV, 367.
- Περὶ Ἀττακόρων, Amometus, II, 396, 1.

AFRICA.

ÆGYPTUS. ÆTHIOPIA. LIBYA. CYRENE. CARTHAGO.

Αἰγυπτιακά, Hellanicus, I, 66, 148. Aristagoras Milesius, II, 98. Hecataeus Abderita, II, 388. (Lynceus Samius, II, 467 *not.*) Manetho, II, 526. Aratus Cnidius, III, 21. Lysimachus Alexandrinus, III, 334. Alexander Polyhistor, II, 237. Chæremón, III, 495. Thrasyllus, III, 502, 2. Apion, III, 508, 1. Agatho Samius, IV, 291, 2. Butorides, IV, 352. Cosmes, 369. Demetrius, IV, 383. II, 100. Hermæus, IV, 427. Lyceas, IV, 441. II, 91, 11. Philistus Naucratis, IV, 477. Ptolemæus Mendesius, IV, 488. Ἱστορία Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν τοῦ Νεῖλου ἀγαθῶν, Aristænetus, IV, 320. Παλαιὸν χρονικὸν Αἰγυπτίων, Anonymus, II, 534. Βίβλος Σώθιος, Manetho, II, 511. Αἰγυπτίων ἀποικίαι, Ister, I, 423, 39. Ἱερὰ βίβλος, Manetho, II, 613, 74. Περὶ τῆς Αἰγυπτίων θεολογίας, Philistus Naucratis, IV, 467. Palæphatus, II, 338. Αἰγυπτιακά θεολογούμενα, Asclepiades Mendesius, III, 306. Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν, Leo Pellæus, II, 331. Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας, Hecataeus Abderita, II, 388, 7. Σεμανουθί (de Ægyptiorum religione et regibus), Apollonides Horapion, IV, 309. Περὶ ἀρχαῖσμου καὶ εὐσεβείας, Manetho, II, 615, 83. Περὶ ἱερῶν, Manetho, II, 615, 82. Περὶ κατασκευῆς τοῦ κῦφι, Manetho, II, 616, 84 a. Περὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, Chæremón, III, 499. Περὶ τοῦ Νεῖλου, Castor, *ad calcem volum. Herodoti* p. 154. Aristo Alexandrinus et Eudorus, III, 324. Ἐκ Μέρου ἀνέπλους, Amometus, II, 396, 2. Περὶ Θηβῶν, Polyænus Sardiannus, III, 522. Περὶ Ναυκράτειος, Charon Naucratis, IV, 360. Philistus Naucratis, IV, 477. Ναυκράτειος κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313. Τὰ πάτρια τῆς Ἐρμουπόλεως, Hermias Hermupolites, II, 81 *not.* Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόητου, Lupercus Berytius, III, 662. Πάτρια Νόαλης (ἵστι δὲ πόλις περὶ Ἡλιούπολιν, ἐν ᾗ τὰ λεγόμενα Ἀφρακα), Christodorus Coptites, IV, 360. Ἀλεξανδρείας κτίσις, Apollonius Rhodius, IV, 313.

Περὶ Ἀλεξανδρείας, Callixenus, III, 55. Nicanor, III, 632. Ælius Dios, IV, 397. Zenobia, III, 665. Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξανδρείαν ἱστοριῶν, Callinicus Sutorius, III, 663. Περὶ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱερῶν καὶ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, καὶ περὶ τῶν ἐπὶ ἰκαστοῦ προχθέντων, Charon Naucratis, IV, 360. III, 495 *not.* Περὶ δόμων Ἀλεξανδρίων, Satyrus, III, 164. Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, Aristonicus Alexandrinus, III, 337, 3. Περὶ τῶν κατ' Ἀλεξανδρίῳ παροικιῶν, Seleucus Alexandrinus, III, 500. *Ptolemæi Lagi epistolæ*, Dionysodorus, II, 84 b. Αἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Φιλοπάτορα ἱστορίαι, Ptolemæus Megalopolitanus, III, 66. (Περὶ Κλισιάδας), Olympus, III, 326. Αἰθιοπικά, Charon Lampsacenus (?), I, p. xvi sq. Simonides, II, 42 b. Dalion, IV, 376. Aristocreon, IV, 333. Bion Solensis, IV, 350. Damocritus, IV, 377. Philo, III, 560 *not.* Marcellus, IV, 443. Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερῶν γραμμάτων, Democritus, II, 25 a. Περὶ Τρωγλοδυτῶν, Agatharchides Cnidius, III, 190. Λιδικά, Charon Lampsacenus (Carthaginensis?), I, p. xvi. Aristippus Cyrenæus, II, 79. Lycus Rheginus, II, 373, 13. Hegesianax, III, 70, 11. Posidonius Olbiopolita, III, 172. Alexander Polyhistor, III, 238, 117. Juba, III, 472, 23. Agrætas, IV, 294. Menecles Barceus, IV, 448. Theocritus vel Theochrestus, II, 86, 87. Περὶ Λιβύης καὶ Συρίας, Philistus Naucratis, IV, 477. Εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις, Hellanicus, I, 67, 157. Περὶ Κυρήνης, Acesander, IV, 285. Theotimus, IV, 517. Κυρηναίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 206. Heraclides, II, 212, 4. Περὶ Κυρηναίων πόλεως, Favorinus Arelatensis, III, 584, 52. Καρχηδονίων πολιτεία, Aristoteles, II, 166, 209. Hippagoras, IV, 430. Καρχηδονιακά, Claudius Cæsar, III, 522. Περὶ τῶν ἐν Καρχηδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85. Τὰ περὶ Ἀντίβαν, Sosilus. Chæreus, II, 99. Silenus, III, 100. Xenophon, III, 101. Eumachus, III, 102. Ceterum confer etiam titulos historiæ Romanæ.

TITULORUM INDEX ALPHABETICUS.

A

Ἡρακλίδης Ποντικός, II, 197 b.
 Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, Ephorus, I, p. xxi.
 Περὶ ἀγαλακτοποιῶν, Adæus, III, 132.
 Περὶ ἀγαλμάτων. V. voc. ἀνδριάντων et titulus hist. Byzantii.
 Ἀγραφα, Phylarchus, I, p. lxxviii.
 Περὶ ἀγώνων, Duris Samius, II, 486. Cleophanes, IV, 366. Theodorus Hierapolita, IV, 513. Cf. tituli Phocidis et Atticæ, et s. v. μουσικῶν.
 Πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον, Polemo, III, 132.
 Περὶ ἀδόξων ὀνομάτων ἐπιστολή, Polemo, III, 137.
 Περὶ ἀθλῶν ἰδιότητος, Ister, I, 424, 48.
 Αἰσχίνης. V. s. v. σύγκρισις.
 Αἴτια, Philostephanus, III, 31, 14. 36.
 Περὶ ἀλειπτικῆς, Demetrius Scepsius, III, 205, 4.
 Πρὸς Ἀλεξανδρίδην ἐπιστολή, Polemo, III, 137, 76 a.
 Περὶ Ἀλκαίου, Dicæarchus, II, 246, 34.
 Περὶ Ἀλκμήνου, Philochorus, I, p. xc. Sosibius, II, 628, 19.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλκμήνι τοπικῶς εἰρημένων, Alexander Polyhistor, III, 239, 136.
 Πρὸς Ἀλυπον ἐπιστολή, Philochorus, I, 417, 204.
 Ἀμαζονικά, Onasus, III, 158.
 Ἀμαζόνες, Possis Magnesius, IV, 483.
 Πρὸς Ἀμύνταν βιβλία δ', Alcimus, IV, 297, 7.
 Περὶ Ἀμφικτυόνων, Pausanias, IV, 467.
 Εἰς Ἀμμωνος ἀνάβασις, Hellanicus, I, 67, 157.
 Κύρου ἀνάβασις, Themistogenes. Sophænetus, II, 74.
 Ἀναγραφὴ. V. s. v. ποιητῶν, ζωγράφων et tit. Atticæ, Elidis, Sami, Babylonis.
 Περὶ ἀναθημάτων, Menetor, IV, 452. Cf. tit. Phocidis et Laconicæ.
 Ἀναμετρήσεις τῶν ὀρῶν, Xenophon Lampsacenus, III, 237, 99.
 Ἐκ Μίμνως ἀνάπλους, Amometus, II, 396, 2.
 Περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Hegesander Delphus, IV, 421, 55.
 Ἀντιγραφὴ. V. s. v. Ἀδαῖον, Ἀριστοτέλη, Νέανθον, Τίμαιον.
 Ἀντιδοξούμενα. V. s. v. Ἡρακλειδώρον.
 Περὶ Ἀντιμάχου ποιήσεως, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Τῆς Ἀντιμάχου Λύδης ἐπιτομή, Agatharchides Cnidius, III, 190.
 Ἀπιστα, Palæphatus, I, 338. Isigonus, IV, 435, 1.

Ἀποικίαι Αἰγυπτίων, Ister, I, 423, 59.
 Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33. Διὸς ἐπιφάνεια, Phylarchus, I, p. xxix.
 Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπόλλωνος, Hermias, II, 80, 2.
 Ἀπομνημονεύματα, Dioscorides, II, 196, 6.
 Lynceus, II, 466 *not.* Favorinus, III, 577. Empodius, IV, 403.
 Ἀποφθίγματα, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Lynceus, II, 466 *not.*
 Πρὸς Ἀράνθιον ἐπιστολή, Polemo, II, 137, 76.
 Ἀράτου καὶ Ὀμήρου σύγκρισις περὶ τῶν μαθηματικῶν, Dionysius Phaselita, III, 27.
 Ἀργοναυταὶ sive Ἀργοναυτικά, Herodorus, II, 27. Dionysius Mytil., II, 6.
 Περὶ Ἀριστοτέλους, Hermippus, III, 45, 51.
 Περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν, Nicander Alexandrinus, IV, 462.
 Περὶ Ἀριστοτέλους ἀντιγραφαί, Cephisodorus, II, 85.
 Ἀρκεσίλας, Clearchus, II, 317, 44 a.
 Περὶ ἁρμονικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ ἀρχαῖσμοῦ καὶ εὐστείας, Manetho, II, 615, 83.
 Περὶ Ἀρχιλόχου καὶ Ὀμήρου, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
 Ἀρχύτου βίος, Aristoxenus, II, 275, 13.
 Περὶ ἀρχῶν (in re musica), Aristoxenus, II, 270.
 (Ἀρχαιολογία) Antiquitatum libri XIV, Diophantus Lacedæmonius, IV, 397. Cf. tituli Macedoniz, Cappadociæ, Phœniciz.
 Περὶ τῆς τῶν Ἀσκληπιαδῶν γενέσεως, Polyanthus, IV, 479.
 Ἀσωπίς, Hellanicus, I, 48, 14.
 Ἀτλαντίς, Hellanicus, I, 52, 54.
 Ἀττικαὶ λέξεις, Ister, I, 426, 53.
 Περὶ αὐλητῶν, Aristoxenus, II, 285, 60. Pyranter, IV, 486.
 Περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, Aristoxenus, II, 286, 61.
 Περὶ αὐταρχίας, Alexis, IV, 299, 3.
 Αὐτόχθονες, Pherecydes, I, p. xxxiv.
 Περὶ Ἀφροδίτης, Polycharmus, IV, 480, 5.
 Περὶ Ἀχιλλέως, Eleusis, II, 336, 3.

II

Βαρβαρικά νόμιμα, Hellanicus, I, 69, 173. Aristoteles, II, 178, 242. Nymphodorus, II, 379, 14. Theodectes, II, 369.
 Περὶ βαρβαρικῶν ἰθῶν, Dionysius Heracleota, II, 194.

Βασίλεις οἱ ἐκ παλαιοῦ γεγονότες ἐν ἑκάστῳ ἔθνει,
Charon Naucratis, IV, 360.
Περὶ βασιλέων, Timagenes, III, 319.
Περὶ ἀρχαίων βασιλέων, Dionysius Heracleota, II, 494.
Βασιλέων μεταλλαγῆ, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 38.
Περὶ βασιλείας, Euphantus Olynthius, III, 19.
Sosibius, II, 630, 24.
Βασσαρικά, Dionysius Samius, II, 11, 11.
Περὶ Βησαίου (?), Leo Byzantius, II, 328.
Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ', Telephus Pergamenus, III, 634.
Περὶ βιβλίων συναγωγῆς, Artemon Cassandrensis, IV, 342, 9.
Περὶ βιβλίων χρήσεως, Idem, IV, 342, 10.
Βιβλιοθήκη, Apollodorus, I, 104.
Βίοι, Clearchus, II, 303. Hermippus, III, 36, 1.
Satyrus, III, 160 (et Satyri operis epitomen Heraclides Lembus, III, 169). Seleucus, III, 500. Timotheus Atheniensis, IV, 523. Βίοι ἀνδρῶν, Aristoxenus, II, 272. Βίοι φιλοσόφων, Diocarchus, II, 243, 24. Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν, Eunapius, II, 8. Βίοι ἐνδόξων ἀνδρῶν, Iason, *Scriptt. Alex.* p. 159. Charon Carthaginiensis, IV, 360. Theseus, IV, 518. ἐνδόξων γυναικῶν, Charon Carth., IV, 360. (Cf. infra v. ἐνδοξός.) Βίοι ἱστορίων, Nicagoras Atheniensis, III, 662. — Βίοι παράλληλοι, Amyn-
tianus, *Scriptt. Alex.* p. 162. — Περὶ βίου (Περὶ βιβλίων?) ἀρχαίων, Damophilus, III, 656.

Γ

Γενεαλογίαι, Acusilaus, I, 100. Hecataeus, I, 25. Simonides, II, 42. Damastes, II, 64. Suidas, II, 465, 7. Epimenides, IV, 404. Cf. tit. Siciliæ.
Περὶ γενῶν, Draco, IV, 402. Cf. tit. Atticæ.
Γεργίθιος, Clearchus, II, 310, 25.
Γεωργικά, Pythocles Samius, IV, 483, 3.
Γιγαντιάς, Dionysius, IV, 510, 10.
Περὶ γιγάντων, Aristocles, IV, 331, 6.
Περὶ γραμματικῆς, Asclepiades Myrleanus, III, 299.
Περὶ γραμματικῶν, Idem ibid.
Περὶ γραφικῆς, Theophanes Mytilenæus, III, 316, 7.
Περὶ γραφικῆς καὶ ζωγράφων, Juba, III, 481, 70.
Pamphilus, IV, 466.
Περὶ γρίφων, Clearchus, II, 321, 61.

Δ

Περὶ δένδρων, Ctesiphon, IV, 375.
Δευκαλιωνία, Hellanicus, I, 48, 15.
Περὶ δημωγῶν, Idomeneus, II, 491, 4.
Περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως, Hegesianax, III, 68.
Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, Thrasyllus, III, 504, 4.
Δημοσθένης. V. Σύγκρισις.
Περὶ δῆμων. V. tit. Atticæ et Alexandriæ.
Διαδοχαί. Vid. Φιλοσόφων διαδοχαί.
Περὶ διαθέσεως, Adæus, III, 132.
Διάκοσμος Τρωϊκός, Apollodorus, I, 459, 176.
Διδασκαλαί, Aristoteles, II, 184, 267. Cary-
stius Pergamenus, IV, 359, 17.
Δικαιώματα πόλεων, Aristoteles, II, 181.
Πρὸς Διόδωρον, Phanias, II, 300, 24.
Διονύσου καὶ Ἀθηναίων στρατεία, Dionysius Myti-
lenæus, II, 62.
Περὶ τῶν Διονύσου ἱερῶν, Pherecydes, I, p. xxiv.
Περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων, Diocarchus, II, 249, 45.
Νίκαι Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ Ἀθηναίων, Aristoteles, II, 182.
Περὶ τοῦ Διονυσιακοῦ συστήματος, Artemon Cas-
sandrensis, IV, 342, 11.
Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας, Phylarchus, I, p. lxxix. Ἀπόλλωνος ἐπιφάνεια, Ister, I, 422, 33.
Περὶ τοῦ Διὸς κωδίου, Polemo, III, 143, 87.
Διὸς πολυπτυχία, Hellanicus, I, 69, 174.

Ε

Περὶ ἐβδομάδος, Philo Berytius, III, 35 ποτ.
Περὶ ἐθνῶν sive ἔθνων ὀνομασίαι, Hellanicus, I, 57, 92. Hippias Eleus, II, 60 δ.
Ἐθνῶν κατάλογος καὶ πόλεων, Damastes Sigeensis, II, 64.
Περὶ ἐθνοθῶν (?), Philo Byblius, III, 560.
Πρὸς Εὐδόθεον, Socrates, IV, 498, 8.
Ἐκδημητικός, Ion Chius, II, 45.
Ἐκλογαὶ ἱστορίων, Agatharchidas Cnidius, III, 190.
Ἐκφρασις. V. tit. Siciliæ et Thraciæ.
Ἐλλαδικός, Polemo, II, 112, 121, 20; 123, 28.
Ἐλένης ἐγκώμιον, Gorgias Leontinus, II, 59 α.
Ἐντόπιος ἱστορία, Zeno, III, 174.
Περὶ Ἐμπεδοκλέους, Xanthus, I, 44, 30.
Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Neanthes Cyzicenus, III, 4, 8. Megacles, IV, 443. Amphicrates, IV, 300. (Cf. supra v. βίοι.)
Περὶ ἐνδόξων ἱατρῶν, Hermippus Berytius, II, 52, 73.
Περὶ τῶν ἐνύδρων, Clearchus, II, 325, 73.

- Ἐξηγητικόν, Clitodemus, I, 362, 19.
 Ἐξηγητικά, Anticles, *Scriptt. Alex.* p. 150.
 Περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, 411, 161. Apollonius Acharnensis, IV, 312. Philostephanus, III, 32, 27. Procles, II, 342 *not.* Manetho, IV, 615, 82. Cf. tit. Atticæ et Laconicæ.
 Περὶ ἱερῶν καὶ θυσιῶν, Abron Batiensis, IV, 277.
 Ἐπιγράμματα, Christodorus Coptites, IV, 360.
 Περὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιγραμμάτων, Polemo, III, 138.
 Ἐπιγράμματα Ἀττικά, Philochorus, I, p. lxxix.
 Ἐπιγράμματα Ἡθαϊκά, Aristodemus, III, 108.
 Ἐπιδημία, Ion Chius, II, 45.
 Ἐπικλήσεις θεῶν, Socrates Cous, IV, 499, 15.
 Ἐπιμήθεια, Aristoxenus, II, 292, 92.
 Ἐπιστολαί, Christodorus Coptites, IV, 361.
 Ἐπιστολαὶ δεικνητικαί, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Ἐπιστολῶν σύγγραμμ. ἐν βιβλ. β', Antipater Macedo, II, 338 a. Cf. tit. Macedonicæ et Ægypti. Cf. etiam a. v. ἀδοξῶν. Ἀλεξανδρίδην.
 Ἄλυπον. Ἀρανθον. θαυμασίη.
 Ἐπιτομὰς ἱστοριῶν, Pamphila Epidauria, III, 520. Lepidus, IV, 439. Eustathius Epiphaniensis, IV, 138. Ἐπιτ. τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν, Theopompus, I, 278; τῶν Ἡρακλείδου ἱστοριῶν, Heron, IV, 428; τῆς Διονυσίου πραγματείας περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc; τῆς Ἰδίας Ἀνθίδος, Idem p. lxxviii. Vide præterea a. v. Ἀντιμάχου. διαδοχῶν. θαυμασίων. μυθικῇ πόλει, συγγενεῶν.
 Ἐπιφάνειαι. V. v. Ἀπόλλωνος. Διός.
 Περὶ Ἐπιχόρμου, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 186.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, Polemo, III, 129.
 Ἐργῶν ὑπομνήματα, Pyrrhus Epirota, II, 461.
 Περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν (?), Aristoteles, II, 190, 287.
 Ἐρωτικά, Clearchus, II, 313, 32. Cf. v. Λύσις.
 Περὶ ἱταρῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ ἱτυμολογιῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 461, 189.
 Περὶ Εὐδόξου, Phanocritus, IV, 472.
 Περὶ εὐρημάτων (Aristoteles, II, 181.) Heraclides Ponticus, II, 197 a. Simonides Ceus, I, 42. Ephorus, I, 275, 158. Damastes, II, 64, 66, 9. Phylarchus, I, p. lxxix. Philostephanus, III, 32, 27. Cydippus Mantinensis, IV, 376. Aristodemus, III, 311. Scamon, IV, 489.
 Εὐρημάτων (Ephori) βιβλ. οὗ, Strato Lampacenus, II, 369.

- Περὶ Εὐριπίδου, Philochorus, I, 412, 165. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, Duris Samius, II, 486, 70.
 Περὶ εὐσεβείας, Daimachus, II, 441, 5.
 Περὶ Εὐφορδίου, Juba, III, 473, 26.
 Ἐφημερίδες. V. tit. Macedonicæ.
 Περὶ Ἐφόρου κλοπῆς, Lysimachus, III, 342.

Z

- Περὶ ζωγράφων, Duris Samius, II, 487, 77. Artemon, IV, 343, 13. Antigonus, III, 132.
 Ζωγράφων καὶ ἀνδριαντοποιῶν ἀναγραφή, Callixenus Rhodius, III, 66.
 Περὶ ζωγραφικῆς, Melanthius, IV, 445. Cf. supra v. γραφικῇ.
 Ζωροάστρης, Heraclides Ponticus, II, 197 b.
 Περὶ ζώων, Sostratus, IV, 505.

H

- Περὶ ἡμερῶν, Philochorus, I, 413, 176.
 Ὁ καθ' Ἡρακλῆα λόγος, Herodorus Heracleota, II, 27.
 Ἡρακλεία, Demodocus, II, 31, 9. Conon, IV, 368.
 Περὶ Ἡρακλείων (τῶν Θήβης), Polemo, III, 122, 26.
 Τὰ πρὸς Ἡρακλεόδωρον ἀντιδοξούμενα, Aristocritus, IV, 336, 4.
 Περὶ τοῦ καταψεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν, Ælius Harpocratio, IV, 412.
 Ἡρωολογία, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ ἡρώων, Diocles, III, 78, 4.
 Περὶ Ἡσιόδου. V. a. v. Ὀμηρος.

Θ

- Περὶ τῶν θαλασσοκρατησάντων, Castor, *ad calc. Herodoti* p. 154 et 179.
 Περὶ θαυμασίων, Philo Heracleota, III, 560 *not.* Bolus Mendesius, II, 25 b. Pasiteles, IV, 466.
 Θαυμασίων συναγωγή, Alexander Polyhistor, III, 243, 146. Monimus, IV, 454.
 Ἐπιτομὴ τῶν συγγραφέων περὶ συναγωγῆς θαυμασίων ἀνέμων (?), Agatharchides Cnidius, III, 190. Cf. tituli Siciliæ.
 Θαυμάσιαι ἐπιστολαί, Chius Theocritus, II, 86 a.
 Θεατρικὴ ἱστορία, Juba, III, 481, 73.
 Θεογονία, Abaridis et Aristæ, II, 21 b.
 Θεολογούμενα, Euximenes, II, 67, 3. Cf. tit. Ægypti et v. Ὀρφικῇ.

Περὶ θεῶν, Apollodorus Atheniensis, I, 428. Dionysius Samius, II, 11, 11. Cleophorus, IV, 366. Seleucus Alexandrinus, III, 500. Sextus Clodius, IV, 364. Cf. v. νομῶν.
Περὶ Ἑλληνικῶν θεῶν, Isigonus, IV, 437, 20. Cf. tit. Ægypti.
Περὶ θινῶν, Clearchus, I, 325, 74.
Περὶ θυσιῶν, Philochorus, I, 412, 170. Demo, I, 383, 22. Epimenides, I, 21 b. Diophantus, IV, 397. Περὶ θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον, Andron (Halicarnassensis), I, 352, 16. Cf. v. ἱερῶν, μυστήρια et tit. Cretæ. Atticæ. Rhodi. Laconicæ.

I

Περὶ ἱατρικῶν, Philo Byblius, IV, 376, 19.
Περὶ ἰδιότητος ἄθλων. V. v. ἄθλων.
Περσικὰ ἰδιώματα, Heraclides Cumanus, II, 95.
Ἰερὰ βιβλος, Manetho, II, 613, 74.
Ἰέρειαι Ἦρας, Hellanicus, I, 51, 44.
Ἰερεῖς οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Charon, IV, 360.
Τὰ πρὸς τὰς ἱερουργίας, Aristomenes Atheniensis, IV, 336.
Περὶ ἱερῶν, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. Ἑρμιόνης.
Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι, ἐν Μερὸς, ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν γραμμάτων. V. tit. Babylon. Meroes, Ægypti.
Περὶ Ἰππώνακτος, Hermippus Smyræus, III, 52, 74.
Κατὰ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, Zoilus Amphipolita, II, 85 ποτ.
Περὶ Ἰσοκράτους καὶ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν, Hermippus, III, 49, 55.
Ἱστορεῖς, Antiochus, IV, 306.
Ἱστορίαι, Aristodemus, III, 307. Heraclides Lembus, III, 168. Pythermus, IV, 488. (Ἱστορίη) Scythinus, IV, 491. Nicolaus, III, 407. Eudoxus Rhodius, IV, 407, alii plurimi.
Περὶ ἱστορίας, Democritus, II, 25 α. II. ἱστορίας, Demetrius Scepsius, III, 204, 2. Theodorus Gadareus, III, 489. Cæcilius Calactinus, III, 330, 2.
Περὶ κατεφυσμένης ἱστορίας, Apollonides, IV, 310.
Ἱστορία ἐντόπιος, θεατρική, κωμική, παντοδαπή, παιδευτική, παράδοξος, τοπική, φιλόσοφος, φιλόλογος. Vide s. v. ἐντόπιος θεατρική, etc.
Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, Bolus Mendesius, II, 25 b.
Ἱστορικά, Zopyrus Byzantinus, IV, 531. Cf. v. ὑπομνήματα et ζωια.
Περὶ Ἰφίγενης, Pherecydes, I, p. xxiv. Περὶ Ἰφίγενης ἐν Αὐλίδι, Simonides Carystius, II, 42 b.

Περὶ Ἰωνος τοῦ ποιητοῦ, Batón Sinopensis, IV, 350, 7.

K

Περὶ καθαρμῶν, Philochorus, I, p. xc.
Περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς, Neanthes Cyzicenus, III, 2.
Περὶ τοῦ παρὰ Ξανοφῶντι καννάθρου, Polemo, III, 142, 86.
Καρναονίκαί, Hellanicus, I, 53, 85.
Κατάλογος ἰθνῶν καὶ πόλειων, Damastes, II, 64.
Κατάλογος νινῶν, Damastes, II, 64. Apollodorus, I, 453, 151.
Περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, Theodorus, IV, 514.
Κικέρων. V. σύγκρισις.
Περὶ Κλεοπάτρας τῆς ἐν Τρωάδι, Nicagoras Atheniensis, II, 662.
Πρὸς Κλεοπάτραν, Callinicus, II, 663.
Περὶ τῶν κομητῶν, Chæremón, III, 499.
Κορινθιακός, Dicaearchus, II, 265, 62.
Κοσμολογικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.
Περὶ Κρατίνου, Asclepiades Myrleanus, III, 299.
Περὶ κρηνῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 27.
Περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, Philo Byblius, III, 360.
Κτίσεις, Charon Lampsacenus, I, 35. Hellanicus, I, 59, 109. Menecrates Elaita, II, 342, 1. Diocles Peparethius, III, 74. Abydenus, IV, 280. Clitophon Rhodius, IV, 367. Demosthenes, IV, 386. Dercylus, IV, 387, 7. Diogenes Chalcidensis, IV, 393. Lysimachus, III, 337, 8. Trisimachus (?), IV, 471. Apollonius Rhodius, IV, 313. Cf. in titulis populorum : Κτίσις τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρσινόητου. Κτίσις Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλειων, Ἀλεξανδρείας, Κεύνου, Κνίδου, Λέσβου, Μιλήτου, Ναυκράττιος, Σαλαμίνος, Συρακουσῶν, Χίου.
Κτίσις ἱερῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 b.
Κύκλοι, Musæus Ephesius, IV, 518.
Κύκλος ἱστορικὸς ἐν βιβλ. ζ', Dionysii Milesii (Samii v. Rhodii), II, 5.
Κυνηγητικά, Callisthenes, Scrr. Alex. p. 7. Sostratus, IV, 505.
Περὶ κατασκευῆς κυφίων, Manetho, II, 616, 84.
Κωμικαὶ ἱστορίαι, Protagorides Cyzicenus, IV, 485, 4.
Κωμωδοῦμένα, Harmodius (Herodicus?), IV, 412.

Λ

Περὶ λείξεως, Ephorus, I, 277, 163.
Περὶ λίθων, Draco, II, 86 α. Satyrus, III, 165, 23. Agatharchides Samius, III, 198, 3. Thra-

syllus, III, 502. Aristobulus, IV, 329. Dercylus, IV, 388, 10. Heraclitus Sicyonius, IV, 428. Theophilus, IV, 516. Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ λιμένων, Cleon Syracusanus, IV, 365. Timagetus, IV, 519. II, 317 *not.* Crates, IV, 370, 7 *not.*
 Λύσεις τῶν ἐρωτικῶς εἰρημένων, Palæphatus Ægyptius vel Atheniensis, II, 338 *b.*
 Λύσεις ἐρωτικῶν ἐν βιβλ. δ', Cadmus Milesius junior, II, 2 *a.*

M

Μαγικά, Xanthus Lydus, I, 43, 28.
 Περὶ μάγου, Apion, III, 515, 28.
 Περὶ μάγων, Hermippus, III, 53, 78.
 Περὶ μακροβίων, Phlego, III, 608.
 Περὶ μαντικῆς δ', Philochorus, I, 415, 190.
 Μελεαγρίς, Antisthenes, III, 182.
 Περὶ μελοποιίας, Aristoxenus, II, 270.
 Περὶ μελοποιῶν, Ister, I, 425, 49. Euphorio, III, 73, 8.
 Περὶ Μενάνδρου, Lynceus Samius, II, 466 *not.*
 Περὶ Μενελάου πλάνης, Aristonicus Alexandrinus, IV, 337, 3.
 Περὶ μεταβολῶν, Aristoxenus, II, 270.
 Μεταλλαγαὶ βασιλέων. V. v. βασιλέων.
 (*De metallica disciplina*,) Apion, III, 506.
 Μεταμορφώσεις, Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Dorotheus (?), *Scriptt. Alex.* p. 156. Theodorus, IV, 513.
 Μετονομασίαι, Nicanor Alexandrinus, III, 632. Archemachus, IV, 315, 6.
 Περὶ μηνῶν. V. tit. Atticæ.
 Περὶ τῶν τοῦ Μίθρα μυστηρίων, Pallas, III, 635. Eubulus, II, 25 *b.*
 Περὶ Μίνω, Hippostratus, IV, 432.
 Περὶ μνημάτων, Diodorus, II, 353, 1.
 Μουσῶν βιβλία ἐννέα, Bion, IV, 350. Cephalion, III, 625.
 Μουσαῖος. V. Ὀρφεύς.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Μουσείου, Aristonicus, IV, 337, 3.
 Περὶ τοῦ ἐν Ἐλευθέρῳ Μουσείου, Amphion, IV, 30.
 Περὶ μουσικῆς, Aristoxenus, II, 286, 68. Philis Delius, IV, 475. Aristocles, IV, 331, 8.
 Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως, Aristoxenus, II, 288, 77.
 Περὶ μουσικῶν δγῶνων, Dicæarchus, II, 248, 43.
 Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
 Μυθικά, Marsyas Philippensis, *Scriptt. Alex.* p. 41. Dionysius, II, 5. Palæphatus Atheniensis vel Ægyptius, II, 338 *b.*

Μυθικαὶ ἱστορίαι, Silenus Chius, III, 100, *not.*
 Ἀρχαίων μύθων συναγωγή, Satyrus, III, 165.
 Μυθικῶν συναγωγή, Aristodemus, III, 310, 11.
 Μυθικῆς ἱστορίας συναγωγή, Sostratus, IV, 505.
 Ἐπιτομὴ μυθικῆς, Phylarchus, I, p. 1211x.
 Τὰ κατὰ πόλιν μυθικά, Neanthes, III, 9, 28. Accestorides, II, 464 *a.* Antiochus, IV, 306. Cf. tit. Cretæ.
 Περὶ μυστηρίων, Hicesius, IV, 429. Cf. tit. Atticæ et v. Μίθρας.
 Μυστήρια περὶ θυσιῶν, Epimenides, II, 21 *b.*

N

Περὶ νάρκης, Clearchus, II, 324, 7c
 Πρὸς Νεάνθη ἀντιγραφαί, Polemo, III, 131, 53.
 Περὶ τῆς Νεστορίδος, Asclepiades Myrleanus, III, 298.
 Περὶ τοῦ Νέστορος, Lycus Rheginus, II, 374, 15.
 Περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου, Apollodorus Atheniensis, I, 419, 151.
 Νομικά αἵτια, Democriti, II, 25 *a.*
 Περὶ νομίμων, Dioscorides, II, 193, 4. Duris Samius, II, 486, 71. Cf. v. Βαρβαρικά et tit. Cretæ et Arcadiæ.
 Περὶ νομοθετῶν, Hermippus, III, 36, 1.
 Περὶ τῶν νομοποιῶν, Theodorus, IV, 512.
 Νόμοι παιδευτικοί, Aristoxenus, II, 289, 78.
 Νόμοι πολιτικοί, Aristoxenus, II, 289, 80.
 Νόστοι, Clitodemus, I, 362, 24. Anticlidus, *Scriptt. Alex.* p. 148. Lysimachus, III, 337, 9.
 Περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν (ἱερῶν Suid.), Herodotus Olophryxius, II, 30, 6 *not.*

O

Πρὸς Ὀχταουσίαν, Athenodorus Tarsensis, III, 487, 2.
 Ὀλυμπιονῆται. V. tit. Elidis.
 Περὶ Ὀμήρου. Theagenes Rheginus, alii, II, 12 *a.* Stesimbrotus Thasius. Megaclicides, II, 232 *not.* IV, 443. Dicæarchus, II, 245. Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39. Sosibius, II, 629, 22. Artemon Clazomenius, IV, 341, 2.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἡλικίας, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.* Cf. v. Ἀρατος.
 Περὶ τῆς Ὀμήρου σοφίας καὶ πατρίδος, Hermogenes Smyrnaeus, III, 523.
 Κατὰ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως λόγοι ἐννέα. Ψόγος Ὀμήρου, Zoilus, II, 85.
 Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, Hecateus Abderita, II, 384 *a.*
 Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ νόμων, Dioscorides, II, 193, 5.

Περὶ τῆς προσφιλοῦς ὁμιλίας, Agatharchides Cnidianus, III, 190.
 Ὁμοιότητες, Sosibius, II, 630, 23. Juba, III, 483, 84.
 Ὁμοίων ἱστορικῶν κεφάλαια, Myronianus Amastrianus, IV, 454.
 Ὀνειροκριτικά, Philo Berytius, III, 35 not. (Dionysius II, 11, 11.)
 Ὀνομαστικὰ ἰθῶν, Hippas Eleus. II, 60 b. Hellenicus, I, 57, 92.
 Ὀνοματολόγος τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμπάντων, Hesychius Milesius, IV, 143.
 Περὶ ὀργάνων. V. s. v. αὐλῶν.
 Ὀρισμοί, Teucer, IV, 508.
 Περὶ Ὀρφείως, Nicomedes, IV, 465.
 Ὀρφείως καὶ Μουσαίου ἱστορία, Herodorus, II, 27 b. III, 65, 33. Cf. v. συμφωνία.
 Ὀρφικὴ θεολογία, Hieronymus, II, 450 b, not.
 Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, Apollonius Aphrodisiensis, IV, 310. Cf. tit. Laconia et v. ἀναμέτρσις.
 Περὶ ὄρων, Ctesias, *ad calcem volum. Herodoti* p. 106. Dercylus, IV, 387, 8.
 Περὶ ὄρων καὶ τόπων καὶ πυρὸς καὶ λίθων, Socrates, IV, 499, 17.
 Περὶ ὄσιων, Socrates, IV, 497, 5.

Π

Περὶ παιάνων, Semus Delius, IV, 495, 19.
 Περὶ παιδείας, Clearchus, II, 313, 27.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμπάντων (δούλων), Hermippus Berytius, III, 51, 72, 73.
 Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμπάντων, Hesychius Milesius, IV, 155.
 Παιδευτικὴ ἱστορία, Dionysius Samius, II, 7 a.
 Ὑπὲρ Παλαμήδους ἀπολογία, Gorgias Leontinus, II, 59 a.
 Παναθηναϊκός, Dicaearchus, II, 249, 46.
 Πανδέκται, Dorotheus, *Scriptt. Alex.* p. 156.
 Περὶ πανικοῦ, Clearchus, II, 324, 71.
 Παντοδαπὴ ἱστορία, Favorinus Arelatensis, III, 579, 17. Hesychius Milesius, IV, 143.
 Παράγγελμα, Meandrius, II, 337, 12.
 Παράδοξα, Aristocles, IV, 330, 3.
 Παραδόξων τῶν ἱερατοῦ βιβλία, Ephorus, I, p. lxi.
 Παράδοξα Θεβαϊκά, Lysimachus, III, 336, 4. Cf. s. v. κρητῶν.
 Ἱστορικὰ παράδοξα, Myrsilus Methymneus, IV, 460.
 Παραδόξων ἰθῶν συναγωγή, Nicolaus Damascenus, III, 456, 102.
 Παράδοξος ἱστορία, Philo Byblius, III, 560, 573.

Παράλληλοι βίοι. V. v. βίοι.
 Παρέπλους, Nearchus et Androsthenes, *Scriptt. Alex.* p. 72 sqq.
 Παρσκευαστικά, Heraclides Cumanus, II, 95.
 Παρεμβάσεις (?), Phylarchus, I, p. lxxix.
 Περὶ παροιμιῶν, Aristoteles, II, 188. Clearchus, II, 317, 45. Demo, I, p. lxxvii. Aristides Milesius, IV, 326. Apollonides Nicenus, IV, 310.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῶσι παροιμιῶν, Seleucus, III, 500.
 Πάτρια Ῥώμης, Μιλήτου, Θεσσαλονίκης, Ἀφροδισιάδος, Νάκλης, Ἐρμουπόλεως. Vide s. v. Ῥώμης, etc.
 Πελοπεία, Herodorus, II, 41, 61.
 Πελοπίδαι, Dositheus, IV, 402, 7.
 Πέπλος, Aristoteles, II, 188.
 Περὶ τῶν ἐν Κερχιδόνι πέπλων, Polemo, III, 141, 85.
 Περιήγησις Dionysii Milesii (*D. Periegetæ*), II, 5. Mnaseas, III, 149. Eumachus, II, 102, 2. Hermias, II, 81, 3. Cf. sub tit. populorum, περιήγησις Ἀργους, Ἰλίου, Μακεδονίας, Σικελίας, τῶν ἰθῶν τῶν ἐν τῇ Τουρδτανίᾳ.
 Περίοδος γῆς, Hecataeus Milesius, I, 1. Dicaearchus, II, 250. Scylax Caryandensis, III, 183. Apollodorus Atheniensis, I, 449, 105.
 Περίοδος Ἑλλησποντικῇ, Menecrates Elaita, II, 342, 3.
 Περιπέτεια, Nicander, IV, 461.
 Περίπλους, Damastes, II, 64. Ctesias *ad calc. Herodoti* p. 106. Callisthenes, *Scriptt. Alex.* p. 7. Andron Teius, II, 348, 1. Nymphodorus Syracusanus, II, 376, 4. Leon, II, 330, 4. Mnaseas, III, 149. Xenophon (Lampsacenus), III, 209. Apollonides, IV, 309.
 Περίπλους Ἀσίας, Nymphis Heracleota, III, 16, 17.
 Περίπλους τῆς Προποντίδος, Androctas Tenedius, IV, 304.
 Πόντου περίπλους, Agatho, IV, 291, 3.
 Περίπλους τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης, Alexander, III, 239, 135 a.
 Περίπλους τῶν ἐκτὸς (?) τῶν Ἡρακλείους στηλῶν, Scylax Caryandensis, III, 183. Charon Lampsacenus (Carthaginiensis?) I, p. xvi.
 Περὶ πινάκων, Antigonus, III, 132. Hypsicrates, III, 494, 13 not. Anaximenes aliquis, *Scriptt. Alex.* p. 33 not. Cf. tit. Attica et Sicyonis.
 Πλάτωνος ἐγκώμιον, Clearchus, II, 316, 43.
 Κατὰ Πλάτωνα διατριβή, Theopompus, I, 325, 279.
 Κατὰ Πλάτωνα, Zoilus, II, 85 not.

Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτεῖα μαθηματικῶς εἰρημένων, Clearchus, II, 316, 44.
 Κύκλος ἢ περὶ ποιητῶν, Aristoteles, II, 185.
 Περὶ ποιητῶν, Phanias, II, 299, 17. Dionysius Phaselites, III, 27. Lobon Argivus, III, 27. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Lysimachus (vel pot. Lysanias), III, 342, 26. Theodorus, IV, 512. Cf. v. μουσικῶν.
 Περὶ ποιημάτων, Demetrius Byzantius peripateticus, II, 624 *not.*
 Ἀναγραφή ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, Glaucus Rheginus, II, 23.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, Critias, II, 70.
 Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν, Damastes Sigeensis, II, 64.
 Περὶ ποιητικῶν λέξεων, Hegesianax, III, 68.
 Περὶ ποιητικῆς καὶ τῶν ποιητῶν, Heraclides Ponticus, II, 197 *not.*
 Ποικίλης φιλομαθείας βιβλία 6', Telephus Pergamenus, III, 634.
 Περὶ πόλεων, Acestorus Megalopolitanus, II, 364 *a.*
 Περὶ πόλεων καὶ οὗς ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε, Philo Byblius, III, 578, 11.
 Ἐπιτομή τῆς Φιλωνος περὶ πόλεων πραγματείας, Serenus, III, 560 *not.* 575.
 Πολιτεῖαι, Critias Atheniensis, II, 68. Aristoteles, II, 102. Heraclides, II, 102. Dicarchus, II, 241, 20. (Singular politias sub populorum nominibus, suo quamque loco recensuimus.)
 Πολιτικά, Menesthenes, IV, 451.
 Πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν ἀντιγραφὴ, Scylax, III, 183.
 Πολυμνήμων, Rheginus, II, 12 *b.* *not.*
 Περὶ ποταμῶν, Ctesias, *ad calc. Herodoti* p. 106. Aristoteles, II, 102 *not.* Dionysius Troezenius, II, 84 *b.* Asclepiades Anabazensis, III, 306. Chrysermus Corinthius, IV, 362, 5. Demaratus, IV, 379, 3. Leo Byzantius, II, 330, 3. Agathon Samius, IV, 291, 4. Sostratus, IV, 505. Zopyrus, IV, 532, 4. Cf. v. παράδοξος.
 Περὶ ποταμῶν παραδόξων, Philostephanus, III, 32, 20. Polemo, III, 139, 81.
 Πραξιδαμάντια, Aristoxenus, II, 284, 51.
 Πρεσβευτικὸς λόγος, Ion Chius, II, 44.
 Πρυτάνεις. V. tit. Lacedæmoniz et Lesbi.
 Πτολεμαῖς, Ister, I, 423, 38.
 Περὶ Πυθαγόρου, Hermippus, III, 41, 21.
 Πυθαγόρου βίος, Aristoxenus, II, 272, 1. Eubulides, III, 6, 19.
 Περὶ Πυθαγόρου καὶ Πυθαγορείων, Neanthes Cyzicenus, III, 5, 17.
 Περὶ τῶν Πυθαγορείων, Heraclides Ponticus, II, 197 *a.* Cf. v. συναγωγή.

Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις, Aristoxenus, II, 277, 17.
 Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξηγήσεις, Anaximander Milesius, II, 67.
 Περὶ συμβόλων Πυθαγορικῶν, Androcydes, III, 6, 19. Alexander Polyhistor, III, 239, 138.
 Πυθιονίχαι. Vid. tit. Phocidis.

P

Τὰ ῥηματικά, Philo Byblius, III, 560.
 Ῥητορικὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 39.
 Περὶ ῥητορικῆς, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ τῶν παρ' Ἀττικῶς ῥητόρων, Lysimachides, III, 341, 25.
 Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, Cæcilius, III, 332.
 Περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων, Aristoxenus, II, 270.

Σ

Σατυρικά, Dercylus, IV, 388, 12.
 Σεμενουθί, Apollonides Horapion, IV, 309.
 Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτου καὶ λύχνου καὶ ἱριδος, Bolus Mendesius, II, 25 *b.*
 Σιμωνίδης. V. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ σκελετῶν, Clearchus, II, 324, 72.
 Σμίνθια. V. tit. Rhodi.
 Πρὸς τοὺς σοφιστάς, Phanias, II, 299, 19.
 Περὶ σοφιστῶν καὶ ποιητῶν, Damastes, II, 64.
 Περὶ τῶν Σοφοκλέους μύθων, Philochorus, I, p. xc. Cf. v. ὑποθέσεις.
 Περὶ τῶν ἐπὶ σοφῶν, Hermippus, III, 37, 8. Cf. v. ποιητῶν.
 Σταδισμοὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, Hermogenes Smyræus, III, 523.
 Σταθμοί. V. tit. Macedoniz.
 Περὶ στάσεων, Leo Alabandensis, II, 328.
 Στέφανος, Dionysius Samius vel Rhodius, II, 7 *b.*
 Περὶ στοιχείων, Pythodorus, II, 5 *b.* Cf. v. ἀρμονικῶν.
 Στρατηγήματα, Hermogenes Smyræus, III, 523.
 Συγγένεια, Andron Halicarnassensis, II, 349, 1.
 Ἐπιτομή τῶν συγγενειῶν, Idem II, 352, 15.
 Συγκρίσεις, Aristoxenus, II, 284, 50.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος, Cæcilius, III, 331.
 Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, Cæcilius, III, 332.
 Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ δικανικοί, Anaximenes, *Scriptt. Alex.* p. 31.
 Σύμμιχτα, Simonides Ceus, II, 42. Seleucus Alexandrinus, III, 500.

Σύμμιχτα συμποτικά, Aristoxenus, II, 291, 90.
Cf. v. ὑπομνήματα.

Περὶ συμπτώσεως, Aretades, IV, 40, 3 *not.*

Συμφωνία Ὀρφέως καὶ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος
περὶ τὰ λόγια, Telephus Pergamenus, III, 636.

Συναγωγή, Hippias Eleus, II, 60 *b.*

Συναγωγή ἡρωίδων ἢτοι Πυθαγορείων γυναικῶν,
Philochorus, I, p. xc.

Συναγωγή τῶν καλῶς ἀναφωνηθέντων ἐξ Ὀμήρου,
Hermippus, III, 52, 75.

Συναγωγή θαυμασίων, μυθικῶν. V. s. v. θαυμάσι.,
μυθ.

Συναγωγή Κρητικῶν θυσῶν, Ister, I, 424, 47.

Συναγωγή χρησμῶν, Mnaseas, III, 157, 46.

Συναγωγή ψηφισμάτων, Craterus, II, 617, 1.

Συνεκδημητικός, Ion Chius, II, 45.

Περὶ συνηθείας, Demetrius Scephsius, III, 205, 12.

Περὶ σχημάτων, Cæcilius, III, 332.

Σχοινομέτρησις Συρίας, Xenophon, III, 209,
207.

Σώθεος βίβλος, Manetho, II, 511.

Σωκράτης, Demetrius Phalereus, II, 366, 14.

Σωκράτους βίος, Aristoxenus, II, 280, 25.

Περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους, Sphaerus, III, 20.

Περὶ Σωκρατικῶν, Phanias Eresius, II, 299, 20.
Idomenus Lampsacenus, II, 490, 1.

Περὶ Σωτᾶδου, Carystius Pergamenus, III, 359,
19.

Περὶ Σώφρονος, Apollodorus Atheniensis, I, 461,
181.

T

Τακτικά, Pyrrhus Epirota, II, 461. Clearchus, II,
326, 75.

Τελέστου βίος, Aristoxenus, II, 282, 36.

Περὶ τελατῶν, Stesimbrotus Thasius, II, 57, 13.
Neantes, II, 8, 23. Cf. s. v. Ὀρφέως.

Τελχινιακὴ ἱστορία, incerti auctoris, II, 43 *b.*

Τευθραντικός, Leo Byzantius, II, 328.

Τέχνη ὁφωνητική, Lyncus Samius, II, 466 *not.*

Περὶ τεχνιτῶν, Menæchmus, *Scriptt. Alex.* p. 146.

Πρὸς Τίμαιον ἀντιγραφεῖ, Ister, I, p. xc.

Περὶ τόνων, Aristoxenus, II, 270.

Τοπικαὶ ἱστορίαι, Dionysius Samius, II, 7 *a.*

Περὶ τορευτικῆς, Duris Samius, II, 487, 79.

Περὶ τραγικῆς ὁρχήσεως, Aristoxenus, II, 283,
44.

Περὶ τραγωδίας, Duris Samius, II, 486, 69.

Περὶ τραγωδιοποιῶν, Aristoxenus, II, 283, 40.
Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Περὶ τῶν τριῶν τραγωδιοποιῶν, Heraclides Pon-
ticus, II, 197 *not.*

Τραγωδοῦμενα, Asclepiades Tragilensis, III,
301. Demaratus, IV, 379, 4.

Τριαγμοί, Ion Chius aut Orpheus, II, 49, 12.

Τριάρανος εἶνε τριπολιτικός, Anaximenes (Epho-
rus), I, p. lxxiv. *Scriptt. Alex.* p. 34.

Πρὸς τὸν Τριάρανον λόγον, Philistus, I, p. xlviii,
et IV, 477.

Τριπολιτικός, Dicæarchus, II, 241, 22.

Τρίπους, Andron Ephesius, II, 347, 1.

Περὶ τῆς καλαιδῆς τρυφῆς, Aristippus Cyrenæus,
II, 79.

Τύραννοι, ὅσοι ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ γεγονῶσι,
Charon Carthaginiensis, IV, 360. Cf. tituli
Ephesi et Siciliæ.

Τυράννων ἀναιρέσεις ἐκ τιμωρίας, Phanias, II,
298, 14.

Περὶ τῆς τύχης, Demetrius Phalereus, II, 368,
19.

Υ

Περὶ τῶν Ὑπερβορέων, Hecataeus Abderita, II,
386, 1.

Περὶ ὕκνου, Clearchus, II, 323, 69.

Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην, Palæphatus Ægyptius
vel Atheniensis, II, 338 *b.*

Ὑποθέσεις τῶν Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μύθων,
Dicæarchus, II, 247.

Ὑπομνήματα, Ion Chius, II, 44. Philostepha-
nus, III, 33, 31. Agathocles Cyzicenus, IV,
290, 9. Apollonius, IV, 314. Aratus Sicyonius,
III, 21. Athenodorus Eretriensis, IV, 345. Bo-
lus Mendesius, II, 25 *b.* Hegesander Delphus,
IV, 412. Ister, I, 425, 52. Ptolemæus Euerge-
tes, II, III, 186. Theodorus Rhodius, IV,
512.

Γελοῖα ὑπομνήματα, Aristodemus III, 310, 7.

Ὑπομνήματα ἠθικὰ ἢ, Democritus, II, 24.

Ὑπομνήματα θιατρικά, Nestor, III, 485 *not.*

Ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290, 83.

Theodectes Phaselita, II, 369. Euphorion, III,

72, 4. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.* Stra-

bo, III, 490. Thallus, III, 517. Pamphila, III,

520. Abas, IV, 277. Carystius Pergamenus,

IV, 356.

Τὰ κατὰ βρτγὺ ὑπομνήματα, Aristoxenus, II,
290, 85.

Τὰ σποράδην ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 291,
89. Hieronymus Rhodius, II, 450 *not.*

Σύμμιχτα ὑπομνήματα, Aristoxenus, II, 290,
86.

Ὑπομνήματα πολιορκητικά, Daimachus, II,
442, 8.

Εἰς τοὺς σὺλλους ὑπομνήματα, Apollonides Nice-
nus, IV, 310.

Περὶ ὕφους, Cæcilius, III, 332.

Φ

- Φαινόμενα, Hermippus, III, 54, 82. Hegesias, III, 71. Critolaus, IV, 372, 2.
 Περὶ φθορᾶς (*De interitu hominum*), Dicæarchus, II, 266, 67.
 Περὶ φθορᾶς λέξεως, Juba, III, 484, 86.
 Περὶ φιλίας, Clearchus, II, 313, 30.
 Φιλόστορες, Hierocles, IV, 430.
 Φιλόβιβλος ἢ περὶ αξιοκλήτων βιβλίων, Damophilus, III, 656.
 Φιλόλογοι, Cassius Longinus, III, 688.
 Φιλόλογος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 688.
 Περὶ φιλοσοφίας, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Φιλόσοφος ἱστορία, Porphyrius Tyrius, III, 689.
 Φιλοσόφων βίαι, II, 243, 24.
 Τὰ φιλοσόφων βιβλία διορθωτικά, Asclepiades (Myrleanus), III, 298.
 Φιλοσόφων διαδοχαί, Nicias Nicæensis, IV, 463. Alexander Polyhistor, III, 240, 139. Iason Nysæensis, *Scriptt. Alex.* p. 159. Antisthenes, III, 182. Sosicrates Rhodius, IV, 510, 10.
 Τῶν Σωτρίωνος Διαδόχων ἑπιτομή, Heraclides Lembus, III, 169.
 Φορωνίς, Hellanicus, I, 45, 1.
 Φρύγιος λόγος, Democritus, II, 25 α.
 Φυσικά περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, Bolus Mendesius, II, 25 β.
 Τῶν Φυσικῶν ἑπιτομή, Manetho, II, 614, 79.
 Φυσιόλογα, Juba, III, 480, 68.
 Περὶ φυτῶν, Phanias, II, 300, 25. Ctesiphon, IV, 375.

Χ

- Περὶ χαρμητῶν, Satyrus, III, 164, 20.
 Χειρόκμητα ἢ προβλήματα, Democritus, II, 25 α.
 Περὶ χορῶν, Phillis Delius, II, 5 β. Aristocles, IV, 331, 8.
 Χρεῖαι, Theocritus Chius, II, 86.
 Περὶ χρησμῶν, Epimenides, II, 21 β.
 Περὶ χρηστηρίων, Heraclides Ponticus, II, 197 β. Cf. tit. Phocidis.
 Περὶ χρηστομαθείας, Philo Byblius, III, 560.
 Χρονικά, Hippias, II, 63. Damastes, II, 64, 66, 7. Sosibius Laco, II, 625. Eratosthenes, *ad calc. Herodoti* p. 182. Apollodorus, I, 428. Andron Alexandrinus, II, 352, 1. Castor (χρονικά ἀγνοήματα), *ad calc. Herodoti* p. 156. 179, Dionysius Halicarnassensis, IV, 396, 14 not. Antileo, IV, 306. Autocharis, IV, 346. Phillis, IV, 475. Ctesicles, IV, 375. Pausanias Laco, IV, 467. Xenocrates, IV, 530. Dexippus, III, 671. Cassius Longinus, III, 688. Porphyrius, III, 688. Hesychius Milesius, IV, 143. Joannes Antiochenus, IV, 534.
 Χρυσὴ βίβλος, Themistagoras Ephesius, IV, 512.
 Περὶ χρυσοφόρου γῆς, Teucer Cyzicenus, IV, 508.

Ψ

- Περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων, Seleucus Alexandrinus, III, 500.
 Περὶ ψυχῆς, Dicæarchus, II, 265.

Π

- Περὶ ὠκεανοῦ, Posidonius Rhodius, III, 277, 68.
 Ὅροι Ἑρσιῶν, Κυζικηνῶν, Λαυφακηνῶν, Σαμίων, Σιρνίων, Λασιδίων. Vid. s. v. Ἑρσιῶν, κτλ.
 Περὶ ὤειν (?), Clearchus, II, 326, 74 α.

III.

INDEX NOMINUM ET RERUM

IN VOLUMEN SECUNDUM, TERTIUM, QUARTUM.

A

- Aaron, Amramis f., III, 217. Mosis frater, III, 222; IV, 547, 11.
- Aba, urbs Phocica; hinc Thraces in Euboeam migrarunt, quae inde Abantis vocata, II, 141, 103.
- Ababus, Raguelis f., Jothoris frater, III, 224.
- Abae, Arabiae urbs, cujus princeps Diocles, II, praef. XVI, 20.
- Abala, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Abantes ex Euboea in Chium transeunt, regnante ibi Ctenopione; ab Hectore e Chio insula ejiciuntur, II, 50, 13. Abantes in Epiro, II, 462, 4.
- Abantia vel Amantia, regio Illyriae, IV, 306, 1.
- Abantis, vetus Euboeae nomen, II, 141, 103; IV, 333, 5.
- Abaris, II, 197, not., quando Athenas venerit, IV, 432, 3. Hyperboreos adit, II, 386, 2. Theogoniam scripsisse dicitur, II, 21, 16.
- Abas, Neptuni et Arethusae f., a quo Euboea est Abantis dicta, IV, 333, 5.
- Abas, Deucalionis pater, IV, 327, 3.
- Abas pro Idmonis patre habebatur, II, 38, 41.
- Abas sophista, IV, 277.
- Abaseni, gens Arabiae, IV, 524, 12.
- Abasgi, Armeniorum contra Persas socii (an. 572), IV, 271.
- Abbarus, Tyrionum pontifex, IV, 447, 2.
- Abdæus, Tyrius, Chelbae pater, IV, 447, 2.
- Abdastratus, Belezari f., Tyri rex; ejus mors, IV, 466, 1.
- Abdelemus, Mytiani et Gerastrati apud Tyrios iudicum pater, IV, 447, 2.
- Abdemon Tyrius, vel ejus filius, aenigmata solvit, quae Salomo proposuerat Hiram Tyriorum regi, IV, 398, 2; 446, 1.
- Abdera in Turduntania, Phoenicum opus, III, 274, 49; 301, 5.
- Abderitæ: Anaxarchus, Bion, Democritus, Megasthenes, Ascanius, quos vide.
- Abelbalo (*Abibalo*) Phoeniciae regi libros de Judaeorum historia dedicavit Hierombalus, IV, 563, 1; ejus ætas, ib.
- Abenna vel Cynegetice, Herculis columna, III, 640, 16.
- Abianum fluvium accolunt Abii Scythæ, IV, 397, 3.
- Abibalus, Tyrionum rex, cui succedit Hiram, IV, 398, 2; 446, 1. Cf. IV, 563, 1.
- Abice, Pontica regio, III, 232, 35.
- Abii vel Gabil, gens Scythica, III, 29, 5, ad Abianum fluv. habitant, IV, 397, 3; nominis etymologia, III, 291, 92; 232, 33; 460, 123; pauperi justique, III, 596, 53.
- Abires. V. Sabiri.
- Abissareenses, Indiae gens, II, 413, 18.
- Ablatius, praefectus praetorio, quem, suo damno, honoribus affectit Constantinus M., IV, 14, 7.
- Aborigines. Nominis etymologia, IV, 435, 3. Eorum rex Latinus, II, 383, 5; a quo Latini dicti, III, 469, 1.
- Aborras fluv., IV, 4, 5; 275, 4.
- Abrahaad, Levi f., IV, 547, 11.
- Abraham s. Abramom, a quo Judæi Hebræi dicti, III, 644, 49. Tharrae patris idololatriam aversatus e Carrhis in Palaestinam migrat, IV, 546, 9. E Chaldaeorum regione Damascus venit; hinc in Chanaanem profectus est, III, 373, 39. Ejus filii, IV, 546, 11. Jezanis p., III, 224. Ejus historia sec. Eupolemum, Artapanum, alios, III, 211, 3 sqq. De eo scripsisse dicitur Hecataeus Abderita, II, 395, 17. Commemoratur a Beroso, II, 602, 8.
- Abramus, Nonnosus pater, regnante Justino ad Alamundarum, deinde sub Justiniano bis ad Caisum, Saracenorum principem, legatus mittitur, IV, 179.
- Abrettene, Mysiae regio, a Brettia nymphe, III, 594, 39.
- Abron s. Habron, Calliae f., scriptor, IV, 277.
- Abrotonum in Thracia, II, 295, 6.
- Abrotonum, meretrix, mater Themistoclis, IV, 300, 1.
- Abrotonum, Libyphenicum castellum, II, 373, 13.
- Abrytum, Musiae urbs, III, 674, 16.
- Abundantius, vir consularis, ab Eutropio eunucho evertitur, IV, 45, 72.
- Abydenus, scriptor, IV, 278.
- Abydus, III, 70, 5. Ibi resp. turbatur factionibus, quarum una erat Iphiadarum, II, 152, 150. Oligarchia, II, 162, 189. Abydeni cur Venerem meretricem colant, III, 11, 35. Ἀβυδὸν ἐμπόρεμα, IV, 326, 31. Abydo oriundus Palaeaphatus, II, 338.
- Abydus, urbs Aegypti. Spinæ quæ ibi nascuntur, IV, 383; II, 100 a.
- Abyrtace, edulium barbarorum, II, 380, 19.
- Acacallis, Minois f., Oaxi mater, IV, 529, 10. Amphitheimidia vel Garamantis mater, IV, 295, 4. Apollini parit Naxum, Mercurio Cydonem, III, 231, 32.
- Acacius, cui Archelai cognomen, in locum Marciani, Nisibin frustra obsidentis, a Justino sufficitur, IV, 275, 4.
- Acacius, sophista, Juliani reprehensor, IV, 24, 23.
- Acacius, Constantinop. episcopus, IV, 116, 7.
- Academia, IV, 45, 41; II, 254, 59; olim Echedemia ab Echedemo vocabatur, II, 239, 13. In ea coluntur Prometheus, Minerva et Vulcanus, III, 341, 24.
- Acamantidis tribus demi, Hermus, Itea, Ceramicus, Thoricus, Cephalo, Cholargus, II, 355, 10.
- Acamantis, priscum Cypri nomen, IV, 478.
- Acamantium urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, III, 289, 4.
- Acamas, Antenoris f., in Cyrenen venit, III, 337, 9.
- Acamas, Tbesi f., Aethrae gratia Trojam profectus, III, 340, 19. Trojam profectus ad Aethram repetendam, e Laodice Trojana gignit Munitum, IV, 424, 4.
- Acamas, Aledri filius, IV, 527, 10.
- Acamas, Cypri locus, II, 65, 3.
- Acamnaces vel Amnaces, rex Cyrenarum, III, 337, 9.

- Acanthus, Thraciae urbs, unde nomen habeat, III, 153, 22.
 Acanthiorum thesaurus Delphicus, II, 106, 3. Acanthius Nicomedes, hist., IV, 464.
 Acarnaniam tenere Leleges, Curetes, Teleboae, II, 146, 127; et Teleboae quidem, antequam in Taphum ins. abscederent. Acarnanum cum Aetolis bellum, III, 615, 31. — Acarnan, Leucarus, I, 182, 281.
 Acastus Peliae patri ludos funebres celebrans poematum certamen instituit, in quo vicit Sibylla, IV, 285, 1. Cf. II, 189, 282. Patri in Iolci regno succedit, III, 389, 55. Atalantes uxoris calumniis aurem praebens insidias struit Peleo, qui bello ipsam petens Iolcum expugnat, III, 389, 56. Acastus Iasonem et Medeam pellit, II, 13, 3. Pheras ad Acastum venit Anthus fraterque ejus Hyperes, II, 136, 95. Acastus, Stheneles pater, IV, 477, 2.
 Acastus archon, IV, 403.
 Acatiri (Hunni), gens Scythica, quomodo in Attilae potestatem venerint, IV, 82 sq. A Saraguris victi, IV, 103, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. an. 466), IV, 107, 37.
 Acca Larentia, Faustuli uxor, III, 74, 1; 75, 2.
 Accagas, Scythica regio, unde nomen habeat, IV, 247.
 Accameus (*Machameus* sec. Ammian.), Circesii praesidio a Juliano imp. praeficitur, IV, 5.
 M. Accelius, e Bononia longevus, III, 608, 29.
 Acceni, gens Arabiae, IV, 525, 21.
 Ace in Phoenicia ab Hercule condita, unde nomen habeat, IV, 363, 1; postea vocatur Ptolemais, III, 633, 5; 644, 40.
 Acencheres (*Acherres*), Aegypti regina (dyn. XVIII, 10), II, 573.
 Acencheres (*Chehres. Cencheres*), Aegypti rex (dyn. XVIII, 12), II, 573.
 Acesamenae, Macedoniae urbs, IV, 509, 1.
 Acesamenus, Pieriae rex, IV, 509, 1.
 Acesander (Cyrenaeus), historicus, IV, 285.
 Acesines, Indiae fluvius, II, 413, 18; III, 633, 10.
 Achaeos Thessaliae quosnam dixerit Homerus, II, 264, 2.
 Achaei cum Doribus sub Tectapho e Thessalia in Cretam migrant, II, 349, 3; in Thessalia contra Thessalos beligerant, II, 151, 147. Eorum urbs Itonus, III, 389, 55.
 Achaei Sybarim condunt cum Troezenis, quos mox colonia ejiciunt, II, 175, 235.
 Achaeis contra Cleomenem auxiliatur Antigonus Doson, cui divinos prope honores deferunt, III, 703, 1.
 Achaei Pontici anthropophagi, II, 180, 231.
 Achamenes, Persae f., Persae nepos, III, 633, 13.
 Achamenidae Persae unde dicti, III, 365, 13; quousque habitaverint, III, 476, 39.
 Achaeus, Lapathi regis f., Laconis frater, IV, 549, 20.
 Achaeus, pater Laodices, quam duxit Antiochus Theus, III, 707, 6, et Alexandri, III, 710.
 Achaeus (f), historicus, IV, 286.
 Achala mons Arymnium, II, 41, 64. In Achaia Deipneus heros colitur, III, 127, 40. Eo venit Lysis Pythagoreus, II, 275, 11. Achala urbs Hyperasia, q. v.
 Achaia, postea Cyro, Rhodi urbs, III, 176, 2; in Ialysia sita, quam Phalanthus Phoenix ab Iphiclo obsessus derelinquere cogitur, IV, 403.
 ἀχαιῶν panis, IV, 494, 13.
 ἀχάμη, mensura, II, 144, 116.
 Acharnensium parastri Apollinis, III, 138, 78. Acharnenae, Epicrates, II, 54, 2.
 Acharoti, Indiae gens, a fluvio dicti, III, 583, 41.
 Achelous fluv., in eoque Iliargus lapsus, III, 79, 6; et myrica herba, IV, 387, 5.
 Achelous, Posidonii f., Deianiram vitiat; ejus contra Ceneum et Herculem pugna; moriens Phorbae fluvio nomen dat, III, 631, 8.
 Acheron, Heracleotici in Bithynia tractus rex, pater Dardanidis, II, 348, 1.
 Acheron, ad Heracleam fluvius, II, 35, 25; 39, 50.
 Acherotus, Indiae fluvius, III, 583, 42.
 Acherres. V. Acencheres.
 Acherusium, Heracleae promontorium, III, 13, 2; ubi Hercules Cerberum in lucem protraxit; aconiti ferax, II, 35, 25.
 Aches, Memphis, rex Aeg. (dyn. III, 7), II, 544.
 Achilles, filius Philomeles aut Thetidis aut alius mulieris, II, 442, 8; 473, 16; III, 338, 11. Phoenicem paedagogum habuit, II, 473, 16; II, 3 a; cum Patroclo a Chirone educatus, III, 33, 35; apud Lycomedem inter virgines vocabatur Cercysa vel Issa vel Pyrrha, IV, 337, 1. Achilles Aspetus et Prometheus, *ibid.* et II, 155, 121. Ex Iphigenia Neoptolemum gignit, II, 470, 3. Lesbum depredans occidit Trambelum, Telamonis filium, IV, 335, 2 a; ibidem interficit Lampetum et Hicetaonem, et Methymnam urbem prodicione capit Pisidices, quam lapidibus obrui jubet, IV, 314. Cum Cyeno pugnat, III, 69, 3. Oh Briseidem irascitur, II, 469, 2. Patroclo ludos celebrat, II, 189, 282; II, 297, 12. Ad Patrocli rogam primus pyrrhichen saltat, II, 166, 205. Ejus mors, II, 455, 10; funus, II, 543, 4; clypeus, III, 638, 10. Generationum series inde ab Achille usque ad Pyrrhum, Epiri regem, Demetrii Poliorcetes aequalem, recensetur, III, 698, 4 not. Achillis ara et thermæ Achilleæ Byzantii, IV, 149, 16. Achillis insula, Leuce, IV, 380, 1.
 Achilles, syllogismus, III, 583, 39.
 Achomae, gens Arabiae, IV, 524, 15.
 Achoris, Mendesius, rex Aeg. (dyn. XXIX, 2), II, 597.
 Achradina Syracusarum, II, 83, 2.
 Aciamus, Lydorum rex, sub quo Ascalon dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
 Acicari (Acichari, Achaicari) stela Babylone, II, 25, 1.
 Acidas, Arcadiae fluvius, IV, 318, 2.
 Mn. Aclius Glabrio consul Antiochum Magnum ad Thermopylas vincit; Batonem Romam mittit victoriae nuntium; in Aetolos movet; Heracleam capit, III, 615, 33. Prodigium quod die post pugnam ad Thermopylas accidit, *ibid.* Fabella hæc fort. ex ipsa Glabronis historia fluxerit, quæ ejusmodi rebus plena fuisse dicitur. De Glabrione historico vide III, 97.
 Acis, Siciliae fluvius, II, 376, 2.
 Acmonia, Phrygiae opp., III, 233, 45.
 Aconiti origo, II, 35, 25.
 Acontium, urbs Euboeae, IV, 527, 5.
 Acous, Thestii f., Aristodamidae p., III, 165, 21.
 Aera ad Tigridem, III, 589, 13.
 Acracanus fluv. V. Arazanes.
 Acratopotes heros in Munychia, III, 126, 40.
 Acrisius rex, Proeti successor, IV, 550, 21.
 Acro medicus, IX, 164, 29.
 Acrocorinthus, III, 22, 3.
 Acrolissus urbs, III, 574, 15.
 Acromitas, scholarum antistites, IV, 65, 28.
 Acrotadus, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Actaeon, Phoenices pater, II, 344, 5; IV, 489, 2.
 Actaeus, rex Atticae, qui ab eo Acte dicta, III, 583, 41.
 Acte, priscum Atticae nomen, ab Actaeo rege, III, 583, 41; IV, 520, 6.
 Acte Magnesia, IV, 520, 6.
 Actis, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. Heliopolis condit, III, 176, 2.
 Actium, cum Apollinis Aetionis fano, in Acarnania, II, 197 b.
 Actium, Panis sanum ad Cratidem fl., III, 32, 25.

- Actor, Myrmidonis filius, pater Philomeles, II, 442, 6; III, 338, 11; IV, 505, 2.
 Actor (*Axi f.*), pater Astyoches, IV, 286; Eurydices, IV, 506, 3.
 Actor (*Delontis f.*), ex Damocritia pater Menocli, IV, 447, 4.
 Acusilaus, Diagoræ Rhodii f., Olympionica; ejus statua, II, 183, 261.
 Acusilaus Argivus, septem sapientibus annumeratus, III, 38, 8.
 Acyrtum, in Melo ins., II, 187 *not.*
 Adaarmanes, Chorois regis dux, Romanorum ditionem usque in CoeleSyriam vastat; Apameam dolo capit, captam incendit, IV, 275, 4.
 Adadus, Damasci et Syriæ rex, cum Davide bellum gerit; ejus posteræ cognomines, III, 373, 31.
 Adæus, Philippo mercenariorum dux, ἀλεξτρώων, a Charete prelio vincitur, II, 470, 8.
 Adamantius, Viviani f., ab Zenone legatus mittitur ad Theuderichum, Velamiri filium; ejus cum illo colloquium, IV, 126.
 Adamis, Cercæ curator rerum domesticarum, IV, 93.
 Adamus: ejus statura; ejus liberi, IV, 540, 2.
 Adana, urbs Arabiæ, IV, 524, 13.
 Adanti insula in sinu Arabico, III, 477, 42.
 Adaulphus, qui frater erat uxoris Stilichonis, in regno succedit Stilichoni, IV, 89, 10. Placidiam reddi Honorico postulat, locatum, IV, 61, 9. Cum suis ad Jovinum accedit; Sarum Gothum occidit, IV, 61, 17. Sebastianum occidit, Jovinum ad Honorium mittit, IV, 61, 19. Massiliam obsidet; a Bonifacio, Africæ præfecto, vulneratus vix effugit, IV, 62, 21. In Narbone Placidiam ducit; nuptiæ describuntur, IV, 65, 24. E Placidia filium suscipit Theodosium, qui infans adhuc moritur; ipse Adaulphus a Dubio domestico interficitur; morientis postrema mandata. In locum ejus sufficitur Sari frater Sigerichus, qui Adaulphi liberos e prioræ uxore susceptos occidit, IV, 63, 26.
 Ἀδελφὴν Σικελίαν, III, 294, 7.
 Adherbal, Micipsæ f., IV, 560, 64.
 Adiabene, IV, 294, 7. Ejus urbs Dolba, III, 587, 11. Adiabenes insulæ Vulcani, III, 589, 13.
 Adimantes, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
 Adiotomus, Sotiatarum in Gallia rex; ejus satellites Soldurii, III, 418, 89.
 Admeta, Eurysthei f., Argis Samum fugit, ubi Junonis sacerdotio fungitur, III, 103, 1.
 Admeto servit Apollo, III, 304, 16.
 Adodus in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
 Adonis, III, 102, ap. Phœnices Glogres vocatur, II, 21, 2. Adonidis statua, II, 319, 48. Adonis Praxillæ poetrix, III, 147, 100.
 Adrameles Nergilum patrem interficit; ipse a fratre suo Axerdi (Asordano) necatur. In exercitu ejus Pythagoras, IV, 282, 7.
 Adramyles ab Hercule in Thracia debellatus, IV, 313.
 Adramys, sec. alios Granicus Pelagus, Adramyttium condit; Theben filiam præmium ludi gymnici constituit, II, 238, 11.
 Adramys, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
 Adramyttium, Mysiæ urbs, unde nomen habeat, II, 163, 191. Ejus sub Alyatto præfectus Croesus, III, 397, 65.
 Adramyttenus, Demetrius, q. v.
 Adramytus, Crusi frater, Alyattis f., II, 163, 19.
 Adranus, Siciliæ oppidum, cum Adrani da-monis templo, II, 376, 2.
 Adranus, dæmon in Adrano Siciliæ urbe templum habens canibus suis sacris memorabile, II, 376, 3.
 Adrastra urbs inter Priapum et Parium sita et Adrastrum campus, unde nomen habeat, IV, 392, 2; III, 637, 2;
 Adrastra, Meliæ f., III, 637, 2.
 Adrastra radix in Argolide, III, 338, 10.
 Adrastra cum Amphiarao dissidium et reconciliatio, III, 305, 23. Datum ei oraculum, III, 157, 48. Ejus sepulcrum Megaris, cenotaphium vero Sicyone est, IV, 389, 2.
 Adria urbs in sinu Ionico a Dionysio seniore condita, III, 407, 2.
 Adrianopolis, IV, 94, 127.
 Adriani imperatoris epistola de moribus et indole Ægyptiorum, III, 624, 65. Ejus servus Faustus, longævus, III, 610, 4.
 Adrias Messapius, Pausonis f., a quo Adriaticum mare nomen habet, IV, 407, 2.
 Adriaticum mare unde sit nomen nacta, IV, 407, 2. Ejus in sinu considunt Heneti et Thiraces, II, 337, 9.
 Adulis, IV, 180.
 Adyattes, Lydorum rex, regnum relinquit Cadyi et Ardyi filiis, III, 280, 49.
 Adyattes, Ardyis regis Lydorum f., Dascylum, Gygis filium, clam interficit, III, 382.
 Ἀθῆναι, Athenis, II, 124, 60.
 Adyrmachides, Amphithemidis f., IV, 294, 1.
 Ἄδ, ad Pontum, postea Dioscurias, deinde Sebastopolis, III, 633, 12; IV, 522, 2.
 Æacidarum tres divinitus oblata nece pereunt, II, 455, 10.
 Æacides, Neoptolemi et Andromaches f., III, 338, 13.
 Æacides, Calliæ f., Metropolitanus, Thessalorum prætor (193 et 190 a. C.), III, 703, 2.
 Æacus, Jovis et Æginæ f., IV, 487, 4; ex Endeide pater Pelæi et Telamonis, e Psamathe pater Phoci, III, 33, 33; IV, 316, 3; pater Thessali, III, 648, 8. Cum Peloponnesiis Æginam insulam frequentat, IV, 511, 7.
 Æamenzæ, Nabatæorum regio, IV, 524, 5.
 Æanitis, Nabatæorum regio, IV, 524, 6.
 Æantis tribus, IV, 462, 2. Ejus prærogativa, III, 10, 32; demi Tricorythus et Phegæa, II, 356, 14.
 Æantis sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Æas mons ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Æbiatus (*Ægialus?*), Cauni rex, pater Helebiæ, socer Lyci, IV, 313.
 Æburobisynesia (?), Hispaniæ urbs, III, 609, 1.
 Ædæus in Eubœa thermas habet, quarum fontes aliquando obturavit terræ motus, IV, 381, 2.
 Ædæus, Dizæ f., e Parœcopoli Macedoniæ longævus, III, 609, 1.
 Ædoingus domesticus Verina familiariter utebatur; ejus patruelis Sidimundus, IV, 126.
 ἄλδης et ἀλεξάνη voces definiuntur, II, 289, 78.
 Ætes, Solis filius, Persei frater, ex Hecate Circes et Mædem pater, Colchorum et Mæotiarum rex, II, 8, 4. Ætes, Antiopæ filius, IV, 397, 1; maritus Eurylytes, II, 40, 54; pater Chalciope, II, 37, 36. A sua sobole moriendum sibi esse edoctus, Iasonem boves aratro jungere jubet, II, 39, 51. Dolum adv. Argonautas meditans a Venere fallitur, II, 40, 54. Redeuntes Argonautas cum exercitu persequitur; currum ejus regit Apsyrtus; pugna commissa, Iphim interficit; postremo cladem patitur, II, 8, 6.
 Ætis regio, IV, 202, 3.
 Æge, insula maris Ægei, IV, 465.
 Ægarum in Eubœa vitis mirabilis, IV, 465.
 Ægeon primus longa nave usus est, IV, 315, 5. A Neptuno demersus mari nomen dedit, IV, 368, 3. Confer Briareus.

Ægeum mare unde dictum, III, 594, 42; IV, 363, 3. 465, 2.

Ægeus, Pandionis f., II, 331, 12; quem convenit Medea, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 550, 22.

Ægiale, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Ægialea, uxor Diomedis, quem exosa Argis expellendum curat, II, *præf.* p. VII, 2.

Ægialea ab *Ægialo* rege olim Peloponnesus vocata, IV, 540, 26.

Ægialus. V. *Æbialis*.

Ægidæ Thebani a Lacedæmonis contra Amyclæenses auxilio advocantur. Dux eorum Timonachus, II, 127, 75.

Ægidius, magister militum in Gallia, Italiæ bellum minatur; a quo avertit eum cum Gothis dissidium, IV, 104, 30.

Ægienses Achææ *Ætolos* prælio navali vincunt; prædæ decimam Apollini dedicant; vanitatem eorum perstringit Pythia, II, 51, 17.

Ægimii poematis auctor laudatur, II, 9, 1.

Ægina e Jove mater *Æaci*, III, 33, 35, et *Damocratiæ*, IV, 487, 4; e Marte mater *Sinopes*, II, 161, 186.

Ægina insula, olim *Cenone*, IV, 487, 1. Ejus incolæ antiquissimi cur sint *Myrmidones* vocati; ad cultiorem vitam adducuntur ab *Æaro* cum Peloponnesiis insulam frequentante, IV, 511, 17. Reipublicæ ibi mutatio, II, 138, 100. *Æginetæ*, III, 106, 2, a Lacedæmonis adjuti, clade Athenienses in ins. transgressos afficiunt, II, 481, 50. Mercatorum turba, servorumque numerus ingens, II, 138, 100; 158, 174. In insulam venit *Draco* legislator, IV, 161, 20. Ibidem in *Philiadæ* domo nascitur *Plato*, III, 580, 23. *Æginetarum* mensis *Delphinus* Apollini sacer, IV, 487, 5. Ex *Ægina* oriundi *Philiscus* et *Polus*, q. v.

Ægina locus quidam, in quem mater *Homeri* exposita est, II, 186, 274.

Ægipa, *Æthiopie* opp., IV, 351, 3.

Ægira, Cilicæ urbs, III, 575, 16.

αἰγίς, l. c. *δαπα* ap. Lacedæmonios, II, 381, 22.

Ægiathus, IV, 551, 25; *Mycenarum* rex cum *Argivorum* principibus *Diomedem* in judicium vocat, II, *præf.* p. VII, 2.

Ægisthus ab *Oreste* interfectus, III, 374, 33.

Ægium, urbs Achææ, IV, 348, 2. Ibi anser *Amphilochum* puerum amavit, II, 314, 36.

Ægospotamos. Ibi ante Atheniensium cladem lapis de caelo decidit et traba ignea conspecta est, II, 441, 5.

Ægyptus, *Vulcani* et *Leucippes* f., *Aganippen* filiam diis maciat; deinde se in flumen dejecit, cui nomen dat, III, 502, 2.

Ægyptus, *Beli* et *Aerim* (vel *Sides*, IV, 544, 13) filius, regnat annis 43, regionique ac fluvio nomen indidit, III, 642, 24. Ejus ex *Euryrrhoe* vel *Euryopa* liberi 50, III, 623, 59; IV, 432, 1. Num in *Argolidem* venerit, necne, III, 24, 3. Cf. *Ammon*.

Ægyptus, priscum *Nili* nomen, III, 502, 2; 642, 24.

Ægyptus et *Ægyptii*. — *Dynastiarum* deorum, semideorum, manium et heroum secundum fragmenta *Manethonis* *Eusebiana*, II, 526 sqq.; de hisdem fragmentum papyri *Turinensis*, II, 528; de hisdem ex rationibus *Panodori*, II, 529 sqq.; de hisdem sec. *Excerpta* *Barbara*, II, 533; sec. *Vetus Chronicon*, II, 534. De adornatione hujus *Chronici*, II, 535 sqq. Cf. quoque *Joannes Antiochenus* de hisdem rebus tradit, IV, 539, 21; 543, § 7 sqq. — *Dynastiæ* regum mortalium sec. *Manethonem* in *Excerptis* *Barbaris*, II, 537. Regum series *Carnaciana* et *Tabula Abydæna*, II, 538. *Dynastiæ* mortalium sec. *Manethonem* *Africani* et *Eusebii*, comparato regum laterculo, qui

Eratostheni attribuitur, II, 539 sqq. — *Dynastia* I *Thinitarum*. De medica arte et anatomia scripsit *Albithes*; ad *Cochomen* pyramides extruxit *Uenephes*; pestis in *Ægypto* sævit sub *Semempse*, II, 539, 542. — *Dynastia* II *Thinitarum*. Terræ motus ad *Bubastum*. *Apidis* *Mævidis* et *hirci* *Mendesii* cultus institutus. *Nilus* melle fluens, II, 542. — *Dynastia* tertia *Memphitarum*, sub qua *Libyes* deficiunt; de arte medica, de architectonica et de arte scribendi bene meruit *Sosorthus* rex, II, 544 sq. — *Dynastia* quarta *Memphitarum*. *Sophis* II maximam pyramidem, quam *Cheopi* *Herodotus* assignat, ædificat, II, 548. — *Dyn.* quinta *Elephantinorum*, II, 552. — *Dyn.* sexta *Memphitarum*. *Nitocris* tertiam pyramidem extruit, II, 554. — *Dyn.* septima *Memphitarum*, II, 555. — *Dyn.* octava *Memphitarum*, II, 556. — *Dyn.* nona et decima *Heracleopolitarum*, II, 558. — *Dyn.* undecima *Diospolitarum*, II, 557. — *Dyn.* duodecima *Diospolitarum*. Hujus tertius rex *Sesostris* ille, qui novem annorum spatio *Asiam* et *Europæ* partem subegit. Ejus successor labyrinthum in *Arinoite* nomo construxit, II 560. — *Dyn.* decima tertia *Diospolitarum*, II, 565. — *Dyn.* decima quarta *Xoitarum*, II, 566. — *Dynastiæ* XV-XVII, *Pastorum* tempora. *Timao* regnante ex oriente pastores in *Ægyptum* invadunt eamque devastant. Primus eorum rex *Salatis* *Memphi* regiam statuit; superiorem et inferiorem *Ægyptum* tributariam facit: fines *Ægypti* contra *Assyrios* munit; *Avarim* in *Sethroite* nomo militum castris frequentat. Ejus successores quot quisque annis regnaverint. *Hyksos* nominis origo (*Pastores* reges a *Jacobo* oriundi, IV, 555, 39). Bellum diuturnum inter pastores atque principes *Thebæos*. Tandem *Tuthmosis* rex (*dynastiæ* XVIII) eo hostes redigit, ut *Ægypto* excedant. Rationes diversæ quibus hæc historia pars apud *Josephum*, *Africanum* et *Eusebium* adornata sit, II, 566-572. — Regum *Diospolitarum* *Dynastiæ* duodevicesimæ et undevicesimæ rationes, II, 572-589. — *Dyn.* vicesima *Diospolitarum*, II, 589. — *Dyn.* vicesima prima *Tanitarum*, II, 590. — *Dyn.* vicesima secunda *Bubastitarum*, II, 590. — *Dyn.* vicesima tertia *Tanitarum*, II, 592. — *Dyn.* vicesima quarta *Bocchoris* *Saitæ*; agnus loquitur, II, 592. — *Dyn.* vicesima quinta *Æthiopum*, II, 593. — *Dyn.* vicesima sexta *Saitarum*, *ibid.* — *Dyn.* vicesima septima *Persarum*, II, 595. — *Dyn.* vicesima octava, *Amyrtæus* *Saita*, II, 596. — *Dyn.* vicesima nona *Mendesiorum*, II, 597. — *Dyn.* tricesima *Sebennytarum*, *ibid.* — *Dyn.* tricesima prima *Persarum* usque ad *Alexandrum* M., II, 597 sq. — *Ægyptii* omnium antiquissimi, primi scientiarum cultores, II, 13, 1; 331, 1; IV, 490, 5. Eorum de mundi elementis doctrina theologica, II, 388, 7; 614, 80; 615, 81; III, 496, 2. *Amun*, *Ammon* deus, quid sit, II, 389, 9. *Cneph* deus, III, 572. *Isis* eadem quæ *Ceres* *Græcorum*, II, 331, 2. *Bes* deus, II, 328. Suum soli et lunæ inimicissimum animal esse cur credant, II, 614, 79. Olim homines *Junoni* immolabant in *liithyæ* urbe; morem hunc antiquavit *Ammonis* rex, II, 615, 83; 84. Cf. de *Ægyptiorum* *ἀποροδοσία*, III, 500 *not.* *Serpentum* religio, III, 572. Cur *scarabæos* colant, III, 515, 29. *Sacerdotum* placita, III, 498, 3; et vitæ ratio, III, 497, 3; II, 389, 10; sacerdotes quibusnam cibis cur abstineant, II, 99, 7. *Ægyptii* *Maneron* cantilena celebrant, II, 313, 29; III, 14, 9. *Nilo* sacra faciunt et festum celebrant, IV, 320; *φλοιὸς* sunt, IV, 321. *Ægyptiorum* mores quædam, II, 380, 21; 180, 252; *Indoles* et vitæ ratio in epistola ab *Hadriano* imp. describitur, III, 624, 63. *Ægyptiæ* crenæ quænam vocentur, IV, 484, 1. *Ægyptiorum* *Hermotymbes* bellatores, II, 98, 1. *Pyramides* tyrannicæ potestatis

lis documenta, II, 180, 252. De pyramidibus qui scripserint, II, 99, 9; scriptura hieroglyphica, IV, 660. Labyrinthus, in quo Serapidis statua smaragdea, III, 511, 8. Osymandiae monumentum, II, 389, 12; xōpī suffimentum, II, 810, 84. Ibides, III, 512, 10. Attagen, IV, 499, 17. Ex Aegypto sal Ammoniacus ad Persarum reges mittitur, II, 92, 15. Connarum arbor, IV, 289, 6. Aegypti rex Bacchus, II, 332, 6; pestis sub Semempse rege (dyn. I, 7), II, 539. Aegyptus a Ramense — Aegypto (rege dyn. XVIII) nominata, II, 573. Aegypto praest Josephus, III, 216. Eam Aethiopes invadunt, Moysi temporibus, III, 221. Aegyptii, ut peste se liberarent, alienigenas eiecerunt, quorum pars in Graeciam, Cadmo et Danao duce, pars in Judaeam sub Mose duce migrarunt, II, 391, 13. Aegyptiorum pars, Apidia temporibus Aegypto eiecta in Palaestinam migrat, II, 119, 13. Sub Bocchori rege Judaei Aegyptum relinquunt, III, 334. Vaphres rex, Davidi aequalis, III, 225, 18. In Aegyptum Helena ab Alexandro abducitur, II, 470, 3; rex Palmanoth, III, 220, 14. Aegyptii in ordines a Sesostri distincti, II, 150, 252. II qui Psammeticum fugerunt, Esar oppidum in Aethiopia condunt, in eoque 300 annis habitant, IV, 323, 2. Aegyptus a Nabucodonosore subacta, II, 507. Eam acquirit Axerdis sive Asordanus, IV, 282, 7. Eo venit Pythagoras, III, 279, 23, et Solon, II, 208, 1, 5. Quam ob causam Cambyses in Aegyptum expeditionem suscepit, II, 91, 12. Ochum asinum appellarunt, quod Apimbovem mactaverat, II, 95, 30. Aegypti praefectus sub Alexandro M. Cleomenes, III, 668, 1. Reges inde a Ptolemaeo I usque ad Cleopatram recensentur temporaque singulorum notantur, III, 719 sqq. Aegypti partem superiorem ad rebellionem contra Ptol. Philometorem excitat Dionysius Petosarapis, II, praef. p. X, 8 et 10. Alexandrini Ptolemaeum Physconem excol, fratrem ejus e Cypro insula revocant (164 a. C.), II, praef. XI, 11. Aegypti praefectus quantam pecuniam summam muneris obtinendi causa Zenonis temporibus solverit, IV, 120, 12. — Aegypti nomi: Sebithridis, Sebennitis, Busiritis, Leontopolitis, Athribitis, Arainotes, Xoites, Sethroites, quos vide. — Urbes: This, Napatae, Ombi, Chenoboscia, Phagrorium, Psinaphus, Ancyropolis, Letupolis, Sethroe, Tentyris, Sais, Bubastus, Cyrtus, Cochome, Nisibis, Gynaecopolis, Tacompus, Cessa, Leucothea, Heracleopolis, Panopolis, Niciō-come, Eleusis, quas vide.

Alanicus vel Leaniticus sinus, III, 476, 40.

Alanum vel Ailanum vel *A*la, Arabiae urbs, IV, 409, 2.

Alianus, Valentis dux, e Syedris Isaurus; ejus indoles, IV, 27, 36.

Alius Bassus, Pannoniae praefectus sub M. Aurelio 167 p. C., IV, 186, 6.

Alius Dionysius, scriptor, IV, 398.

Alius Dius, historicus, IV, 397.

L. **A**lius Dorotheus libertus, e Bononia longaevis, III, 609, 2.

Amiliani, qui in Moesia purporam sumpsit (254 p. C.), ad senatum literae, IV, 193, 2.

L. **A**milianus **A**lianus consul (116 p. C.), II, 619, 38.

Amillius Paulus Pyrrhum Epirotarum proelio vincit, IV, 372, 1.

L. **A**millius Paulus in Asia legatis Heracleensium perhumaniter respondet, III, 539, 26. Perseum ad Pydnam vincit, III, 702, 4. Ejus in victum clementia, IV, 558, 57.

L. **A**millius consul (225 a. C.), II, 619, 38.

T. **A**millius, Q. f., Rheginus longaevis, III, 608, 29.

Amillius Censorinus, Segestae urbis tyrannus, IV, 322, 9.

Aeneae somnium, III, 92, 20. Oraculum eidem datum, III, 92, 21. Sacerdotii honoribus ab Alexandro privatus, Tro-

jam Graecia prodit, II, 343, 4. Scamandri et Ascanii pater, III, 70, 5. Euryleontis pater, III, 70, 8. Post Trojam captam cum Anchise et Aegesta Dardanum abit, IV, 301. Astyanactem ab Antenore pulsum in regnum restituit, IV, 277, 2. Moritur in Berecynthia urbe; ad Nolon flumen sepultus jacet; ex ejus progenie Romus Romae conditor, IV, 390, 8. In Thracia diem obit, IV, 423, 3. III, 69, 4. E Thracia in Arcadiam venit, ubi Orchomenum urbem et Nesum locum inhabitat, IV, 318, 3. E Mantinea urbe a Salio in Italiam deducitur, III, 126, 27. E Troja in Idam, hinc in Italiam proficiscitur, III, 244. Heleni vaticinio impulsus cum Roma Ascanii filia in Italiam abit, IV, 390, 8. Cum Ulyse e Molossia in Italiam transit, ibique Romam condit, II, 66, 8. Ejus adventus, IV, 435, 3; comes Saon Samothrax, IV, 372, 3. Laviniam condit et de filia nuncupat, III, 469, 2. E Tyrrhenia pater Romuli, avus Albæ, proavus Romi, IV, 397, 6. E Rome pater Romi et Romuli, IV, 366; IV, 70, 8. Cf. II, praef. p. VII, 2.

Aeneas, Cleomachidae Thessalorum praetoris pater, III, 704, 2.

Aenesidemus Tenius, historicus, IV, 286.

Aenianes, II, 367, 73.

Annum, Aegypti opp., pro quo alii Philoteram scribunt, ad sinum Arabicum, III, 477, 41.

Aenus, mons Cephaleniae cum Jovis Aenii fano, II, 331, 4.

Aenus, Thraciae urbs ad Hebrum, III, 79, 5. Aenil, Parron et Heraclides, II, 154, 161.

Aeolae unde nomen habent? IV, 451, 8.

Aeoli tres, Hellenis f., Hippotæ et Melanippi f., Neptuni et Arnes f., III, 306, 26. Hellenis filius, IV, 390, 9; II, 363, 61; pater Cretei, IV, 390, 9; Arne, IV, 370, 7; Perimela, II, 387, 2; locastæ, II, 219, 25; Athamantis, III, 34, 37; Alcyones, IV, 514. — **A**eolus, Etruriae rex, IV, 504, 1.

Aeolica insula, Hiera, II, 383, 4; ignivoma, IV, 290, 9.

Aeolida, Phylaceus, III, 31, 15.

Aeon, Colpiae et Baau f., genuit Eivo; et Eivtāv, sec. Phoenices, III, 565, 5.

Aepytus (III), Cresphontis et Meropis f., infans insidias Messeniorum salvus evasit; postea ei perpetuae cum lisem discordiae, III, 477, 39.

Aequimelum, Romae, unde dictum, II, praef. p. xxxvi.

Aeria, sic olim Creta nominabatur, IV, 400, 3; et Libya, III, 238, 17; et Aegyptus, III, 639, 12.

Aeria sive Potamitis, e Belo mater Aegypti, III, 642, 24.

Aeropus I, Philippi I f., septimus Macedoniae rex, 23 annis regnat, III, 690.

Aeropus II (vel Archelaus), Orestis regis tutor, quem regno ejicit, III, 691.

Aeropus, Emathionis f., Pieriae rex, IV, 445.

Aeschines Chius medicus, IV, 7.

Aeschines Socraticus, II, 490, 3; aliorum dialogos pro suis venditavit, IV, 155, 3. Alia quaedam ex ejus vita, *ibid.*

Aeschinis oratoris mater Empusa appellata, II, 493, 17. Ejus praeceptores et orationis indoles. In lite, quae ei cum Demosthene erat, vix absolutus, II, 493, 15.

Aeschrion, Mytilenaeus poeta, Alexandri M. comes et amicus, IV, 462.

Aeschrion cum Cleopatra, Demetrii Nicatoris uxore, in Seleucia maritima erat, quo tempore Diodotus se Syriae regem declaravit, II, praef. p. XIX, 25.

Aeschylus tertium histrionem primus introduxit, II, 247, 37. Periclitatus est, quod arcana mystica protulisse videbatur, II, 197 *not.* Sero status honoratus, III, 170, 13. Ejus dictum, II, 48, 4; saltator Telestes, IV, 332, 11.

Aesculapius, Apollinis et Arsinoes sive Coronidis f., ex

Eplione pater Podalirii et Machaonis, IV, 324, 22. III, 43, 41. Calirorum frater, III, 569, 27. In Epidaurio sano mulierem, cui caput a sacerdotibus abscissum erat, sanitati restituit, II, 15, 8. Glaucum in vitam revocavit, II, 22, 2; item alios; quare fulmine ictus, IV, 479, 3; 506, 8; 508, 1. In Hagio Scythiae loco cultus, III, 232, 38. Esculapius in Phoenicum mythologia, III, 568, 20. Esopus in Troadis finibus, II, 65, 2, ad quem Lucullus Mithridatem clade affecit, III, 546, 40. Esionia rhetoris de Demosthene iudicium, III, 50, 63. Eson, Cretei et Tyrus f., ex Polymela vel Alcimede pater Iasonis, cujus tutorem moriens constituit Peliam fratrem, III, 302, 3. Esopus, pater Philyrae, quam nupsit Peneo, III, 285, 2. Esopus Thrax, Xanthi servus, dein ab Idmone manumissus in Samo floruit, II, 215, 10, 3. Samius vel Sardinus vel Mesembrianus vel Cotyarensis, II, 16, 3, apud Samios inclaruit, II, 160, 178; quonam tempore, III, 29, 14. Sacrilegii reus necatur, II, 219, 22. Ejus anima in Patæcum transiit, III, 39, 10. Esopus, Mithridatis anagnostes, qui de Helena scripsit, IV, 159, 11. Esymnetæ, II, 172, 222, apud Cumanos, II, 163, 193. Pittacus apud Mytilenæos esymneta, II, 158, 172. Aetes, genere Corinthius, Ephyrae filius, IV, 403, 4. Aetæ filius Panticapæum condit, IV, 3. Aetæ a muliere vir exstitit Laodiceæ, III, 619, 38. Ether ex Cænoe nympha Panem procreat, IV, 319, 5. Etheria, Iasemi uxor, a Palmatio rapitur, IV, 143, 1. Ethex, Jani filius, IV, 402. Ethiopia terra omnium prima formata, III, 583, 39. Ethiopes quonam sensu bifariam divisi ab Homero dicantur, III, 282. Ethiopes in Egyptum irrumpunt, Moysis temporibus, III, 221. Memnonis mortem comperientes quid fecerint in Abydo urbe, II, 100 α. Eorum legistatores Mithras et Phlegyas, III, 583, 40. Ethiopes reges pro Solis filiis habent, nomina eorum non exhibent, matrem vero uniuscujusque Candacen appellant, IV, 351, 5. Ethiopes Ἀδύωνες reges creant pulcherrimos quosque, IV, 351, 3. Aliis canis rex est, III, 53, 76. Ethiopes in Egypto reges dynastiae vicesimæ quintæ, II, 593, 543. Sub Theodosio II (447 p. C.) contra Romanos arma movent, IV, 76, 6. Eorum instituta quædam, III, 463, 142. Tearon Ethiops, II, 416, 70. Ethiopiarum aves, suæ, oves mirabiles, II, 89, 2; mantichora animal, III, 479, 49; smaragdi, III, 480, 63; nilium lapis, III, 480, 65; minium, III, 323, 11. Ethiopes Macrobi, IV, 433, 3; Homeritæ, IV, 271; aliæ gentes, IV, 476, 1 et 2; IV, 180. Pæbo regio, II, 98, 4. Oppida eorum recensentur, III, 477; IV, 351, 1 sqq. Cf. præterea v. Auxumis, Aue, Adulis, Pharsa. Aethilius, a quo οὐ δῶνται nomen habent, IV, 339, 20. Aethilius Samius, historicus IV, 287. Ethra ex Troja a Thesidia repella, III, 340, 19. Ethusa, mater Lini, III, 641, 20. Action, pater Cypseli, III, 391, 58. Aetites lapsa, IV, 362, 6. Aetius, pater Carpilionis, IV, 81. Ejus forda cum Attila initum, IV, 76, 7. Constantium scribam ad Attilam mittit, IV, 84. De Silvano, quem Attila exposcebat, legationem ad Hunnorum regem mittit, IV, 84 sq. Et Attila dono misit Zerconem, IV, 93. Ipse Zerconem hunc dono dedit Aspari, IV, 96, 11. Bonifacium perire studet, IV, 613, 196. In discordia Francorum auxilio advocatur, IV, 99, 16. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30. A Valentiniano occiditur, IV, 614, 200 sq. Ejus res gestæ præcipue recensentur, ib.

Aetius quidam a Zenone Isauria prefectus, IV, 619, 211, 4. Aetna, Briarei f., IV, 381, 4. Cæli et Terræ f., IV, 296, 2. Oceani f., Vulcano Palicos peperit, III, 101, 7. Aetnae et Himari filius Gelon, II, 463, 6. — Aetna iudex sedet, Vulcano et Cerere de Siciliae possessione contendentibus, II, 84, 3. Aetnae montis, IV, 60, 15, cineres agros Catanenses fecundant, III, 286, 79. In eo Galatæe sanum, II, 479, 43. Aetolia unde nomen habeat, II, 442, 8. In eam ex Eubœa immigrant Curetes, IV, 315, 8; e Thessalia Pelasgi a Lapithis puls, II, 455, 11. Aetoli nonnulli sinistram pedem calceant, II, 187, 278. Eorum indoles, III, 192, 2. Ab Aegiensibus proelio vincuntur, II, 51, 17. Eorum cum Acarnanibus bellum; Polycritus Aetolarcha, III, 614, 31. Aetolorum gens Epei, II, 66, 5; Eurytanes, II, 147, 131. Aetoliae Ortygia, IV, 472, 2. Urbes: Pleuron, Calydon, Cures, q. v. Aetolus, Endymionis f., Apin interficit; quare in Aetoliam, quæ ab ipso nominatur, fugit, ibique Pleuronem genuit, II, 442, 8. Aetolia ex urbe Pollia Palla longæva, III, 608, 29. Afranius Silo, centurio, in Severiani ducis tumultu sese jugulat, III, 652, 10. Africa unde dicta sit, III, 214, 7. Agaclytus, historicus, IV, 288. Agaetes, Scytharum rex, filio Aetæ regionem concedit, in quo hic Panticapæum urbem condit, IV, 3. Agæus (vel Agræus), Temeni f., III, 376, 38. Agallias Corcyraeus, grammaticus, III, 638, 10. Agallis, meretrix Athen., IV, 410, 1. Agamede, præstigiatrix et maga, III, 593, 37. Agamede, Macariae f., loco Lesbii ins. nomen dedit, III, 379, 48. Agamede, locus Lesbii prope Pyrrham urbem, III, 379, 48. Agamedes, Stymphali in Arcadia rex, ex Epicaste pater Trophonii et Cereyonis, architectus, fur, captus perit, III, 637, 6. Agamemnon e Chryseide gignit Chrysen, IV, 148, 11. Pygelis Dianæ Munychiae sanum consecrat, II, 21, 1. E Troja redux in Atticam appellit cum Palladio, quod tum rapuit Demophon. Quare ἐπεὶ τὸν ἐκὶ Παλλάδιος iudicium institutum, II, 107, 5. In Creta Lampen condit, IV, 364, 4. Ejus cardes, IV, 551, 23, quonam die perpetrata sit, III, 24, 2. Juppiter-Agamemnon apud Lacedæmonios, IV, 506, 10. Agamemnoni hermam Athenis posuerunt Achivi, IV, 450, 5. Agamestor, heros ap. Heracleotas, III, 201, 2. Aganippe ab Egypto patre diis mactatur, III, 202, 2. Aganus, Alexandri et Helenæ f., III, 340, 18. Agatharchides Cnidius, historicus, III, 190. Agatharchides Samius, historicus, III, 197. Agatharcheo Simonides carmen scripsit, III, 72, 3. Agathe, Ligurum urbs, III, 573, 11. Agathæ historias continuavit Menander Protector, IV, 202, 1. Agatho Samius, historicus, IV, 291. Agathoclea, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4. Agathoclea, Ceanthes f., Agathocles soror, Ptolemæi IV pellex, Arsinoen reginam dolo interemit, IV, 538, 54. Curæ ejus committitur Ptolemæus V puer, II, præf. p. xxviii. Agathocles Cyzicenus vel Babylonius, historicus, IV, p. 288. Agathocles, e Cranone Thessalus, pater Lysimachi regis, III, 688, 4; 703, 1. Agathocles, Lysimachi (ex Mecride) filius, machinis Arsinoen patri suspectus fit, ab eoque condemnatus manu Ptolemæi Cerauni occiditur, III, 532, 8. 698, 4.

Agathocles Syracusanus, Sophronis poeta pater, IV, 173, 60.
 Agathocles, Syr. tyrannus olim sigulus, III, 330, 2; Brotum poetam parodicum pellit, III, 129, 48. Quot annos natus obierit, II, 449, 6. Ejus frater Antander, II, 382.
 Agathocles, Ptolemæi Philopatoris minister, mortem regis et reginae populo nuntiavit; fictumque recitat testamentum, quo Ptolemæi (Epiphanis) pueri tutela ipsi et Sosibio committitur, II, *præf.* p. xxvii; odio apud multitudinem laborat; copias largitionibus sibi conciliat; puerum regem Cenantiar matri et Agathocles sorori suæ tradit; insignes viros, quibus diffidebat, amovere omnes studet; mercenarios in Græcia conscribendos curat, *ib.* p. xxviii; dignitates ac munera civitatis inter amicos suos distribuit; vita ejus luxuriosa; consiliis ejus sese opponit Tlepolemus, quem frustra Agathocles perdere studet, p. xxix sq. Agathocles humillimo loco natus, ac puer regisque puerierna humillima pati solitus, *ib.* p. XXX. Ejus affinis Nicon, *ibid.*
 Agathodæmon deus, rex Ægypti, II, 526, a. 530, 3.
 Agathonymus, scriptor, III, 292.
 Agathosthenes scriptor, IV, 294.
 Agathyllus poeta, Arcadicæ auctor, IV, 292.
 Agave, Penthei mater, IV, 545, 7.
 Agave virgo diis a Seleuco Nicator immolata, IV, 469.
 Aghatanæ dux, altera Mediæ, altera Syriæ, III, 644, 50.
 Agelus, Neptuni f., II, 50, 13.
 Agemon, Alcyones pater, præne a Corinthiis celebratur, III, 137, 76.
 Agemion, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
 Agenor, Neptuni et Libyæ f., Tyrus maritus, IV, 544, 15; pater Cadmi, III, 154, 28; Phineæ, III, 302, 4; Phœnicis e Cassiopea, *ib.*; Cilicis et Europæ, IV, 544, 15; Sipylli e Dionippe, IV, 379, 2.
 Agenor Argivus, IV, 361, 2.
 Agesarchus (Saminus vel Prienensis), II, 336, 6.
 Agesarchus, pater Ptolemæi Megalopolitani, II, *præf.* p. xxviii; II, 86, 1.
 Agesidæ verna Alcman poeta, II, 209, 2, 2.
 Agesilaus, Themistoclis frater, III, 197.
 Agesilas Lacedæm. regis mores, II, 240, 17. Ejus uxor Cleora, filia Eupolia et Prolyta, II, 240, 17. Asiaticorum captivorum seorsim corpora, seorsim vestes divendit, III, 193, 6. Opem recusans efficit ut Tachos Ægypti regno excidat, IV, 441.
 Agesilaus, historicus, IV, 292.
 Agestis, Anchisæ cognatus, post Trojæ excidium Dardanum abit, IV, 301, 1.
 Agias Argivus, historicus, IV, 292.
 Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio minore, IV, 78.
 Agis rex, Timææ maritus, cum qua rem habuit Alcibiades, I, 464, 63.
 Agis rex, III, 22, 1. Arato prælium committere jubenti non obtemperat, IV, 350, 6.
 Aglaophon, Thasius pictor, primus Victoriæ alalam fecit, III, 359, 15. Ejus opera duo, III, 160, 1. Polygnotti pater, III, 481, 71.
 Aglaosthenes, historicus, IV, 293.
 Aglaurus, Actæonis f., IV, 439, 2.
 Agnon, Theramenis pater, II, 126, 70.
 Agnus aureus Atrei, II, 41, 61.
 Agoce, opp. Æthiopiar, III, 478, 42.
 Agon, nomen proprium, II, 487, 75.
 Agoranis in Gangem influit, II, 413, 15.
 Ἀγορεύουσι, Athenis, II, 119, 43.
 Agra, regia Leontitarum ad sinum Arabicum, III, 476, 40.
 ἀγρονομία γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.

Agraulus, Atticæ demus, II, 619, 5.
 Agraulus, Cecropis f., cum sororibus Erichthonium claustrum aerrat, II, 22, 1.
 Agriæ, gens Pæoniæ, III, 642, 26.
 Agrianis præfectus Antipater, III, 663, 1.
 Agrigentum, III, 18, 3. Quinque sunt hujus nominis in Sicilia urbes, II, 480, 40. Agrigentini Gelorum coloni, IV, 342, 5. Eorum tyrannus Phalaris, et post hunc Alcander, deinde Alcámenes, II, 223, 37. De Phalari cf. II, 170, 213; de Empedocle, II, 170, 214. Agrigentinis contra Syracusanos auxiliatur Pythagoras, III, 41, 23. Ab Empedocle indocuntur, ut æqualitatem civilem amplectantur, III, 6, 22. Agrigentinarum nummi, II, 169, 211. Agrigento oriundi Philinus et Panthea, q. v.
 Agriopas, Ὀλυμπιονίκης scriptor, IV, 407.
 Agrippa una cum Octavio educatus, eique conjunctissimus, III, 430, 7. Ejus fratrem in bello Africano captum libertati restituit Octavius apud Cæsarem pro eo intercedens, 430, 7. Apud eum in Ionia versantem Judæi queruntur de vexationibus, quibus obnoxii sint, III, 420, 92.
 Agrippina Claudium imp. necat, IV, 573, 89. Ejus mors, IV, 579, 90.
 Agrestas scriptor, IV, 294.
 Ἄγρος in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agrosipi, Æthiopiar opp., IV, 351, 3.
 Ἀγροῦπος; vel Ἀγρόπης; in Phœnicum theologia, III, 567, 8.
 Agugo, opp. Æthiopiar, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Ἀγυρὸς Apollo, IV, 388, 2.
 Ajax, Locrus, Oilei et Alcimaches vel Eriopes f., III, 153, 19; II, 42, 4. Ejus ara Byzantii, IV, 149, 16.
 Ajax, Telamonis et Peribœæ f., IV, 316, 3.
 Aides vel Aidoneus, Molossorum rex, IV, 547, 13; 533, 1. Ἰδαίων Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Ala, equus, lingua Carica, IV, 311, 6.
 Alabanda, Caricæ urbs, olim Antiochia. Alia Alabanda urbs. Nominis etymologia, III, 644, 48. Alabandensis, Leo, II, 328.
 Alabandus, Enippi f., urbem condit, III, 646, 48.
 Alabastra, urbs Phrygiæ, III, 634, 13.
 Alaburium, urbs Syriæ, III, 643, 34.
 Alænus, Diomedis frater nothus, II, 371, 3.
 Alalcomenia, Ogygis filia, IV, 394, 3.
 Alamundarus senior, Sarazenorum princeps (*Almondar, Hircensium rex XVI, ap. Pocock. Spec. Hist. p. 69*), ad quem Nonnosus pater Abramus a Justino legatus mittitur, IV, 179. Pater Ambri, IV, 211, 216.
 Alamundarus junior, Sarazenorum regulus (*Almundar, Gassanensium rex XVII, ap. Pocock. Spec. Hist. p. 77*), Romanorum partibus favens ab Ambro bello petitur (566 p. C.), IV, 225, 17.
 Alana, opp. Æthiopiar, III, 478, 42.
 Alanorum dux Sarosius vel Sarodius (regnante Justiniano, 558), IV, 203, 4; 219, 22. Fortasse non diversus a Saroe duce, qui Armeniis contra Persas auxiliatur (573), IV, 271. Alani a Chosroo pecunia inducuntur, ut Zemarcho, Romanorum ad Turcos legato, per terram Alanicam proficiscenti insidias struant, IV, 273, 2. Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio (576), IV, 244, 42.
 Alanus quidam sicarius, IV, 136. — Alania, IV, 229, 21.
 Alanus, Aspar, q. v.
 Alaparus, Babyloniorum rex ante diluvium, II, 499, 5.
 Alaparus, rex Chaldæorum ante diluvium, II, 499, 5; IV, 280, 1, 2.
 Alarichus per Thermopylas in Græciam irrupit (396), IV, 43, 65. Quantas mercedes a Romanis acceperit, IV, 58. Romam capit, ibique Placidia Honorii sorore politur, IV, 58. Roma capta, Attalo imperium tradit, IV,

58. Attalum imperio rursus exiit; Jovianum proscribit, IV, 60, 13. Placidiam reddi Honorio postulat Adauphus. Non obtemperat Alarichus, IV, 61, 20; morbo defuncti successor Adauphus, IV, 59, 10.
Ἀλδωρ quid significet, IV, 498, 8.
 Alastor, Nelei f., III, 304, 19. Ei Harpalycea despondet Clymenus, IV, 390, 12.
 Alba, Romuli f., mater Romi, IV, 297, 6.
 Alba Longa ab Ascanio condita, III, 92, 21; 96, 1. Ibi Perseus in carcere vitam degit, III, 702, 11.
 Alba, postea Tiberis fluv., III, 92, 21.
 Albanorum rex Tarchetius, III, 203. Metius Fufetius a Tullo Hostilio victus, IV, 298, 1.
 Albani sedibus suis molli a Justinii ducibus ultra Cyrum fl. collocantur (376), IV, 242, 41.
 Albulia Sabina, e Parma longæva, III, 609, 1.
 Albini (*M. Nummii Albini, viri consularis sub Aureliano imp.*) morientis dictum, IV, 197, 10.
 Albinus, Romæ præfectus (414), IV, 62, 25.
 Alboinus, Longobardorum dux, Bajanum, Avarum ducem, contra Gepidas et Romanos excitat (568), IV, 230, 24. Justinii auxilium contra Gepidas petit frustra, IV, 231, 25.
 Albula, postea Tiberis, III, 96, 2.
 Albutius, Frontonis p., e Philippis Macedo, III, 609, 1.
 Alceus, Persei et Andromedæ f., II, 28, 1.
 Alceus poeta, Mytilenarum exulum dux, Pittaci adversarius, II, 158, 171. 188, 297.
 Alceus Sardinus a Mithridate interfectus, III, 314, 1.
 Alcmenes post Alcandrum Agrigenti tyrannus, II, 222, 37.
 Alcander, Trophonii filius, III, 637, 6.
 Alcander post Phalaridem Agrigenti tyrannus, II, 223, 37.
 Alcaïus, Pelopis filius, Chrysippum Megaris cædit; leonem regionem vastantem interlicit, IV, 390, 8. Pater Perikræ Salaminiae, III, 33, 33; 316, 3.
 Alce meretrix, postea Pythagoras, II, 244, 30.
 Alcenor, Argivus, IV, 519, 3.
 Alcestis Iolci desponsata est, II, 476, 28.
 Alceas, octavus Macedoniæ rex, 23 annis regnat, III, 690, pater Amyntæ I, *ib.*; vini bibebat plurimum, III, 139, 79.
 Alceas, historicus, IV, 293.
 Alcibiades Pronomum tibicinem magistrum habet, II, 486, 70; cur libris canere noluerit, III, 521, 9. Ejus mores et ingenium, III, 160, 1; calcei, *ib.* Anytum amat, II, 281, 31; a Socrate amatur, II, 79. Ejus decretum, III, 138, 78. In Siciliam navigans Eupolim demergendum curat, II, 483, 61. Salaminia navis ad reducendum eum emissa, II, 121, 49. Cum Timæa Agilis uxore rem habet, II, 484, 63. Ex exilio redit, II, 484. Iterum exulat, II, 357, 14.
 Alcimantia præceptis usus Demosthenes, III, 49, 60.
 Alcimache, Ajacis mater, III, 153, 19.
 Alcimede fæoni parit Iasonem, quem Centauro educandum tradit, III, 302, 3.
 Alcimus, Arctes maritus, III, 32, 24.
 Alcimus Siculus, historicus, IV, 296.
 Alcimus, locus in Attica, II, 353, 1.
 Alcippe, CEnomai f., uxor Eueui, mater Marpesæ, IV, 401, 5.
 Alcippe, Alcyones f., IV, 422, 46.
 Alcisthenis Sybaritæ luxuria, III, 141, 85.
 Alcmaeon, Amphiarai f., Eriphylem matrem interlicit, III, 305, 23. Pater Laodamias, IV, 306, 3.
 Alcmaeon Athen., Leobote pater, II, 619, 5.
 Alcmaeon Crotoniata, Pythagoræ auditor. Ejus scripta, III, 581, 25.
 Alcmaeonidae templum Delphicum reedificant, II, 110, 17.

Ἀνδόροζες, Hippiae tyranno et reliquis Pisistratidis bellum inferentes Lipsydrium muniant, II, 110, 16.
 Alcmaeonis, poema, II, 9, 3.
 Alcman poeta, Agesidæ verna, II, 209, 22. Ejus carmina, II, 626, 5.
 Alcmena soror Licymnii, III, 25, 6. Electryone patre interfecto, Argis se Thebas confert, ubi nupsit Amphitryoni Electryonis eadem uli, II, 28, 1. Concubitus pretium a Jove accipit carthesium, II, 29, 3. Cum Hercule Thebis Tiryntem proficiscitur, III, 369, 20.
 Alcon, Erechthei f., pater Phaleri et Chalciopes, cum filia ex Attica in Euboeam fugit, II, 462, 5.
 Alcyone Æoli vel Scironis f., IV, 314, Anthedoni Glaucum parit, III, 151, 12.
 Alcyone, Corinthia, Agemonis f., III, 137, 76.
 Alcyonei gigantis filia septem, earumque nomina, IV, 422, 46.
 Alcyonii dii quot, IV, 422, 46.
 Ἀλκίον, Iudi Arcadici, III, 123, 26.
 Aledrus, Acamantis f., pater Cbytri, IV, 527, 10.
 Ἀλκίον πρὸς Λυκίαν unde dictum, III, 303, 12; 236, 92.
 Alea cantilena, II, 164, 197.
 Ἀλκίον sive Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
 Ἀλκίον, Sicyonia et Ithacensis saltatio, II, 284, 50.
 Aleus Corinthio excidit; patriam recuperare studet; a bubalco glebam dono accipit, omen faustum, II, 487, 80.
 Alemanni in Germania, i. e. convenæ, colluvies, III, 662, 31.
 Aleuadæ, III, 72, 1.
 Aleuas, Pyrrhi f.; sub eo Thessalia in 4 partes distributa, II, 151, 145. Simi pater, III, 72, 2. De ipso Sino v. II, 152, 150.
 Alexamenus Styreus vel Teius, primus dialogos scripsit, III, 579, 15; II, 187, 277.
 Alexander (Paris) ap. Menelaum, IV, 463; quando Helenam rapuerit, III, 503, 3; eam in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Ex ea procreat Aganum, III, 310, 18.
 Alexandri amores, vitæque finis, III, 69, 1. Ejus ex CEnone filius Corythus, III, 69, 2.
 Alexander I rex Epîri a Tarentinis contra Barbaros auxilio arcessitur, II, 181, 255.
 Alexander I Amyntæ I filius, Macedoniæ rex per 14 annos, Xerxis æqualis; filios habuit Perdiccam II et Amyntam, III, 691. Cimonem donis corruptisæ putatur, ne in regnum suum arua moveret, II, 55, 4.
 Alexander II, Amyntæ II filius et successor, cui ipsi succedit Ptolemæus Alorites, III, 691.
 Alexandri III Magni stirps ab Oceano et Thetide repetita, III, 584, 49. Attali capiti calicem impexit; ad Illyrios fugit, III, 161, 5. Quando patri Philippo successerit, III, 691; 672, 4. Demagogos decem ab Atheniensibus sibi tradi poscit, II, 471, 9; 493, 16. Thebas evertit, III, 122, 25. In Asiam trajicienti auream coronam alferunt legati Romanorum, III, 538, 25. Quibuscumque copiis instructus in Asiam trajecerit, II, 472, 10. Ab exilibus Heracleotis contra Dionysium Heracleæ tyrannum exciatur, III, 529, 4. Ad Ilium sacra faciens Bagoam, quem deperibat, publice exosculatus est, II, 241, 19. Puorum Iassensem a Dolphino amatum Neptuni sacerdotello præfecit, IV, 422. Eneam sacerdotil honoribus arceat, II, 313, 4. Post Tyri expugnationem Pnytagoram donis cumulat, II, 472, 12. Judæos propter probitatem et fidem magni facit; Samaritidem regionem a tributo liberam esse jubet, II, 393, 15. Judæum aliquos Alexandriam transducit, III, 512, 15. Non affligit Cappadociam, II, 452, 1 n. Nulla eum convenit Amazo, II, 474, 18. Statiram ducit, Amastrium dat Cratæro, III,

- 529, 4. E. Barsine Herculem genuit, III, 694, 697, 2. Oropium Sogdianæ prefectum constituit, III, 668, 1. Piradam in Drangis urbem Propitthasiam appellari jubet, III, 643, 32. Durianes eversæ urbis incolas in Claracem urbem, quam Alexandriam vocari jussit, transducit, III, 478, 44. Xylenopolim ad Indum condit, III, 476, sq. Currus quo corpus regis Alexandriam vectum est, II, 452, 1. Alexandri corporis fragrantia, II, 290, 81. Ejus in statua apud Cons. ambrosia illos nascebatur, IV, 357, 6. Alexander honesti et decori observantissimus, IV, 357, 5. Ejus verecundia, III, 515, 26; temulentia, IV, 357, 4; convivia, II, 474, 20. III, 190, 16; 18. Periclis stolis utitur, II, 477, 31. Cf. de ejus fortuna moribusque, IV, 555, 40-42. Phocionem quomodo honoravit, II, 475, 25; Xenocrati phil. pecuniam mittit, IV, 171, 48. Ejus adulator Nicesias, IV, 414, 6; Anaxarchus, III, 164, 18; (Gergithius scelus assentator, II, 310, 25;) comes et amicus Æschirion, IV, 462. Ejus dictum III, 47, 49; in eum dictum Theocriti, II, 86.
- Alexander, Alexandri N. et Roxanes f., III, 694, 1; 668, 1; a Cassandro interfectus, III, 697, 2.
- Alexander, Crateri f., rex Euboræ, maritus Nicææ, III, 71, 694; 703, 3; 697, 2.
- Alexander, Cassandri et Thessalonices f. natu minimus, Lysandram, Ptolemæi I filiam, uxorem ducit; coorto sibi bello cum Antipatro fratre majore, auxilio advocat Demetrium Poliorcetem, a quo occisus est (294), III, 695, 3; 698, 2.
- Alexander Achæi sen. filius, frater Laodices, quæ Antiochi Thei uxor erat; Sarcles tenet; sævet corruptis Antiochi Hieracis, III, 710, 8.
- Alexander filius Seleuci Callinici. V. *Seleucus Ceraunus*.
- Alexander Bala, juvenis Smyrnaeus, qui Antiochi Epiphanis filium se dicebat; ab Attalo II Zenophani traditur, qui e Cilicia eum tempore opportuno in Syriæ regnum duceret, II, præf. p. xii, 14. Exercitu mercenario et Ptolemæi Attalique copiis Demetrium Soterem vincit regnoque Syriæ potitur. Regni tempus. A Demetrio Nicatore, D. Soteris filio, ad Antiochiam victus et imperio ejectus est, III, 711, 15; 712, 16. Ejus filius Antiochus, III, 712, 17. Uxorem duxerat Cleopatram, Ptolemæi Philometoris filiam, quam deinde ademit ei Ptolemæus ac Demetrio Nicatori Syriam sibi armis vindicaturus despondet. Antiochenses ab eo deficiunt, auctore Hierace et Diodoto, II, præf. p. xvi, 19; prælio victus, Ahasia Arabiam fugit, ad Dioclem, cui Antiochum f. tradiderat; ibi Heliadis et Casii prodicione interficitur, II, præf. p. xvi, 20. Diogenem peripateticum in honore habebat, III, 657. Tanquam filius ejus Alexander Zabina a Ptolemæo Physcone Demetrio Nicatori opponitur, III, 713, 20.
- Alexander Zabina, quasi Alex. Bala filius, a Ptolemæo Physcone in Syriam mittitur, ut regnum sibi vindicaret. Demetrium Nicatorem prope Damascum vincit, III, 713, 20; IV, 524, 4.
- Alexander I (Ptolemæi VII filius junior, qui post fratrem Ptolemæum Soterem II una cum Cleopatra matre regnavit, 107-89), luxuria diffuens, III, 265, 37. Cf. Ptolemæus IX et X.
- Alexander, Hyrcani f., post Aristobulum fratrem rex Judæorum, a Ptolemæo Lathuro ad Jordanem victus, III, 322, 5. 414, 75.
- Alexander et Aristobulus, Herodis f., Antipatri fratris calumniis circumventi a patre capite plectuntur, III, 351 sq., 5.
- Alexander Severus filiam duxit Martiani; quem deinceps conspirantem interemit, filiamque ejus repudiavit, III, 673, 9. Sub hoc, ut videtur, Carpi stipendia sibi annua solvi postulabant, IV, 186, 8.
- Alexander, Placidia, Olybrii uxoris, procurator, a Zenone commendatus, IV, 120, 13; eundem Zeno Comitem rerum privatarum fecit, ibid. Cf. De rebus Alexandri Exc. ex Herodiani historia, IV, 593 sq.
- Alexander Cytherius, musicus, psalterium perfectius redidit, III, 482, 77.
- Alexander Ephesus, ὁ λυχνός, hist. et geogr., III, 244.
- Alexander Polyhistor, III, 206.
- Alexander (?), Augusti præceptor, Apollonia in Pergamum patriam redit, III, 435, 17.
- Alexander Argivus, Theodori p., III, 704, 2.
- Alexander, Thrasy Machi Thessali pater, III, 704, 2.
- Alexander, Demetrii f., Trianus e Bithynia, longævus, III, 609, 1.
- Alexandriæ urbis condendæ locus, quomodo Alexandro indicatus sit, II, 199, a. In recens conditam Judæam etiam congregavit Alexander M., II, 395, 15. Alexandria et Rhodus sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. Alexandriæ phylæ, quibus Bacchica nomina dedit Ptolem. Philopator, III, 164, 21. Alexandrinorum seditionem dissolvit Horus (453), IV, 101, 27. Alexandrini Hypatium Theonis phil. filiam discernunt, III, 176, 87. Ἀλεξανδροῦς, IV, 584, 52. Alexandrii Andron, Aristonicus, Bathyllus, Clæremon, Isidorus, Lysimachus, Nicanor, Nicander, Seleucus, Timagenes, q. v.
- Alexandria, Troadis urbs, IV, 385, 4. Ex ea Hegemon poeta et Hegesianax, q. v.
- Alexandria; sic ab Alexandro M. Charax urbs appellata est, III, 478, 44.
- Alexandria in Asia a Leonnato jussu Alexandri condita, III, 476, 39.
- Alexarchus, Cassandri regis frater, Uranopolim in Atho m. condit; etiam novorum vocabulorum architectus, III, 169, 5.
- Alexarchus historicus, IV, 298.
- Alexandrides (Anaxandrides) Delphus scriptor, III, 106. ad eum Polemonis epistola, III, 137, 76 a.
- Alexini philosophi Olympiæ commoratio, vitæque finis, III, 44, 35; IV, 156, 5.
- Alexinus dialecticus in Craterum Mac. carmen scripsit, III, 46, 42.
- Alexippus, Hippolochi p., III, 704, 2.
- Alexis, Epei frater, Elei filius, II, 189, 281.
- Alexis comicus primus parasitos in scenam produxit, III, 339, 17.
- Alexis Samius, historicus, IV, 299.
- Alimala, Lyciæ opp., IV, 123, 2.
- Alimus herba famem arcens, II, 33, 19; 40, 18.
- Alinda (s. Calynda), Cariæ opp., III, 234, 60.
- Aliphani in Italia puteus, IV, 437, 16.
- Alipsuri. V. Amisuri.
- Aliterniorum, Libycæ gentis, mos, III, 463, 138.
- Allobroges, III, 645, 59.
- Allitrochades, Indorum rex, Sandroccoli f., ad quem Daimachus missus est, II, 423, 30; 440.
- Allovichus Gothus Eusebium præpositum Ravennæ sustibus necari jubet, IV, 60, 13; occiditur ipse, IV, 60, 14.
- Almelon vel Amelon, Babyloniorum rex antediluvianus, II, 499, 5.
- Almene (Armene?), urbs ad Pontum Euxinum, III, 598, 62.
- Alone, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Alope, Locridis urbs, terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Alope, in Amazonum regione, postea Zelia, II, 339, 4; postea Lycia, ad Ephesum sita. Ejus mulieres cur sint Amazones vocatæ, IV, 512, 3.

- Alopecensis ex Antiochide tribu Aristides, II, 368, 14.
 Alorus, Chaldaeorum rex ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
 Alpes olim Πικαία ὄρη, dein Ὀλβία, postea Ἀλβία, III, 273, 48. Alpium longitudo, III, 323, 10. Ad Alpes habitant Hyperborei, III, 289, 90. Circa eas lacus, ad quem calthae flores, III, 416, 82.
 Alpheisibea Baccho Medum parit, IV, 428, 3.
 Alpheus fluv., III, 44, 35; ad eum posita columna foderis Lacedaemoniorum et Tegeatarum, II, 134, 90.
 Alpheus, pater Melanthiae, II, 136, 95. Ex posteris ejus Althebias, II, 135, 94. Alpei et Dianae ara Olympica, II, 38, 29.
 Alphinous, Hyperidis consobrinus, II, 50, 65.
 Althaea, Thestii f., mater Delanirae, III, 165, 21.
 Althaeis, tribus Alexandriae, III, 165, 21.
 Althamenes e Creta in Rhodum migrat, ubi templum Jovis Atabyrii condit; patrem Catreum, Cretensium regem, invitus occidit; propter moerore moritur; post mortem Rhodii heros, III, 177.
 Althebias, ex Alpei posteris, qui vili cuidam nomen dedit, II, 135, 94.
 Altus, locus prope Thessalonice, IV, 509, 2.
 Alucius, Apilius f., ex Interanesia Lusitanus longaevis, III, 609, 1. Docurii pater, ib.
 Alusias (Lusias), fluvius in Thuriorum regione, ubi νεῦρον Λουσιάζων antra, II, 372, 6.
 Alyattes Merinnada, Sadyattis pater, Alyattis avus, III, 396, 63.
 Alyattes, Sadyattis ex sorore filius, rex Lydorum, III, 396, 63; a Lyde patris sorore ad mitiores mores adducitur, IV, 530. Ejus indoles; Smyrnam expugnat, III, 396, 64. Caribus bellum infert, ad quam expeditionem Cresus filius ex Adramyttio copias adducit, III, 397, 65. Pater Cresi et Adramyti, II, 163, 191. Ad eum Coreyrcos pueros castrandos mitti jussit Periander, III, 394, 60. IV, 396, 13. Alyattes Thraces colonos in Lydiam advocat, III, 413, 71.
 Alybe Homericæ in Bithynia sita, III, 495, 45.
 Alybe vel Calpe, Herculis columna, III, 610, 16.
 Alybia, Athemii f., Recimeri uxor, IV, 617, 209.
 Alycus ad Aphidnas a Tyndaridis interfectus, IV, 427, 3.
 Alycus, locus agri Megarici, IV, 427, 3.
 Amadoco Seuthes insidias parat, II, 154, 161.
 Amalchius, oceanus septentrionalis, II, 388, 6 a.
 Amalthea, Jovis nutrix, III, 156, 42.
 Amalthae cornu, locus prope Hipponium, a Gelone exstructus, II, 479, 41.
 Amainmenes, rex Egypti (dyn. XII), II, 557, 560.
 Amandra vicus, postea Iconium urbs, IV, 544, 18.
 Amantia in Illyria, v. Abantia, III, 30, 1.
 Amasea ad Pontum, IV, 134, 6; a Lucullo capitur, III, 555, 54.
 Amasias, Aramæi f., Gelamii pater, rex Armeniae, IV, 285, 12.
 Amasia, rex Eg., IV, 552, 27; Inachi aequalis, Anarim exacidit, III, 509, 2. Nitetidem ad Cyrum mittit, II, 94, 11.
 Amastrianus Myronianus scriptor, IV, 434.
 Amastris Amazon, IV, 385, 9.
 Amastris, Oxathria f., ab Alexandro datur Cratæro; hoc eam deserente, a Dionysio ducitur, Heracleæ tyranno, cui tres liberos peperit, cujusque post mortem regnum administrat, favente Autigono, et Lysimacho, qui uxorem ducit, et Sardes arcessit; ab hoc quoque deserta restit Heracleam, et Amastrim urbem in Paphlagonia condit, III, 529 sq., 4; IV, 385, 9. A filio Clearcho et Oxathre mari suffocatur, III, 531, 5. Cædem ejus ulciscitur Lysimachus, 531, 6.
 Amastris, Paphlagoniae urbs, ab Amastride Perside (see. alios ab Am. Amazone), IV, 385, 9; III, 530, 4; urbem tenet Eumenes, qui eam Ariobarzani tradit, III, 535, 16; a Connacorige (post proditam Heracleam) occupatur; dein Triario ab eo traditur, III, 553, 52.
 Amata, Latini uxor; ejus mors, III, 93, 23.
 Amathus Cypri urbs, II, 472, 12. Amathusius Creon hist., IV, 371.
 Amaurus, pedibus claudus, rex Tenediorum, II, 213, 7, 2.
 Amazonum in Asia sedes, III, 315, 3. II, 21, 1. III, 504, 4. II, 339, 4. IV, 512, 3. Nominis etymologia, IV, 512, 3. Amazones ad Thermodontem a matribus generis seriem recensent, III, 597, 58. E Libya in Asiam transierunt; Atlanticum populum in Libya subegerunt; in Asia urbes condiderunt plurimas, II, 9, 9; ab iis dictae: Ephesus, Anæa, Myrina, Cyme, Elæa in Bithynia, et Thiba ad Pontum, III, 597, 58. Aliarum Amazonum nomina sunt: Tralla, Isocratea, Palla, III, 597, 58. Sanape, II, 348, 2. Sub Euryppyle expeditionem suscipiunt contra Amyrios Mesopotamiae, III, 595, 48. Contra ipsas expeditionem suscepit Hercules, III, 201, 4, qui regionem inter Mycalen et Pitane sitam iis concessit, II, 222, 34. Amazon dolo a Theseo abducta, II, 19, 1. Amazones contra Athenienses pugnantes, Antiopen ad Thesei latus pugnantem occidunt, II, 32, 16. Expeditio in Allicam quo anno facta sit, III, 503, 3. Quae de Amazone Alexandrom conveniente feruntur, ficta sunt, II, 474, 18; IV, 475, 4. Amazonium in Attica, Boeotia et Bithynia, III, 597, 58.
 Ambaron, Persarum castellum, quinque dierum itinere a Circesio distans, IV, 275, 4.
 Ambasum, urbs Phrygiae, III, 233, 49.
 Ambatus, Docurii f., ex Interanesia Lusitanus longaevis, III, 609, 1.
 Ambracia, Phorbantis f., Mesoli uxor, mater Dexameni, II, 148, 135.
 Ambracia, Melanei f., Euryti soror, a qua urbs Ambracia nomen habet, IV, 344.
 Ambracia, Epiri urbs; de ejus possessione coram Cragaleo iudice disceptant Hercules, Apollo et Diana. Herculi urbs adjudicatur, IV, 343 sq. Ambraciote Apollini servatori sacrificant, IV, 344. Ambraciote contra Epirotas bellum gerunt, quod adventu Sisiphidarum ad felicem exitum perducitur, IV, 344. Ambraciam coloniam deduxit Gorgus Cypseli frater (filius), IV, 344. Urbis tyranni Phalacrus, Phaylus, Periander; mutationes reipubl., II, 148, 136. Ambracis pars Dexamenæ, II, 148, 135. Ambraciota Epigonus, q. v.
 Ambrosia Hyas, III, 304, 19.
 Ambrosia fluv., IV, 357, 6.
 Ambros et Yezidus Calai fratris Byzantium profecti praefecturam Arabicam administrant, IV, 179.
 Ambros, Alamundari f., tributa sibi debita a Justiniano per Persas postulat (562), III, 216. IV, 211. 216. 220, 15; ad Justinum de stipendiis legatos mittit; nihil obtinet, IV, 223 sq. Camboso fratri jubet ut Alamundari Romanis addicti terram vastet, IV, 275, 17.
 Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 2; II, 499, 5.
 Amoleasagoras Atheniensis, Eleusinius, Chalcedonius, II, 21.
 Amempinus, Babylon. rex antediluvianus, II, 199, 5. 6.
 Amemophilus (Amemophthis), Eg. rex (dyn. XVIII, 3), II, 573, 50; (dyn. XVIII, 8) II, 573; (dyn. XVIII, 17) II, 573; (dyn. XIX, 3) in Ethiopia fugit cum Setho filio, II, 580 sq. Amemophilus, pater Ramesses, nocturnis

- terroribus ut se liberaret, homines impuros Aegypto pellere statuit. At ipse ab impuris istis sub Mose et Josepho ducibus pulsus in Aethiopiam fugit, relicta uxore gravida, quam Messenen peperit, qui claudis ultor patrem ex exilio revocat, III, 495, 1. — Amenophis Tanta, rex Aeg. (dyn. XXI, 4), II, 590. — Amenophitis rex, Memnon lapis, III, 522.
- Amensis. V. Amesses.
- Amerita. Vide Homerita.
- Amesses (Amensis), soror Amenophis, Aeg. regina (dyn. XVIII, 4), II, 573.
- Ametris Ariaxerxis filia et uxor, II, 97, 7.
- Amida, munitissima Mesopotamiae urbs, a Cabade Persa capta, postmodum ab Anastasio restaurata, IV, 142, 6.
- Amilcar in Eryce Romanos obsidet, III, 90, 16.
- Amillarus, rex Chalcidiorum, IV, 280, 1.
- Amilmarulcius, Nabucodrosori l., a Nerigisaro genero occiditur, IV, 283, 8, 9.
- Amisuri (Alipsuri Jorn.), gens barbara, quae Hannorum metu ad Romanorum societatem confugit, IV, 71, 1.
- Aminei Thessaliae viles suas in Italiam transtulerunt, II, 151, 146.
- Amisodarus, Cariae dynasta, cujus filiam duxit Bellerophon, II, 43, 2.
- Amisus, II, 452, 1 a. Eo ad Mithridatem Heracleotae frumentum mittunt, III, 538, 24; urbs a Lucullo et Morena obsessa, III, 608, 12; capta, III, 549, 43. Amiseni Hyperbates et Tyrannion, q. v.
- Amitrochatis Indiarum regis ad Antiochum Soterem epistola, IV, 421, 43.
- Ammanitae a Davide subacti, III, 225, 18.
- Ammenemes vel Amenemes, Diospolita, rex Aeg. (dyn. XII, 6), II, 560; alius (dyn. XIX, 5), II, 581. Cf. reges Aeg. XXXII et XXXIII in serie Eratosthenica, II, 561.
- Ammonon vel Almemon, rex Chaldaeorum, IV, 280, 1; II, 499, 5.
- Ammeres, Diospolita, rex Aeg. (dyn. XII, 5), II, 560.
- Ammigus (s. Amingus), dux Francorum bellum contra Romanos renovat (561), IV, 204, 8.
- Ammites fluv. ad Apolloniam Chalcidicam in Bolben influit, IV, 420, 40.
- Ammon Juppiter, II, 166, 206. Ammon (Αμμων) quid significet, II, 613, 75.
- Ammon pastor cum pecoribus ex Africa ad Liberum regem in Aegyptum venit, a quo agrum Thebanum accepit. Rei hujus memoria in forma qua Ammon effingitur, II, 332, 6. — Ammon semideus, rex Aegypti, II, 531 a. — Ammonis oraculum Lacedaemonii adeunt, IV, 472.
- Ammon, geometra, IV, 67, 43.
- Ammon, Hipponici cognomen, II, 199 b.
- Ammoniae stelae, quibus vetus de diis doctrina inscripta, III, 564, 5.
- Ammonia insula in mari extero, IV, 443, 1.
- Ammoniacus sal ex Aegypto in Persiam mittitur, II, 92, 13.
- Ἀμμωνιάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Ἀμμωνίς vocatur Libya, III, 238, 17.
- Ammus, Cephaleniae locus, II, 41, 64.
- Ammaces, v. Acamnaces, III, 337, 9.
- Amolbus, urbs Magnetum, IV, 346, 1.
- Amor deus. El Samii Eleutheria celebrant, IV, 406; sacra ei faciunt Lacedaemonii et Cretenses, IV, 501, 7.
- Amorceus Nocalius (Amru 'l Kais, pater Alamundari, avus Ambri, Hierensium rex XVI, ap. Pocock. Spec. hist. p. 69), e Persia profugus, partem Arabiae Petrae et Jotaben insulam sibi subiecit regnumque ibi condit. Foedus cum Romanis iuturus Petrum episcopum Sacerenorum ad Leonem imp. mittit, deinde ipse ad impera-
- tores venit, votique compos et honoribus affectus revertitur (473), IV, 112, 1.
- Amorgus ins., III, 644, 44; serax, II, 218, 19. Olim Pancale et Psychia, et Carcesia; ejus urbes tres, III, 379, 47.
- Amos. V. Tullimosis.
- Amosis, Saita, rex Aeg. (dyn. XXVI, 8), II, 593.
- Amosis rex Aeg. priscum in Ithylae urbe homines Junoni maritandi morem sustulit, II, 615, 83.
- Ampeliotae, Libyae gens, donarium quale Delphos miserint, III, 107, 4.
- Ἀμπελιῶν γῆ quae ad Seleuciam in Pieria effoditur, III, 277, 61.
- Ampelus, Cyrenaeae regionis urbs, III, 295, 5. Amphiarus, III, 408, Argonauta, II, 17, 1; coactus contra Thebas excediens quid Alcmæoni filio mandaverit, III, 305, 23; terra haustus, III, 337, 8; IV, 471.
- Ἀμπελαίου Διὸς ἱερὸν, non longe ab Oropo situm, II, 256, § 6. III, 44, 36. Ara ad Byzantium, III, 149, 16.
- Amphicles, Chiorum tyrannus, IV, 431.
- Amphiclus, Euboeus ex Hestiae, post Ctenopionem rex Chii insulae, II, 50, 13.
- Amphicrates Atheniensis, historicus, IV, 300.
- Amphictyon, Itoni p., III, 234, 83; IV, 339, 1.
- Amphictyone, Phthii f., Asterio parit Dotidem, III, 153, 21.
- Amphictyones Pythios ludos ob Pythonem interfectum instituunt, II, 189, 282. Solonis auctoritate bellum Cirrhaeis indicunt, II, 184, 263.
- Amphidamas, Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2. Cleonymi pater, III, 33, 35.
- Amphilochi, opp. Lusitaniae, III, 301, 5.
- Amphilochus in Lusitania diem obit, III, 301, 5.
- Amphilochus puer, Olenius, ab anserem amatur, II, 314, 36.
- Amphilochus historicus, IV, 300.
- Amphilochus quidam, II, 318, 47.
- Amphionem Coe cum Pindaro contentio fuit, II, 188, 297.
- Amphiphanes, Phlegri f., II, 144, 115.
- Amphion et Zethus. Eorum historia sec. Cephalionem, III, 628. Quomodo Antiopam matrem liberaverint, III, 363, 14. Amphion ab Apolline lyra donatur, II, 196, 8, vel a Musis, IV, 339, 2. Quomodo intelligenda sit fabula de lapidibus lyrae sonos secutis, IV, 539, 10. Homoloei p., III, 309, 2. Amphion et Zethus Ogygen ad Ogygias portas sepulcro condunt, III, 309, 2 a.
- Amphion Thespiensis historicus, IV, 301.
- Amphipolitae, Chalcidensium colonis in urbem receptis, plerique ab his ejecti sunt, I, 154, 160.
- Amphipoli a Perseo thesaurum conditum esse finxit Andriacus, II, praef. xiv, 16. Amphipolis a Taxile, Mithridatis duce, capitur, III, 542, 32. Amphipolitae: Zoilus, Sarce, Dizas, Mantis, Capreus, Philippus, q. v.
- Amphipolis, Syriae urbs, III, 237, 99.
- Amphirysus sive Ambirysus, Thessaliae fluvius, II, 7, 2.
- Ἀμφοτέρωθεν δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Ἀμφοτέρωθεν quinam sint, III, 283, 70.
- Amphissa, Locridis urbs, unde dicta, II, 145, 120; ab Adramone condita, *ibid.*
- Amphithemis vel Garamas, Acacallidis f., IV, 295, 4; in Libya gignit filios Adyrmaclidem, Araraucelam, Byzam (vel Asbytam), Machlyem, Macam, Psyllum, IV, 294, 1.
- Amphitres Leodamantem occidit, regnoque Mileti potitur; a filiis Leodamantis, qui Assesum se receperant, victus interficitur; filii ipsius fuga disperguntur, III, 388, 54.
- Amphitropensis demus Atticus, II, 620, 6.
- Amphitryo, Electryonis caedem ultus, Alcmenen uxorem ducit, II, 25, 1. Praxiam inter socios dividit (in bello

- contra Teleboas gesto); sibi retinet poculum, II, 67, 1.
 Pater Herculis, IV, 338, 2. Datum ei de Herculis futura gloria oraculum, III, 369, 20. Ejus bubulci, II, 29, 4.
 Amra, Abracandi f., IV, 547, 11. Pater Mosis et Aaronis, ib.
 Amram, Clathi f., III, 217.
 Amubia (*Aroita*) Asdahagis Medi f., Nabucodrossori despondetur, IV, 282, 7.
 Amulius, III, 74 sqq. 83 sqq. Ejus rex, III, 411, II, prae. p. viii, 6.
 Amun, Ammon, ap. Egyptios quid significet, II, 389, 9.
 Amurius (C.) Tiro, e Cornelia urbe longævus, III, 608, 29.
 Amus, Cariae urbs, II, 234, 36.
 Amuthartaus, rex, Æg. XXXVII, sec. Eratosth., II, 565.
 Amyre sive Cittia, Salaminis Cypriorum regis f., ejus sepulcrum, IV, 469.
 Amyclae, II, 627, 11. Amyclæus ager ab Heraclidis conceditur Philonomo, qui ex Lesbo colonos adducit, III, 375, 36. Amyclæensium contra Spartanos bellum, II, 127, 73.
 Amyclas, Lacedæmonis f., Leucippi pater, III, 324, 22.
 Amyclas et Clinias Pythagorei, Platonem impediverunt, ne commentarios Democriti combureret, II, 290, 83.
 Ἀμύρταξ in India, II, 424, 30; 423, 29.
 Amycus, rex Bebrycum, a Polluce pugilatu victus, II, 19, 9; IV, 548, 15; a Mariandynis occisus, II, 39, 49.
 Amycus (Amyci heroum), locus ad Propontidem, non longe ab Nymphaeo Chalcedonio dissitus, IV, 304.
 Amymones, Epiri gens, II, 462, 4.
 Amyndari, Athamanum regis, filius Galates, II, prae. xviii, 22.
 Amyntæ, Thesprotiae populus, II, 143, 134.
 Amyntas I, Aeropi f., regnat 52 annis; succedit Alexander filius, III, 690; II, 152, 154.
 Amyntas II Aridæi f., Amyntæ nepos, Alexandri I pronepos, post Archelaum II vel Aeropum II regnat annum unum; a Pausania ejectus mox redit regnatque annos sex; iterum ejectus iterumque restitutus regnat annos octodecim; succedit Alexander II filius, III, 691. Alter ejus filius Perdiccas III et Philippus II, *ibid.*
 Amyntas filius Alexandri I, frater Perdiccae II, pater Aridæi, privatam vitam egit, III, 591.
 Amyntas ὁ μισρὸς a Derda, quem contumelia affecerat, insidiis appetitur, II, 153, 156.
 Amyntas, Cratis f., Pierius, Thessalorum praetor (194 a. C.), III, 703, 2.
 Amyntor, Pheretis f., Asydamiae p., IV, 286.
 Amynus in Phoenicum mythologia, III, 567, 8.
 Amyrica (vel Amyrus) Thessaliae urbs. Amyraci primum vocabantur Eorli, deinde Leleges et Centauri et Hippocentaurs, II, 465, 5.
 Amyrus. V. Amyrice.
 Amyrtæus, Æg. rex XXIII sec. Eratosth., II, 558.
 Amyrtæus, Saita, Æg. rex (dynast. XXVIII), II, 596.
 Amyrtis in Gangem influit, II, 413, 18.
 Amythaon, Cretei et Tyrus f., III, 302, 3; Melampodis pater, IV, 390, 9.
 Amythaonidae prudentia clari, III, 374, 33.
 Amytis (*Amytis*? Amubia, Euseb.), Asyagis, Mediae satrapæ, filia, Nabucodrossori Chaldaeo despondetur, II, 502, 12.
 Amytis. V. Amytis.
 Anacampseros herba, III, 515, 30.
 Anacrum Athen. a Polygnoto pictum, III, 481, 71.
 Anacharsis, 7 sapp. unus, II, 215, 28. E. Galactophagis Scythia oriundus in Græciam venit, III, 460, 123. Quando Athenas ad Solonem venerit, II, 40, 16; IV, 502, 15. Mysonem convenit, IV, 502, 16.
 Anacreon, III, 73, 8. Ejus ætas, II, 279, 23. Poeta in amando puero Polycratis rivalis, IV, 299, 2. Ejus inventum barbitum, III, 3, 5. Anacreontis locus a Posidonio explicatus, III, 277, 67.
 Anactorium a Cypseli filio colonia frequentatum, III, 392, 58.
 Anacyndaraxes, Sardanapalli pater, II, 180, 253.
 Anacus tibicen, IV, 301.
 Anadoma, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
 Anara in Caria, Menelai poetæ patria, IV, 431, 9; ab Amazone dicta, III, 597, 58.
 Anagrus (Hunus), Turcarum dux, ad Bosporum castra habet (576), IV, 247, 43. Utiguratorum prae. IV, 247.
 Anagastes Ornigiseli f., Istri fl. custodiæ praefectus, IV, 108, 38. Gothorum manum ad devolutionem adigit (467), IV, 108, 39. Ullibum (?) Scytham interfecit, IV, 616, 205. Rebellat (470), IV, 216, 206, 2.
 Ἀναδάρξ γῶρος in Troade, II, 370, 21.
 Anaitis, Venus Babyloniorum, II, 498, 2.
 Anaitidis statuæ ab Artaxerxe Memnone dedicatæ, II, 509, 16.
 Anancastes Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
 Ananias, Oniae f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
 Anaphes insulae incolæ ob perdicum multitudinem emigrare coacti, IV, 421, 42.
 Anaplus Byzantii, IV, 150, 22.
 Anapus, Siciliae fl., II, 373, 8.
 Anastasius, ex Epidamno urbe ortus, post mortem Zenonis imp., uxore ejus Ariadne atque regno potitur, IV, 141, 5. Longinum, Zenonis fratrem, in Isauriam amandat, IV, 141, 5. Isaurorum rebellionem per Joannem Scytham restinguit, IV, 141, 6. Arabes Scenitas, qui vicinas Rom. imp. provincias depopulabantur, per duces suos clade affligit adeo ut pacem petant, IV, 142, 6. Contra Persas, qui rupto fœdere Armeniam invaserant, duces mittit Ariobindum, Patricium, Hypatem, Appionem, IV, 142, 6 et 7. Avum Nonnosi ad Aretham Saracenorum Chindenorum principem mittit (c. an. 498), IV, 179. — Ejus rerum publicarum administratio, IV, 621, 215 sq.
 Anathia sive Tyrus, in Euphrate castellum, III, 590, 22.
 Anatole. Indur mons, ad Gangem, unde nomen habeat, II, 441, 4 a.
 Anatolius magister, Juliani in exp. Persica comes, IV, 5.
 Anatolius ad Attilam legatus mittitur, cum quo pacis conditiones componit, IV, 74, 5; iterum a Theodosio ad Attilam una cum Nono mittitur (449), IV, 97, 13 et 14 613, 198.
 Anaxagoras philos., IV, 101, 6. Calliade archonte Athenis philosophari cupit (480), II, 362, 2; septem sapientibus annumeratur, IV, 48, 8. Ejus sententia de Homeri carminum argumento, III, 581, 26; de luna, II, 30, 9; de aerolithis, II, 431, 5. Anaxagoras a Democrito reprehensus, III, 582, 33. Ejus accusatores, defensores et condemnatio, III, 163, 14; 43, 31; 213, 141; discipulus Themistocles, II, 53, 1; et Metrodorus Lampsaecenus, III, 581, 26. Anaxagoras cum Sosibio contentio fuit, II, 188, 297.
 Anaxander, Thebanorum in Thermopylis dux, IV, 338, 3.
 Anaxandrides. V. Alexandrides.
 Anaxarchus Eudæmonicus, Alexandri M. adulator, III, 164, 18. Ejus luxuria, II, 308, 14; dictum, IV, 159, 10.
 Anaxibia in India Solis amorem fugit, II, 431, 4 a.
 Anaxicrates, archon Athen., III, 170, 9.
 Anaxicrates, historicus, IV, 301.
 Anaxilas, Rheginorum tyrannus, II, 173, 228; Olympici ludia rheda victor, Grævus convivio excipit. Epinicion ei scripsit Simonides, II, 219, 21. Post victoriam Olympi-

- cam, nummis thesam et leporem insculpsit, II, 173, 228 a.
- Anaxilaus medicus, II, 81 b.
- Anaximander Lampacenus, II, 67, 3.
- Anaximander Milesius, II, 5, 1; gnomonem et horoscopia invenit, III, 581, 27.
- Anaximander Milesius junior, historicus, II, 67 a.
- Anaximenes contra Phrynen oratio Euthiae tribui solet, II, 354, 5; III, 51, 67; maledicus scriptor, II, 84 b. In eum Theocriti Chlidierium, II, 86 b. Archiae Thuri magister, II, 368, 18.
- Anazarba, Ciliciae opp., patria Asclepiadis hist., III, 306.
- Ancæus, Arcadiæ mons, IV, 318, 2.
- Ancrus, Lycurgi et Antinoës vel Antiope's, apud Arcades colitur, II, 183, 89; IV, 336.
- Ancrus, Neptuni et Astypalaë f., in Samo agriculturam exercens, quomodo mortuus sit, II, 159, 176. Samii rex, II, 215, 10.
- Anchemolus, Rhæti f.; ejus facinus, III, 231, 78.
- Anchiale, Iapeti f., a qua urbs cognominis; mater Cydni, a quo fluxus, III, 486, 1; 188, 11.
- Anchiale vel Anthilene (?) Apollini Oaxeni parit, IV, 476, 1.
- Anchiale urbs ab Anchiale condita, III, 188, 11; vel a Sardanapallo, II, 305, 5.
- Anchialeus fluv. ad Anchialen urbem, III, 487, 1.
- Anchialus Parin educavit, III, 303, 11.
- Anchialus in Thracia a Gothis vastata, III, 681, 22.
- Anchimolus Lacedæmonius contra Pisistratidas missus repellitur, II, 110, 17.
- Anchimolus philosophus, strenuus aquæ potator, IV, 418, 24.
- Anchises, V. Æneas.
- Anchitus Pausaniæ Geloi pater, III, 163, 12.
- Ancilia Saliorum, III, 469, 8.
- Ancon, γλυκὺς δρυὼν, Sardibus locus dicitur ubi servi Lydorum cum filiabus dominorum ab Omphale inclusi sunt, II, 305, 6; 310, 22.
- Ancyra, Galatiæ urbs, unde nomen nacta sit, IV, 312, 13; a Trogmis condita, III, 536, 19. Ibi turbas excitat Marcianus sub Zenone, IV, 137, 1.
- Ancyropolis, Ægypti opp., III, 235, 112.
- Andania, Messeniæ urbs, III, 574, 14.
- Andanis, fluv. Carmaniae, III, 476, 39.
- Andalis, Æthiopiarum opp., IV, 351, 3.
- Andigan, Hormisdæ regis legatus, de pace ineunda cum Zacharia, Tiberii legato, confabulatur. Ejus dolus (580), IV, 260 sqq., 69.
- Andocides propter hermas truncatos in iudicium vocatus absoluitur, II, 75, 1. Andocidis herma, II, 483, 62.
- Andonoballus Herulus apud Claudium imp., IV, 196, 9.
- Andriemon Amphissam in Loricis condidit, II, 145, 120.
- Ἀνδρα Cretensium, II, 131, 88 a.
- Andria, urbs Elidis, IV, 509, patria Teupali, 16.
- Andriscus, qui se Persei filium dictitabat, a Demetrio Sotere Romam ablegatur. Ex custodia aufugiens Miletum venit. Quamquam de se fabulam finxerit, et quomodo pervenerit, ut laud parvis subsidis instructus paternum quod dicebat regnum recuperare tentaverit, II, præf. xii sq., 16. Assumpto Philippi nomine, per unum annum regno Macedoniæ potitur. Captus vinculis Romam traducitur, III, 702, 13. Cf. Pseudophilippus.
- Andriscus, historicus, IV, 301.
- Andro, unus e 400 viris contra Antiphontem decretum scripsit, II, 621, 10.
- Andro ab Eurle Rhodio pugilatu in Olympia victus, II, 183, 261.
- Andro, Ephesius, Teius, Halicarnassensis, Alexandrianus, historici, II, 346; alii, *ibid.* not.
- Androcalis, opp. Æthiopiarum, III, 478, 42.
- Androclus servus, ejusque leo, III, 510, 5.
- Andrococtus Phryx, vir mollitie diffuens, III, 152, 14.
- Androcydes Pythagoreus, περί συμβόλων ἱδυαγορίων scripsit, II, 279, 23; III, 6, 19.
- Androcydes, Cyzicenus pictor, φάιχθς; Scyllam pingit, III, 131, 66.
- Androdamas Rheginus Chalchidensis Thraciæ leges scripsit, II, 153, 159.
- Androctas Tenechus scriptor, IV, 304.
- Androgeon, Minois f., sub Eurygyæ nomine Iodis honoratur ap. Athenienses, II, 22, 3; IV, 539, 16.
- Androgyni Libyæ, IV, 352; II, 179, 249. Cf. III, 618, 35; 619, 36; 37, 38, 39.
- Andromache et Hector parentes Scamandrii, III, 373, 29. Neoptolemo tres filios parit, III, 338.
- Andromachus Carthænus Crassum Parthis prodit; facinoris pinas dat, III, 418, 88.
- Andromatis in Gangem influit, II, 413, 18.
- Andromeda, Perseo parit filios quattuor, II, 28, 1. Cf. IV, 544, 18; rupi circa Jopen affixa, III, 325, 27.
- Andronicus Alypius, scriptor, IV, 304.
- Androsthenes, Idalii f., Gyrtonius, Thessalorum prætor, (187 a. C.), III, 704, 2.
- Anebus, Babii f., Arbeli (vel Chaali) pater, IV, 281, 11; 285, 12.
- Anementus, animal in cosmogonia Chaldaica, IV, 280, 1.
- Anelussa, Libyæ opp., III, 239, 133.
- Anænes, ab Elethæa Homeritis præficitur, IV, 178.
- Angares, Astyagis cantor, Cyri consilia Astyagi inter canendum subindicat, II, 90, 7.
- Angues in Troglodytide, III, 16, 20.
- Anguillæ Lethonis fluvii, III, 186, 2; Copaidis, III, 192, 1.
- Angurus mons ad Istrum fl., IV, 519, 1.
- Anicetus, Hercules et Megaræ f., IV, 330, 5.
- Anippe, Nili f., Neptuno parit Busirin, IV, 291, 2.
- Anima. De ea Dierarchi sententia, II, 265.
- Anio, Italiae fluvius, unde dictus, III, 230, 26.
- Anedotus bellua et semideus ap. Chaldaeos, IV, 289, 1; II, 499, 5 b.
- Annius, Tuscorum rex, III, 230, 26.
- Annuli cur in digito qui est minimo proximus gerantur, III, 511, 7.
- Annus magnus. De eo variorum sententiæ, IV, 317.
- Anobret in mythologia Phœnicum, II, 570, 4.
- Anochus, Madianis f., III, 211, 7.
- Anadaphus, rex Chaldæorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Anolinus, præfectus prætorio Maximini imp., interficitur, III, 673, 13.
- Anopyhis, rex Æg. decimus ap. Eratosth. II, 545.
- Antæ ad Avars, qui agros ipsorum vastabant, legatum miserunt Mezamerum, quem Avars occidunt (c. an. 560), IV, 204, 6.
- Antara, Proeti uxor, Bellerophonis amplexus petit; repulsam ferens, Bellerophontem ficta accusatione ulciscitur, III, 303, 12.
- Antarus Tingi sepultus; ossa ejus effosa vidit Sertorius. Cum Antæ uxore Hercules gignit Sophacem, III, 471, 19. De Antæa fabula explicatur, IV, 539, 13.
- Antagoræ poetæ dictum in castris Antigoni Gonatæ, IV, 416, 15.
- Antalcidas, Leontis f., Lacedæmonius; probrosæ Græciæ pacis auctor; summopere ab Artaxerxe honoratur, II, 91, 28; 296, 11.

Antander, Syracusanus, Agathochis frater, et rerum ejus scriptor, II, 382.
 Antandrus urbs sub Ida sita, olim Edonis et Cimmeris ab incolis appellata, II, 162, 190.
 Antenor Græcis Trojam prodit, III, 244. Astyanactem e regno pellit; contra Antenorem vero prospere rem gerit Aeneas, IV, 277, 2. Antenor in Italiam trajecit. Ejus comes Opsicelas, III, 301, 5.
 Antenor Promnesum Cephallenæ tyrannum occidit, ipseque princeps a populo creatur, II, 232, 32.
 Antenor, historicus, IV, 305.
 Antenoridarum collis in Cyrene, III, 337, 9.
 Anthana, Laconiae opp., III, 644, 43.
 Anthea, Argolidia urbs, III, 574, 15.
 Anthreas Lindius; ejus mores et poemata, IV, 477, 2.
 Anthedon, Glauci pater, III, 151, 12.
 Anthedon. Via Thebis eo ducens; ubi situs, forum; agrorum proventus; incolarum studia, figurae, ungues; de origine eorum traditio, II, 259, 23. Anthedon, πλιο-
 νεία; sedes, II, 240, 25. Anthedonia vitis ab Antho uo-
 minata, II, 135, 94. Anthedonia Myrtis poetria, III, 78, 44.
 Anthedonia, vetus Calauriae ins. nomen, II, 136, 95.
 Anthemion Atheniensis, Anyti pater, II, 281, 31 a.
 Anthemius ad imperium erectus, IV, 109, 40. Pater Mar-
 ciani et Procopii, IV, 137, 140, 3. Ex ejus aerario magna
 pars pecuniae a Leone in bellum contra Vandalos im-
 pensae fluxit, IV, 137, 2. In Romanum patricium injuste
 animadvertens, Recimerum generum a se alienavit, IV,
 617, 207. Hinc seditio, bellumque, in quo Gundubaldi
 manu imp. interficitur, IV, 617, 209; 119, 10.
 Anthemocritus, Aristomachi tyr. parasitus, III, 193, 5.
 Anthemoisia, Lyci fluvii f., Dascyli uxor, Lyci regis mater,
 II, 39, 49.
 Anthemusa, priscum Sami ins. nomen, II, 159, 173.
 Anthena, Laconiae urbs, III, 30, 8.
 Anthi gens Arcadica, III, 11, 33.
 Anthimus melicus, ut Theodericho favens, a Zenone in
 exilium agitur (478), IV, 120, 11.
 Antium, urbs Italiae, III, 661, 22.
 Antho, Amulii f., III, 75, 2.
 Anthropophagi supra Boeysthenem, IV, 435, 1.
 Anthus, a quo Anthedonia vitis vocatur, II, 135, 94; Hy-
 peretis frater, in Calauria sedem fixit, quæ inde Anthed-
 onia vocata; infans raptus, a fratre investigatur, II,
 136, 95.
 Anthes, Neptuni f., a Cleomene interfectus, III, 30, 8.
 Anthus Halicarnassensis, obses versatus apud Phobum
 Milesiorum regem, cujus uxor Cleobira ob contemptum
 amorem necat Anthemum, II, 164, 139.
 Antia in Italia unde dicta sit, IV, 527, 6.
 Anticlea, III, 19, 2. Ulyssis mater, III, 101, not. II, 147,
 130.
 Anticles, Theocriti f., II, 86, not.
 Anticles Lacedaemonius, Leonis pater, III, 122, 22.
 Anticondylenses in Bœotia, III, 337, 1.
 Anticrates Laco Epaminondam occidit; ab eo genus ducunt
 Machærones Spartani, II, 192, 3.
 Anticyra, Phocidis urbs, IV, 331, 3.
 Antigæns ante Calliam archon Athenis, II, 248, 42.
 Antigæns archon (407), II, 331, 14.
 Antigæns Thebanus tubicen, II, 286, 60. Alcibiadis ma-
 gister, III, 521, 9.
 Antigona, Eurytionis f., Peleo Polydorum parit, IV, 506, 3.
 Antigoniæ evertit, incolas Antiochiæ transducit Seleu-
 cus Nicator, IV, 506, 3.
 Ἀντιγονάκ, navis sacra Athen., II, 121, 49.

Ἀντιγονάκ, poculi genus, III, 133, 57.
 Antigonus, Philippi f., quam sit provinciam nactus post
 mortem Alexandri, III, 691, 668, 1. Cyprum oppu-
 gnanti auxiliatur Dionysius Heracleus tyrannus, III, 529, 4.
 Antigonus filiorum hujus Dionysii curam habet, *ibid.*
 Theocritum Chium, ob dicteria in regem jactata, inter-
 ficit, II, 87, a. Demonem amat, III, 168, 4; 67, 4;
 Oxythemidem occidit, III, 168, 4. Contra Seleucum et
 Lysimachum pugnans occidit vitæ anno octogesimo
 primo, II, 433, 4; quot annis in Asia regnaverit, III,
 706, 1.
 Antigonus Gonatas, Demetrii Poliorcetes et Philæ, Antipa-
 tro natæ, filius, Gonis in Thessalia educatus, Macedoniæ
 regnum quot annos tenuerit, III, 700, 8. 696, 8. 703, 1.
 E Græcia in Macedoniam properat contra Ptolemaum Ce-
 raunum; proelio navali victus redit in Bœotiam, III, 534,
 13. Post necem Ptolemæi Cerauni Macedoniæ regnum
 occupat, III, 534, 14. Menedemi Eretriensis discipulus;
 Gallos ad Lysimachiam vincit; ad regem Menedemus se
 confert, III, 44, 36. Antigonus contra Pyrrhum bellum
 gerit, locisque nonnullis ei cedere cogitur, III, 703, 1.
 Contra Antigonom bellum parat Antiochus Soter, III,
 535, 18. In castris Antigoni Antagoras poeta, IV, 416,
 15. Antigonus, inter tutores filiorum Nicomedis Bithyni,
 III, 537, 27. Zenonem Cilliensem magni facit, IV, 165,
 30. Persarum stoicum Corintho præficit, III, 48, 52. Ejus
 frater Demetrius δ καλὸς qui Cyrenen abiit; filius et in
 regno successor Demetrius, III, 709, 1.
 Antigonus Doson (Phuscus macedonice), Demetrii Pulchri
 et Olympiadis Larissæ filius, post mortem regis Deme-
 trii II uxorem ejus Chryseidem ducit, et tutor Philippi V
 regnum Macedoniæ administrat per annos novem, III,
 701, 10. 696, 10. Ab Arato in Græciam vocatur, II, 23, 4.
 Achæis auxilians Cleomenem Spartanum vicit, Sparta-
 nosque libertate donavit, III, 703, 1. Ejus magister Eu-
 phrantus, III, 19.
 Antigonus historicus, IV, 305.
 Antigonus Judæorum rex ab Antonio securi percussus, III,
 494, 15.
 Ἀντιγονάκ in rep. Athen., II, 113, 25.
 Antileo Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
 Antileo, Hipparinum amasium ulciscens, Archelaum He-
 raceotarum tyrannum occidit; ipse a satellitibus tyranni
 truncatur; statua ei posita, II, 298, 16.
 Antileo historicus, IV, 308.
 Antilibanus mons unde dictus, III, 566, 7.
 Antilocheus historicus, IV, 306.
 Antilocheus Lemnius, Socratis adversarius, II, 187, 279.
 Antilocheus poeta, II, 485, 63.
 Antimachus, Thrasyanoris f., Deiphontis p., III, 376, 38.
 Antimachus Dyspontius, Ol. 4. olympionica, III, 605, 4.
 Antimachus poeta, Stesimbroti Thasii discipulus, II, 52 a.
 Lyden amasiam carmine elegiaco cecinit, II, 316, 42.
 Carmine Lysandrum celebrante ab Nicerato superatur,
 II, 485, 63. Platoni de Antimacho iudicium, *ibid.* Anti-
 machi de Homeri patria sententia, II, 58, 18.
 Antimachus quidam historicus, IV, 306.
 Antimenes, Nelei f., III, 304, 19.
 Antimenides Mytilenarum exulum dux, II, 158, 172. Ei
 cum Pittaco contentio fuit, II, 188, 297.
 Antinoos Lycurgo parit Ancarum et Epiochum, IV, 336.
 Antinoos, e Bithynio Bithynum, Adriani delicias; ejus in
 Ægypto nex, III, 585.
 Antiochus ad Daphnen in Syria origines, IV, 468, 4. III,
 276, 59. IV, 469. Sæpenumero urba terræ motibus quas-
 sata, IV, 469. Antiochenes ab Hircæ et Diodoto excitati
 ab Alexandro Bala deficiunt, ac Ptolemæo Philometori

- regnum offerunt, II, *præf.* XVI, 19. Antiochenes contra Antiochum Asiaticum rebellantes et vi repressi, Philippum, Philippi Grypi f., in regnum reducere instituunt, II, *præf.* XXIV, 34. Antiochiae Euphoro sepultus, III, 71. Antiochenes ludos Olympicos a Pisiris redimunt, regnante Claudio, IV, 270. Urbis episcopus Calandion, IV, 136, 6; et Gregorius, IV, 272, 1. Regnante Justiniano urbs a Persis capta, IV, 207, 11.
- Antiochia; sic Charax urbs ab Antiocho V appellata est, III, 478, 44.
- Antiochia aliquando dicta est Alabanda Cariae urbs, III, 646, 48.
- Antiochia ad Marandrum. Ibi androgynus natus, III, 618, 35.
- Antiochianus, belli Parthici scriptor, III, 649, 13.
- Antiochis, tribus Athen., II, 366, 14. III, 117, 7. Ejus pagi Thoræ, Crios, Colonus, II, 356, 13.
- Antiochus, sub Alcibiade classis dux, a Lysandro vincitur, II, 331, 14.
- Antiochus Soter, Seleuci Nicanoris et Apames Persidis filius, quot annis regnaverit; ex Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., procreat Antiochum Theum, Stratonice Demetrii III regis Mac. uxorem, Apamen Magae uxorem, III, 707, 5. Cf. IV, 558, 55. Initio regni Patroclum ducem cum Hermogene legato in citeriora Tauri mittit; per eum cum Heracleensibus sordus init; in Bithynia autem (a Zipete) clade afficitur, III, 534, 15. Deinde expeditionem contra Nicomedem Bithyniae regem instituit, III, 535, 16. 18. 20. Eodem tempore contra Antigoni Gonatam bellum parat, *ibid.* Gallos vincit, III, 71. Amilrochati, Indiarum regi, caricas et vinum mittit, IV, 420, 43. Sostrati libicinis filios corporis custodibus adscripsit, IV, 416, 13. Ejus (vel Antiochi II) parasitus Sostratus, III, 310, 7.
- Antiochus II Theus, Antiochi Soteris et Stratonices f., III, 707, 5. Ejus tempora; decessit Ephesi; e Laodice pater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quam Ariarathes duxit, et alterius filiae, qui nupsit Mithridati, III, 707, 8. Byzantinis bellum infert, sed quum hosti auxiliarentur Heracleotarum naves, a crepto destitit (c. 238), III, 538, 23. Ejus praefectus in Parthia Pherecles occiditur, Parthique in libertatem se vindicant, III, 586, 1. Magni facit Herodotum logomimum, et Archeaum saltatorem, IV, 416, 13. Ejus amasius Themiso, IV, 488, 2.
- Antiochus Hierax, Antiochi Thei et Laodices f.; ejus contra Seleucum Callinicum fratrem natu majorem bella, ceteraque historia, III, 708-710.
- Antiochus III Magnus, Seleuci Callinici f., frater Seleuci Cerauni, pater Seleuci Philopatoris et Antiochi Epiphanis; regni tempus; rex, III, 711, 12. Ad eum Agathocles, Ptolemæi V Epiphanis tutor, Pelopem legatum mittit de servando fœdere et societate, II, *præf.* p. XXVIII. Cleopatram filiam uxorem dedit Ptolemæo Epiphanis (193), III, 720, 2 not. Gazam obsidet; Scopam Aetolum, Ptolemæi Epiphanis ducem, ad Panium montem in Cretesya vincit. De eo proelio Zenonis historici errores, III, 180 sq. Hannibale consiliario utitur; deinde eum suspectum habuit, III, 98, 6. Ab eo deficit in Armenia Artaxias, II, *præf.* p. 2, 9. Cum Xerxe Armenio fœdus et cognationem contrahit, IV, 557, 53. Apud Thermopylas ab Acilio Glabrione victus Elateam fugit; hinc Ephesum traiecit. Futuri ejus casus prodigio nuntiantur, III, 616, 32. Inter duces ejus Buplagus Syrus, qui ad Thermopylas cecidit, *ib.* Antiochus a Romanis in Asia debellatus, II, 539, 26. Scriptores in ejus aula versantes, II, 68 sqq.
- Antiochus IV Epiphanes, Antiochi Magni f., Seleuci Philopatoris frater, quamdiu regnaverit; pater Antiochi Eupatoris, III, 711, 14. Ptolemæi Philometoris pueri duces inter Pelusium et montem Cassium proelio vincit; Memphim adscendit; Ptolemæi rebus se providere dicens Aegyptum sibi subjugavit, III, 720, 2 not. IV, 558, 57. Judaeorum templum exspoliavit, III, 322, 3. 414, 73. 256, 14. Artaxiam Imperata facere cogit (an. 165), II, *præf.* p. 2, 9. Antiochiae fontem vino imiecit, IV, 425, 6. Ejus luxuria, III, 186, 1. Pro filio ejus Attali machinatione venditur juvenis quidam, cui Alexandri (Bolar) nomen inditum, II, *præf.* p. XII, 14. III, 637.
- Antiochus V Eupator, Antiochi Epiphanis f., rex Syriae, duos annos regnat, III, 711, 14. Facie simillimus erat Alexandro cuidam, juveni Smyrnaeo, II, *præf.* p. XII, 4. Ejus tutor Lysias, quem interfecit Demetrius Soter, III, 711, 15. Antiochus Characem Mediae urbem Antiochiam appellavit, III, 478, 44.
- Antiochus VI, Alexandri Balæ f., III, 712, 17; quem infantem pater apud Dioclem Abarum in Arabia principem deposuerat, II, *præf.* XVI, 20. Puer apud Iamblicum in Arabia degit, unde in regnum eum reducere instituit Diodotus, II, *præf.* XVII, 21. In regnum reductus postea ab eodem Diodoto interficitur, II, *præf.* XIX, 25. Diogenem Babylonium peripateticum suffocari jussit, III, 637, 1.
- Antiochus VII Sidetes, Demetrii Soteris f., Demetrii Nicatoris frater, Sidre educatus, post captum ab Arsace fratrem regno Syriae politus regnat annis novem. Judaeos debellavit, moenia Hierosolym. evertit. In expeditione Parthica occumbit; filius ejus Seleucus ab Arsace capitur, III, 712, 18; IV, 561, 66. Tryphonem in Doro urbe obsidet, III, 644, 40. Hierosolyma oppugnat, III, 756, 14. In expeditione Parthica Indaten, Parthorum ducem, ad Lycum fluv. vincit; comitatur eum Hyrcanus, III, 414, 74. Præter Seleucum, quem cepit Arsaces, quattuor habuit liberos, filias duas, quibus Laodices nomen, filios, Antiochum mature extinctum, et alterum Antiochum cui Cyziceni cognomen, III, 713, 19. Ejus luxuria et violentia, III, 257, 17. 258, 20.
- Antiochus, Antiochi Sidetis f., mature extinctus, III, 713, 19; frater Antiochi Cyziceni, III, 713, 19.
- Antiochus VIII Grypus sive Philometor, Demetrii Nicatoris (et Cleopatraz) f., fratri Seleuco in regno succedit; Alexandrum Zabinam debellat, undecim annis regno politus, adventante Antiocho Cyziceno, potestate abdicata Aspendum se confert, III, 714, 21. Mox reversus una cum Ant. Cyziceno regnat usque ad mortem, III, 714, 22. Ejus uxor Tryphana, Ptolemæi VIII filia, III, 716, 27. Filii quinque: Seleucus, Philippus, Antiochus major, Antiochus minor, Demetrius Eucarrus, III, 715, 23, 25 *ibique not.* Heracleonem Beroensem ad summas dignitates provehit; sed pæne ab eo esset regno ejectus, III, 265, 36. Ejus parasitus Apollonius, III, 264, 33. Ludos Daphnenses celebrat splendidissime, III, 263, 31.
- Antiochus IX Cyzicenus, Antiochi Sidetis f., apud Craterum eunuchum educatur; terrore Demetrii Nicatoris Cyzicum fugit, III, 713, 19. Postmodum in Syriam reversus primum solus regnat, deinde una cum Antiocho Grypo, postea, defuncto Grypo, iterum solus usque dum proelio contra Seleucum Ant. Grypi filium victus se ipse interimit, III, 714, 22 et 23. Filius ejus Antiochus Eusebes, III, 715, 24.
- Antiochus X Eusebes, Antiochi Cyziceni f., Seleucum, Antiochi Grypi filium, ad Mopsuestiam in Cilicia, et deinde fratrem ejus Antiochum debellat, III, 715, 24, 25. Cum tertio Antiochi Grypi filio Philippo de regno certat; uterque partem Syriae obtinet; tandem superatus Antiochus ad Parthos confugit, III, 715, 26. (Idem

- ab Alexandrinis invitatus, ut in Egyptum se conferat, ibique regnum cum filia Ptolemai Dionysi capessat, morbo impeditus diem obit, 716, 26.) Ejus e Selene filius Antiochus Asiaticus, III, 716, 26 *not.*
- Antiochus XI major et Philippus, Antiochi Grypi (*et Tryphæne Ptolemæo VIII natæ*) filii gemini; cum Antiocho Eusebe de regno certant; Antiochus prælium committens in Orontem fluvium cum equo delapsus perit, III, 715, 23.
- Antiochus XII minor, Dionysus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 *not.*
- Antiochus Asiaticus, clado accepta, contemnitur; Antiochiensium rebellionem comprimit; contra Philippum, Philippi Grypi f., cui regnum tradere adversarii volebant, Sampsigeramum advocat; is vero dolo Antiochum interfecit, II, *præf.* xxiv, 34.
- Antiochus XIII Asiaticus, Antiochi Eusebis et Selenes filius, a Pompeio regnum Syriæ repetens repulsam tulit; ab Alexandrinis, ut in Egyptum se conferat, invitatus, morbo præventus perit, III, 716, 26.
- Autiope, Ætæe mater, IV, 397, 1.
- Autiope, Lycurgi uxor, Anceæ mater, II, 133, 89.
- Autiope, Nycteo natæ, historia, III, 618, 6. III, 366, 14. Theseo Hippolytum parit, III, 305, 24. Attractionem Solentis Atheniensis repellit et Theseo denuntiat, II, 345, 8.
- Antipas, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Antipater Macedo, Iollæ f.; ejus scripta, II, 338. Summa ejus ap. Philippum regem auctoritas, IV, 357, 3. Macedoniæ, Græciæ, Myriis, Triballis, Agrianis præficitur, III, 668, 1. Cum Cassandro f. regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos per Archiam investigat, II, 367, 18. Himeræum, Demetrii Phalerei fratrem, interfecit, IV, 358, 10. Ejus filia Phila, III, 529, 4; et Eurydice, quam duxit Ptolemæus Lagi, III, 699, 5. Ejus frugalitas; ejus convictu utitur Polydorus Trius medicus, IV, 357, 7; II, 85 b.
- Antipater, Cassandri filius, III, 694, 697, 3. 703, 1. Thessalonicens matrem interfecit; ad Lysimachum, cujus filiam Eurydicen duxerat, confugit; a Lysimacho neci traditur, III, 695, 3. 698, 3. cf. 703, 1.
- Antipater, Philippi filius, Antipatri nepos, Meleagro in regno Macedoniae succedit; 45 diebus post a Sosithene pulsus est, quia doctando exercitui contra Gallos impar erat, III, 699, 6. Etesias appellatur, *ibid.* Postea recuperare regnum studet, 699, 7. 700, 8.
- Antipater, e Tio Bithynus, Chrestes p., III, 609, 1.
- Antipater, Nicolai Damasceni p., III, 348.
- Antipater, Herodis f.; institutum de eo iudicium, III, 423 sq., 23; II, 351, 55.
- Antipater, archon Athen. (45 p. C.), III, 618, 35.
- Antiphellus, Lycio urbs, III, 235, 80. IV, 479, 4.
- Antiphemus Rhodius, Laciæ frater, et Entimus Cretenses Gelam condunt, IV, 342, 5. 319. III, 29, 1.
- Antiphon prodigiorum interpret, Socratis adversarius, II, 187, 279.
- Antiphonem (contra) decretum scripsit Andron, II, 621, 10.
- Antissa, Macaræ f., a qua dicta urbs Lesbi, III, 574, 16.
- Antissa, Lesbi urbs, II, 574, 16. Antissæi Chios exules, quos in urbem receperant, vi ejiciunt, II, 158, 173. Antissæa in regione Orphæi caput jacet; ibi suavior est cantus lusciniarum, IV, 458, 8.
- Antissa, una ex Cycladibus ins., III, 573, 10.
- Antissa, Indio urbs, II, 444, 2.
- Antissa, urbs Indica, III, 574, 16.
- Antisthenis Socratici de Alcibiade dictum, III, 160, 1; aliud ejusdem dictum, II, 799, 20. Antisthenes in Iudis Isalmis, III, 43, 33. Primus pallium duplicavit, III, 5, 15; IV, 503, 19. Ejus placita, IV, 158, 7.
- Antisthenes Meleagris auctor, III, 79, 6.
- Antisthenes Rhodius historicus; alius Ephesius; alius Heraciteus, III, 182.
- Antistichus (L.) Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 410, 3.
- Antistius (L.) Vetus, consul (116 p. C.), III, 619, 38.
- Anton, Philisti amator; ejus facinus, II, 142, 107.
- Antonia Secunda, Publii f., e Velia longæva, III, 609, 1.
- Antonini Pii mors, III, 662, 29; inuoles, IV, 581, 115.
- Antoninus Heliogabalus, patruus Alexandri Severi, III, 673, 9. De ejus historia v. IV, 592, 137.
- Antonius Caracalla. V. Caracalla.
- Antoninia in honorem Antonini Caracallæ vocatur Byzantium, IV, 153, 38.
- Antoninianæ thermæ Romæ, IV, 67, 43.
- Antonius, Perpernae in Sertorium conspirantis socius, II, *præf.* xxiv, 32.
- Antonius, Cæsaris collega, III, 443, 22; apud Cleopatram, III, 326; cui Chalcidem in Syria attribuit, III, 724, 9.
- Antigonum Judæorum regem securi feriri jussit, III, 494, 15. Consul quæ post necem Cæsaris Romæ gesserit, III, 448 sqq.
- Antonius (M.), Lucii f., e Placentia urbe longævus, III, 608, 29.
- Antonius (T.) e Parma longævus, III, 609, 2.
- Antonius (T.) e Rhegio longævus, III, 608, 29.
- Antro Coratius, Sabinus, III, 470, 12.
- Antyllus excavatus oculorum usum recuperavit, III, 323, 17.
- Antyllus, Quintus, jubente C. Graccho, cujus familiaris erat, in Capitolio trucidatur, II, *præf.* xxi, 27.
- Anubis semideus, rex Egypti, II, 531 a.
- Anutis (*potius* : Amytis), Xerxis (*Artaxerxis*) soror, Bagazi (*Megabyzi*) uxor, mulier formosissima, et intemperantissima, II, 93, 21.
- Anytus, Alcibiadis familiaris, III, 160, 1. In rep. Athen. corrupendorum judiciorum auctor, II, 127, 72. Socratem accusavit, III, 43, 32. Rogationem fecit, ut Herodoto qui historias suas Athenis legerat, decem darentur talenta, II, 380, 1.
- Aornum in Adiabene orificium, quod aves supervolare non valent, IV, 294, 7.
- Apachnas (*Pachnas*), in Egypto rex, II, 567 sqq.
- Apame Persis, Seleuci Nicanoris uxor, mater Antiochi Soteris, III, 707, 5. Ab ea urbs nomen habet, IV, 470.
- Apame, Antiochi Soteris et Stratonices filia, uxor Magni, III, 717, 5.
- Apame, Prusiæ uxor, III, 51, 72.
- Apameorum bellum cum Larisæis, III, 253, 5. Apamea urbs, III, 276, 59, olim Mazabda vicus; opus Seleuci Nicatoris, IV, 469. Terræ motu quassata tempore Mithridatis, III, 418, 80. Ejus episcopus Conon Isaurus (sub Anastasio), IV, 141, 6. Urbs ab Adaarmane, Choeris duci, capta, incensa, cives in servitutem abducti, IV, 275, 4. In ea urbe Euphorion sepultus, III, 71. Apameenses: Tryphon, Poeklonius, Numerius, q. v.
- Apamea Bithyniæ, olim Myrlea, quam a Philippo V accepit Prusias Zelmæ f., qui nomen ei ab uxore Apame indidit, III, 51, 72. A Triario in bello Mithridatico captus, III, 547, 41.
- Apamea in Media urbs, III, 308, 4.
- Apaprus, Æg. rex XX sec. Eratosth., II, 351.
- Apatura, urbs non longe a Phanagoria, IV, 317.

Apaturiorum festi origo, IV, 539, 19.
 Apaturius Gallus, interfector Seleuci Cerauni, Syriae regis, III, 711, 11.
 Apellari (?), III, 106, 2.
 Apelles, Melanopis f., pater Maronis et Dii, II, 66, 10. III, 611, 20.
 Apelles pictor, III, 518, 31. Artis descendit causa Sicyonem se confert, III, 120, 17.
 Apelles vel Apollas Ponticus historicus, IV, 307.
 Apellico Teius, civis Atheniensis adscriptus, Aristotelis et reliquorum peripateticorum libros emendo et furando corrigit; ex Metroo plebiscita et senatus consulta accipiens in furto deprehenditur; capitis periculum fuga evadit; postea tamen redire ei licet; ab Athenione in Delum mittitur; sed ab Orbio Rom. praetore clade affectus vix fuga evadit, III, 269 sq.
 Ἀπύρῃ certamina Olympica, III, 122, 21; ἀπύρῃ vocabuli origo, III, 122, 21.
 Apes chalcoides in Creta, IV, 305, 1.
 Apesas heros, et Apesantus mons Argolidis, II, 30, 9.
 Ἀπαμύοντες, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
 Aphauban Narsari ad Galerium legatus (297), IV, 188, 13. 189, 14.
 Aphareus, pater Ida, IV, 401, 5.
 Aphareus, Hippiae et Plathane filius, ab Isocrate adoptatus, II, 50 b, not.
 Aphelar, II, 295, 7.
 Aphidas vel Amphidamas Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
 Aphidas, Oxyntae filius legitimus, a Thymæle occiditur, III, 386, 50.
 Aphidnae a Tyndaridis captae, II, 470, 3. III, 118, 10. IV, 427, 3.
 Aphormium, in Thespiensium ditione navale, unde Argo profecta, IV, 307.
 Aphas, Abraami f., III, 114, 7.
 Aphrodisias, Ciliciorum urbs, III, 256, 89. IV, 533, 5. Hinc oriundus Apollonius historicus, q. v.
 Aphrodisias insula, III, 100, 3. IV, 477, 3.
 Aphrodisium, portus Athen., IV, 450, 4.
 Aphrodisius, ab Seleuco I procurator missus in Phrygiae oppida et quae Ponto adjacent, III, 533, 11.
 Aphumon, castellum Armeniae in confiniis Romanorum et Persarum, IV, 255, 257.
 Aphytacorum institutum, II, 153, 158. 223, 29.
 Apicius, homo luxuriosissimus, Rutilio auctor exilii, III, 265, 37.
 Apii corona lugubris, II, 486, 74.
 Apilocarium oppidum, III, 609, 1.
 Apion Oasita, scriptor, III, 506.
 Apion, praetorio in Oriente praef., dux Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Apis, Phoronel f., III, 119, 13, a quo Apia olim Peloponnesus dicebatur, III, 374, 32. Ab Aetolo interfectus, II, 442, 8. Argivorum rex, Memphim condit; ab Aegyptiis Sarapis vocatur, IV, 327, 1.
 Apistaurus defunctus et in σαρὸν depositus appellatur Sarapis, quod abiit in Sarapis, II, 380, 20. Ei Cene-phren templum consecrat; III, 222. Notae bovis et maculae, II, 99, 8. Apis bos Eudoxi pallium lambit, II, 579, 16. Euni Ochus mactavit, II, 95, 30.
 Ἀποδείκται, κωλακρέται, II, 122, 50.
 Apollo idem est cum Baccho numen, II, 190, 284. Apollines quattuor, II, 190, 283. Apollo ubi natus sit, IV, 493, 14. A Jove interfectus sepelitur, III, 152, 16. Infans Pythonem occidit, II, 318, 46. Admeto servit, III, 305, 16; 107, 5; stans temporibus ad Hyperboreos venit; quo-

modo apud eos deus colatur, II, 387, 2, 4. Apollo Hyperboreus cognominatus est a Crotoniatis Pythagoras, II, 175, 233 b. Calauriam dat Neptuno, qui Pytho dat Apollini, III, 81, 18. Ei Parnassus sacer, II, 190, 284. Apollo omnes Niobes liberos interficit, IV, 351. Ejus templum Delphicum, II, 50, 13; templum Pagasae in Thessalia a Trophonio exstructum, II, 198 a. Ei Hyacinthia celebrant hedera coronati, II, 190, 284. Apollo et Neptunus murum exstruunt Oileo, II, 42, 4. Quomodo orta sit fabula de Apolline Trojam muris ciigente, II, 32, 18. Cum Neptuno muria Byzantii exstruit, IV, 148, 12. Apollo κερφό; ap. Athenienses inde ab Ionis temporibus cultus, II, 105, 1; 115, 30. Apollinis parasilii ap. Achaenenses, III, 138. Apollo Δαρυαίος Thebanorum, III, 628, 4. Ἀκτιος in Acarnania, II, 197 b. Cum Hercule et Diana de Ambraciae urbis possessione certat; Ambraciote Iluθίq σωτήρι sacra faciunt, IV, 344. Ὀφθαλμός ap. Eleos, III, 125, 70. Apollinis et Mercurii ara Olympica, II, 36, 29. Apollo Arcas, Sileni f., Νόμιος, II, 123, 89. Τερπάρσις et τερπάρτος apud Lacedaemonios, II, 627, 11. Apollinis τοῦ γυνέτορος in Delo ara, in qua victimas mactare nefas est; in ea sacrificat Pythagoras, II, 155, 166. Apollo Delius Rhodios Phorbanthem accedere jubet, qui a serpentibus eos liberet, III, 177. Ei sacra Thera ins., IV, 430, 4. Apollo apud Tenedios, II, 213, 7, 1; 157, 169 et 170. Teleclinius Lindiorum, III, 175. Smintheus in Chryse, II, 200 b; in Troade, III, 124, 31. Κίλλαϊος templum ap. Colonenses in Troade, IV, 376. Apollo e Samo rapuit et Nileum transfert Ocyrrhoen, IV, 313. Gryneus, II, 80, 2. Didymaeo ad Iaxartem aras statuit Demodamas Milesius, II, 444, 1; eidem phiala a Thalete dedicatur, II, 336, 3. Apollinis festum ap. Milesios, III, 389, 54. Apollo Branchiades unde dictus, III, 203, 7. Apollini in Triopio a Pentapolitis Doricis ludi aguntur, IV, 324, 23; ἀλῆρα Clarum urbem obtinet, II, 327, 80; oraculum ejus Clarium, II, 190, 284; pater Teluissii, prodigiorum interpretis, IV, 394, 4; et Patari, III, 235, 81. Apollinis Lycii sanum ad Xanthum, III, 175. Ei sacer Daphnes lucus ad Antiochiam, III, 589, 17. Apollo Cyrenen in Cretam, hinc in Libyam transportavit, IV, 294, 2, 25; 5. Apollinis ap. Cyrenenses cultus, III, 187, 6. Ap. Κομαῖος ejusque panegyris apud Naucratis, II, 80, 2. Pythii sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Apollo in Phoenicum mythologia, III, 568, 21. Ei sacra Borsippa urbs, III, 590, 20; semideus, rex Aegypti, II, 531 a. Apollini supplicationes faciunt ramum gestantes lana obvolutum, IV, 369, 1; ἀγορεύς, IV, 388, 2; ἔπος, II, 39, 48. Iasonio (Ecbasio sec. alios) Argonautae in Dolioniam appellentes aram consecrant, II, 17, 3; ἱός unde dictus, II, 485, 66; κερνός, III, 135, 70. Κύνειος, IV, 369, 2, 499, 16. Ματαγίτινος, III, 340, 21. Μουσικήτης, II, 67, 3. Ei Delphinus mens sacer ap. Aeginetas, IV, 487, 5. Ex Acacallide pater Cydonis, III, 231, 32; ex Area pater Mileti, IV, 334, 1; ex Arsinoe sive Coronide pater Aesculapii, IV, 324, 22; e Calliope gignit Linum, Hymenaeum, Ialemum, Orpheum, III, 303, 8; pater Mileti, II, 38, 43. Sinopen rapit ex eaque Syrum genuit, III, 29, 3; II, 348, 2; a Sinope fallitur, II, 161, 186. E Therone pater Chaeronis, IV, 338, 2. Pater Homeri e Calliope, III, 641, 20. Pater Idmonis, II, 38, 41; Melanet, IV, 344; Oasis, IV, 476, 1. Ejus soror Sibylla, IV, 474.

Apollinis urbs magna et parva in Aegypto, III, 511, 9.

Apolloheches Coptites, magnus, quem Democritus illustrasse fertur, II, 25 a.

Apollodorus Artemitenus, historicus, IV, 308.

- Apollodorus Cyzicenus, II, 24, 5.
 Apollodorus Erythraeus hist., IV, 309.
 Apollonia ad mare Ionicum, quicquam ibi nobilissimi, II, 150, 151. Ibi Νύμφατον, III, 277, 64. Apolloniatarum in Octavium, studiorum causa apud ipsos commorantem, benevolentia, III, 425, 16, 17; gratus erga eos Augusti imp. animus, 436, 17.
 Apolloniatarum Ponticorum seditio, et reip. status innovatio, II, 154, 163; III, 385, 10.
 Apolloniae Chalcidicae rivi Ammites et Olynthiacus; apopyris ibi piscis, IV, 420, 40.
 Apollonides Nicenus, gramm., IV, 310.
 Apollonides alius, geogr., IV, 309.
 Apollonides ὁ καὶ Ὀπανάριον, IV, 309.
 Apollonius de Sotadis patris carminibus scripsit, IV, 416, 12.
 Apollonius, Chrysippi Solensis p., III, 243, 145.
 Apollonius Rhodius s. Naucratis, IV, 313.
 Apollonius Acharnensis hist., IV, 312.
 Apollonius Aphrodisiensis, sacerdos et historicus, IV, 310.
 Apollonius Ascalonita, hist., IV, 312.
 Apollonius, Antiochi Grypi parasitus, III, 264, 33.
 Apollonius Tyaneus cur Protei filius esse creditus sit, IV, 135, 1. Cf. de eo IV, 579, 105; 580, 107.
 Apollonius, Rufi frater sub Marciano ad Altiliam legatus, IV, 99, 18.
 Apollophanes Cyparissius, Ol. 177, Olympionica, III, 608, 12.
 Apollothemis historicus, IV, 314.
 Ἀπολόπη, meretrix, IV, 419, 29.
 Apophis, pastorum in Aegypto rex, II, 567, 568, 43; 570, 49.
 Apopyris piscis, IV, 420, 40.
 Ἀποστασίον δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Appius Clodius a Lucullo ad Tigranem mittitur, ut Mithridatem exposcat, III, 550, 46.
 Apichus, Avarum dux sub Bajano; IV, 268, 66; ad Justinum legatus mittitur, (570), IV, 237, 33.
 Apulia regio, IV, 230, 22.
 Ἀρχόντων (τῶν) δίκαι ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
 Apsyrus Aetæ et Asterodis f., IV, 397, 1; auriga Aetæ Argonautas persequentis, II, 8, 6.
 Apteris Cretensis Lycastum cur occiderit; post caedem ad Xanthum in Lyciam confugit, III, 300, 1.
 Aquæ refrigeratio artificiosa, IV, 485, 4.
 Aquila Scythiam fluvius, II, 34, 23; quem Promethei terram vastantem avertit Hercules, IV, 293, 6.
 Aquilius (Mn.), vir consularis, qui de Sicilia triumphum egerat, a Menophane duce victus, apud Mithridatem captivus, III, 268, 541, 31.
 Ara cornea Deliorum, II, 250, 49.
 Araba, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
 Arabes sunt Ereubi ap. Homerum, III, 288, 85. Arabes, Nili acrolæ inde a Syene usque ad Meroen, III, 477, 42.
 Arabes Heliopolim in Eg. conduunt, III, 477, 42.
 Arabes reges novem Babyloniam, per annos 243 regnantes, II, 503, 11. Reges in arundinibus sepulti, IV, 525, 20.
 Arabiorum princeps Iamblichus, II, præf. xvii, 20; Ragucl, III, 222. Ibi regnum condit Amorcesus, IV, 113, 1.
 Regionis thuriferæ rex; ejus vitæ ratio, II, 97, 4. Arabiæ principes Sampaigeramus et Azizus, præf. xxiv, 34. Arabum mos, III, 161, 3. Auguria student, IV, 490, 3. Arabiæ sales odorati, III, 277, 65; smaragdi, III, 480, 63; lapis transhucinus, III, 479, 61; herba, qua ad vitam homo revocatur, III, 479, 57. Cynæ arborum, III, 479, 58. Arabicum mare βαρβία vocatum, IV, 525, 35. Ejus maria κῆρυ, III, 478, 46. Fons memorabilis, III, 478, 48; undones arbores, III, 479, 55; poma Persica, III, 243, 6; palmæ, III, 479, 53, 54; myrrha, thuris arbor, III, 479, 50, 51; odorum commercia, III, 479, 52; hippocentauri, III, 624, 63. Arabici sinus lateris Arabici longitudo, IV, 302, 3. Ejus sinus descriptio, III, 477, 41, 42.
 Arabiæ gentes; Ascitas, Autel, Gebadei, Alapheni, Eualeni, Basinni, Salmeni, Maces, Abaseni, Atramitas, Chatramotæ, Cehranitæ, Accheni, Nabatari, Manneotes, Edumæi, Homeritæ, Sennones, q. v. — Urbes: Abæ, Anatha, Adana, Carmana, Characmoba, Medabæ, Motho, Moba, Singara, Tarpbara, Zabida, Dumada, Negla, Omana, Elanum, Gadda, Gea, Tamna, q. v.
 Arabus, Cassiopeæ pater, III, 302, 4.
 Aracassus, Lyciæ opp., IV, 134, 6.
 Arachosiae præfectus Sibyrus, III, 668, 1; II, 398, 407, 2.
 Aræ, Ioniæ insulae tres inter Cnidum et Symen, unde nomen habeant, III, 321, 24; 389, 7.
 Aræus Pulcher, Arami f., rex Armeniæ, a Semiramide interficitur, IV, 285, 12.
 Aral lacus, IV, 229, 21.
 Aramæi, Assyrii et Arianis similes; sic se nominant Syri; nomen ad Arabum et Ereniborum nomina proxime accedit, III, 288, 85.
 Aramæus, Armenaci f., Amasæ pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aramus, Harmæ f., Aræi Pulchri pater, rex Armeniæ, IV, 285, 12.
 Aranium, opp. Aethiopiae, III, 477, 42; IV, 351, 1.
 Arantas Bebryx 8 cubitorum, a juvenculo superatus, III, 596, 50.
 Aranthius, ad quem Polemo epistolam scripsit, III, 137, 76.
 Arar, Galliae fluv., IV, 367, 2; 323, 8.
 Ararat montes, IV, 541, 15.
 Ararucelas, Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Araros, Aristophanis f., II, 238, 41.
 Arathes s. Ariarathes, Cappadox, a Mithridate, cujus e sorore nepos erat, occiditur, III, 541, 30.
 Aratus ejecto Persæo Corinthum liberat, III, 48, 52; picturas Sicyonias multas in Aegyptum misit Ptolemao; alias quæ tyrannorum imagines exhibebant, delet. Ejus amicus Nealcæ pictor, III, 120, 17. Arati commentarii, III, 21; epistolæ quæ feruntur, IV, 310.
 Aratus Cnidius scriptor, III, 21.
 Araxa, Lyciæ opp., III, 235, 73.
 Araxe, Illyriæ gens, III, 239, 136.
 Araxes, Armeniæ fluv., unde dictus sit, IV, 375, 2.
 Araxes, Armenius, Pyli f., Arbelum avunculi sagitta interfectus, IV, 375, 2.
 Arazanes, id. qui Euphrates fluvius, IV, 282, 7; 283, 8. Cf. 284, 9, ubi Acraranus dicitur.
 Arbaces, Celtiberiæ urbs, III, 471, 16.
 Arbaces Medusæ cum Belesy contra Sardanapallum conspirat, III, 357 sq., 8, 9; 210, 2.
 Arbazacius, ex Armenia oriundus, qui sub Arcadio imp. contra Isaurorum bellum gessit, humo dissolutus et rapacissimus, IV, 51, 84.
 Arbelus, Anebi filius, Chaali pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11. (In fragm. IV, 285, 12, Arbelus hic in Assyriorum regum stemmate non recensetur, rectius puto.)
 Arbelus, Armenius, pater Pyli, a nepote Araxe occisus, IV, 375, 2.
 Arbia, opp. a Nearcho conditum, III, 476, 39.
 Arbitio senex Valenti ob Procopii rebellionem parkko animum addit, IV, 27, 33.
 Arbogastus (Abrogastes Suhl.) Francus, quem una cum Baudone Gratianus Theodosio I contra Gothos auxilia

- misit; ejus mores et ingenium, IV, 37, 53; nex, IV, 610, 187.
- Arbores memorabiles, III, 293.
- Arcades, urbs Cretæ, IV, 528, 3.
- Arcadia Nyctimo parit Lycastum et Parrhasium, IV, 531.
- Arcadia unde dicta, II, 475, 26. Arcades Proseleni, III, 325, 4. II, 13, 2. 133, 89. 150, 4. IV, 393, 1. Arcadia πολύμηλος, II, 51, 17. Arcadicus Apollo νόμιος, Sileni f., II, 133, 89. 190, 283. In Arcadiam Argis venit Pelagus, a quo Pelasgia dicta, III, 642, 25. III, 378, 42. Arcades a Peloponneso diluvio pulsī in Samothraciam migrant, III, 355, 11. Arcades, Echodemus et Marathon, II, 239, 13. Arcadia rex Lycaon, III, 378, 43. Cum Arcadibus nonnullis Aristarus in Ceum ins. transit, ut siccitatem avertat, IV, 319, 4. Arcades Parum ins. incolis frequentant, II, 214, 8. Lycurgum honorant, eique festum agunt παλσίαν, IV, 336. Ancæum colunt, II, 133, 89. Sub Ereuthalione rege vincunt Pylios sub Nestore; monumenti, quod Ereuthalioni a Nestore occiso posuerunt, inscriptio, IV, 318, 2. In Arcadiam ex Thracia venit Æneas, ibique Orchomenum urbem et Nesum regionem inhabitavit, IV, 318, 3. Caphyas vel Caphyas condit Æneæ comes Caphys Trojanus, IV, 318, 3. Arcadibus regiones quædam ab Argivorum rege restituntur, II, præf. p. viii, 5. Iis jus civitatis intercedit cum Lebadensibus Boeotia, III, 317. Commune totius Arcadiæ concilium Megalopolitanum, II, 134, 91. — Arcadiæ ludi Lycæa, Coreia, Ææa, Hermæa, III, 123, 26. II, 189, 282. IV, 366. Eos qui sponte sua in Lycæum intrant, lapidibus obruunt; qui per imprudentiam, Eleutheræ deportantur, IV, 317. Apud eos περί κάλλους γυναικῶν ἑσθῶν instituit Cypselus, IV, 462. Arcadium fabula quædam, III, 11, 33. Sallatio, κίθαρις, II, 284, 50. Mons Mænalus, II, 145, 118. Nonacris, IV, 318, 1. Ancæus, IV, 318, 2. Acidus fluvius, ib. Clitor, fluv., III, 150, 6. Arcadica Anthi gens, III, 11, 33. Locus Batachidæ, III, 379, 44. Urbes: Heræa, Erymanthus, Phægea, Prophis, q. v. — Bacis Arcas, IV, 474.
- Arcadion Achæus, Philippi osor, II, 471, 8; vino deditus. In eum epigramma, III, 139, 79.
- Arcadiopolis, IV, 115, 4. In Thracia a Theudericho Gotho expugnatur (c. 473), IV, 114, 2.
- Arcadius, Theodosii I f., Honorii frater, a Rufino curatore regebatur, IV, 42, 62. Sub eo omnia erant venalia, IV, 52, 87. Plura de ejus historia, IV, 610, 188 sqq.
- Arcas, Jovis et Callistis f., frater Panis, IV, 403, 7.
- Arcas, Orchomeni f., Arcadiæ nomen dedit, II, 475, 20. Dryopis pater, II, 137, 98.
- Arcesilai Pitane Historiæ, III, 46, 44.
- Arcesilai III, Cyrenarum regis, mater Pheretima, II, 212, 4.
- Arcesilas, Teucrorum regulus, IV, 245.
- Arcesilaus phil. quando obierit, III, 44, 34. Ejus mores et dictoria, IV, 158, 8. 167, 38. Discipulus Panaretus, III, 141, 84.
- Arcesilaus II, ὁ χαλεπός, rex Cyrenarum; cum fratribus discordias exercens prælio vincitur, et mox a Learcho strangulatur, III, 387, 52. Ejus uxor Eryxo; filius Battus, *ibid.*
- Arcesilaus IV, rex Cyren., Pythionica; Hesperidas colonis occupandas statuit; ejus cognatus Carrihotus, IV, 581, 1. Sub eo corvus albus, infaustum augurium, apparuit, II, 212, 4.
- Arcesine, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.
- Arcesium, Idæ montis antrum, IV, 528, 2.
- Ἀρχαί Athen. in κυρία ἐκκλησίᾳ ἐπιχειροτονοῦνται et ἀνοχαιοῦνται, III, 117, 33.
- Archæus, Phœnicis f., Gadiram condit, IV, 363, 22.
- Archapetus, Narsæ præf. prætorio, IV, 189, 14.
- Archebulus, poeta Thieræus, Euphronis magister, III, 71.
- Archelaus philos. cum Socrate, quem in deliciis habebat, II, 280, 25, juvene Samum profectus est, II, 49, 9.
- Archelaus, Perdicæ II filius et successor, per 14 annos regnat; ad eum venit Euripides (et Socrates, III, 243, 141); succedit Archelao Orestes, III, 691. Cum Sirra et Arrabæo bellum gerit; majorem filiam Elimæ regi despondet, minorem Amyntæ filio, qui dissentiebat a filio Archelai et Cleopatæ, II, 152, 154. In Archelaum conspirarunt Cratæas, *ibid.*, et Hellenocrates Larissæus, II, 152, 149. Conspirationis dux Decamnichus, quem rex Euripidi verberandum tradiderat, II, 152, 155.
- Archelaus vel Acropus, Orestis Archelao rege nati tutor, pupillum regno ejicit, regnatque 4 annis, III, 691.
- Archelaus post mortem Alexandri Mesopotamiam provinciam obtinet, III, 668, 1.
- Archelaus, Heracleotarum in Italia tyrannus ab Antileonte occiditur, II, 298, 16.
- Archelaus saltator ap. Antiochum Deum in honore erat, IV, 416, 13.
- Archelaus, Mithridatis dux, Bithynos debellat, III, 541, 31; in Græcia contra Sullam res gessit varia fortuna, III, 543, 45. Cum Timbrianis militibus de transitione acturus, corripitur, manusque ejus caditur, III, 546, 40; a Sulla in Boeotia vincitur, III, 471, 18.
- Archelai, Herodis f., causam coram Augusto agit Nicolaus, III, 423, 95 a.
- Archelaus, Herodis f. et successor, cum Nicolao Romam proficiscitur, ut cum Antipa de regno coram Augusto contenderet. Quomodo dirempta lis sit, III, 353. III, 423, 95 a.
- Archelaus, mirabilium poeta, III, 28 not.
- Archelaus, pater Cadmi Milesii junioris, II, 2.
- Archemachus Eubæus, hist., IV, 314.
- Archemoro Nemæi ludi consecrantur, II, 189, 282.
- Archennes, Bubali et Athenidis pater, primus Victoriani alii instructam fecit, IV, 359, 15.
- Archestratus vates tennissimi corporis, III, 141, 84.
- Archestratus Syracusanus vel Gelous gastrologus, II, 318, 45. Ejus magister Terpsion, III, 319, 51. Gastronomiæ auctor; ejus operis initium, II, 309, 16.
- Archias Syracusas coloniam ducens Teneatas comites habet, II, 157, 169.
- Archias Thebanus, adulter, seditionis causa, II, 143, 113.
- Archias Lacriti Isocratei discipulus, III, 51, 70.
- Archias, Thurius genere, ὑπακόθῃς, oratores Athen. condemnatos et fuga dilapsos, Antipatri jussu investigavit; olim histrio; Lacriti vel Anaximenis discipulus, II, 368, 18; III, 51, 70. 50, 62.
- Archidamus, rex Laced., uxorem divitem quam forniosam ducere maluit, III, 168, 2. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Archilochus Terpandro antiquior, II, 299, 18; junior, II, 23, 2. Contra se ipsum testatur de multis rebus pessimis II, 70, 12. A Corace interfectus, II, 214, 8. Quibusnam rhythmis non sit usus, II, 24, 4. Ejus carmina primis in theatris cecinit Simonides Zacynthius, II, 321, 61. Ejus imitator Thaletas, II, 24, 4. Archilochus citatur, II, 211, 3, 1; II, 218, 22.
- Archimedis cædem dolet Marcellus, III, 271, 45. Ejus scriptum, III, 171, 17.
- Archinus Atheniensibus, Euclide archonte, persuasit ut lonum literis uterentur, II, 348, 7.
- Archinus, historicus, IV, 317.
- Archippe meretrix, amatores habet Smicrinem et Sophoclem poetam, IV, 418, 27.

Archippus Tarentinus Cyloneam eadem effugit, II, 275, 11. III, 5, 18.
 Archippi comici fabula *ἄρου σκιά*, II, 185, 270.
 Architeles, praefectus sacrae Irremis, ante pugnam ad Salaminem discessum agitando pecunia a Themistocle missa retinetur, II, 293, 7.
 Architimus historicus, IV, 317.
 Archles, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
 Archon Athen. eponymus. *Ἀρχὸν τοῦ χρόνου ἀριθμεῖται*, II, 114, 27. *a.* Ejus jurisdictio et munera cetera, II, 113, 27. 27 *a.* Archontis βασιλείας munera, II, 114, 27 *b.* Θεσποθεῶν ἀνδραγισίαι, et munera eorum atque jurisdictio, II, 113, 29, 30, 31. Archontis πολιάρχου munera et jurisdictio, II, 114, 28. Archontum *πρόεδρος* et *γραμματεὺς*, II, 113, 24.
 Archytas Tarentinus, Hestiar vel Mnesarchi vel Mnesagorae f., Pythagoreus, II, 275, 13; exercitus dux insuperatus; imperio se abdicat cedens invidiae, II, 275, 14. Ejus familiaris Polyarchus *ὁ ἄδελφός*, II, 276, 15; IV, 159, 19. Magister Empedoclis, II, 300, 23. Ejus dictum, IV, 159, 10.
 Arciroessa; urbs Pontica, Heracleotis subjecta, IV, 354, 5.
 Arcisius, Cephal et ursae f., II, 147, 129, 223, 33; vel Jovis et Euryoliae f., II, 147, 130. Pater Laertis, *ib.*
 Arconesus, Cariae insula, IV, 311, 7.
 Arctinus, Pelei f., Nantae nepos, Milesius, poeta Homeri discipulus, IV, 341, 2. Cum Lesche certans vincitur, II, 289, 13.
 Ἀρκτοί, quanam virgines Athenis?, II, 622, 17.
 Ardaburius cum Aspare filio contra Joannem tyr. in Italiam mittitur; ad Joannis partes transgreditur (424), IV, 68, 46; IV, 612, 193.
 Ardaburius, Asparis f., IV, 133 *a.*, Saracenos debellat; a Marciano militum praefectus in Oriente creatus; bello bonus, pace dissolutus vir, IV, 100, 20. Contra Leonem imp. machinans, Isaurorum suorum partium facere studet, IV, 135 *b.* A Leone occiditur, *ibid.*
 Ardea in Italia ab Ulyssis filio dicta, IV, 643, 58; 527, 6.
 Ardearum genera tria, IV, 532, 3.
 Ardumuzanes, Senacheribum patrem, Assyriae regem, ex lasidiis interemit, II, 504, 12.
 Ardynium opp. in Thebes campo ab Arnosso Mysorum rege conditum, III, 384.
 Ardy, Lydorum rex, Adyattis f., cum Cadye fratre simul regnat; post necem fratris, a Damocono, Cadyis uxore, et Spermo maecho regno pulsus Cumas se confert, ubi currus fabricat, deinde cauponam agit. Ad eum tollendum Spermus mittit Cersen; qui auro captus filiae Ardyis, rem prodit, et pro puellae matrimonio Spermuum occidit; ipse vero Spermus occiditur a Thyesso, qui Spermi et Cersae capita offert Ardyi. Sic regnum Ardyis recuperat; justitiam colit, Lydorum copias recenset; Dascylum Gygis f. in deliciis habet, quem clam interficit Adyattes filius. Ardyis interfectorem, quem ignorat, diris devovet, et post regni annos 70 moritur, III, 380 sq. Cf. II, 216, 11.
 Ardy Nermuada, Gygis f., avunculus Dascyli Pontici, cuius filium Gygem adoptat, III, 383.
 Area, Cleochi f., Apollini Miletum parit, IV, 38, 1.
 Ἀρπυῖες στόμα, unum ex Istri ostiis, IV, 519, 2.
 Arelaten urbem, in qua Constantinus tyrannus verabatur, obsident Honorii duces Ulphilas et Constantius, IV, 60, 16. Arelatensis Favorinus scriptor, q. v.
 Areobindus, Dagalaiphi f., Julianae conjux, militum in Oriente magister, dux Anastasii imp. contra Cahalem regem Persarum, IV, 142, 7.
 Areopagus, II, III, 17. Quinam in senatum Areopagiticum

cooptabantur, II, 126, 66. Ejus potentiam fregit Pericles, effecitque opera Ephialtis, ut major pars judiciorum ei adimeretur, II, 126, 66. Viarum publicarum curam gerit, II, 209, 1, 10. Φόρου δίκαι; archon βασιλεὺς in Areopagum introducit, II, 114, 27 *b.* Areopagus ante pugnam Salaminiam pecunias erogavit, ut naves milite implerentur, II, 125, 61.
 Ares semideus, rex Aegypti, II, 531 *a.*
 Arestor, Echasi f., Pelasgi p., III, 642, 25; Argi, III, 304, 17; Ius, III, 639, 12.
 Arestorum regio, IV, 212, 41.
 Aretades Cnidius, historicus, IV, 316.
 Arete Alcinoi uxor, III, 32, 27; ejus monumentum, *ib.*
 Arete, uxor Dionis, mater Hipparini vel Aretae, II, 83, 1. Arete fluv. in Crotoniatarum regione, III, 32, 24.
 Aretes Dyrachenus, hist., IV, 317.
 Aretes Arabs, legatos ad Augustum mittit, qui Nicolao Syllaeum accusante opitulantur, III, 422, 94.
 Arethas (*Al Hareth*, Ambri filius), Saracenorum Chindenorum princeps, Caisae avus, ad quem avus Nonnosus ab Anastasio legatus missus est (c. an. 498), IV, 178, 179.
 Arethusa Neptuno parit Abanlem, IV, 333, 5.
 Arethusa fons Syrac., II, 51, 17; IV, 342, 6.
 Arethusa fontes in Chalcide Euboeae terrae motu per dies aliquot obturati, III, 285, 76.
 Aretias insula ejusque aves, IV, 520, 4.
 Areus, Asclepiadis scriptoris pater, III, 306.
 Argæus, quintus Mac. rex, filius Perdiccae I, regnat 34 annis, pater Philippi I, III, 690. Cf. III, 591.
 Arganthones et Rhesi amores, III, 300, 1. Arganthone mater Thyai et Mysi, III, 594, 40; 593, 36.
 Arganthonius, Tarlessorum rex, longævus, III, 610, 4.
 Argarizis (i. e. ὄρος Ὑψίστου) urbs, III, 212, 3.
 Argas, villis poeta, II, 299, 19.
 Arge nympha, IV, 504, 1.
 Argennus portus ad mare Erythraeum, III, 476, 39.
 Arges Cyclops. Ejus ex Phrygia liberi, III, 29, 6.
 Argestes ventus, III, 296, 101.
 Argia, Adrasti f., III, 157, 48.
 Argibolus. Vide Tribigildus.
 Argila, Cariae opp., III, 234, 56.
 Argilus, Thraciae urbs, unde nomen habeat, II, 224, 42.
 Argillus, mons Nilo adjacent, IV, 504, 1. Arginussae ius, proelio clare, II, 127, 71.
 Argissa, postea Argura, urbs Thessaliae, III, 574, 15.
 Argius, Licymni f., cum Hercule contra Laomedontem proficiscens moritur; corpus ejus comburit, cineres ad patrem ejus apportat Hercules, II, 350, 8.
 Argivi. — De Argorum possessione Neptunus et Minerva contendunt, III, 119, 11. Argolidis promontorium Nemea, ubi Deucalion appulit post diluvium, III, 591, 26. Ex Argolide Polybus Patrae novis colonis frequentat post Deucalionis diluvium, III, 575, 13 *a.* Argus Cereris Libysse sanum in Charadra loco confidit, III, 119, 12. Argivorum rex Lycus, III, 728, 6. Ludi a Diana instituti, II, 189, 282. Argos ad Prortum venit prolixus Bellerophontes, III, 303, 12. Hinc profugus Tlepolemus cum Buta in Rhodum se confert, III, 176. Argivam regionem sorte nactus est Temeus, II, *præf.* p. viii, 4. In eam Heraclidarum reditus tempore Iones ex Attica tetrapoli immigrarunt, II, 137, 97. Argivorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Argivorum rex Phidon, cujus frater Caranus, III, 690. Regnum sub Phidone in tyrannidem abiit, II, 138, 99 *a.* Argivi bello contra Lacodæmonios gesto male affecti; Arcadibus exulibus regionem quamdam restituant, auctore rege nescimus quo; qui propterea populi in odium incurrens Tegeam aufugit, II, *præf.* p. viii, 5.

- Cum Lacedaemoniis de agro Thyreatico certant, IV, 361, 2. Telesilla opera Lacedaemonios et Cleomenem regem clade afficiunt, IV, 497, 4. Argivi tripodem sapientissimo Graecorum destinarunt; dederuntque Aristodemum Spartanum, II, 347, 1. Argivi optimates victoria ad Mantinensem de Lacedaemoniis elati democratiam antiquare conantur, II, 138, 99 a. Tyrannus Aristippus, III, 26, 9; Aristonachus, III, 193, 5. Argivi a Cleomene victi perireos civitate donant, II, 138, 99 a. — Argivi prae ceteris Junonem colunt, II, 191, 287. Argolica de Jovia et Junonia nuptiis fabula, II, 190, 287. Mons Thornax vel Cocyx, II, 190, 287. Argivi: Junonis sacerdotes, IV, 633 not. Jupiter ἀργείοις, III, 591, 26. Bacchus βουγυγής, IV, 495, 5. Ilithyiae sacra faciunt, IV, 495, 6. serpentem non necant, Arneidis diem canes forum ingressos occidunt, II, 327, 79. In luctu albas vestes gerunt, IV, 498, 7. Locus ubi judicia habent, III, 24, 3. Ostracismo utuntur, II, 138, 99 a. Vasis lictilibus usi sunt, III, 134, 61. Ἀργεῖοι λινοβάφειαι, κέντρα πτολέμοιο, II, 51, 17. Ἀργυράται, II, 29, 2. In convivii symbolum γῶν, portionem aleae vocant, IV, 419, 31. Argolidis urbes: Anthea, Lampe, Asine, q. v. Argivi: Agias, Aristas, Dercylus, Diasias, Dionysius, Solon, Leonteus, Lacias, Socrates, Tabanus, quos vide.
- Argo navis ex quoniam ligno facta, III, 243, 147; unde dicta, IV, 421, 5; 422, 46. Minervae opus, III, 302, 3, vel Argi vel Glauci, IV, 483, 520, 5. Ex Aphornio in altum erecta, IV, 307. Gubernator Tiphys, deinde Erginus, II, 41, 59; Euphemus, IV, 517, 2; Ancaeus, II, 42, 1. Quomodo per Symplegadas transierit, II, 302, 3.
- Argonautae, Thestor, Amphiarus, II, 17, 1. Eurybates, II, 38, 40. Idmon, II, 38, 41. Zetes et Calais, II, 38, 42. Hercules, II, 7, 1. (Non erat Hercules inter Argon., II, 37, 38; 35, 27.) Cf. Iason. Expeditionis tempus, III, 583, 3. III, 626. Vellus aureum, liber pergamenteus, III, 639, 14; IV, 548, 15. Cum pluribus navibus navigant, III, 639, 15. Cum Lemniis mulieribus rem habent, II, 38, 47; 368, 18. Ad ostium Ponti sacra faciunt, II, 39, 47. Aram consecrant Apolloni ἱερόν, II, 39, 48. Per Symplegadas mittunt columbas, III, 302, 2. In Acheronte fluv. ancoras jecerunt, II, 39, 50. Ad Lycum veniunt, II, 39, 49. A Cyzico hospitio excipiuntur, II, 17, 2; in Dolionia Apollini Iasonio sanum consecrant, II, 17, 3. Cum Dolionibus pugna, in qua Cyzicus rex cadit, II, 18, 6. Idem matri templum ad Cyzicum consecrant, III, 3, 6. Cf. IV, 548, 15. Eadem qua venerunt via redeunt, II, 40, 55. Qua redierint, II, 389, 11. Jam redituros persequitur Aëtes; pugna commissa Colchi fugantur, II, 8, 6. Argonautis Chiron dixerat absque Orpheo non posse Sirenas praeter navigari, II, 38, 39.
- Argos. V. Argivi.
- Argoste, mater Cyri, III, 398.
- Argura, olim Argissa, in Thessalia, III, 574, 15.
- Argura, Euboeae urbs, II, 142, 107.
- Argus, Argivorum rex, a quo Argos appellata est Peloponnesus, III, 374, 32.
- Argus, Argivorum rex, Cereris sanum condidit, III, 119, 12. Echasi pater, III, 642, 25.
- Argus panoptes Arestoris f., III, 304, 17. II, 9, 1. III, 148, 6. IV, 547, 13; ad Nemea pecora pascens, III, 591, 26; ab Hermione occisus, III, 639, 12.
- Argus Junonis Matuam Tirynthiam e piri ligno fecit, IV, 383.
- Argus, Phryxi f., e Colchide rediens ad ostium Ponti sacra facit, II, 39, 47. IV, 405, 5.
- Argus, Neoptolemi et Lanassae f., III, 338, 13.
- Argyrippa in Italia a Diomede condita, II, 371, 3. Ibi Diomedes colitur, III, 122, 23.
- Aria, Cleochi f., Mileti mater ex Apolline, II, 38, 43.
- Ariadne Theseo parit Ctenopionem et Staphylum, II, 50, 13. In Cypro a Theseo relicta; Ariadnae Veneris apud Amathunios locus; festum ei celebratur, IV, 371, 2. Dionysio parit Maronem, III, 165, 21.
- Ariadna, Leontis imp. f., nubit Zenoni, IV, 136 a. 139, 2; parit ei Leonem, ib. Post mortem Zenonis nubit Anastasio, IV, 141, 5.
- Ἀριαδνίς, tribus Alexandriae, III, 165, 21.
- Ariathus Tegelae, historicus, IV, 318.
- Ariani Indiae, II, 403, 16.
- Ariarathes Cappadociae praefectus a Perdicca in crucem agitur, II, 452, 1 a. Quot annis vixerit, II, 453, 2.
- Ariarathes, Cappadociae rex, uxorem ducit Stratonicen, Antiochi Thei et Laodiceae filiam, III, 707, 6.
- Ariarathes V, Ptolemaeum ex Commagene in Cappadociam invadentem repellit (163 a. C.), II, praef. xi, 12; a Demetrio Sotere regno ejicitur, II, praef. xii, 14. Ejectus, Romam proficiscitur. Inde rediens a legatis Orophiernis fratris insidiis appetitur, quas salvus effugit, II, praef. xiii, 15.
- Ariarathes, Cappadox, e sorore Mithridatis Eupatoria, pater Arathae, III, 541, 30.
- Aricmesus, qui postea Zeno imp., IV, 139, 2.
- Arideus, Amyntae f., Alexandri I nepos, pater Amyntae regis II, III, 591.
- Aridaeus, Philippi III et Philinae f., III, 67, 4; 161, 5; post mortem Alex. M. Macedoniae rex, III, 666, 1. Alexandri M. sepulturam curat, III, 693. Regnat annis septem, III, 693. 697, 1; 703, 1; 719, 1. Philippus a Maced. nominatur, ibid. Ab Olympia interfectus, III, 691; 667, 2.
- Aridarus aliquis post Sosthenem Macedoniae administrator per breve tempus fuit, III, 699, 7.
- Aries Phryxi, ejusque vellus, II, 34, 37.
- Arimanius Persarum, III, 53, 78.
- Arimasparum sedes, II, 65, 1.
- Arimnestus, Pythagorae f., Democriti magister; ejus donarium in templo Junonis Samiae, canon musicus, II, 482, 56.
- Arindela, urbs Palaestinae, IV, 409, 4.
- Ariobarzanes, Darii III f., a patre supplicio affectus, IV, 316, 1.
- Ariobarzanes contra Ptolemaeum II auxiliatur Galli, IV, 312, 13.
- Ariobarzanes I, rex Ponti, successorem habet Mithridatem f., III, 538, 24. In regno Cappadociae a Murena, Rom. duce, confirmatur, III, 544, 36. Luculli amicus, III, 555, 56.
- Arion Methymnaeus cyclicos choros primus instituit, II, 249, 45.
- Arisbe, Teucri f., Dardani uxor, III, 70, 5.
- Arisbe, urbs Troadis, Mytilenaeorum colonia, III, 70, 5; cujus cives Antenori contra Astyanactem auxiliantur, IV, 277, 2.
- Arismi, Indiae gens, II, 413, 18.
- Aristaenetus historicus, IV, 319.
- Aristaeus, Cyrenes f., a nymphis educatur culturamque olearum et mellificium docetur, II, 190, 283; 214, 9; ex Arcadia in Ceum transit, IV, 319, 4. Autuchi frater, IV, 285, 5.
- Aristagora Corinthia, Demetrii Phalerei amica, IV, 415, 8. Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Aristagoras Milesius, scriptor, II, 93.
- Aristarchus, Demosthenis amicus, II, 492, 13.
- Aristarchus, Ptolemaei Evergetis II magister, II, 186, 2; Menecratis Nysaensis, IV, 344 b.
- Aristae Proconnesii anima pro lubitu corpore exibat, eo-

- demque redibat, III, 155, 2. Ejus aras, parentes, scripta, *ibid.* not.; II, 2 b. 21 b.
- Aristeas Argivus, historicus, IV, 327, 1.
- Aristidis ἀρχή, II, 491, 9. II, 387, 14. Aristidis redituum publicorum administratio, II, 492, 10. Ejus legatio quam ad Lacedaemonios subit, II, 492, 11. Ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7; exulans in Ionia moritur, II, 620, 6; a paupertate vindicat Demetrius Phalereus, II, 366, 14.
- Aristides, κορυογράφος, III, 120, 16.
- Aristides Milesius, IV, 320.
- Aristion, Samius vel Platænsis, a Demosthene amico ad Hephæstionem missus, II, 361, 2.
- Aristion. V. Athenio.
- Aristippus Cyrenæus, II, 79. Ejus dicta quædam, IV, 156, 4. 416, 17 et 18. Primus inter Socraticos mercedem a discipulis exegit, II, 299, 21; ὀφισίτης, IV, 416, 17. Scripta non reliquit, IV, 503, 18.
- Aristippus Argivorum tyrannus a Tragisco occiditur, III, 26, 9.
- Aristippus, historicus, IV, 327.
- Aristippus quidam pictor, III, 316, 7.
- Aristo Alexandrinus peripat., III, 324.
- Aristo Argivus, luctationis Platoni mag., III, 243, 143.
- Aristo Chius, philos., IV, 503, 23.
- Aristo Pullæus, historicus, IV, 328.
- Aristo rhetor, Gerasenus, III, 575, 17.
- Aristobulus, frater Epicuri, phil., IV, 433 b.
- Aristobuli, Hyrcani filii, regis Judæorum iudoles, et regni tempus, III, 322, 4. 493, 9.
- Aristobulus cum Alexandro fratre ab Herode patre supplicio afficitur insons, III, 351 sq., 5.
- Aristobulus quidam historicus, IV, 328.
- Aristocles, Platonis avus, III, 243, 143.
- Aristocles historicus, IV, 329; alii varii, *ibid.* not.
- Aristocrates, Hipparchi f., Lacedaemonius, historicus, IV, 332.
- Aristocreon, geogr., IV, 333.
- Aristocritus, hist., IV, 334.
- Aristodarnidas, Meropis f., Phidonis Carani pater, III, 690.
- Aristodarnidas, Acoi f., Carani p., III, 163, 21.
- Aristodemus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4.
- Aristodemus, Aristomachi f., Proclis p., III, 603.
- Aristodemus Spartanus, unus 7 sapientium, tripodem ab Argivis accepit, quem ipse concessit Chiloni, II, 347, 1 et 2; 244, 28; III, 38, 8. Tegata; ejus dictum, II, 369, 1.
- Aristodemus Eretriensis Menedemum philosophum tamquam civitatem Antigono Gonatæ proditurum insimulat, III, 44, 36.
- Aristodemus, Menecratia Nysænsis f., Iasonis frater, quem Nysæ audivit Strabo puer, II, 344 b. Cf. II, 307.
- Aristodicus Tanagrus Ephialtem occidendum curat, II, 126, 67.
- Aristogiton cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17.
- Aristogenis contra Phrynen oratio, II, 354, 5.
- Aristolochus, Eleus, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristomachio, Erythræa poetria, Isthmids victrix; ejus donarium Delphicum, III, 123, 27.
- Aristomachus, Cleodæi f.,
- Aristomachi pater, III, 603, 690. 165, 21.
- Aristomachus, Argivorum tyr.; ejus parasita Anthemorritus, III, 193, 5.
- Aristomenis Messenii cor villosum, II, 30, 6.
- Aristomenes Thessalus, Phyrini p., III, 704, 1.
- Aristomenes scriptor, IV, 336.
- Ariston Perictionem duxit, quam mundam a conjugali copula servavit usque dum Platonem ex Apolline peperisset, II, 316 43.
- Aristonicus Tarentinus, scriptor, IV, 337.
- Aristonous citharædus, sexies pythionica; ejus dictum, II, 485, 63.
- Aristonymus Ephesius, Demonstrati vel Martis f., ex asina pater Onosceliæ, IV, 330, 3.
- Aristonymus, citharista, egregie griphis lusit, II, 322, 67.
- Aristonymidas Cous, Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.
- Aristophanes comicus genere Naucratis, IV, 425, 5. Ejus filii tres, II, 248, 41. Socratem exagitat, III, 583, 37. De Aristophanis Ranis didascalia, II, 248, 42. Fundum possidebat in Ægina, IV, 511, 18.
- Aristophanes Boeotus, hist., IV, 337.
- Aristophon orator legem contra se ipsum rogavit, IV, 358, 11.
- Aristoteles, postea Battus, Cyrenarum conditor, II, 212, 4, 1; casu fortuito lingua captus erat; cur de medela consulentem Pythia Battum appellaverit IV, 286; e Thera Cyrenen coloniam duxit; ex posteris erat Sesami, qui ipse genus duxit ab Euphemo, IV, 286, 6.
- Aristotelis phil. genus, III, 45, 41; ad Philippum proficiscitur; reversus in Lyceo docuit deambulando, III, 45, 41. Athenis scholæ præest 12 annis; impietatis accusatus Chalcidem abit. Ejus in Heriniam epigramma, III, 581, 28. Ex Herpyllide Nicomachum genuit, III, 46, 42. Hermiæ pellicem amat, II, 79. Solus permansit ap. Platonem De anima dialogum recitantem, III, 580, 22. Ejus persuadendi vis, II, 338 a. Primus orationem judicalem pro se ipso scripsit, III, 581, 29. Ejus dictum, III, 578, 9. — Speusippi libros emit, III, 579, 10. Ejus mors; placita, IV, 156, 6. De nobilitate liber, II, 281, 29; bibliothecam ejus coemit Apellico Teius, III, 269; epistolas collegit Artemon, IV, 343, 14. Aristotelis nonnisi perhonorifice Aristoxenus meminit, II, 282, 35. In eum insolenter se gessisse dicitur Aristoxenus, II, 269. Theocriti Chii in Aristotelem dicerium. Ejus disc. Antipater Macedo, II, 338 a; πεινῶν Palæphatus Ahydenus, II, 338 a.
- Aristoxena. V. Petta.
- Aristoxenus Tarentinus musicus; ejus vita et scripta, II, 269.
- Aristoxeni varii, II, 269 not.
- Aristrati imago picta in Porcile stoa Sicyonia, III, 120, 17.
- Aritonorum in India mos, III, 464, 144.
- Arius Heracleopolita Epæi theologi scripta Ægyptia græce vertit, III, 572.
- Arizelus historicus, IV, 340.
- Arinacales fluvius ad Babylonem, IV, 283, 8. 284, 9.
- Armais — Danaus (Armesis), rex Æg. (dyn. XVII, 14), II, 573.
- Armatus. V. Harmatus.
- Armenacus, rex Armeniæ, contra Belum Assyr. regem beligerans periit, IV, 285, 12; pater Aramæi, *ibid.*
- Armenerichus. V. Ermenerich.
- Armenia unde dicta, IV, 306. Armeniæ reges sex qui regnarunt inde a Belli temporibus usque ad regnum Semiramidis, IV, 283, 12. In Armeniam fugit Semiramis a Zo-roastro pulsa; ibique a filio interfecta, III, 627, 2. Armenii Phœnices viarunt, Abrahami temp., III, 212, 3. Armeniæ magnitudo, III, 522, 3. 315, 5. Armeniorum ad regem (nescimus ad quem) fugit Zeilas, Nicomedis Bithyniæ regis f. (c. 260), III, 537, 22. Rex Artaxias, II, præf. xii, 13. Parçona, Traiani temp., III, 660 b. Parthamasiris, tempore Traiani, III, 589, 16; præfectus Axidares, *ibid.* Armeniorum qui a Persia ad Romanos defecerant, socii Colchi, Abasgi, Abanes (571 p. c.), IV, 271. Armeniorum dux Joannes (571), IV, 271. Armenii, interfecto Surenâ præfecto, a Clusæ defecerunt, cum Romanis

- societatem ineunt, IV, 273, 2. Armeniae gentes Ohareni et Ofeni, III, 660, 8; regio Cholobetene, III, 587, 4. Mingas, III, 415, 76.
- Armenidas historicus, IV, 339.
- Armenus Rhodius, a quo Armenia Asiae regio dicta est, IV, 306.
- Arne, Aoli f., IV, 370, 7. Neptuno Beroium parit, IV, 465, 3.
- Arne Neptuno parit Aolum, II, 306, 26.
- Arne nymphea olim Sinocessa in Beroia, IV, 618.
- Arne urbs Thessaliae, III, 638, 8; Beroia, IV, 568, 370, 7.
- Arneae, Lyciae opp., IV, 134, 3.
- Arnegisclus, Anagastis pater, IV, 617, 206.
- Ἀργίβας ἄλκιμος apud Argivos, II, 327, 79.
- Ἀργεῖοι, III, 26, 11.
- Arnosus, Mysorum rex, Ardynium urbem in Thebes campo condit; ejus filiam Todo ducit Adyattes et post hunc Gyges, III, 384.
- Aroanius Arcadiae fluv., III, 32, 20.
- Aroita, Asilahagis Medi f. Cf. Amuhia.
- Arphaxad, Semi f., IV, 541, 16.
- Arpinna, mater CEnomai, de qua Olympia etiam Arpinna dicebatur, III, 638, 8.
- Arrabaeus bellum gerit cum Archelao Mac. rege, II, 152, 154.
- Arrianns Nicomedensis scriptor, III, 586.
- Ἀρρῆς in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Arsa, urbs Hispaniae, III, 643, 37.
- Arsaces Sardanapallum occidit, II, 473, 14.
- Arsaces, a Phriapita Arsacis filio genus ducens, frater Tiridatis, Phereclein, Parthiae ab Antiocho II Theo praefectum, interficit, populumque in libertatem vindicat, III, 586, 1.
- Arsaces Parthorum rex Demetrium Nicatorum vivum capit, II, *præf.* xi, 25. III, 712, 17. Contra Antiochum Sideten bellum gerens, strategemate usus fratrem ejus D. Nicatorum captivitate solutum mittit in Syriam; Ant. Sideten vincit, filium ejus Seleucum capit, III, 713, 18.
- Arsacis de Antiocho Sidete capto et occiso dictum, III, 258, 20. Contra Scythas proficiens (c. 128), tutelam regni Himero commisit, III, 259, 21.
- Arsacia, sic a Parthis vocatur Rhaga urbs, IV, 308, 4.
- Arses, Persarum rex et Aegypti, quot annis regnaverit, II, 598.
- Arsicas. V. Artaxerxes.
- Arsinoe sive Coronis, Leucippi f., Apollini parit Aesculapion, IV, 324, 22. 496, 1.
- Arsinoe, uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi I, III, 719, 1.
- Arsinoe, Ptolemæi Philadelphii soror et uxor; cur obeliscum frater erexit, III, 63, 4, et templum, II, 374, 15. Ejus statua ex topazis, III, 480, 64. Libyæ ubi nomen dat, III, 238, 129. Uxor Lysimachii, III, 530, 4. II, 466. A Lysimacho obtinet Heracleam; quam administrat per Heraclidem Cumanum, III, 531, 7. Marito suadet ut Agathoclem ex priore uxore filium, tamquam insidias struentem, e medio tollat; quod facinus peregit frater Arsinoes Ptolemæus, III, 532, 8. 698, 4. Postea ducit eam Ptolemæus frater, qui ejus ex Lysimacho liberos truncat; mox ipsam pellit, III, 534, 14.
- Arsinoe, Ptolemæi Philopatoris uxor, quomodo misera perierit, populo investiganti patefactum est, II, *præf.* p. xxvii. Cf. IV, 548, 54.
- Arsinoe, urbs Libyæ, III, 238, 119.
- Arsinoe urbs in Charandra sinu de sororis nomine sic appellata a Ptolemæo Philadelpho, III, 471, 41.
- Arsinoe ἡ Ἀῤῥῶν Syriae urbs ceterum ignota, unde nomen habeat, III, 575, 18 b.
- Arsinoe. V. Epheus.
- Arsinoites nomus, in quo Labyrinthum edificavit Lachares rex, II, 500.
- Ἀρσίον τεῖχος, oppidum ad Rhyndacum fl., II, 622, 13.
- Artaxus, Medorum rex, non obsecundat Parsondar, qui sibi Babyloniae satrapiam, quam Nanarus tenebat, tradi postulabat; Nanarus in iram ejus incurrit, quam ille placat pecunia, III, 359 sqq., 10.
- Artabanus, Artaxerxis militum praefectus; ejus cum Themistocle colloquium, II, 296, 9.
- Artabanus Darium (II) injussu Xerxis suspenderat; timens sibi Xerxem interimit, II, 180, 253; rex Persarum et Aegypti, per septem regnat incens, II, 595, 68.
- Artabanus Tiridatem Parthorum regno pellit (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. an. 35 p. C.
- Artabazus Persa, II, 311, 25.
- Artabrorum metalla, III, 373, 48.
- Artace, urbs Phrygiae, Milesiorum colonia, III, 385, 6; in Troadis finibus, II, 65, 2.
- Artageres a Cyro juniore in proelio interfectus, II, 92, 24.
- Artaphernes dux in bello Ionico ab Eretriensibus in Sardibus obsidione cingitur, IV, 441.
- Artasyras, Hyrcanorum satrapa, ad Cyrum deficit, III, 406, 66.
- Artavasdes, Armeniae rex, hist., III, 311.
- Artaxata in Armenia urbs ab Artaxia condita, II, *præf.* p. x, Cf. III, 660, 6.
- Artaxerxes I Longimanus cognominatus, IV, 306; Aegypti rex, II, 595, 68; quinque civitates Themistocli dat, II, 296, 10.
- Artaxerxis II soror Amytis, II, 93, 21. Antea Arsicas vel Oarles dictus, II, 93, 22. Quomodo se gesserit in proelio contra Cyrum fratrem commisso, II, 93, 24. Quot millia contra Cyrum eduxerit, II, 94, 25. Ejus filiae Apama, Pharnabazi uxor; Rhodogune, Orontæ uxor; Aloua, Tiribazi uxor, II, 94, 27. Non stat promissis; quare Tiribazem inimicum sibi reddidit, *ibid.* Duas filias, quarum altera Amestris, connubio sibi junxit, II, 97, 7. Mennon Anaitidis statuam Babylone, Susis et Echatanis posuit, eamque colendam esse Persis suo exemplo demonstravit, II, 509, 16; quibusnam donis Timagoram Atheniensem vel Eatinum Cretensem, et Antalcidam honoraverit, II, 296, 11. Regni tempus, II, 95, 28.
- Artaxias in Armenia ab Antiocho M. deficit; Artaxata condit; ab Antiocho Epiphane imperata facere cogitur (a. 165), II, *præf.* x, 9. Fœdus pangit cum Timarcho Mediae satrapa, II, *præf.* xii, 13.
- Artymnesus, Lyciae urbs, II, 343, 1.
- Artembares, pincernis praefectus in aula Astyagis, III, 398.
- Artemidorus Ascalonita, hist., IV, 340.
- Artemidorus Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus, IV, 125, 18.
- Artemis. V. Diana.
- Artemisia, festum Apollini sacrum Cyrenis, III, 187, 6.
- Artemita, prope Aethaliam insula Tyrrhenica, III, 573, 13.
- Artemita, Babyloniae urbs, IV, 308, 3; patria Apollodori hist., IV, 308.
- Artemon ὁ κερκυραῖος, homo luxuriosus, II, 199 a.
- Artemon, Protagoræ pater, II, 30, 6.
- Artemon Clazomenius, Pergamenus, Cassandrensis, historici, IV, 340. Alii Artemones, *ib.* not. Art. pictor, IV, 343, 13.
- Arthuniadas Lacedaemonius, Lycurgi socius, III, 37, 4.
- Artogetes, Persa, Sandacæ maritus, II, 295, 8.
- Artus, Messapiorum regulus, III, 145, 89.
- Arundines Arabiae, IV, 525, 20 a.
- Aruns, Tarquini filius, III, 89, 8.

- Aruntius Paterculus, equum aereum, suppliciorum instrumentum, fabricavit Segestae tyranno; quam ejus inventi tulit mercedem, IV, 322, 9.
- Aruntius, Appii f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1.
- Aruntius stuprat Medullinam filiam, a qua interficitur, IV, 321, 4.
- Arycanda, Lyciae opp., IV, 133, 2. Arycandenses Lyciae arc obruti Mithridatis partibus se adiungunt, III, 194, 1.
- Aryandes, Aegypti praefectus, Pheretima Battii uxori auxiliatur, IV, 449, 2.
- Arymnium, mons Achaiae, II, 41, 64.
- Arzanene, IV, 257, 261, 273, 3. Romanorum imperio sub Diocletiano adiungitur (297), III, 189, 14. Arzanenes castellum Chlornaron, IV, 258, 57.
- Asachari, Aethiopes, apud quos ingentes serpentes nascuntur, III, 478, 47.
- Asander Cariam provinciam post mortem Alexandri M. oblinet, III, 668, 1.
- Asar, opp. Aethiopiae, III, 351, 3.
- Asbolus, idem qui Chumus Judaeorum, III, 212, 3.
- Asbytas, Amphithemidis f., IV, 291, 1.
- Ascalon, Syriae urbs, a quo et quando condita, III, 372, 26. Ascalonis in lacum Atergatis cum Ichthye a Maxo demersa, III, 155, 32. Ascalonitarum princeps Craterus, a quo Thraces Eutocium furem sibi tradi postulavit, IV, 55, 106. Ascalonita Apollonius, IV, 312.
- Ascalus, Hymenaei f., frater Tantali, Aciami regis Lydorum dux in Syria Ascalonem condit, III, 372, 26.
- Ascania, Troadis, III, 373, 29.
- Ascanius, Aeneae f., 70, 8; pater Romae; avus Romae, IV, 290, 8; pater Remi, IV, 395, 11. Ascanius et Sramandrius Arisben condunt, III, 70, 5. Ascanius Albam Longam condit, III, 92, 21, 96, 1. Silvium insidiis petit, II, praefat. p. viii; regni tempus, III, 503, 3.
- Ascanius Abderita, II, 384 b, not.
- Ascitae Arabes, III, 477, 42.
- Asclepiades medicus, Philonidis et Aufidii magister, III, 576, 20.
- Asclepiades Arei f., hist., III, 306.
- Asclepiades Cyprius, hist., III, 306; III, 10, 31.
- Asclepiades Mendesius, hist., III, 306.
- Asclepiades Myrleanus et Tragilensis, scriptores, III, 298.
- Asclepiodotus historicus, III, 685.
- Asera Neptuno parit Oecolum, IV, 352, 1.
- Asera urbs ab Oecolo condita, III, 352, 1. Asceri a Theopiensibus trucidantur; superstites Orchomenum fugiunt, II, 144, 115.
- Asculum, praelium ibi a Pyrrho contra Romanos commissum, II, 454, 8.
- Asalahages, Medorum rex, cum quo societatem init Nabopalassar; pater Amuhia, quam despondet Nabopalassar filio Nabucodonossoro sive Nebucadnezario, IV, 282, 7.
- Astingi. Cf. Astingl.
- Asdrubalis avaritia et dominandi cupiditas; quomodo in Hispania se gesserit; III, 91, 18. Ejus in Hispania successor Hannibal, III, 91, 13.
- Asdaias; Asai ad archontem regem pertinent, II, 114, 27 b.
- Aseneth, Pentephri f., Josephi uxor, III, 210, 219, 10.
- Asel, Aethiopiae opp., in Medoa ins., IV, 351, 3.
- Aser, Jacobi f., III, 215, 9.
- Aserymus, post Astartium fratrem Tyriorum rex, a Phelto fratre interfecit, IV, 460, 1.
- Aseth, pastorum in Aegypto rex, II, 570, 49.
- Asgilia ins. sinus Peraci, III, 478, 45.
- Asia, Europae soror, Oceani et Paphlagoniae f., II, 61, 1; 319, 1.
- Asia minor ab Trigibillo vastatur sub Arcadio imp. (399 p. C.), III, 47, 75.
- Asia, castellum ad Ctesiphontem; ibi Julianus mortuus est, IV, 5 et 6.
- Asias cithara a Lesbii nomen habet, II, 182, 257; 488, 83.
- Asimuntii in Thraciae finibus fortiter Hannis resistunt, sed cedere iis ab Theodosio coguntur, IV, 75, 5.
- Asinæis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38.
- Asine Argolidis a Dryopibus habitatur, II, 137, 98.
- Asini sub Theodosio carissimi, IV, 39, 56.
- Asinius Pollio auctor epistolarum quae Euripidi et Arato affinguntur, IV, 310.
- Asinius Quadratus, historicus, III, 659.
- Asius philosophus, IV, 551, 21.
- Asopodorus Philius, iamborum poeta, IV, 478.
- Asopus in Borelia Sinopes pater, II, 161, 186, 348, 2; III, 29, 3.
- Asordanes, Senacheribi f., II, 503, 11. Babylonis a patre praeficitur, II, 504, 12. Post patris obitum regnavit annis 8, *ibid.* Axerdis (sic *Abydenus* nominat *Asordanem*), Assyriae rex, Nergilum fratrem et parricidam, usque ad Byzantium persequitur tandemque interfecit. Aegyptum quoque partesque inferiores Syriae acquirit, *Abyden*, IV, 282, 7.
- Aspalus, illi frater, moritur in Isauria (478), IV, 619, 211.
- Aspar cum Ardaburio patre contra Joannem tyr. in Italiam mittitur, IV, 63, 46. In Libya commemorans Zerkonem Maurusium ab Aetio dono accepit, IV, 96, 11. Effecit ut Leo Marciano in imp. succederet, IV, 100, 20; 135 a. Sciris et Gothis inter se belligerantibus auxiliumque a Leone petentibus, neutrorum precibus obtemperandum esse censet, IV, 107, 35. Barbaros, qui sese dederant, trucidari jubet (an. 467), IV, 108, 39. Ejus hereditatem sibi tradi a Leone postulat Theoderichus, Triarii f. (473), IV, 114, 2. Pater Ardaburii, Patricii, Ermenurichi, duarumque filiarum, e ternis nuptiis, III, 135 a. De Tatiano et Viviano cum Leone imp. contendit, IV, 135 b. A Leone occiditur, IV, 135 b.
- Aspasia Megarensis; Periclis amica, II, 200 a; Samiaci et Peloponnesiaci belli causa, II, 314, 35, 482, 58.
- Aspasius Tyrius sophista, III, 576.
- Aspasius Byblius sophista, III, 576.
- Aspendum, abdicata potestate, abijt Antiochus Grypus, qui propterea etiam Aspendius vocatur, III, 714, 21. Aspendius, Diodorus, q. v.
- Aspetus, in Epiro cognomen Achillis, II, 145, 121; IV, 337, 1.
- Asphaltum quomodo e Serbonide lacu educatur, III, 276, 63.
- Aspis, una ex Cycladibus insa, IV, 365.
- Aspis, Libyae urbs, III, 575, 18.
- Aspledon unde nomen habeat; ob aquarum penuriam deserta est, IV, 352, 2.
- Aspledon, Neptuni et Mideae nymphae f., Aspletonem condit, IV, 352, 2.
- Asprusus, Medae fl., IV, 189, 14.
- Assaon Niobes filius amore ardet, filios ejus concrenat, se ipse interfecit, III, 9, 78.
- Assentatorum animi moresque; varia eorum genera et nomina, II, 310, 25; 313, 32.
- Assesus, urbs in Milesiorum ditone, in quam filii Leodamantis post necem patris se receperunt, III, 388, 54. Cabirorum sacra recipiunt, *ib.*
- Assis, pastorum in Aegypto rex, II, 567.
- Aslorum porci ingentes, III, 188, 9.
- Assuria, Dadania f., III, 214, 7.
- Assus in Mysia, Mytilenarum colonia, III, 239, 137; IV, 660, 11.

Assyria a Suri dicta, II, 214, 7; olim Euphratis, deinde Chaldaea, IV, 630. Assyriorum reges sex vel septem qui antecedunt Ninum (sec. *Abydenum*), IV, 284; II, 285, 12. Assyriaci regni tempus sec. Thallum, III, 518, 2. Regum stirpes duae, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2. *Assyrii* Babyloniae reges usque ad Phulium per annos 526 regnantes, II, 513, 11; et qui deinceps sequuntur a Phulo ad Sardanapallum, II, 501, 12. Assyriorum regnum quando sit eversum, IV, 284, 4. Assyrii in Cappadocia, a Cappadocia Ninus f. Cappadoces dicti, III, 595, 48. Ass. reges: Ninus, Semiramis; Ninyon, Belimus, sub quo Persus cum classe advenit; Panyas, tempore Argonautarum; post eum Mithraxus, cujus successor Tentamus, tempore belli Troiani. Quot sint anni usque ad Mithraxum, et usque ad Sardanapallum, III, 626. Cf. IV, 91, 542, 409. Assyrii Mesopotamiae ad Euphratem a Babylone ad Ninum habitantes, bello petuntur ab Amazonibus, III, 593, 48. Assyrii Henetos sedibus petunt, III, 596, 49. Amyriorum instituta, III, 462, 131. Festum, Baegis, II, 331 a. Fluv. Physcus, II, 76, 2.

Astacus, Neptuni et Olbiae nymphae f., nomen urbi dat, III, 592, 29.

Astacus e Spariorum genere, a quo Astacus urbs nomen habet, III, 536, 20.

Astacus, urbs Bithyniae, ab Astaco nominata, III, 592, 29, 536, 20. Ol. 17, a Megarensibus condita, postea Atheniensium colonia aucta, sub Dydasco Bithynorum rege florens, III, 536, 20. Astacus sive Ostacus Chalcedoniurum colonia, IV, 627.

Astapus, pars Nili fluvii, III, 474, 29.

Astartae templum Tyri aedificat Hiromus rex, IV, 446, 1; Cf. de Astarte, III, 569, 24. Astarte in Phoenicum mythologia, III, 568, 18, 19.

Astartus, Dalastarti f., Tyriorum rex, frater Aserymi, IV, 466, 1.

Aster, gigas a Minerva occisus, II, 189, 282.

Aster lapis, IV, 427, 1.

Asteria ins., ubi Latona peperit, II, 343, 2. Postea Delus, III, 633, 11; IV, 294, 4.

Asteria, Alcyonae f., IV, 422, 46.

Asteria, Hydei f., Bellerophonti parit Hydissum, IV, 34, 5.

Asteria, Ili Isauri uxor, IV, 620, 214.

Asteritis lapis, IV, 159, 11.

Asterius, Cretes pater, III, 304, 18.

Asterius ex Amphictyone pater Dotidis, III, 153, 21.

Asterius mons, postea Cithaeron, unde dictus sit, II, 330, 2.

Asterius, Nelei f., III, 304, 19.

Asterodia, Oceani et Tethys f., Apsyrti mater, IV, 397, 1.

Astibares, Medorum rex, pater Rhietarum, quae Stagangaeo nupsit, III, 364, 12. Nabuchodonosori in bello contra Judaeos socius, III, 229, 24.

Asticosus, e Philippis Macedo, III, 609, 1.

Astiges lapis, IV, 362, 6.

Astingi (i. q. Asdingi), Vandalorum genus regium, M. Amelio auxiliantur, IV, 187, 7.

Astlicia, II, 502, 9.

Aetopos in India, II, 423, 29; 424, 30, 33, 34.

Aston Crotoniata, librorum auctor, qui Pythagorae inscribentur, III, 170, 8.

Astra, meretrix Athen., IV, 410, 1.

Astraeus, Boreae pater, IV, 539, 6.

Astribae, gens Indica, II, 413, 18.

Astyages (i. q. Cyaxares), Mediae satrapa, pater Amytis, quam Nabuchodonosori Chaldaeo despondet; atque cum ejus patre Nabopolassare Ninum evertit et Sardanapallum regno exuit, II, 502, 12.

Astyages contemptus a Cyro regno exuitur, II, 180, 253.

El Angires cantor praenuntiat imminens a Cyro periculum, II, 90, 7. Astyagis indoles et quomodo a Cyro regno pulsus sit, III, 397 sqq., 66. Astyages a nonnullis Darius nominatus, II, 5, 6.

Astyanax post discessum Graecorum in Troade regnum obtinuit; ex eo pellitur ab Antenore; verum ab Aenea restituitur, IV, 277, 2.

Astycreon, a Menecrate medico servatus, IV, 414, 5.

Astydamas ante Aeschylum statua honoratur, III, 170, 13.

Astydamas, Milesius pancratiasta; ejus robor, IV, 513, 2.

Astydamia, Amyntoris f., mater Tlepolemi, IV, 286.

Aetvōpos, Athenis, II, 120, 46.

Astynomus historicus, IV, 343.

Astyochie, Actoria f., mater Tlepolemi, IV, 286.

Astypalaea, Phoenicis f., Neptuno Ancaeum parit, II, 159, 176, 42, 1.

Astypalaea insula leporum multitudine infestata, IV, 421, 42.

Astypalaea, Samiorum tribus, IV, 512, 1.

Astyra, Boreae opp., III, 642, 27.

Asturus, Sual filius, IV, 530.

Atahyrus, mons Rhodi, ubi Jovi Atabyrio templum condit Altharmenes, II, 177. Montis altitudo, II, 253, 58.

Atalanta ins. juxta Euboeam terrae motu rupta, IV, 381, 2. (*Atalante*), Acasti uxor, Peleum deperit, III, 389, 56.

Atapbeni in Arabia, IV, 409, 1.

Atarantum in Libya mos, III, 463, 140.

Atargatis dea, IV, 629 a.

Atepomarus, Galchorum rex, Romanos bello premit; strategemate repellitur, IV, 320, 1; 367, 2.

Atergatis quae fuerit. Cum Ichthye filio a Moxo capta et in lacum ad Ascalonem demersa, III, 155, 32.

Athamanes in Heraclea ad Cetam, III, 133, 56. — Athamanes viri pastores, mulieres agricolae, II, 219, 23; eorum rex Amyntander, II, *praef.* xviii, 22. Athamanum fons memorabilis, IV, 436, 11.

Athamas Nephelen ducit, ex eaque Phrixum et Hellen genuit; deinde Inonem superinduxit, ex eaque genuit Learchum, Melicertem et Eurycleam. Inonis dolo circumventus liberos e Nephelo susceptos mactare instituit; quare rabienti dii ei injiciunt; insaniens Learchum et Eurycleam occidit, II, 344, 6. Non Athamas sed Ino in filios sevit, II, 377, 8. Athamantis e Themisto liberi Schœneus, Erythrius, Leuco, Ptous, Phrixus, Helle; ex Inone liberi Learchus et Melicerte, II, 37, 35. Athamantis historia sec. Philostephanum, III, 34, 37.

Athanadas historicus, IV, 343.

Athianae, urbs Arabiae, III, 478, 45.

Athanas Syracusanus, historicus, II, 81.

Athianati Aethiopes, IV, 351, 3.

Atheas, Scytharum rex; ejus ad Byzantios epistola, IV, 336, 4.

Athenae urbes sex, III, 574, 14. — Atheniensium legislator, Triptolemus, III, 36, 3. Athen. Sain in Aeg. condunt, III, 176, 2. Inoe Atticam incolis frequentante Iones dicti sunt, et Apollinem πατῆρα colere coeperunt, II, 105, 1; 208, 1. Athenae a Dioscuris direptae, III, 118, 10. Athenienses pueri qui tributis nomine in Cretam mittebantur, pro servis ibi vivebant. Horum pars una cum Cretennibus Delphos, hinc in Iapygiam, hinc in Thraciam venerunt, ubi Bottiae dicti sunt, II, 153, 157. Athenienses Thesei comites, Enneus, Thous, Solois, Hermus, II, 345, 8. Seditione laborantes Theseus conciliat, II, 208, 1, § 2. Quomodo Theseus rempublicam constituerit, II, 105, 2; *φυλαί, στρατίαι, γένη, γυνήται*, II, 106, 3; *τριτῆς*, II, 106, 4. Eurygyis in honorem ludos funebres celebrant in Ceramico, II, 22, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13. Reges De-

nuphon, Oxyntes, Aphidas, Thymetes, III, 386, 50. In Areopago de Oriste iudicium, III, 375, 34. Athen. sub Neleo in Asiam transmigrant, IV, 368, 5. Homerum mulcant, Tyrtaeum delirare dicunt; Astydamanem ante Aeschylum statua honorant, II, 170, 13. Athenienses colonis Astacum augent, III, 536, 20; ex Codridis luxu diffuentes nolunt amplius reges creare. Hippomenis facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51. Regum tempora, IV, 547, 13. Dracontis leges, II, 106, 4. Iudicia φοινικά; ἐξέται, διαποτέρων ἐπὶ Παλλὰδιῳ, II, 106, 5; ἐπὶ Δελφίνῳ, II, 107, 7. Cylonis conamen, et Megacis facinus. Megacidas piaculo obnoxios urbe pellunt, II, 208, 1 § 4. Solonis σισυγῆται, II, 208, 1 § 5. Solonis legislationis iudoles, II, 107 d. ναυκαρῖαι, ναύκαροι ὅημοι, ἑήμαρχοι, II, 108, 8, 18. Soloneia τμήματα vel τὴν quattuor, πεντακοσιομέδωνοι, ἱππεῖς, ζευγῆται, θῆτες, II, 108, 9, 10; ἑήμαρχοι, II, 363, 9; ἀῖνες, κύρδεις, II, 109, 11, 294; 4, 130, 48. Τοῦ πρώτου δέονο; lex de σιτήσῃ γυναικῶν καὶ ὀρφανῶν, II, 109, 12. Lex in eos, qui in populi dissensione civili, neutri se parti addicunt, II, 109 11 a. Ὁ πρὸς τῷ λίθῳ ὄρκος, quem Soloni iuraverunt thesmothetae et senatus, II, 110, 13; τῶν Κύρδων lex de Delastis, III, 138, 78. De mulieribus leges, II, 363, 8. Ratio servorum publicorum, II, 150, 140. Athenienses. Eginetorum piratis vexati copias in Aeginam transducunt; clade afficiuntur, quam unus solus effugit; in hunc scelus a mulieribus Atheniensium commissum; quare fibulis eas uti in vestibus vetitum est, II, 481, 50. Lemnum insulam ejectis Tyrrhenis obtinent, II, 272, 1. Athenienses cf. Pisistratus, etc., etc. Olympii templum a Pisistratidis aedificatum, II, 111, 17. Pisistratidarum tyrannis ejusque eversio, II, 208, 1; § 6, 110, 16 sq. (V. Pisistratus.) Clisthenes ejusque instituta, II, 111, 17, 18; civitatem ii habent, quibus est Jupiter ἑκατος, II, 363, 8. Quonam anno juvenes in album relati civibusque adscribantur, II, 111, 19; ἑρηβοὶ περίκοιοι, II, 111, 20. A quonam aetatis anno χορηγεῖν liceat, II, 112, 21; πρόεδροι τῶν πρυτάνων qua ratione legebantur; eorumque munera, II, 112, 22; προέδρων ἐπιστάτης, πρυτάνων ἐπιστάτης, II, 112, 22, 23; III, 635, 2. Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανεῖαν κληρωθεὶς, II, 112, 24. Γραμματεὺς ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου αἰρεθεὶς, II, 112, 24. Ἀντιγραφεὶς, ὁ τῆς διοικήσεως et ὁ τῆς βουλῆς, II, 112, 25. Γραμματεὶς archontum, II, 112, 26. Ἱερεῖς archontum, II, 112, 26. Areopagiticus senatus viarum publicarum curam habet, II, 209, 1, § 10. Archontum munera et jurisdictio; ἀρχοντος ἐκωνόμου, II, 113, 27, 27 a. ἀρχοντος βασιλέως, II, 114, 27 b; ἀρχοντος πολιάρχου, II, 114, 28; θεομοδῶν ἀνάκρισις, II, 115, 29, 209, 1 § 11; eorum munera et jurisdictio, II, 115, 30, 31; εὐαγγελία, II, 619, 5 sq. 363, 10; παράστασις, II, 363, 7. Ἐκκλησίαι quattuor, et quonam res in singulis tractentur, II, 116, 32, 117, 33. De Hellas διακαστηρίου ratione; iudicium βακτηρίαι et σύμβολα, II, 117, 34; διαμετρημένη ἡμέρα, II, 118, 35; ψῆφοι, II, 118, 36, 37; καθίσκος, κῆμος, II, 118, 38. Διαιτηταί, eorum numerus, et munera, II, 119, 39; ἐχίνας, II, 119, 40; κατὰ δήμους διακασταί, II, 119, 41; ἐρεσις, παράβολον, II, 119, 41 a; ἐπιμαλῆται ἐμπορίου, II, 119, 42; ναυτοδίκαι, II, 618, 4; ἀγορανόμοι, II, 119, 43; σιτορύλακες, II, 120, 44; μετρονόμοι, II, 120, 45; ἀστυνόμοι, II, 120, 46; ἱταῖραι, II, 120, 47; ἱεροποιαί, II, 120, 47 a. παράσιτοι, II, 121, 47 b; ταμίαι χρημάτων καὶ ἱερῶν τριηρῶν, II, 121, 48, 49; (naves sacras: πάραλος, Σαλαμινία, Ἀρμυονιάς, Δημομητιάς, Ἀντιγονιάς, 121, 49;) ἀποδέκται a. κωλακρίται, II, 122, 50; πωληταί καὶ πωλητήριον, II, 122, 51; εὐθύνοι, II, 122, 52; λογισταὶ καὶ λογιστήρια, II, 123, 53, 54;

συνήγοροι λογιστῶν, II, 124, 55; ἱππαρχοι, II, 124, 56; ἐπάρχοι, II, 124, 57; στρατηγοί, II, 124, 58; στρατὰ ἐν τοῖς ἐκωνόμοις, II, 124, 59; ἀδύνατοι, II, 124, 60; ostracismi institutum, II, 209, 1, § 7; οἱ ἐνδεαυ, II, 209, 1 § 11; etiam νομοφύλακες et θεομοφύλακες vocati, II, 365, 12; ἡ μὴ οὖσα δίκη, II, 364, 11. Victoriā Marathoniam primus nuntiat Thersippus vel Eucles, II, 198 b. V. Themistocles, Cimon, Pericles. Bello Medico, quum Themistocles suavisset ut, relicta urbe, Athenienses triremes conscenderent, pecuniam ad implendas milite naves erogavit Areopagus, II, 123, 61. Idem Salamina victoria ocllocratiam magnopere provexit, II, 125, 61. Piraei incolae reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61. Ἑλληνοταμίαι, II, 125, 62. Athenienses ex pactis conventis, ἀπὸ συμβόλων, jus dixerunt sociis subjectis, II, 125, 63. Imperio potiti contra pacta in socios, Samios, Chios, Lesbios, senvierunt, II, 125, 64. Snadente Cimone, Lacedaemoniis contra Helotas rebelles auxiliantur, II, 70, 9. Sesto et Byzantio multos captivos barbaros abducunt, duce Cimone, II, 47, 4. Atheniensium in potestatem per Cimonem rediguntur Chersonesus, Thasus insula et eorundem in continente sita metalla; Cimonem, quod a Macedonia abstinisset, corruptum esse putantes donis Alexandri regis, in iudicium vocant, II, 54, 4. Contentiones inter Cimonem et Periclem, qui τοῖς θεωρητοῖς et τῷ δικαστικῷ μισθῷ aliisque χορηγίαις populi multitudinem sibi conciliavit, Areopagi potentiam opera Ephialti usus fregit, Cimonem denique exulare coegit, II, 125, 66. Merces judicialis aliis temporibus alia, II, 126, 68; primum immodice auxit eam Callicrates, II, 126, 69. Cives optimi, Nicias, Thucydides Melesii f., Theramenes, II, 126, 70. Athenienses Samum oppugnant, II, 55, 7; sub Pericle, a Melissa proelio vincuntur, II, 160, 183. In bello Samio mortui a Pericle oratione funebri laudantur, II, 55, 8. Anyto auctore, decem talenta Herodoto dono dant, II, 360, 1; in Diagoram Melium decretum, IV, 444, 4, 5; II, 621, 8. Resp. a Chione ejusque successoribus corrupta, II, 209, § 8. Ob Hermas truncatos Andocidem in iudicium vocant; accusatum absolvunt, II, 76, 1. Hermas mutilati dicuntur a Corinthiis, quo Siculam Atheniensium expeditionem impederent, *ibid.* Post cladem Siculam (412) exulibus redeundi potestatem faciunt, II, 362, 3, exceptis Pisistratidis, II, 77, 3. In Phrynichum militum ducem decretum, II, 622, 11; in Antiphonem, II, 621, 10. Post proelium ad Arginus Cleophon demagogus persuasit populo, ne conditiones a Lacedaemoniis, qui Deceleam erant, oblatas admitteret, II, 127, 71. Anytus corruptendorum iudiciorum auctor, II, 127, 72. Quadringenti viri septem annis ante 30 viros constituti, per 4 menses reip. praesuerunt; quonam mendacio temp. penes se retinere studuerint, II, 127, 73. In quadringentis viris demagogus exstitit Phrynichus, II, 127, 73. Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74. Sub his Charicles demagogus vixit, II, 127, 73. Triginta virorum contra tyrannidem; post eos Thrasybulus et Rhinon reip. praefecti, II, 209, 1, § 9. Euclide archonte Ionicas litteras adoptaverunt, II, 348, 7. Epaninondae temp. de Sida agro cum Boeotis litigant, III, 192, 4. A Doxandro contra Mytilenaeos excitantur; Pachete duco Mytilenaeas capiunt, II, 158, 172. Ad eam legatus venit Pytho Byzantius, II, 329, 1. E Nymphaeo Pontico talentum illi redibat, II, 622, 12. Rogante Theogene, bis mille in Samum mittunt (Ol. 107, 1.352), a quibus Sami ina. ejiciuntur, II, 216, 10, 7; interfecto Philistide tyranno, Orenum in libertatem vindicant (381 a. C.), II, 643, 31. Chironensis clades ostentis praenuntiata, II, 471, 6. Decem oratores ab

- Alexandro postulantur, II, 471, 9. Demetrii Phaleri reip. administratio, II, 448, 2. Degenerere adulatione Demetrium Poliorcetem prosequuntur, II, 449, 3 et 4. 476, 30. Beroso astrologo statuum Inaurata lingua posuerunt, II, 510, 25. Piræum Aratus occupare conatur, III, 22, 3. Athenienses Aristionem philosophum ad Mithridatem mittunt, defectionem a Romanis molientes; Mithridatis societate ac Athenionis reducis promissis fidentes bellum suscipiunt; Athenionem summum ducem constituunt, illoque tyrannide potito, sævitiam hominis nequissimi expeririuntur, III, 267 sqq. 41, 22. Olympicum in Delo Hadriani opibus instaurant, et Novas Athenas Hadrianeas appellant, III, 607, 21. Athenæ a Gothis sub Alaricho obsessæ (396), IV, 43, 65; et captae, Dexippo Atheniensium duce, III, 680, 21. Athenia in Ithronum sophisticum Olympiodori opera erectus Leontius, IV, 63, 28. Quomodo scholastici Athenis initiari soliti sint, IV, 63, 28. Athenienses statuum erigunt Phillatio, qui libros conglutinandi rationem ostendit, IV, 64, 32. — Athen. festa, τὰ Διάσια, IV, 313. Ἰδρωπόρια, IV, 313; τὰ Χαλκεία, IV, 312. Ἑορταὶ λαμπρές tres, III, 117, 6. Ἡρανέψια, IV, 312. Ἀκατοῦρια, IV, 539, 19; inquilini in pompis σκαφηφόροι, ὠδριαφόροι, II, 363, 5. Furiarum cultus, III, 130, 49. Apollinis Cynnei, IV, 309, 2. Athenienses in Delo sacra facientes, IV, 494, 11. Hyperboreis cari, II, 386, 2. Athenas quando venerit Aharis, IV, 432, 3. Sacrificia Minervæ simul et Pandroso offerri solita, IV, 506, 6. Herculis sexaginta viri, IV, 507. Quibus diis νηφέλια sacra faciant, III, 127, 42. Lupum cur in honore habent, III, 33, 32. In acropolim nunquam coturnix involat, II, 352, 16. 22, 1. Hesychius heros, ejusque sacellum; Hesychiularum gens, II, 131, 49; ἀρχτοὶ quænam; ἀρχτεῖον quid? II, 622, 17. Meretricum numerus; nomina prestantissimarum, IV, 510, 1. Yetitum est nequis nomen pentacteridis servæ vel meretrici vel libicinx imponat, III, 116, 3. Athenis luctandi ars a Phorbante inventa, III, 132, 55. Charondæ leges ad pocula caneant, II, 37, 7. — Athenarum urbis et circumjacentis regionis descriptio, II, 254, 59.
- Atheniensium indoles, *ibid.*
- Athenarum urbs in Achillis clypeo, III, 638, 10; urbis laus ex Lysippi comœdia, II, 255, § 5. Ἡ Ἀθηναίων πόλις, ὥς ἐτρέφα, μέγιστη τε ἦν καὶ μεγαλοφυχοτάτους ἐτρέφεν ἀνδρας, II, 200 a. Murus Pelagicus in acrop., IV, 457, 3. II, 111, 17. Ἐνεία πόλιν, III, 131, 49. Ἰππόδες πόλιν, ad quas Hyperidis sepulcrum, II, 354, 2. Portæ Melitides, III, 116, 4. Cimonia sepulcrum, *ibid.* Via sacra, III, 119, 11. Pythionice meretricis monumentum ad Athenas viamque Sacram, II, 266, 72. Ceranicus, IV, 449, 3. Portus Piræus tripartitus in Emporium, Aphrodisium et Canthari portum, IV, 450, 4. Athenis Cynosarges, ubi Herculis templum, III, 138, 78; Ἰππολύντειον, III, 303, 24. Φορβαντεῖον, II, 351, 10. Ιαχεῖον, II, 367, 15. Propylæa, IV, 425, 1. Odeum, III, 48, 51. Locus Ἰπκον καὶ Κόρυς, III, 387, 51. Stoa pœcile, II, 621, 8. IV, 450, 5. Athenienses Polygnotum civitate donant ob pictam gratis Pœcilen vel Thesaurum et Anaceum, III, 481, 71. Hermæ, IV, 450, 5. Attali porticus, III, 268. Ἀθηνᾶς ἀγάλμα Athenis, II, 121, 48. Minervæ Νίκης ἑόρταν δατεῖον, IV, 425, 5. Σκηνῶν statuæ tres, Scopæ et Calamidis opera, III, 127, 41. Hippia pictura Pirithoi nuptias exhibens, III, 134, 63. Ex Metroo Apellicon autographa veterum plebiscitorum et senatusconsultorum surripere tentat, III, 269. — Athenienses: Cratinus, Dexippus, Clitophon, Diyllus, Gorgias, Nicagoras, Palæphatus, Praxagoras, Stratoniceus, Theodorus, Timagoras, quos vide.
- Athenæ novæ Hadrianæ, in Delo locus, III, 607, 26.
- Athenæus mons in Argolide, III, 338, 10.
- Athenæus Pergamenus, Attali frater, Callippen, Persæ olim pellicem, amicam habet, II, præf. xv, 16.
- Athenæus Naucratis, scriptor, III, 656.
- Athenais, postea Eudocia, Theodosii II uxor, IV, 91.
- Athenicon historicus, IV, 345.
- Athenidis pater Achennes, IV, 359, 15.
- Athenio, Athenionis pater, Erymnei peripatetici disc., III, 267, 40.
- Athenio (*allus Aristio*), Athenionis f., civis Atheniensis adscriptitius, literas docet Messenæ et Larissæ; dein ab Atheniensibus legatus mittitur ad Mithridatem, cuius in gratiam ac insinuat. Redux ab Atheniensibus honorificentissime exceptus, in concione Mithridatis evahit potentiam, civibusque persuadet ut fidentes ei bellum Romanis inferant. Ipse prætor creatur. Paucis diebus post tyrannidem philosophus occupat, sævitque crudeliter; non modo civium bona diripiens, sed peregrinis etiam manum injiciens ad Delii dei thesauros auferendos misit Apelliconem familiarem; ibi vero ausu excidit, fugaquo Apellicon sibi consulere cogitur, III, 267 sqq. Cf. III, 41, 22.
- Athenion, poeta comicus, a Juha laudatur, III, 452, 82.
- Athenodorus Eretriensis, IV, 345.
- Athenodori Tarsenses duo, III, 485 sq.
- Athenodorus pirata Ol. 177, 4 Delios captivos abducit, III, 606, 12.
- Athlibis vel Athribis, Ægypti urbs, III, 632, 2.
- Athoris-V. Rathotis.
- Athos mons, II, 222, 31; III, 153, 22.
- Athos, in Ægypto, ubi templum Judæi construxerunt, III, 219, 10.
- Atholhis, Menæ f., rex Ægypti secundus dynastiarum primæ, II, 539, 512, 11.
- Athotes alter, rex Ægypti tertius ap. Eratosthenem, II, 540, 7 a.
- Athribitis, nomus Æg., III, 226.
- Athyas, navale et fluvius ad Byzantium, II, 377, 9.
- Atiæ, Augusti imp. matris, somnium, III, 306, 2. Ejus ad Octavium f., Apolloniæ commorantem, de corde Caesaris literæ, III, 435, 11. Alteræ ejus literæ, III, 437, 18.
- Atlantica Libyæ gens ab Amazonibus debellata, II, 9, 9.
- Atlantis insula, IV, 443, 1. De ea Platonis sententia, III, 281.
- Allantis montis altitudo, IV, 443, 2. descriptio, 473, 26.
- Atlas astrologiarum inventor, l. q. Enochus Jud., III, 212, 3. IV, 426, 2. 490, 5. 547, 13. Atlas Phryx Herculem rerum celestium scientia instruit, II, 34, 24. Atlas, pater Celeris, IV, 285, 3. Electræ p. II, 494, 18. Ejus ex Pleione filiarum quindecim, III, 156, 42. Atlas in Phœnicum mythologia, III, 567, 14.
- Atossa, Persarum regina, prima epistolas scripsit, IV, 490, 5.
- Atracius ex Thessalia Thrasyarchus, q. v.
- Atracides, pater Cyri, III, 398, 399.
- Atræ, urbs inter Euphratem et Tigridem, III, 589, 13.
- Atracium, opp. in Persiæ et Rom. confiniis, IV, 248, 46.
- Atracitæ, gens Arabiæ, IV, 524, 14.
- (*Atrebatenses pulei (pulis Artésiens)* in Oasi Æg. IV, 64, 33.)
- Atrene, urbs Lydiæ, III, 29, 6.
- Atrene, Argetis et Phrygiæ f., IV, 29, 6.
- Atridarum aries, II, 9, 3. 41, 61.
- Atron, Argetis et Phrygiæ f., III, 29, 6.
- Attili (M.) Reguli consulis (204 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
- Attaca, Scythæ e genere regio, ad Romanos transfuga, Attilæ traditus necatur, IV, 72, 1.

Atlacori (*Utaracuri*), Indiae gens beatissima, cum Hyperboreis componenda, II, 396, 1.
 Attaginum in Aegypto voces, IV, 499, 17.
 Attalus, Sadyattis ex sorore filius, III, 396, 63.
 Attalus, cujus neptis Cleopatra Philippi uxor. Ejus cum Alexandro M. rixa, III, 161, 5. Pausaniam, qui Philippum occidit, ignominia affecerat, II, 153, 156.
 Attali I assentator Lysimachus, III, 46, 46. Attalus Antiochum Hieracem ad Choloem in Lydia proelio vincit (c. 235 a. C.), III, 710, 10.
 Attalus II contra Demetrium Soterem subornat juvenem quendam (Alexandrum Balam), quem pro Antiochi Epiphanis filio vendit, II, *præf.* XII, 14. Ad eum venit Ariarathes V Orophernis insidias effugiens, II, *præf.* XIII, 15. Ad eum Polemonis epistola, III, 135. Daphnidam grammaticum de rupe præcipitem dari jubet, III, 160, 14.
 Attali stoa Athenis, III, 268.
 Attalus ab Alaricho Gottho post Romam captam, imperator Occidentis declaratur, IV, 58. Honorio insulam, quam securus inhabitet, concedere vult; Jovianum, Honorichi legatum, sibi adjungit; hujus Joviani artibus imperio exiit ab Alaricho, IV, 59, 13. Adaulpho auctor est, ut Jovino se adjungat, IV, 61, 17. In Adaulphi nuptiis præcinit epithalamium, IV, 62, 24.
 Attes, Matris deorum πρόπολο; apud Phryges, III, 8, 26.
 Attica, olim Acte ab Actæo rege, III, 543, 40; et Oxygia, III, 641, 22. In Atticam venit Ion, II, 103, 1. Attica tetrapolis, ex qua Iones in Argolidem migrarunt, II, 137, 97. Attica quomodo inter Pandionis filios 4 sit distributa, II, 331, 12. Eam humano sanguine lustrat Epimenides, III, 8, 24. Incolarum numerum instituit Demetrius Phaleræus Olymp. 115, IV, 375, 1. Atticæ meretrices in Sarno Venereis dedicant, IV, 299, 1. Servi rebellantes metallorum præfectos interficiunt, et Sunio potiuntur, III, 264, 35. Atticæ metalla, III, 273, 48. Caricæ (καρχαδαι) dulcissimæ, II, 91, 11 et 12. Atticæ locus Lipsydrium, II, 110, 16. Pagi recensentur, II, 337 sqq. Atticorum propinandi mos, II, 68, 2. Ἀττικὸς πάροικος, quid? II, 485, 68; 622, 15. Ἀττικοὶ τὰ ἑλασινὰ, proverb., II, 488, 82. Ἀττικοὶ πόδες, sic Hadrianus appellare solebat Aristomenem Atheniensem, IV, 336.
 Atthis Hegesini poete, IV, 352, 1.
 Attila, Rux in Hunnorum principatu succedit cum Bleda fratre. Eum Theodosii II legati Plinthas et Epigenes prope Margum urbem ad Istrum conveniunt. Fœderis inter Hunnos et Romanos tunc pacti conditiones, IV, 72, 1. Deinde Attila et Bleda contra Sorogos Scythas bellum movent, *ibid.* In fines Romanorum, fœdera neglecta prætexens, irrumpit (442); urbes et castella compluria capit; bellum ingens minatur, IV, 72 sq., 2 et 3. Ad eum Senator a Theodosio legatus mittitur, IV, 74, 4. Romanis in Chersoneso victis rex durissimas imponit condiciones, quibus etiam Asimuntii fortiter resistentes subscribere coguntur, IV, 74, 5. Ex amicis suis, quos Romanorum donis ditare vellet, alios super aliis Constantinopolim mittit, vanas excogitans legationum causas, IV, 75, 6. Edeconem de reddendis transfugis aliisque super rebus ad Theodosium ablegat. Per Edeconem Chrysaphius et Theodosius insidias Attilæ parant, IV, 76, 7. Theodosii legatus Maximinum, qui una cum Edecone reduce venerat, Attila admittere non vult; nam Edeco de insidiis structis regem educuerat, IV, 79 sq. Tandem, rogante Scotta, adiuturum se dat, IV, 81. Acatiroa Scythas subigit, hisque seniores ex filiis regem destinaat, IV, 82 sq. Escam filiam uxorem ducit, IV, 83. Legati Aetii, de Silvano, quem Attilas trahi sibi postulaverat, regem conveniunt, IV,

84 sq. Domus regia describitur, IV, 85, 95, 9. Quomodo ad regiam venientem salutaverint chori puellarum et uxor Onegesii, IV, 85. Filius ejus apud Acatiroa dextram fregit, IV, 86. Attilæ scriba Constantius, ab Aetio commendatus regi Hunnorum, IV, 84. Attilæ filii in cœna patri assidentes, IV, 91. Cerca uxor tres Attilæ liberos pepererat. Horum natu maximus rex Acatirorum constitutus erat; reliqui aliarum gentium reguli, IV, 89. Attilas pro ædibus regis jus dicit, IV, 89. Quid legatis imperii occid. responderit, IV, 89 sq. De ejus potestate, et Persiam invadendi consiliis, et de imminentibus ab eodem Romanis occid. periculis sermones legatorum occidentalium, IV, 90 sq. Fidit Attila sacro ensi Martio, quem multis seculis non visum tunc denuo e terra bovis ungula eruerat, IV, 91, et 96, 10. Theodosii legatos ad cœnam vocat, IV, 91. Cœnæ ratio describitur, 91 sq. Attilæ poculum ligneum, sobrietas, in vestimento simplicitas, 92. Poetæ carmina in cœna recitantes; Zerkon scurra, *ibid.* Ex filiis unice amat natu minimum, Eslam, ob datum de eo vaticinium, IV, 93. Iterum legatos ad cœnam vocat; data eis mandata, *ibid.* Attilæ patruus Cebarsius, *ibid.* Legatis ad imperatorem redeuntibus Berichum comitem dat, IV, 94. Bigilam insidiarum convictum in vincula conjicit, IV, 95. Orestem et Eslam Constantinopolim mittit qui Chrysaphium exposcant, IV, 95 et 96. IV, 613, 159. Ira ejus in Theodosium et Chrysaphium placatur a Rom. legatis Anatolio et Nomo, quos muneribus ornatos benigne dimittit; Bigilam libertati reddit, IV, 97, 14. Legatos mittit ad Valentinianum, Honoriam, quæ matrimonium cum ipso pepigisset, poscentes; alii ad Marcianum, Theodosii successorem, ablegantur tributorum causa (450). Utraque legatione nihil proficit. Quare bellum parat; ac primum quidem contra Valentinianum, IV, 98, 15 et 16. Francos aggreditur, a majore natu puerorum regionum contra minorem et Aetium auxilio adlocutus, IV, 99, 10. Italiam vastans cur Romam non sit aggressus, 99, 17. Apollonium Marciani legatum non admittit, 99, 18. Bellum Marciano inferri constituit, IV, 100, 19. De morte Attilæ Marcianus somnio edocetur, IV, 101, 23. Attilæ filii (Dengisich et Irnach) ad Leonem legationem mittunt; postulata non obtinentes, alter bellum inferendum statuit, Irnacho refragante, IV, 107, 36.

Attila (*Ethel, Volga*), fluvius, IV, 229, 21.

Attis Juppiter, III, 592, 30.

Attis castrat se, III, 233, 47.

Atyanas, Hippocratis f., Ol. 177 olympionica, III, 606, 12.

Atymnius, Phœnicis vel Jovis f., III, 302, 4.

Atys, Turrhebi pater, III, 370, 22.

Auaris, Typhonis urbs, II, 579.

Auasias, Oasis, in Aegypto, insula beatorum, II, 430, 48.

Auatia vel Auara, urbs Arabiae, IV, 323, 6.

Audata, Illyria, Philippo, Amyntæ f., parit Cynnæ, III, 161, 4.

Audax, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* XIV, 24.

Aue, regio inter Auxumiu et Aduliu; elephantorum alitrix; aeris ibi temperies, IV, 180.

Aufidius (T.), Siculus, medicus, III, 576, 20.

Aufidius (Cn.), hist., III, 199.

Augæ thesaurum reliquant Agamædes et Trophæus; eos fures deprehendit, arto Dardani, III, 637, 6. Augæas dabo interfecit Herculis filios, IV, 499, 12. Phylei pater, IV, 638 n.

Augæas (?) historicus, IV, 345.

Augæleum Byzantii, IV, 134, 40.

Augustæ, Ciliciæ et Italiae urbs, III, 603, 9.

Augustulus ab Orreste patre Rom. imperio præfectus, IV, 136 n, ab Odoacro regno ejectus, IV, 136.

Augustus, cur Apollinis filius existimatus sit, III, 306, 2. Ejus laudes, III, 427, 1. 2. Ejus pater Octavius, 428, 2. Educatur apud Atiani matrem et L. Philippum vitricum, 428, 3. Togam virilem sumit; in pontificum collegium adscribitur; ejus pulchritudo et decetia, 429, 4. 5. Casarem avunculum in bellum Africanum comitari cupit; at, propter corpus infirmum adhuc, non interfuit huic expeditioni, 430, 6. Pro Agrippae, sodalis sui, fratre captivo apud Casarem precibus suis intercedit, 430, 7. Caesaris triumphantis curram prosequitur; in theatris et conviviis assiduus ejus comes, 430, 8. Graeci theatri curatio a Casare ludos edituro demandatur ei; in morbum incidit, 431, 9. Sanitati restitutus ad Casarem in Hispaniam proficiscitur itinere periculosissimo, 431, 10; ibi de plurimis, quorum causam apud Casarem suscepit, bene meritis est, 432, 12. Ejus modestia et verecundia, 433, 13; in importunos circumspecta prudentia, 433, 14; sobrietas et temperantia, 434, 15. Apolloniæ studiorum causa versans matris literis de corde Caesaris certior factus, cum amicis deliberat, quid faciendum sit, 434, 16. In Italiam transvectus Lupium contendit, ubi de funere Caesaris et testamento et de tumultu Romano evocatur, 436, 17. Dehinc Brundisium proficiscitur, ubi literas Atiae et Philippi accipit. In Asiam mittit qui apparatus et pecunias, quæ Caesar ad bellum Parthicum præmiserat, reportarent; Brundisio Romanum se confert, III, 437, 18. Quæ deinde Augustus gesserit, usque ad tempus quo contra Antonium in Campania veteranos Caesaris milites conscripsit, 449-456. Ejus amicus Nicolaus Damascenus, III, 171, 44. Ad eum Porus Indorum rex legatos cum donis mittit; inter eos Zarmanus, qui Athenis se crema-vit, III, 419, 91. Ituro ad Parthicas Arabicasque res filio majore, Dionysium Characenum, geographum, ad commentanda omnia in Orientem prænisiit, III, 478, 44. Controversias quæ Archelao cum fratre et Judæis erant, quomodo dijudicaverit, III, 354. Augustus Syllæum Arabem capitis condemnat, cum Herode in gratiam redit, III, 422, 94. 351, 5. Coram eo Archelai, Herodis f., causam tuetur Nicolaus, III, 425, 95 a. Augustus a Musa medico conservatus, III, 473, 27. Eum Constantinus *κόσμον σώζων* appellabat, IV, 199, 15.

Aulis, Ogygis filia, IV, 394, 3.

Aulis in Bœotia, II, 42, 6.

Aulonia, e. q. Caulonia.

Aulus, herba, IV, 112, 12.

Aureliani imp. parentes. Futuri imperii auspicia, III, 665. Ravennæ de modo regnandi deliberans (270), IV, 197, 10 § 1. Juthungos Scythas acie vincit; victi quum legatos mitterent, pacemque componere vellent, si tributa ipsis solverentur, re infecta eos imp. dimisit, III, 682, 24; anno sequente Vandalos vicit; pace ac fœdere cum iis composito in Italiam contendit, in quam Juthungi denuo irruperant, III, 685. sq. IV, 188, 12. Ejus ad Marcomannos prope Placentiam verba, IV, 197, 10, § 3. Tyana obsidet, capique, *ibid.* § 4. Zenobiam per legatos hortatur, ut sese dedat, *ibid.* § 5. — Verba imperatoris seditione militari appetiti, *ibid.* § 6. Ejus epistola ad Mucaporem de belli contra Zenobiam suscepti difficultatibus; ejus ad ipsam Zenobiam epistolæ, et reginæ rescriptum, III, 664. Bellum Sarmaticum, III, 665. Druidas consulit, *ibid.* De Bonno dictum, III, 729, 2. Cf. de rebus Aureliani IV, 599, 155 sq. IV, 13, 2.

Aurelianus, vir consularis, sub Arcadio imp. a Gaina exposcitur, IV, 611, 190.

Aurelius Cotta. V. Cotta.

Aurelius (M.). Ab eo Obii et Longobardi prælio victi pacem petunt (167), IV, 186, 6. Quadi pacem oblinent. Astingi

et Lacringi auxilia præbent (175), IV, 186, 7. Eum Constantinus M. *καταγέστορον* dicebat, IV, 199, 15. Ejus liberius, Chryseros, II, 656. Cf. de Aurelii rebus IV, 582, 116-118.

Aurora post casum Bellerophonis datur Pegasus equus, III, 303, 12. Ei nephelia sacra offeruntur, III, 127, 43.

Auri in Græcia olim raritas, II, 470, 4.

Ausones, gens Opica, II, 179, 247 a. Romanorum hostes, II, præf. xxxvii.

Ausitis, regio Syriæ, III, 220, 12.

Ausoriani, gens Africae, contra quos sub Theodosio II prospere pugnat Armatius, IV, 98, 14.

Autariatae, gens Thesprotica, III, 583, 43. 653, 33. Eorum institutum, III, 458, 112.

Autei Arabes, III, 477, 41.

Autesion historicus, IV, 345.

Αὐτοκάβαλοι qui? IV, 496, 20.

Autocharis, historicus, IV, 346.

Autochthon sive Epigeus in Phœnic. mythologia, III, 567, 12.

Autocles, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.

Autocrates, historicus, IV, 346.

Αὐτόγλωφος, lapis, IV, 316, 1.

Autololes in Mauritania, III, 473, 28.

Autolycus, pater Polyphemes, II, 37, 37.

Automalaca, Libyæ opp., III, 238, 120.

Autuchus, Cyrenes filius, Aristari frater, IV, 285, 5.

Auxumis, Æthiopie metropolis, IV, 179, 180.

Auxumitarum rex Eleshaas Dimnum vel Damianum, Homeritarum regem vicit, regno exiit, et Homeritis regem tribularium e suo ipsius genere præfecit Anganem. Quomodo Nonnosum, Justiniani legatum, exceperit. Pro Romanis bellum Persis infert, IV, 178 sq.

Auza in Libya ab Ithobalo Tyrriorum rege condita, IV, 447, 4.

Avares ab Oceani accolis ejecti, Sabiros ipsi sedibus pellunt, IV, 104, 30. Per Candichum legatum a Justiniano annua stipendia et agros sibi postulant. Imperator eos non vi sed arte a finibus Rom. remove re statuit (558), IV, 203, 4. Legatus benigne ab Justiniano excipitur; ac Valentinus imperatoris legatus Avaribus auctor est, ut Hunnicis gentibus bellum inferant. Vincunt Avares Uliguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Mezamerum, Antaram gentis legatum, occidunt, Antaramque regionem vastare pergunt (c. 560), IV, 204, 6. Avarum altera ad Justinianum legatio, quæ re infecta revertitur; hinc Avarum (sub Bajano duce) contra Romanos inimicitia (562), IV, 205, 9. Turcorum res detrimentis afficiunt; deinde fuga se recipiunt. Bello eos aggressurus est Diza-bulus, Turcorum dux (c. 562), IV, 205, 10. Avarum legati a Justino Justiniani successore, tributum petentes cum contemptu remittuntur (563), IV, 218, 14. Avares in Francorum regionem irrumpunt, IV, 219, 14. Avarum (Sirmium oppugnantium) strategema, IV, 236, 31. Avares a Turcis (quibus olim subjecti fuerant, IV, 226) Uarchonitæ vocantur, IV, 245 sq. Avarica jurisjurandi formula, IV, 265, 63. Eos ne Justinus recipiat Turci a Justino petunt (c. 568), IV, 270. Quare Avares Pannoniam habitare et pace Rom. frui ab imp. precantes repulsam ferunt, IV, 270. Cf. Bajanus.

Avaris ab Amasi (Inachi æquali) excisa, III, 509, 2.

Aventinus collis, III, 83 a. Aventinum fanum Dianæ in Roma urbe, III, 470, 12.

Avernorum rex Bituitus, III, 261, 23.

Aves *μονοκέρως*; Æthiopie, II, 89, 2.

Avidius Cassius, L. Veri in bello Parthico dux; ejus gens, III, 661, 21.

Avitus imp. legatos ad Genserichum mittit, nihil proficiens, IV, 102, 24. Corporis custodes Gallos Gothosque dimittere cogitur; Majorini et Recimeri seditione vitam cum regno amittit, IV, 616, 202.

Axerdis, rex Assyriae. V. Asordanus, IV, 282, 7.

Axidares, Armeniae praefectus, III, 589, 16.

Axieros, (i. q. Ceres), unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiocersa (i. q. Persephone) in Cabirorum religione, III, 154, 27.

Axiocersus, l. e. Plato, unus Cabirorum, III, 154, 27.

Axiothea Philaia, Platonis discipula, II, 243, 27.

Ἀξίωτες, legum tabulae Athenis, II, 109, 11.

Azania Arcadiae et altera Massiliensium urbs, III, 574, 14.

Azanium (proprie Euxanum), urbs Phrygiae; ejus origines, III, 524, 3.

Azaref ad sin. Arabicum, III, 477, 41.

Azarephthus (?); octingenti ejus equi albi, IV, 260, 59.

Azenia, Hippothoonidis pagus, III, 134, 65.

Azestus locus prope Romam, IV, 615, 201, 6.

Azirus, s. Aziris, s. Azilis, Libya urbs, III, 645, 54.

Azirus, Arabiae princeps, Philippum, Philippi Grypi f., qui auxilium ejus expetiverat, insidiis tollere studet, sed ausis excidit, II, praef. xiv, 34.

Azonaces, Zoroastri praceptor, III, 43, 79.

II

Baal, post Ithobalum Tyrionum rex, IV, 447, 2.

Baalit dea a Saturno Byblum urbem accipit, III, 569, 25.

Baau, l. q. Graecis Νύξ, Colpiae vento parit Aeonem et Prologonum, III, 565, 5.

Babadas, Babyloniorum rex, II, 503, 13.

Babes, servi nomen, III, 464, 147.

Babius, Beli f., Anebi pater, rex Assyriorum, IV, 284, 11; 285, 12.

Babyca, Caacionis fluv. pons, II, 128, 79.

Babylon, Beli f., urbis conditor, III, 575, 17.

Babylon, a Babylone condita, 1002 annis ante Semiramidis aetatem, III, 575, 17; a Chaktra condita, II, 237, 8. Urbis situs et proventus, II, 446. Babyloniorum fabulae cosmogonicae, II, 497. Reges decem qui per 120 saecula regnarunt usque ad diluvium, II, 499, 5, 6. De diluvio narratio, II, 501, 7. Reges a diluvii temporibus usque ad Cambysem et Darium, II, 503, 11, 12 (tabulam nominum vide II, p. 509). Babyloniorum observationes siderum inde a quoniam tempore, II, 510, 22. Turris aedificium, II, 502, 10; III, 212, 3; IV, 282, 5. Mornia urbis Semiramidis exultat, III, 626. Mornia a Belo olim condita restituit et auget Nabucodrosorus; idem lacum ad Sipara fodit in loco excelso; aquarum claustra construit; maris litus communit; hortos pensiles aedificat; alia ejus opera, quae a nonnullis ad Semiramidem perperam referuntur, IV, 282, 7-9; II, 507.

Babylon a Cyro capta, II, 508; IV, 283, 8; eo abducuntur Judaei, III, 230, 24. Babyloniam provinciam obtinet Seleucus, III, 668, 1. In Babylonios servit Ilimerus, Arsacia satrapa, III, 259, 21. Babylonii fontes naphthae, III, 276, 62. Unguenta, III, 263, 30. Urbs Camarina sive Chaldaopolis, III, 214, 3.

Babys, Pherecydis pater, III, 240, 139; II, 347, 5.

Bacchiadarum Corinthi postremus Hippocleides, III, 391, 58. In exilium ejeti in Corcyram se recipiunt, III, 392, 58. Bacchiada Philolaus, II, 143, 112, et genere materno Cypselus, II, 391, 541. Cf. Bacchis.

Bacchides Scyoniis, saltator, IV, 301.

Bacchis, Corinthi rex, claudus, justus, septem filiorum pater; ab eo Heraclidae Bacchiade dicti, II, 212, 5.

Bacchis, Samia meretrix, IV, 452.

Bacchus, Διόνυσος vel Διόνυξ; vocis ejus etymologia, II, 58, 16. III, 484, 87; IV, 637 b. Bacchi nutrices Hyades, III, 304, 19. Bacchus, Jovis et Isidis f., III, 325, 3. Idem deus est qui Apollo, II, 190, 284. Cum Epapho, Osiride et Sarapide componitur, III, 155, 37. Ad Sangarium fluv. e Jovis femore erupit, III, 592, 31. Bacchus Sabazius Phrygum, III, 14, 11; 155, 36. Bacchus cur Liber dicatur, III, 244, 150. In Thracia Sabadius vocatus, in Zilmisso aedem habet, III, 244, 151. Ejus oraculum in Thracia, II, 190, 284. Bacchicae speluncae in Parnasso, II, 190, 284. Templum Lacedaemone, III, 121, 18. Bacchi et Gratiarum ara Olympica, II, 36, 29. Baccho ὠμῶσθ Persae captivi ante pugnam ad Salaminem immolantur, II, 295, 8. B. ὠμάδιος in Chio et Tenedo et Lesbo humanis victimis gaudet, IV, 408, 400, 5. Bacchi statua a Chiis vincitur, III, 146, 90. Bacchus Γεργυραῖος (Γοργυραῖος) in Samo II, 481, 50. Μαλίσκος ap. Naxios, IV, 304, 3. Χοιροφάλας, ap. Sicyonios, III, 135, 72. Περικτιόνος, III, 132, 18. Συκίτης, ap. Lacedaemonios, II, 628, 13. Βουγενής, ap. Argivos, IV, 498, 5. Αἰκνίτης, ibid. Bacchus Perseum proelio vincit, IV, 626. Ejus in Tyrrenos expeditio, III, 641, 22. In Indiam cum exercitu proficiscitur; copias, ut peste liberaret, in Merum montem ducit; hinc orta est fabula de Baccho e femore (μυρῶ) Jovis nato. Indos ad meliorem vitam adduxit; per 52 ibi annos regnavit, posterisque regnum reliquit, II, 404, 20 aqq. In India ὀκέλιον panem invenit, IV, 499, 15. Expeditionis in Indiam susceptae documenta, II, 416, 21. Cf. etiam II, 9, 10; III, 309, 1. Ex India discedens regnum tradit Spatembae, II, 418, 22. Bacchum Indi XV artibus Hercule antiquiorem dicunt, II, 419, 420. — Bacchus, Egypti rex, Hammoni agrum Thebanum assignat, II, 332, 6. — Bacchus de Baccho Aegyptio Cadmi patre nomen habet, III, 639, 13. Contra Pentheum bellum gerit, IV, 545, 7. A Lycurgo sibi timens, Thebis Delphos abit, ubi sepultus jacet, III, 628, 5; IV, 391, 498, 5. Bacchi sacerdotes apud Naucratis, II, 80, 2. Bacchi πορύχου statua, Simmiae opus, III, 136, 73. Bacchica festa Albenis administrat archon eponymus, II, 114, 27 a. Bacchus Nicram nympham dolose inebriatam compressit, cum eaque gignit Satyrum, III, 547, 41. Ex Alpheisibea nymphe Medum genuit, IV, 292, 1; 428, 3. Pater Staphyli, IV, 314. Pater Thoe, Euanthis, Staphyli, Maronis, III, 165, 21. Ab eo Pt. Philopator stirpem suam deducit, III, 165, 21. Bacchus in pictura, III, 133, 60.

Bacchus, Aegyptius, pater Cadmi, avus Bacchi Thebani, III, 639, 13.

Bacchus, Theodori pater, IV, 252, 41.

Bacis Baeotus, Atticus, Arcas, IV, 374.

Baxtrias judicium Athen., II, 117, 34.

Bactra, II, 443, 3. Bactri, III, 509, 16. Eorum rex Zoroaster, III, 626. Bactriae reges Graeci longissime fines regni protulerunt, maxime Menander et Demetrius Euthydemus filius, IV, 309, 5. Eucratidas rex in India mille urbes possidet, IV, 309, 6. Bactriae urbs, Zariaspa, III, 645, 51.

Badezorus, Ithobati f., Tyrionum rex; pater Matgeni, IV, 446, 1.

Badiana, Armeniae regio, IV, 243.

Baelomarius, Germanorum princeps, filium suum quem obsidis loco Julianus tenebat, restitui sibi postulat, dum ipse Romanos captivos redire Juliano recusat, IV, 19, 13.

Baegia, Assyriorum festum, II, 331 a.

Baenis s. Minius fl. Lusitaniae, III, 295, 98.

Bartia fluv., III, 293.

Bartyla, λίθος ἱερῶν, III, 568, 19.

Bartylus in Pharnicum mythol., III, 567, 14.

Bagada, Ethiopiae opp., IV, 351, 1.

Bagazus (Megabyzus), Anutis s. Amytis maritus, II, 93, 21.

Bagoas, Dario insidias struit, IV, 554, 38.
 Bagoas, eunuchus, quem Alexander perdit amabat, II, 241, 19.
 Bajanus, Chaganus Avarum, ob legatos a Justiniano Byzantii detentos et re infecta demum dimissos, Romanis infestus (562), IV, 205, 9. Comestus inopia laborans, a Sigiberto Francorum duce, quocum foedus interat, sustentatur (568), IV, 230, 23. Bajanium contra Cuimundum Longobardum et Justinum imp. excitant Longobardi (568), IV, 230, 24. Societatis condiciones, quas Longobardis imponere voluerit, IV, 231, 25. Sirmium obsessurus legatos Rom. in vincula conjicit, IV, 231, 26. Post multas disceptationes cum Bono, Rom. duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit, IV, 231 sq., 27. Cotriguros Hunnos in fines Romanorum immittit, IV, 233, 27. Ejus legati, qui de Sirmio et de stipendiis Avaribus solvendis ad Justinum missi erant, re infecta redeunt, IV, 233 sq., 28. Altera quoque legatione nihil efficit, IV, 235, 29. Gepidas et Hunnos Utiguros et Cotriguros in potestate habet, IV, 234. Tiberium Rom. ducem clade afficit; pacem cum Romanis componit, IV, 237, 35. Apsichum de pace componenda ad Justinum mittit; sed imperator nullas condiciones admittit, (570), IV, 237, 33. Legatos misit ad Sclavinos, ut Avarum imperio se subicerent; legatos barbarice increpat Dauritas dux; deinde a Sclavinis occiduntur; quare, hortante Tiberio, ut bellum sis inferat, haud cunctatur, IV, 252, 48. Foedere rupto ad Sirmium progressus, Savum trajicere conatur, bellum contra Sclavinos praetendens, (580), IV, 263 sq., 63. A Tiberio ut Sirmium sibi concedatur postulat, IV, 265, 64. Quam urbem defendit Theognis, IV, 267, 65. Postremo eam Bajano tradere Romani coguntur, (581), IV, 268, 66. Bajani uxor, IV, 268, 66.
 Balager, historicus, IV, 346.
 Balatorus, Tyrionum rex, IV, 447, 2.
 Balamerus. V. Valamir.
 Balbinus cum Maximo Pupieno imperator electus contra Maximinum, III, 673, 12. Ejus indoles, III, 673, 14. Plura de eo vide IV, 596, § 12 sqq.
 Baldad, Sauchaeorum rex, III, 220, 12.
 Balarides Inss., IV, 478.
 Balazarus, Hiromi f. et in Tyri regno successor; ipsi succedit Abdastratus f., IV, 466, 1.
 Balla, Nephthalimi mater, III, 215, 8.
 Balla, Macedoniarum urbs, IV, 509, 3.
 Ballon, i. e. rex ap. Phryges, IV, 427, 1.
 Ballomarius, M. Aurelii temporibus rex Marcomannorum, IV, 186, 8.
 Barachellei, Elius pater, III, 220, 12.
 Baramanas, Choerolis mil. dux, ad Sargathon vicum a Marciano vincitur, IV, 373, 3.
 Barba, Rom. dux in bello Mithridatico, III, 547, 41.
 Barbyses fl. ad Byzantium, IV, 147, 3.
 Barbytum, Anacreontis inventum, III, 3, 5.
 Barcai omnium primi currus jungere et regere a diis docentur, III, 156, 40. A Cyrenaeis bello victi, et a Pheretima in crucem acti, II, 212, 4, 2. Barceus, Meneclis historicus, q. v.
 Barcellon (Barcino) opp., ubi Adaulphi et Placidiae filius sepultus est, IV, 61, 26.
 Barchochebas, Judaeorum dux, IV, 328.
 Bardi Gallorum, III, 323, 7. 239, 23.
 Barga Herculi parit Bargasum, IV, 311, 2.
 Bargas, urbs Cariae, unde nomen habeat, IV, 311, 2.
 Bargasus, Herculis et Barga f., IV, 311, 2.
 Bargeni, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Βάρβιρον, instrum. musicum, III, 73, 8.

Βάρβιρον, instrum. musicum, III, 73, 8.
 Barga, Indiae urbs, ex qua Zarmanus oriundus, III, 420, 91.
 Bargas, homo nequam, in bene de ipso meritis ingratus, machinis Eutropii eunuchi circumventus penas dat, IV, 45, 71.
 Baris mons in Minyade Armenia; ibi post diluvium arca (Noë) consedit, III, 415, 76.
 Barsabas, Thraciae regulus, Andrisco Macedoniarum regnum occupaturo se adjungit, II, praef. xv, 16.
 Barsaborsus, praefectus sub Narasao, IV, 189, 14.
 Barsine, Pharnabazi f., Alexandro M. Herculem parit, III, 694, 697, 2.
 Bas, Botiræ f. et in regno Bithynorum successor, Calam Alexandri M. praefectum vicit, Macedonasque a Bithynia arce; 51 annis regnavit, III, 537, 20. Succedit Zipætes filius, ib.
 Bascia, Asticosi f., e Philippis Maced. urbe longeva, III, 609, 1.
 Basicus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
 Βασίλειον. V. Archon.
 Basilis insula adamantes habet, III, 203, 11.
 Basilis ex urbe, P. Naevius et Salvia Varena, longevi, q. v.
 Basilica Byzantii, IV, 152, 34; 149, 15.
 Basilicem Ephesi tyrannum Pythagoram evertunt, IV, 348, 2.
 Basilidarum oligarchia Erythris sublata, II, 163, 195.
 Basilis, hist. vel geogr., IV, 346.
 Basiliscus Leontis dux, Gothorum exercitum ad deditionem adigit (467), IV, 108, 39. Verianæ Aug. frater, Genserichum ad incitias redigit, tandem vero ab eo corruptus volens cladem patitur (468), IV, 110, 42; IV, 136 a. In Rusticii, castrorum praefecti, locum delectus est, IV, 116, 7. Post expulsam Zenonem imperator renuntiatur, IV, 136 a. Ejus avaritia saevaeque exactiones, dum pulso Zenone, regnum obtinebat, IV, 116, 7. Ejus uxor Zenonis; cujus precibus subactus Harmatus ad summos honores provehit, IV, 117, 8. Ejus uxorem Harmatus adulterat, IV, 136 b. Basiliscus Patricium occidendum corat, IV, 136 a. Marcum filium Caesarem, ac post etiam imperatorem creavit, IV, 136 b. Regno expellitur, IV, 119, 10. Basiliscum in tyrannidem promoverat Theoderichus, qui deinde ad ejusdem caedem milites instigavit, IV, 120, 11. Basiliscus cum uxore et liberis in templum fugere a seditiosis cogitur; hinc extractus in Cappadociam relegatur, ibique cum tota stirpe necatus est, IV, 136 b.
 Basiliscus, Harmati f., a Zenone reduce Caesar creatur, IV, 136 b; postea lector factus in Blachernis.
 Basilus, Lyræi et Hemithe f., Caunias post patrem imperat, IV, 314.
 Basinni, Arabia gens, IV, 409, 2.
 Baslachus, Tyrius, Ecnibali frater, IV, 447, 2.
 Bassara, Esavi uxor, III, 220, 12.
 Bassianus, Marini filius, IV, 621, 216.
 Basternæ in Mithridatis exercitu Romanos fugant in praelio ad Chalcedonem, III, 545, 39.
 Βασνία, quid? IV, 493, 3.
 Batanes, Syriæ urbs, III, 644, 50.
 Bate, pagus Atticae, patria Abronia scriptoris, IV, 277.
 Batha, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
 Batia, Trois f., Dardani uxor, III, 154, 28. Teucris f., Dardani uxor, mater Erichthonii et III, III, 598, 64.
 Batia, locus agri Trojani, a Batia dicta, III, 598, 64.
 Batinetes regio, de qua Samii et Prienses litigarunt Lysimachi temporibus, II, 336, 6.
 Baton Sinopensis, historicus, IV, 347.

- Bathycles Arcas phialen reliquit, quam viro sapientissimo destinavit. Filius ejus Thyrius, II, 336, 3.
 Bathyllus Alexandrinus, saltator, IV, 337, 3.
 Batrasabbes, urbs Arabiae, III, 478, 43.
 Βατρακίζαν, lingua captum esse, IV, 286, 7.
 Battus, Cyrenarum conditor, olim Aristoteles, de linguae medela Pythiam adit; in Libyam proficisci jubetur; primus rei conatus irritus, II, 212, 4, 1. IV, 449, 1. Quomodo a Libyis honoratus sit; Βάτρου σίλπιον, II, 166, 206, 107, 4. Βάττος significat Rex lingua Libyca, IV, 286, 7. Cf. Aristoteles. Battus II τοῦ εὐχαίμωνος filius, III, 387, 52.
 Battus III, δ χαλός, post patrem Arcesilaum II, Cyrenarum rex, III, 387, 52.
 Battus IV, δ χαλός, Cyrenarum rex, II, 212, 4, 3. Sublato regno, in Hesperidas abiit, ibique obiit; caput ejus in mare demersum, II, 212, 4, 5.
 Bauho, uxor Dysaulae, mater Protonoes et Nysae, III, 302, 6; 339, 3.
 Baudon, cum Arbogaste Franco a Gratiano ad Theodosium I mittitur, ut dux sit belli contra Gothos, IV, 37, 53. Imperatori suspectus, IV, 613, 199.
 Bauma, Aethiopiae opp., IV, 351, 2. III, 478, 42.
 Beatorum insula ap. Herodotum Oasis dicitur, IV, 64, 33.
 Beatorum insula, Thebarum acropolis, IV, 339, 3.
 Bebara, fons Boeotiae, IV, 568, 2.
 Bebia Marcella, ex Ortisia urbe longeva, III, 609, 1.
 Bebon, Typhonis cognomen, quid significet, II, 613, 76.
 Bebryces proceritate insignes, III, 596, 50. Mariandynis infesti, II, 39, 49. Sub Mygdone rege contra Lycum Mariandynorum regem belligerant. Subiguntur ab Hercule, qui regionem eorum Lyco dedit, a quo Heraclea appellatur, II, 32, 15.
 Bechires lidem qui Macrones, II, 39, 46.
 Bēzu, quid? III, 9, 27.
 Beelsamen (i. q. Juppiter) ap. Phoen., III, 665, 5.
 Belesys Babylonius, III, 210, 2; cum Arsace contra Sardapallum conspirat, III, 357, 9.
 Beleus, Deloetadae vel potius Dercetadae f., postremus rex Assy. ex stirpe Semiramidis, IV, 351, 6; III, 210, 1, 2.
 Belinus, Assyriorum rex, sub quo Persens advenit, III, 626.
 Belis vates Laomedonti praedixit illi excidium, IV, 513.
 Belistiche, v. Bilistiche, v. Ulistiche, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
 Belitaras hortorum praefectus, regno Assy. politus, quod apud posteros ejus mansit usque ad Sardapallum, III, 210, 1; IV, 351, 6.
 Bellerides, Sarsi Gothi domesticus, a Romanis interfectus, IV, 61, 17.
 Bellerophontes, Corinthius, II, 13, 3; Neptuni vel Glauci f., primum Hipponous dictus, postea ob Bellerum ab eo interfectum Bellerophontes vocatur; mulis reus Corintho ad Prortum Argos confugit; ibi ab Antara, cujus libidini obtemperare noluerat, stupri illati accusatus, a Prorto mittitur ad Iobaten Lyciae principem; post certamina feliciter peracta uxorem ducit Prorti filiam Cassandram, regni quoque partem accipit; astro immisso de Pegaso decedit, III, 309, 12; 367, 16; II, praef. p. vii. Cf. IV, 549, 21. Tarso urbi nomen dedit, III, 189, 236, 92; Xanthios devovet, III, 15, 13; Amisodari filiam duxit, II, 43, 2. Ex Asteria gignit Hydissum, IV, 311, 5.
 Bellerus Corinthiorum dynasta ab Hipponoo interfectus, III, 303, 12.
 Bellitaras, Parysatidis servus, II, 94, 26.
 Belus, Juppiter Chaldaeorum, II, 498, 2; Βήλος, in Phoenicum mythol., III, 568, 21. Belus-Saturnus, pater Belichanaan, III, 212, 8; Bell in fano unagines conquiruntur animalium mira formarum varietate, II, 497, § 4.
 Rex Assyriorum cum Titanibus contra Jovem pugnat, III, 517, 2. Ejus actas, ibid. Pater Babil., IV, 284, 11; 285, 12; et Babylonis, III, 575, 17. Babylonem muris cinxit, quos postea Nabuchodonosorus restituit, IV, 283, 8; 284, 9. Armenacum, Armeniae regem, debellat, IV, 285, 12; ex Aeria gignit Egyptum, III, 642, 21; Belus, Libyae et Neptuni f., e Lide pater Egypti et Danae, IV, 544, 15; 542, 4.
 Belus, urbs Syriae, IV, 363, 1.
 Beltis (regina), ap. Chaldaeos, IV, 283, 9.
 Bemarchius Caesariensis, historicus, IV, 3.
 Bendis, II, 51, 15.
 Benjamin natales, III, 215; historia, III, 216.
 Beon (Βρον), pastorem in Egypto rex, II, 567 sq.
 Berecynthia in urbe ad Nolon fluvium sepultus Aeneas, IV, 290, 8. Berecynthiae mons Cabirus, II, 58, 14.
 Berenice, uxor Ptolemæi I, III, 47, 50; mater Pt. Philadelphus, III, 480, 64; de qua nomen habet urbs ad sin. Arabicum, III, 477, 41.
 Berenice, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum sorore Cleopatra-Tryphena. A patre reverso morte mulctatur (56), III, 723, 6.
 Berenice in Libya urbs, III, 156, 2.
 Berenice, opp. ad sin. Arabicum, de Pt. Philadelphus matre nuncupatum, III, 477, 41.
 Berenice altera in sinu Arab., quae Panchrysos cognominata est, III, 477, 41.
 Berenice tertia, Epidires dicta, in sinu Arab., III, 477, 41.
 Beres, Macedonis f., Miezæ pater, IV, 509, 7.
 Bergomum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
 Berichus, Hunus nobilis in aula Attilae, IV, 91; cum Maximino Theodosii II legato Constantinopolim ab Attila mittitur, IV, 94. Agreste ejus et ferum ingenium, ibid.
 Beroe, urbs Macedoniae, IV, 510, 7.
 Beronice quaedam cui Rhodanus injuriam intulit, IV, 26, 50.
 Berosus Chaldaeus, II, 495.
 Berresa, opp. Aethiopiae, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Beruth in Phoenicum mythologia, III, 567, 12.
 Berytum urbem Saturnus dat Neptuno et Καβαίρος Ἀργόταυ τε καὶ Ἀλκίον, III, 569, 25; urbs unde nomen habeat, IV, 433, 1. Berytus, Lupercus Sanchoniathon, q. v.
 Besa, Egyptiorum deus, II, 328.
 Beshicus, insula Cyzicena, IV, 392, 1; ad ostium Rhyndaci fluvii, Proserpinae opus, a Beshico Pelasgo nomen habet, IV, 288, 1.
 Bethlehem sive Ephratha, III, 215.
 Bias, Priensis, Teutami f., sapiens, III, 161, 9; II, 482, 54; legatus ad Samios mittitur, II, 160, 179. Ei cum Salaro Priensi contentio fuit, II, 185, 297. Ejus in captivas puellas Messenias generositas, IV, 473, 4 et 5. Tripodem recusat, ib.
 Biblia vitis a Polli Argivo ex Italia Syracusas apportatur, II, 15, 7.
 Biblina in Thracia, postea Tisaro et Oesyme, IV, 339, 6.
 Bibline, Naxi ins. fluvius, IV, 494, 12.
 Biblinum vinum unde dictum? IV, 339, 6; 494, 12.
 Biblis, e. q. Melus insula, IV, 525, 26.
 Biblus Cypri pater, III, 30, 11.
 Bicheris, Memphis, Aeg. rex (dyn. IV, 8), II, 518.
 Bleneches (Blenthes. Vibates), Aeg. rex (dyn. 1, 8), II, 539.
 Biglas (Vigilans) interpres, insularum, quas Attalo Chrysaphius struxit, conscius, cum Maximino ad Attilam proficiscitur, IV, 76, 7; cum Esda ad Romanos revertitur, IV, 81; in Attilae aulam redit, IV, 94; insidiis detectis in vincula conjicitur, IV, 93; pretio soluto dimittitur, IV, 93.

Bigres, rex Aegypti decimus quartus, II, 543.
 Billistiche. V. Belistiche.
 Binganes Persa, praefectus Chlonaronis castelli a Mauritio obsessi (480), IV, 258, 57.
 Binorius, Aeg. rex, IV, 539, 21.
 Binothris (Biophis), rex Aeg. (dyn. II, 3), II, 543.
 Bionis *Ἰθυσόφρων* dictum, IV, 417, 19.
 Bion (?) nescio qui, cum Dione Syracusano componi videtur, II, 83 a.
 Bion Milesius statuaris, III, 133, 68.
 Bioni Borysthenitis in Chalcide morbo laboranti Antigonus rex duos famulos misit, III, 582, 20. Scriptum in eum epigramma, IV, 159, 12.
 Bion Salensis, historicus, IV, 350.
 Bion Abderita regiones esse dixit, ubi semestris nox sit, IV, 160, 12.
 Bisaltes, Solis et Terrae f., a quo Macedonia regio dicta, III, 583, 44.
 Bisaltia, Marasyorum regis filia, III, 70, 11.
 Bisaltia, Macedoniae regio, a Bisalte dicta; ibi lepores duo jecora habent, III, 583, 44.
 Bistacia arbor describitur, III, 253, 6.
 Biston, Ciconis f., III, 30, 7.
 Bistones, gens Thracica, III, 29, 6.
 Bitharmis, opp. in Persia, IV, 214.
 Bithyas, a quo Bithyopolis dicta, III, 591, 27.
 Bithyni nomen habent a Bithyno, Thyni fratre, Phinei vel sec. alios Odrysi filio, III, 594, 41. Bithyniam Cimmerici in Asiam irrumpentes occupant; deinde, ejectis Cimmericis, Thraces, qui sub Patara duce ex Europa venerant, III, 593, 37. Bithyni olim classe valentes; terrae proventus iis sunt varii, III, 594, 41. Olim a Bosporo usque ad Rhelantem habitabant; hinc Thyni usque ad Caletem fluv. *ibid.* Thynia et Bithynia Pailio fluvio determinantur, IV, 354, 4. Bithyni lites disceptantes, in solem conversi sedent, III, 592, 33. In montium caruminibus invocant Jovem Papam et Attim, III, 592, 30. Velut iis artifex Daedalus; Jovem stratum colunt, III, 594, 41; Bithynorum reges Dydalsus, Boliras, Bas, Zipotes, III, 536, 20. Bithynorum reges, Nicomedes, Zelas, Prusias, q. v. Sub Zipote Antiochi Soteris ducem Patrocleum insigni clade afficiunt (280), III, 534, 15. Bithyniae regem senatus Rom. constituit Nicomedem, Nicomedis et Nyae f.; huic Mithridates Socratem *τὸν χηρστὸν* opponit; sed praevalet electio Romanorum, III, 541, 30. Quare bello eos aggreditur Mithridates, cujus a duce Archelao Bithyni proelio victi, in victoris veniunt potestatem, III, 541, 31. Bithynia terrae motu quassata Ol. 203, 1, III, 607, 15; imbris immensis obruitur (c. 467), IV, 110, 42. Bithyniae fl. Horcus, ad quem juratur, III, 595, 43; Hypius fl., III, 595, 44. Urbes: Bithynium s. Claudiopolis, Apamea, Myrlea, Astacus, Herara, Megaricum, Nicomedium emporium, Mocata, Tarsus, Tarantus, Mazaeum, Bithyopolis, Cossus, quas vide. Castellum Libyssa, III, 232, 41, 600, 75 a. Bithyniae arbor *χαμαίχρσος*, III, 300, 4. Bithyni Damophilus et Demosthenes historici, q. v.
 Bithynium s. Claudiopolis, Bithyniae urbs, patria Antiochi, III, 585.
 Bithyopolis Bithyniae, III, 591, 27.
 Bithys, Dizastae f., Paroecopolitanus, III, 609, 1.
 Bithys, Lysimachi regis parasitus, III, 310, 11.
 Bittera, urbs Palaestinae, IV, 328.
 Bituitus, Avernorum rex, Luernii filius, III, 260, 23.
 Blachernae, regio Byzantii, IV, 136 b.
 Blachnum, planta, III, 592, 44.
 Blacia, locus prope Cumas. *Βλαχὸς ἀγροτότερος*, proverbium, II, 163, 193.

Blaudus, Phrygiae urbs, a Blaudo nomen habet, II, 343, 3.
 Bleda frater Attili, cum eo contra Soroagos in bellum proficiscitur, IV, 72, 1. Una ex ejus uxoribus Romanorum legatos hospitio excipit, IV, 84. Bleda Zerroni favet, IV, 92, III, 96, 11.
 Bleda episcopus Marciani ad Genserichum legatus, IV, 102, 24.
 Blemmyarum oppida: Prima, Chiris, Thapis, Talmis, smaragdi fodinar. Has regiones lustravit Olympiodorus, IV, 66, 37. Blemmyes et Nubades a Romanis victi (453). Pacis foedera, quae inierint, IV, 100, 21.
 Blistiche. V. Belistiche.
 Blityri quid? III, 482, 78.
 Boa, Paphlagonia, meretrix et libicina, mater Philetari regis, IV, 358, 12.
 Boagrius, Locridis fl., cursum mutat terrae motu, IV, 381, 2.
 Boanensis lacus juxta Nicomediam, IV, 110, 42.
 Boaz, pater Obedis, IV, 549, 17.
 Bochanus, Turxanti Turci dux, ad Bosporum occupandum mittitur, (376), IV, 247, 43.
 Bochiana, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Bocchoris, Aeg. rex, Judaeos lepra infectos, mergendos, reliquos in desertum deportandos statuit, III, 334, 1; ejus aetas, *ibid.*
 Bocchoris Saita, rex Aeg. (dyn. XXIV), II, 592. Neochabis f. victu frugalis, IV, 299, 3. Cf. IV, 539, 24.
 Bocchi regis elephantii, III, 474, 3. Rex capitur, IV, 561, 64.
 Bochus. V. Boethus.
 Bodone, urbs Thessaliae; unde *Βοδωνάτος Ζεύς*, II, 463, 4.
 Bodincus, postea Padus fl., III, 203, 8.
 Bozeis lacus in campo Pelasgico, II, 455, 11. Etiam Nesonis vocatur, IV, 317, 1.
 Boeoti Thessaliae; datum iis oraculum; Coracas ad Pagaseticum sinum conduunt, II, 188, 260. Boeoti, Arnen Thessalicam obtinentes a Thessalo vincuntur, III, 638, 8.
 Boetiam Graeciae tenuere Leleges, II, 146, 127; 140, 103.
 Boetiae gens Sparti, II, 61, 3; 9, 2. In Boetiam ex Arcadia fugerunt Lycaonis filii Eleuther et Lebadus, IV, 317. Singularum in Boetia urbium *ἀρχαῖα*, II, 260, 25. Boeoti cum Megarensibus Heracleam conduunt, III, 201, 3. E Boetia in Pontum transfertur Sinope, II, 348, 3. Boeoti de Sida agro cum Athen. certant, Epaminondae temp., III, 192, 4. Boeotorum communi decreto Menedemus Oropo pellitur, III, 44, 36. Boetiae Anticondylenses et Coelephryges, IV, 337, 1; mons Colylaeus, IV, 315, 3; vinum optimum ap. Tanagraeos, II, 257, 8; anguillas Copaldis diis immolant, III, 192, 1. Boetiae urbes praecipuae: Oropus, Tanagra, Plataea, Thebae, Anthedon, Thespieae, describuntur, II, 256 sqq. Vide etiam v. Lyncus, Cenophytæ, Eleonus, Ceus, Astyra, Harina, Eleon, Scolus. Boeotorum institutum, III, 458, 113.
 Boeotus, Neptuni et Arnes f., IV, 465, 3; Eurythemisten ducit; Asterio monti nomen imponit, II, 330, 2.
 Boeotus Siculus, parodiarum poeta, III, 128, 45.
 Boethius, Aetio addictus, ab Valentiniano interficitur, IV, 615, 201, 4.
 Boethus (Bochus), rex Aeg. (dyn. II, 1), II, 542.
 Bogus, rex in Maurusia, Eudoxi Cyziceni aetate, III, 280.
 Boisci gens ad Istrum, Romanorum ad societatem confugiunt, IV, 71, 1.
 Bolbe Herculi parit Olynthum, IV, 420, 40.
 Bolbe lacus, in quem influunt Ammites et Olynthiacus fluv., IV, 420, 40.
 Βομός quomodo ab *ἰσχάρα* differat, III, 9, 29. Cf. II, 486, 73.
 Bombus vates a Thebanis occisus, II, 198 a.

- Bombycum** origo Constantinopoli quando primum cognita fuerit, IV, 270.
- Bonclinae**, gens Carbenis finitima, inter Euphratem et Cyrum fluv., III, 660, 15.
- Bonifacius**, Africae praef., Massiliam ab Adanlpho obsidente urbem liberat, IV, 62, 21. Ex Africa pecunias subministrat Placidiae Ravenna expulsae, allaque eidem obsequia praestat, IV, 66, 40. Ejus fortitudo et justitiae amor, IV, 67, 42. Eum perdere studet Aetius, IV, 613, 196.
- Bonnosi**, qui contra Probum imp. surrexit, ingenium vinosum, III, 729, 2.
- Bononia**, IV, 59, 12. Bononienses: Portensius. Aelius Dorothaeus. Palla Donata. L. Terentius. Lallia Tionaeus. Clodia Poesta. Accelius. Veteranius. Servus Secundus. T. Erusius Pollio. Turella Forensis, q. v.
- Bonus** comes rei privatae a Narse legatus ad Francos mittitur (561), IV, 204, 8. Istri custodias praefectus ut Avarum incursiones impediret (562), IV, 205, 9. Sirmium contra Avars defendit; vulneratur; Bajani legatis respondet (568), IV, 231 sq., 27. Bellum in Avars renovare jubetur, IV, 235, 28. Avarum strategema eludit, IV, 236, 31.
- Bonze**, Toni f., e Macedonia Paracopolitanus, longaevis, III, 609, 1.
- Boreadae** tres apud Hyperboreos urbis Imperium et sacrorum curam habent, II, 387, 2. Boreas et Chionis filii, II, 387, 4.
- Boreadas**, Zeten et Calain, ad Tenum ins. interfecit Hercules, quem hospitio exceptum ex insidiis tollere volebant, IV, 286. Boreadae cum Hercule de Iasonis donis litigantes, ab Hercule interficiuntur, II, 58, 17. Cf. IV, 495, 18.
- Boreas** ventus, III, 296, 101. Boreas, Cleopatrae pater, III, 302, 3. Boreas, Stegmonis non filius sed nepos, (Astraei filius, IV, 539, 6) Orithyiam rapit, IV, 427, 4; 539, 6. Boreas e Chione tres genuit Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4. Boreas Celtarum rex, 306, 28.
- Borgodi** in Arabia, III, 478, 43.
- Bornum**, Tityae f., qui in venatione perit, cantilenis lugent Mariandyni, IV, 253, 2; III, 13, 9.
- Borsippa**, urbs Chaldeorum, Apollini et Dianae sacra λυωπυρία habet, III, 590, 20. In ea Nabonnedus a Cyro obsidetur, II, 508.
- Borum**, Aethiopiarum opp., III, 351, 1.
- Bosporus** Thracicus unde dictus sit, III, 16, 18, 148, 6; 593, 35; olim fretum Mysium dicebatur, III, 593, 35.
- Bosporus** Cimmericus terrae motu concussus; reperta tum ossa humana ingentis magnitudinis, III, 622, 48.
- Bosporus**, urbs Ponti ad sinum Cimmericum, III, 574, 15; a Paricade Mithridati traditur, III, 264, 34 a. Ad eam castra habet Turcarum dux Anagaeus, ad eundem occupandum ab Turxantho mittitur Bochanus, IV, 247, 43.
- Botachidae**, locus in Tegeatica regione, III, 379, 44.
- Botachus**, Lycurgi f., a quo locus Tegeaticus nomen habet, III, 379, 44.
- Botiras**, Bithynorum rex, 75 annis regnat; ei succedit Bas filius, III, 536, 20.
- Botryas** Myndius, scriptor, IV, 351.
- Botrys** Messana oriundus, καρυίωv poeta, IV, 296, 1.
- Botrys** in Phoenicia ab Ithobalo Tyrionum rego condita, IV, 447, 4; 471, 7.
- Bottiarorum** origo Cretica et Atheniensis, II, 153, 157.
- Botres** Epiri λαπίvai, καρπείvai, II, 370, 2.
- Βουλεύσας** γράφαι, Thesmothetarum jurisdictione, II, 116, 31; βουλευσας ἔχλημα, II, 107, 6.
- Βουδῆρας**, Lyci Rhagini cognomen, II, 370 a.
- Brachia** cur vocetur mare Arabicum, IV, 526, 25.
- Brachmanes**; eorum vita et doctrina, II, 425 sqq.; IV, 430, 1, 2; III, 236, 95. Eos audivit Pythagoras, III, 239, 138.
- Branchiades** Apollo, III, 203, 7.
- Branchus** Thessalus, ab Apolline amatus, III, 205, 7. Chionis pater, templum τὸ ἐν Βραγγίλει condidit, II, 100, 11.
- Brasidae** thesaurus Delphicus, III, 106, 3.
- Brathy**, mons Phoeniciae, unde dictus, III, 566, 7.
- Bratus** arbor eximii odoris in monte Zagro, III, 522, 1.
- Brauron**. Αἱ ἐν Βραυρώνει κενταύροις, II, 120, 47 a. Brauronia Diana, II, 622, 17.
- Brennus**, Gallorum dux, a Sosthene clade affectus, III, 699, 6. Asiam vastans Ephesum venit, quam urbem capit Demonices proditione, IV, 367, 3.
- Brettia** nymphe, a qua Abretlene regio, III, 594, 39.
- Briareus**, Cori et Telluris f., sive Egeon, mari nomen dedit; ejus arx Euboea; hinc ceteras insulas occupavit; monumentum ejus, *Manus Briarei*, ad Rhyudacum fl., III, 594, 42. Briarei columnae, quae postea Herculis col., III, 610, 16. Briareus pater Sicani et Aetiae, IV, 381, 4.
- Briges** nominis significatio, III, 484, 88.
- Brisae** nymphe Aristaeum educant et instruunt, II, 214, 9, 2.
- Brisis**, irae Achillis causa, II, 469, 2.
- Briseus** Eetionis pater, III, 154, 29.
- Britagoras** Heracleota civibus suadet, ut urbem Romanis tradant, III, 553, 51. Cum Propylo filio libertatem patriae recuperare studet beneficio J. Caesaris, quem propterea per duodecim annos comitatus, usque dum senectute exhaustus moritur, III, 557, 60.
- Britomartis**, Hecates filia, unde nomen habeat, III, 8, 23.
- Britannicus** ex insula stannum Massiliam deportatur, III, 273, 48. In Britannia imperat Constantius Chlorus, Const. M. pater; ibidem exercitus contra Honorium rebellans imperatorem creat Marcum (407), dein Gratianum, post haec Constantium, IV, 59, 12.
- Brixellensis**: Vettius, Nonius, Nonius Maximus, longaevi, q. v.
- Brizo** vates, cui sacra faciunt Deliae mulieres, IV, 493, 5.
- Broutinus**, Empedoclis magister, III, 6, 20.
- Bruton**, Theoboi pater, III, 628, 6.
- Brundisios** bello petit Diomedes, II, 220, 27.
- Bruti** (M.) genus, III, 272, 47. Porciae uxoris nex, III, 419, 90. Bruti et C. Cassii in Caesarem conjuratio prolixè exponitur, III, 439 sqq.
- Bruttii** et Lucani Thurorum ditionem vastant. Contra eos praedictio Romano se muniunt Rhagini, II, praef. p. 21.
- Bruttius** s. Brettius, chronogr., IV, 352.
- Bryaxis** Sesostri fecit Osiridis statuam, III, 467, 4.
- Brychon** ad Pelium montem fluvius, II, 262, § 7.
- Bryson**, sophista, pater Herodori Heracleotae, II, 27.
- Bryson**, Stilponis f., Pyrrhonis mag., III, 243, 146.
- Buaorum**, Libycarum gentis, institutum, III, 462, 133.
- Bubalsus**, Archennis filius, IV, 359, 15.
- Bubalsus**, Marciani rebellis socius, IV, 619, 211, 3.
- Bubasticum**, Nili ostium, II, 567.
- Bubastidae** reges dynastiae vicesimae secundae, II, 590.
- Bubastus** in Aegypto; ibi terrae motus, II, 543, 10.
- Bubia**, urbs non longe a Ctesiphonte dissita, IV, 5.
- Bubon**, Lyciae vel Pisidiae urbs, ex qua Molcestes tyrannus oriundus, II, praef. xviii, 22.
- Bucellarii** qui? IV, 59, § 7.
- Buceraia** fons apud Plataenses, III, 573, 18 a.
- Bucheta**, Epiri urbs, unde dicta, III, 30, 9.
- Buchetus**, Siciliae urbs, III, 153, 25.
- Buchetus**, a quo Buchetus Siciliae urbs nomen habet, Eclibae pater, III, 153, 25.

Bucolia, locus ad Byzantium, IV, 147, 5.
 Bucolli, gens in Ithaca, cujus auctor Philoctes, II, 148, 133.
 Bucolion, Panis f., III, 150, 7.
 Bucolus, Coloni f., III, 78, 4.
 Budidæ, gens in Ægina, IV, 487, 2.
 Budion, CEnones pater, IV, 487, 1, 2.
 Budyas, Indorum rex, Spatembæ successit, II, 418, 22.
 Bules Lacedæmonius, IV, 519, 2.
 Bulgari a Zenone auxilio advocantur contra Theuderichum, IV, 619, 211, 4.
 Bullas. V. Bunas.
 Bunas (a. Bullas) Atheniensis, quem iudicem controversiæ faciunt Elei et Calydonii. De eo proverbium, III, 150, 3.
 Buplagus Syrus, Antiochi M. dux, in pugna ad Thermopylas cæsus e mortuis surrexit, III, 610, 32.
 Buprasis regio Peloponnesi, II, 135, 93.
 Bura, Achææ urbs, Pythææ pictoris patria, III, 574, 14.
 Burgundionum præfectus Guntiarus, IV, 61, 17.
 Buriæ Lychænis, e Parnia urbe longæva, III, 609, 2.
 Burichus, Demetrii Poliorcetæ assentator, II, 449, 3.
 Busalbus profugus ad Theuderichum, a Zenone exposcitur; ab Th. non traditur, IV, 131, 19.
 Busalussorus. Vid. Nabopalassar.
 Busris, Neptuni et Anippæ f., advenas inactat; ipse ab Hercule interficitur, IV, 291, 2.
 Busiritia nomus Æg., III, 226, in quo Phalereus Demetrius mortuus jacet, III, 47, 50.
 Butas una cum Tlepolemo Argis in Rhodum ins. se confert, ubi Tlepolemo in regno insulae succedit, III, 178.
 Buthoe, Illyriæ urbs, unde dicta, III, 574, 15.
 Buthrotus, chersonesus prope Corcyram, IV, 439, 3; unde nomen habeat, IV, 508, 1.
 Buzyges. V. Epimenides.
 Bothus athleta, Pythionica. Βουθός; περὶ ποῦτῃ, proverb., II, 184, 265 a.
 Butorides, hist., IV, 352.
 Byblis, Miletii f., Cani fratris amore ardet, vel, sec. alios, frater ipsam deperit; ejus mors, IV, 334, 2.
 Byblis fons, e Byblidis lacrimis ortus, IV, 335, 2.
 Byblis urbs, III, 567, 12; a Saturno condita, 568, 18. Eam Baaltidi dæm Saturnus dat, III, 569, 25.
 Bysius mens. Delphicus, III, 107, 6.
 Bydis semideus, rex Ægypti, II, 526 a.
 Byzantium, ab Argivis vel ab Megarensibus. ab Byzante conditum ad Cydarum et Barbysen fl., IV, 147, 3. Semestriæ ibi ara; Bucolia locus, 147, 4. Ceras promont., 148, 7. Neptunus et Apollo cum Byzante mœnia exstruunt, 148, 12. Septem turres vocales, 149, 13. Herculis turris, 149, 14. Byzas templum consecrat Rheæ, Fortunæ, Hecataë, Dioscuris, Neptuno, Veneri, Dianæ, Minervæ; aras vero Achilli et Ajaci et Amphiarao, 149, 15 et 16. Urbem aggreditur Thraciæ tyrannus Hæmus, quem Byzas prostravit, 149, 17. Odryses, Scytharum rex, urbem obsidet; hunc Phidalia Byzantii uxor strategemate repellit, 149, 18. Strombus, Ceroessæ f., bellum Byzantinis infert; at auxilio veniens Chalcedone Dinæus hostem fundit, præturamque urbis oblinet, 150, 20. Urbs serpentibus infestatur; peste hac ciconiæ eam liberant, 150, 23. Ciconiæ lapidæ ab Apollonio Tyaneo consecratæ, 151, 25. — Leo, urbis prætor, sub quo Philippus Macedo urbem obsedit incassum, 151, 26. Tymbosynes murus, 151, 27. Hecates lampadifera statua, *ibid.* Byzantios contra Philippum tuetur Chares Athen. dux, qui in promontorio Propontidis Damaliam uxorem amittit; mulieris monumentum, 151, 28. — Post Charetis discessum prætor urbis Protomachus, qui contra Thraces

prosperè rem gerit, 152, 31. Dela Timæsius Argivus cum Ephesiis ex Ephesiæ loco Byzantium se contulit, ubi prætor eligitur, et legislator exstitit, 152, 32. Templum restauravit, alia exstruxit, 152, 33. Post hunc Calliades prætor, vir domi forisque insignis, Byzantios et Phidaliæ statuas celeberrimas in Basilica exstruxit, 152, 34. — Byzantium in Romanorum venit potestatem, 152, 35. Byzantii quum Nigri partibus se addixissent, Severus imperator mœnia urbis dejecit, cives privilegiis exutos Perinthiis sive Heracleotis servire jussit, 153, 36. Idem Severus, ira placata, in pristinum statum urbem reduxit; edificavit Zeuxippum balneum maximum, Hippodromum exornavit; redditus ex militari ærario assignavit urbi, quæ in honorem Antonini Caracallæ vocata est Antoninia; post ejus mortem vetus nomen recuperavit, usquequodam Constantinopolis nuncupata est a Constantino, III, 153, 37 sq. Monumenta et mœnia a Constantino exstructa, IV, 154, 39. — Ad Byzantios Athen. Scytharum regis, epistola, IV, 336, 4. Ad Byzantium multos barbaros capit Cimon, II, 48, 4. Byzantii vinosi; urbe obsessa, Leonides dux in muris canponum tentoria figi jubet, IV, 377. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Byzantii adversus Istrianos et Calatianos propter Toinum emporium bellum gerunt, superioresque evadunt, III, 537, 21. Inter tutores filiorum Nicomedis regis, III, 537, 22. Antiocho II bellum inferente, Heracleotarum classem sibi adjungunt; quare a cæpto Antiochus destitit. (c. 258), III, 538, 23. Byzantii magna plebatorum turba, III, 154, 162. Andiscum ad ipsos devertentem honoribus afficiunt. Cujus imprudentiæ poenas dederunt Romanis, II, præf. xv, 16. Byzantium sit Constantinopolis, IV, 3. Byzantii: Telenicus, Demetrius, Theophanes, Aspasius, Epigenes, Zopyrus, q. v.

Byzas, Neptuni et Ceroessæ filius, ad Semestriæ nymphæ aram educatus a Byzia nymphea, unde nomen habet, IV, 148, 9. Qua occasione Byzantium condiderit, 148, 11. 147, 5. Ejus uxor Phidalia, IV, 149, 18. Byzantis et Phidaliæ statuas in Basilica Byzantii posuit Calliades prætor, IV, 152, 34.
 Byzas (in Libya), Amphithemis f., IV, 294, 1.
 Byzia, nymphea Byzantem enutrivit, IV, 148, 9.

C

Cabades, rex Persarum, rupto fœdere (12mo anno Anastasii), Armeniam invadit; Theodosiopolim et Amidam in Mesopotamia capit, IV, 142, 6 et 7. Duces ab Anastasio contra eum missi, *ibid.*
 Cabalis a. Cabaliassa in Caria, III, 234, 64.
 Cabarnus Cereri raptum filii indicat; ab eo Parus ins. olim Cabarnis, III, 632, 6.
 Cabira, castellum, e quo Mithridates ad incitæ redactus in Armeniam fugit, III, 549, 43. Eo politur Lucollus, III, 549, 44. 606, 12.
 Cabiri Samothraciæ, III, 272, 46; a Cabiro monte nominati, quorum in honorem sunt instituta Samothracica, II, 58, 14. Idem cum Corybantibus sec. nonnullos, *ibid.* Cabiri duo, Dardanus et Iasion, Jovis et Electræ f., e Cabiro monte Phrygiæ in Samothraciam veniunt, IV, 348, 1. Cabirorum nomina, III, 154, 27; apparitiones, III, 137, 76 a. Eorum sacra ex Phrygia Assensum deportantur ab Onne et Tolle; eaque ante phalangem prælata efficiunt ut hostes Assensiorum fugam arripiant, III, 388, 54. Cabiri septem Phœnicum, III, 569, 27. Cabiris et Neptuno Saturnus dat Berytum urbem, III, 569, 25.

- Cabirus, Berecynthiae mons, II, 58, 14. IV, 345, 1.
 Καβίριος δίκην ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
 Cacuthis in Gangem influit, II, 413, 18.
 Cacyparis, Siciliae fl., II, 373, 8.
 Cadeuma, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
 Καδίζοι in judiciis Athen., II, 118, 38.
 Cadmea victoria, prov., III, 598, 65.
 Cadmia, lapis, III, 274, 31.
 Cadmilus, Cabirus, II, 84 b.
 Cadmus, Agenoris et Tyrus f., IV, 545, 15; Europam quaerens in Rhodum ins. venit, ubi Neptuno sanum consecrat, et Phoenices sacerdotes relinquit, III, 177. Ad Dardanum in Samothraciam venit, ibique, mortua Telephassa, Harmoniam ducit, Dardanumque contra Teucrum in Asiam mittit, III, 154, 28. Samothracia abducit Harmoniam, IV, 378, 1. III, 598, 64. In Thraciam venit, IV, 424, 6. Datum ei oraculum, III, 157, 47. Usque ad ejus adventum desertae erant Thebae a Phlegybus dirutae, II, 86 a. Draconem Thebanum interfecit, ejusque filiam Harmoniam ducit, IV, 387, 4. Tiresiam ex exilio revocat, III, 627, 4. Cadmi opus, canales e Cadmea aquam ducunt, II, 253, § 13.
 Cadmus in Illyria, III, 574, 15. Cadmus Baechi Aegyptii f. Semeles filium de avi nomine nuncupavit, III, 639, 13. Ejectos ab Aegyptiis alienigenas in Graeciam ducit, II, 391, 13. Ejus successor in Thebarum regno Nycteus, III, 628, 8; filiae quinque Hyades, IV, 458, 6; Indus pater, II, 344, 6. III, 34, 37. Literas, Phoenicum inventum, in Graeciam affert, II, 191, 25. 6. II, 5. III, 178, 2. Κάδμου πῶς, priscum nomen Ismeni fluvii, IV, 505.
 Cadmus Milesius literarum inventor, II, 1.
 Cadmus Cous, II, 3 a.
 Cadusii, II, 444, 7; hostili in Astyagem animo erant; praefectus eorum Onaphernes prodero gentem regi molitur, III, 399, 400.
 Cadys, Adyattis f., una cum Ardye fratre regnat; Damonis uxoris et Spermi insidias perit, III, 380, 49.
 Cadys, e Tylonia gente, pater Sadyattis, III, 343.
 Caecias ventus, III, 296, 101.
 Caecilius Telestem, Pseudophilippi ducem, ad defectionem pellicit, II, praef. xv, 18.
 Caecilius Calactinus gramm. et hist., III, 330.
 Caechus (Chous), rex Aegypti (dyn. II, 2), II, 542.
 Caemaro, hist., IV, 352.
 Caeneus. V. Caenis.
 Caenina urbs Italiae, III, 85 b; a Romulo capta, III, 412.
 Caenis, Eliati f., a Neptuno in Caeneum transmutatur, II, 244, 30; III, 618, 34.
 Caepto securitatem promittit viris qui eodem Viriathipolicebantur, II, praef. xix, 24.
 Caprurus, Mantis pater, Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Casan, Aegypti urbs, III, 219, 10.
 Caesarea Cappadociae urbs, in quam Marcianus relegatur, IV, 140, 3; patria Bemarchii scriptoris, q. v.
 Caesarea, Juba regis; ibi in Isco crocodilus dicatus, III, 473, 29.
 Caecilius (L.) Flavius tribunus, Caesare auctore exilio multatus, III, 441, 20; cedit, 442, 22.
 Caesonius (C.) Pactus consul (81 p. C.), III, 622, 49.
 Calcus fluv., II, 163, 191. Ejus ad fontes prope Lydiam Mysi considunt, II, 342, 2.
 Calnas in Gangem influit, II, 413, 18.
 Caius, Arethae nepos, regulus Saracenorum Chindlenorum et Maadenorum; ad hunc Justinianus imp. legatum misit Abramum et deinde filium ejus Noonosum, qui Calsum Byzantium adduceret, filiumque ejus Mariam obsidem acciperet; deinde iterum Abramus ad Caium mittitur. Praefecturam suam Caius Ambro et Jezido fratribus dat; ipse Palaestinae ab Justiniano praeficitur, IV, 179.
 Caius Romanus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Calaber, Gerasti et Tsenari frater, III, 636, 1.
 Calactini e Sicilia Silenus et Caecilius scriptores, q. v.
 Calais et Zetes ex Hyperboreis Argonautae, II, 470, 28; IV, 472, 1. V. Zetes et Boreadae.
 Calamenthe s. Calaminthe, urbs Phoenicum, II, 31, 22.
 Calamine, Lydiae lacus, in quo calami saltant, IV, 436, 8.
 Calamis unam ex tribus Foriarum statu, quae Athenis sunt, fecit, III, 127, 41.
 Calamodrys Cyzicenus athleta, voracitatis laude ab Mithridate secundus, III, 415, 77.
 Calandion Antiochia episcopus a Zenone constituitur, IV, 136 b.
 Calanus, gymnosophista, II, 439, 42; 323, 69.
 Calarna, Macedoniae opp., IV, 440, 2.
 Calas, Alexandri M. praefectus, a Bas. Bithynorum rege, clade afficitur, III, 537, 20.
 Calauria insula, olim Irene, postea ab Antho et Hyperes frequentata Anthedonia et Hyperelia vocatur, II, 136, 93; olim eam Apollo, deinde Neptunus tenebat, III, 31, 17.
 Calchas, Chalcodontis p., IV, 150, 21.
 Calendae unde dictae, IV, 146, 3.
 Cales fluv., terminus ditionis Thynorum, III, 591, 41; in ditione Heracleensium, III, 538, 22.
 Calingae, gens Indica, II, 416, 18.
 Callacchus, Critiae Atheniensis pater, II, 68 a.
 Callaici in Lusitania, e Graecis oriundi, III, 301, 5.
 Callatia, Heracleensium colonia. Propter Tomim emporium bello a Byzantinis petiti Callatiani societatem metropoles petunt; ab hoste devicti conditiones pacis subire coguntur, III, 537, 21. Callatianus Demetrius scriptor, IV, 380.
 Calliades, Byzantii praetor, Byzantis et Phidaliae statuas in Basilica urbis extruxit, IV, 152, 34.
 Calliades, archon Athen. (480 a. C.), II, 362, 2.
 Calliades comicus, IV, 358, 11.
 Callias multam Miltiadi irrogatam solvens a Cimone Elpinicem in matrimonium accepit, II, 54, 3.
 Callias archon (Ol. 81, 1), II, 185, 272; post Antigenem; sub eo Ranae Aristophanis doctae, II, 248, 42.
 Callias Atheniensis, Hipponici f., divitiarum ejus origo; vita dissoluta; pauper misereque moritur, II, 199 b.
 Calliae Atheniensis grammatica tragodia, II, 321, 62.
 Callias, pater Abronis exegetae et scriptoris, IV, 277.
 Callias Syracusanus, historicus, II, 382; artis praecepta quibus Isocrates et Alcidas utebantur, Demostheni dedit, III, 49, 60.
 Callias Mytilenaeus grammaticus, II, 247, 36.
 Callicles, postea Pythagoras, II, 244, 30.
 Calliclis de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
 Callierates primus judicium mercedem immo dice auxit, II, 126, 69.
 Callierates Ptolemæi III adentator, III, 19, 2.
 Callierates scriptor, IV, 449, 3, 352; III, 663.
 Callieratidas, Empedoclis frater, III, 578, 3.
 Callidemus, historicus, IV, 352.
 Callimachus in Sosibium carmen elegiacum scripsit, II, 630, 24. Callimachus laudatur, IV, 161, 10.
 Callimander Alexandrinorum ad Antiochium Asiaticum legatus, II, 716, 26.
 Callimelon δ Κάρατος, scurra, IV, 507.
 Callimorphus, belli Parthici scriptor, III, 619, 3.
 Callinice, Phocæ imp. pellex, IV, 622, 219.

Calliopeus Suctorius, Petronius, sophista, III, 663.
 Calliope Apollini parit Linum, Hymenaeum, Ialemum, Orpheum, III, 203, 8; II, 10, 10; mater Homeri, III, 641, 20.
 Callipatira, Diagorae f., Pisirrhothi Olympionicae mater, ludis Olympicis spectatrix interest, II, 183, 264.
 Calliphanes, Parabryson cognomine, quomodo eruditionis laudem affectaverit, II, 309, 16.
 Calliphanes, historicus, IV, 352.
 Callipolis, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Callipolis, ad Lampsacum, III, 232, 39.
 Calliphon, Crotoniata, Pythagorae familiaris. De eo narratio, III, 41, 21.
 Callippe, Persae regis, deinde Athenaei Pergameni amica, Andrisum Macedoniae regnum recuperaturum adjuvat, II, *praef.* xv, 16.
 Callippides, tragoediarum histrio, II, 484, 64; III, 4, 9.
 Callippus Corinthius, IV, 352.
 Callippus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Callirrhoe, Lyci f., Diomedem liberat, se ipsam sune necat, III, 472, 23.
 Callirrhoe, Meandri f., Caris uxor, III, 644, 48.
 Callirrhoe, V. Enneacrinos.
 Callistratus Domitius, IV, 353.
 Calliste sive Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16, 152, 15.
 Callisto Jovi parit Panem et Arcadem, IV, 405, 7.
 Callisthenem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9. Ejus nimia oris libertas, III, 47, 49. Ejus anagnostes Strobilus, III, 47, 49.
 Callistratus apud Samios primum 24 literas invenit, II, 348, 7.
 Callistratus orator causam de Oropo dixit. Eum sectatus est Demosthenes, III, 50, 61.
 Callixenus, Ptolemæi II architectus, III, 65, 4.
 Callixenus Rhodius, scriptor, III, 53.
 Καλὸν ὄρεμα Istri fluvii, IV, 519, 2.
 Calpe vel Atype, Herculis columna, III, 640, 16.
 Calpia, Hispaniae urbs, ubi ad Caesarem venit Octavius, III, 432, 11. Calpiani Iberiae, II, 34, 20.
 Calpurnia, uxor Caesaris, somnio de nece mariti praemonita, III, 474, 23.
 Calpurnius Crassus, Reguli legatus, a Massylis captus, III, 70, 11.
 Calpurnii Pisonis de Sp. Mælio narratio, II, *praef.* p. xxxv.
 Calliæ flores ad lacum prope Alpes, III, 416, 82.
 Calyces amor ab Exathlo repudiatur; vitam sibi demit desperans virgo pudica, cujus sortem celebrat *Harpanyce* cantilena, II, 287, 72.
 Calydon, Pleuronis f., II, 442, 8.
 Calydonii cum Eleis litigantes, III, 150, 3. Calydonii apri venatio, III, 584, 45; III, 33, 35.
 Calypso, Solis sacerdos, IV, 551, 24.
 Camalus, Cantolgonii f., ex Interanesia Lusitanus longævus, III, 609, 1.
 Camara, Cretæ urbs, IV, 528, 7.
 Camarina, Oceani f.; lacus Siciliæ, IV, 342, 6.
 Camarina, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
 Camarina sive Urle sive Chaldaopolis in Babylonia urbs, III, 212, 3.
 Cambistoli, gens Indica, II, 413, 18.
 Cambilitas, Lydorum rex, uxorem devoravit, Iordanis temporibus, III, 372, 28.
 Camboius, frater Ambri, Saracenus terram Atamundari, qui Romanis favebat, lacursionibus vexat (366), IV, 225, 17.
 Cambyse (*Cabye*), Opuntis regis f., II, 145, 118.
 Cambyseus regionis temperies, III, 315, 4.

Cambyses, Cyri et Nitetidis Aegyptiar f., ut matrem ulcisceretur expeditionem in Aegyptum suscipit, II, 91, 11. Thebas diruit, IV, 552, 27. Memnonis statuum vocalem truncat, III, 522. Quot annis Aegypti imperium tenuerit, II, 595, 68 sq.
 Cambysus sinus in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Camesene olim Italia dicta, IV, 483.
 Canicum, Siciliæ opp.; ubi Minos perit a Cocali filiabus; oppidum hoc occupant Hippocrates et Capys a Therone in exilium acti, IV, 433, 5. 6. Cf. II, 480, 46. 131, 88. 373, 8; III, 645, 52; III, 34, 36.
 Camillus dictus Mercurius, III, 469, 7.
 Camillus (L.) Romam a Celtis captam servat, II, 178, 243.
 Camirus, Cercaphi f., III, 177, 2.
 Camirus Rhodi urbs, IV, 324, 23. Eo venit Althæmenes, III, 177. Camiridem regionem in Rhodo occupat Periergus, IV, 349, 7. Camirensium nymphæ Telchiniae, III, 175.
 Camisa, Jani soror, IV, 402.
 Camorius (T.) Tertius, e Fidentia longævus, III, 619, 29.
 Campania, Campi regis f., IV, 299, 2.
 Campania, priscum Epiri nomen, IV, 299, 2.
 Campani Tyrrhenos trucidant, uxoribus, opibus, urbibus eorum potiuntur, II, *praef.* xxxvii. Belli Samnitici tempore a Romanis obtinent, ut praesidarii milites in Campaniae oppidis ad arcendas Samnitarum incursiones relinquuntur. Illi vero vitae Campanicae molliæ corrupti in perniciem Campanorum conspiciunt; impendentem his tempestatem avertit C. Marci consulis prudentia, II, *praef.* p. xxxvi sqq. Campanorum divitiæ vitaeque delicatula, II, *praef.* p. xxxvii. Campanica natura, II, *praef.* p. xxxix.
 Campani in bello Latino partim cum Romanis, partim cum Latinis faciebant, II, *praef.* p. xxxix. Campani milites sub Decio duce in Rhegio urbe praesidium a Fabricio cons. relinquuntur, II, *praef.* p. xl. Eorum facinus, *ibid.* Campaniae populus Sarrastes, IV, 388, 1.
 Campus (*Campys*?), rex Epiri, quæ ab eo vel a Campania filia est Campania appellata; ejus posterum Campylides. Eius filia Cestria, IV, 299, 2.
 Camum, Hunnica potio ex bordeo facta, IV, 83.
 Canaria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Canarii ad Atlantem montem, III, 473, 26.
 Canastrum, Pallenes prom., IV, 422, 46.
 Κάναστρον, vel Κάναστρον ap. Lacedæmonios quid? II, 240, 17.
 Cancræ prægrandes maris Rubri, III, 239, 135 a.
 Candace, i. e. regis mater, ap. Aethiopes, IV, 351, 5.
 Candalus, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; in Co ins. proficiscitur, II, 176, 2.
 Candaulæ uxor Nysia, vel Clytia vel Habron, vel Toda; cur ejus nomen non commemoravit Herodotus, IV, 277, 1.
 Candavia, montes Epiri, IV, 130.
 Candeï sive Ophiophagi in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Candelia, Libyæ urbs, IV, 651 b.
 Candich ab Avaribus ad Justinianum legatus mittitur (558), IV, 203, 4.
 Candidiani studio et consilio Adaulphus Placidiam uxorem ducit, IV, 62, 24. A Theodosio II in Italiam mittitur contra Joannem tyr. quem subigit, IV, 68, 16.
 Candidus, dux Rom. sub M. Aurelio, IV, 186, 6.
 Candidus Isaurus historicus, IV, 135.
 Candrogari, Aethiopiae opp., IV, 351, 3.
 Canebium, postea Cyum, Cariae opp., IV, 311, 3.
 Canes sacri in Adrani templo, II, 376, 3. Canes Indici, II, 410, 10. canes celebres, II, 478, 33.
 Canethus ex Henioche Scironem gignit, II, 351, 13.

- Canicularis cyclus, II, 334, et saepius in commentatione de chronologia Manethonis.
- Canis, rex apud Ptoëmphanas in Æthiopia, IV, 333, 1 et 2.
- Canis fluv. Arabiæ, III, 478, 45.
- Cannoni decretum, II, 619, 5 a.
- Canobica planities, III, 511, 8. Canobicum Sarapidis (sive Plutonis) fanum, II, 198 a.
- Canobus stella in temone Argus primum Rhodi et Cnidi conspicitur, III, 287, 80, 81.
- Cantabrie pars a Laconibus olim occupata, III, 301, 5.
- Cantanus, urbs Cretæ, IV, 528, 8.
- Canthari portus Athenarum, IV, 450, 4.
- Cantharides Cappadociæ, III, 204, 5.
- Cantibaris Persa, homo luxuria et voracitate perditus, II, 307, 12.
- Cantilenæ: Harpalyce, Calyce, II, 287, 72. Cantilenas cantandi in conviviis rationes variae, IV, 342, 10.
- Cantolgonius, Camali p., Lusitanus, III, 609, 1.
- Canulia a fratre stuprata, a patre Papirio Tolucro interficitur, IV, 362, 7.
- Caparus (?), Siciliae fl. mirabilis, II, 373, 8.
- Capetus, Tyberini pater, III, 231, 27.
- Caphareus, Euboeæ promontorium, unde nomen habeat, III, 11, 36.
- Caphira, Oceani f., cum Telchlinibus Jovem educat, III, 173.
- Caphratham (in) venit Jacobus, III, 213.
- Capito, Lycius hist., IV, 133.
- Capitolinus Juppiter, III, 18, 2.
- Capitolium occupare tentare voluit C. Gracchus, II, præf. xxi, 27.
- Capnobatæ Mysi, III, 291, 92.
- Cappadox, Niayæ f., III, 595, 48.
- Cappadoces, olim Assyrii dicti, III, 593, 48. Cappadoces facti sunt Heneti; quot eorum profecti sint Trojam atque hinc in Italiae regionem, II, 337, 9. Cappadociam non attigit Alexander M.; Ariarathes Cappadociæ praefectus, a Perdiera in crucem actus; Eumeni hæc provincia data, II, 452, 1 a. III, 668, 1. Cappadociæ regionem, Mytilenem, occupare tentat Ptolemæus, sub Ariaratho V, II, præf. xi, 12. Cappadocia, interfecto Arsathæ, potitur Mithridates Eupator, III, 541, 30. Capp. rex Ariobarzanes, III, 555, 56; in Cappadocia cantharidum multitudo, III, 204, 5. Cappadocia Timonitis, III, 545, 37. Cappadociæ opp. : Mucissus, Camana, q. v. Cappadoces: Eustochius et Eutychianus historici, q. v.
- Capræ Sardiniae, II, 377, 8.
- Capraria ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Capua, II, præf. p. xxix, a Remo et Romulo condita, III, 70, 9. Ibi servi rebellant, II, præf. p. xxix, 30. Capuana Diana, III, 202, 7.
- Capyæ vel Caphyæ, Arcadiæ urbs, IV, 318, 3.
- Capyæ Trojanus, Aeneas comes in Arcadia urbem condit Cappyas, IV, 318, 3.
- Capyæ, Xenodici f. Vide Hippocrates.
- Car, cujus o Callirrhoe filius Alabandam condit, III, 644, 48. Idriei pater, Euromi avus, IV, 312, 12. Caria regis sepulcrum in Suagela urbe, IV, 474.
- Caracalla (Antoninus); in ejus honorem Byzantium vocatur Antonina, IV, 153, 38. De rebus imp. v. IV, 588, 131-135.
- Carambycas, Hyperboreorum fluv., qui inde Carambycam vocantur, II, 387, 5.
- Caranus, Aristodamidae f., Cœni p., III, 165, 21; filius Aristodamidae vel Pœantis, frater Phidonis regis, ab Hercule undecimus, ab Temeno septimus, in Macedonia transgressus, Orestarum principi auxiliatur; acquisitæ hostium terræ partem dimidiam nactus regnum condit, quod tenuit annis 30, Curnoque filio reliquit, III, 690.
- Carba vel Carpasia, Cypri urbs, IV, 387.
- Carbina, Iapygiæ oppidum a Tarentiis eversum; victorum in subactos servitia, II, 306, 9.
- Carbo in senatu Cottam increpat ob expilatam et vastatam Heracleam, III, 557, 59.
- Carbonaria insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
- Carcesia, vetus Amorgi ins. nomen, III, 379, 47.
- Carcesius Naxiæ colonis Amorgum frequentat, III, 379, 47.
- Cardamine, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Carduchi, Mediæ populus, II, 75, 3.
- Carduene cum Rom. imp. sub Diocletiano conjungitur (397), IV, 189, 14.
- Carene, urbs Mysiæ, II, 617, 1.
- Cares multum vagati cum Lelegibus, II, 146, 127. Leleges eorum quasi penestæ vel helotes erant, IV, 474, 1. Epidaurum (Epicarum nominatum) et Hermionem incolebant; postea cum iis cohabitarunt Iones ex Attica tetrapoli, II, 137, 97. Cares in Cnium insulam veniunt regnante Cœnopione; ab Hectore rege ex ins. ejiciuntur, II, 50, 13. Cares in Samo ins., III, 103 sq. IV, 502, 1. Vitice coronantur, III, 104. In Scyro ins., III, 379, 47. Cnium Mysiæ urbem ante Milesios tenuerunt, III, 161, 187. Caria lingua multa habet græca vocabula, IV, 474, 2. Apud eos Endymion degebat, IV, 547, 11. Cariae dynasta Amisodarus, II, 43, 2. Caribus Alyattes bellum infert, III, 397, 66. Car quidam Cyrum minorem interfecisse dicitur; Cares a Persis galli vocantur; quam ob causam? II, 91, 24. Caria Asandro provincia assignatur, III, 668, 1. Cariae scorpiones mirabiles, II, 179, 248. Cariae fluvius, Harpasus vel Daphnus, q. v. Urbes: Curopolis, Bargasa, Cyum, Hydissus, Hylluala, Arconesus insula, Taba, Chrysaoris, Laginia, Euromus, Cholumtichus, Caropolis, Naxia, Amos, Argila, Dyndasum, Alinda, Lahara, Mumastos, Tymnos (s. Tymnissus), Chersonesus, Telandrus, Cabalis, Dorus, Chalcea, Pitye, Lepsemandrus, Laia, Suagela, Euthemæ, Telmissus, q. v.
- Caria (in) Thracica Antiochus Hierax moritur, III, 710, 10.
- Caricum, Memphidis locus, II, 96, 5.
- Carinus, Carli f.; ejus indoles, IV, 14, 4; III, 729, 4 et 5; a Diocletiano neci destinatur, IV, 193, 13.
- Carinus quidam ab Odenatho interfici jubetur, IV, 195, 8.
- Carium Samiis Prienenses concedunt, II, 336, 6.
- Carius, Jovis et Torthebiæ f., cantilenas Torthebias Lydæ docet; ejus fanum, III, 370, 22.
- Carius mons Lydiæ, in quo Carii fanum, III, 370, 22.
- Carmania, II, 504; ejus oræ longitudo, III, 476, 39. Carmania minium habet, III, 479, 59. 323, 11. Ibi oleum e spina fit, II, 92, 15. Carmanorum mores, III, 273, 57.
- Carmaniae fluv. Hytanis, III, 476, 39. Carmaniae a Cyro praefectus est Nabunedochus; qui ex hac provincia a Dario pellitur, IV, 283, 8. 284, 9. Carin. praefectus Tlepolemus, III, 668, 1.
- Carmanor, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
- Carnana, Arabiæ urbs, IV, 525, 26.
- Carnea Olymp. 28 instituta, II, 636, 3.
- Carneades phil., Cyrenæus, Epicomi vel Philocomi f., III, 243, 144. Ejus mors, IV, 167, 37; in Mentorem Bithynum, discipulum, dicitur, III, 582, 31.
- Carneades Romæ, III, 200, 2.
- Carneonica Exceestides, III, 130, 47.
- Carnia, Ioniae urbs, III, 375, 35.
- Caropolis, Cariae urbs, III, 234, 54.
- Carpasia vel Carba, Cypri urbs, IV, 382, 527, 11.
- Carpathus insula, IV, 527, 11.

Carpi a Romanis tributum annum pendere sibi postulant; ridet eos Mæcia præfectus Menophilus, (230), IV, 186, 8.
 Carpice, herba Indi fluv., IV, 367, 1.
 Carpillis, Aetii filius, IV, 81.
 Carrhæ opp. Mesop., III, 479, 52. 660, 15. IV, 4. Carrheni, Andromachus et Magnus historicus, q. v.
 Carrhotus, frater uxoris Arceallai IV, colonos in Hesperidas deducendos in Græcia conscribit, IV, 517, 1.
 Carsus, Thraciæ castellum, IV, 72, 1.
 Carthago a Dido, Pygmalionis sorore, condita, IV, 466, 1. Primum quadriremes construxerunt, II, 126, 95. 182, 257. IV, 490, 5. Reipublicæ ratio describitur et cum Laconica et Cretensi comparatur, II, 167, 209 et 210. Carth. cum Tuscia pacta commerciorum interunt, II, 169, 210. Cum Romanis fœdera, quorum tabulæ apud Jovem Capitolinum Romæ exstant, III, 18, 2. Carthaginenses a Gelone ad Himeram victi, II, 82, 2. A Dionysio sen. emunt vestem Alcisthenis pretiosissimam, III, 141, 85. Cum Syracusanis bello primo Punico Messanam obsident, III, 17, 1. Belli Punici secundi causæ, III, 91, 18. Ab eorum partibus bello Punico secundo, stant Engyli urbis incolæ, III, 271, 45. Ad Erycem a Lutatio prælio navali victi, III, 19, 4. Ad Romanos cum exercitus parte transit Himilco Phamæus, equitum dux, II, præf. xv, 17. V. Annib. Hanno.
 Carthago Nova, in Hisp.; arbor ibi memorabilis, IV, 293. Urbs a P. Scipione capta, (210 a. C.) III, 100, 2. Caesaris ibi et Octavii commoratio, III, 432, 12.
 Carus imp. ubi natus sit, III, 729, 3; in literis de Carini filii moribus queritur, 729, 4; contra Probum imp. rebellis (282), III, 298, 11. Se imperatorem factum esse dicit ad Persarum exitum (283), IV, 198, 12.
 Caryanda. V. Scylax.
 Carystii: Pergamenus, Euelpis, Glaucus, Simonides, q. v.
 Casamene, Jani soror, III, 656.
 Casia insula in Istro fluv., IV, 267, 65.
 Casiliorum agri et oppidum a Volturno alluvuntur, II, præf. p. xxxix.
 Casius, dux Alexandri Balæ quem in fuga comitatur, deinde Demetrio Nicatori prodens occidendum curat, II, præf. xvi, 20.
 Casius mons, III, 568, 17; unde dictus, III, 566, 7; III, 477, 41. Inter eum et Pelusium Antiochus Epiphanes Ptolemæi Philometoris duces clade afficit, III, 720, 2 not.
 Casmilius, Cabirus, l. e. Mercurius, III, 154, 27.
 Casperia, secunda Rhetii uxor, III, 231, 28.
 Caspiæ portæ, IV, 107, 37; II, 475, 25.
 Caspio a mari usque ad Colchicum quot sint stadia, III, 289, 86.
 Cassamenus. V. Scellis.
 Cassander, Antipatri f., etsi jam vir idemque strenuus esset, non accumbebat in cœna, sed sedebat, quia aprum nondum interfecerat, IV, 419, 33; cum patre regnum Aridæi et Alexandri administrat, III, 694. Ejus frater Alexarchus, III, 169, 4, et Philippus, III, 699, 6. Cassander Olympiadem interficit, III, 694; 697, 2; item Alexandrum; alterum Alexandri M. filium, Herculem, per Polysperchontem interficiendum curat, 697, 2. E. Bœotia in Macedoniam reversus regem et reginam ac Cynnam splendido funere honorat, II, 361, 3. Demetrium Phalæreum Athenis præficit, II, 362 a; IV, 358, 10. Thessalonice Philippi f. ducit (de qua urbi nomen indidit, IV, 440, 1) regnoque potitus annis 19, tabido morbo moritur, relictis filiis Philippo, Alexandro, Antipatro, III, 694; 697, 2, 703, 1. Homeris studiosissimus, IV, 358, 8.
 Cassander Salaminus, IV, 359, 422.

Cassiope, Arabi f., Phœnicii perli Cilicem, Phœnium, Doryclum, III, 302, 4.
 Cassiterides insulæ, III, 273, 48.
 Cassii (C.) et M. Bruti in Cæsarem conjuratio fœse exponitur, III, 439 aqq.
 Cassius Longinus, unus ex conjuratis contra Cæsarem, III, 442, 21, 445.
 Cassius Longinus, scriptor, III, 688.
 Cassius (Q.) Rufus, e Rhægio longævus, II, 609, 1.
 Cassope urbs Molossorum, II, 36, 30.
 Cassopi, Epiri gens, II, 462, 4.
 Castalia, urbs Cilicis, IV, 510, 16.
 Castopudes (C.) Titii f., e Parma longævus, III, 608, 29.
 Castor et Pollux Aphidnas expugnant, IV, 427, 3.
 Castorion Iberiæ, III, 274, 50.
 Castorion, Solensis poeta, II, 476, 27. Ejus carmen in Panem cujusmodi? II, 322, 68.
 Casus rex Amycen Cittiæ uxorem habet, IV, 469.
 Catadupa, urbs Indica, I, 413, 18.
 Catanæ leges scripsit Charondas; earum indoles et exempla, II, 173, 226. Catanæ gymnasium a Marcello exstructum, II, 372, 46. Catanensis ager Ætnæ eruptionibus fecundatur, III, 286, 79.
 Cataracti in Arabia, III, 478, 45.
 Catastigon Bactrianæ locus, III, 147, 98.
 Cathetus e Salia pater Salii et Latini, III, 230, 26.
 Kâtheroc, agnus in sacris, IV, 445.
 Catia, Caji f., e Faventia urbe longæva, III, 608, 29.
 Catilinæ conjuratio quomodo sit patefacta, II, præf. xxvi, 35.
 Catreus Cretensium rex Althæmenis filii manu perit, III, 177.
 Catulphus Ephthalita gentem suam prodit Chosroï, apud quem deinceps moratur; hortatur regem, ne commercii pacta cum Sogdaitis ineat, IV, 225, 18; deinde ut Turcorum legatos veneno tollat, *ibid.* Ejus dictum, IV, 206, 10.
 Caucæ, Gallorum regulus, Massiliæ habitans; ejus generositas, III, 307 sq.
 Caucaii filii Camici Minoem perimunt, IV, 433, 5.
 Caucasus, II, 40, 52. Ejus accolæ cur sacra non faciant Jovi et Minervæ, verum eximie colant Herculem, II, 474, 19.
 Cauconum in Elide sedes, II, 135, 93.
 Cauidana, Isauriæ vicus, IV, 124, 4.
 Cauliacus scopulus ad Istrum, III, 126, 38.
 Caunia vel Aulonia, Italiæ urbs, III, 641, 21. Eo venit Pythagoras, II, 245, 31.
 Caunus, Miletii f., sororem Byblidem deperiens, domum paternam relinquit, Caunumque condit, IV, 384, 2.
 Caunus urbs a Cauno condita, IV, 384, 2, 416, 12. Ejus rex Æbialis (vel Ægialis), deinde Lyrcus ejusque filius Basilius; xtiçv Cauni Apollonius Rhodius scripsit, IV, 313.
 Caurus ventus, III, 296, 101.
 Cea, i. q. Cos ins., IV, 507, 11.
 Ceb sive Saturnus, rex Ægypti, IV, 539, 21.
 Cebaleus, Andronis Teji pater, II, 346 a.
 Cebrenitæ, gens Arabiæ, IV, 525, 17.
 Cebren, Cœnones pater, III, 69, 1.
 Cecei, gens Indica, II, 413, 18.
 Cecrops, III, 176, 1; e Sal urbe in Atticam venit, III, 639, 11; cur *Ἐκπύρῃς* vocetur, II, 319, 49; III, 638, 10; IV, 547, 13. Ejus filii tres, II, 22, 1.
 Cecrops Pythagoreus, Orphici carminis auctor, II, 185, 273.
 Cecropidis tribus denis Xypetæ et Trimenia, II, 356, 12.

- Celano, Atlantis f., ex Neptuno mater Eurypyli et Tritonis, IV, 285, 3.
- Celagastus frater Mezameri, IV, 204, 6.
- Celms, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Celsus cum Nigrino contra Hadrianum conspirans Bajis occisus, III, 585.
- Celtarum origo, III, 323, 7; mores quidam, 457, 104, 105. Cur apud eos mulierum potestas, quæ esse solet in belliosis gentibus, non invaluerit, II, 180, 251. Celtæ Romanam capiunt, II, 178, 245. Celtica gens, quæ interdum oculorum usu orbata cernit noctu, IV, 407, 1. Celtarum rex Boreas, III, 306, 28.
- Celtiberi, gens populosa et pecuniosa, III, 274, 50. Celtiberorum equi, III, 274, 51; urbs Arbace, III, 471, 16.
- Celtius e Conimbriga urbe, pater Tamphii, III, 609, 1.
- Celtius, Pellii f., ex Apillocario urbe longævus, III, 609, 1. Κελύς uroz in judiciis Athenæ, II, 118, 38.
- Cenæum, Eubroz promontorium, ex parte demersum est terræ motu, IV, 381, 2.
- Cencenes .Eg. rex dynastie primæ, II, 539.
- Cencheres. V. Acencheres.
- Censorinus, a Seleuco, Sinopes præfecto, proelio navali vincitur, III, 554, 53.
- Centauroi, II, 465, 7; equites peritissimi, IV, 539, 15. Contra eos cum Lapithis pugnat Theseus, II, 33, 17.
- Cephale Acamantidis demus, II, 356, 10.
- Cephalus Gergithius scriptor, III, 68.
- Cephalenia, II, 147, 133, a Cephalo nomen habet, II, 147, 129. Cephalenia rex Promnesus, vir asper; ejus instituta; ab Antenore necatur, qui in ejus locum succedit, II, 222, 32; in Cephaleniam Homerus venit, II, 222, 32. Cephalenie mons .Enus cum Jovis .Enii fano, II, 330, 4. Ammus locus, II, 41, 64. Dianæ sanum a Molossis exilatum, II, 217, 17. Ad Ceph. pertinet Dolichium Homeri, II, 350 b.
- Cephalus, Delonis f., Procridis uxor; ejus canis, III, 309, 5.
- Cephalus a quo Cephalenes dicti, II, 218, 17; ex urse Arcisium generat, II, 223, 38, 147, 129.
- Cephenes, Persæ, III, 601, 78.
- Cephenia, .Ethiopia, III, 25, 4; vel Libya, II, 238, 17.
- Cephei filiam Andromedam Perseus liberat, III, 24, 4. Cf. IV, 544, 18.
- Cepheus ex Achala in Cyprum venit, III, 31, 12.
- Cephisodorus Thebanus, IV, 357, 7.
- Cephisodorus, Isocratis discip., II, 85 b.
- Cephisus e Sciade genuit Elieum, III, 78, 4.
- Cephisus Sicyonis, Atticæ, Argolidis, Bœotie fluv., III, 139, 81.
- Ceramicus Athenarum, IV, 449, 3; in quo Eurygyæ iudi celebrantur, II, 22, 9.
- Ceramicus, Acamantidis demus, II, 358, 10.
- Ceraon, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Ceras, promont. ad Byzantium, IV, 148, 6.
- Cerastia, i. q. Cyprus, IV, 448, 7, 527, 8.
- Cerata, mons Megarklis, de quo Xerxes pugnam Salaminiam spectavit, II, 484 a.
- Ceraunii montes, III, 204, 4.
- Ceraunius collis in Argolide, III, 338, 10.
- Cerberus ad Acherusium promontorium ab Hercule in locum protractus, bilem vomit, ex qua aconitum nascitur, II, 35, 25. Canis Molossicus, IV, 538, 1.
- Cerca, Attilæ uxor, cui tres filios peperit, IV, 89. El dona offert Maximinus legatus Rom., *ibid.* Romanos legatos ad cornam lavitat; ejus curator rerum domesticarum Adamis, IV, 93.
- Cereaphus, Solis f., III, 176, 1; post Achimum in Rhodo regnum tenet, pater Lindi, Ialysi et Camiri, III, 177, 2.
- Cercetæorum, Colchicæ gentis, sedes, II, 338, 1; mores, III, 461, 125.
- Cercidas Megalopolitanus, IV, 359.
- Cercion latro; quem sibi adjungit Charietto, IV, 17, 11.
- Cercopes, Oius et Eurybatus, II, 478, 38. Silius et Tribalus, Cæchallenes, IV, 528, 13.
- Cercopithecæ Indiæ, II, 410, 10.
- Cercops Hesiodi adversarius, II, 187, 297.
- Cercyon, Agamedis et Epicastæ f., ex Elide cum Trophonie fugiens, Athenas venit, III, 637, 6.
- Cercyræ urbis situs, IV, 309. Cercyra ins. olim Scheria et Drepane; horum nominum origo, II, 149, 138.
- Cercysæra, sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
- Cereonia Verecunda, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cererem hospitio excipit Dysaules, II, 339, 3. El raptum filiam indicat Cabarnus, III, 633, 6; Eleusiniis fructum donat, II, 189, 282; Cereri χθονία celebrant Hermionenses, IV, 330, 5. Cereri Eleusiniæ templum in Arcadia dedicat Cypselus, IV, 463. Ceres κορρηφόρος, III, 346; χλοή et λουλό, IV, 495, 19. Cereri in simulacrum superbiit Eetion s. Iasion, II, 494, 18. Ceres Iasionem amat, IV, 471. Cum Vulcano de Siciliæ possessione litigat, II, 84, 3. Cereris Libyssæ Argis sanum, III, 119, 12. Ceres, i. q. Axierus in Cabirom religionis, III, 154, 27. Isis apud .Egyptios, II, 331, 2.
- Cermalus locus ad Tiberim, III, 75, 2.
- Cermichiones (a θερμ, calidus, et χυμ, sanguis, sec. Niebuhr.), sic Turcæ a Persis vocantur, IV, 270.
- Κίρυς, quid, III, 144, 88.
- Ceroessa, Ius f., IV, 148, 8; Neptuno Byzantem peperit, *ibid.* Mater Strombi, IV, 150, 20.
- Cerphères, Memphita, rex .Eg. (dyn. III, 9), II, 544.
- Certos, pastorum in .Egypto rex, II, 570, 49.
- Cervi quattuor renes habent, III, 512, 11.
- Cerynes, Temeni f., insidias patri struxit, III, 376, 33; II, præf. p. viii, 4.
- Ceryx, Mercurii f., II, 301, 40; Eumolpi I f., Eumolpi II pater, II, 351, 11.
- Ceryces Athen. a Ceryce Mercurii f. nominati, II, 301, 40; 138, 78. Cerycum unus tamquam ἐκπαλητῆς τῶν μυστηρίων archonti regi sociatus, II, 114, 27 b.
- Ceryx sophista, Gerasenus, III, 575, 17.
- Cessa in .Egypto, III, 220, 14.
- Cestria, Campi regis f., uxor Heleni, IV, 299, 2.
- Cestrini boves, II, 370, 2.
- Cetes, Lycaonis f., pater Megistis, III, 318, 1.
- Cetti, Leontidis demus, II, 355, 9.
- Cetuma, opp. .Ethiopiæ, III, 478, 42.
- Ceus e Naupacto Ceum ins. frequentat, II, 214, 9, 1.
- Ceus ins. olim Hydrusa; eam nymphae habitabant; hæc a leone fugantur (Leo promontorium). Deinde ins. e Naupacto frequentat Ceus, II, 214, 9, 1. Aristæus ibi cultus; mulierum decentia; luctus ratio; incolarum longævitas, II, 214, 9, 2 sqq.; IV, 319, 4. Ceus, Simonides, II, 42, b. Cei fons memorabilis, III, 325, 5.
- Ceus, locus Bœotie, III, 336, 6.
- Chæalus (Chæalus IV, 285, 12), Anebi vel Arbelli filius, Arbellique pater, rex Amyriorum, IV, 384, 11; 385, 12.
- Chabrinus, Lasi pater, II, 285, 52; 38, 8.
- Chabryes, rex .Egypti, II, 349.
- Chæreas navarchus ad Cyprum Ptolemæum IX Alexandrum I, regno pulsum, vincit, III, 722, 4.
- Chæreas historicus, III, 99.
- Chæres, Thinita, rex .Eg. (dyn. II, 6), II, 543.

Chæredemus, frater Epicuri ph., IV, 455, 6.
 Chæremón Alexandrinus, hist., III, 495.
 Chæron, Apollinis et Thetidis f., Chæroneam condit, IV, 338, 2.
 Chæron, persona in dialogo Dicaearchi, II, 267, 73.
 Chæronæa, a Chærone condita, IV, 338, 2. Chæronensis clades ostentis annuntiatur, II, 471, 8.
 Χαλυσία (ρά), Atheniensis festum, IV, 312.
 Chalcea, metalli officina in Libya, IV, 386, 15; III, 238, 132.
 Chalcea, Cariae urbs, II, 622, 16.
 Chalcedon, Calchantis filius, IV, 150, 21.
 Chalcedon, Saturni f., III, 598, 61.
 Chalcedon fluvius, III, 598, 61. IV, 150, 21.
 Chalcedon urbs, quando et a quo sit condita nominataque, IV, 150, 20. Doriensium colonia, a fluvio nominata, fluvius vero a Saturni f. dictus, III, 598, 61. Chalcedonis colonia Astacus, IV, 627. Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium mittit Pharnabazus die ante finem mensis nono, quem propterea infaustum habent, III, 598, 61. Bovem æneam ad Bosporem consecrarunt, III, 593, 38. Ad eos Heracleotæ legatos mittunt de societate ineunda (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ad Chalcedonem Aurelius Cotta terra marique vincitur, III, 545, 39.
 Chalcedonii, Amaleasgoras et Nicander hist., q. v.
 Chalcedonium, Cretæ urbs, II, 622, 16.
 Χαλκίς, ancillæ, ap. Lacedæmonios, II, 463, 7.
 Χαλκίοχος Minerva ap. Lacedæm. IV, 361, 3.
 Chalcis, priscum nomen Eubœæ, IV, 352. Curetum olim sedes, IV, 315, 8. Urbis Chalcidis descriptio; incolarum mores et studia, II, 260, 26. E Chalcide Eubœæ Latona Delphos petivit, II, 318, 46. Chalcidenses Alconem Erechtheo repetenti non tradunt, II, 462, 5. Fretienses prælio vincunt per Cleomachum Chalcidensem ex Thracia, vel Thessalum; honor Cleomacho tributus, II, 141, 107. In Thraciæ regione Olythica urbes condunt quas Philippus deleuit. Quo tempore Hippobotæ rep. tenebant, colonias in Siciliam deduxerunt, II, 141, 106. Chalcedonem coloniam deducunt, IV, 150, 21. Cum Messeniis Rhegium condunt, II, 219, 25. Delphos donaria mittunt, II, 320, 59. Phoxum tyrannum pellunt, politiamque instituunt, II, 142, 108. Eorum tyrannus Anilæon, II, 142, 108. Oreum in libertatem vindicant (341 a. C.), III, 643, 31. Urbs terræ motu quassata, quo fontes Arethusæ obturati, III, 286, 76. Chalcidenses puerorum amori dediti, IV, 403. Chalcidem Athenis se contulit Aristoteles, III, 581. Chalcidenses: Lycophron, Euphorion, Diogenes, Philippus, q. v.
 Chalcidensibus Thraciis Androdamas Rheginus leges scripsit, II, 153, 159. Chalcidenses coloni Amphipolitas divites urbe ejiciunt, II, 164, 160. Elymnio muribus pulsi Cleonas in Atho monte condunt; eorum lex de ætate magistratum et legatorum, II, 222, 31. Chalcidensis ex Thracia Xenophilus, II, 275, 11.
 Chalcidicis per Siciliam et Italiam civitatibus leges scripsit Charondas, II, 173, 226.
 Chalcis, Scythica urbs, II, 81, 3.
 Chalcis, urbs in confinis Syriæ et Arabiæ sita; ad quam castrametatur Diodotus, II, præf. p. xvii, 21.
 Chalcis in Syria, post mortem Lysimachi reguli a M. Antonio Cleopatrarum attribuitur, III, 724, 9.
 Chalcedontis, i. q. Eubœæ, IV, 395, 9.
 Chalcomedusa ex Acrisio mater Laertis, II, 147, 130.
 Chalciope, Alconis f., cum patre ex Attica in Euboram fugit, II, 462, 5.
 Chalciope, Ætæ f., Phrixi uxor, II, 37, 36.

Chaldæorum reges 10 ante diluvium; IV, 280, 1; reges quadraginta novem, qui post Medos tyrannos Babylonis imperium tenuerunt per annos 458, II, 590. Chaldæi astrologiæ inventores, IV, 490, 5. Eorum doctrina imbutur Pythagoras, III, 9, 30. IV, 282, 7. Urbs Borsippa, III, 590, 20. Cf. v. Babylon.
 Chaldæi ad Colchidem populus, II, 237, 8.
 Chaldæopolis in Babylonia, III, 212, 3.
 Chaldæus post Ninum rex decimus quartus Babylonem condidit, congregatis eo hominibus qui ab eo Chaldæi vocantur, II, 237, 8.
 Chalybdica acies, II, 442, 9.
 Chalybes primi ferrum tractant, II, 182, 257. III, 598, 51. Contra eos pugna cadit Polyphemus, II, 380, 18.
 Chalybes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Chalybonium vinum, quo solo utitur rex Persarum, III, 276, 58.
 Chamæleon, unus ex legatis, quos Heracleotæ ad Seleucum miserunt; ejus vox, III, 533, 11.
 Χαμαιπασα, arbor Bithyniæ, III, 300, 4.
 Chamavi bello petuntur ab Juliano; pacem petentes obtinent, obside regis filio, quem bello ceperat Julianus, IV, 17, 12. Rex eorum fuit Nebigastes, IV, 17, 12; 19, 18.
 Chanaan terra, III, 215.
 Chanaan, Beli f., Phœnicicæ stirpis auctor, III, 212, 3.
 Chumi pater, *ibid.*
 Chanethoth Mosem per insidias occidere jussus, III, 222.
 Chaon, frater Heleni, a quo in venatione occisus est, regioni nomen dedit, IV, 299, 2.
 Chaonia in Epiro, II, 462, 4; a Chaone nomen habet, IV, 299, 2. Chaoniæ boves *αετταί*, II, 370, 2.
 Characmoha, urbs Palæstinæ tertiæ, IV, 409, 3. 526, 31.
 Charandra sinus, in quo Arsinoen condidit Ptolem. II, III, 477, 41.
 Charadra, Argis locus, III, 119, 12.
 Charaton, Hunnorum regulus, cujus iram donis Theodosius II placat, IV, 61, 18.
 Charax opp. ad lacum Eufrat et Tigridis, III, 476, 38. Ab Alexandro Alexandria, deinde ab Antiocho Antiochia, deinde a Pasiue Arabe iterum Charax appellata, III, 478, 44; ejus situs, *ibid.* Patria Dionysii Periegetæ, *ibid.*
 Charax Pergamenus, scriptor, III, 636.
 Charaxus, Sapphus frater, Rhodopidem e servitute redimit, IV, 307, 3.
 Chares Byzantium tuetur contra Philippum; in Propontidis litore Damalin uxorem sepelit, monumentumque ei statuit, IV, 151, 28 sq. Victoriam quam de Philippi mercenariis reportaverat, splendido convivio celebrat, II, 470, 5.
 Charietto, latro Gallus, quem socium sibi adjungit contra Quados bellum gerens Julianus, IV, 17, 11.
 Charicles Trigintavirorum assentator, II, 127, 73.
 Charicles, historicus, IV, 360.
 Charidemum Athen. oratorem dedi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
 Charidemus, Isodemi tyranni familiaris, III, 395, 61.
 Charilaus Laced. rex quot annis regnavit, II, 625, 2.
 Charimata ad Pontum, II, 328, 1.
 Chariphemus, Philoterpis f. Epiphraedis pater, II, 66, 10.
 Charippus quinquertio Epitimum occidit, II, 56, 11.
 Charisium, planta, III, 524, 4.
 Charito, Demonstrati uxor, III, 611, 30.
 Chariton et Melanippus, amator et amasius, Phalaridi Agrigentino insidias struunt, II, 200 a.
 Charitoblepharon, planta, III, 479, 56.
 Charmande, trans Euphratem urbs, II, 74, 1.

- Charmander, Charmandridae f., Pollidem, qui Platonem vendiderat, accusat, III, 581, 24.
 Charmandrides, Charmandri frater, III, 581, 24.
 Charmantidas, Lasi pater, II, 38, 8; 285, 52.
 Charmolaus Massiliensis, Posidonii hospes, III, 275, 53.
 Charmon Syracusanus, tibicen, strenuus obsoniorum vorator; ejus dicta quaedam, II, 308, 16.
 Charmylus, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Charon Naucratis, hist., IV, 360.
 Charon Carthaginiensis, hist., IV, 360.
 Charon Chalcidensis, inter Alexandri M. familiares, IV, 357, 5.
 Charondae Catanæ legislatio, II, 173, 228; ejus legibus Rhegini utuntur, II, 219, 25. Ad pocula eas caneant Athenienses, III, 37, 7.
 Charra, Mesopotamiæ urbs, III, 214, 8.
 Charybdis, IV, 102, 25.
 Chatramotæ in Arabia, IV, 523, 4.
 Chazene, Mesopotamiæ ad Euphratem regio, III, 589, 12.
 Chebres. V. Acencheres.
 Chebron. Eg. rex (dyn. XVIII, 2), II, 572, 50.
 Chebænis oppidum Mambren, III, 215.
 Chetbes, Abdei f., Tyrionum judex, IV, 447, 2.
 Chelchal Hunnus, sub Aspare dux Romanorum, IV, 108, 29.
 Chelcias, Onias f., dux sub Cleopatra regina, III, 491, 3.
 Chelidon, theologus et ostentorum interpret, III, 156, 43.
 Chelidonis petrae, Corydela et Melanippia, III, 584, 47.
 Chelidonis insulae, II, 621, 7. III, 29, 1.
 Chelidonii, gens Illyrica, III, 584, 47.
 Chelidonium τῦχος in Ægypto quid, III, 503, 2.
 Chemis, rex Ægypti, II, 549.
 Chendeni (Kende arab.) Saraceni, quorum reguli Archas, Calsus, Ambrus, Jexidus, IV, 179.
 Chene, vicus (Etæus vel Laconicus, Mysonis patria, III, 39, 15.
 Chenephres, Ægypti regulus, Moysis temp. Merrhin ducit, III, 221, ubi plura de eodem leguntur.
 Chenneres, Thinita, rex Ægypti (dyn. II, 9), II, 543.
 Chenoboscia, Ægypti urbs, III, 237, 108.
 Chenosis, hedera ap. Ægyptios dicitur, III, 324, 3.
 Cheops, rex Eg. ap. Herodot., II, 549.
 Chephren, rex Ægypti, II, 549.
 Cherchis, gens barbara (Kirgisi?), ex qua oriunda concubina quæ Zemarcho a Dizabulo Turca dono datur, III, 228.
 Cheres, Elephantinus, rex Eg. (dyn. V, 3), II, 552.
 Cherreos castellum in Isauria, IV, 621, 5.
 Cherrura in Libya, III, 239, 132.
 Chersias Orchomenius poeta, IV, 352, 1.
 Chersibius, Herculis et Megarae f., IV, 360, 5.
 Cherson e regione Elonia, IV, 247, Bospori urbs, III, 607, 20.
 Chersonesus a Cimone Atheniensibus subicitur, II, 54, 4.
 Ibi piscibus cælum pluuisse dicitur, II, 294, 1. Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Chersonesiam contra barbaros Mithridatem arcessunt, atque eo in ejus potestatem veniunt, (c. 120), III, 264, 34 n.
 Chersonesus Carie, III, 234, 64.
 Chelias Imbraso (Sami fluvio) parit Ocyrrhoen, IV, 313.
 Chetura, Abraami uxor, III, 214, 7, 224.
 Chiani in Gauratia ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Chillo, Branchi f., II, 100, 11. Lacedæmonius, 7 sapp. unus, III, 244, 28. Ejus aras, IV, 502, 12. Et tripodem concessit Aristodenus, II, 347, 1. Ejus dictum, πῆλιν δῶρον, II, 71, 13. Breviloquus erat; hinc Χιλόφωνος ῥήτορας, breviloquentia, II, 100, 11. Chiloni, Damageti f., Apollo edidit illud γὰρ ἀνθρώπων, quod vulgo ipsius Chilonis dictum esse putant, II, 317, 44 c. Mortis ratio, III, 39, 14. Quo anno ephorus fuerit, III, 520, 2. Ejus apophthegma, III, 39, 13; institutum, III, 162, 8.
 Chimæra, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Chimæra, Lyciæ mons ignivomus, II, 379, 13.
 Chimæra a Bellerophonte sublata, III, 367, 16. II, præf. p. vii.
 Chion, Matris filius, Clearchum, Heracleæ patriæ tyrannum, occidit; ejus socii, III, 527, 1.
 Chione Boreæ parit tres Boreadas, Hyperboreorum principes, II, 387, 4.
 Chione nymphea, IV, 365. Chio ins. nomen dedit, II, 50, 14 not.
 Chionus, Laco Olympionica, IV, 540, 27.
 Chiris, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
 Chirisophus, Dionysii tyr. assentator, IV, 414, 6.
 Chiron, Ixionis f., Pirithoi frater, II, 464, 1. Iasonem educat, III, 302, 3; et Æsculapium, IV, 496, 2; et Achillem et Patroclum, III, 33, 35. Oraculum dat Argonautis, II, 38, 39. Thetidis p., III, 338, 11. Quomodo effecerit ut Peleus Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Herbam Æsculapio dedit, qua Philoctetæ vulnus curatum est, II, 10, 6. Chironis posteri in Pelio monte herbaria scientia insignes, II, 263, § 12. Chironi et Peleo homo Achæus immolatus, IV, 454.
 Chironium in Pelio monte, II, 262, § 8.
 Chius, Neptuni et nymphæ filius, II, 50, 13.
 Chius ins. a Chione nymphea nomen habet, III, 205, 7. IV, 365. Alia de hac re traditio, II, 50, 13. In insulam e Creta venit Cænopion cum filiis; porro Cares et Abantes ex Eubœa; Cænopion succedit in regno Amphiclus Histimensis; quarta post eum ætate regnat Hector, qui Cares et Abantes insula pellit et a communi Ionum conventu tripode honoratur, II, 50, 13. Chiorum tyranni Amphicles et Polytecus Ortygi ejusque sociis Erythrarum tyrannidem occupaturis auxiliantur, IV, 431. Chii multam irrogant Scindapso, quod Homeri defuncti corpus non cremaverat, IV, 424, 1. Quomodo oligarchia eversa, II, 158, 174. Chii exules in Antissam recepti, deinde vero ejecti, II, 158, 173. Chii frumentum a Lacedæmonia petunt, II, 49, 11. Ab Atheniensibus imperio politis deprimuntur, II, 125, 63. Pabulum equis Alcibiadis præbent, III, 160, 1. Servorum sub Drimaco duce seditio, II, 378, 12. Drimaci hujus heroum, II, 379, 12. Chii obsessi glandibus vescuntur, III, 243, 147. Quod Rhodiis auxilia miserant, a Doryleō, Mithridatis duce, bello petiti civitatem amittunt; capti in Pontum deducuntur, ubi liberantur ab Heracleotis, qui in urbem eos recipiunt, et postmodum in patriam restitunt, III, 542, 33. Chii primi servis emtis usi sunt; a Mithridate subacti propriis servis vinculi traduntur, ut in Colchorum terram transportentur, III, 265, 39. 416, 79. In Chio Cyparissus se necavit, III, 306, 28. Multa ibi mercatorum turba, II, 158, 174. Chii Baccho homines sacrificant, IV, 408. Bacchi statuas vinciunt, III, 146, 90; propinandi mos, II, 68, 2. Χιούρης κλέψη, II, 68, 5. Insulae mons Pelinæus in eoque latentis draconis latibulum, IV, 530.
 Chil: Homerus, Ion, Xenomedes, Anaximenes, Zenis, Theocritus rhetor, Sileus, Hermesilaus, q. v. Chilum venit Sophocles ad Hermesilaum, II, 46, 1.
 Chilena et chlamys differunt, III, 147, 99.
 Chlamydia, priscum Deli ins. nomen, III, 294, 4. 633, 11.
 Chilatæ. V. Chollatæ.
 Chilos Cera, IV, 493, 19.
 Chlomaron, castellum in Arzanene prov. a Mauritio obsesum (580), IV, 238, 57.
 Chloridia e Neleo liberi, III, 304, 19.

Chnubos Cnecurus, rex Aegypti duodecimus aec. Eratosth. II, 545.
 Choche, vicus ad Tigrim fl., III, 587, 8.
 Chocra. V. Perimede.
 Chorrilus Samius poeta; ejus de Atheniensium victoria Persica poema, IV, 177, 75. Lysander semper eum secum habuit, II, 485, 85, 87.
 Cholargus, Acamantidis demus, II, 356, 10.
 Choliatae vel Chliatae, gens Turciae subjecta, legatos mittunt ad Romanos, IV, 229, 20 et 21.
 Cholobetene, pars Armeniae, cujus satrapa fuit Tigranes, III, 587, 4.
 Choloë, in Lydia, ad quam Antiochus Hierax ab Attalo praelio vincitur, III, 710, 8.
 Cholum tichus (Χωλὸν τίχος), Cariae opp., IV, 312, 13.
 Chomashelus, Euechiol f., Babyloniorum rex post diluvium secundus; annis 2700 regnat aec. Berosum, II, 590.
 Chone, Cenotriae locus, ubi Philoctetes habitavit, II, 10, 9.
 Chones, ad Iapygiam et mare Ionium Sirin incolebant, gens Cenotrica, II, 179, 247 a.
 Chonuphis Heliopolitanus, apud quem commoratur Eudoxus Cnidius, III, 579, 16.
 Choragi Dionysiorum Athenis, II, 185, 272.
 Choregis meretrix, ex qua filios genuit Aristoplon orator, IV, 358, 11.
 Chori cyclici a quo sint primum instituti, II, 249, 43.
 Chorcebi Olympias, III, 308.
 Chorulzon (Ταυρ ap. Procop.), castellum in faucibus Caucasii, IV, 212.
 Chorzenes regionis temperies, III, 315, 4.
 Chosroes (Sanatruclus), a Trajano, cui Parthamaspatēs, Persarum regis patruelis, socius erat, praelio victus fugit, III, 190, 18.
 Chosroes, Persarum rex, de Lazica regione cum Romanis contentiones pacis in quinquaginta annos induciis componit (558 p. C.), IV, 202, 3. 272, 2. Jesdegusnaphum Zichum mittit qui cum Petro, Justiniani legato, de pacis fodere agat in finibus utriusque imperii. Foederis capita. Mox ipse cum Petro de Suania colloquia habet (562), IV, 206-218, 11-13. Joannem Comenitolum Justiniani legatum, qui de Suania controversas dirimere cupiebat, re infecta dimittit (565), IV, 220, 15. Sarazenorū causam qui tributa sibi a Rom. solvi postulabant, defendit, *ibid.* Zichum ad Justinum de Suaniae rebus mittit, qui in ipso itinere, Nisibi moritur, IV, 222, 17. Post hunc Mebodem ablegat, qui re infecta revertitur, IV, 223 sq. Sogdaitarum legatos, hortante Catulpho, male habet, 225, 18. Turcas Dizabuli legatos veneno tollit, *ibid.* Quare mox Dizabulus bellum contra Persas parat, IV, 228. Chosroes Homeritas Rom. amicos vincit, urbem eorum diripit, regem Sanaturcem vivum capit, IV, 271-273, 2. Persarum ditionem Turcae incursione vexant; et Justinum ad bellum contra Chosroem renovandum incitant (570), IV, 236, 32. Persarmenii et Iberes a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Zemarcho Rom. ad Turcas legato ejusque sociis insidias struit, excitatis contra eos Alanis, IV, 273, 2. Armenios defectores a Romanis sustentari aegre fert; tributum ei solvere Justinus recusat, *ibid.* Chosroes bellum a Romanis metuens Sebochthem ad Justinum mittit, qui pacis et amicitiae fœdus confirmet; legatus male ab imp. exceptus nihil efficit (571), IV, 238, 36. Dux Chosrois Baramanas ad Sargathum vicum a Marciano, Justiniani duce, clade afficitur, IV, 273, 3. Ipe rex contra Marcianum Nisibin obsidentem Babylone egreditur; per Adaarmanem ducem ditionem Romanorum usque in Coelestiriam vastat; Apameam urbem incendit, 275, 4. Ipe Daras

capit, eaque devastata, domum redit, 275, 5. Romanorum res ad incitas redactas esse censens, Jacobum legatum ad Romanos misit, qui literas arrogantissimas Tiberio Caesari et Sophiae tradit (575), IV, 240, 37. Romanis in Oriente (excepta Armenia) annuas inducias concedit, IV, 240, 38; deinde quinquennes, 241, 39. 275, 5. Quas quom Tiberius detrectaret, Persae in Armeniam sub Tachosdrone irrumpunt, bellumque renovatum (576), IV, 241, 40. Ipe Persarmeniam et Armeniam occupat; Theodosiopolim oppugnat; Theodorum, Rom. legatum, benigne excipit, seque ad pacem cum Rom. componendam paratum esse dicit, IV, 242 sq., 41. Rom. et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (577). IV, 248, 46. Romani Persarmeniam cedunt, sed Daras oppidum reddi sibi poscunt, IV, 249 sq., 47. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum cum Romanis renovat (578), IV, 253, 50. Pherogdatem de pace legatum ad Tiberium misit, quo tempore de eadem re ad Persas proficiscabatur Zacharias legatus Tiberii, III, 255, 54. Chosroes δ νεός. De ejus ad Mauritium fuga scripsit Joannes Epiphaniensis, IV, 272.
 Chous. V. Caecilius.
 Chremonideum bellum, IV, 415, 9.
 Chreste, Antipatri f., e Tio Bithyniae longæva, III, 609, 1.
 Christi passio. Eo tempore solis defectus et terrae motus, III, 607, 15. De Christo Tiberii ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3.
 Chromius, Argivus, IV, 361, 2. 519, 3.
 Chromius, Nelei f., III, 304, 19.
 Chrysanthus, Eunapii magister, IV, 7; sophista et theologus, *ib.*
 Chrysaoris, prius Hidrias, Cariae opp. a Lyciis conditum, IV, 311, 8.
 Chrysaphius eunuchus sub Theodosio summa pollens potestate, IV, 612, 194. Attilae insidias struit, IV, 76, 7. Detectis insidiis, ab Attila exposcitur; eundem etiam Zeno ad poenam sibi tradi postulat, IV, 98, 12. IV, 613, 198. Chrysaphius Attilae iram per legatos placat, IV, 97, 13 et 14.
 Chryse, Pallantis f., Dardani uxor, IV, 355, 11.
 Chryse insula cum templo Apollinis Sminthei, II, 200 b.
 Chryse, postea Thasus ins., III, 599, 67.
 Chryseis, pestis causa, II, 469, 2. Ejus et Agamemnonis f. Chryses, III, 148, 11.
 Chryseis, captiva, uxor Demetrii II regis Mac., mater regis Philippi V; post mortem Demetrii nupsit Antigono Dosoni, III, 701, 9. 10.
 Chrysermus Corinthius, scriptor, IV, 361.
 Chryseros Nomenclator, Aurelii Veri libertus, historicus, III, 656.
 Chryses, Chryseidis f., Chrysopolis conditor, IV, 148, 11.
 Chrysilia, Telei f., Corinthia, ab Ione et Pericle amator, IV, 350, 7.
 Chrysippus, Pelopis et Danaidis nymphæ f., a Laio rapitur; ab Hippodamia interficitur, IV, 402, 7; ab Alcathoo, Pelopis filio, occiditur, IV, 390, 8.
 Chrysippus phil., Apollonii f., Cleanthis disc., Solensis vel Tarsensis, III, 243, 145. Ejus placitum, IV, 177, 78; mors, III, 48, 51.
 Chrysium, Theophili filia, e Tio Bithyniae longæva, III, 609, 1.
 Chrysochoas, Garmathones f., III, 502, 2.
 Chrysogonus, Pythionica, tibicen, II, 484, 64; auctor *Ποικιλίας*; carminis, quod sub Epicharmi nomine fertur, II, 289, 80.
 Chrysomachus stadio Olympionica (Olymp. 46), II, 14, 5.
 Χρυσόποροι mulieres ap. Arcades, IV, 463.

- Chrysopole, Pactoli herba, IV, 302, 5.
 Chrysopolis ad Pontum quando et a quo sit condita, IV, 148, 11. III, 379, 46. 593, 35.
 Chrysopolis, Ciliciae opp., III, 236, 93.
 Chrysor (l. q. Vulcanus) ap. Phoenices; ejus inventa, III, 566, 8.
 Christodorus Coptites, Panisci f., poeta sub Anastasio, IV, 360.
 Chthonia, Alcyoni f., IV, 422, 46.
 Χθών, festum Cereris ap. Hermionenses, IV, 330, 5.
 Chthonius Spartus, IV, 320, 1.
 Chumus sive Asbolus, Chanaan f., Mestralmi frater, III, 212, 3.
 Chus, Aethiops, IV, 541, 4.
 Chusardom, iudex Jud., IV, 518, 45.
 Chosarthi. V. Thuro.
 Chuther Taurus (?), Aeg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
 Χυρίς λιμήν ad Cyzicum, II, 17, 4.
 Chytri, Cypri opp., III, 236, 94. IV, 527, 10.
 Chytrium, Clazomenarum urbis pars, II, 163, 196.
 Chytrus, Aledri filius, IV, 527, 10.
 Ciani, inter tutores liberorum Nicomedis regis, III, 537, 22.
 Cianorum institutum, III, 459, 117.
 Cibra urbs a Cibra, Marsyas fratre, condita, IV, 311, 9.
 Cibratae Cariae, III, 234, 64.
 Cicero, quomodo Catilinae conspirationem detexerit, II, praef. xxvi, 35.
 Cicon, Bistonis pater, III, 30, 7.
 Cicuta ad Heracleam P., III, 595, 47.
 Κίθαρις, Arcadica saltatio, II, 284, 50.
 Cidariti Hunni cum Parthis bellum gerunt (456), IV, 102, 25. Sub Cuncha rege cum Persis belligerant (464) IV, 105, 31. Belli origo, IV, 106, 33. Eorum rex Isdegerdes, et post hunc Cuncha, IV, 106, 33. A Peroze vincuntur; Balaam, urbs eorum, capitur, IV, 109, 41.
 Cierani (Cieri urb. inc.), III, 536, 19.
 Cierum, Heracleotis subjectam, capit Prusias, et de se Prusidem nuncupat, III, 340, 27. 550, 47; eam recuperant Heracleotas, III, 535, 16.
 Cilices a quo nomen habeant, III, 599, 69. Cilicia post mortem Alex. M. Antigono attribuitur, III, 668, 1. In Cilicia degebat Philippos, Philippi Grypi filius, antequam bello contra Antiochum Asiaticum suscepto Syriae regnum sibi vindicare aggrediretur, II, praef. xxiv, 34. Ciliciae urbes: Mopsuestia, Rhodus, Castalia, Aphrodisias, Augustae, Aegira, Tarsus, Chrysopolis, Seleucia, Laertes, q. v.
 Cilix, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15, vel Phoenicis et Castilem f., III, 302, 4; in regione ab eo dicta condit, haud inventa sorore, III, 599, 69. Rhosum condit, IV, 469.
 Κίλλαιον Apollinis templum Colonis in Troade, IV, 376.
 Cillicon Miletum vel Samum Prieniensibus, vel Syrum insulam Samis prodit; pœnas dat, II, 334, 1.
 Cillicyrii Syracusarum, quinam fuerint, II, 170, 219.
 Cimbri cur priscas suas sedes reliquerint, III, 284, 75, 281.
 Cimmerii Bithyniam in Asia occupant, ex qua expelluntur a Thracibus, III, 593, 37. Gramine vesci soliti, ad Heracleam cicutam mandantes occumbunt, III, 595, 47. Antandrum urbem per 100 annos tenuerunt, II, 162, 190.
 Cimmeria, Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Cimmeria urbs alia, II, 388, 6.
 Cimosia insula, IV, 493, 4.
 Cimon Elpinicem sororem uxorem duxit, deinde dedit Calliae mulctam Miltiadi irrogatam solventi, II, 54, 3. Persuadet Atheniensibus, ut opem ferant Lacedaemoniis, quos Helotarum bellum premebat, II, 70, 9. Lacedaemoniorum studiosus, e Clitoria uxore natus filius Lacedaemonem et Kleum nominat, II, 55, 3. Ejus filius tertius Thessalus ex Isodica natus, II, 354, 4. 425, 4. Cimonis multis captivis e Sesto et Byzantio potiti strategema; quod ipse Cimon narrat in convivio apud Laomedontem, II, 47, 4. Chersonesum Atheniensibus subjicit; Thasum expugnat; metallis eorum in continente potitur; non invasit in Macedoniam, quod facile licuisset; quare ab Alexandro rege corruptus esse censetur et in iudicium vocatur; quomodo se defenderit; Elpinice soror pro eo apud Periclem intercedit, II, 54, 4. Cimon Epicratem Acharnensem, qui uxorem Themistocli exuli miserat, in iudicium vocat, II, 54, 2. Cimonis pax cum Persis facta, II, 621, 7. Cimonis indoles, II, 47, 4. 54, 3; forma, II, 48, 6; ejus dictum, II, 48, 7. Cum Pericle confertur, II, 48, 5. Quibus artibus eum Pericles depresserit, et pelli effecerit, II, 123, 66. Cimonis in Atheniensibus cives liberalitas, II, 209, 1, 8; Curialibus suis Laciadis cenam parare solebat, II, 123, 64. Cimonis sepulcra ad portas Melitides, III, 116, 4. II, 77, 3. De Cimone Gorgiae dictum, II, 59 a.
 Cinardus in Aegypto natus asservatusque, III, 623, 55.
 Cinarus insula, IV, 493, 17.
 Cincinnatus (Q.) dictator, IV, 556, 48.
 Cincius (L.) Alimentus, historicus, III, 91.
 Cinesiae duo fuerunt, II, 185, 271. Cinesias χοροτρόφος, II, 185, 272.
 Cinna quidam tempore belli Gallici a Romanis lapidibus obrutus, IV, 322, 7.
 Cinnarus: ἀπὸ τῆς κιννάρου, proverb., IV, 640 b.
 Cinyras e Venere Cyprum genuit, III, 30, 11. Paphi rex. in Veneris templo sepultus, III, 86, 1. Smyrnae pater, IV, 513.
 Circeum Italiae, III, 32, 23.
 Circe Aetnae et Hecates f., Medem soror major, matre clarior venefica, II, 8, 4. Solis sacerdos, IV, 551, 24. Ulyssi parit Antiam et Ardeam, IV, 527, 6; Telemacho parit Latinum, IV, 366.
 Circesium, castrum Rom., a Diocletiano exstructum, IV, 4. 275, 4.
 Cirrhadae, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
 Cirrhæis bellum ab Amphictyonibus indicitur auctore Solone, II, 184, 265.
 Cisorii, Aethiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Cispil, Aethiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Ciseus ex Teleclea gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Cissus, Temeni f., in patrem cum fratribus conspirat, II, praef. p. viii, 4 (De varia nominis scriptura, ibid. not.), III, 376, 38; pater Thesil, III, 690, et Maronis, III, 163, 21.
 Cithæron juvenis a Tisiphone, cujus amorem repudiat, interfectus, monti nomen dedit, II, 330, 2. Cithæron et Helicon fratres in montes conversi, IV, 428, 2.
 Cithæron mons, II, 257, § 11, olim Asterius, unde nomen habeat, II, 330, 2.
 Cithara, unde nomen invenerit, II, 488, 84.
 Cithara herba, IV, 367.
 Κίθαρις et κίθαρις διαρίσις, II, 288, 63.
 Citri arbores quanti veneant pretii, III, 472, 25.
 Cittia alve Amyce, Salaminis f., uxor Casti, IV, 469.
 Citti in Cypri lacus, I, 332, 5. — Cittienses: Persæus, Zeno, Pymatus, q. v.
 Ciura herba Inachi fluvii, IV, 792, 4.
 Cius Myalæ urbs (postea Prusias) quam condidit Polyphemus ad fluvium cogominem, II, 380, 18. IV, 346. Ibi Hylam perdidit Hercules, III, 547, 41. Primum eam tenuerunt Mysi, deinde Cares; tum Cius eo Milesiorum coloniam deduxit, II, 161, 187.

Clus coloniam Mileto Clum deduxit, II, 161, 167.
 Clus Mysia fluvius, II, 380, 17.
 Claroti Cretensium, II, 170, 219.
 Clarus urbs unde nomen habeat, II, 327, 80. Clarium Apollinis oraculum, II, 190, 284.
 Clathrus, Jacobi f., III, 216.
 Claudiopolis s. Bithynium, Bithyniae urbs, patria Antinoi, III, 585.
 Claudius (M.), qui quinquies consul fuit, primus ex hac familia Marcelli cognomine signatur. Ejus indoles, III, 270, 43.
 Claudii imp. tempore Phoenix apparuit, III, 672, 5. Claudius imp. Olyn regem Iberorum constituit (47 p. C.), IV, 185, 3. Antiochenis ludos Olympicos redimendi potestatem facit, IV, 470, 5. Ejus mores et mors, IV, 573, 86-89.
 Claudius II, Galieni in bello contra Ingentium socius, vulneratur, IV, 194, 5. Ejus bellum contra Gothos, IV, 196, 9. Cf. de eo IV, 599, 163.
 Claudius Acilianus Annales in latinum vertit, III, 98, 5.
 Claudius Euthenes, historicus, III, 729.
 Claudius Iolaus, historicus, IV, 362.
 Claudius Theon, historicus, IV, 364.
 Claudius, procurator stipendii Gothici sub Zenone, IV, 128.
 Clazomeniorum aeditio, II, 163, 196; fons memorabilis, IV, 436, 9; locus, qui vocatur *Suis alati*, IV, 341, 1.
 Clazomenii: Piao et Artemo, q. v.
 Cleander Gelae tyrannide potitur, II, 170, 217.
 Cleanor, Atheniensis, Lamiae pater, III, 120, 14.
 Cleanthes, Chrysippi Solensis mag., III, 243, 145.
 Cleanthes, Cratetis disc., alter Hercules et Phreantles cognominatus. Ejus dicta nonnulla, IV, 167, 40.
 Cleanthes Tarentinus in convivis omnia versibus eloquebatur, II, 309, 16.
 Cleanthes scriptor, II, 2 nos.
 Clearchus, Inonae et Athamantis f., a patre occisus, II, 34, 37.
 Clearchus Solensis, peripateticus, II, 302 sqq.
 Clearchus, primus Heracleae tyrannus. Ejus magistri; crudelitas, insolentia, vanitas; bibliothecam comparavit; a Chione ejusque sociis conjuratis occisus post tyrannidis annos duodecim, III, 528 sq., 1. Pater Timothei et Dionysii, pro quibus tyrannidem administravit Satyrus frater, III, 527, 2; III, 15, 16.
 Clearchus, Amastridis et Dionysii, Heracleae tyranni, f., III, 530, 4. Ubi ad virilem aetatem pervenit, Heracleae tyrannidem suscipit; in variis bellis vires tentat; Lysimacho auxilians, cum eo a Gelis capitur, postea dimittitur; vir ferox; cum Oxathro fratre Amastris matrem suffocat; sceleris poenas dans a Lysimacho occiditur, III, 531, 5, 6.
 Cleonius cum Valeriano imp. captus (260), IV, 193, 3.
 Cleippides Cyzicenus, IV, 169, 42.
 Clemens, historiogr., IV, 364.
 Cleobaea (aliis Philaechme), Phobi Milesii uxor, Anthei amore ardet; repudiata perdit eum; deinde ipsa sibi manum infert, II, 164, 199.
 Cleobulina, Thaetis mater, II, 482, 52.
 Cleobulus Lindius, Euagorae f., II, 482, 55. Septem sapientum unus, II, 244, 28; IV, 477, 2. Sapientibus eum non accenset Leandrius, II, 336, 4. Cleobuli aenigma, III, 521, 4.
 Cleobulus historicus, IV, 365.
 Cleochares, Sinopae a Mithridate praefectus, Leonippum collegam occidit; cum Seleuco tyrannidem exercet; cum Machare filio Mithridatis foedus facit; quo eum deserente, fugam arripit, III, 554, 53 sq.
 Cleochus, Areae pater, Miletum enutrivit, II, 38, 43; IV, 334, 1. In Didymaeo Mileti sepultus, II, 336, 5.
 Cleodorus, Hylli f., Aristomachi p., III, 603, 1; 690, 165,

21. Eurybladis f., Cresi pater, III, 690. Lanasae, quam Neoptolemo nupsit, pater, III, 338, 13.
 Cleomachus, Thessalus vel Chalcidensis ex Thracia, Chalcidensibus Euborae contra Eretrienses auxilians victoria politur. Praeclarum ejus facinus, atque honor quem mortuo habuerint, II, 141, 107.
 Cleombrotus Spartanus, Pausaniae pater, III, 15, 14.
 Cleomachides, Aenei f., Larissaeus, Thessalorum praetor (180 a. C.), III, 704, 2.
 Cleomenes, Leonidae frater, Athenae, Neptuni f., occidit inque detracta ejus pelle oracula consignat, III, 30, 8.
 Cleomenes, rex Laced., in Atticam invadit, Hippiam obidet, filios Pisistratidarum capit, II, 110, 17. Argivos clade afficit, II, 138, 99 a.
 Cleomenes sub Alexandro M., Aegypto praefectus, postea *ὄρχηρος* Ptolemaei, III, 668, 1.
 Cleomenes rex Spart. ab Arato se injuria affectum putans quid fecerit, III, 23, 5, 6. Ab Antigono Dosone vincitur, III, 703, 1.
 Cleometra Argiva, III, 24, 3.
 Cleon, Pythiae f., Thebanus cantor. Ejus statua, III, 122, 25.
 Cleon demagogus reip. administrationem corripit, II, 209, 1, 9. Cleon ne pax cum Lacedaemoniis fieret impedivit, sub Euthymo archonte; praecinctus concionatur, II, 126, 70 a. Olim pauperissimus, 50 talenta reliquit, II, 70, 8. Periclis accusator, II, 491, 8. 199 a. Anaxagoram impietatis accusat, III, 163, 14.
 Cleon Magnesius, scriptor, IV, 365.
 Cleo mimantius Italus, griphis ludere callebat, II, 322, 67.
 Cleon Syracusanus, geogr., IV, 365.
 Cleonae Pelop., II, 354, 2; III, 23, 6; 151, 9. Ibi degit Cypselus puer, III, 391, 58.
 Cleonae in Atho monte a Chalcidensibus conditae, II, 222, 31.
 Cleonice, Coopi regis uxor, Hippotis mater, IV, 431.
 Cleonicus, Cleosthenis Pisri p., III, 603, 1.
 Cleonicus poeta, II, 313, 27.
 Cleonymus Spartanus a Metapontinis 200 virgines obsides accepit, II, 478, 37.
 Cleopatra, Boreae f., Phinei uxor, III, 302, 3; repudiatur, II, 7, 3.
 Cleopatra, Archelai Mac. regis uxor, II, 152, 154.
 Cleopatra, Hippostrati soror, Attali neptis, quam Philippus rex uxorem ducit, III, 161, 5.
 Cleopatram, Alexandri sororem, obsequiis sibi devincte studet Dionysius Heracleae tyrannus, III, 529, 4.
 Cleopatra, Antiochi Magni f., uxor Ptolemaei Epiphanis, III, 720, 2 nos.
 Cleopatrae reginae contra Ptolemaeum Physconem Cyrenis in Aegyptum reducem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16.
 Cleopatra, filia Ptolemaei V Epiphanis et Cleopatrae, uxor fratrum Ptolemaei VI, Philometoris et Ptolemaei VII Euergetis II. Post hujus mortem regnat cum filio majore Ptolemaeo VIII Soteri II annis decem (117-118); hunc regno pellens deinde regnat cum filio minore Ptolemaeo IX Alexandro I annis octodecim (107-90), usque ad necem, quam intulit Alexander, III, 721, 3. Cleopatrae contra Ptolemaeum Physconem Cyrenis in Aegyptum redeuntem duces Onias et Dositheus, III, 513, 16. E Ptolemaeo Philometore mater pueri, quem Philometor Galatae custodire tradidisse ferebatur, ut regnum ei vindicaret, II, praef. xviii, 23. A filio suo Ptolemaeo VIII discedens duces constituit Oniae filios Chelciam et Ananiam, III, 491, 2. In Co insula pecuniam deposuerat, III, 492, 5.
 Cleopatra, Ptolemaei Philometoris filia, Alexandri Balae, deinde Demetrii Nicatoris uxor, II, praef. xvi, 19. Demetrio Nictore marito ab Arsace capto et Syriae regno

- a Diodoto occupato, in Seleucia maritima, cum Eschirione degebat, II, *præf.* XIX, 25.
- Cleopatra, filia Ptolemæi VIII Soteris II, uxor Ptolemæi IX Alexandri I. Post mortem mariti regia negotia curat mensibus sex (an. 81). Deinde nupsit Ptolemæo X Alexandro II, privigno, a quo 19 diebus post necatur, III, 722, 4.
- Cleopatra-Tryphæna, Ptolemæi XI filia, per absentiam patris regnum sibi vindicat una cum Berenice sorore. Anno post diem obit (58), III, 723, 6.
- Cleopatra-Eupator, Dionysii XI Auletæ filia, regnavit annis 22 (51-30), et primum quidem patris jussu cum Ptolemæo XII, fratre majore, per annos quattuor; deinde post necem hujus cum Ptolemæo XIII Cæsaris jussu regnavit alteros annos quattuor; hoc socio insidiis Cleopatræ perempto, sola regnavit; postremi tamen anni septem duplici modo notantur, III, 723 sq., 7 sqq. Cleopatra in Judæos ingrata, III, 513, 16. Cleopatræ et Antonii convivium describitur, III, 326. Ei Chalcedem in Syria attribuit M. Antonius, qui pro marito Cleopatræ se gessit, III, 724, 9. Ejus ex Cæsare filius Cyrus (Cæsario), III, 441. Mors, III, 326.
- Cleophanes, historicus, IV, 366.
- Cleophon demagogus populo auctor est, ut conditiones a Lacedæmoniiis oblatas non admittat, II, 127, 71. Cleophon, Platonis comici fabula, II, 248, 42.
- Cleora, Agesilai regis uxor, II, 240, 17.
- Cleosthenes Pisæus, Cleonici f., cum Iphito et Lycurgo ludos Olympicos restaurat, III, 603.
- Cleotimus reipublicæ ap. Amphipolitas conversionis auctor, II, 154, 160.
- Clepsiambus, instrum. music., II, 286, 64; IV, 475, 2.
- Clepsydra, scorti nomen, III, 306.
- Κλέπων καὶ ἐπικλέπων ἐπιδικασίας ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 α; τῶν κλέπων λέξεις recitantur in κυρίῳ ἐκλογῆς, II, 116, 32.
- Clesonymus, Amphidamantis f., a Patrocle occiditur, III, 33, 35.
- Cletes sanum Lacedæmone, III, 142, 86.
- Cletias, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Clidæ in Cypro, II, 65, 3.
- Clidamus, Tanagræus, III, 79, 4.
- Κλειμαξίδες mulieres apud uxores Persarum principum, II, 311, 25.
- Clinias Pythagoreus, II, 290, 83. Vid. Amyclas.
- Cliniæ amore captus Xenophon, II, 79.
- Clinias historicus, IV, 366.
- Clino puella, Ptolemæi II pincerna, III, 67, 3.
- Clisobora, Indiæ urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
- Clisophon Selymbrianus in Sano statum amore exarsit, II, 314, 36.
- Clisophus Athen., Philippi, Amyntæ f., assentator, II, 161, 3; IV, 413, 4.
- Clithenes Atheniens in naucrarorum locum demarchos substituit, II, 111, 18; 108, 8. Post ejectos Pisistratidas, multos peregrinos et servos in tribus recepit, II, 111, 17. De ostracismo legem introducit, II, 209, 1, 7.
- Clithenes quomodo Isodemi fratris regno ap. Sicyonios potitus sit, III, 391, 61. Sicyoniorum tyrannus, bellicosus, populares indulgenter habet, II, 139, 101 α.
- Clithenes (nescio qui), III, 106, 3.
- Clitarchi historici pater Dino, II, 88. Ejus de Cimbris narratio tanquam inepta refellitur, III, 285, 75.
- Clito, Meropis f., Cysico nupsit, II, 17, 4. Post mortem mariti præ merore vitam finit. Ex lacrimis ejus fons oritur cognominis, II, 18, 8; III, 11, 34.
- Clitor, Arcadiæ fluv., pisces vocales habet, III, 150, 6.
- Clitoria mulier, Cimonis uxor, II, 55, 5; ap. Clitorias fons memorabilis, IV, 436, 12.
- Clitus Pallenen ducit, IV, 423, 1.
- Clitus, Mantii f., IV, 638 α. Alius, Polyidi f., ib.
- Clodia Potesta, liberta, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Clodii Albini imp. mores et ingenium, III, 658, 3.
- Clodius Neapolitanus, scriptor, IV, 364.
- Clopea, saltatio, III, 481, 74.
- Clusia, Tuscorum regis filia, IV, 515.
- Clymene, Phægei f., ex Hesiodo mater Stesichori, II, 144, 115.
- Clymene, Mingæ f., Phylaco parit Iphicium, IV, 380, 5.
- Clymenus, Telei f., ex Epicaste pater Idæ et Theragri et Harpalycæ, filiam deperit, stuprat; calamitates suas volvens se ipse interficit, IV, 390, 12.
- Clytemnestra Iphigeniam, Helenæ et Thesei f., adoptavit, II, 470, 3. Ejus facinus, IV, 551, 25. A filio necatur, III, 375, 34.
- Clytia, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
- Clytius, Euryti f., IV, 333, 6.
- Clytonymus, historicus, IV, 366.
- Clytophon Rhodius, hist., IV, 367.
- Cnacion prope Lacedæmonem fluvius, II, 128, 79.
- Cneph, deus Ægyptiorum, III, 572.
- Cnidus urbs, pars Pentapoleos Doricæ, IV, 324, 23. Quomodo oligarchia ibi eversa, II, 158, 174; 163, 202. Cnidii in Dotium urbem migrant, III, 153, 21. Pueros Corymbos, quos Periander ad Alyattem mittere volebat castrandos, liberavit et in Coregram reduxerunt, IV, 398, 13. Iis leges scripsit Eudoxus, III, 40, 20. Cnidia Veneris statua, Praxitelis opus, IV, 482. Cnidus in eadem linea sita, quæ per Rhodum et Gades ducitur, III, 287, 81. Cnidii Eudoxus speculam habuit, ib. Urbs terræ motu vexata (467 p. C.), IV, 110, 42. Cnkil: Aratus, Agatharchides, Aretades, Eudoxus, Euemeridas, Sosthenes, q. v.
- Cuopus, rex Erythrarum, Delphos profectus a comitibus itineris in reditu interficitur. Uxor ejus Cleonice, filius Hippotes, IV, 431.
- Cnosion, Demosthenis amastus, II, 493, 13.
- Cocalus in Sicilia regulus, III, 645, 52. Ejus filie Minocem occidunt, III, 34, 36.
- Coccyx (olim Thornax), mons Argolidis, II, 190, 287. IV, 291, 4. 292, 1.
- Cochliusa, ins. juxta Lyciam, III, 225, 74.
- Cochome, Ægypti oppidum, ad quod pyramides a Uenephe rege exstructæ, II, 539, 7.
- Cochus quidam barbarus, IV, 269, 70.
- Cocnania Musa, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Codridæ luxu diffuentes, II, 208, 1, § 3.
- Codrus Nelei pater, II, 186, 274. Ex ejus historia quedam, III, 3, 1. IV, 504, 2.
- Codrymalum, floris genus, III, 127, 43.
- Crete, locus prope Athenas, III, 116, 4.
- Cælesyriæ possessionem sibi vindicat Ptolemæus Philometor in pactis quæ cum Demetrio Nicatore init, II, *præf.* XVI, 19.
- Cælus, pater Ætne, IV, 296, 2.
- Cæus, Carani f., Tyrinnæ p., III, 165, 21; viginti octo annis regnat, III, 690.
- Cæranus, Cliti f., Polyidi pater, IV, 638 α.
- Cæranus (Cæranus ap. Ammian.) Ægyptius tanquam Theodorem conjurationis particeps a Festo proconsule neci traditur, IV, 29, 39.
- Καλαξίδες, delinde Κλειμαξίδες vocatæ, apud Asiæ dynastas mulierum genus servile, II, 311, 25.
- Καλαξέρας, Athenis, II, 122, 50.

Colchi a Colcho nominati, III, 154, 31. Iis finitima gens Libysini, IV, 397, 2, et Macrocephali, II, 339, 2. Ad eos venit Phrixus, III, 34, 37. Eorum rex Aetes, II, 8, 4. Ab Argonautis clade affliguntur, II, 8, 6. Eorum instituta, II, 380, 17. III, 481, 124. Colchicus draco in Phryacide terra a Diomede interfectus, II, 371, 3. In Colchidem Chli a Mithridate deportati, III, 416, 79; 265, 39. Colchi Armeniorum contra Persas socii (372), IV, 271. De Colchide regione Romanorum et Persarum contentiones, IV, 302, 3. Colchi Suanis frumenta praeferre solebant, III, 210. Colchus, Subarmachius, q. v.

Colchus, Phasidis f., III, 154, 31.

Colladus, gens in Ithaca; ejus auctor Eumaeus, II, 148, 133.

Colonia, o. q. Cyprus ins., IV, 343.

Colligat, Aethiopum opp., IV, 351, 3.

Coliotes lapides in Nilo, III, 503, 2.

Colocasion, planta Phoenicis et Aegypti, IV, 363, 1.

Colophryges in Boeotia, IV, 337, 1.

Colone prom. ad Lycum fl., III, 13, 4.

Colone, Lacedaemone, III, 121, 18.

Κολώνιον, ad Athenas, III, 131, 49.

Colonia in Troade templum Apollinis Cillaei, IV, 376. Coloniensis ex Troade, Daes hist., q. v.

Colonais, Antiochidis tribus et demus, II, 356, 15.

Colonus, pater Ochnae, Echemi, Leonis, Bucoli, III, 78, 4.

Colophon, III, 170, 9. Eo fugit Cleonice, Cnopl regis uxor, IV, 431. Colophonii Sirin coloniam deducunt, II, 175, 234. Ante bellum adv. Lydos susceptum perdidit, II, 164, 198. Colophoniorum et Nottensium rixae, II, 163, 196. Colophonii, Ἰκτερόπυλοι, II, 218, 22. Eorum luxuriam imitantur Milesii, II, 306, 7. Colophonii: Homerus, II, 58, 18; Theodorus poeta, cujus carmina Colophoniarum mulieres in Ἑώπαις festis canunt, II, 164, 127; Mnaseas poeta, II, 378, 11; Xenophanes, II, 187, 297.

Colpias in Phoen. theologia ex Baan genuit Aeonem et Prologonum, III, 565, 6.

Columbae citrei coloris, II, 440, 3.

Columnae Herculis ubi nam quaerendae sint, III, 294, 96, II, 253, 57.

Camana, urbs Cappadociae, unde nomen habeat, II, 361, 5.

Comeon Rhodius, Κοῖνος, IV, 417, 20.

Cometae interdum etiam fausta praesignant, III, 499.

Comias archon, sub quo Pisistratus tyrannidem invasit, II, 294, 5.

Comitas, Justinus ad Avaras legatus, a Bajano in vincula conjectus (568), IV, 231, 26.

Commagenes, II, 225, praefectus Ptolemaeus, II, praef. xi, 12.

Commenasis in Gangem influit, II, 413, 18.

Comminius Super-Laurentinus ex Egeria nymphea filium, Gidicae calumniis inductus, devovet, IV, 400, 1.

Commodus Rom. imperator. De ejus historia excerpta quaedam ex Herodiano, IV, 583, 119-121.

Comum, Orobiorum opp., III, 281, 29.

Concordia, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.

Condochates in Gangem influit, II, 413, 18.

Condasce, mons Indiae, II, 441, 4 a.

Κόνδου Persarum, III, 54, 81.

Conimbriga urbs, III, 609, 1.

Conimundus, Gepidarum rex, a Romanis adjutus contra Longobardos bellum gerit, IV, 230, 24. Denuo auxilia a Justino imp. petens, nihil obtinet, IV, 230, 24.

Connacoris Heracleae praesidio a Mithridate praeficitur, III, 548, 41. Urbe a Cotia obsessa, durus in cives, III, 551, 49; eam prodit Triario, III, 552, 51. Deinde Tium et Amastrium occupat, sed adventanti Triario statim tradidit, III, 553, 52.

Connarum arbor, ejusque fructus describuntur, IV, 289, 6.

Conon Ioniæ et Aetoliæ Atheniensibus restitutus, a Tiberio in vincula conjicitur; evasit tamen, II, 94, 27.

Cononis filius Timotheus, IV, 420, 34. Ejus e familia Demetrius Phalereus, III, 578, 8.

Conon historicus, IV, 368.

Conon, archon Athen. (58 p. C.), III, 623, 56.

Conon, Phryscian f., Isaurus sacerdos, contra illum rebellem a Zenone missus, IV, 610, 214. Idem, ut vid., cum sequente.

Conon, Psimathensis Isaurus, Apameæ episcopus, Isauris contra Anastasium rebellantibus se adjungit, IV, 141, 6, 134, 5.

Constans, Constantini M. filius, imp., IV, 603, 172 sqq.

Constans, Constantini in Britannia tyranni f., frater Juliani, IV, 59, 12. Interficiatur (an. 411), IV, 60, 16.

Constans cum Constantio consul (414), IV, 62, 23.

Constantia arx, ad Istrum e regione Margi urbis, IV, 72, 1.

Constantina Mesopotamiae urbs, a Dara 490 stadiis distans, IV, 276, 5. 261. 263. 268, 46. Cf. Nicephorium.

Constantinopolis quando a Constantino sit condita, IV, 146, 4. V. Byzantium. Urbis Basilicae, Menae martyris aedes, Hippodromus, Strategium, Thermae Achillae, Thraces mons, Sycæna regio, IV, 149, 15 sq. Urbis incendium (465), IV, 107, 24. Immensis imbribus inundatur (467), IV, 110, 42.

Constantinopolis, Isauriae castellum, IV, 118, 9.

Constantinus Magnus a Constantio patre ad Diocletianum erudiendus mittitur Nicomediam. Ibi insidias ei struit Maximianus Galerius. Quibus evitatis, ad patrem profugit; eique defuncto in imperio succedit (an. 306), Gallos, Germanos, finitimas gentes in potestatem redigit. Deinde vincit Maxentium, III, 2, et Licinnium. Sic ubique victor Byzantium cognominem sibi civitatem facit, IV, 3. Licinnio pugna victo, cum ejus legato Mestriano agit, (314), IV, 189, 15. Numismata Licinnii, quibus inscriptum: *Sarmatia dericta*, confari jubet, IV, 199, 14, § 1. Constantini filius Crispus saepius Licinnium vincit, IV, 199, 14, § 2. Initio Constantinus regni sedem in Sardicam urbem transferre voluit, IV, 199, 15. Decessorum suorum virtutes jocularibus epithetis vilipendere studebat, IV, 199, 15. Quando novae urbis fundamenta jecerit, IV, 146, 4. Pomœria urbis ultra deducit; jura veteris Romae in hanc urbem transfert, eaque in columna inscribit; Helenae matris statuam ponit; aqueductus adducit, suam ipsius columnam erigit; multa aedificat; encenia quonam die celebraverit, IV, 154, 40 sqq. Magni fecit Ablabium praefectum praetorio, IV, 14, 7. Cf. de Constantino, IV, 603, 170 sq.

Constantinus in Britannia imperator renuntiatus contra Honorium (c. 410), IV, 59, 12. Ravennam exercitum ducit, IV, 60, 14; devincitur; captus et cum filiis supplicio affectus, IV, 60, 16.

Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilae versatur; imminet ab Attila Romano imperio pericula praesagit, IV, 89 sq.

Constantinus Chlorus, pater Constantini M., Aug. in Britannia imperat, IV, 2. Constantinum f. ad Diocletianum Nicomediam erudiendum mittit, *ibid.* Postea ad eum redit filius, qui ipsi defuncto in imperio succedit, *ibid.*

Constantius, Constantini M. filius, Magnentii et Vetranionis de pace legatos, Marcellinum et Numerianum in vincula conjecit (350), IV, 190, 16. Ei literas Saporis regis Narsae legatus tradit (358), IV, 190, 17. Ejus in Julianum Cæs. invidia et odium, IV, 15, 7 a. 19, 14. Cf. de Constantio IV, 602, 168 sq.

Constantius Honorii dux, auctor est Adaulpho, ut ab Ala-

- richo reddi postulet Placidiam, quam postea duxit Constantinus, IV, 61, 20. Olympium Stilichonis interfectorem occidit, IV, 59, 8. Cum Ulphila contra Constantium tyrannum, et hoc subacto contra Gerontium et Maximum rebelles mittitur (411), IV, 60, 16. Cum Constante consul Constantinop. (414). Consulatus sumptus facti ex bonis Heracliani, IV, 62, 23. Constantii habitus et mores depinguntur, *ibid.* Constantius Adaulphi consiliis repugnat, IV, 62, 26. Ab Honorio in imperii societatem advocatur, postquam Placidiam duxit invitam (417); ex eaque Honoriam et deinde (419) Valentinianum susceperit; morbo contracto moritur septimo mense imperii (421), IV, 65, 34. Postquam Placidiam duxerat, mores in pejus mutat; avaritia flagrans multos bonis spoliatur, IV, 66, 39. Genere fuit Illyrius, e Naïso urbe; jam Theodosii I tempore militiæ muneribus præfuit, IV, 66, 39.
- Constantius, Gallus, Attilæ et Bledæ a scribendis epistolis, (sicuti post eum alter Constantius Italus), proditiōis causa in crucem actus, IV, 84.
- Constantius ex Italia oriundus, quem Aetius miserat ad Attilam, cui ab epistolis esset, IV, 80, 84. Attila petente Theodosius II Saturnini filiam ei promiserat; hac sibi præcepta, Attilam ad ultionem incitat, IV, 93. Chrysaphius aliam illi pollicetur opulentam uxorem, IV, 97, 13. Barmatli viduam uxorem ducit, IV, 98, 14.
- Constantius ad Persarum regem legatus mittitur a Leone (464), IV, 105, 31. Post longam moram re infecta reverteritur, IV, 106, 32, 33.
- Contoporia ad Corinthum, III, 187, 5. 179.
- Contriguri (vel Cutriguri) Hunni ab Bajano Avarum duce Romanis immissi Dalmatiam vastant (568), IV, 233, 27.
- Convivia publica, institutum per vetus in Italia, II, 179, 247 a.
- Copaktis anguillæ, III, 192, 1.
- Cophon Indiarum fluvius, IV, 229, 21. II, 413, 18.
- Korik Lacedæmoniorum, III, 142, 86. IV, 453, 1.
- Coptus, urbs Æg.; patria Christodori poetæ, IV, 360.
- Coraces, oppidum ad Pagaseticum sinum, a Grecis conditum, II, 188, 280.
- Coraconesus Libyæ, III, 238, 127.
- Corambis, opp. Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Corasibis, mons Indiarum, II, 441, 4 a.
- Corax Archilochi poetæ intersector; ejus dictum, II, 214, 8.
- Corcyra (in) celebrantur nuptiæ Jasonis et Medæ, II, 8, 7. Corcyraei Diomedem advocant, qui draconem interfecit, II, 220, 27. Corcyræ mulieres pila ludentes canunt, IV, 359, 14. Corcyræorum colonia Epidamnus, III, 574, 15. Corcyra scutica, quid? II, 149, 139. In Corcyram se recipiunt Bacchiadæ, III, 392, 58. Ad Corcyram a Cnidia reducuntur pueri, quos Periander ad Alyattem mitti volebat, IV, 396, 13. Corcyraei cur Nicolaum, Periandri f., necarint, III, 393, 60. Quare in eos sævit Periander, *ib.* Ad Corcyram Orophernis legati insidias struxerunt Ariarathæ, II, præf. xiii, 15. Corcyraeus, Agallias, q. v.
- Cordax, saltatio comica, II, 283, 44. 284, 50.
- Cordicorum in monte arca Xisuthri substitit, II, 501, 7.
- Kopδύλῃ, capitis involucrium ap. Cyprios, IV, 371, 1.
- Kόρεα, ludii Arcadici, III, 123, 26; 279.
- Coressus, urbs prope Ephesum, IV, 371.
- Corinthus, a quo urbs nomen habet, ab indigenis occisus; ejus necem ulciscitur Sisyphus, III, 378, 41.
- Corinthus, olim Ephyræ, a Corintheo rege nomen habet, II, 212, 5; III, 378, 41. Urbis altus, II, 453, 5. Reges, Corinthus et Sisyphus, III, 378, 41. Corinthii Melicertem sepeliunt, ejusque in honorem Isthmicos ludos instituunt, II, 344, 6. Ibi ab Polybo Œdipus educatur, III, 366, 15. Corinthiorum dynasta Bellerus, III, 303, 12. Post Belle-
- rophontem reges Lyaethus, Creon, Hippotes. Eorum tempora, II, 13, 3. Sub Hippote Corinthum venit Iason cum Medea, II, 13, 3. III, 389, 55. Corinthi excidit; eoque redit Aleles, II, 487, 80. Bacchiadarum eversio. Tyrannis Cypseli, III, 391, 58; Periandri, 393, 59 et 60; Psammelichi; reipublicæ constitutio, 394, 60. Quot annis steterit Cypselidarum tyrannis, II, 140, 102 a. V. Cypselus. Periander. Psammelichus. Tyrannide potitur Timophanes, II, 140, 102 a. Expeditioni in Corinthum interfuit Plato, II, 282, 32. Corinthii Siculam Atheniensium expeditionem impedituri, emittunt qui hermas Athenis clam mutilarent, II, 76, 1. Corinthum capta venit Lais, III, 127, 46. Ibi moritur Diagoras, II, 217, 12; Iodimagister degit Dionysius junior, II, 273, 9. Corinthus, cui Persarum Antigonis Gonatas præfecerat, ab Arato occupatur, III, 48, 52. Ad Corinthum Ariarathæ insidiæ struuntur ab Oropherne fratre, II, præf. xiii, 15. Corinthia regio terræ motu quassata, IV, 404. Corinthiorum Juno ἄρκαία, IV, 518. Lex Corinthia, III, 392, 58. Corinthii Agemonem pæane celebrant, III, 137, 76. Cor. pagus Teneæ, II, 157, 169. Cremmyon, III, 584, 45. Corinthii: Eumelus, Philolaus, Callippus, Thrasymachus, Chrysermus, Philalius, Chryilla, q. v. — Anonymus belli Parthici scriptor, III, 653, 12.
- Coriolani mors, III, 90, 12.
- Cornelia urbs. Ex ea: Purenus Tutus, Lucius, Cocnania Musa, Cusinia Juvenca. Cereonia Verecunda, C. Amurius Tiro, longævi, q. v.
- Cornelius Scipio Africanus. Ejus cum Hannibale Ephesi colloquium, III, 98, 6. Ejus in Asia ad Heracleenses literæ, III, 539, 26.
- Cornelius (P.) Scipio, consul (56 p. C.), III, 623, 56.
- Cornelius pontifex Romæ, III, 470, 12.
- Cornelius (L.), Cornii f., longævus Placentinus, III, 608, 29.
- Cornelius (Q.), Rheginus longævus, III, 609, 2.
- Cornelli Gallicani uxor Romæ peperit infantem monstruosum, III, 622, 52.
- Cornices Iberiæ, III, 274, 51.
- Coronæ coronatorum si dissolvuntur, quid portenditur, II, 315, 38.
- Coronæa, κρητύριος sedes, II, 260, 25. Proelium in urbe commissum contra Onomarchum (353 a. C.), II, 85.
- Coronis, Hyas, III, 304, 19. Postea Arsinoe dicta, Leucippi f. Apollini parit Æsculapium, IV, 324, 22; 496, 1.
- Coriscæ cuniculi, III, 275, 56.
- Coriolæ urbs, III, 610, 3.
- Coruda, Indiarum regio, II, 412, 13.
- Coevi duo Cranone in Thessalia, et in Lepetymno Lesbi monte, IV, 459, 9.
- Corybantes, Saturno aut Jove et Calliope satelli, fidem cum Cabiris, in Samothracia, II, 57, 14. De his κῶρυβες, legum tabulam, nominati sunt. Vid. v. Kόρυβες. Corybantes in Phœn. mythologia, III, 587, 11.
- Corybas, Apollinis Cretensis pater, II, 190, 283.
- Corycus in Cilicia sub Zenone imp. ab Isauris capitur, IV, 619, 211, 4.
- Corydela, altera petrarum Chelkdoniarum, III, 584, 47.
- Kορυή vocatur Libya, III, 238, 17.
- Coryphe, mons Indiarum, II, 441, 4 a.
- Coryphe, Oceani f., Neptuno parit Minervam Ιακίαν, III, 149, 2.
- Kορυθαλλία Diana Laced., III, 142, 86.
- Corythus, Alexandri et Œnones vel Helenæ f.; ejus mors, III, 69, 2.
- Cos ins., olim Cea, IV, 807, 11. In eam venit Candalus Heliada, III, 176, 2. Coorum in Junonis sacris institutum, IV, 442, 1. Cos, pars Pentapolis Doricæ, IV, 324, 23. In

- Co insula democratia mutata, II, 161, 164. Ibi Alexandri M. statua, in qua ambrosia flos nascatur, IV, 337, 6. Ibi pecuniam Cleopatra regina deposuit, III, 492, 8. Berosus scholarum aperuit, II, 510, 22. Coli: Aristonymidas, Amphimenes, Philletas, Dromear, q. v.
- Cosm fluvius, II, 175, 233 b. Ad Cosam urbem fons memor., IV, 437, 14.
- Cosiana, Syriae castellum, III, 644, 38.
- Cosmas, sub Leone imp. cubicularius, IV, 617, 208.
- Cosmes, historicus, IV, 369.
- Cossoanus in Gangem influit, II, 413, 18.
- Cossus, urbs Bithyniae, IV, 383, 7.
- Cous, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cothelas, Thracum rex, Philippo, Amyntae f., Medam filiam despondet, III, 161, 5.
- Cotradæ, Isauriae opp., IV, 139, 1.
- Cotrageus Avaris contra Antas instigat, IV, 204, 6.
- Cotriguri Hunni a Romanorum finibus repulsi iterum in Thraciam invasuri videntur Justiniano. Quare imp. contra eos excitat Hunnos Utiguros (558). Dux Cotrigurorum Zaberganes, III, 202, 8. Cotriguri et Utiguri Hunni a Bajano subacti, IV, 234.
- Cotta (Aurelius) a senatu in Bithyniam contra Mithridatem missus, III, 545, 37; ad Chalcedonem cladem patitur, 545, 39; quam resarcire studens Nicomediam cum Triario obsidet; deinde vero a Lucullo ad Heracleam obsidendam mittitur, 548, 42. Ad Heracleam nihil proficiens, tandem Triarium cum classe advocat, 552, 49. Urbem a Triario per proditionem captam expilat et incendit, 553, 52. Cotta Romam reversus Pontici nomine honoratus; verum ob opes Heracleae auctas in invidiam incurrit; a Thrasymede Heracleola accusato latum clavum abrogant, 557, 59.
- Cottabus, ludus ap. Siculos, II, 246, 34. Ejus origines, et cottabizandi ars, IV, 419, 32.
- Cottinae meretricis statua atque donarium Lacedaemone, III, 121, 18.
- Cottinas (T.) Chrysanthus, e Faventia longævus, III, 609, 2.
- Cotto et Eurythemis, Timandri filiae, ab Heraclicis coluntur, quos Peloponnesum invadentes adjuverant, IV, 432, 2.
- Cottomenes, Zenonis contra illum dux, IV, 621, 214.
- Coturnices quomodo capiuntur, II, 316, 44.
- Cotyæensis, Aesopus, II, 16, 3.
- Cotylæus, mons Boeotiae, IV, 315, 3.
- Cotylus Boeotus ad Cotylæum montem habitat, IV, 315, 3.
- Cotys ex Myia Asium genuit, IV, 360.
- Cotys, Thraciae rex, a quo colonos in Asiam trajiciendos petit Alyattes, III, 413, 71.
- Cotys Thraciae regulus a Parrone et Heracleide interfectus, II, 154, 161.
- Cotys, Thracum rex (circa 100 a. C.), II, *præf.* xxiii, 31.
- Cotys, Bospori rex, III, 607, 20.
- Cotys, Mithridatem fratrem ap. Claudium imp. prodit, et in ejus locum Iberorum rex constituitur (47 p. C.), IV, 185, 3.
- Crabum (?) urbem Lydi sub Moxo obsident, III, 371, 24.
- Cradenas, Indorum rex, Bndyæ successor, II, 418, 22.
- Cragaleus, Dryopis f., vir justus, judex sedit, Hercule, Apolline et Diana de Ambracia disceptantibus. Urbem Herculi adjudicat; quare ab Apolline in saxum mutatur, IV, 343 sq.
- Cragus, Tremilli et Praxidices f., III, 225, 75; II, 236, 84.
- Cragus mons Lyciae, III, 235, 75. Ibi ἀγρίων θάων δρυρα, *ibid.*
- Cranda, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Cranon, Ephyrae in Thessalia princeps, Hippodamiae nuptias ambiens perit; in honorem ejus Ephyra urbs Cranon appellata est, II, 463, 2.
- Cranon olim Ephyra dicta, in Thessalia, unde nomen habet, II, 463, 1, 2. Patria Lysimachi regis, III, 698, 4, 695, 4.
- Crantoris Solensis dicta quaedam, IV, 167, 39.
- Crassus ab Andromacho Carreno Parthis proditus, III, 418, 88.
- Crastus urbs Epicharmi et Laidis patria, III, 4, 8.
- Cratæa cum Perliandro filio rem habet, II, 79.
- Cratæas in Archelaum regem conspirat, II, 152, 149 et 154.
- Cratæis, Tritonidis et Hecates f., mater Scyllae, IV, 495, 18.
- Cratanium poculum, III, 121, 20.
- Craterus ab Alexandro M. uxorem accipit Amastrim; quam deinde cessit Dionysio tyranno, Philamque Antipatri f. duxit, III, 529, 4. Curator regum Maced., III, 668, 1. Ejus filius Alexander, III, 71. In eum carmen scripsit Alexinus, III, 46, 47.
- Craterus, Ascalonitarum princeps, IV, 55, 106.
- Craterus Macedo, scriptor, II, 617.
- Cratetis Thebani cynici dictum, III, 579, 11; IV, 295, 1; 503, 22. Cleanthes magister, IV, 167, 40.
- Cratetis Atheniensis phil. et Polemonis amicitia, IV, 167, 38.
- Crates Atheniensis, hist., IV, 369.
- Crates Pierius, Amyntae p., III, 703, 2.
- Crathis amnis in Oceanum effluens, ubi electrum nascitur, III, 156, 41.
- Crathis, Italiae fluv., comas tingens, II, 377, 5 a. III, 32, 23; IV, 294, 6; 437, 19.
- Cratina, amica Praxitelis, qui ad formam ejus statuam Veneris expressit, IV, 482.
- Cratinus, Atheniensis, formosus juvenis, pro patriæ salute se mactandum offert, III, 8, 24.
- Cratippus scriptor, II, 75.
- Cratisthenes Philiassus prestigiator, II, 480, 44.
- Crangallium in Phocide, IV, 527, 4.
- Crausindon, Pelli montis fluvius, II, 262, § 7.
- Crema, urbs Ponti, III, 605, 9.
- Cremmyon, Corinthi vicus, III, 584, 45. Cremmyonia sua, Plaza nomine, mater Erymanthii et Calydonii apri, Thesei certamen, III, 584, 45.
- Creusæ Thebarum portæ, III, 309, 4.
- Creon, Theb. rex, pater Megaræ, III, 369, 20.
- Creon, Lycarbi f., rex Corinthi, regnat annis triginta; succedit ei Hippotes filius, II, 13, 3. Ejus filia Creusa vel Glauce, IV, 302, 2.
- Creon, Scopæ filius, Scopæ pater, II, 298, 15.
- Creon Κρηταιών auctor, IV, 371.
- Creontiades, Herculis et Megaræ f., III, 25, 5; 305, 22.
- Creophylus historicus, IV, 371.
- Creophylli Hermodamas, III, 9, 30.
- Crepereius Calpurnianus Pompeiopolitanus, histor., III, 648, 2.
- Cresphontes Messeniam in quinque civitates dividit; a Messeniis indigenis cur interfectus sit; ejus filii, III, 376, 39.
- Cressa, urbs Paphlagoniae, a Merione condita; a Zeila, Nicomedis f., capta, IV, 385, 12.
- Cretines, Sinopes conditor, III, 605, 6.
- Cres, Cretæ ins. rex, II, 349, 3. Jovem infantem in Dictæo monte abscondit, III, 599, 70.
- Crete nymphe, Hesperidis f., IV, 400, 3.
- Crete, Asterii f., Minols uxor, III, 304, 18.
- Creta, Οίατις γῆ, II, 57, 13. Insulae magnitudo, II, 455, 12; IV, 500, 2; urbes habuit centum, IV, 528, 1. Hinc Jupiter infans surreptus in Naxum transfertur, IV, 293, 2. Ibi nata est Minerva, IV, 330, 4. Insula a Crete nymphe, vel a rege Curetum nomen habet; olim Aeriam, et Curetin, et Macarôn neus appellata, IV, 400, 3. Sub Crete rege advenit Tectaphus cum Doribus, quibus admixti Pelasgi

- et Achari, II, 349, 3. Quomodo insula inter Dorienses et Cydones et Eleocretes distributa sit, IV, 507, 12; II, 349, 4. Hinc cum filiis Ctenopion in Chium migrat, II, 50, 13. Eo venit Daedalus, II, 344, 7. Cretæ rex Taurus, III, 598, 63; IV, 544, 15. Cydon; contra eum rebellio, III, 300, 1. Catreus, III, 177. Cretenses cum Scamandro et Samo in Asiam profecti Troadem occupant, III, 370, 21. Cum Atheniensibus nonnullis, tamquam hominum primitiæ, Delphos misit, hinc in Iapygiam, deinde in Thraciam ferunt, ubi Bottiri dicti sunt, II, 153, 157. Cretenses Matrum templum in Engyio Siciliæ opp. exstruunt, III, 271, 45. Eorum respublica omnium antiquissima, a Minos constituta, II, 211, 3, 1. Cum Carthagin. rep. comparatur, II, 131, 88 a. Puerorum educatio, II, 211, 3, 2. Amores masculi, II, 211, 3, 5; IV, 403. Convivia, II, 212, 3, 6. II, 131, 88. IV, 399, 1, 486. In peregrinos humanitas, II, 212, 3, 6. Περλοιοι, II, 131, 88. Κόρποι, βουλῆ, ἐκκλησία, ib. Servorum genera, μοῖοι, ἀραμῶνται, κλαυροί, IV, 319, 2. Instituta quædam, III, 459, 115. Minos marium imperio pollet; multas insulas incolis frequentat; Siciliæ bellum infert; ad Camicum e vita excedit, II, 131, 88 a. Creticis legibus utuntur Minoi in Sicilia, II, 221, 29.
- Cretensium Ἐρμῆς, quo festo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Cretensis Apollo, Corybantis f., II, 190, 283. Amori sacra faciunt, IV, 501, 7. Saltatores egregii, II, 284, 45; 49. Ἰπποχῆμας μῆλη, II, 627, 8. Cretensibus cur sus sacrum sit animal, IV, 289, 2. Cretenses apes chalcoides, IV, 305, 1. In Creta, Pergamæ, moritur ac sepultus jacet Lycurgus, II, 282, 37; IV, 333, 3. Cretenses semper mendaces. Proverbi origo mythica, IV, 345. Primi in palmarum foliis scripserunt, IV, 489, 2. Creticum Metelli bellum, III, 606, 12. In Cretam de societate ineunda naves misit Mithridates, III, 549, 43. Cretæ mons, Dicta, IV, 289, 3. Urbes: Histl, Lyctus, Lampe, Chalcetorium, Tragiscus, Sicinnus, Dulopolis, Oaxus, Prasum, Phæstus, Olerus, Hierapytna, Phalasarna, Hydramia, Olus, Eleuthera, Cantanus, Lato, Camara, Elyrus, Inatus, Dragons, Arcades, q. v. Cretenses in Antiochia, IV, 469.
- Cretheus, Æoli f., e Tyro pater Æsonis, Pheretis, Amythaonia, III, 302, 3. IV, 390, 9.
- Creusa, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
- Κριζαῖα, placenta genus, II, 628, 19.
- Crimæus, Siciliæ fluv. mirabilis, II, 373, 6.
- Crinis, Apollinis sacerdos, III, 124, 31.
- Crioa, Antiochidis demus, II, 358, 15.
- Criapus, Constantini M. filius, Licinnium sæpius vicit, IV, 199, 14.
- Crissa et Cirrha, diversa oppida, ut opinatur Leocrines, IV, 438. In Crissa Lycurgus mortem sibi consciscit, III, 390, 37.
- Critheis ex Io insula, mater Homeri, quem ad Meletem fluvium enixa est, II, 186, 274.
- Critolaus philos. Romam legatus missus, III, 200, 2.
- Critolaus Tograta, IV, 379, 1.
- Critolaus, historicus, IV, 372.
- Criton Naxius, hist., IV, 373.
- Criton Pierota, historicus, IV, 373.
- Criton, Pytholori f., Thrasylai frater, Æxonensis, II, 200 a.
- Crius, Pirixi pædagogus, ejusque in fuga comes, II, 8, 5.
- Crius (Crioa), demus Antiochidis Athen., III, 117, 7.
- Crocodice, mulier prestigiatrice, III, 594, 38.
- Crocodilus in Iæco Casarem Mauris. dicatus, III, 473, 29.
- Crocotta animal, III, 205, 12.
- Croesus, Cleodæi f., Perantis pater, avus Carani, III, 690.
- Crisæus, Alyattis f., Adramyttii et Thebes campi prefectus, patri copias ad bellum Caricum adducere jussus, pecunie inopia laborat; a Sadyatte mercatore repulsam fert; a Pamphæo Ephesio sustentatur; quare postea rex in illum animadvertit, hunc ornavit, III, 397, 65. Adramytti frater, II, 163, 191. Donaria aurea Delphos misit, II, 297, 12. Poculum aureum viro Græcorum sapientissimo destinat, III, 2 not. Tripodem sapientum ad Pittacum misit, II, 317, 44. Phialen auream ad Pittacum, hic ad reliquos sapientes misit, II, 442, 8. Victus tripodi ligneo a Cyro impositus, III, 519, 7. Rogus quomodo exstinctus, et qua ratione Cyrus erga eum se gesserit, III, 406, 68. Κρόνια. Saturnalia, festum Thebanum, II, 186, 274.
- Cronia urbs a Saturno in occidentali Europæ parte condita, III, 147, 102. Cronia, postea Hierapolis, Siciliæ urbs a Saturno condita, III, 640, 17.
- Cronius, Jovis et Himaliæ f., III, 173.
- Cronius mons ad Alpheim fl., IV, 388, 10.
- Cronius, oceanus septentrionalis, II, 388, 6 a.
- Cronus (Saturnus) sive El ap. Phœnices, III, 567, 14 sqq.
- Cronus, Diodori Iasensis cognomen, IV, 161, 16.
- Crotonem initio Croton condidit, II, 223, 36; postea Myscellus, II, 14, 4. Crotoniatarum cum Sybaritis bellum, II, 174, 233 a. Equi eorum ad tibias saltare docti, II, 174, 233 a. Crotoniata: Pythagoram summo favore amplectuntur, II, 244, 29. Quomodo eum cognominaverint, II, 175, 233 b. Remp. administrant Pythagorei usque ad bellum Cyloneum, II, 274, 9. Crotoniatarum colonia Terina, III, 608, 26.
- Crotoniata: Aston, Alcmaeon, Callippon, Daippus, Milon, Myllias, q. v.
- Cryptia Laced., Lycurgi institutum, II, 129, 80. 209, 2, 4.
- Cryptus, e. q. Cyprus ins., IV, 313.
- Ctesibius historicus longævus, III, 609, 2; II, 631. Ejus de Demosthene testimonium, III, 49, 60.
- Ctesicles, historicus, IV, 375.
- Ctesiphontem Julianus obsidet, IV, 5, 23, 22.
- Ctesiphon, historicus, IV, 375.
- Ctesippus, Herculis f., Thrasyanoris p., III, 376, 38.
- Ctiata (Coeditores) Mysi, III, 291, 92.
- Cuculus in sceptro Junonis Argivæ, II, 191, 287.
- Cumæorum regio in Asia, II, 311, 25. Urbs ab Amazone nomen habet, III, 597, 58. Cumæorum tyrannus Menes, et post hunc frater ejus Uatias, tempore migrationis Ionice, III, 387, 53. Telephanes rex terram eorum arboribus conseruit, II, 216, 11, 1. Ardys, Lydorum rex apud curruum fabrum Cumis servit, II, 216, 11, 2 (Cf. III, 380). Hermodice prima nummos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3. Cumanorum lex de furto, ib. § 4. de cædis judiciis, II, 163, 194. A Cyro Persia subjiciuntur, II, 216, 11, 5. Phidon et deinde Prometheus reipublicam administrationem mutant, ita ut a paucis ad complures subinde transiret. (Non est cur hæc ad tempora Cyro posteriora referamus; Heracclides primum historiam Cumanorum paucis comprehendit, deinde demum ad instituta reip. transit, et ex hac posteriore parte Phidonis et Promethei mentio auferit.) Thrasymachus democratiæ delevit, II, 140, 104. 163, 194. Cumani ἀγομῆντν summum magistratum appellant, II, 163, 192. Prope Cumas sita Blacia, unde ductum voluit proverbium Βλαξὸς ἀγομῆντν, II, 163, 193. Cumana sibylla Demo, IV, 434, 2. Cumanus, Homerus, II, 61, 8. Ephorus jun., III, 664. Heracclides historicus, II, 95 a.
- Cuma, Italia mons, III, 205, 10.
- Cumanorum in Italia luxuria, IV, 434, 1. Cumanus, Hyperochus, IV, 434.
- Cumara, Æthiopis opp., IV, 351, 1.
- Cuml, Æthiopis opp., IV, 351, 3.

- Cunacia, Isidorigis f., Hunnorum Cidaritarum rex, cur bellum contra Persarum regem Perozem suscepit, IV, 106, 33.
- Cuniculi Cornicæ, III, 275, 58.
- Cures, Pleuronis f., a quo Ætolia urbs nomen habet, II, 442, 8.
- Curetes in Chalcide Euboeæ habitaverunt; inde in Ætoliam migraverunt. Unde nomen nacti sint, IV, 315, 8. Parlem Acarnaniae tenuere, II, 146, 127. Curetum rex Phorbas, II, 351, 10. Curetem appellarunt Epimenidem Cretensem, IV, 454, 1.
- Curetis, e. q. Creta ins., IV, 400, 3.
- Curtiorum et Horatorum certamen, IV, 323, 16.
- Curidachus, princeps Acatirorum, Attilam auxilio vocat, IV, 82 sq.
- Curii (Mn.), Rom. ducis, frugalitas, IV, 443.
- Curii, gens Sabinorum, III, 644, 42.
- Curopolis, Caria urbs, IV, 310, 1.
- Cursichus, dux Hunnicus, in Mediam irrupit; postea Romanam venit ad contrahendam armorum societatem, IV, 90.
- Cursus, Rom. in Asia dux sub Justino (576), IV, 241, 41.
- Curtilius Mancius (T.), Rom. dux in Germania (56 p. C.), III, 623, 58.
- Curupedium (proclium ad), III, 698, 5.
- Cusinia Juvenca, liberta, e Cornelia urbe longæva, III, 609, 2.
- Cussonius (L.) longævus, III, 608, 29.
- Cyane Syracusana Cyanippum patrem, qui ipsam stupraverat, interfecit, IV, 401, 4.
- Cyanippus Syracusanus Cyanen filiam compressit; a filia interficitur, IV, 401, 4.
- Cyanippus Thessalus Leuconem uxorem necat invitus, IV, 505.
- Cyanæ insulae, II, 621, 7.
- Cyaxares. V. Astyages.
- Cybele Sangario parit Nicæam, III, 547, 41.
- Cybelum, mons Phrygiae, III, 232, 39.
- Cyclirea, postea Salamis ins., III, 599, 72.
- Cychreus e Cychrea ins. pellitur ab Eurylocho; ob asperitatem Draco dictus, III, 599, 72.
- Cyclades terræ motu vexatae, III, 285, 76.
- Κυκλαδοί (oi), III, 118, 10.
- Cyclopes ærariam fabricam invenerunt, II, 182, 257. Primi turres ædificaverunt, II, 182, 257.
- Cyclops, Tantali f., Nili pater, III, 53, 77.
- Cyclopi vini poculum porrigit Ulysses, II, 10, 7.
- Cyclopes, Philoxeni carmen, II, 293, 13.
- Cycnus, Pelopiae f., cum Hercule ad Itonum pugnat, III, 389, 55.
- Cycnus a cycno in Leucophrye (Tenedo) ins. nutritus; cum Achille pugnat, III, 69, 3. Tenediorum rex, Philonoma maritus, pater Tennis, II, 157, 169 et 170.
- Cydarus fluv. ad Byzantium, IV, 147, 3.
- Cydippe a Cyrbe, Ochimi f., III, 176, 2.
- Cydræa, Macedoniae urbs, IV, 509, 5.
- Cydrus fluv., III, 487, 1; Tarsum interfluens, IV, 282, 7.
- Cydrus, Anchiales f., a quo Cydrus fluv., III, 487, 1. Pater Parthenii, *ibid.*
- Cydon, Acacallidis et Mercurii f., III, 231, 32. Cretensium princeps Eulimenen filiam Apero despondet; mox eandem, etsi prægnantem, diis victimam offert, III, 300, 1.
- Cydon, Pythagoræ adversarius, II, 187, 279.
- Cydones in Creta, II, 349, 4. IV, 307, 12.
- Cydonia, Cretæ urbs, a Cydone dicta, III, 231, 32.
- Cylabra heros a Phaselitis colitur, III, 29, 1. IV, 428.
- Cylicranes in Heraclea ad Cætam, unde dicti; e Lydia oriundi, III, 133, 56. IV, 591.
- Cyllodrus lapis, IV, 388, 10.
- Cyllene, mons Arcadiae, II, 244, 30. Montis altitudo, II, 253, 58.
- Cyllene Mercurium enutrivit, III, 30, 9.
- Cyllenius de Juliani contra Alemannos rebus gestis multa scripsit falsa; refellit eum in epistola ipse Julianus, IV, 20, 14.
- Cyllenus, Idæus Dactylus, Rhæce assessor, IV, 448, 9.
- Cylon Athenis tyrannidem affectat; a Megacle evertitur, II, 208, 1, § 4.
- Cylon, Crotoniata, vir dives, durus, in Pythagoreorum consortium admitti studens a Pythagora repulsam fert. Quare exasperatus atrox excitat bellum. Pythagoreos in Milonis domo obsessos comburit, II, 273, 9. 245, 31.
- Cynæ, Arabiae arbores, III, 479, 58.
- Cynædi quid? III, 137, 77.
- Cynæthus, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
- Cynæthus rhapsodus primus Syracusis Homori carmina recitavit, IV, 433, 4.
- Cynara herba, III, 146, 92.
- Cynegetice, vel Abenna, Herculis columna, III, 640, 16.
- Cynetes, Iberia gens, II, 34, 20.
- Cynica secta unde dicta, IV, 155.
- Cynna vel Cynnane, Philippi regis et Andatæ f., IV, 161, 5. Apud quam Eurydice filia in re bellica exercitata est, II, 475, 24. Eurydice mater splendido funere a Cassandro honoratur, II, 361, 3.
- Κύναιος Apollo in Attica, IV, 369, 2. 499, 16.
- Cynnus, Apollinis et Parnethia f., IV, 499, 16.
- Cynocephalia herba, III, 515, 28 a.
- Cynon, Antenoris f., IV, 638 a.
- Κυνών νῆσος Libyæ, III, 238, 128.
- Κυνὸς σῆμα, Hecubæ sepulcrum, III, 205, 25.
- Cynosarges Athenis, II, 254, 59. 138, 78.
- Cynosura, ager et portus ad Histos, Cretæ urbem, a Nicostrato sic appellatus in honorem Cynosurae nymphæ, IV, 293, 1.
- Cynosura, Idæa Nympha Cretensis, Jovis nutrix, IV, 293, 1.
- Cynthia, e. q. Delus ins. IV, 294, 4.
- Cynthus Oceani f., a quo Delus ins. olim Cynthus dicebatur, III, 633, 11.
- Cynus fluv. Arabiae, III, 478, 45.
- Cynus, navale Opuntis, III, 574, 16. Terræ motu læsa, IV, 381, 2.
- Cyparissa, Boreæ Celtarum regis f., III, 306, 28.
- Cyparissia, e. q. Samus ins., IV, 326, 3.
- Cyparissus in Chio se inedia necat, III, 306, 28.
- Κύπρι, suffimentum, apud Ægyptios quomodo paretur, II, 616, 84.
- Cyprus, Cinyræ vel Bibli et Veneris filia, III, 30, 11.
- Cyprus ins., II, 55, 7. Olim Sphecia et Cerastia, IV, 448, 7. 527, 8. III, 30, 10; et Acamantis, IV, 478; et Cryptus et Comina, IV, 343. Insulae longitudo, II, 65, 3. Ibi Ariadne a Theseo relicta; Ariadnes apud Cyprios cultus, IV, 371, 2. Cypriorum reges; Pygmalion, III, 10, 31. 31, 13. Pasicyprus et Pymatus Cillienensis, II, 472, 12; Salamis, IV, 469. In Cyprum ex Achaia Cepheus venit, e Lacedaemonia Praxander, III, 31, 12. Cyprii in bello Ionico ab Eretriensibus proelio navali vincuntur, IV, 441. Enagoras rex ab eunucho interfectus, II, 166, 204. Nicocles rex, II, 299, 17. Cypri σπαρτηγός (117-108) Alexander, Ptolemæi Physconis et Cleopatras filius, (postea rex Ptolemæus IX Alexander I), III, 721, 3. Eodem abijt Ptolemæus VIII Soter II, regno pulsus (108), *ibid.* In eam aufugit Ptolemæus IX post patricidium (89), III, 722, 3. E Cypro in regnum redijt Ptolemæus VIII, 722, 4. Regum κόλακες, Gergini et Promalanges, eorumque origo

et munera, II, 311, 25. Regii principes ab assentatoribus ἀνακταί; appellantur, *ibid.* et II, 166, 203. Cypriorum mulieres libidini cuius indulgentes, II, 303, 6. Ap. Cyprios Iuppiter εἰλεπινναστής et σκληρογυρόμος, IV, 419, 30. Pyrrichen saltationem Prylin vocant, II, 166, 205. Cyprium aes, III, 274, 51. Urbes: Chytiri, Carpasia, Hieroceps, Clisae, Paphus, Acamas, q. vide. Cyprii: Asclepiades, Hermesianax, Xenophon, Onasimus, q. v. — Cyprii in Antiochia, IV, 469.

Cypria, carmen epicum, non Cyprii sed Halicarnassensis poetae sunt, II, 444, 3. Laudatur, III, 340, 18.

Cypselidae vide post Cypselus.

Cypselus Arcas Cereri templum condit, ἀγῶνα κατὰ κάλλος γυναικῶν instituit; uxor ejus Herodica, IV, 462. Merope filiam ejusque filios Trapezuntem advocat, III, 377, 39.

Cypselus, Aetionis f., Corinthi tyrannus. Ejus historia, III, 391, 58. Ex demagogo tyrannus evasit, II, 140, 102 a. Triginta annis regnavit, *ibid.* Exactis bonorum decimis, Olympiae ex voto dedicat in Junonis templo colossus aureum malleo ductum, IV, 288. Cypseli frater (filius) Gorgus, IV, 344.

Cypselus, Gorgi f.; v. Psammeticus.

Cypseliarum tyrannis quot annis steterit, II, 140, 102 a.

Cyrbe, Rhodi urbs, III, 176, 2; inundatione vastata, III, 177, 2.

Cyrbe. Vide Cydippe.

Κύρβας, legum tabulae Athenis, II, 109, 11. 294, 4. Κύρβας lex de Deliastris, III, 138, 78.

Cyrene, Hypsel f., IV, 285, 4. (sec. nonnullos Penel f., IV, 294, 2; ab Apolline in Cretam, hinc in Libyam transportata, ubi interfecto leone regionem vastante, ab Eurypylo, praemium certaminis, regnum Libyae obtinet, IV, 285, 5. 294, 1. Cf. IV, 319, 4. III, 158, 39. Ejus filii Autuchus et Aristaeus, IV, 285, 5.

Cyrenes rex Acamnaces vel Amnaces, III, 337, 9; Eurypylus (Phylarcho: Eurytus), post quem imperio potitur Cyrene, Hypsel f., IV, 285, 4. Cyrenen veniunt Antenoridae, III, 337, 9. Cyrene urbs ab Aristotele sive Batto condita, II, 87 b. IV, 286, 6. II, 212, 4; conditor eximie honoratur, II, 166, 206. Cyrenae Batto annulum qualem obtulerint, III, 107, 4. Seditio Cyrenis orta, II, 166, 208; sub Arcesilao II bellum civile, III, 387, 52; in Cyrenas aevit Pheretima, uxor Battii III, IV, 449, 2. Cyrenarum rex Magas, III, 192, 3. Regno potitur Demetrius δ' αὐτὸς, Demetrii Poliorcetae f., Antigoni Gonatae frater, III, 701, 9. Cyrenaeae regioni ab Agathocle praeficitur Philammon, II, *prae*. xxviii. Cyrenes rex Ptolemæus VII, III, 721, 2. Cyrenaeorum nummi, II, 166, 207. Artemisia festum Apollinis; Apollinis sacerdotes annui, III, 187, 6. Lex εἰς τοὺς πολυδίκους, II, 212, 4, 5. Cyrenaei singularia certamina coluere, III, 36, 1. Multi ibi degunt Judaei, qui rebellaverunt Luculli temporibus, III, 492, 6. Cyrenaeae regionis urbs, Ampelus, IV, 295, 5.

Cyrenaei: (Acesander), Aristippus, Carneades, Ister, Lacydes, Nicanor, Philostephanus, Polyantbes, Theochrestus, q. v.

Κυρία ἐκκλησία. Quenam res in ea tractentur, II, 116, 37.

Cyrni, in Italia, longevi, IV, 435, 3.

Cyrnii, Sardiniae incolae, longevi, quam ob causam? II, 373, 7.

Cyrtus, Egypti urbs, III, 576, 19; patria Dionysii medici, *ibid.*

Cyri genus, educatio et reliqua historia usque ad tempus, quo Astyagis Medi regnum evertit (ex Nicolao Dam.), III, 397-406, 66. Cyrus, primum Astyagis satellitum

unus, deinde militum dux. Ejus consilia Astyagi canens subiudicat Angares rhapsodus, II, 90, 7. Medorum regnum evertit, II, 180, 253. III, 210, 2; quando? III, 605, 8. 518, 6. Cyrus Nabonnedum Babylonium in Borsippo urbe inclusum obsidet capitque; victum clementer habet, Carmaniam ei ad habitandum concedens, II, 508. IV, 283, 8. 284, 9. Regnum annorum triginta somnio ei praenuntiatur, II, 91, 10. Ἰλέρων ἡμίονον Babyloniam potiturum esse praedicit Nabucodrosorus, IV, 283, 9. Cumanos sibi subijcit, II, 217, 11, 5. Quomodo erga Crosum devictum se gesserit, III, 406, 68. Pytharcho Cyziceno septem urbes dedit, IV, 289, 4. Ad Cyrum Amasis Nitetidem mittit, ex qua nascitur Cambyses, II, 91, 11. Cyrus in Massagetas duxit; Indiam non attigit, II, 416, 20. Magorum doctrina imbutus; Herophilam Sibyllam Epheso arcessit, III, 406, 67.

Cyrus junior contra fratrem pugnans Artagersem occidit, fratrem de equo deturbat, mox ab illo, vel a Care quodam, occiditur, II, 93, 24.

Cyrus (?), Caesaris ex Cleopatra f., III, 441.

Cyrus, praefectus praetorio sub Theodos. II, a munere remouetur (442), IV, 73, 3 a.

Cyrus, Armeniae fluvius, III, 660, 8. 15. II, 444, 5.

Cyste, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.

Cythera ins., II, 175. 350, 9. Citherii avari, industrii; insulam melle vinoque abundantem colentes ficibus caseoque vescuntur, II, 219, 24. Cytherius Philoxenus poeta, Alexander, q. v.

Cythnii ab Amphitryone male tractantur; hinc proverbium Κυθνῶναις συμποταί, II, 155, 167. Cythnius Hegesidemus script.

Cylla ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.

Cytisorus, Phixi filius, IV, 405, 5.

Cytus, Jovis et Himaliae f., III, 176.

Cyzicus Cliten, Meropis f., ducit, II, 17, 4, aut Larissam; III, 11, 34. Appellentes Argonautas hospitio excipit, II, 17, 2. In pugna ab Argonautis insciis occiditur, II, 18, 4. III, 11, 34. Ejus sepulcrum in Limonio campo, II, 18, 7. Cyziceni a Macronibus infestantur, III, 29, 4. II, 39, 46. Cyzicenses ditionis insulae septem, IV, 392, 1. Ad Cyzicum Idae matri sana consecrant Argonautae, III, 3. 8. Cyzici fons Clite, II, 18, 8. Ejus vis, *ibid.* Mons Diadymus, III, 29, 2. Apollinis sanum, II, 17, 3. Χυρὸς λυμῆς, Pelasgorum opus, II, 17, 4. Cyziceno Pytharcho Cyrus dedit septem urbes; quibus opibus elatus illo patriam tyrannidem arripere moliens, civium virtute coercetur, IV, 289, 4. Cyziceni victimas Alcibiadi suppeditant, III, 160, 1. Urbs a Mithridate obsidetur, qui aegre Cyzicensorum insidias quasdam effugit, II, *prae*. xxiv, 33. Cyziceni Mithridatem, soluta obaldione, retrocedentem clade afficiunt, III, 546, 40. Cyzici castellum Zelea, III, 392, 3. Cyziceni: Neanthes, Agathocles, Androcydes, Calamodrys, Cleippides, Diogenes, Eudoxus, Sosicrates, Teucer, q. v.

Cyrum, prius Canebium, urbs Cariae, IV, 311, 3.

D

Daci πόλεμοι, IV, 185, 5. Dacum rex Decebalus, IV, 185, 4 et 5.

Dactyli Idaei, Dactyli et Ida filii, III, 154, 26; unde nomen habeant, II, 57, 13. Dactylus Idaeus, Hercules, I, 90, 4.

Dais, Samonis uxor, stuprata se interficit, III, 389, 21.

Dadanes, Jezanis f., III, 224, 17.

Dadanes, Sul f., III, 214, 7.

Dardania, mons et urbs Lyciae, III, 235, 78.

- Dardalus patruelis occiso in Cretam fugit, II, 344, 7. Hinc Minoem fugiens in Siciliam venit, ubi a Cocali filiabus excipitur, III, 34, 30. IV, 473, 3. Minoem fugiens ad Augeam venit; cui quam praeſtiterit operam, III, 637, 6. In Siciliam auctum persequitur Minos, II, 320, 29. Dædalus Icaris pater in Lycia mortuus, III, 235, 78. Ejus cognatus, Euechir, II, 182, 257. Ejus inventum, IV, 539, 11.
- Dædalus, vetus Bithynorum artifex, cujus opus Jupiter Stratus Nicomediae, III, 594, 41.
- Daëmon mercator, Homeri pater, II, 16, 2.
- Daetas, Macharei pater, III, 303, 9.
- Dagalaiphus, copiarum dux in Juliano exp. Persica, IV, 5. Areobindi pater, IV, 142, 7.
- Daganes, Persarum socii contra Armenios et Rom. (572 p. C.), IV, 271.
- Dagistheus, dux sub Theudericho Val. f., IV, 128.
- Dagon in Phœnicum mythol., III, 567, 14 et 16. 568, 20.
- Dalcles Messenius, Olympionica, III, 604, 1.
- Dalmachus Platensis, Indicôn scriptor, II, 440.
- Daippus Crotoniata, ol. 7 Olympionica, III, 605, 4.
- Dalila, Sampsonis amica, IV, 549, 16.
- Dalisanda, Isauriae opp., IV, 133, 1. IV, 619, 211.
- Dalmatia a Cotriguris Hunnis vastatur (568), IV, 233, 27. Reparum ferax, III, 263, 29. Ejus opp. Dalmium, III, 662, 27.
- Dalmium sive Delmum, urbs Dalmatiae, III, 662, 27.
- Damagetus Rhodius, pater Diagorae, II, 183, 264.
- Damagetus Lacedaemonius, Chilonis pater, II, 317, 44 c.
- Damalis, uxor Charellis Athen.; ejus sepulcrum, IV, 151, 29 sq.
- Damalis ad Bosporum locus, III, 593, 35.
- Damaris in Phœnicum mythologia, III, 568, 16.
- Damascus, II, 509, 16. Eo venit Abrahamus, III, 373, 30. Damasci reges, quibus Adadus nomen, III, 373, 31. Damascum occupat Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9. Ad Damascum Alexander Zabina Demetrium Nicatorum vincit, III, 713, 20. Sarazeni ab Ardaburio vincuntur, IV, 100, 21. Damasci viles, III, 276, 58. Damasceni: Antipater, Nicolaus, Pausanias, quos vide.
- Damasius, archon Athenis, II, 362, 1.
- Damastis Sigeeensis, Dionippi f., studia et scripta, II, 64.
- Damianus, dux Rom., a Tiberio ad Justinum missus (570), IV, 237, 24.
- Damarchus (*Damaretus* ap. Plin.), Dinytiae f., ex Arcadia Parrhasius, Olympionica; per decem annos lupus fuit, IV, 407.
- Damnaneus, Idæus Dactylus, IV, 490, 5.
- Damocratia, Jovis et Aeginæ f., Actori parit Menœtium, IV, 487, 4.
- Damocritus historicus, IV, 377.
- Damonis et Phintiae Pythagoreorum mutus amor fidesque, II, 273, 9.
- Damon musicus, Periclis præceptor, II, 125, 65.
- Damon historicus, IV, 377.
- Damonides s. Demonides Œensis quod consilium Pericli dederit, II, 125, 66.
- Damono, Cadyis Lydorum regis uxor, a Spermo adulterata, maritum ex insidiis tollit, III, 380; cum mœcho regnum arripit, pulso Ardye, ib.
- Damophilus, Heraclæ præfectus, cum Connacorige urbem Triario prodit, III, 552, 51.
- Damophilus (Bithynus), scriptor, III, 656.
- Damophili, servorum rebellantium in Sicilia ducis, mores, III, 257, 15.
- Damothon (?), Pheræus, Leontomenis et Pausanias pater, III, 704, 2.
- Dan, urbs Syriae, IV, 546, 10.
- Danaces, numus barbaricus, unde nomen habet, II, 97, 3.
- Danae Pico parit Perseum, IV, 544, 16.
- Danae, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Δαναοί, mortui, II, 97, 3.
- Danaus ex Europa, Nilii f., pater 50 filiarum, IV, 432, 1. Ob nuptias filiarum Indos instituit, II, 189, 282. Danaus judicium subit, III, 24, 3.
- Danaus-Armais, Sesothis Ægypti frater, a quo pulsus in Græciam emigrat, II, 573. 391, 13. Ex Ægypto in Rhodum venit, ubi templum Minervæ statuit; tres e filiabus ejus in Rhodo moriuntur. Hinc Argos proficiscitur, III, 177. Ante Cadmum literas in Græciam attulit, II, 5, 6. II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Danaïs nymphea Pelopi Chrysiptum parit, IV, 402, 7.
- Dandamis, gymnosophista, II, 439, 42.
- Daneôn portus ad sinum Arab., III, 477, 41.
- Danes fluv., qui cum Jore efficit Jordanem, IV, 546, 10.
- Danielus a Theodosio II in exilium actus, IV, 613, 199.
- Danielus, in aula Basilisci eunuchus, IV, 117, 8.
- Danthon vel Dandon, Illyrius, longævus, III, 231, 30.
- Dannus, Jacobi f., III, 215, 9.
- Daos vel Davonius, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1. II, 499, 5.
- Daphneus, Syracusanus locuples, a Dionysio accusatur, II, 172, 222.
- Daphne, ad Antiochiam locus Apollini sacer. Laurus quæ ibi monstratur, III, 589, 17. Daphnenses ludi, III, 263, 31.
- Daphnes sive Pasiphaes in Pelop. oraculum, II, 288, 76.
- Daphnidæ Telmisseus grammaticus, impius, ab Attalo rege necatur, IV, 160, 14.
- Daphnus, Caris fluvius, IV, 312, 10.
- Dapsilibyum mos, III, 462, 125.
- Daras in finibus regni Persarum Chosroes capit, vastat, incolae servituti addicit (573 p. C.), IV, 275, 5. 271. Memoratur etiam IV, 206, 11. 212, 213. 220, 241, 40. 250. 251. 255. 257. 273, 3.
- Dardania a Dardano vocata, III, 154, 28. In Dardania ranarum pluvia, II, 168, 3.
- Dardanis, Acherontis f., Herculi parit Pœmenem. Ab ea Dardanis prope Heracleam locus nomen habet, I, 348, 1.
- Dardanus, Jovis et Electræ f., IV, 378, 1; frater Iasionis, Cebirus, IV, 245, 1; etiam Polyarches nominatur, I, 494, 18.
- Dardanus, frater Harmoniae, II, 598, 65.
- Dardanus Chrysen ducit, quæ ei pro dote affert Palladia, IV, 355, 11; in Asiam transit, etc. ib.
- Dardanus e Samothracia in Troadem profectus, Arisbam, Teucris f., ducit, II, 70, 5.
- Dardanus cum Palladio Minervæ in Samothraciam venit. Cadmo Harmoniam dat. Contra Teucrum proficiscitur in Asiam. A Troe Bateam uxorem accipit et regnum Troadis, II, 154, 28.
- Dardanus Teucris filias ducit, Nezonem, e qua gignit Sibyllam, et Batiam, e qua nati Erichthonius et Ilus, III, 598, 64.
- Dardanus, Paridis et Helenæ f., II, 9, 10.
- Dardanum Phœnicem, magum, Democritus illustravit, II, 25 a.
- Dardanus Thessalus Proteſilao custos additus, II, 301, 40.
- Dardanus, præfectus sub Honorio, sua manu Jovinum occidit, IV, 61, 19.
- Dardanus, Troadis urbs, olim Teucris, III, 154, 28. Ibi Mithridates cum Sylla pacem composuit, III, 644, 35. Ibi servi quamplurimi, III, 194, 12. Dardanorum in Illyria mos, III, 458, 110.
- Daremae, Troglodytica gens, III, 477, 42.

Daridna, Paphlagoniae urbs, III, 233, 44.

Darine regio, IV, 230, 22.

Darius δ xai Ἀστυάγης, II, 5 b.

Darius Hystaspis, Persarum rex, Longimanus cognominatus, IV, 306. Aegypti rex (dyn. XXVII, 2), II, 593. Ei Periplum dedicavit Scylax, IV, 397, 1. Nabunedochum e Carinaniae praefectura expulit, IV, 283, 8. 284, 9.

Darius II, Xerxis f., rex Persiae et Aegypti, per 19 annos regnat, II, 595, 68; ab Artabane injussu Xerxis suspenditur, II, 180, 253.

Darius III, frater Oxathrae, pater Statirae, III, 529, 4. Ariobarzanem filium, utpote Alexandro M. faventem, truncari jubet, IV, 316, 1. Uxorem ejus et filias captivas quam honorifice Alexander habuerit, IV, 357, 5. In bello 350 pellices secum circumduxit, II, 210, 18. Quot annis Aegypti imperium tenuerit, II, 598. Cf. IV, 554, 38, 39.

Daron, Aethiopiae opp., III, 351, 3. 333, 2.

Dascylium in Troade, III, 373, 29. 396, 63.

Dascylus, Tantali f., Lyci pater, II, 39, 49.

Dascylus, Gygis f., Mermnada quem Adyattes interficit; ejus uxor gravida in Phrygiam aufugit, mater Dascyli Pontici, III, 382.

Dascylus, Dascyli f., in exilio natus, Melae invitanti ut Sardes redeat non obtemperat, III, 383 sq. Ad Syros Ponticos se confert, ubi e Syra muliere Gygem filium suscepit, ib. Intercedente Ardye avunculo, a Sadyatto rege ex Ponto ut Sardes redeat denuo invitatur; ipse non obtemperat, sed Gygem filium mittit, ib.

Daselis, opp. Aethiopiae, II, 478, 42.

Δασυλά, in rep. Athen., II, 114, 27 a. Εἰς δασυλῶν ἀγέων δίκην, ad archontem eponymum pertinens, II, 113, 27 a.

Daulis, Phlegyem sedes, II, 86 a. E Daulide profecti Zetes et Calais Argonautis se adiungunt, II, 38, 42.

Dannus Diomedem interficit, II, 371, 3. Euippea pater, II, 371, 3. Turni pater, III, 231, 28.

Dauritas v. Daurentius, Slavinarum dux, IV, 252, 48.

Davidis historia ex Eupolemo, III, 225, 13. Ejus cum Adado Damasci rege bellum, III, 374, 31. Ejus sepulcrum exspoliatur Hyrcanus, II, 414, 74; Herodes, III, 421, 93. Cf. de Davidis regno, IV, 549, 17 sq.

Davonus, Babyloniae rex antediluvianus, II, 499, 3. Cf. Daos.

Deballus, Lacharis f., Eurybiadis p., III, 690.

Decamnichus Euripidem offendit; ab Archelao verberandus poetae traditur; quare conspiravit, II, 152, 155.

Deceballi, Dacum regis, ad Domitianum legatio; ejus insolentia (86), IV, 185, 4; ejusdem ad Trajanum legationes duae (103), IV, 185, 5.

Declea in Attica, II, 127, 71.

Decius Campanus, praesidii Rhegio urbi a Fabricio impositi dux, urbe per eandem nefandam potitur; criminis poenas luit, II, praef. p. xl sqq.

Decius imp. duobus praeliis in Moesia a Gothis victus cadit. Filius ejus Volusianus, III, 674, 16. Ejus ad Priscum Philippopolitarum ducem epistola, III, 676, 19. In Christianus aevit, IV, 598, 149.

Decennius (P.) Demosthenes, libertus, ex Ariminia urbe longevus, III, 603, 29.

Declmus Brutus, a Caesare consul designatus, III, 442, 22.

Delanira ab Acheloo vitata, III, 631, 8.

Delanira, Althaeae f., ex Hercule mater Hyllii, III, 165, 21. 603, 1.

Δελναίη: tribus Alexandriae, III, 165, 21.

Deloon, Herculis et Megarae f., II, 9, 4; III, 25, 5.

Demachua, Nelei f., III, 304, 19.

Deion, Euryti f., IV, 333, 6; Cephali pater, III, 309 5.

Deion, Herculis f., III, 25, 5.

Deiphontes, Antimachi f., Hymethonem ducit, filiam Temeni, qui rebus summis eum praeficit, II, praef. viii, 6. Post mortem Temeni regno potitur; idem postea Dryopes contra Dorientes excitat, III, 376, 38.

Deipneus, heros in Achaia, III, 127, 40.

Deipyle, Adrastii f., III, 157, 48.

Delazastartus, pater Aslarti, Tyrionum regis, IV, 466, 1.

Delas Phryx primus aes conflavit, II, 182, 257.

Delcetadas, pater Belei, IV, 351, 6.

Deliasae. De iis lex in Cyrbibus scripta, III, 138, 78.

Delium, Naxi castellum, II, 156, 168 b.

Delium, Boeotiae oppidum. In proelio ad Delium miles pugnat Plato, II, 292, 32.

Delli, Palici in Sicilia, II, 382, 1.

Delmium. V. Dalmium.

Delphyne, Delphici oraculi custos, II, 337, 10.

Delphi olim Hyperborei, III, 153, 24. Chalcide Delphos venit Latona, II, 318, 46. Delphica platanus, et prope eam signum Latonae, ib. Delphorum coloni Magnetes ad Maeandrum, II, 164, 198 a. Delphos e Creta mittuntur hominum primitiae, II, 153, 157. Delphorum seditiones unde ortae, II, 146, 126. Delphica Theoxenia, III, 125, 26; Ὀνοια quinque, III, 107, 6. Delphi lupum colunt, II, 159, 177. Eurysternae fanum, III, 157, 46; oraculi custos Delphyne, II, 337, 10. Templum exstruunt Agamedes et Trophonius, III, 637, 6; reaedificant Alcmaeonidae, II, 110, 17; templum spoliatum et incensum, IV, 404. Delphus ennuclus templo inscripsit: Nosce te ipsum, III, 39, 13. Πινυκίων θεοστυπός; ejus statuæ duae, III, 123, 28. Delphicus Sicyoniorum thesaurus, III, 123, 27; thesaurus Brasidae et Acanthiorum, III, 106, 3. Donaria antiqua aenea, pugio Helicaonis, tripus Diomedis; aurea primus dedicavit Gyges; deinde Crorsus; postea Gelo et Hiero, II, 297, 12. Chalcidensium donaria, II, 320, 59. Statua Ἐρμούχοιο, III, 126, 39. Statuae Phrynes Theopienae, Archidami, Lacedaemoniorum regis, et Philippi Amyntae f., IV, 295, 1. Donaria Lysandri, III, 106, 3. Obelisci, Rhodopidis donarium, IV, 307, 2. Donarium Ampeliotarum, III, 107, 4. Delphorum mensis Bysius, III, 107, 6. Minerva Pronaea, IV, 307, 7. Baecchi sepulcrum, IV, 498, 5. 628, 5. Delphicum oraculum consulunt Heraclidae. Pythia ab Heraclide Pontico corrupta, II, 47, 48. Lacedaemonios iterum iterumque exhortatur, ut Pisistratidas pellant, II, 110, 17. Cf. oracula.

Delphinium. Ἐκ Δελφίνων δισσώριον Athen., II, 107, 7. Delphini sacri, II, 43 b; delphinorum amores, II, 573, 17. II, 59. III, 510. IV, 422.

Delphinus mens. apud Aeginetas Apollini sacer, IV, 487, 5. Delus, olim Cynthus, Asteria, Pelasgia, Chlamydia, Scythias, Ortygia, Cynaeus, non vero Zacynthus, ut nonnulli putant, III, 633, 11. 599, 73. Olim natatilis, III, 599, 73. Nunquam terrae motu vexata, IV, 404. Unde nomen habeat, II, 154, 164. Delli Hyperboreis cari, II, 386, 2. Deliorum in excipiendis advenis mos, IV, 493, 6. Della palina, IV, 491, 1. Ortygia, fons, IV, 472, 2. Delli Iridi sacra faciunt in Hecates insula, IV, 492, 3. Mulieres Brizoi sacrificant, IV, 493, 5. Echenices Delium donarium, IV, 494, 9. In Delo Pherocydes sepultus, II, 272, 3. Εὐπόδος κρηπίς, et ara Apollinis τοῦ γένετορος, in qua victimas mactare non licet, II, 165, 168. 250, 49. Αἱ εἰς Δῆλον κρηπίδες Atticae, II, 120, 47 a. Deliorum saltatio, γίρνος, ejusque origo, II, 250, 49. In Delo Glaucus vates habitat, II, 154, 165. Delios captivos abducit, statuasque decorum destruit Athenodorus pirata (Ol. 177, 4), III, 606, 12; urbem instauravit Calos Triarius, ibid. Delliaci templi thesauros diripere studeat

- Athenio, missio Apellicone. Verum Orbis, praetor Rom., Athenienses ex improvise aggressus clade afficit, III, 269 sq. Deli locus, Olympieum, q. v.
- Demades historicus, IV, 377.
- Demarctus. V. Demarchus.
- Demagetus Rhodius, Diagora f., Olympionica; ejus status, II, 183, 264.
- Demagoras Samius, hist., IV, 378.
- Demaratus hist., IV, 378.
- Demaratus citatur, II, 7, 1.
- Δημαρχοι Athenis, Clisthenis institutum, II, 111, 18, 108, 8.
- Demarctus, III, 568, 32.
- Demi Attici, II, 357 sq.
- Δημοσυνγοί, Atheniensium tribus, II, 106, 3.
- Demochares Leuconensis, Lachetis f., historicus. Ejus vita, II, 445 sqq.
- Democles parasitus, IV, 419, 28. Democles alii, II, 21 α.
- Demetria, solennitas Athenis, II, 477, 31.
- Demetrias Thessaliae urbs; ejus situs, II, 261, 60. 263, § 12.
- Demetrias ins., postea Parus, III, 633, 6.
- Demetrias quondam ἡ ἱερὴ καὶ νέα ἑστ. Athen. vocabatur in honorem Dem. Poliorc., III, 117, 8.
- Δημητριάς, navis sacra Athen., II, 121, 49.
- Demetrius Phalereus. Ejus frater Himeræus ab Antipatro interficitur. Ipse postquam a Cassandro ad magnam potentiam erat evehctus, luxu diluebat. Coquus ejus Moschion; puer amatus Theognis, IV, 358, 10. Reip. administratio, vitaeque luxuria, II, 475, 27. III, 578, 8. II, 448, 5. IV, 415, 8. Lamia amica, III, 578, 8. Propter Lampitonem pellicem cognominatus est Lampito; aliud ejus cognomen, χαρτοδόξαρος, II, 361, 4. IV, 161, 17. Ob Lamiam suam *Fabula* appellatur, II, 449, 5. Alia ejus pellex Aristagora, IV, 415, 8. Demetrii rogatio, II, 367, 15. Ol. 115 recensum incolarum Atticae instituit, IV, 375, 1. Xenocratem e servitute redimit, IV, 455, 4. Absens captivitate damnatus; status ejus dejectus et in matulas constat, praeter unam in arce, III, 582, 32. Annus quo archon fuit, ἀνομίας dictus est, ib. Quando se Alexandriam contulerit; quid Ptolemæo I suaserit; ejus fata postrema, atque locus sepulchri, III, 47, 60. Demetrius in Aegypto, III, 170, 10. Lyco Rhegino insidiatur, II, 370 α. Ejus dictum, III, 273, 48; de fine regni Macedonici vox fatidica, II, 368, 19. Scripta historica, II, 362.
- Demetrius Poliorcetes ad Gazam a Ptolemæo Lagi proelio vincitur, II, 393, 14. III, 707, 4. Post cladem et obitum Antigoni Ephesum fugit. Ejus captivitas, metas, mors, regni tempora, III, 706, 2. Atheniensium in eum adulatio, II, 476, 30. 449, 3 sq. III, 117, 8. Demetrii vestitus sumptuosus, II, 477, 31. Quomodo ei adulati sint Thebani, III, 120, 14. Alexandrum, Cassandri f., qui ipsum contra Antipatrum auxilio advocaverat, interficit, regnoque Macedoniae potitur; post regni annos 6 (294-287) a Pyrrho Epirota ejectus est, III, 695, 3. 698, 3. 703, 1. Ejus amica Demo, III, 168, 4; Leana, III, 120, 14; Mania, III, 67, 4; Myrrha Samia, III, 414, 72. Ex Ptolemaide pater Demetrii τοῦ καλοῦ, III, 701, 9 not. E Phila pater Antigoni Gonatae, III, 700, 8. 696, 8; e Lamia pater Philae, III, 120, 14. Pater Stratonices, quam duxit Antiochus Soter, III, 707, 5. Ejus parasitus Eua-goras gibbus, III, 310, 7.
- Demetrius ὁ Καλός, Demetrii Poliorcetae et Ptolemaidis f., frater Antigoni Gonatae, ex Olympiade Larissa pater Antigoni Dosonis, Cyrenen occupavit, III, 701, 9 not. 703, 1. Quando mortuus sit, 701, 10.
- Demetrius II, Antigoni Gonatae filius et in regno successor; regnat annis 10; ex Chryseide gignit Philippum V; filii tutor Antigonus Doson, III, 701, 10. 696, 10. 703, 1. Pyrrhum Epirotam ad Derdium vincit, III, 703, 1. Uxorem ducit Stratonice, Antiochi Soteris filiam, III, 707, 5; quam postea repudiat, III, 196, 19.
- Demetrius, Philippi V f., frater Persei, ejus machinis interficitur, III, 702, 11. IV, 558, 56.
- Demetrius Soter, Seleuci Philopatoris f., apud Romanos obses; in Syriam redit, Antiochum Eupatorem ejusque tutorem obtruncat. Quamdiu regnaverit. Bello contra Alexandrum Balam perit, III, 711, 15. Cf. IV, 559, 59. Pater Demetrii Nicatoris et Antiochi Sidetæ, III, 712, 17, 18. A Timarcho, Mediae satrapa, et Heraclide apud senatum R. criminibus oneratur (161 a. C.), II, praef. xi, 13. Ariarathen V Cappadociae regno ejecit. Quapropter infensus ei Attalus contra Demetrium subornat Alexandrum Balam, id. xii, 14. Andriacum comprehendit et Romam ducendum curat, id. xiv, 16.
- Demetrius Nicator, Demetrii Soteris f., Antiochi Sidetæ frater, Alexandrum Balam regno ejecit, Ptolemæi Philometoris usus auxilio. Uxorem ducit filiam Ptolemæi Philom. Cleopatram. Impunitatem promittit Heliadæ et Casio Alexandri Balæ ducibus, regis necem pollicentibus. Ob sævitiam in odio est. Deficit ab eo Diodotus, qui Antiochum, Alexandri Balæ filium, in regnum reducere ex Arabia tentat. Demetrius primum contemnit incepta Diodoti; mox ducem cum exercitu contra eum mittit. Contra Arsacem exercitum ducens capitur; hinc *Siripides* dictus, III, 712, 17. II, praef. p. xvi, 19-21. Demetrio capto, uxor ejus Cleopatra cum Eschione Seleuciae degit, dum regnum occupat Diodotus, II, praef. xi, 25. Post decennium e captivitate dimissus D. in Syriamque reversus, iterum regnat annis tribus, III, 713, 18. Bello tentat Ptolemæum Physconem, qui regem ei opponit Alexandrum Zabina. Proelio ad Damascum victus Tyrum confugit. Urbem ingredi prohibitus, dum fugam molitur, caesus perit, III, 713, 20. Ejus filii Seleucus et Antiochus Grypus, III, 714, 21. Militum dux Sarpedon, III, 254, 10.
- Demetrius Eucarrus, Antiochi Grypi f., III, 715, 25 not.
- Demetrius, Euthydemæ Bactriae regis f., regni fines longissime extendit, IV, 308, 5.
- Demetrius Adramyttenus, unde Ixion dictus sit, IV, 161, 18.
- Demetrius Callatianus, scriptor, II, 100 b. IV, 380.
- Demetrius Erythraeus, hist., IV, 381.
- Demetrius Iliensis, hist., IV, 381.
- Demetrius Odessanus, hist., IV, 382.
- Demetrius Scepsius, IV, 382.
- Demetrius Salaminus, hist., IV, 382.
- Demetrius Sagalassensis, belli Parthici scriptor, III, 655, 15.
- Demetrii alii historici, IV, 383.
- Demetrius statuarius, III, 135, 69.
- Demetrius, Persæi Cittiensis philosophi pater, II, 623.
- Demetrius, Alexandri pater, e Bithynia Trianus, III, 609, 1. Τῶν δημνομένων ἀπογραφὰς Athenis ἐν τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ recitantur, II, 116, 32.
- Demo, Cumana Sibylla, IV, 434, 2.
- Demo Antigoni pellex, III, 67, 4; Demetrii Poliorcetae amica, III, 168, 4.
- Demo Atheniensis orator unus ex his quos tradi sibi postulavit Alexander M., II, 472, 9.
- Democritus Abderita quo anno natus sit, III, 504, 4. II, 24, not. E servitute a Diogora redemptus, IV, 160, 15. Arimnesti, Pythagoræ f., disc., II, 482, 56. Pythagoricorum quendam audivit; Philolai amicus, II, 24, 5. Pythagoreos emulatur, III, 504, 6. Ejus vita et placita, IV, 161, 21. Athenas venit, III, 504, 5. Anaxagoram carpit, III, 582, 23. Eum Protagoras audivit, III, 583, 36. Vixit

- D. annis 104, abstinens moritur, III, 609, 2. III, 43, 29.
 Democriti librorum lectio ad philosophiae studium Epicu-
 rum incitavit, III, 45, 40. Plato libros ejus comburere
 voluit, II, 290, 83.
 Democriti Træzenii de Homeri patre sententia, II, 16, 2.
 Democritus Ephesius, hist., IV, 383.
 Demodamas Milesius vel Halicarnassensis, II, 444. Seleuci
 et Antiochi dux Iavartem transgreditur, II, 444, 1.
 Demodice, Phryxi noverca, II, 67, 12.
 Demodice Tegeatis, IV, 379, 1.
 Demognetus, hist., IV, 384.
 Demonax Mantineensis, III, 36, 1.
 Demonice Ephesum Brenno prodit, IV, 367, 3.
 Demophilus, Ephori f., II, 86 a; Aristotelem impietatis
 accusat, III, 581, 28.
 Demophon, Thesei f., Æthrae repetendae gratia Trojam pro-
 fectus, III, 340, 19. IV, 651 a. Ejus regis anno quarto
 Troja capta, III, 340, 20. Eo regnante Orestes matri-
 cida Athenas venit, III, 386, 50. Demophon Palladium
 Trojanum a Diomede et Ulysse accipit, II, 10, 5. Pal-
 ladium rapit, II, 107, 5.
 Demosthenes quomodo linguae vitium correxerit, II, 367, 17.
 Discipulus Isari, III, 49, 57, 58. Platonis auditor, III,
 49, 60. III, 117, 19. Ejus indoles, III, 49, 59. 50, 63;
 libidines, II, 492, 13. Mores impudici ei exprobrantur
 a Pythæ, II, 474, 21. Tradit eum sibi postulat Alexander,
 II, 471, 9. D. Aristionem amicum ad Hephæstionem re-
 conciliationis causa misit, II, 361, 7. Demosthenis mors
 II, 448, 1. III, 50, 62. III, 162, 7. Orationum indoles,
 II, 367, 16.
 Demosthenes Bithynus, hist., IV, 384.
 Demonstratus Pheneata, IV, 379, 1.
 Demonstratus, Charitūs maritus, pater Philinnii, III, 611, 30.
 Demonstratus Ephesius, Aristonymi p., IV, 330, 3.
 Demonstratus, archon Athen. (63 p. C.), III, 622, 52.
 Demoteles historicus, IV, 386.
 Dengisich, Attilæ f.; ejus ad Leontem imp. legatio et cum
 fratre disidium (468), IV, 107, 35. Cum exercitu ad
 Istrum accedit; denuo ad Leontem legatos misit; datum
 his responsum, IV, 108, 38.
 Denna, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
 Deorum XII templum in Propontidis promontorio ab Iasone
 exstructum, Timasias restauravit, IV, 152, 33.
 Derbe, Isauriae cast., IV, 134, 6.
 Deretada, Belei regis Assy. mater, III, 210, 1, 2.
 Dercylus Argivus, hist., IV, 386.
 Derdas, gens Indica, II, 424, 39.
 Derdas, Philæ et Machatæ frater, III, 161, 5.
 Derdas Amyntæ regi, a quo contumeliam passus erat, in-
 sidias parat, II, 153, 158.
 Derilium (locus Macedoniae), ad quem Demetrius, Anti-
 goni Gonatæ f., Pyrrhum Epirotam debellavit, III, 703, 1.
 Deucalion, III, 30, 9. Diluvii tempus, III, 502, 3. Deuca-
 lionis λάρα Larnasso (dein Parnasso) monti nomen
 dedit, II, 348, 2. Ejus uxor Pyrrha, II, 465, 5 a. Post
 diluvium appellit in Nemea, Argolidis promontorium;
 Jovisque ἀποιεῖν ibi aram exstruit, III, 591, 26. Post di-
 luvium in Epirum profectus, ubi quum in Dodonæ re-
 gione a columba oraculum accepisset, incolis locum
 frequentavit, II, 464 a.
 Deucalion quidam, Abantis f., IV, 327, 3.
 Deusas, Argolis et Phrygiæ f., III, 29, 4.
 Δευσπότης quis? Ila Furiarum templum ingredi nefas
 est, III, 131, 50.
 Dexamenæ, Ambracii pars, II, 143, 135.
 Dexamenus, Mesoli et Ambracii f., II, 148, 135.
 Dexicrates Rhegius medicus, Messanae habitans, Decium
 Campanum Rhegio per eadem potitum exereans ulci-
 scitur, II, *præf.* p. xli.
 Deximontani ad sinum Persicum, III, 476, 39.
 Dexippi oratio ad Athenienses, qui urbe a Gothis capta
 cum illo profugerant, III, 680, 21. De Dexippo histo-
 rico v. III, 668.
 Dia, e. q. Naxos ins., IV, 294, 4.
 Διαικόνιον quid? IV, 450, 7 a.
 Διαικύνται, judices Athen.; eorum numerus et munera, II,
 118, 39.
 Diagoras Rhodius, Damageti f., Olympia (Ol. 79), Pythia
 et Isthmia vicerat; pugil staturæ maximæ; pater Dama-
 geti, Dorici, Acusilai, item Olympia victorum; ex filiabus
 nepotes Eucles et Pisirrhothus, item victores. Horum
 omnium statuae in Olympia. Filiae ejus Callipatiræ per-
 mittitur, ut gymnios ludos spectet, II, 183, 264.
 Diagoras Mellus, ἀστρος cur dictus sit; Democritum redi-
 mit, IV, 160, 13; proscribitur, IV, 444, 4, 5. In cum
 Atheniensium decretum, II, 621, 8; oligarchiam apud
 Eretrienses sustulit, II, 142, 109. Spartam proficisci-
 tur; Corinthi moritur; Eretrienses ei statuam ponunt,
 II, 217, 12.
 Dialogos quis primum scripserit, II, 187, 277.
 Διαμετρημένην ἡμέραν in judiciis Athen., II, 118, 35.
 Diana. Ἐντὶ Ἀπρίμειας ἡ Τιτανίδας in Phœnicum mytholo-
 gia, III, 568, 19. — Diana Κορυθαλλία et ὀρθία Lacedæ-
 mone, III, 142, 86; III, 458, 114; στροφαία ap. Ery-
 thræos, IV, 431. Ἀγροτέρη Athenis sacra facit ὁ πολέμαρχος,
 II, 114, 28. Dianæ ποδάργας sanum Lacedæmone, II,
 628, 14. Diana ἐνοδία, IV, 339, 7. Dianæ (λαρτιάς) apud
 Cephalenæ sanum Molossi spoliavit, II, 217, 17. Diana
 Capuana, III, 202, 7; Ephesia, III, 397, 65; IV, 371.
 Orthia in Coryphe, monte Indico, templum habet,
 II, 441, 4 a. Dianæ Munychiæ vel Brauroniae virginæ
 ante nuptias initiantur, II, 622, 17. Dianæ et Alpei ara
 Olympica, II, 36, 39. Dianæ statua a Chiis vincitur, III,
 146, 90. Diana Munychia Pygelis colitur, II, 21, 1. Diana
 sacer nullus piscis, IV, 420, 39. Dianam Venatricem
 colunt Ambraciotes; quam ob causam? Diana de Am-
 braciæ possessione cum Hercule et Apolline litigat, III,
 344. Dianæ templum in Phryxi portu renovavit Time-
 sias, IV, 152, 33. Diana ad Ortygiam fontem in Asia nata,
 III, 326, 6. Ejus sanum Aventinum, III, 470, 12; tem-
 plum Byzantii, IV, 149, 16; in Icaro ins. simulacrum,
 IV, 287, 1.
 Dianadanus angelus, III, 225, 18.
 Διάσια, Atheniensium festum, IV, 313.
 Dicæarchia Campanis urbe, in quam venit Eudoxus Cyzi-
 cenus, III, 280.
 Δικαιοσύνην πολιταίας αἰδός, II, 242, 23.
 Dicæarchus Messenius, Lacedæmonius, Ætolus, etc., II,
 225.
 Δικασταὶ κατὰ δήμους, quot? II, 119, 51.
 Δικαστήρια. Heliæ δίκαστηρίου ratio, II, 117, 34. Τὸ δ-
 καστήριον, merces judicialis Athen., II, 126, 66; aliis tem-
 poribus aliud, 126, 68 et 69.
 Δικηδιστὰς apud Lacedæmonios, II, 627, 9.
 Dictæ, mons Cretæ, IV, 289, 2; in quo natus Jupiter, unde
 nomen habeat, IV, 289, 3. Dictæ Jovis templum, IV,
 507, 12.
 Didorus, Herculis f., Sophonis p., III, 214, 7.
 Didymæum Miletii, II, 336, 5. Didymæi Apollinis oracu-
 lum, IV, 313. II, 336, 6.
 Didyme, Ptolemæi II amasia, III, 186, 4.
 Dieuchidas, IV, 388.
 Dilmaina (Delemila) gens Persia contra Armenios defe-
 ctors auxiliatur (571), IV, 271.

Diluvium ex narratione Chaldaeorum, IV, 380, 1. 3.
 Dimnus vel Damianus, Homeritarum rex ab Etesias, Auxu-
 mitarum rege, regno exiit, IV, 178.
 Dina, Jacobi illa, III, 215, 8. 216, 9.
 Dinarus Megarensis Chalcedonem condit, postea Byzantia
 opem ferens praetura Byzantii potitur, IV, 150, 20 sq.
 Dinarchi duo historici, IV, 391.
 Dindymum, Cyzici mons, unde nomen habeat, III, 29, 2.
 Dinias Argivus historicus, III, 24.
 Dinias, naus ex sexaginta viris in Diomeorum Heracleo,
 IV, 507.
 Dinias, ὁ μωροκόλης, voluptati deditus, se ipse castravit,
 II, 200 a.
 Dino, Clitarchi pater; ejus scripta, II, 88 sq.
 Dinomenes Rhodius, Gelae conditor, IV, 319.
 Dinophilus, archon Athen. (49 p. C.), III, 622, 51.
 Dinylla, Parrhasius, Damarchi pater, IV, 407.
 Diocles, Halcyones f., Philolai Corinthii amasius; ejus tu-
 mulos Thebis, II, 143, 112.
 Diocles Panyasis poetae pater, II, 482, 57.
 Diocles Cynartheus, CEnonae imitator, II, 285, 56.
 Diocles Peparethus scriptor, III, 74.
 Diocles, Philadelphus, Pythagoreus, II, 375, 11, 12.
 Diocles Rhodius scriptor, III, 79, 6.
 Diocles, Aberum in Arabia princeps, apud quem Antio-
 chum filium Alexander Bala deposuerat, et ad quem ipse
 Alexander post cladem confugit, II, praef. xvi, 20.
 Dioclis ὁφθαλμοῦ dictum, IV, 416, 16.
 Diocletianus Bithyniam, Africam et Aegyptum obtinet,
 IV, 2. Ad eum Nicomediae versantem erudiendus mittitur
 Constantinus M., IV, 2. D. Circesium castrum exstruit,
 IV, 4. Fines imperii Rom. muris copisque firmat,
 IV, 14, 5. Diocletianus et Galerius Nisibin conveniunt;
 hinc legatum ad Narsenum de pacis conditionibus mit-
 tunt. Quibus acceptis, uxores et liberos Narseno resti-
 tuunt, IV, 189, 14. D. reipublicae misertus necem Carini
 optat, IV, 198, 13, § 1. Triumphum agit, IV, 198, 13,
 § 5. Diocletiani somnium, IV, 198, 13, § 6. Dictum, III,
 665. Et ab epistolis fuit Claudius Eusthenes, III, 729.
 Diocletiani thermæ Rom., IV, 67, 43. Ceterum de rebus
 Diocletiani cf. IV, 601, 164-167.
 Diodorus Aspendius, quum Pythagoreus videri vellet, Cy-
 nicorum more vixit, III, 42, 28; IV, 503, 20.
 Diodorus Jasensis cur Cronus cognominatus sit; ejus mors,
 IV, 161, 16.
 Diodorus Atheniensis periegeta, II, 353.
 Diodorus Sardinus scriptor, III, 489.
 Diodorus (Tarsensis) scriptor ab Athenodoro laudatur,
 III, 486, 1.
 Diodorus, Sophacis f., multas Africae gentes subegit, III,
 471, 19; ab eo Juba rex genus suum deduxit, ib.
 Diodorus quidam, ad quem vel contra quem Pharias Ere-
 sius scripsit, II, 300, 24.
 Diodori insula ad fauces sinus Arabici, III, 477, 42.
 Diodotus, cognomento Tryphon, de rebus Alexandri Balae
 desperans et Demetrium Nicatorum metuens Antiochen-
 ses ad defectionem adducit, regnumque Ptolemaeo Philo-
 metori offert, II, praef. xvi, 19. Ex Arabia in regnum
 reducit Alexandri Balae filium, Antiochum Epiphanem,
 II, praef. xvii, 21. Antiochum interficit; se ipsum regem
 declarat; contra satrapas regios et duces familiae regiae
 bellum suscipit, II, praef. xix, 25; IV, 561, 65. Sarpe-
 donem Demetrii Nicanoris ducem ad Ptolemaidem vin-
 cit; deinde coepae ejus marinis fluctibus obruantur, III,
 234, 10. In Doro urbe obsessus Ptolemaidem confugit,
 IV, 644, 40.
 Diogenes Cynicus nihil scriptum reliquit; ejus disc. Phi-

liscus, III, 164, 17. IV, 503, 21. Ejus indoles, IV, 639;
 dictoria, III, 582, 34. Ejus Thyestes num ab ipso an
 ejus discipulis scriptus, III, 583, 35.
 Diogenis Apolloniatae phil. placita, IV, 182, 22.
 Diogenes Chalcidensis, hist., IV, 393.
 Diogenes Cyziceus, hist., IV, 391.
 Diogenes Epicureus, e Seleucia Babyloniae oriundus, ma-
 ledicus, moribus parum honestis, apud Alexandrum
 Syriam regem versatus, ab Antiocho, Alexandri succes-
 sore, jugulatur, III, 657, 1.
 Diogenes Sicyonius, hist., IV, 392.
 Diognetus, Erythraeorum dux, Milesis in obsidenda Naxo
 auxiliariam operam praestans, Polycrites Naxiae amore
 captus, suos hostibus prodit; ipse in tumultu occiditur,
 IV, 303, II, 156, 168 b.
 Diomea, festum Athen., IV, 413, 3. 507.
 Diomedes insula, III, 122, 23. Ejus aves, II, 371, 4. III,
 480, 68 a.
 Diomedes ad Helenam repetendam Trojam proficiscitur,
 IV, 424, 4. In Patrocli ludis funebribus victor, tripod-
 em aeneum, victoriae praemium, Delphis dedicat, II,
 297, 12. Palladium rapit, II, 10, 5. Diomedes Argos re-
 versus, III, 338, 10. Aegialeae uxoris machinatione apud
 Argivos in crimen venit, Argisque aufugit, II, praef. vii, 2.
 A Corcyrae advocatus draconem interficit; in Japygiam
 transvectus contra Brundisios pugnat; ob id honoribus
 affectus, a Dauno occiditur; statuae ejus evertuntur, II,
 371, 3. 220, 27. Diomedes in Africam appulsus ibique a
 Lyco in vincula conjectus a Callirrhoe liberatur, III,
 472, 23. Ejus templum in Timavo ad intima sinus Adria-
 tici, III, 275, 55. In Italia condit Ἀργυρῆα; frater
 ejus notus Alenus; ejus dirae et mors, II, 371, 3.
 Colitur Argyrippis, Metaponti, Thuris, III, 122, 23.
 Διομήδους ἀντίχον, proverb., II, 320, 60.
 Diomnestus Eretriensis quomodo magna vi pecuniae potitus
 sit, quae postea in Hipponici Atheniensis manus venerit,
 II, 199 b.
 Dio academicus, IV, 391.
 Dio, ex Arete pater Hipparini vel Aretae, II, 83, 1, Diony-
 sium juniorem aggreditur, II, 172, 224. Inter comites
 ejus Eudemus Cyprius et Timonides Leucadius, II, 83 a.
 Ejus frater Eurymenes, III, 7, 22 a. Ad eum in Siciliam
 venit Plato, III, 5, 14.
 Dione in Phoenicum mythologia, III, 568, 19. 20.
 Dionysia tribus Alexandriae, III, 165, 21.
 Dionysia fest. Athenis, II, 185, 272.
 Dionysias, e. q. Naxus ins., IV, 294, 4.
 Dionysius senior, Syracus. tyrannus. Ejus tyrannidem, II,
 171, 222, mulier Himeræa praedixit somnio docta, II,
 200 b. IV, 641. Dion. cum Locris affinitatem contrahit,
 II, 174, 231. Adriam condit, IV, 407, 2. Frustra ambit
 amicitiam Pythagoreorum, III, 7, 22 a. Platonem di-
 vitibus cumulat, III, 163, 16; eundem vendi jubet, III,
 581, 24. Aristippus Cyrenaeus De rebus Libyca liberos
 tres ad Dionysium mittit, II, 79. Aeschines Socraticus
 eum convenit, IV, 155, 3. Dionysius emit pugillares
 Euripidis, II, 52, 73, et vestem Alcisthenis Sybaritae,
 III, 141, 85. Quenam scripserit Dionysius II, 80.
 Dionysius junior matrem habuit Doridem Locrensem, II,
 307, 10. Ejus in Locrenses virgines scelus. Quare postea
 uxor ejus et liberi a Locrensis omni contumelia affecti
 misere pereunt, II, 307, 10. Candelabrum Tarentinorum
 in prytaneo dedicavit, III, 72, 5. Legatos, inter eosque
 Polyarchum, ad Tarentinos misit, II, 276, 15. Phi-
 loxenem poetam cur in lapidinas conjecerit, II, 297, 13.
 Fuit myops et violentus, II, 172, 223; luxuriosus, III,
 160, 2. Scenicas vestes induebat, II, 477, 31. Novorum

- vocabulorum architectus, II, 82, 1. Ejus assentator Chiraeophus, IV, 414, 6. Tyrannus a Dione victus, II, 83, 1, *ὑπερμαρτυρῶν καὶ τυραννοποιοῦμενος* vitam misere finivit, II, 307, 10. Corinthi literas docens Aristoxeno narrat historiam de Damone et Phintia Pythagoreis, I, 273, 9. Supellectilem ejus emit Dionysius Heracleon tyrannus, III, 529, 4.
- Dionysius, Clearchi Heracleon tyranni filius, frater junior Timothei, a Salyro tutore educatur, III, 527, 2. A fratre socius regni assumitur; fato defunctum magnifice sepeliendum curat, III, 528, 3. Solus tyrannidem obtinens, Persarum potentia post praelium ad Granicum corrumpente, ditionem auget; de regno vehementer periclitatur, exulibus Alexandrum M. et postea Perdiccam contra eum instigantibus; post mortem Perdiccae vires ejus et potentia corroborantur, ducta in matrimonium Amastri, Darii III fratre nata; favent ei cives. Antigono Cyprum oppugnanti auxiliatur; filiam in matrimonium dat Ptolemæo, qui Antigoni fratre natus Hellesponti satrapa erat. Tyranni nomen dedignatus, regis assumit; corporis pinguedine laborat (cf. III, 15, 16); morti propinquus regni administrationem et liberorum tutelam relinquit Amastri uxori; regnavit annis triginta, III, 529, 4.
- Dionysius Argivus scriptor, III, 26, 10.
- Dionysius δ Χαλκοῦς, Atheniensis, laudatur, II, 200 b.
- Dionysius Characenus, geographus, quem Augustus, ituro ad Parthicas Arabicasque res majore filio, ad commendanda omnia in Orientem præmisit, III, 478, 44. Ad Indicas regiones explorandas missus, II, 442 b.
- Dionysius δ Κυπρίος, medicus, III, 576, 19.
- Dionysius Heracleota, Zenonis disc., II, 494.
- Dionysius, Jassensis puer, a Delphino amatur, II, 478, 17.
- Dionysius Medus, Diodoti regis temporibus Mesopotamiam tenebat, II, *præf.* XIX, 25.
- Dionysius Milesius historicus; ejus tempora et opera, II, 5.
- Dionysius Scytobrachion Lydica sub Xanthi Lydi nomine edidit, III, 342, 9.
- Dionysius Pergamenus, scriptor, III, 489.
- Dionysius, δ χαλκοῦμενος Πτολεμαῖος, Ptolemæo Philometori insidias struens ausus excidit; proelio victus in superiorem Egyptum se recipit, plebemque ibi ad seditionem excitat (a. 168), II, *præf.* p. IX, 8.
- Dionysius Phaselita, scriptor, III, 27.
- Dionysius, Platonis magister, III, 243, 143.
- Dionysius Samius vel Rhodius, Solis sacerdos et historicus, II, 7 a.
- Dionysius Thebanus poeta et musicus, II, 287, 73.
- Dionysius Thrax, Teri f., gram., III, 189.
- Dionysius Thrax, consul an. 419 p. C., IV, 71, 1.
- Dionysius cum Sotele Plutonium colosum Sinope Alexandriam transvexit, II, 614, 73.
- Dionysius ad Gobazem in Colchidem mittitur, IV, 104, 26. Cum Gobaze Constantinopolim venit, IV, 107, 34.
- Dionysius aulam præfectus in Zenonem imp. conspirat, IV, 619, 211, 4.
- Dionysodorus Troezenius, II, 84 b.
- Dionysodorus Thebanus, legatus a civibus ad Darium Codomannum mittitur, II, 84 a.
- Dionysodorus Boeotus scriptor, II, 84 (*Fortasse idem cum antecedente*).
- Dionysodorus tibicen, IV, 167, 38.
- Dionysodorus, archon Athen. (56 p. C.), III, 619, 36.
- Dionysodoti Lacedæmonii parans, II, 626, 5.
- Διώνυσος καὶ Διώνυκος. V. Bacchus.
- Diophantus Amphitropensis, Aristidem accusat, II, 620, 6.
- Diophantus rationes servorum publicorum Athenis ordinat, II, 150, 140.
- Diophantus historicus, IV, 396, 397.
- Diophantus, Mitharæ f., Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34. In Cappadociam mittitur, ut Lucillum a Ponti ingressu prohibeat, III, 545, 37. A Lucullo proelio vincitur, III, 549, 42.
- Diopithea, Eleus, Hippiae sophistæ pater, II, 59 b.
- Dioscorides Isocratis discipulus, II, 192.
- Dioscorum pars Alexandrinorum ad episcopatum evehere studet, renitentibus reliquis, IV, 101, 22.
- Dioscurorum apparitiones, III, 137, 76 a. Dioscuri Aphidnam et Athenas vastant, III, 118, 10, et Helenam Theseo adimunt, II, 470, 3. Eos Gryllus lustravit, III, 33, 34.
- Dioscurorum aurigæ Telchis et Amphitus, III, 639, 15.
- Dioscuria sacer hippodromus Byzantii, IV, 153, 37.
- Dioscurorum ædes Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuri sive Corybantes sive Samothracæ, Sydyçi f., in Phœnicum mythologia, III, 567, 11.
- Dioscurias, urbs Ponti, unde dicta, III, 639, 15.
- Dioscurias, una ex Albis ins. Libyæ, et alia ad Pontum, quæ postea Sebastopolis, primum Æa dicta, III, 633, 12.
- Dioshieron, Ionie opp., III, 604, 2.
- Διὸς καὶ Διὸς quid?, III, 143, 87.
- Diospolis (e. q. Thebæ Egypti), IV, 348. Ibi templa duo Mosis tempore extructa, III, 521. Ad eam Demetrii Phaleri sepulcrum, III, 47, 50.
- Diospolitæ Egypti reges dyn. XI. XII. XIII. XVIII. XIX. XX, vide tom. II, 557. 560. 565. 572-589. coll. II, 534.
- Diotimus Atheniensis, Xῶν, III, 139, 79.
- Diotimus, Asclepiadis Myrleani p., III, 298.
- Dioxippe Agenori parit Sipylum, IV, 379, 2.
- Dioxippus, Damastis Sigensis pater, II, 64.
- Diphila, sacerdos Minervæ Pallenis, III, 138, 78.
- Diphilus Bosporianus, IV, 175, 61.
- Dircæ historia, III, 628 sq., 366, 14.
- Dircæ fons prope Thebas, III, 366, 14.
- Direa, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Ditalces vel Ditalcon, unus ex Viriathi percussoribus, II, *præf.* XIX, 24.
- Ditatus, Rom. in Suania dux, IV, 210. Idem *Æxisafus* vocatur p. 211.
- Dithyrambos saltatione imitabantur, II, 284, 48.
- Ditizele, Nicomedia regis uxor prior, Zieles et Lysandram mater, a cane morsu moritur, III, 600, 75.
- Dius, Apellidis f., Mæonia frater, pater Hesiodi, II, 66, 10.
- Diyllus Atheniensis historicus, II, 360, 1.
- Dizabulus (*Silzibulus* IV, 205, 10), Turcorum dux, contra Ephthalitas bellum gerit; quo absoluto, in Avares arma movenda statuit (c. an. 562), IV, 205, 10. Sogdaitis permittit legatos ad Persarum regem de serici commercio mittere, IV, 225, 18. Deinde ipse legatos ad Persas de amicitia mittit. Quos Choaroes veneno clam tollit, *ibid.* Hæc inimicitiarum origo, *ibid.* Misso Maniach legato, cum Justino amicitiam et armorum fœdus laet, IV, 226.
- Dizabuli domicilium in monte Ectag (*monte aureo*); ejus tentoria et domus opulentæ describuntur; ibi ad eum venit una cum Maniach reduce Zemarchus, Justinus legatus. Contra Persas proliciatur comitem sibi Zemarchum adjungens; reliquos legatos donis cumulat dimittit; Zemarcho concubinam Chercidem dono dat; Tagma et Tarchan legatos una cum Zemarcho Constantinopolim redeunte ad Justinum mittit (568), IV, 227 sq., 20. Moritur circa an. 476. Succedit ei Turxanthus filius (q. v.), IV, 247, 43.
- Dizas, Ædell p., Paræopolitanus, III, 609, 1.

- Dizae, Sarces p., Amphipolitanus, III, 609, 1.
 Dizastes, Bithyls p., Paracopolitanus, III, 609, 1.
 Dmasagoras, Homeri pater, II, 16, 2.
 Doccurius, Alouci f., ex Ebuobisynnesia urbe longevus, III, 609, 1.
 Doccurius, Lusitanus, Ambati pater, III, 609, 1.
 Δοκυμασία τῶν ἀρχῶν a thesmothetis introducitur, II, 116, 31.
 Dodonaeum oraculum nomen habet a Dodone nymphea Oceanide, vel Jovis et Europae f., II, 363, 4. Ex Pelasgia Thessalica in Epirum translatum est, II, 463, 3, 4. Ejus quercus fatidica, II, 462, 2. In Dodonaeum oraculum Thebanorum flagitium, II, 198 a. Δωδωναίων χαλκῶν, III, 124, 30. IV, 326.
 Dodone Italica, III, 153, 20.
 Dodone Oceani vel Jovis et Europae f., II, 363, 4.
 Dodonidae nymphe, Hyades, III, 304, 19.
 Dolba, urbs Adiabenes, III, 587, 11.
 Doliche, ins. ad Lyciam, III, 236, 86.
 Dolionia Homerica, II, 17, 3.
 Dolionum sedes, II, 38, 45. Macronum fluitimi, II, 38, 46. Eorum cum Argonautis pugna, II, 18, 6.
 Doloncus Thracum rex, inde a cujus temp. polygamia ap. Thracas invaluit, III, 594, 37.
 Dolopes, II, 267, 73.
 Domitianus Caesar, IX consul (84 p. C.), III, 623, 53. Decebal, Dacum regis, ad Domitianum imp. legatio, (an. 86), IV, 185, 4. De rebus imp. IV, 479, 106 sq.
 Domitius (L.) Ahenobarba. In ejus locum Octavianus pontificum collegio adscribitur, III, 429, 4.
 Dominus, Juliani soph. pater, III, 863.
 Donatus Hunnorum regulus dolo interimitur; ad eum legationem oblit Olympiodorus, IV, 61, 18.
 Dora vel Dorus, urbs Phoeniciae. Ejus origines, IV, 363, 2.
 Doria, Phalanthi f., Iphicli amore capta, patriam urbem hosti prodit, IV, 406.
 Dorcon, Arcadionis f., III, 139, 79.
 Dorea e Thessalia Hestiaeotide profecti ad Parnassum tres urbes condunt (unde τριτάτας), II, 349, 4. Ex Hestiaeotide sub Tectapho cum Achaeis et Pelasgis in Cretam migrant, II, 349, 3. Cf. IV, 507, 12.
 Dorica tetrapolis vel tripolis, II, 239, 12.
 Dorica pentapolis; ejus solennitas, δ Δωρικός ἀγών, IV, 324, III.
 Dorica harmonia, a Thamyri inventa, IV, 402, 8. Ejus in doles, II, 287, 71.
 Doriens, Neoptolemi et Lanassae f., III, 338, 13. 14.
 Doriens, Rhodius, Diagoras f., Olympionica, II, 183, 266.
 Doricha. V. Rhodopia.
 Dorion, Orphei f., II, 86, 10.
 Dorionis tibicinis dictum, III, 310, 8. IV, 416, 14.
 Dorippe Jovi parit Hellenem, IV, 390, 9.
 Doris, Thessaliae pars, quae postea Hestiaeotis, II, 349, 3. III, 638, 8.
 Doris, Helladis regio, e qua Dryopes ab Hercule ejiciuntur, II, 138, 98.
 Doris, Nerei uxor, III, 154, 25 b.
 Doris Locrensis, Dionysii junioris mater, II, 307, 10.
 Dorium, Peloponnesi urbs, in qua Thamyris harmoniam Doricam invenit, IV, 402, 7.
 Dorium, una ex quattuor urbibus Doricae tetrapoleos, II, 239, 12.
 Δωρῶν γῆραφῃ apud Athenienses ad thesmothetas pertinet, II, 116, 31.
 Dorotheus medicus citatur, III, 623, 55.
 Δωροθεΐας γῆραφῃ ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.
 Dorus, Phoenix, Neptuni f., IV, 363, 2.
 Dorus, Hellenis f., Hestiaeotidem obtinet, III, 638, 8. Tectaphi pater, II, 349, 3.
 Dorus, Cariae urbs, II, 618, 2.
 Dorus, Phoeniciae urbs, IV, 467, 1; in ea Tryphon obsessus, III, 644, 40.
 Dorylaeum, urbs Phrygiae, IV, 385, 11.
 Dorylaeus, Mithridatis dux, Chios debellat, III, 542, 33.
 Doryclus, Ulyssae et Eulippae f., III, 339, 17.
 Doryclus, Phoenicis et Cassiopae f., III, 302, 4.
 Dosiades historicus, IV, 399.
 Dosithens Judaeus, Cleopatrae reginae dux, III, 573, 16.
 Dosithens, historicus, IV, 400.
 Dotia, Elati f., III, 153, 21.
 Dotia, Asterii et Amphictyonis f., III, 153, 21.
 Dotia Ialyso Symen parit, III, 152, 12.
 Dotium, urbs Thessaliae, unde dicta, IV, 317, 2. III, 153, 21. In eam migrarunt Cnidii, III, 153, 21.
 Dotius, Elati f., IV, 317, 2.
 Dotus, Pelasgi aut Neonis f., Hellenis nepos, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Doxander Mytilenaeus principium fuit belli quod cum Atheniensibus Mytilenaei gesserunt, II, 158, 172.
 Doxomanes, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Δρακμή. Nominis origo, II, 128, 101.
 Draco sive Orontes, Syriae fl., IV, 467, 3.
 Draco, pastor asper ovium (μῆλων) apud Hesperidas, IV, 295, 8.
 Draco, Thebanus, Harmoniae pater, a Cadmo interficitur, IV, 387, 4.
 Dracontis legislatoris mors, IV, 161, 20. Leges, I, 106, 4.
 Draco Corcyraeus, scriptor, II, 86 a.
 Draco historicus, IV, 402.
 Dracones Laocoontis, eorumque nomina, III, 340, 17 a.
 Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, II, 127, 74.
 Δρακόντιον, planta, II, 300, 27.
 Dracontites lapis, IV, 277, 1.
 Δρακόντιον νῆος Libyae, III, 238, 124.
 Dragmus, urbs Cretae, IV, 548, 4.
 Drangenae urbs Phrada sive Prophthasia, III, 643, 32.
 Dravus fluv., IV, 231, 25.
 Drecon vel Drencon fluvius, IV, 83. 97, 14. (Idem Dricca vocatur, IV, 95, 9.)
 Drepane. V. Corcyra.
 Drepanum Aegypti ad sin. Arab. promontorium, III, 477, 42.
 Dres, Orphei f., Eucleis pater, III, 641, 20.
 Dricca fluv. V. Drecon.
 Drimacus, servorum in Chio dux; ejus mors et heroum, II, 378, 12.
 Drimo, Alcyonei f., IV, 422, 46.
 Dromae parasiti dictoria, IV, 415, 10. 11.
 Dromaeus Cans, gryphis ludere sapiens, II, 322, 67.
 Druidae Gallorum, III, 323, 7. Eos Aurelianus consulit, III, 685.
 Dryas a Clito interfectus, IV, 423, 1.
 Dryum in Attica alterum, alterum in Boeotia, II, 181, 254.
 Dryopes, II, 36, 32; sub Dryope ex regionibus circa Spercheum fl. sitis profecti, aut e Doride ab Hercule ejecti, Asinen Argolidis incolis frequentant, II, 137, 98. Dryopum rex, Melaneus, IV, 344. In Dryopide regione τὰ λουτρά τὰ Ἡρακλίδου, IV, 344. Dryopibus Argolidis Delphos suadet, ut a Doriensibus deficiant, III, 376, 38.
 Dryops, Arcadia f., Asinen occupat, II, 137, 98. Thiodamantis pater, III, 151, 10, et Cragali, IV, 343.

Δρύς, locus, quo Prienienses a Milesiis clade afficiuntur
 (Τὸ περὶ Δρύν σκότος), II, 160, 179, 336, 6.
 Dryusa, postea Samus ins., II, 159, 175, 215, 10, 1.
 Dubium, Armeniæ opp., a civibus, qui ad Rom. deficiunt,
 relinquitur (an. 571), IV, 271.
 Dubius Gothus Adaulphum occidit, IV, 63, 26.
 Dulichium ad Cephalleniam pertinet, II, 350, 6.
 Δούλων πόλις in Libya, III, 155, 38; alia in Creta, IV,
 500, 3.
 Dumada, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
 Dumana, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
 Durines urbis incolæ Characem ab Alexandro deducti,
 III, 478, 44.
 Duris Elaita poeta, II, 466 not.
 Duris Samius. Ejus vita et scripta, II, 466.
 Dydaheus, Bithynorum rex, III, 536, 20.
 Dymas ex Eunoe gignit Hecubam, IV, 345, 2.
 Dyme urbs in Bupraside, II, 135, 93.
 Dyndasum, Cariæ opp., III, 234, 58.
 Dyrrachium olim Epidamnus; unde dicta urbs, IV, 574, 15;
 servi ibi publici, II, 150, 140. Dyrrachenus Aretea hist.
 et Philonides, q. v.
 Dysaules autochthon, e Baubone gignit Protonoea et Nisam
 (Misam?), III, 302, 6. Cererem hospitio excipit; ejus
 uxor et filii, II, 339, 3.
 Dyspontium, Pisææ urbs, ex qua Antimachus Olympio-
 nica, III, 605, 4.
 Dyspontus, Pelopis f., III, 605, 4.

E

Ebenus arbor in India, II, 410, 10.
 Ebidas, Madiani f., III, 214, 7.
 Ebias Tolex. De eo historiuncula, IV, 401, 2.
 Ecbasus, Argi f., Arestoris pater, III, 642, 25.
 Ecbatana, s. Batanea, s. Epiphania, Syriæ urbs, III, 644,
 50.
 Ἐκκλησίαι Atheniensium, ἡ κυρία, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη, ἡ τε-
 τάρτη. Quænam res in singulis tractari solitæ sint, II,
 116, 32, 117, 33.
 Echarus, unus e Cnopi regis occisoribus Erythrarumque
 tyrannis, ab Hippote interfectus, IV, 431.
 Echecrates, Pheræus, Pausaniæ p., III, 703, 2.
 Echecrates, Philiasius, Pythagoreus, II, 275, 11, 12.
 Echedemia. V. Echedemus.
 Echelemus (alii Echemus), Arcas, Tyndaridas in Atti-
 cam invadentes secutus Echedemiam (postea Acade-
 miam) de se nuncupat, II, 339, 13.
 Echelaus, dux Penthilidarum, qui in Lesbum coloniam de-
 duxerunt, IV, 459, 12.
 Echemenes, historicus, IV, 403.
 Echemus, Coloni f., III, 78, 4.
 Echeneis fons in Caria, IV, 335, 2.
 Echenices Delias donarium, IV, 494, 9.
 Echephron, Psophidis f., III, 638, 7.
 Echephylidas, historicus, IV, 403.
 Echepolus, Sicyoniorum princeps, IV, 638 a.
 Ἐξορυγµοί, aquarum claustra, Babylonis, IV, 283,
 8, 284, 9.
 Echetus, Bucheti f., Siculorum tyrannus; ejus mors, III,
 153, 25.
 Echlades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam
 missus, III, 391, 58.
 Echlnades insula; una eorum Taphus, II, 28, 1.
 Echlnus in Thessalia terræ motu vastata, IV, 381, 2.
 Echlon, Spartus, IV, 520, 1.
 Eclectus in Commodum imp. conspirat, IV, 585, 121 sq.

Ecnibates, Baslachi f., Tyrionum judex, IV, 447, 2.
 Eephanes, Eurycleæ pater, IV, 405, 6.
 Ectei (vel Ectag) mons, i. e. aureus mons, in quo Tardu
 Turcorum dux habitavit, IV, 247, 43.
 Edebessus, Lyciæ opp., IV, 133, 1.
 Edecon Scythæ cum Oreste ab Attila ad Theodosium mitti-
 tur. Causa legationis. A Chrysaphio inducitur, ut redux
 Attilam interficiat, IV, 76, 7. Edeconis consilia perspe-
 xit Orestes, IV, 78. Quod sentiens Edecon quæ Themiolo-
 sius et Chrysaphius committere moliantur, Attilæ prodit,
 IV, 80.
 Edessa in Epiro, IV, 127.
 Edessa, in Osroene urbs, a Romanis L. Veri Aug. ducibus
 obsessa, III, 652, 8.
 Edones Thracæ Antandrum urbem obtinere, II, 162,
 190.
 Edonis, prius Antandri urbis nomen, II, 162, 190.
 Edosa, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42; IV, 351, 2.
 Edumæi sive Idumæi Arabes, IV, 525, 22.
 Eetion, qui et Jason, Electræ f., in Cereris signum su-
 perbit; quare fulmine interficitur, II, 494, 18.
 Eetion, Brisei f., III, 154, 29.
 Egeria nymphe, IV, 400, 1.
 Egesta, Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Egestus Troua, a quo Egesta Siciliæ urbs, III, 573, 13.
 Ἐλευθεριῆς Jupiter, IV, 419, 30.
 Ἐλευθερίαι, II, 363, 10, 619, 5, sunt in ἑλληνιστῶν κυρία,
 II, 116, 32.
 Εἰς ὑμῶν κατάστασιν δίκην ad archontem eponymum
 pertinens, II, 113, 27.
 El, in Phœnicum mythologia, III, 567, 14, 570, 4 sq.
 Elacatene, Ichthyis et Hesychiæ f., III, 155, 33.
 Elacatus, Herculis amasius in cuius honorem Ἠλακῆτις
 ap. Lacœdem celebrantur, II, 628, 13.
 Elæa, Phœniciæ urbs, III, 575, 17.
 Elæa, locus ad Nicomediam, ab Amazone nomen habet,
 III, 597, 58.
 Elæus, Hippothoontidis tribus in Attica demus, II, 356,
 13.
 Elæus urbs, ab Hegesistrato Ephesio condita, unde nomen
 habeat, IV, 488, 3.
 Elatea, urbs Boeotiar, III, 616, 32. Ibi moritur Philippus
 Cassandri filius, III, 695, 3. Urbs terræ motu læsa,
 IV, 381, 2.
 Elatus Herculem lucta vicit in Olympia, II, 487, 76.
 Elatus Lapitha, Carnidis (postea Cænei) pater, II, 244, 30;
 III, 618, 34; Dotii pater, IV, 317, 2, III, 153, 21.
 Elboudia, inter Ægyptum et Cyrenen urbs, III, 607, 22.
 Elbysia in Iberia, II, 24, 20.
 Eldas, Madiani f., III, 214, 7.
 Elatrum, indumentum, IV, 407.
 Elea, urbs Italiæ, II, 245, 33.
 Eleas (fluv.) III, 32, 26.
 Electra, Atlantis f., in Samothracia Strategis appellatur,
 II, 494, 18; mater Dardani sive Polyarchi, Eetionis sive
 Jasonis, et Harmoniæ, II, 494, 18. Cf. IV, 378, 1. —
 Electra e Libya in Samothraciam venit; ejus e Jove li-
 beri: Hemithra (?), Dardanus, Harmonia, IV, 378, 1.
 Electri origo, IV, 463, 474. III, 166, 25. III, 156, 41.
 II, 87 a.
 Electrises portæ Thebarum unde nomen habeant, II,
 494, 18.
 Electrila lacus, III, 158, 41.
 Electryo, Persæ et Andromedæ f., pater Alcmenes, cum
 filiis occiditur a Tapho et Teleboa, quod Hippothoos
 bona illi restituere volebat, II, 28, 1.
 Electryone, Solis et Rhodi f., III, 176, 1.

- Elegia, urbs trans Euphratem sita, III, 587, 5.
 Elei, nomen habent ab Eleo; ab huius filio Epeo nominati sunt Epei, II, 189, 281. Eleorum rex Opus, II, 145, 117. Eleorum lex ab Oxylo lata, II, 135, 93 a. Elei cum Calydonis Iliantes, III, 160, 3. Eleorum resp., II, 135, 92. Hellanodica, II, 135, 92. Elei, iubente oraculo, non optulante Lacedaemonis contra Helotes belligerantibus, III, 604, 1. Eleorum coloni Scylluntii, IV, p. 288. Apud Eleos κάλλους ἀγῶνας, IV, 460, 14. Elidis oraculum, II, 239, 14. Apud Eleos Apollo ἑφοργός, III, 135, 70. Elidis quas partes Caucones olim tenuerint, II, 185, 93. Elis urbs a verbo ἄλιξις nomen habet, II, 337, 11. In Elin urbem epigramma, III, 139, 80. Elidis urbes: Macistus, II, 219, 25, et Ephyræ, II, 61, 5. Mons Menitha, IV, 331, 6. Elei: Alexinus, Euanoridas, Iphitus, Pantaleon, Phædon, Plangon, Pyrrhus, Soterichus, Aristolochus, Agemon, Hellanicus, Cletias, Hippas sophista, q. v.
 Eleon, Boeotiae urbs, Bacidis patria, IV, 474.
 Elephantii Gangaridarum, II, 403, § 12; reliquæ Indiae, II, 406, 40. Eorum apud Indos venatio; belluarum earum historia naturalis, II, 431, 37. 38; longævitas, III, 474, 30. 475, 34; amores et memoria, III, 474, 31; prudentia; vota diis faciunt; quare diis carissimum animal, III, 474, 32; dentes vel cornua, III, 475, 35. Elephantii στυγέουσι, III, 475, 37.
 Elephantide (ab) ad mare 750 passus, IV, 334, 3.
 Elephantini reges dynastiae quintæ, II, 552.
 Elephas, Indus mons, IV, 388, 8.
 Elesthaas. V. Auxumitæ.
 Eleus, Neptuni et Eurypylæ f., pater Alexidis et Epei, Elidem incolis frequentavit, II, 189, 281.
 Eleus, Cimonis filius, II, 55, 5.
 Eleusis urbs, III, 119, 11; in Achillis clypeo, III, 633, 10. Eleusinis incolæ antiquissimi antochthones, deinde adventæ Thraces sub Eumolpo contra Erechtheum auxiliaturi, II, 484 a. Eleusini ludi propter fructum a Cerere datum instituti, omnium antiquissimi sunt, II, 189, 282. At Ἐλευσινίαις πεντατηρίαις Atheniensium, II, 120, 47 a. Stratonices monumentum Eleusine, III, 187, 4. Eleusinia via sacra, II, 254, 59, 1. 266, 72. Eleusinius, Musæus, II, 23, 1. 284, 51.
 Eleusis, vicus prope Alexandriam, II, præf. x, 8.
 Eleuther, Lycaonis filius, crimine patris vacuus, in Boeotiam fugit, IV, 317.
 Eleutheræ, in Boeotia urbs, unde nomen habeat, IV, 317. Myronis et Lycii patria, III, 116, 2.
 Eleutheria, Platænsium festum, II, 257, § 11. Samiorum, IV, 406. Smyræorum, IV, 402, 6.
 Eleutheriscus, Macedoniæ urbs, IV, 509, 4.
 Eleutherna, urbs Cretæ, IV, 529, 10.
 Eleutheropolitani in Palestina, IV, 55, 106.
 Eli, iudex Iudæorum, IV, 549, 17.
 Eliaca philosophi secta, IV, 176, 68.
 Elibus Marudachum Baldanem interficit, eique in Babylonis imperio succedit; tertio anno post a Senecheribo captus in Assyriam abducitur. II, 504, 12.
 Elieus, Cephiæ et Sciadis f., Tanagræus, Eunosti pater, III, 78, 4.
 Elmæ regi filiam nato maiorem despondet Archelaus Macedoniæ rex, II, 152, 154.
 Eliphas, Themanitarum rex, III, 220, 12.
 Elión in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
 Eliús, Barachelis f., Zobites, III, 220, 12.
 Eloim, in Phœnicum mythol., III, 568, 18.
 Elpidia, Placidia nutrix, IV, 66, 40.
 Elpinice, Cimonis soror et uxor legitima, deinde Callie nupsit, II, 54, 3; pro Cimone fratre accusato apud Periclem deprecatur, II, 55, 4.
 Elymæ tibiæ vel scytaliæ, III, 482, 79.
 Elymnum, ad Euboram insula; inde muribus pelluntur Chalcidenses, qui in Athum montem emigrant, II, 222, 31.
 Elyrus, urbs Cretæ, IV, 528, 6.
 Elysia, quæ loca vocentur, III, 146, 93.
 Elysus campus in Ægypto, III, 511, 8.
 Emathion, pater Aeropi, IV, 445.
 Emathion, pater Romi, IV, 395, 11.
 Emeum, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
 Ἐμμελεια, saltatio tragica, II, 283, 44. 284, 50.
 Emmenides, Telemachi f., Xenodici frater, Ænesidami pater, avus Theronis, IV, 433, 5. 6.
 Emmor, Sychemi pater, III, 215, 217.
 Emodus mons, II, 402, 1. 408, 3.
 Empedocles, Metonis pater, Empedoclis philosophi avus, Ol. 71 Olympionica, II, 183, 263. III, 42, 27.
 Empedocles, Metonis f., Xenophanis imitator; Pythagoreos audivit, Pantheam curavit, III, 42, 27. Exæneti f. et Exæneti pater; ejus victoria Olympica, III, 162, 11. 169, 6. Archytæ Tarentini disc., II, 300, 23. Hippasum et Brontinum audisse fertur; a Pythagoreorum consortio exclusus est, III, 6, 20. Gorgiæ disc., Pausaniæ amator, III, 162, 12. Ejus divitiæ, vestitus, Καθαυὸς carmen; frater Callicratidas, III, 577, 8. Alia de ejus vita, ætate, moribus, dictis, mortis genere, III, 164, 29. II, 170, 215. 187, 376. II, 24, 6. III, 6, 22. II, 183, 263. Ejus scripta De natura et de semina exanima, III, 162, 12. Tragediæ num sint genuinæ, III, 6, 21. Ejus καθαυὸς rhapsodus in Olympia recitavit, II, 249, 47.
 Empedotimus scriptor, II, 197, not.
 Empodus scriptor, IV, 403.
 Ἐμπορῆσαι δίκαι a thesmothetis introducuntur, II, 116, 31.
 Ἐμπορίου ἱμναστῆραι Athenis, II, 119, 42.
 Empusa appellabatur mater Æschinæ, II, 493, 17.
 Empylus Rhodius hist., III, 327.
 Enalios, Neptuni f., Olympiæ vicit, III, 610, 18.
 Enalus Æolensis, Phineæ filiam deperiens, cum illa se in mare dejecit; a delphino servatur, Neptuno carissimus, IV, 459, 12.
 Enchelanes s. Enchelenses, Illyriæ gens, III, 152, 13.
 Enchelea, vicus Boeotiae, postea Thebæ, IV, 544, 8.
 Endeis Æaco parit Telamonem, IV, 316, 3.
 Endymionis fabula, III, 119, 1. Junonis amore captus, somnum æternum a Jove sibi expellit, IV, 403, 3. Arcas lunæ rationes primus invenit, IV, 426, 2. Vir mysticus apud Cares, cur lunam amasse dicatur. Ejus sepulcrum, IV, 547, 11. Pater Ætoli, II, 442, 8; Eurypylæ, II, 189, 281.
 Ἐνν καὶ νῆα Athenis quondam Demetrias vocabatur, III, 117, 8.
 Enentiphinaus (?), Æg. rex xxv sec. Eratosth., II, 558.
 Enenbulus, animal quod e mari emergens Chaldæis apparuit, IV, 280, 1.
 Eneugamus, animal divinum ap. Chaldæos, IV, 280, 1.
 Engyium, Siciliæ opp. cum Matrum deorum templo a Cretensibus exstructo; in eo Ulyssis et Merionis galeæ deabus consecratæ. Bello Punico secundo incolæ a Carthaginiensium partibus stant; Niciam civem ad Romanos ut deficiant suadentem Pœnis tradere volunt; postea a Romanis subacti servantur, Nicia illo pro iis apud Marcellum intercedente, III, 271, 45.
 Ἐγγυόταν quid sit, II, 440, 4. III, 133, 58.
 Enipo serva Archoli mater, II, 70, 12.
 Eana, urbs Siciliæ, III, 288, 83, quam servi rebellantes

occupare, et sedem dominationis suae facere instituunt, II, *præf.* xxi, 26.
 Enneachordum, instrum. mus., II, 286, 64.
 Enneacrunos, olim Callirrhoe, Athenis, III, 32, 27.
 Enochus, i. q. Atlas, Methusalami pater, III, 212, 3.
 Evodia Diana, IV, 339, 7.
 *Ewotoxolrai in India, II, 423, 29. 424, 30.
 Entimus, e Gortyne Cretensis, ab Artaxerxe donis cumulat, II, 296, 11.
 Entoria Saturno parit Hymnum, Faustum, Felicem, IV, 372, 2.
 Enyalios Libyam et Neptuni filius, IV, 544, 15; a Marte occisus, III, 597, 57. Enyalio Athenis sacra facit ὁ πο-
 λίμαρχος, II, 114, 28.
 Eon, arbor ex qua Argo fabricata, III, 243, 147.
 *Eῶρα, festum ap. Colophonios, II, 164, 197.
 Eorili, primi Amyricae urbis in Thessalia incolae, II, 465, 7.
 Epænetes archon Atheniensis Olymp. 46, I, 14, 5.
 *Επατάλα Laced., III, 20, 2. II, 242, 23.
 Epaminondas indoles, II, 310, 23. κλειστόν γυνώσκων, ἐλά-
 χιστον ἐφ' ἑγγόμῳ, II, 269. Ejus magister Lysis Pytha-
 goreus, II, 275, 11. III, 5, 18; tibiis cum canere docent
 Olympiodorus et Orthagoras, II, 286, 60. Stesimbrotum
 filium inobedientem necasse fingitur, IV, 375, 1. Litem
 de Side agro quomodo diremerit, III, 192, 4. Τὸν λεπὸν
 λόγον constituit, II, 200 α. Ad Mantineam ab Anticrate
 Lacone occisus, II, 192, 3. Ejus dictum, IV, 23, 22.
 Epaphroditus Neronem moribundum conficit, IV, 576, 91.
 Epaphus cum Baccho, Osiride et Sarapi compositus, III,
 155, 37.
 Epaphus, historicus, IV, 404.
 Eparchides, historicus, IV, 404.
 Epei in Aetolia longævissimi, II, 66, 5. Cf. Epeus.
 Epeis, Aegyptius λεγομένη μαρτυρία, theologica scripsit, III, 572.
 Epeus, Elei f., Eleos de se Epeos nominavit, II, 189, 281.
 Ephas, Madianae f., III, 214, 7.
 Ephesia Attica, II, 111, 19. 112, 20.
 Ephesias, locus ad Pontum Euxinum, ubi Ephesii coloni
 urbem condere coeperunt, IV, 152, 31.
 *Εφεσι in iudiciis Atticis quid?, II, 119, 41.
 Ephesus, II, 309, 16. III, 616, 22. Urbis origines, IV, 371;
 a servis Samiis condita, IV, 442; unde nomen habeat,
 III, 597, 58. II, 212, 34. Ephesii coloni in Ephesiade ad
 Pontum Eux. consederunt; hinc sub Timasia duce By-
 zantium transierunt, IV, 152, 32. Ephesiorum tyrannus
 Pythagoras a Basilidis imperio dejectus, IV, 348, 2.
 Ephesii contra Magnesios belligerant; victoriam his con-
 ciliat Pherecydes, III, 40, 19. Ephesii Magnes ad
 Mæandrum in servitutem redegerunt, IV, 383. Ephesiam
 Dianae bona Sadyattes mercatoris dedicavit Croesus, III,
 397, 63; Ephesiorum luxuria, IV, 383; tentorium Per-
 sicum Alcibiadi figunt, III, 160, 1. Ephesus submersa; a
 Lysimacho alio loco aedificata, et per tempus aliquod Ar-
 sinos vocata, II, 466 not. Urbem tenet Ptolemæus Phi-
 ladelphus, III, 710, 8. Brenno prodit Demonice, IV,
 367, 3. Ephesii templi fundamenta, IV, 167, 34. Ephe-
 sian Dianae in templo psalterium dedicavit Alexander
 Cytherius, III, 482, 77. Ephesi Veneri meretrici sanum
 est, IV, 406. Ephesia Sibylla Herophyla, III, 406, 67.
 Ephesi: Andro, Antisthenes, Aristonymus, Democritus,
 Leophantus, Hegesistratus, Menecrates, Menander, Mu-
 seus, Parrhasius, Pytherrus, Themistagoras, Xenophon,
 quos vide.
 *Εφεσι, iudices, nominis origo, II, 107, 5.
 Ephialtes et Otus primi Musae in Helicone sacra fecerunt,
 IV, 352, 1.
 Ephialtes hortatur Athenienses ne Lacedaemonis contra

Helotes auxilio sint, II, 70, 9. Ejus opera usus Pericles
 potentiam senatus Areopagici dissolvit, II, 126, 66. Ni-
 mis rigidus optimatibusque exorsus clam occiditur opera
 Aristodici, II, 126, 67; instigante Pericle, II, 491, 7.
 Ephialtis (Cimonis ?) Athen. liberalitas, II, 709, 1, 8.
 Cf. etiam II, 621, 7. 107 b.
 Ephialtem Athen. tradi sibi postulat Alexander M., II,
 472, 9.
 Ephorum ap. Laced. auctoritas, II, 209, 2, 5.
 Ephori Cumani scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1.
 Ejus sententia de Cimbrorum migrationis causa, III,
 234, 75.
 Ephorus Cumanus junior hist., III, 664.
 Ephotion, Marnalius, periodonica, III, 131, 52.
 Ephraim, Josephi f., III, 216.
 Ephratha sive Bethlehem, III, 215.
 Ephthalanus, Ephthalitarum rex, a quo gens illa nomen
 duxit, Persarum regem Perozem vicit, et Persas e Se-
 rum emporiis expulit; Ephthalitae deinde a Turcis victi
 ex regionibus istis expulsi sunt, IV, 270.
 Ephthalitae a Dizabulo, Turcorum duce, bello petuntur
 (c. 562), IV, 205, 10. Olim Sogditarum domini, IV,
 225, 18. Turcis produntur a Catulpho, *ibid.* A Dizabulo
 Turco subiguntur, IV, 226, 270.
 Ephyra, Thessaliae urbs, postea Cranon dicta, II, 463, 1.
 Ephyra, Elidis urbs, II, 61, 5.
 Ephyra, postea Corinthus, 212, 15.
 Ephyra, mater Aetæ, Corinthia, IV, 405, 4.
 *Επιβολον, sacrificium apud Athenienses, IV, 506, 6.
 Epicarus, vetus nomen Epidauri, II, 137, 97.
 Epicaste, Laii uxor, III, 366, 15.
 Epicaste Agamedae parit Trophonium et Cercyonem, III,
 637, 6.
 Epicaste Clymeno parit Idam, Theragrum, Harpalycen,
 IV, 390, 12.
 Epicharmus Cons, Helothalis fil., III, 170, 8.
 Epicharmus Syracusanus e Cerasto urbe oriundus, III,
 4, 8; duabus literis alphabetum Graecorum auxit, II,
 181, 256. Tres literas, ζ, ξ et ψ, Graecorum alphabeto ad-
 didit, II, 3 b. Ab eo multa in sua transtulit Plato, IV,
 297, 7; Spes fabula, IV, 359, 17. Quod tribuitur ei carmen
 Πολυταία inscriptum Chrysogoni tibicinis est, II, 289, 80.
 Epiclees, vir luxuriosus, cicuta vitam finit, II, 199 b.
 Epicles, pater Phrynae Thespicae, IV, 295, 1.
 Epicomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
 Epicrates Atheniensis, ad Persarum regem legatus missus,
 villis adulator, IV, 414, 7.
 Epicrates, Acharnensis, Themistocli apud Admetum ver-
 santi uxorem et liberos misit; quare a Cimone in iudi-
 cium vocatus, capitis damnatur, II, 54, 2.
 Epicuri phillos, fratres Neocles, Chæredeus, Aristobulus;
 servus ejus Mys, IV, 455, 6. Epicurus primum gramma-
 ticus, deinde philosophus; ejus mors, III, 45, 40. Com-
 plura de ejus vita, III, 170, 9. IV, 163, 28; magister Ido-
 menei Lampsaceni, II, 489.
 Epidamnus, pater Melissa, avunculus Dyrrachii, III, 574, 15.
 Epidamnus, Illyrica urbs, unde dicta, III, 574, 15. Cor-
 cyraeorum colonia, *ibid.* Epidamniorum βασιλεὺς, II,
 149, 140. Reipublicae status mutatio, *ibid.* Epidamni
 locus Melissaui, II, 574, 15. Epidamnus capta, III,
 672, 6. Epidamno oriundus Anastasius imp., IV, 141, 5.
 Urbs a Sidimundo proditur Theudericho, IV, 126 sq.
 Epidaurus, olim Epicarus, a Caribus incolis, quibus pos-
 tea se adjunxerunt Iones Atticæ, II, 137, 97. Aesculapii
 sedes, II, 15, 8. Epidauriorum rex Gorgophonus, IV,
 361, 1. Epidauri androgynus fuit, III, 619, 37. Epidau-
 ro oriundus Procles et Pamphila, q. v.

Epidius (C.) Marullus tribunus, Cæsare auctore, exilio multatus, III, 441, 20; redit, 442, 22.
Epidromus, Andromachi f., Larissus, Thessalorum prætor (192 et 188 a. C.), III, 703, 2.
Epigenes Byzantius, II, 510, 23.
Epigenes Plintham in legatione ad Attilam comitatur, IV, 72, 1.
Epigenes sive Autochthon in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.
Epigonus Ambraciota, a Sicyonia civitate donatus, musicus solers, a quo epigonum instrum. nominatum est, III, 482, 77.
Epileon, Nelei f., III, 304, 19.
Epilycus Atheniensis, pater Themandi, II, 56, 11.
Epilycus, Strattis f., Gargettius, III, 138, 78.
Epimaranites in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 45.
Ἐπιμαράνης ἐκασπύς, Athenis, II, 119, 42.
Epimenes, Milesiorum æsymneta, III, 389, 54.
Epimenides (Atticus), qui postea Buzyges dictus, aratri inventor, II, 182, 258. III, 33, 28.
Epimenides Cretensis, III, 133, 88 b, alimo vescitur, III, 40, 18. Ejus anima exit redditque, VI, 162, 23. Curetem appellatum esse ferunt, IV, 454, 1. Unus ex septem sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8. Atticam iustrat, III, 8, 24. Quot annis vixerit, III, 610 not. Corpus ejus Lacedæmonii apud se servant, II, 628, 17. Opera quæ sub ejus nomine circumferebantur, II, 21, 6. 43 b. IV, 404.
Epimetheus musices peritus, IV, 547, 13.
Epiničius, Verinæ domesticus, per silarium illo insidias struit; illo traditus Verinam rei instigatricem fatetur, IV, 136 b. IV, 618, 211, 2 sq. In Zenonem conspirat, IV, 619, 211, 4.
Epiničius comicus. Ejus fabula Mnesiptolemus inscripta, IV, 418, 23. III, 71.
Epione Æsculapio parit Machaonem et Podalirium, IV, 324, 22.
Epiphania, Syriæ urbs, III, 644, 50; patria Joannis historici, IV, 272, 128.
Epiphraides, Euphemi f., Melanopis p., III, 641, 20. Chariphemi filius, pater Melanopis, unus ex Homeri majoribus, II, 66, 10.
Epirus Campania dicta a Campo rege, IV, 299, 2. Epirum sibi subjicit Melaneus, Dryopum rex, IV, 344. Kam, absente Pyrrho rege, vastat Lysimachus, II, 453, 6. Epirotarum cum Ambraciotis bellum, IV, 344. In Epiro Aspetus Achilles cognominatur, II, 145, 21. Canes ibi egregii, II, 333, 2; boves, II, 370, 2. Populi: Chaones, Thesproti, Tymphaci, Parauzi, Amymones, Abantes, Casopi, II, 462, 4.
Epis, opp. Æthiopia, III, 478, 42. IV, 351, 2.
Ἐπιστάτης κρυπταίων, ἐπιστάτης προέδρων, ap. Athen., II, 112, 22. 23. III, 635, 2.
Epistrophus. V. Hodius.
Ἐπιστάριον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων Athenis procurat ὁ πολέμαρχος, II, 114, 26.
Epitimus Pharsallus in quinquentio a Charippo occiditur, II, 56, 11.
Ἐπιτόκιον καταστάσις ad archontem eponymum pertinent, II, 114, 27 a.
Epizephyriacæ saltationes, II, 284, 49.
Epochus vel Epiochus, Lycurgi et Antinoes f., IV, 336.
Epone, Fulvii Stelli et equæ f., dea equorum curam habens, IV, 292.
Ἐπώνυμοι. Στρατῆς ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, II, 124, 59.
Equæ carnivoræ Glauci, III, 301, 1. Equi Celtiberorum, III, 274, 51. Parthorum, ib.
Equus, locus (ad Pergamum, ut videtur), IV, 160, 14.

Erannobas in Gangem influit, II, 413, 18. 421, 26.
Erasippus Locrus poeta, II, 221, 30.
Erasixenus, strenuus potator, III, 139, 79; in eum epigramma, ibid.
Eratonius ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
Eratosthenes cur Bήρα?, IV, 163, 25.
Eraus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 12.
Erbessum in Sicilia, III, 19, 3.
Erchia, Ægeidis demus, II, 355, 7.
Erda, Parthiæ urbs ad Euphratem, IV, 409, 1.
Erechtheis tribus. Ejus demi: Euonymus, Thematus, Iamptæ, II, 354, 8.
Erechtheus rex, II, 308, 1, § 1, contra Eleusinos et Thracæ eorum socios bellum gerit, II, 464 a. Filium suum sacrificat, IV, 479, 4. Phorbantem occidit, II, 351, 10.
Erechtheus pater Alconis, quem a Chalcidensibus, ad quos confugerat, repelit frustra, II, 462, 5.
Erembi, qui ap. Hom. Od. 4, 84 memorantur, quinam sint, III, 288, 85. 86.
Eresus, III, 16, 17.
Eretrienses equitatu pollentes, oligarchice gubernantur, II, 142, 109. Oligarchiam sustulit Diagoras, II, 142, 109.
Eretrienses Diagoræ statuam ponunt, II, 217, 12. Circa Pallenen et Atho urbes condunt, II, 141, 106. A Chalcidensibus et Cleomacho prælio vincuntur, II, 141, 107. In bello Ionico Cyprios pugna navali vincunt, Sardesque obsederunt, ut Miletum Persarum obsidione liberarent, IV, 441. Persarum bello appetiti opes Athenas transferunt, II, 199 b. Eretriam num Menedemus Antigono prodiderit, III, 171, 15. Eretrienses: Athenodorus, Diomnestus, Menedemus, q. v. — Eretrica phil. secta, IV, 176, 88. Eretriensis ludimagister, II, 46, 1.
Ereuthalion, Hippomedontis vel Aphidantis vel Xanthippi f., Arcadium rex, a Nestore Pylio occisus; tumuli ejus inscriptio, IV, 318, 2.
Ergias Rhodius, historicus, IV, 403.
Erginus Milesius post Tiphyn Argus gubernator, II, 41, 59. 38, 44.
Erginus Syrus, Arati dux, Piræcum occupare tentat, III, 22, 3.
Eurilura. V. Peribœa.
Erichthonius quomodo natus sit; eistæ inclusus a Minerva custodiendus traditur Cecropis filabus, II, 22, 1.
Erichthonius, Dardani et Batia f., III, 598, 64.
Eridanus, l. q. Padus fl., III, 166, 25; nunc Rhodanus, III, 32, 22. Cf. IV, 540, 2, § 9.
Eridius, Hæmi f., a quo fluvius dictus, III, 596, 54.
Eridius, postea Iris, Ponticus fluv., III, 596, 54.
Erigone, cujus historia in Ἐρώπῃ festis cantilenis canitur, II, 164, 197.
Eriope, Æantis mater, IV, 638 a.
Eriphanis, poetria, Menalca: venatoris amorem carminibus cecinit, quæ ab illa nomen habent, II, 315, 37.
Eriphyle, Talai f., quomodo Amphiarum coegerit contra Thebas proficisci; ab Alcmacone interficitur, III, 305, 23.
Eriulphus, Gothorum princeps, auctor conjunctionis quam Fravitta repressit, IV, 41, 60.
Ermenerichus s. Armenerichus, Asparis f., IV, 135 a, quo tempore pater et Ardaburius frater a Leone imp. carsi sunt, peregre absens erat, IV, 135 b.
Ermiuth, l. e. Judæi, III, 212, 4.
Ernas, Attilæ filius natus minimus, cur ceteris carior patri fuerit, IV, 93.
Erædæ, Hippolhoontidis demus, II, 356, 13.
Eroensis, Thersippus, II, 198 b.
Ἐρως, in Phœnicum mythol., III, 568 20.
Errenysis in Gangem influit, II, 413, 18.

- Erastus Pollio (T.), e Bononia longævus, III, 609, 29.
 Erxias historicus, IV, 406.
 Erycin, in Sicilia, III, 19, 4. Eorum urbs, III, 90, 16.
 Erymanthii apri mater, III, 584, 45.
 Erymanthus, Arcad. opp., postea Pliegea, III, 638, 7.
 Erymnæ, Lycia opp., III, 234, 66.
 Erymnæus peripateticus, magister Athenionis, III, 287, 40.
 Erythia ad Gades insula, III, 100, 3. IV, 476, 1. 477, 3.
 Erythræ. Civitatis rex Cnopus interficitur ab Ortyge, Iro et Echaro, qui a Chiis adjuti tyrannidem occupant, et in cives sæviunt; tandem vero a filio Cnopi Hippote urbs in libertatem restituitur, IV, 431. Prope urbem locus Leopodium, *ib.* Erythræi Basilidarum oligarchiam sustulerunt, II, 163, 195. Milesia contra Naxios sub Diogneto duce auxiliantur, II, 156, 168 *b.* IV, 203. Erythris Diana *ορροπόλα*, IV, 431. Dianæ statuam vinciunt, III, 166, 90. Herophyle Sibylla, II, 198 *a.* IV, 474; quot annos fixerit. De ea oraculum, III, 610, 4. Græcis prænuntiat Trojæ excidium, IV, 309. Erythraea poetria, Aristomache, III, 123, 27. Erythræi: Apollodorus hist., Hippias hist., Demetrius, Lamprus, *q. v.*
 Erythraum mare, unde sit dictum, III, 25, 4.
 Erythrius, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
 Erythrius, præfectus prætorio, sub Zenone munere se abdicat (475), IV, 116, 8. Ejus laus, *ibid.*
 Erythrus, Persei filius, mari nomen dat, III, 25, 4.
 Eryx, Siciliæ urbs, II, 480, 46, et quasi arx, III, 288, 83.
 Eryxis, Philoxeni pater, IV, 316.
 Eryxo, Arcesilai II regis uxor, Learchum, mariti interfectorem, necat, III, 387, 32.
 Esar, Æthiopis opp., ab Ægyptiis conditum, qui Psammetichum fugerunt, IV, 313, 1. Bion vocatur Sape, IV, 351, 3.
 Esau, III, 214, 8. 220, 12. Isaurorum stirpis auctor, IV, 136 *a.*
 Esca, Attilæ filia, quam pater uxorem duxit, IV, 83.
 Ἐσχαρά et Σαυρά; diversa, III, 9, 29.
 Ἐσχαρία, vocatur Libya, III, 238, 17.
 Esas a Rua Hunno ad Theodosium II de reddendis transfugis legatus mittitur, IV, 71, 1. Denno ad Theodosium ab Attila mittitur, IV, 81. 95. 96.
 Etazeta, altera Nicomedis regis uxor, Zeilam machinis suis Bithynia expellit; filiorum ejus tutores, III, 337, 22. Post mortem Nicomedis fratri ejus nupsit, *ib.*
 Eleobutadæ, gens sacerdotalis ap. Athen.; nominis etymologia, IV, 402. Eleobutadæ in Scirophoriis, III, 341, 23.
 Eteocretes, II, 349, 4. IV, 307, 12.
 Eteonus in Boeotia, ubi Cereris templum et (Edipi sepulcrum, III, 336, 6.
 Etusias; sic vocabatur Antipater, Philippi f., qui per 45 dies Macedonia rex fuit, III, 609, 6.
 Etillas, panis genus, IV, 407.
 Etrusca dea, Nortia, III, 96, 7. Etruscorum rex Æolus, IV, 304, 1; Annus, III, 230, 26; vita voluptaria, IV, 296, 5; cœnæ sumptuosæ, III, 252, 1. Ex Etruria frumentum Romam convehit Sp. Nælius, II, *præf.* xxxi. In Etruria terra reperitur aquæ ianataus, III, 274, 52.
 Euagoras, Nelei f., III, 304, 19.
 Euagoras, Cleobull Lindii pater, II, 482, 53.
 Euagoras, Perlandri f., Potklæam coloniam deducens perit, III, 393, 60.
 Euagoras gibbus, Demetrii Poliorcetas parasitus, III, 310, 7.
 Euagoras Cyprius rex ab Euaecho interfectus, II, 166, 201.
 Eualces historicus, IV, 406.
 Eualeni, Arabiæ gens, IV, 409, 1.
 Euander, II, 84, *b.* Herculis disc., III, 470, 13.
 Euanoridas Eleus, Olympionica, Hellanodica, historicus, IV, 407.
 Euanthes, Bacchi f., III, 165, 21.
 Euanthes, Cœnopionis f., II, 50, 13.
 Euanthes Cyzicenus, Milesius, Samius, etc., III, 2 *not.*
 Εὐανθίς, Alexandriæ tribus, III, 165, 21.
 Euathlus Calyces amorem repudiat, II, 287, 72.
 Eubœa e Mercurio mater Polybi, III, 207, 6.
 Eubœa, olim Chalcis, IV, 352, Chalcodontis aut Maeris, IV, 395, 9. Olim Maeris et Abantis, a Thracibus ex Aba Phorica profectis frequentata, II, 141, 105. Cf. IV, 333, 5. Abantes ex ea in Chium migrant, II, 30, 13.
 Eubœa, arx Briarei, III, 594, 42. In Eubœam fugit Eurytus, post expugnatam (in Peloponneso) Œchaliæ, II, 36, 33. In eandem ex Attica fugit Alcon, II, 462, 5. Ex Eubœa oriundi Macrones ad Pontum, IV, 395, 10.
 Eubœenses ante pugnam ad Salaminem verentes ne a Græcis destituerentur propter Eurybiadis ignaviam, Pelagontem cum pecuniæ vi ad Themistoclem mittunt, II, 295, 7. Eubœæ rex Alexander, Crateri f., III, 71. Insula terræ motu quassata, IV, 381, 2. Ejus promontorium Caphareum, III, 11, 36. Eubœus Archemachus, IV, 314.
 Eubœus, Parus, parodiarum poeta, III, 128, 45. II, 313, 27.
 Eubulides, Euphanti magister, III, 19. Pythagoreus, de Pythagora scripsit, II, 279, 23. III, 6, 19.
 Eubulus comicus, II, 248, 41.
 Eucarpia, Phrygiæ pagus vini feracissimus, IV, 453.
 Euchenor, Polyidi f., IV, 638 *a.*
 Eucherius, Stilichonis et Serenæ f., interfectus, IV, 59.
 Euchir, Dædali cognatus, picturam in Græcia invenit, II, 182, 257.
 Euclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Euclees, Orphei nepos, pater Idmonidis, III, 641, 20.
 Eucleis, Dorionis f., II, 68, 10.
 Eucles, Diagoræ Rhodii nepos, Olympionica, II, 183 264.
 Eucles, 24 an. ante Euclidem archon, II, 348, 7.
 Eucles, V. Thersippus.
 Euclides Megaris aut Gela oriundus, III, 243, 142. Ejus placita, IV, 163, 27; discipulus Stilpo, III, 170, 14.
 Euclides, Smitidis p., IV, 466.
 Euclides, Sentius cogn., parasitus. Ejus dictum, IV, 415, 9.
 Euclides archon Athen., II, 348, 7.
 Eucrates, Athen. archon, III, 40, 17.
 Eucrates, historicus, IV, 407.
 Eucratidas, Bactriæ rex (140 a. Chr.), in India mille civitates subjectas sibi habet, IV, 309, 6.
 Eudicus scurra pugiles et luctatores imitans, II, 284, 48.
 Eudocia, antea Athenais, Theodosii II uxor, Saturninum interficiendum curat, IV, 94.
 Eudocia, Valentiniani III et Eudoxiæ f., soror Placidia, a Gensericho capta, frustra a Marciano repetita, IV, 101, 24; a Gensericho Honoricho filio despondetur, IV, 101, 29.
 Eudora, Hyas, III, 304, 19.
 Eudoxia, Theodosii filia, Valentiniani III uxor, cum filiabus Eudocia et Placidia a Gensericho capta, IV, 101, 24. 614, 300; libertati restituitur, IV, 104, 29.
 Eudoxi Cyziceni navigationes, III, 279 sq.
 Eudoxus Cnidius in Ægypto apud Chronophilem Heliopolitæum, III, 579, 16; astronomus leges civibus suis scripsit, III, 40, 20. Ejus specula Caidi, III, 287, 81.
 Eudoxus Rhodius, historicus, IV, 407.
 Euechous (Euxius *Εὐεχθ.*), primus rex Babyloniorum, qui post dituvium regnat annis 2100, II, 503, 11; filius ejus Chomasbelus, *ibid.*

- Euelochus animal quando apud Chaldaeos apparuerit, IV, 280, 1.
 Euegetes, Polemonis pater, III, 108.
 Euelpis Caryatius, IV, 408.
 Euemeridas Caudius, hist., IV, 408.
 Euenor Ephesus, Parrhasii pictoris pater, II, 304, 4. III, 481, 72.
 Euenus, Martis et Steropes f., Marpesiae filiae raptorem idem persequitur; non assecutus eum, in Lycormam fluvium se coniecit, IV, 401, 5.
 Euepes, Melesigenis f., Eumetidis pater, III, 641, 20.
 Eueres, Tiresiae mater, II, 244, 30.
 Euerodachus vel Erodanchus, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Euerodeschus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
 Eugenil imp. rex, IV, 610, 187.
 Euhages (Οὐάγας Strabo) apud Gallos, III, 323, 7.
 Evilmarodachus Nabucodrosoris filius et successor, II, 505. Altero regni anno necatur, II, 507.
 Euippe Thesprotia Ulyssi parit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17.
 Euippe, Dauni f., II, 371, 3.
 Euippus, Alabandi pater, III, 644, 48.
 Eulæus et Tigris fluv. ad Characem opp. lacum efficiunt, III, 476, 39. Cf. 478, 44.
 Eulæus eunuchus, nutricius Ptolemæi Philometoris, III, 720, 2 not.
 Eulimenis, Cydonia Cretensis filia; ejus amores et mors, III, 300, 1.
 Eulogius philosophus, cui Leo imp. stipendium dedit, IV, 114, 2 a.
 Eumachus Neapolitanus, historicus, III, 102, 1.
 Eumæus, a Telemacho civitate donatus, auctor gentis Coliadarum, II, 147, 133.
 Eumelus Corinthius, II, 20 a.
 Eumenes Cardianus, aurigæ filius, quem Philippus secum abduxit, II, 471, 7. Ei Cappadocia et Paphlagonia gentesque ad Pontum usque ad Trapezuntem assignantur, III, 668, 1. II, 432, 1.
 Eumenes I, Philæteri regis Pergameni ex fratre nepos, ebrietate mortuus est, IV, 375, 2.
 Eumenes II Amastrin urbem Ariobarzani Mithridatis filio gratis tradere mavult, quam pecunia revendere Heracliensibus, III, 535, 16. Zenophanem Cilicem beneficio quodam affecit, II, præf. XIII, 14. Assiorum porcos quanti emerit, III, 188, 9.
 Eumetis, Euepis f., Mæonis uxor, mater Homeri, III, 641, 20.
 Eumolpus, ex Thracia venit Eleusinem, contra Erechtheum auxiliaturus, II, 464 a. Ceterum nonnulli tres distinxerunt Eumolpos hunc in modum:
 Eumolpus I, Cerycis pater, II, 351, 11.
 Eumolpus II, Cerycis f., Musæi pater, II, 351, 11.
 Eumolpus III, Musæi f., initiationes invenit; II, 351, 11. Hic primo Eumolpo quinque generationibus junior est, II, 464 a. — Eumolpidarum unus ἐπιμαλτήρ τῶν μυστηρίων, una cum archonte rege, II, 114, 27 b.
 Eunapius Lydus ad Julianum imperatorem Lydorum legatus missus est. Coram eo causam dixit, IV, 21, 15. Musonio Asiæ proconsuli (sub Valente imp.) ab ministris erat, IV, 33, 45.
 Eunapius Sardonius, scriptor, III, 7.
 Euneus, Jasonis et Hypsipyles f., III, 304, 13. 368, 18.
 Euneus, Thesei Amazonem rapientis comes, II, 345, 8.
 Eunoe Dymanti parit Hecubam, IV, 345, 2.
 Eunomus pincerna apud Ceneum talitro ab Hercule occiditur, II, 36, 31.
 Eunomus, Polycleti f., Larissæus, Thessalorum prætor (191 a. C.), III, 703, 2.
 Eunosta, nymphea, Eunosti nutrix, III, 78, 4.
 Eunostus, Eliei f., Tanagraeorum heros. De eo historia, III, 78, 4.
 Eunostus, Pythagoræ frater, III, 10, 30.
 Eunus, servorum Siculorum, qui in dominos conspirarunt, dux, et præstigiator, II, præf. XXI, 26.
 Euonymus, ad Æthiopiam, III, 237, 104.
 Euonymus, una ex ins. Lipareis, III, 285, 78. Inter eam et Hieram ins. nova insula emersit Posidonii ætate, III, 285, 78.
 Euonymus, Erechtheidæ demus, II, 354, 6.
 Eupalamus, Simmiae pater, III, 136, 78.
 Eupatoriam urbem Lucullus strategemate usus cepit, cap. tam diruit, III, 550, 45.
 Εὐπατρίδας Atheniensium, II, 106, 3.
 Euphantus Olynthus scriptor, III, 19.
 Euphemus, sub Marciano magister officiorum, vir prudens et eloquens, IV, 102, 26.
 Euphemus, Argæ navis gubernator, IV, 517, 2. In Laconica ad oram maritimam habitat; ejus posterl in Theram ins. et deinde in Cyrenaicam regionem migrant, II, 87 b. IV, 286, 6.
 Euphemus, Philoterpis f., Epiphradis pater, III, 641, 20.
 Euphemus ab Arcesilio IV ad Iudæos Pythios missus in Græcia moritur, IV, 317, 1.
 Euphenes, Macedo quidam, II, præf. XXIII, 3.
 Euphorbia herba describitur, III, 473, 26. 27.
 Euphorbus, postea Pythagoras, II, 244, 30.
 Euphorbus, Musæi frater, medicus Jubæ regis, III, 473, 27.
 Euphorio, Polymnesti f., Chalcidensis scriptor, III, 71. Apud Prytanum cœnans ciborio immingit, IV, 417, 21.
 Euphræus Orita a Platone ad Perdiccam missus, IV, 357, 1; multum valuit in aula Perdiccæ; ejus indoles; a Parmenione occisus est, IV, 357, 2.
 Euphranoris τοῦ ἑλοφάγου dictum, III, 310, 10.
 Euphranta, Libyæ opp., III, 238, 125.
 Euphrantides, Atheniensis haruspex, II, 295, 8.
 Euphratas, Byzantinus, pater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
 Euphratem transgreditur Lucullus, III, 555, 56. Euphratis insula Syrbane, III, 660, 13. Euphratis lapis astiges vel ætites, et herba exalla vel axalla, IV, 362, 6.
 Euphratesiæ oppidum Germanicea, III, 659, 4.
 Euphrosyne, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Eupluthus magistratus ab Honorio ad Valiam mittitur de reddenda Placidia, IV, 64, 31.
 Eupolia, Agesilai regis filia, II, 240, 17.
 Eupolis ab Alcibiade in mare dejicitur, II, 483, 61.
 Eupompi Samii draco, IV, 277, 1.
 Euripidis natales, IV, 163, 26. Euripides ad Archelaum regem venit, III, 591. Ei os male olens exprobrat Decamnichus, qui verberandus poetæ traditur ab Archelao rege, II, 152, 155. Euripides Neophronis Medea usus, II, 240, 16, 185, 269; in Medea ex Calliæ tragœdia grammatica profecit, II, 321, 62. Euripidis versus ex Archelao fab., I, 248, 40. Ejus Andromeda causa fuit ut cholera morbo cives urbis alicujus (Abderitæ, ut videtur) affligerentur, IV, 37, 54. Simile quid Theodosii temporibus accidisse videtur, *ibid.* Euripides Telephum fab. correxerat, II, 283, 43. De Ætolorum more quodam falsa protulit, II, 187, 278. De Euripide Crantoris dictum, III, 167, 39. Versus poetæ laudantur, II, 264, 3. Euripidis in Icaro insula versantis epigramma, IV, 404, 1; epistolæ ejus quæ feruntur, sunt Asinii Pollionis opus, IV, 310;

- pugillares ejus post mortem poetæ emit Dionysius tyrannus, II, 52, 73 b.
- Euripides quidam Atheniensis, cujus uxorem stuprat Theogenes Samius, II, 216, 10, 7.
- Euripus, II, 261, 29, septies per diem reciprocatur, IV, 395, 8.
- Euromus, Cariae oppidum, IV, 312, 12.
- Euromus, Idriæ f., Caris nepos, IV, 312, 12.
- Europæ tres; 1. Oceani f.; 2. Agenoris f.; tertia mulier Thracica, a qua Europa terra nomen habet, IV, 424, 6. — Oceani et Parthenopes filia, II, 349, 1. Nili f., uxor Danai, IV, 432, 1. Europa, Asia soror, Oceani filia, terræ parti nomen dedit, II, 61, 4. Europa, Agenoris et Tyrus f., a Tauro Cretæ rege e Tyro urbe, quam ceperat, abducta; mater Sarpedonis et Minos, III, 598, 63. IV, 544, 15.
- Europa terra unde dicta? V. sub v. antec.
- Europus, Syriæ opp. non longe ab Euphrate, ab Edessenis conditum, III, 652, 8; ibi prælium commissum a L. Veri ducibus, III, 653, 11.
- Europus; sic Seleucus Nicator appellavit Rhagam urbem ad portas Caspias, IV, 308, 4.
- Eurotas, Pelop. fl., III, 179. Ejus planta, III, 524, 4. IV, 504, 2.
- Eurotas, Pitanes Laconicæ pater, II, 627, 6.
- Euryanassa Tantalo parit Pelopem, IV, 402, 7.
- Eurybalus, Ulyssis comes, II, 478, 38. Cercops, II, 478, 38.
- Eurybatus proditor, II, 478, 38.
- Eurybiades, Deballi f., Cleodæi pater, III, 690.
- Eurybiades ante pugnam Salaminiam in Peloponnesum recessurus pecunia a Themistocle accepta demulcetur, II, 295, 7.
- Eurybotes, Teleontis f., Argonauta, II, 38, 40.
- Eurycles, Ecphantis f., Laio parit Œdipum, IV, 405, 6.
- Euryclea, Athamantis et Inus f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6.
- Eurydamia, Phylei f.; ejus ex Polydo filii, IV, 638 a.
- Eurydice, Actoris f., Peleo Polydorum parit, IV, 606, 2.
- Eurydice, Antipatri f., uxor Ptolemæi Lagi, mater Ptolemæi Ceranni, III, 699, 5. 696, 6. Ejus liberis regnum Egypti asserere studebat Demetrius Phalerens, III, 47, 50.
- Eurydice, filia Cynanes Illyriæ, apud quam in re bellica exercitata contra Olympiadem in pugnam prodit, II, 475, 24. 361, 3.
- Euryxys. V. Androgeon.
- Euryleon, Æneæ f., III, 70, 8.
- Eurylochos Cychreum e Salaminis ins. pellit, III, 599, 72.
- Eurylochos Cassandreus, IV, 169, 42.
- Eurylyte, Eetæ uxor, II, 40, 54.
- Eurymachus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13.
- Eurymedon Aristotelem impietatis accusat, III, 581, 28.
- Eurymenes Syracusanus, Dionis frater, III, 7, 22 a.
- Eurymenes athleta, III, 579, 17.
- Eurynoe, Chytriorum regis uxor, III, 236, 94.
- Euryodia e Jove mater Acrisii, II, 147, 130.
- Eurypon, Sol f., Prytanidis p., III, 603, 1.
- Euryptolemus, Megacis f., Isodici pater, II, 354, 4.
- Eurypyle, Amazonum dux, III, 595, 48.
- Eurypyle, Endymionis f., Neptuno parit Eleum, II, 189, 281.
- Eurypylus, Neptuni et Celænis f., frater Tritonis, ex Sterope pater Lycæonis et Leucippi, rex Libyam Cyrenæ; post eum regnat Cyrene, IV, 285, 3 et 4. Eum Phylarchus appellat Eurytum, fratremque ejus Lycæonem, IV, 285, 4. Eurypylus regnum præmium proponit ei, qui leonem terram vastantem interfecerit. Præmium aufert Cyrene, III, 285, 5.
- Eurypylus, Hyperochi f., Ormeni pater, IV, p. 286.
- Euryrrhoe, Nili f., uxor Egypti, IV, 432, 1.
- Eurysternæ sanum Delphicum, III, 157, 46.
- Eurysthenes, Persei nepos, Stheneli f., frater Iphidis, II, 8, 6; Herculi Thebis Tirynthem profecto labores iudicat, III, 369, 20. Admetæ pater, III, 103, 1.
- Eurytanes, Ætolis populus ab Euryto nominatus, II, 147, 131.
- Eurythemis, Timandri f. V. Cotto.
- Eurythemiste, Boeoti uxor, II, 330, 2.
- Eurytia, Phinei uxor secunda, III, 302, 3.
- Eurytion, Antigone pater, IV, 506, 2.
- Eurytion Heracleensis, adulterio causa seditionis, II, 143, 113.
- Eurytus Phylarcho dicitur qui aliis est Eurypylus, Libyæ rex, IV, 285, 3.
- Eurytus, in Ætolia regulus, II, 147, 131.
- Eurytus, Melanæi, Dryopum regis, f., frater Ambraciæ, IV, 344.
- Eurytus, Œchaliæ (in Peloponneso) princeps, Ioles nuptias Herculi recusat; quare Œchalliam Hercules expugnat, filios ejus interficit; Eurytus fuga in Eubœam evadit, II, 36, 33. Ab Hercule occisus est, IV, 591.
- Pater Toxei, Clyti, Deionis, IV, 333, 6.
- Eurytus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12.
- Eurus ventus, III, 296, 101.
- Eusebius, præpositus Ravennæ Honorii temporibus; ab Alarico Gotho fustibus necatur, IV, 60, 13.
- Eusebius, comes Petri patricii in legatione ad Chosroem (562), IV, 209, 212.
- Eusebius, dux Rom. in Asia (575), IV, 241, 38.
- Eusebius historicus, III, 728.
- Eustathius Epiphaniensis, histor., IV, 138.
- Eustochius, Cappadox, dux Armeniorum in Juliani expeditione Persica, quam descripsit, IV, 4.
- Euthenæ, urbs Carie, III, 125, 34.
- Euterpe Halicarnassensis, mater Themistoclis, III, 3, 2.
- Euthias rhetor Phrynen capitis ream agit, III, 50, 66. Ei quæ tribuitur contra Phrynen oratio Anaximenis est, II, 354, 5.
- Eutyichus, Rom. ad Turcos legatus, III, 245.
- Euthyrates, Onomarchi f., Phocensis, II, 146, 125.
- Euthydemus, Bactriæ rex, Demetrii pater, IV, 308, 5.
- Euthymenes archon Athen., IV, 425, 1.
- Euthymenes Xpovixwv auctor; et alius geographus ex Massilia, IV, 408.
- Eὐθύνας, Athenis, II, 122, 52.
- Euthynus, archon Athen. (Ol. 88, 3), II, 126, 70 a.
- Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit, IV, 55, 106.
- Eutropio, Antigoni regis ἀρχιμαρτυρός, II, 87 a.
- Eutropius eunuchus in Rufini locum succedit; ejus indoles, IV, 44, 66-69. Timasium ex Asia advocat, ut rebus gerendis præficeret, IV, 44, 70; Bargum ad honores evehit; ingratum deinde deprimit, IV, 45, 71; Timasium et Abundantium in exilium ejicit, IV, 45, 72. Contra Tribigildum in Asia rebellem mittit Leonem familiarem suum, IV, 48, 76. Eutropio fidelissimus dux erat Subarmachius, IV, 48, 77. Eutropii potestatem evertit Gainas, 47, 75. Ejus nex, IV, 610, 189.
- Euxantius, Minos f., Miletii p., IV, 336, 1. II, 38, 43.
- Euxenon, unus eorum qui cum Chione in Clearchum Heracleum tyrannum conjurarunt, III, 537, 1.
- Euxenus Phocænsis Massiliam profectus ibi Nani filiam Pettam in matrimonium ducit, II, 176, 229.
- Euxitheus Pythagorei placitum de anima corpori pœnæ causa illigata, II, 303, 2.

Exarnetus, Myrmecis p., IV, 175, 61.
 Exarnetus, Empedoclis pater, III, 162, 11.
 Exarnetus, Empedoclis filius, Olympionica, III, 162, 11.
 Exalla planta, IV, 382, 6.
 Examyas, Thaletis pater ex Cleobulina, II, 482, 52. III, 336, 2.
 Execestides citharædi victoriæ, III, 130, 47.
 Execestus, Phocensium tyrannus, incantatos annulos possidet; dolo occiditur, II, 146, 124.
 Exisatus. V. Dittatus.
 'Εξίσωτος, placis, II, 325, 73.
 Exuanen, Phrygiæ urbs, postea dicta Aranium, III, 524, 3.
 Exechias, Judæorum rex, Senecheribi æqualis, II, 503, 11.
 Exechias Judæus post pugnam ad Gazam cum Ptolemæo Lagi in Egyptum proficiscitur; ibi Hecataei familiaris factus, cui res Judæorum exposuit, II, 393, 14.

F

Falas cur non erant Pythagorei, II, 197 not.
 Fabius absente Papirio dictatore, Samnitas clade afficit, spoliisque cremavit, III, 90, 13.
 Fabius Gerges Samnitas prælio vincit, IV, 321, 3.
 Fabius (N.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius (Q.) Cunctator; ejus in tutis consiliis constantia Marcelli consuetudine temperatur, III, 271, 44. IV, 557, 52. Ejus contra Hannibalem prælio certantis mors, IV, 322, 12.
 Fabius (Q.) proconsul in Lusitania (141), III, 98, 7.
 Fabius (Q.) Pictor, historicus, III, 80.
 Fabius Fabricianus, de quo est fabula IV, 401, 3.
 Fabricius consul Thurios a Bruttiis et Lucanis obsessos liberat; Rheginis relinquit præsidium sub Decio duce; quo urbe potito, Rheginis patriam restituit, et in auctores cladis animadvertit, II, præf. p. xi sq.
 Falerii peste vexati virginem Junoni sacrificare jubentur, IV, 322, 10.
 Fatua, Bona dea, IV, 364.
 Faunus, Mercurii f., ab Hercule, cui insidias struxerat, occiditur, IV, 387, 6. Italiæ rex, IV, 542, 6. Latini pater, III, 244.
 Faustulus. De ejus historia v. III, 74, 1. 75, 2. 76, 2. 84 sqq. III, 410 sq.
 Faustus, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Faustus, Adriani servus, longævus, III, 610, 4.
 Favonius ventus, III, 296, 101.
 Favorinus, Arelatensis scriptor, III, 577.
 Februarius, anni mensis ultimus, intercalationi deputatus, IV, 409. Unde dictus, III, 470, 9.
 Felix, Saturni et Entoriæ f., IV, 372, 2.
 Felix, militum dux dolo Aetii interfectus, IV, 615, 201, 3.
 Festus, sub Valente imp. in Asia proconsul, servit in eos qui Theodorem conjurationis participes fuisse artesque magicas exercere videbantur (374), IV, 29, 39.
 Fidenæ, urbs Albanorum, III, 644, 41.
 Fidentia urbs, ex qua T. Camerius Tertius, III, 609, 29.
 Fimbria in Asiam missus Valerium Flaccum collegam occidit; Mithridatis duces ingenti clade afficit, III, 542, 24.
 Fimbriani milites Archelaum in vincula conjiciunt, III, 546, 40.
 Firmus, Ebi filius, IV, 401, 2.
 Flamines Rom. unde dicti, III, 469, 7.
 Flaminius (T.), Siciliæ prætor, in Hiera ins. sacra facit diis marinis ob novam insulam quæ e mari emererat, III, 286, 78.
 Follis tributum, IV, 154, 5.
 Fontes mirabiles, II, 373, 9. 10. 396, 2. 424, 39. III, 101, 6.

187, 5. 291, 95. 325, 5. 471, 48. IV, 436, 6-12. 437, 13 sqq.
 Formicæ aurum effodientes, II, 434, 29.
 Fortunata insula ad Mauritaniam, III, 473, 28.
 Fortunæ sanum Byzantii, IV, 149, 15.
 Francoe Attila aggreditur a majore puerorum regionum contra Aetium auxilio advocatus, IV, 99, 16. Franci sub Ammigo duce bellum contra Romanos renovant (561), IV, 204, 8. Ab Avaribus appetuntur (565), IV, 219, 14. Sub Sigisberto Avaribus fodere juncias comementum præbent (568), IV, 230, 23.
 Fravitha, Gothus nobilis, in Rom. imp. apud Theodolum degebat. Vir probus. Conjuratorem quem Gothorum principes contra Rom. inierant, patet facit, IV, 41, 60. Latrones in Oriente coerces; Gainam ad Chersonesum devincit. Quod victum non sit persecutus a multis ei crimini vertitur; Constantinopolim reduci Arcadius dignitatem consularem defert, IV, 49, 80. 81. 82. 812, 190. Cum Scipione comparatur, *ibid.* Hieracis et Joannis machinis vita spoliatur, IV, 51, 85. 53, 87.
 Fronto, Albulii f., e Philippis Macedo, longævus, III, 609, 1.
 Fulvius (P.) Phryx, libertus, longævus, III, 608, 29.
 Fulvius Stellus ex equa Eponam gignit, IV, 292.
 Furiarum cultus Athenis, III, 131, 49. Furiarum templum *δευτερονότοις* ingredi non licet, III, 131, 50. Furiarum statum Athenis, III, 127, 41.
 Fuscus a Domitiano ad Decebalum missus (86), IV, 185, 4.

G

Gabba oppidum Syriæ, III, 479, 52. IV, 471, 8.
 Gabii, III, 74, 1. 76, 2.
 Gabii. V. Abii.
 Galinius, Pompeii legatus, impedit ne Alexandrini advocatum e Syria Philippum ad imperium evehant, III, 716, 26.
 Gadagale, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
 Gadda in Arabia, IV, 409, 4.
 Gades, ab Archæleo, Phœnicis f., condita; nominis etymologia, IV, 363, 2 α.; ejus situs astronomicus, III, 287, 81. Ibi Herculis templum in eoque fons memorabilis, III, 291, 95. 100, 5. et arbor, III, 293. Gades venit Eudoxus Cyzicenus, II, 280.
 Gaditanorum mercatorum naves, III, 280.
 Gadus, Jacobi f., III, 215, 9.
 Gæson, palus inter Prienen et Miletum, III, 3, 4.
 Gæuli euphorbiam herbam legunt, III, 473, 27.
 Gaggæ, Lyciæ opp., III, 224, 65.
 Gainas Eutropii eun. potestatem evertit, IV, 47, 75. Gainæ rebellio, IV, 49, 79; 610, 190; quam restinguit Fravitha, qui ad Chersonesum prælio commisso Gainam vincit, IV, 49, 92.
 Galactophagorum mores, III, 460, 123.
 Galadene a Davide subacta, III, 225, 18.
 Galaditis Judæorum regio, III, 229, 24.
 Galastes, Amyndari regis f., Ptolemæi Philometoris familiaris, in pugna contra Alexandrum Balam commissa Alexandrinorum dux, proditiōis insimulatus a Ptolemæo Physcone pessimeque habitus, in Græciam aufugit, ac collecto exercitu, regnum Ægypti vindicaturus est filio Ptolemæi Philometoris, quem sibi a patre traditum dictitabat, II, præf. xviii, 22.
 Galatæ. V. Galli.
 Galatæ sanum in Ætna a Polyphemo exstructum, II, 479, 43.
 Galatea, Dionysii junioris amasia, a Philoxeno poeta visitata, II, 298, 13.

- Galatiae in Asia origo, III, 536, 19.
 Galba Imperator, IV, 578, 93.
 Galeae, Hesychiae filia, III, 155, 33.
 Galepsus Thracica, Thasiarum colonia, III, 32, 19. II, 197.
 Galerius Caesar, victis Persis, cum Abarba Narsae legato de pace agit (297), IV, 188, 13. Ipse legatum de pacis conditionibus ad Narsaeum mittit Scriptorum Probum (297), IV, 189, 14. Cf. de Galerio, IV, 602, 168 sq.
 Galilaea, III, 229, 24.
 Galla, Theodosii I uxor, moritur, IV, 42, 61.
 Gallae, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
 Galli et gallinae ad Herculis et Hebest templum, III, 151, 11.
 Galli. Eorum origines; Bardi, Euhages, Druidae, III, 323, 7. mores, III, 259, 23. 24, 25. 261, 26; eorum hardi, *ibid.*
 Galli sub Atepomaro rege Romam obsidentes Retanae ancillae strategemate repulsi, IV, 320, 1. In Italiam irrum-punt (a. 225 a. C.), III, 90, 17. Ptolemaeum Ceraunum clade afficiunt, III, 696, 5. 699, 5; captumque discer-punt, III, 534, 14. Galli sub Brenno a Soethene profligati, III, 699, 6; ad Lysimachiam ab Antigono Gonata victi, III, 44, 36. Byzantinos vexant; ab eis saepius im-pediuntur, ne in Asiam trajicerent; tandem transitum eis Byzantini et Nicomedes permittunt; quibusnam con-ditionibus. Principes eorum erant septemdecim; inter eos eminebant Leonnorus et Lutarius; Nicomedes contra Bithynos (quos Zipetes frater sibi subjunxerat) auxi-liantur; deinde Asiam vastant; Galatiam regionem con-stituant, ibique Trogmi Ancyram, Tolistobogii Tabiam, Tectosages Pessinuntem condunt, III, 535 sq., 19. Gal-lorum dux Pessinus, a quo urbs hujus nominis; et alter, de cujus nomine Taurum urbem appellarunt, IV, 312, 13. Recens in Asiam transvecti Mithridati et Ariobarzani auxiliantes Ptolemaei II copias ad mare usque perse-quuntur, ibique navium Aegyptiarum ancoris potiuntur; hinc Ancyra urbs nomen accepit, IV, 312, 13. In Asiam transgressi illum occupant, mox relinquunt, III, 70, 10. Eos vincit Antiochus Soler, III, 71. Galli in Antiochi Hieracis exercitu, III, 710, 8. Galli Tolistobogii, Zeilae contra Bithynos auxiliantur, III, 537, 22. Heracliensium ditionem invadunt vastantque, III, 537, 22. Mithridatem Ponti regem bello premunt, ejusque sociorum, Hera-cleotarum, regionem vastant; pecunia ab Heracleotis accepta placati retrocedunt, III, 538, 24. Heraclea potiri tentant; ingentique clade affecti repelluntur, III, 540, 28. Mithridatem profugum insciantes parum aberat quin vivum cepissent, III, 549, 44. Galli a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2. Gallia usque ad Alpes po-titur Constantinus, qui in Britannia contra Honorium Imperator renuntiatus erat, IV, 59, 12.
 Gallienus imp. uxor odit Ingenium. Belli contra Ingenium scivilla (261), IV, 194, 5. Gallienus ad Postumum, qui in Gallia purpuram sumserat (260-267) legationes, IV, 194, 6. Ejus dux Theodotus, IV, 193, 4. Cf. de Gallieno imp. IV, 598, 152.
 Gallus, Phrygiae fl., olim Tyras, III, 233, 47. 202, 5.
 Gallus exconsul una cum Volusiano post necem Decii Im-perator ab exercitu creatur, III, 674, 16. IV, 598, 150 sq.
 Gallus, a quo Galli dicuntur castrati, III, 233, 47.
 Gambreves, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
 Gaminius (L.), e Vella longaevis, III, 608, 29.
 Gangaridae ad Gangem elephantis abundant; hanc gentem intactam reliquit Alexander M., II, 403, § 12.
 Ganges; fluvii in eum influentes, II, 413, 18.
 Gangra urbs unde nomen habeat, III, 232, 43.
 Ganryctor, Phaei f., II, 144, 115.
 Ganymedes, Troia f., a Minos captus, III, 370 *not.* 403; de rupe se precipitem dedit, IV, 400, 2 a; quo anno sit raptus, III, 503, 3. Ganymedes a Tantalos raptus, in venatione occisus, in Olympo Mysiae ad Jovis tem-plum sepultus, III, 154, 30. Ganymedes Catamitus, IV, 513.
 Garathum, Libyae castellum, III, 70, 11.
 Garamantes, Libyae populus, IV, 295, 4.
 Garamas vel Amphitremis Acacallidis f., a quo Garamantes in Libya dicti, IV, 295, 4.
 Gargarenses in Asia m., III, 204, 4.
 Gargarus, Jovis f., III, 14, 10.
 Gargara, Lelegum urbs in Ida monte, III, 14, 10.
 Garge, Libyae opp., III, 238, 121.
 Gargettus pagus, III, 138, 78.
 Garmathone, Aegypti regina, mater Chrysochoe, III, 502, 2.
 Garode, ins. et opp. Aethiopiae, IV, 351, 3.
 Garrhoeas, Indus fluvius, II, 413, 18.
 Gaeopis, rapae, ap. Laced., IV, 307, 3.
 Gauratae, ins. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gaza, Timonis filia, e Tio Bithyniae longaevis, III, 609, 1.
 Gaza, opp. Africae ad oram maris Erythraei, II, 477, 42.
 Gaza, urbs Phoeniciae, III, 237, 100. IV, 470, 6. 548, 13. Ad eam Demetrius Poliorcetes vincitur, II, 393, 14. Urbs ab Antiocho M. obsessa, III, 180.
 Gazaca, urbs Mediae, III, 660, 10. 587, 3.
 Ge, Γῆ, in Phoenicum mythologia, III, 567, 13.
 Gea, Arabiae opp., IV, 409, 4.
 Gebadei Arabes, III, 477, 41.
 Gedeon, iudex Judaeorum, IV, 548, 15, § 5.
 Gedrosia vel Cedrosia, III, 237, 97. Ejus praefectus Sibir-tius, III, 668, 1.
 Γενοίται, Pelasgi Thessalici in Cyzicena regione, latrones, a Nemaeo leone oriundi, II, 18 a. Cum eis Hercules pu-gnat, II, 38, 45.
 Gela urbs et Gelas fluv. Siciliae, IV, 341, 5; II, 480, 40. Urbs ab Antiphemo Rhodio et Entimo Cretense condita, IV, 342, 5; III, 29, 1; IV, 319, 342, 5. Unde nomen ha-beat, II, 463, 6; IV, 635 a. Oligarchia ibi mutata est in Cleandri tyrannidem, II, 170, 217; Gelorum coloni Agri-gentini, IV, 342, 5. Geloi: Arcestratus, Pausanias, Eu-clides, *q. v.*
 Gelae, gens Scythica, III, 315, 3.
 Gelamius, Amasiae f., pater Harmae, rex Armeniae, IV, 285, 12.
 Γελας, l. e. rex lingua Carica. Hinc Suagela urbs, i. e. se-pulcrum regis, IV, 474.
 Geli (Gelae, Gelyes), gens Mediae, III, 659, 1.
 Gelimerus Vandalus a Justiniano captus, IV, 203, 4.
 Gelon, Aetnae et Himari f., Gelae urbi nomen dedit, II, 463, 6.
 Gelonis tyrannis, II, 171, 221. Gelon, prope Hipponium locum exstruxit, qui vocatur Amalthoe cornu, II, 479, 42. Gelonis statua; eam solam non vendunt Syracu-sani, reliquas dividentes ob pecuniae penuriam, II, 82, 2. Gelo tripodem aureum et Victoriā Delphos misit dona-ria, II, 297, 12. Ad eum venit magus se Libyam circum-navigasse dicens, III, 379, 200 b. Gelonis mors; II, 170, 216.
 Γένν, γενναίαι, Atheniensium, II, 106, 3.
 Γενά, Aoniae filia, III, 565, 5.
 Genethlius Petreus, sophista, III, 663. Genethlius Palae-stinus, declamator, memoriae vi insignis, IV, 160, 13.
 Γένος, Aoniae f., III, 565, 5; ejus liberi Γένος, II, 362, III, 366, 7.
 Genserichus Romam vastat; Valentiniani uxorem Eudo-ciam ejusque filias Eudoxiam et Placidiam captivas abducit; Marciani et Aviti legatos re infecta dimittit; Italiam et Siciliam vastare pergit, IV, 101, 24. 614, 200 sq.

- Legatos ad Majorianum imp. mittit, amice tractaturus; illo non obtemperante, sed bellum in Africam transfere-
rente, Maurusiam terram vastat (460), IV, 103, 27. Van-
dalos et Maurusios ad vastandam Italiam et Siciliam
transiit; Recimeri et Leontis ad eum legationes; Eu-
dociam filio suo Honoricho despondet, Eudociam et
Placidiam e captivitate dimittit; Olybrium ad imperium
Occid. evehere studet, IV, 103, 29. Leo per Phylarchum
legatum ab eo petit ut pacem cum Romanis colat; ille tum
idem se obtemperaturum dicit, quando Valentiniani et
Aetii bona sibi traderentur (463), IV, 104, 30, 616, 204.
Ad eum denuo legatum mittit Leo Tatianum pro Italis
verba facturum (464), IV, 105, 31. Iterum ad eum
venit Leontis legatus Phylarchus (467), bellum militans,
nisi ab ausis desisteret; non cedit Vandalus bellumque
ipse parat, IV, 109, 40. A Basilisco Leonis duce saepius
cladem patitur; tandem donis eum inducit ut vinci se
paliatur, IV, 110, 41. Severus a Zenone legatus eum con-
venit; G. pacem propositam admittit; legatum, virum
integerrimum, admiratur et honorat (475?), IV, 114, 3.
Genserichi post mortem, sub Honorio ejus filio, fractae
et dissolutae vires Vandalorum, IV, 120, 13.
Gensora, opp. Aethiopis, III, 478, 42. 351, 2.
Gento Gothus, dux Rom. sub Zenone, IV, 130.
Γερμίοποι Atheniensium, II, 106, 3.
Georgius, Zemarchi in legatione ad Turcos comes (568),
IV, 229, 21.
Gepidae sub Cunimundo duce in bello contra Longobardos
a Justino auxilia accipiunt; contra eos Avars excitat
Alboinus Longobardorum dux (c. 568), IV, 230, 24.
Gepidae iterum auxilium a Justino petentes non obtinent,
IV, 231, 25. Omnes in Avarum dominium veniunt,
IV, 234.
Ger, Libyae fluv., III, 473, 26.
Gerastus, Nygdonis f., Parthenopolim in Macedonia con-
dit, IV, 510, 12.
Gerania, Megaridis mons, IV, 390, 11.
Γέρωνος, Deliorum saltatio, II, 250, 49.
Gerasa, Coelestriae urbs, patria Cerycis sophistae et Ari-
stonis et Platonis rhetorum, III, 575, 17.
Gerastratus, Tyrionum iudex, IV, 447, 2.
Gergina, ad Idam urbs, postea Gergitha. Ejus origo, II,
311, 25.
Gergini, γολάνων in Cypro genus; eorum origo Trojana;
quidam ex his in Aelidem reversus cum Mysis Gergina
(postea Gergitha) urbem condit ad Idam montem, II,
311, 25.
Gergitha. V. Gergina.
Gergithes, Milesiorum plebecula, II, 199 b. V. Milesii.
Gergithia Sibylla in nummis Gergithiorum una cum Sphinge,
III, 604, 2.
Gergithius, Alexandri M. assentator. Hujus nomen ut titu-
lum libro de assentatione praefixit Clearchus, II, 310, 25.
Germani a Constantino M. in potestatem rediguntur, IV, 2.
Germanorum victos, II, 284, 32.
Germaniae adamantes, III, 205, 11.
Germanicea, oppidum Euphratesiae, III, 659, 4.
Germanus, pater Justiniani sub Justiniano mil. ducis, IV,
203, 4.
Gerontios, dux exercitus sub Honorio; Maximum domesti-
cum imperatorem renuntiat; se ipse interficit, IV,
60, 16.
Gerunium, urbs Italiae, III, 662, 26.
Geryonis boves ab Hercule abactae, II, 10, 8; 370, 2.
Geta, Antonini Caracallae frater. Ejus historia, IV, 131, 589.
Getae Lysimachum ejusque socium Clearchum capiunt,
mox dimittunt, III, 531, 5. Getae γολάνων, IV, 374, 3.
Apud Getae Saturnus audit Zamolxis, III, 153, 23. Gete-
nos appellat Arrianus, III, 596, 55.
Gidica, Commilii uxor, IV, 400, 1.
Gigantes Rhyndaci fl. ostium obstruere student, IV, 288, 1.
Gigantes in Syria, IV, 469.
Gigantomachia, poema parodicum Hegemonis, III, 128, 45.
Gigis, Parysatidis ancilla, II, 94, 26.
Gilda, Libyae opp., III, 238, 123.
Gindara, vicus prope Antiochiam, III, 661, 16.
Gingres vocatur Adonis apud Phoenices, II, 21, 2.
Glauce, Creontis Corinthii f., IV, 302, 2.
Glaucippus, Alphinol pater, III, 50, 65.
Glaucippus, Hyperidis f., II, 493, 14. A patre domo ejici-
tur, II, 492, 12.
Glaucippus historicus, IV, 409.
Glaucius Verus (L.), Lucii f., Placentinus longaevis, III,
608, 29.
Glaucio, unus eorum qui in Piraeo tyranni erant, IV, 488, 1.
Glaucus Potniensis, Sisyphi et Meropes f., ab equabus suis
carnivoris devoratur in Peliae ludis funebribus, III,
301, 1. Pater Bellerophonis, III, 303, 11. Argus navis
architectus, IV, 483, 9.
Glaucus Pontius, Anthedonis et Alcyones f., urinator, Sy-
men insulam de uxoris nomine appellat, III, 151, 12.
Glaucus, antea Melicertes, III, 633, 4. Glaucus quando
Isthmia propter Melicertem instituerit, III, 503, 3. Cum
Nereidibus in Delo las. vaticinatur, II, 154, 165.
Glaucus, Minos f., ab Aesculapio in vitam revocatur, II,
22, 2.
Glaucus, Polybi f., Mercurii nepos, III, 202, 6.
Glaucus, Bellerophonis nepos; ejus clypeus aureus, II,
271, 3. Glauci demus in Lycia, III, 235, 83.
Glaucus Chius, Γλαύκου τέχνη quid? II, 288, 77.
Glaucus Carystius, III, 72, 3.
Glaucus historicus, IV, 409.
Gletes, Iberiae gens, II, 24, 20.
Glycea, vicus Troadis, III, 108.
Glyceria meretrices dictae, II, 314, 28; III, 164, 19.
Glycerius post mortem Olybrii imperator Rom. occ. a Gon-
dubale renuntiat; octo mensibus post a Nepote regno
ejectus presbyter ordinatur, IV, 618, 209.
Gnathana, meretrix Athen., IV, 410, 1. Ejus dicteria, III,
310, 9.
Gnathanium, neptis Gnathanae, meretrix, IV, 410, 1.
Gnomon, Anaximandri inventum, III, 581, 27.
Gnosippus Laced., vir luxuriosus, III, 193, 7.
Goar Alanus Jovinum Monguntiaci imperatorum renuntiat,
IV, 61, 17.
Gobazes, Lazorum rex, controversias cum Romanis habet;
Parthorum regis auxilium petit, frustra (456), IV, 102, 25.
Regno se abdicat, idque filio tradit; Constantinopolim se
conferre jubetur, IV, 102, 26. Cum Dionysio Constanti-
nopolim venit (466), IV, 107, 34.
Godoniel, iudex Jud., IV, 548, 15.
Goliath a Davide victus, IV, 549, 17.
Golussa, IV, 560, 64.
Gomorra et Sodom, IV, 546, 11.
Gondubales, Rezimeri nepos et successor, post mortem
Olybrii Glycerium Rom. imperatorem renuntiat, IV,
618, 209.
Gondubandus, Rezimeri frater, Anthemium imp. interficit,
IV, 617, 209.
Gonni, Thessaliae urbs; ibi educatur Demetrius Gonatas,
III, 700, 8.
Gophae, Aethiopis opp., IV, 351, 1.
Gora, Aethiopis opp. III, 478, 42.
Gordiani I ad regnum evectio, III, 673, 10. Cf. IV, 597, 147

Gordianus II, prioris filius, pater Gordiani tertii, III, 673, 11.
 Gordianus III, Gordiani II f., III, 673, 11.
 Gordias, Psammetichi tyranni pater, II, 140, 102 a.
 Gorga, locus in Persiae finibus, ubi Constantinus legatus Perozem regem convenit, IV, 106, 32.
 Gorgen, Iberorum dux (371), IV, 271.
 Gorgias Leontinus Amelesagorae scripta expilavit, II, 22 b.
 Ob victus sobrietatem longaevis, II, 308, 15. Artem rhetoricam scripsit; Empedoclis magister, III, 162, 12.
 Num historica scripserit, II, 59 a. Ejus dicta, III, 48, 53. II, 624 not.
 Gorgias de meretricibus Athen. scripsit, IV, 410.
 Gorgo Medusa; nominis significatio, fabulaeque interpretatio, II, 87 a. IV, 539, 8. Gorgonis caput a Perseo abscissum, III, 239, 135; IV, 544, 18. Ejus e sanguine *χάλαρα* orta, IV, 313. Gorgonum habitus, II, 381, 23.
 Gorgon scriptor, IV, 410.
 Gorgophonus, Epidauriorum rex; regno pulsus Mycenae condit, IV, 361, 1.
 Gorgopis, Phryxi noverca, II, 62, 12.
 Gorgus, Cypseli frater (*ἄδελφος*), Ambraciam deducit coloniam, IV, 344.
 Gorgus, Periandri f., ex curru decidens perit, III, 393, 60.
 Pater Psammetichi sive Cypseli, III, 394, 60.
 Gorgyra, Sami urbis locus, in quo Bacchus Gorgyreus collitur, II, 481, 50.
 Goryphaeus, Cypriorum mensis, IV, 371, 2.
 Gorsades, Leophanti pater, II, 326, 4.
 Gosormes, rex Egypti octavus ap. Eratosth., II, 545.
 Gothi Nicopolim et Philippopolim capiunt, Decimumque imp. duobus proeliis vincunt, III, 674, 15. Marcianopolim obsident absque successu, III, 675, 18; item Philippopolim, 678, 20, et Siden in Cilicia, III, 681, 22. Anchialum vastant; Nicopolim oppugnant, III, 681, 22. Gothos Juthungos acie vincit Aurelianus (270); legati eorum de pace missi quum insolenter se gererent, re infecta ab imperatore dimittuntur, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24. Gothici belli sub Valente initia (368), IV, 28, 37, 35, 47. Gothi Hunnorum impetu pulsi in Romanorum ditionem, trajecto Istro, confugiunt (376), IV, 30, 41, 42. In fines Romanos admissi jussu Valentis, ruptis foederibus Thraciam late vastant, IV, 31, 42, 43. Usque ad Constantinopolim excurrunt, IV, 33, 42. Contra eos arma movet Valens, Sebastiano summo duce creato (378), IV, 35, 47. Nicopolim in Thracia deditione capiunt, IV, 36, 50. Gothorum manum Theodosius (an. 379) strategemate usus in Thracia oppressit, IV, 36, 51. Gothi in Romanorum imp. trajicientes, imperante Theodosio, Christianam fidem simulabant, ut fallerent imperatores Christianos, IV, 38, 55. Eorum principes, quos honoribus Theodosius affecerat, contra imp. conjugationem ineunt, auctore et duce Eriulpho; sed horum conatus reprimunt Fravitha Gothus, IV, 40, 60. Sub Alaricho per Thermopylas in Graeciam irrumpunt, Athenas obsident, IV, 43, 65; capiuntque, IV, 196, 9, 680, 21. Sub Alaricho Romam capiunt, IV, 58. Gothos, qui sub Rhodogasto militabant, Stilicho sibi conciliat, IV, 59, 9. Post Adaulphi necem, studio et vi, non successionis lege, dux Gothorum (*Visigothorum*) creatur Savi frater Sigerichus; huic post septem dierum imperium interfecto succedit Valia, IV, 63, 26. Gothorum et Sarmatarum in Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Gothi cur Trullae a Vandalis vocentur, IV, 64, 29. Rex Valla moritur (418); succedit Theoderichus, IV, 65, 34. Gothos in Gallia sibi adjungit Majorianus imp. (460), IV, 103, 27. Eorum cum Egidio in Gallia militum magistro duellum, (463), IV, 104, 30. Cum Sciria bellum gerunt; auxilium

a Leone imp. petunt (466), quod recusatur eis, IV, 107, 35. Gothi a ducibus Leontis in deditionem accepti perfide trucidantur (c. 467), IV, 108, 39. Gothus Vittiges a Justiniano captus, IV, 203, 4. Cf. Theoderichus.
 Gracchus (C.) cum conjuratis Capitolium occupare et optimates trucidare tentat, II, praef. xxi, 27.
 Graculi quomodo capiuntur, II, 316, 44.
 Graea, locus prope Oropum, II, 145, 117.
 Graecia. De Helladis septentrionem versus finibus disputatio, II, 263, 61. Graecorum vetustissimorum vita beata, et quae paulatim ejus factae sint mutationes, II, 233, 1-6. Graeci cur crement cadavera, II, 350, 8. Iis Trojam Aeneas prodit, II, 343, 4. Graeci coloni in Lusitania, III, 301, 5. Graecia a Sclaviis vastatur (577), IV, 252, 48. Graeci veteris mythologiae corruptores, III, 569, 28.
 Graecus, Thessali f.; ab eo Graeci et Granicus nomen habent, III, 70, 6.
 Γραμματικὴ in rep. Athen., II, 113, 24, 26.
 Granicus Pelagus Adramyttium in Mysia condit; pater Thebes, quam duxit Hercules, II, 238, 11.
 Granicus fluv. a Graeco dictus, III, 70, 6.
 Granis, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Gratia in arce Athen., Socratis opus, II, 487, 78. Gratiarum et Bacchi ara Olympica, II, 36, 29.
 Gratianus a Britannis imperator renuntiator, et quattuor mensibus post interficitur, IV, 59, 12; IV, 607, 84.
 Graucome, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
 Gregorius, Antiochiae episcopus sub Justino et Mauricio, cum Persis de restituenda concordia agit; ejus consiliarius Joannes Epiphaniensis, IV, 272, 1.
 Grithorum ratio et usus varius, II, 317, 45. Grithi definitio, II, 321, 63. Grithis ludere docti viri insigniores, II, 322, 67. Grithorum exempla, II, 322, 65 aq. IV, 509, 3.
 Grus biceps, III, 512, 11.
 Gryllus Dioscuros iustravit, III, 33, 34.
 Grylli encomia multi scripserunt, III, 46, 45.
 Grynaea, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Grynenses, II, 617, 1.
 Gryphi aurum custodientes, IV, 430, 3.
 Guntliarius, Burgundionum praefectus, Jovinum apud Moguntiacum imperatorem renuntiat (412), IV, 61, 17.
 Gyges, pater Ardyis et Dascyli ejus, quem Adyattes interfecit, III, 332, 383.
 Gyges, Dascyli et Syrae mulleris f., III, 383; in exilio natus, adolescens a patre Sardes mittitur; ab Ardyo, patris fratre, adoptatur; forma et virtute insignis a rege accensetur corporis custodibus, III, 383; mox suspectus regi magnis certaminum periculis obicitur; quibus feliciter superatis tanto carior regi fit; frustra eum calumniis onerare studet Lixus Tylonius. A Sadyatte ad Arnossum mittitur, cujus filiam Todo regi desponsam Sardes adducat; ei in itinere vim inferre tentat; quo conamine ad regem delato, ut supplicium evitet, ipso Sadyattem interficit, regnoque potitur; Tudonem uxorem ducit. Quomodo in Lixum se ire volens, tandem ei condonaverit, III, 384, sqq. Primus tyrannus vocatur; quando vixerit, III, 72, 1. Primus feminas castravit, IV, 171, 47. Ob contumelias Magni Smyrnaeo illatas Magnesium capit; hinc Sardes reversus ludos edit, III, 396, 62. Amasiam suam (*Μενελία*) tumulum altissimum exstruxit, II, 314, 34. Primus aureis donariis Delphicum templum ornavit, II, 297, 12. In Aegypto picturam invenit, II, 182, 257. Ejus gener Melas, III, 396, 63.
 Γυμνασιαί, festum Lacedaem., II, 626, 5.
 Gymnopœdica saltatio, II, 384, 47.
 Gymnosophistae, magorum posterii, II, 313, 28. Ab his Judaei oriundi, II, 323, 69. Eos audivit Pyrrho, III, 243, 146.

Gynaecopolis Aegypti, unde nomen nacta sit, II, 89, 6.
 Gypsis, Nanni regis filia, II, 177, 239.
 Gyrtion, Thessaliae vel Perrhaebiae urbs, II, 464, 5; 455, 11.
 Gyrtionenses: Nicrocrates et Andronthenece, q. v.
 Gyrtona, Phlegyas f., a qua Gyrtion urbs, II, 464, 5.
 Gystate, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Gythymia, Xanthi Milesii uxor, a Gallis capta; ejus mors, III, 307.

H

Habeo, uxor Candaulis, IV, 277, 1.
 Hadrianus sub Lucullo dux in bello Mithridatico, III, 606, 12.
 Hadrianus Caesar de vita sua scriptum sub Phlegontis nomine publicavit, III, 585. Archon Athen. erat (an. 112), III, 623, 54. Ejus contra Judaeos bellum, IV, 328. Nigrini in eum conjuratio, III, 585, 1. Ejus deliciae Antinous, III, 585. Cf. de Hadriano IV, 581, 113 sq.
 Harmon, Iphiti Elei p., III, 603, 1.
 Harmon vel Harum (neutro genere,) mons, IV, 122; II, 5, 2.
 Harmus, Rhodopes frater, ob insolentiam suam in montem conversus, III, 502, 1.
 Harmus, Scythiarum rex, Eridii pater, III, 596, 54.
 Harmus, Thraciae tyrannus, Byzantium aggressus a Byzante prosternitur, IV, 149, 17.
 Heresippi Spartani indoles, III, 194, 8.
 Hagises, Babyloniorum praefectus et tyrannus post 30 dies a Marudacio Baldane occiditur, II, 504, 12.
 Hagium, Scythiae locus, ubi Aesculapius colitur, III, 232, 38.
 Halcyone, Dioclia Corinthii mater, filii amore ardet, II, 143, 112.
 Halcyonii dies quot? IV, 378, 3.
 Halia, soror Telchinum, Neptuno sex liberos parit, inter eosque Rhodum, III, 175. Halia post mortem Leucothea, III, 175.
 Haliacmon, priscum nomen Inachi fluvii, IV, 291, 4.
 Haliacmon Tiryntius insaniens in fluvium se conjicit, qui de eo nomen nactus est, IV, 291, 4.
 Ἀλῆα, Ἀλῆαδὸν ἱεὺς, ap. Rhodios, II, 256, § 5.
 Haliartus vel Hariartus, Boeotiae urbs, IV, 239, 5; ἀνασθη-
 οῖα; sedes, II, 260, 23.
 Halicarnassus urbs, olim Isthmus et Zephyrium sive Zephyria, III, 574, 16. Halicarnassensis poetae sunt Cypria carmina, II, 444, 3. Halicarnassenses: Euterpe, Andron, Panyasis, Polyarchus, Demodamas, Antheus, quos vkle.
 Halimusius, Thucydides hist., III, 116, 4.
 Halizonum sedes, II, 342, 3; apud Homerum sunt Bithyni; unde dicti sint; dux eorum Hodius sive Rhodreus, III, 495, 45.
 Halocus, Thessalus, Iphimedae pater, IV, 304, 2.
 Halonnesi ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
 Halycus, Siciliae urbs, II, 480, 46.
 Halys a Sinope fallitur, II, 161, 186.
 Halys fluv., IV, 309.
 Hamamelides vel homomelides, piri genus, IV, 287, 3.
 Hamilcaris Syracusas obsidentis somnium (309), IV, 290, 9.
 Hammodara, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
 Hannibal Saguntum capit, III, 91, 18. L. Cincium Alimen-
 tum capit; quantis cum copiis in Italiam transgressus sit, III, 96, 8. Ad lacum Trasimenum Romanos clade afficit, III, 92, 19. Post victoriam Cannensem captos Romanos juratos ad senatum R. misit, III, 98, 4. Som-
 nio monetur ut ab ira Junonis Lacinae sibi caveat, III,

100, 1. Minoribus proliis aliquoties a Marcello victus, III, 471, 17. Ephesi cum Corn. Scipione Africano colloquium habet, III, 98, 6. In Bithynia ad Libyassum locum moritur, III, 600, 75 a.
 Hanno primo bello Punico in Siciliam magnis cum copiis trajicit; ejus res gestae, III, 18, 3 et 4.
 Harma, Gelamii f., Arami p., rex Armeniae, IV, 235, 12.
 Harma, Boeotiae locus, unde dictus, III, 337, 8. IV, 471.
 Harmatius nomen, Olympiae Mysorum inventum, II, 23, 3.
 Harmatius. V. Harmatus.
 Harmatus vel Harmatius, Plinthe f., in Libya contra An-
 torianos prospere pugnat; morbo moritur; vitam ejus duxit Constantius, scriba Attilae, IV, 98, 14.
 Harmatus vel Harmatius, cognatus Basilisci; ejus cum Zenonide, uxore Basilisci, amores; ad summos honores proveci vanitas et crudelitas; ab Onoulpho occiditur, IV, 117, 8. Verinam servat; cum Basilisci uxore Zenonide adulterans ad summos provehitur honores; bellum contra Zenonem ei committitur, ad quem deinde defecit. Zenone in regnum reduce, Harmati filius Basiliscus Caesar creatur; ipse postea in frusta discerptus est, IV, 136 b.
 Harmodius et Aristogiton, III, 48, 54. II, 260 a. Harmo-
 dius cur contra tyrannos conspiraverit, II, 111, 17. Τεῖς καὶ περὶ Ἀρμόδιον ἐναντίον τὸ πολέμαρχος, II, 114, 28.
 Harmodius Lepreates, historicus, IV, 411.
 Harmonia, Jovis et Electrae f., cum Jasione et Dardano in Samothraciam venit, ubi uxorem duxit Cadmus, III, 154, 28. 598, 64. IV, 378, 1. De matris nomine Theba-
 rum portas Electridas nominavit, II, 494, 18. Ejus mo-
 nile Eriphyle datum, III, 305, 23. — Harmonia, Dra-
 contis Thebani f., II, 387, 4.
 Harmonia Thessalica, IV, 349, 4.
 Harmonia Lydiae, Ionicae, Doricae indoles, II, 287, 71.
 Harpagias, portus Mysiae, IV, 400, 3 a.
 Harpell in Pythionem scortum prodigalitas, III, 259, 21.
 Harpalyce cantileua, II, 287, 72.
 Harpalyce, Clymeni et Epicastae f., a patre stuprata, Ala-
 stori despondetur; mox vi ad patrem reducta, filii carnes ei apponit, et a diis in avem mulatur, IV, 390, 12.
 Harpasus, Cariae fluvius, IV, 312, 10.
 Harpocratio (C. Aelius), scriptor, IV, 412.
 Harpyiae a Sole Phineo immissae, a Boreadibus abiguntur, III, 302, 3.
 Haterius (Q.) Antoninus, consul (56 p. C.), III, 619, 36.
 Hebdomecontacometae in Aethiopia, III, 477, 42.
 Hebes et Herculis templum, III, 151, 11.
 Hebraei unde dicti, II, 644, 49.
 Hebrus, Thraciae fluv., IV, 367, e Rhodope descendens, ad
 Aenum se eructans, III, 79, 5.
 Hecae locus, in quo degens Persei filia Hecate nominata est, II, 8, 4.
 Hecateum Milesium excerpit Damastes, II, 64.
 Hecateus Abderita vel Tejus, historicus, II, 384 a.
 Hecale Britomartin parit, III, 8, 23; et Scyllam, II, 10, 8,
 et Crataein, IV, 495, 18. Ejus sanum in Paphlagonia a
 Medea consecratum, III, 15, 14. Fanum Byzantii, IV,
 149, 15; statua lampadifera Byzantii, IV, 151, 27.
 Hecale, Persei f., Aetiae uxor, Medae et Circae mater, vene-
 fica, II, 8, 4. Sec. nonnullos ab Hecis loco nomen habet,
 II, 8, 4.
 Hecates insula sive Prammetiche sive Prammita ad Delum
 sita, unde nomen habeat; ibi Iridi sacra faciunt Delii,
 IV, 591, 2, 3.
 Hecatombionis die octavo sacra Theseo faciunt, II, 354, 3.
 Hecatombus Milesius, Ol. 187 Olympionica, III, 606, 12.
 Ἐκατομύριον Marti in Lemno insula offerebantur, IV, 397,
 501, 9.

Hector ex Andromache pater Scamandrii, III, 373, 29. Ejus filii nothi, Ophryneus et Scamandrius, IV, 301, 1. Cf. IV, 628. Ejus ossa ex Ophrynio in Rorotiam translata; magnoque Hector apud Thebanos in honore est, III, 310, 6. Hectoris figuram referebat Lacedaemonius quidam, IV, 460, 17.

Hector, Chlorum rex, Abantes et Cares pellit; ab Ionum conventu tripode honoratur, II, 50, 13.

Hecuba, Dymantis et Eunoes, aut Cissei et Telecleae f., IV, 345, 2. Cf. IV, 648 a. Ejus sepulcrum, Κυνὸς στήμα, III, 305, 25.

Hedera Bacchica, *Chenosiris* ægyptiace, III, 324, 3.

Ἡέρινον, agnus recens natus, III, 147, 97.

Hegemon Alexandrensis ex Troade, poeta, IV, 412. III, 128, 45.

Hegesander Salaminus, scriptor, IV, 422.

Hegesander Delphus, scriptor, IV, 412.

Hegesianax Alexandrinus, III, 68.

Hegesidamus, Hippiae sophistae magister, II, 59 b, *ibid.* not.

Hegesidemus Cythnius, IV, 422.

Hegesini Atthis, IV, 352, 1.

Hegesippus Mecybernaeus, hist., IV, 422.

Hegesistratus Ephesus Elruntem condit, IV, 488, 3.

Hegestratus, archon, sub quo Solon vita excessit, II, 294, 5.

Hegetoria nymphe, Ochimi uxor, III, 176, 2.

Ἡμαρμένη, Fatum, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.

Ἡλάναι, lampades, III, 4, 7.

Helebia (Ἠλεβία), Æbiali, Cauni regis, f., uxor Lyrcei, IV, 313.

Helena ex ovo nata, quod e luna decidit, II, 35, 28. Helena in Ἠλέ, i. e. in Ἑλεπόω, educata, hinc ex ovo natam fabulantur, II, 316, 41. Dis mactanda ad aras adducta quomodo servata sit, III, 311, 12; IV, 325, 25. Helena a Theseo rapta, a Dioscuris liberata, III, 118, 10; 503, 3; II, 470, 3. Theseo Iphigeniam parit; Inoni et Bacchabus in litore sacrificantem rapit Alexander, et in Ægyptum abducit, II, 470, 3. Menelao Hermionen parit, *ibid.*, et Nicostratum; Alexandro parit Aganum, III, 340, 18, et Dardanum, II, 9, 10, et Corythum, III, 69, 2. Non propitia est iis qui mari jactantur, II, 628, 16.

Helena, uxor Alexandri Polyhistoris, III, 206.

Helena, matris Constantini M., statua Byzantii, IV, 154, 40.

Helenus, II, 10, 10, in Epiro ducit Campi filiam Cestriam; Chaonem fratrem inter venandum occidit, de eoque Chaonia nomen dat, IV, 299, 2. Butthrotum condit, IV, 308, 1.

Heliadæ, Solis et Rhodi f.; eorum nomina et inventa, III, 176, 1 et 2.

Heliades, dux Alexandri Balæ, quem Demetrio Nicatori prodens in Arabia occidit, II, *præf.* xvi, 20.

Ἡλιάδα Epidamniotum, II, 150, 140.

Helicaon Antenorida pugionem suum Delphis dedicavit, II, 297, 12.

Helicaon, Lesbios, Lepetymol et Methymnas f., frater Hicetaonis, IV, 314.

Helice Mercurium enutrivit, III, 30, 9.

Helice, Achaia urbs. Ex ea coloni una cum Atheniensibus sub Neleo duce in Cariam transmigrant, ubi Neptuni templum a Neleo consecratum Heliconium appellatur de eo, quod erat in Helice Achaica, IV, 368, 5. Helice terræ motu submersa per iram Neptuni, III, 578, 0; II, 200 b.

Helichryse nymphe, IV, 512, 2.

Helicon et Cithæron fratres in montes conversi, IV, 428, 2.

Helicone (in) Musis sacra primum fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musarum ibi templum; puerorum saltationes, IV, 301.

Heliodorus, Atheniensis scriptor, IV, 425.

Helion, officiorum magister (424) sub Theodosio II, IV, 68, 46.

Heliopolis in Æg., II, 389, 10; III, 212, 3. Ab Arabibus condita, III, 477, 42. Ab Acti Rhodio condita, III, 176, 2. Heliopolitanum templum ad similitudinem Hierosolymitani ab Onnia exstructum, III, 491, 3. Heliopoli sacerdos fuit Pentephra, III, 216, 219, 10. Heliopolitæ, III, 221, 223.

Helixia, Hyperboreorum insula, II, 387, 5.

Hellanicus Lesbii natales, III, 521, 7. Discipulus Damastes, II, 64.

Hellanicus, Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.

Ἑλλάνιος Ζῆς; et Ἑλλάνιος Ἀθήνῃς, II, 128, 79.

Hellancrates Larissæus in Archelaum regem cum Crataeo conspirat, II, 152, 149.

Ἑλλανόφωνοι Eleenses eorumque numerus, II, 135, 92; III, 308. Disco inscribunt rationem agendorum Olympiorum, III, 603, 1.

Hellas, urbs Thessaliæ ab Hellene condita inter Pharsaliam et Melitram, II, 263, 61.

Helle, Nepheles et Athamantis f.; ejus pater, III, 34, 37. Athamantis et Themistocles f., prope Pactyen obiit, II, 37, 35. Hellesponto nomen dat, II, 344, 6.

Hellen, Jovis et Dorippes f., IV, 390, 9. Deucalionis f., in Phthiotide princeps, III, 231, 21 a. Helladem urbem in Thessalia condit, II, 263, 61, 2. Ejus filii, II, 264, 4. Pater Æoli, III, 306, 26; IV, 390, 9. Dori, II, 349, 3. Neonis III, 153, 21.

Hellenes, quinam dicendi sint, II, 263, 61, 2.

Hellenes, urbs Lusitaniae, III, 301, 5.

Hellenicum, Memphis locus, II, 98, 5.

Ἑλληνοραπίαι, II, 125, 62.

Hellespontus unde dictus, III, 34, 37; II, 344, 6; terræ motu concussus (c. 467), IV, 110, 43.

Helori, Siculi fluvii, pisces mansueti, II, 376, 4.

Helos, urbs tetrapoleos Doricæ, II, 239, 12.

Helos urbem Lacedaemonii oppugnant, III, 604, 1.

Helotes, II, 170, 219; 212, 3, 7; 151, 147; 132, 88 a et b.

Helothales, Epicharmi Col p., III, 170, 8.

Helixine herba, ejusque vis, II, 291, 88.

Ἡμεροκαλλίς, flos, IV, 514.

Hemicynes ad Pontum, II, 337, 2.

Hemithæa, Staphyli f., Rhœus soror, Lyrco parit Basilum, IV, 314.

Hemithæa (?), Jovis et Electrae f., IV, 378, 1.

Ἡρώδης (ol), Athenia, II, 209, 1, 11.

Heneti. V. Veneti.

Henioche, Pitthei f., Canetho Scironem parit, II, 351, 13.

Heniocli, gens, unde dicti, III, 639, 15. Anthropolagi, hospitales tamen, II, 218, 18. 180, 251.

Hephæstia, Lemni urbs, IV, 393, 2. Ejus tyrannus Hermon urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.

Ἡφαιστία, festum Athen., III, 117, 6.

Hephæstionem (ad) Ariston a Demosthene reconciliationis causa mittitur, II, 361, 2.

Heraclea Pontica a Megarensibus et Boeotis condita, III, 201, 3. Ejus promontorium Acherusium, ubi Cerberus extractus, II, 35, 23; III, 13, 2. Ad Heracleam crescit ciuitas; quam edentes Cimmerii perierunt, III, 595, 47. Heracleotarum in regione Hypius fl., III, 13, 3. Lycarus campus prope urbem, III, 551, 49. Heracleotici tractus rex Acheron; a filia ejus et nepote nomen habent loci prope Heracleam sitæ, Dardanis et Poemen, II, 348, 1. Heracleotis subjecta urbs Arciroessa, IV, 354, 5. Castellum Nodiupolis, IV, 355, 9. Heracleotarum servi Mariandyni, III, 257, 16. In hac regione Tiphys cecidit, II, 41, 58.

Idmonis tumultus in foro urbis, II, 50, 57. Herculis in foro status aurea, III, 534, 52. Agamemnon heros ab Heracleotis collitur, III, 201, 3. Status reipublicae mutationes, II, 162, 188. Heracleotae fame pressi oraculum Delphicum adeunt. Heracles, qui Pythiam corruerat, repentina morte abripitur, III, 46, 48. De antiquiore Heracleae histor. cf. III, p. 526 not. Primus urbis tyrannus Clearchus per 12 annos, III, 526, 1. Deinde Clearchi frater Satyrus, per annos septem, III, 527, 2. Post hunc Timotheus, Clearchi filius, III, 528, 3; cui succedit frater Dionysius annis triginta, III, 529, 4. Cf. III, 15, 16. Post ejus mortem res administrat pro filiis Amastris, favente etiam Antigono, et deinde Lysimacho, qui Amastrin uxorem ducit, postea tamen deserit. Tum Amastris urbs ab eo in Paphlagonia conditur, III, 530, 4. Tyrannidem adultus suscipit Clearchus, Amastridis f.; is cum Oxathre fratre matrem necandam curat; quod scelus ulciscens Lysimachus utrumque de medio tollit, liberamque Heracleotis rempublicam restituit, III, 531, 5, 6. At paulo post Lysimachus Heracleam dono dat Arsinoe uxori, quae urbis praefectum constituit Heracledem Cumanum; is vir rigidus in Heracleotas aevit, 531, 7. Mortis Lysimachi cives metu soluti, Heracledem in vincula conjiciunt, missaque ad Seleucum legatione. Phocritum civitatis principem et procuratorem faciunt, 532, 9. Zipoetae, Bithyniae reguli, incursionibus vexantur, III, 532, 10. Quum ap. Seleucum legati nihil proficerent, bellumque cives ab eo metuerent, sociorum copias colligunt missis legatis ad Mithridatem Ponticum, et Byzantios et Chalcedonios; porro exulibus (inter quos Nymphis erat) redditus copiam faciunt, III, 533, 11. Post mortem Seleuci, Heracleensium naves in praetio navali, quo Ptolemæus Ceraunus Antigoni (Gonatae) vicit, primas tulerunt, III, 534, 13. Ptolemæi, Seleuci percussoris, socios infestare statuit Antiochi Soleris dux Patroclus; sed placant eum legati Heracleotarum, fœdusque amicitiae cum eo ineunt, 534, 15. Mox autem Antiocho contra Bithynos expeditionem parante, cum Nicomede societatem ineunt, (ademptasque sibi a Bithyniis) urbes Cierum et Tium et Thynidem regionem data pecunia recuperant; Amastrin vero urbem oblinere ab Eumene, Heracleensibus infestissimo, tentant frustra, III, 535, 16. Cum Zipoete, qui Thyniacam Thraciam tenebat, pugnant Marte ancipite, 535, 17. Antigono Gonatae contra Antiochum Solerem se adiungunt, 535, 18. Byzantinis, qui a Gallis premebantur, aureos quater mille mittunt, III, 535, 19. Gallis in Asiam trajicientibus inter ceteras condiciones Nicomedes etiam hanc scripsit, ut cum Heracleotis societatem colerent, 536, 19. H. Byzantinorum et Calatianorum controversias pacifice componere tentant, frustra, III, 537, 21. Calatia Heracleotarum colonia erat, *ibid.* Heracleotae inter tutores sunt, quos Nicomedes filiis e secunda uxore natis reliquit. Hos strenue tuentur contra Zeilam. Quare Galli ditionem eorum invadunt, et ad Caletem usque fluvium vastant, III, 537, 22. Cum 40 triremibus Byzantinis H. auxilium contra Antiochum Theum, III, 538, 23. Mithridatem, Ponti regem, a Gallis bello pressum, frumento Amisum misso sustentant. Quare iterum a Gallis infestantur, quos tandem pecunia movent, ut a sinibus retrocedant, III, 538, 24. Ptolemæus II triticum his mittit et in arce Herculis templum exstruit e lapide Proconnesio, III, 538, 25. Romanis in Asiam transgressis, de amicitia legatos mittunt; postea societatis fœdus cum his ineunt. Fœderis pacta tabulis aeneis in Jovis templo incisa, III, 539, 26. Prusias his ademit Cierum et Tium urbes; deinde ipsam Heracleam obsidet; sed crure fracto, obsidionem solvit, III, 540, 27.

Debitata jam urbs a Gallis obsidetur; sed hostem ingenti Heracleotarum clade afficiunt, III, 540, 28. Romanis duabus triremibus auxilium, III, 540, 29. Chios captivos, quos Mithridates in Pontum duci jussit, liberant, in urbem suam recipiunt, postmodum etiam in patriam restitunt, III, 543, 33. Auxilium eorum eodem tempore expetunt Romanorum dux Murena et Mithridates. Neutri parti se adiungunt, III, 544, 38. Captis ab Archelao duobus Heracleotis nobilissimis, Sileno et Satyro, inducuntur, ut Mithridati quinque triremes suppeditent, III, 545, 38. Hinc ipsis conflatur inimicitia Romanorum; qui missis publicanis argentum exigunt; Heracleotae secreto publicanos e medio tollunt, *ibid.* Lamachi prodicione urbs in Mithridatis potestatem venit; praesidiumque ei imponitur, cui Connacoris est praefectus, III, 548, 42. Urbs ab Aurelio Cotta obsidione cingitur, III, 548, 43. Obsessi hostem fortiter propulsant; annonam e coloniis advehunt, 550, 47. Ad Scythas Chersonesi et Theodosianos et Bosporicos dynastas de societate legatos mittunt, 551, 49; praesidiariorum et Connacoris praefecti insolentia vexantur, *ibid.* Deinde Triarius cum classe accedens a mari Heracleotas arceat; Triarii navibus accedunt Rhodiorum triremes. Navali praetio conserto Heracleotae vincuntur. Annonae caritas; pestis, qua etiam Lamachus exstinguitur, 552, 50. De salute desperans Connacoris cum Damophilo, Lamachi successore, urbem per biennium obsessam prodit Triario; promiscue cives ingenti caede mactantur, 553, 51. Post Triarium Cotta urbem intrat, expilat, vastat, incendit; at spolia navibus imposita procellis maximam partem demerguntur, 554, 52. Captivos Heracleotas dimittendos esse statuit senatus Rom.; ager, mare et portus Heracleotis restituitur, postquam Cottam Thrasymedes in senatu accusaverat, III, 557, 59. Idem Thrasymedes post paucos annos cum onerariis navibus in patriam rediens instaurare eam aggreditur; praesentem libertatem orbis a Caesare obtinere student Brithagoras ejusque filius Propylus, III, 557, 60. Heracleotae: Herodorus, Nymphis, Philo, Heracles, Promathidas, Dionysius, Niceratus, q. v. Heraclea ad Cetam ab Hercule condita, IV, 591. Ejus incolae Cyllicranes, Athamanes, Heracleotae, III, 123, 56. Urbs terrae motu vastata, IV, 381, 2. Seditio ibi ob Eurytionis adulterium, II, 143, 113. Heracleam Saticam in Macedonia oppugnat Theoderichus Valamiri f., IV, 125, 18. Heraclea, olim Perinthia, IV, 153, 38, 122. Heraclea apud Rhagas urbs, IV, 308, 4. Heraclea in Sicilia, III, 19, 3. Heraclea in Italia tyrannus Archelaus, ab Antileonte occiditur; quo facto in libertatem civitas restituta, II, 298, 16. Heraclea, Indi Thebani, III, 123, 26. Heracleodorus oligarchiam apud Oritas sustulit, II, 142, 109 a. Heracleodorus, ad quem scripsit Aristocritus, IV, 336, 4. Heracleon Beroensis, parum absoit, quin Antiochum Grypum regno ejiceret. Cœna militibus ab eo exhibita, III, 265, 36. Heracleopolitae reges Egypti dynast. nonae, II, 556; dynastiae decimae, *ibid.* Heracleopolita, Leophantes, II, 67, 3. Heracleum Athenia, IV, 413, 3, 507. Heracianus novus res molitus occiditur; hona ejus Honorius Constantio dat ad tolerandos sumtus consulatus, IV, 62, 23. Heracidae, Hyllo duce in Peloponnesum descendunt, III, 672, 3; II, 137, 97. Quando? III, 503, 3; 689; II, 294, 2. In Peloponnesum invadentes a Timandri filiabus, Cotto

et Eurythemide adjuvantur, IV, 432, 2. Cum Oxylo pacta interunt ad Sphacteria, IV, 403, 1. Philonomo proditori Amyclæum agrum concedunt, III, 375, 36.

Heracidae Corinthi a Bacchi Bacchiadæ nominati, II, 212, 5.

Heracidae Lydorum regibus, quorum postremum Sadyattem Gyges Mermnades interfecit, ultio venit generatione quinta, III, 385.

Ἡρακλείδων (*Ἡρακλείων?*) πεντατηριδᾶς Atticæ, II, 120, 47 a.

Heracles Ænii Cotyn regem interficit, II, 154, 161.

Heracles Cumanus ab Arsinoe, Lysimachi uxore, Heracleæ præfectus constituitur; vir rigidus, III, 531, 7. Post mortem Lysimachi ab Heracleotis in vincula conjicitur, III, 532, 9.

Heracles Lembus, Oxyrynchites, Odessita, Magnesius, scriptores, III, 167.

Heracles, Mylassorum rex, III, 183.

Heracles Ponticus, Euthyphronis f.; ejus fraus et mors, III, 46, 48. Ejus dialogus laudatur, in quo de mago sermo, qui Libyam se circumnavigasse dicebat, III, 279. Sub Thespidis nomine tragedias scripsit, II, 283, 39.

Heracles, frater Timarchi Milesii, vir vaser et nequam, fratri operam præstat in accusando Demetrio Solere, II, præf. xii, 13.

Heracleti phil. mors et placita, III, 4, 11; 42, 28; IV, 165, 32.

Heracitus Lesbius, hist., IV, 426.

Heracitus Sicyonius, hist., IV, 426.

Heracilius cynicus Procopium rebellem incitat, IV, 26, 31. Scripta oratione ab Juliano imp. refutatur, IV, 21, 18.

Heracilius a Leone auxilio mittitur Suannis contra Iberos et Persas (c. 466), IV, 109, 41. Zenonis dux, a Theudericho in Thracia captus, redimitur, sed in reditu a Gotho quodam occiditur, IV, 115, 4. Ejus indoles, 115, 5.

Heracilius eunuchus necem parat Aetio; mox ipse una cum Valentiniano occiditur, IV, 614, 200. 615, 201, 5.

Heræa, urbs Bithyniæ, III, 592, 29.

Heræa, promontorium ad Chalcedonem, IV, 385, 5.

Heræensium in Arcadia respublica, II, 134, 90 b.

Ἡράκλεις ὄρεος Sami ins., III, 103, 1.

Heratemis fl. sinus Peralci, III, 476, 39.

Ἡρακλῆος Jupiter tres oculos habet, IV, 292, 3. Cf. Jupiter.

Hercules a bubulcis Amphitryonis educatur, II, 29, 4, vel a Rhadamanthe, II, 190, 283; sagittandi artem a Teutaro Scythæ docetur, II, 29, 5. Ejus statura et vultus, II, 239, 10. II, 29, 6. Herculis et Megaræ filii recensentur, IV, 350, 5. II, 9, 4. 25, 5. III, 305, 5. Hi non a patre occisi, sed a peregrinis rapti, III, 337, 7, vel ab Augea interfecti, IV, 499, 12. Hercules ob recusatas toles nuptias, Œchaliæ expugnat fratresque toles interficit, II, 36, 33. Eurytum ejusque filios occidit quod tributa exegissent ab Eubœis, IV, 591. Cf. de eadem re III, 337, 8. IV, 463. Heracleam Thrachiniam condit, IV, 591. Iphiti filios duos, et suos ipsius a Megara filios occidit; sanitati redditus cum Iphicle et Licymnio et Megara Tirynthem ad Eurystheum proficiscitur; ab eoque impositos labores peregit, III, 369, 20. Bis insanit (post cædem liberorum et post cædem Iphiti), II, 30, 8. Nemæum leonem oculis delapsus occidit, II, 30, 9. Hydram debellat, IV, 337, 2. Hydram necanti cancer a Junone immittitur; quare ille lotæum auxilio advocat, II, 32, 13; 143, 111. Ab hydra morsus sanat plantâ, quam in Phœnicia reperit quo loco Acæa urbem condidit, IV, 363, 1. Stymphalidas (mulieres) cur occiderit, II, 151, 8. Mollonidis ad Cleonas insidias parat, III, 151, 9. Ad balneum Hippolytes aspor-

tandum missus in Mysiam venit ad Lycum, Mariandy-
norum regem, cui auxilians Behrycum regionem subigit,
denoque dat Lyco. Is eam Heracleam vocat Herculi gra-
tificans, II, 32, 15. Paphlagonæ pro Lyco debellat, III,
300, 2. 24, 1. Theben Granici vel Adramyis filiam, lud
gymnici præmium, obtinet; de cujus nomine, urbem
quam sub Placio monte condidit, Theben Placiam nun-
cupat, II, 239, 11. Ante Theseum, non vero cum Theseo,
ad Amazonas profectus est, II, 32, 16. Ejus expeditionis
socius Sthenelus, III, 201, 4. Herc. Thibam Amazonem
occidit, III, 597, 58. Amazonibus concessisse (*ἔπεισε*)
dicitur Ephesiæcam regionem a Mycale ad Pitana, II,
222, 36. Herculeæ columnæ, II, 320, 58. III, 640, 16.
Latitudo freti inter Herculis columnas, II, 65, 4. Her-
cules Geryonis boves abigens Scyllam interficit, II, 10, 8.
Boves Larino tradit, II, 370, 2. Herculis sociorum non-
nulli in Iberia remanserunt, III, 301, 5. Hercules in
Gallia, III, 323, 7. In Italia Faunum occidit, IV, 387, 6.
In Crotoniatarum agrum venit, IV, 298, 3. Posidoniam
venit, III, 641, 21. Herculis aurea mala, i. e. citria, III,
472, 24. Hercules pro Atlante cælum sustinet. Quomodo
id sit interpretandum, II, 34, 24. Cum Cycno ad Honum
in Thessalia pugnat, III, 389, 55. (Hercules) *Αἰδουποῖτης*,
III, 475, 38. Cum Antæi uxore gignit Sophacem, III,
471, 19. Busirim interficit, IV, 291, 2. Ad Acherusium
promontorium Cerberum in lucem educit, II, 35, 25.
Post peractos labores Trachinæ requiescentem Theseus
tunc primum convenit, II, 37, 34. Rogo Macaria filia
ignem subjicit, II, 486, 72. Argonautarum dux, II, 7, 1.
vel certe socius, IV, 380, 8. Non interfuit Argonautis,
II, 37, 33. Phineum interficit, II, 7, 3. Ejus ama-
sius Hylas, III, 151, 10. Non amasius ejus sed filius erat
Hylas, IV, 498, 9; quem ad Cium amisit, III, 547, 41.
Contra Herculem a Junone excitantur *Γηγυρεῖς*, II, 18, 5;
qui in Cyzicena regione habitabant. Cum his pugnat Her-
cules, II, 38, 45. Prometheus in vincula a Scythiis con-
jectum liberat, Aquila fluvio averso, II, 34, 23. IV, 295, 6.
Ad Indos venit, ubi inter alias urbes etiam Palibothra
condidit, Indiam inter filios et filiam distribuit; post mor-
tem ibi pro deo colitur, II, 404, 24 sqq. Præcipue colitur
apud Sisarenos. Urbes magnas condidit Methora et Cli-
sobora. Pandaræ filias regnum attribuit Pandaræ regio-
nem; in mari muliebrem ornatum, margaritas, invenit;
filiam septennem nubilem fecit, II, 418, 23. Cur a Cau-
casi accolis summo opere colatur, II, 474, 19. Herculis ex
Omphale filius Lamus, IV, 311, 2; ex Barga Bargasus,
IV, 311, 2. Omphale servit per triennium, II, 35, 26;
quonam tempore, II, 35, 27. Mygdones debellat, II, 32, 15.
Hercules, *ὁ ἀργόμενος* Poyphemus, ab Œnoe contra
Acheloium auxilio advocatur, III, 631, 8. Cur Pylum
expugnaverit, IV, 508, 2. In Olympia diis duodecim
aras extruxit, II, 36, 29. Ludos ibi in honorem Pelopis
instituit, II, 189, 282. III, 503, 2. 603, 1; in ludis istis
pancratio certavit Theseus, IV, 337, 4. Hercules ab
Elato et Pherandro lucta vincitur. Hinc proverbium, II,
487, 76. II, 90, 4. Mollonidas interficit, II, 33, 28. Ab
Hippocoontidis vulneratur, II, 628, 14. Contra Lacedæ-
monem proficiscitur, comitante Œnomo; in expeditione
contra Laomedontem inter comites habuit Argium;
quem vita defunctum comburit, atque cineres ad Li-
cymnium patrem ejus asportavit, ut staret promissis.
Hinc comburendi cadavera mos obtinuit, II, 350, 8.
Eunomum pincernam apud Œneum talitro interficit, II,
38, 31. Nessum in Taphio monte occidit, IV, 458, 7; in
Dryopide regione clava sua montis latius percutiens fontes
aperuit; hinc τὰ λαντὰ *Ἡρακλέους* quæ vocantur, IV,
344. Dryopes a Doride ejicit, II, 138, 98. Hercules

- Briareus donario Delphico instructus ad columnas Herculeas proficiscitur, II, 320, 58. Alter Hercules Tyrus Delphos venit, II, 320, 58. Hercules Boreadas in Teno insula interfecit; qua de causa?, II, 58, 17. IV, 280, 493, 18. Adramylen in Thracia luctu superat, IV, 313. Cum Apolline et Diana de Ambracine urbis possessione litigat. Urbs ei adjudicatur a Cragaleo iudice, IV, 344. Vulturum auspiciis gaudet, II, 31, 10. Herculis statuam Adonidis conspicientis dictum, II, 319, 48. Theatii filias 50 diebus septem devirginavit, II, 30, 7. E. Deianira gignit Hyllum, III, 165, 21. 603, 1. Ex Bolbe pater Olynthi, IV, 420, 40. Cum Larentia congregitur, III, 75, 2. Pater Tlepolemi, III, 178. Ctesippi, III, 376, 38. Ex Dardanide, Acherontis in Bithynia regis filia, Premenem procreat, II, 348, 1. Aphrae filiam, Abraami neptim, ducit, III, 214, 7; ex eaque Didorum gignit, *ibid.* Palanthum compressit, III, 100, 4. Ejus amasius Elacatus, II, 628, 18; discipulus Evander, III, 470, 13. Herculis sigillum quale, III, 33, 31. Templum in arce Heracleae, III, 538, 25; statua aurea in foro Heracleae, III, 554, 52. Herculis turris Byzantii, IV, 148, 13; locus Byzantii, IV, 153, 37. Fanum Gadibus, III, 100, 5. III, 291, 93. Herculis et Hebes templum gallis suis et gallinis memorabile, III, 151, 11. Herculis parasi Athenis, III, 138, 78; in Herculis templo Romani epulantur triumphantes, III, 252, 1. Herculis et Musarum ara communis, III, 470, 13. Heracles, semideus, rex Aegypti, II, 531 a. Herculi templum in Tyro urbe condit Hiromus rex, IV, 446, 1. III, 511, 8. Hercules Μελάμβρος ap. Phoenices, III, 568, 22. Cf. de Herule Tyrio IV, 544, 16. Hercules rerum gestarum magnitudine a Nabuchodonosore superatur, III, 78, 3.
- Hercules Alexandri M. e Barsine f., a Cassandro Polyspercontis opera interfectus, III, 694, 697, 2.
- Herculii, legionis nomen, IV, 14, 6.
- Herdonius Sabinus, IV, 556, 47.
- Hereas (Megarensis) historicus, IV, 426.
- Herodes. V. Κλέριος.
- Ἡρώων τῆχος in Thracia, Samiorum colonia, IV, 394, 2 a.
- Herennianus, Lycius, vicarius in Asia, imperante Arcadio, Hieracem Alexandrinum ob exactiones injustas punivit, IV, 51, 86. 53, 87.
- Herennius Severus, III, 35 not.
- Herma vivus, Indus brachiis truncus a pueris, ad Augustum a Poro miasus, III, 419, 91.
- Hermiacopidae, II, 75, 1.
- Hermiae, Athenarum locus, IV, 450, 5.
- Ἡρμαία, Iudi Arcadici, III, 123, 26.
- Hermæon Argum πρὸς τὴν interfecit, III, 639, 12.
- Hermæus, mons Argivorum, IV, 497, 4.
- Hermæus De Aegyptiis scriptor, IV, 427.
- Hermæus (Hermocrates ap. Appian.), dux Mithridatis, III, 546, 40.
- Hermaphroditus, Polycrito Aetolo et Locride natus, III, 614, 31.
- Hermesianax Cyprius, hist., IV, 427.
- Hermesilans Chius Sophoclem convivio excipit, II, 46, 1.
- Hermias. In eum hymnus Aristotelis, III, 581, 28. Ejus pellicem Aristoteles amat, II, 79.
- Hermias, Nicanoris Alexandrini f., III, 632.
- Hermias Hermupolita, historicus, II, 81, not.
- Hermias Methymneus, historicus, II, 80.
- Hermias puer ex Iasso urbe, a delphino amatus, IV, 422.
- Hermione, Menelai et Helenae f., II, 470, 3. III, 340, 18. Neoptolemi uxor, III, 338, 13; mater Molossi, III, 339, 14.
- Hermione urbe a Caribus olim tenebatur, II, 137, 97. Hermiones τῆρά, II 190 287. Hermionenses ἄδονα Cereri celebrant, IV, 330, 5. Iis Delphon suadet, ut ab Argivis deficient, III, 376, 38.
- Hernippus comicus et parodiarum poeta, III, 128, 45.
- Hermippus Callimachus et Berytius, III, 35.
- Hermiutli templum Helopolitanum, III, 219, 10.
- Hermodamas, Creophylus in Samo ins., Pythagorae magister, III, 10, 30.
- Hermodice, Midæ regis uxor, formosa, prima numos Cumanis cudit, II, 216, 11, 3.
- Hermogenes poeta, II, 313, 27.
- Hermogenes, Tarsensis, rhetor, cor pilosum habuit, IV, 162, 24. Cf. III, 523.
- Hermogenes Aspendius cum Patrocle sub Antiocho Sotere in Asiam minorem proficiscitur, III, 524, 15.
- Hermon, Lydorum rex, Adramys phrygice, II, 163, 191.
- Hermon, Hephæstiae in Lemno tyrannus, urbem Miltiadi tradit, III, 642, 30.
- Hermonassa, in Chersoneso Taurica, condita a Semandro Mytilenæo, appellata autem ab uxore ejus, III, 597, 60.
- Hermopolitæ nomi præfectus Moses, III, 221.
- Hermotymbies, pars bellatorum in Aegypto, II, 98, 1.
- Ἡρώων status Delphis, III, 126, 39.
- Hermus, frater Soloentis, Atheniensis, quem Pythopoli Theseus præfecit; ab eo locus urbis Ἡρώων οἰκία appellatur, II, 345, 8.
- Hermus, Atticæ fluvius et pagus, IV, 532, 4. II, 355, 10.
- Hermus, Asiae fluv., et prope eum insula, quam aggere jungunt Orchomenii, III, 387, 53.
- Herodes Agrippam in Pontum comitatur; pro Illiensibus intercedit, III, 350, 3. Rhetoricis et historicis studiis cum Nicolao operam navat, III, 350, 4. Cum eodem Romam proficiscitur ad Caesarem, *ibid.* Ejus res prave gestas silentio legit Nicolaus, III, 421, 93. Herodes in Arabiam expeditionem suscipit absque venia Caesaris; cujus iram placat opera Nicolai, III, 351, 5. 422, 94. Antipatri accusationibus aurem præbens, Alexandrum et Aristobulum filios capitis damnavit insontes, III, 351, 5. 423, 95. Deinde Antipatrum occidi jubet justissime; mox ipse diem obit, III, 352 sq.
- Herodianus, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Herodice, Cypseli Arcadis uxor, in agone de pulchritudine victrix, IV, 462.
- Herodicus Selymbrianus sophista, II, 59 a.
- Herodorus historicus, II, 27.
- Herodorus Orphei et Musæi historiam scripsit. Ejus de Oasi testimonium, IV, 65, 33.
- Herodoti Halicarnassensis natales, III, 521, 7. Amasius Plesirrhous, IV, 277, 1. Ab Atheniensibus decem talenta donum accepit, II, 360, 1. A Thebanis pecuniam petens non obtinet; scholam Thebis instituturus a magistratibus prohibetur, IV, 338, 3. Ejus sepulcrum, III, 116, 4. Ignorantiæ in multis rebus a Manethone accusatur, II, 566, 42.
- Herodotus logomimus Antiocho Deo carus, IV, 416, 13.
- Herodotus, frater Menandri Protectoris, IV, 201, 1.
- Heron Atheniensis, hist., IV, 428.
- Herophyla Sibylla Epheso ad Cyrum accessita, III, 406, 67. II, 198 a.
- Herophyli posteri in Samo carmina Homeri Lycurgo tradunt, II, 209, 2, 3.
- Herpyllis, Aristotelis amica, Nicomachi mater, III, 46, 42.
- Heropythus Samius, sub Cimone ad Byzantium militum dux, II, 48, 4.
- Heropythus, historicus, IV, 428.
- Herostratus Naucratis Veneri, quæ eum a naufragio salvaverat, imaginem dedicat, IV, 460, 5.

Herse, Cecropsis f. (Actaeonis f., IV, 489. 2.), cum Agraule sorore Erichthonii cistam servat, II, 22, 1.
 Herull, gens Scythica, III, 672, 8. Heruli in secunda Pannonia, IV, 205, 9.
 Hesiodus, Dii filius; ab Orpheo genus ducit; series majorum, II, 86, 10. Homeri aequalis; ejus aetas, IV, 408. 446, 11. Primus rhapsodus, IV, 464, 3. Hesiodi ossibus Orchomenii potiuntur, II, 144, 115. Hesiodus e Clymene pater Stesichori, II, 144, 115. Ejus aemulus Cercops, et Xenophanes, II, 187, 297.
 Ἡεσπία vocatur Libya, III, 238, 17.
 Hesperia mala, i. e. citria, III, 472, 24.
 Hesperidarum ovium (μήλων) pastor Draco, IV, 295, 3.
 Hesperidum poma, III, 306, 1.
 Hesperides, malorum genus, IV, 332, 1.
 Hesperidas colonis frequentandas statuit Arcesilaus IV, rex Cyrenarum, IV, 517, 1. Eo se contulit Battus regno pulsus, II, 212, 4, 4.
 Hesperis, mater Cretae nymphae, IV, 400, 3.
 Hestia, locus ad Byzantium, IV, 150, 22.
 Hestiae, Euboeae urbs, unde Amphiclus oriundus, II, 50, Post bellum Medicum optimatum dissidiis turbata, II, 142, 109 b.
 Hestiaeotis, olim Doris; hinc profecti Dorae ad Parnassum considunt, et in Cretam migrant, II, 349, 3. 4; eam obtinet Dorus, Hellenis f., a quo per tempus aliquod Doris appellata est, III, 638, 8.
 Hestiaeus, Pythagoreus, Archytæ pater, II, 275, 13.
 Hesychia ex Ichthyae parit Galenen, Muranum et Elacatenen, III, 155, 33.
 Hesychidas, Athenis, III, 131, 49.
 Hesychius illustris, Hesychii et Philosophiae f., Milesius, IV, 143.
 Hesychus, heros, Athenis, III, 131, 49.
 Hetaeridia apud Magnetes, IV, 418, 25.
 Ἡερόδοτος quinam sint, III, 283, 70.
 Hicesius scriptor, IV, 429.
 Hicetaon Lesbios, Lepetymini et Methymae f., ab Achille interfectus, III, 314.
 Hidrias, postea Chrysaoris, Cariae opp., IV, 311, 8.
 Hiempsal, Micipsae f., IV, 560, 64.
 Hiera, ins. in mari Cretico, III, 644, 45.
 Hiera, una ex Lipareis ins., III, 285, 78. 290, 9. II, 383, 4.
 Hierapolis, olim Cronia, Siciliae urbs, III, 640, 17.
 Hierapolis in Mesop., IV, 4. Hierapolita, Theodorus historicus, IV, 513.
 Hierapytna, urbs Cretae, IV, 529, 13.
 Hierax de rebus Alexandri Balae desperans Ptolemaeo Philometori Antiochiam tradit, II, praef. xvi, 19. Antiochenus, Ptolemaei VII assentator, III, 254, 7.
 Hierax, Alexandrinus, provinciae praefectus sub Arcadio imp., homo impudentissimus; Pamphiliam rapacissime diripiens; tandem ab Herenniano correptus pecunia se redimit, IV, 50, 83. 51, 85. 86. 87.
 Hieremias prophetiae, III, 229, 24.
 Hiero, Gelonis frater, Syrac. tyrannus, urinae difficultate laborabat, II, 170, 216. Hieronis tyrannis, II, 171, 221. Ad eum venit Themistocles, filiamque ejus in matrimonium petit, II, 54, 2. Pindaro lyram auream promissit, IV, 341, 3. In Μύσῳ horto responsa dabat, IV, 101, 8. Donaria auros Delphos misit, II, 297, 12. Ejus canis, II, 478, 33. Hiero rex μύσῳ erat, IV, 415, 9.
 Hiero Syracus. rex bello Punico primo, III, 17, 1; 90 annos natus diem obit (216 a. C.), IV, 381, 4.
 Hiero Alexandrinus vel Ephesus, de spectro in Aetolia quaedam narravit, III, 613, 31.
 Hiero, Hieronis f., e Tio Bithynus, longaevis, III, 609, 1.

Hieroceps, Cypri locus, II, 63, 3.
 Hierocles historicus, IV, 429.
 Hierombalus, Jehovan sacerdos, de Judaeorum historia libros dedicavit Abelbalo regi, a quo eos accepit Sanabonathon, III, 563, 1.
 Hieronymus, Syracus. tyrannus, Pittho scortum uxorem ducit, III, 102, 1; tyranni indoles; ejus assentatores Thraso et Oas (Sosis), IV, 349, 3.
 Hieronymus Cardianus historicus. Ejus vita, II, 450 sqq.; longaevis, III, 196, 17. 609, 2.
 Hieronymus Rhodius scriptor, II, 450 *not.*
 Hieronymus Aegyptius, Φαινικῶν scriptor, II, 450 *not.*
 Ἱεροπόλῖς, Athenis, II, 47 a.
 Hierosolyma, II, 323, 69. Unde nomen urbs habeat, III, 335, 1. 228, 19. Ambitus et situs, III, 228, 21. 22 et 23. Templum, II, 394, 14. Ejus aedificatio, III, 226; templum a Nabuchodonosore solo aequatum; sub Cyro denno aedificatum, II, 508, 15. 230, 24. II, 593. Urbs a Necho II capta, II, 543, 66; a Ptolemaeo Lagi, III, 197, 19. Templum ab Antiocho Epiphane expilatum, III, 414, 73. Urbs ab Antiocho Sidete capta, nuxia aversa (133 a. C.), III, 712, 18; urbs a Pompeio capta, III, 417, 86.
 Ἱερακλῆος δίκαι ad archontem βασιλέα pertinent, II, 27 b.
 Hierum (Ἱερὸν ὄρος), mons ad Pontum Euxinum in Asia, et in Europa, IV, 453, II, 464, 3; centum stadiis a Trapezunte distans, IV, 291, 3.
 Hilarius Phryx, philos., tamquam magicis artibus addictus sub Valente necatur, IV, 30, 39 et 40.
 Hilarius Bithynus, pictor et sophista, apud Corinthum a Gothis in Graeciam irrumpentibus interficitur (396), IV, 43, 65.
 Hilarodia, II, 285, 58. Hilarodi qui? IV, 331, 7. 8.
 Himalia e Jove mater Spartæ, Cronii et Cyti, III, 175.
 Ἱμαλίδος imago Syracusis, III, 126, 39.
 Himarus ex Aetna Gelonem genuit, II, 463, 6.
 Himerax quaedam Dionysii Siculi tyrannidem somniavit, II, 200 b. IV, 641 a.
 Himeracorum nummi, II, 169, 211.
 Himerax, Demetrii Phalerei frater, ab Antipatro interfectus, IV, 358, 10.
 Himeras, Siciliae fluv. mirabilis, II, 82, 2. 373, 8.
 Himerus, sub Arsace sive Phraate (circa 128 a. C.) Babyloniae et Seleucia praefectus, III, 258, 21.
 Himilco Phameas ad Romanos transit, II, praef. xv, 17.
 Hippades Athenarum portæ, II, 354, 2.
 Hippæmon, e Thessalia oriundus. In eum Pisandri epigramma, III, 464, 147.
 Hippagoras historicus, IV, 430.
 Ἱππάρχος, Athenis, II, 124, 56.
 Hipparchus, Pisistrati f., ejus indoles et nex, II, 208, 1, 6. III, 48, 54.
 Hipparchus, Lacedaemonius, Aristocratis historici filius, IV, 332.
 Hipparinus Syracusanus, II, 172, 232; Dionis et Aretes f., II, 83, 1.
 Hipparinus, Heracleota in Italia, Antileontis amasius, II, 298, 16.
 Hippasus, Metapontinus, Empedoclis magister, III, 6, 20. Ejus placitum, IV, 167, 36. Ejus sermo mysticus, III, 170, 8; disci musici, II, 288, 77.
 Hippasus Lacedaemonius, hist., IV, 430.
 Ἱππία, Atheniensium τῶος, Ἱππίας, II, 108, 9.
 Ἱππία Minerva, III, 149, 2.
 Hippia pictura Pirithoi nuptias representans, III, 134, 63.
 Hippas a Cleomene muro Pelasgico inclusus obsidetur, II, 111, 17. In tyrannum bellum movent Alcmaeonidae, II, 110, 16.

- Hippias Erythraeus, hist., IV, 431.
Hippias Delius (P), II, 60 b.
Hippias Eleus, Diopithis f., sophista; ejus vita, etc., II, 59 sq.
Hippias Thasius, II, 60 b, not.
Hippo Samius vel Metapontinus semen ex medullis profluere censet, II, 282, 27.
Hippo in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 3.
Hippobota Chalcidensis, II, 141, 106.
Hippobotus scriptor, III, 7, 22 a.
Hippocentauri, II, 465, 7. Hippocentaurus in Arabia inventus Romamque missus, III, 624, 63. 64.
Hippoclide (vel Patroclides), Bacchiadarum postremus, a Cypaeo interfectus, III, 291, 58.
Hippocoonidae Herculem vulnerant, II, 628, 14.
Hippocrates et Capys, Xenodici filii, a Therone cognato in exilium acti, Camicum occupant, IV, 433, 5. 6.
Hippocrates Adramyttenus, Atyanae p., III, 606, 12.
Hippodamiam Oenomaus pater deperiens nemini despondere vult; ejus matrimonium Myrtilo proditionis mercedem promittit Pelops, qui vero ipse eam uxorem ducit, III, 367, 17. Hippodamiae proci Cranon Thessalus, II, 463, 2. Hippodamia Pelopi parit Atreum et Thyestem; Chrysiptum interficit; a Pelope solum vertere cogitur, IV, 402, 7.
Hippodromus, Lariassus sophista, III, 662.
Hippodromus Byzantii, IV, 149, 15. Dioscuris sacer, a Severo exornatur, IV, 153, 27.
Hippolochus, Antenoris f., Cyrenen venit, III, 337, 9.
Hippolochus, Alexippi f., Lariassus, Thessalorum praetor (181 a. C.), III, 704, 2.
Ἱππολύτης Athenis, III, 305, 24.
Hippolyti historia, III, 305, 21. 630, 7. Aesculapius eum in vitam revocat, IV, 506, 8.
Hippomedon Arcas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.
Hippomenis Codridae in Limonen f. facinus, II, 208, 1, § 3; III, 386, 51.
Hipponax, parodias primus fecit, III, 128, 43. Ejus levitas, III, 205, 14.
Hipponicus, Anumon cognomine, Callias pater, Diomnesti Eretriensis pecunia quomodo potitus sit, II, 199 b.
Hipponium, Africae urbs, II, 479, 41.
Hipponous, V. Bellerophontes.
Hippostrati soror Cleopatra, uxor Philippi Amyntae f., III, 161, 5.
Hippostratus, historicus, IV, 432.
Hippotas et Melanippe, Aoli parentes, III, 306, 26.
Hippotes Maliensibus imprecatur, II, 150, 143.
Hippotes, Creontis f., rex Corinthi, cujus filiam Iason duxit, II, 13, 3.
Hippotes, Cnopi Erythrarum regis et Cleonices f., patris interfectores patriaque tyrannos occidit, patriamque liberavit, IV, 431.
Hippothoe, Nestoris f., Neptuno parit Pterelaum, II, 28, 1.
Hippothoontidis tribus pagi Azenia, III, 134, 65; Elaeus, Ercadae, Thymetadae, Ciriadae, II, 356, 13.
Hippuria insula prope Theram sita, IV, 487, 3.
Hiromus, Abibali f., Tyri rex, Tyrum aedificiis ornat; contra Tityos bellum gerit; Salomonis aenigmata solvit Ademonis opera; succedit ei Balaazarus filius, IV, 446, 1. 398, 2; filiam Salomoni despondet, IV, 447, 3.
Hiromus (II), Tyrorum rex, Cyri aequalis, IV, 447, 2.
Hirtius (A.) a Caesare consul designatus, III, 442, 22. 449, 27.
Hirundo alba in Samo ins., II, 169, 176. 215, 10, 2. Hirundines in Aegypto nidorum continuatione molem opponunt Nili exundationi, III, 503, 2.
Hispania unde nomen habeat, IV, 504, 1. Eam vastant Vandali (414), IV, 65, 20.
Histi (Tetoi) vel Histo, urbs Cretae, quam Nicostratus constituit; portus ejus et ager Cynosura dictus, IV, 293, 1.
Histiæus, historicus, IV, 433.
Hodiopolis, castellum Heracleæ, IV, 335, 8.
Hodius et Epistrophus, ex quam regione exercitum Trojana adduxerint, II, 339, 4. Hodius, Alizonum dux ap. Hom., primum audist Rhodartes, quod corruptum in Rhodius, Hodius, III, 495, 45.
Ὅλκος, poculi genus, IV, 451, 1.
Holopbernes Nahuchodonosoris dux, IV, 540, 28.
Homeridae unde dicti, III, 500. Non sunt posteri Homeri, IV, 370, 4.
Homeridae, rhapsodi, IV, 331, 10.
Homeritarum (vel Ameritarum) rex Dimnus ab Elesthaa victus regno spoliatur; ab eodemque his praeficitur Anganes, IV, 178. Homeridae Aethiopes, olim Macrobi vocati, Romanorum amici; eos ad defectionem excitare studet Chosroes; nihil proficiens, expeditionem contra eos suscipit. Rex Hom. Sanatorces a Chosrois duce Merane victus capitur; urbs eorum diripitur (c. 568), IV, 271. 273, 2. Cf. de Hom. IV, 523, 4.
Homerus. Ejus majores ab Orpheo, I, 66, 10. A Musæo genus ducit, II, 66, 10. Ejus pater Meles fluvius, II, 70, 11; vel Apollo et Calliope, vel Mæon vel Metius et Eumetis, vel Dmasagoras; majorum series sec. Characem, III, 641, 20. II, 60, 2. Homerum a demone compressa peperit Crithelis ex Io insula oriunda, ad Meletem fluvium; hinc Melesigenes; a Mæone Lydo Smyrnae nutritur; Lydia Smyrnae relinquere coactis, poeta eos sequitur (ὄμει); hinc *Homerus*. Ex oraculo ei in Io insula moriendum erat; in eaque mortuus et sepultus est, II, 186, 274. *Homerus*, Smyrnaeus vel Colophonius, II, 58, 18. Cumanus, II, 61, 8. Chius, II, 66, 10. Jetes, IV, 522, 2; ex Thebaide Aeg. oriundus, IV, 65, 33. Romanus, III, 307. *Homerus* idem cum Telemacho, II, 10, 10. Ejus aetas, II, 10, 10. 625, 2. III, 72, 1. 689. IV, 341, 2. 539, 18. 642 b. Hesiodi aequalis, IV, 408. 486, 3. Hesiodo antiquior, II, 197 not. De Homeri temporibus quinam scripserint, II, 12 a. Cur caecus Hom. fuisse dicatur, IV, 172, 50. E Tyrrhenia in Cephaleniam et Ithacam trajecit; eodem tempore lumina amisit, II, 222, 32. Ejus amulus Sagaris; post mortem adversarius Xenophanes Colophonius, II, 187, 297. Famulus Scinlapsus, qui domini defuncti corpus non cremavit, IV, 434, 1. *Homerus*, magister Arctini, IV, 341, 2. H. carmina Lycurgus ap. Herophylli posteros nactus in Peloponnesum asportavit, II, 209, 2, 11. Carmina a Pisistrato interpolata, IV, 426, 1. *Homerica* instituta, II, 193, 5. Homeri studiosissimus Cassander, IV, 358, 8. De carminum Hom. argumentis sententia Anaxagorae, III, 581, 26. *Homerus* σοφώτατος ἀρχιτέκτων, II, 199 a.
Homines. Humanum genus semper fuit, neque habet exordium, II, 135, 2. 4.
Ὅμογλᾶκτις, i. q. γυνήται, ap. Athenienses, II, 106, 3.
Homole Thessaliae, II, 455, 11; in Magnetum regione, II, 263, 61.
Homoloens, Amphionis f., III, 309, 2.
Homolium (ἄντρα *Homole*) Thessaliae, II, 264, 8.
Homoloides Thebarum portae unde dictae, III, 309, 2.
Homolois, Niobae filia, III, 309, 2.
Ὅμολωια, festum Thebanum, III, 309, 2.
Homolois Jupiter, III, 309, 2.
Homolus, Thessaliae mons, III, 309, 2.
Ὅμοσπύους quosnam Charondas appellaverit, II, 173, 226.

- Honorina, Constantii et Placidiae f. nascitur an. 418, IV, 63, 34; Valentiniani III soror, cum Attila nuptias paciscitur, IV, 613 sqq. Ab eo in matrimonium petitur, IV, 98, 15 et 16.
- Honorichus, Genserichi f., Eudociam, Eudoxiae f., ducit, IV, 104, 29; homo ignavus, ad Zenonem de amicitia et societate legatos mittit (478), IV, 120, 13.
- Honorius, Theodosii f., Arcadii frater, nomine tenus rex erat, quum rerum potestas esset penes Stilichonem tutorem, IV, 42, 62. Ejus uxor Thermantia, Stilichonis f., IV, 58. Ejus soror Placidia ab Alaricho capta, IV, 58. Honorius Jovianum ad Attalum imp. legatum mittit; insulam ei Attalus inhabitandam concedere vult, IV, 59, 13. Seditiones in Britannia, IV, 60, 12. Sarus ab eo deficit, IV, 61, 17. Sebastiani tyranni caput, et mox Jovianum ad eum mittit Adaulphus, IV, 61, 19. Honorius Heracliani interempti bona dat Constantio consuli (414), IV, 62, 23. Euplutium legatum mittit ad Valiam, qui ei Placidiam restituit, IV, 64, 31. Constantium in imperii societatem advocat, eique Placidiam invitam despondet (417 Jan.), IV, 65, 34; Valentinianum ex eo conjugio natum Nobilissimum dicit, *ibid.* Post mortem Constantii turpem cum Placidia sorore colit familiaritatem, ejusque voluntati nimis obnoxius est, IV, 66, 39, 40. Quomodo ille amor in odium mutatus sit, adeo ut Placidia Constantinopolim ablegaretur, IV, 66, 40. Honorius morbo moritur (423); Ioannes tyrannidem occupat, IV, 67, 41. Honorii temporibus imperatores renuntiantur Attalus, Constantinus, Maximus, Jovinus, quos vide.
- Hoplites, Pelop. fluv., III, 179.
- Hora, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
- Horapion, Apollonides, IV, 309.
- Horatiorum et Curiatorum certamen, IV, 323, 16.
- Horatius Cocles, ejusque præclarum facinus, IV, 517, 4.
- Horcus, Bithyniae fluv., III, 493, 43.
- Hormine. V. Hyrmine.
- Hormisdas Persa, Procopii rebellis dux, parum absuit quin cladem intulisset copiis Valentis imp., IV, 37, 34.
- Hormisdas, Chosroï patri in regno Persarum succedit; vir ferox; Zachariam et Theodorum Tiberii legatos male habet, oblatasque a Tiberio pacis condiciones respuit (579), IV, 256 sq., 55. Contra eum bellum committitur Mauritio, 258, 55; qui Chlomaron castellum obsidet (480), 258, 57. Andigan mittit, qui cum Zacharia Tiberii legato de bello componendo agat, 260, 60. Nihil legatorum disceptationibus efficitur, *ibid.* Duces ejus Mauritium clade afficiunt, IV, 263, 61.
- Horoecopia ab Anaximandro inventa, III, 581, 27.
- Hortensius (L.) novas copias ex Italia in Græciam ad Sullam adducit, III, 542, 32.
- Horus, Osiridis f.: post hunc primus mortalium regnavit Sesonchosis, II, 135, 6. Hori os lapidem magnetem appellant, II, 613, 77.
- *Oros Delphorum, III, 107, 6.
- Hostanes Armenius, III, 54, 80.
- Hostilio (Aulo) consuli (170 a. C.) in Epiro a Persæ amicis invidiis struantur, quas feliciter effugit, II, præf. p. ix, 7.
- Hunorum prima sedes, IV, 98, 10. Sub Basicho et Curischo ducibus in Mediam quâ viâ penetraverint et deinde redierint, IV, 90. Gothos sedibus suis expellunt (376); de eorum origine, IV, 30, 41. Hunorum rex Donatus dolo a Romanis occisus. Charaton ob eam eadem irascens Theodosii II donis placatur (411), IV, 61, 18. Hunorum rex Rua, IV, 71, 1. Attila, quem v. Pacis condiciones, quas Hunni Romanis imposuerunt, ignominiosissimas (453), IV, 72, 1. Violata a Romanis pacta prætexentes, trajecto Istro, Viminacium capiunt; Mar-
- gus urbs iis proditur, IV, 72, 2. 86; in Chersoneso Romanos clade afficiunt, IV, 74, 5. Sirmium obsident capiuntque, IV, 84. Hunni Cidariti cum Parthis belligerant, IV, 102, 25. Cf. v. Cidaritæ. Hunnicas gentes Justinianus alteras per alteras debellare studet (558), IV, 202, 3. Avars contra eas in arma vocat; qui vincunt Utiguros, Salos et Sabiros (559), IV, 203, 5. Cf. v. Cotriguri, Utiguri. Hunnorum dux Odigar, IV, 269, 69. Hunnorum reges sagittandi periti, IV, 61, 18; domus regia, IV, 85; reges sacrum Martis ense colunt, IV, 90 et 96. Hunnorum mores quidam, IV, 86 sq.; poetæ, IV, 92. Hunni quomodo loca restagnantia et fluvii intersecta trajiciant, IV, 83. Hunnorum cibi, IV, 83; hospitalitas, IV, 83.
- Hyacinthia, festum, II, 492, 11. IV, 480. Iis Lacedæmonii Timomachi thoracem exponunt, II, 127, 75. Festum Laced. Apollini celebrant, hedera coronati, II, 190, 281.
- Hyacinthus ab Apolline amatus, III, 205, 7.
- Hyacinthus eunuchus ab Honoria ad Attilam missus, IV, 613, 199.
- Hyades, quinque Cadmi filiae, IV, 458, 6. Septem numero sunt, II, 62, 11. Unde dictæ, III, 156, 42. Hyades septem Bacchi nutrices a Lycurgo fugatæ ad Thetym confugiunt, III, 304, 19.
- Hyænz duplex genitale habent, II, 32, 12.
- Hyagnis, primus tibicen, III, 233, 52; pater Marsyar, *ibid.* et IV, 353, 2. Phrygiæ harmoniæ inventor, II, 287, 70.
- Hyamia, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
- Hyas, Hyadum frater, a leone interfectus, III, 156, 42.
- Hyblæum oraculum, III, 104.
- *Υἱερνιζά, fest. ap. Lacedæmonios, IV, 497, 4.
- Hyccara, Siciliæ castellum, Laidis patria, III, 127, 44. II, 375, 1.
- Hycsos, pastores qui in Ægyptum invaserunt. Nominis origo, II, 567.
- Hydaspes fl., II, 403, 14. Ejus lapis lychnis, IV, 388, 11.
- Hyde in Lydia, eadem quæ Sardes, III, 633, 7. Omphales regia, II, 337, 7. IV, 311, 4.
- Hydeus, Asterii pater, Hydissi avus, IV, 311, 5.
- Hydisaus, Bellerophontis et Asteriæ filius, IV, 311, 3.
- Hydissus, urbs Cariae, a quo nomen habet, IV, 311, 5.
- Hydracas ex India Persæ mercede acciverunt, II, 416, 20.
- Hydræ, quam Hercules interfecit, medium caput aureum erat, IV, 337, 2.
- Hydramia, urbs Cretæ, IV, 529, 12.
- Hydraotes, Indiæ fluv., II, 413, 18.
- Hydraulis instrumentum quale?, IV, 332, 12. II, 286, 62.
- *Υἱερνιζά in festis Athen., II, 383, 5.
- *Υἱερνιζά, festum Athen., IV, 313.
- Hydrussa, vetus Teni ins. nomen, II, 155, 167 a.
- Hydrussa, priscum Cei ins. nomen, II, 214, 9.
- Hyginus scriptor, Alexandri Polyhist. disc., III, 206.
- Hylami, Lyciæ urbs, III, 235, 77.
- Hylas, Thiodamantis f., Hercules amasius, III, 151, 10; Herculis filius, Polyphemi amasius, IV, 498, 9; ad Cium urbem evanuit, III, 547, 41.
- Hyles, regio Pontica, III, 232, 35.
- Hyleessa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.
- Hyllis, tribus apud Argivos alioque Doræ, III, 638, 8.
- Hylluala, locus Carii, ubi Hyllus perit: ibi Apollinis sacellum, IV, 311, 5.
- Hyllus, Hercules et Delaniri f., Cleodari p., III, 163, 21. 603. 690. Dux Heraclidarum in Peloponnesum transitorum, III, 672, 2. In Caria perit ubi Hylluala locus, IV, 311, 5.

Hymenaeus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Hymenaeus, Aescali pater, III, 372, 26.
 Hymettus, Atticae mons, in quo Apollo colitur, IV, 499, 16.
 Hymnus, Saturni et Eutorio f., IV, 372, 2.
 Hypanís fl., II, 403, 14. III, 204, 3. 308, 5. 232, 37.
 Hypates, Secundini f., dux mil. Anastasii contra Cabadem Persam, IV, 142, 7.
 Hypatia, Theonis f., ab Alexandrinis discipula, IV, 176, 67.
 Hypaton sive Mulon, Aethiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Hypelaeus, fons ad Ephesum, IV, 371.
 Hyperasia, Achaiae urbs, III, 603, 5.
 Hyperboreorum sedes, solum aeternum; Apollinis cultus; lingua; in Athenienses et Delios ceterosque Graecos benevolentia. Aharis alique nonnulli Graeci ad eos penetrarunt; luna ipsi proxima; Apollo eos statim temporibus convenit. Urbis imperium sacrorumque cura penes Bo-readas est, II, 386, 1. 2. Cf. IV, 472, 1. 485. Hyperborei a quo nomen habeant, II, 387, 3 (coll. 2). III, 33, 33. Eorum sedes, II, 65, 1. Hyperborei nunc Delphi vocantur, III, 153, 24. Ad Alpes Italiae habitant, III, 289, 90. Hyperborei (Galli) Romam capiunt, II, 199 a. Hyperboreorum insula Helixea et Carambycas fluvius, unde incolae Carambycae nominantur, II, 387, 5. Eorum gens Tarcynae, IV, 430, 3. Hyperboreorum cygni, II, 387, 4; Ex Hyperboreis ad Argonautas se contulere Zetes et Calais, II, 476, 28. Hyperborei Indiae, II, 424, 20. coll. not. p. 427.
 Hyperboreus, Pelasgi et Perimelae f., II, 387, 3. Hyperboreus, Thessalus, III, 33, 33. Palanthi pater, III, 100, 4. Cf. Apollo.
 Hyperdexium, Leabi locus, in quo Jupiter Hyperdexius, III, 380, 48.
 Hyperechius grammaticus a Leone in exilium agitur, IV, 114, 20.
 Hyperenor, Spartus, IV, 520, 1.
 Hyperes cum Antho fratre Calauriam ins. incolis frequentat, quae inde etiam Hyperia vocata. Amisum fratrem querit, II, 136, 95.
 Hyperia vitis ab Hypere nominata, II, 135, 94.
 Hyperia, vetus Calauria nomen, II, 136, 95.
 Hyperides rhetor ubi et quo tempore scholas habuerit, II, 50, 64. Post nuntiata mortem Alexandri Athenienses ad bellum contra Macedoniam excitat, III, 669; Glaucippum filium domo ejicit. Ejus pellices, II, 492, 12. Ubi perierit, ubi sepultus sit, II, 354, 2. III, 50, 65.
 Hyperia, fl. sinus Persici, III, 476, 39.
 Hypermenes, historicus, IV, 434.
 Hyperochides, Myrtili pater, III, 367, 17.
 Hyperochides, nomen personae in dialogo quem De somno Clearchus scripsit, II, 323, 69.
 Hyperochus, Eurypyli pater, Ormeni avus, IV, 286.
 Hyperochus Cumanus, historicus, IV, 434.
 Hyphasis, Indiae fluv., II, 413, 18.
 Hypius fluv. in Heracleotarum regione, III, 13, 3. 495, 44. 548, 42.
 *Ἰπποπόρεια, quid? III, 635, 1.
 Hypseus, Penel et Philyrae f., IV, 285, 2; pater Cyrenes, IV, 285, 4.
 Hypsicles, Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Hypaerates, Phoenicia lingua de gente sua scripsit, IV, 437.
 Hypaerates, Amisenus hist., III, 493, 13.
 Hypaereon, Milesius, Neerae maritus, II, 156, 168 b.
 Hypalpyle, Lemniarum regina, ex Iasone parit Euneum, III, 368, 18. 304, 13.
 Hypalpyle, soror Penelopes, II, 350, 7.
 Hypsuranius. V. Samemrumus.

Hylia, urbs Persiae, III, 403.
 Hyrcania, II, 444, 4. Ejus satrapa Artasyras ab Astyage ad Cyrum deficit, III, 406, 66. Ejus praefectus Phrataphernes, III, 668, 1.
 Hyrcanum mare Ponto Euxino aequale, II, 444, 7.
 Hyrcanus, canis nomen, II, 478, 33.
 Hyrcanus ex aperto Davidis sepulcro magnam vim argenti abstulit; Antiochum Sidetem in expeditione Parthica comitatus est, III, 414, 74.
 Hyreus Thebanus, quomodo a Jove et Mercario filium acceperit Urionem (Orionem), IV, 337, 3.
 Hyria, priacum nomen Pari ins., III, 633, 6.
 Hyria, sive Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91.
 Hyrmine vel Hormine in Elide, IV, 403.
 Hyrnetho, Temeni f., Deiphontis uxor, III, 376, 38.
 Hyrrhadius Thrax, Pittaci pater, II, 482, 53.
 Hytania, Carmanio fluv., III, 476, 39.

I

Iacobi Judaei historia, III, 214, 8 aqq. 217. Ejus stirps, IV, 547, 11.
 Iacobus legatus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiae tradit (575), IV, 240, 37.
 Iadmon Mytilenaeus inter servos habet Aesopum et Rhodopidem, IV, 307, 3.
 Ialemus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8.
 Ialysus, Cercaphi f., III, 177, 2; e Dolide Symen genuit, III, 151, 12.
 Ialysus urbs, IV, 324, 23. In eam venit Phorbas, IV, 289, 7. Ialysiorum Iuno Telchinea, III, 175.
 Iambe ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
 Iamblichus, Arabiae princeps, cui Antiochus puer, Alexandri Balae f., commissus erat, societatem init cum Diodoto, II, praef. xvii, 20.
 Iambuca, instrumentum mus., IV, 475, 2.
 Iami, Scythica gens, III, 232, 34.
 Iamidae δὲ ἱπποπόρεια vaticinantes in Elide, II, 239, 14.
 Iamnia, Phoeniciae urbs, III, 575, 17.
 Iamus, auctor Iamidarum, qui τὴν διὰ τῶν ἱπποπόρεια in Olympia exercebant, II, 198 a.
 Iandysus, Scytharum rex, Sesostridis tempore, III, 587, 1.
 Iannas, pastorum in Aegypto rex, II, 567.
 Ianus deus, unde nomen habeat, III, 656. Ianus in Italia regnans, IV, 485, primus templa fecit et sacrorum ritus instituit, IV, 368, 2. Alia ejus inventa; soror ejus Camisa, filius Aethex, filia Olistene, IV, 402. 529. 656.
 Iapetosides, II, 502, 9.
 Iapetus, Anchiales pater, III, 188, 11; 488, 1.
 Iaphram, Abrahami f., III, 214, 7.
 Iapyges paullo post Medica Tarentinos vincunt, II, 174, 233.
 Iapygiam (in) appellit Diomedes, II, 220, 27. In eam Delphis venerunt Cretenses et Athenienses nonnulli, qui deinde in Thraciam profecti sunt, II, 153, 157. Iapygiae accolae Chones, II, 179, 247 a. Iapygiae urbs Carbina, II, 306, 8.
 Iardanes, Omphales p., IV, 311, 4. Maleficis artibus Cambilitam Lydorum regem ad facinus committendum induxisse videbatur, III, 372, 28.
 Iasion, Jovis et Electrae f., Dardani frater, Cabirus, IV, 345, 1. Lethaei (et Electrae) f., a Cerere amatus, fulmine ob id ictus, pater Philomeli et Pluti, avus Parii, IV, 471. III, 599, 67; frater Harmoniae, III, 154, 28. V. Ecton.
 Iason, Aesonis et Polymelae vel Alcimedae (vel Polyphemae,

- Autolyco nate, II, 37, 37) f.; ejus tutor Pelias; a Chirone educatus; regnum tradi sibi postulans a Pelia ad reportandum vellus aureum mittitur (III, 34, 37); socios ei adjungit Chiron; Argo navem exstruit Minerva; ad Phineum venit; Symplegadas pernavigat, III, 302, 3. Primus nave longa navigavit, III, 33, 29. Tauros aratro jungit, draconem vellus custodientem interficit, II, 40, 53; fugam ejus et Medæ Venus adjuvat, II, 40, 54. In Lesbo ins. cum Hypsipyle gignit Euneum, III, 304, 13. In prom. Propontidis sanum diis XII consecravit, quod postea restauravit Timasias Byzantii prætor, IV, 152, 33. Iason donis ornat Herculem et Boreadas, II, 58, 17. Iasonis et Medæ nuptiæ in Corcyra aut Byzantiâ celebratæ, II, 8, 7. Iason Medæ operâ Peliam e medio tollit. Ab Iolcis exilio multatus Corinthum abit, III, 389, 55. Hæteridia festum instituit, IV, 418, 25. Pelei contra Acastum socius, III, 389, 56. Ab Acasto ejectus cum Medea Corinthum abit, regnante ibi Hippote, cujus filiam uxorem ducit, II, 13, 3. Ejus mors, IV, 506, 5. Iasonii horti ad Pontum, IV, 522, 2.
- Iason, Theognetæ f., II, 352, 15.
- Iason, archon Athen., III, 619, 39.
- Iason, Menecratis Nysæensis ex muliere Rhodia filius, Posidonii gener et in schola Rhodi successor, II, 344 b.
- Iasonis Lycii canis, II, 478, 33.
- Iasonius Apollo, II, 17, 3. V. Apollo.
- Iassus urbs, IV, 422; II, 473, 17. Iassensium instituta, II, 165, 201 a. 224, 40. Iassensia puer Dionysius a delphino amatur, II, 473, 17.
- Iasus, Nepiæ pater, II, 8, 8.
- Iaxamatæ gens, IV, 380, 1.
- Iaxartes fluvius non confundendus cum Oxo, II, 444, 6. Iaxartes a Scythia Silis nominatur, cum Tanai ab Alexandri comitibus confusus; eum transgreditur aramque Apollini Didymæo ad eum posuit Demodamas Milesius, Seleuci et Antiochi dux, II, 444, 1. Iaxartes nonnullis idem est qui Tanais, III, 633, 10.
- Iazares, Abrahami f., III, 214, 7.
- Iberes Asiæ, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30. Eorum rex Mithridates (sub Tiberio imp.), IV, 184, 2. Et post Mithridatem rex Cotys (47 p. C.), IV, 184, 3. Iberiam vastant Saraguri et Acatiri (466), IV, 107, 37. Iberum contra Suannos bellum sub Leone (466?), IV, 109, 41. Rex insignia sua a Romanis accipit sec. pacem anni 297, IV, 189, 14. Iberes sub Gorgone duce a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 271. Eorum metropolis Tiphilis, IV, 271.
- Iberia postea Hispania, III, 637, 5. Mulieres ibi laborum patientissimæ, III, 275, 53. Iberorum instituta quædam, III, 456, 102; II, 180, 251. Terra ibi argillacea, III, 274, 52. Iberiæ castorium, cornices, equi, III, 274, 51. Populi: Cynetes, Gletes, Tartessii, Elbysinii, Mastieni, Calpiani, II, 24, 20. Iberiam subegit Nabucodrosorus, III, 78, 3. IV, 283, 8. 284, 10.
- Ibis immortalis in Ægypto, III, 512, 10.
- Ibycus, Polyzelli vel Phylli f., II, 12 a. Ejus inventum triangulum instrumentum, III, 1, 5.
- Icaria, Ægeidis tribus deum, II, 335, 7.
- Icarium mare unde dictum, III, 34, 36; II, 344, 7.
- Icarius, vini dator, in Italia ab inebriatis viris occisus, III, 372, 2.
- Icarus, Dædalus f., III, 235, 78, ab Atticia pulsus dum fratrem (patrem?) pellit, naufragio perit; unde mari nomen, II, 344, 7. Icaro ins. nomen dat, II, 224, 41. De nere Icaro cf. III, 34, 36.
- Icarus ins., olim Ichthyocæsa dicta; vinum Pramnium fert; ejus oppidum (Eum), IV, 404, 2. 493, 5 a. Ibi Dianæ simulacrum, IV, 287, 1. Venit in ins. Euripides, IV, 404, 1.
- Ichthyes, familiaris Thrasy Machi Corinthii, III, 170, 14.
- Ichthyocæsa, vetus Icaro ins. nomen, II, 224, 41; IV, 404, 2.
- Ichthyophagi in Arabia ad sinum Persicum, III, 478, 43. 476, 39. 477, 42.
- Ichthys, Atergatis f., III, 155, 32. Ejus ex Hesychia sorore liberi, III, 155, 33.
- Ichus (Iemba) fluvius, IV, 229, 21.
- Ἰκκατος Juppiter, IV, 319, 4.
- Iconium opp. (olim Amandra vicus) unde nomen habeat, IV, 544, 18.
- Ida Troadis mons, II, 238, 11. 162, 190. 311, 25. III, 14, 10. 244, 373, 29. 637, 3. Idæ incendii tempus, III, 503, 3.
- Ida Cretæ mons; in eo antrum Arcesium, IV, 588, 2.
- Ida, quæ primum in Troade regnavit, mater Melissi, III, 637, 2. Mater Dactylorum, II, 57, 13.
- Ida, Corybantis f., Lycasto tres parit filios, IV, 497, 2 a.
- Idææ matris ad Cyzicum templa ab Argonautis consecrata, III, 3, 6.
- Idæi Dactyli, II, 57, 13, filii Idæ et Dactyli, III, 154, 26. Κροουάταιν inventores, III, 233, 52. Idæus Dactylus, Hercules, II, 90, 4.
- Idalius, pater Androstheneis, III, 704, 2.
- Idanthyrtes Scythia in Asiam invasit, Ægyptum etiam attigit, II, 416, 20. 21.
- Idarizius, pater Mezameri, IV, 204, 6.
- Idas, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Idas, Apharei f., Marpessam rapuit, IV, 401, 5.
- Idas, vir ingentis roboris et magnitudinis ap. Homerum (II, 9, 538). Ejus caput in dolio repertum Messenæ, III, 621, 40.
- Idmon Argonauta, ab Apolline genitus, Abantis filius habebatur, II, 38, 41. 40, 54. III, 13, 8. Ab apro interfectus, II, 40, 56. Heracleæ colitur, III, 201, 2. II, 40, 57.
- Idmon homo bardus Æsopum servum manumittit, II, 216, 10, 5.
- Idmonides, Eucleis f., Philoterpis p., III, 641, 20.
- Idmonis, Eucleis f., II, 66, 10.
- Idomeneus Lampsacenus, Epicuri disc., II, 489.
- Idrieus, Caris f., Euromi pater, IV, 312, 12.
- Idumæa, ab Idumæa, Semiramidis f., nomen habet, IV, 364, 3.
- Idumæa, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.
- Idumæi a Davide subacti, III, 235, 18. Cf. Edumæi.
- Idus, dies sacer, III, 470, 10; unde nomen acceperit, IV, 146, 3.
- Ἰδιος Apollo, unde dictus, II, 485, 66.
- Iephtha, judex Judæorum, IV, 548, 15 § 5.
- Iesdegusnaph (Iedagonnas ap. Procop.), Zichus, de pace et de Suania cum Petro, Justiniani legato, agit, IV, 206 aqq., 11. De iisdem rebus cum Joanne Comentiolo, Justiniani legato, sermones habet, IV, 222, 15; ad Justinum legatus mittitur; iter faciens Nisibi moritur (566), IV, 222, 17.
- Iessai, pater Davidis, IV, 549, 17.
- Iesus, Nauas f., Mosis successor, III, 223. IV, 517, 11. 12.
- Ieuil vel Iedul (unigena), Saturni et Anobret filius, a patre mactatus, III, 570, 4. 3.
- Iezanos, Abrahami f., III, 224.
- Iezidus, Sarazenus, Ambri et Caisi frater, IV, 179.
- Iglætæ in Hispania, III, 301, 5.
- Iglisares. V. Neriglisar.
- Ilaris, Lycim urbs, IV, 479, 3.
- Illa, alia Rhea vel Silvia, Numitoria filia, III, 74, 1. 2.
- Ilipa Hispaniæ fluv., III, 293.

Ilithia Inatla, IV, 528, 5. Ilithyæ sacra ap. Argivos, IV, 498, 6.
 Ilithyæ in urbe homines olim Junoni ab Ægyptiis mactabantur, II, 618, 83. 84.
 Ilium, muris carens, a Gallis aliquantisper occupatur, III, 70, 10. Ἰλίου πτόλις, poema, III, 340, 18. Illenses multa liberat Nicolaus Damascenus, III, 850, 3. Illenses: Sosilus, Polemo, Theodorus, Demetrius q. v.
 Illus, dux Zenonis, IV, 123, 16; contra Theuderichum mittitur; mox cum Basilisco facit, IV, 218, 210. Ei insidias Zeno ex exilio redux struit (477) per Paulum, qui quum ausu excidisset, illo traditur. Anno sequenti (478) consul creatur; stoam regiam instaurat, IV, 218, 210 sq. 140, 4. Multa fortiter gessit. Ad eum occidendum Verina per Epinicius domesticum subornat Alanum sicarium; qui deprehensus Epinicii nomen fatetur; Epinicius ei traditur; Illus Aspalii fratris necem prætexens in Isauriam abit; ibi ab Epinicio de Verinæ consiliis edoctus, mox quum Chalcedone Zenonem convenisset, de Verina queritur; traditamque sibi mulierem in Tarsum, hinc Dalisandam ablegat. Ipse Constantinopolim redit. Marciani et Procopii seditionem restinguit; Theuderichum a portis Constantinopolis repellit, IV, 136 sq.; 619, 211. Leontium, Marsum et Pampreprium sibi adjungit; rebellans Leontium Tarsi Imperatorem renuntiat; contra eum a Zenone mittitur Theuderichus Valamiri f., IV, 140, 6. IV, 620, 214. Multum tribuit Pamprepio, qui negotia ejus turbavit, vir impius, IV, 137. 182, 20. Rebellis victus truncatur, IV, 137, 1.
 Illyrios (ad) fugit Alexander M., III, 161, 5. Illyriis præfectus Antipater Macedo, III, 668, 1. Sarmatarum et Gothorum in III. incursiones, IV, 63, 27. Illyrici præfectus Onoulphus (sub Basilisco imp.), IV, 117, 8. Illyriæ gens Enchelanes, III, 132, 13. Araxes, III, 239, 136. Illyriæ urbes: Pelium, Buthoe, Olympus, q. v.
 Ilus, Dardani et Batia f., III, 598, 64. Phrygum post Troem rex, III, 640, 18; Tantalum vicit, III, 367, 17.
 Ilos (Trois f.) Trojæ e flammis Palladium eripiens oculis captus est; postmodum visum recuperavit, IV, 385, 7.
 Imaus mons, II, 408, 3.
 Imbrasis, Sami fluv.; Is e Cheslade Ocyrrhoen nympham procreat, IV, 313.
 Inachus Argolidis fluv., antea Haliacmon, initio Carmanor dictus, IV, 291, 4. In eo lapis memorabilis, IV, 522, 1.
 Inachus, Oceani f., Argolidis rex, IV, 544, 14; Meliæ maritus, Ios pater, ib. Ob Ionem a Jove stupratam, in fluvium se conjecit qui inde nomen adeptus est, IV, 291, 4.
 Inachus, Amasis et Mosis æqualis, III, 509, 2. Emittit qui raptam filiam Ionem investigent, IV, 313.
 Inatus, urbs Cretæ, IV, 528, 5. Inatla Ilithyia, ib.
 Indacus, Papirii f., homo perniciosissimus, IV, 617, 206. 621, 214, 6.
 Indates, Parthorum dux, ab Antiocho Sidete ad Lycum fluv. victus, III, 414, 74.
 Indes, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium, ab Joanne gibbo captus et ad imp. missus, a quo supplicio afficitur, IV, 141, 6.
 India. Ejus situs, figura, magnitudo, II, 402, 1. 407, 2. 403, 3. 409, 4 sqq. 440, 2. 443, 1. Num ab Indiæ regionibus ad Hyrcaniam possit navigari, II, 444, 4. Indiæ montes, campi, fertilitas, II, 403, 3 sqq. Montes: Maleus, II, 410, 8. Nulo, II, 424, 31. Elephas, IV, 388, 8. Anatole, II, 441, 4 a. Ὀπὸς τριχόρου, ejus summa juga: Κοπαίδην, Κονδάσσην, Μηρόν, II, 441, 4 a. Amnes: Ganges, II, 402, 11. 413, 18. Indus, 403, 14. 413, 18. Fluvii in Gangem et Indum influentes, ibid. Silla, fluvius mirabilis, II, 404, 17. 415, 19. Fluvii auri ramenta se-

cum ferentes, II, 424, 30. Causa cur fluvii India abundet, II, 403, 16. Fons mirabilis, II, 373, 10. Gentes Megasthenes novit centum duodeviginti, II, 217, 28. Omnes sunt indigenæ, II, 404, 18. Memorantur: Silenses, II, 416, 19. Malli, 413, 18. Abissareenses, ib. Prasi, 410, 8. 420, 25. Cecei, Attaceni, Oxydracæ, 413, 18. Derdar, 424, 39. Pandæi vel Pandæ, 419. 420. Monedes, Suari, 410, 8. Palingæ, 414, 18. Susareni, 418, 23. Cambistoli, 413, 18. Mandiandini, ib. Mathæ, Arispi, ib. Cyni, Seres, Phrynes, IV, 435, 3. 309, 5. Acheroti, III, 583, 42. Gentes mirabiles: Ἐνωτοκοῖται, II, 423, 29. 424, 30. Ἀστομοί, 423, 29. 424, 30. 33. 36. Ἀρρινοί, 423, 29, sive Ἀμύκτινες, 424, 30. Μονόβαλμοι, 423, 29. 424, 30. Μακροκαλῆς, 423, 29. Ὀκισθοδάκτυλοι, 423, 29. Πυγμαῖοι, ib. et IV, 348. Τρισκίδαμοι cum gruib. pugnautes, II, 424, 30. 425, 23. Πεντασκίδαμοι, II, 424, 30. Ὀκισθοδάκ, 424, 30. Hyperborei χυλιεῖς, 424, 30. Σαυῖται, vel Σαυῖται, 424, 32, et not. ad p. 425 sqq. — Pencilaitis regio, II, 413, 18. Urbium numerus ingens et incomptus, II, 421, 26. Earum, quæ juxta flumina vel mare sitæ sunt, structura, ibid. Urbes: Palimbothra, II, 420, 25. 421, 26. Catadupa, Pazalæ, 413, 18. Methora, Clisobora, 418, 23. Antissa, 444, 2. Animalia in Prasiarum regione: tigres, cercopitheces, serpentes volucres, scorpi volucres, canes grandissimi, simiæ, II, 410, 10-14; formicæ aurum effodientes, II, 421, 25. 434, 39. satyri, 412, 13; μονοκίρως, 411, 13; elephantes, 406, 40. 431, 37 sq; columbæ, 440, 3; pisciculi quidam mirabiles, 412, 15; sirenes, II, 90, 2. Plantæ: ebenus, 410, 10; arundines, 411, 13; cynara, III, 146, 92; carpyce herba in Indo fluv., IV, 367, 1; arbores quæ tala vocantur, II, 418, 22; arbores in mari nascentes, II, 413, 7; lapides esculenti, II, 410, 10. — Margaritæ, II, 418. 419. 480, 66; onyches gemmæ, III, 166, 23. — Antiquissimorum hominum vita rudis et indigesta, II, 403, 19. 418, 23. Mitiorum vitæ rationem introduxit Bacchus ex occiduis regionibus adveniens; is urbes condidit, legesque dedit, II, 404, 20-23. 418, 22 (Indi a Baccho subacti, II, 9, 10). Quot sint anni a Baccho ad Herculem, ad Sandrocottum, ad Alexandrum Magnum, II, 419. 420. Bacchus discedens Indis præfecit Spalembam, quem deinceps in regno secuti sunt Budyas, Cradeuas horumque posterii, II, 418, 22. Hercules quoque ad Indos venit, qui Indiam divisit inter filios et filiam unicam Pandæam, II, 405, 25. 418, 23. Idem urbes condidit multas, inter easque Palibothra, II, 405, 26. Defunctus pro deo colitur; posterii ejus per multas ætates regnarunt; nonnulla eorum regna ad tempora Alexandri M. perdurarunt, II, 405, 27. Nunquam foras exercitum Indi emiserunt; neque Scythæ neque Persæ in Indiam invaserunt, II, 416, 20. — Septem indorum tribus, 405, 29. 427, 35, 1. 429, 36; philosophorum, 405, 29-31. 427, 35, 2. 429, 36; agricolarum, 405, 32. 33. 428, 25, 9. 429, 36; armentariorum et opilionum, 406, 33. 428, 11. 429, 36; artificum, 406, 33. 428, 12. 429, 36; militum, 406, 26. 428, 2. 429, 36; ephorum, 406, 37. 428, 5. 429, 36; senatorum, 406, 38. 428, 8. 429, 36. Indorum magistratus ἀγοράνομοι, ἀστυνόμοι, alii, II, 430, 26 a. 406 § 41. Nulli apud Indos servi, II, 421, 26. Eorum victus, ornatus, probitas, mores, instituta, II, 421-423. III, 463, 143. 476, 39 a. IV, 361, 4. De philosophis vel gymnosophistis, eorumque ordinibus et doctrina, II, 435-439; ab iis Judæos oriundos putant, II, 373, 69. Adit eos Lycurgus, IV, 332, 2. Athenis cum Indo philosopho congressus Socrates, II, 281, 31. — Indicum Semiramidis bellum, III, 626. Regna Saraosti et Sigertia, IV, 309. Cf. v. Porus. Taxites. Sandrocottus. Allitrochates. In Indiam invadunt Græci reges Bactriæ, qui a Syris

- defecerant, IV, 309, 6. Indorum ad Augustum legatio, III, 419, 91.
- Indictio*, unde dicta sit, IV, 146, 2.
- Infans quadriceps, III, 622, 49. Alia ejusmodi prodigia, III, 622, 52. 50. 53 sqq.
- Ingenus Gallieni uxori suspectus. Belli contra Ingenium saevitia, IV, 194, 5.
- Inna, fons inter Mardorum et Paeonum regiones, II, 19, 2.
- Ino, Cadmi f., Athamanti parit Learchum et Melicertem et Eurycleam. Fraude efficit, ut maritus liberos e Nephele susceptos mactare instituat. Ab insaniente Athamante Learchus et Euryclea occiduntur; ipsa cum Melicerte ad Molurium in mare se praecipitem dat; in Megaricum litus ejecta funere et divino cultu sub Leucotheae nomine honoratur, II, 344, 6. III, 34, 37. II, 37, 35. Ino Learchum et Melicertem trucidat, deinde pra dolore in mare insilit, II, 377, 8. Inoni sacra facit Helena, II, 470, 3.
- Inquilini. V. *Μέτροιχοι*.
- Interanisia (Interamnium?), Lusitaniae urbs, III, 609, 1.
- Intilene, provincia Persica cum Romanorum imperio conjuncta, IV, 189, 14.
- Io, Ioachi filia, IV, 313; a Jove stuprata, IV, 291, 4. Ioachi et Meliae f., a Pico corrupta in Aegyptum fugit; hinc in Syriam ad Silpium montem venit, ubi moritur; ab ea Jopolis Syriae urbs nomen accepit, IV, 544, 14. Bosphoro nomen dedit, IV, 148, 6 sq; ad Ceras promont. Ceroessam f. peperit, 148, 8. Io, Arctoris f., Junonis sacerdos, a patre vitata detinetur; ab Argo custodita, ab Hermaone liberata, profecta in Aegyptum, ubi pro dea collitur, III, 639, 12.
- Io, ab Argiva illa diversa, quae Bosphorum, bove duce, trajecit, III, 593, 35.
- Joachaz, Judaeorum rex, a Nechao II in Aegyptum abductus, II, 593, 66.
- Joachimus Judaeorum rex, a Nabuchodonosore victus captusque, III, 229, 24.
- Joannes (incertum, siue Joannes comes, qui verus Theodosii II pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus), discordiae Arcadii et Honorii regum auctor, IV, 51, 85.
- Joannes post mortem Honorii (423) tyrannide politus, IV, 67, 41. Quomodo sit oppressus carusque, IV, 68, 46. 612, 195.
- Joannes Vandalus, Jordani pater, IV, 616, 206.
- Joannes praefectus sub Zenone, IV, 126, 130.
- Joannes glabrus, dux Anastasii, contra Isauros rebelles pugnans, IV, 141, 6.
- Joannes Scythia a Zenone contra Theuderichum Valamiri f., missus, IV, 620, 212. 214; dux Anastasii, Isauros rebelles domat, IV, 141, 6.
- Joannes dux Rom. sub Justino a Saracenis captus per Abramum legatum liberatur, IV, 179.
- Joannes Comeniolus a Justino ad Chosroem legatus mittitur, ut de Saania controversias dilueret; re infecta redit Byzantium (565), IV, 220 sq., 15. Ob rem male gestam honoribus minuitur, IV, 222, 16. IV, 223.
- Joannes, vir consul., legatus a Tiberio ad Chosroem missus (577), III, 243, 46.
- Joannes, Illyriarum urbium praefectus, Tiberii nomine Bazanum irritatur, ut in Sclavinorum terras irrumpat (578), IV, 232, 48.
- Joannes, dux Armeniorum (572), IV, 271.
- Joannes, Timostrati f., a Chosroe Darm castello, a Persia expugnato, praeficitur, IV, 375, 5.
- Joannes Epiphaniensis, consiliarius Gregorii Antiochiae episcopi, in Persiam proficiscitur, concordiam inter Romanos Persasque conciliaturus. De Chosrois ad Mamertium fuga scripsit, IV, 272, 1.
- Joannes Antiochenus historicus, IV, 525.
- Jobalidas, nobilis inter Avaros sub Bazano duce, IV, 233, 28.
- Johares, Indiae fluv., II, 418, 23. V. Iomanes.
- Iobates in Syria rex ad quem a Proeto missus venit Bellerophon, quem feris et laboribus arduis obijciens perdere studeat; postea tamen mutata sententia ei Cassandram filiam cum regni parte dedit, III, 303, 12. II, praef. p. vii. Cf. IV, 549, 21.
- Jobathus postea Jobus, III, 220, 12.
- Jobi historia ex Aristaeo, III, 220, 12.
- Jocastes historia, IV, 544, 8.
- Jocastus, Aeli f., a dracone necatus; ejus sepulcrum in Italiae ora, II, 219, 25.
- Jochabet, Amramis uxor, III, 217.
- Jocles (Oicles), Amphiarai p., III, 303, 23.
- Jocritus, Lycurgi pater, Arcas, III, 379, 44.
- Jodama, Itoni f., a Minerva sorore occiditur, II, 42, 2.
- Ἰολέαια Thebis, III, 123, 26.
- Iolaus Herculis amasius. Apud tumulum ejus Thebis amatores et amasii mutua se fide obligant, II, 143, 111.
- Iolaus (Claudius), histor., IV, 362.
- Iolcus, Minyarum urbs, II, 42, 3. 476, 28, a Peleo expugnata, III, 389, 56. Ibi ludos instituit Acastus in Pelei patris honorem, II, 189, 282.
- Iole, Euryti f., certaminis de sagittandi peritia praeium, Herculi victori ab Euryto recusatur, II, 36, 33. Iole quomodo servata, Hercule CEcham vastante, IV, 463.
- Iollas, pater Antipatri, II, 338.
- Iomanes (Iobares Arrian.), Indiae fluv., II, 414, 18. 418, 23.
- Ion Atticam incolis frequentat, II, 103, 1; ibique sedem fixit, II, 208, 1, § 1.
- Ion, Chius poeta, Orthomenis f., II, 44 sqq. Chrysillam Corinthiam amat, IV, 350, 7.
- Ion, Ephesius rhapsodus, II, 44 b.
- Iones ab Ione vocati, II, 103, 1. II, 208, 1 § 1. Ex tetrapoli Attica sub Heraclidarum reditu in Argoliem migrarunt, II, 137, 97. Τὸ Ἰωνίων Hectorem Chii regem tripode honorat, II, 50, 13. Iones Orchomenis bellum inferentes mulieres eorum abducunt; proles ex his genita postea cum ipsis in Ioniam migrat, III, 387, 53. Ionum vox λόγχοι, II, 51, 15. Ionicam Asiae oram Iolasi olim tenebant, II, 342, 1. Ionia terrae motibus vastata, Tantalii aetate, II, 20, 1; et anno 467 p. C., IV, 110, 42. Ionicam harmoniam indoles, II, 287, 71. Ionicam saltationes, II, 284, 49. Ionum literas quando Athenienses adoptaverint, II, 348, 7. ●
- Ἰωνίαι in Syria, IV, 467, 3.
- Ionium mare unde dictum, IV, 316, 9.
- Iopolis, Syriae urbs. Ejus origines, IV, 467, 3. 469. 544, 14.
- Ioppe, Phoeniciae urbs, III, 575, 17. Circa eam acciderunt quae de Andromeda narrantur, IV, 323, 27. Prope eam lacus memorabilis, IV, 530.
- Ior et Iordanes fluv., IV, 546, 10.
- Iordanes, Ioannis Vandali f., consul (470), Anastasii adversarius, IV, 616, 206, 2. Leoni suspectus, IV, 616, 208.
- Ion insula, Critheidis, Homeri matris, patria; in eadem vita defunctus Homerus, II, 186, 274.
- Iosephus, Jacobi f., III, 215, 8. Aegyptiaco Petesepi, Ἰσημμάριος, cum Mose dux impurorum, quos pellere Amenophis volebat, regem hunc in fugam vertit, III, 405, 1. Iosephi historia sec. Eupolemum, III, 216, 219, 10; ex Artabano, II, 219, 10, ex Mithone, III, 219, 10. Cf. IV, 547, 11.

- Isobacrus, Abraami f., III, 214, 7.
 Iotaben ins. (nunc *Iaboa*) in sinu Arabico occupat Amorceus, IV, 113, 1.
 Iothor, Raguella f., Ababi frater, Sepphoræ, quam Moses ducit, pater, III, 224.
 Iovianus patricius ab Honorio regno pulso ad Attalum imp. mittitur; prodito rege, homo impudens apud Attalum manet; dein hunc quoque prodit, et Alaricho se adiungit; denique digitis truncatus proscribitur, IV, 59, 13. Cf. de Ioviano IV, 606, 181.
 Iovii (Ἰόκιος), legionis nomen, unde? IV, 14, 6.
 Iovinus Honorii temporibus apud Moguntiacum imperator renunciatur, IV, 61, 17. Sebastianum fratrem imperatorem creat; ab Adaulpho ad Honorium missus occiditur, IV, 61, 19.
 Iphiadæ factio in Abydenorum civitate, II, 152, 150.
 Iphicles cum Hercule Thebis Tyrinthem migrat, III, 369, 20. Ne ab Hercule insaniente interficeretur Minerva impedit, III, 305, 22. Ejus filii duo ab Hercule occiduntur; natu minimum Iolaum pater e periculo subduxerat, III, 369, 20.
 Iphiclus, Phylaci et Clymenæ f., supra undis currere valuit, IV, 380, 5.
 Iphiclus Phalanthum Phœnicem in Achaia Rhodi ins. urbe obsidet, et strategemate eam tradere sibi cogit, IV, 405.
 Iphigenia, Helenæ et Thesei f., a Clytemnestra adoptatur, II, 470, 3. Achilli Neoptolemum peperit, II, 470, 3. Dianæ sacerdos, IV, 551, 25.
 Iphimeda, Halœci f., e Thessalia captiva abducitur a Scephi et Cassameno Naxiis, IV, 305, 2.
 Iphitus ab Hercule cæsus, III, 337, 8.
 Iphitus Eleus, Harmonis aut Praxonidæ f., cum Lycurgo et Cleosthene ludos Olympicos instituit, III, 603, 1. II, 128, 76. III, 37, 6. 503, 3.
 Irene, Neptuni et Melanthiæ f., a qua Calauria insula olim Irene vocata, II, 136, 95.
 Irene, Ptolemæi Physconis pellex, III, 513, 16.
 Iris, olim Eridius, Ponticus fluv., III, 596, 54. 309.
 Irnach, Attilæ f., frater Dengisichi, cui bellum Romanis Ilaturo non obsecundat propter turbas intestinas, IV, 107, 35.
 Irus, Mermeri f., II, 462, 3.
 Irus, unus ex Cnopi regis occisoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote supplicio afficitur, IV, 431.
 Is, Italiae fluvius, III, 641, 21.
 Isaacus, III, 214, 8, Abrami f., III, 213, 5.
 Isæus rhetor, Isocratis disc., Demosthenis magister, III, 49, 57. 58.
 Isamus (Imaus?) in India, IV, 308, 5.
 Isaozites, olim Magus, tum Christianus, in Perside in crucem actus, IV, 238, 35 α.
 Isauri ab Esau oriundi, IV, 136, 5-6, 11; sub Valente (368) Romanorum exercitum ad internecionem cædunt, IV, 33, 45. Isaurica bella sub Arcadio, IV, 51, 84. 86; sub Theodosio II (447) prædis et rapinis grassantur, IV, 76, 6. Zeno in Isauria exul, IV, 118. Isaurorum cædes Constantinopolitana, IV, 136 α. In Isauriam relegatur Marcianus (sub Zenone), IV, 137, 1. Isauos multos Constantinopoli in patriam amandat Anastasius, IV, 141, 5. Isaurorum contra Anastasium rebellio sub Longino Zenonis fratre, Conone, Theodoro, inde, Longino Selinuntio ducibus; repressit eos Joannes Scythæ et Joannes gibbus, IV, 141, 6. Isaurica munera, quæ quotannis Is. pendebantur, in imp. ærarium sub Anastasio inferuntur, IV, 142, 6. Isauri auguriis student, IV, 496, 5. Isauriæ oppida: Catrades, Dalisanda, Suedra vel Syadra, Cauindana, Palmada, Derbe, Monabæ, Isaura, Constantinopolis castellum, q. v.
 Isachomachus, vir dives, divitiis spoliatur, II, 199 b.
 Isachylla, Myrmidonis f., Triopæ Phorbantem parit, IV, 481, 1.
 Ischys Ilatides cum Coronide rem habet, IV, 342, 7.
 Isdegerdes, Hunnorum Cidaritarum rex, Cunchæ pater, IV, 106, 33.
 Isdigerdes, filius Vararanis, Persarum rex inde ab an. 441, contra Theodosium II bellum gerens vincitur; pacem petit, IV, 138, 1.
 Iscum in Cæsarea Manritaniæ, III, 473, 29.
 Isidorus, Alexandrinus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
 Isigonus Nicæensis, scriptor, IV, 435.
 Isirius, ap. Phœnices trium literarum inventor, III, 569, 27.
 Isis; nominis significatio, II, 613, 77. Græcis est Demeter, vel Proserpina, II, 331, 2. IV, 315, 7. II, 198 α. Isis, i. e. luna, quibusnam signis hieroglyphicis exprimitur, II, 614, 80; prima repertas spicas capite circumtulit, II, 331, 3. Jovi parit Bacchum, III, 325, 3. Isidis fons in Lencothea urbe, II, 396, 2. Isidis crinis, planta, III, 479, 56.
 Ismandes, rex Egypti, II, 542 α.
 Ismenias Thebanus tibicen, IV, 167, 38.
 Ismenus Boeotiae fluv., olim Κάδμου ποῦς dictus, IV, 505.
 Isosmus, consularis vir, cujus uxorem Ætheriam rapuit Palmatius, IV, 145, 1.
 Isocratea, Amazo, III, 597, 58.
 Isocrates rhetor, IV, 177, 71; senex Plathanen viduam duxit ejusque filium Aphareum adoptavit, II, 59 b. Ejus amica Lagisca, III, 49, 55. Ejus oratio ad Philippum quando scripta, III, 49, 56. Grylli encomium scripsit, III, 46, 45. Ejus discipulus Isæus, III, 49, 57. 58; et Dioscorides II, 192, et Clearchus Heraclæ tyrannus, 526, 1; et Cephisodorus, II, 85 b, et Metrodorus, II, 86 α.
 Isodemus, fratrem Myronem occidit, ipse Sicyoniorum potitur tyrannide, qua mox pellitur Clisthenis fratris artibus, III, 394, 61.
 Isodica, Euryptolemi f., Cimoni parit Thessalum, II, 354, 4. Ἰσοδάμω δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
 Israel, III, 215. 546, 11.
 Issa, Adriat. maris ins., vino excellens, III, 194, 13.
 Issa; sic Achilles inter virgines ap. Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Issachar, Jacobi f., III, 215, 9.
 Isedonum sedes, II, 65, 1.
 Ister fluv., II, 92, 16. Ejus alvei et ostia, IV, 519, 1 et 2. 522, 1. Ad eum Cauliacus scopelus, III, 126, 38. Trajiciunt eum Gothi ab Hunnis pulsi, IV, 31, 42. Istri insulæ Casia et Carbonaria, IV, 267, 65.
 Ister, Istri scriptoris pater, II, 51, 73.
 Ister, Menandri vel Istri f., Cyrenæus vel Macedo, Callimachi disc. servusque, II, 51, 73. III, 131, 54.
 Isthmicos ludos Sisyphus vel Corinthii Melicertæ dedicarunt, II, 189, 282. 344, 6. IV, 518. 539, 20. Glaucus eos instituit (1280 a. C.), III, 503, 3. Atheniensium in ludis Isthmiis proedria, II, 351, 13; quales coronæ victoribus Isthmiis dabantur? II, 342 not. In iis loquitur Plato, II, 243, 24; vicit Aristomache Erythræa poetria, III, 123, 27.
 Isthmus, priscum Halicarnassi nomen, III, 574, 16.
 Istriarum ad Pontum respublica, II, 162, 188. Eorum cum Byzantiis controversia, III, 537, 21.
 Isneli, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Italia, regio inter Scylleticum et Lameticum sinum sita, olim Cēnotria dicta, nomen accepit ab Italo rege, II, 179, 247 α. Italia olim Camasene, IV, 485; in Italian

venit Diomedes, II, 371, 3; Pythagoras, II, 272, 4; eam Longobardi incursionibus vexant (578), IV, 253, 49. 263, 62.

Italus rex, Enotrios, qui ab illo Itali nuncupati sunt, ex pastoribus agricolas fecit; leges his scripsit; convivia publica primus instituit, II, 179, 247 a.

Itanus Samnita primus clypeum fecit, IV, 490, 5.

Itea, Acamantidis pagus, II, 353, 10.

Ithacæ portus Phorcynus, II, 41, 64. Colladæ et Bucolæ gentes, II, 148, 133. Ithaca exulare cogitur Ulysses, II, 147, 133; in eam ex Tyrrenia venit Homerus, II, 222, 32. Ithacensium saltatio, ἀλγυρ, II, 284, 50. Ithacenses σκυτάλας utuntur, II, 147, 131.

Ithaca, Ptolemæi Physconis pelfex, III, 513, 16.

Ithagene, Melissi Samii f., II, 160, 183.

Ithobalus, Tyriorum rex, Botrya urbem in Phœnicia et Anzam in Libya condit, IV, 447, 4.

Ithobalus, Astartæ sacerdos, Tyriorum regno pollitur; pater Badezori, IV, 466, 1. Sub eo Tyrus a Nabuchodonosoro obsessa, ib.

Ithyphalli qui? IV, 496, 20.

Itimari, gens barbara, Hunnorum metu socia Romanorum, IV, 71, 1.

Iton, Thessaliæ urbs; ubi Hercules cum Cycno pugnat, III, 389, 55. Itonis Minerva, III, 234, 53, 339, 1.

Itonus, Amphictyonis f., III, 234, 53. 339, 1; pater Minervæ et Iodamæ II, 42, 2.

Iuræi a Davide subacti, III, 225, 18.

Juba I, Jubbæ historici pater; expeditionem per deserta suscipit, III, 475, 36.

Juba II Mauritanus, rex et historicus. Ejus vita et opera, III, 465.

Juda, Semiramidis f., III, 237, 102. IV, 364, 3.

Judæa unde dicta, III, 237, 102. 644, 49. IV, 364, 3. Judæi, genere Ægyptii, III, 512, 14; a Calanis (gymnosophistis) Indorum genus ducunt, II, 323, 69. Judæorum historia, III, 211 sqq. V. Abrahæ, Jacobus, Josephus. Moses, etc. Judæi sunt impuri, quos Amenophis Ægypto ejicere voluit; verum ipsi sub Mose et Josepho Amenophin in Æthiopiam fugere cogunt; ac postea demum a filio Amenophis Messene Ægypto pelluntur, III, 493, 1. Judæorum exitus ex Ægypto, Mosis legislatio et instituta ex Heracleo narrantur, II, 391; de eadem re Lysimachi narratio, III, 334, 1. 2. Exitus tempus, III, 503, 3. 509, 3. II, 578. In Judæam invasit Phulus, Assyriorum rex, II, 503, 11. Senecheribus, *ibid.* Captis ab Assyriis Hierosolymis, ad Uaphrem regem in Ægyptum profugunt, II, 593. Judæi a Nabuchodonosoro Babylonem in captivitatem abducuntur; in eaque per 70 annos ad Cyrum usque retinentur, II, 506, 14. Ab Alexandro M. honorantur, II, 395, 15; pars eorum ab Alexandro M. in Alexandriam transducti, III, 512, 15; multi sub Ptolemæo Lagi in Ægyptum proficiscuntur; inter eos Exechias; a quo Heracleus de rebus institutisque Judæorum edocetur, II, 393, 14. Judæorum indoles; terræ magnitudo; urbes; Hierosolymarum templum; sacerdotes; Judæi cum Alexandro militantes; Mosollamus Judæus sagittarius, II, 394, 14. Judæorum templum ab Antiocho Epiphano exspoliatur, III, 322, 3. In eos sævit Antiochus Sidetes, III, 712, 18. Judæi Pompeio vitem auream offerunt, III, 493, 11. Eorum rex Antigonus ab Antonio captis damnatur, III, 494, 15. Judæi in Ionia habitantes de vexationibus quibus obnoxii sint queruntur coram Agrippa, causam dicente Nicolao, III, 420, 92. Judæi contra Archelaum, Herodis f., rebellant, III, 353. Eorum post mortem Herodis ad Augustum legatio, III, 426, 96. Contra Romanos sub Hadriano imp. bellum, IV, 328.

Judæorum legislatio divina, nec profano ore exponenda, quare Græci mentionem ejus non fecerunt, II, 395, 16. Quam sint legum observantissimi, III, 417, 86. 196, 19. Cur diem septimam Sabbathum nominarint, III, 309, 4. Asini caput colere dicuntur, III, 236, 14. Eorum divitiæ, III, 492, 5. Quæ contra eos blateraverit Apion, III, 512, 15 sqq. Judæi Pythagoræ magistri, III, 36, 2. 41, 21. Judæi Cyrenæici, III, 492, 6.

Judæus, Spartonis Thebani f., qui cum Baccho in expeditionem profectus, Judææ nomen dedit, IV, 364, 3.

Judas, scriptor, III, 657.

Jugurtha Romæ alterum Jugurtham (Massinam) per si carios interficiendum curat, et deinde salvus in Africam revertitur, II, *præf.* xii, 28. Jugurthinum bellum, IV, 560, 64.

Julia, Cæsaris Augusti f., M. Agrippæ conjux, Scamandrum trajiciens de vita periclitatur, III, 350, 3.

Julia Modestina, liberta Primiipilarii, e Corsolis urbe longæva, III, 610, 3.

Juliana, uxor Areobindi, IV, 142, 7.

Julianus (Didius Salvius Julianus) post necem Pertinacis imperium Rom. emit, IV, 586, 123. Ejus finis, IV, 587, 126.

Julianus Cæsar in Galliam mittitur. Adjungitur ei tamquam omnium rerum administrator Marcellus, IV, 16, 8 a. Constantii in eum prospere rem in Galliis gerentem invidia, IV, 15, 7 a. Juliani ex intimis amicis Oribasius Pergamenus, IV, 15, 8. Quam egregie Jul. se in Gallia erga omnes gesserit, IV, 16, 10. Contra Chamavos proficiscens militibus imperat, ut Saliis parcant, IV, 16, 10. Chariethonem, latronem Gallum, socium sibi adjungit contra Quados, IV, 17, 11; pacem Chamavis petentibus concedit, obside retento regis filio captivo, IV, 17, 12. 191, 18. Badomario, Germanorum principi, filium, qui obses in Rom. castris erat, restituit, etsi Badomarius Romanos captivos reddere recusaverat. Bello eum aggressurus ad Rhenum movet, IV, 19, 13. Constantii in eum insidiæ, IV, 19, 14. Julianus defectionem molitur; septem conjurati, IV, 20, 14. Cyllenium, qui de rebus contra Nardinos (?) ab Juliano gestis falsa multa scripserat, ipse Jul. in epistola ad eum scripta refellit, IV, 20, 14. Ad Julianum imperatorem legationes undique adveniunt coronas aureas ferentes, IV, 21, 15. Ejus in judiciis exercendis æquitas, IV, 21, 16. Ejus in Marcellum clementia; filium vero Marcelli, res novas molientem, supplicio affecit, IV, 21, 17. Scripta oratione Heraclium cynicum refellit, IV, 21, 18. Futuras Scytharum incursiones animo præsentit, IV, 23, 22. Ctesiphontem obsidet, IV, 23, 22. De expeditione Persica narratio Magni et Eutychiani, IV, 4-6. Post mortem ejus, super ducem eligendum deliberationes, IV, 23, 23. Juliani ad Oribasium vox, III, 24, 24. Ejus superstitiones, IV, 24, 24. Libanium in deliciis habebat; in Proresium infestior, IV, 24, 25. Juliani reprehensores Acacius et Phryx Tuscianus, IV, 24, 25. De Juliano oracula, IV, 25, 26 et 27. Juliani laus, IV, 16, 9 et 10. Ejus propinquus Procopius. Cf. De Juliano IV, 605, 177-180.

Julianus, notariorum primicerius, ab Honorio ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.

Julianus, Constantini in Britannia filius, frater Constantii, IV, 59, 12. Interficitur (an. 411), IV, 60, 16.

Julianus a Zenone legatus mittitur ad Theuderichum Valamiri f. (479), IV, 123, 16.

Julianus, Domni f., Cæsariensis, sophista, III, 683.

Julius (C.) Cæsar. Ejus jussu Cleopatra regni socium sibi adjungit Ptolemæum XIII fratrem minorem, III, 724, 8. Amore et cura maxima prosequitur Octavium juvenem,

- III, 430, 8. 7. 8. 431. 9. Ejus bellum contra Cn. Pompeium in Hispania. Ibi in Caipia urbe morantem convenit Octavius, cum quo deinde Novam Carthaginem profectus est, 431, 10-12. Caesaris caedes, testamentum, III, 436, 17; in Caesarem conjurationis causae, eius, exitus uberrime exponuntur, III, 438, 19 sqq.
- Julius (C.) Pothus, e Ravenna longevus, III, 608, 29.
- Julius Vindex Galbam imperatorem renuntiat, IV, 575, 91.
- Iulo Ceres, IV, 495, 19.
- Juncarum. V. Tonosures.
- Juno. De ejus nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Contra Herculem excitat τοὺς Πύρραις, II, 18 α. Ejus amore captus Endymion, IV, 405, 3. Cur Tiresiam excarcerit, II, 244, 30. III, 618, 33. Leonem Nemeum a Selene (Luna) arte magica excitari contra Herculem efficit, II, 31, 9. Juno Telchinia apud Jalyrios, III, 175. Ejus statua Thyrinthia e piri ligno ab Argo facta, IV, 383. Proshymnaem in Argolide templum, IV, 292, 4. 322. Junonis τεισεῖας sanum Argivum, II, 191, 287. 139, 101. Junonis Samiae simulacrum, Smilidis opus, IV, 466. 287, 1; templum, Tenea festum, III, 103, 1. Pavones Samii, III, 105, 2. Junoni Samiae Mandrobulus ovem consecrat, II, 159, 177. Juno ἀρπία ap. Corinthios, IV, 518. Junonis apud Coos cultus, IV, 442, 1. Ejus et Minervae ara Olympica, II, 36, 29; aedicula vetus Olympiae, III, 121, 20; templum Olympiae a Scilluntis dedicatum, IV, 288. Apud Sybaritas Junonis statua sanguinem emittit, qua occasione? II, 199 β. Juno Lacinia, III, 100, 1; Alexandrina, IV, 161, 18. Junoni homines olim mactabantur in Ilithyiae urbe Aegyptia, II, 615, 83. 84.
- Junonis deae (Ἥρα; θεᾶς), locus ad Citharronem, ubi Amphion et Zethus expositi, III, 629.
- Junonia ins. ad Mauritiam, III, 473, 28, sive Erythia, IV, 477, 3.
- Juppiter in Dicte Cretae monte natus, IV, 289, 3. Διὸς γομαί, locus Thebanus, III, 310, 6. Jovis nutrices Themis et Amalthea, III, 156, 42; Cynosura in Creta nymphea, IV, 293, 1; ubera ei praebet sus, IV, 289, 2. III, 8, 25. Juppiter infans per 7 dies risit, IV, 513. De Jovis et Junonis nuptiis fabula Argolica, II, 190, 287. Juppiter e Naxo contra Titanes proficiscitur, IV, 293, 2; datum ei oraculum, III, 9, 23. Bacchum (quem ex Iside genuerat, III, 325, 3) e femore edidit, II, 58, 16, ad Sangarium fluv., III, 592, 31. Parturientis caput a Mercurio percussus, II, 627, 7. Quomodo Minervam in lucem ediderit, IV, 330, 4. Ejus cum Junone de rei venerae voluptate disputatio, II, 244, 30; Apollinem interficit, III, 152, 16. Cur Aesculapium interfecerit, IV, 497, 3. Cf. v. Aesculapius. Ei non sacrificant Caucasil, II, 474, 19. Jovis sceptrum, III, 42, 24. Pater Apollinis, II, 190, 283; ex Aegina Aecum genuit, III, 33, 35. IV, 487, 4; ex Calliope Corybantes, II, 57, 14; e Callisto Panem et Arcadem gemellos, IV, 403, 7; ex Aeneide Panem gignit, IV, 51, 2; e Dorippe Hellenem, VI, 390, 9; ex Electra pater Dardani et Iasionis Cahirorum, IV, 345, 1; Hemitheae, Harmoniae, IV, 378, 1. Ex Europa pater Dodonae, II, 363, 4. Ex Euryodia pater Acrisii, II, 147, 180. Ex Himalia genuit liberos tres, III, 175; ex Ida pater Dactylorum, II, 57, 13; e Pluto pater Tantali, III, 305, 20. E. Prologenia pater Locri, II, 145, 118. E. Torthebia pater Carii, III, 370, 22. Gargari pater, III, 14, 10. Tienari et Gerasti, III, 636, 1. Titiae, IV, 354, 3. Phthiam Acharam amat, forma columbae assumpta, IV, 346, 2; Ionem stuprat, IV, 291, 4. Sinopes dolo fallitur, II, 161, 186. Alcmena dat carchesium, II, 29, 3; sub cycni forma cum Nemesi congregitur, III, 304, 14.
- Jovis Actari in Pelio sanum, et solemnitas annua, II, 262, § 8. Juppiter Agamemnon Lacedaemone colitur, IV, 06, 10. Ζεύς ἀρότριος, III, 568, 20. Atabyrios in Rhodo, III, 177; ἀρότριος Argis, III, 591, 26. Δικταίου in Creta templum, IV, 507, 12. Δωδωναίος, Βωδωνάτος, Φηγεναίος, II, 463, 4; ελλαπιναστής et σπλαγγνοτόμος ap. Cyprios, IV, 419, 30; Ἰρκαίος, II, 115, 30. 363, 6; τριήβαλμος, III, 292, 3. Ἑλλάνιος, II, 128, 97; ἑταιρεῖος, IV, 418, 25; ἱκαίος, IV, 319, 4. Καταδάτης: sacra quae ei apud Tarentinos fiunt quotannis, II, 307, 8. Αὐκωρεῖος, III, 107, 7; μαιμάκτης, III, 341, 22; μελιχίου festum Athenis, IV, 313; ὁμολώιος, Thebis in Boeotia et in Thessalia, III, 309, 2. Juppiter Oromasdes Persarum, III, 53, 78. Juppiter Papa et Attis a Bithynis in montium cacuminibus invocatur, III, 592, 30. Juppiter Pelasgicus in Thessalia et Dodona, II, 463, 3. Pelorus ap. Thessalos, IV, 349, 4. Strallus ap. Bithynos; ejus statua antiqua Nicomediae, III, 594, 41. Larandeus ap. Bithynos, IV, 384, 1. Hyperdexius in Lesbo, III, 380, 48. Jovis Αὐκαίου in Arcadia, IV, 317; λύκαια in Arcadia ei celebrantur, IV, 366. Jovis et Neptuni ara Olympica, II, 36, 29. Jovis equestris ara Byzantii, IV, 153, 37. Templum in Heraclea Pontica, III, 540, 26. Templum in Olympo Mysiae, III, 154, 30. Jovis Ἄνλι sanum in Cephalenia, II, 331, 4; templum in Tarpejo monte a Tarquinio aedificatum, III, 89, 10. Jovi Statori odes vota (294 a. C.), III, 90, 14. Jovis in aede Romani clavum quotannis figunt, III, 96, 7. Juppiter Beelsamen ap. Phoenices, III, 565, 5. Διὸς κώδιον, III, 143, 87. Διὸς ἐγκέφαλος, prov., II, 305, 5. Juppiter Ammon, II, 166, 206. Juppiter (Zeus) semideus, rex Aegypti, II, 531 α.
- Jura, nomen proprium, III, 157, 43.
- Juroipach (Viriparach ap. Joan. Lydum), castellum ad Portas Caspiae situm, discordiae inter Romanos et Persas causa, IV, 105, 31. 107, 37.
- Justinianus, juvenis adhuc Gelimorum Vandalum et Vitigem Gothum cepit, IV, 203, 4. Nonnosum legatum mittit ad Caisum Saracenum nec non ad Elesbaam, Auxumitarum regem, qui pro Romanis bellum Persis inferat, IV, 178, sq. Caiso Saraceno praefecturam Palaestinae tradit, IV, 179. Timostratum et Joannem duces a Saracenis captos per Abramum legatum libertati reddit, IV, 179. Certamina de Lazica regione in tempus cum Persis componit, pactis induciis (558), IV, 202, 3. Utigueros Hunnos ad bellum Hunnis Colriguris inferendum excitat (558), *ibid.* (Cf. IV, 621, 217). Avaros qui annua stipendia et agros, misso Candicho legato, sibi postulabant, non armis sed arte a finibus Rom. removendos statuit, IV, 203, 4. Avarum legationem donis demulcet, missoque Valentino lis persuadet, ut contra Hunnicas gentes bellum suscipiant (558), IV, 203, 5. Avarum legatos novas sibi sedes petentes Byzantii detinet. Hinc Romanorum et Avarum inimicitiae (562), IV, 205, 9. Petrum Patricium ad Chosroem legatum mittit de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda. Foederis capita. De Suania disceptationes, IV, 206-218, 11-13. 27. Cum Chosroe Cabadis filio inducias in annos 55 fecit, IV, 272, 2. Post annos 39 in imperio transactos diem obit; succedit sororis filius Justinus, IV, 272, 2. Justiniani imp. adulator Tribonianus, IV, 176, 64.
- Justinianus, pater Theodori Tziri, IV, 271.
- Justinianus sub Justino II Rom. mil. in Asia dux (576), IV, 242, 41.
- Justinianus (*legendum haud dubie Justinus*), Germani f., a Tiberio Caesare bello contra Chosroem gerendo praeficitur, IV, 276, 5.

Justinus II, post Justinianum imperator, legatos Avarum tributum petentes cum contemptu remittit (565), IV, 218, 41. Joannem Commentiolum legatum ad Chosroem mittit, qui de reddenda Suania ageret; nihil proficit (565), IV, 220, 15. 270. Saracenos, qui Persis favebant, contemptui habet, vir gravis, neque quidquam barbarorum superbia cedens, *ibid.* Comentiolum ob rem male gestam honoribus exuit, IV, 222, 18. Mebades Persarum legatus et Saracenorum legati ad eum accedunt; neutri quae cupiunt ab imp. impetrant, IV, 222 sq., 17. Turcorum legatos benigne excipit, et amicitiae armorumque fœdus cum Dizabulo init (568), IV, 226, 18. 270. Zemarchum ad Dizabulum legatum mittit, IV, 227, 19. Per hunc societatis fœdus firmat; cum Zemarcho redeunte denuo legatos mittit Dizabulus, IV, 229, 20. 271. Gepidis contra Longobardos auxiliatur; Avarum genti inimicissimus, IV, 230, 24. Gepidis iterum auxilium petentibus cur recusarit; neque vero etiam Longobardis contra Gepidas armorum societatem implorantibus aurem præbet, IV, 231, 25. Legati ejus a Bajano Sirmium obsessuro in vincula conjiciuntur (568), IV, 231, 28. Legatos Bajani, qui Sirmium Avaribus tradi et stipendia annua solvi volebant, superbe ab imp. dimittuntur; in bellum strenue incumbi jubet (569), IV, 233 sq., 28. Denuo Bajano legatos de iisdem rebus mittente, in sententia perstat; Tiberio res gerendas contra Avaros committit, IV, 235, 29. A Turcis ad bellum cum Persis renovandum incitatur (570), IV, 236, 32. Avarum de pace componenda conditiones repudiat, quod haud probat Tiberius (570), III, 237, 33. Tiberio clade affecto, pacem cum Avaribus componit, IV, 237, 34. Persarum a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 271. Sebochthem Chosrois legatum ad amicitiam et pacem confirmandam missum insolentius tractans bellumque minitans dimittit (571), IV, 238 sq., 36. Inducias quas Justinianus cum Chosroe in 55 annos fecerat, solvit; hinc bellum contra Persas regni anno septimo exortum, quod per 20 annos perduravit usque ad nonum Maurilii Caesaris annum. Causæ hujus belli recensentur, IV, 272, 2. Marcianus summus belli dux creatur, 272, 3. Justinus Nisibis obsidione cingi jubet, *ib.* Quæ obsidio quum duceretur, suspectum habens Marcianum, imperium ei abrogat, et Acacium in locum sufficit, 275, 4. 271. Morbo afflicto inducias in annum cum Persis facit, 275, 5. Mentis imbecillitate laborans, Tiberium in imperii societatem adscivit, IV, 240, 37. 275, 5. Cum Tiberio Sophia, Justinii uxor, publica negotia curabat, *ibid.*

Justinus, Germani f., sub Justiniano in Lazica mil. dux (558), IV, 203, 4. De Avarum clandestinis consiliis Justinianum certiores facit (562), IV, 205, 9. (*Idem Justinus intelligendus IV, 276, 5, ubi codex habet Justinianum.*)

Justinus (Justinianus Zoa.), militum dux Constantino tyranno, IV, 59, 12.

Justus Tiberiensis, scriptor, III, 523.

Juthungi Gotthi ab Aureliano prelio victi; eorum ad imp. legatio, III, 682, 24. Denuo in Italiam irrumpunt, III, 686, 24.

Juventinus, sub Chosroe copiarum præf., Arzanenem vastat, IV, 274, 3.

Ixion, pater Pirithoi, Chironis, reliquorum Centaurorum, II, 464, 1. Cur rota circumagi dicatur, III, 302, 3.

Ixion, Demetrii Adramytteni cognomen, IV, 161, 18.

Synx, Suadae f., quæ a nonnullis Mentha vocatur, IV, 331, 6.

L

Labanus, Lix et Rachelis pater, III, 216, 8. 217, 9.

Labara, Cariae opp., III, 234, 61.

Laborosoarchodus, Nerigliasaris f., post regni menses novem a necessariis interficitur, II, 507 sq.

Labossoracus, Amilmarodachi filius et in regno successor a Nerigliasare occiditur, IV, 283, 8 et 284, 9, ubi *Labassoarascus* scribitur.

Labyrinthus in Arsinoite nomo, II, 560. Menevidis regis regia, IV, 386.

Labyzus, myrrha pretiosior, II, 92, 18.

Lacedæmon, Amyclæ pater, IV, 324, 21.

Lacedæmonii. Herculis contra eos expeditio, II, 350, 8. In Laconiae ora habitat Euphemus, II, 87 b. IV, 286, 6. Hinc in Theram ins. migrat Sesamus, *ibid.* Lacedæmoniorum coloni Lyctii in Creta, II, 131, 88 a. Lacedæmonii Heraclidarum invasione afflicti Rhodum migrant, III, 672, 3. Oraculi jussu Ægidas Thebanos socios sibi adjungunt in bello contra Amyclæenses. Quomodo Timomachum Ægidam Hyacinthis honorare soleant, II, 127, 75. Contra Helotes belligerantibus cur non auxiliati sint Klei, III, 604, 1. Optimus eorum legislator Lycurgus, II, 128, 77. Omnium reip. institutorum Lycurgum esse volunt, II, 209, 2, 1. Sub Charilaō tyrannice regnante Lycurgus reip. statum mutavit, II, 209, 2, 3. Lacedæmonii Lycurgi leges per 500 annos observarunt, III, 391, 57. Oraculum iis datum de Arcadibus, IV, 439, 1. Lacedæmonii Argivos bello premunt, II, præf. viii, 5. Lacedæmonii apud Tegeatas captivi, III, 26, 8. Tegeatis reconciliati fœdus cum iis pangunt et communem columnam ad Alpheum ponunt, II, 134, 90. De Thyreatide regione cum Argivis bellum gerunt, IV, 519, 3. 361, 2. Honor Terpandro habitus, II, 209, 2, 6. 130, 87. Partheniæ belli Messeniaci tempore nati, II, 220, 26. Lac. sub Cleomene rege ab Argivis clade afficiuntur, IV, 497, 4. Pythiam jussu Pisistratidarum tyrannidem everunt, misso primum Anchimolio, deinde Cleomene, II, 110, 17. Propter eandem præconum Persicorum peste premuntur; quomodo sint ea liberati, IV, 519, 2. Quomodo ephori Aristidem, qui auxilli contra Persas petendi causa venerat, deceperint, II, 492, 11. Chii frumentum dant; eorum brevilloquentiæ studium, II, 49, 11. Ne cum Atheniensibus pacem inirent (Ol. 88, 3), impedivit Cleon Atheniensis, II, 126, 70 a. Post proelium ad Arginusas, Lacedæmonii in Declea inclusi conditiones Atheniensibus offerunt, quæ Cleophonte suasore repudiantur, II, 127, 71. Lacedæmonii ingruente luxuria corrupti, II, 303, 3. Ἀ φιλαργυρία ἐκάρταν ἐλπί, II, 131, 88. Lac., Antalcida auctore, urbes Græcas et insulas, quæ contribuuntur Asiæ, Persis permittunt, II, 94, 28. Ad Mantineam vincuntur, II, 138, 99 a. Contra Pyrrhium se defendunt, II, 455, 9. Sub Cleomene rege Argivos clade afficiunt, II, 138, 99 a. Libertate eos donavit Antigonus Doson, victo Cleomene, III, 703, 1. Sævit in eos Philopœmen, IV, 333, 4. — Lacedæmoniorum instituta et leges, III, 458, 114. Dicæarchi scriptum de Lacedæmoniorum rep. ex lege quotannis in curia recitabatur, II, 241, 21. Plurima reip. instituta a Cretensibus mutuati sunt, II, 131, 88 a. Lacedæm. et Carthaginiensium resp. comparantur inter se, II, 167, 209. Ἐσπόρην institutio et numerus, III, 20, 1. II, 128, 78; cryptia, II, 209, 2, 4. 129, 80. Ephorum potestas, II, 209, 2, 3. II, 131, 88 a. De rege defuncto luctus, II, 209, 2, 5. Populi in phylas et obas distributio; concionum locus, II, 128, 79. L. peregrinari non licet, II, 129, 82. Lac. frugalitas et temperantia, II, 53, 4. Lex de fundorum venditione, II, 210,

3. 7; puerorum educatio; sepultura; cibi, II, 210, 2. 8. Helotes, II, 129, 81; pelatae, *ibid.* Cf. de servorum conditione, IV, 401, 1 et 2. Μόραι, II, 120, 83; λόγοι, *ib.* 84. Laconica acies, II, 442, 9. Lacedaemonii non propinant, II, 68, 2. Τὸν θώρακα αλύδα appellant, II, 381, 32. Ventris moles probro est, III, 193, 6. Phiditia, II, 242, 23. Κοπίς cena, III, 142, 86. IV, 453, 1. Ἐπάλα, II, 242, 23. 623, 2. III, 20, 2. 142, 86. IV, 454, 2. 464, 2. Quando ex πικρῶν ποτηρίων, quando ex πιθωνῶν biberint, III, 134, 61. Lacedaem. κάναθρα, II, 240, 17; III, 442, 86. Vestes, calcei, pocula, II, 68, 2. φοινικίδες, sage purpureae, μύστακες, II, 130, 86. Scytales usus, II, 193, 4. Sigilla θριπδόρωτα, III, 33, 31; ancillas appellant χαλκίδας, III, 463, 7. — Jovis Ἑλλανίου et Minervae Ἑλλανίας templum; II, 128, 79. Cnacion fluvius; Babyca pons, *ib.* Apollo τετράχειρ et τετράωτος, II, 627, 11. Bacchus συνίτης, II, 628, 13. Ποδάγρα Ἀρτεμίδος, II, 628, 14. Bacchi templum; Minervae Chalcioeci templum; Cottinae meretricis donarium, III, 121, 18. IV, 361, 3. Juppiter-Agamemnon, IV, 506, 10. Amoris cultus, IV, 501, 7. Heroes Mallon et Cerson, III, 126, 40. Τιβηνίδια, III, 142, 86. Ἀρτεμίδος Κορυθαλλία, III, 142, 86. Τίασσα κρήνη, III, 142, 86. Κλήτας sanum, III, 142, 86. Risus simulacrum a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12. Metus, Mortis, Risus sana, II, 130, 83. Carneae quando instituta, 626, 3. Hyacinthia, IV, 480. Ὑδριστικά, IV, 479, 4. Προμάχεια festum, II, 626, 4. Gens Machaerionum; ejus origo, II, 192, 3. Gymnopædiae, II, 626, 5. Ἑλλακτία, II, 628, 18. Festo quodam nuptiae viris coelibibus colaphas infligunt, II, 319, 49. Lacedaemonii Epimenidis corpus apud se servant, II, 628, 17. Lac. saltationes, II, 284, 49. Saltatio θερμαδοστρί; II, 68, 6. Lac. pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. IV, 430. Pyrrichus Lacedaemonius, II, 484, 46. Δικηλοιστοὶ alique ludi comici, II, 629, 9. 10. Lacedaemonii pulcritudinem maximi faciebant, III, 168, 2. Mulieres eorum pulcherrimae, II, 51, 17. Lacedaemoniorum nuptiae, III, 27, 6. Lacedaemone gnomonem statuit Anaximander, III, 581, 27. Lacedaemonii scriptores: Diophantes, Hipparchus, Hippasus, Nicocles, Pausanias, Sosibius, Sosilus, q. v. Lacones in Cantabria, III, 301, 5.
- Lacedaemonius, Cimonis f., II, 55, 5 et 6.
- Lachares, Temeni f., pater Deballi, III, 690.
- Lachares, Diospolita, rex Aeg. (dyn. XII, 4), labyrinthum in Arsinoite nomo aedificat, II, 580.
- Lachas, fluv. in Tegeatarum regione, III, 26, 8.
- Laciadae, Cimonis curiales, a quo, quicumque volebant, cenam accipiebant, II, 125, 64.
- Lacinia Juno, III, 100, 1.
- Lacius, Antiphemi frater, Phaselidis conditor, IV, 428, 319. III, 29, 1.
- Lacon, Lapathi f., Achaei frater, IV, 549, 20.
- Lacratidas Periclem in judicium vocat, II, 199 a.
- Lacringi (gentis regiae nomen pro nationis, ut Niebuhrto videtur) M. Aurelio auxiliantur, IV, 186, 7.
- Lacritus, Isocratis disc., Archiae magister, III, 51, 70.
- Lacus memorabiles, III, 200 b. 31, 16. 478, 48. II, 373, 11 et 12.
- Lacydes Cyrenaeus, III, 46, 44; magister Euphorionis, III, 71.
- Lade insula; prope eam proelium, III, 178, 3.
- Ladon, Arcadiae fluv., pisces habet sonum edentes, II, 325, 73.
- Laertia, formicarum genus et vesparum, III, 635, 3.
- Laertes, Arcisii et Chalcomedusae f., ex Anticlea pater Ulyssis, II, 147, 130.
- Laertes, Ciliciae cast., III, 236, 90.
- Laetitia statuam, auxilia morte Alexandri M., erexit Dionysius Heracleae tyrannus, III, 529, 4.
- Lartius in Commodum conspirat, IV, 585, 121.
- Lartius historicus, IV, 437.
- Lagia, e. q. Delus insula, IV, 294, 4.
- Lagina, Cariae oppidum, IV, 312, 11.
- Lagisca, Isocratis amica, III, 49, 55.
- Lagus ex Arsinoe gignit Ptolemaeum I, Aegypti regem, III, 719, 1.
- Λάγυρος, II, 161, 145 a.
- Lala, Cariae urbs, IV, 471, 9.
- Lala Corinthia meretrix, III, 516, 32. IV, 156, 4; e Crasto urbe oriunda, III, 4, 8. Hyccaris oriunda, II, 373, 1. Corinthum venit captiva; necata est in Thessalia, III, 127, 44.
- Laios, ejecto Lyco, rex Thebarum constituitur; domum Lyci Amphioni et Zetho dono dat, III, 366, 14. Epicastae maritus, de prole oraculum consulit; Oedipum infantem exponit; a filio occisus in Laphystio sepelitur, III, 366, 15. Datum ei oraculum, III, 167, 47. Sphingis pater, III, 336, 5. Chrysippum rapit, IV, 402, 7. Oedipum ex Euryclea genuit, IV, 405, 6. Cf. de ejus historia IV, 544, 8.
- Lallias (C.) Tionaeus, e Bononia longaeus, III, 609, 2.
- Lamachus Heracleota, patriam Mithridati prodit, III, 548, 42. Heracleae praefectus, peste moritur, Cotta urbem obsidente, III, 552, 50.
- Lames, Assyriorum rex, IV, 542, 6.
- Lametus, Italiae fluvius, IV, 478, 2. III, 179, 247.
- Lamia Libyca; de ea fabula, II, 478, 35.
- Lamia, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Lamia, Demetrii Phalerei et Demetrii Poliorcetae pellex; Lamiae Veneris templum, II, 449, 3 et 5. III, 120, 14. 578, 8. Cleanoris filia, Demetrio Poliorcetae Philam parit; Sicyoniae Pœcilen stoam aedificandam curat, III, 120, 14.
- Lamienses terrae motu vexati, IV, 381, 2.
- Lamiscus, Lucanorum rex, sex digitis pedem instructam habuit, II, 218, 20.
- Λαμιαδοδοποιίαι. Τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐπὶ λαμιαδὶ ἀδминистрат archon rex, II, 114, 27 b.
- Lampas, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lampe sive Lappe, Cretae urbs, ab Agamemnone condita, unde nomen habeat, IV, 364, 4. 529, 9.
- Lampea, Argolidis urbs, III, 574, 14.
- Lampetus heros in Leabo ab Achille interfectus, IV, 314.
- Lampito, Samia, Demetrii Phalerei pellex, II, 361, 4.
- Lampo, Alexandrinorum ad Antiochum Asiaticum legatus, III, 716, 26.
- Lamprus Erythraeus, magister Aristoxeni Tarentini, II, 269, 287, 72.
- Lampsacus, olim Pithyussa, a Lampeace puella nominata, Phocaensium colonia, II, 19, 10; vini ferax; quare Priapi opus eam Demosthenes dicit, IV, 386, 4. Urbs Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10.
- Lamprae, superiores et maritimae, duo Erechtheidis demi, II, 355, 6.
- Lampus, Tarrhaei f., IV, 529, 9, a quo Cretae urbs dicta; IV, 364, 4.
- Lampyrus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lamus, Herculis et Omphalae f., Bargasum persequitur, IV, 311, 2.
- Lamus, Lyciae fluv., III, 234, 67.
- Lamynthius, Milesius poeta, carmine lyrico Lyden amantiam cecinit, II, 316, 42.
- Lanigeræ arbores Tyli insulae, III, 479, 58.
- Laocoon pater Melanthi et Ethronis, III, 340, 17 a.

- Laodamia, Alcmaeonis f., Peleo Polydorum parit, IV, 508, 3.
 Laodamia, soror Penelopes, II, 350, 7.
 Laodice Trojana Acamantis concubitu posita Munitum parit, IV, 424, 4.
 Laodice, Achæi senioris f., uxor Antiochi Dei, mater Seleuci Callinici, Antiochi Hieracis, Stratonices, quam Ariarathæ nupsit, et alius filiae, quam ducit Mithridates, III, 707, 6. Frater Laodices Alexander Sardes tenebat, III, 710, 3.
 Laodice, Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
 Laodice altera Antiochi Sidetis filia, III, 713, 19.
 Laodicea, urbs tetrapoleos Syriae, III, 276, 59; olim Leuce et primum Ramitha dicta, III, 575, 17. Ibi androgynus exstitit, III, 619, 38.
 Laodicea, Mediae urbs, a Macedonibus condita, IV, 308, 4.
 Laodicus, Theognetes pater, II, 352, 15.
 Laomedon pecuniam in Apollinis et Neptuni thesauris depositam ad Trojam urbem muris cingendam adhibuit, II, 33, 18. Belis ei vaticinium edit de fatis futuris Trojae urbis, IV, 518. Herculis contra eum expeditio, IV, 438. II, 350, 8.
 Laomedon Atheniensis, apud quem Ion cum Cimone coenavit, II, 47, 4.
 Laomedon Mytilenæus post mortem Alexandri M. Syriam obtinet, III, 668, 1.
 Laon poeta, II, 259, § 22.
 Lapathus, Achæi et Laconis pater, IV, 549, 20.
 Lapis cœlitus delapsus, III, 101, 6. Lapides melle dulciores in India, II, 410, 10. Lapides parientes, II, 327, 78.
 Lapitha, Phorbantis Thessali pater, III, 177.
 Lapithæ Pelasgos e Thessalia in Ætoliam expellunt, II, 455, 11. Lapitha contra Centauros auxiliatur Theseus, II, 33, 17. Eorum rex Elatus, III, 618, 34. II, 244, 30.
 Lappe. V. Lampe.
 Laphystio (in) Lajus occisus et sepultus, III, 367, 15.
 Larancha (*Lauchara* Euseb.), urbs Babylonis, II, 499, 5, 6.
 Laranda, Lycaoniae opp., III, 642, 29; patria Nestoris poetæ, q. v.
 Larcas, Phalanthi familiaris, proditor, IV, 405.
 Larensii cœna, II, 308, 18.
 Larentia apud Romanos culta, III, 75, 2.
 Larginus astrologus sub Domitiano, IV, 580, 107 sq.
 Ασπιδος Βέας Epiri, II, 370, 2.
 Larinus bubulcus, II, 370, 2.
 Larissa, Plasi f., uxor vel sponsa Cyzici, III, 11, 34; patrem in vini doliū detrudens interficit, III, 368, 19.
 Larissa, pilo ludens in Peneum incidit, II, 464, 2.
 Larissa urbs Thessalica, III, 266. II, 264, 2. 455, 11.
 Larissæ Thessalicæ colonia est Larissa Syria, II, præf. xvii, 21. Larissæ politophylacæ multitudini blandiebantur, II, 152, 151. Quomodo oligarchia perierit sub Simo Aleuada, II, 152, 150. Urbs terræ motu quassata, IV, 381, 2. Larissæ: Hellanocrates, Hippolochus, Eunomus, Epidromus, Cleomachides, Timolaus, Philinna, q. v.
 Larissæ Syriae, Larissæ Thessalicæ coloni, equites Seleucidarum præstantissimi, a Demetrio Nicatore deticiunt, suatore Diodoto, II, præf. xvii, 21. Larissæcorum cum Apameis in Syria bellum, III, 252, 5.
 Larnassus mons, postea Parnassus, II, 349, 2.
 Lasthenes Cretensis a Metello proelio victus, III, 606, 12.
 Lasthenia Mantineensis, Platonia discipula, II, 243, 26.
 Lasus, Charmantidis vel Sisyphri f., septem sapientibus accensetur, III, 38, 8. II, 285, 53. Hermionensis, II, 323 68 cyclicos choros primus instituit, II, 219, 43.
 Lasyras Lasionius non bibebat, mungebat tamen, III, 72, 7.
 Latini, II, præf. p. xxxvii., antea Aborigines dicti, III, 469, 1; cum Mezentio societatem ineunt, III, 174, 1.
 Latinus, Fauni f., III, 244. Catheti et Saliae f., III, 230, 26.
 Ulyssis f., Prænestæ pater, IV, 531, 5; Telemachi et Circes f., IV, 366; a quo Latini dicti, III, 469, 1; maritus Amatae, III, 93, 23; e Roma genuit Romulum et Remum, II, 383, 5.
 Latini montis in Caria scorpiones, II, 179, 248.
 Lato, urbs Cretæ, IV, 528, 7.
 Latona cum infantibus ex Asteria in Asiam venit ad Melitem fontem, ubi a pastoribus pulsus, lupis ducentibus ad Xanthum fluvium venit in Tremili regionem, quam a lupis Lyciam vocat; ibi infantes lavat; rediens pastores in ranas mutat, II, 343, 2. Latonæ signum æneum prope Delphicam platanum dedicatum; saxum quod sub pedo visitur, illud ipsum est, cui insitens dea Apollinem infantem ad occidendum Pythonem voce excitavit, II, 318, 46. Latona apud Hyperboreos fuit, II, 386, 2. Ei in Theoxeniis gethyllidem Delphi apponunt, III, 125, 36. Sub lupæ forma in Delum venit, III, 33, 32. Quomodo Nioben perdidit, III, 9, 28. Ejus sanum in Lele Macedoniæ urbe, IV, 509, 6.
 Latusimus, Dadanis f., III, 214, 7.
 Larra, Sami urbis vicus, II, 310, 22.
 Laurium, Scythiæ campus, IV, 522, 1.
 Lausus a Latinis interfectus, III, 174, 1.
 Lavinia, Æneæ f., a qua urbs dicta, III, 469, 2.
 Lavinium, III, 96, 1; ab Æneâ conditum, de Lavinia ejus filia nuncupatum, III, 469, 2.
 Lazi, gens Colebica, III, 555, 54: Eorum cum Scannis bellum, IV, 109, 41; cum Romanis contentiones (456). Eorum rex Gobazes legatos mittit ad Romanos et Parthos, IV, 102, 25. 26; de Lazica regione Romani et Persæ certant. Iuducis cum Chosroe factis sub Romanorum ditione manet (558), IV, 202, 3. In ea Rom. militum dux Justinus (558), IV, 203, 4. Cf. IV, 208. 208 sqq. 214. 217.
 Lea, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1.
 Leœna, Demetrii Poliorcetis amica, III, 120, 14. Ei templum decernunt Athenienses, II, 449, 3.
 Leœna opp. in sinu Leanitico, III, 476, 40.
 Leander scriptor, II, 334.
 Leandrius historicus, II, 334.
 Leanita, aliis Elanita, in sinu Arabico; eorum regia Agra et Leœna, III, 476, 40.
 Learchus, Athamantis et Inus f., a patre insaniente occiditur, II, 344, 6. 37, 35. Ab Inone trucidatur, II, 377, 8.
 Learchus Arcesilaum II fratrem strangulat; ipse ab Eryxone, Arcesilai uxore, occiditur, III, 387, 52.
 Lebadensibus Bœotiae jus civitatis cum Arcadibus intercedit, IV, 317.
 Lebadus, Lycaonia f., in Bœotiam fugit, IV, 317.
 Lectum, in Troadis finibus, II, 65, 2.
 Leda, IV, 549, 20.
 Legæ, gens Scythica, III, 313, 3.
 Leleges, II, 465, 7; Acarnaniæ partem tenent, et Bœotiam; multum vagati, partim una cum Caribus, II, 146, 127.
 Leleges in Bœotia et Locrido, II, 140, 103. 143, 119.
 Leleges Junonis templum in Samo condunt, III, 103.
 Carum quasi belotes vel penestæ, IV, 474, 1. Lelegum urbs Gargarus in Ida, III, 14, 10. Termerus et Lycus Leleges, IV, 474, 3.
 Lelex, autochthon; ejus e filia nepos Teleboas, II, 146, 127.
 Leme, Stratoelis oratoris amica, IV, 410, 2.
 Lemniæ mulieres, neglectæ Veneris pœnas dantes, viros interficiunt. Argonautæ deinde in insulam appellant; ex quibus Jason cum Hypsipyle Euneum gignit, III, 301, 13.

- II, 38, 44. III, 368, 18. Mulierum sceler ejusque origo, IV, 458, 7. E Lemno in Amyclaeum agrum colonos duci Philonemus, III, 375, 36. Lemni urbs Hephaestia, III, 642, 30, et Myrrhina, IV, 392, 2. In Lemno Eurypodius Marti sacrificabat ei quis centum hostes interfecisset, IV, 397. Lemnius Tyrrhenus Pythagoras, III, 41, 22. 10, 30. II, 272, 1. Antiochus, II, 187, 279; et Philostratus, q. V.
- Lenaxia festis praestat archon rex, II, 114, 27 b.
- Lenartocystus, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Lenaeus cum Eulao eunucho post mortem Cleopatrae Egyptum pro Ptolemaeo Philometore administrat. CoeleSyriam ab Antiocho Epipliane repetere conatur, III, 720, 2 not.
- Lentulus Sura, Catilinae socius, II, praef. xxvi, 35.
- Lenus, Pisatarum regio, III, 605, 7.
- Leo, Philasiorum tyrannus, Pythagorae aequalis, IV, 603, 17.
- Leo, unus eorum qui cum Chlone in Clearchum Heracleae tyrannum conjurarunt, III, 527, 1.
- Leo Lacedaemonius, Anticlidae pater, primus vicit Olympiae pulvis Vesetis (Ol. 89), III, 122, 22.
- Leo, Antalcidae pater, II, 94, 28.
- Leo, Coloni f., III, 78, 4.
- Leo Mytilenaeus, calculis ludendi arte invictus, II, 294, 1 a.
- Leo, Byzantinorum praetor, IV, 151, 26. Leontis f., Byzantius, Platonis vel Aristotelis discipulus, populi dux, et scriptor, II, 328. [Ejus legatio ad Athenienses.] Philippum a Byzantio repellit; plebe dolo Philippi contra eum excitata, suspendio vitam finivit, II, 328.
- Leo Alabandensis rhetor, II, 328.
- Leo, militum dux contra Tribigildum rebellem in Asiam mittitur; homo hrutus, at familiaris Eutropii eunuchi, IV, 48, 76.
- Leo e Dacia oriundus, Selymbrianis cohortibus praefectus, Marciano imp. succedit studio et opera Asparis, IV, 100, 20. 135 a. Asparem ejusque filium Ardaburium e medio tollit, IV, 135 b. Valamiro Gotho tributum annuum pollicetur (461), IV, 103, 28. Legatum mittit ad Genserichum, ut captivas regias libertati restituat, IV, 103, 2. Romani occidentales quum a Marcellino et Vandalis sibi timerent, ad Leonis intercessionem confugiunt. Leontis legatus Marcellianum movet, ut cum Romanis pacem colat; a Gensericho nihil obtinet (463), IV, 104, 30. Benigne excipit legatos Saragurorum, Urogorum, Onogurorum, qui societatem Rom. expetebant, (463), IV, 104 et 105, 30. Denuo pro Romanis occid. apud Genserichum intercedit, misso Constantio. Eodem tempore Constantium mittit ad Persarum regem Perozem, qui magos in religionis cultu impediri questus erat, simulque pecunias postulabat ad bellum contra Cidaritis Hunnos sustinendum (464), IV, 105, 21. Utraque legatio successu caret, III, 106, 32 et 33. Leo Gobazem e Colchide Byzantium venientem benigne excipit, IV, 107, 34. Sciris contra Gothos auxilium praestat, IV, 107, 35. Attikae filii, Dengizich et Irnach, legationem ad Leonem mittunt; postulata eorum non admittit imperator; quare bellum inferre Dengizich statuit, repugnante Irnach (466), IV, 107, 36. Novis bellis pressi Persae iterum auxilia a Leone petunt; infecta re legatos imp. reverti jubet, IV, 107, 37. Dengizichi bellum minitantis legato placide respondet, IV, 108, 38. Iterum ad Genserichum legationem mittit; at minime audientem se Vandalus praebet, immo bellum indicit, IV, 109, 40. Soani contra Lazos et Pernas auxilia petunt; Perozes victoriam de Cidaritis deportatam Leoni nuntiat; ipse imp. totus erat in bello contra Genserichum (466), IV, 109, 41; bellici apparatus magnitudo; ducem Leo constituit Basilicum, qui post praecclare gesta volens cladem patitur, IV, 110, 42. 137, 2. Jordanem, in Oriente mil. praefectum, suspectum habet, IV, 617, 208. Nepotem contra Glycerium in Italiam mittit, IV, 618, 209. Amorcesum, qui in Arabia regnum sibi condiderat foedusque cum Rom. inire volebat, benigne excipit et honoribus affectum dimittit (472). Qua in re Leo violavit pacta cum Persis inita, IV, 112 sq. Pelagium leg. ad Gothos in Thraciam mittit; Teuderichi, Triarii f., postulatis accedere aliquantisper recusat; tandem vero tributum ei annuum pollicetur, summique Rom. ducis munus tribuit (472), IV, 113, 2. De Leonis regno iudicium, IV, 114, 2 a. Imp. Eulogio philosopho stipendium dedit; Hyperichum grammaticum in exilium egit, IV, 114, 2 a. Leo generum sibi adsciscit Zenonem Isaurum, IV, 153 b; Ariadnam filiam ei in matrimonium dat, IV, 138, 1. Ejus filiam Leontiam ducit Marcianus, IV, 140, 3. Zenonem in Oriente exercitus ducem constituit, IV, 136 a. Eundem imperatorem creari volebat, sed adversabatur populus; quare moriens filium ejus Leonem imperatorem coronari curavit, IV, 136 a.
- Leo, Ariadnam et Zenonis f., a Leone avo imperium accipit, IV, 136 a.
- Leo a Macedonibus λεων vocatur, II, 30, 9; a λεω nomen natus, quod visum acutissimum habet, II, 616, 85. Leones injurias acceptas non obliviscuntur, probeque sciunt ulcisci, III, 475, 36.
- Leobotas, Alcmaeonis f., in Themistoclem στρατηγίας actionem instituit, II, 419, 5.
- Leocrati Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
- Leocrines scriptor, IV, 438.
- Leodamas Thasius, III, 580, 20.
- Leodamas, Milesiorum rex, ab Amphitrete regno et vita privatur, III, 388, 54. Patris caedem ulciscuntur filii, ib.
- Leonassa a. Lanassa, Cleodaei f., Neoptolemo octo parit liberos, III, 338, 13. 14.
- Leonatus in Asia jussu Alexandri Alexandriam urbem condit, III, 476, 39. Phrygiam Hellesponticam obtinet, III, 668, 1.
- Leonidas, Cleomenis (mythici) frater, III, 30, 8.
- Leonidas Lac. in Thermopylis, IV, 324, 21.
- Leonidas, Olympionica, IV, 540, 27.
- Leonidas, dux Byzantium, IV, 377.
- Leonippus, Sinopae a Mithridate praefectus, prodere urbem Locullo statuit; a Cleochare collega occiditur, III, 554, 53.
- Leonnorius, Gallorum dux, III, 536, 19.
- Leonteus Argivus, tragicus, apud Jubam regem, III, 483, 83.
- Leontia, Leonis imp. f. minor, Marciano nubit, IV, 140, 3. 619, 211, § 4.
- Leontini Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1. Apud eos Panætius tyrannide potitur, II, 172, 225. Leontinorum in regione Palicorum lacus, II, 373, 12.
- Leontis Athen. tribus, II, 295, 6. Ejus demi Cetti, Leuconoeum, Ceum, Paeoniae, Peleces, II, 355, 9.
- Leontius Olympiodori studio in sedem sophisticam Athenis evehctus, IV, 63, 28.
- Leontius, Placidiae curator, IV, 66, 40.
- Leontius in Isauria ab illo imperator renuntiatur, IV, 137, 1. 140, 4. 620, 214.
- Leontomenes, Damothonis f., Phereus, Thessalorum praetor (185 a. C.), III, 704, 2.
- Leontophron, Ulyssis et Enippes f., III, 339, 17.
- Leontopolitis nomus Aeg., III, 226.

Leopantus, Gorsiadæ f., Lebedius vel Ephesus, unus ex 7 sapientibus, II, 336, 4. III, 38, 8.
 Leopantus Heracleopolita, scriptor, II, 67, 3.
 Leopodium, locus prope Erythras, IV, 431.
 Lepetymnus Lesbios e Methymne pater Hicetaonis, IV, 314.
 Lepetymnus, mons Lesbi cum templo Apollinis et heroo Lepetymni; ibi duo tantum corvi, IV, 459, 9.
 Lepidos Caesaris necem ulturus, III, 448, 27.
 Lepidus historicus, IV, 439.
 Lepores Bisaltiae, III, 583, 44; Astypalæe ins., IV, 420, 42.
 Lepreatarum de adulteris lex, II, 217, 14. Lepreata Harmodius historicus, IV, 411.
 Lepreum, Arcadiae locus maritimus, II, 267, 73.
 Lepamandrus, Cariae oppidum, II, 622, 14.
 Lepte acra, Aegypti ad sin. Arab. promontorium, ab aliis Drepanum vocatur, III, 477, 42.
 Lerus insula. Minervæ Παρθένου ibi templum, et meleagrides aves, II, 333, 1.
 Lesbos Mytilenæus, Potamonis p., III, 505.
 Lesbothemis Mytilenis fecit Musam, quæ sambycen manu tenebat, III, 73, 8.
 Lesbum venit Macar Heliada, III, 176, 2. IV, 457, 4. Insulam vastat Achilles, IV, 314, 335, 2. In eam coloniam ducunt Pentililidæ, Echelao duce, IV, 459, 12. Lesbi statio Mesogeum, IV, 459, 12; mons Lepetymnus, IV, 459, 9. Homines ibi Baccho olim mactabantur, IV, 400, 5.
 Lesbicae Musæ septem, IV, 457, 4. Luscinae, IV, 458, 8.
 A Lesbii ad Asiam habitantibus Asia cithara nomen habet, II, 182, 259. Lesbii ab Atheniensibus luduntur, pactis violatis, II, 125, 63. Vinum Alcibiadi præbent, III, 160, 1. Lesbum navigat Sophocles, II, 46, 1. Μὲν Ἀλκιβίου φέρων, II, 130, 87. Lesbi urbes: Pyrrha, Agamède, Hyperdaxium, Antissa, q. v. Lesbii: Lampetus, Hicetaon, Helicaon, Plisidice, Apriata, Lesches, Salpe, Heraclitus hist., q. v. Cf. vv. Methymna et Mytilene.
 Lesches Lesbios cum Arctino certans vicit; Terpandro antiquior, II, 209, 18.
 Lestadae, Naxiorum vicus, II, 155, 168.
 Lete, Macedoniae urbs, IV, 509 b.
 Lethon, Libyæ fluv., III, 186, 2.
 Letopolis in Aegypto, III, 238, 13. IV, 310; patria Apollonii et Polystrati, ib.
 Leucadem et Anactorium ad condendas Pylades et Echides a Cypselo patre mittuntur, III, 392, 58. Circa Leucadem se interemit Calyce, II, 287, 72.
 Leucadia, a Teleboarum parte incolis frequentatur, II, 146, 127. Reipublicæ formæ ap. Leucadios mutatio, II, 147, 128; in Leucadia pavo virginem deperiebat, II, 314, 63.
 Leucadius, Timonides historicus, II, 83.
 Leucania, vetus Samothraciae nomen, II, 218, 21.
 Leucarus Acarnan primus artem ad pancratium attulit, II, 182, 261.
 Leuce, Achillia insula, IV, 380, 1.
 Leuce, priscum Laodiceæ in Syria nomen, III, 575, 17.
 Leucippe Vulcano Aegyptum parit, III, 502, 2.
 Leucippus, Eurypyli et Steropes f., frater Lycaonis, IV, 385, 3.
 Leucippus, Amyclæ f., pater Coronidis sive Arsinoe, IV, 324, 22.
 Leucippus, Eleantes phil.; ejus placita, IV, 168, 41.
 Leucolum flos, IV, 388, 9.
 Leucon, Athamantis et Themistocles f., II, 37, 35.
 Leucone, Cyanippi Thessali uxor; ejus mors, IV, 505.
 Leuconoeum, Leontidis denus, II, 355, 9. Leuconoeus, Demochares, q. v.
 Leuconotus ventus, III, 298, 101.

Leucophrys, priscum Tenedi ins. nomen, II, 213, 7.
 Leucophyllus, planta, IV, 376.
 Leucosia, vetus Samothraciae nomen, II, 158, 171.
 Leucosyri qui?, II, 348, 2; eorum pars Heneti, II, 337, 9.
 Leucothea, Ino, unde dicta, III, 34, 37 (V. Ino); olim Halia, III, 175. Leucotheæ Nereides, IV, 459, 10.
 Leucothea, Aegypti urbs cum Isidis fonte mirabili, II, 396, 2.
 Leuphithorga, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Levi, Jacobi f., III, 215, 8 sq. 218, 9. IV, 547, 11.
 Lia, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8 sq. 218, 9.
 Libanæ vel Liba, Assyriae urbs, III, 587, 6.
 Libanius, Juliani deliciae, IV, 24, 25.
 Libanius Asianus, thaumaturgus, Placidiae jussu necatur (421), IV, 66, 38.
 Libanus mons, III, 226; unde nomen habeat, 568, 7.
 Libya, Oceani et Pompholyges f., II, 349, 1. Pici et Ios f., Neptuno parit Agenorem, Belum, Enyalium, IV, 544, 15.
 Libya, terra πολυνύμφος, III, 238, 17; raris fluvii irrigata, III, 284, 73. Ejus siccitates, locustarum multitudo, ib.
 Libyam circumnavigarunt missi a Necone, magus quidam, qui ad Gelonem venit, denique Eudoxus Cyzicenus, III, 279 sq. In Libya Nili fontes, II, 478, 36. Libyes ab Aegyptiis deficient, sub Necherocho Aeg. rege (dyn. III, 1), II, 544. Ex Libya Amazones in Europam transferunt, II, 9, 9. In Libyam venit Diomedes, III, 472, 23. Ejus partem subiecit sibi Nabuchodonosor, III, 78, 3. IV, 283, 8. Libyes contra Cyrenæos excitantur a fratribus Arcesilai II regis, III, 387, 52. Libyæ sacerdotes quidam incantationibus crocodilos e lacu eliciunt, II, 396, 3. Ibi familiae quaedam effascinantium, II, 381, 23. Libya cur belluis abundet, III, 239, 135; pecorum ibi mos mirabilis, II, 374, 14. Libyca de Lamia fabula, II, 478, 35. Libyes oī dñæ mulieres et liberos communes habent, II, 180, 249. A Libyco homine, Sirite, inventa est tibia, II, 478, 34. Libyæ gentes: Adymachidae, Arancelæ, Byzantes, Aabytæ, Macæ, Psylli, Bual, Masulenses, Dapsolibyes, Machlyenses, Sardolibyes, Nomades, Atarantes, Panebi, Garamantes, Ausoriani, q. v. Libyæ urbes: Arsinoe, Aspis, Automalaca, Azirus, Aphace, Garge, Gilda, Draconis ins., Euphranta, Zagysis, Coraconesus, Κυρών νῆσος, Magna, Xilia, Phurnita. Scythopolis, Chalcea, Lixa, Cherrura, Anetussa, Thyne.
 Libya (i. e. Libystinorum regio Pontica), II, 339, 2.
 Libyphœnicum castellum Abrotonum, II, 373, 13.
 Αἰδουοίης (Hercules), III, 475, 38.
 Libyriorum institutum, III, 458, 111.
 Libyasa Ceres, III, 119, 12.
 Libysa, Bithyniae castellum, III, 232, 41.
 Libysus, Bithyniae locus, ad quem Hannibal mortuus esse pertinetur, III, 600, 75 a.
 Libystini Pontici, II, 339, 2. IV, 397, 2.
 Licini forum, Orobiorum urbs, III, 231, 29.
 Licinius (A.) Nerva Silianus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.
 Licinius Sura ap. Trajanum pollens, IV, 581, 112.
 Licinius (L.) Palus, Lucii libertus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.
 Licinius, qui Maximiano Galerio in imperio successit, tyrannice se gessit. Bellum, quod ei minatur Constantinus M., avertere studet, clementiam et justum imperium promittens, IV, 2. Non stans promissis a Constantio in Nicomedia obsidetur, supplex demum ad eum accedit, imperioque exiit, ibid. Proelio victus Mestrianum de pace legatum ad Constantinum misit (314), IV, 189, 13; numismata aurea in memoriam devictæ Sarmatiae ex-

- endit (322), quæ conflare iubet Constantinus M., IV, 199, 14, § 1. Licinii a Crispo sapius victi dictum, IV, 199, 14 § 2.
- Λικνίνης Bacchus, IV, 498, 5.
- Licynnius cum Hercule Thebis Tiryntem proficiscitur, III, 369, 20; Alcmenæ frater spurius, a Tlepolemo occisus, III, 25, 6. III, 178. IV, 498, 5; pater CEnoni et Argii, II, 350, 8.
- Victorius (vel Pictoreus), Epeus ex Ætolia, per tria secula vivit, II, 66, 5.
- Ligurum terra aspera, III, 275, 54. Mulieres operosissimæ, III, 275, 53. Liguriæ urbs, Agathe, q. v.
- Ligyrei Thraciæ Bacchi oraculum habent, II, 190, 284.
- Lilybæum Siciliæ prom., III, 19, 3. 287, 82.
- Limone, Hippomenis f., adultera ab equo devorata, II, 208, 1, § 3.
- Limoniæ campus, in quo Cyzici regis sepulcrum, II, 18, 7.
- Limyrenses Lyciæ, III, 194, 11.
- Lindus, Cercaphi f., III, 177, 2. Lindiorum Apollo Telchinius, III, 175. In Minervæ (III, 177) templo Marcelli ἀνάθημα, III, 272, 46. Lindi Parrhasii picturæ complures, II, 304, 4. Lindii : Laciæ et Cleobulus, q. v.
- Lingres, illi frater nothus, IV, 620, 214.
- Linitima, opp. Æthiopiar, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Λιτοῦργος lapis in Acheloo, III, 79, 6.
- Linus, Apollinis et Calliopes f., III, 303, 8. Æthusiæ f., Pieri p., III, 641, 20. Pieris f., IV, 445; ejus mors, IV, 648 b.
- Linus Cechaliensis, IV, 439.
- Linus flos, IV, 459, 11.
- Lipsydrium, Atticæ locus ad Parnethem montem, quem muniunt Alemaeonidæ, II, 110, 16.
- Lissus urbs, III, 574, 15.
- Literarum inventores, II, 2 et 3. 186, 256. III, 400, 4. 156, 44. IV, 400, 4. Eas ad Græcos attulit Danaus, II, 67, 2. IV, 475, 1.
- Λιβέδας καὶ ῥόδον inter Massiliam et Rhodanum, III, 262, 28. II, 177, 240.
- Litræ, Ægypti locus, ubi ingentia cadavera visuntur, III, 622, 44.
- Livia Attica, liberta, longæva, III, 609, 2.
- Lixa, Libyæ opp., III, 238, 118.
- Lixus, Tylonius genere, Sadyattm exprobrat quod Gygem Mermnadam favore suo nimis augeat, III, 384. Gygis regis odio pressus tandem in gratiam ejus redit, III, 385 sq.
- Lixus, fluvius Mauritaniae, usque ad quem Gaderitæ piscandi gratia navigant, III, 280.
- Λόχοι Lacedæm., II, 129, 84.
- Locri sunt Leleges, II, 145, 119. 140, 103. Locri Ozolæ unde dicti sint, IV, 458, 7. Locrorum rex, Medon, II, 145, 122. Urbes : Amphissa, Scarphe, Thronium, Alope, Cynus, Cæum, q. v.
- Locrorum in Italia origo, II, 173, 229. Zaleucus legislator; bene administrata respublica, II, 174, 230. Perniciem civitati attulit affinitas cum Dionysio contracta, II, 173, 231. Locri in funeribus læti convivia agunt; non habent tabernas institorias, II, 221, 30. Lex in adulteros. Zaleuci filius in adultero deprehensus. Polemarchus Locrus perjurus; ejus supplicium, *ibid.* Locri et Rhegini mentis alienationi, quæ mulieres corripuerat, canendis pæanibus medentur, II, 282, 36. Locri Pythagoram in urbem recipere recusant, II, 215, 31. Quomodo scelus a Dionysio juniore in virgines Locrenses commissum ulto sint, II, 307, 10. Eorum mulieres libidini cuiusvis prostituta, II, 305, 6. Locrica cantica amatoria, II, 316, 40. Epizephyriacæ saltationes, II, 284, 49. Locri poetæ : Mnaseas, II, 378, 11. Xenocritus et Erasippus, II, 221, 30. II, 21, 4.
- Locris, Polycriti Ætolarchi uxor, III, 614, 31.
- Locrus, ad hunc Juppiter duxit suum e Prologonia filium, a quo Locri Opuntii nomen habent, II, 145, 118.
- Λογισται καὶ λογιστῆραι, Athen., II, 123, 53. 54. Λογιστῶν συνήγοροι, II, 121, 55.
- Longævorum laterculi, III, 608, 29 sq.
- Longinus Zenonis frater, IV, 620, 214; post Zenonis mortem imperium occupare sperat; ab Anastasio in Isauriam amandatur, IV, 141, 5. In Isauria rebellat. Victi caput ab Joanne Scythia Constantinopolim mittitur, IV, 141, 6.
- Longinus, cognomento Selinuntius, unus ex ducibus Isaurorum, qui contra Anastasium rebellarunt, ab Joanne gibboso captus, Constantinop. missus, ibique truncatus, IV, 141, 6.
- Longobardi et Obii, qui Istrum transgressi erant, a Marco Aurelio pacem petunt (167), IV, 186, 6. Sub Alboino duce Avars contra Gepidas et Romanos sollicitant (c. 568), IV, 230, 24. Conditionibus societatis a Bazano propositis non acquiescisse videntur; quare ab Justino contra Gepidas auxilia petunt, frustra, IV, 231, 25. Italian incursionibus vexantes Tiberius data pecunia conciliare sibi studet (578 et 580), IV, 253, 49. 263, 62.
- Longopori, Æthiopiar gens, IV, 376, 1.
- Lucani et Brutii agros Thuriorum vastantes et urbem cingentes a Fabricio cons. repelluntur, II, *præf.* p. XL. Lucanorum instituta quædam, III, 457, 109; justi sunt et hospitales. Eorum rex Lamiscus, II, 218, 20.
- Luceria urbs Ital., III, 90, 14.
- Lucianus, Paphontis pater, III, 583, 35.
- Lucillianus comes, in Juliani exp. Persica, IV, 5.
- Lucillus Tarrhæus scriptor, IV, 440.
- Lucius, Petri f., e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Lucretius (Q.) Primus, e Rhegio longævus, III, 609, 1.
- Lucullus (L.) in Asiam trajecturus misit qui Judæorum Cyrenensium seditionem compescerent, III, 492, 6; in Asiam contra Mithridatem mittitur, III, 545, 37. Aurelium Cottam in Chalcedoniorum portu cum classe stationem habere jubet, *ibid.* Ad Sangarium fl. castra habens, cognita Cottæ clade, animos militum erigit, III, 546, 39. Mithridatem ad Cyzicum et deinde ad Æsepum fluv. de improvviso aggressus magnis detrimentis afficit, III, 546, 40. Iterum vicit ad Tenedum et in mari Ægæo, III, 548, 42. Cottam ad Heracleam obsidendam, Triarium ad naves M. ex Creta et Hispania redeuntes intercipiendas mittit; ipse per mediterranea contra regem movet, et pluribus proliis Mithridatis copias ad incitas redigit, III, 549, 43. Amisum obsidet; hinc contra Cabiros ducit, Hadrianum cum Mithridate configere jubet, III, 606, 12. Cabis castello, Amiso, Eupatoria potitur, III, 549, 45. Mithridatem profugum per Claudium legatum a Tigrane exposcit frustra, III, 550, 46. Sinope et Amasea potitur, III, 555, 54. in Cappadociam ingreditur, et Euphratem transgressus Tigranem facile negotio debellat, III, 555 sq., 56. 57. Quot suorum in prelio ad Tigranocerta amiserit, III, 492, 8. Tyrannionem captivum Romam abducit, IV, 176, 66. In luxuriam delabitur, III, 417, 83.
- Lucusta, Agrippinæ ancilla, IV, 573, 89.
- Ludorum præcipuorum institutionis ordo chronologicus, II, 189, 282.
- Luernius (Luernius), Bituiti, Avernorum regis, pater; ejus divitiæ, III, 260, 25.
- Lugdunum ad Ararem fl. unde nomen habeat, IV, 367, 2.
- Lumbricum quomodo Æsculapii sacerdotes extraxerint, II, 15, 8.
- Lunæ nephalia sacra faciunt Athenienses, III, 127, 43.

Luna .Egyptiis Isis, II, 614, 80. Lunæ semel tantum quotannis suem, animal impurum, sacrificant, II, 614, 79. Lunares mulieres ova pariunt, II, 35, 28. De luna sententia Berosi, II, 509, 18, 19.
 Luornes, Dadanis f., III, 214, 7.
 Lupercalia festum, III, 441, 21. Luperci cur nudi currant, III, 98, 2.
 Lupercus Berytius, scriptor, III, 662.
 Lupia, Italiæ opp., III, 436, 17.
 Lupus a Delphis colitur, II, 159, 177. Lupi cur ap. Athenienses in honore sint, III, 33, 32; in lupum mutatur Damarchus Arcas in Lycæo Jovis, IV, 407.
 Lupus piscis, III, 186, 2.
 Lusa, Bathelis urbs, III, 215.
 Luscinia Antissaræ, IV, 458, 8.
 Lusia, Ceneidis demus, II, 358, 11.
 Lusiades nymphæ, II, 372, 6.
 Lusitanie situs, III, 295, 98; Bænis vel Minius fluv., *ibid.* Urbes, in quibus Græci coloni considerunt, III, 301, 5. Lusitanie major pars a Q. Fabio proconsule (141 a. C.) recepta, III, 98, 7. Lusitanie urbs Interanisia (?), III, 609, 1.
 Lusius fluv. in Thuriorum regione, II, 372, 6.
 Lusius, Hadriano insidias parans, in itinere occisus, III, 585.
 Lutarius vel Luturius, Gallorum dux, III, 536, 19.
 Lycabettus mons e Pellene a Minerva asportatus, II, 22, 1.
 Lycæa, Arcadiæ ludi, Lycaonis institutum, II, 189, 282. III, 123, 26. IV, 317, 366, 407.
 Lycæthus post Bellerophontis decessum Corinthi regnat annis viginti septem; pater Creontis, II, 13, 3.
 Lycæus campus ad Heracleam Pont., III, 551, 49.
 Lycaon, Pelasgi f., Arcadum rex justus diisque carus; quinquaginta filiorum impietas, III, 378, 43. Ipse in Jovem impius, IV, 317. Lycæa in Arcadia instituit, II, 189, 282; pater Pandari, III, 599, 68; Eleutheri, Lebadi, IV, 317; Callistis et Celis, IV, 318, 1; frater Eurypyli, IV, 285, 4.
 Lycastus, Martis et Philonomes f., rex Arcadiæ, IV, 531.
 Lycastus in Creta Eulimene adulterat; quare ab Aplerio interficitur, III, 300, 1; ex Ida genuit Sarpedonem, Minoem et Rhadamanthum, IV, 497, 3 a.
 Lyceas, Naucratis hist., IV, 441.
 Λυκίων ὄρος in Argolide, IV, 292, 1.
 Lyceum, Athenis, II, 254, 59. Aristotelis ambulacrum, III, 45, 41.
 Lycinis, urbs Illyrica; ab ea Theodorichus repellitur, IV, 127.
 Lychnis lapis, IV, 388, 11.
 Λύχνος, meretricis cognomen, IV, 410, 1.
 Lycia, Xanthi f., Apollini parit Patarum, III, 235, 81.
 Lycia terra, olim Tremile vel Trimilis dicta, III, 236, 84; unde nomen habeat, II, 343, 2. Lycii latrocinis delitti; γυναικονπαροῦνται; in falsos testes severe animadvertunt, II, 217, 15. Eorum instituta quædam, III, 461, 129. Eorum rex Amphianax (alii Jobates), III, 307, 16, 308, 12. II, *præf.* p. vii. Lycii Chrysaorim in Caria condunt, IV, 311, 8. Oraculum, ubi piscium opera vaticinia eduntur, IV, 479, 1. 2. In Lycia natus Apollo, IV, 485, 14. Lyciæ Arycandenses, Limyrenses, III, 194, 11. Chimarra mons, II, 379, 13; fons Melite, annis Xanthus, II, 343, 2. Urbes: Edebessus, Alimala, Arycanda, Arneæ, Menedemum, Acarasus, Gazæ, Erynnæ, Molyndæ, Cemonia, Sklyma, Myra, Phellus, Antiphellus, Mellanæ, Artymnesus, Pinara, Patara, Telmissus, Megiste, Glancidemus, Haris, Dasala Hytami, Lynatia,

Araxa; Nisus et Lamus fl.; Cragus mons; Cochliusa, Doliche, Macra insulæ; Sebida portus, *q. v.*
 Lycinus (?) Cadmus, II, 2 a.
 Lycius, Myronis f., ex Eleutheris Boeotus, artifex, III, 116, 2.
 Lycomedes Scyri rex Theseum de rupe præcipitem dat, II, 208, 1, § 2.
 Lycon orationem accusatoriam contra Socratem præparavit, III, 43, 32; cultu mundissimus, III, 46, 47.
 Lycophron, Periandri f., tyrannidem ap. periecos constituturus perit, III, 393, 60.
 Lycophron tragicus, Chalcidensis, Soclei f., a Lyco Rhegino adoptatur, II, 370 a.
 Lycophronidia versus, II, 314, 33.
 Λυκόποδες, Alcæonidae, II, 110, 16.
 Lycoreus Juppiter, III, 107, 7.
 Lycormas fluv., in quem Euenus se coniecit, IV, 401, 5.
 Lycosthene sive Lycosthenia, Lydiæ urbs, III, 371, 23.
 Lyctii in Creta, Lacedæmoniorum coloni, II, 131, 88 a.
 Lycurgus Bacchum Cadmea et Boeotia expellere aggreditur, III, 628, 5. Hyades fugat, III, 304, 19.
 Lycurgus, Arcas, Jocriti f., Botachi p., III, 379, 44; ex Antiope Ancæri pater, II, 133, 89, et Epiochi, Ereuthalionem ex insidiis occidit, IV, 336.
 Lycurgus Laced., Prytanidis f., III, 603, 1; a Procle sextus, ab Hercule undecimus, IV, 389, 5. Ejus ætas, III, 689. Cum Iphito et Cleosthene ludos Olympicos restaurat, III, 603, 1; cum Iphito *ταρχυπίας* Olympicæ auctor, III, 37, 5. Ejus nomen in disco Olympico incisum, II, 128, 76; *vic πολεμικώτατος*, II, 62, 9. Nullam bellicam actionem attingit, II, 365, 13. E. Samo Ins. Homeri carmina in Peloponnesum apportavit, II, 209, 4, 3. Sec. nonnullos omnium reip. Spart. institutorum auctor, II, 209, 2, 1. Charilao tyrannice regnante, statum reip. mutavit, II, 209, 2, 4; Cryptiam instituit, II, 209, 2, 4; quomodo rem publicam capesserit, III, 37, 4. Quomodo populum in ordines distinguere; ubi conciones populi instituere a Pythia jubetur, II, 128, 79. Senatum quot virorum instituerit, II, 128, 78. Equitatum in turmas distribuit, III, 33, 30; gerontes instituens, III, 20, 1. Cryptiæ auctor, II, 129, 80. Arithmeticam proportionem, ut turbæ accommodatam, Lacedæmone ejecit, et geometricam, paucorum legitimo regno convenientem, introduxit, II, 243, 27. Γέλωτος ἀγαλμάτων dedicavit, II, 628, 12. Minervæ Optiletidi sanum consecrat, qua occasione, II, 192, 1. Post Charilai regis tutelam peregrinabit, plurimumque temporis in Creta insula degit, II, 131, 88 a. Hispaniam, Indiam et Libyam adiit, IV, 332, 2. Vitæ exitus, III, 390, 57; in Creta obiit; sepulcrum ejus Pergamæ, II, 382, 37. Cf. IV, 315. Cineres in mare Creticum dispersi, IV, 333, 3. Ejus laus; templum, sacra, II, 128, 77.
 Lycurgum Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander, II, 472, 9.
 Lycus, Telchin, e Rhodo in Lyciam venit, ubi Lycii Apollinis sanum ad Xanthum exstruxit, III, 175.
 Lycus, Dascyli et Anthemolsiæ Lyco fluvio natæ filius, Mariandynorum rex, in Pelopis cognati honorem Argonautas comiter excipit, II, 39, 49. III, 13, 5; ei Hercules contra Bebryces auxiliator, eorumque regionem dat, quam Lycus Heracleam vocat, II, 33, 15. Cf. III, 24, 1. 300, 2.
 Lycus, Thebarum rex, regno ejicitur; postmodum ab Amphione et Zetho, quorum matrem Dirce regina captivam tenebat, occisus est; domus ejus a Laio occisoribus data, III, 366, 14. Lycus cum filiis ab Hercule interfectus, III, 303, 27.

Lycus, Pandionis f., II, 331, 12.
Lycus, Argivorum rex, Nyclei frater, III, 628, 6.
Lycus, Lelex, cum Termero piraticam exercet, IV, 474, 3.
Lycus, Martia f., in Libya peregrinos patri mactat; pater Callirrhoeus; Diomedem in vincula conjicit, III, 472, 23.
Lycus Rheginus, Lycophronis pater adoptivus, historicus, II, 370.
Lycus, fluv. Ponticus, III, 13, 6. Anthemoisiae pater, II, 39, 49.
Lycus (i. q. *Halycus*), Siciliae fl., II, 221, 29.
Lyde, soror Sadyattis, cujus filium Alyattem comitate sua ad mitiores mores adducit, IV, 530.
Lyde, Antimachi poeta; alia Lyde Lamynthi Milesii poetae amasia; uterque amicam suam carmine quod Lyde inscribitur, celebravit, II, 316, 42.
Lydia Mysorum origo ex lingua Mysorum probatur, II, 342, 2. Lydiae reges Tmolus et Tantalus, III, 367, 17.
Lydia et Ionia terrae motibus Tantalii aetate vastatae, II, 20, 1. Lydorum viridaria, ceteraque luxuria; eorum regina Omphale, ipsa a servo contumeliam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6. Lydi a Cario musicalcam docti, III, 370, 22. Lydiae urbs Torrieibus, III, 370, 22; et Lycosthene, III, 371, 23. Lydorum tyrannus Meles, quem pellit Moxus; sub hoc magna erat siccitas, et Crabum orbem Lydi obsident, III, 371, 24. Rex Aciamus, III, 372, 26; Cambilitas, III, 372, 28; Maon, II, 186, 274. Lydi Smyrnam, urbem ipsis subjectam, relinquere coguntur ab Aetoliis bello pressi, *ibid.* Rex Hermon sive Adramys, II, 163, 191. Reges: Alcimius, Cadys, Ardys, Meles, quos vult. Ardyn regem, regno pulsum, et Cumis apud fabrum pro servo degentem Lydi redimunt, II, 216, 11, 2. Sub Mele fame laborant, III, 382. Myrsus rex, III, 383. Praeterea V. Sadyattes, Alyattes, Gyges, Cressus. Lydiae de Mermnadum regno datum oraculum, III, 385. Lydorum ἀπορία πρὸς Ἀπαζόνας, III, 396, 62. Contra Colophonios bellum, II, 164, 198. Lydia Menandro provincia assignatur, III, 608, 1. Lydorum ad Julianum imp. legatio, IV, 21, 15. Lydia acies, II, 442, 9. Lydi Musas ὠμῆας vocant, II, 11, 11. Lydorum molliorem aemulatur Polycrates Samius, II, 310, 22. Lydiae harmoniae indoles, II, 287, 71. E Lydia oriundi Cylicraes Heracleae Cetaicae, III, 133, 56.
Lydus Scythia primus aë confavit, II, 182, 257.
Lygdamis qua occasione Naxiorum tyrannide potitus sit, II, 155, 168, 169.
Lynceus Samius, Duridis frater, II, 466, *not.*
Lyncus, olim Pieria, urbs Boeotiae, IV, 445.
Lyperus mons Bithyniae, ad quem urbem Zipetes condidit, III, 537, 20.
Lycus, Phoronei f., ad Ionem quaerendam missus, Cauni apud Aebialum regem sedem figit; filiamque ejus ducit, regni particeps; ejus filius Basilus, IV, 363 sq.
Lyrnathia, Lyciae castellum, III, 235, 76.
Lysander classem, quam Antiocho Alcibiades cominiserat, vincit, II, 351, 14. Ejus victoria ad Egospotamos quibusnam portentis praenuntiata sit, II, 441, 5. Ejus fastus et potentia. Lysandria festa, II, 484, 56. Ejus donaria Delphica, III, 106, 3; statua in Olympia, II, 183, 264. Lysander aliam mulierem formosiorum ducturus mulcatur, III, 37, 6. Naclidem luxuriosum objurgat, III, 193, 6. Ejus de cauponibus edictum, IV, 417, 22.
Lysandra, Nicomedis et Ditiizes f., III, 600, 75.
Lysandra, Ptolemæi I f., nupsit Alexandro, Cassandri filio, III, 695, 3. 698, 3.
Lysanias Mallotes scriptor, IV, 441.
Lysias, Antiochi Eupatoris tutor, a Demetrio Sotere occisus, III, 711, 15.

Lysimachia a Lysimacho condita, II, 454, 6. Ad eam Gallos vincit Antigona Gonatae, III, 44, 36.
Lysimachus, Aristidis pater, II, 266, 14.
Lysimachus, Aristidis ex filia natus, paupertate pressus, II, 367, 15.
Lysimachus, Agathoclis f., e Crannone Thessalus, III, 698, 4; Thraciam et Chersonesum provinciam obtinet, III, 688, 1. 691. Eurydicen filiam uxorem dat Antipatro, Cassandri et Thessalonices filio; matricidam Antipatrum, qui in Pontum ad socerum confugerat, neci tradit, III, 695, 3. 698, 3. Ephesum dirutam restaurat et Arsinoen de uxoris nomine appellat, II, 466 *not.* Cardianorum urbem evertit et pro ea Lysimachiam in Isthmo Thraciae Chersonesi condit, II, 454, 6. Ejus canis, II, 478, 33. Philosophos e regno suo expulit, IV, 358, 9. Lys. Amastridem uxorem ducit, Sardes advocat, deinde eam deserens, ducit Arsinoen, Ptolemæi Philadelphii sororem, III, 530, 3. Lysimachi perfecti duo, deinde ipse Lysimachus a Zipete Bithyno proeliis superantur, III, 537, 20. Pyrrhum bello adortus Epirum vastat, et ne regis quidem sepulcris parcat, II, 453, 6. Pyrrhum Macedoniae regno ejicit regnatque in Macedonia annis quinque mensibus septem (287-281). A Getis una cum Clearcho capitur, mox vero dimittitur; Clearchum et Oxathrem, qui Amastridem matrem necant, e medio tollit; opibus tyrannorum politur et liberam rempublicam Heracleotis restituit, III, 531, 5. 6. Mox tamen Arsinoe Heracleam dedit, 531, 7; Arsinoe machinis circumventus Agathoclem ex priore uxore filium occidit; hinc summum subditorum in eum odium; qua animorum conditione usus Seleucus eum bello adortur, proelioque ad Curupedium commisso vincit; cadit Lysimachus Malaconis Heracleotae pilo transfusus, III, 532, 8. 698, 4. 695, 4. 703, 1; vitae anno octogesimo, II, 453, 4. Ejus parasitus Bithys, III, 310, 11. Regem conviciis prosequatur Sotades, IV, 416, 12.
Lysimachus Chalcidis in Syria regulus, III, 724, 9.
Lysimachus quidam Babylonius, vir ditissimus, Himerum Phraatis sive Arsacis praefectum splendidissimo convivio excipit, III, 259, 21.
Lysimachus Alexandrinus scriptor, III, 334.
Lysiodi, Lysiodia, II, 285, 57.
Lysippus comicus laudatur, II, 235, § 5.
Lysis Tarentinus, Pythagoreus, ex aedibus a Cylone incensis salvus se proripuit; Crotone in Achaia, hinc Thebas profectus Epaminondam in discipulis habuit, II, 275, 11. III, 5, 18. Ejus scripta, III, 169, 8.
Lysistratus archon Athen., III, 101, 6.

M

Maadeni, Saraceni, IV, 179 et 178 *not.*
Macæ, Arabiae gens, III, 476, 39.
Macar, Solis f., III, 176, 1; e Rhodo in Lesbum abit, III, 176, 2. Lesbi rex iræ in uxorem indulgere solebat; iram ejus Musarum, i. e. servarum, cantu placat Megaclo filia, IV, 457, 4. Pater Antissae, III, 574, 16.
Macara, vetus Minoae nomen, II, 220, 28.
Macareus, Sphingem uxorem habet, III, 336, 5.
Macareus, Aoli f., frater Canaces, IV, 504, 1.
Macareus, historicus, IV, 442.
Macaria Herculis patris rogo ignem subjicit, II, 436, 72.
Macaria sive Pyrrha, Agamedæ Lesbicae mater, III, 379, 48.
Macarón s. Beatorum insula, e. q. Creta, IV, 400, 3.
Macas, Amphithemis f., IV, 291, 1.
Macedo, Beretis pater, IV, 509, 7.
Macedonum reges recensentur inde a Carano usque ad

- Alexandrum, III, 689, 1; inde ab Alexandro usque ad Pseudophilippum, III, 694 sqq. De Macedonico regno vaticinium Demetrii Phalerei, II, 368, 19. Macedoniam non invadit Cimon, etsi facile potuisset, II, 55, 4. Reginae Macedonum inter famulas habebant καλαΐδας mulieres e Cypro oriundas, quæ turpissimum in modum mores dominarum corruerunt, II, 312, 25. Juvenis quidam Macedones excitat, ut a Romanis deficientes paternum imperium recuperent (circa 102 a. C.), II, præf. XIII, 31. Macedonia, capta a Taxile Amphipoli, ad Mithridatem deficit, III, 542, 32. A Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Macedones, qui nullum hostem occiderant, capistro cingebantur, II, 152, 153. Alius eorum mos, II, 486, 72. IV, 419, 33. Sacerdotes βίβου in precibus invocant, III, 9, 27. Macedoniae regio Bisaltia, III, 583, 44. Urbes: Acesamenæ, Altus, Balla, Berœa, Calarna, Cydna, Lete, Mieza, Miletus, Olbelus, Olobagra, Parœcopolis, Parthenopolis, Phiscus, Scydra, Tirsæ, q. v.
- Machæra lapis, III, 198, 2.
- Machæriones, gens Lacedæmonia, II, 192, 3.
- Machamæus V. Accamæus.
- Machaon, Æsculapii et Epiones f., Nicomachi pater, III, 45, 41; 324, 22; quomodo vulnus Philoctetis sanaverit, II, 10, 6.
- Machares, Mithridatis f., quo tempore pater in Armenia erat, in Colchide degens cum Lucullo torus facit, eique tradit quæ patri destinata erant, III, 535, 54.
- Machareus, Dætiæ f., Neoptolemum occidit, III, 303, 9.
- Machatæ et Philinnii historia mirabilis, III, 611, 30.
- Machates, Dædæ et Philæ frater, III, 161, 5.
- Machlyas, Amphithemis f., III, 294, 1.
- Machlyes in Libya androgyni, II, 179, 249; ejus gentis mos, III, 462, 136.
- Macistus, Elidis urbs, II, 219, 25.
- Macra, e. q. Eubœa ins., IV, 325, 26.
- Macra, ins. ad Lyciam, III, 236, 87.
- Macra, planities Cœlesyriæ, III, 276, 60.
- Macrabandarum in Armenia regio, IV, 243, 41.
- Macrinus, archon Athen. (116 p. C.), III, 619, 38.
- Macrinus, Quinti seu Quieti pater, IV, 195, 8.
- Macrinus, Rom. imperator, IV, 591, 136.
- Macrinus, comes fisci, post prælium quo Valerianus imp. captus est, Samosatis milites recepit; ad Valerianum se conferre recusat (260), IV, 193, 3.
- Macris, vetus Eubœæ nomen, II, 141, 103. IV, 395, 9.
- Macrobii, postea Homeris, IV, 271.
- Macrocephali, supra Colchos habitantes, II, 339, 2.
- Macrones (Bechires), Dolionum finitimi, Cyzicenis infesti, bellicosissimi, II, 39, 46. III, 29, 4; coloni Eubœorum, IV, 395, 10. In eorum regione τὸ ἰσπὸν ὄρος, II, 464, 3.
- Macromiris, vir ingens, cujus cadaver ab Atheniensibus in insula effusum, III, 622, 45.
- Μακροχέλαις in India, II, 423, 29.
- Macum, opp. Æthiopis, III, 478, 42.
- Madia urbs ab uno ex Abrahami filia nominata, III, 221.
- Madianes, Abrahami f., III, 214, 7.
- Madianites, III, 224.
- Mæander fluv., II, 164, 198 a. III, 198, 3. In eo sophron lapis, IV, 379, 3.
- Mæander, pater Callirrhœs, III, 644, 48.
- Mæander, Cercæpi et Anaxibii f., flumini nomen dedit, IV, 511.
- Mæandrius, Protagoræ philosophi pater, II, 90, 6.
- Mæandrius, Milesius historicus, II, 334.
- Mæandropolis, Magnesiæ urbs, III, 607, 21.
- Mædi, II, 19, 2. Mædorum Seuthæ et Ronaces inventum, III, 73, 10.
- Mælius (Spurius) per famis tempestatem frumentum largiendo tyrannidem affectare studet. Quomodo ejus consilia optimates diluerint, ipseque misere perierit, II, præf. p. XXXI-XXXVI. Ejus domus solo æquala, Æquimelium, II, præf. p. XXXVI.
- Mæmactæon mensis unde dictus, III, 341, 22.
- Mænalus Arcadiæ mons, II, 145, 118.
- Mæon, Apellidis f., Dii frater, ex Eumelide Homeri pater, II, 66, 10. 16, 2. III, 641, 20. Lydorum rex, cui traditur Homerus infans, II, 186, 274.
- Mæotarum rex Æetes, II, 8, 4.
- Mæotis palus, III, 90.
- Mæranus vel Mezeranus Persa, pater Saporis, IV, 254, 50. 52.
- Mæson, Megarensis Siculus, poeta, III, 129, 46.
- Magadis instrumentum, II, 286, 64 sqq. 486, 69. III, 73, 8. 277, 67.
- Μαγιάτρου statua in Scolo Bœotico, III, 126, 39.
- Magas uxorem ducit Apamen, Antiochi Soteris et Stratonices filiam, III, 707, 5. Cyrenarum rex, pinguedine suffocatus, III, 192, 3. Ejus filia Berenice, III, 165, 21.
- Magase, opp. Æthiopis, III, 478, 42.
- Magdis Thrax, a quo Magadis dicta, II, 486, 69.
- Magi. Eorum de diis sententia, II, 396, 19. Duo principia esse statuunt, Oromasdem et Arimanium, III, 53, 78. Sub divo sacra faciunt; ignem et solem deorum simulacra habent, II, 91, 9; virgam tenentes vaticinantur, II, 91, 8. Non uluntur præstigiis, II, 90, 5. Cyro somnium interpretantur, II, 91, 10. Eorum posteri gymnosophistæ, II, 313, 28. Magos Pyrrhon audit, III, 243, 146. Magices præcipui magistri, II, 25 a. Magus in Phœn. mythologia, III, 367, 8.
- Magna, Libyæ ins., III, 238, 129.
- Magnentius ad Constantium legatus mittitur (350), IV, 190, 16.
- Magnes Smyrnæus a Gyge dilectus, a Magnesiis cur sit male habitus, III, 395, 62.
- Magnesia ad Sipylum, patria Simonidis poetæ, II, 42 et 71.
- Magnetes Mæandri accolæ, Delphorum coloni. Eorum mos quidam, II, 164, 198 a. Urbem eorum expugnat Gyges, III, 396, 62. Ab Ephesiis clade afficiuntur, auctore Pherecyde Lerio, III, 40, 19. III, 383. Superbi, equorum altores, magna perpassi; eorum princeps Phamis, II, 218, 22.
- Magnesia Themistocli ab Artaxerxe data, II, 296, 10; patria Heraclidis, Zopyri, Possis, Cleonis, q. v.
- Magnetes, II, 455, 11. III, 455, 11; contra Thessalos belligerant, II, 151, 147. Hætaridia agunt, IV, 418, 23.
- Magnus Carthænus, dux copiarum in Juliani expeditione Persica, quam opere historico descripsit, IV, 1.
- Magodi, magodia, II, 283, 57. 58. IV, 321, 7.
- Magon in Gangem influit, II, 413, 18.
- Magora, opp. Æthiopis, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Magusa, opp. Æthiopis, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Major, Arabs, sophista, III, 662.
- Majorianus. Eum Eudoxia post mortem Valentiniani imperatorem renuntiari voluit, IV, 615, 201, 6. Ejus contra Avitum rebellio, IV, 616, 202. Imperator Gothos in Gallia socios sibi adjungit; contra Genserichum in Africam bellum transferre statuit (460), IV, 103, 27. Ejus nex, IV, 616, 203.
- Mala aurea, i. e. citria, III, 472, 24.
- Malacon Heracleota Lysimachum in prælio ad Europæum occidit, III, 532, 8.
- Malacus historicus, IV, 412.
- Malamantus, Indiæ fluv., II, 413, 18.

- Marchion Syrus**, III, 633, 1.
Malchū insula in sino Arabico, III, 477, 42.
Malchus Philadelphensis historicus, IV, 111.
Malcum promont., II, 178, 242.
Maleus, mons Indicus, II, 410, 8.
Maliensium respublica, II, 151, 144; *mos*, II, 150, 142.
Maliacum navigium. Proverbiū hujus origo, II, 150, 143.
Malli, Indiae gens, II, 413, 18. 414, 18. Mallensi pugnae Ptolemæus Lagi interfuit, III, 321, 1.
Mallos, opp. Æthiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 1.
Mallotes, Lysanias, IV, 441, et Nicias scriptor, IV, 463.
Mama, Scylba e regio genere, ad Romanos transfuga, Attilo traditus cruci affigitur, IV, 72, 1.
Mama, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
Mambria, opp. Æthiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
Mambren, Chebronis oppidum, III, 215.
Mamercus in Sicilia tyrannus a Timoleonte debellatur, II, 82, 2.
Mamertini Messanam et Rhegium oblinent, III, 18, 2.
Mamilii seditio Romæ, IV, 555, 43.
Mamuda, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
Manasse, Josephi f., III, 216.
Manasse, Judæorum rex, IV, 552, 26.
Mandel, Indiae gens, II, 414, 18.
Mandiandini, gens Indica, II, 414, 18.
Mandrobulus Samius Junoni ovem consecravat, II, 159, 177.
Maneros cantilena Ægyptiorum, III, 14, 9.
Maneros Ægyptius, a magis (Musis) edoctus, II, 313, 29.
Manesium, urbs Phrygiae, III, 233, 51.
Manetho Sebennyta, II, 511; ejus scripta, II, 511 sqq. Manetho Mendesius, *ib.*
Mania, Demetrii Polioretæ amica, III, 67, 4.
Maniach a Sogdatis ad Chosroeni legatus, IV, 225, 18. Dizabulo suadet ut, spretis Persis, cum Romanis societatem ineat, IV, 226. Ipse ad Justinum Byzantium missus, ab eoque benigne exceptus omnia impetrat, *ibid.* Cum Zemarcho, Justini legato, ad Turcas redit, IV, 227, 19. Moritur; ejus filius Tarchon, IV, 229.
Manium dynastiae apud Ægyptios, II, 526 a.
Manlii (Cn.) Vulsonis res in Asia gestæ. De iis ad Rhodios scripsit Hannibal, III, 99.
Manlius (T.) Torquatus in bello Latino, dum in Campania versatur, disciplinam militarem ad majorem revocare severitatem instituit, II, *præf.* p. xxxix.
Manoe, pater Sampsonis, IV, 548, 15, 5.
Mantalus, urbs Phrygiae a Mantalo condita, III, 233, 51.
Mantichora, Æthiopiae bestia, III, 479, 49.
Mantinensium respublica, II, 134, 90 a. Mantinenses certaminum singularium inventores, III, 36, 1. Mantinenses saltationes ob manuum gestus Aristoxenus omnibus præfert, II, 284, 49. Ad Mantineam prælium, II, 138, 99 a. Mantineae aliquamdiu degit Aristoxenus Tarentinus, II, 269. Mantinenses: Salus, Lathenia, Cydippus, *q. v.*
Mantis, Cæproxi f., Amphipolitanus longævus, III, 609, 1.
Mantius, Melampodis f., Cliti pater, IV, 638 a.
Manto, mater Mopsi, III, 29, 1.
Manuel, Persarmenius, frater Vardani, a Surena interfectus (571), IV, 271.
Manns, Manesii urbis conditor, III, 233, 51.
Marathon, Arcas, Tyndaridas in Atticam invadentes comitatus, ante aciem ex oraculo se immolandum præbet; ab eo nominatus Marathon pagus, II, 239, 13.
Marathon pagus a quo sit dictus, II, 239, 13. Marathonii prælii nuntius Thersippus, II, 198 b.
Marcellinus, dux militum Magnentii ad Constantium de pace legatus (350), in vincula conjicitur, IV, 190, 16.
Marcellinus, exercitus dux, Siciliam relinquere cogitur a Ricimero, qui copias ejus reduxit (461), IV, 103, 29. Imperium appellit; a Phylarcho Leontis legato ad pacem colendam permovetur (463), IV, 104, 30.
Marcellinus quidam tamquam Theoderichi partibus addictus a Zenone in exilium ejicitur (478), IV, 120, 11.
Marcellus quidam primus cognominatus sit; cognominis etymologia. Marcellus gladius a Romanis cognominatus, III, 270, 43 sq. Mortem Archimedis dolet; ejus in Engyinos Siculos clementia, III, 271, 45. Ejus ἀναθήματα Catanzæ, Syracusis, in Samothrace, in Lindo urbe, III, 272, 46. Hannibalem aliquoties vicit præliis minoribus, III, 471, 17.
Marcellus (M. Claudius) 600 talentum tributum e Celtiberia exegit, III, 274, 50.
Marcellus (L.), Lucii f., Placentinus longævus, III, 608, 29.
Marcellus, Æthiopicōn scriptor, IV, 443.
Marcellus, cum Juliano in Galliam missus, omnium rerum potestatem penes se habebat, IV, 16, 8 a. Multis Julianum injuriis afficit; Imperatoris in eum clementia, IV, 21, 17. Filius ejus imperio manus injectans supplicio afficitur, *ibid.*
Marchadas ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
Marcia, Trajani soror, a qua Marcianopolis nomen habet, III, 676, 18.
Marcia Commodus necem parat, IV, 585, 121.
Marcianopolis, IV, 122, unde dicta; a Gothis obsessa strenue defenditur, III, 675, 18.
Marcianus quidam sub Valente imp. vir optimus, IV, 33, 44.
Marcianus, Theodosio II succedens, legatos quos tributorum causa Attila miserat, re infecta dimittit, IV, 98, 15. Apollonium ad Attilam mittit legatum, 99, 18; bellum contra eum Attila parat, 100, 19. Imperator de morte Attilæ somnio docetur, IV, 101, 23. Bis legatos mittit ad Genserichum, ut Valentiniani uxor ejusque filiae in libertatem restituerentur, incassum, IV, 101, 25. De fundis publicis quos Valens vendiderat, edictum Marciani, IV, 155, 6.
Marcianus, Anthemii f., Leontis imp. filiam Leontiam ducit; cum Procopio contra Zenonem seditionem movet; ab illo victus, et Cæsaream Cappadociae relegatus, presbyter ordinatur; fuga e Cappadocia elapsus ad Ancyram turbas excitat; captus in Isauriam (Tarsum in Ciliciam) relegatur, IV, 137, 1. 140, 3. 150, 19. 619, 211, 3 sq. Pseudomarcianus, IV, 620, 212.
**Marcianus, patricius, a Justino imp., cognato suo, contra Persas in Asiam missus, Euphratem transgressus in Arzamenen mittit agros vastaturam manum; Dara contendit; ad Sargathon vicum Persas prælio vincit; Thebethon castellum frustra oppugnat; Nisibin obsidione cingit. Nihil proficienti Justinus Imperium abrogat, misso in locum ejus Acacio, *ib.* 275, 4. 271. IV, 240, 36 a. 271. 275, 4.
Marcii (L.) in Hispania res gestæ (212 a. C.), III, 98, 5.
Marcins (C.) Rutilus consul, II, *præf.* p. xxxvi, 2; militum præsidiorum in Campaniæ oppidis nefasta consilia diluit, p. xxxviii sq.
Marcomannorum rex Ballomarius (M. Aurelii temp.), IV, 186, 6.
Marcus, imperator a Britannis renunciatus et mox occisus, IV, 59, 12.
Marcus Pamphilius illo commendavit, IV, 137 a.
Mardi. Eorum e gente oriundus Cyrus, III, 398.
Mardis (Merdin), castellum Romanorum in Mesopotamia, IV, 260. 275, 5.
Mardonius ad Platæas victus, III, 15, 11.
Mardylas Epirota, fur, II, 462, 2.**

- Mare. Ejus accessus et recessus. De eo Posidonii sententia, 291, 93. 94. 95.
- Mareotidis lacus ambitus, III, 522, 2.
- Marepticorum regio, IV, 252, 41.
- Mares, rex Egypti nonus ap. Eratosth., II, 545.
- Mares, Æg. rex XXXV sec. Eratosth., II, 561.
- Mareu ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.
- Margaritæ Indiæ, II, 418. 419; variarum regionum, III, 480, 66.
- Margus, urbs in Illyrico Mesorum ad Istrum sita; ad eam Plinthus Theodosii legatus Attilam convenit, IV, 72, 1. Eam episcopus urbis Hunnis prodit, IV, 73, 2.
- Maria (Sancta), de qua oraculum editum, cum Rhea ab Argonautis confunditur, IV, 548, 15.
- Maria, Zenonidis obstetrix, IV, 117, 7.
- Mariades v. Mareades v. Mariadnus (Cyriades), Antiochenus, urbe ejectus ad Persarum regem Saporem se contulit, IV, 192, 1.
- Mariamnia, Phœnicie urbs, IV, 471, 10.
- Mariandyni, ultimi Paphlagonum, ad Sangarium, III, 595, 46. Eorum rex Lycus, II, 32, 15. 39, 49. III, 24, 1. Cantilenis lugent Priolam et Barynum sive Bormum, IV, 353, 1. III, 13, 9. Apud eos Idmon apro interficitur, II, 40, 36. Titiam colunt, IV, 354, 3. Mariandyni Heraclotarum penestæ, III, 257, 16.
- Mariandynus, Titiae f., excoluit aulodiam threneticam, IV, 513, 2.
- Marinus, Anastasii nepos, Bassiani pater, IV, 621, 216.
- Marius e fuga Romam redit; mox, reverso ex Asia Syllo denuo urbe excedit, III, 544, 35. Cf. IV, 561, 57. Ejus dies postremi, morbusque fatalis, III, 266, 40. De Syllo dictum, IV, 19, 14.
- Marius, unus e ducibus Mithridatis, III, 516, 40.
- Marmares, Sacarum rex, Zarinae maritus, III, 364, 12.
- Maron, Cisi f., Testii p., III, 165, 21.
- Maron, Bacchi et Ariadnes f., III, 165, 21.
- Μαρωνίς, Alexandriae tribus, III, 165, 21.
- Marpessa, Eueni et Alcippes f., quam Idas rapuit, IV, 401, 5.
- Marpessa. V. Perimede.
- Marrubiorum rex Rhætus, III, 231, 28.
- Mars unde ἐνδάριος dicatur, III, 587, 57. Ei ἱερατοπονία in Lemno ins. sacrificat is qui hostes centum interfecerat, IV, 397. Lyci pater, III, 472, 23. Ex Ægina vel Parnasse pater Sinopen, II, 161, 186; e Sterope pater Eueni, IV, 401, 5. E Philonomie pater Lycasti et Parrhasii, IV, 531, 1. Pater Otrerae, IV, 520, 4. Romuli et Remi pater, III, 93, 22. Martis ensis sacer ap. Hunnos, IV, 91 et 96.
- Marsus, IIIi familiaris, IV, 140, 4.
- Marsya, Phœnicie urbs, III, 575, 17. 237, 101.
- Marsyas Phrygiæ fl., III, 198, 3. In eo aulus herba, IV, 388, 12.
- Marsyas, Hyagnidis f., III, 233, 52. IV, 353, 2. Ejus inventum, III, 73, 10; historia, IV, 408, 518, 15.
- Marsyas, frater Cibyrae, Tabas in Lydia condit, IV, 311, 9.
- Martia, uxor Severi imp., III, 637, 1.
- Martialius, sub Theodosio II magister officiorum, IV, 77, 7.
- Martianus; ejus filiam ducit Alexander Severus; ipso in imperatorem deinceps conspirat, reque detecta interficitur, III, 673, 9.
- Martinianus quidam tribunus Probum imp. exhortatur ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 194, 11.
- Martinianus, sub Zenone militum dux, IV, 121, 15. IV, 121, 16.
- Martinus, Zenonis familiaris, IV, 135 b.
- Martinus, Rom. in Colchide dux, IV, 210.
- Marudachus Bakhanes, Hagise interfecto, Babylonis imperio potitur, II, 504, 12; sex mensibus post ipse ab Elibo interimitur, II, 504, 12. 503, 11.
- Maschiane, Arabum Scenitarum urbs, III, 660, 11.
- Masdanaballus, IV, 560, 64.
- Masinissæ mores, III, 187, 7 et 8; filii, IV, 360, 64.
- Masnes, Lydiae fluv., IV, 629 b.
- Massæyli, Mauritaniae gens, III, 473, 29.
- Massagetae a Cyro bello appetiti, II, 416, 20. Sic Turci olim dicti, IV, 270.
- Massilia Phocæensium colonia, III, 323, 7. II, 176, 238. Massiliensis Nanus Pettam filiam in matrimonium dedit Euxeno Phocæensi; hinc Protiadarum gens Massiliae, II, 176, 239. Reipublicæ status, II, 162, 188. 177, 241. Massiliam deportatur stannum Brittanicum, III, 273, 47. Inter Massiliam et ostia Rhodani Campus saxosum, Αἰθάλιας πεδίων, II, 177, 240. III, 262, 28. Ejus origo, *ibid.* Massiliam venit Eudoxus Cyzicenus, III, 250. Urbs ab Adaulpho frustra obsidetur, defendente eam Bonifacio, IV, 62, 21.
- Massiva, Romam profectus Numidarum regnum sibi vindicaturus, a Jugurtha per sicarios occiditur, II, *præf.* xxii, 28.
- Massyli, Libya gens, III, 70, 11. Eorum mos, III, 462, 134.
- Μαστιγῆς, μάστορες, magistratus Pellenensium, II, 139, 182.
- Mastienl in Iberia, II, 34, 20.
- Matris deorum πρόσπολος Atles, III, 8, 26. Primus in eam carmina cecinit Sirites Libycus, II, 478, 34. Ejus templum in Engyio Siciliae urbe, III, 271, 45.
- Matgenus, Badexori f., Tyrionum rex, IV, 446, 1.
- Mathæ, Indica gens, II, 413, 18.
- Matrimonianus, cujus sororem illius duxerat, Verinam Augustam Tarsum abducit, IV, 619, 211, § 2.
- Matris, pater Chionis tyrannicidæ, III, 526, 1.
- Matris Thebanus, poeta, IV, 300, 2.
- Matronis parodi versus, II, 313, 27.
- Matton, heros, Lacedæmone, III, 126, 40.
- Mauarum, Æthiopie opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mauritania simiarum ferax, III, 277, 68. Eam vastat Genserichus, IV, 103, 27. Maurusie fluvius Lixus, III, 280.
- Mauritius, a Tiberio imperatore summus exercitus dux in Oriente constituitur, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret (579), IV, 258, 55. Bellum strenue parare jubetur, IV, 258, 55. Ejus indoles, 258, 56. Chlo-marom, Persarum oppidum, obsidione premit (580), 258, 57. Disciplinam militarem corrigere instituit, 259, 58. Romanorum adversus populos rectigales injustitia, antequam Mauritius exercitus prefectus esset, 259, 59. In Iberia rem infelicititer gerit, 260, 59. Prope Constantinam urbem in Mesopotamia castra castris Tanchosdri opponit, 261. 263. 60. A Persis vincitur, 563, 61. Mauritius imp. Musarum amans, IV, 202, 1.
- Maurus presidio Circesi ab Juliano imp. praefectus, IV, 5.
- Maurusia. V. Mauritania.
- Mausacas Maurus, eques in L. Veri Aug. exercitu, III, 653, 11.
- Mausoli; sic Cares appellantur a Mausolo, IV, 383, 8.
- Mauzunitarum regio Persica, IV, 5.
- Mavia, Caisi Saracenorum reguli filius, IV, 179.
- Maxentius, qui post Maximianum Herulium Italiae imperio potitus erat, tyrannico imperat; a Constantino M. vincitur; caput ejus Romam per urbem gestant, IV, 2.
- Maximianus Galerius Græciam, Asiam inferiorem et Thraciam obtinet, IV, 2. Nicomediam ad Diocletianum profectus insidias struit Constantino Magno, *ibid.* Ejus in imp. successor Licinius, *ib.*

- Maximianus Herculius, Italia et Sicilia regnum tenet, IV, 2. Post eum Maxentius imperio potitur, *ib.*
- Maximianus, Aetli domesticus, Domnini pater, IV, 615, 201, 6.
- Maximini statuas frangunt qui Gordianum sibi imperatorem creaverunt, III, 673, 10. Post Gordianos contra eum imperatores eliguntur Pupienus Maximus et Balbinus, III, 673, 12; ante oculos ejus filius Maximinus et Anolinus praefectus occiduntur, 673, 13. Cf. de eo IV, 594, 142-149.
- Maximinus, Maximini imp. f., in conspectu patris occisus, III, 673, 13.
- Maximinus a Theod. II ad Attilam legatus mittitur cum Prisco historico et Bigila interprete. Iter ejus et quae apud Hunnorum regem egerit, et reditus ejus accurate describuntur, IV, 77-95. Ad Saracenos legatus missus de pace constituenda, IV, 100, 20. Deinde cum Prisco in Thebaidem profectus est, ubi moritur, IV, 100, 21.
- Maximus (M. Clodius Pupienus Maximus) cum Balbino contra Maximinum imperator eligitur, III, 673, 12. IV, 596, § 12 sqq. Ejus indoles, III, 673, 14.
- Maximus, Marcianopolim contra Gothos obsessores strenue defendit, III, 675, 18.
- Maximus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19; a Festo occiditur, sub Valente, IV, 29, 39.
- Maximus tyrannus, imperante Theodosio, IV, 40, 58.
- Maximus, Gerontii domesticus; ab hoc imperator renuntiatus; rebus desperatis fuga salutem quaerit, IV, 60, 16.
- Maximus quidam Romanus perdives (Honorii temp.), IV, 68, 44.
- Maximus Valentinianum imp., qui uxorem ejus stupraverat, occidit; imperio potitus Eudoxiam ducturus est, at repulsam fert; mox interficitur, IV, 614, 200, 615, 201.
- Mazabla, Syriae vicus, postea Apamea urbs, IV, 469 sq.
- Mazacum, olim Amazonium, in Bithynia, III, 597, 58.
- Mazici in Libya, IV, 621, 216.
- Mebodes Chorois ad Justinum legatus re infecta revertitur (566), IV, 223 sq. Legatos Tiberii ad Daras convenit (576), IV, 241, 40. Mebodes Sannachoerygas, cum Tiberii legatis, Theodoro, Joanne, Petro, Zacharia, de pace agit (577), IV, 248, 46, 47. Cf. 253, 50, 257.
- Mecistophonus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Mecyberna, Pallenes opp., patria Hegesippi, IV, 422.
- Meda, Cothelæ Thracis f., Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.
- Medaba, Nabataeorum urbs, IV, 524, 8.
- Mede, soror Penelopes, II, 350, 7.
- Medea, Hecates et Aetæ f., Circes soror, II, 8, 4; quomodo cum Jasone paternam domum reliquerit, II, 40, 54. Fratrem non occidit, sed veneno sustulit, II, 331, 5. Pharmaco in Lemnum insulam coniecto mulieres foetore afficit, IV, 458, 7. Ejus nuptiae in Corcyra vel Byzantii celebratae, II, 8, 7. Cf. IV, 522, 2. Medea Peliam e medio tollendum quomodo curaverit, III, 389, 55. Cum Thetide in Thessalia de pulcritudine litigat, iudice Idomeneo Cretense, IV, 345. Cum Jasone Corinthum migrat, II, 13, 3. III, 389, 55. Jasone Hippotis filiam ducente, liberos occidit et ad Aegeum se confert, II, 13, 3. Ab Aegeo discessit, III, 626. Jasoni necis auctor, IV, 506, 5. Hecatae sanum consecrat in Paphlagonia, III, 15, 14.
- Medea fab. Neophronis et Euripidis, II, 185, 269.
- Medæ aqua, naphtha Susianæ, IV, 437, 18.
- Medi. Eorum princeps Zoroaster sub Semiramide, III, 627, 2. In Media castra ponit Semiramis, III, 356, 7. Artaxus rex, III, 359, 10. Medi tyranni octo, qui Babyloniam imperium tenuerunt per annos 224, II, 503, 11; Astibares rex, III, 229, 24. Imperii Medorum tempora, III, 210, 2.
- Media post mortem Alexandri M. Pithoni assignatur, III, 663, 1. Mediae satrapæ, postea etiam rex, Timarchus Milesius, II, *præf.* xu, 13. Medorum magi virga vaticinantur, II, 91, 8. Medorum lex, III, 398. Medi, socii Mithridatis contra Romanos, III, 541, 30; ab Hunnis bello appetuntur, IV, 90. Colchidem invadunt sub Justiniano (558), IV, 202, 3. Mediae gentes Carduchi, II, 75, 3, et Geli, III, 659, 1; Osvius Asprudus, IV, 189, 14; urbs Gazaca, III, 587, 3; castellum Zintlia, *q. r.*
- Medoe, Æthiopiæ ins., IV, 351, 3.
- Medon, Locrensiurum rex, II, 145, 122.
- Medullina Aruntium patrem, qui ipsam stupraverat, interficit, IV, 321, 4.
- Medus, Bacchi et Alpheisibææ f., IV, 428, 3, 292, 1.
- Medusæ historia explicatur, IV, 483 sq. E. Medusa ortus Pegasus, III, 303, 12.
- Megabyzus, V. Bagazus.
- Megacles Athen., pater Euryptolemi, II, 354, 3.
- Megacles. Ejus contra Cylonis socios facinus. Urbe pellitur ab Atheniensibus, II, 208, 1, § 4.
- Megacles Penthillidas Mytilenis occidit, II, 158, 172.
- Megacles hist., IV, 443.
- Megaclides hist., IV, 443.
- Megaclo, Macaris in Lesbo filia, patris iram Musarum cantu placat, IV, 457, 4.
- Μεγαλόπαις, festum, IV, 491, 13.
- Megalarus sive Amegalarus, rex Chaldaeorum ante diluvium, IV, 280, 1.
- Megale polis in Iberia, III, 573, 11.
- Megallus Siculo megallii unguenti inventor, II, 630, 28.
- Μεγαλοπόλεως statua in Scolo Boeotico, III, 126, 39.
- Megalopolis. Ibi erat commune totius Arcadiae concilium, II, 134, 91. Megalopolitani recens constituti Platonem rogant, ut leges ipsis scribere velit, III, 521, 8. Megalopolitani: Cercidas, Ptolemæus, Acesoletorus scriptor, *q. v.*
- Megara Siciliae, II, 348, 6.
- Megaræ ex Hercule liberi, III, 23, 5, 305, 22. IV, 350, 5. II, 9, 4. Parum abfuit quin ipsa quoque Megara ab Hercule insaniente interficeretur; maritum, invito Creonte patre, in Peloponnesum comitatur, III, 369, 20. Liberi ejus ab Augea dolo interfecti, IV, 499, 12.
- Megarenses Inus corpus in oram Megaricam ejectum sepehant, eamque sub Leucotheæ nomine divinis honoribus afficiunt, II, 344, 6. Megaris sepultus jacet Adrastus, IV, 389, 3. Quomodo democratia dissoluta sit, II, 140, 104. Meg. tyrannus Theagenes, II, 140, 104. Megarenses Oreum a tyrannide liberant, III, 643, 31. Chalcedonem condunt, IV, 150, 20; Astacum, III, 536, 20; Heraclæam, III, 201, 3; Byzantium, IV, 147, 5. Quomodo in condendis cadaveribus versentur, IV, 426, 2. Megaris cur sacra faciens rex linguam in aris ponat, IV, 390, 8. Megarensibus magnifice nimis de se sentientibus datum a Pythia responsum, III, 25, 7. Megaridis mons τὰ Κέφαλα, II, 464 a. Megarici agri locus Alycus, IV, 427, 3.
- Megaricum, opp. Bithyniæ, III, 592, 29.
- Megarus urbs, IV, 382.
- Megarsus, Pamphyli filia, IV, 382.
- Megasthenes, Indicôn scriptor, II, 397 sqq.
- Megastichus, mons Æthiopiæ, III, 477, 42.
- Megeda, Æthiopiæ opp., IV, 351, 1.
- Megista, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Megiste, Lyciæ urbs, III, 235, 82.
- Megisto, Ceti f., Lycaonis neptis (eadem quæ aliis est Callisto, Lycaonis f.), IV, 318, 1.

- Megistonius, III, 23, 6.
 Melænae, Lyciae urbs, III, 233, 79.
 Melamphyllus, e. q. Samus, IV, 336, 3.
 Melampus, Amythaonis f., unde nomen habeat, IV, 390, 9; vinum temperandi artem invenit, IV, 306, 9. Mantii pater, IV, 638 a.
 Melanchrus Argivus, III, 24, 3.
 Melaneus, Apollinis f., Dryopum rex, Epirum sibi subicit; pater Euryti et Ambraciae, IV, 344.
 Melanippe Hippotæ Æolum parit, III, 306, 26.
 Melanippeum, Melanippi, Thesi filii, heroum, III, 303, 10.
 Melanippia, altera petrarum Chelidoniatarum, III, 581, 47.
 Melanippides carmen de morte Pythonis primus tibiis Lydiis cecinit, II, 286, 68.
 Melanippus cum Charitone Phalaridi tyranno insidias parat, II, 200 a.
 Melanops, Epiphraëdis f., pater Apellidis, II, 66, 10. III, 641, 20.
 Melantas, Parysatidis servus, II, 94, 26.
 Melanthia, Alpei f., Neptuno parit Irenen, II, 136, 95.
 Melanthius voluptati deditus; ejus preces, II, 310, 21.
 Melanthius scriptor, IV, 444.
 Melanthus Pylus cum Xantho pugnat, IV, 539, 19.
 Melanthus pictor, III, 120, 17. IV, 445.
 Melas, Neptuni f., II, 50, 13. III, 502, 2.
 Melas, CEnopionis f., II, 50, 13.
 Melas, Phrixi filius, IV, 403, 5.
 Melas, Gygis regis gener; ejus nepos Miletus, III, 396, 63.
 Melas, priscum Nili fluv. nomen, III, 502, 2. III, 600, 76.
 Melcatrus ὁ καὶ Ἡρακλῆς, III, 368, 22.
 Melchisedecus, III, 212, 3. IV, 546, 11.
 Meleager (Ptolemæi I e Thaide f.), Ptolemæo Cerauno in regno Macedoniae succedit; post duos menses imperium ei utpote indigno abrogatur, III, 699, 6.
 Meleagrides aves in Lero insula, II, 333, 1. Cf. III, 156, 41.
 Meleagrides scriptor Antisthenes, III, 79, 6.
 Melech Phœnicum, III, 566, 8.
 Meles fluvius ad Smyrnam, ad quem Homerum Critheis enixa est, II, 186, 274. Meles fluvius, Homeri pater, II, 16, 2. 70, 11. III, 641, 20.
 Meles, Lydorum tyrannus a Moxo expulsus, III, 371, 24.
 Meles, rex Lydorum, voluntario exilio Babylonem abit; regnum interim relinquit Sadyattæ, Cadyis filio, e Tyionis genere oriundo, qui Melæ post triennium redeunti id fidei restituit, III, 332 sq.
 Melesias, Thucydidi pater, II, 126, 70. 491, 6.
 Melesigenes, pater Euepis, III, 641, 20. V. Homerus.
 Meletus, Meleti f., Pittheensis pago, Socratis accusator. Accusationis formula, III, 578, 5. II, 281, 31 a.
 Meletus Thrax, tragicus, CEdipodiam composuit; Lali filius ab Aristophano appellatur, II, 185, 268.
 Melens Pelagus. Datum ei oraculum, III, 43. 32. 137, 49. 583, 38. IV, 394, 5.
 Melia, uxor Inachi, IV, 544, 14.
 Mellas, Thraciae rex, IV, 148, 11.
 Melibrua pastor, IV, 544, 8.
 Melicertes, Athamantis et Ino f., II, 37, 35; trucidatus, II, 377, 8; postea deus marinus Palæmon vocatur, III, 34, 37, vel Glaucus, III, 623, 4; ludique Isthmi in honorem ejus a Corinthiis instituuntur, II, 344, 6. III, 503, 3. IV, 518. 539, 20. II, 189, 282.
 Melicertes, cognomen Simonidia Cel, II, 42.
 Melissa, Epidauri f., e Neptuno mater Dyrrachii, III, 574, 14.
 Melissa, Proctis Epidaurii f., uxor Periandri tyranni, IV, 487, 6.
 Melissa Nymphæ, III, 150, 3.
 Melisseus, Δελεικὸν auctor, IV, 443.
 Melissonius locus Epidauri urbis, III, 574, 15.
 Melissus, Idæ f., Adrastæ pater, III, 637, 2.
 Melissus, Ithagenis f., philosophus, Samiorum dux Periclem proelio vincit, II, 160, 183. Ejus placita, IV, 170, 45; audivit eum Themistocles, II, 53, 1.
 Melitæa, Thessaliae urbs, II, 263, 61, 2. III, 574, 15.
 Melite, consobrina Eunapii, IV, 7.
 Melite, vetus Samothraciae nomen, II, 57, 14.
 Melite, Lyciae fons, quem Latona adiens a pastoribus repellitur, qui deinde in ranas mutantur, II, 313, 2.
 Melitene, Cappadociae regio, a Ptolemæo Commagenæ praefecto occupatur, II, praef. xi, 12.
 Melitides portæ Athenis, III, 116, 4.
 Melito scriptor, IV, 443.
 Μηλοπόροι s. ἀθῶνται, satellites regum Persarum, II, 95, 1.
 Μίλος, cantus, unde dictum sit, IV, 457, 3.
 Melses, a quo Mesembria urbs nomen habet, III, 379, 45.
 Melus insula, olim Zephyria, II, 155, 167 b, vel Biblis, IV, 325, 26. Cf. II, 197 not.; a Melo quodam dicta, III, 599, 71. Melius Diagoras, q. v.
 Memnon, Tithoni f., dux copiarum quas Teutamus Assyri rex Priamo petenti misit auxilio; a Thessalis occiditur, III, 627, 1. II, 100 a.
 Memnon, lapis vocalis, Amenophthis; a Cambyse truncatus, III, 522.
 Memnon scriptor, III, 525.
 Memnones, gens Æthiopiae, III, 237, 110.
 Memor Maurusius sub Gallieno imperium affectans occiditur (261), IV, 193, 4.
 Memphis, III, 221, ab Apile Argivorum rege condita, IV, 327, 1. Urbis partes Hellenicum et Caricum, II, 98, 5. Memphitæ reges 30 in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. Reges dynastiæ tertiæ, II, 544; quartæ, II, 548 sq., sextæ, II, 554, septimæ, II, 555, octavæ, II, 556. Memphitarum regum dynastiæ XVII. XVIII. XXVI in Chronico Velere, II, 534.
 Memphres. V. Mephres.
 Mempsathenoth, Abraami f., III, 220, 14.
 Mempses. V. Semempses.
 Menæchmus, unus ex sexaginta viris in Heracleo Athen., IV, 507.
 Menæchmus (Sicyonius), contra quem Aristoteles scripsisse videtur, II, 182.
 Menalces, venator, ab Eriphane amatus, ejusque carminibus celebratus, II, 315, 37.
 Menalia (?), Gygis amasia, II, 314, 34.
 Menander, cui Lydia provincia post mortem Alexandri M. assignatur, III, 668, 1.
 Menander comicus, II, 466 not.
 Menander, Bactriae rex, usque ad Hypanim et Isanum fines regni extendit, IV, 308, 5.
 Menander, Istri pater, II, 51, 73.
 Menander Ephesius sive Pergamenus historicus, IV, 445.
 Menander, Mithridatis dux, a Fimbria clade afficitur, III, 543, 34.
 Menander Protector, Euphratæ f., Constantinopolitanus, Agathie historiam continuavit, IV, 200.
 Mencheres, Memphita, .Eg. rex (dyn. IV, 4), II, 518.
 Mencheres, Elephantinus, rex .Eg. (dyn. V, 7), II, 552.
 Mendari; cur vinum Mendarum suave sit, II, 301, 30.
 Mendesia .Eg., III, 220. Mendesi .Egypti reges, dynastiæ vicesimæ nonæ, II, 597. Mendesi: Manetho, Bolus Democritus, Thrasyllus, Ptolemæus, Asclepiades, q. v.
 Menebantes, Herulis et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Meneclæ, Barca us historicus, IV, 148.

Menecrates Syracusanus medicus, pro Jove Olympio se gerens, IV, 348; ejus ad Philipum litterae, IV, 414, 5.
 Menecrates Elaita, Xenocratis disc., historicus, II, 362.
 Menecrates Nysaensis, Aristarchi disc., pater Aristodemi et Jasonis, II, 344 b.
 Menecrates Olynthius, scriptor, II, 344.
 Menecrates Xanthius, scriptor, II, 343.
 Menecrates varii, Milesius, Ephesius, Smyrnaeus, Syracusanus, poeta comicus, II, 345 b.
 Menedemium, Lyciae opp., IV, 131, 3.
 Menedemus Eretriensis, Antigoni Gonatae magister, civibus suis suspectus Oropum se confert; furti accusatus hinc pellitur communi Berothorum decreto; deinde ad Antigonom profectus moritur, III, 44, 36. Ad Demetrium II Mac. regem legatus, III, 19, 1. Ejus uxor et filiae, III, 171, 14. Non prodidit Antigono Eretriam, III, 171, 15. De vita ejus et moribus, IV, 169, 42.
 Menelaus ex Helena pater Hermione et Nicostrati vel Plisthenis, III, 340, 18. Neoptolemum sepelivit, III, 303, 9.
 Menelaus, Alexandrinorum ad Antiochum (Asiaticum) legatus, III, 716, 26.
 Menelaus Anagnus, Thebaidis auctor, IV, 451, 9.
 Menes Thinites, primus rex dynastiae primae, II, 539. III, 512, 11.
 Menes, Cumaeorum tyrannus, a Ualua fratre ejectus, III, 387, 53.
 Menesthenes, Πολιτικῶν scriptor, IV, 451.
 Menestheus, Athen. rex tempore belli Trojani, III, 340, 19.
 Menetor, scriptor, IV, 452.
 Menevis, rex Aegypti, cujus regia fuit labyrinthus, IV, 386.
 Menippe, Thamyras f., mater Orpheus, II, 10, 10.
 Menippi philosophi divitiae et mors, III, 45, 39.
 Menodotus Samius v. Perinthus scriptor, III, 103.
 Menoeceus Thebanus a Sphinge necatus, IV, 466.
 Menetius, Actoris et Damocratis filius, Aeci frater, Opuntem migrat ibique Patroclum genuit, III, 33, 35; IV, 477, 2. 487, 4.
 Menon, Thucydidis f., Pharsalius, III, 117, 5.
 Menophanes, Mithridatis dux, Nanius Aquillinus, ducem Rom. proelio vincit, III, 541, 31.
 Menophilus (Tullius), Mersiae praefectus (sub Alexandro Severo) ridet Carpos, qui annua stipendia postulabant, IV, 186, 8.
 Mente vel Nemine fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
 Mentha, mons Elidis, IV, 331, 6.
 Mentha, Plutonis pellex; fabulae origo, IV, 331, 6.
 Menthesuphis, Memphis, rex Aeg. (dyn. VI, 3. 5), II, 554.
 Mentor Bithynus, Carneadis disc., III, 582, 31.
 Mentor, Persarum dux, II, 311, 25.
 Mentuphis (?), Aeg. rex XXVII sec. Eratosth., II, 558.
 Menyllus scriptor, IV, 452.
 Mephramuthosis (Misphragmuthosis), Aeg. rex (dyn. XVIII, 6), II, 573.
 Mephres (Misaphria. Memphis), rex Aeg. (dyn. XVIII, 5), II, 573.
 Meranes, Chosrois dux, Homeritas vincit (368). IV, 271.
 Merbalus Babylonius a Tyriis ad regnum advocatur, IV, 447, 2.
 Mercurius ab Helice et Cyllene enutritus, III, 30, 8. Jovis parturientis caput percussit, II, 627, 7; litterarum inventor, III, 156, 44. Ἐμὴς ἐπιμύριοτος in Phoen. mythol., III, 567, 15; IV, 542, § 10 sqq. Ἐμῶτα, festa Arcadum, III, 123, 26; Cretensium, IV, 359, 13. Mercurii et Apollinis ara Olympica, II, 36, 29. Mercurius Camillus, III, 469, 7. Casmilus Cabirus, III, 154, 27.

Mercurius ex Acacallide pater Naxi, III, 231, 32; ex Euboea gignit Polybum, III, 202, 6; ex Orainoe Panem, IV, 319, 5; e Rhene Saum, II, 158, 171. Pater Cerycis, II, 301, 40. Polybi Corinthii, III, 366, 15. Fauni, IV, 387, 6. Sicini, II, 217. Mercurii stela Athenis dejecta a quibusdam, II, 76, 1.
 Meretricum genus, καὶ μῆτορες, II, 120, 47.
 Meretrix Venus ap. Ephesios, IV, 406.
 Meriones post Troica in Paphlagonia Cressam urbem condit, IV, 385, 12. Ejus galca in Matrum templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45.
 Mermeroes, dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.
 Mermerus, Iri pater, II, 462, 3.
 Mermnadæ per Gygem Heraclidarum Lydorum regno possuntur; sed quinta generatione prenas dabunt Heraclidis, III, 385.
 Meroe, II, 443, 1. IV, 477, 42; unde dicta, III, 222. Ibi per quinquennium commoratus Simonides, II, 42 b.
 Merope, priscum Siphni ins. nomen, III, 379, 47.
 Merope Sisyphe parit Glaucum, III, 301, 1.
 Merope, Cypseli f., Cresphontis uxor, cui tres filios peperit; quorum duo Messeniorum insidiis occiduntur, tertius Apytus salvus evadit, III, 377, 39.
 Merops, Percosius, vates, pater Clites, II, 17, 4. III, 11, 34.
 Merops, Thestii f., Aristodamidae p., III, 690.
 Merrhis, Palmenothi f., Chenephrae uxor, III, 221; ubi sepulta sit, quantosque post mortem honores consecuta, III, 222.
 Merrhus, Persei f., IV, 545, § 20.
 Merns, mons Indiae, II, 417, 21. 441, 4 a.
 Mesembria, Thraciae urbs, unde dicta, III, 379, 35.
 Mesembrianus Aesopus, II, 16, 3.
 Mesene, regio inter Euphratem et Tigridem, III, 661, 18. 589, 14.
 Mesochris, Memphis, rex Aeg. (dyn. III, 4), II, 544.
 Mesogenum in Lesbo, IV, 459, 12.
 Mesola, Messeniae urbs, III, 378, 40.
 Mesolus ex Ambracia pater Dexameni, II, 148, 135.
 Mesopotamiae praefectus Archelaus post mortem Alexandri, III, 668, 1. Mesopotamiam Diodoti temporibus tenebat Dionysius Medus, II, praef. xix, 25. Mes. regio Chazene, Monocartum; urbs Constantina, Mardis; vicus, Tarsa; castellum Tebetha, q. v.
 Messalina, IV, 573, 88.
 Messana in Sicilia, II, 348, 6. 309, 16. III, 6, 22. 18, 2; a Syracusanis et Carthaginiensibus obsessa bello Punico primo, III, 17, 1; a Campanis occupata, II, praef. p. xi; patria Dicarchi, II, 225; Botryis poetae, IV, 296, 1.
 Messapii Pythagoram conveniunt, II, 273, 5. Eorum rex Artus, III, 145, 89.
 Messene, Amenophis f., impuros ex Aegypto pellit; patrem ex exilio revocat, III, 496, 1.
 Messenia in quinque civitates a Chresphonte divisa; ejus historia antiquissima adumbratur, III, 376, 39. Bellum Messeniacum, II, 220, 26. Messenii cum Chalcidensibus in Italiam transeunt ibique Rhegium conduunt, II, 219, 25. Messenias puellas captivas Bion elocat, IV, 473, 4. Messeniae urbes: Mesola, Hyamia, Neris, Andania, Pharae, q. v. Messenii in Hispania, III, 301, 5.
 Mestor, Persei et Andromedae f., pater Hippothoes, II, 28, 1.
 Mestralm, s. Mestrem sive Aegyptus, Chumi frater, filius Chanaanis, III, 212, 3. IV, 539, 21.
 Mestrianus comes, Sicinii, proelio victi, legatus ad Constantinum (314), IV, 189, 15.
 Metagenes Parus, historicus, II, 336, 6.
 Metagition mensis unde nomen habeat, III, 340, 21.
 Metalia historia, IV, 458, 1.

Metalla Turditaniae, Atticae, III, 272, 48; ap. Artabros, III, 273, 48; μεταλλικαὶ δίκαι, II, 116, 31.
 Metaniræ meretricis dictum, IV, 419, 28. 29.
 Metapontum, II, 175, 233 b; ibi Diomedes colitur, III, 122, 23; terræ motum Pythagoras prædicit, II, 347, 6; ibi moritur Pythagoras, II, 275, 11. III, 169, 6, in Musarum sano, II, 245, 32. Metapontini Cleonymo Spartanò ducentas virgines obsidum loco tradunt, II, 478, 37. Eorum ædícula Olympiæ, III, 121, 20.
 Metellus Ol. 177, 4 ad Creticum bellum profectus, III, 606, 12.
 Μεταφύλαξι; Pythagorica, III, 6, 19.
 Methone, Alcyonei f., soror Pieris, IV, 443.
 Methora, Indiae urbs ab Hercule condita, II, 418, 23.
 Methusalamus, Enoch f., III, 212, 3.
 Methymne, Lepetymini uxor, Hicetaonis et Helicaonismater, IV, 414.
 Methymne, Lesbi urbs, a Pisidice Achilli prodita, IV, 314.
 Methymnarorum colonia Assus, IV, 460, 13. Methymnus Arion, II, 249, 45, et Hermias historicus, II, 80.
 Metiche, scorti nomen, III, 306.
 Metius, pater Homeri, III, 641, 20.
 Metius Fufetius, Albanorum rex, a Tullo Hostilio victus, et crudeli supplicio affectus, III, 298, 1.
 Μετοίκων δίκαι, II, 114, 28.
 Meton, Empedoclis f., Empedoclis philosophi pater, II, 183, 263.
 Meton, Empedoclis f., Empedoclisque pater, III, 6, 22. 42, 27.
 Metrodorus Chius, III, 205, 14.
 Metrodorus Lampsacenus, Anaxagoræ disc. Ejus studia Homérica, III, 581, 26.
 Metrodorus Scepsius, III, 203.
 Metrodorus, Isocratis disc., Theocriti Chii magister, II, 88.
 Metrophanes scriptor, IV, 453.
 Metropolis Phrygiæ urbs, III, 233, 59.
 Metropolitanus e Thessalia Æacides, q. v.
 Metroum Atheniense, III, 269.
 Meures (Neires), Æg. rex XXVIII sec. Eratosth., II, 553.
 Mezamerus, Idarizii f., Celagasti frater, Antarum legatus ab Avaribus occiditur (560), III, 204, 6.
 Mezentius a Latinis fugatus, III, 174, 1.
 Miabes s. Miabidus s. Miebas, Ægypti rex (dyn. I, 6), II, 539 sq.
 Michael, sub Leonte cubicularius, IV, 617, 208.
 Michoe vel Midoe, priscum Troglodytica nomen, III, 477, 41.
 Micipsa, Masiniasse f., IV, 580, 64.
 Midas Lydius, rex luxuriosus et homo stolidus; ei aures in longum extraxit nobilis quidam a rege injuriam passus; unde asinus rex cognominatus est, II, 306, 6. Cf. IV, 501, 9; Innam fontem vino miscuit Sileno, II, 19, 2.
 Midae Phrygum regis uxor Hermodice, II, 216, 11, 3.
 Midea nymphe Neptuno Aspleionem parit, IV, 352, 2.
 Midoe. V. Micboe.
 Mieza, Maced. urbs, IV, 509, 7; patria Nicanoris, IV, 440, 3.
 Miletus, Euxantii f., Minos nepos; vel Apollinis et Areæ f.; infans expositus; a Cleocho enutritus; Minoem fugiens in Samum abiit, ubi de eo locus quidam Miletus nominatur; hinc in Asiam reversus Miletum urbem condit, IV, 334, 1; II, 38, 43; pater Cauni et Bybiklis, IV, 334, 2.
 Miletus, Melanis, qui Gygia regis gener erat, nepos, uxorem habet sororem Sadyattis regis; quam a rege stupratam indigno ferens Dascylium, hinc Proronesum fugit, III, 396, 63.
 Miletus urbs a Mileto condita, IV 334 1. II, 38, 43; Ionie

caput, Cadmi domus, I, 2 a. Miletum e Samo Apollo translocit Ocyrrhoen, III, 313. Miletum sub Neleo colonia frequentant Athenienses et Helices urbis cives; ab his denominatum Neptuni sanum Heliconium, IV, 368, 5; Milesiorum rex Phobus, qui Phrygio regno cedit, II, 164, 199; Leodamas rex, post quem regno potitur Amphitres; hujus tyrannide sublata, æsynnetes constituitur Epimenes, III, 388, 54; Milesii Prienses clade afficiunt ad Δρῦν locum, II, 160, 179. Eorum in bello contra Naxios socii Erythraei, II, 156, 168 b. Naxum obsidentes Polycrites opera et Diogneti prodicione trucidantur, IV, 303. Regionem ad Phasin incolis frequentant, II, 218, 18. Cium in Mysia coloniam ducunt, II, 161, 187. Alia eorum colonia Artace, IV, 385, 6. Miletus a Cilliphonte Priensibus proditur, II, 334, 1. Mileti tyrannis ex prytania facta est, II, 165, 201. Luxuria, causa belli intestini inter locupletes et paupere (Γέφυρα;) gesti; Gergithes nefandum in modum trucidantur; hinc ira numinis, II, 199 b. Milesii Colophoniorum luxuriam imitati, ad finitimos eam propagant, II, 306, 7. Πάσαι πότ' ἔσαν ἀλκιμοὶ Μιλήσιοι, II, 185, 200. Urbs Gallorum incursione vexata, III, 307. Miletum venit Andruscus ex Italia profugus, II, præf. xiv, 16. Mileti Didymæum, in eoque Cleochi sepulcrum, II, 236, 5. Milesiorum Thesmophoria, III, 307. Rheæ sacra facturi antea sacrificant Titias et Cylleno, IV, 448, 9. Mileti oves optimæ, II, 383, 2. Μιλήσιουργης χάλκη, δέσπος, II, 68, 5. Milesii: Bion, Aristagoras, Lamynthius, Mene-crates, Marandrius, Demodamas, Aristides, Timotheus, Euanthes, Hecatomnus, Plango, Tius, Philiscus, Clytus, Erginus Argonauta, Hesychius illustris, Anaximandri duo, Thargelia, Thales, q. v.
 Miletus, Sami locus, unde nomen habeat, II, 38, 43. IV, 334, 1.
 Miliarium Byzantii urbis, IV, 152, 31.
 Milichius Bacchus ap. Naxios, IV, 304, 3.
 Milon Crotoniata, vorax fortisque, II, 182, 261; IV, 513, 540, 27. Ejus in domo Pythagorei a Cylone inclusi flammis pereunt, II, 275, 11; III, 5, 18.
 Miltiades Myrinam obsidet, Heplæstiam Lemni urbem ditione recipit, III, 642, 30. Miltiadi irrogatam mulctam solvit Callias, II, 54, 3. Miltiadis familie sepulcra, III, 116, 4.
 Mimallia, Meli ins., II, 197 not.
 Minæi vel Minnari, Arabiæ gens, IV, 525, 26. Eorum rex Sophar, III, 220, 12.
 Minilimiani (Misimiani ap. Agath.), Asiæ gens, IV, 230, 22.
 Minerva apud Cretam in nube latuit, quam Jupiter percussiens deam in lucem edidit, IV, 330, 4. Minerva Vulcani amplexus fugit; Erichthonium cistæ inclusum Cecropis filiabus custodiendum tradit; Lycabettum saxum in acropolim portatura cur abjecerit, II, 22, 1. Argo navem exstruit Iasoni, III, 302, 3. Minervæ Saturnus pater Atticam dat, III, 569, 24. Ex Neptuno mater Apollinis, II, 190, 283. Minerva (Athene), Itoni f., Iodamam sororem occidit, II, 42, 2. De Argorum possessione cum Neptuno contendit, III, 119, 11. Ab Ornyto vulneratur, III, 122, 24. Eam amat Prometheus, qui propterea vincitur. Hinc Caucasii accolæ Minervæ non sacrificant, II, 474, 19. Asterem gigantem occidit; quare Panathenæica ei celebrantur, II, 189, 282. Minervæ Palladium e Troade in Samothraciam abstulit Dardanius, III, 154, 28. Minerva Ἐλλάδῃ, II, 128, 79; Sciras, IV, 483. Ejus templum Athenis, Parthenon, II, 254, 59. Cum Prometheus et Vulcano in Academia Athen., III, 341, 24. Minervæ Poliadis sacerdotes ex Eleobuladarum gente, IV, 402. Minervæ qui bovem Athenis mactat, item etiam Pan-

droso ovem sacrificat, IV, 506, 6. Minervæ Ἀθηναίων μεδούσῃ urbem tuendam committunt Athenienses ante pugnam Salaminiam, II, 125, 61. M. Ἰκπία, III, 149, 2. M. Prona ap. Delphos, IV, 506, 7. Minervæ chalcidici templum Laced., III, 121, 18; IV, 361, 3; ὀπιλιέτιδος sanum Lacedaemone, II, 192, 2. M. ταυροπόλος, II, 43, 1. Minervæ et Junonis ara Olympica, II, 38, 29; Itonis, III, 234, 53. Cf. II, 42, 2. M. Pallensis templum, III, 138, 78. Minerva παρθένος, ejusque in Lero templum, II, 333, 1. M. Hyperdemia in Lesbo, III, 380, 48. Telchinia in Rhodo, III, 459, 116; sive Lindia, III, 177. Templum in Rhodo ins. statuit Danaus, III, 177. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 16; Romæ, III, 96, 7; sanum in Odyssea, Turditanæ oppido, III, 274, 49. 301, 5. In eo errorum Ulyxis monumenta affixa, ib. Templum a Senecheribo in Cilicia exstructum, IV, 282, 7. Minerva in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Minerva ap. Ægyptios Sals, III, 639, 11.

Minium in Carmania, III, 479, 59.

Minus fluv. Lusitanæ, III, 295, 98.

Minnari. V. Minari.

Minoa, priscum nomen Pari ins., III, 633, 6.

Minoa, Amorgi ins. urbs, III, 379, 47.

Minoa in Sicilia, olim Macara, a Minoe dicta, qui urbe politus leges ibi Creticas instituit, II, 220, 29.

Minos, Lycasti et Idæ f., IV, 497, 3 a., vir strenuus, æquus, bonus; nono quoque anno leges corrigere solebat, II, 211, 3, 1. Ejus uxor Crete, III, 304, 18. Phædræ pater, III, 305, 24; Androgeonis, II, 22, 3; Glauci, II, 22, 2; Acacallidis, IV, 529, 10. Pater Euxantii, avus Miletii, qui invidiam ejus fugiens Samum abit, IV, 334, 1; II, 28, 33. Ganymedem rapuit, IV, 403; III, 370 not.; mortuum sepelivit, IV, 400, 3 a. Pueros Athenienses, qui tributum nomine in Cretam mittebantur, non interficiebat, sed iis pro servis utebatur, II, 153, 157. Phædræ Theseo uxorem dat, IV, 530. Dædalum persequens, in Sicilla urbe Macara politur, quam Minoam vocat legibusque Creticis instruit, II, 220, 29. Camici in Sicilia a filiabus Caucaii interimitur, IV, 433, 5. III, 34, 36.

Minotaurus, Minois dux, IV, 539, 16.

Minucianus, Nicagoræ soph. f., III, 662.

Minucius (L.), annoæ præfectus, Sp. Mælii consilia explorat et ad senatum deferit; statua donatur, II, præf. p. xxxii sq. et xxxvi.

Minucius Basilus, unus ex Cæsaris intersectoribus, III, 445, 24.

Minyæ Iolcum habitant, II, 42, 3.

Minyas, pater Clymenæ, IV, 380, 5.

Minyas, Armeniæ regio, in qua Baris mons, III, 415, 76.

Miranes (ὁ καὶ Βαραμανός?), dux Persarum, a Marciano in fugam vertitur (572), IV, 271.

Misa. V. Nisa.

Misaphris. V. Mephres.

Misenum Italiæ, II, præf. xxxii.

Misetus, Macedoniæ urbs, IV, 510, 8.

Misor in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.

Misphragmuthosis Ægypti rex (dyn. XVII postremus), Pastores bello premit, II, 567. V. Mephramuthosis.

Mitharas, Diophanti, sub Mithridate ducis, pater, III, 545, 37.

Mithraeus, Assyriorum rex, tempore Medæ et Ægei, III, 626.

Mitraphernes, Artæi Medorum regis eunuchus, III, 363.

Mithras. Ejus festo inebriatur Persarum rex, et Persicum saltat, II, 472, 13.

Mithras, Æthiopum legislator, III, 583, 40.

Mithridates II, ὁ πρῶτος, Ponti rex, Antigoni eoclitem fugiens in Ponto moritur 84 annos natus, II, 453, 3.

Mithridatem IV socium sibi adiungunt Heracleolæ (post mortem Lysimachi), III, 533, 11. Ei contra Ptolemæum II auxiliatur Galli, IV, 312, 12. Uxorem ducit filiam Antiochi Thei et Laodiceæ, III, 707, 6. Ejus partibus accedunt Arycandenses in Lycia, III, 194, 4. Antiochi Hieracis socius Seleucum Callinicum clade afficit, III, 710, 8. A Gallis bello pressus, ab Heracleotis frumento Amisum misso sustentatur, III, 538, 24.

Mithridates VI Eupator, 13 annorum puer regnum adeptus matrem carcere confecit; fratrem necavit, III, 42, 34. A Chersonesitis contra barbaros advocatus, Scythas debellavit, et Bosporo politus est, III, 264, 34 a. Reges circa Phasin subegit; Ariathem e sorore nepotem truncat Capadociamque sibi vindicat. Romanis suspectus fieri cepit; postulatis eorum paulisper cedens, undique interim belli sociis se munit, III, 541, 30. Bithynos Romanis addictos per Archelaum ducem prælio vincit; per Menophanem ducem vincit Romanorum ducem Manium; alias multas civitates vel capit vel voluntarias sibi adiungit. Rhodios Romanorum amicos bello aggressus prælio navali vincitur; Romanos per Asiæ urbes dispersos eodem omnes die interfici jubet, III, 531 sq., 31. Athenienses per Athenionem legatum societatem cum eo ineunt, III, 267. Eubrea aliæque Græciæ civitates ad partes ejus accedunt; ibi contra Sullam feliciter pugnat Archelaus. Amphipoli a Taxile duce capta, etiam Macedonia ad M. deficit; deinde vero in Phocide Sullani magnifica victoria potiuntur, III, 542, 32. M. Chios, utpote qui Rhodiorum socii fuissent, debellat; captos in Pontum deducit, ubi ab Heracleotis liberantur, III, 265, 39. 268. 416, 79. 542, 33. Contra eum in Asiam mittuntur Valerius Flaccus et Fimbria; ab hoc filius Mithridatis et Taxiles, Diophantus, Menander duces ingenti clade afficiuntur; complures civitates ad Romanos deficiunt, III, 543, 34. M. Dardani Syllam convenit; pacem quibusnam conditionibus cum eo composuerit, III, 544, 35. Sylla in Italiam reverso, denuo multas gentes, quæ desciverant, sub manum redigit, ibid. Contra eum mittitur Murena. Heracliensium auxilium petens Mithridates repulsam ferit; pari Marte cum Murena pugnat, III, 544, 26. Deinde bellum contra eum a Rom. committitur Aurelio Cottæ et Lucullo; contra illum mittit Diophantum ducem, ipse contra Cottam in Bithyniam proficiscitur, III, 545, 37. Archelaus dux efficit, ut Heracleotæ inviti quinque triremes Mithridati suppeditent, III, 545, 38. Ad Chalcedonem terra marique Romanos Mithridates ingenti clade afficit, III, 545, 39. Cyzicum obsidet; post varios casus (Cf. II, præf. XXIV, 33) obsidionem solvit; reditum parans a Cyzicenis et Lucullo ad Æseum fluvium cladem experitur; relictis in Ponto viribus, Perinthum frustra obsidet; hinc in Bithyniam retrocedit, III, 546, 40. Tum Romani Cio, Ciero, Apamea, Nicæa urbibus potiuntur, III, 547, 41. M. in Nicomedia urbe subsistens a Cottæ et Triario appellitur, classis ejus in Ægæo mari et ad Tenedum gemino prælio devincitur; quare eam in Pontum retro movet. Ad Hyrium fl. tempestate morari coactus, per Lamachi prodicionem Heraclea urbe politur. Præsidio ei imposito, Sinopen contendit, III, 548, 42. Heracleam oppugnat Cottæ; naves in Cretam et Hispanias a Mithr. missas in reditu circa Pontum intercipere jubetur Triarius; in ipsum regem per mediterranea movet Lucullus. Tum novos socios parare sibi M. studet; Scythæ et Parthi recusant; Tigranes gener auxilia promittit; interim primum variante fortuna pugnatur; deinde duces Taxiles et Diophantus a Lucullo cladem supra cladem experiuntur, III, 549, 43. Despondens animum M. uxores necat, ipse e Cabiris fuga periculosissima evadit in Armeniam, III, 549, 44. In collo-

- quum Tigran's non admittitur, neque tamen etiam traditur Luculli legato exposcenti eum, III, 550, 46. Mithridatis classem ad Tenedum capit Triarius, III, 551, 48. Eidem Heracleam prodit Conuacoris, praesidii praefectus, II, 553, 51. Filius Mith. Machareus foedus facit cum Lucullo, qui deinde capit Sinopen regiam, III, 553, 54. Post 20 tandem menses M. in conspectum admittitur Tigran's, qui 10000 militibus instructum in Pontum remittit, III, 555, 55. Ad Tigranem a Lucullo victum reddit, et bellum restaurare studet, III, 556, 58. Mithridates e Co ins. abstulerat pecuniam, quam Cleopatra ibi deposnerat, III, 492, 5. Mithridatis literas secretas Pompeius invenit, III, 314, 1. Mith. in edendi bibendique certamine victor, III, 415, 77. Ejus adulator Sosipater, III, 415, 78; anagnostes Asopus, IV, 159, 11.
- Mithridates, Rhodobatae f., Persa, Platonis statuum in Academia collocasse dicitur, III, 578, 7.
- Mithridates, rex Iberorum, (sub Tiberio) in Armeniam invasit (35 p. C.), IV, 184, 2. Contra Romanos rex novas tentans proditur a Cotye fratre, quem Claudius imp. in locum ejus substituit (47), IV, 184, 3.
- Mixolydia harmonia primi usi sunt Sappho et Pythoclidus tibicen. Eadem in tragediam transit, II, 283, 42.
- Mnaseas Locrus, poeta, II, 378, 11.
- Mnaseas, Mnesonis f., Phocensis, II, 146, 125.
- Mnaseas, Patrensis scriptor, III, 149.
- Mnasigiton, unus ex sexaginta viris in Heracleo, IV, 507.
- Mnemosynae nephelia sacra faciunt, III, 127, 43.
- Mnesagoras vel Mnesarchus, Tarentinus, pater Archytæ, II, 275, 13.
- Mnesarchus. V. Mnesagoras.
- Mnesarchus, annulorum sculptor, Samius vel e Lemno Tyrrenus, Pythagoræ pater, III, 41, 25. 271, 1. III, 9, 30.
- Mnesarete, proprium Phrynes nomen, II, 334, 5.
- Mnesias, pater Aristoxeni Tarentini, II, 269.
- Mnesimachus Phaselita, IV, 453.
- Mnesiptolemus historicus, III, 71.
- Mneson, Mnasem pater, II, 146, 125.
- Mnoia, servorum genus ap. Cretenses, IV, 399, 2.
- Moabitæ a Davide subacti, III, 225, 18.
- Moba, opp. Arabiae, IV, 524, 9.
- Mobucharax, opp. Arabiae, IV, 526, 31.
- Mocata, urbs Bithyniae, IV, 355, 6.
- Mocelles. V. Molcestes.
- Mochus, Phoenicum historicus, IV, 437.
- Molares, Theodosio militum dux, strategemate usus Gothos in Thracia clade afficit, IV, 36, 51.
- Modunda, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
- Moixia: γπαπαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Merchindira, Æthiopiae opp., IV, 351, 1.
- Meroclem Athen. oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Mersia (sub Alex. Sev.) praefectus Tullius Menophilus, IV, 186, 8. Mersia a Gothis sub Decio imp. vastata, III, 674, 16.
- Moguntiacum. Ibi Jovinus imperator renuntiatur, Honorii temporibus (412), IV, 61, 17.
- Molcestes (sive Mocelles), Bubonensis, in Pisidia tyrannice potitur, deinde a Semia fratre occiditur. Necem Molcestæ filii ejus ulciscuntur, II, *præf.* xvii, 22.
- Molaisia, festum ap. Arcades, IV, 336.
- Molionibus ex ovo nati, II, 33, 28. Herculem fugant; deinde ad Cleonaa ex insidiis occiduntur, III, 151, 9.
- Molossus, Neoptolemi et Andromaches vel Hermiones f., III, 338, 13. 14.
- Molossi Dianæ sanum apud Cephallenius spoliant, II, 217, 17; e Molossia in Italiam transeunt Ulysses et Aeneas, II, 66, 8. In eam profugit Olympias, III, 161, 5. Molossorum regnum quam diu steterit, II, 148, 137. Molossus, Alexander, II, 181, 255. Molossorum urbs Cassope, II, 36, 30.
- Molpadia Amazo Antiopen occidit, II, 32, 16.
- Molpis Laco, scriptor, IV, 43.
- Molyndea, Lyciae opp., III, 234, 68.
- Monicheiri, rex Ægypti sextus ap. Eratosth., II, 545.
- Momorus, Gallorum princeps, IV, 367, 2.
- Monabæ, Isauriae opp., IV, 131, 6.
- Monaulus, Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Monedes, Indiae gens, II, 410, 8.
- Monimus, Θρυμασιών scriptor, IV, 454.
- Monocartum, regio Mesopotamiae, IV, 2.
- Μονόβαλμοι in India, II, 423, 29. 424, 30.
- Mopsium in campo Pelasgico Thessaliae, II, 453, 11.
- Mopsuestiam (ad) Antiochus Eusebes Seleucum, Antiochi Grypi f., proelio vincit, III, 715, 24.
- Mopsus, III, 29, 1.
- Μόρα Lacedaemoniorum, II, 129, 83.
- Morimarusa, septemtrionalis oceanus, II, 388, 6 a. IV, 474.
- Μόρυχος Bacchus, III, 136, 73.
- Moscheres, Æg. rex xvi sec. Eratosth., II, 549.
- Moschi ad Pontum, II, 338, 1.
- Moschianus, Sabiniani intersector, a Zenone contra Theoderichum Val. filium mittitur, IV, 620, 213.
- Moschion coquus, IV, 358, 10.
- Moschus Sidonius dogmatis de atomis auctor, III, 276, 61.
- Moschus philos. aqua et fici vitam sustinet, IV, 418, 24.
- Moses, Amramis f., Aaronis frater, III, 217. Tisithen aegyptiace, impurorum dux, Amenophin, qui ejicere eos Ægypto volebat, in Æthiopiam fugere cogit; deinde vero a filio Amenophis Messene Judæi pelluntur, III, 493, 1. IV, 496, 1. Ogygis temporibus vixit, III, 119, 13; Inachi æqualis, III, 509, 2. De eo v. narratio Eupolemi, III, 220, 13; Artapani, III, 220, 14; Demetrii, III, 224, 16; Joannis chron. IV, 547, 11. Moses, Osarsiph ap. Ægyptios, quomodo Judæorum dux factus sit, sec. Ægypt. narrationem, II, 579 sqq. Ejus viri indoles et legislatio, II, 391, 13. Iniqua de eo scriptorum nonnullorum judicia, III, 335, 2. 508, 1.
- Moso mulier Judæis leges scripsit, III, 230, 25.
- Mosollanus Judæus, sagittarius, II, 395, 14.
- Mossynorum v. Mossynæcorum instituta, III, 461, 126. II, 379, 15.
- Mossylicus portus Africae, III, 477, 42.
- Mosthes, Æg. rex xviii sec. Eratosth., II, 549.
- Mot in Phoenicum theologia quid? III, 563, 2.
- Motho, vicus Arabiae, IV, 523, 24.
- Motieni, castellum Iberiae, III, 608, 24.
- Moxus Lydus Atergatim capit et in lacum ad Ascalonem demergit, III, 155, 32. Melem tyrannum expellit; justitiæ et fortitudinis laude clarus, Crabum urbem capit, inque impios ejus urbis cives animadvertit, III, 371, 24.
- Mucantius e Nicomedia, Muzaci pater, III, 609, 1.
- Mucapores ab Aureliano imp. literas accipit de bello contra Zabnam gesto, III, 664.
- Mucasus, Zacedenthae pater, Paræopolites, III, 609, 1.
- Mucissus, Cappadociae opp., IV, 144, 4.
- Mucius Scaevola, etiam Opalgonus dictus est, III, 487, 2. Ejus præclarum facinus, IV, 320, 2.
- Mularia rheila. V. Ἀρχήν.
- Mulieres oviparæ in luna, II, 33, 28.
- Mullus, placis Dianæ sacer, IV, 420, 39.
- Mulon, græco Hypaton, Æthiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Mumastus, Cariae opp., III, 234, 62.

Munanlia Procula, e Rhegio longeva, III, 609, 2.
Mundorum numerus et adornatio geometrica secundum Petronis sententiam, II, 14, 6.
Munitus, Acamantis et Laodices f., ab Æthra enutritus, in Thracia ad Olynthum serpentis morsu interfectus, IV, 424, 4.
Munychia (in) Acratopoles heros colitur, III, 126, 40.
Munychia Diana, II, 622, 17.
Murena, Hesychiae f., III, 155, 33.
Murena a senatu bello Mithridatico praeficitur. Ejus in Asia res gestae, III, 544, 36. Amisum obsidet, III, 606, 12.
Musa medicus, Euphorbi frater, Augustum conservavit, III, 473, 27.
Musae novem sunt novem vocis humanae modulamina, II, 67, 3. Musae in Lebo septem, unde nomen habeant, IV, 457, 4. Musae tres Homericæ: Musa, Thea et Hymno, III, 153, 25 α. Musae Amphioni lyram dant, IV, 239, 2. Musarum et Herculis ara communis, III, 470, 18. Musarum templum Metaponti, II, 245, 32; in Helicone, IV, 301. Musis in Helicone primi sacra fecerunt Otus et Ephialtes, IV, 352, 1. Musae statua sambycen tenens, III, 73, 8. Musae (nymphae) Thuriarum, II, 372, 6. Musae a Lydis nymphe dicuntur; cur?, II, 11, 11.
Musæus, II, 61, 6. Thrax vel Eleusinius, II, 23, 1. 284, 51. Eumolpi II f., pater Eumolpi tertii, II, 351, 11. Hexameterum dactyl. invenit, II, 70, 9; ab eo Homerus genus ducit, II, 66, 10.
Musæus; sic Moses a Graecis appellatus, III, 221.
Musicae vis, II, 280, 24. 291, 91; depravatio, II, 291, 90. Musica instrumenta *λύρα, κλαυτά, ἰκρυνοτά*, II, 286, 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67.
Musonius, Dionysii Samii vel Rhodii, historici, pater, II, 7 α.
Musonii, sub Valente Asiae proconsulis, qui in bello Isaurico cecidit (368), laudatio, IV, 33, 45. Theodori in eum epigramma, *ibid.*
Muth (*Μούθος* vel *Μούθων*) in Phœnicum mythologia, III, 569, 24.
Muthis, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 5), II, 597.
Muzacus, Mucantii f., e Nicomedia longævus, III, 609, 1.
Mycæ, II, 342, 1. 222, 34.
Mycenæ, III, 26, 8; a Gorgophono conditæ; unde nomen habeant, IV, 361, 1. Mycenarum rex Ægisthus, II, *præf.* p. VII, 2.
Mycerinus, rex Egypti, II, 549 sq.
Myclæa, fons Tarracinae, IV, 437, 17.
Mygdon, Geræsti pater, IV, 510, 12; ejus uxor Tirsæ, IV, 510, 14.
Mygdon, Bebrycum rex, ab Hercule interfectus, II, 32, 15.
Mygdones Hercules debellat, II, 32, 15.
Mygdonius amnis prope Nisibin, IV, 261.
Myia Cotyi Asium parit, IV, 360.
Mylæ, in Sicilia; ibi Phylacii, qui Solis bovum custos erat, heroum, II, 376, 5. Ad urbem lacus mirabilis, II, 273, 11.
Mylassorum rex Heraclides, III, 183.
Mylia, prius Solymi, III, 322, 2.
Myllias Crotoniatae, Pythagoreus, ejusque uxor Timycha a Dionysio capti; generosum eorum facinus, III, 7, 22 α.
Mynda, herba miram vim habens, II, 330, 4.
Myndia, III, 179.
Myops, herba Archeloi fl., IV, 387, 5.
Myoshormos, III, 477, 41.
Myra, Lyciae urbs, quo confugit Ptolemæus IX Alexander I regno pulsus (89), III, 722, 3.
Myrlea, postea Apamea, III, 51, 72; ad Myrleam Halizones habitaverunt, II, 342, 3.

Myrrina arbor, II, 479, 50.
Myrrina et Cinyras, II, 102.
Myrrhina, Amazo, IV, 393, 2.
Myrrhina, Lemni urbs, IV, 393, 2; unde nominata est, II, 587, 58. Eam obsidet Miltiades, II, 642, 30.
Myrrhina Samia, Demetrii Poliorcetes pellex, II, 414, 72. Hyperidis amica, I, 492, 12.
Myrmex, Exænell f., Stilponis disc., III, 175, 61.
Myrmidon, pater Actoris, IV, 505, 2; Ischyllæ, IV, 481, 1.
Myrmidonum sedes, I, 264, 2; nominis ratio, IV, 511, 17.
Myrmisus, urbs prope Lampacum, III, 125, 33.
Myronis apud Sicyonios tyrannis, II, 139, 101 α. III, 394, 61.
Myron Boeotus, Lycii pater, statuarius, III, 116, 2.
Myron Priensis, historicus, IV, 460, 17.
Myronianus Amastrianus, scriptor, IV, 454.
Myrsilus Methymnæus, historicus, IV, 455.
Myrson, opp. Æthiopiae, III, 477, 42.
Myrsus, Lydorum rex, III, 383.
Myrtilla, Dodonæa sacerdos, a Thebanis necata, II, 198 α.
Myrtillus, Hyperochidis filius, Cnomaum, cujus erat cognatus, prodit Pelopi, qui Hippodamiam ei proditionis mercedem promiserat; a Pelope in mare demergitur, III, 367, 17.
Myrtis Anthedonia, poetria, III, 78, 4.
Myrtium, Ptolemæi II amasia, III, 187, 4.
Myrto, Aristidis Justi neptis, propter pauperatē a Socrate in matrimonium ducitur, II, 281, 29. 30.
Mys, servus Epicuri, philosophus, IV, 453, 6.
Myscellus ex Rhyphis oriundus, Crotonis conditor; datum ei oraculum, II, 14, 4.
Mysi. Eorum origo Lydica, eorumque sedes et migrationes, II, 342, 2. Mysi Europæi ap. Homerum (II. 12, 5), II, 290, 91. Mysorum mores, III, 291, 92. Mysi Olympeni sunt coloni Mysorum Europæorum. Unde nomen habeant, III, 593, 36. Mysi Capnobatæ, Ctistæ, III, 291, 92. Mysiae rex Olympus; campus Nepiae in Mysia, II, 8, 8. Mysorum rex Arzossus, Sadyattis et Gygis temporibus, III, 384. Mysi cum Gerginis Gergitha urbem condunt, II, 311, 25; primi Cii urbis incolæ, II, 161, 187. Mysiae mons Ida, II, 162, 190; regio Abretene, III, 594, 39. Mysorum est νόμος ἀγριότης, II, 23, 3.
Mysia, mulier Thressa, in Lydia; ejus habitum et indutiam miratur Alyattes rex, III, 413, 71.
Mysium fretum, Bosphorus Thracicus, III, 593, 35. IV, 395, 7.
Myson, sapientum septem unus, Arcas, II, 84 δ.
Myson, Strymonis f., Cheneus, unus 7 sapp., III, 39, 15; sapientibus non accenset Leandrius, II, 336, 4; ejus mores et indoles. Nonnulla quæ Mysonis sunt, falso tribuuntur Pisistrato tyranno, II, 291, 89. Ejus cum Anacharside colloquium, IV, 502, 16.
Mysta, Seleuci Callinici amica, III, 67, 4.
Μύστας Lacedæmoniorum, II, 130, 85.
Μυστηρίων (τῶν) ἐπιμαχηταί, archon rex et Eumolpidarum et Cerycum unus, II, 114, 27 δ.
Mysus Lycorum lingua est fraxinus, II, 342, 2.
Mysus, Jovis filius, III, 593, 36.
Mysus alius, Arganthones f., III, 593, 36. 40.
Mylgonus, Tyriorum iudex, IV, 447, 2.
Μύδος hortus ad Syracusas, III, 101, 8.
Mytilenæ contra exules Pittacum æsymnetam constituunt; Pittaci lex in ebrios; seditiones; Megacles Penthilidas, postea Smerdis Penthilum necat; Doxander belli contra Athenienses suscepti principium fuit; quo in bello Mytilene a Pachete capitur, II, 458, 172. IV, 502, 13. Myti-

Ienæus Semandrus Hermonassam in Taurica condit, III, 597, 60. Alia Myt. colonia Assus, III, 239, 137, et Arisbe, III, 70, 5. Mytilenis Lesborthemis Musam qualem fecerit, III, 73, 8. Mytilenæi: Eschirion poeta, Laomedon, Lesbosax, Polamo, Theophanes, Leon, Iadmon, Scammon, q. v.

Mytistratus, Siciliæ fons oleo fluens, II, 373, 9.

Myus urbs Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.

N

Naarda, urbs Syriæ ad Euphratem, III, 587, 9.

Nabannidochus. V. Nabonedochus.

Nabatæi a Davide debellati, III, 225, 19. Nabatæorum regio, Æamene, IV, 524, 5; Æanitis, II, 524, 6; urbs Medaba, IV, 524, 8; Obodus, IV, 525, 23.

Nabis, Laced. tyr., contra Messenios proficiscitur, III, 179.

Ναβισται, III, 73, 8.

Nabomus, nomen barbaricum, III, 484, 91.

Nabonassar quæ de priorum regum rebus gestis scripta erant, delevit, ut inde ab ipso regum Chaldæorum recensensus instituerentur, II, 504, 11 a.

Nabonedochus (*Nabannidochus*, IV, 284, 9) Babylonis regno post mortem Labassoraci politur; Babylone capta, a Cyro Carmanis præfecturam obtinet, e qua postea a Dario pellitur, IV, 283, 8 et 9; post necem Laborosoarchodi rex creatur; moenia urbis splendidius ædificat; regni anno decimo septimo a Cyro imperio exiit, II, 508; victum humaniter habet Cyrus, Carmaniamque ad habitandum ei assignat, *ibid.*

Nabrus (Arabius ap. Arrian.), fluv. Indiæ, III, 476, 39.

Nabucodrossorus (*Nebucadnezar*), Bupalassari (*Nabopalassari*) filius a patre despondetur Amulhiæ Asdahagis Medi filis. Regnum adeptus Babylonem munit, IV, 282, 7. II, 505 sq. Ægyptios, Judæos (cf. III, 472, 21. 229, 24), Phœnices (v. IV, 447, 2.), Syros in servitutem redegit, *ibid.* Babylonem urbem monumentis exornat, *ib.* Successit filius Amilmarodachus, II, 506 sq. Babylonem muris cingit vel muros a Belo olim structos restituit, ac triplicem aggerem addidit quindecim dierum spatio; lacum ad Sipara urbem fodit; aquarum claustra sive ἐξορυγµονας instruit; maris litus adversus fluctus communit; Teredonem in Arabicæ regionis limine condit; viridaria pensilia facienda curat; Hercule fortior Libyam et Iberiam subjugavit (cf. II, 416, 20. III, 783); debellatorum populorum partem ad Ponti dextram oram transtulit; fastu elatus et insania tactus, e conspectu repente subductus evanuit. Filius ejus Amilmarodachus, IV, 283, 8. 284, 9. 10. 11.

Nabupalassar Chaldæus a Sardanapallo cum exercitu ad Astyagem Mediæ satrapam mittitur; Astyagis filiam Amytium (Amulhiæm *Euseb.*) filio suo Nabucodrossoro despondet; ac conjunctis cum Astyage viribus Ninum contendens Sardanapallum regno exiit, Babylonisque imperio præest annis viginti, II, 505, 12. III, 282, 7; senex Nabocodonossoro filio bellum contra satrapam, qui defecerat, gerendum committit, II, 506, 14.

Nachoergan (*Nachoragan* ap. Agath.), dux Persarum sub Chosroe rege, IV, 215.

Nadoca, Persarum ad Rom. legatus (577), IV, 348, 46.

Nahsus, opp. Daciæ in Illyrico ab Hunnis dirutum, IV, 76, 7. 78.

Nannus, Babylonis sub Artæo Medorum rege satrapa, Parsondam, qui de gradu eum deiecerit mollebat, clam comprehensum in gynæceo custodivit; re detecta, libertati eum restituere cogitur, itaque regia pecunia placat, III, 359 sqq., 10.

Nannacus, pervetustus rex Phrygum, III, 524, 2.

Nannium, Themistoclis amica, II, 491, 5.

Nanus, Proti filius, Pettam filiam Euxeno Phocæensi despondet, II, 176, 239.

Napatæ, Ægypti urbs, III, 237, 106.

Naphtha Babylonis, IV, 437, 18. III, 276, 62.

Narbone Adaulphi et Placidis nuptiæ celebrantur (414), IV, 62, 24.

Narcassus, Caris oppidum, IV, 312, 10.

Narcissus Commodum necat, IV, 585, 111. Alius Narcissus libertus sub Claudio imp., IV, 573, 88.

Nardini (?) populus, contra quos Julianus Caesar expeditionem suscipit, IV, 20, 14.

Narsæus, Persarum rex, prælio victus, Apharban de pace obtinenda mittit ad Galerium, IV, 188, 13. Ad Narsæum Nisibin a Diocletiano et Galerio legatus venit Sicorius Probus; pacis conditionibus ab eo expositis etsi durissimis rex subscribit; quo facto, uxores ei et liberi restituntur (297), IV, 189, 14.

Narses legatus Saporis regis literas ad Constantium affert (358), IV, 190, 17.

Narses, dux Rom., per legatos hortatur Francos ne bellum renovent (561), IV, 204, 8.

Nasamones Psyllorum gentem delent, III, 197, 20.

Nasibis. V. Nisibis.

Nasaudum, Æthiopis opp., IV, 351, 1.

Nathan propheta, III, 226.

Naucledes, Polybiadis f., Lacedæmonius, ob mores molliores a Lysandro castigatus, III, 193, 6.

Ναυκραπία quid, II, 108, 8.

Ναύκραποι, ἑτάραχοι, II, 111, 18.

Naucratis: Ἑστίας γυνὴ et Apollinis ναυκράτου panegyria celebrantes in prytæneo convivium adornant. De eorumdem conviviis nuptialibus, II, 80, 2. Naucrati Herostratus Veneri imaginem dedicat. Quid sit Naucratis corona, IV, 480, 5. Naucratis genere Aristophanes comicus, IV, 425, 5. Naucratis: Athenæus, Charon, Apollonius, Lyceas, Philistus, Polycharmus, Staphylus, q. v.

Naue, Jesus pater, IV, 547, 11. 12. III, 225.

Nauctabe, Æthiopis opp., IV, 351, 3.

Nauis Æthiopis opp., IV, 351, 3.

Naupacto (ex) Ceus insula incolis frequentatur, II, 214, 9, 1.

Naupacticorum auctor, II, 40, 54.

Nausicaa Telemacho parit Perseptolim, II, 147, 130. Pilarem saltationem invenit, II, 249, 48.

Nautes, Telei pater, Arctini poetæ avus, III, 65, 2.

Νευροδίκαι, magistratus Athenis, II, 618, 4.

Naxia, Caris urbs, III, 234, 55.

Naxus olim Strongyle sive Dia a Dionysias a. Callipolis, IV, 294, 4. 304, 2. In ea Jupiter e Creta surreptus educatur. Hinc deinceps adversus Titanes proficiscitur, IV, 293, 2. Naxii Dionysum Baccheum facie vitiginea, Dionysum Melichium facie fleulnea representant, IV, 304, 3. Primi numos euderunt, IV, 293, 3. E Naxo profecti Scellis et Casamenus Peloponnesum et circumjacentes insulas deprædantur, IV, 304, 2. Naxii a Milesis et Erythræis obsessi hostes vincunt opera Polycritæ, quæ Diognetum, Frythæorum ducem, ad prodicionem induxerat, IV, 307, 1. II, 156, 168 d. Naxiorum seditio ob contumeliam Telestagoræ illatam orta, per quam Lygdamis tyrannus evasit, II, 155, 168. Naxi castellum Delium, II, 156, 668 d. Βακχάου τόπος, *ibid.*; vicus, Leostadæ, II, 155, 168; fluvius Bibline, IV, 494, 12. Naxii coloni in Amorgo ins., III, 379, 47. Naxii: Criton, Promedon, Eudemus, q. v.

Naxus, Acacallidis et Apollinis f., III, 231, 32.

Nazaratus (vel Zarus), Assyrius, Pythagoræ magister, III, 239, 138, 139.
 Neades vel Neides bestiarum, III, 72, 6. II, 255, 10.
 Neæra, Hypalcreeontis Milesii uxor, causa belli quod Milesii contra Naxios gesserunt, II, 156, 168 b.
 Nealces pictor, Arati amicus, III, 120, 17.
 Neandria, Troadis urbs, III, 637, 4.
 Neapolitani: Clodius et Eumachus, q. v.
 Nearchus tyrannus Zenonem Eleatem comprehendit, III, 169, 7.
 Nearchus dux Arbin opp. in navigatione sua condit, III, 476, 39.
 Nebigastes, Chamavorum rex, cum Juliano pacem componit, IV, 19, 12.
 Nebucadnezar. V. Nabucodrossorus.
 Nechao I, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 3), II, 593.
 Nechao II, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 5), Hierosolyma cepit et Joachaz regem in Ægyptum abduxit, II, 593, 66.
 Necheptus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 2), II, 593.
 Necherophes (Necherobis), Memphis, rex Ægypti (dyn. III, 1), II, 544.
 Neeron, crystallum ins. maris Rubri, III, 479, 62.
 Nectanebus I, Sebennyta, Æg. rex. (dyn. XXX, 1), II, 597, 72.
 Nectanebus II, Sebennyta, Æg. rex (dyn. XXX, 3), II, 597. Obeliscum excidit, III, 65, 4.
 Negda, Arabiæ opp., IV, 409, 1.
 Neides. V. Neades.
 Neleus, Neptuni et Tyræ f., III, 302, 3. Ejus filii, III, 304, 19. Phœnix, Miletum emigrat, II, 482, 52.
 Neleus, Codri f., oraculi jussu ex Athenis et Helice urbibus coloniam deducit Miletum; Neptuno templum consecrat, Heliconium, IV, 368, 5. II, 482, 52.
 Nelida, Phobius Milesiorum rex, II, 164, 199. Nelidarum regnum Mileti eversum, III, 389, 54.
 Nelos ad sinum Arabicum, III, 477, 41.
 Nemea, Argolidis promontorium, unde nomen habeat, III, 591, 20.
 Nemea, dea, III, 160, 1.
 Nemea, tibicina, III, 110, 3.
 Nemeæ ludii a Septem contra Thebas Archemoro consecrantur, II, 189, 282. IV, 539, 20. Nemeus leo, quem Hercules occidit, e terra παρτώπη vel e luna delapsus, II, 30, 9. Ab eo oriundi Ἰγνεύς, II, 18 a.
 Nemesi (cum) congregitur sub cynci forma Jupiter, III, 304, 14.
 Nemetes, apud quos castra habuit Julianus, antequam contra Badomarium proficisceretur, IV, 19, 13.
 Neminie, fons in Rheatino agro, IV, 437, 13.
 Nemrod, IV, 541, 3.
 Neocæsarea, Pontica urbs, III, 607, 16.
 Neochabis, Bocchoris pater, IV, 299, 3.
 Neocles, Phœarrhius e Leontide tribu, ex quam muliere Themistoclem genuerit, II, 295, 6. II, 70, 8.
 Neocles Crotoniata, scriptor, II, 35, 28.
 Neon, Hellenis f., pater Doti, III, 153, 21. IV, 317, 2.
 Neon latro, IV, 617, 206.
 Neophrontis Medea usus Euripides, II, 240, 16. II, 185, 269.
 Neoptolemus, Achillis et Iphigeniæ f., II, 470, 3. Litem quæ Ulyssi erat cum cognatis procorum, dirimit, II, 147, 133. Ejus ex Andromeda filii tres, e Leonassa sive Lanassa liberi octo recensentur, III, 338, 13; a Machareo occisus, a Menelao sepultus, III, 303, 9. V. Tlepolemus.
 Νηπαῖοι θυοίαι, IV, 370, 5, quibusdam diis offerantur, III, 127, 42.

Nephele, quam Inoni Athamas superinduxit, Phirixi et Helles mater, III, 31, 37. Athamanti parit Phirixum et Hellen, II, 344, 6.
 Nephelcheres, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 7), II, 543.
 Nephelcheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 3), II, 552.
 Nephelcheres Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 3), II, 590.
 Nephelites I, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 1), II, 597.
 Nephelites II, Mendesius, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
 Nephthalimus, Ballæ et Jacobi f., III, 215, 8.
 Nepia campus prope Cyzicum, a Nepia, Iasi f. Olympique uxore, nomen habet, II, 8, 8.
 Nepos Leontis jussu Glycerium Rom. occ. regno pellit, eique succedit, IV, 618, 209. Regno pulsus ad Zenonem legatos mittit, precantes, ut ipsum in regnum reducat, III, 119, 10. Uxor ejus consanguinea erat Verina Aug., IV, 119, 10. Cf. IV, 136.
 Neptuni insula in mari extero, IV, 443, 1.
 Neptunus, II, 149, 138; de Argorum possessione cum Minerva contendit, III, 119, 11. Neptunus Pytho Apollini, Apollo Calauriam Neptuno dedit, III, 31, 18. Ægeonem certamine victum in mare demersit, IV, 368, 3. Carnidem in Cæneum transformat, II, 244, 30. III, 618, 24. Quomodo explicanda sit fabula de Neptuno Trojam muris cingente, II, 33, 18. Neptunus et Apollo moenia Byzantii exstruunt, IV, 148, 12. Neptunus Bellerophonti filio Pegasus dat, III, 303, 12. Xanthiis calamitatem infligit, III, 15, 13. Ejus templum in Helice urbe, et in Caria Heliconium, IV, 368, 5; ἱερὸν in Helice urbe. Dei ira urbs terræ motu diruitur, II, 200 b. Neptuni et Jovis ara Olympica, II, 36, 29. Neptuni templum Byzantii, IV, 149, 15. 16; templum in Rhodo condidit Cadmus, III, 177. Neptuno in Triopio a Pentapolitis ludii aguntur, IV, 324, 23. Item in Isthmo, IV, 518. Neptunus νεῦταις, III, 254, 10. Nept. in Phœnicum mythologia, III, 568, 21. Neptunus ex Anippe Basirim gignit, IV, 291, 2; ex Arne pater Bœoti, IV, 465, 3. et Æoli, III, 206, 26. Ex Arethusa pater Abantis, IV, 333, 5. Ex Ascrea pater (Neocli, IV, 352, 1; ex Astypalæa p. Ancari Samii, II, 42, 1; ex Celæno p. Eurypyli et Tritonidis, IV, 285, 3; e Coryphæ pater Minervæ Ἰγνίαις, III, 149, 2; e Ceroessa p. Byzantii, IV, 148, 8; ex Eurypyle pater Elei, II, 189, 281; ex Halia p. Rhodi aliorumque liberorum, III, 175; e Melanthia pater Irenes, II, 136, 95; e Melissa p. Dyrarchi, III, 574, 15; e Midea nymphe p. Aspledonis, IV, 352, 2; e Minerva p. Apollinis, II, 190, 283; ex Olbia nymphe p. Astaci, III, 592, 29; e Tyro gignit Neleum et Peliam, III, 302, 3; e Libya Delum, Agenorem, Enyalium, IV, 544, 15; pater Ageli et Melanis, II, 50, 13. Anthiis, III, 30, 8. Bæoli, II, 330, 2. Chii, II, 50, 13. Dori Phœnicis, IV, 363, 2. Melantis, III, 502, 2. Phorbantis, II, 251, 10. Tarantis, II, 174, 232. Polyphemi Argonautæ, IV, 498, 10. Teleboæ, II, 67, 1. Thasi, III, 599, 67.
 Nerabus, Syriæ urbs, III, 372, 25.
 Nereides, II, 154, 165; a Nerei filiabus legitimis differunt, III, 154, 25 b. Nereides Leucothææ, IV, 459, 10.
 Nereus. Ejus filiae legitimæ et illegitimæ, III, 154, 25 b. Nereus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
 Nergilus, Assyri. rex, successor Sennecheribi, ab Adramoto filio necatur, IV, 282, 7.
 Nerigliassar (Niglisares, IV, 283, 8. Iglisares, IV, 284, 9), Babyloniarum rex, II, 505, 507. Evilmerodachum, sororis maritum, occidit, eique succedens regnat annis quattuor; pater Laborosarchodi, II, 507. IV, 283, 8.
 Neris, Messeniæ urbs, III, 378, 40.
 Neritum, Iliacæ mons, III, 101 not.

Nero imp. urbes Asianas terræ motu dirutas instaurat, III, 621, 42. Ad Neronem affertur infans quadriceps, III, 622, 49. Ejus temporibus incolæ urbis alicujus intestinum morbo corripiuntur propterea quod per magnum æstum Euripidis Andromedam in theatro spectaverant, IV, 37, 54. Ceterum cf. de Neronis hist. IV, 574, 90-92. Pseudonero, IV, 578, 104.

Nerus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.

Nerva imperator, IV, 580, 109 sq.

Nesibis. V. Nisibis.

Neso, Teucris f., Dardano Sibyllam parit, III, 598, 61.

Nesomis lacus, i. q. Boebias, IV, 317, 1.

Nessus ad Taphium montem ab Hercule interfectus, IV, 458, 7.

Nestor, Nelei f., III, 304, 19; pater Polycastes, II, 147, 130. Ereuthalionem Arcadem occidit, IV, 318, 2. Nestoris poculus, III, 202, 7.

Nestor Larandensis, pater Pisandri, Iliadem λαογραφῶ-
ματον scripsit, IV, 171, 46.

Nessus, regio cernosa in Arcadia, ubi Orchomenus urbs, IV, 319, 3.

Neudrus, Indiar fluvius, II, 413, 18.

Nevigastes (*Neovigastes* codd. Photii), dux militum Constantino in Britannia tyranno, IV, 59, 12.

Nevius (P.), e Basilis urbe longævus, III, 608, 29.

Nevius (J.), e Parma longævus, III, 609, 2.

Nicæa, Nais nymphe, Sangari et Cybeles f., a Baccho dolose compressa parit Satyrum; ab ea Nicæa Bithyniæ urbs nomen habet, III, 547, 41.

Nicæa, uxor Alexandri, Eubœæ regis, Euphorionem amat, III, 71.

Nicæa, Bithyniæ urbs, nomen habet a Nicæa Naide; opus Nicæensium, qui e Græcia a Phocensibus expulsi, in Alexandri exercitu fuerunt, et post regis obitum eam condiderunt, III, 547, 41. Urbs a Rom. capitur bello Mithridatico, *ibid.* Ejus pars terræ motu concidit (Ol. 203, 1), III, 607, 13. Patria Nicææ et Apollonidis, q. v.

Nicæa, urbs Phocidis in confiniis, cujus incolæ a Phocensibus ejecti, postea Nicæam in Bithynia condiderunt, III, 547, 41.

Nicænetus, poeta Samius, III, 104.

Nicagoras, Zelita, qui patriæ tyrannidem affectavit, a Menecrate Syracusano medico sanatur, IV, 338, 1.

Nicagoras Cyprius, et Zelites, scriptores, II, 332.

Nicagoras Atheniensis scriptor, III, 662.

Nixæi Athenis, II, 121, 48.

Nicander Alexandrinus, hist., IV, 461.

Nicander Chalcedonius, scriptor, IV, 461.

Nicander Thyatirensis, scriptor, IV, 462.

Nicanor, interfector Seleuci Cerauni regis, III, 711, 11.

Nicanor Cyrenæus, scriptor, III, 632.

Nicanor Hermian f., Alexandrinus gram., III, 632.

Nicanor quidam e Mieza Mac. urbe oriundus, IV, 440, 3.

Nicephorium, Ocroenes urbs, III, 587, 2; postea Constantina, IV, 526, 28.

Niceratus Heracleota, poeta, II, 483, 63.

Niccratus, Nicæa pater, II, 126, 70. Ejus magister Ste-
simbrotus, II, 52 α.

Nicetas, Alexandri M. assentator, IV, 414, 6.

Nicetipolla, Pheræa, Philippi Amyntæ f. uxor, III, 161, 5.

Nicetas, Marciani contra Zenonem rebellantis socius, IV, 619, 211, § 3.

Niclas, Nicerati f., civis optimus, II, 126, 70.

Niclas & Hερρυνθδαν, dives vir, opes suas amittit, II, 199 b.

Niclas, Engyli patriæ civibus suadet ut a Carthaginensibus ad Romanos transeant. Quamobrem in custodiam datur;

ad Romanos fuga evadit; pro captis Engyinis apud Marcellum intercedit, III, 271, 45.

Nicias nescio qui; alius Maleotes, tertius Nicæensis, scriptores, IV, 462 sq.

Nixiou χώμη in Ægypto, II, 98, 2.

Nico, Agathoclis affinis, sub Ptolemæo Philopatore classis præfectus, sub Ptol. Epiphane ab Alexandrinis trucidatus est, II, præf. p. xxx extr.

Nicocles, frater Epicuri ph., IV, 455 b.

Nicocles, Cypriorum rex, Stratonicum musicum ob sconi-
mata in filios jactata occidit, II, 299, 17.

Nicocrates, Phaxini f., Gortynensis, Thessalorum prætor (182 a. C.), III, 704, 2.

Nicocrates, hist., IV, 463.

Nicolaus, Periandri f., a Corcyra necatus, III, 393, 60.

Nicolaus Macedo, Andrisici socius et adjutor, II, præf. xv, 16.

Nicolaus Damascenus. Ejus vita et scripta, III, 343.

Nicomachus, Machaonis f. III, 45, 41.

Nicomachus, ex Phasiade pater Aristotelis, a Nicomacho Machaonis f. genus ducit, III, 45, 41.

Nicomachus, Aristotelis et Herpyllidis f., III, 46, 42.

Nicomachus, scriptor, Aureliani imp. æqualis, III, 664.

Nicomedes I, Zipetæ f., Bithyniæ rex, ab Antiocho Solere bellum timens, fœdus cum Heracleotis init, iisque Ciero et Tio urbibus, quas occupaverat, cedit, III, 535, 13. Classem suam classi Syrorum opponit, III, 535, 18; quibusnam conditionibus Gallis in Asiam transeundi potestatem fecerit; eorum auxilio Bithynos (quos Zipetes frater sibi subjecerat) recuperat, III, 535, 19. Nicomediam urbem condit, III, 536 b, 20; tres fratres habebat, quibus non frater sed carnifex erat, III, 537, 20; prior uxor ejus Ditzela, Zieæ et Lysandræ mater, canis morsu moritur, III, 600, 73; rex Zeilam, e priore uxore filium, in fugam compellit; altera regis uxor Elazeta. Ex hac susceptorum liberorum tutores Nicomedes constituit Ptolemæum, Antigonom, Byzantinos, Cianos, Heraclien-
ses, III, 537, 22.

Nicomedes II ex Nysa genuit Nicomedem tertium, III, 541, 30. Ejus minister Secundus, IV, 462, 2.

Nicomedes III, Nicomedis et Nysæ f., a senatu Rom. rex Bithyniæ instituitur; ei Mithridates opposit Socrateni τὸν χρηστόν, III, 541, 30. A Mithridatis duce prælio victus fugit, III, 541, 31.

Nicomedia in urbe Jovis Ἐκατοῦ statua Dardalea, III, 591, 41. Nicomediam a patre mittitur Constantinus M., IV, 2; in ea urbe inclusus Licinius a Constantino M. ob-
sidetur, IV, 2. Patria Arriani, Mucantii, Muzaci, q. v.

Nicomedium, Bithyniæ emporium, III, 592, 28.

Nicophanes, πορνογράφος, III, 120, 16.

Nicopolis a Casare condita, IV, 143, 2; a Gensericho ca-
pitur, IV, 145, 3.

Nicopolis in Mersia a Gothis obsessa sub Decio imp., III, 674, 15. III, 681. Gothi sese dedit; ridentque Nicopoli-
tani reliquas Thraciæ civitates quæ spe auxilii resiste-
bant, IV, 36, 50.

Nicorontes (*Minurus* ap. Appian.), ex Orsone oppidi oriundus, unus ex Viriathi percussoribus, II, præf. xix, 21.

Nicostratus (aliis Plisthenes), Menelai et Helenæ f., III, 340, 18.

Nicostratus (Cretensis) Histos vel Histoem urbem cum Cynosura portu constituit, IV, 293, 1.

Nicostratus Argivus a Menecrate Syracusano medico sa-
natur, IV, 338, 1.

Nicostratus, Aristophanis f., II, 238, 41.

Nicostratus Trapezuntius, hist., III, 661.

Nicoles Corinthius, φιλονότης, II, 80, 1.

Niger (*C. Pescennius Niger*) in Syria a legionibus imperator creatur, IV, 686, 124. Ejus partibus Byzantii se addixerunt, IV, 153, 36.
Niglisares, V. *Neriglisar*.
Nigrinus, qui Hadriano insidias paravit, Faventia: occisus est, III, 585.
Nigris, pars Nili fluvii, III, 474, 29.
Nilis, lacus in Mauritania, III, 473, 29.
Nilium, lapis Æthiopiarum, III, 480, 64.
Nilus, Cyclops f., Tantali nepos, fluvio nomen dedit, III, 53, 77; pater Euryrrhoea et Europæ, IV, 432, 1; Anippæ, IV, 291, 2.
Nilus sive *Phuoro*, Æg. rex XXXVI sec. Eratosth., II, 565. 436 annis ante Olymp. I regnavit, II, 236.
Nilus unde dictus; antea *Melas*, et Ægyptus vocatus, III, 502, 2; 600, 76; olim *Triton* dictus, III, 53, 77. Ejus fontes in Libya, II, 478, 36; in inferiore Mauritania, III, 473, 29. Eos investigare voluit *Psammethichus*, II, 325, 74. De causis incrementorum antiquiores scriptores fabulosa tradunt, II, 3 a. Variorum de his sententiæ, II, 251, 52. III, 279, 284, 74, 193, 15, 324, 2, 323. Ad Nilum provenit colocasium, planta, IV, 363, 1. Nili aqua fecundissima, II, 13, 1; regibus Persarum offertur, II, 92, 16. Nilo sacra faciunt et festum agunt Ægyptii, IV, 320.
Ninus rex, III, 210, 2. IV, 542, 4. *Arbeli*, *Chaa*li, (*Arbeli*), *Anebi*, *Babil*, *Beli*, *Gilius*, IV, 283, 11. *Belides*, III, 626; vir prudens et perdives Ninum urbem condit. Decimus quartus post eum rex *Chaldæus*, II, 237, 8. *Ninus* impudicitiam *Semiramidis* non ferens, relicta uxore, in Cretam abiit, III, 627, 2.
Ninus urbs a *Nino* condita, II, 237, 8; a *Nabopolassare* et *Astyage* *Mediæ* satrapa capitur, II, 505, 12.
Ninus, *Lyciæ* fluv., III, 235, 78.
Ninyas *Semiramidem* matrem interfecit, III, 626; pater *Cappadocis*, III, 596, 48.
Niobe ex *Lydia* in Græciam profecta cum *Pelope* fratre, *Amphioni* despondetur, III, 367, 17. *Assonis* filia, *Philotti* uxor, cum *Latona* contendere ausa; ejus infortunia, III, 9, 28. *Homoloidis* mater, III, 309, 2. Ejus liberi omnes ab *Apolline* interfecti, IV, 351; vel a *Spartis* ex insidiis sunt occisi, IV, 520, 3. *Niobidarum* sepulcrum, III, 309, 3; numerus, IV, 339, 3.
Nirellius (*M.*), e *Parma* longævus, III, 608, 29.
Nisa (*Misa*?), *Dysaulæ* et *Baubonis* f., III, 302, 6. II, 339, 3.
Nisæi equi albi, III, 147, 98.
Nisibis *Mesopotamiæ* urbs, IV, 4, 212, 220, 223, 17, 256, 257. IV, 261; a *Marciano* obsessa (572), IV, 271, 240, 36 a. 273, 3. *Philoni* *Nasibis*, *Uranio* *Nesibis*; nominis hujus etymologiæ, III, 571, 8. IV, 526, 29.
Nisibis, urbs Ægypti, III, 605, 10.
Nisicastes, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
Nisitæ, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
Nisus, *Pandionis* filius, *Megaridem* obtinuit inde ab *Isthmo* usque ad *Pythium* vel usque ad campum *Thriasium*, II, 351, 12.
Nitelis ab *Amasi* ad *Cyrum* mittitur, cui *Cambysem* parit, II, 91, 11.
Nitocris, *Memphita* regina (dyn. VI, 7) roseis genuis decora, pyramidem arduat, II, 554.
Nivaria ins. ad *Mauritaniam*, III, 473, 28.
Noa et diluvium, IV, 541, 14.
Noa, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1.
Nocalius, *Amorcesus*, IV, 113, 1.
Nocheti in Arabia, III, 478, 45.
Nolon fluv. ad *Berecynthiam* urbem, IV, 290, 8.
Nomades in Arabia, III, 478, 45.

Nomades in Æthiopia, III, 477, 42. In Libya, tempus nocturnum sed nocturnum numero definiunt, III, 463, 139.
Νομοφύλακας *Athen.*, II, 363, 12.
Nomus, magister et patricius sub *Theodosio*, II, IV, 91; cum *Anatolio* legatus ad *Attilam* (449), IV, 97, 13 et 14. IV, 613, 198.
Nonacris, mons *Arcadiæ*, IV, 218, 1.
Nonius (*C.*) *Maximus*, *Publii* f., *Brixellensis* longævus, III, 608, 29.
Nonnosus, *Abrahamæ* f., historicus. Ejus ad *Saracenos*, *Auxumitas* et *Homeritas*, *Justiniani* tempore, legatio, IV, 178 sqq.
Norici præfectus *Promotus*, *Valentiani* temp., IV, 84.
Noricum, *Phrygiæ* urbs, IV, 408.
Nortia, deæ *Etruscarum*, apud *Volsinios* templum, III, 96, 7.
Nosora, insula maris *Rubri*, IV, 526, 30.
Noticenses prope *Colophonem*, II, 163, 196.
Novæ, urbs *Thraciæ* ad *Istrum*, IV, 76, 7.
Nubades et *Blemmyes* a Romanis victi (453). *Pacis* tabulæ in *Philaram* templo, IV, 100, 21.
Nuceria, uxor *Ebli* *Tolietis*, IV, 401, 2.
Nucerini servi rebellant, II, præf. xxii, 30.
Nulo, mons *Indiæ*, II, 424, 31, 32.
Numa flaminibus *Jovis* et *Martis* addidit tertium *Romuli*, III, 469, 7. Alia ejus instituta, IV 553, 33.
Numantia, *Iberiæ* urbs, III, 471, 15.
Numenii *Apamensis*, *Pythagorici* phil., dictum, IV, 171, 45.
Numerius (*T.*), e *Placentia* longævus, III, 608, 29.
Numidarum regnum vindicare sibi studet *Massiva*, II, præf. xxii, 28.
Numitor, ab *Amulio* fratre regno exutus, filios suos præter spem recuperat, II, præf. p. ix, 6. Cf. III, 74 sqq. 84 sqq. 411.
Nundinarum institutum, III, 200, 1.
Nunechius, senatus princeps, a *Magnentio* ad *Constantium* de pace legatus, in vincula conjicitur (350), IV, 190, 16.
Nuptia vel *Nupsis*, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1, 478, 42.
Nycteus, *Cadmi* successor, pater *Antiope*, III, 628 t; a *Zetho* et *Amphione* ejectus, IV, 545, 8.
Nyctimus ex *Arcadia* pater *Philonomæ*, IV, 531 sq.
Νύμφαι. Variæ hujus vocis significationes, II, 11, 11; *nympharum* genera, IV, 453. *Nymphis* *nephaliæ* sacra faciunt *Athenienses*, III, 127, 43. *Nymphæ* *Telchiniz* in *Camiro* urbe, III, 175. *Nympharum* cubile in *Solis* insula, III, 476, 39. *Nymphæ* *Melissæ*, III, 150, 5. *Nymphæ* *Aristæi* nutrices et magistræ, II, 190, 283. *Nymphæ* cum *Lelegibus* in *Samo* *Junonis* templum conduunt, III, 103.
Nymphæum in *Ponto*, talentum *Atheniensibus* pendebat, II, 622, 12.
Nymphæum *Chalcedonium*, IV, 304.
Νυμφαίων *Apolloniæ* quid sit, III, 277, 64.
Nymphis *Heracleota*, pater et filius, III, 13. Filius ex exilio in patriam redit, III, 533, 11. Legationis ad *Gallos* missæ princeps, III, 538, 24.
Nymphodorus ὁ θαυματοποιός, *Rheginis* ignaviam exprobravit, II, 480, 44.
Nymphodorus *Amphipolita*, II, 375.
Nymphodorus *Syracusanus* scriptor, II, 375.
Nysa, *Nicomedis* uxor, cui filium parit *Nicomedem*, III, 541, 30.
Nysa, *Selenci* *Callinici* amica, III, 67, 4.
Nysa, urbs *Indica*, II, 417, 21.
Νύσσιον *παιδίον*, II, 39, 52.
Nysia, uxor *Candaule*, IV, 277, 1.
Nysia *Halicarnassensis*, quam *Herodotus* deperitisse dicitur, IV, 277, 1.

O

Oannes Chaldaeorum, IV, 280, 1. II, 496, § 3 sq. 499, 5, 6.
 Oartes. V. Artaxerxes.
 Oasis Aegypti, Phæacis vocatur, II, 27 b. Ejus temperies benigna, putel *Atrebalenses*, irrigationis modus, fertilitas, horologia; Oasis origo; Beatorum insula ap. Herodolum. Ceterum tres sunt Oases, IV, 64, 33. Oasila, Apion, III, 506.
 Oaxus, Acacallidis f., IV, 529, 10. Apollinis et Anchiales f., cognominem in Creta urbem condit, IV, 476, 1.
 Oaxus, Cretæ urbs, IV, 476, 1. 529, 10.
 Ὀδοὶ Lacedæmoniorum, II, 128, 79.
 Obarenî, Armeniæ gens ad Cyrum fluvium, III, 660, 8.
 Ὀδάλιας panis, IV, 499, 15.
 Obii et Longobardi, Istrum transgressi et prælio victi, regnante M. Aurelio, pacem petunt (167), IV, 186, 6.
 Obodes, Arabum princeps, III, 422, 94. IV, 525, 23.
 Ὀδολός. Nominis origo, II, 138, 101.
 Occania vocatur Libya, III, 238, 47.
 Oceanus. Quæ de eo feruntur fabulæ sunt, III, 687, 31. Diversæ ejus partes diversis nominibus appellantur, III, 384, 48; oceani septentrionalis nomina, II, 388, 6 a. IV, 474. Oceani accolæ nebula et gryphorum multitudine emigrare coacti Abares e sedibus suis pellunt, IV, 104, 30.
 Oceanus, pater Asterodiam, IV, 397, 1; Europæ, Asiæ, Libyæ, Thraces, II, 61, 4. 349, 1; Rhodi, IV, 404, 1; Cynthi, III, 638, 11; Caphiræ, III, 175; Pleiones, III, 156, 42; Etnæ, III, 101, 7; Coryphæ, III, 149, 2; Dodones, II, 363, 4.
 Ocela vel Opsicela, urbs Cantabriæ, III, 301, 5.
 Ocelas vel Opsicelas cum Antenore in Italiam profectus, in Cantabria urbem condidit, III, 301, 5.
 Ochimus, Solis f., III, 176, 1. Rhodi ins. princeps, ex Hegeroria pater Cydippes a. Cyrbes, III, 176, 2.
 Ochus, Coloni f., amor, facinus, mors, III, 78, 4.
 Ochthoes, Heracleopolita, rex Aegypti (dyn. VIII), II, 556.
 Ochus ab Aegyptiis asinus vocabatur, qui asinus Apim bovem mactavit, II, 95, 30. Quot annis Aegypti imperium tenuerit, II, 598.
 Ochus fluvius, IV, 308, 1.
 Oclasma, Persica saltatio, III, 481, 76.
 Octavius, Octaviani Augusti imp. pater, III, 428, 2.
 Ὀξυπόδας Indiæ, II, 424, 30.
 Ocyrrhoe nymphe, Imbrasi in Samo fluvii et Chesiadis f., ab Apolline rapta Miletum transportatur, IV, 313.
 Odacna, bellua e mari Rubro emergens, II, 499, 5 b.
 Odenathus senior, pater Odenathi jun., a Rufino occiditur, IV, 193, 7.
 Odenathus junior Palmyrenus Saporem (penes quem Valerianus imp. captivus erat) frustra conciliare sibi muneribus studet (261), IV, 187, 10. Quietem in Emesa promittit; Carinum quendam interitici jubet, IV, 193, 8.
 Odessa urbs, IV, 74, 4; patria Demetrii et Heraclidis, q. v.
 Odeum Athenarum, II, 254, 59. III, 48, 51.
 Odigar (?), Hunnorum dux, IV, 269, 69.
 Odoacer, Scirus genere, Ononiphi frater, Rezimeri contra Anthemium socius, IV, 617, 209. Illo rebelli favet, IV, 620, 214; a Zenone patriciatus dignitatem obtinet (477), IV, 119, 10. Ejus ad Zenonem legatio, IV, 136 b. Rogos vincit, IV, 621, 214, 7. Contra eum exercitum ducit Theoderichus, Valamiri f., IV, 141, 4.
 Odontantum rex Sithon, IV, 423, 1.
 Odrysæ, Scytharum rex, Byzantium aggressus Phidaliæ strategumato repellitur, IV, 149, 18.

Odrysus, pater Thyni et Bithyni, III, 594, 41.
 Odyssea, opp. Turditanæ cum sano Minervæ, III, 274, 42. III, 301, 5.
 Œa, Pandionidis demus, II, 355, 8.
 Οἰαίη γῆ, Creta, II, 57, 13.
 Œager, Pieri f., Orphæ p., III, 641, 30. 303, 8.
 Œbares, Persa, Cyro captorum socius, III, 400 sqq.
 Œbarsius, Attilæ patruus, IV, 93.
 Œcalices, Aethiopiæ gens, IV, 376, 1.
 Œchalia (Peloponnesi) ab Hercule expugnata, II, 36, 33. Qua de causa? III, 337, 8. Œchalienses (ex Eubœa), Simus et Triballus, Cercopes, IV, 528, 13.
 Œcunimon, Avarum legatus ad Justinianum, IV, 205, 9.
 Œdipodiam scripsit Meletus tragicus, II, 185, 268.
 Œdipus, Laii et Euryclæ filius, IV, 403, 6. Laii et Epicastes f., infans in Cithærone expositus, a Polybo educatus, Orchomenum ad equos quærendos profectus in itinere patrem interficit; cum mulabus ejus ad Polybum redit, III, 368, 15. Cf. de ejus historia, IV, 544, 8. Cum Sphinge, cujus maritum occiderat, rem habet, III, 336, 5. Œdipodis sepulcrum, III, 336, 6.
 Œensis, Damonides, II, 125, 66.
 Œnanthe, mater Agathocleæ et Agathoclis, qui ei Ptolemaum Epiphanem puerum committit, II, præf. xxviii.
 Œneanda, Lyciæ opp., III, 234, 69.
 Œneidis tribus pagi Lusitania et Tyrnidæ, II, 356, 11.
 Œneis Jovi Panem parit, IV, 327, 2.
 Œneus contra Acheloum Herculem Polyphemum auxilio advocat, III, 631, 8.
 Œnis, Menidis in regno Aegypti successor, III, 512, 11.
 Œnoe, Icarî insulæ urbs, IV, 404, 2.
 Œnoe Aetheri parit Panem, IV, 319, 5.
 Œnomas ludos Olympicos quomodo adornaverit, III, 640, 18. IV, 552, 29. Pater Alcippæ, IV, 401, 5. De regno suo cum Pelope prælium committit, in quo Myrtilli fraude perit, III, 367, 17. Hippodamiam filiam deperit, III, 367, 17; tredecim procos interfecit, IV, 405, 2. Œnomas ludos Olympicos celebrat Pelops, III, 604, 1.
 Œnono, priscum Aeginæ nomen, IV, 487, 1.
 Œnone, Budionis filia, IV, 487, 1.
 Œnone, Cebrenis f., fatidica, Alexandrum sive Paridem amat; ejus mors, II, 69, 1; ejus filios Corythus, III, 69, 2.
 Œnonas Italus citharæ modos parodice imitatus, II, 286, 48. Idem p. 285, 56 appellatur in libris mss. Œnopus et Œnotas.
 Œnonus, Licymii f., Herculis socius in expeditione contra Lacedæmonem occiditur, II, 350, 8.
 Œnopus vel Œnotas. V. Œnonas.
 Œnophytæ in Brodia. Pugna ibi commissa, II, 114, 114.
 Œnopion, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13. Cum filiis Talo, Euanthe, Melane, Staphylo et Toante ex Creta ins. in Chium venit, ibique regnat, II, 50, 13.
 Œnotri postea Itali, et Œnotria postea Italia. V. Italus. Œnotrica gens, Chones, II, 179, 247 a. Œnotriæ locus Chone, II, 10, 9.
 Œnussa, postea Sirinus, ins. ad Eubœam, IV, 527, 12.
 Œochus, Neptuni et Ascræ f., Ascræ condit, IV, 352, 1.
 Œsyme in Thracia, IV, 339, 6.
 Œteus viens Chene, III, 39, 65. Œlæus quidam daemon, injuriæ osor, II, 320, 55.
 Œum, castellum Locridis, terræ motu eversum, IV, 381, 2.
 Œum, Leontidis demus, II, 355, 9.
 Ogygia, Attica, III, 517, 2. 652, 23.
 Ogygia, quam Praxidicen vocant, Tremilli uxor; ejus filii, III, 236, 84.
 Ogygia ætas, III, 130, 24 a. 517, 2. IV, 538, 1. 547, 13; filiae:

- Alaconenia, Thetixia, Aulia, IV, 394, 3. Ogyges Tilius, victus fugit in Atticam, quae ab eo Ogygia vocata est, III, 517, 2. Ogygis regis sepulcrum ad portas Ogygias Thebarum, III, 309, 2 a. Ogygus Thebas Aegyptias condit, IV, 637 b.
- Oich (*Iaxar/ra*) fluvius, III, 229, 21.
- Oicles. Cf. Ioclea.
- Oileus, Iteus, Ajacis pater; nominis Ἰλαῦς derivatio, II, 42, 4.
- Olbelus, urbs Macedoniae, IV, 346, 3.
- Olbia nymphe Neptuno parit Astacum, III, 592, 29.
- Olbia, postea Seleucia aspera in Cilicia, III, 236, 91. 575, 16.
- Olbia in Mesopotamia, III, 588, 12.
- *Ὀλβία ὄρη, postea Ἀλβία, III, 273, 48.
- Olen, poeta, Xanthi Lycii f., III, 236, 85.
- Olenus, Achaiae urbs, patria Pelopis, IV, 345; patria Amphilocho, II, 314, 36.
- Olerus, urbs Cretae. Oleria Minerva, IV, 529, 13.
- Oleum e splna expressum, II, 92, 15.
- Oliarus, ins. Cycladum, Sidoniorum colonia, II, 197 not.
- Olistene, Iani filia, IV, 402.
- Olizon, Thessaliae urbs, unde nomen habeat, IV, 386, 13.
- Olobagra, Macedoniae urbs, IV, 510, 9.
- Olophixius, Herodotus scriptor, II, 47 b. 30, 6.
- Olorus, Thucydidis pater, III, 116, 4.
- Olus, ejusque filius, III, 93, 25.
- Olus Cercops, II, 478, 38.
- Olus, urbs Cretae, IV, 529, 11.
- Olybrius, pater Probi, IV, 67, 44. Placidiam ducit; eum post mortem Majoriani ad imperium Occidentis evehere statuit Genserichus, IV, 104, 29. 120, 13. 616, 204; a Rezimero imperator renuntiatur; paullo post moritur; succedit ei Glycerinus, IV, 617, 209. Ejus filiam Zeno Theudericho Valamiri filio uxorem promittit, si foedus cum Triarii f. initum solverit, IV, 123, 16.
- Olympia, olim Pisa vel etiam Arpinna appellata, III, 633, 6. Olympici ludii celebrati a Piseo, deinde a Pelope, et in hujus honorem ab Hercule; postmodum ab Iphito Eleo, Lycurgo Lac. et Cleosthene Piseo restaurati, probante Pythia, III, 603, 1. Discus ab Hellanodicis conscriptus, formam agendorum Olympiorum indicans, *ibid.* Adversantes huic instituto Peloponnesii peste vexati, *ib.* Olymp. ludos celebrat Enyalios; post eum Erichthonius (Cenomaus), qui hippodromum ad formam universi adornat; ludos post victum Cenomaum celebrat Pelops, III, 640, 18; ludii ab Hercule in Pelopis honorem instituti, II, 189, 282. 90, 4. Quando? III, 503, 3. Olympica εὐχαριστία a Lycurgo et Iphito instituta, III, 37, 5. II, 128, 76; in ludis καθαρμοὶ Empedoclis recitantur, II, 249, 47; ἀκτῆνες certamina quando sint antiquata, III, 122, 21. Quinam primus pullis Venetis vicerit, III, 122, 22. Olympionicarum recensum Hippias demum instituit, II, 61, 2. Olympios ludos a Pisatis redimunt Antiocheni, IV, 470. Olympiae arae sex diis duodecim ab Hercule consecratae, II, 36, 29. Junonis templum a Scylluntis dedicatum; in eo colossus aureus, Cypselidarum donarium, IV, p. 288. Aediculae Metapontinorum et Byzantinorum; donaria ibi reposita, III, 121, 20. Olympiae oraculum, II, 239, 14. Jamida: δὲ τῶν ἐμπύρων vates, II, 198 a. Olympiae commoratur Alexinus philosophus, III, 44, 85.
- Olympia terra vocatur Libya, III, 238, 17.
- Olympias dea, III, 160, 1.
- Olympias, Alexandri mater. Ejus stirps inde a Saturno atque Neptuno repetita, III, 584, 49. IV, 486, 2. Olympias, relicto Philippo, ad Molossos profugit, III, 161, 5. Bacchantis in morem contra Eurydicen in pugnam prodit, II, 475, 24. Interficit Aridrum, III, 694. 697, 2; a Casandro occiditur, III, 694. 697, 2.
- Olympias, Polycletae Larissae f., Demetrio τῷ Καλῷ peperit Antigoni Dosonem, III, 703, 1.
- Olympichus historicus, IV, 466.
- Olympieum, in Delo locus ab Atheniensibus Hadriani opibus instauratus et Novae Athenae Hadrianae vocatus, III, 607, 21.
- Olympiodorus tibicen, Epaminondae magister, II, 286, 60.
- Olympiodorus Thebarus, poeta et historicus, IV, 67.
- *Ὀλύμπιον Atheniense, II, 254, 59, a Pisistratidis edificatum, II, 111, 17.
- Olympium urbem Pytharcho Cyrus dat, IV, 289, 4.
- Olympius, Stilichonis interfectus, IV, 58, pœnas luit, IV, 59, 8.
- Olympus, Mysiae mons, III, 591, 25; ad eum Mysi olim habitarunt, II, 342, 2. In eo Jovis templum et Ganymedis sepulcrum, III, 154, 30.
- Olympus alius mons Asiae, II, 502, 9.
- Olympus, urbs Illyriae, IV, 355, 9.
- Olympus, Mysiae rex, Nepiæm ducit, ab eaque Nepiae campum nuncupat, II, 8, 8.
- Olympus enharmonii generis inventor, II, 287, 69. Harmatii nomi auctor, II, 23, 3. Τὸ ἐκ τῷ Πύθωνι ἐκτελέσειον primus libris Lydiis cecinit, II, 286, 68. Cf. III, 233, 57. Ejus imitator Stesichorus, II, 23, 3. Ex Olympi musica plures rhythmos in odas suas transtulit Thaletas, II, 24, 4.
- Olympus, Cleopatrae medicus, II, 326.
- Olynthiacus fl. in Bolbeo lacum influit; ad eum Olynthi monumentum; in eum certis anni temporibus apopyris piscis numerosus ascendit, IV, 420, 20.
- Olynthus, Herculis et Bolbes f.; ejus monumentum, IV, 420, 40.
- Olynthus urbs. Ad eam a serpente interficitur Munitus, IV, 424, 4. Olynthii: Menecrates et Euphantus, q. v.
- *Ὀλύθιος Bacchus, IV, 408.
- Omali in Gangem influit, II, 413, 18.
- Omana, Arabiae opp., IV, 409, 1. III, 478, 45.
- Ombi, Aegypti urbs, III, 237, 107.
- Ombriareus e Thrace genuit Trierem, III, 597, 56.
- Ombrion, ins. ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Omphale, Jardani f., Lydorum regina, in Hyde urbe habitat, IV, 311, 4. II, 337, 7. Omnes qui cum ipsa concubuerant hospites interficiebat; pœnam de ea sumsit vir Lydus nobilis, II, 305, 6. Ei Hercules servit, II, 35, 26; ex quo parit Lamum, IV, 311, 2; a servis injuriam passa, filias dominorum servis junxit, II, 305, 6.
- Omphis, i. e. beneficus, Osiridis nomen, IV, 427.
- Onaphernes, Cadusiorum sub Aslyage praefectus, III, 399.
- Onasimus, Cyprius vel Spartanus vel Atheniensis, historicus, III, 728.
- Onates, Pythagorae adversarius, II, 187, 279.
- Onchestus, Boeotiae urbs, πυρροῦ sedes, II, 260, 25.
- Onegesius Theodosius II ab Attila arbitrum mitti petiit eorum, de quibus inter ipsos controversia erat, IV, 78. Onegesius cum seniore ex Attilae filiis contra Acatiros missus est, IV, 82. Ejus domus; idem balneum ex lapidibus per architectum e Sirnio oriundum exstrui curaverat; ejus uxor Attilam in regiam redeuntem quomodo salutaverit, IV, 85. Ab expeditione contra Acatiros redux, rei gestae rationem reddit Attilae, IV, 85 sq. Ei munera offert Maximinus Theodosii legatus, IV, 86 et 88. Ejus cum Maximino colloquium, IV, 88 sq. Ejus domesticus quidam Graecus, IV, 86.
- Onetor Atheniensis, choragus, IV, 426, 7.

- Onias templum in Heliopolitana praefectura construxit simile Hierosolymitani; pater Ananiae et Chelciae, III, 491, 3. Cleopatrae contra Ptolemaeum Physconem dux, III, 513, 16.
- Onnes, maritus Semiramidis. Ejus filii, III, 336, 7.
- Onnes et Tottes ex Phrygia Cabirorum sacra ad Assesos ferunt, III, 388, 54.
- Onnus, Elephantinus, rex Aeg. (dyn. V, 9), II, 552.
- Onoguri, a Sabiris sedibus suis ejecti Romanorum societatem, missis ad Leontem legatis, expetunt, IV, 104, 30.
- Onomarchus in Coronea urbe contra Coronenses aliosque Baeotos praelium committit, II, 85 b. Euthycratis pater, II, 146, 125.
- Onoscella, Aristonymi et asinae filia, IV, 330, 3.
- Onulphus, Odoacri frater, IV, 617, 209; Harnatum, qui ipsi praefecturam Illyriorum dederat, occidit, IV, 117, 8; dux sub Zenone, IV, 127.
- *Ovov οὐρά, Archippi comici fabula, II, 185, 270.
- Onyches gemmae, III, 165, 23.
- Ophanes (Zenophanes?), Ciliciae princeps, Attalo II favens, Demetrio Soteri infensus, Alexandrum Balam, tamquam Antiochi Epiphanis filium, in Syriae regnum reducere instituit, II, praef. xxi, 14.
- Opheltius, mons Argolidis, II, 31, 9.
- Ophion et Ophionides apud Pherocydem Syrium, III, 572.
- Ophionia in Lycia fons, III, 235, 81.
- Ophiophagi sive Candel sinus Arabici, III, 477, 41.
- Ophiussa vocatur Libya, III, 238, 17; Rhodi nomen vetus, II, 222, 33; et Teni ins. II, 155, 176 a.
- Ophren, Madianae f., III, 214, 7.
- Ophryneus, Hectoris filius spurius, IV, 301, 1.
- Ophrynum; ibi Hector sepultus, III, 310, 6.
- Opica regio, II, 178, 242.
- Opici, Ausones cognominati, ad Tyrrhenicum mare, II, 179, 247 a.
- Opimius consul quo tempore C. Gracchus senatum trucidare tentabat, II, praef. xxi, 27.
- *Οπισθοδράκτουλοι in India, II, 423, 29.
- Oppius (Q), Pamphili praetor, victus traditur Mithridati, III, 268.
- Ops, Jovis mater, III, 156, 42.
- Opsicela. V. Ocela.
- Optelas, Gothus, Valentinianum imp. occidit, IV, 613, 201, § 5.
- Opus, Eleorum rex, pater Cambyzes (Cabyes) sive Prologeniae, II, 145, 118.
- Opus urbs, III, 4, 9; Locrorum metropolis, II, 113, 118.
- Opuntiam venit Menælius, III, 33, 35. Opuntiorum summus magistratus, II, 146, 123. Urbs terrae motu laesa, IV, 381, 2.
- Oracia (Organa vel Oaracta ap. Arrian.), ins. sinus Persici, III, 476, 39.
- Oraculum datum Adrasto, III, 157, 48. Aetolis, III, 615, 31. Argivia, IV, 147, 2. Argonautis, IV, 548, 11. Batio, II, 211, 4, 1. IV, 449, 1. Cadmo, III, 157, 47. Crphalo, II, 147, 129. 223, 38. Cnopo, IV, 431. Iphito de ludis instituendis, III, 603; alia de eadem re Peloponnesia data; aliud Eleia datum, III, 604; oraculum Homero datum, II, 186, 274. Lacio et Antiphemo, IV, 319. Juliano imp., IV, 25, 26 et 37. Lalo, III, 366, 15. III, 157, 47. Lacedaemonis, II, 131, 88. IV, 439, 1. Lydia, III, 385. Lycio, IV, 313. Orchomenia, II, 144, 115. Pisidia, IV, 311, 9. Phalanthe, IV, 405. Meleo Pelasgo, III, 157, 49. Pythagora Ephesiorum tyranno, IV, 348, 2. Thesao, II, 345, 8. Træzenis, II, 137, 96 a. Aiklo II, 136, 93. 212, 4. 239, 13 et 14. 288, 76. 471, 6. III, 348, 2.
- Orathia, urbs Mesenae ad Tigridem, III, 589, 14.
- Orbius, Rom. praetor, in Delo Athenionem clade afficit, III, 270.
- Orchomenii Ascras in urbem recipiunt, et Hesiodi ossibus potiuntur, II, 144, 115. Orchomeniorum e regione mulieres abducunt Iones. Liberi ex his precreati e Thiorico Atticae pago cum Ionibus in Asiam trajiciunt, ubi Uatir contra Mennem Cnætorum tyrannum auxiliantur, ab eoque agros accipiunt, III, 387, 53. Orchomenum ad equos quærendos Oedipus proficiscitur, III, 366, 15.
- Orchomenus, Arcadis pater, de quo Orchomenus urbs Arcadiae dicta, II, 475, 26.
- Orchomenus Arcadica in Neso regione; ibi habitavit Aeneas ex Troja advena, IV, 318, 3. Urbs unde dicta sit, II, 475, 26.
- Ordes, bubulcus, III, 124, 31.
- Ordion infantes Zethum et Amphionem expositos sustulit, III, 629.
- Orestades Pythagoricus, III, 577, 2.
- Orestæ, Molossica gens. Ejus origo, IV, 510, 10.
- Orestarum in Macedonia principi contra hostes auxiliatur Caranus, III, 690.
- Orestes trimulus caedi eripitur, II, 41, 62; pueri ap. Strophium educatio, in patriam reditus, de eoque Athenis iudicium, III, 374, 34. IV, 486, 1. Athenas venit regnante Demophonte, III, 386, 50. Ubinam mentis sanitati restitutus sit, II, 377, 7. Cum sorore fugiens, in Cappadocia comam tondit; hinc Κόμαρα urbs nomen habet, II, 381, 5. Apud Molossos Orestem filium relinquit, ipse in Arcadiam abiit ibique moritur, IV, 510, 10; ex morsu serpentis, III, 304, 15. Cf. de ejus historia, IV, 551, 25.
- Orestes, Orestis filius, a quo Orestæ in Molossia nomen habent, IV, 510, 10.
- Orestes, Archelai in regno Macedoniae successor; 4 annis post ab Aeropæ vel Archelao ejicitur, III, 691.
- Orestes, Romanus in Pæonia Attilæ subjecta habitans, cum Edecone ad Theodosium mittitur, IV, 76, 7. Scriba Attilæ, IV, 78. Edeconis consilia perspicit, *ibid.* Filius erat Tatuli, IV, 84; uxorem duxerat filiam Romuli comitis, *ibid.* Ab Attila Constantinopolim mittitur, IV, 95 et 97.
- Orestes filium Augustulum Romano imperio praefecit, IV, 136 a.
- Oresteum in Arcadia, IV, 510, 10.
- Oreus in Euboea terræ motu quassatur, IV, 381, 2; oligarchiam ibi sustulit Heracleodorus, II, 242, 109 a. Urbs Philistidis tyrannide pressa, ab Atheniensibus, Chalcedensibus et Megarensibus in libertatem vindicatur, III, 643, 31.
- *Ορυτῶες quinam dicantur in axibus Soloneis, III, 300.
- Ori, gens in ora maris Erythraei, III, 476, 39.
- Oribasius medicus, IV, 8. Pergamenus, Juliano omnium consiliorum socius, Eunapium ad scribendam historiam Juliani incitat, in eamque rem accuratos commentarios cum eo communicat, IV, 15, 8. Oribasii ad Julianum vox, IV, 24, 24.
- Orientalis daemones, προσηφῶται ζαίμωνες, ap. Rhodios, III, 173.
- Orion, proprio Urion, Hyrei f.; ejus natales, IV, 337, 3; ab Aesculapio in vitam revocatus, IV, 508, 1.
- Orithylla a Borea rapta, IV, 539, 6. 427, 4.
- Ormenus, Eurypyli f., Pheretis p., IV, 286.
- Ornigiscus, Anagasti pater, IV, 108, 38.
- Ornis, Stympballi uxor, III, 151, 8.
- Ornytas Minervam vulnerat, III, 122, 24.
- Orobiorum origo graeca, III, 231, 29.
- Oromasles Persarum, III, 53, 78.

Oronuschii, gens, IV, 229, 21.
 Orontes sive Draco, Syriar fl., IV, 467, 3. In eum delapsus perit Antiochus, Antiochi Grypi filius, III, 715, 25.
 Orophernes Ariarathi fratri, cuius regno politus erat, insidias struit, II, *præf.* xiii, 15.
 Oropius ab Alexandro M. Sogdiana præficitur; postea perduellionis reus regno exiit, III, 668, 1.
 Oropi e Græcia Telmissum urbem novis incolis frequentant, quæ ideo Oropus nominata est sub Seleuco Nicator, III, 237, 99. Oropi Amphiarai est delubrum, in quod confugit, mox inde pulsus est Menedemus Eretriensis, III, 44, 36. Oropus urbs Græcia olim nominabatur, II, 145, 117. Oropiorum indoles, II, 256, § 6. 260, 25. Τὴν περὶ Ὀρωποῦ δίκην Callistratus dixit, III, 50, 61. Oropiam feminam duxit Menedemus, III, 171, 15.
 Oropus, urbs Syriar, III, 237, 99.
 Orosanga ap. Persas qui? III, 14, 12.
 Ὀρωπῶν ἐκτροπή ad archontem eponymum pertinet, II, 117, 27 α.
 Orpheus, II, 61, 6, Apollinis et Calliopes, vel Cæagri et Polymniae f., III, 303, 8. Cæagri f., III, 641, 20; nepos Thamyris, II, 10, 10. Ejus magister Musæus, i. e. Moes, III, 221. Orphæi duo fuerunt; alter eorum Argonautis socius datus, quod absque eo Sirenes præternavigari non poterant, II, 38, 39. Orpheus poeta nunquam fuit, II, 185, 273. Orphæi ætas, II, 10, 10. IV, 447, 13. Orpheus discerptus, IV, 367; caput in Antissa Lesbi regione, IV, 468, 8. Orpheus hexametrum dactylicum invenit, II, 70, 9. Dorionis pater; ab eo genus ducunt Homerus et Hesiodus, II, 66, 10. Orphæi doctrina cosmologica, IV, 648, 14. Cf. de Orpheo, IV, 648 δ.
 Orsina, Æthiopiar opp., IV, 351, 2. 478, 42.
 Orsinoe Mercurio parit Panem, IV, 319, 5.
 Orson, Bæticæ urbs, ex qua oriundi tres Viriathi percussores, II, *præf.* xix, 24.
 Orthagoras vates, IV, 488, 2.
 Orthagoras ejusque posterii Sicyoniorum tyranni, II, 139, 101 α. III, 394, 61.
 Orthagoras, tibicen, Epaminondæ magister, II, 286, 60.
 Orthomenes, Ionis Chii pater, II, 44 α.
 Ortisia urbs; ex ea Bebia Marcella, III, 609, 1.
 Ὀρθός νόμος, II, 23, 3.
 Orthosiam in Syria obsidione cinxit Ptolemæus Philadelphus, III, 710, 9.
 Ὀρθογώνιοι, II, 192, 2.
 Ortyges, unus ex Cnopi regis interfectoribus Erythrarumque tyrannis, ab Hippote occisus, IV, 431.
 Ortygia, e. q. Delus ins., IV, 294, 4. Ortygia, fons Deli et Ætoliar, IV, 472, 2.
 Ortygia Syracusarum, III, 136, 75.
 Ortygiam ad fontem in Asia Diana nata, III, 325, 6.
 Ortygia vocatur Libya, III, 238, 117.
 Orus s. Horus, Osiris et Isis f., rex Ægypti, II, 526 α. 531 α.
 Orus, Æg. rex (dyn. XVIII, 9), II, 573.
 Osarsiph. V. Moses.
 Osiris et Isis parentes Hori, II, 526 α; reges Ægypti, II, 526 α. 531, 3. Osiris, i. e. sol, quibus signis hieroglyphicis representetur, II, 614, 80. Osiris significat ravidus, IV, 427; alterum dei hujus nomen *Omphis*, i. e. beneficus, id. Osiris cum Baccho componitur, III, 155, 37; monaulum et photingem invenit, III, 481, 73; et aratrum, II, 182, 258. Ejus statua, quam Sesostri fecit Bryaxis, III, 487, 4.
 Osiris (Sosis), Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
 Osochor Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 5), II, 590.
 Osorcho, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 2), II, 592.

Osortion Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 2), II, 590.
 Osroene, IV, 273, 3. Ejus urbes Zenodotium et Nicephorium, III, 587, 2.
 Osroes (Armeniar regulus, cum Vologeso III contra L. Veri Aug. duces bellum gerens), III, 650, 6. 651, 7.
 Ossa mons ad campum Pelasgicum Thessaliar, II, 455, 11. III, 205, 10.
 Ostones quæ de dei natura in Octateucho tradiderit, III, 573, 9.
 Ostia, Italiae opp., III, 469, 3. 608, 27. II, *præf.* xxii.
 Ostracismus apud Argivos, II, 138, 99 α.
 Ὀστρακογραφία προχειροτονία Athenis in κυρία ἐκκλησίᾳ, II, 116, 32.
 Osymandya monumentum describitur, II, 389, 12.
 Otacusta Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Otini, Armeniar gens ad Cyrum fluv., III, 660, 6. 8.
 Otho, Rom. imperator, IV, 576, 94 sq.
 Othoës, Memphis, Æg. rex (dyn. VI, 1), II, 554.
 Othryades, Lacedæmonius, IV, 361, 2. IV, 519, 3.
 Otiartes, Babylon. rex antediluvianus, II, 499, 5. 6.
 Otrera, Martis f., Aretiadem ins. frequentavit, IV, 520, 4.
 Otryes, Leonti imp. mil. dux, Gothorum manum ad dedicationem adigit (567), IV, 108, 39.
 Oves camelorum pilis hirsute in Æthiopia, II, 89, 2.
 Ovis a Saniis colitur, II, 159, 177.
 Ovum aureum, poculus, ex quo Persarum rex bibit, II, 82, 14. Ovi natura, II, 326, 74 α.
 Oxathres, frater Darii III, pater Amastridis, III, 529, 4.
 Oxathres, Dionysii Heracleæ tyranni et Amastridis filius, III, 530, 4; cum Clearcho fratre matrem necat; ob id ipse necatur a Lysimacho, III, 531, 5. 6.
 Oxus fluvius, II, 444, 5. 6.
 Oxya planta in Pelio monte, II, 281, 60.
 Oxycrates regioni Indis finitimar sub Caucasius montibus præfectus, III, 668, 1. Roxanes pater, III, 694.
 Oxybii, pars Ligurum, III, 661, 25.
 Oxydracæ, Indiæ gens, II, 413, 18.
 Oxylus cum Heraclidis foras ferit ad Splacteriam, in Elidis confinis, IV, 403, 1. Lex ab eo lata ap. Eleos, II, 135, 93 α.
 Oxyntes in Gangem influit, II, 413, 18.
 Oxyntes, Demophonti succedit in regno Athen.; ejus f. legitimus Aphidas, spurius Thymætes, III, 386, 50.
 Oxyrynchites, Heraclides Lembus, q. v.
 Oxythemis, Demetrii Poliorcetes assentator, II, 449, 2; ab Antigono interficitur, III, 168, 4.
 Ozolæ Locri unde nomen habeant, IV, 458, 7.

P

Paapis Ægyptius, II, 579, 580.
 Paches, Atheniensium dux, Mytilenen capit, II, 158, 172.
 Pachynum Siciliae prom., III, 287, 82.
 Pacorus, Armeniar rex, III, 660, 6.
 Pactia, sic olim Parus ins. dicta, III, 633, 6.
 Pactoli fl. herba chrysopole, IV, 362, 5.
 Pactye urbs; prope eam Helle, Athamantis f., obiit, II, 37, 35.
 Padæorum in India institutum, III, 464, 145.
 Padus, olim Bodincus, fl., unde nomen habeat, III, 205, 8. i. q. Eridanus fl., III, 166, 25; ad Padum sedes figunt Heneti, III, 596, 49.
 Pæanlar, Pandionidis demus, II, 355, 8.
 Pæanum cantores in Italia permulti exstiterunt; qua occasione, II, 282, 36.
 Pæon Amathusius, historicus, IV, 371.
 Pæones, II, 19, 2. Paronia ex fœdere cum Actio inito At-

- tilae parebat, IV, 76, 7. Paroniar gentes Agriae, III, 642, 26; Scordisci, Scortii, III, 607, 17.
- Paronidae, Leontidis demus, II, 335, 8.
- Pagaseticus sinus, II, 188, 280.
- Pagaeus, urbs Thessaliae, unde nomen habeat, II, 198 a.
- Pagoargas, Aethiopiae opp., III, 478, 42; IV, 331, 7.
- Palacus, Sciluri Scythae f., III, 264, 31 a.
- Palamedis inventa, IV, 172, 51; 350, 21; III, 125, 32; II, 3 b. 181, 256, 50, 14.
- Palamedes et Sarpedon, militum duces, Coelesyriam tenebant, quo tempore Diodotus regnum sibi vindicavit, II, praef. xix, 25.
- Palaeon, deus marinus, olim Melicertes, III, 34, 37.
- Palacogoni, Taprobanes ins. incolae, II, 412, 16.
- Palaeopolis in Syria, IV, 468, 4.
- Palaeophatus Abydenus, Aristotelis παιδαί; ejus scripta, II, 338. III, 573, 10.
- Palaeophatus Parius vel Prienensis, scriptor, II, 338 b.
- Palaeophatus, Aegyptius vel Atheniensis; ejus scripta, II, 338 b.
- Palaecephus Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10.
- Palaestinam (in) Judaei Aegypto ejecti commigrant, III, 119, 13. Palaestinae praefectura Caiso Sarazeno ab Justiniano datur, IV, 179.
- Palanthus, Hyperborei filia, ab Hercule compressa, III, 100, 4.
- Palice sive Palicine, urbs Siciliae, IV, 516.
- Palici Siculi, III, 140, 83; IV, 527, 3; II, 382, 1. Eorum parentes, nominisque significatio, III, 101, 7; fons, lacus, fanum, IV, 436, 7. II, 373, 12, 14, 5.
- Palimbothra, Praxiorum urbs, II, 393 b; describitur, II, 420, 25. 421, 26; ab Hercule condita est, II, 405, 26.
- Paliura, urbs Macedoniae, II, 338.
- Paliurus arbor, IV, 375, 3.
- Palla Amazo, III, 597, 58.
- Palladium, Asii opus, IV, 551, 24; in Samothraciam attulit Dardanus, III, 134, 28; τὸ διοκεῖς, a Diomede et Ulyse raptum, Demophontique traditum, e Pelopis osibus factum, II, 10, 5. Palladium Agamemnoni in Atticam appellenti rapit Demophon. De hoc rapto iudices sedent ἐφ' ἑταίροι ἐπὶ Παλλάδιον, II, 107, 5. Palladia duo fuerunt, IV, 307, 3. Eorum historia, IV, 335 sq.
- Palladius, Methonaeus scriptor, IV, 3.
- Pallas, pater Chryses, IV, 355, 4.
- Pallas, Pandionis f., II, 351, 12.
- Pallas, scriptor, III, 633.
- Pallene, Sithonis regis filia, IV, 510, 11; quomodo Clitum tandem in matrimonium acceperit, IV, 423, 1.
- Pallene, Alcyonis f., IV, 422, 46.
- Pallene Thracica, olim Philegra, unde nomen habeat, IV, 510, 11.
- Pallene, demus Atticae, cum templo Minervae; parasti huic templo adjuncti, IV, 511. III, 422, 46. In Palleniensium demo Pisistratus praelium committit, II, 110, 15.
- Palma, qui cum Nigrino Hadriano insidias paraverat, Terentianus occisus, III, 585.
- Palmanoth, Aegypti rex, III, 220, 14.
- Palmatus, eques perdives Caesaris in Cappadocia, Valeriani temp., IV, 148, 1.
- Palmulae Arabiae et Thebaidis, III, 479, 53, 54.
- Palmyra, IV, 524, 10; ab Aureliano obsessa, III, 664.
- Palots, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Pamisa, Peloponnesi fluv., III, 179.
- Pammes, Aeg. rex XIX sec. Eratosth., II, 549.
- Pamphaes, Ephesus, Theoclaridis filius, Cresco praefecto pecuniam mutuo dedit, quare postea a rege auctus et ornatus est, III, 397, 65.
- Pamphila Epidauria, III, 520.
- Pamphilus, 7 sapientibus a nonnullis accensetur, II, 224, 28.
- Pamphilus Siculus in convivio omnia versibus eloquatur, II, 309, 16.
- Pamphilus pictor, III, 120, 17.
- Pamphilus tragicus, II, 185, 272.
- Pamphilus historicus, IV, 466.
- Pamphronius patricius a Narse legatus ad Francos mittitur (361), IV, 204, 8. Cf. de eodem IV, 253, 49.
- Pamphyli, tribus Doriensium, III, 638, 9.
- Pamphylia, Antigono provincia assignatur post mortem Alexandri, III, 668, 1. Eam diripuit Hierax Alexandrinus (sub Arcadio imp.), III, 51, 86.
- Pamphylus, pater Megarsi, IV, 382.
- Pamprepius, Thebis Aegyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet; religione Graecus; Byzantium se confert; ab illo benigne exceptus, Verinae insidiis ex urbe pellitur; cum illo reversus, cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it, IV, 131, 20. 140, 4. 619, 211 § 2 sq.
- Pan, Jovis et Ceneidis f., IV, 327, 2. Aetheris et Ceneos nymphae f., IV, 319, 5. Jovis et Callistis f., frater Arcadis, IV, 405, 7. Penelopes f., II, 479, 42. Cf. IV, 649 b.
- Saturnius unde dictus, III, 150, 7. Bucolionis pater, III, 150, 7. Panis fanum ad Crathidem, III, 32, 25. Castorionis in Panem carmen, II, 322, 68.
- Pan piscis, IV, 159, 11.
- Panathenaea, III, 117, 6; II, 47, a. Panathenaei Iodi propter Asterem gigantem a Minerva occisum instituti, II, 189, 282. Panathenaeorum pompa, II, 249, 46; ludis victores olea sacra coronati, II, 184, 266. Panathenaea pocula, III, 264, 34. Panathenaeis vicit Execestides, III, 130, 47.
- Panætius Leontii tyrannide potitur, II, 172, 225.
- Panætius philos. Scipionis legati comes, III, 255, 13.
- Panaretus, Arcesilai phil. disc., homuncio, duodecim quottannis talenta a Ptolemaeo Evergete accepit, III, 141, 84.
- Pancake, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
- Panchaea regio, II, 252 a.
- Panchrysos Berenice, opp., III, 477, 41.
- Pancratium ad artis regulas primus exercuit Leucarus, II, 182, 261.
- Pandaea Indiae regio, ubi septemnes puellae viris maturae sunt, II, 418, 419, 420.
- Pandaea, Herculis filia, quam pater septimo aetatis anno nubilem fecit progeniemque ex ea creavit; regio ei a patre tributa Pandaea vocatur; copiae hujus reginae; margaritae, II, 411 et 419.
- Pandarus, Lycaonis f., III, 599, 68.
- Pandarus, Neoptolemi et Lanasae f., III, 338, 13.
- Pandion, Erechthei successor, II, 208, 1, § 1; regnum inter filios dividit, II, 351, 12.
- Pandion, pater Cadmi, II, 1.
- Pandionidis tribus demi CBA et Paeania, II, 355, 8.
- Pandionis, Philoclii tragici tetralogia, II, 184, 267.
- Pandosia; praelium ad Pandosiam a Pyrrho et Romanis commissum, II, 454, 7.
- Pandrosus, Cecropis f. (Actaeonis f., IV, 489, 2), Erichthonii clistam aperit, II, 22, 1. Ejus cultus, IV, 506, 6.
- Pandura, instrumentum musicum, IV, 484, 3; πανδουρίστα, III, 73, 8.
- Paneas, urbs Syriae. Ejus origines, IV, 546, 10.
- Panehorum in Libya mos, III, 463, 141.
- Pangaeus, mons Thraciae, IV, 387.
- Πανιώνιον, II, 50, 13.
- Paniscus, pater Christodori Coptitae, IV, 360.
- Panium, Thraciae opp., patria Prisci hist., III, 69.

- Panius, mons Caelesyriae, ad quem Scopas, dux Ptolemaei Epiphanis, vincitur ab Antiocho M., III, 180 sq.
- Pannonia. Itanarum ibi pluvia, III, 168, 3. Attilae paret, IV 89. Pannonia secunda, ab Herulis habitata, 205, 9.
- Panopolis, Thebaidis urbs in vetere aggre sita, in quam rebelles se receperant, a Ptolemaeo Philometore expugnat, II, praef. p. x, 10.
- Panormitarum in Sicilia regio amœna, II, 382, 2. Panormitanus, Andreas, q. v.
- Pantaleon, Eleorum rex; ejus pravam facinus, III, 213, 6.
- Pantheam Agrigentinam Empedocles curat, III, 42, 27.
- Pantibiblis, urbs Chaldaea, IV, 280, 1. II, 499, 5. 6.
- Panticapæum, Bospori urbs, a quonam condita sit, et unde nomen habeat, IV, 3.
- Panticapas, fluvius Bospori, ad Panticapæum urbem, IV, 3.
- Panyas, Assyriorum rex, tempore expeditionis Argonautarum, III, 626.
- Panyasis poeta, Polyarchi aut Dioclis f., Halicarnassensis vel Samius, II, 482, 57; laudatur, III, 236, 84.
- Papa Jupiter, III, 592, 30.
- Paphlagon, Phinei filius, III, 594, 41.
- Paphlagonia unde dicta, III, 594, 41. Eam Lyco subiecit Hercules, III, 300, 2. Ibi Hecatae sanum Medea consecrat, III, 16, 14. In Paphlagonia regnavit Phineus, III, 302, 4. Ea Eumeni provincia assignatur, III, 668, 1. Paphlagoniae urbes, Cressa, Amastria, Daridna, q. v.
- Paphus in Cypro, II, 65, 3. Veneris ibi templum, III, 66, 1; quod non invadunt muscae, II, 352, 16. Paphius quidam adolescens luxui deditus, II, 311, 25.
- Papimus, illo equitum magister, IV, 620, 214.
- Papirium (Cappadociae cast.); ibi Verina relegata moritur, IV, 140, 4. 617, 206.
- Papirius latro, pater Indaci, IV, 617, 206.
- Papirius Tolucer filiam a fratre stupratam interficit, IV, 362, 7.
- Pappias scriptor, IV, 540, 2, § 1.
- Pappus, hist., IV, 466. Pappi hujus de Demosthene testimonium, III, 50, 62.
- Παράβολον, παραβόλιον, in judiciis Atticis, II, 119, 41 a.
- Parabryson. V. Calliphanes.
- Παράδυστος quis sit apud Cyprios, II, 312, 25.
- Παραγκωνιστής quis dicatur, II, 312, 26.
- Πάραλοι, οἱ τῇ Παράλῃ ἐμπλέοντες, II, 121, 49.
- Πάραλος, navis sacra Atheniensium, II, 121, 49.
- Paralus heros Atticus, II, 121, 49.
- Παρανοίας δίκη ad archontem eponymum pertinet, II, 114, 27 a.
- Parasili nominis origo et historia, III, 137, 78. II, 303, 1.
- Παράσιτοι in rep. Athen., II, 121, 47 a. Parasitos, qui nunc dicuntur, quoniam primi in scenam prodixerint, IV, 359, 17.
- Παράστασις, in judiciis Athen., II, 363, 7; in quibusnam causis locum habeat, II, 115, 31.
- Parauri, Epiri gens, II, 462, 4.
- Pareas (Parius), Philomeli f., Iasionis nepos, Parium in Hellesponto condidit, IV, 472.
- Πάραδοροι archontum in rep. Athen., II, 113, 24.
- Parenta, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
- Parentus, Indiae fluvius, II, 413, 18.
- Paris ab Anchialo educatus, III, 203, 2. Ejus et Helenae filius Dardanus, II, 9, 10. Ejus historia, IV, 550, 23. 24. Cf. v. Alexander.
- Parisades Bosporum tradit Mithridati, III, 264, 34 a.
- Parium ad Hellespontum a Pario dictum, II, 65, 2. III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parus, Iasionis f., III, 599, 67. Cf. v. Pareas.
- Parma ex urbe: T. Antonius, S. Nævius. Boria Lychnaevis.
- C. Castopudes. Albatia Sabina. Nirellius. Vibius Thalbius, q. v.
- Parmentidis phil. merita, III, 579, 14.
- Parmenio, postquam Philippus imperio politus erat, Euphræum occidit, IV, 357, 2.
- Parmeniscus, Metapontinus, in Trophonii antrum descendit; reversus ridere amplius nequit; quomodo sanatus sit, IV, 494, 8. Pythagoreus, III, 577, 2.
- Parmenon (Parmenio?), Mytilenæus ut videtur, cui Μυθία sua dedicavit Dionysius Mytilenæus, II, 6 b.
- Parnasse Marti Sinopen parit, II, 161, 186.
- Parnassus mons, II, 138, 98; unde nomen habeat, II, 349, 2. III, 106, 1. Apollini et Baccho sacer, II, 190, 284.
- Parnassus heros, II, 349, 2.
- Parnes, mons Atticae, II, 110, 16.
- Parnetia, mater Cynnus, IV, 499, 16.
- Parodiarum poetae, III, 128, 45; parodiae κῆρυκες, II, 285, 56.
- Paroecopolitani Macedones: Aedsius. Dizas. Bithys. Diazastes. Zedecenthea. Mucasus. Tonus. Bonzes, longævi, q. v.
- Πάριος, meretricis Athen. cognomen, IV, 410, 1.
- Paropamisus, II, 408, 3.
- Parrhasia in Arcadia, olim Parbasia, unde? III, 633, 9; a Pelasgo condita, III, 642, 25. Parrhasii, IV, 463. Cf. Dinytta, Damarchus.
- Parrhasius, Martis et Phylonomes f., rex Arcadiae, IV, 532, 1.
- Parrhasius pictor, Ephesius, Euenoris f., III, 481, 72; quid picturis suis quæ Lindi sunt, subscripserit; ejus luxuria, II, 304, 4.
- Parron (Python) Aenius Cotyn Thraciae regem interfecit, II, 154, 161.
- Paronidae Medi historia, III, 359 sqq., 10.
- Parthamasirus, Armeniorum rex tempore Trajani, III, 589, 16.
- Partamaspatas, Trajano socius est contra patruelem Chosroem I, cujus in locum a Trajano sufficitur, III, 590, 18.
- Parthax scriptor, III, 641, 21.
- Parthenia, Phorbantis et Periergae soror, IV, 389, 7.
- Parthenia, priscum Sami ius. nomen, II, 159, 175, 215, 10, 1.
- Parthenia urbs, quæ Tarsus dicta, III, 487, 1.
- Parthenia Lacedæmoniorum, II, 220, 26.
- Parthenius, Cydnei f., a quo Parthenia urbs, quæ postea Tarsus, III, 487, 1.
- Parthenius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Parthenoarusa, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Παρθενίων Athenis, II, 234, 59.
- Parthenopæus a Periclymeno ad Creneas Thebarum portas interfertus, III, 309, 4.
- Parthenope Oceano Europam et Thracen parit, II, 349, 1.
- Parthenopolis Macedoniae unde nomen nacta sit, IV, 510, 12.
- Parthi Sesostridis temporibus ex Scythia immigrant; sub Antiocho II Theo Arsaces et Tiridates fratres, interfecto Pherecle, Syriae regis praefecto, in libertatem populum vindicant, III, 586, 1. Parthorum ducem Iudaten ad Lycum fluv. vincit Antiochus Sidetes, III, 414, 74. Parthorum rex Sinatruces (Ol. 177, 3) et Phraates Deus, III, 606, 12. Parthi, socii Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Parthorum rex auxilia contra Lucillum petenti Mithridati recusat, III, 549, 43. Rex a Tiberio constituitur Tiridates (25 p. C.), quem mox pellit Artabanus, IV, 184, 2. Parthi contra Romanos bellum parant (447, sub Theodosio II), IV, 76, 6; cum Hunnis Cidaritis bellum gerunt. Lazis auxilium contra Romanos petentibus

- non obtemperant (456), IV, 102, 26. Parthorum syndrium duplex, III, 234, 9. 491, 2. Parthorum mores, III, 238, 19; III, 234, 8; 258, 19; equi, III, 274, 51. clypei viminei et galeae vimineae, IV, 21, 21. Sambyce utuntur, III, 73, 8. Parthicae regionis flos Philadelphus, IV, 309, 7.
- Parus ins., olim Pactia, Demetrias, Zacynthus, Hyria, Hyloessa, Minoa, Cabania, III, 633, 6; ex Arcadia incolis frequentata; Archilochi patria, II, 214, 8. II, 70, 12. Parii: Eudemus, Palaeophatus, Metagenes, Euboeus poeta, q. v.
- Parysatis quoniam tempore Statiram necaverit, II, 93, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Pasetis semiobolus, proverbium, III, 515, 28.
- Pasicyprus, Cypri rex, homo luxuriosus, regnum suum Pymato vendidit, et Amathunte deinceps degebat, II, 472, 12.
- Pasines, Sogdonaci f., Arabs, Characem urbem, cui nomen suum dedit, restauravit, III, 478, 44.
- Pasiphae, Solis f., soror Steropes, IV, 285, 3. Dardali arte cum tauro concreditur, III, 34, 36.
- Pasiphaes, quam Daphnen Lacones vocant, oraculum, II, 288, 73.
- Pasiphon, Luciani f., Diogenis cynici disc., III, 583, 35.
- Pasirae, opp. in ora Gedrosiae, III, 476, 39.
- Pasiteles, statuarius et scriptor, IV, 466.
- Pasmes, fluvii nomen, IV, 629 b.
- Patrecus animam Aesopi in se transiisse dixit; ejus de Solone narratio, III, 39, 10.
- Pataga, Aethiopiae opp., IV, 331, 1.
- Patara, Lyciae urbs, unde dicta, III, 235, 81.
- Pataras, Thracum dux, quos ex Europa in Asiam transduxit, III, 593, 37.
- Patarus, Apollinis et Lyciae f., III, 235, 81.
- Patavia, Norici civitas, III, 84.
- Patis, opp. Aethiopiae, III, 478, 42.
- Πάτρα, πατρίς, ἐνὶ ἡ, quid sit, II, 238, 9.
- Patricius Lydus, philosophus, sub Valente capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Patricius, Asparis f., IV, 135 a. Caesar eadem, qua pater et Ardaburius a Leone mactati sunt, effugit, accepto tamen vulnere, IV, 135 b. A Basilisco e medio tollitur, IV, 136 a.
- Patrocles et Themebrio coloniam in Samum deducunt, IV, 512, 1.
- Patrocles dux cum Hermogene Aspendio ab Antiocho Sotere in Asiam minorem missus, cum Heraeleotis foedus ferit; Bithynos aggressus, clade afficitur caditque, III, 535, 15.
- Patrocles scriptor (idem, ut vid., cum anteced.), II, 442.
- Patroclus, Herculis et Megarae f., IV, 350, 5.
- Patroclus Menestii et Sthenelae vel Priapidis vel Polymeles filius, IV, 477, 2; ob Cleonymi eadem Opunte fugit Phthiam ad Peleum, qui misit eum ad Chironem; sic una cum Achille educatus est, III, 33, 35; ab Achille sepultus, II, 166, 203; ludisque fun. honoratus, II, 189, 282, 297, 12.
- Patroclus, dux Ptolemæi II, Sotadem, qui regem conviciis lacessiverat, demersit, IV, 416, 12.
- Patroclides. V. Hippoclidus.
- Patron, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Pattalene, IV, 309, 5.
- Paulinus, Theodosii II familiaris, IV, 612, 192.
- Paulus Aemilius Perseum praelio vincens, III, 172, 1. 2. 3.
- Paulus Ciliix, Rom. ad Turcos legatus, IV, 245.
- Pausanias, Anchili f., Gelous, Empedoclis amicus, III, 162, 12.
- Pausanias Spartani, circa Byzantium versantis, insolentia, III, 15, 15. Persicam vestem induit, II, 477, 31. Spartam Persis prodere voluit; in sacro Minervae fane necatur, IV, 361, 3.
- Pausanias Thessalus, cujus amore Laïs capta est, III, 127, 44.
- Pausanias post Amyntam II per unum regnat annum, III, 591.
- Pausanias Philippum regem interficit, ab Attalo ignominiam passus, II, 153, 156. IV, 535, 40.
- Pausanias, Damothonis f., Pheræus, Thessalorum prætor (184 a. C.), III, 704, 2.
- Pausanias, Echecratis f., Pheræus, Thessalorum prætor (195 a. C.), III, 703, 2.
- Pausanias, κορυναῖος, III, 120, 16.
- Pausanias Laco, historicus, IV, 467.
- Pausanias Damascenus, historicus, IV, 467.
- Pausimachus, Samius scriptor, IV, 471.
- Pauson, Adriæ Messapii pater, IV, 407, 2.
- Pautalia, regio Illyrici, ubi Gothi a Zenone sedes conceduntur, IV, 126.
- Pavones Junonis Samiae, III, 105, 2.
- Paxamus scriptor, IV, 471.
- Pectis, instrum., II, 286, 64. 65. 66. IV, 473, 2.
- Pedasum urbem Cyrus Pytharcho Cyziceno dedit, IV, 289, 4.
- Pediocrates heros ap. Siculos, IV, 527, 3.
- Pegasus equus, Medusa ortus; a Neptuno Bellerophonti datus;estro a Jove agitalus; dein Auroræ donatus, III, 303, 12.
- Pelagius (?) Silentarius ad Gothos in Thraciam a Leone mittitur (473), IV, 113, 2. A Zenone ad Theuderichum Triarii f. missus (479), IV, 131.
- Pelagon legatus ab Eubœensibus ad Themistoclem mittitur, II, 295, 7.
- Pelasgi unde nomen habeant, IV, 457, 3; ex Argolide in Thessaliam migrant, IV, 505; e Thessalia in Aetoliam expulsi, II, 455, 11; e Peloponneso in Italiam transvecti ad Sarnum fluv. in Campania consedere, IV, 368, 1; quomodo ex Italia in Græciam barbarasque regiones sint dispersi, IV, 456, 1; e Thessalia in Cretam migrant cum Doribus, sub Tectapho, II, 349, 3. Pelasgi Thessalia ejecti ad Cyzicum portum (Χυτὸν λιμένα) construunt, II, 17, 4. Hi Pelasgi Θεσσαλοί ἰγχειρογαστοί vocantur ab Deiocho, ibid. Pelasgi Ionicam oram usque ad Mycalen olim obtinuerunt, II, 342, 1. Pelasgi in Scyro ins., III, 379, 47. Pelasgicus murus Athenis, II, 111, 17. IV, 457, 3.
- Pelasgia, priscum Arcadiæ nomen, III, 378, 43.
- Pelasgia, e. q. Delus ins., III, 633, 11.
- Pelasgia vocata est Thessalia a Pelasgo, IV, 505.
- Pelasgicus Thessaliæ campus, ejusque urbes, II, 455, 11.
- Pelasgus, Arestoria f., Argis in Arcadiam profectus Parrhasiam condit, ibique 25 annis regnavit, III, 612, 23; pater Lycæonia Arcadia, III, 378, 43. Pater Doti, III, 153, 21. E Perimela Hyperboreum genuit, II, 387, 3.
- Πελάγαι, II, 129, 81.
- Peleces, Leontidis demus, II, 335, 9.
- Pelenaria, Aethiopiae opp., IV, 331, 2. 478, 42.
- Peleus, Aëci f., Phocum occidit, in Magnesiam Thess. fugit, III, 33, 35. Philomelam Actoris f. ducit; quomodo factum sit ut Thetidem duxisse credatur, IV, 505, 2. Atalantæ amorem repudiat; Acasto bellum infert sociis ulens Tyndaridis et Iasone; Iolcum expugnat, III, 389, 56. Ad eum venit Patroclus exul, III, 33, 35. Peleus ex Eurydice vel Antigona vel Laodamia pater Polydori, IV, 506, 3. Pater Polymeles, IV, 477, 2. Peleus et Chiron bono Achæus immolatus, IV, 454.

- Pellias, Neptuni et Tyrus f., Iasonis tutor, quem ad vellus aureum apportandum mittit, III, 302, 3. IV, 520, 5. Peliae funebres ludos celebrat Acastus, III, 302, 1. IV, 285, 1. II, 189, 282. Peliae filiae, quae patrem inscie necarant, tanquam a piaculo purae a viris principibus ducuntur; ejecto Iasone, regnum accipit Peliae filius Acastus, III, 389, 55.
- Pelionaeus mons Chii, IV, 531.
- Pelium mons. Plantarum in eo obviarum descriptio, II, 261, 60. Ejus altitudo, II, 251, 53; fluvii: Crausindon et Bryceion, II, 262, § 7; Chironium et sanum Jovis Actaei; festum quod in montis vertice Jovi agitur, II, 262, § 8.
- Pelium, Illyriae urbs, III, 662, 28.
- Pella in Syria a Seleuco Nicator condita unde nomen habeat, IV, 470. Patria Aristonis hist., IV, 328.
- Pellae in Thessalia homo Achaeus Peleo et Chironi immolatus, IV, 454.
- Pellaeus pagus in Charace urbe Mediae, a Macedonibus habitatur, III, 478, 44.
- Pellene in Achaia, III, 22, 2. Pellenensium μέγιστοι, II, 139, 102.
- Pellius, Celti pater, III, 609, 1.
- Pelopia, Peliae f., mater Cycni, III, 389, 55.
- Peloponnesus antea vocata Apia et Argos, III, 374, 32; et Aegialea, IV, 540, 26. Praeter Phliasios non sunt in Peloponneso, quorum agri non contingant mare, II, 267, 73. Peloponnesum deprædantur e Naxo profecti Scellis et Cassamenus, IV, 304, 2. Peloponnesi una cum Ionibus in Asiam migrant, III, 387, 53. Peloponnesiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58.
- Pelops, II, 39, 49, fuit Achaeus ex Oleno urbe, IV, 345.
- Pelops, Tantalus f., e Sipylo in Peloponnesum proficiscitur; Nioben sororem Amphioni despondet; Myrtili ope in proelio, quod contra Aenomaum pugnavit, superior factus, regno Aenomae potitur; Hippodamiam, quam Myrtilo promiserat, ipse uxorem ducit, Myrtilum in mare demergit, III, 367, 17. Victo Aenomae ludos celebrat Olymp., quo tempore Ilius Troo successit, III, 640, 18. III, 603, 1; uti postea Pelopis in honorem Hercules ludos celebrat, II, 189, 282. Cf. III, 603, 1. 503, 3. Pelops Peloponneso nomen dat, III, 374, 32. Pelops, Tantalus et Euryanassae f., ex Hippodamia procreat Atreum et Thyestem, e Danaide Chrysippum, quem ab Hippodamia necatum sepelivit, Hippodamiam vero solum vertere coegit, IV, 402, 7; pater Dysponti, III, 605, 4. Alcathoi, IV, 390, 8; numerosa sobole in Peloponneso pollet, II, 136, 96. Pelopis ex ossibus Palladium Trojanum factum, II, 10, 5.
- Pelops, Pelopis pater, II, praef. p. xxviii.
- Pelops, Pelopis f., ab Agathocle legatus mittitur ad Antiochum M., II, praef. p. xxviii.
- Pelor, Spartus, IV, 520, 1.
- Peloria, festum quod Jovi Peloro in Thessalia agitur. Ejus origo mythica, IV, 349, 4.
- Pelorum Siciliae prom., III, 287, 82.
- Pelorus quid Pelasgo nuntiaverit, IV, 349, 4.
- Pelusiaca regionis praefectus Tlepolemus sub Ptol. Epiphane, II, praef. p. xxix.
- Pelusium, II, 40, 52. III, 495, 1. III, 720, 2 nol. A Pelusio ad mare Rubrum distantia, III, 289, 89.
- Pemba, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
- Pemphos, Aegypti rex quintus ap. Eratosth., II, 542.
- Penelopen Homericam reprehendit Dicæarchus, II, 246, 33 a. Penelope ex αἰὼι proci Panem parit, II, 479, 42; ejus soror Hypsipyle (vel Nede vel Laodamia), II, 350, 7.
- Penelopae aves ubi? III, 156, 41.
- Penestae Thessalorum, II, 133, 88 b. 141, 147. 170, 219. 212, 3. IV, 315, 1. 477, 1.
- Peneus fluv. Thessaliae, II, 464, 2.
- Peneus ex Philyra genuit Hypseum, IV, 283, 2. Cyrenes pater, IV, 394, 2.
- Πεντακοσιομέδωνοι, Athenis, II, 108, 9.
- Πενταστρίδες, αἱ ἐκ Δῶλον, αἱ ἐν Βορυσθῶνι, αἱ τῶν Ἡρακλείων, αἱ Ἑλευσινιάδες, II, 120, 47 a.
- Pentapolis Dorica, IV, 324, 23.
- Πεντασθίδανοι Indiae, II, 423, 29.
- Pentodactylus, mons ad sin. Arab., III, 477, 41.
- Penteplura, Heliopoli sacerdos, pater Aseneth, III, 216.
- Pentheus, Agaur f., a Baccho occisus, IV, 545, 7.
- Penthilidae sub septem ducibus, quibus praest Echelaus, in Lesbum migrant; Phinei filiam ex oraculi jussu in mare deo submergunt, IV, 459, 12. Penthilidae Mytilenis a Megacle ejusque sociis trucidantur, II, 158, 172.
- Penthilus Mytilenis a Smerde necatur, II, 158, 172.
- Peparethus ins. ferax, bene consita, II, 217, 13. Peparethius, Diocles, IV, 74.
- Perce, Asiae minoris regio, postea Thracia, III, 594, 37.
- Percote, III, 70, 5. Themistocli ab Artaxerxe datur, II, 296, 10. Percosius genere Merops, II, 17, 4.
- Perdiccas I, quartus Mac. rex, 48 annis regnat; pater Argæi, III, 690.
- Perdiccas II, Alexandri I f., frater Amyntæ II, in Mac. regnavit 23 annis; filium et successorem habet Archelaum, III, 691.
- Perdiccas III, Amyntæ II f., post Ptolemaeum Aloritem rex Macedoniae regnat annis sex, III, 691. Multum apud eum valuit Euphræus Orita, IV, 457, 2.
- Perdiccas quam sit nactus provinciam post mortem Alexandri, III, 694, 667, 1. Ariarathem Cappadociae praefectum ob defectionem supplicio afficit. Eumenem provinciae praeficit, II, 452, 1 a. Ab exilibus Heracleotis contra Dionysium Her. tyrannum instigatur, III, 529, 4.
- Perdices Anaphes ins. et in Siriti regione, IV, 420, 42. 44.
- Pergamia, Cretæ urbs; ibi sepulcrum Lycurgi, II, 287, 37.
- Pergamus urbs. Ibi elephas, Pythæe pictura, III, 574, 14.
- Pergameni: Artemon, Carystius, Dionysius, Telephus, q. v.
- Pergamus, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. 14.
- Pergamus scriptor, IV, 541, § 14.
- Pergase demus. Περγασθῶν Nicias, II, 199 b.
- Periander, Cypseli filius legitimus, III, 393, 58. Ejus tyrannis, et ipsius filiorumque fata, III, 393, 59 et 60. Cum Crataea matre consuescit, II, 79 nol. Melissam, Proclis Epidaurii f., uxorem ducit, IV, 487, 6; septem sapientibus annumeratus, III, 521, 4. II, 244, 28. Periandri duo fuerunt, III, 521, 4; patruelles, alter tyrannus, alter sapiens Ambraciota, III, 4, 10. 170, 12. Periandri erga lenas severitas, III, 40, 15; pueros Corcyraeos ad Alyattem mitti castrandos voluit, IV, 396, 13. Tyranni indoles et instituta, II, 213, 5. Olympiae in Junonis templo dedicasse dicitur coloasum aureum malleo ductum, IV, p. 288. Annis regnavit 44; pleraque quibus tyrannides conservantur instituit. Consilium Thrasybulo datum, II, 140, 102 a. Quando obierit, IV, 502, 14.
- Periander, Ambraciae tyrannus, insidiis appetitur, II, 148, 136. Cf. Periander Sicyon. tyr.
- Periboea, Alcathoi f., Telamoni parit Ajacem. Reliqua de ea historia, IV, 316, 3. III, 33, 35.
- Pericles, Pericleti f., Pitthensis, III, 138, 78; musices praecceptorem habuit Damonem aut Pythoclidem, II, 125, 65. Ejus indoles, II, 48, 5. Judicia μεθοζόρα constituit, II, 107 b. Ut Cimonem ob divitias et liberalitatem favore

populari pollentem deprimeret, ad honorum publicorum divisionem animum adiecit, consilio usus Demonidis, II, 125 66. Institutis suis atque Ephialtæ opera Areopagi potentiam fregit, *ibid.* Ephialtem amicum invidia ductus per fraudem necavit, II, 491, 7. Elpinices precibus motus benignissimum se præbet in iudicio, quo proditoris Climon accusatus erat, II, 55, 4. Ejus in Samum expeditio. Cf. IV, 299, 1. II, 55, 7. Samum obsidens a Melisso clade afficitur, II, 160, 183. Ejus in Samios devictos crudelitas, II, 483, 60. Dehinc superbire coepit, II, 48, 8. Ad Samum occisos oratione funebri laudat, II, 55, 8. Periclem, qui male rem in Peloponneso gesserat, in iudicium vocat Cleon aut Simmias aut Lacratidas, II, 199 a. 491, 8. Ejus magistra et amasia Aspasia, II, 482, 58, propter quam totam conturbavit Græciam, II, 314, 35; suo cum Aspasia commercio maiorem opum partem dissipavit, II, 199 b. Cum Xanthippi filii uxore rem habuit, II, 56, 10. Ejus cum Protagora disputationes ridiculas in vulgus edidit Xanthippus a patre alienissimus, II, 56, 11. Pericles Anaxagoram defendit, III, 163, 14. III, 43, 31. Chrysillam Corinthiam amat, IV, 350, 7. Pericletus, Periclis Pitthensis pater, III, 138, 78. Periclymenus, Nelei f., III, 304, 19. Parthenopæum occidit, III, 309, 4. Perictione, Aristonis conjux, ex Apolline Platonem peperisse creditur, II, 316, 43. Periergus Camiridem in Rhodo occupat; Phorbantem fratrem diris prosequitur, IV, 389, 7. Perilaus quidam, II, 358, 6. Perimede (Marpessa) sive Chœra, Tegeatarum regina, III, 26, 8. Perimela, Æoli f., Pelasgo Hyperboreum parit, II, 387, 3. Periclei Cretensium, II, 131, 88 a. Perinthus, postea Heraclea. Perinthiis a Severo imp. adscribuntur Byzantii. Per. a Mithridate frustra obsidetur, III, 546, 40. Peripatetica secta unde dicta, IV, 155, 45, 41. Περικόλοι Attici, II, 112, 20. Περίκλοι quinam sint, III, 283, 70. Perita, canis Alexandri M., qui in ejus nomen urbem condidisse fertur, III, 505. Permessus Bootiæ fluv., IV, 370, 6. Perpernae in Sertorium conspiratio, II, *præf.* xxiii, 32. Perphila, nomen proprium, II, 629, 21. Perorsi, Africæ gens, III, 473, 26. Perozes, Persarum rex, ad Leonem legatos misit pecunias petens ad bellum contra Hunnos Cidaritas sustinendum, querens etiam magos in colenda religione sua impediri, IV, 105, 31. Novo bello premitur a Saraguris et Acatis; iterum a Leone auxilium petit incassum, IV, 107, 37. Suannia, qui oppida nonnulla Persis eripuerant, bellum inferre cupit; Cidaritas vincit, Balaam urbem eorum capit; victoriam hanc Leoni nuntiat, IV, 109, 41; ab Ephthalitis vincitur, et Persæ ex Serum emporiis amoveantur, IV, 270. Perriuebi cum Thesalis bellum gerentes, II, 151, 147. Perriurblæ urbs Gyrtion, II, 464, 5. Persæ Ad eos venit Perseus, III, 25, 4, qui nomen iis dedit, IV, 544, 18. Persæ Hydrcas ex India mercede conducunt, II, 416, 20. Persæ, quorum metropolis Babylon, olim Cephene dicta, III, 601, 78. Persas Cyri jussu armat Atridates, verbo lenus ut Astyagi præsto essent in bello adversus Cadusios, reapse ut ad defectionem parati essent, III, 401. Persici Ægypti reges dynastiæ vicissimæ septimæ, II, 595. Persarum in Eubœam expeditiones, II, 199 b. Persæ Thraces advocant, ut Chersonesum tueantur contra Cimœum, a quo

superantur, II, 54, 4. Persarum rex Chosroes I a Trajano victus; ejus in locum Parthamaspatas ab imp. substituitur, III, 590, 18. Eos perdomandos sibi proposuit Carus imperator (283), IV, 198, 12. Rex Sapor; Narsacus, quos *vide.* Eorum sub Isdegerdo rege contra Theodosium II bellum (441), IV, 138, 1. Sub Cabade rege contra Anastasium bellum, IV, 142, 6 et 7. Persæ contra Hunnos Cidaritas belligerant (464), IV, 105, 31. V. Perozes. Ejus belli origo, IV, 106, 33. Persis rex Auxumitarum et Homeritarum bellum infert pro Romanis (sub Justiniano), IV, 179. Persæ Serum emporia tenebant usque dum sub Peroze rege ex iis pellerentur ab Ephthalitis, IV, 270. Turcos vocant Cermichiones, IV, 270. Eorum de Lazica cum Romanis contentiones. *Vide* Chosroes. Persarum magi, III, 53, 78 sq. Cf. v. Magi. De non contaminando igne placitum, III, 409, 68, IV, 392, 4. Persicorum rituum commentarius Zoroastri, III, 572; regi quonam die inebriari liceat, II, 472, 13; reges præmium statuunt iis qui novas voluptates invenirent, II, 305, 5. 309, 18. Eorum luxuria, II, 305, 5. 276, 15. Persarum mores et instituta quædam, III, 462, 132. II, 473, 13. Persæ et Medi, ἑδὼν τὴν τιμὴν, ἐνδρεϊότατοι καὶ μεγάλουχότατοι τῶν βασιλέων, II, 200 a. Reges non utuntur cibis peregrinis, II, 91, 12. Quid Xerxes responderit eunucho caricas Atticas apponenti, II, 91, 12; res ad Persarum convivia pertinentes, II, 92, 14. 15. 16. II, 96, 2; convivarum numerus; in cornam 400 talenta quotidie insumuntur, II, 93, 19; regibus cur aqua e Nilo et Istro hausta offeratur, II, 92, 16. Persarum in regione aqua aurea, quam vocant, quæ provenit e septuaginta scaturiginibus; ea solus utitur rex ejusque filius natus maximus, IV, 289, 5. Persarum regis vinum, III, 276, 38. Ἡστιόζης panis, II, 92, 14; σπῆραι, stratores, II, 97, 5; rhapsodi s. cantores, II, 90, 7; saltatio Oclasma, III, 481, 76; ἄγγοι, IV, 644 b; reges cur multas pellices habeant, II, 92, 17. Regum pellices, satellites, μελοφόροι sive ὀδῶνται, thronus, in venationem exitus, II, 93, 1; melophoria, II, 304, 3. Persarum regum insigne capiti impositum o myrrha et labyzo confectum; quomodo de curru rex descendat, II, 92, 18. Persarum κόνδυ, III, 54, 81. Orosangæ, III, 14, 12. Persica avis rhyntaces, II, 94, 26. Persica mala in Arabia et Syria, III, 253, 6. Persæ Cares gallos appellant, II, 94, 24. Persa gulosus, Cantiharis, II, 307, 12. Persæus, Demetrii f., Cittiensis, Zenonis discip., ejus scripta, II, 623; ab Antigono Gonata Corintho præfectus urbe exiit, III, 48, 52. Persarmenia, IV, 5. Persarmenii, interfecto Surena præfecto, a Persis ad Romanos deficiunt (571), IV, 238, 35 a. 36. Persarmeniam occupat Chosroes (576), IV, 241, 41. Romani ea Persis cedunt (577), IV, 249 sqq., 47. Persephassa eadem quæ Isis ap. Ægyptios, II, 198 a. Persephone in Phœnicum mythologia, III, 567, 16. Hadis, Molossorum regis, filia, IV, 517, 13. Perseptolis, Telemachi o Polycaste vel ex Nausicaa filius, II, 147, 130. Perses, Persei f., Achæmenis pater, III, 365, 13. Perseus, Danae f., Stheneli pater, Eurysthei avus, III, 369, 20; τὸν μύκητα gladii perdidit, quo loco Mycenæ conditæ sunt, IV, 361, 1. Gorgonem truncat, III, 239, 135. Medusam interficit et Atlantis regnum invadit; fabulæ interpretatio, II, 87 a. Cum 100 navibus in Assyriorum regionem appulit, fugiens Bacchum, III, 626; expeditionis tempus (1380 a. C.), III, 503, 3. Assyriorum regnum evertit, IV, 591. In Cephēnia Cepheli filiam liberat; in Persiam venit; mari Erythreo ab Erythro

- filiò nomen dat, III, 25, 4. Ex Andromeda pater Alcæi, Stheneli, Mestoris, Electryonis, II, 28, 1; Peræ pater, Achæmenis avus, III, 365, 13. Ex Persa ad Iopolitas in Syriam venit; hinc ignem sacrum in Persiam attulit, eo-
lique iussit, IV, 467, 3. Persens, Pici et Danae f., Me-
dusa truncata, Andromedam ducit; ex Amandra vico
Iconium urbem facit, Tarsum condit, Persis nomen dat,
ignis cultum instituit; ejus mors; ejus filius Merrus, IV,
544, 18.
- Perseus, Solis f., Ætæ frater, Hecates maritus, Circes et
Medæ pater, Tauricæ regionis princeps, II, 8, 4.
- Perseus, Dardani præfectus, Philobæ maritus, II, 424, 4.
- Perseus, rex Mac.; ejus amici Theodotus et Philostratus,
qui regem in Epirum ad capiendum Hostilium consulem
(a. 170) arcessunt. Sero rex advenit, II, præf. p. IX, 7.
Demetrio fratri necis auctor; ab Emilio ad Pydnam vi-
ctus fugit in Samothraciam; dein hostibus se dedit; in
carcere moritur; ejus tempora, IV, 702, II, 696, II, IV,
558, 57. Ejus ignavia quomodo a Posidonio excusetur,
III, 172, 1; regis pellex Callippe, II, præf. xv, 16. Persei
se filium dicitur Andrisus, q. v.
- Perseus præfectus Peucestes, III, 668, 1.
- Pertinax imperator, IV, 585, 122.
- Pescennii Nigri mores, III, 658, 3.
- Pessinus, Gallorum dux, a quo urbs hujus nominis, IV,
312, 13.
- Pessinus a Tectosagibus condita, II, 536, 19.
- Peta, Æthiopie opp., IV, 351, 1.
- Peteathyres, Æg. rex XXXI sec. Eratosth., II, 558
- Peteseph, Josephi nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
- Petilius Rufus, II consul (83 p. C.), III, 623, 33.
- Petosarapis. V. Dionysius.
- Petra, Nabateorum urbs, optime administrata, III, 487,
3. Petrus Callinicus soph., III, 663, et Genethlius so-
phista, *ibid.*
- Petron quol esse mundos statuerit, II, 14, 6. 300, 22.
- Petronia, liberta, e Placentia longæva, III, 608, 29.
- Petronius (C.) Turpilianus consul (61 p. C.), III, 622, 49.
- Petronius, Nervæ imp. familiaris, IV, 580, 110.
- Petronius (P), e Placentia longævus, III, 608, sq.
- Petrus, in Arabia episcopus, ab Amorcesio ad Leontem imp.
(473) mittitur, IV, 113, 1.
- Petrus impius, ὁ τὰς τῆς ἀνατολῆς ταπείων ἐκκλησίαις;
sub Zenone, IV, 136.
- Petrus Patricius, historicus. De ejus vita et scriptis, IV,
181. P. Justiniani legatus et Jesdegusnaph, zichus a
Chosroe missus, in confiniis utriusque imperii congressi
de pace inter Romanos et Persas stabilienda agunt. Fœ-
deris capita. Quum vero Suaniam provinciam poscenti
Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Pe-
trus ad Chosroem ipsum proficiscitur, ut ab eo æquio-
res condiciones impetret. Ejus cum Chosroe colloquia
(562), IV, 206 sqq., II et 12. De Suania nihil obtinet.
Pace composita Byzantium redit, ubi mox obiit, IV,
218, 13.
- Petrus, exconsul, cum Theodoro a Tiberio ad Chosroem
legatus mittitur, IV, 248, 46.
- Petrus, Theodori legati (577) pater, IV, 248, 46.
- Petta (postea Aristoxena nominata), Nani Massiliensis
filia, Euxeno Phocæensi nubit, II, 176, 239.
- Petubates (Petubastis), Tanita, Æg. rex (dyn. XXIII, 1),
II, 592.
- Peucelætis, Indiæ regio, II, 413, 18.
- Peucestes, Persidis præfectus, III, 668, 1.
- Peucetii in Italia, II, 34, 21.
- πύραι πορνοί, meretrices, II, 120, 47.
- Phacas, Phalanthi familiaris, IV, 405.
- Phace, Ulyssis soror, III, 339, 16. III, 152, 15.
- Phara, nomen suis Cremmyonia, III, 584, 45.
- Phæcidem terram draco Colchicus vastat, II, 371, 3.
- Pharacia vocatur Oasis Ægypti, II, 27 b. IV, 61, 23.
- Pharacum portus, IV, 309.
- Phædon Eleus, Socratis auditor; de ejus vita, IV, 176, 68.
- Phædræ historia, III, 305, 24. 630, 7. IV, 530.
- Phædrus, Epicureus phil., III, 606, 12.
- Phænestine paedotriba; ejus inventum, III, 482, 81.
- Phæninda, pilæ ludus, Phænestii inventum, III, 482, 81.
- Phæo, Hyas, III, 304, 19.
- Phæstias Nicomacho Aristotelem parit, III, 45, 41.
- Phæstii in Creta sacetis suis insignes, IV, 500, 4.
- Phæstus scriptor, IV, 472.
- Phæstyle, Hyas, III, 304, 19.
- Phæthion, III, 166, 25. IV, 540, 2 § 9. Cf. Amyrtus.
- φαιήσια vel φαιησιπρόσια festa, II, 321, 62.
- Phagrorium, Ægypti urbs, III, 237, 109.
- φαιίδας, anemonæ, II, 629, 21.
- Phalæcus, Ambraciolarum tyrannus, populi seditione ever-
titur, IV, 344.
- Phalanthus, Phoenix, in Achaia, Rhodi oppido, ab Iphiclo
obsidetur, et strategemate circumventus urbem hosti
tradit; ejus minister Larcas vel Phacas; ejus filia Dorcia,
III, 405 sq.
- Phalanx, armorum inventor, in reptile commutatus
IV, 516.
- Phalara, Thessaliæ urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Phalaris, Agrig. tyrannus, insidiis appetitur a Charitone
et Melanippo, II, 200; lacerantibus infantibus vesceba-
tur, II, 309, 17.
- Phalasarna, urbs Cretæ, IV, 529, 13.
- Phalces, Temeni f., patri insidias cum fratribus struxit,
III, 376, 38. II, præf. viii, 4.
- Phalec, Hebræi f., IV, 544, 18.
- Phalereus, Alconis f., II, 462, 5.
- Phalga, vicus inter Seleuciam Pieriæ et Seleuciam Meso-
potamiæ, III, 587, 7.
- Phameas s. Phamacas (*Himilco*), equitum dux, a Cartha-
giniansibus ad Scipionem deficit, II, præf. xv, 19. Ejus
dictum, IV, 50, 82.
- Phamis, Magnetum archon, pater filiorum sacrilegorum,
II, 219, 22.
- Phanagora, urbs Chersonesi Tauricæ, a Phanagora Tejo,
Persarum insolentiam fugiente, condita, III, 597, 60.
- Phanagorensis, Sostratus, q. v.
- Phanias Eresius, Aristotelis disc., II, 293. Phanias varii,
II, 293 *not.*
- Phanippus, archon Athen., II, 367, 14.
- Phanocritus historicus, IV, 472.
- Phanodicus historicus, IV, 472.
- Phanto, Philius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Phaon a Sapphō amatur, III, 16, 17. IV, 175, 58.
- Pharæ, Messeniæ urbs, III, 574, 14. 179.
- Pharao, Æg. rex, IV, 544, 13. III, 179.
- Pharelbon, Æg. rex, III, 213, 4.
- Pharnabazus Chalcedoniorum pueros castrat et ad Darium
mittit, III, 593, 61.
- Pharnabazus, pater Barsines, ex qua Herculem Alexan-
der M. genuit, III, 694, 697, 2.
- Pharnaces, Æthiopie gens, IV, 376, 2.
- Pharnacia, urbs Pontica, III, 233, 46.
- Pharnuchus Nisibenus, historicus, IV, 473.
- Pharsa, oppidum Æthiopie, IV, 180.
- Pharsalus, II, 263, 61. III, 72, 3; ibi oligarchia bene con-
sentiens, II, 152. Pharsalius, Epitimus II, 56, 11.
- Pharusi, Æthiopie gens, IV, 376, 1.

- Phaselidis origines, IV, 319. 428 sq. Phaselitæ quotannis Cylabræ salsamenta offerunt, *ib.* et III, 29, 1. De iis Stratonici dicterium, II, 313, 31. Phaselitæ: Theodectes et Dionysius, *q. v.*
- Phasiani, aves, III, 186, 3. 188, 10. 194, 10.
- Phasis fluv., III, 3, 6. 230, 22. 341, 30. IV, 376. Non exit in Oceanum, II, 389, 11. Accohunt eum Heniochi (deinde Milesii). Phasianorum mores, II, 213, 18.
- Phasis urbs, Ætæ regis, IV, 202, 3.
- Phasis, Colchidis pater, III, 154, 31.
- Phaylus, Ambraciotarum tyrannus, inter venandum perit, IV, 344.
- Phaxinus, Nicocratis p., III, 704, 2.
- Phegra, Æantidis demus, II, 356, 14.
- Phegea, Arcadiæ opp., olim Erymanthus, postea Psopis, III, 638, 7.
- Phegeus, Phoronei frater, III, 638, 7. Phegeus, Clymenes, Amphiphanis et Ganymetoris pater, II, 144, 115.
- Φηγωναίος Ζεὺς in Thessalia et Dodona, II, 463, 4.
- Phegus, urbs Thessaliæ, unde Φηγωναίος Ζεὺς, II, 462, 4.
- Pheles post occisum Aserymum fratrem rex Tyrionum, IV, 466, 1.
- Phellates lapis, III, 135, 73.
- Phellus, Lyciæ urbs, III, 235, 80. IV, 479, 5.
- Pheneatarum cum Tegeatis bellum, IV, 379, 1.
- Pheræ, Thessaliæ urbs, II, 455, 1. 136, 95. Pheræ: Leontomenes, Pausanias, Echecrates, Amyntas, Nicesipolis, *q. v.*
- Pherander Herculem lucta vicit in ludis Olympiis, II, 487, 76.
- Pherecles, Parthiæ ab Antiocho II præfectus, ab Arsace, cujus fratrem ignominia affecerat, interficitur, III, 586 sq., 1.
- Pherecratis poetæ versus, II, 260, 25.
- Pherecrates, Phthiota quidam senex, persona in Dicaearchi dialogo, II, 265, 62.
- Pherecydes Syrii duo, alter astrologus, alter Babyis f., theologus, Pythagoræ magister, II, 347, 5. Babyis f., Pittaci auditor, III, 240, 139. Ephesiis victoriæ de Magnesii reportatæ auctor; ab iis sepultus magnifice honoratur, III, 40, 19; 7 sapientibus annumeratus, III, 38, 8. Pythagoræ magister, III, 9, 30. Et cum Thalete contentio fuit, II, 188, 297. Quæ de Ophione disputat, e Phœnicum doctrina hausit, III, 572. Primus proam orationem condidit, II, 2 α. Ejus morbus et mors in Samo ins.; visit egrotum Pythagoras, II, 213, 10, 4. III, 5, 18. IV, 178, 69. Mortuus est antequam Pythagoras in Italiam abiret, II, 245, 31. In Delo ins. a Pythagora sepultus, II, 272, 3. Turulo ejus inscriptum epigramma, II, 481, 51.
- Pherenicus poeta, III, 28 α.
- Pheres, Cretæ et Tyrus f., III, 302, 3. Priapidis pater, IV, 477, 2. Ormeni f., Amyntoris p., IV, p. 286.
- Pheretima, Arcesilai III mater; ejus in Barceus crudelitas; putredine consumitur, II, 212, 4, 1; IV, 499, 2.
- Pherogates a Chosroe ad Tiberium legatus mittitur (579), IV, 255.
- Phicium, locus a Splinge occupatus, III, 336, 5.
- Phidalia, Byzantii uxor, Byzantium urbem a Scytharum incursione quomodo servavit, IV, 149, 18. Ejus status, IV, 152, 31.
- Philiades Egineta, in cujus domo nascitur Plato, III, 580, 23.
- Philius, pater Dicaearchi Messenii, II, 223.
- Phidiclanus (L.) Nepos, Sinopensis longævus, II, 609, 1.
- Φιδίνα Lacedæmoniorum, II, 242, 23. V. Lacedæmonii.
- Phidon, Corinthius, in seditione perit, III, 378, 10.
- Phidon, Aristodamidæ f., Carani frater, rex Argivorum, III, 690, vel potius tyrannus, II, 138, 99 α. Primus nuntios cudit, II, 139, 101. Phidoniæ mensuræ, II, 138, 99.
- Phidon, Cumannus, compluribus civitatis administrationem commisit, II, 217, 11, 6.
- Phigalensium convivia describuntur, IV, 411. Φιλόποτος; Pythæ Phigalensis epulonis epitaphium, IV, 411, 2.
- Phila, Dardæ et Machatæ soror, uxor Philippi Amyntæ f., III, 161, 5.
- Phila, Antipatri f., uxor Crateri, III, 529, 4. Demetrio Poliorcetæ parit Antigonum Gonatam, III, 700, 8.
- Phila, Lamiae et Demetrii Poliorcetæ f., III, 120, 14.
- Phila, Hyperidis pellex, II, 492, 12.
- Philadelphii lapides in Thracia, IV, 502, 14.
- Philadelphia, urbs Palaestinae, patria Malchi historici, IV, 111.
- Philadelphus flos, in Parthica regione, IV, 309, 7.
- Philæ Egypti, III, 478, 43. IV, 66, 37. II, 98, 2. Ibi in templo Maximinus affigi curavit pacta quæ Blemmyes et Nubades inierant, III, 100, 21.
- Philæchme. V. Cleobœa.
- Philænis gastrologus, II, 318, 45.
- Philaius, Corinthius, scriptor, IV, 473.
- Philammon, Arsinoes cædem peregit; ab Agathocle Cyrenæicæ regioni præficitur, II, præf. xxviii.
- Philemon, præfectus sub Ptolemæo I, primus topazos e Topazon insulis ad Berenicen affert, III, 480, 64.
- Philemon scriptor, IV, 474.
- Philemonia Syracusani mors, III, 177, 70.
- Philetærus, Aristophanis f., II, 248, 41.
- Philetærus, Pergami rex, ex Boa meretrice natus, IV, 358, 12. Ejus ex fratre nepos Eumenes, IV, 375, 2.
- Philetas Ephesius, historicus, IV, 474.
- Philetas Cous, Φευδόμηνος cognominatus, IV, 177, 72.
- Philinna Thessala, III, 694, 1; Larissæa, Philippo regi Aridæum parit, III, 67, 4. 161, 5. IV, 666, 1.
- Philinnium, Demonstrati et Charitidis f., post mortem e sepulcro exurgens cum Machata consuescit, III, 611, 30.
- Philinus Agrigentinus, scriptor, III, 17.
- Philippopolis, IV, 44, in confiniis Thraciæ et Macedoniæ ad Hebrum fl. a Philippo Amyntæ f. condita, III, 678, 20; a Gothis obsessa, strenue defenditur, *ibid.* Decii ad Priscum, oppidanorum ducem, de toleranda obsidione literæ, III, 676, 19. Postea Gothi urbe potiuntur, 674, 16. Urbs a Gothis sub Theudericho oppugnatur, IV, 115, 2. Ex ea: Asticosus. Bascia. Albutius. Fronto, *q. v.*
- Philippus I, Argæi f., sextus Macedoniæ rex, 35 annis regnat, III, 690; pater Aeropæ, *ib.*
- Philippus II, Amyntæ II filius, regnat annis 33; pater Alexandri M., II, 691. Res gestæ ejus paucis recensentur; a Pausania Ol. 111, 1, interficitur, III, 691. Ejus uxores: Audata, Phila, Nicesipolis, Philinna, Olympias, Meda, Cleopatra, ex iisque nati liberi, III, 161, 5. E Philinna salutatrice Aridæum genuit, III, 67, 4; pater Thessalonices, III, 694. 697, 2. 703, 1. Platonis opera regnum adeptus, IV, 356, 1. Chalcidensium in Thracia colonias delevit, II, 141, 106. Byzantium obsidet, IV, 151, 26. Philippopolim in Thracia condidit, III, 678, 20. Ejus dux Adæus a Charete prælio vincitur, II, 470, 5. Eumenem puerum Cardia secum abduxit, II, 471, 7. Quam ob causam a Pausania interfectus sit, II, 153, 156 (IV, 555, 40). Mulieres in expeditionibus secum circumducebat, II, 240, 18. Scurria delectabatur, IV, 413, 3. Menecratem medicum, novum Jovem, quomodo irrisum habuerit, IV, 414, 3. Ejus adulator Clisophon, IV, 413, 4. III, 161, 3. Ejus dieta, III, 39, 36. 357, 3. 26, 31. Poculum aureum sub cervicali suo deponebat, II, 470, 4.

- Ejus somnium, IV, 642 b. Adeum paullo ante regis obitum Isocrates orationem scripsit, III, 49, 56. Ad eum venit Aristoteles, III, 45, 41. Ejus statua Delphis, IV, 295, 1.
- Philippus, Sogdianæ præfectus, III, 668, 1.
- Philippus, Antipatri f., Cassandri frater (aliunde non notus), pater Antipatri ejus, qui Meleagro in regno Macedoniae successit, II, 699, 6.
- Philippus IV, Cassandri filius, III, 694, 2, post patris mortem Macedonibus imperavit; Elateæ moritur, 695, 3. 697, 3. 703, 1.
- Philippus V, Demetrii II et Chryseidis f.; ejus tutor Antigonus Doson, qui per novem annos pro pupillo regnum administrat; ipse dein Philippus quot annos regnaverit; pater Persæ et Demetrii, III, 701, 9 et 10. 696, 10. 703, 1. Ejus filiam duxit Teres Thraciæ regulus, II, præf. xv, 16. Ad eum Agathocles, Ptol. Epiphanis tutor, Ptolemæum legatum mittit de contrahenda affinitate, deque ferendo, si opus esset, contra Antiochum auxilio, II, præf. p. xxviii. Prusiæ Myrleam tradit, III, 51, 72.
- Philippus, Antiochi Grypi et Tryphæni filius, cum Antiocho fratre gemello contra Antiochum Eusebem de regno certat. Partem Syriæ obtinet; tandem prælio Antiochum superat et in fugam compellit, III, 715, 25.
- Philippus, Grypi filius (debebat: *Philippus, Philippi f., Grypi nepos*), ab Alexandrinis in Ægyptum advocatur ad imperium. Negotium hoc disturbat Gabinus, Pompeii legatus, III, 716, 27. Ex Cilicia ab Antiochensibus advocatur, ut Syriæ regnum occuparet. Contra Antiochum Asiaticum societatem init cum Azizo Arabe, socio perfido, cujus insidias ægre effugit, II, præf. xxiv, 34.
- Philippus (L.), Augusti imp. vitricus, III, 428, 3. Ejus ad Octavianum literæ, III, 437, 18.
- Philippus, Herodis f., tetrarcha ab Augusto constituitur, III, 354, 5.
- Philippus, Aristophanis comici f., II, 248, 41.
- Philippus Theangelensis, historicus, IV, 474.
- Philippi poetæ, II, 313, 27.
- Philippus, Rom. imperator, IV, 597, 148.
- Philiscus, Ægineta, Diogenis disc., Thyestem, qui Diogeni attribuitur, scripsit, III, 583, 35; etiam tragedias scripsit, III, 184, 17.
- Philiscus, Milesius rhetor, ἀλοτρώπης, IV, 177, 71. Magister Neanthis, III, 2.
- Philisci versus, II, 261, § 30.
- Philistides, Orei tyrannus, ab Atheniensibus eorumque sociis interfectus, III, 643, 31.
- Philistides scriptor, IV, 474.
- Philistus Syracusanus. Ejus mors, II, 83, 2.
- Philistus Naucratis, historicus, IV, 477.
- Philistus, Antonii amasiæ, II, 142, 107.
- Phyllis Delius περὶ χορῶν scripsit, II, 5 b. IV, 475.
- Phyllira, Æsopi f., Peneo parit Hypseum, IV, 285, 2.
- Philo Thebanus, III, 560 not.
- Philo Heracleota, scriptor, III, 560 not.
- Philo Byblius, historicus, III, 560.
- Philo Judæus platonissans, IV, 177, 73.
- Philones alii scriptores, III, 560 not.
- Philobia, Persæ Trojani uxor, IV, 424, 4.
- Philoclis tragici tetralogia Pandionis, II, 184, 267.
- Philocomus, Carneadis phil. p., III, 243, 144.
- Philocrates, historicus, IV, 477.
- Philoctetes quomodo a Machaone sanatus sit, II, 10, 6. Alexandrum occidit, III, 69, 1. Post Trojam expugnatam in Cœnotriam profectus in Chone urbe habitavit, II, 10, 9.
- Philocydes, Antagoræ poetæ familiaris, IV, 416, 15.
- Philæus, Bucolorum in Iliaca auctor, II, 148, 133.
- Philogenes, historicus, IV, 478.
- Philolaus Corinthius, Bacchiada, cum Diocle amasio Thebas abiit, ubi leges Thebanis scripsit. Ejus tumulus, II, 143, 112.
- Philolaus Tarentinus, Pythagoreus, II, 275, 12. Ejus scriptum Plato emisit fertur, III, 42, 25. 163, 16.
- Philombrotus, anno ante Solonem archon Athen., II, 294, 3.
- Philomele, Actoris f., Achillis m., III, 338, 11. II, 442, 8.
- Philomelus, Jasonis f., pater Parianis, IV, 471.
- Philonides Dyrrachenus, medicus, III, 576, 20.
- Philonides historicus, IV, 478.
- Philonome, Cycni uxor, Tennis filii amore ardet; non obsecundantem calumniatur, II, 157, 170.
- Philonomus patriam Heraclidis prodit, qui ei Amyclæum agrum concedunt, quem ipse colonis ex Lemno adductis frequentat, III, 375, 36.
- Philopithes medicus, III, 50, 65.
- Philopœmen in Spartanos æviens, IV, 333, 4.
- Philosophia Milesia, Hesychii illustris mater, IV, 143.
- Philostephanus comicus, III, 34, 37.
- Philostephanus Cyrenæus, III, 28.
- Philostratus, Persæ partibus addictus, Hostilio cons. in Epiro insidias struit, II, præf. p. ix, 7.
- Philostrati Lemni scriptum et metas, IV, 177, 74.
- Philotera, Ptolemæi II soror, cui frater templum dedicat, II, 374, 15.
- Philotera, urbs Troglodytices, a Satyro condita, III, 643, 35; ad sin. Arab., quod opp. alii Aennum vocant, III, 477, 41.
- Philotera, urbs Cœlesyriæ, III, 643, 35.
- Philoterpes, Idmonidis f., Euphemi p., III, 641, 20. II, 66, 10.
- Philotis, Smyrnæa, e muliere vir fit, III, 619, 36.
- Philottus, Niobæ maritus; ejus mors, III, 9, 28.
- Philoxenus poeta, II, 287, 73. Cytherius, apud Dionysium cupediis deditissimus; ejus jocus; cur in lapidinas a Dionysio conjectus sit; carmen ejus Cyclops, II, 297, 13. Ejus mores et dicta, II, 309, 16.
- Philoxenus, ὁ καλούμενος σωληνιστής, e demagogo tyrannus evasit, II, 298, 14.
- Philoxenus, Eryxidis f.; ejus dictum, IV, 516.
- Philoxenus, sub Zenone dux, IV, 127; legatus a Zenone ad Theuderichum Valamiri f. missus (479), IV, 123, 16.
- Philtatus, Olympiodori hist. familiaris, libros conglutinandi rationem Athenis ostendit; quare statua ei posita, IV, 64, 32.
- Phitteas historicus, IV, 478.
- Phineus, Agenoris f., vel Phœnicis et Cassiepeæ f., in Paphlagonia a nonnullis regnasse dicitur, III, 302, 4. Cleopatram ducit, superinducit Eurytiam, cui natos a Cleopatra liberos tradit; ob id excæcatus ab Harpyis infestatur, quas, a Sole immissas, occidunt Boreadæ; pro hoc beneficio Phineus Argonautas de Symplegadam tractu edocet, III, 302, 3. II, 7, 3; ab Hercule interficitur, II, 7, 3. Phinei filius genuinus Paphlagon, filii adoptivi Thynus et Bithynus, III, 594, 41.
- Phineus vel Smintheus, unus ex Pentbilidis, qui in Lesbum coloniam duxerunt; ejus filia diis mactata, IV, 459, 12.
- Phintias Pythagoreus. V. Damon.
- Phios vel Phiops, Memphita, rex Æg. (dyn. VI, 2. 4), II, 554. IV, 539, 21.
- Phlego Trallianus historicus, III, 602.
- Phlegra Thraciæ, postea Pallene, IV, 510, 11.
- Phlegyas, Gyrtones pater, II, 464, 5.
- Phlegyas Æthiops legislator, III, 583, 40.
- Φλεγυδῶν, i. e. ὀφθαλμοῦ, II, 86 a.
- Phlegyes in Daulide habitantes, Thebas capiunt, II, 86 a.

- Philius, III, 23, 6. Ibi in Polemarchorum porticu Sillaci Rhagini pictura, III, 133, 55. Philiastorum tyrannus Leo, Pythagoræ æqualis, IV, 503, 17. Philiastii Pythagorei: Phanto, Echecrates, Polynnastus, Diocles, II, 273, 11. Axiothea, II, 243, 27. Cf. Cratisthenes.
- Φλῆξ, *Flamma*, Γένους f., III, 566, 7.
- Phobius, Melida, Milesiorum rex, ob Cleoboræ in Anthemum Halicarnassensem facinus regno cecidit Phrygio, II, 164, 199.
- Φόβου templum ap. Laced., II, 130, 85.
- Phocæa, unde nomen habeat, II, 223, 35.
- Phocæenses agros dant Orchomeniis, qui Uatiae contra Mennem Cumæorum tyrannum auxilio fuerant, III, 388, 53. Phocæensium colonia Lampsacus, II, 19, 10. Phocæenses ab Harpago subjecti, relicta patria Massiliam condiderunt, II, 176, 238 sq; II, 279, 23; III, 323, 7.
- Phocas, Zenonis ad Theuderichum Valamiri f. legatus (479), IV, 125, 18.
- Phocas imp. Callinicen pellicem habuit, IV, 622, 219.
- Phocensium tyrannus Execesates, II, 146, 124. Phocicum bellum sacrum decennale ob raptam mulierem ortum, II, 469, 2. Cf. II, 146, 125. Phocenses Nicææ urbis vicinæ incolae e sedibus suis eiecerunt, III, 547, 41.
- Phocion, pistillorum fabricatoris filius, II, 493, 14. Ejus mores, II, 474, 22. Quomodo Alexander eum honoraverit, II, 473, 23.
- Phocritus post mortem Lysimachi ab Heracleotis princeps et curator civitatis constituitur, III, 532, 9.
- Phocus, Æaci et Psamathes f., a Peleo occisus, III, 33, 35.
- Phocus dux, Phocææ nomen dedit, II, 223, 35.
- Phœbadius in aula Adaulphi (414), IV, 62, 24.
- Phœbe, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phœnice, Actæonis f., a qua Phœnicia litteræ nomen habent, II, 344, 5. IV, 489, 2.
- Phœnice, instrumentum musicum, IV, 591, 1.
- Phœnices ab Chanaane stirpem ducunt, III, 212, 3. Eorum de cosmogonia et de diis doctrina sec. Philonem Byblium, III, 563 sqq; de serpentium divinitate doctrina, III, 572. Saturno in magnis calamitatibus homines mactant, III, 570, 3. 4. 5. Adonin Gingrem vocant, II, 21, 2; ab Armeniis victi, Abraami temp., III, 213, 3. Phœniciam subegit Nabucodonossor, II, 507; terræ motus quassavit, III, 285, 76. Phœnices Neptuni sacerdotes in Rhodo ins., III, 177. Eorum colonia Abdera in Turditanis, III, 271, 49. Eorum rex Suron, Davidis æqualis, III, 225, 18. Abibalus, III, 563, 1. Olim Rhodum ins. tenebant. Phalanthum Phœnicem ex Achaja, Ialysum in Rhodo oppido, pellicit Iphiclus, IV, 405. Phœnicibus, qui Samiis auxilio venerant, occurrit Pericles, II, 55, 7. Phœnicia cur litteræ dicantur, II, 473, 16. 181, 256. 5, 6. 348, 7. 344, 5. IV, 489, 2. 447, 5. Phœnicia gens, Thelides, II, 482, 52. Urbes: Botrys, Elæa, Marsya, Jamnia, Gaza, Mariammia, Ace, Dora.
- Φοινικίδες Lacedæmoniorum, II, 130, 86.
- Phœnicones Sarazeni, IV, 179.
- Phœnicus, Siciliæ urbs, II, 480, 46.
- Phœnix, Agenoris et Cassiopæ f., pater Phineï, Cilicis, Dorycli, Atymni, III, 302, 4. IV, 344, 13; litterarum inventor, IV, 489, 2; de arithmetica philosophia volumen scripsisse dicitur, II, 3 6; pater Astypalææ, II, 42, 1. 139, 176; Archatei, IV, 363, 2 a.
- Phœnix, Achillis ὑποπό, a quo Phœnicia litteræ nomen habent, II, 473, 16. II, 3 a.
- Phœnix avis Claudii imp. temporibus denuo apparuit post annos 634, III, 673, 5. Phœnicia periodus annorum 7006, III, 499.
- Phœnix, locus prope Ephesum situs, II, 3 a.
- Phœnix, instrumentum musicum, II, 286, 64; IV, 490, 3.
- Φοινικὰ judicia, Athenis, II, 106, 5. 107, 7. Φόνου δίκας in Areopagum introducit archon rex, II, 114, 27 6.
- Phorbanteum, Athenis, II, 351, 10.
- Phorbas, Neptuni f., Coretum rex, ab Erechtheo interfectus, II, 351, 10.
- Phorbas, Lapithæ f. (Triopæ et Ischyllæ f., IV, 481, 1), e Thessalia a Rhodiis advocatus, serpentes qui ins. infestabant, delet; heroicis in Rhodo ins. honoribus gaudet, III, 177. IV, 481, 1. Post Triopæ obitum, Ialysum venit; diris eum prosequitur Periergus frater; naufragium passus cum sorore Parthenia a Thamneo hospitio excipitur. In sacris ejus nonnisi liberi homines ministrant, IV, 389, 7.
- Phorbas fluv., postea Achelous, III, 631, 8; pater Ambraciæ, II, 148, 135.
- Phorbas, Theseli alipta, luctandi artem invenit, III, 132, 55.
- Phorcynos, Achajæ vallis, II, 41, 64.
- Phorcynos, Ithacæ portus, II, 41, 64.
- Phorcus, Medusæ pater, rex perdives, II, 87 a. Ex Hecate genuit Scyllam, quam ab Hercule interfectam igne adhibito in vitam revocat, II, 10, 8; dæmon marinus; ejus sedes et migrationes, II, 41, 64. III, 231, 28.
- Phormio, Seleuci parasitus, III, 310, 7.
- Phoroneus, Apidis pater, II, 412, 8. III, 119, 13; frater Phœgei, III, 638, 7; pater Lyræi, IV, 313.
- Phorusci Ἰχθυοφάγου dictum, IV, 417, 19.
- Φῶς, *Lux*, Γένους f., III, 566, 7.
- Photinx, instrum. mus., Osiridis inventum, III, 481, 73.
- Phoxus, Chalcidensium tyrannus, II, 142, 108.
- Phraaspa, Mediæ urbs, III, 660, 7.
- Phraates Deus, Ol. 177, 3 in Parthorum regno succedit Sinatruçi, III, 606, 12.
- Phraates, Phraatis f., a Tiberio rex Parthorum constituitur; in itinere moritur, IV, 181, 2.
- Phrada, urbs Drangenes, quam Alexander Prophtiasiam vocari jussit, III, 643, 32.
- Phradates, Parthorum rex, societatem eodem tempore promittit Tigrani et Lucullo, III, 556, 58.
- Phrasis, Nelei f., III, 304, 19.
- Phrataphernes (*Radaphernes* Dexipp. cod.), Hyrcaniæ præfectus, III, 668, 1.
- Φρατρία quid sit, II, 238, 9. Φρατρία Atheniensium, II, 106, 3.
- Phrearrhius e Leontide tribu Neocles, II, 295, 6.
- Phriapita, Parthus, a quo Arsacidæ reges genus ducunt, III, 586, 1.
- Phritiphantes, sacrorum scriba sub Amenophi rege, III, 495, 1.
- Phrixus, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35. Phrixus noverca Gorgopis aut Demotice, II, 62, 12. Athamantis et Nepheles f., quomodo Colchos pervenerit, III, 34, 37. II, 344, 6; Chalciopen, Ætææ f., dedit, II, 37, 36; pater Argi, Phrontidis, Melantis, Cytisori, Presbonis, IV, 405, 5. II, 39, 47. Phrixus pædagogus et in fuga comes Crisus erat, unde nata est de ariete fabula, II, 8, 5; immo ariete navis indicatur, IV, 539, 7.
- Phryxi portus ad Pontum, III, 13, 1, cum Dianæ templo, IV, 152, 33.
- Phrontis, Phrixus filius, IV, 405, 5.
- Phryges, III, 16, 18; antiquissimi, beatissimi; Rhem in honorem insaniunt, III, 595, 46. Eorum cultus, III, 8, 26; deus Sabazius, III, 14, 11; e Thracia in Asiam trajiciunt, regionemque Trojanam capiunt, II, 342, 2. Phrygiam harmoniam Hyagnis invenit, II, 287, 70. Phrygum inventum elymæ tibias, III, 482, 79. IV, 490, 5. Ph. avium volatum primi observarunt, IV, 490, 5; instituta quedam,

- III, 461, 128. Eorum rex Nannaeus, III, 524, 2. Phrygia et Lydia linguae mixtae sunt in dialecto Mysorum, II, 342, 2. Cf. II, 163, 191. Phrygia Hellespontica Leonato assignatur, III, 668, 1. Phryges : Androcottus, Atlas, Onnes et Toltes, Aesopus, q. v. Urbes : Dorylarum, Blandus, Sybra, Tymbrum, Ambasum, Manesum, Mantalus, Metropolis, Acmonia, Pharnacia, Azanium, q. v.
- Phryne, Epiclis f., Thespiensis; ejus statua aurea Delphis dedicata, intemperantiae Graecorum monumentum, IV, 295, 1. Proprium ejus nomen Mnesarete; Arislogitonis et Anaximenis (Euthia) contra eam orationes, II, 354, 5; ab Euthia accusata absolvitur, III, 50, 66 et 67.
- Phryni, Indiae populus, usque ad quem penetrarunt Graeci reges Bactriae, IV, 309, 5.
- Phrynichi Musae fabula quando docta, II, 248, 42. Phrynichus laudatur, II, 46, 1.
- Phrynichus, Stratonidae f., in Samo militum dux; Atheniensium in eum decretum, II, 622, 11.
- Phrynichus, 400 virorum assentator, II, 127, 73.
- Phrynis citharædus morem priscum cantandi mutavit, IV, 333, 7.
- Phryxa herba, IV, 291, 1.
- Phthia in Aegio Achaiae urbe a Jove columbam simulante amatur, IV, 346, 2.
- Phthiam venit Patrocles, III, 33, 35.
- Phthiotidis rex Hellen, III, 231, 31 a.
- Phthius, Amphictyones pater, III, 153, 21.
- Phulius, Assyriae et Babyloniae rex, in Judaeam invasit, II, 503, 11.
- Phuoro (Phruoro) sive Nilus, Aeg. rex xxxvi sec. Eratosth., II, 565.
- Phurnita, Libyae urbs, III, 607, 18.
- Phylace in Thessalia, postea Thebae, II, 264, 2.
- Phylacus, Aëoli nepos, Solis bovum custos, III, 31, 15. Mylis in Sicilia heroum habet, II, 376, 5.
- Phylacus, Protesilai pater, II, 301, 40; e Clymene pater Iphicli, IV, 380, 5.
- Φύλαρχοι, Athenis, II, 124, 57; Epidamni, II, 150, 140.
- Phylarchus, Leontis ad Marcellinum et Genserichum legatus, IV, 104, 30; iterum ad Genserichum missus (467), IV, 109, 40.
- Φύλας quid sit, II, 238, 9.
- Phyleus, Augae f., Eurydamiae pater, IV, 638 a.
- Φυλοδαμίδης Athenis, II, 108, 8.
- Phylonome, Nyctimi et Arcadiae f., mater Lycasti et Parrhasii, IV, 531 sq.
- Phyrinus, Aristomenis f., Gomphiensis, Thessalorum praetor (179 a. C.), III, 704, 2.
- Physcus, Assyriae fluvius, II, 74, 2.
- Physcus, Macedoniae urbs, IV, 510, 15.
- Physia, insula Cyzicena, IV, 392, 1.
- Phyto, Samia Sibylla, IV, 288, 4.
- Piasus, Larissae pater, III, 11, 34; filiae vim infert; ab ea in vini dolium detrusus perit, III, 368, 19.
- Picentia, opp. Etruriae, III, 608, 25. Picentini Pythagoram conveniunt, II, 273, 5.
- Pictoreus. V. Lictorius.
- Picus ὁ καὶ Ζεύς, IV, 542, 4, 544, 18 sqq.
- Pide, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
- Pidibotae, opp. Aethiopiae, III, 477, 42.
- Pieria, urbs Boeotiae, postea Lyncus, IV, 445.
- Pieriae in Mac. rex Acesamenus, IV, 509, 1.
- Pieria, Macedoniae urbs; patria Critonis hist., IV, 373.
- Pieres, Methonis frater, Lini pater, IV, 445.
- Pierus, Lini f., Aëagri p., III, 641, 20.
- Pilaris ludus ap. Coreyræos, IV, 359, 14.
- Pinara (l. e. rotunda), Lyciae urbs, Xanthiorum colonia, II, 343, 1.
- Pinarus, Tremili et Praxicles f., III, 236, 84.
- Pindaro cum Amphimene Coo contentio fuit, II, 188, 247.
- Pindari carmen ap. Rhodios aureis literis exaratum et in Minervae templo positum, IV, 410, 3. Ejus φῶς ἀστυατοπορεύσθαι, II, 323, 68. Pindari nulla Thebis statua, III, 122, 25. Pindari mors, IV, 172, 52. Quomodo poeta magadin appellaverit, II, 286, 66.
- Pindictora, Aethiopiae opp., IV, 351, 2. 478, 42.
- Piræus tripartitus, IV, 450, 4. Piræei incolae reliquis civibus δημοτικώτεροι, II, 125, 61.
- Pirene fons; prope eam vacca ardea stat, II, 314, 36.
- Pirithous, Ixionis f., II, 464, 1. Ejus nuptiae, Hippiae pictura, III, 134, 63. Ejus mors, IV, 538, 1. 547, 13.
- Pisa, III, 39, 14. Urbis situs, III, 121, 19. Pisa, priscum Olympiae nomen, III, 633, 6. Pisam venit Pelops, III, 367, 17. Pisae urbs Dyspontium, III, 605, 4.
- Pisandri Rhodii epigramma, III, 464, 147. Laudatur, IV, 541, 12.
- Pisander poeta, filius Nestoris Lycii, Severi imp. temp., IV, 171, 46.
- Piscis mirabilis, II, 412, 15; pisces sonum edentes in Ladone Arcadiae, II, 325, 73. III, 32, 20. 150, 6; quomodo concipiant, II, 32, 11; piscium pluvia, II, 294, 1.
- Pisidiae tyrannus Molcestes s. Mocerles, ejusque frater Semias, II, praef. xvii, 22. Pisidae Tabas in Lydia incolis frequentant, IV, 311, 9. Pisidarum instituta, III, 461, 130. Pisidiae vel Lyciae urbs Bubon, q. v.
- Pisidice Methymnaea patriam Achilli prodit; lapidibus obruitur, IV, 314.
- Pisirrhothus Rhodius, Callipatrae filius, Diagorae nepos, Olympionica; ejus statua, II, 183, 264.
- Pisistratus qua ratione tyrannidem occupaverit, II, 111, 17. Comia archonte, II, 294, 5. Tertio potiturus tyrannide in Palleniensium demo pugnam committit, II, 110, 15. 33 annis regnavit, II, 208, 1, 6; in Areopago judicium subit, II, 111, 17. Solonis affinis, II, 198 b. Solonis leges plerasque retinuit, II, 198 b. Pisistrato tribuuntur nonnulla, quae sunt Mysonis, II, 291, 89. Homeri carmina in gratiam Atheniensium interpolavit, IV, 426, 1. Ejus filius Thessalus, II, 209, 1, 6. — Pisistratidae, II, 77, 3. Olympii templum aedificant, II, 111, 17; ob ὄρεον tyrannide exciderunt, II, 111, 17. 491, 4; bellum iis inferunt Alcmaeonidae, II, 110, 16. Jubente Pythia, a Lacedaemoniis evertuntur, II, 110, 17. Pisistratidarum tyrannis quot annis steterit, II, 111, 17. Ab iis genus duxit Thucydides hist., III, 48, 54.
- Pisistratus Lacedaemonius, IV, 408.
- Pisistratus Lipareus, historicus, IV, 478.
- Pisistratus Orchomenius, IV, 515, 2.
- Piso Clazomenius causam coram Juliano dicit multa cum laude, IV, 21, 15.
- Pisus primus Olympicos ludos instituit, III, 603, 1.
- Pitane Laconica, Eurotae f., II, 627, 6.
- Pitane, Mysiae urbs, II, 222, 24. Ibi lateres cocti aquae in-natantes, III, 274, 52.
- Pittho post mortem Alexandri M. Mediam prov. obtinet, III, 668, 1.
- Pittho meretrix, Hieronymi tyranni Syrac. uxor, III, 102, 1.
- Pithyllus, ὁ τέως καλούμενος, luxuriosus homo, II, 310, 21.
- Pittacus Mytilenaeus, Hyrrhadii Thracis pater, II, 482, 53; asymneta creatus a Mytilenais contra exules, quorum duces Antimenides et Alcæus, II, 158, 172. 188, 297. IV, 562, 13. Ejus de ebriis lex, ibid. Ejus in filios intersectorum generositas, III, 521, 3; cetera ejus indoles, II,

- 317, 44 a. Ad eum phialen auream Cresus, ad reliquos sapientes Pittacus misit, II, 442, 6. Tripus ad eum a Croeso mittitur, II, 317, 440. Pherecydis phil. magister, III, 240, 139.
- Pittacus alter, legislator, ὁ μὲν πρῶτος, III, 577, 1.
- Pittheus Træzenius, Thesei avus; sapientiae ejus indoles, II, 136, 96. III, 305, 24. Henioches pater, II, 351, 13.
- Pitthensis pagus, III, 138, 78.
- Pitye, Cariae opp., IV, 134, 8.
- Placentiam (ad) Marcomanni contra Aurelium imp. pugnant, III, 197, 10. Placentini: Cornelius. Glaucius. Vetusius. Licinius. Marcellus. T. Numerius. T. Petronius. M. Terentius Albus. M. Antonius. M. Talpius Vitalis. C. Vattius Tertius, q. v.
- Placidia, soror Honorii, ab Alaricho captiva abducitur, IV, 58. Eam reddi Honorio jubet Adaulphus; non statim obtemperat Alarichus, IV, 61, 20. Placidiae cum Adaulpho nuptiae in Narbone urbe, IV, 62, 24. Adaulpho parit Theodosium, qui infans adhuc moritur. Noriens Adaulphus imperat, ut P. Honorio reddatur. Contra Singericus, Adaulpho in imp. succedens, summis eam contumeliis afficit, IV, 63, 26. Ab Valia restituitur Honorio fratri, IV, 64, 31. Libanium magnum occidi jubet (421), IV, 66, 38. Invita nubit Constantio (417), cui Honoriam et Valentinianum parit, IV, 65, 36. 59, 8. 615, 201, § 3. Post mortem Constantii nimiam colit cum Honorio familiaritatem, IV, 66, 39. Amor ille Honorii, opera et studio Spadose et Elpidiae nutricis et Leontii curatoris, in odium vertit; Placidia Ravenna pulsa Constantinopolim ablegatur (423), IV, 66, 40. Constantinopoli a Theodosio II in Italiam contra Joannem tyrannum dimittitur cum Valentiniano L., cui submissus est exercitus; caeso Joanne, Placidia Ravennam ingreditur, IV, 68, 46.
- Placidia junior, Valentiniani III et Eudoxiae f., apud Genserichum degit captiva; reposcit eam Marcianus, IV, 101, 24. A Gensericho dimissa nubit Olybrio, IV, 104, 29.
- Placitus in aula Theodosii, IV, 612, 192.
- Placius Mysiae mons, sub quo Thebe Placia, II, 239, 11.
- Planctus petrae in freto Siculo, IV, 473.
- Plango, Milesia meretrix, IV, 452.
- Plangon Eleus, plangonii unguenti inventor, II, 630, 23. III, 134, 61.
- Plarassenses in Caria, IV, 311, 8.
- Plataeas post Deucalionis diluvium novis colonis ex Argis frequentavit Polybus, bovem sequens sec. Polyidis oraculum; hinc Bucerae fons Plateis, III, 575, 18 a. Via Tanagra Plataeas ducens; urbis descriptio; incolarum indoles, II, 257, 11. Plateenses num in stoa Poecile Athenis picti, II, 621, 8. Plateam, ἀλαζονείας sedes, II, 260, 25. Plateenses: Aristion, Daimachus, Psaon, q. v.
- Plathane, Hippiae Elei uxor, quam viduam Isocrates duxit, II, 59 b, not.
- Plato, Perictiones et Aristonis, vel, sicuti credebant, Apollinis filius, II, 316, 43; in Aegina in Phikladio domo natus est, III, 580, 23. Collytensis pago erat, IV, 306. Ejus magistri Dionysius et Ariato; unde Plato dictus sit, III, 243, 143. 4, 13; ludis Isthmiis luctatur, II, 243, 24; ludis Olympiis, III, 5, 14. Dionem in Sicilia convenit, III, 5, 14; ter militavit, ad Tanagram, ad Corinthum, ad Delium, II, 282, 32. Ejus Πλάτωνα tota fere in Protagorae Ἀνδρογύνη, II, 282, 37. Contra absentem ἢ Παρίκατος peregrinos homines excitat, II, 282, 35. Ejus opera Philippus Amyntae f. regnum adeptus, IV, 357, 1. A Dionysio traditur Poliklides venundandus; ab hoc in Aeginam abducitur, III, 581, 24. 578, 6. Ejus statuum in Academia posuit Mithridates Persa, III, 578, 7; a Pythagoro reorum consortio exclusus est, III, 6, 2. Dionii mandat ut Pythagoricos libros a Philolao emat, III, 163, 16. Leges scribere Megalopolitanis etsi rogatus noluit, III, 521, 8. Quando sit mortuus, III, 4, 12. 43, 33. 579, 12; pediculari morbo obiit, IV, 434, 2. De ejus vita, ingenio, philosophia, IV, 172, 53. Platonis de Chærito et Antimachio iudicium, II, 485, 65, 67. Parum aptus ad judicandos poetas, II, 485, 67. Ejus malevolentia, IV, 412, 1; primus argumentationem per interrogationes introduxit, III, 580, 20. Platonis dicta, II, 196, 7. III, 48, 53. Platonis dialogi genuini 56 numero, III, 580, 21. Platonis dialogi adulterini, III, 579, 13. Phædrus, scriptum juvenile, II, 243, 25. E Philolai scripto in Sicilia emto Timæum suum transcripsit, III, 42, 25; multa ex Epicharmo mutuatus est, IV, 297, 7. Sophronis mimos diligenter lectitavit, II, 480, 45. Critoni sermones tribuit, qui fuerunt Aeschinae, II, 490, 2. Democriti commentarios comburere voluit; ne id fieret, quinam impediverint, II, 290, 83. Platonem Demosthenes audiit, III, 117, 9. 49, 60; Clearchus, Heracleae tyrannus, III, 526, 1; Lasthenia et Axiothea, II, 243, 26.
- Plato comicus laudatur, II, 353, 1. Ejus Cleophon fab. sub Callia archonte scenae commissa, II, 248, 42.
- Plato, causidicus celebris, Gerasenus, III, 575, 17.
- Plato quidam praedotriba, II, 282, 34.
- Plantianus praefectus Severi imp. jussu occisus, IV, 588, 130.
- Pleiades unde nominatae, III, 156, 42.
- Pleione, Oceani f.; ejus ex Atlante filiae, III, 156, 42.
- Plesirrhous Thessalus, Herodoti amasius, IV, 277, 1.
- Pleuron, Aetoli f., a quo Pleuron urbs nominata est, pater Curetis et Calydonis, II, 442, 8.
- Pleuron, Aetoliae urbs, a Pleurone vocatur, II, 442, 8. IV, 315, 8.
- Plinius, e Scythia oriundus, consul an. 419, Singilachum necessarium cum Esia ad Ruam Hunnum mittit; mox ipse cum Dionysio ad Attilam legatus proficiscitur (433), IV, 71, 1. Epigenem sibi adjungit, 46. Ejus gener Armatius, IV, 93, 14.
- Plinthine, Egypti urbs, ubi vitis primum exstitit, IV, 391.
- Plithenes (alii Nicostratus), Menelai et Helenae f., III, 340, 18.
- Πλάτεις pisces, III, 140, 82.
- Pluto, i. q. Axiocersus Cabirus, III, 154, 27; i. q. Sarapis Egyptiorum, II, 198 a. Plutonis pellex Mentha, IV, 331, 6. Plutonis colossus, Sinope Alexandriam translatus, ubi Sarapidis nomen invenit, II, 614, 78. Pluto Arimanius Persarum, III, 53, 78. Pluto apud Phoenices Muth, III, 569, 24.
- Plutonia insula in mari Atlantico, IV, 443, 1.
- Plutus, Jasionis f., IV, 471.
- Plutis et Jovis filius Tantalus, III, 305, 20.
- Pluvia aerea, III, 323, 10.
- Pythagoras numeribus ab Alexandro M. post Tyri expugnationem honoratus, II, 472, 12.
- Ποδάγρα Ἀρπύριος, II, 628, 14.
- Podalirius, Aesculapii et Epionis f., IV, 324, 22.
- Poras, Croesi f., Carani pater, III, 690.
- Poecile Athenis, IV, 450, 5.
- Poecile stoa Sicyone, a quonam aedificata, III, 120, 14.
- Pormen, Dardanidis et Herculis f., a quo Pormen prope Heracleam locus vocatus est, II, 348, 1.
- Polemarchorum porticus Philiunte, III, 133, 58.
- Πολέμαρχος. V. Archon.
- Polemarchus Locrus perjurus; pernam quomodo dederit, II, 321, 30.
- Polemo Iliensis, Periegetes, III, 108.

- Polemo Atheniensis philos., II, 79. Ejus et Cratetis amicitia. IV, 167, 38.
- Πωληταὶ καὶ πωλητήριον, II, 122, 51.
- Πολιτεία, carmen Chrysogoni, quod vulgo Epicharmo tribuitur, II, 289, 80.
- Πολιτοφυλάκας Larisæ, II, 152, 151.
- Polium, Troadis opp., 370, 21.
- Polla Donata, e Bononia longæva, III, 609, 2.
- Pollia Polla, Spuriæ f., ex Ætosia urbe longæva, III, 608, 29.
- Pollis Argivus, Syracusarum rex, Bibliam vitem ex Italia in Siciliam transtulit. Hinc Pollium vinum, II, 15, 7. II, 136, 95.
- Pollis Lacedæmonius Dionysii jussu Platonem vendit; a Charmandro accusatus absolvitur, III, 581, 24; in undis perit, III, 578, 6.
- Pollux Amycum pugilatu vincit, II, 19, 9.
- Polymbria. V. Polys.
- Polys, Polymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Polus Ægineta, histrio, Archiæ Thurii discipulus, II, 368, 18.
- Polyænus Sardinus et Atheniensis, III, 522.
- Polyanthus, Cyrenæus, hist., IV, 479.
- Polyarches. V. Dardanus.
- Polyarchus Halicarnassensis, Panyasis pater, II, 482, 57.
- Polyarchus ὁ ἡλικαρόης, a Dionysio juniore legatus mittitur Tarentum, ubi cum Archyta obambulans voluptatem sectandam esse demonstrare studet, II, 276, 15.
- Polybias, Nauclidis pater, III, 193, 6.
- Polybius. Contra eum disputat Posidonius de zonis terræ quinque, III, 277 sqq.
- Polybus, Glauci pater, Mercurii et Eubææ f., III, 202, 6. Corinthi Œdipum educat, III, 366, 15.
- Polybus Argivus Platæas colonis frequentat; datum ei oraculum, III, 575, 18 α.
- Polycaste, Nestoris filia, Telemachi uxor, Perseptolis mater, II, 147, 130.
- Polycharmus Naucratis, historicus, IV, 479.
- Polycles Naxius, Polycrites pater, IV, 303.
- Polycletus Larissæus, pater Olympiadis, quæ Demetrio τῷ καλῷ peperit Antigonom Dosonem, III, 703, 1.
- Polycrates Samius tyrannus, III, 105, 2. Multis e civitatibus Samum ornat; ejus liberalitas; naves construxit, quæ Samiæ appellantur. Anacreontis poetæ in amando puero rivalis, IV, 299, 2. Opera publica fecit ex bonis, quibus cives spoliaverat, II, 160, 180. Militum bello cæsorū matres ditioribus alendas tradidit; hinc proverbium, II, 481, 49. Ejus tyrannidem aversatus Pythagoras patriam relinquit, II, 272, 4; tyranni luxus, II, 333, 2; omne genus molliæ Lydorum æmulatur, II, 310, 22. De cruce depositus in sandapila deportatus est, II, 56, 12.
- Polycrates, Atheniensis, Zoili magister, II, 85 α. Ejus in Socratem oratio spuria, III, 578, 5; orationem scripsit, quam contra Socratem in judicio dixit Polyeuctus, III, 583, 38. Cf. III, 43, 32.
- Polycrates historicus, IV, 480.
- Polycrite, virgo Naxia, quomodo patriam a Milesiorum et Erythræorum copiis obsessam liberaverit, II, 156, 168. IV, 26, 1.
- Polycritus, Ætolarchus, e Locride hermaphroditum infantem genuit. E sepulcro exurgens eum aufert et devorat, III, 613, 31.
- Polydamna, uxor Thonis sive Thumis, regis Ægypti, IV, 485, 2.
- Polydorus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
- Polydorus, Peleiæ Eurydice vel Antigona vel Laodamia f., IV, 506, 3.
- Polydorus Teius, medicus, Antipatri convicto utilis, IV, 357, 7.
- Polyeuctus Acharus, Œnonæ imitator, II, 285, 53.
- Polyeuctus Socratis accusator, III, 43, 32; orationem a Polycrate scriptam in judicio dixit, III, 583, 38.
- Polyeuctum Atheniensem oratorem tradi sibi postulat Alexander M., II, 472, 9.
- Polygnotus Thasius, Aglaophonis f., cur civitate ab Athen. donatus sit, III, 481, 71. Cf. II, 182, 257.
- Polygnotus historicus, IV, 481.
- Polyidus vates, III, 575, 18 α. Curani f.; ejus ex Eurydamia liberi, IV, 638 α.
- Polymele Æsoni Jasonem parit, III, 302, 3.
- Polymele, Pelei f., Menortio Patroclum parit, IV, 477, 2.
- Polymele, Actoris f., uxor Pelei, IV, 505, 2.
- Polymnastus, Philasius, Pythagoreus, II, 275, 11. 12.
- Polymnestor Milesius Olympionica, cursu leporem assecutus, IV, 540, 27.
- Polymnestus, pater Euphorionis, III, 71.
- Polymnia, Orpheus mater, III, 303, 8.
- Polynices ad Adrastum venit, III, 157, 48. Eriphylen sibi conciliat dato monili, III, 305, 23.
- Polypemon, Scironis latronis pater, IV, 514.
- Polypheme, Autolyci f., Jasonis mater, II, 37, 37.
- Polyphemus, Argonauta, Neptuni f.; IV, 498, 10. Hylam amat, IV, 498, 9; in Mysia relictus Cium condit; contra Chalybes pugnans perit, II, 380, 18. IV, 346.
- Polyphemus Galatææ in Ætna fanum consecrat, II, 479, 43. Siciliæ regulus, frater Cyclopi, IV, 551, 24.
- Polypi natura, II, 318, 47; sanctus apud Træzenios, *ibid.*
- Polysperchon in Cassandri gratiam interfecit Herculem, Alexandri M. filium, III, 697, 2. Ejus mores, II, 476, 29.
- Polystephanus urbs, postea Præneste, III, 633, 3.
- Polystratus, ex Ægypto Letopolita, IV, 310.
- Polytecus, Chlorum tyrannus, IV, 431.
- Polyxenus sophista; ejus τῆς ἀνδρῶνος, II, 300, 24.
- Polyxo, Hyas, III, 304, 19.
- Polyzelus, Messenius, Ibyci pater, II, 12 α.
- Polyzelus Rhodius, hist., IV, 481.
- Pometianæ manubiæ, III, 89, 10.
- Pomoni (M.) Severus e Tannetana urbe longævus, III 609, 2.
- Pompejopolitanus, Creperius Calpurnianus, q. v.
- Pompejus magnus. Ejus pater homo perditus, III, 200, 5. A Lucullo ad persequendum Mithridatem mittitur, III, 549, 45. Mithridatis literas secretas invenit, III, 314, 1. Cur in Ægyptum mitti cuperet ad reconciliandum Alexandrinis Ptolemæum Auletem, III, 322, 6. Ejus contra Judæos res gestæ, III, 418, 87. In Syria a Judæis et Ægyptiis per legatos ei oblata munera, III, 493, 11. Pecunia ab Antiochenis accepta, Antiochum Asiaticum, regnum Syriæ sibi petentem, neglexit, III, 716, 26.
- Pompejus (Cn.) Gallus, consul (49 p. C.), III, 622, 51.
- Pompholyge Oceano Asiam et Libyam parit, II, 349, 1.
- Pompilius ab Apolline in piscem cognominem transformatur, III, 313.
- Πομπύδος, piscis sacer, II, 43 δ.
- Pomposius (C.) Montianus, longævus, III, 609, 2.
- Pompilius, Theophrasti servus, philosophus, IV, 455, 5.
- Pontus in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.
- Pontus Euxinus Hyrcano mari æqualis, II, 444, 7; ad ejus oram dextram populos subactos transtulit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 10.
- Porcia, M. Bruti uxoris, nex, III, 419, 90.
- Porcius Cato ab Acilio Glabrione consule post pugnam ad Thermopylas contra Antiochum commissam, victoriæ nuntius Romam mittitur, III, 616, 32.

Πορφυράτοι. III, 120, 16.
 Porphyrio avis, III, 133, 59.
 Porphyrius Tyrius, scriptor, III, 688.
 Porsenna, Etruscorum rex, et Mucius Scaevola, IV, 320, 2. 517, 4.
 Portensius (C.) Fronto, Bononiensis, III, 608, 29.
 Porus Indiae rex, III, 668, 1; ab elephante vocem edente monetur, ne contra Alexandrum M. arma moveat, IV, 388, 8. Ad Augustum legatos mittit, III, 419, 91.
 Posidippus comicus laudatur, II, 257, § 11. 264, 7.
 Posidippus historicus, IV, 483.
 Posidoniatæ in Tyrrihenorum aut Romanorum barbariem delapsi, unum tamen adhuc festum Græcanicum in Græcæ ipsorum originis memoriam celebrant, II, 291, 90.
 Posidonius, pater Acheloi, III, 631, 8.
 Posidonius Alexandrinus, III, 249, 172.
 Posidonius Olbiopolita, III, 250.
 Posidonius Apamensis vel Rhodius, phil. et hist., III, 245 sqq.
 Possis Magnesius, scriptor, IV, 483.
 Postumii Megelli consulis (294 a. C.) res gestæ, III, 90, 14.
 Postumius (A.) Albinus, historicus, III, 173.
 Postumus (M. Cassianus Latinus Postumus), qui in Gallia purpura potitus est (261), quid Gallieni legatis responderit, IV, 194, 6.
 Potagogides Hieronis tyranni, II, 171, 221.
 Potamitis, e. q. Aeria.
 Potamius quaestor ab Honorio legatus ad Attalum mittitur, IV, 59, 13.
 Potamo Mytilenæus, Lesbionactis f., III, 505; Tiberii imp. familiaris, IV, 174, 55.
 Potamogallitæ in Phrygia, III, 233, 47. Potamogalleni, III, 202, 5.
 Πόθος, Cupido, in Phœnicum mythologia, III, 568, 20.
 Περσικός, panis Persicus, II, 92, 14.
 Potidæam coloniam ducens Euagoras perit, III, 393, 60.
 Potnia, Bœotiae urbs, Glauci patria, III, 301, 1. Potniorum fons, IV, 436, 6.
 Præneste urbs, olim Polystephanus, III, 633, 3; unde nomen habeat, IV, 531, 2; a Telegono condita, IV, 330, 2.
 Prænestes, Latini f., Ulyssis nepos, IV, 531, 2.
 Pramnium scopulus et Pramnium vinum in Icaro insula, IV, 493, 2. 404, 2.
 Prasii, gens Indica; ejus instituta, III, 464, 146. IV, 288, 1; regionis ejus bestiae, ebenus, lapides esculenti, II, 310, 10 sqq. Prasiorum rex Sandrocottus, II, 397 a.
 Præsum, Cretæ urbs, IV, 507, 12.
 Pratinas poeta, II, 287, 73.
 Pravilus vel Praviles, Phæxiæ f., Scotusæus, Thessalorum prætor (189 a. B.), III, 704, 2.
 Praxagoras Atheniensis, hist., IV, 2.
 Praxander o Iacolemonia in Cyprum venit, III, 31, 12.
 Praxidamas musicus; de eo vel contra eum scripsisse videtur Aristoxenus in Πραξιδάμαντιος, II, 284, 51.
 Praxidamus, Ol. 249 Olympionica, III, 674, 16 a.
 Praxidica sive Ogygia, Tremili patris uxor, 4 filiorum mater, III, 236, 84. 235, 75. Cf. voc. seq.
 Praxidicæ dem et Oxygis filia: Alalcomenia, Thelxinia, Aulis, IV, 394, 3; vel Soteris et Praxidices filia, Virtus et Concordia, III, 159, 17. Praxidices dem nonnisi caput consecrare solebant, ib.
 Praxilla Adonide stupidior, proverb., III, 147, 100.
 Praxion historicus, IV, 483.
 Praxiphæa, gramm., II, 12 a.
 Praxiteles Cnidiae Veneris statuam ad formam Cratinæ meretricis effinxit, IV, 482.
 Praxonidas, Iphili p., III, 603, 1.

Presbon, Phirxi filius, III, 405, 5.
 Priamus, Trojanorum rex, filius Zeuxippæ vel Stremôis vel Thoasæ, IV, 491, 6. Ad Davidem legatos mittit, IV, 550, 24. Ejus ad Teutamum Assyriorum regem literæ, III, 626.
 Priapis, Pheretis filia, Menætio Patroclum parit, IV, 477, 2.
 Priapus, Mysia urbs: ab ea Troas regio incipit, II, 65, 2.
 Priapus s. Prieus, de sole allegorice intelligendus, III, 592, 32. Priapus hermaphrodita, III, 155, 35.
 Priene, Thebanorum colonia, IV, 473, 5. Prienenses Samios clade afficiunt; septennio post ipsi a Milesiis prope Ἀπὺν locum clade afficiuntur (τὸ ἀπὸ Ἀπὺν σκῆτος); Biantem ad Samios legatum mittunt, II, 160, 179. Prienenses post prælium ad Quercum commissum, fines ditionis Samiorum constituentes, Carium et Dryusam et proximam his regionem Samiis concedunt; Lysimachi temporibus de Batinete regione cum iisdem Samiis litigant. Postea nova exstitit de iisdem regionibus contentio, II, 336, 6. Priensibus Miletum vel Samum prodit Cilliophon, II, 334, 1. Prienses: Bias, Myron, Palæphatus, Salarus, q. v.
 Prima vel Primis, ultimum olim Thebaidis oppidum, postea in Blemmyarum potestate, IV, 66, 37. III, 478, 42.
 Primus (Promotus?), præfectus Norici, legatus imperii occid. ad Attilam, IV, 84.
 Prias, Indiae fluvius, II, 414, 18.
 Priolaum, Tityæ f., cantilenis lugent Mariandyni, IV, 353, 4. III, 14, 9.
 Priscus, dux copiarum, Philippopoli a Gothis obsidione inclusus. Ad eum Decii imperatoris literæ, III, 676, 19.
 Priscus philosophus (Juliani in exp. Persica comes), IV, 21, 19.
 Priscus philos. in tumultu Gothico, Allaricho per Thermopylas in Græciam irrumpente, perit, IV, 43, 65.
 Priscus Panites, historicus, Maximinum in legatione ad Attilam comitatur. Quid in ea egerit, IV, 78 sqq.
 Proæresius, Eunapii magister, in quem infensior erat Julianus imp., III, 24, 25.
 Probus imp. a Martiniano incitatur, ut arma moveat contra Carum rebellem (282), IV, 198, 11. Cf. de Probi rebus, IV, 13, 3. 600, 158 sqq.
 Probus, Olybrii f., vir ditissimus, IV, 67, 44.
 Προχρητορία δερπασοποιίας, II, 116, 32.
 Prochyta insula unde nomen habeat, III, 97, 1.
 Proconneus, insula Cyzicensis, IV, 392, 1; a cervis nomen habet, IV, 395, 12. Proconnesius lapis erat, quem Rhea Jovis loco devorandum Saturno dedit, IV, 290, 7. Proconnesum fugit Miletus, III, 396, 63. Proconnesii: Aristæas, Bion, Deiochus, q. v.
 Procles, Aristodemi f., Sai p., III, 603, 1.
 Procles Epilaureus, Melissa pater, IV, 487, 6.
 Procles, Xenocratis disc., Περὶ σοφῶν scripsit, II, 342 not.
 Procles Carthaginiensis, hist., IV, 483.
 Procles archon, IV, 287, 1.
 Procli philosophi discipulus Pamprepius Thebæus, IV, 131, 20.
 Προχλῆνα quid?, IV, 360, 3.
 Procopius, Juliano in exp. Persica dux cop., IV, 4. Juliani propinquus, contra Valentem rebellat; Heraclius cynicus eum forti animo esse jubet, IV, 26, 31 et 32. Ad Thyatira prælio commissio, agro Hormisiam, Procopi ducem, viacunt copiarum imperatoris, IV, 27, 34. Procopius rebellis Gothorum auxilium petiverat; qui rebus jam confectis advenerunt, IV, 28, 37.
 Procopius, Anthemii f., cum Marciano fratre contra Zenonem rebellans, victus ad Theuderichum Triarii f. in Thraciam fugit, IV, 137, 1. 619, 211 § 3 sqq. Zeno eum

- tradi sibi postulat; at non obtemperat Theuderichus, IV, 131, 19.
- Procopius historicus. De eo Menandri vox, IV, 233, 35 a.
- Procris, a Cephalo invito necata, III, 309, 5.
- Proculus, Tatiani f., praefectus urbanus, a Rufino in carcerem conjicitur, IV, 40, 59.
- Prodicus sophista, II, 59 a.
- Πρόδρομοι τῶν πρυτάνεων ap. Athen., II, 112, 22 et 23.
- Proetus, Siliurnobææ vel Antææ maritus, Bellerophonem ad Jobatem in Lyciam misit, II, *præf.* p. vii. III, 303, 11, 549, 21. Crimine vacuum esse Bellerophonem comperit, III, 367, 16. Proeti filias sanavit Æsculapius, IV, 479.
- Prolyte, Agesilai regis f., II, 240, 17.
- Προμάχεια, festum Lacedæm., II, 626, 4.
- Promachus, Paophidis f., III, 638, 7.
- Promalanges, κολάων in Cypro genus, II, 311, 25.
- Promathidas Heracleota historicus, III, 201.
- Promathion historicus, III, 202.
- Promedon Naxios, Naxeram Milesiam adulterans et Naxum abducens, causa fuit belli inter Naxios et Milesios gesti, II, 156, 168 b.
- Promethea, festum Athen., III, 117, 8.
- Promethei fabula quid significet, II, 292, 92. Prometheus vincitur, quod Minervæ amore captus erat, II, 474, 19.
- Prometheus, rex Scythiarum, regione ob Aquilæ fluvii inundationem submersa, a Scythiis fame pressis in vincula conjicitur; ab Hercule, Aquilam fluvium avertente, liberatur, II, 34, 23. IV, 293, 6. Prometheus, literarum inventor, II, 3 a. Quando vixerit, IV, 547, 13. Prometheus in Academia Athen., III, 341, 24.
- Prometheus; sic Achilles cognominabatur, IV, 337, 1.
- Prometheus Cumanus mille viris remp. administrandam tradidit, II, 217, 11, 6.
- Promnesus, Cephalæniæ tyrannus, immitis homo; ejus leges; ab Antenore occiditur, II, 222, 32.
- Pron, Argolidis promontorium, III, 24, 3.
- Pronæa Minerva ap. Delphos, IV, 506, 7.
- Pronapidas, Homeri magister; ejus artas, II, 10, 10.
- Pronomus tibicen, Alcibiadis magister, II, 486, 70.
- Prophthasia, Drangenæ urbs, olim Pirada, III, 643, 32.
- Propis, Rhodius citharædus, II, 319, 50.
- Propylæa Athen. quinquennio absoluta; in ea impensa 2012 talenta; eorum architecti, IV, 425, 1.
- Propylus, Heracleota, Brithagoræ patris comes, III, 557, 60.
- Prosa oratione qui primi libros condiderint, II, 2 a. Proseæ orationis apud antiquissimos scriptores indoles, II, 2 b.
- Prosa, opp. Æthiopæ, III, 477, 42.
- Προσάδωνοι, Arcades, II, 133, 69. III, 150, 4. 325, 4.
- Proscleus, Arcadum rex, III, 150, 4.
- Proserpina, e. q. Axiocersa in Cabiris, 154, 27. Proserpinæ opus, Besbicus insula, IV, 288, 1. Ubinam a Plutone rapta sit, IV, 377. Κόρεια, ludii Arcadici, III, 123, 25.
- Προσωποῦντα, vas, III, 146, 94.
- Προσυμναία Juno in Argolide, IV, 292, 3. 522, 1.
- Protagoras sophista, II, 59 a. Mæandri vel Arlemonis f., II, 90, 6. Democritum audivit; σοφία appellabatur, III, 583, 36. Ejus cum Pericle disputationes ineptæ, II, 56, 11. Protagoræ in Ἀντιλογικοῖς tota fere est Platonis Πολιτεία, II, 282, 33.
- Protagorides Cyzicenus, IV, 484.
- Protarchus Trallianus, hist., IV, 485.
- Proterius Alexandrinum episcopatum synodi suffragio sortitur, dum alii Dioscorum requirebant; hinc orta seditio, IV, 101, 22.
- Proterius e Cephallenia oriundus philos., quando perierit (an. 306), IV, 43, 65.
- Protesilaus e Phylace Thessaliæ copias contra Trojam duxit, II, 254, 2. Ejus custos Dardanus Theasalus, II, 301, 40.
- Proteus pater esse credebatur Apollonii Tyanei, IV, 155, 1.
- Prologia, Opuntis f., e Jove mater Locri, II, 145, 118.
- Protonachus, frater Byzantiorum, contra Thraces feliciter res gessit, IV, 152, 31.
- Protonoe, Dysaulæ et Baubonis f., II, 339, 3. III, 302, 6.
- Protus Massiliensis, Nani pater. Ab eo Protiadarum gens Massiliæ, II, 176, 239.
- Προξένων δίκαι, polemarchi jurisdictio, II, 114, 28.
- Proverbia, II, 32, 13. 90, 4. 98 a. 130, 87. 131, 88. 143, 110. 149, 139. 150, 143. 155, 167. 159, 176. 160, 179. 169, 181. 163, 193. 165, 200. 166, 206. 184, 265. 188, 280. 215, 10. 223, 38. 234. 235, 6. 250, 50 sq. 288, 77. 305, 5. 317, 44 a. 318, 46. 319, 48 sqq. 348, 7. 481, 49. 487. 76 et 80. III, 72, 6. 124, 30. 136, 73. 147, 100. 148, 101. 150, 2. 156, 43. 157, 49. 206, 10. 266, 39. 309, 19 sq. 326, 30 sqq. 339, 14. 515, 28. 524, 2. 644, 48. IV, 69, 394, 5. 448, 8. 507, 13.
- Prusia urbs, olim Cius (Cierus), a Rom. in bello Mithr. capitur, III, 540, 27. 547, 41.
- Prusias, Ziææ f., rex Bithyniæ, a Philippo V Apameam accepit, III, 51, 72. Heracleisibus ademit Tium et Cierum (quam Prusiam de se nuncupat); deinde ipsam Heracleam oppugnat; crure fracto, obsidionem solvit, et non multis annis post moritur, III, 340, 27.
- Prusias ὁ μονόδου (Prusias τοῦ κυνηγοῦ f.), III, 600, 75.
- Prusias, poculi genus, a Prusia nomen habet, IV, 461, 1.
- Πρύλις saltatio, II, 166, 205.
- Prytanum ἐπιστάται, III, 635, 2.
- Prytanis, Eurypontis f., Lycurgi pater, III, 603, 1.
- Prytanis, peripateticus, Euphorionis magister, III, 71. IV, 417, 21.
- Psalterium Alexander Cytherius perfectius reddidit et in Ephesiæ Dianæ templo dedicavit, III, 482, 77.
- Psamathe Nereis Æaco Phocum parit, III, 33, 35.
- Psammétique vel Psammite, insula ad Delum, unde nomen acceperit, IV, 591, 2.
- Psammeticus, Gorgi f., Periandro in Corinthiorum tyrannide succedit (assumpto nomine Cypseli), II, 140, 102 a. III, 394, 60. Ejus nex, *ib.*
- Psammeticus, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 4), II, 593. IV, 333, 2. Nili fontes investigaturus, pueros ἰχθυοφάγους aluit, II, 323, 74.
- Psammus, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 3), II, 592.
- Psammuthis, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 6), II, 593.
- Psammuthis, Mendesium, rex Æg. (dyn. XXIX, 3), II, 597.
- Psaron Plataensis, hist., III, 198.
- Psaphidæ in Attica, II, 256, § 6.
- Psebo, Æthiopæ regio, II, 98, 4.
- Ψῆφοι judicium Athen., II, 118, 36, 37.
- Ψευδεγραφή γραφαί, Thesmothetarum jurisdictio, II, 116, 31.
- Ψευδοκλητείας γραφαί ad Thesmothetas pertinent, II, 116, 31.
- Ψευδομαρτυρίων τῶν ἐξ Ἀρσιονάγου δίκαι Thesmothetæ introducunt, II, 116, 31.
- Pseudophilippus, olim Andrisus (quem vide), Macedoniam regnum sibi vindicaturus, primum a Macedonibus repellitur, mox urbibus eorum potitur, II, *præf.* xv, 16; exercitus ducem constituit Telestem; quo ad Romanos deficiente, uxorem ejus necat, II, *præfat.* xv, 18. Cf. III, 702, 13.
- Psiilius fl., inter Thyniam et Bithyniam, IV, 354, 4; ad quem Rhebantia regio, III, 594, 41.
- Psimada, Isauriæ opp., IV, 134, 3.

Psinaches Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 6), II, 590.
 Psinaphus, Ægypti opp., III, 237, 110.
 Psittace, urbs ad Tigrim, III, 656.
 Psittacus avis, IV, 65, 36.
 Psophis, Echephronis et Promachi mater, III, 638, 7.
 Psophis, Arcadiæ urbs, olim Phegea, III, 638, 7.
 Pausannes, Æg. rex (dyn. XXI, 2), II, 590.
 Pausannes Tanita, rex Æg. (dyn. XXI, 7), II, 590.
 Psychia, vetus Amorgi nomen, III, 379, 47.
 Psycterus, Thraciæ locus, unde nomen habeat, IV, 313.
 Psylli in Libya anguium morsibus quomodo medeantur, II, 382, 3. Gentis historia, III, 197, 20.
 Psyllus, a quo Psyllorum gens, Amphithemis f., IV, 294, 1. III, 197, 20.
 Pteemphanæ, Æthiopiæ gens, canem pro rege habent, IV, 333, 1 et 2.
 Pteleæ (aliis Pteleum), una ex quattuor Doridis urbibus, II, 239, 12.
 Pterelaus, Hippothoes et Neptuni f., pater Teleboæ et Taphi, II, 28, 1. Sec. nonnullos Pterelaus filius fuit Teleboæ, *ibid.* et II, 67, 1.
 Ptolemais, Phœniciæ urbs, olim Ace, III, 633, 5. 644, 40. Prope eam Tryphon Sarpedonem vincit, III, 234, 10.
 Ptolemæus Alorites post Alexandrum II in Macedonia regnat annis tribus, III, 691.
 Ptolemæus I Lagi, num Mallensi pugnae interfuerit, III, 321, 1. Ægyptum et Libyam obtinet; vicarius ei adjungitur Cleomenes, III, 668, 1. Ptolemæi I Soteris regni tempus, III, 719, 1. Hierosolymis potitur, III, 197, 19. Judæos multos Alexandriam transducit, inter eosque Ezechiam sacerdotem, II, 393, 14. Demetrium Poliorcetem ad Gazam prælio vincit. Seleucum in Syriæ regnum evehit, III, 707, 4. II, 393, 14. Pæzane a Rhodiis celebratur, III, 410, 1. Demetrius Phalereus eum prohibere vult, ne filio Philadelpho regno cederet, III, 170, 10. Idem suadet ut regnum impertiretur filiis ex Eurydice susceptis; at non obsecundat rex, III, 47, 50. Ptolemæus ex Eurydice, Antipatri filia, genuit Ptolemæum Ceraunum, III, 699, 5. 696, 6. Ejus filiam Lysandram ducit Alexander Cassandri filius, III, 695, 3. 698, 3. Primus navem 12 ordinum exstruxit, III, 33, 29. Plutonis colossus Sinope Alexandriam transferendum curat, II, 614, 78. Apud eum versabantur Hecataeus Abderita, II, 384 a, et Diogenes Iasensis, IV, 161, 16. Stilponem magni fecit, IV, 171, 61.
 Ptolemæus Ptolemæi Lagi et Eurydice f., Ceraunus, frater Arsinoes, Agathoclem, Lysimachi f., e medio tollit, III, 532, 8. Post mortem Lysimachi ap. Seleucum magno in honore est; benefactorem hunc interficit; copiis ejus potitus in Macedoniam transiit, victoque Antigono, regnum adeptus est, III, 533, 11. 13. III, 699, 5. 696, 6, 703, 1. Arsinoen sororem ducit, ejus ex Lysimacho liberum trucidat, mox ipsam regno pellit, denique prælio contra Gallos captus et disceptus est, III, 534, 14.
 Ptolemæus II Philadelphus, cum patre annis duobus, post eum annis triginta octo regnat, III, 719, 1. Philadelphus (Tryphon, III, 710, 9) Ephesum in potestate habet, III, 710, 8. Syriæ regiones cum Damasco occupat, Orthosiamque obsidione cingit, 710, 9; inter tutores est filiorum Nicomedis, III, 537, 22. Heracleiensi bus triticum mittit, et Herculis templum in arce eis exstruxit, III, 538, 23. Ejus copiae a Gallis Mithridatis et Ariobarzani sociis in Asia clade afficiuntur, IV, 312, 13; primus Troglodyticen excussit; Arsinoen urbem de sororis nomine, et præterfluentem fluvium de se Ptolemæum appellavit, III, 471, 41. Ejus sororem (III, 238, 19) Arsinoen ducit Lysimachus, III, 530, 4; parentibus et Arsi-

noæ et Philoteræ sororibus templum ædificavit, II, 374, 15; in sororis maritum dicterium Soladis, qui propterea in mare demergitur a duce Ptolemæi Patroclo, IV, 416, 12. Ptolemæi amasæ: Didyme, Belistiche, Agathoclea, Stratonice, Myrtium, III, 186, 4. Ejus pincerna, Clino puella, III, 67, 3; quomodo Pt. Sosibium grammaticum luserit, II, 629, 21. Ejus navium numerus, III, 55, 1. Primus navem 30 ordinum construxit, III, 33, 29. Obeliscum a Nectanebo excisum Alexandriam per Satyrum architectum devehendam curavit, III, 65, 2. Ptolemæi Philadelphi pompa ingentesque divitiæ describuntur, III, 53, 2. Ejus elephas longævus, III, 474, 30. Ad Ptolemæum picturas e Græcia misit Aratus, III, 120, 17.
 Ptolemæus III Euergetes 25 annis regnat (247-223), III, 719, 1. Panareto homunculo 12 quotannis talenta dedit, III, 141, 84. Ejus assentator Callicrates, III, 19, 2.
 Ptolemæus IV Philopator 17 annis regnat (222-206), III, 719, 1; victo Antiocho, quattuor elephantem immolat; deinde, tamquam piaculo commisso, quattuor arcus elephantem pro occisis ponit, III, 474, 32; ordinum 40 navem construxit; ejus descriptio, III, 55, 1. Thalamegus navis ejusdem, *ib.* Ejus stirps a Baccho deducitur, III, 165, 21. Bacchica nomina tribus Alexandriæ indidit, III, 164, 21. Ejus γαλαξιαί, III, 67, 2. Arsinoe uxore neglecta, totus se dedit Agathocleæ, IV, 538, 54. Ptolemæi Philopatoris et Arsinoes mors sollemniter coram populo nuntiatur, scilicetque regis testamentum recitatur ab Agathocle et Sosibio, II, præf. p. xxvii.
 Ptolemæus V Epiphanes 24 annis regnat (205-182), II, 719, 1. Pueri tutelam fraude sibi vindicant Agathocles et Sosibius, II, præf. p. xxvii; ab Ceanthe et Agathoclea, Agathoclis matre et sorore, educatur, *ib.* p. xxviii. Ejus dux Scopas ad Panium montem in Coelesyria ab Antiocho M. prælio vincitur, III, 180.
 Ptolemæus VI Philometor annis 36 regnat, ac primum quidem solus annis undecim (181-171), deinde una cum fratre Ptolemæo VII annis sex (170-165), tum iterum solus annis octodecim (164-147), dum frater in Cyrene imperium tenet, III, 720, 2. In Syria occumbit, *ibid.* Post mortem Cleopatæ matris regnum pro puero administrant Eulæus eunuchus et Lenæus; qui quum ab Antiocho Coelesyriam armis repeterent, ad Pelusium clade afficiuntur, adeo ut Antiochus Ægyptum ingressus Ptolemæo et imperio potiretur, regii pueri rebus se prospicere dicens. Interea Alexandrini regem creant Ptolemæum VII, quem deinceps libertati redditus Ptolemæus VI socium imperii assumit, III, 720, 2. Quo tempore una cum Physcone fratre jun. regnabat, Dionysii Petosarapis insidiis appetitur; quem prælio ad Eleusin vincit (a. 166), II, præf. p. ix, 8. In Thebaide rebellionem comprimit; Panopolim expugnat, Alexandriam redit (an. 165 a. C.), II, præf. p. x, 10. A fratre ejectus, e Cypro insula ab Alexandrinis Physconis flagitia exsilia revocatur (164 a. C.), II, præf. p. xi, 11. In Syriam profectus cum Demetrio Nictore sordus jungit, eique Cleopatram filiam, quam Alexandro Balæ dederat, despondet. Antiochienses Syriæ regnum ei offerunt, quod ipse Demetrio concedit, sibi nonnisi Coelesyriæ possessionem paciscens, II, præf. xvi, 19. Demetrii Nictoris contra Alexandrum Balam socius, in prælio ad Antiochiam commisso cadit, III, 712, 16. 720, 2. Ejus familiaris Galloles; qui post mortem regis Ptolemæo Physconi opponit Ptolemæi Philometoris filium quendam e Cleopatra, ut dicebat, susceptum, quem a patre sibi traditum esse præse ferebat, II, præf. xviii, 22.
 Ptolemæus VII Euergetes II a. Physco quando ad imperium pervenerit. Cum fratre Ptolemæo VI regnat annis sex

- (170-165); hunc imperio spoliat; eo a Rom. restituto, Cyrenen Physco accepit, ibique regnat annis 18 usque ad mortem fratris (164-147). Deinde in Ægyptum redux regnat 29 annis (146-117), III, 720, 2. — Non admittit calumnias, quibus ipsum a fratre majori insidiis peti Dionysius contendebat, II, *præf.* p. x, 8. Ptolemæus Timotheum occidit. Propter ea quæ contra fratrem regno ejectum commiserat, in odio est (164 a. C.), II, *præf.* xi, 11. Cyrenis sacerdos Apollinis; splendidissimum convivium præbet, III, 187, 6. Ab Alexandrinis Κασιγέρης dictus, homo monstrosæ obesitatis, pedibus nunquam prodebat, nisi ut Scipioni legato obviam iret, III, 255, 11, 13. Cyrenis in Ægyptum post mortem fratris rediens, ut Cleopatram ejusque filios regno ejiceret, in Judæos sævit, III, 513, 16. Galæoten pessime habet; hic in Græciam abiens Physconi opponit Philometoris filium quendam, cui regnum paternum vindicare studet, II, *præf.* xviii, 23. Ejus meretrix Iliaca vel Irene, III, 513, 16. Ejus in Alexandrinis sævitia; oppida et insulas grammaticis, philosophis, geometris etc. replevit, II, 352, 1. A Demetrio Nicatore bello laceratus contra eum excitat Alexandrum Zabinam, quem pro filio Alexandri Balæ venditabat, III, 713, 20. Ejus ex Cleopatra, sorore et uxore, filii Ptolemæus VIII Soter II et Ptolemæus IX Alexander I, III, 721, 3. Primus navem 40 ordinum extruxit, III, 33, 29. Aristarchi discipulus, III, 186, 2. Ejus ὀνομαστάς, III, 186. Homeri versum corrigit, III, 188, 12; literas in Ægypto promovet, IV, 451, 9. Ejus assentator Hierax Antiochenus, qui postremum a rege interficitur, III, 254, 7. Ptolemæo auctore Eudoxus navigationem suam suscipit, III, 279; ad alteram navigationem mittitur ab uxore Pt. Cleopatra, III, 280.
- Ptolemæus VIII Soter II, Ptolemæi VII et Cleopatæ f., una cum matre regnat annis decem (117-108); matris jussu dejectus imperio in Cyprum abit, III, 721, 21. Post fugam Ptolemæi IX in regnum restituitur (89); octavo anno post moritur, III, 722, 4. In Selencia urbe inclusus amici cujusdam insidiis appetitur, II, *præf.* xxii, 29. Alexandrum Judæorum regi ad Jordanem ingenti clade afficit, III, 322, 5. In Judæos sævit, III, 414, 75. Ejus filia Tryphæna uxor Antiochi Grypi, III, 716, 27. Pater Cleopatæ, quæ nupsit Ptolemæo IX Alexandro I, III, 722, 4; et Ptolemæi XI Auletæ, 723, 6.
- Ptolemæus IX Alexander I, Ptolemæi VII et Cleopatæ f., post fratrem Ptol. VIII regno pulsum e Cypro, ubi σπαρτηγὸς fuerat inde ab anno 117, a matre accitus Pelusium, hinc Alexandriam se contulit, et una cum Cleopatra regnat annis octodecim (107-90); matrem occidit; pulsus Myram in Lyciam aufugit; deinde in Cypro perit, III, 721, 3. Ejus uxor Cleopatra, quæ erat filia Ptolemæi VIII, III, 722, 4. Ejus filius Ptolemæus X, *ibid.*
- Ptolemæus X Alexander II, filius Ptol. IX Alexandri I, post mortem Ptolemæi VIII Roma, ubi degebat, Alexandriam profectus regno potitur; uxorem ducit Cleopatram, Ptolemæi VIII filiam, viduam Ptolemæi IX; undeviginti post diebus eam interficit, ipseque in gymnasio trucidatur (81), III, 722, 4.
- Ptolemæus XI Philopator II, vulgo Dionysus vel Auletes, Ptolemæi VIII Soteris II filius, regnat annis 29 (81-52); Romam profectus quom diutius ibi moraretur, filiae ejus Cleopatra-Tryphæna et Berenice interim regni gubernacula sibi vindicant (58-56); non redituro esse patrem putantes. Reversus tandem Berenicen morte multavit; Cleopatra-Tryphæna diem obierat ante reditum patris. Præter duas has tertiam habuit filiam Cleopatram-Philopatorem, et duos filios Ptolemæum XII et Ptol. XIII, III, 723, 6. Ἀυλητὴς καὶ μάχος, priorum regum divitias pessumdedit, III, 58, 1. Nulla coactus necessitate Ægypto cessit, III, 322, 6. Ejus filiae in Syriam ad Antiochum (Asaticum) et Philippum, Antiochi Grypi (*nepotem*) legatos miserant, qui illos ad imperium in Ægyptum arcescerent, III, 716, 26, 27.
- Ptolemæus XII, Ptolemæi XI filius major, cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor; in Nilo fluv. perit, III, 723, 7.
- Ptolemæus XIII, Ptolemæi XI filius minor, post mortem fratris majoris cum Cleopatra sorore regnat annis quattuor (47-44). Ejusdem sororis insidiis interimitur, III, 724, 8.
- Ptolemæus, Antigoni fratre natus, Hellesponti satrapa, Dionysii Heracleæ tyranni filiam ducit, III, 530, 4.
- Ptolemæus aliquis post Sosthenem per breve tempus Macedoniæ regnum administravit, III, 699, 7. 696, 7.
- Ptolemæus, Agesarchi f., Megalopolitanus, ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore ad legationem Romam mittendam designatur, II, *præf.* p. xxviii. Historicus, III, 68.
- Ptolemæus, Sosibii f., ab Agathocle Ptolemæi Epiphanis tutore ad Philippum Macedoniæ regem legatus mittitur, II, *præf.* p. xxviii.
- Ptolemæus Commagenæ præfectus a Syriæ regibus deficit; in Cappadociam irrumpere tentans, ab Ariarathe repellitur, II, *præf.* xi, 12.
- Ptolemæus, Aeropi f., præest equitibus Antiochi M. in pugna ad Panium, III, 181.
- Ptolemæus Mendesius, hist., IV, 485.
- Ptolemæus fluv. ad Arsinoen urbem, III, 471, 41.
- Ptous, Athamantis et Themistis f., II, 37, 35.
- Pulcher, geometer sub Tiberio, III, 621, 43.
- Pulcheria, Augusta. Sub ejus administratione præfecturæ gentesque venales erant. Quas qui emerant, pro lubitu diripiebant, IV, 52, 87.
- Purennius (T.) Tutus, e Cornelia urbe longævus, III, 610, 3.
- Purpurariæ insulæ ad Mauritaniam, III, 473, 28.
- Putei (*Atrebatenses*) in Oasi Æg., IV, 64, 33.
- Πυρρὸς Atticorum, IV, 312.
- Pyaneptionis die octavo Thesro sacra faciunt, II, 354, 3.
- Πυάνιον, pultis genus, II, 628, 20. IV, 425, 3.
- Pydnam (proclium ad), III, 702, 11.
- Pygela s. Phygela, Ioniæ oppidum, II, 20 a. Ejus origines, II, 21, 1. Amazones in hac regione habitabant, *ibid.*
- Pygelensis, Democles, II, 20 b.
- Pygmæi ad Pontum, II, 339, 2; in cavernis habitant, II, 180, 250.
- Pygmæi vel Τροικίδαι Ινδίας, cum grivibus belligerant, II, 423, 29. 424, 30. 425, 33. IV, 346; perdicibus insidentes, IV, 450, 7.
- Pygmalion, genere Phoenix, rex Cypriorum, III, 10, 31. Veneris statuam amplexus, III, 31, 13.
- Pygmalio, post Matgenum Tyrriorum rex, frater Didus, quæ Carthaginem condit, IV, 466, 1.
- Pylades, Strophii f., Orestis comes, III, 375, 34.
- Pylades, Cypseli filius spurius, ad coloniam deducendam missus, III, 392, 58.
- Pylades, saltator, IV, 337, 3.
- Pylaon, Nelei f., III, 304, 19.
- Pylii sub Nestore cum Arcadibus, quorum dux Ereuthalion, bellum gerentes vincuntur, IV, 318, 2. Pylus ab Hercule expugnatur, IV, 508, 2.
- Pylus, Armenius, Arbeli f., Araxis p., IV, 375, 2.
- Pymatus Cittiensis, cui Cypri regnum vendidit Pasicyprus, II, 472, 12.
- Pyndis, Æthiopiar opp., IV, 251, 2. 478, 42.
- Πῦρ, *Ignis*, Γένους f., III, 566, 7.
- Πυράων (Πυρραίων?) lacus, II, 301, 38.

Pyramidibus (de) quibus scripserint, II, 99, 9.
 Pyrande, cujus anima postea in Pythagoram transiit, II, 644, 30.
 Pyrande historicus, IV, 486.
 Pyrgion historicus, IV, 486.
 Pyrrhæ, e. q. Delus ins., IV, 294, 4.
 Pyrrha, Deucalionis uxor, a qua Pyrrha regio, II, 466, 5 a.
 Pyrrha sive Macaria, Agamedæ mater, III, 379, 48.
 Pyrrha. Sic Achilles inter virgines apud Lycomedem vocabatur, IV, 337, 1.
 Pyrrha, Lesbi urbs, III, 379, 48.
 Pyrrha, Thessaliæ pars, a Pyrrha nomen habet, II, 463, 5 a.
 Pyrrhiæ portitoris historia, II, 223, 38.
 Pyrrhicæ saltatio militaris a Pyrrhico, Lacedæmonio genere, inventa, II, 166, 205, 284, 46, 47.
 Pyrrhichus Cydoniata, pyrriches inventor, III, 439, 115. Lacedæmonius genere, II, 284, 46.
 Pyrrhonis Elei phil. magistri, III, 243, 146. Ejus dictum, IV, 420, 34. Hecataei magister, II, 384 a. Ejus mores et ingenium, IV, 174, 54.
 Pyrrho Liparus, hist., IV, 479, 2.
 Pyrrhus, Achilles f.; ejus mors, II, 455, 10.
 Pyrrhus, Neoptolemi et Andromachæ f., III, 338, 13.
 Pyrrhus, Aleuæ pater, II, 151, 145.
 Pyrrhus Epirota Demetrium Poliorcetem Macedoniæ regno ejicit, ipseque post septem menses a Lysimacho ejectus est, III, 695, 4. 698, 4. 703, 1. Pyrrhi majores inde ab Achille, III, 698, 4. Pyrrhum bello adoritur Lysimachus, II, 453, 6. Contra Antigoni Gonatam pugnat, paucisque Macedoniæ locis potitur; deinde a Demetrio II, Antigoni f., ad Derdium victus est, III, 703, 1. Pyrrhum in Italiam appulsum non prius adesse Romani animadvertunt, quam ad prælium cum exercitu se ostenderet, II, 461, 1. Prælium ad Pandosiam, II, 455, 6; ad Asculum, II, 454, 8. Ab Emilio Paulo victus, IV, 372, 1. Pyrrhi res afflictæ propter iram Proserpinæ, cujus templum expilaverat, II, 461, 3. Ejus in Peloponneso bellum et mors, II, 455, 9, 10.
 Pythænetus historicus, IV, 487.
 Pythagoras Tyrius vel Syrus vel Samius vel e Lemno Tyrrenus, III, 3, 17, 41, 22. II, 1. Pater ejus Mnesarchus Tyrius a Samiis civitate donatus. Pyth. a Chalidis eruditus postea se adjungit Pherecydi et Hermodamanti; alii Tyrrenum e Lemno oriundum fuisse dicunt. Quando in Italiam venerit. Ejus fratres duo, III, 9, 30. Puer adhuc inter viros vicit Olympiæ, III, 580, 18. E Samo in Ægyptum profectus est, II, 279, 23. Nazarati Assyrii discipulus, etiam Galatas et Brachmanes audivit, III, 239, 138. Asordani et Sardanapalli regum temporibus floruit, II, 505, 12. In exercitu Nergili regis Assyriorum militavit, IV, 282, 7. Judæorum et Thracum opiniones secutus est. Nihil scriptum reliquit. Narratio de familiari ejus Calliphonte, III, 41, 21. Philosophiam a Judæis acceptam ad Græcos transtulit, III, 36, 2. Discipulus Pherecydis, II, 347, 5; quem mortuum in Delo ins. sepelivit, II, 272, 3. Sacra fecit in Apollinis ara Delia, II, 155, 166. Polycratem fugiens venit in Italiam, II, 272, 4. Ejus in Italia celebritas, III, 580, 19. II, 273, 5. Scholæ Crotone ab eo institutæ, II, 244, 29. A Crotone latia Apollo Hyperboreus cognominatus. Eodem die et Metaponti et Crotone visus est. Aureum femur ostendit; aliud mirabile, II, 175, 233 b. Terræ molim Metaponti prædicit, II, 347, 6. Quanam fraude effecerit, ut ex inferis in terram rediisse apud Italos crederetur, III, 41, 27. Cum Agrigentinis contra Syracusanos pugnam cecidit,

ibid. — Cylonem in consortium recipere recusat. Cylonæ factionis bello exagitatus Metapontum abiit ibique fato functus est, II, 273, 11. Pythagorei in Milonis domo obsessi misere pereunt, præter Archippum et Lysidem, II, 274, 11. III, 41, 23. II, 5, 18. Pythagorei post hæc Rhegium confluunt et Italia excedunt; nomina præcipuorum, II, 274, 11. Tempore Cylonem seditionis Pythagoras in Delo erat, III, 5, 18. Immo Crotone erat, unde fugit Cauloniam, hinc Locros, hinc Tarentum, hinc Metapontum, ubi in Musarum fano moritur inedia, II, 245, 31. De ætate ejus et morte, III, 169, 6. Pater Arimnestæ, II, 482, 56. Contentio ei erat cum Cydone et Onata, II, 187, 279. Ejus laus in epigrammate, quod Pherecydis tumulo inscriptum, II, 481, 51. Cum Lycurgo componitur, II, 243, 27. Ejus scripta, IV, 169, 8. Pythagoricos libros emit Plato, III, 163, 16. Pythagoreorum victus, doctrina, inventa, symbola, II, 273, 7 sq. 197, 3. III, 240, 140. 42, 24. 289, 79. II, 624. II, 67 a. 289, 81. III, 6, 19. II, 279, 23. 244, 30. III, 7, 22 a. 197, 3. 380, 18. 273, 8 et 10. 579, 17. Pythagorei: Archippus, Androcydes, Myllias, Timycha, Amyclas, Clinias, Parmeniscus, Orestades, Alcmæon, Bolus, Xenophilus, Eubulides, Cecrops, Numenius, Philolaus, Diodorus, Euxitheus, Empedocles, q. v.
 Pythagoras, Ephesi tyrannus, a Basilidis imperio ejicitur, IV, 348, 2.
 Pythagoras, Ptolemæi regis præfectus, III, 479, 62.
 Pythagoras, Zacynthius, musicus, tripodis, instrumenti musici, inventor, IV, 342, 12.
 Pytharchus Cyzicenus a Cyro septem obtinet urbes; tyrannidem sibi vindicaturum cives coercent, IV, 289, 4.
 Pytheas Massiliensis geographus; ejus itinera, II, 252 a.
 Pytheas Pygelensis, epulo; ejus epitaphium, IV, 411, 3.
 Pytheas Achæus, pictor; ejus pictura, III, 574, 14.
 Pytheas Athen. Demosthenis adversarius, II, 474, 21.
 Pytheas, Cleonis Thebani pater, III, 122, 25.
 Pythermus Ephesius historicus, IV, 487.
 Pythias dea, III, 160, 1.
 Pythiorum ludorum origo, II, 189, 282. IV, 539, 20. Pythionice Terpander et Excestides, q. v.
 Pythionice meretricis monumentum Athenis, II, 266, 72. III, 239, 22.
 Pythium in Attica, II, 351, 12.
 Pytho draco. Τὸ ἐν τῷ Πύθῳ ἱερὸν δράκοντος, II, 286, 68; ob Pythonem interfectum ludi Pythii instituti, II, 189, 282.
 Pytho locum olim Neptunus, deinde Apollo tenuit, III, 31, 17.
 Pytho Byzantius legationem ad Athenienses obiit; ejus dictum, II, 329, 1.
 Pythocles, Samius, historicus, IV, 488.
 Pythocles, Periclis in musicis magister, II, 125, 65. Mixolydian harmoniam excogitavit, II, 283, 42.
 Pythodorus, pater Thrasyli Exonensis et Critonis, II, 200 a.
 Πυθούσιον festum Πυθούσιωνος; mensis apud Samios, II, 16, 1.
 Pythopolis ad Soloentem fluv. in Asia a Theseo condita; ejus locus quidam Έρπον οίξιν, ab Hermo Atheniense, II, 345, 8.
 Pythostratus, Theseldis auctor, Xenophontis frater, III, 101.

Q

Quadi a M. Aurelio pacem obtinent (175), IV, 186, 7.
 Quadringenti viri quando sint constituti; dolo retinere imperium student; assentator eorum Phrynichus, II, 127, 73.
 Quinctius (L.) Cincinnatus dictator creatur contra Sp. Maelium. Quomodo impendentem civitati tempestatem avertit, II, *præf.* p. xxxiv.
 Quintilius Varus, Syriae praefectus sub Augusto imp., III, 352.
 Quintillus post Claudii fratris necem per paucos dies regno politur, III, 681, 22. IV, 599, 154.
 Quintus (deb. *Quintus*), Macrini f., tyrannus, in Emesa ab Odenatho premittitur, IV, 195, 8.

R

Rachel, Labani f., Jacobi uxor, III, 214, 8.
 Rævius Taurus, vir praetorius Rom., III, 622, 51.
 Raguel, Arabiae princeps, III, 222. Dadanis f., III, 224.
 Ramesses, rex Aeg. (dyn. XVIII, 15), II, 573; pater Amenophis, III, 495, 1.
 Ramesses-Miammi (Ramesses-Aegyptus), Aeg. rex (dyn. XVIII, 16), II, 573.
 Rampses, Aeg. rex (dyn. XIX, 2), II, 579 sqq.
 Rania pluit, III, 168, 3.
 Ratholis (Rathos. Athoris), rex Aeg. (dyn. XVIII, 11), II, 573.
 Rathures, Elephantinus, rex Aeg. (dyn. V, 6), II, 552.
 Ratiaria urbs ab Hunnis vastata, IV, 73, 3. 93.
 Ratoises, Memphis, Aeg. rex (dyn. IV, 5), II, 548.
 Rauracorum castellum, Romanorum colonia, IV, 19, 13.
 Ravenna urbs, IV, 60, 13 et 14. 66, 38. 39. Ejus origines, III, 68, 2. IV, 68, 2.
 Rayobis, rex Aegypti decimus tertius sec. Eratosth., II, 545.
 Recitach, Theoderichi filius et successor, IV, 620, 211 § 5. Zenonis jussu interfectus, 620, 214.
 Reguli legatus Calpurnius Crassus, III, 70, 11. Reguli post Cannensem cladem capti, in conservando jurejurando religiositas, III, 98, 4.
 Remus. V. Romulus.
 Rezimerus. V. Rizimer.
 Rhabdis, patria Sergii et Theodori, IV, 273, 3.
 Rhadamanthus, Lycasti et Idæ filius, 497, 3 a. Qua usus sit jurisjurandi formula, IV, 501, 5. — Herculem educat, II, 29, 4. 190, 283.
 Rhadaphernes. V. Phrataphernes.
 Rhadata, urbs Aethiopiae, in qua felis aurea pro dea colitur, IV, 351, 1.
 Rhagae in Media unde nomen habeant, II, 475, 25. III, 285, 76. Urbs a Seleuco Nicator appellatur Europus, a Parthis vero Arsacia vocatur, IV, 308, 4.
 Ramanthas pastor, III, 575, 17.
 Ramitha, priscum Laodiceae in Syria nomen, III, 575, 17; etymologia nominis, *ibid.*
 Rhapsodi, IV, 289, 6, Homeristae dicti, IV, 331, 10; rapsodorum festum, II, 324, 62.
 Rhaucii in Creta apum multitudine et ferocitate sedibus suis expulsi, IV, 305, 1.
 Rhea Proconnesium lapidem Saturno devorandum dedit, IV, 290, 7. Ejus assessores Cyllenus et Tityas, Idæi Dactyli, IV, 448, 9. Ei sacer Dindymus mons, III, 29, 2. Ejus in honorem insaniunt Phryges, III, 595, 46. Rheæ et Saturni ara Olympica, II, 36, 29. Ejus templum Byzantii, IV, 149, 15; fanum ab Argonautis ad Pontum consecratum, IV, 548, 15. Rhea in Phoenicum mythologia III, 568, 19. Rhea Silvia, III, 75, 2.

Rheatini agri fons, IV, 437, 13.
 Rhebantia regio ad Paillioni fl., III, 594, 41.
 Rhebas fluv., usque ad quem olim Bithynia pertinebat, III, 594, 41.
 Rhegium, Chalcidensium et Messeniorum colonia, II, 219, 25; locus urbis condendae oraculo indicatus, *ibid.* Mille virorum collegium, *ibid.* Charondæ legibus utuntur, *ibid.* Anaxilas tyrannus; tyranni alii, *ibid.* et II, 173, 228; in numis rheda et lepus, II, 173, 228 a. Rhegium Pythagorei post bellum Cyloneum confluxerunt, II, 275, 11. Reginas mulieres repente mentis alienatio corripuit. Infortunii hujus remedium, II, 282, 36. Reginis ignaviam primus exprobravit Nymphiodorus, II, 480, 44. *Ῥηγιοῦργε; ῥάκελα*, II, 68, 5. Regini Lucanorum et Bruttiorum incursiones nec non Tarentinos metuentes e Fabricio cons. petunt, ut praesidium ipsis relinquant. Hujus praesidii dux, Decius Campanus, divitiis urbis inhians, conspiratione inita, noctu Reginos trucidat, urbisque tyrannide potitur. Patriam calamitatem ulciscitur Dexicrates medicus, qui Decium excacavit. Deinde Fabricius consul urbem Reginis restituit, II, *præf.* p. xxxix. 4. sqq. Rhegium in Mamertinorum potestate, III, 18, 2. Alarichus Rhegii in Siciliam transitum parat, IV, 60, 15. Regini: Glaucus, Lycus, Sillax, Androdamas, Munantia Procula. Q. Cornelius. Q. Cassius Rufus. Q. Lucretius Primus. T. Aemilius. T. Antonius, q. r.
 Rhemnia, Aethiopiae opp., IV, 351, 1.
 Rhene e Mercurio Sauni parit, II, 158, 171.
 Rhesiarchus, satidicus, III, 302, 7.
 Rhesus ubi habitaverit, IV, 551, 24. Rhesi et Arganthonis amores, III, 300, 1.
 Rheximachus Tegeata, IV, 379, 1.
 Rhino Atheniensis post ejectos tyrannos reip. praest., II, 209, 1, 9.
 Rhipaei montes, II, 65, 1. 387, 4; postea Alpes, III, 273, 48.
 Rhizonicus sinus, III, 574, 15.
 Rhodanus fluv., II, 34, 20; olim Eridanus, III, 32, 22.
 Rhodanus (archienuchus) Beronicae injuriam intulit; condemnatus a Valentiniano crematur, IV, 26, 30.
Ῥοδιάς, poculi genus, III, 133, 57.
 Rhodobates, Persa, Mithridatis pater, III, 578, 7.
 Rhodætes, ap. Hom. Hodus, Halizonum dux, III, 595, 45.
 Rhodogalsus Gothus debellatur; ejus copias sibi Stilicho conciliat, IV, 59, 9.
 Rhodope, Haemi soror, in montem eam sit transformata, III, 502, 1.
 Rhodope, Thraciae mons, II, 79, 5. IV, 124, 17.
 Rhodophon Rhodius, *Ῥοῖφος*, IV, 417, 20.
 Rhodopis, cujus in Aegypto pyramis esse dicitur, IV, 307, 3.
 Rhodopis Thracia, una cum Aesopo serviens Iadmoni, a Charaxo redimitur; apud Sapphonem audit Doricha; ejus donarium Delphis, IV, 307, 4.
 Rhodus, Oceani f., vel Neptuni et Veneris (Neptuni et Haliae f., III, 175) filia, a qua urbs vocitata est, IV, 404, 1. Ejus e Sole liberi septem (Heliadae), III, 176, 1.
 Rhodus insula, olim Ophiussa, II, 222, 33; Telchinum sedes; unde nomen habeat. Neptuni filii Venerem ab insulae aditu arcent; inde ira deæ, calamitatesque Rhodiorum; Neptuni filii terra oculuntur, atque daemones orientales dehinc appellantur. Paulo ante diluvium Telchines insulam relinquunt. Sol aquas abolevit et Rhodum in Rhodi honorem appellavit ins., III, 175, 1. Hinc Solis cultus. Heliadae, III, 176, 1. Post diluvium regnat Ochimus, III, 176, 2; deinde Cercaphus, ejus frater, III, 177, 2; regnum dividunt filii: Lindus, Camirus et Ialysus, *ib.* In Rhodum venit Danaus; deinde

- Cadmus; ille Minervæ sanum condit; hic Neptuno templum dedicat, et sacerdotes e Phœnicibus suis relinquit, *ib.* Serpentes insulam infestant; quos Phorbas, Lapithæ f., a Rhodiis advocatus, delet, *ib.* et IV, 481, 1. E Creta advenit Althæmenes, qui Jovis Atabyrii templum condit; et post mortem divinis a Rhodiis honoribus afficitur, III, 177, 2. Deinde Argis venit Tlepolemus, qui totius insulæ rex constituitur, et contra Trojam proficiscens regnum relinquit Batæ Argivo, III, 178. Rhodum olim Phœnices incolebant. Phalanthus Phœnix ex Achaia urbe, in Ialysia regione sita, ejicitur ab Iphiclo, IV, 405. Rhodum migrant Lacedæmonii post reditum Heraclidarum, III, 672, 3. Rhodii θαλασσοπατήσαντες, IV, 552, 30. Rhodii Pindari carmen Diagoræ Rhodio scriptum aureis literis exaratum in fano Minervæ collocarunt, IV, 410, 3. Cf. II, 183, 264. In prœlio ad Laden ins. victi sunt, quum vicisse eos dicat Zeno, III, 179. Rhodi quas ob causas democratia mutata sit, II, 161, 185. Rhodii pœane celebrant Ptolemæum Soterem, IV, 410, 1. Eos Samii cum Priœnensibus de finibus litigantes arbitros constituunt, II, 346, 6. Ad Rhodios de Cn. Manlii Vulsonis rebus in Asia gestis scripsit Hannibal, III, 99. Rhodii, Romanorum amici in bello Mithridatico, Mithridatem prœlio navali vincunt, III, 542, 31. Eorum socii in bello contra Mithridatem Chii erant, III, 542, 33. Rhodii cum Triarii classe contra Heracleolas pugnantes prœlio navali victores, III, 552, 50. — Rhodi urbis laus et vituperium, II, 256, § 3. Solis festa, II, 256, § 5. Ibi Solis sacerdos fuit Dionysius historicus, II, 7 a. Sacra ἀπύρα, IV, 313. χαλιδονίζιν apud Rhodios quid? IV, 514. Rhodus γῆν ἀπαλίστην habet, III, 277, 64. Rhodiorum colossus, IV, 35, 47. 552, 30. In insula hac ossa sunt virorum mirandæ magnitudinis, III, 622, 45. Rhodiorum vox βρά-βυλα (i. e. κοκκύμηλα), II, 327, 82. Atabyrii montis altitudo, II, 253, 58. Rhodus et Alexandria sub eodem meridiano sitæ, III, 286, 80. In Rhodo primum conspicitur Canobus stella a septentrione proficiscenti, III, 287, 80. Rhodi urbes: Achaia, Cyrbe, Lindus, Camirus, Ialysus, q. v. Rhodii: Antiphemus, Apollonius, Antisthenes, Callixenus, Comeon, Clytophon, Empylus, Eudoxus, Hieronymus, Iason, Posidonius, Propis, Polyzelus, Rhodophon, Socrates, Sosicrates, Theodorus, Zeno, q. v.
- Rheo, Staphyli filia, soror Hemithææ, IV, 38.
- Rhetæa, Astibaris Medorum regis f., uxor Stryangæi, III, 364, 12.
- Rhetus, Marrubiorum rex, pater Anchemoli, III, 231, 28.
- Rhonacis Mædi inventum, III, 73, 10.
- Rhopenses, Pamphyliae gens, III, 584, 51.
- Rhosus, Cilicie urbs, a Cilice condita; in eam Fortunam Antigoniæ urbis transfert Seleucus Nicator, IV, 469.
- Rhoxanace, Sacarum urbs regis, III, 364, 12.
- Rhoxane, post mortem Alexandri M. filium Alexandrum parit, III, 607, 1.
- Ῥόσθαι quomodo ab Ῥόσθαι differat, II, 283, 40.
- Rhyndacus fluv. Ad eum Briarei monumentum, παλάμαι Ῥαίσιπαι, III, 394, 43; serpentes ibi, III, 203, 6, et Ἀρταίου ταίφος oppidum, II, 622, 13. Fluvii ostium obstruere studuerunt Gigantes, IV, 288, 1.
- Rhyntaces, avis Persica, II, 94, 26.
- Rhyps, Mysceli, qui Crotonem condidit, patria, II, 14, 4.
- Ricimer patricius ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum; Marcellino Sicillia cedere cogit; legatos mittit ad Genserichum, IV, 103, 29. Contra Avitum rebellat, IV, 610, 202. Majorinum imp. necat, IV, 616, 201. Olybrium imperatorem constituit, IV, 617, 207. Anthemium debellat, fratrisque Gundubali manu occidit; ipse moritur, IV, 617 sq., 209.
- Risûs simulacrum Lacedæmone a Lycurgo dedicatum, II, 628, 12.
- Rogatorium, locus hand procul a Phasi fl., IV, 230, 22.
- Roma, Trojana mulier, Latino parit Romulum et Remum, II, 383, 5. Ascanii filia, cum Aenea in Italiam venit eum in locum, ubi postea ab ea urbs appellata est, IV, 290, 8.
- Roma urbs a Græcis Troja redeuntibus condita, II, 178, 242; ab Aenea condita, nomen habet a Roma Trojana muliere, II, 66, 8. III, 168, 1; a Roma Ascanii filia nominata, IV, 290, 8; a Romo, ex Aeneæ posteris uno (vel a Romo, Aeneæ filio, III, 70, 7 sq.), condita, IV, 290, 8. Cf. Romulus. Quando urbs condita, III, 80, 2. 96, 3. IV, 378, 2. Palatinus mons unde dictus, III, 100, 4. Raptus Sabinarum, III, 88, 3. Cf. nomina regum. — Romanorum et Carthaginiensium fœdera tabulis æneis Romæ inscripta, III, 18, 2. Romani fame premuntur. De Spurio Mælio historia, II, præf. xxxi-xxxvi. Urbs ab Hyperboreis (Gallis) capta, II, 199 a; a Celtis capta, a Lucio servatur, II, 178, 245 Samnitibus debellatis, senatus, precibus Campanorum obtemperans, decernit ut M. Valerius præsidia in oppidis Campaniæ relinquat. Præsidarii illi in eadem Campanorum conspirant; re per indicem patefacta, Marcius consul dolo armisque consilia eorum dissipat, ducesque conjunctionis supplicio tradit, II, præf. p. xxxvi sqq. Romam contra Latinos bellum gerentes, T. Manlio Torquato et P. Decio cons. (340 a. C.) in Campaniam ducunt exercitum; non ita longe a Capua castra metati Samnitum copias auxiliares expectant, frustra; disciplinam militarem corroborare consules student, II, præf. p. xxxix, 3. Romani ad Alexandrum M. legatos mittunt auream coronam offerentes, III, 538, 25. Bello contra Etruscos, Gallos, Samnites, Fabio cons. (295), centum millia Romanorum cecidere, II, 479, 40. Comperta clade Rheginorum, quos Decius præsidii dux trucidaverat, Fabricium cum exercitu mittunt, qui urbem superstitiis Rheginis restituit, atque auctores cædis punivit, II, præf. p. xi sq. Jovi Statori ardes vovent (204 a. C.), III, 90, 14. Romanorum primum cum Pyrrho congressus, II, 461, 1; prœlium ad Asculum, II, 454, 8; prœlium ad Pandosiam commissum, II, 454, 7. Ad Messanam res gestæ bello primo Punico, III, 17, 1. Romani (bello Punico primo) in Eryce ab Amilcare obsessi, III, 90, 16. Sub Lutatio ad Siciliam res contra Carthaginienses gestæ, III, 19, 4. Gallorum in Italiam invasio; ingentem Romani exercitum comparant, III, 90, 17 (225 a. C.). Belli Punici secundæ causæ, III, 91, 18. Romani, ad lacum Trasimenum victi, III, 92, 19. Cannensis clades, III, 98, 4. Senatus a Demetrio Sotere abalienatus, Timarcho Mediæ satrapæ pecunia senatores corruptipenti potestatem regiam concedit, II, præf. xi, 13. Romani Andrisum mittit Demetrius Soter, II, præf. xiv, 16 (151 a. C.). Romani pœnas exigunt a Byzantinis, quod Andrisum honoribus affecerant, II, præf. xv, 16. Ad Romanos transit Himmilco Phamars (149 a. C.), II, præf. xv, 17; et Pseudophilippi dux Telestes (148), II, præf. xv, 18. Q. Fabio procons. Lusitania recepta (141 a. C.), III, 98, 7; servorum in Italia rebelliones (circa 102 a. C.), II, præf. xxii, 36. Romæ terræ motus, Ol. 177, 3. III, 606, 12. Quot censi sint Ol. 177, 3, *ibid.* Mithridatici belli initia et progressus, III, 341, 31 sqq. Catilinæ conjuratio, II, præf. xxvi, 33. Romam e Syria pestem attulit L. Verus, III, 661, 20. Roma ab Alaricho capta, IV, 58. Urbs (ab Alaricho capta 410) paucis annis post (413) ad pristinum fere statum redierat, IV,

62, 25. Romani in Hispania a Vandalis in summas re-
ducti angustias (414), IV, 64, 30. Romæ mœniorum
ambitus quo tempore Golli urbem ceperunt, ex dimen-
sione Ammonia geometri, IV, 67, 43. Romanarum fa-
miliarum divitiarum Honori temp., IV, 67, 44. Romani
cur non aggressus sit Attila, IV, 99, 17; eam sub pote-
statem redigit Theoderichus Valamiri f., IV, 141, 4. —
Romanorum priscorum virtutes, III, 253, 2, 3; mores
et instituta, III, 72, 4. III, 93, 26, 28. Lupercalia, III,
98, 2; corna triumphalis, III, 252, 1; oculandi mos
quomodo ortus, II, 178, 243; institutum clavum quo-
tannis figendi in Jovis æde, III, 96, 7. Romani talæstion
nuptiis acciunt, III, 469, 5. De Romanorum nomini-
bus tertius Posidonii sententia, III, 270, 42. Romani
usque ad Macedonica tempora vasis figulinis utebantur
in conviviis, III, 472, 20; gladiatorum spectacula, III,
417, 84. Romæ androgynus exstitit. Quare Sibyllæ ora-
cula recitata sunt, III, 619, 39. Romanorum votivi ludi
intermissi et restaurati, III, 93, 24; urbis laus, III,
663; ædium magnitudo, IV, 67, 43; opera magnificen-
tissima, aquæductus, viæ strætæ, cloacæ, III, 98, 3.
Romulus et Remus, Martii filii, III, 93, 22; Latini et Romæ
f., II, 383, 5. Romulus, Æneæ et Romæ f., IV, 366;
Æneæ et Tyrrheniæ f., pater Alba, avus Romi, IV, 297,
6. Cf. Romus. Romulus et Remus, Numitoris filii, Amu-
lium occidunt, II, præf. p. ix, 6. Reliqua eorum his-
toria, III, 203. III, 74, aqq. p. 84 aqq. IV, 531, 2. Ro-
mulus post captas virgines Carinam capit, III, 412.
Tarpelium prodicionis accusat, III, 469, 6; ludos cir-
censes instituit, IV, 552, 31. Ejus mors, IV, 328, 1.
552, 32.
Romulus comes, legatus imperatoris Rom. occid. ad Attila-
m. Ejus filiam Orestes duxerat, IV, 84. Datum ei ab
Attila responsum, IV, 89. Ejus de Attilæ fortuna et con-
siliis sermo, IV, 90.
Romus, Jovis f., Romam condit, IV, 305, 1. Æneæ comes,
Capuam condit, III, 70, 7 et 9. Æneæ filius, III, 70, 8.
Ascanii aut Emathionis filius, Romæ urbis conditor, IV,
395, 11. Æneæ et Romæ f., IV, 366. Alba filius, Romuli
Ænea nati nepos, Romam urbem condit, IV, 297, 6,
IV, 290, 8.
Rua, Hunnorum rex ante Attilam, cum populis Istri acco-
llis, qui ad Romanorum societatem transfugerant, bello
certare decernit; ad Theodosium II de reddendis trans-
fugis Eslam legatum mittit. Paulo post moritur; succe-
dit Attalus, IV, 71, 1.
Rubeas promontorium, II, 388, 6 a.
Rubenus, Jacobi f., III, 214, 8; poma Racheli affert, III,
215, 9.
Rubrius Rufus, unus ex Cæsaris percussoribus, III, 445, 24.
Rubrum mare unde dictum, III, 25, 4. IV, 524, 7. Ejus
litora adversus impetum fluctuum communivit Nabuco-
drosorus, IV, 283, 8. 284, 9. Mare Judæi permeant,
III, 223. Ejus serpentes et cancri ingentes, III, 139,
135 a.
Rufinus quidam Odenathum sen. interfecit, IV, 195, 7.
Rufinus, præfectus præt., Magnentii ad Constantium le-
gatus (350), IV, 190, 16.
Rufinus Tatianum, præf. præt., ejusque filium Proculum
blanditiis deceptos perdit, IV, 40, 59; post mortem Theo-
dosii tutor Arcadii imp. rerum omnium penes se habet
potestatem; ejus nequitia et cum Stilichone inimicitiae,
IV, 42, 62 et 63. Ei succedit Eutropius eunuchus. Com-
paratio horum virorum, IV, 44, 66. Rufini indoles, IV,
610, 188; fata postrema, IV, 610, 190.
Rufus, Zenonis Isauri familiaris, Saturnini filiam ducit,
IV, 94. Ejus frater Apollonius, IV, 99, 18.

Rumilia dea, III, 73, 2.
Ruminalis ficus, III, 74, 1. 75, 2.
Rusticius in aula Adaulphi (414), III, 62, 54.
Rusticius cum Maximino legato ad Hunnos privatæ rei
causa profectus, Hunnicæ linguæ peritus, IV, 80, 69.
Attilæ ab epistolis, IV, 93.
Rusticius, castrorum præfectus sub Leone; successorem
habet Basiliscum, IV, 116, 7.
Rustius, L., Thymbria f., a Valerio Gestio occisus, IV,
321, 6.
Rusnbladeota. V. Tarasicodissa.
Ruth, IV, 549, 17.
Rutilius Rufus, Apicio auctore in exilium actus (93), III,
265, 38. Theophrasti in eum calumnie, III, 314, 1.
Historicus, III, 199.

S

Sabaco, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 1), Docchorin
cepit et concremavit, II, 393. IV, 540, 24.
Sabatanes, Sui f., III, 214, 7.
Sabazii et Sabazius Bacchus, III, 14, 11. 155, 36. 244,
151.
Sabbatum cor Judæi diem septimam nominarint, III, 509, 4.
Sabinae mulieres quando raptæ, III, 88, 3; et quot raptæ
sint, III, 469, 4.
Sabini. Eorum origo, IV, 531, 1.
Sabinianus, dux copiarum sub Zenone contra Theoderi-
chum Val. fil. missus, IV, 127; jurare recusat, 128;
Theoderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine
invadit; multos Gothorum capit; Lychnidi Adaman-
tium convenit, 130. A Moschiano interficitur, IV, 620,
213.
Sabinus sophista, II, 78 not.
Sabiri Hunni (idem qui Abires ap. Menandrum) ab Ava-
ribus vincuntur, IV, 203, 5; ab Avaribus expulsi Sa-
guros et alias gentes invadunt, III, 104, 30. Persarum
contra Armenios et Rom. socii (572), III, 271; ab Justinii
ducibus ultra Cyrum fluv. collocantur (576), IV, 242, 41.
Sabirom et Alanorum legati de pace agunt cum Tibe-
rio (576), IV, 244, 42.
Sabis, fluv. Carmaniae, III, 476, 39.
Sacæ Scythæ, II, 402, 1. Sacarum urbs regia Roxanace,
III, 364, 12; rex Marmares, et post eum regina Zarinæ,
III, 364, 12. — Sacæ olim Turci vocabantur, IV, 227,
19.
Sacri belli decennalis causa, II, 469, 2.
Sacrum Hispaniæ promontorium, eadem in linea cum
Rhodo et Cnido situm, III, 287, 81.
Sadidus, Saturni f., III, 568, 18.
Sadyattes, Cadyia fil., e Tylonia gente. Ei Meles in exilium
abiens regnum committit, quod regi post triennium re-
deunti fideliter Sadyattes restituit, III, 382 aq.
Sadyattes, Alyattis f., Lydorum rex, Alyattis pater; soro-
rem Mileto junctam stuprat; alias duas sorores uxores
ducit; ex iis filii, III, 396, 63.
Sadyattes (Myrsi f.) Lydorum rex postremus (Candaules
ap. Herodot.), quomodo a Gyge, Ardyis filio, ever-
sus sit, III, 383 aq.
Sadyattes, Lydos, mercator ditissimus, cujus bona Dianæ
consecravit Ctesus, III, 397, 65.
Sagaris, Homeri æmulus, II, 187, 296.
Sagaris, Mariandynus, homo mollitie diffuens, II, 306, 13.
Sagasmala, opp. Æthiopice, III, 478, 42.
Saguntum, Hispaniæ urbs, III, 432, 12; a Carthaginien-
sibus capta, III, 91, 13.
Sais apud Ægyptios Minerva, III, 639, 11.

Sals, *Æg.* urbs Athenarum metropolis, III, 639, 11. Ab Atheniensibus condita, III, 176, 2.
 Saitarum regum dynastia XXIV in Chronico vetere, II, 534. Saita Bocchoris rex dynastiae XXIV, II, 592. Saitæ reges dynastiae vicesimæ sextæ, II, 593. Saita Amyrtæus, *Ægypti* rex (dynastia XXVIII), II, 596.
 Salacia, puella Lycia, III, 235, 81.
 Salagus (?), *Cænopionis* f., II, 50, 13.
 Salamis insula, olim Cychrea, III, 599, 72. In Salaminem ins. exul venit Telamon, III, 33, 45. Salaminii primi quinqueremem ædificaverunt, II, 172, 247. Ad eam insulam Solonis cineres sparsi, II, 110, 14. Salamina victoria multum valuit ad augendam democratiam, II, 125, 61. *Σαλαμῖνιά τριήρης ἱερὰ*, II, 121, 49. *Σαλαμῖνοι, οἱ τῇ Σαλαμῖνίᾳ ἐμπόρευτες*, II, 121, 49.
 Salamis in Cypro. Eo Teucer e Troja redux Trojanos captivos secum adduxit, ex quibus oriundi Gergini κόλακες, qui hinc per totam Cyprum insulam diffusi, II, 311, 25.
 Salamis, Cypriorum rex, Amyces sive Cillias f., IV, 469.
 Salarus, Priensis Biantis adversarius, II, 188, 297.
 Salatis (Silites. Saïtes), pastorum in *Ægypto* rex, II, 566 sqq.
 Sales odorati in Arabia, III, 277, 65.
 Salgameus tumulus in Boeotia, II, 260, 26.
 Sall, gens Hunnica, ab Avaribus vincuntur (559), IV, 203, 5.
 Salia, Annii regis f., Catheto parit Salium et Latinum, III, 230, 26.
 Salii ap. Romanos unde nomen habeant, III, 126, 37. IV, 372, 3. Saliorum ancilia, III, 469, 8.
 Salius Arcas e Mantinea, *Æneas* comes, III, 126, 37. Catheti et Salii f., III, 230, 26.
 Sallustius, præfectus prætorio, Julianum in exp. Persica comitatur, IV, 5; vir insignis et humanus, IV, 21, 17; a Valentiniano, quem imperatorem designaverat, munere suo destituitur, vir integerrimus, IV, 26, 30.
 Salmenii Arabes, VI, 409, 4.
 Salzoneus, pater Tyrus, III, 302, 3.
 Salmonius (Lydius) filiam deperit, quæ mortem sibi infert, III, 372, 27.
 Salomonis, templum exstructuri, ad Naphrem et Suronem, *Ægypti* et *Pheen.* reges, epistolæ, III, 225, 18 sq. Salomo Hiromo Tyriorum regi ænigmata proponit, et ab Hiromo proposita solvere studet, IV, 398, 2. 446, 1. Salomonis regnum, III, 228, 20; regisque indoles, IV, 549, 18.
 Salomon, Sirmii præfectus (380), IV, 268, 66.
 Salonæ, Dalmatiae urbs, IV, 105, 30.
 Salpe, Lesbica, ludicra composuit, II, 378, 14. IV, 296, 1.
 Saltatio pilæ a quonam inventa, II, 249, 48. Saltationes variae, II, 283, 44-50.
 Salvia Yarena, e Basilica urbe longæva, III, 609, 1.
 Salyes, Ligurum gens, III, 644, 38.
 Samæna, navis species a Polycrate primum exstructa, II, 483, 59.
 Samaria, III, 229, 24.
 Samaritis Judæorum regio. Eam a tributo liberam esse jussit Alexander M.; multos ex ea Alexandriam duxit, II, 393, 12.
 Samatho (l. e. *Magna*), Libyæ ins., III, 238, 129.
 Sambuca, machina bellica, IV, 302.
 Sambus in Gangem influit, II, 413, 18.
 Sambyce instrum., II, 286, 64. III, 73, 8. Sibyllæ inventum, II, 413, 18. Sambyca lyrophœnix, Syrorum inventum, III, 481, 73. *Σαμβυκιστάλ*, III, 73, 8.
 Samemrunus, l. e. *ὁ Σαμῆρινος*, ap. Phœnices; ejus inventa III, 568, 7.

Samuges, post Giliu Senecheri in Assyria regnavit annis viginti et uno; ejus frater Saracus sive Sarilanapallus, II, 503, 12.
 Samnites Postumium Albinu vincunt; deinde a Fabio Gurgite vincuntur, IV, 321, 3; a Romanis debellantur tribus præliis. Eorum incursiones metuentes Campani Romanis præditiis se moniunt, II, præf. p. xxxvi, 2. Samnites in bello Latino copias auxiliares, quas Romanis promiserant, hand mittunt poscentibus consulibus, II, præf. p. xxix. A Fabio clade affecti (322 a. C.), II, 90, 13. Contra eos rem gerunt Postumius et Atilius Regulus cos. (294 a. C.), III, 90, 16. Samnitum instituta quædam, III, 457, 109.
 Samon Cretensis cum Scamandro Troadem occupans prælio perit; ejus uxor Dada per vim stuprata se ipsa interfecit, III, 369, 21.
 Samosata, Euphratensis urbs, IV, 4. III, 659, 5.
 Samothrace, olim Leucosia, deinde a Sao Samos, tum a Thracibus incolis Samothrace nominata, II, 158, 171. Primum Leucania, deinde Thracia; denique a Samiis advenis Samothracia vocata est, II, 218, 21. Olim Melite dicta Cabirorum cultu clara, II, 57, 14. In eam e Phrygia veniunt Cabiri, Dardanus et Iasion, IV, 345, 1; in eam Palladium attulit Dardanus. Eo ad Dardanum venit Cadmus, III, 154, 28. Ex ea Dardanus in Troadem proficiscitur, III, 70, 5. Sam Penates deos in Italiam aifert, IV, 372, 3. Samothraciæ Cabiri, III, 272, 46. 154, 27. In Samothraciam veniunt Arcades ex Peloponneso pulsi diluvio, IV, 355, 11. Cf. de Samothraciæ historia, IV, 356. E Libya in eam venit Electra, IV, 378, 1. Ibi Electra, Atlantis f., appellatur Strategis, II, 494, 13. In eam ins. fugit Perseus Mac. rex, III, 702, 11. Samothrax, Theodorus historicus, q. v.
 Samphius (C.), e Velia urbe longævus, III, 609, 2.
 Sampsigeramus, Arabiæ princeps, Antiochum Asiaticum, a quo auxilio advocatus erat, dolo interfecit, II, præf. xxiv, 34.
 Sampson, IV, 539, 13. 548, 15. 549, 16.
 Samuel propheta, III, 225, 13. IV, 549, 17.
 Samus, vetus Samothracis nomen, II, 153, 171.
 Samus ins., III, 170, 9. Olim Parthenia et Dryosa, II, 215, 10, 1; et Anthemusa, II, 159, 175; et Melamphyllus, Cyparissia, Parthenoarus, Stephane, IV, 336, 3. In Samum coloniam deducunt, cum Caribus insula societatem ineunt, in duas civitatem tribus, Schesiam et Astypalaam, dividunt Patrocles et Thembrion, IV, 512, 1. Samiorum urbem præterfuit Imbræus fluv., IV, 313; insulae proventus, IV, 287, 2; bellum ingentes, quæ *νῆδες* vocantur, II, 16, 1. 215, 10. III, 72, 6. Ancæus rex, II, 215, 10, 2. 159, 176. E Samo Ocyrhoen Apollo rapuit et Miletum transportavit, IV, 313; in Samum venit Miletus, a quo locus quidam insulae nomen habet, IV, 334, 1. II, 38, 43. Samum venit Admeta, Eurysthei f., sacerdos Junonis. Junonis simulacrum Tyrheni piratæ, ab Argivis conducti, rapere tentant frustra. *Τόμα*, ejusque festi origo, III, 103 sq. Samii exules in Samothraciam migrant, quæ ante Thracia dicebatur, II, 224, 21. Samii servi Ephesum conduunt, IV, 442. Samus Priensis a Cilliphonte proditur, II, 334, 1; vel Syrus insula Samia a Cilliphonte proditur, sec. Theopomp., *ibid.* Samii cum Priensibus bellum gerentes clade afficiuntur, II, 160, 179. Bias a Priensibus legatus ad Samios mittitur, *ibid.* Samii post prælium ad Quercum cum Priensibus commissum, sine ditionis constituunt. Adjudicatur ipsis Carium et Dryosa et finitima regio. Lysinachi temporibus iterum de Batineto regione cum Priensibus litigant; postea nova de iisdem re-

gionibus litigatio, in qua Rhodios de finibus constituendis arbitros elegerunt, II, 336, 6. Samus fame laborat; frumentum advehit e Syria vel e Lemno Mnesarchus, Pythagoræ pater, qui ob id civitate donatur, III, 9, 30. Samii Zancleas, a quibus in urbem recepti erant, ejiciunt, II, 160, 182. Sybarim navigantes perdicum volatu terrefacti, IV, 420, 44. Samiorum colonia in Thracia Ἡραίων τῆχος, IV, 394, 2 α. Samus multis e civitatibus a Polycrate ornata, IV, 299, 2; cives bonis spoliis Polycrates, et ex his pecuniis opera publica facienda curat, II, 160, 180. Polycratis tyranni mors, II, 56, 12. A tyrannis ad incitas redacti servos civitate donant; jus civitatis frontibus servorum inscribunt; unde proverbium, II, 160, 181. Ab Atheniensibus contra pacta premuntur, II, 160, 183. 125, 63. Sub Melissa duce Periclem Samum obsidentem periculo vincunt, *ibid.* Captos Athenienses quo signo notaverint, ipsique Samii captivi ab Atheniensibus quomodo notati sint, II, 483, 59. Samiaci belli causa Aspasia, II, 482, 58. Pericles in debellatos ævit, II, 483, 50. Cf. II, 48, 8. 55, 7. Samii Lysandro blandientes Junonis festa vocarunt Lysandria, II, 484, 65. Samum desertam reddidit Syloson, II, 216, 10, 6. Theogenes Samius Atheniensibus persuadet ut bis mille in Samum transmitterent; qui missi (Ol. 107, 1) Samios universos ins. ejecerunt, II, 216, 10, 7. — Junonis templum a Lelegibus et Nymphis in Samo conditum, III, 103, 1. Samia Junonis ἱόανον, Smilidis opus, IV, 466, 14, 287, 1. Junonis pavones, III, 105, 2. In templo Junonis donarium Arimesti, canon musicus, II, 482, 56. Sami Ἡρατρῆς ὄρεος, III, 103, 1. Samia Venus ἡ ἐν καλὰ μοῖς vel ἐν Ἰλῆι, a meretricibus Atticis Periclis exercitum comitatus dedicata, IV, 299, 1. Samii Amori Eleutheria festum celebrant, IV, 406. Samiorum Πυθογένεια, II, 16, 1. Samii ovem venerantur, quam Mandrobulus Junoni consecravat, II, 159, 177. Sami locus Gorgyra, II, 481, 50. Samiarum naves, quas Polycrates primus extruxit, IV, 299, 2. Samiorum luxus, II, 480, 47. Σαμίων λαύρα, vicus urbis meretricibus repletus, II, 310, 22. Σαμίων δῶρον, quid? *ibid.* Samii vitice olim coronabantur, III, 104 sq. Samios ἡ πρὸς ἀλλήλους μικρολογία perdidit, II, 199 b. In Samo statuæ amore exarsit Clisopho Selymbrianus, II, 314, 36. Alba in Samo apparuit hirundo, II, 159, 176. 215, 10, 2. Samii νόμους vocant τοὺς περὶ τοὺς σκώληκας, II, 11, 11. Apud Samios viginti quattuor literæ primum inventæ sunt a Callistrato; hinc Samium populus πολυγράμματος, II, 348, 7. Cf., III, 339, 15. In Samo Lycurgus Homeri carmina ab Herophyli posteris accepit, II, 209, 2, 3; Pherecydes ibi diem obiit, II, 215, 10, 4. Æsopus inclauit, II, 160, 178. 215, 10, 5. Eo venit Socrates juvenis cum Archelao, II, 49, 9. Samii: Agatho, Alexis, Æthlius, Aristion, Agatharchides, Bacchis, Eupompus, Euanthes, Duris, Chærilus, Hermodamas, Heropythus, Hippo, Lampito, Menodotus, Myrrhina, Nicænetus, Phyllo Sibylla, Pausimachus, Pythocles, Panyasis, Stesander, q. v.

Sanape, Amazo, bibax, Sinopæ urbi nomen dedit, II, 348, 2. Sanatrucius, Persarum rex, a Trajano victus. V. Chosroes I.

Sanchoniathon Berythus, III, 561, 563.

Sandaca, Xerxis I soror, uxor Artaxerxes. Ejus filii ante pugnam Salaminiam capti a Græcis Baccho crudivoro immolantur, II, 295, 8.

Sandes, Hercules Babyloniorum, II, 498, 2.

Sandilchus, dux Hunorum Utigurorum, quem Justinianus ad bellum Hunnis Cotriguris inferendum permovere studet (558), IV, 202, 2.

Sandon, Athenodori Tarsensis p., III, 487, 4.

Sandrocottus, Prasiorum rex, II, 397 sq. Sandracottus, II, 413, 18. 421, 27. Allitrochadae pater, II, 423, 30.

Sandura, Æthiopia opp., IV, 351, 1.

Sandyx arbor, II, 629, 21.

Sanga mulier, III, 624, 1.

Sangarius sive Sangarus, Phrygiæ fl., III, 300, 3. IV, 354, 4. Unde dictus, III, 524, 1. Ejus lapis αὐτόλυπος, IV, 40, 1. 427. Ad eum Bacchus natus, III, 592, 31.

Sangarius e Cybele gignit Nicaram nympham, III, 547, 41.

Sannegi (Sanni), gens Colchica, III, 555, 54.

Saon Æneæ comes ex Samothrace Penates deos in Italiam affert, IV, 372, 3.

Saophis I (Cf. Suphis), Æg. rex XV sec. Eratosth., II, 549.

Saophis II, Æg. rex XVI sec. Eratosth., II, 549.

Sape, Æthiopia opp., idem quod Esar, IV, 351, 3.

Sapientes septem apud alios alii, III, 37, 8. Eorum numerus et nomina. II, 336, 4. Cf. Bias, Solon, etc.

Sapirene, ins. in sinu Arabico, III, 477, 41.

Sapoæ, Mæranî s. Mæranî f., dux Persarum, IV, 254, 50. 52.

Sapores I (*Schahpuhrî, persice*). Antiochiam obsidet (254), IV, 192, 1. Ad eum Valerianus imp. legatos de pace obtinenda mittit (260), absque successu, IV, 187, 9. Eum sibi conciliare studet Odenathus, frustra (261), IV, 187, 10. (A Callisto et Odenatho) clade affectus contento itinere in Persiam recedit (261), IV, 187, 11. Valerianum vicit cepitque; Macrinum ad Valerianum ut se conferat, invitat, IV, 193, 3.

Sapores II Narsen legatum ad Constantium mittit (358), IV, 190, 17. Juliani Apostatæ contra eum expeditio, IV, 4-6.

Sappho, II, 316, 39. 40. III, 73, 8; Soror Charaxi, Rhodopidem in carminibus suis Doricham vocat, IV, 307, 8. Elegantia junctam habebat honestatem, II, 304, 4; mixolydiam harmoniam invenit, II, 283, 42. Ejus mors, IV, 175, 58. Sapphones duæ, III, 16, 17.

Sarabus, Plataeensis capro, II, 257, § 11.

Saracus, Assyriae rex Busalussorum (i. e. Nabopalassarum) militiæ ducem Babylonem mittit; ab eodem rebellante ac Medorum principem sibi adjungente in Nino urbe obsessus, cum regia se comburit, IV, 282, 7.

Saraguri, a Sabiris Hunnis e sedibus suis expulsi, a Leone auxilium petunt, IV, 104, 30. Hunnos Acatiros vincunt, IV, 105, 30; in Persarum ditionem irrumpunt (c. 466), IV, 107, 37.

Saranges, Indiae fluvius, II, 413, 13.

Saraosti in India regnum a Græcis Bactrianis occupatur, IV, 309, 5.

Sarapa (*Sarapanis*), castellum Lazorum, IV, 215.

Sarapis, i. e. Apis, Argivorum rex, qui Memphidem condidit, IV, 327, 1. Sarapis idem qui Pluto, III, 198 α. IV, 315, 7. Sarapis, i. e. Soroapis, sive Apis in σρόν depositus, II, 380, 20. Sarapidis statua Sinope Alexandriam transducta; nominis etymologia, III, 487, 4. II, 614, 78. Ejus statua smaragdea in labyrintho, III, 511, 8.

Sarapis a Mnasea cum Baccho componitur, III, 155, 37.

Sarazeni Chindenî, Maadenî, Phœnicones et Taurenî, IV, 179. Eorum sacri conventus annui, *ibid.* Saracenorum reguli Arethas et nepos ejus Caisus, IV, 179. Saraceni sub Theodosio (447) orientales Rom. provincias vastant, IV, 76, 6; ad Damascus ab Ardaburio vincuntur (453), IV, 100, 20.

Sarce, Scitæ f., ex Amphipoli longæva, III, 609, 1.

Sarcophagus lapis in Asso, III, 239, 137.

Sardanapallus, Sammagis frater (*Saracus ap. Abyden.*), postremus rex Assyriae, regnavit annis 21; a Nabopalassare et Astyage (i. e. Cyaxare) regno exiit; ac

- ipse in regia concremavit, II, 503, 12. Cf. Saracus. — Contemptu perit, II, 180, 253. Anacyndaraxe f., *ibid.* Ejus mores, III, 337, 8; contra cum Arbacia et Belesys conjuratio, III, 358, 9; ab Arsace, molliem regis conspiciente confoditur, II, 473, 14. Ejus monumentum, II, 305, 5; monumenti inscriptio, *ibid.* Sardanapalli aetas, III, 627, 1.
- Sardes, olim Hyde, III, 633, 7; nominis significatio, IV, 629. Omphales sedes, II, 337, 7. Sardiani Smyrnam obsidentes strategemate vincuntur, IV, 401, 6; in bello Ionico ab Eretriensibus obsidentur, IV, 441. Sardiani tapetes, II, 96, 1. Sardinum locus $\Gamma\lambda\upsilon\kappa\iota\varsigma\ \delta\gamma\chi\acute{\alpha}\nu$, II, 310, 22. Sardiana sibylla, IV, 474. Sardiani: Æsopus, Polyænus, Diodorus, Eunapius, q. v.
- Sardicam in urbem Constantinus M. sedem regni transferre voluit, IV, 199, 15.
- Sardinia melle abundans; hinc incolarum longævitæ, II, 373, 7; pecude dives, II, 377, 6. Herba miram vim habens ibi nascitur, III, 101, 9.
- Sardolibyum mos, III, 463, 137.
- Sardoum inare quam sit profundum, III, 295, 99.
- Sargathon, vicus Persicus, ad quem Baramanas Chosrois dux a Marciano clade afficitur, IV, 273, 3.
- Sarmanes, Indorum philosophi. Eorum vita et placita, II, 436 sq.
- Sarmatarum lacus mirabilis, II, 200 b. Eorum in Illyricum et Thraciam incursiones, IV, 63, 27. Eorum fraude Vidicula Gothus succumbit, IV, 95, 9. Sarmatia a Licinio subacta (322); nummi in hujus rei memoriam excusi, IV, 199, 14.
- Sarmaticum Aureliani imp. bellum, III, 665.
- Sarnus vel Sarrus, Campaniæ fluv., IV, 368, 1.
- Sarodius, Alanorum dux (563), IV, 229, 22.
- Saroes, Alanorum rex, Armeniorum contra Persas socius (572), IV, 271.
- Sarosius, Alanorum dux, per quem Avars in amicitiam Justiniani venire studebant, IV, 203, 4.
- Sarpedon, Europæ filius, diversus est ab Sarpedone Lycio, III, 598, 63.
- Sarpedon, Lycasti et Idæ f., IV, 407, 3 a.
- Sarpedon et Palamedes, quo tempore Diodotus Syriæ regem se declaravit, Ctesiasiam tenebant, II, *præf.* XIX, 23.
- Sarpedon, Demetrii Nicanoris dux, a Tryphone ad Ptolemaidem prælio vincitur, III, 254, 10.
- Sarrastæ ad Sarrum sive Sarnum fluv. in Campania sunt Pelasgi, qui ex Peloponneso in Italiam venerant, IV, 368, 1.
- Sarus, Gothus, Romanorum socius, Alaricho invisus, IV, 38; ab Honorio deficit, Jovino se adjuncturus; ab Adaulpho captus occiditur, IV, 61, 17. Ejus frater Sigerichus, IV, 63, 26.
- Sarus, cyclos Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Satibaras eunuchus contra Semiramidem conspirat, III, 356, 7.
- Saturninus Plautiani conspiracy Severo imp. denuntiat, IV, 588, 130.
- Saturnini viri perulvitiæ filiam Constantio, Attilæ scribæ, promiserat Theodosius II; sed Saturnino ab Eudocia interfecto, Zeno filiam ejus Rufo cuidam dedit, IV, 93 sq.
- Sat. a Garna exposcitur, IV, 611, 190.
- Saturnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.
- Saturnus. Ejus (postea Herculis) columnæ, III, 640, 16. Saturnus apud Getas Zamolxis, III, 153, 23. Saturni aetas aurea, II, 233, 1; pater Corybantum, II, 57, 14. Saturnus homo fuit, III, 517, 1; e Semi tribu oriundus, IV, 541, 4; cum Titano pugnat, 282, 5. Tartessum fugit, III, 517, 1; in Libya et Sicilia regnat, III, 148, 103; in Sicilia Croniam urbem condit, III, 640, 17. Saturni in templum non musca involat; non canis ingreditur, IV, 447, 6. Saturni et Rhææ ara Olympica, II, 36, 29. Saturnus ex Entoria gignit Hymnum, Faustum et Felicem, IV, 372, 2; pater Chalcedonis, III, 598, 61. Ei Massyli homines mactant, III, 70, 11; item Phœnices, III, 570, 4, 5. Saturnus in Phœnicum mythol., III, 567, 14 sqq. 569, 25. 26. Saturnus, rex Ægypti, II, 526 a. 531, 3. Saturnius (Κρόνος) Pan, III, 150, 7.
- Satyras, nomen proprium, IV, 424, 7.
- Satyra, Themistoclis amica, II, 491, 5.
- Satyrus, Bacchi et Nicææ f., III, 547, 41.
- Satyrus, Clearchi frater, post cujus necem pro filiis ejus Timotheo et Dionysio tyrannidem Heracleæ administrat; vir crudelissimus, omnis doctrinæ expertus; ceterum tutor fidelis, septem annis post senex Timotheo regnum tradit; ejus morbus fatalis, III, 527, 2.
- Satyrus, nobilis Heracleota, ab Archelao Mithridatis duce captus, deinde dimissus, III, 545, 38.
- Satyrus, peripateticus, scriptor. Alii Satyri, III, 159.
- Saucharorum rex, Baktad, III, 220, 12.
- Saul, Judæorum rex, IV, 549, 17 sq.
- Sauna, Arabiæ urbs, in qua hippocentaurus fuit, III, 624, 63.
- Sauromatæ, IV, 435, 1; ignem colunt, II, 379, 14. Eorum mores, III, 460, 122; acinacen reverentur, IV, 429.
- Saus, Mercurii et Rheneis f., a quo Samus vocatur Leucosia insula, II, 158, 171.
- Savus fl., IV, 264 sqq. 233, 27.
- Saxinæ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Scamander Cretensis, Samonis opera usus Troaderum subigit, III, 369, 21.
- Scamandrius et Ascanius, Ænem f., Arisben conduunt, III, 70, 5.
- Scamandrius, Hectoris et Andromaches f., ex Ida in Tanaiem emigrat, III, 373, 29. Hectoris f. spurius, in Tanaiem abit, IV, 301, 1.
- Scamares (οἱ Σκαμαρεῖς ἑχέωπιοι ὀνομαζόμενοι) subditi Romanis impedita Avarum atrocinantur, IV, 237, 35.
- Scammos, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
- Scamon Mytilenæus, historicus, IV, 489.
- Scampsiam, Epiri opp., Theuderichus capit, IV, 127.
- Σκαρπεῖος ap. Athen., II, 363, 5.
- Scarabæi ab Ægyptiis culti, III, 515, 29.
- Scarphe, Locrorum Epicnem. urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
- Scellis et Cassamennus Thraciam colonia frequentant; e Naxo proficiscentes Peloponnesum et insulas vicinas depredantur; e Thessalia forminas abducunt; Iphimedeæ Thessalæ amore capti mutuo se interimunt, IV, 304, 2.
- Sceniophris, Amenemes soror, Æg. regina (dyn. XII, 7), II, 560.
- Scendes (Σκένδης), castellum Lazorum, IV, 215.
- Sceneos, locus ad sin. Arabicum, III, 477, 42.
- Sceptra urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
- Schedia, Rhodi (?) locus, IV, 389, 7.
- Σχηματόβηξ quid? II, 312, 26.
- Scheria. V. Corcyra.
- Schesia, Samiorum tribus, IV, 512, 1.
- Schesius, Sami fluv., IV, 512, 1.
- Scherneus, Athamantis et Themistocles f., II, 37, 35.
- Scholasticorum initiationis ritus, IV, 63, 28.
- Scias, Cephalæ uxor, Eliæ mater, III, 78, 4.
- Sciathus ins., II, 293, 7.
- Sekirus, urbs Italiae, II, 370, 1.
- Scilluntia, Eleorum coloni, Junoni templum in Olympia dedicant, IV, p. 288.

Scilurus Scythia ejusque liberi 60 a Mithridate vincuntur, III, 264, 34 a.
 Scindapsus, instrumentum musicum, II, 286, 64. III, 482, 78. IV, 475, 2.
 Scindapsus, Homeri famulus, IV, 434, 1.
 Scione, Themistoclis amica, II, 491, 5.
 Scipionis ad inspicienda regna orbis terrarum a senatu missus, nonnisi quinque servos secum duxit; Panætio comite usus est; Alexandriam venit, III, 255, 12. 13. Himilconem Phameam ad defectionem adducit (149 a. C.), II, præf. XV, 17. De Scipione dictum Phameæ Himilconis, IV, 50, 82.
 Scipio Nasica Gracchum occidit, IV, 559, 61.
 Scipulus præfectus, sub Nerone imp. occisus, IV, 576, 91.
 Scira, festum Athen., III, 341, 23.
 Sciras Minerva, IV, 483.
 Sciratæ vel Sciritæ, gens Indica, II, 424, 33.
 Sciri bellum gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leonte imperatore, IV, 107, 35.
 Sciron, Caneili et Henioches f., a Thesro interfectus, II, 351, 12.
 Scirophorion mensis unde dictus, III, 341, 23.
 Scirphe, Phocidis opp., IV, 390, 10.
 Sclavini (Σκλαῖνοι) Thraciam et Græciam vastant (577), IV, 252, 47, 48. Bajani legatos occidunt, sub Daurita duce; bellum his a Bajano inferitur, hortante Tiberio imp., *ibid.* eos tributa non pendentes aggredi instituit Bajanus, Avorum dux (580), IV, 264.
 Scolia, cantilenæ; earum ratio, II, 248, 43. 285, 59. IV, 476, 4.
 Scolus, Bæotiae locus; ibi Μεγαλόστου et Μεγαλομάζου statum, III, 128, 39.
 Scopas, Creontis pater, Scopæ avus, II, 298, 15.
 Scopas, Creontis filius, Scopæ nepos, Crannonis tyrannus crapulae deditus, II, 298, 15. Ei Simonides carmen scripsit, III, 72, 3.
 Scopas Furiarum statuas duas Athen. fecit, III, 127, 41.
 Scopas Ætolus ab Agathocle Ptol. Epiphanis tutore in Græciam mittitur ad conscribendos mercenarios, II, præf. p. xxviii. Ad Panium montem in Coele Syria ab Antiocho M. vincitur, III, 180 sq.
 Scordisci, Pæoniæ gens, III, 607, 17. Cf. Scortii.
 Scorpiones Cariae, II, 179, 248; Indiae, II, 410, 10. 11. 12.
 Scortii, Pæoniæ gens, III, 607, 17.
 Scotta Hunnus ad Theodosium venit, ut pactas pecunias acciperet, IV, 74, 5. 79. Maximino aditum ad Atilam patefacit, III, 80.
 Scotussa, in Pelasgentide Thessalia. Ex hujus urbis regione Jovis oraculum in Epirum translatum est, II, 463, 3.
 Scotussaëus fons memorabilis, IV, 436, 10.
 Scupi, Thraciæ urbs, IV, 439, 2.
 Seydra, Macedoniæ urbs, IV, 510, 13.
 Scylax Caryandensis, III, 183. Periplum suum Dario dedicavit, IV, 397, 1.
 Scylla, III, 134, 66. Crataeidis filia, IV, 510, 13. Cf. IV, 651 a. Phorcynis et Hecates filia ab Hercule occisa, a patre in vitam revocatur, II, 10, 8. Scylla quid? IV, 539, 17.
 Scylleticus Italiae sinus, II, 179, 247 a.
 Seyron, Polypemonis f., Alcyones pater, IV, 514.
 Seyrus ins., quam olim Pelasgi et Cares tenuere, III, 379, 47, unde nomen habeat, III, 338, 12. In ea a Lycomede Theseus interficitur, II, 208, 1, § 2. Scyri caprae præstantissimæ, II, 333, 2.
 Scytala ins. in sinu Arab., III, 477, 41.
 Σκυτάλαι ap. Lacedæmonios et Ithacenses, II, 147, 131. II, 193, 4.

Scythæ, olim agricolæ, a Thracibus pulsi nomades sunt, III, 596, 52; eorum gentes quinquaginta, IV, 522, 1. E Scythia oriundi Parthi in Parthiam immigrant, tempore Sesostris, III, 587, 1. Eo tempore vixit Jandysus Scyth. rex, *ib.* Scytharum luxuria et in eos, quos imperio suo subjecerant, crudelitas, II, 306, 8; rex Hæmus, III, 596, 54. Prometheus rex a subditis in vincula conjicitur, II, 34, 23. Atheas rex, IV, 336, 4. Agæthes rex, IV, 3. Scytharum reges auxilia Mithridati petenti recusant, III, 549, 43; a Mithridate victi (120), III, 264, 34 a. Scytharum mos, II, 180, 25. Scythiæ fluvius Sethus, III, 32, 21. Chalcis urbs, II, 81, 3. Scythæ Abii, III, 596, 63. Tibareni, II, 379, 15. Scythico arcu Hercules utebatur, II, 29, 5. Scythica calceamenta, III, 147, 99. Scythiæ electrum, IV, 474. Cf. Gotth. Hunni.
 Scythias, priscum Deli ins. nomen, III, 633, 11.
 Scythinus Tejus hist., IV, 491.
 Scythopolls a Nabuchodonosoro subacta, III, 229, 24.
 Scythopolis, Libyæ, III, 238, 131.
 Sea, opp. Æthiopie, III, 478, 42.
 Sebanum monasterium in confinibus Persarum et Romanorum, IV, 209.
 Sebastianus, Juliano in exp. Persica dux copiarum, III, 4; vir integer, prudens, strenuus, cui bellum contra Gothos gerendum committit Valens imp., IV, 35, 47.
 Sebastianus a Jovino fratre imperator renuntiatur, ab Adaulpho occiditur, caput ejus ad Honorium mittitur, IV, 61, 19.
 Sebastianus sub Theodosio II mil. dux, IV, 612, 194.
 Sebastianus sub Zenone potentissimus, omnia velut in foro capponans, IV, 118, 9.
 Sebeda, portus Lyciæ, III, 236, 88.
 Sebennytæ reges dynastiae XXX, II, 597.
 Sebennytis nomus Æg., III, 226. Sebennytes Manetho, q. v.
 Sehercheres, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 7), II, 548.
 Sebichus, Æthiops, Æg. rex (dyn. XXV, 2), II, 593.
 Sebithrites nomus Æg., III, 226.
 Sebochthes legatus a Chosroe ad Justinum II missus ad fœdus inter Persas et Romanos restaurandum (371), IV, 238 sq., 36.
 Secande, Æthiopie opp., IV, 351, 3.
 Seculares Rom. iudi. De his carmen Sibyllinum, III, 611, 29.
 Secundinus patricius, Hypates pater, IV, 142, 7.
 Secundus, Nicomedis II famulus, a gallo amatus, IV, 462, 2.
 Sedeciae, Judæorum regis anno duodecimo Nabucodonosor expeditionem contra Judæos suscepit, III, 472, 21.
 Segesta vel Egesta Siciliae urbs, ab Egesto Troo nominata, III, 573, 18. Ejus tyrannus Æmilius Censorinus, IV, 322, 7. Segestani Athenienses contra Syracusanos auxilio advocant, II, 76, 1.
 Seleucia in Pieria, urbs Tetrapoleos Syriae, III, 276, 59. III, 387, 7. Ad eam ἡ ἀπικλιτικὴ γῆ reperitur, III, 277, 61. Urbs condita a Sel. Nicator, IV, 468, 4. In Seleucenses sævit Himerus, Arsacis satrapa, III, 259, 21.
 Seleucia maritima. Ibi degebat Æschrius cum Cleopatra regina, quum Diodotus Syriae regno potitus erat, II, præf. xix, 25. In ea Ptolemæus VIII inclusus, II, præf. xxii, 29.
 Seleucia aspera, Ciliciæ urbs, olim Olbia et Hyria, III, 236, 91.
 Seleucidarum equites Larissæi, II, præf. xvii, 20.
 Σελυκίς, poculi genus, III, 133, 57. Avis, IV, 13, 2.
 Seleucobelus, Syriae opp., IV, 467, 2.
 Selencus Nicator quam provinciam sit nactus post mortem Alexandri, III, 694. Babyloniae præficitur, III, 668, 1; quomodo post Demetrium Poliorcetem ad Gazam victum

- savente Ptolemæo, Imperium sibi fundaverit; ejus tempora et mors, III, 707, 4. Ejus ex Apame Perside filius Antiochus Soter, 707, 5. Aphrodisium procuratorem in oppida Phrygiæ et Ponto adjacentia mittit, III, 533, 11. Seleucus Nicatoris contra Sandracottum bellum, II, 397 a. Ad portas Caspias Europam condit, e. q. Rhaga, et Arsaciam, IV, 308, 4. Hyriam Ciliciæ urbem de se Selenciam nuncupat, III, 236, 91. Seleuciam in Syria condit, et Antiochiam, IV, 468, 4; porro Apameam sive Pellam aliasque urbes supra septuaginta, IV, 469 sq. Telmisum urbem novis colonis frequentans Oropum nuncupat, III, 237, 99. Lysimachum ad Curupedium vincit, III, 532, 8. II, 453, 4. III, 698, 4. Heracleotæ ad eum legatos mittunt, III, 532, 9. 533, 11. A Ptolemæo Cerauno, quem beneficiis cumulaverat, interficitur, III, 699, 5. 698, 5. 533, 12. Ejus dux Demodamas, II, 444, 1; elephas longævus, III, 474, 30.
- Seleucus II Callinicus, Antiochi Thei et Laodices filius; ejus historia et tempora adumbrantur, III, 708 sqq.; pater Alexandri sive Seleuci Cerauni et Antiochi Magni, III, 710, 11. Stratonice in Seleucia capit, III, 196, 19. Ejus amica Myssa vel Nysa, III, 67, 4.
- Seleucus III Ceraunus (antequam regnum suscepit Alexander ei nomen erat), filius Seleuci Callinici, frater Antiochi Magni, post regni annos tres a Nicanore et Apaturio Gallo occiditur, III, 710, 11.
- Seleucus IV Philopator, Antiochi Magni f., Ant. Epiphanis frater, quamdiu regnaverit, III, 711, 13. Demetrium filium (postea D. Soterem) Romanis obsidem dedit, 711, 13.
- Seleucus V, Demetrii Nicatoris f., patri in regno succedit; sed statim matris calumniis interemptus est, III, 714, 21. Ejus frater et successor Antiochus Grypus, *ibid.*
- Seleucus VI, Antiochi Grypi f., Antiochum Cyzicenum prelio vincit, Imperioque Syriæ potitur; deinde ab Antiocho Eusebe, Ant. Cyziceni filio, in Cilicia ad Mopsuestiam clade affectus manum ipse sibi infert, III, 715, 23. 24.
- Seleucus, Antiochi Sidetis filius, patris in expeditione Parthica comes, ab Arsace captus regio more custoditur, III, 713, 18. 238, 19.
- Seleucus, Sinopes præfectus, cum Cleochare collega tyranni in modum temp. administrat; Censorinum Rom. ducem prelio navali vincit; tandem ac in manus veniret Luculli, fuga saluti consulit, III, 554, 54. 55.
- Seleuci Babylonii de maris accessu et recessu sententia, III, 291, 93. 293, 95.
- Seleucus, Alexandrinus, scriptor, III, 500.
- Selinus, urbs, II, 480, 46.
- Selli unde ἀκρόποδες dicantur, II, 350, 5.
- Selymbria. V. Selys. Selymbrianus, Herodicus, II, 39 a. not. et Clisophon, II, 314, 36. Selymbrianis cohortibus præfectus Leo, IV, 135 a.
- Selys, Selymbriæ conditor, III, 379, 45.
- Sem, Noë filius, IV, 541, 16 sq.
- Semandrus Mytilenæus Æolum coloniam in Tauricam deducit, ibique Hermonassam urbem, ab uxore ejus ac dictam, condit, III, 597, 60.
- Semberrita in Æthiopia, IV, 351, 3.
- Semele divinos honores nacta Thyone appellatur, III, 639, 13.
- Semempæa (Mempsæa. Pemphus), Ægypti rex (dyn. I, 7), II, 539, 542.
- Semeronius, Babylonius historicus, IV, 391.
- Semestra nymphe, mater Byzantis, IV, 147, 5. Ejus ara, Byzantii, IV, 147, 3 et 5. 148, 8.
- Semias, Molcesten fratrem in Piskia tyrannum occidit, Imperio ejus potitur, deinde a filiis Molcestis interfectus, II, *præf.* XVIII, 22.
- Semiramis, II, 503, 11, Trojanis temporibus vel antiquior vel æqualis, III, 563, 2; quomodo ad regnum pervenerit, II, 89, 1. Ejus stirps regum Assyriæ desinit in Belem, Delcetadæ filium, IV, 351, 6. Aræum pulchrum, Armeniæ principem, interfecit, IV, 285, 12. Viros, quibus libido ejus usa erat, vivos defodit, IV, 539, 32; equum usque ad coitum amavit, III, 472, 22. Ei perperam adscribuntur quæ Babylone monumenta Nabuconosor extruxit, II, 507. Minime condidit Babylonem, III, 575, 17. Finito bello Indico in vitam ejus conjurationem ineunt Satibaras eunuchus et filii, quos ipsa ex Onne pepererat; quomodo insidias illas prævenit, III, 358, 7. Antequam in expeditionem Indicam egrederetur, obiit, II, 416, 20, 21. Zoroastrem vincit, Babylonem moribus ciugit; bellum Indicum suscipit infanctum; a Ninia filio interfecta; ipsa interemerat reliquos suos filios; 42 annis regnavit, III, 626. In Armeniam profecta Zoroastro Medorum principi regni administrationem commisit; filios nihili fecit; ejus impudicitiam non ferens Ninus in Cretam abierat; filios præter unum Niniam necat; Zoroastro regno potiri moliente, belloque exorto, victa in Armeniam fugit, ubi a Ninia occisa est, III, 627, 2. Proverbium: *Monilia Semiramidis in mari*, *ibid.* Semiramis, mater Judæ et Idumææ, IV, 364, 3. IV, 237, 102.
- Semphrocrates, Æg. rex XXVI sec. Eratosth., II, 358.
- Semus Delius, historicus, IV, 391.
- Senata Byzantii, IV, 154, 41.
- Senator, vir consularis, a Theodosio II ad Attilam legatus mittitur, IV, 74, 4.
- Senecheribus, Assyriorum rex vicesimus quintus. Ad Ciliciam classem Græcorum profligat; Minervæ templum exstruit et facinorum suorum monumentum literatum; Tarsum ad similitudinem Babylonis condidit, IV, 292, 7; succedit ei Nergilus, *ibid.* Senecheribus contra Babylonios præfectos, qui desciverant, exercitum ducens, Elibum ejusque familiares captos in Assyriam transfert, Babylonios vero Asordanem filium præficit, II, 504, 12. Græcos in Cilicia prelio vincit, Tarsumque condit, *ibid.* ab Adumurzane filio necatur regni anno decimo octavo, *ibid.* Cf. IV, 549, 19. Ejus filius Asordanus, I, 503, 11; ejus frater, II, 504, 12; regni tempus et contra Judæos expeditio, II, 503, 11.
- Sennaar Babylonis campus, IV, 434, 3.
- Sennones, gens Gallica (Arabica?) IV, 523, 2.
- Sephuris, Memphis, rex Æg. (dyn. III, 8), II, 544.
- Sepphora, Jothoris f., Mosis uxor, III, 224.
- Septem contra Thebas Nemeos ludos in honorem Archemori instituunt, II, 189, 282.
- Septem sapientes sophistas vocat Andron, II, 347, 4. Non philosophi, sed viri prudentes et legislatorii, II, 243, 28. De numero et nominibus eorum qui in sapientium collegium cooptati, II, 244, 28.
- Septenarius numerus cur sacer sit, IV, 513.
- Serapio, Heraclidis Lembæ p., III, 167 not.
- Serapis. V. Sarapis.
- Serbonis lacus, II, 39, 52. Ejus asphaltum quomodo Syri educant, III, 276, 63.
- Serdica urbs, IV, 78.
- Sere, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.
- Serena, Stillethonia uxor, IV, 58. Necatur, IV, 59. Ejus filius Eucherius, *ibid.*
- Serenus scriptor, III, 560 not., 573.
- Seres, gens Indiæ, IV, 523, 20. IV, 270. Eorum emporia tenuerunt Persæ, deinde Ephthalitæ, post hos Turci, IV, 270 sq.
- Sericeæ originem quando Byzantini cognoverint, IV, 270.

- Sergius e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, in bello Persico Arzanenem vastat, IV, 273, 3.
- Serpentes Indiae, II, 410, 10. Serpentem non necant Argivi, II, 327, 79. Serpentes in Æthiopia, qui cum elephantis pugnant, III, 478, 47. Serpentes quas mulier enixa est, III, 623, 53. Serpens ingens in Macra Coelestriae planitie repertus, III, 276, 60. Serpentes maris Rubri, III, 139, 135 a. Serpens miri veneni, II, 291, 87.
- Sertorius quum tyranni in modum se gerere cepisset, a Perpenna ejusque sociis, conspiratione facta, occiditur, II, *præf.* xxiii, 32. Sertorius in Tingi urbe Antæi corpus ingens effodit, III, 471, 19.
- Seruch, idololatriæ auctor, IV, 544, 8 sq.
- Servi non sunt apud Indos, II, 405, 28. 421, 26. Servi Cretensum, IV, 399, 2. Servorum in Sicilia sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum in Italia (Nucerinae et Capuae) seditiones, quæ ante ingentem illam Siculam acciderunt, II, *præf.* xxii, 30. Servile in Sicilia bellum secundum, III, 257, 15. — Servus, qui peperit, III, 623, 56. Servorum urbs in Libya, III, 155, 38.
- Servilius Ahala, Quinctio Cincinnato dictatori magister equitum, Sp. Maelium interficit; sub ala tum gladium gestavit; hinc Ahala nomen, II, *præf.* p. xxxiv sq.
- Servilius (Q.) consul tertium, II, *præf.* p. xxxvi, 2.
- Servilius (Q.) Cæpio Tolosæ thesauros exspoliavit, poenasque sacrilegii ejus luit, III, 323, 9.
- Servilius (P.) Casca, unus ex conjurationis contra Cæsarem sociis, III, 442, 21. 445, 24.
- Servius Tullius Ejus instituta, III, 89, 5. 6. IV, 553, 35.
- Servius (T.) Secundus, e Bononia longævus, III, 608, 29.
- Servius quidam scriptor laudatur, IV, 541, 13.
- Sesamus, ex Euphemi posteris, ex ora Laconiae in Theram insulam transit; ab eo genus deduxit Aristoteles, qui Cyrenen condidit, IV, 286, 6. II, 87 b.
- Sesaniur, opp. Æthiopiae, III, 477, 42. IV, 351, 1.
- Serenoneus, Gallus, Momorum et Atepomarum regno ejicit, IV, 367, 2.
- Sesochris, Thinita, rex Ægypti, statura pergrandis (dyn. II, 8), II, 543.
- Sesonchis Bubastita, Æg. rex (dyn. XXII, 1), II, 590.
- Sesonchosis, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 1), II, 560.
- Sesonchosis post Horum Ægypti rex, Asiam universam et Europæ partem subigit; instituta ejus civilia; vixit 2936 annis ante primam Olympiadem, II, 235, 7.
- Sesorthus (Tosorthus), Memphita, rex Æg. (dyn. III, 2), II, 544.
- Sesostris, Diospolita, rex Æg. (dyn. XII, 3), Asiam universam et Europæ partem novem annorum spatio subigit, II, 560, 12; usque in Europam processit, Indos non attigit, 416, 20; quousque meridiem versus progressus sit, III, 477, 42; viris officia mulierum, mulieribus virorum officia imposuit; quonam consilio?, II, 380, 21. A rege captivo de fortunæ inconstantia admonetur, IV, 210. Ægyptios in ordines descripsit, II, 180, 252; alveum e Danaon portu in Nilum ducere cogitavit, III, 477, 41. Stelæ quas erexerit, IV, 539, 23. Cf. etiam IV, 543, 10. 544, 13. Osiridis statuam, quæ Sarapidis dicitur, a Bryaxe faciendam curavit, III, 487, 4. Sesostridis tempore Parthi e Scythia emigrarunt, et Jandysus Scytharum rex erat, III, 587, 1.
- Sextus, II, 47, 4.
- Seth appellatur Typhoo, II, 613, 77.
- Sethenes, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 5), II, 543.
- Sethinilus (?), Æg. rex xlv sec. Ermosth., II, 558.
- Sethos, Pastorum in Ægypto rex, II, 570, 49.
- Sethos sive Ramesses, Æg. rex. (dyn. XIX, 1), II, 579 sqq.
- Sethos sive Ramesses, Amenophis f., Æg. rex (dyn. XIX, 3), II, 581 sqq.
- Sethroe, Ægypti urbs, III, 238, 114. Sellioites nomus, in qua Auaris urbs a Pastoribus munitur, II, 567.
- Sethus Scythiæ fluvius, III, 32, 21.
- Sethus, Singedonis urbis *præf.*, IV, 264.
- Setunda, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
- Seuthæ et Ronaces Medorum inventum, III, 78, 10.
- Seuthes Thrax Amadoco insidias parat, II, 154, 161.
- Severianus, L. Veri Aug. in bello Parthico dux, ad Elegiam Armeniæ castellum ab Osroe in angustias compulsus, e vita se subduxit, III, 651, 7. 652, 10. Ejus sepultura, *ibid.*
- Severus Imperator. Ejus ingenium. Pannoniæ præfectus prodigiis et oraculis ad regnum capessendum impellitur, III, 658, 2. IV, 586, 125. Quid de Pescennio Nigro et Clodio Albino senserit, 658, 3; in amicos Albini sævit, IV, 587, 128; in Byzantios sævit; postmodum ira placata, de urbe optime meruit, IV, 153, 36. 587, 127. Plautianum occidi jubet; filios inter se conciliari studet; ejus mors, IV, 588, 130. De vita sua scripsit, III, 657.
- Severus, senator et patricius, a Zenone legatus mittitur ad Vandalorum regem (Genserichum), qui propositas pacis condiciones admittit. Multos Severus, vir integerrimus, redemit captivos (475), IV, 114, 3.
- Sexaginta viri Athenis, IV, 507.
- Sextius Africanus consul (112 p. C.), III, 623, 54.
- Sibæ, gens Indica, II, 417, 21.
- Sibrus, Lyciæ fl., III, 236, 84.
- Sibylla, Teucris et Nesonis f.; ab ea omnes mulieres fatidicæ Sibyllæ dicuntur, III, 598, 64.
- Sibyllæ, II, 197 sq.; decem fuerunt, IV, 174, 56. Tres fuerunt, Apollinis soror, Erythræa, Sardiana, IV, 474. Sibylla Erythræa, IV, 309. Sibyllæ oracula Romæ reitata de androgyno, III, 619, 39. Sibyllæ inventum sambyce instrum., IV, 490, 4. Sibyllini versus de ludis Rom. sæcularibus, III, 611, 29. Sibylla vicit in poematum certamine, quod in Peliae honorem edidit Acastus, IV, 285, 1. Sibylla Ephesia, III, 406, 67; ad Cræsi rogam, *ib.* 408. Erythræa, quot annis vixerit sec. versus oraculi, III, 610, 4. Samia, Phytæ, IV, 288, 4. Gergithia, III, 604, 2. Berosiana, II, 502, 9, 10.
- Sihyrtius, Gedrosiæ et Arachosiae præfectus, III, 668, 1. II, 398 b. 407, 2.
- Sicanus, Briarei f., IV, 381, 4.
- Siciliæ promontoria tria; laterum longitudo, III, 287, 82. Insulæ quasi arces Syracusæ et Eryx, III, 288, 83; de ejus possessione Vulcanus et Ceres inter se contendunt, II, 84, 3. Bellum infert Minos, II, 131, 88 a. Sicilia Chalcidensium coloniis frequentata, II, 141, 106. Servorum sub Euno duce rebellio, II, *præf.* xx, 26. IV, 559, 61. Servorum defectio altera (102-99), III, 264, 35. Sicilia terræ motu concussa sub Tiberio, III, 621, 43; a Vandalis vastata. V. Genserichus. — Siciliæ Palici, III, 140, 83 (V. Palici). Mira statua, quæ, dum integra staret, ab Ætne igne barbarorumque invasione insulam tutam præstare dicitur, IV, 60, 15. Fana Ἀδθησάγας, statuæ Σειτοῦς Ἀθηναίου, Ἰμαλίδος, III, 136, 39. Pedio-cratem heroem colunt, IV, 527, 3. Siculorum menææ deliciarum et luxuriæ nomine celebratæ, II, 307, 10. Siculi Pollium vinum vocant, quod aliis est Biblinum, II, 15, 7; cottabi apud Siculos ludus, II, 246, 34. IV, 419, 32. Siculorum numi, II, 169, 211. 212. Saes celebrati, II, 333, 2. Sicula κάκτος, II, 300, 26. Siculorum vox βράβυλα, i. e. κοκκύμηλα, II, 327, 82. Siculorum proverbium, μωρότερος εἰ Μορύχου, III, 136, 73. — Siciliæ fluvius, Acis, II, 376, 2; Helorus, II, 376, 4;

- fluvii mirabiles, Camicus, Capæus (Anapus v. Cocyparis?); Crimisus, Ilimeras, II, 373, 8. Siciliæ fontes mirabiles, II, 373, 9; lacus mirabiles, II, 373, 11. III, 31, 16. Urbes: Agrigentum, Selinus, Phœnicia, Eryx, Camicus, Helycus, Thermus, Camarina, Mylæ, Hyccara, Panormus, Enna, Camicus, Terbetia, Engyium, Hierapolis, *q. v.*
- Sicilia minor, *e. q.* Naxos ins., IV, 294, 4.
- Sicima, urbs Chanaan terræ, III, 215; unde dicta, II, 217.
- Sicinus, Mercurii f., III, 217.
- Sicynnis saltatio, IV, 331, 9. II, 283, 44. A Sicynno barbaro vel Cretense inventa, II, 284, 45. IV, 337, 3; vel a Thersippo, IV, 489, 1.
- Sicinus, Thoantis f., IV, 528, 12.
- Sicinus, ins. ad Eubœam, olim CEnussa, IV, 527, 12.
- Σικίνας quis apud Cyprios, II, 312, 25.
- Sicyon, Africa locus, III, 156, 41.
- Sicyoniorum reges quamdiu regnaverint, IV, 547, 13. tyranni Myron et Isodemus et Clisthenes, III, 394, 61. Orthagoræ ejusque liberorum tyrannis per centum stetit annos, II, 139, 101 *a.* Picturas tyrannos representantes delet Aratus; alias multas in Ægyptum ad Ptolemæum mittit, III, 120, 17. Bacchus χοροπόλες, III, 135, 72. Cenotaphium Adrasti, IV, 389, 3. Sicyonii pilarem saltationem invenerunt, II, 250, 48. Sicyonia saltatio, ἀλητρία, II, 284, 50; stoa Precile, III, 120, 14; πίναξ, III, 120, 16. 17. Sicyoniorum thesaurus Delphicus, III, 123, 27. Sicyonii: Sphodrias, Heraclitus, Bacchides, Diogenes historicus, Aratus, Hypsicles, *q. v.*
- Sidas ager, de quo lis Bœotorum et Atheniensium, III, 192, 4.
- Side, Beli uxor, mater Ægypti et Danaï, IV, 544, 15.
- Side, Ciliciz urbs, a Gothia obœssa, III, 681, 22. Sidæ in Pamphylia educatur Antiochus Sidetes, III, 712, 18. De Sidetis dictionem Stratonici, II, 313, 31.
- Sidimundus Gothus, Romanorum socius, in Epiro consedit; a Theudericho ad defectionem sollicitatur; Epidamnium ei prodit, IV, 126.
- Sidyma, Lyciæ opp., III, 234, 70.
- Sidon, Ponti f., in Phœnicum mythol., III, 568, 21.
- Sidon, Ægypti f., IV, 546, 11.
- Sidon urbs unde nomen habeat, IV, 544, 13. Cf. IV, 546, 11. Sidonii in Olliarum ins. coloniam ducunt, II, 197 not. Sidon terræ motu diruta, III, 285, 76. Sidonii: Moechus et Zeno, *q. v.*
- Siga, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Sigensis e Troade, Damastes, II, 64.
- Sigertis regnum in India a Græcis Bactrianæ occupatur, IV, 309, 5.
- Sigesarus, episcopus in aula Adaulphi, IV, 63, 26.
- Sigilda, uxor Theuderichi, IV, 620, 211, § 3.
- Sigisbertus, Francorum dux, Bajanum Avarum ducem comœatu sublevar (568), IV, 230, 23.
- Sila vel Silla Indiz fluv. mirabilis, II, 404, 17. 415, 19.
- Sileni in Italia a Baccho relictæ vinearum culturam ibi exercent, III, 641, 22.
- Silenses, Indica gens, II, 415, 19.
- Silenus, Apollinis Arcadici pater, II, 190, 283. Sileni inventum, III, 73, 10.
- Silenus, nobilis Heracleota, ab Archelao, Mithridatis duce, captus, deinde dimissus, III, 545, 37.
- Silenus Chius, III, 101 not.
- Silenus Calactinus, historicus, III, 100.
- Silas a Scythia nominatur fluvius, qui vulgo Iaxartes dicitur, et quem Alexandri comites Tanaim esse putarunt, II, 444, 1.
- Silacia Rhegini pictura quædam, III, 133, 58.
- Silphium Cyrenæum, III, 107, 4.
- Silpium, mons in Syria, IV, 468, 4. 544, 14. 551, 25.
- Silvanus, Valerii et Valeriæ f., IV, 321, 5.
- Silvanus, Romæ mensæ argentariæ præfectus, ab Attila exposcitur, IV, 84 sq.
- Silvia, Numitoria f., III, 75, 2.
- Silvius, ab Ascanio insidiis petitus, unde nomen habeat, II, præf. p. vii, 3.
- Silvius, Tiberii pater, III, 96, 2.
- Silzibulus. V. Dizabolus.
- Simeon, Jacobi f., III, 215, 8. 218, 9.
- Simiæ Mauritaniz, III, 277, 66; Indiæ, II, 410, 11. Simia ab ancilla in locum edita, III, 622, 51.
- Similis, Hadriano imp. carus, IV, 581, 114.
- Simmias, Eupalami f., Bacchi Morychi statuum fecit, III, 136, 73.
- Simmias Periclem accusat, II, 199 *a.*
- Simodi qui, IV, 331, 7.
- Simonides Cens duas vel quattuor literas alphabeto Græcorum addit, II, 3 *b.* II, 181, 256. Epinicium scripsit Anaxilæ tyranno, II, 219, 25. Dioscurorum ope servatur, 72, 3. Mortuum insepultum reperiens funere honorat. Quomodo id beneficium mortuus rependerit, III, 325, 28. Ejus adversarius Timocreon, II, 188, 297.
- Simonides Cens, cognomine Melicertes, nepos Sim. Leoprepidæ, historicus, II, 42.
- Simonides Magnesius poeta, II, 42 *b.* Pugnam Antiochi Soteris contra Gallos carmine, ut videtur, descripsit, III, 71.
- Simonides Zacynthius primus in theatris cecinit carmina Archilochi, II, 321, 61.
- Simonides, de Æthiopia scriptor, II, 42 *b.*
- Simonides, philosophus, tamquam magicis artibus addictus, sub Valente, capitis damnatur, IV, 30, 39 et 40.
- Simus, unus Cercopum, IV, 528, 13.
- Simus, Aleus pater, III, 72, 2.
- Simus, Aleuada, quo principatum Larissæ obtinente, oligarchia perit, II, 152, 150.
- Simus Magnes, a quo Simodi nomen habent, IV, 331, 7.
- Sinarus, Indiz fluv., II, 413, 18.
- Sinatruci Parthorum regi, Ol. 177, 3, succedit Phraates Deus, III, 606, 12.
- Sindorum mos, III, 460, 121; campus, IV, 522, 1.
- Singara, oppidum munitum prope Nisibim, IV, 257. 523, 3.
- Singedon urbs ad Saum fl.; ejus præfectus Sethus (580), IV, 264.
- Singerichus, Sari frater, post Adaniphum Gothorum imperio potitur; in Placidiam crudelis est; post regni dies septem interficitur; succedit ei Valias, IV, 62, 26.
- Sinis a Theseo interfectus, II, 351, 12.
- Sinoessa, postea Arne nymphe, IV, 518.
- Sinope, Asopi vel Martis ex Ægina vel Parnasse f., Jovem et Apollinem et Hælyn fallit, II, 161, 186. Ab Apolline rapta, in Pontum transfertur, ubi Syrum parit, III, 29, 3. II, 348, 2.
- Sinope urbs unde nomen habeat, II, 348, 2. III, 29, 3; a Coe et Cretine condita, III, 605, 6. Sinopensis Ptoleis colossus Alexandriam transportatus, II, 614, 78. Sinopes præfecti Leonippus, Seleucus et Cleochares, quo tempore Mithridates in Armenia morabatur. Leonippus urbem Lucullo proditurus occiditur a Cleochare, qui cum Seleuco tyrannice rempublicam administrat, usque dum fugam arripiunt, ac Lucullus urbe potitur, III, 554 sq., 53. 54; quæ erat Mithridatis regia, III, 544, 36. Sinopra acies, II, 442, 9. Sinopenes: Balon, Phidiclarus, Theopompus, *q. v.*
- Sion mons, IV, 546, 11.

- Siphaus, Sunil f., a quo insula cogn. dicta, III, 379, 47.
 Siphnus ins. antea Merope, III, 379, 47; II, 197 not.
 Siphos. V. Siphthas.
 Siphthas (Siphos), Æg. rex xxxv sec. Eratosth., II, 565.
 Sippara, urbs Babylonie, II, 501, 7. IV, 280, 3; ad eam lacum fodit Nabucodrossorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Sipylus urbs ob Tantali facinus eversa, III, 303, 20.
 Sipylus, Agenoris et Dioxippæ f., a quo mons vocatus est, IV, 379, 2.
 Sipylus, urbs Lydiæ, III, 367, 17; terræ motu eversa Tantali temporibus, II, 20, 1.
 Sirenes, IV, 539, 17; Indiæ, II, 90, 3.
 Siris, Italiæ regio, quam Chones incolebant, II, 179, 247 a. Siritarum origo et luxuria, II, 175, 234. Eorum regio perdicibus abundat, IV, 420, 44.
 Sirtes, Libycus, tibias inventor; idem primus carmina in Matrem deorum cecinit, II, 478, 34.
 Sirius, rex Æg. undecimus sec. Eratosth., II, 545.
 Sirmio urbe oriundus architectus Onegesio Hunno balneum ex lapidibus construxit, IV, 85; Sirmium urbs ab Hunnis opessa et capta, 84. Sirmium Gepidæ Justinio tradere volunt, si ipsis contra Longobardos auxiliaturus esset (568), IV, 231, 25. Sirmium aggreditur Bajanus, IV, 231, 26. 27. 284, 63. 64; defendit Theognis, 267, 85; tandem in deditiōnem accipit dux Avarum, IV, 268, 66. Sirmii præfectus, Salomon, *ibid.*
 Sirra bellum gerit cum Archelao Macedoniæ rege, II, 152, 154.
 Sires, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 4), II, 552.
 Sisithrus vel Xisuthrus, rex Chaldaeorum, sub quo diluvium, IV, 280, 1.
 Sistosichermes, Æg. rex xxxiv. sec. Eratosth., II, 561.
 Sisymbrius, Lasi pater, III, 38, 8. II, 285, 52.
 Sisypheidæ Ambraciolis contra Epirotas auxiliantur, IV, 344.
 Sisypheus Melicertæ ludos Isthmicos instituit, II, 189, 282. E. Merope gignit Glaucum, III, 301, 1. Necem Corinthi ultos a Corinthiis rex creatur, III, 378, 41.
 Sisypheus Cous, historicus, IV, 551, 24.
 Sithon, Odomantum rex, Pallenen filiam nonnisi ei daturum satetur, qui ipsum certamine deviciasset; tandem tamen Clito eam despondet, IV, 423, 1. 510, 11.
 Siticeni, Romanorum hostes, II, præf. xxxvii. Siticeni quadringenti sub Decio duce Rhegio urbi præsidium imponuntur, II, præf. p. xi.
 Sittogagus, fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Σιτοπόλεις, Athenis, II, 120, 44.
 Σίτρος, quid sit in legum tabulis Atticis, II, 109, 12.
 Σίτρος; Ἀθήνηρος et Ἰμαλίδος statuæ Syracusis, III, 126, 39.
 Sittacene, III, 522, 1.
 Sittius, homo luxuria clarus, III, 200, 6.
 Smaragdi fodinæ in Blemmyarum regione, IV, 66, 37. Smaragdi Æthiopie, Arabie, etc., III, 480, 63; ingentes, III, 511, 8.
 Smendes, Æg. rex (dyn. XXI, 1), 590.
 Smerdis Penthilum Mytilenis occidit, II, 158, 172.
 Smicrines una cum Sophocle Archippes amator, IV, 418, 27.
 Smilis, Euclidis f., Junonis Samie ἑόραον fecit, IV, 466.
 Smintheus Apollo in Troade, III, 124, 31. V. Apollo.
 Smintheus, vel Phineus, Penthilda, IV, 459, 12.
 Sminthia Rhodiorum, IV, 477, 1.
 Sminthus, locus Troadis, cum Apollinis fano, III, 124, 31.
 Smy, Typhonis nomen, II, 613, 77.
 Smyrna, Cinyræ f., in arborem mutata, IV, 513.
 Smyrna urbs, in qua Homerus a Mæone Lydo educatus; urbs tum Lydis subjecta erat, mox vero Lydi ejiciuntur ab Æolibus, II, 186, 374. Smyrna ab Alyatie expugnatur, III, 397, 64. Smyrnari Sardianos urbem obsidentes vincunt ancillæ strategemate; cuius rei in memoriam Ἐλευθέρια celebrant, IV, 401, 6. Smyrnæ degebat juvenis ille, qui postea sub Alexandri Balæ nomine Syriæ regno potitus est, II, præf. xii, 11. Smyrnæi: Hermogenes, Magnes, Menecrates, Philotis, q. v.
 Snehres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 2), II, 552.
 Soanus in Indum insult, II, 413, 18.
 Soas, dux Gothorum sub Theudericho Valamiri f., IV, 127; obses missus ad Adamantium, IV, 128.
 Soastus, Indice fluvius, II, 413, 18.
 Socleus, Lycophronis tragici pater, II, 370 a.
 Socrates, Archelai magistri καὶδία, II, 280, 25; rem pecuniariam faciebat; Veneri deditus erat, II, 280, 26, 27; ejus vis persuadendi, vox, vultus, mores, iracundia, in victu frugalitas, II, 280, 28; bigamia (Xanthippe et Myrto uxores), II, 281, 29. 30. 367, 15 III, 163, 15; cum Indo philosopho Athenis disputavit, II, 281, 31. Juvenis cum Archelao Samum venit, II, 49, 9. Ejus opus Gratiæ in arce Athenarum, II, 487, 76; minime pauper fuit, II, 286, 14; mercedem ab Aristippo oblatam non admittit, II, 299, 21; in oratoria promptus et acer; τὸν ἤντω λόγον κρείττω ποιεῖν callebat, II, 490, 1. Post Anaxagoræ condemnationem ad Archelaum se contulit, III, 243, 141. Ejus adversarii Antiochus Lemnius et Antiphon prodigiorum interpretes, II, 187, 279. Delphos et Isthmum adiit, II, 578, 4; impietatis accusatur, II, 281, 31 a; accusationis formula; Polycratis in Socratem oratio spuria, III, 578, 5. Socratis accusatores Melitus, Polyectus, Polycrates, III, 583, 38. III, 43, 32; ab Aristophane exagitatur, III, 583, 37. Ejus dictum, III, 521, 6; laus, II, 268, 75.
 Socrates Rhodius, historicus, III, 326.
 Socrates Argivus, historicus, IV, 496.
 Socrates ὁ χροτός tamquam Bithyniæ rex a Mithridate opponitur Nicomedi quem Romani regem instituerant, III, 541, 30.
 Socratidas, Pamphilæ Epidauriæ maritus, III, 520.
 Sodatarum in Gallia rex Adiatomus, II, 418, 89.
 Sodom et Gomorra, IV, 546, 11.
 Sœcunis, Æg. rex xxx sec. Eratosth., II, 558.
 Sogdaitæ olim Ephthalitis, deinde Turcis subjecti, Manichæum ad Chosroem mittunt de serici commercio, incasum (568), IV, 225, 18.
 Sogdianorum regnum ab Alexandro M. accepit Oropius. Quo regno exuto, provincia datur Philippo, III, 668, 1.
 Sogdianus, rex Persarum et Ægypti, per septem regnat menses, II, 595, 68.
 Sogdonacus, Arabs, Pasinæ pater, III, 478, 44.
 Sol. Ejus defectus quomodo explicandus, II, 388, 8; quam vim in hominum corpora exercent, II, 615, 82; sol oriens et occidens cur major esse videatur, III, 294, 97; de sole doctrina Berosi, II, 509, 17. Sol Rhodum exsiccat; ejus cultus in Rhodo ins. præcipuus; ejus e Rhodo puella liberi, qui Heliadæ dicuntur, III, 176, 1. II, 256, § 5. Soli nephelia sacra offerunt Athenienses, III, 127, 43; ejus sacerdotes Athen., III, 341, 23. Sol, pater Pasiphæ et Steropæ, IV, 285, 3. Harpyias Phineo immittit, III, 302, 3; e Terra gignit Bisaltem, III, 583, 44. Ætæ et Persei pater, II, 8, 4. Solis bovum custos Phylacius Myliæ heroum habet, II, 376, 5. III, 31, 15. Solem veneratur Julianus, IV, 24, 24. Sol Ægyptiis Osiris, II, 614, 80. Sol, rex Ægypti, II, 526 a. 520, 3. 534 a. Soli et Lunæ inimicissimum animal sus est, II, 614, 79. Solis collis in India, IV, 388, 8. Solis insula cum cubili Nympharum in mari Erythræo, III, 476, 39.

- Solachus, Rajani Avarum ducis ad Tiberium imp. legatus (580), IV, 266, 64.
- Soldurii regum Gallorum, III, 418, 89.
- Σολωνιστάς, qui? II, 298, 14.
- Solois, Thesei comes in expeditione Asiatica, ab Antiopa, quam deperiebat, repulsam ferens, in amnem se praecipitat, quem Soloentem Theseus vocavit; prope eum Pythopolim Theseus condidit, cui fratres Soloentis praefecit, II, 345, 8.
- Solois fluv., ad quem Pythopolis urbs, II, 345, 8.
- Solon. Ejus cum Pisistrato affinitas, II, 198 b. Cur mercaturae se dederit, III, 38, 9. Solonis cum Thalete colloquium, III, 38, 10. Eo auctore bellum Cirrhaeis ab Amphictyonibus indicitur; at non fuit Solon dux copiarum, II, 184, 265. Quae de ejus rebus bellicis contra Megareses gestis feruntur, ficta sunt, II, 442, 7. Salaminem Atheniensibus vindicaturus falsa de Megarensibus contendit, IV, 426, 2. Ut saluti publicae consulere, et ditēs et pauperes fraude quadam circumvenit, II, 294, 3. Post Philomprotum archon electus est, *ibid.* Soloni senatus et thesmothetae πρὸς τῷ λίθῳ jurarunt, II, 110, 13. Ejus σοιόχθεις, II, 208, 1, 5. IV, 481, 2; legislationis indoles, II, 107 b. In quattuor τέλη populum divisit, II, 108, 9; demarchos constituit, II, 363, 9. Leges ligneis axibus inscriptas, III, 130, 48. III, 500; lex de iis qui neutri se parti addicant in dissensionibus populi, II, 109, 11 a; de mulieribus leges, II, 363, 8; alia lex, II, 198 b. Quid de ratione, qua Homeri carmina a rhapsodis canenda sint, instituerit, IV, 389, 6. Convenit cum Anacharsis, III, 40, 17. Post leges latas in Aegyptum abiit, II, 208, 1, 5; quanam Aegyptii sacerdotes de Atlantide ei tradiderint, III, 281. Pisistrati ceptis adversatur, IV, 501, 11. Solon a Pisistrati tyrannide biennium vixit; mortuus sub Hegestrato archonte, II, 294, 5. Cf. II, 198 b. Ejus cineres apud Salaminem ina. sparsi, II, 110, 14. Solonis filium defunctum lugentis dictum, II, 196, 6.
- Solyma, Assyriorum urbs post templi Hierosolymitani excidium condita, III, 660, 12.
- Solymi, postea Myliae, III, 322, 2.
- Sondis (Sucis?), Thraciae mons, IV, 122.
- Soparnus in Indum influit, II, 413, 18.
- Sophaces, barbari a Sophone dicti, III, 214, 7.
- Sophaenetua, Stymphalius, Cyro minori militum dux; expeditionis hujus historiographus, II, 74 b.
- Sophar, Minnaeorum rex, III, 220, 12.
- Sophas, Herculis filius ex Antae uxore, pater Dilor, III, 471, 19.
- Sophene, regio Armeniae finitima, II, 590, 21; cum Rom. imperio conjungitur (297), IV, 189, 14.
- Sophia, Justinii II uxor, cum Tiberio Caesare res imperii curat. Zachariam legatum ad Chosroem mittit (585), IV, 240, 37 et 38.
- Sophilus, lignarius vel ararius, pater Sophoclis, II, 284, 41.
- Sophistae, septem sapientes, II, 347, 4. Sophistarum palatium Athenis, IV, 63, 28.
- Sophocles, Sophili f., II, 283, 41; praetor Lesbum navigans Chium divertit, ubi a Hermesillao convivio excipitur, in quo lepido ridet ludimagistrum, allaque acito dicit, II, 46, 1. Tertium histrionem introduxit, II, 247, 37; baculum incurvum in usum scenicum primus adhibuit, III, 161, 6; in Oedipo fab. componenda ex Calliae tragodia grammatica profecit, II, 321, 62. Ajax fab. a Diccaercho inscribitur Αἰαντος θάνατος, II, 247, 38. Ejus Oedipus, cur Τύραννος inscribatur; Sophoclem (Edipum) tyr. edentem vixit Philocles, II, 247, 39. Sophocles cur apls cognominatus sit, IV, 175, 59. Victorias 20 repor-
- tavit, IV, 359, 17. Sophoclis senis amica Archippe, IV, 418, 27; dementiae accusatur, III, 162, 6. Ejus mors, *ibid.*, III, 4, 9. Sophoclis versus spurii, II, 396, 18.
- Sophon, Didori f., a quo Sophaces dicti, III, 214, 7.
- Sophron, Agathoclis f., Syracusius; ejus scripta, IV, 175, 60.
- Sophronis mimi, II, 187, 277; quos permagni fecit Plato, II, 480, 45.
- Sophron, lapis, IV, 379, 2.
- Sophroniscus, pater Socratis, III, 578, 5.
- Soris, Memphita, Aeg. rex (dyn. IV, 1), II, 548.
- Sorosgi, populus Scythicus, quem bello aggrediuntur Attila et Bleda, IV, 72, 1.
- Sosander geographus, IV, 500.
- Sosibius, late vagatus homo, Ptolemaeo I indicat ubinam locorum sit signum dei, quale per quietem rex viderat, II, 614, 78.
- Sosibius, pater Ptolemaei, II, *præf.* p. xxviii.
- Sosibius, cui cum Anaxagora philosopho contentio fuit, II, 188, 197.
- Sosibius Laco scriptor, II, 625.
- Sosibius, Ptolemaei Philopatoris minister, post regis obitum ficto testamento effecit, ut cum Agathocle tutor esset Ptolemaei Epiphaniae pueri, II, *præf.* p. xxvii.
- Sosibius, dives Antiochenus; ejus testamentum, IV, 470, 5.
- Sosicrates Rhodius, historicus, IV, 501, 10.
- Sosicrates Cyzicenus, IV, 501, 9.
- Sosigenes Asianus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Sosilus, Lacedaemonius, historicus, III, 99.
- Sosipater, Mithridatis adulator, III, 413, 78.
- Sosis, Aegypti rex, IV, 543, 9.
- Sosis. V. Osis.
- Sositheus poeta, IV, 168, 40.
- Sossus, cyclus Chaldaeorum, IV, 280, 1.
- Sosthenes Antipatro Philippi f. in regno Macedoniae succedit; Brennum profligat, regnat per unum annum, III, 699, 6. 196, 7.
- Sosthenes Cnidius, historicus, IV, 504.
- Sosthenium, ad Pontum locus, unde dictus, IV, 548, 15.
- Sostratus tibicen, Antiochi parasitus, III, 310, 7; ejus filios Antiochus Soter inter corporis custodes habet, IV, 416, 13.
- Sostrati scriptores, IV, 504.
- Sotades Maronita, obscenae poeseos genus coluit, IV, 359, 19. In Lysimachum et Ptolemaeum II maledicentissimus, a Patroclo, duce Ptolemaei, mari mersus, IV, 413, 12. pater Apollonii, *ibid.*
- Soteles et Dionysius a Ptolemaeo Sotere Sinopen missi, ut Plutonis colossus in Aegyptum transveherent, II, 614, 78.
- Soter, Praxidices maritus, Concordiae et Virtutis pater, III, 152, 17.
- Soterichus Eleus, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12. L. Antistichus Soterichus, libertus, e Ravenna longævus, III, 610, 8.
- Soteridas, Panphilae Epikauriae p., III, 520.
- Sous, Proclis f., Eurypontis p., III, 603, 1.
- Soyphis, Memphita, rex Aeg. (dyn. IV, 5), I, 544.
- Spadusa, Placidiae familiaris, IV, 66, 40.
- Σπαλιῶνες machinæ describuntur, IV, 269, 73.
- Sparamizus, Sardanapalli eunuchus, II, 473, 14.
- Sparta unde nominata sit, IV, 520, 2.
- Spartæus, Jovis et Himaliae f., III, 173.
- Sparti Thebani unde nomen habeant, IV, 300, 539, 9. Superstitēs quinque, IV, 520, 1, e Boeotia in Laconiam emigrarunt, IV, 520, 2. Niobidas occiderunt, IV, 520, 3.
- Sparti, gens Boeotiae, II, 396, 4. II, 61, 3. II, 9, 2. Ex ea oriundus Astacus, III, 536, 20.
- Spatembas, Bacchi familiaris; apud Indos regnat annis 52, II, 418, 22.

- Spectra. De spectris nonnullis historiae horribiles, III, 611 aq., 30. 31.
- Sperches, Lacedaemonius generosus, IV, 519, 2.
- Spercheus fluv., II, 127, 98; alveum mutat terrae motu concussus, IV, 381, 2.
- Spermus Damonno Cadyis regis uxorem adulterat; regem ex insidiis tollit; cum Damonno regnat, pulso Ardye; hunc quoque immisso sicario interficere volens interficitur ipse, III, 380 aq.
- Spreusippi libros emit Aristoteles, III, 579, 10. Spreusippi dictum, IV, 356, 1. Ad eum de Dionis in Sicilia rebus gestis scripsit Timonides, II, 83 a.
- Sphacteria ins. etiam Sphagia dicta, III, 584, 46; unde nomen habeat, IV, 403, 1.
- Sphaerus Bosporanus, scriptor, III, 20.
- Sphagia insula eadem quae Sphacteria, III, 584, 46.
- Sphacia, e. q. Cyprus, IV, 446, 7. 527, 8. III, 30, 18. 343.
- Sphingis Thebanum aenigma, III, 305, 21. De ejus historia variae sententiae, III, 336, 5. IV, 499, 13. 539, 12. 544, 8.
- Sphinx in nummis Gergithiorum, III, 604, 2.
- Sphodrias Sicyonius, Ol. 177 Olympionica, III, 606, 12.
- Spintharus, Tarentinus, Socratis familiaris, II, 280, 28; pater Aristoxeni, II, 269.
- Spintum, opp. Aethiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
- Σπλάγχχνος Juppiter, IV, 419, 30.
- Slaan, pastorum in Aegypto rex, II, 568, 43.
- Stammenemes. V. Ammenemes.
- Stanni commercium, III, 273, 48.
- Σταπούλις, Alexandriae demus, III, 165, 21.
- Staphylus, Bacchi f., III, 165, 21. Bybasti habitans, pater Rhoëus et Hemithae, quam Lyrco hospiti clam subijcit, IV, 314.
- Staphylus, Thesei et Ariadnes f., II, 50, 13.
- Staphylus Naucratis, historicus, IV, 503.
- Statilius (M.) Taurus, consul (45 p. C.), III, 618, 35.
- Statira quo tempore a Parysatide necata sit, II, 63, 23; quomodo, II, 94, 26.
- Statiram, Darii III f., ducit Alexander M., III, 529, 3.
- Statius Priscus, L. Veri Aug. legatus in bello Parthico, III, 651, 6.
- Statuae averruncae. V. Thracia et Sicilia.
- Stenae Delrae, ins. sinus Arabici, III, 477, 41.
- Steneboea, Proeti uxor, quae fictis criminibus Bellerophonem oneraverat, suspendio vitam finivit, III, 367, 16. Cf. IV, 549, 21.
- Sthenelus, Acasti f., Menoetio Patrocle parit, IV, 477, 2.
- Sthenelus, Persei et Andromedae f., II, 28, 1. Eurysthei pater, III, 369, 2. II, 8, 6; et Iphidis id. Herculis socius, in Paphlagonia sepultus, III, 201, 4.
- Stephane, e. q. Samus ins., IV, 336, 3.
- Stephanus, Thucydidis f.; decretum ab eo scriptum, III, 138, 78.
- Stephanus libertus, Domitiani imp. occisor, IV, 580, 107.
- Stephanus tamquam Theuderichi partibus favens a Zenone exilio multatur (478), IV, 120, 11.
- Stephinales, Saita, rex Aeg. (dyn. XXVI, 1), II, 593.
- Sterope, Solis f., Pasiphaes soror, Eurypylo parit Lycaonem et Leucippum, IV, 285, 3. Marti parit Euenum, IV, 401, 5.
- Stesander, Samius, citharista, IV, 521.
- Stesichorus, olim Tisias, lyricus, cur excaecatus sit, IV, 174; 57. Hesiodi et Clymenes f., II, 144. 115. Olympi imitator, II, 23, 3.
- Stesicles Atheniensis, historicus, IV, 507.
- Stesimbrotus Thasius, scriptor, II, 552.
- Stesimbrotus ab Epaminonda patre interfectus, IV, 373, 1.
- Stilichoni Serenam Theodosius I despondet; filia Stilichonis
- Thermantia Honorio imp. data, IV, 58; ejus filius Eucherius, IV, 59. Stilichonis rapacitas, IV, 53, 88. 610, 188. 190. Cum Rufino inimicitiae, IV, 42, 62 aq. Rodogaisum Gothum debellat, ejusque copias sibi adjungit, IV, 59, 9. Ab Olympio interficitur, IV, 59.
- Stilpo Megarensis, Brysonis pater, III, 243, 14. 6. Ejus magister, III, 170, 14; vita et mores, IV, 173, 61. II, 45, 37. Stilpo in computatione Glyceram accusans, III, 164, 19.
- Stobos, Macedoniae urbem, Theuderichus Valamiri f. evertit, IV, 125, 18.
- Stoichos Ares, rex Aegypti septimus ap. Eratosth., II, 545.
- Stoicensis, Alexamenus, II, 187, 277.
- Strabo Amasensis hist., III, 490. Aristodemi Nysaensis auditor, II, 344 b.
- Στρατηγός, Athenis, II, 124, 58.
- Strategis. V. Electra.
- Strategium Byzantii, IV, 149, 15. 154, 29.
- Στρατία ἐν τοῖς ἐκωνήμοις, II, 124, 59.
- Στράτιος Juppiter, III, 594, 41.
- Strato Tarentinus dithyrambos saltatione imitatur, II, 284, 48.
- Strato, Lampsacenus, philosophus, II, 369.
- Stratoclis oratoris amica Leme, IV, 410, 1. Idem fortasse historica quaedam scripsit, IV, 656.
- Stratodemus (Aristodemus?) Tegeata, unus e sapp. numero, II, 369, 1.
- Stratonice, Demetrii Poliorcetes f., uxor Antiochi Soteris, cui parit Antiochum Theum, Stratonicea et Apamen, III, 707, 5.
- Stratonice, Antiochi Soteris et Stratonices f., uxor Demetrii II, regis Macedonum, III, 707, 5, a Seleuco Callinico capta perit, III, 196, 19.
- Stratonice, Antiochi Thei et Laodices f., uxor Ariarathae Cappadociae regis, III, 707, 6.
- Stratonice, Ptolemaei II amasia, III, 187, 4. Ejus monumentum, *ibid.*
- Stratonice, Antipatri uxor, Nicolai Damasceni mater, IV, 348.
- Stratonicus Atheniensis primus concertus musicos docuit et tabulam musicam descripsit; homo facetus; a Nicocle Cypriorum rege interficitur, II, 293, 17. Stratonici citharista dicta, II, 313, 31. 319, 50. IV, 360.
- Stratonides, Phrynichi pater, II, 622, 11.
- Strattius, Gargettius, Epilyci pater, III, 133, 78.
- Stroebus, Callisthenis anagnostes, III, 47, 49.
- Strombus, Ceroessa f., Byzantinis bellum infert, a Dinero vincitur, IV, 150, 25.
- Strongyle ins. ad Siciliam ignem vomens, IV, 290, 9.
- Strongyle, e. q. Naxos ins., IV, 294, 4. 304, 2.
- Strophius Phocensis, Pyladis pater, Orestem educat, III, 375, 34.
- Stryangei Medi et Zariniae Sacae amores, III, 364, 12. Uxorem duxerat Rhoeam Astibarm regis filiam, III, 364, 12.
- Strymo ins., a Thasii colonis frequentata, II, 197 not.
- Strymo, Priami mater, IV, 491, 6.
- Strymon a Thasii colonis frequentata, III, 32, 19. Strymonis fl. gurgites, IV, 488, 3.
- Strymon, Mysonis sapientis pater, III, 39, 15. IV, 502, 16.
- Strymonium sive Mieza, in Macedonia, IV, 509, 7.
- Stymphalides aves, III, 500. IV, 520, 4.
- Stymphali in Arcadia rex Agamedes, III, 637, 6. Stymphalius, Sophrenetus dux et scriptor, II, 74, 6.
- Stymphalius ex Ornithe pater Stymphalidarum, quas Hercules necavit, III, 191, 8.
- Suada, mater Jyngis, IV, 331, 6.

- Suagela, urbs Cariae, IV, 474.
 Suaniam a Chosroe repetit Justinus, IV, 270. De ea controversiae, IV, 210 sqq. 220, 15. 222, 17. Suanorum dux Tzathius, IV, 210. Suani a Lazis et Persis bello appetiti a Leonte auxilium petunt, IV, 109, 41.
 Suari, India gens, II, 410, 8.
 Suasa, opp. Æthiopiae, II, 478, 42. IV, 351, 2.
 Subarmachius Colchus, satellitum dux Eutropio eunucho fidelissimus; ejus mores, IV, 48, 77.
 Subolanus ventus, III, 296, 101.
 Suctorius, cognomen Callinici sophistae, III, 663.
 Suchaei, populus Maurus, III, 672, 7.
 Suetonius Paulinus quem de Atlante tradiderit, III, 472, 26.
 Summara, Æthiopiae opp., IV, 351, 3.
 Sunium Atticae, III, 5, 16. Eo potiuntur servi Attici rebelles, III, 264, 34 a.
 Sunius, Siphni p., III, 379, 47.
 Suphis I et II (Saophis ap. Erastosth.), Memphitae, Æg. reges (dyn. IV, 2 et 3), II, 548.
 Sura et Surius puteus in Syria; oraculum ibi, IV, 479, 2.
 Surena, Persarmeniae praef., a Vardano occisus (571), IV, 271, 273, 2. 238, 36. 211, 212.
 Suris, Abrahami f., III, 214, 7.
 Surmubelus, Taauti doctrinae theologiae interpres, III, 570, 5.
 Suronis ad Davidem literae, III, 226.
 Sus, Jovis nutrix, III, 8, 25. Sues τετρακτίων: Æthiopiae, II, 89, 2. Sues Soli et Lunae inimica animalia, II, 614, 19.
 Suilli lactis vis perniciosa, II, 614, 79.
 Susa, II, 509, 16.
 Susareni in India Herculem praecipue colunt, II, 418, 23.
 Susus, Asuri filius, IV, 530.
 Suns, Abrahami f., III, 214, 7.
 Sybarin Achivi et Troezenii condunt; Achivi Troezenios ejiciunt; II, 175, 235. Sybaritae Olympios ludos suorum splendore obscurare tentarunt. Telyis tyrannidem evertunt; supplices ad aras mactant; unde Junonis ira, ipsorumque perniciēs, II, 199 b. Cum Crotoniatis bellum; luxuria, II, 174, 233 a; eorum mores, III, 188, 8. Sybarin navigant Samis, IV, 420, 44. Urbis eversio, II, 348, 6. Sybarita Alcisthenes, III, 141, 85.
 Sybra (vel Symdra), Phrygiae castellum, IV, 134, 2.
 Sycae, Constantinopolis suburbanum, IV, 141, 6. Sycaena Byzantii regio, IV, 149, 16.
 Sycaminarum lacus, IV, 427, 15.
 Sychemus, Eramoris f., III, 215, 217.
 Sycophantae apud Rhodios unde dicti, IV, 477, 1.
 Συνοπταί: γραφὰι ad Thesmothetas pertinent, II, 116, 31.
 Sydopia, opp. Æthiopiae, III, 478, 42. IV, 351, 2.
 Sydyc vel Sedec in Phoenicum mythologia, III, 567, 11. 568, 20.
 Syedra, Isauriae urbs, IV, 134, 3, ex qua oriundus Ælianus, dux Valentia, IV, 27, 36.
 Syene Ægypti, III, 283, 477, 42. 478, 44. IV, 351, 1.
 Sylla contra Mithridatem in Græciam missus varia fortuna pugnat; Athenas capit; in Phocide praecleara victoria potitur, III, 542, 32. Athenis commorans podagra laborare cepit, III, 492, 7; in Boeotia contra Archelaum regit, III, 471, 18. Mario e fuga Romam reverso, pacem cum Mithridate quibusnam conditionibus composuerit; Romam redit, III, 544, 35. Mimis et scurris delectatur, III, 416, 81. De Sylla dictum Marci, IV, 19, 14.
 Syllarus, Obodis Arabia praefectus, Herodem apud Augustum incusat; ipse a Nicolao accusatus capitis damnatur, III, 422, 91. 351, 3.
 Sylli, nobilis Romani, uxor et liberi ex Hunnorum captivitate dimissi, IV, 93.
 Syloson Samum desertam reddidit; hinc proverbium, II, 216, 10, 6.
 Σύμβολα iudicum Heliastarum, II, 117, 34; ἀπὸ συμβόλων δίκαι, II, 116, 31. Σύμβολα, τὰ πρὸς τὰς πόλεις, Athenis thesmothetae rata faciunt, II, 116, 31.
 Syme insula unde nominata, III, 152, 2.
 Syme, Ialysi et Dotidis f., Glauci uxor, a qua Syme insula nomen habet, III, 152, 12.
 Symmachi oratoris, qui ante captam urbem (410) praetura gessit, divitiarum, IV, 68, 44.
 Συμμερία, Athenis, II, 108, 8.
 Symphernus Epidauria e muliere vir fit, III, 619, 37.
 Sympleiadae petrae, III, 302, 2; ab Argonautis trajiciuntur, III, 302, 3.
 Συναυλία, quid? IV, 494, 10.
 Συνηγοροὶ τῶν λογιστῶν, II, 124, 55.
 Synoria (vel Sinoria), castellum in finibus majoris Armeniae, III, 316, 6.
 Synoris, meretrix Athen., IV, 410.
 Syracusae, Siciliae arx, III, 288, 83; urbis laus, IV, 640 b. Cum Archia eo venire Teneatae, II, 157, 169. Syracusarum rex Pollis, II, 15, 7. II, 136, 95. Cillicyrii qui fuerint, II, 170, 219; reipublicae forma a duobus juvenibus mutata, II, 171, 220. Syracusani contra Agrigentinos praecellum committunt, in quo cecidit Pythagoras, III, 41, 23. Gelonis tyrannis, II, 171, 221; Hieronis, ib. et III, 102, 1; Thrasybuli, II, 171, 121. Hieronis potagogides et olacustae, ib. Syracusani plurimas tyrannides in Sicilia evertunt, II, 171, 222. Bellum contra Athenienses, ib. et II, 76, 1. Dionysii senioris tyrannis, II, 171, 222. Syracusani Philistum necant, II, 83, 2. Dionysii junioris tyrannis, II, 171, 222. Dion, II, 172, 224. Urbs sub Timoleonte novis colonis frequentata; statum di-venduntur ob pecuniae penuriam, II, 82, 2. Syr. post exactos tyrannos mercenariis copiis utuntur, II, 172, 224. Hamilcarem urbem obsidentem de improvviso adorti capiunt (309), IV, 290, 9. Sub Hierone Messanam oppugnant, bello Punico primo, III, 17, 1. Hieronymus tyrannus, IV, 349, 3. Syracusae a Marcello obsessae, III, 645, 53. Syracusarum hortus quidam, Μύθος dictus, III, 101, 8. Minervae templum, III, 136, 75. Λεωῦς Ἀφῆρπος et Ἰππλίδος imagines, III, 126, 39. Bacchi μαρτύριον Ianum, III, 136, 73. 73. Syracusis Homeri carmina primus recitavit Cynaethus, IV, 433, 4. Syracusani: Arcestratus, Callias et Antander, Charmon Tibicen, Cleon, Eurymenes, Menecrates, Nymphodorus, Philemon, Sophron, Themistogenes scriptor, II, 74 a.
 Syrbane, in Euphrate insula, III, 660, 13.
 Syrbenaeorum chorus qualis, II, 313, 27.
 Syrecae, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Syri, qui ad Pontum supra Sinopen habitant, unde nomen acceperint, III, 29, 3. Ad eos se confert Dascylus Lydus, III, 383.
 Syriam subegit Nabucodonossor, II, 507. Syriae partes inferiores sibi subiecit Axerxes sive Asordanus Assyrius, IV, 282, 7. Syriam post mortem Alexandri M. obtinet Laomedon Mytilenaeus, III, 668, 1. Syriae procurator Hieronymus Cardianus, II, 453, 12. Syriae reges eorumque tempora singillatim recensentur, III, 706 sqq. Syri Demetrii Soteris austeritatem graviter ferentes libenter Alexandrum Balam, tamquam Antiochi filium, in regnum recepturi sunt, II, praef. xiii, 14; in eam invadit Ptolemaeus Philometor, Demetrio Nicatori contra Alexandrum Balam opitulans, II, praef. xvi, 19. A Syria regibus deficit Ptolemaeus, Commagena praefectus, II, praef. xi, 12. Syria terrae motu quassata, III, 285, 76; fert poma Persica et pistacia, III, 253, 6. Syri quomodo asphaltum

e Serbonide lacu educant, III, 276, 63. Olim animalis abstinebant; quando carnibus vesci coeperint, III, 10, 1. Syrorum luxuria, III, 258, 18; coronas convivarum unguentis irrorant, III, 263, 30; eorum inventum triangulum et sambuca, instrum. musica, III, 481, 78. Συρία οχοινομέτρης, III, 278, 22. Syriae tetrapolis, III, 276, 59. Cava Syria in 4 satrapiae divisa, III, 276, 59. Syriae urbes: Arsinoe, Alaburium, Chalcis, Cosiana, Gabba, Larissa, Laodicea, Naarda, Nerabus, Oropus, Seleucia, Tabae, q. v. Σύριγξ μονοκλάμος, πολυκλάμος, κηρόδατος; earumque inventores, III, 73, 10. Syrophanes Aegyptius, IV, 397, 1. Syrtis; ejus balarnae ingentes, IV, 512. Syrus vel Syra insula Samis proditur a Cilliphonte; quare Theagenes Syrius dextram ei manum praecidit, II, 336, 1. Patria Pherocydis, IV, 176, 69. III, 5, 8. Syrus, Apollinis et Sinopes f., III, 29, 3; a quo Syri (Leucosyri) nomen habent, II, 348, 2. Syrus, Agenoris et Tyrus f., IV, 544, 15; arithmeticæ inventor, IV, 544, 17. Συσκοτόν, tragicorum pugio, III, 146, 95. Syssitia. V. Cretenses et Lacedaemonii.

T

Taaut (Thoyth, Toth, ægyptiace; i. q. Mercurius). Ejus scripta adhibuit Sanchoniathon, III, 563, 4. Taaut literas invenit, III, 564, 4. 567, 11. Deorum insignia expressit. Aegyptum a Saturno accepit, III, 569, 25 sq. Quæ ad religionem et cultum pertinent primus exposuit, III, 570, 5. Ejus de serpentum divinitate doctrina, III, 572. Tabæ, i. e. petra Carum lingua, IV, 311, 9. Tabæ, urbs Perææ, III, 237, 98. Tabæ, urbs Lydiæ; a Tabo vel a Tabano vel a Marsya condita; in saxo sita; eam Pisidæ incolis frequentant jussu oraculi, IV, 311, 9. Tabanus, Argivus, Tabas condit, IV, 311, 9. Tabia a Tolistobogis Gallia condita, III, 536, 19. Tabus, heros, Tabas condit, IV, 311, 9. Tacelothis, Bubastis, Aeg. rex (dyn. XXII, 6), II, 590. Tachos, Aeg. rex, Agesilaum ludificatus regno excidit, IV, 441. Tacitus, Rom. imperator, IV, 599, 157. Tacompus, vicus in finibus Aegypti, II, 98, 2. III, 477, 42. IV, 351, 1 et 2. Tadnus, fons ad Myoshothum, III, 477, 41. Tænariæ Thebæ, III, 637, 1. Tænarus, Jovis f., Geræsti et Calabri frater, III, 637, 1. Tæni, Arabiæ gens, IV, 524, 11. Tagma (dignitatis nomen) a Dizabulo ad Justinum legatus mittitur, IV, 229, 36. Tai. V. Taochi. Talas, opp. in Persarum et Turcorum confiniis, IV, 228. Talasius, quem in nuptiis Romani canunt, quid significet, III, 469, 5. Talaus epistola quædam, III, 6, 20. Talaus, Eriphyles pater, III, 305, 23. Talmis, oppidum Blemmyarum, IV, 66, 37. Talorum ludi inventor, III, 125, 32. Talpius (M.) Vitalis, e Placentia urbe longævus, III, 608, 29. Talthybius Orestem infantem servat, III, 375, 34. Talus, Cænopionis f., II, 50, 13. Tamphius, Celti f., e Conimbriga urbe longævus, III, 609, 1. Tamna, Arabiæ urbs, III, 237, 103. Tanagra. Via Oropo Tanagram ducens; urbis situs et ador-

ratio; regionis proventus; incolarum mores et studia, II, 257, 8 sqq. Tanagra, τάνορον sedes, II, 260, 25. Tanagrarum heros Eunostus, ejus lucum intrare mulieribus nefas est, III, 78, 4. Expeditioni in Tanagram interest Plato, II, 282, 32. Tanagræus, Aristodicus, II, 128, 67; et Clidamus, III, 79, 4. Tanais fluv. et urbs, III, 232, 38. Fluvii cursus et ostia, III, 314, 2; phryxa herba, IV, 291, 1. Non navigarunt per eum Argonautæ, II, 389, 11. Tanais nonnullis idem cum Iaxarte et Acesine, III, 633, 10. Tanchosdro vel Tachosdro Persarum dux in fines imperii Rom. impetum facit (578), IV, 247, 40. 253, 50. 254, 62 sq. Male rex contra Romanos gessit, IV, 257; castra castris Mauriti prope Constantinam urbem in Mesop. opponit, IV, 261, 263; letale vulnus accipit, IV, 263, 61. Tanitarum dynastiae XVI. XXI. XXII. XXIX. XXX Chronici Veteris, II, 534. Tanitæ reges dyn. XXI et XXIII ap. Maneth., II, p. 590 et 592. Tantalus, Jovis et Plutis f., nectar furatur; poenas luit, III, 305, 20. — Tantalus, frater Ascali, qui Hymenæo patre natus est, III, 372, 26. — Tantalus, Timoli f., Lydiæ rex ab Ilo Phryge victus in Peloponnesum sedes transferre statuit; sed senio ipse impeditus, illuc mittit Pelopem filium et Nioben, III, 367, 17. Ganymedem rapit et in venatione occidit, III, 154, 30; pater Cyclopi, III, 53, 77; Dascyli, II, 39, 49; Pelopis ex Euryanassa, IV, 402, 7. Non est Niobes pater, III, 9, 78. Tantali temporibus ingentes terræ motus in Asia minori, II, 20, 1. Tantarene, Aethiopiæ opp., IV, 351, 1. Taochi vel Tai, gens, II, 75, 4. Taphius mons, ad quem Nessus Centaurus ab Hercule interfectus, IV, 458, 7. Taphre, regio ad paludem Mæotidem fossa munita, quando et a quibusnam, IV, 354, 2. Taphus, Pterelai filius, cum Teleboa fratre Argos veniens, Electryonem ejusque filios occidit, II, 28, 1. Taphum insulam incolis frequentavit, II, 28, 1. Taphus, una ex Echinadibus ins., quam colonis frequentavit Taphus et Teleboas; unde incolæ dicuntur Teleboæ, II, 28, 1. Taprobanes insulae incolæ Palægoni vocantur, II, 412, 16. Tapyri, Tapyrri, Tapurri, gens Hyrcaniæ finitima, III, 661, 19. Tarannorum in Armenia regio, IV, 243, 41. Tarantus, Bithyniæ urbs, in qua colitur Taranteus Juppiter, IV, 384, 1. Taras, Neptuni f., delphino insidens in numis Tarentinorum, II, 174, 232. Tarasicodasa Rusumbladeola, Isaurus, qui postea Zenonis nomen assumpsit, IV, 135 b. Tarchan (dignitatis nomen est), Maniachi f., a Dizabulo Turco ad Justinum mittitur (568), IV, 229, 20. Tarchetius, Albanorum rex, III, 203. Tarcos (Taracus), Aethiops, Aeg. rex (dyn. XXV, 3), II, 593. Tarcynæi, gens Hyperboreorum, ubi gryphi aurum custodiunt, IV, 430, 3. Tardu, Turcorum dux, Turxanthi consanguineus, in monte Ectel (i. e. aureo) habitat, IV, 247, 43. Tarentinorum luxuria. Carbinam Iapygiæ oppidum everunt. In captivas Carbinatas mulieres scelus; ejus auctores Juppiter fulmine percussit. Hinc quotannis sacra sunt Jovi Καραϊάργ, II, 306, 8. Tarentum venit Pythagoras Crotone fugiens, II, 245, 31. Tarentini paullo post Medica a Iapygibus vincuntur; tum pro politia democratiā constituunt, II, 174, 233. Tarentinis candelabrum ingens in prytaneum dedicavit Dionysius junior, III, 72, 5.

- Idem ad eos legatos misit, II, 276, 15. Tarentini Alexandrum Molossum contra barbaros auxilio arcessunt, II, 181, 255. Tarentinorum aggressionem metuunt Rhegini, II, *præf.* p. xl. In monetis Tar. excusus Taras, II, 174, 232. Tarenti magna piscatorum turba, II, 174, 233. Tarentini: Archippus, Aristonicus, Aristoxenus, Archytas, Cleanthes, Eurytus, Lysis, Philolaus, Spintharus, Strato, *q. v.*
- Targitius (s. Targites) a Bajano ad Justinum legatus missus (568), IV, 233, 28; item ad Tiberium (580), IV, 263, 63.
- Tarpeia, Tatii, Sabinorum ducia, f., IV, 305, 2. Ejus proditio et mors, IV, 323, 15. III, 88, 4.
- Tarpeius proditionis a Romulo accusatus et damnatus, III, 469, 6.
- Tarpeius mons, ibique Jovis templum, III, 89, 10.
- Tarphars, opp. Arabiæ, IV, 525, 19.
- Tarquinius Collatinus Egerii filius, III, 89, 9.
- Tarquinius Priscus. Ejus regnum, IV, 553, 34.
- Tarquinius Superbus Jovis templum in Tarpeio monte aedificat, III, 89, 10. Ejus fuga; filiorum ejus nex, IV, 322, 13. Cf. de ejus historia IV, 553, 36, 37.
- Tarquinius cum Perpenna in Sertorium conspirat, II, *præf.* xliii, 32.
- Tarracina. Ad eam urbem milites Romani, quos e Campania Romam duci Marcius consul jussit, castra metantur, II, *præf.* p. xxxviii. Tarracinae fons, IV, 437, 17.
- Tarrha, Cretæ urbs. Lucilli patria, IV, 440.
- Tarrhæus, Lampi pater, IV, 364, 4. 529, 9.
- Tarrutius Larentiam pro uxore habet, III, 76, 2.
- Tarsa, vicus ad Euphratem, III, 659, 5.
- Tarsus Ciliciæ, III, 140, 4; olim Parthenia, III, 487, 1. unde dicta, III, 189, 236, 92. IV, 544, 18; a Sardana-pallo condita, II, 305, 5; vel a Senecheribo, IV, 282, 7. 504, 12; in eam Marcianus relegatur, IV, 140, 3. Tarsensis Hermogenes rhetor, *q. v.*
- Tarsus, Bithyniæ urbs, IV, 384, 2.
- Tartessus in Iberia, II, 34, 20. Eo fugit Saturnus, III, 517, 2. Tartessorum rex Arganthonius, longævus, III, 610, 4. Tartessorum lex, III, 457, 103.
- Tatcheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 8, j), II, 552.
- Tatianus, præfectus præt. sub Theodosio, Rutini fraude circumventus in Lyciam relegatur. Filius ejus Proculus in carcerem conjectus, III, 40, 59.
- Tatianus patricius pro Italia a Leone ad Genserichum legatus mittitur (494), IV, 105, 31; re infecta revertitur, IV, 106, 32; de Tatiano Aspar cum Leone contendit, IV, 135 b.
- Tatulus, Orestis ejus qui apud Attilam versabatur, pater, III, 84; ad Attilam cum legatis imperii occid. proficiscitur, IV, 84.
- Taurini Sarazeni, IV, 179.
- Tauri, Scythica gens. Ejus mores, III, 460, 120.
- Tauria, Galliarum urbs, a Gallorum duce nomen accepit, IV, 312, 13.
- Tauricus rex Persens, II, 8, 4.
- Taurisci, III, 265, 75.
- Tauropolitas in Caria, IV, 311, 8.
- Ταυροπόλις Minerva, II, 43, 1.
- Taurus, Cretæ rex, Tyrum capit, ex eaque abducit Europam, Agenoris f., III, 528, 63; pater Minois, IV, 544, 15.
- Taurus, dux Minois, IV, 539, 16.
- Taxiles, Indorum præfectus, III, 668, 1.
- Taxiles, Mithridatis dux, Amphipolim capit; suas copias cum Archelai exercitu conjungit, III, 542, 32. In Asia a Fimbria ciade afficitur, III, 543, 34; a Lucullo debellatur, III, 549, 43.
- Tearconis Æthiopie longinquæ expeditiones, II, 416, 20.
- Technon tibicen quomodo Charmoni tibicini parentaverit, II, 308, 16.
- Tectaphus, Dori f., e Thessalia in Cretam migravit, II, 349, 3.
- Tectosages expeditioni Delphicæ interfuere, III, 323, 9. Pessinuntem condunt, III, 536, 19.
- Tegeatarum regina Perimede (*Marpessa*) sive Chora; per captivos Lacedæmonios canales fodi jubet, III, 26, 8. Tegeatarum cum Pheneatis bellum, IV, 379, 1. Tegeam aufugit rex quidam Argivorum, qui beneficiis Tegeatas affecerat, II, *præf.* p. viii, 5. Tegeatæ cum Lacedæmoniiæ sedes pangunt, cujus columna ad Alpheum posita, II, 134, 90. Tegraticæ regionis locus Botachidæ, III, 379, 44. Tegeatica vox ἀργήν, III, 122, 21. Tegeatæ: Ariæthus historicus, et Aristodemus vel Stratodemus, *q. v.*
- Tegyra, urbs Bæotiarum. Ibi natus Apollo, IV, 495, 1.
- Tejus Phanagoras Phanagoriam ad palum Mæotidem condit, III, 597, 60. Alii Teji: Alexamenus, Andron, Apellico, Hecataeus, Polydorus, Scythinus, *q. v.*
- Telamon, Endeidis et Eaci f., Peribœam in Eubœa stuprat; eam postea emit, in Salamine ins.; ex ea Ajacem suscepit, IV, 316, 3. III, 33, 35; pater Trambeli, IV, 335, 2.
- Telandrus, Cariae opp., III, 234, 71.
- Telchines in Rhodo ins.; Jovem educant; primi deorum imagines fabricant; hinc Apollo Telchinus, Juno et nymphæ Telchinæ apud Lindios, Jalyrios et Camirenses. Præstigiatores. Eorum soror Halia, e Neptuno mater Rhodi, III, 173; diluvium præsagientes Rhodum relinquunt, huc illuc dispergentes se, III, 175. E Creta in Cyprum, hinc in Rhodum transierunt; Minervæ Telchinæ statuam (*Lindi in Rhodo*) erexerunt, III, 459, 116. Telchinum nominis derivatio, II, 43, 3.
- Telchis et Amphitus, Dioscurorum aurigæ, in Argonautarum exp. ad Mæotidem paludem delati sedem ibi figunt, III, 639, 15.
- Teleboæ Taphi ins. incolæ unde nomen habeant, II, 28, 1. Antea Acarnaniam habitabant; prædones; ab Amphitryone ob Electryonis cædem debellantur. *ibid.* Teleboæ partem Acarnaniam tenuere, II, 146, 127.
- Teleboas, Pterelai filius (sec. alios pater Pterelai), Taphi frater, cum quo Hippothoës bona ab Electryone reposcit, recusantemque occidit; cum fratre Taphum ins. frequentavit, II, 28, 1. — Teleboas, Lelegis filia natus, pater 22 filiorum, qui Leucadiam incolis frequentant, II, 146, 127. — Teleboas, Neptuni f., Pterelai pater, II, 67, 1.
- Teleclea Cisseo parit Hecubam, IV, 345, 2.
- Teleclides, Τελκιδης; Ιετροπας auctor, II, 43 b.
- Teleclides, Diagoræ Melii pater, IV, 160, 15.
- Telegonus, Ulyssis f., III, 19, 2. Prænesten in Ital. condit, IV, 330, 2.
- Τέλαχος V. Juno.
- Telemachus, Ulyssis f., e Polycaste vel ex Nausicaa genuit Perseptolim, II, 147, 130; e Circe genuit Latinum, IV, 366. Eumæum civitate donat, II, 147, 133. Telemachus postea Homerus, II, 10, 10.
- Telemachus, Emmenidis et Xenodici Agrigentinarum pater, IV, 433, 5.
- Telenicus Byzantius, vilis poeta, II, 249, 19.
- Teleon, Eurybotæ Argonautæ pater, II, 38, 40.
- Telephanes, Cumæorum rex, II, 216, 11, 1.
- Telephassa, Cadmi uxor, antequam Harmoniam ille duceret, III, 154, 28.
- Telephus Pergamenus, scriptor, III, 634.
- Telesarchus historicus, IV, 509.
- Telesias Thebanus, poeta, II, 287, 73.
- Τελεσιδης saltatio, IV, 130.

- Telesilla Argivæ poetrix præclarum facinus, IV, 497, 4.
 Telestagoras, Naxius perdives, II, 155, 168.
 Telestes. Ejus vitam scripsit Aristoxenus, II, 282, 36.
 Telestes, Æschyli saltator eximius, IV, 332, 11.
 Telestes, Pseudophilippi dux, ad Romanos deficit; ejus uxor a Pseudophilippo necatur, II, *præf.* xv, 18.
 Teleus, Clymeni pater, IV, 390, 12.
 Teleus, Nautæ f., pater Arctini poetæ, IV, 341, 2.
 Teleus, Corinthius, pater Chrysilæ, IV, 350, 7.
 Tellen, tibicen et poeta ineptus, II, 230, 50.
 Tellus talpas cæcas reddidit, II, 58, 15.
 Telmissus, Apollinis f., prodigiorum interpreter, IV, 394, 4; ab eo urbs T. nomen habet, *ib.*
 Telmissus, Lyciæ urbs, IV, 394, 4. III, 126, 35; postea Oropus, III, 237, 99. Telmissensis, Daphnidas, *q. v.*
 Telys, Sybaritarum tyrannus; a civibus evertitur, II, 199 b.
 Temenus, Aristomachi f., Cisi p., III, 165, 21. 690. Argolidem nactus, quum in Deiphontem filiae maritum quam in filios propensior esset, ab his ex insidiis occiditur, II, *præf.* p. viii, 4. III, 376, 38.
 Tempe; ejus vallis origo, IV, 349, 4.
 Tenages, Solis et Rhodi f., III, 176, 1. 2.
 Teneæ, Corinthii agri pagus florentissimus; Teneatæ, Tenediorum cognati, Apollinis cultores; plerique cum Archia Syracusas profecti sunt, II, 157, 169.
 Tenedus ins. II, 157, 170; olim Leucophrys, ante Troica a Tenne incolis frequentata, II, 213, 7. 1. III, 69, 3; ibi Cycnus educatur, *ibid.*; Hercules Boreadas interfecit, III, p. 286. Tenedii Baccho *ἑκατόν* victimas humanas offerunt, IV, 408. Legum apud eos severitas, II, 157, 170. Apollo Tenedius securim tenens; numi; *Tenedius tibicen*; *Tenedius advocatus*, proverbialia, II, 157, 170. Rex eorum Cycnus, *ibid.* Magna portitorum in Tenedo turba, II, 157, 170 a. Lex in tibicines, II, 213, 7. 1. Eorum rex Amaurns, pedibus claudus; lex in adulteros; securis in numo expressa, II, 213, 7. 2 sq. Tenedius cum Teneatis cognatio est, II, 157, 169. Mulieres Tenediæ pulcerrimæ, II, 378, 10. Ad Tenedum Mithridatis naves capit Triarius, III, 548, 42. 551, 48. Tenedius, Androctas historicus, *q. v.*
 Tennes, Cycni f., Tenedius, a Philonome matre stupri accusatur falso, II, 157, 170. Cf. de ejus historia II, 213, 7.
 Tentyris, Ægypti urbs, III, 238, 115.
 Tenus ins., olim Hydrussa et Ophiussa, II, 155, 167 a. Tenuis, Ænesidemus historicus, *q. v.*
 Teos, Sebennytæ, Æg. rex (dyn. XXX, 2), II, 597.
 Terhetia, urbs Siciliæ, III, 607, 18.
 Terebinthus urbs, III, 484, 20.
 Tere don urbs in limine Arabiæ regionis, quam condidit Nabucodrosorus, IV, 283, 8. 284, 9.
 Terentius, (L.) e Bononia longævus, III, 610, 4.
 Terentius (M.) Albus, libertus, e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Terentius Maximus, Pseudonero, IV, 578, 104.
 Teres, Thraciæ regulus, Philippi V regis filiam uxorem ducit; Andriscum copis instruit, II, *præf.* xv, 16.
 Terina, urbs Italiæ, IV, 310, a Crotoniatis condita, III, 608, 26.
 Termera vel Termerum ad Xanthum e Creta venit Apterus, III, 300, 1; sedes et arx erat Termeri piratæ, IV, 474, 3.
 Termerus et Lycus, Leleges piratæ, IV, 474, 3.
 Termessus, Phidriæ urbs, ubi Molcestæ tyranni filii post eandem patris educantur, II, *præf.* xviii, 22.
 Terpander poeta, III, 277, 67. Lesche Archilochi junior, II, 229, 18; quater Pythionica, Archilochi antiquior, II, 23, 2. *Ἀρχιλόχου ὁδὸς* ap. Lacedæmonios summopere honoratur, II, 130, 87. 209, 2 b. Homeri versus, Orphel cantilenas accumulatus est, III, 233, 52. Non usus est pæonico et cretico rhythmo, II, 24, 4.
 Terpsion gastrologus, Archestrati magister, II, 319, 51.
 Terræ et Solis filius Bisaltes, III, 583, 45.
 Terræ magnitudo, sec. Posidon., III, 281, 286, 80; forma, 282, 69. II, 251, 52. Terræ habitatae punctum maxime occidentale, III, 287, 81. Linea terram in borealem et meridionalem partem dividens, II, 251, 55. Zonæ quinque sec. Posidonium, III, 277, 68.
 Terræ motus, qui in Græcia acciderint, IV, 380, 2; in Syria, Asia, Cycladibus ins., Eubœa, III, 285, 76. 77. 78; in Lydia et Ionia, Tantalit temporibus, II, 20, 1; in Syria, Mithridatis temp., III, 416, 80; in Asia sub Nerone imp., III, 621, 42. 48. In Thracia, Hellesponio, Asia minori, insulis (c. 467 p. C.), IV, 110, 42. De terræ motibus Theopompus Sinopenis scripsit, III, 672, 45.
 Terra aquæ innatans, III, 274, 52.
 Terracinae urbis infans mirabilis, III, 606, 13.
 Terrigenæ. V. *Γηγενεῖς*.
 Terus, Dionysii Thracis p., III, 189.
 Tesarra, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.
 Tessius, Maronis f., Acoi (?) p., III, 163, 21.
 Testii filia 50 devirginantur ab Hercule, II, 30, 7.
 Testudines ingentes, III, 16, 20.
 Tetaron, phasianus, III, 186, 3.
 Tetropolis Attica, II, 137, 97.
 Tetropolis Syriæ, III, 276, 59.
 Teucer, Trojæ rex; contra eum e Samothracia proficiscitur Dardanus, III, 154, 28. Pater Nesonis et Batia, III, 598, 64. Arisbæ, III, 70, 5 (Thoassæ, IV, 491, 6.)
 Teucer, Telamonis f., Troja redux Trojanos captivos quosdam Salaminem adduxit, II, 311, 25.
 Teucer Cyzicenus, historicus, IV, 508.
 Teucris urbs, postea Dardanus, III, 154, 28.
 Teumessus, mons et urbs Bœotiarum, IV, 384, 3. Teumesia vulpis, III, 309, 5.
 Teupalus, Andriensis, historicus, IV, 509.
 Teuristæ Galli, III, 285, 75.
 Teutamus, Assyriæ rex, IV, 550, 24. Priamo auxilia mittit, duce Memnone, III, 626 sq.
 Teutamus, Biantis Prienensis f., III, 162, 2. II, 482, 54.
 Tentares Scythæ, sagittandi artem docuit Herculem, II, 29, 5.
 Thabion hierophantes, Phœnicum mythologiam allegoriis involutam tradidit sacrificiorum et mysteriorum principibus, III, 569, 27.
 Thermanitarum rex Eliphas, III, 220, 12.
 Thalamæ, Pelop. oppidum, III, 179.
 Thales, unus 7 sapientium, II, 244, 28. Ejus ætas, IV, 501, 10. II, 347, 3; genere Phœnix, II, 335, 2. Primus sapiens vocatus est, Damasio Athenis archonte, II, 362, 1. Thales solitariam et privatam vitam adamabat, II, 333, 2. III, 170, 11. Ejus parentes et majores, II, 482, 52. Cum Nileo ex Phœnice ejecto Miletum profectus, ibi civitate donatus est, II, 482, 52. Etiam inanimatorum rebus animas tribuit, II, 62, 10. Ejus inventum geometricum, III, 520, 1; aliud ad quærendam pecuniam accommodatum, II, 165, 201. Ad eum phiala Bathyclis, viro sapientissimo destinata, mittitur bis; a Thaleto consecratur Apollini Didymæo, II, 336, 3. Et cum Pherecyde Syrio contentio fuit, II, 183, 297. Thaletis et Solonis colloquium, III, 38, 10. Ejus dictum, III, 39, 12. Thales quidam (pictor, ut videtur), II, 487, 77.
 Thaletas, Xenocrito Locro antiquior, II, 24, 4. Cretensis, Archilochi imitator; pæonicum et creticum rhythmum

- In odia primus adhibuit, ex Olympi musica eos depro-
mens, II, 24, 4. Thalete carmina, II, 626, 5.
- Thamneus in Schedia Phorbantem naufragum hospitio ex-
cipit, IV, 389, 7.
- Thamphthis, Memphita, Æg. rex (dyn. IV, 8), II, 548.
- Thamuda, Arabia regio, IV, 525, 17.
- Thamyris, Cadmi æqualis, Menippæ pater, Orphei avus,
II, 10, 10. IV, 402, 8.
- Θαύρου templum ap. Laced., II, 130, 83.
- Thapis, Blemmyarum opp., IV, 66, 37.
- Thapsipolis prope Carthaginem, III, 661, 24.
- Thargelia, Milesia, quattuordecim viris nupsit, II, 61, 1.
- Thargelia, festum, Athenis administrat archon eponymus,
II, 114, 27 a. Thargelia Milesiorum, IV, p. 303.
- Thargelion mensis Barbaris infestus, II, 66, 7.
- Tarrha, pater Abrahami, idololatriæ deditus, IV, 546, 9.
- Thasus, Neptuni f., III, 599, 67. Cadmi comes, IV,
378, 1.
- Thasus ins., olim Chryse, III, 599, 67. Ol. 12 vel 15 con-
dita, IV, 396, 14. Thasiarum coloniarum Galepsus et Stry-
mon, III, 31, 19. II, 197. Thasum e Paro migrat Archi-
lochus, II, 70, 12. Thasus a Cimone expugnatur; idem
metallis Thasiarum in continente sitis potitur, II, 54, 4.
- Thasiarum propinandi mos, II, 68, 2. Thasi: Aglaophon,
Polygnotus, Stesimbrotus, q. v.
- Thathice vel Tacompus, Æthiopiarum opp., IV, 351, 1.
- Thaumarion, meretrix Athen., IV, 410, 1.
- Thaunarius castellum Romanum a Persis occupatum, IV,
254, 51.
- Theætetii in Pythagoram epigramma, III, 580, 18.
- Theagenes Syrius Cilliphonti, qui Syrum patriam hosti
prodiderat, manum præcidit, II, 335, 1.
- Theagenes, Megarensium tyrannus, II, 140, 104.
- Theagenes, magistratus Athenis, Pamprepi inimicus, sub
Zenone, IV, 131, 20.
- Theagenes (Macedo), historicus, IV, 509.
- Theagenes Rhegius, II, 12 a; alii Theagenes, ib.
- Theagenes Samius, luxuriosus, Euripidis uxorem adulte-
rat; patriæ suæ magnorum malorum auctor, II, 216, 10, 7.
- Theangela, Caria urbs, patria Philippi historici, IV, 474.
- Theano, Thebana mulier, a Phocense quodam rapta, causa
belli sacri, II, 469, 2.
- Thebæ in Ægypto. Regum sepulcra Thebana; inter ea Osy-
mandyæ, II, 389, 12. Urbs ἐκατόμυλος; incolarum et
vicorum numerus; agri dimensio, IV, 348. Thebis oriun-
dus Homerus, IV, 65, 33. Thebæ: Olympiodorus hist. et
Pamprepius, q. v.
- Thebæ, Boeotiarum, olim Enchellia vicus, ex quo urbem fe-
cerunt Zethus et Amphion, IV, 545, 8. Via Plateia
Thebas decurs; urbis situs, circuitus, figura, color; cir-
cumjacentis regionis descriptio. Thebanorum indoles,
mores et studia; mulierum elegantia; vestitus, crines,
calceamenta, vox; aeris ibi temperatura ejusque varia-
tiones, II, 233, 12 sqq. Thebarum acropolis, Μανάριον
ἄστυ, IV, 339, 3; portæ Homoloides unde dictæ, III,
309, 2; portæ Ogygiæ et Crenææ unde nomen habeant,
III, 309, 2 a et 4. Thebæ ὄρεα; sedes, II, 260, 25. Thebæ
a Phlegyia captæ usque ad Cadmi adventum desertæ
manserunt, II, 88 a. Teumesia vulpis cur Thebanis
immissa sit, III, 309, 5. Thebani a Sphinge vexati, III,
305, 21. Thebarum rex Athamas, 34, 37. Tempus expo-
ditionis septem ducum contra Thebas, III, 503, 3. The-
bani belli æqualis Homerus, II, 10, 10. Ἑπτὰ πόλεις,
quas vocant a septem contra Thebas ducibus, vel a
septem vel quattuordecim Niobidis, IV, 339, 4. Non sunt
ibi Niobidarum sepulcra, III, 309, 3. Thebis excedit
Hercules post insaniam, III, 369, 20. Thebani de bello
quodam Dodonæum oraculum consulunt; datum respon-
sum; Myrtilam sacerdotem necant. Bombum vatem oc-
cidunt, II, 198 a. Thebanis leges scripsit Philolaus Co-
rinthius, II, 143, 112; dux eorum in Thermopylis Anax-
ander, IV, 338, 3. Post pugnam in Ctenophyllis commissam
democratia oppressa est, II, 144, 114. Thebis seditio ob
Archias adulterium orta, II, 143, 113. Thebani Herodo-
tum prohibent, ne scholam apud ipsos instituat, IV,
338, 3. Demetrii Poliorcetes adulescentes, III, 120, 14.
- Eorum ἱερὸς λόγος, II, 143, 111. 200 a. Heraclea sive
Iolaea; præmia in his ludis data, III, 123, 26. Iolai tu-
mulus, II, 143, 111. Hectorem colunt, III, 310, 6. The-
banus ager Ammoni a Baccho datur, II, 332, 6. Κρόνια
festum cum agone musico, II, 186, 274. Philolai et
Dioclis tumuli, II, 143, 112. Thebanorum instituta quæ-
dam, II, 144, 114. Τοὺς ἀντόχειρας infames habent, II,
143, 110. Thebas venit Lysis Pythagorens, II, 275, 11.
- Thebanorum inventum tibiarum ex hinnulorum cruribus
factæ, III, 482, 80. Cleanoris Thebis status, III, 122, 25.
- Thebanorum gens, Ægidæ, II, 127, 75; colonia Priene,
IV, 473, 8. Thebani: Antigenides, Aristodemus, Cephiso-
dorus, Cleon, Dionysius, Dionysodorus, Philo, Telesias,
q. v.
- Thebæ Achæides in Thessalia, prius Phylace, Protesilai
patria, II, 264, 2.
- Thebæ Tænariorum, III, 637, 1.
- Thebaidis oppidum ultimum versus meridiem, Prima, IV,
66, 37. In Thebaide seditio contra Ptol. Philometorem
exarsit, II, præf. p. x, 10. Thebaidis palmulæ, III
479, 54.
- Thebes parentes, IV, 655 a.
- Thebe Placia in Mysia, unde nominata et a quo condita
sit, II, 238, 11.
- Thebe, Granici vel Adramyia filia, a patre præmium ex-
ponitur in ludo gymnico; duxit eam Hercules, qui de
nomine ejus Theben Placiam nuncupat, II, 238, 11.
- Thebes campo præfectus Croesus, sub Alyatte rege, III,
397, 65; in eo Ardynium opp., III, 384.
- Thebetha, castellum Mesopotamiæ, III, 587, 10.
- Thebethon vel Thebothon, Persarum castellum, a Marciano
frustra obsidetur, IV, 273, 3.
- Thelamuza, castellum Arabiarum, III, 660, 9.
- Thelides, gens Phœnicica, II, 482, 52.
- Thelxinia, Ogygia filia, IV, 394, 3.
- Themacus, Erechtheidis demus, II, 354, 6.
- Thembrion et Patrocles in Samum coloniam deducunt, IV,
512, 1.
- Thembronium Forum in Mœsia, quo loco Decius imp. oc-
cidit, III, 674, 16.
- Themis, III, 30, 9. Jovis nutrix, III, 156, 42.
- Themiso Cyprius, Antiochi Dei amasius, IV, 488, 2.
- Themiso historicus, IV, 511.
- Themistagoras Ephesius, historicus, IV, 512.
- Themisto Athamanii parit liberos sex, II, 37, 35.
- Themistoclea Delphica, a qua Pythagoras plurima præ-
ceptorum suorum mutuatus est, II, 272, 2.
- Themistoclis parentes, II, 295, 6. IV, 300, 1; Th. a patre ex-
heredatus; matrem ad suspendium adegit, II, 53, 1.
- Anaxagoram et Melissum audivit, II, 53, 1; bello Me-
dico civibus suavit ut, urbe relicta, naves conscende-
rent, II, 125, 61. Ante pugnam ad Salaminem quomodo
Eurybiadem et Architelem demulserit, II, 295, 87. A
Græcis cogitur ut tres Persas captivos Baccho ὀμνήσῃ
mactari sinat, II, 295, 8. Ejus δολύχαι; pollices quat-
tuor, II, 491, 5; cum meretricibus commercium, II,
200 a. Antequam remp. capesseret, tria talenta possi-
debat; post condemnationem centum talentorum pos-

sessionem habere repertus est, II, 70, 8. Ejus peculatus patefecit Aristides, II, 492, 10; in eum ἀναγγελίας actionem instituit Leobotas Alcmæonis f., II, 619, 5. Themistocles exilium, II, 491, 6. Apud Admetum Molossorum regem versanti uxorem et liberos misit Epicles; Themistocles in Siciliam transit, ubi Hieronis filiam in matrimonium postulat; ex Sicilia in Asiam proficiscitur, II, 54, 2. Persarum regem adituri cum Artabano militum præfecto colloquium, II, 396, 9; ad Artaxerxem vel ad Xerxem venit, II, 93, 20; ab Artaxerxe quinque civitates accepit, Magnesium, Lampsacum, Myntem, Percoten, Palæscapion, III, 296, 10. III, 2, 2 sq. Magnesiæ Minervæ et Baccho sacra peragit, IV, 483. Themistocles cum Cimone comparatur, II, 47, 4. Ejus frater Agesilaus, III, 197; in Attica sepulcrum, II, 353, 1; dictum, II, 313, 30.

Thena, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42.

Theo, Alexandrinus phil., pater Hypatiæ, IV, 176, 67.

Theobous, Brontionis f., Dirces patruelis, III, 628, 6.

Theocharides, Ephesius, pater Pamphaes, III, 397, 65.

Theoclea, meretrix Athen., IV, 410, 1.

Theocles historicus, III, 665.

Theocritus Chius, Metrodori disc.; ejus vita et dicta, II, 86. corporis cultu illiberalis, III, 51, 68.

Theodectes Phaselita, Isocratis disc., gryphis proponendis solvendisque sollers, III, 51, 69.

Theodorus athenus, IV, 166, 33; cicutam bibit, IV, 300, 2.

Theodorus, Atheniensis pictor, III, 105, 3. 134, 67.

Theodorus, Colophonius poeta, II, 164, 197.

Theodorus Gadareus, IV, 489; Iliensis, IV, 513; Hierapolita, *ib.*; Phocæus, IV, 514; Rhodius, IV, 512; Samothrax, IV, 513. Qui omnes sunt scriptores.

Theodorus, Samius architectus, IV, 167, 34.

Theodorus, magister Lysimachi, III, 2, 46, 46.

Theodorus, Alexandri f., Argivus (?), Thessalorum prætor (183 a. C.), III, 704, 2.

Theodorus (Sardiani alicujus, ut videtur) in Musonium proconsulem, qui in bello Isaurico cecidit, epigramma, III, 33, 45.

Theodori notarii in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. Contra ejus socios sævit Festus in Asia proconsul, IV, 29, 39.

Theodorus, dux Isaurorum contra Anastasium rebellantium; caput ejus Constantinopolim missum, IV, 141, 6.

Theodorus e Rhabdi oriundus, sub Marciano militum dux, Arzanenen vastat, IV, 273, 3.

Theodorus medicus in Sirmio ab Avaribus obsessio (568), IV, 232, 27.

Theodorus, Justiniani f., Tzirus cogn., post Marcianum Rom. in Oriente cooptis præfectus, (573), IV, 271.

Theodorus, Bacchi f., legatus a Justino ad Chosroem missus, quem in Armenia belligerantem comitatur (576), IV, 242, 41. 248, 46; idem vel Theodorus Petri filius, a Tiberio ad regem Persarum missus, IV, 276, 5.

Theodorus alius Rom. dux in Asia, regnante Justino (576), IV, 241, 41.

Theodorus, Petri f., Tiberii ad Chosroem legatus (577), IV, 248, 46. Cf. Theodorus Bacchi filius.

Theodorus, ex Tiberii satellitibus unus, cum Zacharia legato a Tiberio ad Chosroem mittitur (579), IV, 255, 256, 257.

Theodosianos ad belli societatem contra Romanos invitant Heracleotæ a Cotta obsessi, III, 551, 49.

Theodosiopolis a Cabade Persa, Anastasii tempp., capta, IV, 142, 6; a Chosroe oppugnatur, IV, 243 sq.

Theodosius I. Ejus luxuria et socordia, IV, 33, 48 et 49.

Infelix rerum publicarum sub eo status, IV, 38, 49. Ejus contra Gothos in Thracia dux Modares, IV, 38, 51; et Arbogastes Francus, IV, 37, 53; bellum parat contra barbaros, qui metu perculsi in paludes Macedoniæ se recipiunt, II, 40, 58. Gothos e sedibus suis ab Hunnis excitatos in imp. Rom. admittit; ex eorum principibus, quos honoribus Th. affecerat, nonnulli contra Romanos conjurarunt; conjurationem hanc suppressit Fravitha, IV, 40, 60. Theodosii uxor (Galla) moritur, IV, 42, 61. Stilichoni Serenam despondet, IV, 58.

Theodosius minor, fratre Honorii genitus, non admittit Honorii nuntium de Constantio ad regni societatem advocato, IV, 65, 34. Placidiam in Italiam remittit contra Joannem tyrannum; item exercitus duces Ardaburium, Asparem et Candidianum, et Helionem officiorum magistrum, IV, 68, 46; ad eum veniunt ab Rua Hunno legati; deinde ipse ad Attilam et Bledam legatos mittit Plintham et Epigenem. Foederis cum Attila initi conditiones (433), IV, 71 sq. Hunni non observata fœdera prætexentes Viminacium, Margum et alias urbes capiunt, IV, 72, 2. Senalorem legatum ad Attilam misit, IV, 74, 4. Post cladem in Chersoneso acceptam Anatolium ad Attilam mittit. Pacis conditiones subito durissimas; ut partam pecuniam Hunnis solveret, prisca tributa exigit severe, novaque imponit; Asimuntios, qui soli Hunnis fortiter resistebant, pacis conditionibus istis se accommodare cogit, IV, 74, 5. Persis pacem dat (441), IV, 128, 1; alios post alios Attilæ legatos donis maximis honorat, nihil contra Hunnos audens, quum eodem tempore contra Romanos in armis essent Parthi, Saraceni, Æthiopes, Vandali (447), IV, 75, 6. Edecone de reddendis transfugis ab Attila veniente, Theodosius approbat machinas Chrysaphil eunuchi, quibus per Edeconem hunc e medio tollere Attilam sperabat. Ad Attilam cum redeunte Edecone legatos mittit Maximinum, conjurationis non participem, et Bigilam interpretem, qui clandestini consilii particeps erat, IV, 76, 7; insidiis detectis, Attilæ legati Orestes et Esias Chrysaphium exposcunt, quem eundem etiam Zeno ad poenam poscebat, IV, 98, 2. Iram Attilæ per Anatolium et Nomum legatos placat, IV, 97, 13 et 14. Novus eum timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet, IV, 98, 14. Theodosio historias suas inscripsit Olympiodorus, IV, 58. Cf. de Theodosii indole, etc., IV, 612, 191-194.

Theodosius, Adaulphi et Placidie f., infans moritur; in templo juxta Barcinonem sepultus jacet, IV, 63, 26.

Theodotus, Persæ regis amicus, Hostilio cons. in Epiro insidias parat, II, præf. p. ix, 7.

Theodotus, Phœnicum historicus, IV, 437.

Theodotus, Gallieno mil. dux, IV, 193, 4.

Theodulus, dux militum sub Theodosio minore, IV, 74, 4.

Theogenes. V. Theagenes.

Theognete, Laodici f., Jasonis mater, II, 352, 15.

Theognis historicus, IV, 514.

Theognis, puer a Demetrio Phalereo amatus, IV, 358, 10.

Theognis, Tiberii dux, Sirmium contra Avaros defendit; tandem vero tradere urbem Bajano cogitur, IV, 267 sq., 65, 66.

Theolytus historicus, IV, 515.

Theophanes Mytilenæus, hist., III, 312 sqq.

Theophanes Byzantius, historicus, IV, 270.

Theophilus historicus, IV, 515.

Theophilus, e Tio Bithynus, Chrysi pater, III, 609, 1.

Theophrasti mores, III, 46, 43. 44. III, 521, 9. Ejus cum Dicaërcho controversia, II, 226 a. Ejus quæstiones quasi ὁρτὴ exarata, IV, 667, 39. Ejus mille auditores, IV,

- 167, 35; discipuli Lynceus et Doris, II, 466 a; Lysimachus, Attali præceptor, III, 46, 46. III, 2; servus, Pompylius philosophus, IV, 455, 5.
- Theophrastus Amisenus, postea Tyrannion dictus, IV, 176, 68.
- Theopompo Chio ἀντιπολιτεύεται Theocritus Chius, II, 86 a.
- Theopompi scribendi genus reprehenditur, II, 469, 1.
- Theopompus Sinopensis de terræ motibus scripsit, III, 622, 48.
- Θεωπός quis? III, 341, 25.
- Theosebius, Marciali personam mentitus multos fefellit, IV, 620, 22.
- Theotimus, historicus, IV, 517.
- Theoxenia Delphorum, III, 125, 36.
- Theoxenus a Pindaro amatus puer, IV, 172, 52.
- Θῆρ quis appelletur apud Cyprios, II, 312, 25.
- Thera ins. Apollini sacra, IV, 430, 4. In eam e Laconia migrat Sesamus, II, 87 b. Ex ea Battus turbis civilibus ejectus, IV, 449, 1, in Libyam transit, II, 166, 206. Incolæ ins. farinam e pisis potui admiscunt, IV, 418, 23.
- Theræus, Archebulus poeta, III, 71.
- Theragrus, Clymeni et Epicastæ f., IV, 390, 12.
- Theramenes, Agnonis f., civis optimus, II, 126, 70.
- Therimachus, Herculis et Megaræ f., II, 9, 4. III, 25, 5. 305, 22.
- Thermania, Stilichonis f., uxor Honorii imp., IV, 58.
- Θερμύδρις saltatio, II, 68, 6.
- Thermodon, fluvius Bœotiae in Cephissum influens, II, 471, 6. De eo oraculum, *ibid.*
- Thermopylae, IV, 43, 65. Ibi Antiochus M. prælio victus, III, 615, 32.
- Therma, Siciliae urbs, II, 480, 46.
- Thero Apollini Chæronem parit, IV, 338, 2.
- Thero, Agrigentiorum tyrannus, Aenesidami f., Emmenidis nepos, frater Xenocratis, dives, Hippocratem et Capyn cognatos in exilium agit, IV, 433, 5. 6. 7. 342, 8. Pythiis vicit, II, 184, 285 a.
- Therogonus, collis Indiae, IV, 361, 4.
- Therothoe, Troglodytica gens, III, 477, 42.
- Thersander, Argivorum dux, contra Lac. pugnat, IV, 361, 2.
- Thersippus Eroensis (sec. alios Eucles) prælium Marathonium primus nuntiat Athenis, II, 198 b.
- Thersippus primus saltavit sicinnim, IV, 489, 1.
- Theseus, nepos Pitthei, II, 132, 55. Thesei alipta Phorbas, III, 132, 55. Th. ab Hercule servatus, IV, 538, 1. Theseus Amazonem dolo circumventam abduxit, II, 19, 1; post Herculem ad Amazonas navigavit, II, 32, 16. Quando amiserit Antiope, *ibid.* Antiope politus aliquamdiu degit in oris Asiaticis cum comitibus, quorum unus, Solois, violenta morte abreptus, in causa fuit ut Pythopolim Th. conderet, II, 345, 8. Cum Lapithis contra Centauros pugnavit, ceteris ejus temporis certaminibus non interfuit, II, 33, 17. Ex illo bello rediit primum convenit Herculem in Trachine a peractis laboribus requiescentem, II, 37, 34. In ludis Olympiis ab Hercule celebratis pancratio certavit, IV, 327, 4. Suem Cremmyoniam occidit, III, 564, 45. Helenam rapuit, III, 113, 10; quando? III, 503, 3. Ex ea Iphigeniam genuit, II, 470, 3. Theseus Herculis imitator infelix, IV, 28, 31. Quando Minotaurum interfecerit, III, 503, 3. IV, 539, 18. Ex Creta in Delum appellens, saltationem quæ γίρως dicitur, circa aram corneam saltavit, II, 250, 49. Ariadnen in Cypro reliquit, IV, 371, 2. Ex Ariadne pater Oenopionis et Staphyli, II, 50, 13. Phaedram ducit, IV, 538, 1. Melanippi pater, III, 303, 10. Cum Corinthiis paciscitur, ut Atheniensibus, proedria esset in ludis Isthmiis, II, 351, 13; quomodo Hippolytum filium perdiderit, III, 305, 24. 630, 7. Athenienses dissidentes conciliat; in Scyro insula per Lycomedem perit; ossa ejus Athenas reportata, II, 208, 1. § 2. Quomodo rempublicam adornaverit, II, 105, 2. Συνόλιον instituit, III, 642, 28. Et sacra faciunt die octavo Pyanepsionis et octavo Hecatombæonis; cur?, II, 354, 3. Theseidem scripsit Pythostratus, III, 101.
- Theseus historicus, IV, 518.
- Thesidae, Acamas et Demophon, Trojam profecti Æthiram repetunt, III, 340, 19.
- Thesmothoria, Athenis, III, 43, 29. Mileti, III, 307.
- Θεσμοπόλαις Athen., II, 465, 12.
- Thesmothetarum πρὸς τῷ λιθῷ ὄρακος, II, 110, 13. II, 203, 2, 11. Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, II, 115, 30. Eorum numerus et munera, II, 115, 29. 31.
- Thespiensium indoles, II, 259, 25. 224, 43. Ascræos trucidant, II, 144, 115. Thespienses: Phryne, Amphion.
- Thespis. Ejus sub nomine tragedias edidit Heraclides Ponticus, II, 283, 39.
- Thesproti, Epiri gens, II, 462, 4. Thesprotica gens Autariatæ, III, 583, 43. 643, 33. Amyntæ, II, 168, 134.
- Thessalia olim Pelasgia dicta, IV, 505, 1. Thessaliae et Magnesiae ambitus. Pelasgi a Lapithis e Thessalia in Ætoliam puls; campi Pelasgici urbes, II, 455, 11. Thessalia num ad Helladem pertineat necne? II, 263, 61. Θεσσαλοὶ ἐγχευογάστορες, Thessali qui in Cyzicenam migrarunt, II, 17, 4. Argonautis insidias parant, *ibid.* E Thessalia mulieres rapiunt, inter easque Iphimedeiam, Scyllis et Cassamenus, IV, 304, 2. Thessalia sub Aleua in 4 partes distributa, II, 151, 145. Thessalorum Penestæ, II, 133, 88 b. IV, 315, 1. 506, 4. Thessalis bellum contra Achæos, Perrhæbos et Magnetes gerentibus, penestæ deficiunt, II, 151, 147. Thessali Pisistratidis auxilantes a Cleomene prælio vincuntur, II, 110, 17. Eorum luxuria Persas in Græciam adduxit, II, 68, 7; reges inde a morte Alexandri M. usque ad restitutam Romanorum beneficio libertatem; deinde Thessalorum prætores usque ad an. 179 a. C. recensentur, III, 703, 5. Thessalia a Gothis sub Valente vastatur, IV, 32, 42. Apud Thessalos Veneris ἀναοία; templum, III, 127, 44. Peloria festum, IV, 349, 4. Thessalicæ magæ lunam detrahentes, III, 306, 27. Qualem locum foro, Δεσφίρα, Thessali assignent, II, 151, 143. Thessa. equi præstantissimi, II, 51, 17. Thessalicum vocabulum, ἀπήνη, III, 122, 21. Thessali τὴν ἀγρονομίαν dicunt, II, 151, 145 a. Propinandi mos, II, 68, 2. Thessaliae fluvius, II, 7, 2. Urbes: Amyrice, Amphirysus, Argissa, Bodone, Cranon, Dotium, Echinas, Gyrtone, Helias, Iton, Melitæra, Mopsium, Phalara, Pagæus, Pheræ, Pharsalus, Phegus, Scotussa, q. v. Thessali: Cleomachus, Cineas, Pausanias, q. v.
- Thessalonice, Philippi f., Cassandro nupsit, III, 694, 703, 1. Ab ea urbe nominata, IV, 440, 1. Alexandro filio juniore favens ab Antipatro natu majore interimitur, III, 695, 3. 698, 3.
- Thessalonice, olim Halia, Maced. urbs, unde nomen habeat, IV, 440, 1. In ea a Persæo thesaurum conditum esse fluxit Andronicus, II, præf. xiv, 16. Urbs a Gothis oppugnata (sub Valeriano vel Galieno), III, 728, et a Theodoricho Valamiri f., IV, 125, 18.
- Thessalus, Aeci f., Bœotes Thessalicos vicit, III, 638, 8. Græci pater, III, 70, 6.
- Thessalus, Pisistrati f., II, 209, 1. 6.
- Thessalus, Cimonis f., IV, 425, 4. 354, 4.
- Θεσς, tribus Alexandriae, III, 163, 21.
- Thestius, Cisi f., Meropis pater, III, 690.
- Θῆτες et Θητιάδης Athenia, II, 108, 9. 10.

Thestius, 50 fillarum pater, IV, 549, 20. Altharæ pater, III, 165, 21.

Thestor, Argonanta, II, 17, 1.

Thelideum in Thessalia, IV, 638 a.

Thetis, Chironis f., Achillis mater., III, 338, 11. Non fuit uxor Pelei, IV, 505, 2; in Thessalia cum Medea de pulchritudine certat, coram Idomeneo iudice, IV, 345.

Theoderichus Valiæ in Visigothorum principatu succedit, IV, 65, 35.

Theoderichus, Triarii f., Gothorum in Thracia dux a Leone imp. postulat bona quæ Aspar (*matris Theud. frater*) reliquerat; ut in Thracia habitare liceat, et dux Rom. in Asparis locum creetur. Imperatore non obtemperante, Thracia urbes oppugnat; tandem vero pacem init cum Leone, qui tributum pollicetur, et summi ducis Rom. munus ei concedit (473), IV, 113, 2. Heraclium, Zenonis ducem, quem ceperat, redimi sinit (475), IV, 115, 4 (Cf. IV, 619, 24). In aula Basilisci ægre fert Har-matum a Basilisco imp. omnibus præferri, IV, 117, 8. Basiliscum in tyrannidem ipse evexerat: deinde ad ejusdem cædem milites instigavit, IV, 119, 11. Ad Zenonem in regnum restitutum de reconciliatione legatos mittit; at hostis publicus ab imp. declaratur. Partium ejus fautores urbe Const. ejiciuntur, IV, 119, 11. Mox Zeno crescentem Theud. potentiam observans de amicitia ineunda legatos mittit; verum conditiones, quas imp. imponere volebat, Theoderichus repudiat; quare bello eum aggressurus Zeno est, IV, 121, 14. Cum Tendericho Valamiri filio, qui pro Zenone contra ipsum bellum suscepit, fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. 15. A Zenone præteritorum annorum stipendia solvi, et affines superstitibus sibi reddi poscit, IV, 123, 16. Pacem init cum Zenone, qui in summo discrimine versans omnia quæ postulata erant concedit. Inter alia ducis Romani dignitas, quæ antea Valamiri filii fuerat, in ipsum transfertur, IV, 124, 17. Audita Marciani seditione Byzantium properat, ut opem ferat Zenoni, vel potius ut urbe eum ejiciat. Maximis donis ei persuadet Zeno ut reverti velit, IV, 131, 19. Non tradit exposcenti Zenoni Procopium et Busalburnum, IV, 131, 19, qui ad eum confugerant, IV, 137, 1. 619, 211, § 3 sq. Expeditionem contra Zenonem suscipiens parum abfuit quin Const. urbe potiretur. Suorum insidias metuens a cæpto destitit. Paulo post ex vulnere moritur, IV, 139, 3. 619, 211 § 4 sqq.

Theoderichus, Valamiri filius, quibusnam conditionibus ad exercitum contra Theoderichum Triarii f. ducendum a Zenone permotus sit, IV, 122. Marcianopoli profectus ad Hæmum, exspectat copias auxiliares, quas Zeno promiserat, at minime misit. Quam ob rem irascens, et in angustias ab hoste redactus, Theoderichique exhortationibus motus, cum Triarii filio fœdus et amicitiam init, IV, 122 sq. A Zenone agros et stipendia poscit. Ille magna pollicens inducere eum tentat, ut solvat fœdus cum Triarii filio initum. Verum in sententia Val. f. perstat, IV, 123 sq., 16. Ducis Romani dignitate a Zenone exultur, eaque in Triarii filium, qui pacem cum imp. fecerat, transfertur. Ipse interea in Thracia omnia immanem in modum pervastat, IV, 124, 17. 619, 211 § 4. Deinde gravibus damnis a Romanis afficitur. Attamen Stobos in Macedonia vastat; Thessalonicensem oppugnare parat; Zenonis precibus commotus, Macedonia vastationem inhibet; Epirum invadit; a Lychnido repulsus, Scampeiæ et Epidamnium capit. Ejus cum Adamantio colloquium; A Sabiniano duce clade afficitur, III, 125-130. Ejus frater Theudimundus, IV, 127. Cum matre ægre effugit milites Sabiniani, III, 130. Post mortem Sabiniani contra eum mittitur Joannes Scythæ et Moschianus, IV, 620,

213. — Iterum defectionem molitur, IV, 621, 214, § 7. A Zenone in Asiam contra illum rebellem mittitur; mox inde reversus sive Zenonis insidias metuens sive a Zenone revocatus, contra Odoacrum proficiscitur; Roma potitus, regis nomen assumit, III, 140 sq., 4.

Thiba, locus Ponticus, ab Amazone, quam Hercules interfecit, dictus, III, 597, 58.

Thinitæ reges decem Ægypti in heroum vel manium dynastiis, II, 526 a. — Thinitarum regum dynastia I et II, 529 sqq. 542 sq.

Thiodamas, Dryopis f., Hylæ pater, III, 151, 10.

This, Ægypti urbs, III, 237, 105.

Θεωρίε, tribus Alexandriæ, III, 165, 21.

Thoas, Cænopionis f., II, 50, 13, sive Bacchi f., III, 165, 21.

Thoas, in Lesbo rex, IV, 458, 7. Sicini pater, IV, 528, 12.

Thoas, Thesei in expeditione contra Amazones comes, II, 345, 8.

Thoassa, Teucris f., mater Priami, IV, 491, 6.

Thonis sive Thumis, rex Ægypti, maritus Polydamnæ, IV, 483, 2.

Thoræ, Antiochidis demus, II, 356, 15.

Θωρήσασθαι, i. q. παύειν; origo hujus loquendi usus, II, 486, 71.

Thoricus, Atticæ pagus, in quem Orchomenii convenerunt, III, 387, 53. Acamantidis tribus demus, II, 356, 10.

Thornax, Laconiae mons, III, 375, 37. Postea Coccyx, II, 190, 287.

Thoth, idem qui Taaut ap. Phœnices, III, 570, 5.

Thrace, Oceani et Parthenopes f., II, 349, 1. Ombriereo parit Trierem, III, 597, 56.

Thrace mulier; a qua regio dicta videtur, quæ olim Perce appellabatur, III, 594, 37.

Thraces mons ad Byzantium, IV, 149, 16.

Thraces Scythas agricolas sedibus suis pellunt, III, 596, 52. In Thraciam coloniam ducunt Scellis et Cassamenus Naxii, IV, 304, 2. Thraces sub Eumolpo Eleusim veniunt contra Athenienses belligeraturi, II, 464 a. Thracicæ mulieres, in his Thraciæ partibus quæ Scythiæ finitimæ sunt, a Scythiis subactæ picturis quibusdam culti insertis notatæ sunt. Hoc probum deinde quomodo ornatus nomine deleverint, II, 306, 8. E Thracia Phryges in Asiam trajiciunt, II, 342, 2. Thraces ex Europa in Asiam transeunt, Patara duce, quo tempore Cimmerii in Asiam invaserant; quos Thraces e Bithynia ejiciunt, eamque regionem occupant, III, 593, 37. Thraces Leucaniam insulam tenuerunt, quæ inde Thracia vocata, II, 218, 21. II, 158, 171. Thraces coloni in Lydiam transeunt ab Alyatie rege advocati, III, 413, 71. Apud Thraces polygamiam introduxit Doloneus rex, III, 594, 37. Thracum polygamia; uxorum conditio, II, 220, 28. Thracum rex Cotys, Alyattis temporibus, III, 413, 71. Cum Henetis ad sinum Adriatici maris sedes figunt, II, 337, 9. Thraces, qui cum Persis Chersonesum tuebantur, a Cimone superantur, II, 54, 4. Thracia Lysimacho provincia assignatur, III, 668, 1. Pseudophilippo auxiliantur, III, 702, 13. Eorum rex Colbelas, III, 161, 5. Teres, II, præf. xv, 18. Barsabas, *ibid.* Hæmus, IV, 149, 17. Melias, IV, 148, 11. Cotys rex (c. 100 a. C.), II, præf. xxiii, 31. Thraciam vastant Gothi (sub Valente, 376), IV, 32, 42; et Slavini (577), IV, 252, 47. Terræ ibi motus (467), IV, 110, 43. Thraces Ligyre, II, 190, 284. — *Thraces fœdera nesciunt*, prov., III, 204, 7. IV, 448, 8. Sabadium Bacchum colunt, III, 244, 251. In Thracia moritur Æneas, IV, 423, 3. III, 69, 4. In convivio ludus, III, 500. Murem vocant ἀργύρεον, II, 224, 42. In Thraciæ et Illyriæ confiniis statuae averruncæ; quibus sublati,

Gothi irruerunt, IV, 63, 27. Thracum opiniones quasdam Pythagoras probavit, III, 41, 21. Thracia mulier mater Themistoclis, II, 295, 6. Thraces: Æsopus, II, 16, 3. Musæus, II, 23, 1. II, 284, 51.
 Thracēsii in Asia minore, III, 413, 71.
 Thracia, postea Samothracia, II, 218, 21.
 Thracius Bosporus, olim Mysius B. vocabatur, IV, 395, 7.
 Thraso, Carcharus cognomento, Hieronymi Syrac. tyranni assentator, IV, 349, 3.
 Thrasyalces physicus; ejus de Nili incrementorum causa sententia, III, 284, 74.
 Thrasyanor, Ctesippi f., Antimachi p., III, 376, 38.
 Thrasybulus tyrannus quodnam consilium Periandro dedit, II, 140, 102 α.
 Thrasybulus, Hieronis frater. Ejus tyrannis, II, 171, 221.
 Thrasybulus Athen. cum Rhinone post ejectos tyrannos Athen. reip. præest, II, 209, 1, 9.
 Thrasylaus Æxonensis, Pythodori f., Critonis frater; ejus insania, II, 200 α.
 Thrasyllus, Alcibiadis amicus, III, 160, 1.
 Thrasyllus, archon Athen. (61 p. C.), III, 622, 49.
 Thrasyllus Mendesius, scriptor, III, 501.
 Thrasymachus Cumis democratiam delevit, II, 140, 104, 163, 194.
 Thrasymachus Corinthius, magister Stilponis, III, 170, 14.
 Thrasymachus, Alexandri f., Atracius, Thessalorum prætor (186 a. C.), III, 704, 2.
 Thrasymedes Heracleota coram senatu Cottam accusat; post annos aliquot in patriam reversus cum tribus onerariis navibus, instaurare eam studet, III, 558, 59, 60.
 Thraustelas Gothus a Maximo contra Valentinianum excitatur, IV, 615, 201 § 4; in Zenonem conspirat, 619, 211, § 4.
 Thræ, Jovis filia, IV, 637 b.
 Thriasius campos, II, 351, 12.
 Thronium, Locridis urbs, terræ motu vastata, IV, 381, 2.
 Θρόνος, panis, II, 3, 1.
 Thryallis, meretrix Athen., IV, 410, 1.
 Tryphiodori scriptum, IV, 171, 46.
 Thucydides, Melesias f., civis optimus, II, 126, 70. Anaxagoræ accusator, III, 163, 14. Th. condemnatio et exilium, II, 491, 6. Stephani pater, III, 138, 78.
 Thucydides, Olori f., Halimius, III, 116, 4; a Pisistratidis genus duxit, III, 48, 54; de Aristogitone et Harmodio laudiosus loquitur, *ibid.* Ejus natales, III, 521, 7.
 Thucydideam pestis descriptionem in suum opus transtulit Anonymus Milesius, scriptor belli Parthici, quod sub L. Vero gestum est, III, 648, 2. Aliud ineptæ imitationis exemplum, III, 652, 10. Thucydides ubinam et quando obierit; ubi sepultus sit, II, 77, 3. III, 116, 4. Ejus filius Timotheus, III, 117, 4. Th. cur imperfectum opus reliquerit, II, 76, 2.
 Thucydides, Menonis f., Pharsalius, III, 117, 5.
 Thule ins., II, 252 α.
 Thulis, Æg. rex, IV, 543, 9.
 Thumia. V. Thonis.
 Thuoria, rex Æg. (dyn. XIX, 6), sub quo Troja capta, II, 581.
 Thuras, rex Assyriorum, IV, 542, 4 et 6.
 Thurlorum ditio vastatur, urbs obaldetur a Lucanis et Brutillis; liberant eos Romani sub Fabricio cons., II, *præf.* p. XL. Thurlorum republicam rationes, II, 175, 236 et 237. Thurlorum regionis fluvius Alusias vel Lusias, ad quem Luslades nymphæ (Musæ dicuntur) antrum habent, II, 372, 6. Thuriis Diomedis statum, III, 122, 23.
 Thuriolus venit Empedocles, II, 24, 6.
 Thuro, ἡ περὶ νομιστῶν Χούραφ, Tauti scriptorum interpreter, III, 570, 5.

Thus. Thuris arbores, III, 479, 51.
 Thyatira, Lydica urbs, Nicandri patria, IV, 462.
 Θυλαί quid?, IV, 648 b.
 Thyessus ad Ardyn regem Cumis morantem capita Spermal mœchi et Cersæ sicarii affert; quod pro his petiverit præmium; Mercurii forum condit, III, 381, *sq. ibiq. not.*
 Thyestes agrum ad Cythera situm habitavit, II, 350, 9.
 Thymbris (L.), Romanus, Valerio Gestio filium et thesauros custodiendos tradit; custodem perfidum necat, IV, 321, 6.
 Thymurtadæ, Hippothoontidis demus, II, 356, 13.
 Thymotes, Oxyntæ filius spurius, Aphidam fratrem, Oxyntæ f. legitimum occidit, et sic imperio potitur, III, 386, 50. Certamen singulare detrectat, IV, 539, 19.
 Thyne, Libyæ opp., III, 239, 134.
 Thyni in Thracia, eorumque mores, III, 461, 127.
 Thynia regio a Thyno dicta, III, 594, 40. Thyni habitabant a Rhebante fl. usque ad Caletem fl., III, 594, 41. Psillio fl. a Bithynia separantur, IV, 354, 4. Thynidem terram Heracleotæ a Nicomede recuperant, III, 535, 16. Thyniacam Thraciam tenet Zipories, frater Nicomedis regis, III, 535, 17.
 Thyniadis ins. ambitus, III, 16, 19.
 Thynus, Bithyni frater, Phinei adoptivus f. vel Odrysi f., III, 594, 41.
 Thynus, Arganthones f., III, 591, 40.
 Thyone, e. q. Semele, III, 639, 13.
 Thyreatis regio, Lacedæmonis et Argivis bellorum causa, IV, 519, 3; victoriæ ad Thyream reportatæ memoriam in festis quomodo celebrent Lacedæmonii, II, 626, 5.
 Thyron, Bathyclis Arcadis f., II, 336, 3.
 Τίαννα χρίνη, Lacedæmone, III, 142, 86.
 Tibareni, Scythæ, justissimi; puerperarum ibi mos, II, 379, 15.
 Tiber fl. unde dictus, III, 231, 27; olim Alba, III, 92, 21; vel Albula, III, 96, 2.
 Tiberius Silvius, Silvii f., III, 96, 2.
 Tiberius imp. Parthis Phraaten, eoque in itinere mortuo, Tiridatem regem constituit, IV, 184, 2. Ejus de Christo ad senatum verba, IV, 199, 14, § 3; familiaris Potamo Mytilenæus, IV, 174, 55.
 Tiberius, sub Justino II summus dux exercitus, ad res contra Avaras gerendas mittitur (568), IV, 235, 29. Ad pacem cum Avaribus ineundam propensus (570), III, 237, 33. Ejus ad Bonum ducem litteræ, *ibid.* Clade ab Avaribus afficitur; inducias componit, quas secuta pax est, IV, 237, 34. Avaribus, quos latrones expilaverant, res suas restituit, IV, 237, 35; ab Justino II in imperii societatem adscitus, una cum Sophia uxore Justiniani negotia publica curat. A Choerolis legato Jacobo litteræ arrogantissimæ ei traduntur; ipse in Persiam legatum mittit Zachariam (575), IV, 240, 37 et 38. IV, 275, 8, per quem efficit ut in Oriente (excepta Armenia) annus esset induciæ, IV, 240, 38. Iterum ad Choeroem mittit Zachariam et Trajanum, ut in triennium inducias obtinerent, 241, 39. At legati a Persia adducuntur, ut in quinquennium induciæ fierent. Quas quum detrectet Tiberius, Persæ in fines Romanorum irrumpunt (576), IV, 241, 40. Tiberii duces in Oriente male res gerunt; quare denuo legatum misit ad Persas, Theodorum, Bacchi f. Choeroes ac ad pacem componendam paratum declarat, IV, 242 *sq.*, 41. Cum Sabiris et Alanis de pace agit, IV, 244, 42. Valentinum ad Turcos legatum mittit, ut eos ad belli contra Persas societatem adduceret. Attamen Turcorum dux Turxanthus, Diza-buli nuper mortui f., ob fœdus cum Avaribus (qui olim a Turcia defecerant) initum Romanis succensciat, adeo

- ut Bosporum urbem exercitu aggrediretur (476), IV, 244 sqq., 43. Ea urbe capta, apertum contra Turcos exardet bellum, IV, 547 sq., 45. Romanorum et Persarum legati in finibus utriusque imperii conveniunt (577), IV, 246, 46. Romani Persarmenia cedunt; sed Daras opp. sibi reddi volunt, IV, 249 sq., 47. Tiberius auctor est Bajano ut cum magno exercitu irrumpat in sedes Sclavinorum, qui Thraciam et Græciam vastaverant (578), IV, 252, 48. Pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (578), IV, 253, 49. Chosroes inter ipsas pacis actiones bellum renovat, IV, 253 sq., 50. Tiberius multos e captivis Persis libertati reddit, et de pace legatos in Persiam mittit; eodem tempore etiam Chosroes de eadem re ad Tiberium misit Pherogdatem (579), IV, 255, 54. Ne pax confirmaretur, mors Chosrois impedit. Filius et successor ejus Hormisdas, vir ferox, pessime habet imperatoris legatos rebusque infectis dimittit. Quare Tiberius Mauricium, quem summum exercitum in Oriente ducem constituerat, bellum strenue parare jubet (479), IV, 256 sqq., 55. Mox bellum componere studet; Zachariam legatum in Persiam mittit; nihil tamen proficit (580), 260 sqq., 60. Dux ejus Mauricius a Persis viuitur, 263, 61. Tiberius imp. ut Italiam adversus Longobardos tueatur, iterum multos eorum donis in partes suas traducit (580), IV, 263, 62. Bajanus, Avarum dux, perfide fœdere rupto, ad Sirmium progreditur, Saumque fluvium trajicere instituit, bellum in Sclavinos præterdens; 263 sq. 63. Sirmium postulanti non obtemperat Tiberius, 265, 64. Urbem fortiter defendit Theognis, sed postremo Tiberius cogitur ut Bajanum postulatis cedat (581), 268, 66.
- Tibia in Libya inventa, II, 478, 34; tibiarum varia genera, II, 286, 67. III, 482, 80.
- Tibisias fluv. (*Theiss*), IV, 95, 9.
- Tibastes*, post mortem Nicomedis fratris viduam ejus Etazetam uxorem ducit, III, 527, 22.
- Tigas fluvius, IV, 83.
- Tigranes, Armeniæ rex, primum Cholobetenes in Armenia satrapa fuit, III, 587, 4. Socius Mithridatis contra Rom., III, 541, 30. Mithridati auxilia promittit, III, 549, 43. Ad eum fugit Mithridates, III, 549, 43; quem in conspectum non admittit; tradere vero Luculli legato recusat; idem literis ad Lucillum scriptis iram ejus auget, III, 550, 46; tandem in colloquium admittit Mithridatem, eumque cum 10000 militibus in Pontum remittit, III, 555, 58. A Lucullo ad incitas redactus in castellum fugit; Mithridatem advocat, eique omnia permittit; ad Phradatem de societate legatos mittit, III, 555, 58 sqq. Cf. III, 606, 12. Per quot annos Syriæ imperium tenuerit, III, 716, 26. *not.*
- Tigranocerta, III, 556, 55. 56, i. e. Tigranopolis, III, 661, 13.
- Tigres Indiæ, II, 410, 10.
- Tigris fluvius unde dictus, IV, 428, 3. 516. In eo mynda herba, II, 330, 4; cum Eulæo ad Characem urbem lacum efficit, III, 476, 39.
- Tigurini, III, 285, 75.
- Timæa, Agidis regis uxor, cum Alcibiade rem habuit, II, 484, 63.
- Timæus Tauromenita, *ὑπαὐδὲλκτῆρας*, IX, 171, 61.
- Timagoras Atheniensis ad Artaxerxem venit, a quo splendidissimis donis honoratur, II, 296, 11.
- Timagoras scriptor, IV, 520.
- Timagenes Alexandrinus, historicus, III, 317 sqq.
- Timagetus historicus, IV, 519.
- Timander, pater Cottus et Eurythemidis, IV, 432, 2.
- Timarchus Milesius, frater Heraclidæ, Mediæ satrapa, Demetrium Sotorem apud Romanos criminibus onerat, senatores largitionibus corrumpit, ab hisque regiam in Media potestatem obtinet; fœdus cum Artaxia Armeniæ rege contrahit, II, *præf.* xi, 13.
- Timasias, Argivus adscriptus, in Ephesiade ad Pontum Eux. cum Ephesiis colonis consedit, deinde Byzantium cum iisdem migravit, ubi prætor urbis factus, administrationem civitatis reformavit, leges novas promulgavit, templa partim restauravit, partim funditus extruxit, IV, 152, 32.
- Timasius, militum dux, ex Asia ab Eutropio advocatus et ad honores proventus, postea ab eodem eversus. Flores Timasii, IV, 44, 70 et 72.
- Timauum in intimo sinu Adriatico, cum flumine cognomine atque templo Diomedis, III, 275, 55.
- Timaus, Ægypti rex, sub quo Hycsos in Ægyptum invaserunt, II, 366, 42.
- Timocreon, Simonidis poetæ adversarius, II, 188, 297.
- Timolai Larissæi scriptum, IV, 176, 63.
- Timoleon post pulsum Dionysium Syracusas novis colonis frequentat, agros dividit ædesque vendit, II, 82, 2. Lumina oculorum amittit; imperio se abdicat, II, 82, 2.
- Timomachus, Ægidarum dux; ejus thorax in Hyacinthis publice ap. Lacedæmonios exponitur, II, 127, 75.
- Timomachus historicus, IV, 521.
- Timon misanthropus. Ejus mors et sepulcrum, III, 5, 16; ejus de Epicuro versus, III, 45, 40.
- Timon, e Tio Bithynus, Gaze pater, III, 609, 1.
- Timonitis Cappadocia, IV, 545, 37.
- Timophanes Corinthi tyrannus evasit, II, 140, 102 a.
- Timophanes, perdives Mytilenæus, filiam recusans Doxandro, causa fuit belli cum Atheniensibus gesti, II, 158, 172.
- Timostratus, dux Rom. sub Justino, bello captus a Saracenis liberatur per Abramum legatum, IV, 179.
- Timostratus, pater Joannis, IV, 275, 5.
- Timotheus, Clearchi Heracleotarum tyranni f., frater major Dionysii, a Satyro patruo et tutore regnum accipit septem annis post necem patris, II, 527, 2; moderatus, beneficus, justus, fratrem imperii consortem adsciscit et successorem destinat; hostibus formidabilis; splendido funere a fratre honoratur, III, 528, 3.
- Timotheus, Thucydidis f., III, 117, 4.
- Timotheus, Atheniensis Eumolpida, sacrorum interpres, cum Manethone apud Ptolemæum Sotorem versatur, II, 614, 78.
- Timotheus, Cononis filius. Ejus dictum, IV, 420, 34.
- Timotheus poeta, II, 287, 73.
- Timotheus Milesius, citharista, IV, 342, 11.
- Timotheus a Ptolemæo Physcone occiditur, II, *præf.* x, 11.
- Timotheus, Joannis ad Chosroem legali comes; postea iterum ad regem Persarum mittitur, IV, 222 sq.
- Timotheus historicus, IV, 522.
- Timycha, Lacedæmonia, Myllis Pythagorei uxor; ejus præclarum facinus, III, 7, 22 a.
- Tingis urbs. Ibi Antæi sepulcrum, III, 471, 19.
- Tiphæas fluvius (al. i. Tibisias, Tibiscus, i. e. *Theiss*), IV, 83.
- Tiphilis, Iberorum metropolis, IV, 271.
- Tiphys, Argus gubernator, in Heracleensium regione moritur, II, 41, 58. III, 307. II, 42, 1.
- Tiresias, Eueris f., quomodo in feminam mutatus; et cur a Junone excæcatus sit, III, 618, 33. II, 244, 30; a Cadmo ex exilio revocatur; ejus mores et doctrina, III, 627, 4.
- Tiribazes in pugna quam Artaxerxes cum fratre commisit, regi operam navat, II, 93, 24. Sardium præfectus, Cononem in vincula conjecit, II, 94, 27. Ei Artaxerxes Amestram filiam promiserat, non dedit vero, sed Atosam ejus loco despondit ei. Quare animum a rege alienavit Tiribazes, *ibid.*

- Tiridates, frater Arsacis, Antiochi II temp., III, 586, 1.
 Tiridates a Tiberio Parthorum rex constituitur; mox ab Artabano regno expellitur, IV, 184, 2.
 Tirsæ, una ex Mygdonis uxoribus, IV, 510, 14.
 Tirsæ, Mygdonia in Macedonia urbe, IV, 510, 14.
 Tirynthii primi turres ædificaverunt, II, 182, 257; III, 486, 1. Tirynthe Junonis statua e piri ligno, IV, 383.
 Tirynthem ad Eurystheum venit Hercules cum Licymnio, Iphicle, Megara, III, 369, 20.
 Tisander, Epilyci f., pater puellæ, quæ Xanthippo, Periclis filio, nupsit, II, 56, 11.
 Tisare in Thracia, IV, 339, 6.
 Tisias poeta, postea Stesichorus, IV, 174, 57.
 Tisiphone Furia, IV, 291, 4. Cithæronem amat, et non amata necat, II, 330, 2.
 Tisithen, Mosis nomen Ægyptiacum, III, 495, 1.
 Titaccidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 1.
 Titan in histor. Babylon., II, 502, 9. 10; cum eo Saturnus pugnat, IV, 282, 5.
 Titanes. Contra eos e Naxo ins. proficiscitur Juppiter, IV, 293, 2. Titanes in Phœnicum mythologia, III, 567, 8.
 Titanides. Ἐκτὶς Τίτανιδος ἢ Ἀπρίμιδος, in Phœnicum mythologia, III, 568, 19.
 Τίθωνος Lacedæmoniorum, III, 142, 86.
 Tithoes semideus, rex Ægypti, II, 531 a.
 Tithonus in cicadam mutatus, II, 309, 20. *Tithoni senectus*, proverb., II, 309, 20.
 Titias, Jovis f., Idæus Dactylus, ap. Mariandynos pro deo colitur, IV, 354, 3. Rhææ assessor, IV, 448, 9; pater Priolai et Bormi et Mariandyni, IV, 353, 2. Cf. III, 14, 9.
 Titon, Italiae fluvius, III, 32, 23.
 Titus, Vespasiani f., Rom. imperator, IV, 578, 102-105.
 Titus, tribunus Maurorum, iavitus imperator creatur; mox a suis militibus interficitur, III, 674, 15.
 Tityi tributum recusantes bello a Tyri rege Hiromio petuntur, IV, 446, 1.
 Tius, Milesius, a quo Tius urbs dicta, III, 574, 18.
 Tius, Paphlagoniæ urbs, unde dicta, III, 574, 16; urbs Heracleotis subjecta, III, 531, 7. Eam Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4; capit Prusias, III, 340, 27; eam Heracleenses a Nicomede rege recuperant, soluta pecunia, III, 535, 16; a Connacorige occupatur, mox ab eodem Triario Rom. duci traditur, III, 553, 52. Ex ea: Demetrius. Gaza. Antipater. Chresto. Chrysium. Theophilus. Hiero. Alexander, q. v.
 Tias, Thinita, rex Æg. (dyn. II, 4), II, 543.
 Tlepolemus, Astydamiæ Amyntore natæ f., vel Astyoche Actore natæ f., IV, p. 286.
 Tlepolemus, Herculis f., Licymnium iavitus interficit; Rhodum exulat; ibi rex totius insulæ creatur; Trojam proficiscens regnum Butæ tradit. Ad Trojam perit, III, 178. III, 25, 6. IV, 387, 2.
 Tlepolemus (*Neoptolemus* Dexipp. cod.), Carmanis præfectus, III, 668, 1.
 Tlepolemus ab Ægyptiis exercitus ducem in regione Pelusaca se creari curat. Agathoclis, Ptol. Epiphanis tutoris, consilia, quibus regnum ille sibi vindicare studebat, omni modo diluere studet; qua in re adjuvatur populi in ipsum benevolentia, in Agathoclem odio, II, præf. p. xxix sq.
 Tlepolemus, Pislratil Orchomenil f., IV, 513, 2.
 Tlous, Tremill et Praxidice f., III, 236, 84.
 Tmolus, pater Tantali, III, 367, 17.
 Tmolus mons Lydis, III, 367, 17. II, 314, 34; montis lapis memorabilis, IV, 368, 4.
 Tole, Æthiops opp., IV, 333, 1.
 Tolistobogii, Zeilæ contra Bithynos socii, III, 537, 22. Tabiam condunt, III, 536, 19.
 Tolosæ, Gallia urbis, templum ejusque divitiæ, III, 261, 27; thesaurorum in ea origo, III, 323, 9; contrectavit eos Cæpio, ausique poenas dedit, ib.
 Tomoephtha, Æg. rex xix sec. Eratosth., II, 558.
 Tomis, emporium Calatiz vicinum; de eo controversia Calatianorum et Byzantium, III, 527, 21.
 Τόμα, festum Samium, III, 103.
 Tomosures (*Juncarsi* Jorn.), gens barbara, quam a partibus Romanorum stantem Rua Hunnus bello aggredi volebat, IV, 71, 1.
 Tonns, Bonzæ pater, e Partecopoli Macedo, IV, 609, 1.
 Topazius, insula, III, 237, 96. Topazi insulæ lapides, III, 479, 60. Topazôn insulæ situs; nominis etymologia; lapides, III, 480, 64. 477, 41.
 Torrhebia Jovi parit Carium, III, 370, 22.
 Torrhebia palus, III, 370, 22. Torrhebiorum mons Carius; Torrhebion cantilenæ, III, 370, 22.
 Torrhebus, Lydiæ urbs, III, 370, 22.
 Torrhebus, Atyis f., III, 370, 22.
 Tortyren urbem Cyrus dat Pytharcho Cyziceno, IV, 289, 4.
 Tosatradates (vel Atratlades), pater Cyri, III, 398.
 Tosertasis, Memphita, rex Æg. (dyn. III, 6), II, 544.
 Tosimares, Æg. rex xiv sec. Eratosth., II, 558.
 Tosorthus (Sesorthus), Memphita, rex Ægypti (dyn. III, 2), II, 544.
 Totles. V. Omnes.
 Toxeus, Euryti f., IV, 333, 6.
 Toxoclitus, Herculis et Megaræ f., IV, 350, 5.
 Trachea, mons ad Ephesum, IV, 371.
 Tragilus, urbs Thraciæ, III, 301. Tragilensis, Asclepiades, III, 301.
 Tragiacus Cretensis Aristippum Argivorum tyrannum occidit, III, 26, 8.
 Tragedia cum dorica adhibuit mixolydiam harmoniam, II, 283, 42.
 Trajanus Decebalo Dacum regi pacem concedit (103), IV, 185, 5. Trajanus imp., VI consul (112 p. C.), II, 623, 54. Chosroem I sive Sanatruccium proelio vincit; ejusque in locum substituit Parthamaspatem. Imperatoris de his ad senatum literæ, II, 590, 18. Quomodo Tigridem transgressus sit, III, 590, 19. Trajanum Constantinus M. ὁράων τοῖου appellare solebat, IV, 199, 15. Trajani soror Marcia, III, 675, 18. Ceterum cf. de Trajano IV 580, 111 sq.
 Trajanus, a Tiberio ad Chosroem legatus missus (576), IV, 261, 39. 40; 253, 50.
 Tralla Amazo, III, 597, 58.
 Tralliani: Phlego et Protarchus, q. v.
 Trambelus, Telamonis f., Apriatæ, Lesbii puellæ, amore captus, quam lra abreptus occidit; ipse occiditur et sepellitur ab Achille, IV, 335, 2 a. Heroum Trambell, ibid.
 Trapezus Pontica, III, 291, 3. 668. IV, 230, 22. Trapezuntius Nicostratus, III, 664.
 Trapezus Arcadiæ, III, 337, 39.
 Trausimenus lacus; pugna ad eum commissa, III, 92, 19.
 Trausianorum in Thracia mos, III, 460, 119.
 Tremile, sic olim Lycia vocata, III, 236, 84.
 Tremilus ex Praxidice pater Cragi, III, 235, 75; ex Ogygia sive Praxidice filia pater Tloi, Xanthul, Pinari, Cragi, III, 236, 84.
 Treres. V. Trieron.
 Τρίξ (τὰ) σὺ τὸν θάνατον, proverb., IV, 327, 33.
 Triangulum, instrum. mus., Syrorum inventum, III, 481, 73. IV, 475, 2. Ithyl inventum, III, 3, 5.
 Triarius (C.) Delum urbem a piratis vastatam restaurat,

(Ol. 177, 4), III, 606, 12. Triarius, Rom. dux in bello Mithridatico, Apanxam urbem capit, III, 547, 41. Ad Nicomediam copias suas cum Cottæ exercitu conjungit, III, 548, 42; naves Mithridatis e Creta et Hispania redeuntes ad Pontum præstolatur, III, 548, 43; eas ad Tenedum aggressus in potestatem redegit, III, 551, 48. A Cottæ advocatus Heracleam a mari cingit; urbe potitur prodicione, 553, 51. Deinde Amastrim et Tium urbes, quas Connacoris occupaverat, recipit, 553, 52. Triarius, pater Theoderichi Gothi, IV, 119, 11 et passim. Triastus campus, III, 22, 3. Triballorum institutum, III, 459, 118. Triballis præfectus Antipater, III, 668, 1. Triballus et Sinus Cercopes, IV, 528, 13. Tribonianus, Justiniani assentator, IV, 176, 64. Tribus, φυλαί, Atheniensium, II, 106, 3 et 4. II, 357. Tricca Thessalica, II, 311, 25. Tricorythus, Eantidis demus, II, 356, 14. Tridenti in urbe mulier serpentes enixa, III, 623, 53. Trieres (Τριeres), a Triere dicti, III, 597, 56. Trieres, Ombriarum et Thracum f., III, 597, 56. Trigibidus (qui in Exc. De sent. male *Argibolus* vocatur), sub Arcadio imp. in Phrygia militum dux, rebellis, Asiae minoris provincias immanem in modum diripuit; hunc clanculum adjuvabat Gainas; uterque hoc agebat, ut Eutropii eunuchi potestatem everterent, IV, 47, 75 et 76. Cf. IV, 611, 190. Triginta viri. Decretum de eorum dominatione scripsit Dracontidas, II, 127, 74; quot Atheniensium occiderint, II, 209, 1, 9. Trigonum, instrum. mus., II, 286, 64. Trimilis regio, postea a Latona Lycia appellata, II, 343, 2. Trinemenses, Cecropidis demus, II, 356, 12. Triopas, Solis et Rhodi f., III, 176, 1; e Rhodo in Triopum Cariae pr. trajecit, III, 176, 2. Ejus socii Phorbas et Periergus, IV, 389, 7; ex Iachylla Phorbantem genuit, IV, 481, 1. Triopium prom. II, 131, 88 a. In Triopio Dorienses Pentapolis Nymphis, Apollini et Neptuno ludos agebant, IV, 324, 23. Triphylia, II, 135, 93. Triptolemus, aratri inventor, II, 182, 258. Frumentum dispersit, IV, 538, 1. Athen. legislator, III, 36, 3. Tripus 7 sapientium, II, 347, 1. III, 662, 9. IV, 473, 4. Τρίπους, instrumentum musicum, IV, 342, 12. Tripodum genera, IV, 493, 15. Τριποδῆες in India, II, 424, 30. 425, 33. Triton, frater Eurypyli, IV, 285, 3. Ex Hecate pater Crataeidis, IV, 495, 18. Τριτοπάρορας, II, 111, 19. Τριττός Atheniensium, II, 106, 3. Troadenses, porticus Byzantii, IV, 153, 39. Troadis fines, II, 65, 2. Troadis urbes Neandria et Arisbe, q. v. Trocundus, Zenonis dux, Marcianum in Asia rebellem capit, IV, 619, 211, § 4. Troezen, II, 354, 3. Troezeniorum tribus Hyllis, III, 638, 9. Troezeniis Deiphon suadet, ut ab Argivis deficiant, III, 376, 38. Datum iis oraculum, II, 137, 96 a. Cum Achivis Sybarim condunt; deinde ab iis ejiciuntur, II, 175, 235. Troezeniorum vitis Anthedonia et Hyperia, II, 135, 94. Festum Gerastii mensis, quo heri servis ministrant, IV, 359, 13. Troezenii polybum sanctum habent, II, 318, 47. Fons mirabilis, II, 84 b. Troezeniacæ saltationes, II, 284, 49. Troezenii: Pittheus, II, 136, 96. Dionysodorus scriptor, II, 84 b. et Zenodotus scr., q. v. Troezenis in Massaliotica, III, 645, 55. Troglodytarum gentes variae recensentur, III, 477, 42. Tro-

glodytae num sicut Eremitae Homerici, III, 289, 86. Sambyce τρυγώδες utuntur, III, 73, 8. IV, 490, 5. Troglodytae ad sin. Arabicum, olim Michoë vel Midoë dicta, III, 477, 41; ab Abrahami nepotibus occupata, III, 214, 7. Ibi lacus memorabilis, III, 476, 48. Angues et testudines ingentes, III, 16, 20. Trogmi Galli Ancyram condunt, III, 536, 18. Troja quando condita, III, 503, 3; muris cincta, non ab Apolline et Neptuno, sed a Laomedonte, qui eam in rem pecuniam in sacris illorum deorum thesauris depositam impendit, II, 33, 18. Herculis contra Trojam expeditio, II, 350, 8. Trojanorum socii Heneti, II, 337, 9; urbs ab Aenea Graecis proditur, II, 343, 4. Quando capta sit, III, 340, 20. 503, 3. II, 581. 625, 1. IV, 341, 2. II, 472, 11. III, 26, 10. II, 66, 7. IV, 387, 2. 293, 2. Belli Trojani aequalis Homerus, II, 10, 10. Trojanæ mulieres, Aeneas comites, in Italia classem incendunt, II, 66, 8; regionem Trojæ vicinam Phryges occupant, II, 342, 2. Trojani ludi ab Achille in honorem Patrocli instituti, II, 189, 282. Ad Ilium Alexander solennia sacra instituit, II, 241, 19. Trophonius, Agamedis et Epicastæ f., architectus, fur; fugit Lebedeam; subterraneum ejus domicilium et oraculum; pater Alcandri, III, 637, 6. Liber qui sic Τροφῶνιοι κατὰ βασιλῆας inscribitur, a Dicæarcho compositus, II, 266, 71. In antrum Trophonii descendit Parmenæus Tarentinus, IV, 494, 6. Trophonius Pagasis templum Apollinis ædificavit, II, 198 a. Tros Dardano Bateam filiam dat et moriens regnum eidem relinquit, III, 154, 28. Ganymedis p., III, 370 not. IV, 548, 14, et III, *ibid.* Tros, Neoptolemi et Lanassæ f., III, 338, 13. Truli ab Vandalis Gothi cur vocentur, IV, 64, 29. Tryphæna, Ptolemæi VIII f., uxor Antiochi Grypi, III, 715, 25 not. 716, 27. Tryphon. V. Diodotus. Tuberus (Tomarus ap. Arrian.), fluv. in mare Erythraeum exiens, III, 476, 39. Tudo, Arnossi Mysorum regis f., Sadyattæ desponsa a Gyge Sardes adducitur; regi nuntiat, quomodo in itinere Gyges vim ipsi inferre tentaverit, II, 384; post necem Sadyattis Gygi nubit, III, 385. Tugeni, III, 284, 75. Tullus Hostilius rex, Albanos vincit, regemque eorum Metium Fufetium equis discerpi jubet, IV, 298, 1. Turci antiquitus Sacæ vocati, IV, 227, 19; olim Messagetae dicti; a Persis Cermichiones appellantur, IV, 270. Turcorum terram invadunt Avars; Turci sub Dizabulo contra Ephthalitas belligerant (c. 562), IV, 205, 10; ad Justinum II legatos miserunt, ne Avars reciperet obscrantes (c. 568), IV, 270, 225, 18. Fœdus cum Romanis ineunt, IV, 226; victis Ephthalitis, Serum emporis potiuntur, IV, 270. IV, 226. Ad eos Zemarchum legatum mittit Justinus (668), IV, 271, 273, 2. Turcis subjecti Sogdaitæ, III, 225, 18. Turci in Persiam invadunt, Justinum ad bellum contra Persas renovandum incitant, IV, 236, 32. Turcorum dux post Dizabulum Turxanthus, q. v. Legati Rom., qui ante Valentinum (576) ad Turcos missi sunt, IV, 245. Turci, qui Justiniani temporibus postremis Byzantii morabantur, IV, 244. Circa Chersonem castra habent, IV, 266. Turcorum ferrifodinae, IV, 227. Ritus sacri quidam, IV, 227. Vini genus, IV, 228. Opulentia, *ibid.*; regulus Arcesilas (?), IV, 245. Turditania metallorum copia et præstantia clara, 272, 48; oppida Abdera et Odyssea, III, 274, 49. Turella Forensis, e Bononia longæva, III, 609, 29. Turnus, Dauni f., III, 231, 28.

Turxanthus, Dizabuli filius, unus ex Turcorum regulis, Valentinum Justinii legatum superbis verbis excipit, irascens scilicet ob fœdus cum Avaribus a Rom. initum; Bosphorum occupaturus Bochanum ducem eo mittit (576, IV, 245. Quattuor Hunnos patris manibus immolat, III, 247, 43. Ejus cognatus Tardu, *ibid.* Bosphorum urbem capit. Ex eo tempore Turcorum et Rom. bellum., IV, 247 sq., 45. Sero tandem Valentinum ludibrio habitum dimisit, IV, 248, 45.

Tusci. Iis cum Carthaginiensibus pacta commerciorum erant, II, 169, 210. Tusci aruspiciarum et extispiciarum inventores, IV, 490, 5.

Toscianus, Phryx, Juliani iudicia reprobabat, IV, 24, 25.

Tutapus, Indis fluv., II, 413, 18.

Tutela. Tutores. V. *ἑκτίπορος*.

Tuthmosis (Amos. Amosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 1), pastores Ægypto ejcit, II, 567, 572, 50.

Tuthmosis (Tmosis), Æg. rex (dyn. XVIII, 7), II, 573.

Tyana ab Aureliano imp. capta, IV, 197, 10.

Tydeus ad Adrastum veniens, III, 157, 48.

Tyli insulæ arbores lanigeræ, III, 479, 58.

Tyliphus, pastor Arcadicus, IV, 531, 1.

Tylonia gens, ex qua oriundus Cadys, ejusque filius Sadyattes, III, 383, et Lixus, III, 385.

Tymbosynes murus Byzantii, IV, 151, 27.

Tymbrium, urbs Phrygiæ, III, 644, 46.

Τυρία, l. q. *πάριος*, in Lycærum lingua, III, 234, 72.

Tymnus (s. Tymnissus), Cariae opp., III, 234, 63, 72.

Tymphæi, Epiri gens, II, 462, 4.

Tyndaridæ, Pelei contra Acastum socii, III, 389, 56; in Atticam invadunt; eorum comites Echedemus et Marathon Arcades, II, 239, 13. Cf. Castor et Pollux.

Tynes Chalcidensis litem judicavit quæ Hesiodo cum fratre erat, IV, 482, 2.

Typhis, III, 13, 7.

Typhon Jovis fulmine percussus fugam arripit; per quasnam terras, II, 39, 52; sub Ætna jacet, IV, 341, 4. — Typhon, Osiridis frater, rex Ægypti, II, 526 a. 531 a. Etiam *Sebon*, *Seth*, *Smy*, vocatur, II, 613, 76, 77. Typhonii appellabantur homines, quos diebus canicularibus in Ithiyæ urbe Ægypti olim mactabant, II, 616, 83. Typhonis urbs Auaris in Ægypto, II, 579. Typhonis os ferrum appellant, II, 613, 77. Typhon in Phœnicum mythologia, III, 568, 21.

Tyra gens ad sinum Arab., III, 477, 41.

Tyrannion Amisenus, antea Theophrastus, IV, 176, 66.

Tyrannus. Hujus vocis historia, II, 62, 7.

Tyras urbs et fl. Ponticus, III, 232, 36.

Tyreis, Memphis, rex Ægypti (dyn. III, 3), II, 544.

Tyrconidæ, Atticæ pagus, IV, 462, 2.

Tyrimmas, Cœni filius et successor, regnat 45 annis, III, 690. Perdiccæ p., III, 163, 21.

Tyrmidæ, Cœneidis denius, II, 356, 11.

Tyro, Salmonis f., Neptuno parit Neleum et Pellam; Creteo marito parit Æsonem, Pherecem, Amythaonem, III, 302, 3. Cf. IV, 544, 15.

Tyrodia, Thraciæ urbs, II, 616, 3.

Tyrrheni, II, 291, 90. Eorum mores, II, 217, 16, 178, 246 sq. In Tyrrheniam abeunt Pelasgi, II, 349, 3. Tyrrheni piratæ, III, 103, 1. Tyrrheniam adiit Homerus, II, 222, 32. Tyrrhenici maris accolæ Ausones, II, 179, 247 a. Tyrrhenus (s. Lemno) erat Pythagoras, II, 272, 1. III, 10, 30, 41, 22, 10, 30. Tyrrhenica insula Artemita, III, 573, 13.

Tyrrhenia Æneæ parit Romulum, IV, 297, 6.

Tyrrhenus, Mnecarchi f., frater Pythagoræ, III, 10, 30.

Tyrtæus, III, 170, 13. IV, 176, 65.

Tyrus sive Anatha, in Euphrate castellum, III, 590, 22.

Tyrus urbs unde nomen nacta sit, IV, 544, 15. Tyri reges: Saron, Davidis æqualis, II, 225, 18. Abibalus, Hiromus, Salomonis æqualis, Balazarus, Abdastratus, Asartus, Aserymus, Ithobalus, Badesornus, Matgenus, Pygmalio, cujus soror Dido Carthaginem condit, IV, 446, 1. Ex his urbem templis aliisque ædificiis ornat Hiromus rex, IV, 446, 1, 398, 2. Postea regnant Ithobalus, sub quo Nabuchodonosor urbem obsidet, deinde Baal. Tum judices: Ecnibalus, Chelbes, Abbarus, Mytgonus, Gerastratus, Balatorus, Merbalus Babylonius, Hiromus, cujus anno decimo Cyrus imperium suscepit, IV, 447, 2. Tyrii sub Ithobalo rege siccitate laborant; Botrys in Phœnicia et Auxam in Libya condunt, IV, 447, 4. Tyrus ab Alexandro M. expugnata, II, 472, 12. Tyrii Demetrium Nicatorum ab Alexandro Zabina victum ab urbis ingressu prohibent, III, 713, 20. Tyrius Hercules, II, 320, 58; ejus templum, III, 511, 8. Tyrii: Callicrates, Porphyrius, Aspasius, Pythagoras.

Tysias fluv., IV, 95, 9.

Tzathius, dux Suanorum, IV, 210.

Tzius, Theodori ducis cognomen, IV, 274.

U

Uaphres, Ægypti rex, Davidis et Salomonis temp., III, 225, 18. Ejus ad Salomonem literæ, III, 226.

Uaphres, Saita, rex Æg. (dyn. XXVI, 7), ad quem Judæi profugerunt, captis per Assyrios Hierosolymis, II, 593, 66.

Uarchonitæ, sic a Turcis Avars vocantur, IV, 245 sq.

Uatias Mennem fratrem, Cumæorum tyrannum, ejcit, operâ Orchomeniorum, III, 387, 53.

Ucalegon, Thebanus, Sphingis pater, III, 336, 5.

Udæus, Spartus, IV, 520, 1.

Uenephes, Æg. rex dynastis primæ, II, 539.

Uguri Hunnorum gens, IV, 229, 21.

Ulibus (?), Scythæ, ab Anagaste interfectus, IV, 616, 205.

Ulphilas, Honorii dux, contra Constantinum et Gerontium rebelles mittitur (411), IV, 60, 16.

Ulysses, Laertis et Anticleæ f., e Penelope pater Telemachi, II, 147, 130; unde nomen acceperit, III, 101, 370, 21 a. Ejus soror Phace sive Callisto, III, 152, 15, 339, 16. Palladium rapit, II, 10, 5; cum Æneæ a Molossia in Italiam proficiscitur, II, 66, 8. *Κισσίων* porrigit Cyclopi, II, 10, 7; galeam Matribus deabus consecravit in templo Engyii oppidi Siculi, III, 271, 45; in Italiam migravit ob seditiones quas procorum necatorum cognati movebant, II, 147, 133. Ulyxis errorum monumenta in Minervæ templo in Turditania, III, 301, 5. Ulyxis errores sec. Olympiodori sententiam, IV, 68, 45. Ulysses ex Eulippe Theasprotia gignit Leontophronem vel Doryclum, III, 339, 17; ex Circe Antiam et Ardeam, IV, 527, 6. Pater Telegoni, IV, 330, 2; pater Latini, avus Prænestæ, IV, 531, 2.

Umbrosum sedes et migratio, IV, 531, 1; mores, III, 457, 106 sq.

Unedones arbores Arabiæ, III, 479, 55.

Urania, meteorum, IV, 65, 36.

Uranus historicus, IV, 523.

Uranopolis in Atho m. ab Alexarcho condita, III, 169, 5.

Uranus, III, 568, 22. Ejus historia in Phœnicum mythologia, III, 567, 12.

Urbicius sub Zenone aulae præfectus, IV, 618, 211.

Urbs, opp. Æthiopiæ, III, 478, 42, 351, 2.

Urie, Babylonis urbs, III, 212, 3.

Urogi, a Sabis expulsi, ad Leontis societatem confugiunt, IV, 104, 30.
 Urphe, Rubri maris ins., auro abundans, III, 225, 18.
 Ursa sidus, II, 13, 2.
 Usaphardus (Usaphars), Æg. rex dyn. primæ, II, 539.
 Udehadus Gepida ad Romanos profugus a Bajano in captivitate vindicatur, IV, 232, 27. 234, 28.
 Usercheres, Elephantinus, rex Æg. (dyn. V, 1), II, 252.
 Usibalci, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Usous, frater Samemrumi. Ejus instituta, III, 566, 8.
 Utiguros Hunnos, quorum dux Sandilchus, Justinianus contra Hunnos Cotriguros excitare studet (558), IV, 202, 3. Utiguri ab Avaris vincuntur (559), IV, 203, 5. Eorum dux Anageus, IV, 247.

V

Valamir (Βαλαμύρος) Gothus accepto tributo a vastandis Romanorum finibus retinetur (461), IV, 103, 28; pater Theudimundi, IV, 127; et Teuderichi, q. v.
 Valens imp. Contra eum rebellat Procopius, IV, 26, 32; ob id pavescens regis animum erigit et confirmat Arbitio senex, IV, 27, 33. Valentis copiae in proelio contra Procopium ad Thyatira commisso parum abfuit quin vincerentur, IV, 27, 34. In consocios Procopii severe animadvertit, IV, 27, 35. Ejus dux Ælianus, IV, 27, 36. Gothici belli initia (366), IV, 28, 37. Valens pecuniae cogendae causa fundos publicos vendit, IV, 155, 6. Theodori in Valentem conjuratio (374), IV, 28, 38. In socios hujus Theodori aevit per Festum procons., IV, 29, 39. Gothos ab Hunnis pulsos in Romanam ditionem admittit, IV, 31, 42. Ejus exercitus in Asia sub Mnsonio procons. ab Isauris ingente strage afficitur, IV, 33, 45. Valens Antiochia Constantinopolim venit, bellum parans contra Gothos, IV, 34, 46. Sebastianum ex Italia advocat, virum probum strenuumque, qui belli ejus dux sit, IV, 34, 47. Cf. de Valente IV, 607, 182.
 Valens, Honorio utriusque militiae dux, ad Attalum legatus mittitur, IV, 59, 13.
 Valentinianus Nicææ in Bithynia imperator proclamatur (an. 364), IV, 26, 29. Sallustium, praefectum praetorio, a munere suo removet; Rhodanum cremari jubet, IV, 26, 30.
 Valentinianus, Constantii et Placidiae f. natus an. 419; Nobilissimus ab Honorio creatur; Romanorum Caesar renuntiatur, IV, 65, 34, 613, 197. Cum Placidia post mortem Honorii contra Joannem tyrannum in Italiam proficiscitur; quinquennis puer, caeso Joanne, vestem induit imperatoriam (425), IV, 68, 46. Atiliae legatos de Honoria petenda missos re infecta dimittit; quare Hunnos bellum parat, IV, 98, 15 et 16. Aetium occidit; ipse, machinante Maximo, cujus uxorem stupraverat, interficitur, IV, 614, 200, 615, 201. Ejus uxor Eudoxia et filia a Gensericho captæ, IV, 102, 24. Ejus bona sibi tradi postulat Genserichus, IV, 104, 30.
 Valentinus quidam a Galieni uxore observare Ingenium jubetur, IV, 194, 5.
 Valentinus, Justiniani ad Avaros legatus (558), IV, 203, 5.
 Valentinus, sub Tiberio imp. Romanorum ad Turcos legatus, a Turxantho, duce eorum, contumeliis afficitur (576), IV, 244 sq., 43; sero tandem a Turxantho dimittitur, IV, 248, 45.
 Valeria Tusculanaria cum Valerio patre, quem deperiebat, rem habet, ex eoque Silvanum parit, IV, 321, 5.
 Valeria Luperca dils immolanda quomodo servata sit, IV, 322, 10.
 Valerianus imperator ad Saporem Persarum regem de pace legatos mittit, incassum, IV, 187, 9. A Sapore victus capitur, IV, 193, 3.
 Valerius Torquatus in Corsicam deportatus, IV, 515, 1.
 Valerius Publicola, sumtu publico sepultus, IV, 555, 43.
 Valerius Corvinus unde nomen nactus sit, IV, 557, 49.
 Valerius (C.) Primus, Quinti f., e Velia longævus, III, 608, 29.
 Valerius (M.) consul contra Samnitas bellum ad exitum ducit; in Campaniae urbibus, petentibus Campanis, praesidia relinquit, II, *præf.* p. xxxvi, 2.
 Valerius (L.) Flaccus, Acilii Glabrionis legatus in proelio ad Thermopylas commisso, III, 616, 32.
 Valerius Flaccus cum Fimbria contra Mithridatem in Asiam mittitur. Ejus nex, III, 542, 33.
 Valerius, Constantii imp. temporibus Thraciae praefectus; ejus de statu averruncis narratio, IV, 63, 27.
 Valerius cum Valeria filia concumbit inscius; ejus mors, IV, 321, 5.
 Valerius Gestius a L. Thymbri occisus, IV, 321, 6.
 Valerius Conatus terrae hiatu absorptus, IV, 372, 1.
 Valia post Singerichum dux Visigothorum creatur, IV, 63, 62. Honorio Placidiam reddit, IV, 64, 31. Moritur (418); succedit Theuderichus, IV, 65, 34.
 Valii, Æthiopiarum gens, IV, 376, 1.
 Vandali ab Aureliano vincuntur (271); eorum ad imperatorem legatio, III, 685. Pacem ab Aureliano obtinent, IV, 188, 12. Hispaniam vastantes in summas ibi Romanos angustias redigunt (414), IV, 64, 30; sub Gensericho Romam vastant; ceteramque Italiam et Siciliam infestant, IV, 102, 24. Gothos appellant Trulos; quam ob causam? IV, 64, 29. Ceterum v. Genserichus. Vandalus Gelimerus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.
 Vararanes V, rex Persarum (419-440), pater Isdigerdis, IV, 138, 1.
 Vardanus in Persarmenia, ut necem Manuelis ulcisceretur, Surenam Persarmeniae praefectum occidit (571), IV, 271.
 Valicinatiō, ἡ δὲ τῶν ἐμπύρων μαντεία, Jamidarum, II, 199 a.
 Vatiū (C.) Tertius, Sp. f., e Placentia longævus, III, 608, 29.
 Velabrum, locus Romae urbis, III, 76, 2.
 Velia urbs. Ex ea: C. Samphius. Q. Velius. Antonia Secunda. M. Vilonius Severus. C. Valerius Primus, q. v.
 Velitra, urbs Italiae, III, 606, 11.
 Velius (Q.), e Velia longævus, III, 609, 1.
 Veneti (Βενετῖ. Ενετῖ) e Leucosyris profecti Trojanis opitulantur; inde cum Thracibus sedem figunt in sinu maris Adriatici; relictī in Asia Veneti Cappadoces facti sunt, II, 337, 9. Cf. III, 222, 22. Heneti ab Assyriis pulsī ad Padum sedes figunt, ubi Veneti appellantur, III, 596, 49. 122, 22. Venetis pullis qui primus vicerit Olympiae, *ibid.* Venetorum institutum quoddam, II, 372, 5.
 Ventorum nomina, III, 296, 101.
 Venus Lemnias mulieres, quæ sacra ipsius neglexerant, quomodo puniverit, III, 303, 13. Cyprum petens ad Rhodum appellit; inde repellitur a filiis Neptuni. Hinc deæ ira, III, 175. Venus Ariadne apud Amathusios, IV, 271, 2. Venus Samia ἡ ἐν καλάραις vel ἐν Δαί, IV, 299, 1. Ejus in Papho templum, II, 352, 16, III, 66, 1. Veneris ἀνορίας templum Thessalicum, III, 127, 44. Venus ἱταίρα templum habet Ephesi, III, 406. Veneris templum Byzantii, IV, 149, 16. Veneri Uranias nephelia sacra Athenis offeruntur, III, 127, 43. Venus Astarte, III, 569, 24. Venus πόρνη apud Abydenos, III, 11, 55. Venus Lamia, III, 120, 14. Cnidiae statua, IV, 482. Ejus cultus

ap. Naucratis, IV, 440, 5. Venus e Neptuno mater Rhodi, IV, 401, 1; e Biblio vel Cinyra mater Cypri, III, 30, 11. Veneris status amore ardet Pygmalio, III, 31, 13. Ei sacer pompilus piscis, II, 43, 3.

Veranius (Q.) consul (49 p. C.), III, 622, 51.

Verina Aug., soror Basilisci, IV, 116, 7. 110, 42; consanguinea uxoris Nepotis, pro quo regno exuto intercedit ap. Zenonem, IV, 119, 10. Pamprepium Byzantio expellit, IV, 132, 20; fraude sua Zenonem regno pellit; Patricium in imp. evehere voluit, neque vero obtinuit a magistratibus, qui Basiliscum renuntiaverunt, IV, 136 a. 618, 210; ob Patricii caedem Basilisco irascens fratri Zenoni reditum parat; quare in summum venit vitae discrimen, IV, 136 a. Illo insidias struit; quibus detectis, Illo a Zenone tradita, et in Ciliciae castellum ablegata est, IV, 136 b. 619, 211, § 2. Cum Leontio in Isauria in imperium ab illo rebelle evehitur, IV, 137, 1; in Ciliciam relegata, IV, 140, 4; dehinc in Papirium cast. migravit, ubi moritur, *ibid.* IV, 621, 5.

Verus (L.) Aug. Ejus bellum Parthicum, III, 646. Achilli comparatur, III, 647, 1. Peste exercitus ejus infestatur, III, 648, 2; quam e Syria Romam attulit; pestis origo, III, 661, 20.

Vespasianus imperator, IV, 578, 99 sqq.

Vesta in Naxo, II, 156, 168 b. 'Αρ' Ἑστίας ἀρχον, proverb., IV, 60, 5. Vestae γυνή apud Naucratis, II, 80, 2.

Vestinus (M.) Atticus, consul (65 p. C.), III, 623, 52.

Veteranius (T.), e Bononia longævus, III, 608, 29.

Vetranionis et Magnentii ad Constantium de pace legatio irrita (350), IV, 190, 16.

Vettius (T.) eques Romanus, perdives, cujus filius servorum rebellionis auctor exstitit, II, *præf.* xxi, 30.

Vettius (L.), Brixellensis longævus, IV, 608, 29.

Vetustius (L.) Secundus, Placentinus, longævus, III, 608, 29.

Vibius (C.) Pansa a Caesare consul designatus, II, 442, 22.

Vibius (T.) Thalbius, e Parma longævus, III, 608, 29.

Victor, copiarum dux in Juliani exp. Persica, IV, 5.

Victoriam alia instructam primus efformavit Achenes vel Aglaophon pictor, IV, 359, 15.

Vidicula Gothus Sarmatarum fraude succumbit, IV, 95, 9.

Vilonius (M.) Severus, e Velia longævus, III, 608, 29.

Viminacium, Morsorum in Illyrico opp., ab Hunnis captum, IV, 86. IV, 73, 2.

Vindici equites in prælio contra Longabardos (167 p. C.), IV, 186, 6.

Vinicius (M.), consul (45 p. C.), III, 618, 35.

Vinum Chalybonium, III, 276, 38. Vini mixtionem optimam, II, 50, 14. Vinum bibere mulieri probro est apud Italos, IV, 296, 3.

Virgili poetæ annus natalis, III, 606, 12.

Viriathus Quintum vincit; deinde fœdus cum eo facit, III, 643, 36. Viriathi fata postrema, II, *præf.* xix, 24. IV, 559, 60.

Viriparach. V. Juriparach.

Virtus, Soteris et Praxidices f., III, 152, 17.

Vitellianus, legatus et interpres ab Justino ad Bajanum missus, ab Avaribus in vincula conjicitur (568), IV, 231, 26. Dimissus, 232, 28.

Vitellius per 8 menses imperator, IV, 577, 96-98.

Vilex ad coronas adhibetur, III, 104.

Vittiges Gothus ab Justiniano captus, IV, 203, 4.

Vivianus, Adamantii pater, IV, 126, 8. De Viviano Aspar cum Leone imp. contendit, IV, 125 b.

Vologesus III, Parthorum rex, contra quem L. Verus Aug. per duces belligeravit, III, 616. Cum Thersite compara-

tur, III, 647, 1. Ejus braccas, equum, equi frena, etc., fuscè descripsit Anonymus quidam, III, 650, 6.

Volsci, II, *præf.* p. xxvii.

Volturni clavum figunt quotannis in Nortie templo, III, 98, 7. Urbe eorum ob statuas quibus abundabat, expugnata, III, 205, 9.

Voltumnus, Campanie fl., Casiliorum agros alluit, II, *præf.* p. xxxix.

Volumnius, Rom. in Syria dux sub Augusto, III, 422, 94.

Volusianus, post Decii patris necem imperator creatur cum Gallo, III, 674, 16. IV, 598, 150.

Volusius (Q.) Saturninus, consul (56 p. C.), III, 623, 56.

Vulcanus quomodo Erichthonium genuerit, II, 22, 1. Cum Cerere de Sicilia possessione contendit, II, 84, 3. Vulcani insula ad Siciliam ignivoma, IV, 290, 9; officina in Hiera insula, II, 383, 4. Vulcanus ex Ætna Palicorum pater, III, 101, 7. Vulcanus in Academia Athen., III, 341, 24. E. Leucippe Ægyptum gignit, III, 502, 2. Vulcanus Chrysos ap. Phœnices, III, 566, 8. Vulcanus, rex Ægypti, II, 528 a. 530, 3. 534 a. Vulcani insulae Adiabenes, III, 589, 12.

Vultures e terra altera ignota nobis adveniunt, II, 31, 10. Quare aves hæ ad auspicia gravissimæ, *ib.* Carnivorarum justissimæ, *ib.* Totum eorum genus femininum, *ib.* Ex subsolani statu concipiunt, *ib.*

X

Xanthippe, Socratis uxor, II, 491, 3. 281, 30.

Xanthippidas, archon Athen., II, 367, 14.

Xanthippus, Periclis f. natus maximus, Tisandri filiam ducit; homo nequam; a patre alienissimus, facinora ejus studiaque inepta in vulgus sparsit, II, 56, 11.

Xanthippus Athen. ostracismo ejectus, II, 209, 1, 7.

Xanthippus Arceas, Ereuthalionis pater, IV, 318, 2.

Xanthii in Lycia ad Cragum montem Pinaram condunt, II, 313, 1. Cur a matribus nomina sumant, III, 15, 13.

Xanthius, Menecrates, q. v.

Xanthum fluvium cum infantibus adit Latona, lupis ducibus usa, 343, 2.

Xanthus, Tremili et Praxidices f., III, 236, 84; pater Lyciæ, III, 235, 81; Olenis poetæ, III, 236, 85. Ad eum in Teraera urbem venit Apteris e Creta profugus, III, 300, 1.

Xanthus Broctus cum Melantho Pylio certamine singulari pugnat, IV, 539, 19.

Xanthus Æsopum servum habuit, II, 215, 10, 5.

Xanthus, Lydius historicus, IV, 171, 47. Ejus historie suppositiciæ, IV, 242, 9.

Xanthus Milesius Gythyniam uxorem a Gallis captam redimendi causa Massiliam proficiscitur, III, 307.

Xenæus Antiochiæ architectus sub Seleuco Nicator, IV, 469.

Xenagoras historicus, IV, 526.

Ξανίας γραφή ad thesmothetas pertinet, II, 115, 31.

Xenion, historicus, IV, 530.

Xenocrates, Academiae σχολάρχης, absente Aristotele, III, 45, 41.

Xenocratis phil. ingenium, IV, 171, 48, et mores, IV, 454, 3. Eum servitute liberat Demetrius Phalereus, IV, 455, 4. Ejus discipulus Menecrates Elaita et Procles, II, 342.

Xenocrates, Theronis Agrigentini frater, IV, 433, 5; frater aut cognatus, IV, 342, 8.

Xenocrates quidam cantilenarum poeta, II, 285, 53.

Xenocrates historicus, IV, 530.

Xenocritus Locrus, Thaletæ junior, cujusnam generis poemata scripserit, II, 24, 4; poeta cæcus, II, 221, 30.

Xenodocus, Telemachi f., Eumenidis frater, IV, 432, 4; pater Hippocratis et Capiis, IV, 433, 5.

Ξένων δίκαι Athen. ad polemarchum pertinent, II, 114, 28.
 Xenophanes Colophonius, III, 577, 2. Homeri et Hesiodi
 adversarius, II, 187, 297; ad Xenophanis aetatem quot
 sint anni inde a Trojano bello, II, 279, 23. Xenophanis
 imitator Empedocles, III, 42, 27.
 Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, II, 275, 11, 12.
 Xenophilus Pythagoreus, magister Aristoxeni Tarentini,
 II, 269. Ejus dictum, II, 289, 79. Musicus, per longissi-
 mam vitam omnis humani incommodi expertus, II,
 277, 16.
 Xenophilus historicus, IV, 530.
 Xenophon Cliniae amore captus, II, 79; sub Themistogenis
 nomine Anabasin suam edidit, II, 74 a. Quonam anno
 mortuus sit, IV, 507.
 Xenophon Atheniensis, Antiochensis, Ephesius, Cyprius,
 Lampsacenus, historici, III, 101, 102.
 Xenophon praestigiator, II, 480, 44.
 Xerxes I, rex Persarum, Longimanus cognominatus, IV,
 306; frater Sandacæ, II, 295, 8. Ægyptirex (dyn. XXVII, 3),
 II, 595; ad Artemisium, III, 197. E quonam loco pu-
 gnā Salaminiam spectaverit, II, 464 a. Ad eum venit
 Themistocles, II, 93, 20; ab Artabano interficitur; cur?
 II, 180, 253. Ejus dictum, II, 92, 11.
 Xerxes II, Persæ et Ægypti rex per duos regnat menses,
 II, 595, 68. Xerxis (Artaxerxis) soror Amutis s. Amy-
 tis, II, 93, 21.
 Xerxes, Armeniorum tyrannus, cum Antiocho III fœdus
 init, IV, 557, 53.
 Xilia, Libyæ opp., III, 238, 130.
 Xisuthrus, Babylon. rex, sub quo diluvium, II, 280, 2.
 499, 5 sqq.
 Xoite reges Ægypti dynastiæ decimæ quartæ, II, 566.
 Xuthus, cognomen Orthomenis Chii, I, 44 a.
 Xylenopolis ad Indum ab Alex. M. condita, III, 476, 39.
 Xypetæ, Cecropidis demus, II, 356, 12.

Z

Zabdicene, provincia Persica Rom. imperio sub Diocletiano
 (297) adjungitur, IV, 189, 14.
 Zabelus, Arabum princeps, IV, 524, 24.
 Zaberganes, dux Hunnorum Cotiguratorum, regnante Ju-
 stiniano, IV, 202, 2.
 Zabida, vicus Arabiæ, IV, 526, 16.
 Zabulon, Jacobi f., III, 215, 9.
 Zacanda, Iberiæ urbs, IV, 649 a.
 Zacharias medicus a Tiberio et Sophia ad Chosroem legatus
 mittitur (575), IV, 240, 37 et 38. Annuas inducias pepi-
 git, *ibid.* Iterum ad Chosroem missus cum Trajano, IV,
 241, 39, 40; tertium ad Chosroem legatus (577), IV,
 248, 46. Ejus cum Mebode colloquia, 249, 47. 253, 50.
 Denique inatus cum æquis pacis conditionibus ad Chos-
 roem mittitur; ac stabilita foret pax, nisi eo ipso tempore
 Chosroes defunctus esset, successorem relinquens Hor-
 misdam filium, a quo indigne exceptus Zacharias, in-
 fectis rebus domum revertitur (579), IV, 254 sqq., 54.
 55; a Tiberio ad Hormisdam in Persiam missus, ut pacem
 componeret, in confiniis cum Andigano, legato Persarum,
 convenit; sed longis disputationibus nihil efficitur (580).
 IV, 260 sqq., 60.
 Zacynthii deliciis dediti, III, 194, 9. Zacynthius Simonides,
 Pythagoras, q. v.
 Zacynthus ins., postea Parus, III, 633, 6.
 Zacedenthes, Mucasi f., Paræopolitanus longævus, III,
 609, 1.
 Zageræ, Troglodytica gens, III, 477, 42.
 Zagrus mons in Sittacene, III, 522, 1.

Zagyatis in Libya, III, 238, 126.
 Zaleucus Locris Epizephyriis leges scripsit, II, 174, 220;
 filio suo adultero oculum alterum, alterum sibi ipse
 eruit, II, 221, 30.
 Zambranes, Abrahami f., III, 214, 7.
 Zamnes, opp. Æthiopiæ, III, 351, 2. 478, 42.
 Zamolxis, Saturnus Getarum, III, 153, 23.
 Zanclei a Samiis ejecti, II, 160, 182.
 Zaras. V. Nazaratus.
 Zariaspa, Bactriana urbs, III, 645, 51.
 Zarinæa, Marmaris Sacarum regis uxor; ejus et Stryangæi
 Medi amores, III, 364, 12.
 Zarmarus-Chegam, e Bargoa Indus, Athenis se cremavit,
 III, 419, 91.
 Zarotis fluv. sinus Persici, III, 476, 39.
 Zelas, Nicomedis f., Cressam urbem Paphlagoniæ capit
 IV, 385, 12. Nicomedis e priore uxore f., Etazetæ no-
 vercæ machinis Bithynia expulsus ad Armeniorum regem
 fugit. Post mortem patris Bithyniam recuperat auxilio
 Gallorum, III, 537, 22.
 Zelia, Cyzici castellum, IV, 392, 3.
 Zelia, olim Alope, Amazonum sedes, II, 339, 4. Ap. Ze-
 litas tyrannide potitur Nicagoras, IV, 348, 1. Zelia etiam
 Lycia dicitur; Apollo Lycius ibi colitur, III, 599, 68.
 Zelpha, Rachelis ancilla, III, 215, 8.
 Zemarchus, Orientis præfectus, a Justino II ad Dizabulum
 Turcorum regem legatus mittitur (568), IV, 227, 19. Ze-
 marchi iter; quomodo a Turcis exceptus sit; Dizabulum
 contra Persas proficiscentem comitatur; concubinam ab
 eo dono accepit; firmato fœdere, Byzantium redit, Diza-
 buli legatos secum ducens (568), IV, 227 sqq., 20. IV,
 271. Redeunti et per Alanorum terram iter facienti in-
 sidie struuntur, machinante Chosroe rege Persarum,
 IV, 273, 2. IV, 229, 21 sq.
 Zenis Chius, II, 43. Zenis historicus, IV, 530.
 Zeno Eleates a Nearchō tyranno comprehensus, III, 169, 7.
 Ejus placita, IV, 165, 31; dialecticæ inventor, II, 187,
 276. Sec. nonnullos primus dialogos scripsit, II, 187,
 277. III, 579, 15; primus Achille, qui vocatur, syllogismo
 usus est, III, 583, 39. Ejus mors, III, 43, 20.
 Zeno stoicus Stilponem audivit, III, 171, 14. Ejus dicta
 quedam, IV, 165, 30.
 Zeno Rhodius, Sidonius, et alius, historiographi, III, 174.
 Zeno, celebrer quidam Isaurus, cujus nomen adoptavit
 Aricmesius, postea Zeno imperator, IV, 139, 2.
 Zeno, vir consularis, Constantinopolis præsidio præfectus,
 deinde Orientalium exercituum dux, Saturnini filiam,
 quam Theodosius imp. Constantio promiserat, Rufo fa-
 miliari in matrimonium dedit, IV, 94. Chrysaphium sibi
 tradi ab imp. postulat, IV, 98, 12 sq. Ejus insidias ve-
 retur Theodosius Min., IV, 98, 14. 613, 199.
 Zeno, Isaurus, olim Tarasicodissa Rusumbladeota, IV,
 135, vel Aricmesius dictus, IV, 139, 2; unde Zenonis
 nomen assumpserit, *ibid.* Priore conjuge amissa, uxo-
 rem ducit Ariadnam, Leonis imp. filiam, IV, 135 b.
 136 a. 139, 2. Per Martinum familiarem certior fit eorum
 quæ Ardaburius contra Leonem machinabatur, IV, 135 b.
 In Oriente dux ap. imp. creatur, IV, 136 a. 139, 2; cum
 Isauris tumultum Constantinopoli excitat, IV, 616, 206.
 Ejus ex Ariadne filius Leo, quem Leo imp. successorem
 constituit. Leo filius deinde Zenonem patrem imperato-
 rem renuntiat, IV, 136 a. Hic, vir imbellis, per Severum
 legatum pacem cum Gensericho Vandalo componit (475),
 IV, 114, 3. Heraclium ducem apud Theuderichum in
 Thracia captivum redimit, IV, 115, 4. Ærarium brevi
 exhaustis largitionibus et negligentia sua, IV, 116, 6.
 Verinæ machinis imperio ejectus (IV, 618, 210), in

Isauria extorris clade afficitur; in Constantinopolim Is. castellum fugit. Ejus dictum, IV, 118, 9. IV, 136. Denique regnum recuperat operâ Illi et Harmati. Redux filium Harmati Basiliscum Cæsarem creat; ipsum Harmatum postea supplicio affecit, IV, 136. De indole Zenonis judicium. Quietis sub eo vivere Romani potuissent, nisi Sebastiani arbitratu omnia regi passus esset, IV, 118, 9. Filius ejus, puer nequam, immaturus moritur, *ibid.* Zeno denuntiationibus pecuniam corradit, IV, 136. Anno post reditum Illo insidiatur, incassum, IV, 618, 211. IV, 140, 4. Eundem Verinæ insidiis appetitum placare studet, IV, 219, 311, § 3. Verinæ impulsu hortatur Romanos, ut Nepotem in imperium Occid. restituant. Odoacro petenti patriciatus dignitatem tribuit, IV, 119, 10. Cf. IV, 136. Theuderichum, Triarii f., utpote Basilisci tyrannidis auctorem, hostem publicum declarat, re infecta dimittens ejus legatos, qui reconciliationem proponebant, IV, 119, 11. Honorichi legatos amicitiam ac pacem firmam pollicentes excipit liberaliter, IV, 120, 13. Quum Theuderichi, Valamiri f., qui socius Rom. erat, potentia minui videretur, contra vero Theuderichus Triarii f., Romanorum hostis, multas sibi gentes adungeret, Zeno componere inimicitias studet. Deinde, conditionibus a Triarii filio repudiatis, bellum parat, IV, 121, 14, idque gerendum committit Theudericho Valamiri filio, cui auxiliares copias se suppeditaturum esse pollicetur. At non stat promissis. Quapropter iratus Valamiri filius foedus init cum eo quem debellari imperator jusserat, IV, 121, 15, et per legatos a Zenone agros poscit et stipendia. Similiter Triarii filius præteritorum annorum tributa repetit et affines suos adhuc superstites reddi sibi jubet. Tum Valamiri filium Zeno pollicitationibus adducere tentat, ut foedus illud solvat. Incassum. Igitur copias undique colligit, quas ipse contra hostem educturus est. At mox ad insitam relabatur ignaviam. Hinc militum rebelliones, adeo ut solvere castra Zeno cogatur, IV, 123, 16. Valamiri filio Thraciam vastante, pacem init cum filio Triarii. Pacis conditiones, IV, 124, 17. Valamiri filium a Macedoniæ vastatione precibus avertit, missis Artemidoro et Phoca legatis, IV, 125, 8. Alterum legatum qui cum eo transigat, mittit Adamantium, IV, 126. Interim pars copiarum Theuderichi Valam. a Sabiniano cladem patitur. Quo comperto imperator bellum pace turpi potius ducit, in idque omni vi incumbere duces jubet, IV, 130. Marciani et Procopii rebellio, quam Illi operâ Zeno compescit, IV, 140, 3. 136 b. 619, 211, § 3. Theuderichum Triarii f., qui, audita Marciani seditione, cum exercitu Byzantium profectus erat (verbo tenus ut opem Zenoni ferret, re ipsa ut urbe poliretur), vix imp. donis permovet, ut revertatur, IV, 181, 19. 139, 3. Procopium et Marcianum, ad Theuderichum profugos, exposcit frustra, IV, 131, 19. Illo Verinam tradit, IV, 136. Illum in Oriente militiæ magistrum creat; ubi ille rebellans Leontium imperatorem renuntiat. Zeno contra eum mittit Theuderichum Valam. f., mox autem revocat et contra Odoacrum mittit, IV, 137. 140, 4. Devotos rebelles truncat, IV, 137. Z. nonis mors, V, 141, 5. Ejus frater Longinus, *ib.*

Zenobia, Palmyrenorum regina. Eam Aurelianus missis legatis hortatur, ut dedat sese, IV, 197, 10. Quid ei regina responderit, III, 664.

Zenodotium, urbs Osroenæ, prope Nicephorium, III, 587, 2.

Zenodotus Troezenius, IV, 531.

Zenonis, Basilisci uxor; ejus cum Harmato commercium, IV, 117, 8. Cum marito perit, IV, 136.

Zenothemis scriptor, III, 28 a.

Zephyria, vetus Meli ins. nomen, I, 155, 167 b.

Zephyrium s. Zephyria, postea Halicarnassus, III, 574, 16.

Zephyrus ventus, III, 296, 101.

Zercon Maurusius in aula Attilæ scurra; ab Attila Aetio datus, IV, 92. Ejus forma et fata, IV, 96, 11.

Zerovanus, II, 502, 9.

Zet, Tanita, rex Æg. (dyn. XXIII, 4), II, 592.

Zetes et Calais ex Hyperboreis Argonautæ, II, 476, 28. II, 48, 42. V. Boreadæ.

Zethus. Ejus historia, III, 629. IV, 544, 8. Cf. Amphion.

Zetuma, Æthiopiarum opp., IV, 351, 2.

Zeugma, Babyloniarum, II, præf. XII, 13.

Zeuxippe, Priami mater, IV, 491, 6.

Zeuxippus, balneum a Severo Byzantii ædificatum, III, 153, 27.

Zichus, dignitatis apud Persas nomen, IV, 206, 11. Zichus (Iesdegusnaph, ut vid.) a Chosroe ad Justinum legatus mittitur; in ipso itinere moritur (566), IV, 222, 17.

Ziela, Bithynus, vir herculeus, III, 600, 74. Nicomedis et Ditzeles f., III, 600, 75; ejus filiam ducit Antiochus Hierax, III, 710, 9. Prusiæ pater, III, 51, 72.

Zilmissus collis in Thracia, ubi templum Bacchi, III, 244, 251.

Zintha, cast. in Mediæ et Armeniæ finibus, IV, 189, 14.

Zipetes, Bithyniæ regulus, Lysimachi et deinde Seleuci adversarius, Heracleotas incursionibus vexat, III, 532, 10. Patrocleus, Antiochi Soteris ducem, clade afficit, III, 534, 15. Lysimachi ducem alterum occidit, alterum fugavit; ipsum Lysimachum et Antiochum Soterem e regno suo propulsavit; urbem sibi cognominem ad Luperum montem condidit. Ejus ætas. Filii quattuor; ex his successor Nicomedes, III, 537, 20.

Zipetes, frater Nicomedis regis, Thyniacam Thraciam tenens cum Heracleensibus belligerat, III, 535, 17.

Zipetium, urbs a Zipete ad Lyperum montem condita, III, 537, 20.

Zobidæ, gens Carmaniæ finitima, III, 659, 3.

Zobites, Elius, III, 220, 12.

Zoilus Amphipolita; Ὀμφοπόλις; ejus scripta, II, 85 a.

Zonæ orbis terrarum sec. Polybium et Posidonium, III, 277, 68. 283, 71 sq.

Zophasenim in Phœnicum theologia qui?, III, 565, 2.

Zopyrus Magnesius (grammaticus), II, 246, 33 a. Zopyri alii, IV, 531, 533.

Zoroaster, magus, Bactrianorum rex, a Semiramide bello victus, III, 626. Medorum princeps, cui Semiramis regni administrationem committit. Ipse regno potiri studet; bello exorto, Semiramidem vincit, quæ aufugit in Armeniam, III, 627, 2. Zoroastri magi in sacro Persarum rituum commentario de deo doctrina, III, 572 sq. Ejus præceptum de non contaminando igne, III, 409, 68. Cf. II, 197 not. 502, 9. Zoroastri, Anonacis discipuli, scripta et ætas, III, 53, 79. 80; nominis significatio, II, 90, 5.

Zoster, Atticæ locus, III, 5, 16. Ibi natus Apollo, IV, 405, 16.

Zoton, opp. Æthiopiarum, III, 477, 42.

Zurachi in Arabia, III, 478, 43.

Zygia, arbor in Pello monte, II, 261, 60.

Zygii, gens Pontica, posteri Pelasgorum, III, 639, 18.

JUN 03 1987

880
F842
v.4

UNIVERSITY OF MINNESOTA
wils v.8
880 F842

Fragmenta historicorum graecorum ... not

3 1951 002 029 063 G